Thập Niên 70: Hành Trình Của Mẹ Kế Vượt Thời Gian

ebooktruyen.vn

Thập Niên 70: Hành Trình Của Mẹ Kế Vượt Thời Gian

Tả Ngọc Trân

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Nữ Cường, Hài Hước, Điền Văn, Sủng

Sau khi cứu học sinh và tử vong, Phong Ngọc Lan bất ngờ xuyên không về quá khứ, trở thành mẹ kế của Đường Thiên Minh, nam chính trong một cuốn tiểu thuyết mà cô từng nghe đồng nghiệp kể.

Đường Thiên Minh có một tuổi thơ bất hạnh, bị mẹ kế ngược đãi và vu oan, dẫn đến cuộc sống đầy khó khăn và bất công. Phong Ngọc Lan, từ một người phụ nữ hiện đại, phải thích nghi với hoàn cảnh mới, đối mặt với sự ác cảm của con riêng và xã hội.

Tuy nhiên, nhờ vào lòng nhân ái và sự thông minh, cô dần dần chiếm được lòng tin của Đường Thiên Minh và những người xung quanh.

Cuộc hành trình của Phong Ngọc Lan không chỉ là cuộc chiến chống lại định kiến mà còn là hành trình tìm lại bản thân và xây dựng một cuộc sống mới giữa những khó khăn của thời đại...

Mục lục

- Chương 1: Chương 1
- Chương 2: Chương 2
- Chương 3: Chương 3
- Chương 4: Chương 4
- Chương 5: Chương 5
- Chương 6: Chương 6
- Chương 7: Chương 7
- Chương 8: Chương 8
- Chương 9: Chương 9
- Chương 10: Chương 10
- Chương 11: Chương 11
- Chương 12: Chương 12
- Chương 13: Chương 13
- Chương 14: Chương 14
- Chương 15: Chương 15
- Chương 16: Chương 16
- Chương 17: Chương 17
- Chương 18: Chương 18
- Chương 19: Chương 19
- Chương 20: Chương 20
- Chương 21: Chương 21
- Chương 22: Chương 22
- Chương 23: Chương 23
- Chương 24: Chương 24
- Chương 25: Chương 25
- Chương 26: Chương 26
- Chương 27: Chương 27
- Chương 28: Chương 28
- Chương 29: Chương 29
- Chương 30: Chương 30
- Chương 31: Chương 31
- Chương 32: Chương 32

- Chương 33: Chương 33
- Chương 34: Chương 34
- Chương 35: Chương 35
- Chương 36: Chương 36
- Chương 37: Chương 37
- Chương 38: Chương 38
- Chương 39: Chương 39
- Chương 40: Chương 40
- Chương 41: Chương 41
- Chương 42: Chương 42
- Chương 43: Chương 43
- Chương 44: Chương 44
- Chương 45: Chương 45
- Chương 46: Chương 46
- Chương 47: Chương 47
- Chương 48: Chương 48
- Chương 49: Chương 49
- Chương 50: Chương 50
- Chương 51: Chương 51
- Chương 52: Chương 52
- Chương 53: Chương 53
- Chương 54: Chương 54
- Chương 55: Chương 55
- Chương 56: Chương 56
- Chương 57: Chương 57
- Chương 58: Chương 58
- Chương 59: Chương 59
- Chương 60: Chương 60
- Chương 61: Chương 61
- Chương 62: Chương 62
- Chương 63: Chương 63
- Chương 64: Chương 64
- Chương 65: Chương 65
- Chương 66: Chương 66
- Chương 67: Chương 67
- Chương 68: Chương 68

- Chương 69: Chương 69
- Chương 70: Chương 70
- Chương 71: Chương 71
- Chương 72: Chương 72
- Chương 73: Chương 73
- Chương 74: Chương 74
- Chương 75: Chương 75
- Chương 76: Chương 76
- Chương 77: Chương 77
- Chương 78: Chương 78
- Chương 79: Chương 79
- Chương 80: Chương 80
- Chương 81: Chương 81
- Chương 82: Chương 82
- Chương 83: Chương 83
- Chương 84: Chương 84
- Chương 85: Chương 85
- Chương 86: Chương 86
- Chương 87: Chương 87
- Chương 88: Chương 88
- Chương 89: Chương 89
- Chương 90: Chương 90
- Chương 91: Chương 91
- Chương 92: Chương 92
- Chương 93: Chương 93
- Chương 94: Chương 94
- Chương 95: Chương 95
- Chương 96: Chương 96
- Chương 97: Chương 97
- Chương 98: Chương 98
- Chương 99: Chương 99
- Chương 100: Chương 100
- Chương 101: Chương 101
- Chương 102: Chương 102
- Chương 103: Chương 103
- Chương 104: Chương 104

- Chương 105: Chương 105
- Chương 106: Chương 106
- Chương 107: Chương 107
- Chương 108: Chương 108
- Chương 109: Chương 109
- Chương 110: Chương 110
- Chương 111: Chương 111
- Chương 112: Chương 112
- Chương 113: Chương 113
- Chương 114: Chương 114
- Chương 115: Chương 115
- Chương 116: Chương 116
- Chương 117: Chương 117
- Chương 118: Chương 118
- Chương 119: Chương 119
- Chương 120: Chương 120
- Chương 121: Chương 121
- Chương 122: Chương 122
- Chương 123: Chương 123
- Chương 124: Chương 124
- Chương 125: Chương 125
- Chương 126: Chương 126
- Chương 127: Chương 127
- Chương 128: Chương 128
- Chương 129: Chương 129
- Chương 130: Chương 130
- Chương 131: Chương 131
- Chương 132: Chương 132
- Chương 133: Chương 133
- Chương 134: Chương 134
- Chương 135: Chương 135
- Chương 136: Chương 136
- Chương 137: Chương 137
- Chương 138: Chương 138
- Chương 139: Chương 139
- Chương 140: Chương 140

- Chương 141: Chương 141
- Chương 142: Chương 142
- Chương 143: Chương 143
- Chương 144: Chương 144
- Chương 145: Chương 145
- Chương 146: Chương 146
- Chương 147: Chương 147
- Chương 148: Chương 148
- Chương 149: Chương 149
- Chương 150: Chương 150
- Chương 151: Chương 151
- Chương 152: Chương 152
- Chương 153: Chương 153
- Chương 154: Chương 154
- Chương 155: Chương 155
- Chương 156: Chương 156
- Chương 157: Chương 157
- Chương 158: Chương 158
- Chương 159: Chương 159
- Chương 160: Chương 160
- Chương 161: Chương 161
- Chương 162: Chương 162
- Chương 163: Chương 163
- Chương 164: Chương 164
- Chương 165: Chương 165
- Chương 166: Chương 166
- Chương 167: Chương 167
- Chương 168: Chương 168
- Chương 169: Chương 169
- Chương 170: Chương 170
- Chương 171: Chương 171
- Chương 172: Chương 172
- Chương 173: Chương 173
- Chương 174: Chương 174
- Chương 175: Chương 175
- Chương 176: Chương 176

- Chương 177: Chương 177
- Chương 178: Chương 178
- Chương 179: Chương 179
- Chương 180: Chương 180
- Chương 181: Chương 181
- Chương 182: Chương 182
- Chương 183: Chương 183
- Chương 184: Chương 184
- Chương 185: Chương 185
- Chương 186: Chương 186
- Chương 187: Chương 187
- Chương 188: Chương 188
- Chương 189: Chương 189
- Chương 190: Chương 190
- Chương 191: Chương 191
- Chương 192: Chương 192
- Chương 193: Chương 193
- Chương 194: Chương 194
- Chương 195: Chương 195
- Chương 196: Chương 196
- Chương 197: Chương 197
- Chương 198: Chương 198
- Chương 199: Chương 199
- Chương 200: Chương 200
- Chương 201: Chương 201
- Chương 202: Chương 202
- Chương 203: Chương 203
- Chương 204: Chương 204
- Chương 205: Chương 205
- Chương 206: Chương 206
- Chương 207: Chương 207
- Chương 208: Chương 208
- Chương 209: Chương 209
- Chương 210: Chương 210
- Chương 211: Chương 211
- Chương 212: Chương 212

- Chương 213: Chương 213
- Chương 214: Chương 214
- Chương 215: Chương 215
- Chương 216: Chương 216
- Chương 217: Chương 217
- Chương 218: Chương 218
- Chương 219: Chương 219
- Chương 220: Chương 220
- Chương 221: Chương 221
- Chương 222: Chương 222
- Chương 223: Chương 223
- Chương 224: Chương 224
- Chương 225: Chương 225
- Chương 226: Chương 226
- Chương 227: Chương 227
- Chương 228: Chương 228
- Chương 229: Chương 229
- Chương 230: Chương 230
- Chương 231: Chương 231
- Chương 232: Hoàn chính văn
- Chương 233: Ngoại truyện 1
- Chương 234: Ngoại truyện 2
- Chương 235: Ngoại truyện 3
- Chương 236: Ngoại truyện 4
- Chương 237: Ngoại truyện 5
- Chương 238: Ngoại truyện 6
- Chương 239: Ngoại truyện 7
- Chương 240: Ngoại truyện 8
- Chương 241: Ngoại truyện 9
- Chương 242: Ngoại truyện 10
- Chương 243: Ngoại truyện 11
- Chương 244: Ngoại truyện 12
- Chương 245: Ngoại truyện 13
- Chương 246: Ngoại truyện 14
- Chương 247: Ngoại truyện 15
- Chương 248: Ngoại truyện 16 [Hết]

Chương 1: Chương 1

Mùa xuân năm 1975, trong khu dân cư cũ bên cạnh xưởng giấy của huyện An Dương có người vừa tổ chức chuyện mừng xong, nhìn thấy màn đêm buông xuống, khách khứa rộn rã một lúc sau đó bọc kẹo hỉ hứng thú ra về.

Phong Ngọc Lan ngồi trên giường gỗ trải chiếc drap giường thêu chữ Hỷ to đỏ, mượn ngọn đèn dầu sáng tỏ quan sát xung quanh.

Ngoài chiếc giường gỗ cô đang ngồi, bên tay phải có ba chiếc rương gỗ đặt chồng lên, bên trên còn dán một tấm chữ Hỷ cắt từ giấy đỏ.

Bên tay trái có hai cánh cửa sổ thủy tinh khung gỗ, bên trên cửa sổ thủy tinh cũng dán chữ Hỷ cắt từ giấy đỏ, bên dưới cửa sổ đặt một chiếc bàn không to không nhỏ, trên bàn còn đặt mấy quyển sách cùng với một ngọn đèn dầu.

Nơi đối diện ba chiếc rương là một cánh cửa dùng vải bố làm rèm che, lúc này ánh đèn dầu bên ngoài in lên vải bố cũng rất sáng, thi thoảng còn truyền tới một số tiếng nói chuyện.

Đây vốn là một căn phòng rộng mười lăm mét vuông, vì chuyện mừng lần này, căn phòng được chia thành hai gian trong ngoài, nơi mà Phong Ngọc Lan đang ở là chỗ ngủ, bên ngoài là chỗ ăn uống.

Theo một tràng âm thanh ồn ào, bên ngoài dần yên tĩnh lại, có lẽ đã tiễn khách về rồi.

Phong Ngọc Lan thở phào, rũ mắt nhìn lòng bàn tay có vết chai của mình, trong lòng bàn tay của cô vốn không có những vết chai này.

Từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ xui xẻo, vừa chào đời chưa được lâu đã bị bỏ ở cửa cô nhi viện. Nhưng cô là một người không nhận thua, cuối cùng đã thi đậu trường sư phạm, sau khi tốt nghiệp làm một giáo viên tiểu học, rảnh rỗi sẽ quay về cô nhi viện phụ giúp.

Tuy vẫn không ngừng gặp phải những chuyện xui xẻo, nhưng cô rất yêu công việc của mình, cũng rất yêu bầy trẻ đó. Chiều hôm qua, lúc cô và một bé đáng yêu trong lớp qua đường thì có một chiếc xe vượt đèn đỏ. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Phong Ngọc Lan đẩy đứa trẻ ra ngoài, cô chỉ cảm nhận được một cơn đau đớn dữ dội, sau đó không biết gì nữa.

Đợi khi cô lấy lại ý thức, Bạch Vô Thường đang bay trước mặt, Bạch Vô Thường nói với cô, sở dĩ kiếp này cô gặp phải nhiều chuyện xui xẻo như vậy là vì kiếp trước cô tạo nghiệp quá nặng.

Biết được đứa trẻ chỉ có chút xây xát, Phong Ngọc Lan thở phào, sau đó tranh luận với Bạch Vô Thường vấn đề liên quan tới nghiệp chướng giữa kiếp trước và kiếp này. Kết quả kéo tới một vị quỷ thần không biết có chức vị gì, cuối cùng cô có được cơ hội sống mới, tới được nơi này.

Bây giờ cô đang ở thế giới kiếp trước từng ở, nói đơn giản, cô đã trở thành mình của kiếp trước. Khi đó cô đang đứng ở cổng nhà họ Phong, sau khi tiếp nhận ký ức mới biết hôm nay là ngày đại hỉ của cô. Chồng cô làm việc ở xưởng giấy, là công nhân được rất nhiều người ngưỡng mộ.

Mà cô là một cô gái nông thôn, theo lý mà nói bên nam có điều kiện rất tốt, có thế nào cũng không thể chọn cô được, nhưng phụ huynh hai nhà có chút ngọn nguồn, hơn nữa bên nam là đi bước nữa và đã

có con. Phong Ngọc Lan còn từ trong ký ức biết được dường như đằng trai đã xảy ra chút vấn đề.

Nếu cha mẹ yêu thương con gái mình chút đều sẽ không gả con gái tới ở góa.

Nhưng nhà mẹ cô lại nhận tiền không nhận người, đã lấy tám mươi sáu đồng sính lễ của nhà họ Đường, quay đầu liền gả con gái đi.

Đương nhiên, "mình" trong ký ức là người rất muốn gả đi, có thể tới tỉnh sống, đó là nơi người khác muốn tới cũng không tới được, ở góa thì có là gì.

Phong Ngọc Lan đứng trước cửa sổ, gió đêm thổi lên gương mặt có chút mát mẻ. Làm mẹ kế đã đành, nhưng không ngờ cô lại làm một người mẹ kế ác độc trong một quyển truyện nam chủ.

Kiếp sống được gọi là tạo nghiệp cực nặng này, không phải mình sống thành như thế mà là bị viết thành như thế.

Đây là một quyển truyện nam chủ mà đồng nghiệp của cô đã say mê mấy ngày trước, nam chính chào đời ở huyện thành nhỏ năm 70. Vốn là gia đình công nhân, lẽ ra cuộc sống không tệ mới đúng, nhưng lại có một người mẹ kế không ra gì.

Mẹ kế không chỉ ngược đãi cậu, còn thường đào tiền trong nhà về nhà mẹ, rồi lật lọng vu oan là nam chính trộm, khiến nam chính trở thành đứa trẻ xấu xa trong mắt người nhà và người ngoài, dần dần bị người lớn ghét bỏ, bị bạn bè ức hiếp.

Chương 2: Chương 2

Cũng không biết vì sao người cha của nam chính trong bối cảnh câu chuyện lại vô cùng coi thường cậu, sau đó vì chồng mất, nếu không phải vì căn nhà trong khu dân cư cũ thì mẹ kế đã sớm đuổi nam chính ra ngoài rồi.

Nhưng nam chính ở lại cũng không được sống đàng hoàng, ăn không no mặc không ấm, còn phải làm không ít việc.

Nhưng suy cho cùng cũng là truyện nam chủ, cậu chịu khổ chịu nhục, sau này trở thành ông lớn có nguồn tài lực hùng hậu. Mà mẹ kế thì bị ném đến đất nước nào đó đào than đá, qua đời vào một mùa đông lạnh giá. Trong truyện, miêu tả khi mẹ kế c.h.ế.t gầy trơ xương, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

Mà cô, kiếp trước của Phong Ngọc Lan, chính là một trong những nhân vật phản diện tuyến đầu trong quyển truyện này, mẹ kế ác độc của nam chính.

Đối với điều này, Phong Ngọc Lan chỉ muốn giơ ngón giữa.

Chẳng trách Bạch Vô Thường nói kiếp trước cô chính là một con rối, cô không tới đây, kiếp trước sẽ vĩnh viễn không thay đổi. Như vậy sao còn không biết ngại nói cô tạo nghiệp chứ.

Kiếp trước, cô chính là người giấy đã sớm được sắp xếp theo quỹ đạo trong sách, nghiệp tạo ra toàn do tác giả an bài.

Phong Ngọc Lan hít sâu một hơi, khiến bản thân bình tĩnh lại, cô nhận được cuộc đời mới, nhưng cô không thể rời khỏi căn nhà này, đây là điều kiện sống lại của cô.

May mà đồng nghiệp của cô là một người lắm lời, mỗi lần đọc xong chương mới đều sẽ lải nhải ở bên tai cô cho nên cô cũng biết một số điểm kịch tính.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân nhỏ nhẹ, cho dù bước chân đó nhẹ, ở trong không gian yên tĩnh này cũng bị phóng đại lên.

Cô quay đầu lại liền nhìn thấy bên dưới tấm rèm cửa đó xuất hiện một đôi chân nhỏ mang giày cỏ, một bàn tay nhỏ còn nhẹ nhàng kéo rèm cửa bằng vải bố màu xám kia lộ ra gần nửa gương mặt.

Nhìn thấy trên gương mặt mang theo nét trẻ con, đại khái hơn ba tuổi. Lúc này, bé trai đang đứng ở cửa phòng lén lút quan sát mình. Phong Ngọc Lan biết đây chính là con kế của cô, cũng tức là nam chính Đường Thiên Minh của quyển truyện đó, tên mụ là Nguyên Khang.

Thấy Phong Ngọc Lan bỗng xoay người lại, Nguyên Khang giật mình, buông rèm cửa xuống chạy mất.

Phong Ngọc Lan thấy vậy bèn ngẩn người, cô tới trước rèm cửa, giơ tay lên vén rèm ra, nhìn thấy đứa bé chưa chạy xa đó đang đứng ở cổng chính, thấy cô đi ra theo, đứa bé rụt người ra ngoài. Suy cho cùng cũng là trẻ con, ánh mắt không nhịn được hướng về phía cô, tò mò đánh giá.

Phòng ngoài này rộng hơn phòng trong một chút, vào cửa lớn, bên trai đặt một chiếc bàn và mấy cái ghế trúc, vừa nhìn đã biết dùng để

ăn cơm. Lúc này trên bàn đang đặt hạt dưa, đậu phộng, còn có kẹo hỉ gì đó.

Bên phải cửa là một cái giá gỗ, bên trên đặt một số đồ ngay ngắn, có giấy bổi, cũng có đồ linh tinh.

Bên tường ở chỗ rèm cửa còn có một cái tủ dài to, tủ cao tới ngang hông cô, trên mặt tủ cũng đặt một số đồ ngay ngắn, nhìn hình dáng là quà mừng do khách tặng.

Phong Ngọc Lan đi ra, tiện tay thả rèm cửa xuống, cô mỉm cười nhìn Nguyên Khang: "Con là Nguyên Khang sao?"

Dáng vẻ kiếp trước của cô giống hệt với cô vốn dĩ, chỉ là trẻ hơn vài tuổi.

Phong Ngọc Lan có tướng mạo ngọt ngào xinh đẹp, cao khoảng một mét sáu, tết hai b.í.m tóc đen to, bởi vì kết hôn không có của hồi môn, da mặt nhà họ Phong lại dày, cũng chỉ xé vải may cho cô một bộ quần áo mới, kiểu đại chúng màu lam nhạt, nhưng mặc lên người cô lại khá đẹp.

Nguyên Khang thấy cô mỉm cười nói chuyện với mình, có hơi xấu hổ gật đầu: "Con là Nguyên Khang."

Trông dáng vẻ mềm mại, non nớt này, hai mắt Phong Ngọc Lan cong lên, lại đi lên trước vài bước: "Con ăn cơm chưa, sao lại vào đây một mình?"

"Con, con ăn rồi."

Hai tay của Nguyên Khang đan vào nhau, đôi mắt ngập tràn tò mò nhìn cô, cậu nhớ đang sống cùng ông bà nội, cách đây không lâu, bác hai nói cậu sắp có mẹ kế rồi.

Nguyên Khang biết mẹ kế là gì, anh Xuyên Tử, bạn chơi cùng của cậu cũng có mẹ kế, mẹ kế rất lợi hại, chỉ cần anh Xuyên Tử không

nghe lời sẽ không cho anh ấy ăn cơm, còn ăn đòn.

Anh Xuyên Tử nói đợi anh ấy lớn lên sẽ đi tìm mẹ ruột của mình. Nguyên Khang không nhớ mẹ ruột của mình trông như thế nào, bà nội nói mẹ ruột của cậu bận, cho nên không rảnh tới thăm cậu.

Chương 3: Chương 3

Nguyên Khang lại nhìn Phong Ngọc Lan, cảm thấy đối phương xinh đẹp như vậy, nói chuyện cũng ấm áp như thế, có lẽ không phải là mẹ kế "lợi hại" như trong miệng các thím.

Phong Ngọc Lan nhìn bàn tay nhỏ vặn thành bánh quai chẻo của cậu, ý cười nơi khóe miệng càng sâu, nhìn đứa trẻ cười tươi rói trước mặt, cô dần quên đi đây là một quyển truyện. Bạch Vô Thường nói có rất nhiều thế giới nhỏ, thế giới trong sách cũng là một trong số đó.

Nếu đã tới thì nên ở lại, cô không muốn làm con rối thì phải sống tốt cuộc đời của mình.

Cô đang muốn nói chuyện thêm với Nguyên Khang, lại thấy Nguyên Khang long lanh đôi mắt chạy lên trước, Phong Ngọc Lan ngẩn người, sau đó tới trước cửa nhìn theo.

Đây là một hành lang thật dài, cửa phòng cô đang đứng là một căn nhà nằm trong cùng trên dãy hành lang. Nhìn từ đây sẽ có thể thấy rất nhiều cánh cửa, trước mỗi cánh cửa đều đang đặt một chiếc bàn, trên bàn đang đặt nồi nấu cơm hoặc bát đũa, dưới bên thì chất lò lửa than tổ ong gì đó.

Đây là khu dân cư cũ, tổng cộng có năm tầng, bây giờ cô đang ở tầng năm. Mỗi nhà đều là một cánh cửa đi vào, nấu cơm thì nấu trước cửa, bên cạnh cầu thang có bồn nước rửa dùng chung, có thể giặt đồ, rửa rau ở đó.

Lúc này, Nguyên Khang chạy tới trước mặt một cô gái tầm mười lăm, mười sáu tuổi. Cô gái đó một tay xách bao vải, một tay dắt Nguyên Khang chạy tới bên cạnh, sau đó mỉm cười tới chỗ Phong Ngọc Lan.

"Chị ba, đây là đồ mẹ bảo em giao cho chị."

Đây là con gái út của nhà họ Đường, cũng tức là em chồng của cô.

Hôm nay là ngày Phong Ngọc Lan kết hôn, trong nhà chật hẹp như vậy, dĩ nhiên không thể chiêu đãi khách ăn cơm gì, mỗi nhà tổ chức tiệc đều tổ chức trong bãi đất tầng trệt, vừa nãy có người náo hỉ rời khỏi, lúc này còn có thể nghe thấy chút tiếng nói chuyện trong bãi đất.

"Phiền em rồi."

Phong Ngọc Lan nhận túi vải, cười nhìn đối phương nói.

Đường Văn Tuệ nghe vậy ngại ngùng cười: "Đều là người một nhà, không nói những lời rườm rà, anh ba đang tiễn khách, đợi lát nữa mới quay lại được, em dẫn Nguyên Khang về nhà trước."

Người nhà họ Đường sống trong đội sản xuất ngoài hai mươi cây số, chặn đường này phải đi mất vài tiếng.

"Trời đã sắp tối rồi, sao bọn em về được."

Phong Ngọc Lan rũ mắt nhìn thằng bé rồi hỏi.

Trong truyện, trước khi mẹ kế tới, Nguyên Khang được nuôi bởi mẹ Đường.

Đường Văn Tuệ mím môi cười: "Có xe bò mà, chị ba chị yên tâm đi, cha mẹ còn đang đợi nên không nói nhiều nữa."

"Ừm, vậy hai đứa đi chậm thôi." Phong Ngọc Lan đáp, lúc cô tới đây vừa hay ngồi trên xe bò từ nhà họ Phong tới huyện thành, sau khi tới khu dân cư cũ, đầu cô vô cùng choáng, sau đó đã được người ta dìu lên lầu nghỉ ngơi, ăn cơm đều là do con dâu thứ hai của nhà họ Đường bưng lên.

Sau đó có người tới nhà náo hỉ, nhưng người nhà họ Đường cảm thấy cơ thể cô không thoải mái, bèn ngăn người không cho vào nhà, cho nên Phong Ngọc Lan chỉ nghe thấy bên ngoài rất náo nhiệt.

Trong lúc nói chuyện, người lên lầu cũng ngày càng nhiều, đây đều là công nhân trong xưởng giấy và người nhà. Đường Văn Tuệ dắt Nguyên Khang chuẩn bị rời khỏi.

Phong Ngọc Lan khom lưng xoa đầu của Nguyên Khang, Nguyên Khang đỏ mặt, nấp phía sau Đường Văn Tuệ, Đường Văn Tuệ thấy vậy thì cười khẽ, xem ra chị ba rất thích Nguyên Khang. Đây là chuyện tốt, cha mẹ biết cũng yên tâm.

Sau khi Đường Văn Tuệ đi, Phong Ngọc Lan bèn vào nhà, nghe thấy tiếng nói chuyện của hàng xóm cách vách, cô nghĩ ngợi rồi đóng một nửa cửa chính lại, chỉ để lại một chút khoảng trống.

Mở túi vải ra xem, phát hiện đều là những bao lì xì nhỏ, xem ra là quà của bạn bè thân thích tặng, cô không lấy ra đếm, sau khi vào phòng trong thì đặt túi vải lên rương gỗ trên cùng nhất.

Vừa ra ngoài chuẩn bị xách thùng gỗ lên đi ra, đã thấy cửa chính bị người khác đẩy ra, sau đó một người thanh niên cao lớn tuấn tú đi vào. Trước n.g.ự.c anh đeo một đóa hoa hồng, vừa nhìn đã biết là chú rể.

Trong ký ức, hai người chưa từng gặp mặt chân chính, hôm nay, khi đón dâu, đối phương cũng ở trước mặt, cô chỉ nhìn thấy một bóng lưng cao lớn, khi đó cô vẫn chưa phản ứng lại, ngơ ngác theo nữ quyến của đằng trai lên xe bò.

Cho nên hai người chưa từng nói chuyện câu nào.

Làm cho họ giống như là tham gia hỉ sự của người khác vậy.

Hai người cũng không ngờ lại bỗng nhiên đối mắt như vậy.

Nói thế nào nhỉ, bầu không khí hơi ngại ngùng.

Chương 4: Chương 4

"Anh đi cho."

Người phá tan sự im ắng là đối phương, anh vươn cánh tay thon dài về phía Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan thấy vậy, khóe miệng kéo lên: "Em muốn tắm."

Không phải muốn múc nước.

Nghe vậy, tay của Đường Minh Sơn cũng không thu lại: "Anh dẫn em đi."

"Làm phiền rồi."

Phong Ngọc Lan đưa thùng gỗ cho anh.

Đường Minh Sơn nhận lấy, không chạm vào ngón tay của cô, vô cùng lịch sự.

Sau khi Phong Ngọc Lan quét mắt, đi vào phòng trong mở túi quần áo đã mang từ nhà họ Phong tới, bên trong là một bộ quần áo cũ, may mà sạch sẽ, nếu không tắm rửa cũng thành vấn đề.

Đường Minh Sơn đi ở đằng trước, nhẹ tiếng giới thiệu với Phong Ngọc Lan tình hình của khu dân cư. Tổng cộng có năm tầng lầu, một tầng lầu có tám hộ, bên cầu thang kế bên mỗi tầng lầu có hồ nước công cộng giặt quần áo rửa rau,...nơi vệ sinh và tắm rửa nằm ở lầu một và lầu ba.

Lầu một hầu như do nam dùng, lầu ba hầu như do nữ dùng, cho nên dần dần hình thành đàn ông đi vệ sinh, tắm rửa đều đến lầu một, phụ nữ thì ở lầu ba.

Thực ra những chuyện này đều được mẹ Đường nói qua khi cô nghỉ ngơi trong phòng, nhưng nghe giọng nói trong veo của người phía trước, Phong Ngọc Lan thức thời không gián đoạn đối phương.

Dù sao thì không nói chuyện cũng lúng túng.

Lúc này, trên hành lang có mấy đứa trẻ đang chơi, cũng có mấy người đàn ông chụm lại, đang vừa nói chuyện vừa hút thuốc. Thấy họ đi ra, một nhóm người đều quay đầu nhìn họ.

Phong Ngọc Lan thấy mấy đứa trẻ trợn tròn mắt nhìn mình, thế là mỉm cười với chúng, một bé gái có hai b.í.m tóc trong đó lập tức đứng dậy, quay đầu hét về phía cửa lớn bên cạnh: "Mẹ, cô dâu cười với con."

Rất nhanh, bên trong truyền tới tiếng cười khẽ của phụ nữ: "Con phải gọi là thím."

Bé gái hơi ngại, không gọi thím, Đường Minh Sơn dừng bước, quay đầu nói với Phong Ngọc Lan: "Đây là Yến Tử của nhà chị dâu Trương."

Phong Ngọc Lan gật đầu ghi nhớ, sau đó Đường Minh Sơn lại giới thiệu mấy đứa trẻ khác, mấy người đàn ông thấy vậy cũng chủ động tới chào hỏi.

Sau khi tới lầu ba, Phong Ngọc Lan nhận lấy thùng gỗ đi vào trong. Lúc này còn có thể nhìn thấy, cho nên không có mấy người xách đèn dầu.

"Cô nói có phải bà mẹ chồng đó của tôi quá thiên vị rồi không, lúc chưa gả tới, tôi nghe nói bà ấy thiên vị, không ngờ lại thiên vị như vậy."

"Mẹ chồng nhà ai không thiên vị, bà nhà chúng tôi càng thiên vị."

Vừa đi vào, Phong Ngọc Lan đã thấy hai người xách thùng gỗ từ gian bên cạnh đi ra, còn đang nói chuyện.

Nhìn thấy họ xách thùng gỗ rỗng, Phong Ngọc Lan đứng ngốc ở đó, lúc này mới nhớ ra đây không phải là thời đại tiên tiến mấy, không có máy nước nóng, phải tự múc nước về nấu rồi xách xuống tắm.

"Em gái, có phải em là vợ của Đường Minh Sơn không."

Chị gái mở miệng nói chuyện trước nhìn Phong Ngọc Lan rồi cười hỏi, hôm nay cô ấy đã nấu cơm trong bãi, dĩ nhiên đã nhìn thấy Phong Ngọc Lan.

"A, phải." Phong Ngọc Lan hồi thần đáp.

"Sao em lại tới lầu ba múc nước."

Chị gái nói chuyện sau thấy cô xách thùng rỗng vào, tưởng cô múc nước.

Phong Ngọc Lan cười lúng túng, đang muốn nói chuyện, bèn nghe thấy phía sau truyền tới tiếng bước chân nặng nề, cô quay đầu nhìn, thấy một thím xách hai thùng nước nóng đi vào, Phong Ngọc Lan vội đứng sang bên cạnh, sợ chắn đường người ta.

Kết quả thím đó đặt thùng nước xuống, cười nhìn cô nói: "Mau đi tắm đi."

"Cháu."

Phong Ngọc Lan chỉ mình.

"Đúng vậy, Tiểu Đường ở bên ngoài đợi cháu."

Thím nói như vậy lập tức khiến Phong Ngọc Lan hiểu nước nóng này từ đâu có, cô đỏ mặt nói cảm ơn. Thùng nước nóng này rất nặng, nhưng từ nhỏ cô cũng không phải là người được nuông chiều, đã chịu khổ không ít. Tuy không xách lên nhẹ nhàng như thím, nhưng cũng không lắc lư lắm.

Đợi khi cô tắm xong, đi ra từ phòng vách, thím đó vẫn chưa đi, đang ở bên hồ nước giặt đồ, lúc này, trên bệ đặt một chiếc đèn dầu thắp sáng.

"Cảm ơn thím." Phong Ngọc Lan dùng nước lạnh rửa sạch hai thùng gỗ, đang định hỏi thím ở lầu nào để cô mang thùng gỗ tới, thím ngăn cô lại.

"Lát nữa con gái thím sẽ tới múc nước, cháu để đó, mau đi về đi."

Thím mỉm cười ấm áp, sau khi Phong Ngọc Lan nói cảm ơn lần nữa, xách thùng gỗ của mình đi ra.

Ít nhiều có chút muốn chạy trốn.

Phong Ngọc Lan không ngờ Đường Minh Sơn vẫn đang ở cầu thang đợi cô.

Hơn nữa đối phương còn đang xách một chiếc đèn dầu.

"Đi thôi."

Đường Minh Sơn đón lấy thùng gỗ đựng quần áo trong tay cô, Phong Ngọc Lan bày tỏ không nặng, không đưa cho anh.

Chương 5: Chương 5

"Người mang nước vào vừa nãy là thím ba Lưu."

Đường Minh Sơn nghiêng người cho cô đi đằng trước, mình ở phía sau xách đèn dầu, sau đó nói tới người thím mang nước nóng vừa nãy.

"Là do em quên mất." Nói tới chuyện này, Phong Ngọc Lan lại hơi ngại ngùng.

"Anh cũng không nghĩ tới cái này."

Đường Minh Sơn nói.

Có ý giải vây rồi.

Phong Ngọc Lan nghe vậy thì nghiêng đầu nhìn anh, nhìn vào ánh mắt của đối phương, cô vô thức hỏi: "Sao anh biết nhà thím ba Lưu dư nước nóng."

Đường Minh Sơn thấy vậy, mỉm cười nói: "Tháng này chú ba Lưu trực ca giữa, thím ba Lưu quen chuẩn bị nước nóng."

"Như vậy à." Phong Ngọc Lan thuận theo ánh đèn dầu phía sau tiếp tục leo cầu thang, khu dân cư vẫn chưa bắt dây điện, huống hồ bây giờ rất ít nơi lắp đèn điện ở cầu thang: "Vậy chốc nữa em đun nước mang tới."

"Không cần, anh đã đưa mấy khối củi rồi."

"Củi."

Phong Ngọc Lan hơi kinh ngạc, ở đây còn có thể dùng củi, không phải bên dưới bàn đều đặt than tổ ong gì đó sao.

Nghe ra nghi vấn của cô, Đường Minh Sơn giải thích: "Than tổ ong đắt hơn một chút, củi rẻ lại hữu dụng, cho nên nhà nào cũng có chuẩn bị."

"Như vậy à."

Phong Ngọc Lan gật đầu bày tỏ đã hiểu.

Tới tầng năm, Phong Ngọc Lan xách thùng gỗ nói muốn đi giặt quần áo, Đường Minh Sơn đặt đèn dầu lên bên bệ, trở về cầm một khối xà phòng tới, ngoài ra, còn có một chiếc bàn chải đánh răng cán gỗ và lông mao lợn, một hộp bột đánh răng, cùng với một cái ly gỗ.

Phong Ngọc Lan không khỏi cảm khái người này thực sự rất chu đáo.

Thấy cô nhìn những thứ đó im lặng, Đường Minh Sơn dừng lại nói: "Đều là đồ anh mua để dự phòng."

Ý là đều sạch cả.

Phong Ngọc Lan cười nói: "Cảm ơn anh."

Thấy cô không giống như sẽ không dùng, Đường Minh Sơn mới không nói gì thêm.

"Giữa hai chúng ta không cần khách sáo." Đường Minh Sơn còn xách một thùng gỗ trong tay, anh tới múc nước về đun.

Nghe vậy, Phong Ngọc Lan ngây người, nghiêng đầu nhìn anh, lại thấy đối phương múc nước xong rồi xách về.

Trong truyện không miêu tả nhiều về cha của nam chính, cô nhớ được hai điểm.

Điểm thứ nhất, quan hệ giữa cha nam chính và nam chính không thân thiết lắm, quan hệ với mẹ kế cũng không hòa hợp, hai người luôn chia giường ngủ, khi biết hai người không viên phòng, người nhà họ Đường còn giận dữ một phen, nhưng mẹ kế nói là vì đối phương không được.

Điểm thứ hai, kết hôn chưa bao lâu, cha của nam chính làm việc trong xưởng, sau đó ngoài ý muốn qua đời.

So với người mẹ kế ác độc sống dai, cha của nam chính giống như công cụ, tác dụng của anh chính là để lại căn nhà trong khu dân cư và tiền đền bù của xưởng sau khi chết.

Cầm bàn chải đánh răng lấy bột đánh răng, Phong Ngọc Lan nghĩ tới chuyện sẽ xảy ra với Đường Minh Sơn sau này, cô khẽ cau mày.

Đợi cô rửa mặt xong, sau khi giặt sạch quần áo, Phong Ngọc Lan theo mẹ của Yến Tử, cũng tức là chị dâu Trương đến sân thượng phơi quần áo rồi cùng về.

Tính tình của chị dâu Trương hào sảng, tiếp xúc với chị ấy rất vui vẻ.

Khi Phong Ngọc Lan về tới nhà, cửa khép một nửa, Đường Minh Sơn không ở đây, thùng gỗ cũng không có.

Tối nay cô không gội đầu, bộ quần áo trên người được chắp vá không ít, nhưng người mặc quần áo lành lặn ở thời này cũng không nhiều.

Phong Ngọc Lan đứng trước túi quần áo đó thở dài, nhà họ Phong thật sự không cho cô cái gì.

Phong Ngọc Lan không xu dính túi lại thở dài lần nữa.

Vốn dĩ trên sàn phòng ngoài có ít vỏ hạt dưa gì đó, nhưng lúc cô về phát hiện phòng trong và phòng ngoài đều sạch sẽ, lại nhìn những thứ bày biện ngay ngắn xung quanh, liền biết Đường Minh Sơn là người thích sạch sẽ.

Đợi khi Đường Minh Sơn về, Phong Ngọc Lan đang lật xem một quyển sách trên giá dưới ngọn đèn dầu.

Thấy anh về, Phong Ngọc Lan gấp sách lại, đứng dậy vào phòng cầm túi vải trên chiếc rương đi ra đưa cho đối phương: "Đây là đồ mẹ đưa."

Cô suýt chút không biết nên xưng hô đối phương thế nào.

Đường Minh Sơn một tay cầm khăn khô mang theo chữ Hỷ lau tóc, một tay nhận lấy, sau khi nhìn thấy bên trong là gì, anh lại đưa cho Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan chớp mắt, nhìn sang: "Để em tính."

"Mình" bản gốc cũng là người có học mấy năm.

Đường Minh Sơn không nói gì, chỉ vào phòng trong mở rương ra, sau đó lấy ra một cái túi vải khác, to bằng túi vải trong tay Phong Ngọc Lan, nhưng tiền bên trong lại không ít.

"Sau này tiền trong nhà đều do em quản."

Đường Minh Sơn nói như vậy.

Phong Ngọc Lan nhìn hai cái túi vải trước mặt rồi rơi vào trầm tư, thế này cũng không giống dáng vẻ không hòa hợp với mẹ kế nam chính trong sách.

Chương 6: Chương 6

Thấy cô rũ mắt không nói lời nào, Đường Minh Sơn ngừng lau tóc, nhẹ giọng hỏi: "Em sao vậy?"

"Không có, chỉ là em không ngờ anh lại yên tâm để em quản tiền như vậy." Phong Ngọc Lan ngẩng đầu mỉm cười đáp.

Đường Minh Sơn nghe vậy khẽ cau mày, sau đó nghiêm túc trả lời: "Chúng ta là vợ chồng, không có gì phải nghi ngờ cả."

Vẻ mặt và giọng điệu của anh vô cùng nghiêm túc khiến Phong Ngọc Lan đang đùa giỡn có chút ngượng ngùng, cô cầm túi lên, rồi ngồi xuống cạnh bàn để hạt dưa và kẹo.

Lúc này cửa đã bị Đường Minh Sơn khóa lại nên không lo có người đột ngột xông vào.

Đường Minh Sơn xoay người lấy từ kệ gỗ phía sau một tập sách cũ đã viết một nửa, đồng thời lấy một cây bút chì ra đưa cho cô.

Phong Ngọc Lan mỉm cười với anh, cũng không nói cảm ơn nữa. Vì chúng ta sẽ sống với nhau cả đời nên hãy thật hòa thuận, kể cả khi anh không thể... cũng không sao cả.

Mở tập sách ra, trước mặt cô toàn là sổ sách mà Đường Minh Sơn ghi, sau khi đọc kỹ, cô chọn mở hồng bao* trước.

(*) Phong bao lì xì màu đỏ, thường được tặng trong các dịp đặc biệt như tết, cưới hỏi.

(*) Phong bao lì xì màu đỏ, thường được tặng trong các dịp đặc biệt như tết, cưới hỏi.

Bên này, tóc Đường Minh Sơn đã gần khô hết, anh đi phơi khăn lau xong xoay người cầm lấy ấm nước, rót cốc nước ấm đặt trước mặt Phong Ngọc Lan.

Sau đó, anh ngồi xuống bên cạnh Phong Ngọc Lan, nhận việc mở hồng bao, trên hồng bao có viết tên của người gửi, ** cũng là nhắc người nhận hồng bao ghi nhớ.

"Chú Trường Căn, hai hào."

Phong Ngọc Lan nhanh chóng viết xuống.

Năm nay, quà mừng chỉ là một vài hào.

"Bác cả là một đồng."

Đây là anh cả của cha Đường, hai người họ quả thật rất thân thiết.

"Nhiều vậy sao?"

Phong Ngọc Lan hơi ngạc nhiên.

"Đợt Tết Nguyên đán, bác gái lên cơn đau tim dữ dội. Vừa hay lúc đó anh ở nhà nên anh và anh họ thay phiên nhau cõng bác ấy đến bệnh viện trong thị trấn."

Đường Minh Sơn giải thích lí do bác cả đưa quà mừng nhiều hơn người khác.

Mặc dù chỉ là chuyện vặt vãnh, anh cũng nói rất nghiêm túc, ** Phong Ngọc Lan quay sang, Đường Minh Sơn đang định bóc hồng bao, thấy cô nhìn như vậy anh dừng lại hỏi: "Sao vậy?"

"Em chỉ cảm thấy anh làm chuyện gì cũng thận trọng, cũng rất nghiêm túc."

Nghĩ đến những đồ đối phương đưa đến bồn rửa trước đó, Phong Ngọc Lan khen ngợi.

"Có à?"

Đường Minh Sơn cụp mắt xuống, tiếp tục bóc hồng bao, Phong Ngọc Lan chưa kịp nói thêm, anh đã thì thầm: "Dì ba, năm hào."

Thấy vành tai anh ửng đỏ, Phong Ngọc Lan vội cúi đầu cầm bút chì viết xuống.

"Tổng cộng là ba mươi hai đồng."

Người ở dưới quê mừng hai mươi đồng, nhân viên tạp vụ bên này mừng mười hai đồng. Thật ra số lượng nhân viên tạp vụ ở đây làm Phong Ngọc Lan rất ngạc nhiên. Trong đó cũng có rất nhiều đồng nghiệp, có nhiều đồng nghiệp tới mừng như vậy cũng cho thấy mối quan hệ giữa Đường Minh Sơn với mọi người rất tốt.

Phong Ngọc Lan đặt sổ kế toán trước mặt Đường Minh Sơn, nói lại.

Đường Minh Sơn liếc nhìn qua, bảo: "Chữ viết của em rất nắn nót đấy."

"Em đã dùng nhánh cây và than củi để luyện chữ trong phòng riêng đấy." Phong Ngọc Lan bộc lộ ra những lời cô đã nghĩ kỹ. Thực ra, lúc cô viết đã rút lại rất nhiều bút lực, nét chữ hiện tại là nét chữ ngay ngắn của học sinh tiểu học.

"Không ngừng học hỏi như vậy, thật tốt." Đường Minh Sơn nhìn cô khen ngợi.

Phong Ngọc Lan có chút xấu hổ quay đầu lại, cầm lấy một cái túi vải khác, tuy trong sổ có ghi chép lại ** nhưng không có tổng số nên còn phải đếm.

Đường Minh Sơn xếp chồng tất cả các hồng báo đã mở ra một bên, sau đó buộc chắc tập hồng bao bằng một sợi chỉ trên khung gỗ và đặt chúng bên cạnh ** giấy rơm.

Chỗ tiền này có hơi rải rác, từ vài xu, vài hào cho đến chục đồng.

Chương 7: Chương 7

Trong khi Phong Ngọc Lan đang đếm tiền, Đường Minh Sơn cũng không nghỉ ngơi, anh dọn quà chúc mừng trên chiếc tủ dài và phát hiện một tấm vải màu xanh đậm, anh đặt nó sang một bên, sau đó lấy thêm hai chiếc khăn lông có chữ "Tứ" đặt bên cạnh tấm vải.

"Đây là một trăm sáu mươi bảy đồng lẻ ba mươi lăm xu. Tính cả tiền lễ, tổng cộng là một trăm chín mươi chín đồng ba mươi lăm xu."

Thiếu khoảng sáu mươi lăm xu để được hai trăm đồng.

Nghe vậy, Đường Minh Sơn sờ túi, anh lấy số tiền vừa rút ra từ bộ quần áo trước khi tắm xong đặt lên bàn: "Chỗ này có tám hào, mỗi ngày mười lăm hằng tháng nhà máy sẽ phát tiền và phiếu lương thực."

Phong Ngọc Lan đếm sáu mươi lăm xu ra gom lại , đưa mười lăm xu dư lại cho Đường Minh Sơn.

,

Đường Minh Sơn nhận lấy xong, chỉ chỉ trên tủ đồ nói: "Ngoại trừ những thứ ở bên này, còn lại đều là đồ ăn. Anh cất chúng trong ngăn tủ, khi nào muốn thì lấy ra ăn."

Câu cuối cùng anh nhìn Phong Ngọc Lan nói.

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Đường Minh Sơn thấy cô không thèm nhìn khăn tắm và tấm vải bên kia nên cầm lại đưa ra trước mặt cô: "Khăn tắm trong nhà không có nhiều, em dùng cái này đi."

"Được." Phong Ngọc Lan cũng không làm ra vẻ, khi nãy cô trực tiếp rửa mặt bằng tay, điều này thực sự rất bất tiện.

Số tiền đếm được cô đều cho ngay ngắn vào túi, buộc lại và cất vào hộp gỗ trên cùng, còn khăn tắm, cô treo cạnh khăn tắm của Đường Minh Sơn.

Vải màu xanh có thể không đủ để làm một bộ quần áo, nhưng để làm hai đôi giày vải thì vừa đủ, sau khi Phong Ngọc Lan tiếp nhận được ký ức của nguyên chủ đã nhìn vào tấm vải, cũng hiểu rõ mũ giày phải rộng bao nhiêu.

Cô đi giày rơm, còn Đường Minh Sơn đi một đôi giày vải màu đen, nhìn đường kẻ dọc hai bên có thể biết là giày mới làm.

Dù sao hôm nay là ngày kết hôn của anh.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Phong Ngọc Lan phát hiện ra Đường Minh Sơn đã mang chiếc đèn dầu từ phòng ngoài vào đặt trên chiếc bàn dưới cửa sổ. Tuy rằng đã là đầu tháng ba nhưng gió đêm vẫn có chút lạnh, Đường Minh Sơn thuận tay đóng cửa sổ lại.

Mặc dù cô biết đối phương có chỗ không tốt, nhưng dù sao anh cũng là đàn ông, Phong Ngọc Lan lại chưa từng hẹn hò với ai, lúc này cô sắp nằm chung giường với một người đàn ông mới quen nên cô cũng thấy rất hồi hộp.

"Đi ngủ thôi."

Vừa nói, Đường Minh Sơn vừa cởi giày lên giường, anh để cho Phong Ngọc Lan nửa giường bên kia.

Phong Ngọc Lan lảo đảo đi tới, thấy anh nhắm mắt lại, hô hấp dần ổn định, cô mới nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó thổi tắt đèn dầu, cẩn thận lên giường đi ngủ.

Chiếc giường này khá lớn, hơn nữa cơ thể hai người đều khá gầy nên giữa hai người còn có thể chứa thêm một người lớn nữa.

Chăn không mỏng cũng không dày, vừa vặn cho mùa này.

Phong Ngọc Lan thậm chí còn kiểm soát hơi thở của mình rất nhẹ vì sợ đánh thức người bên kia, cô mở to mắt ra nhìn vào mái nhà tối đen. Bạch Vô Thường từng nói cô không thể rời khỏi ngôi nhà này, điều đó có nghĩa là cô không thể ly hôn với Đường Minh Sơn, vì trong sách nói thân phận của cô chính là mẹ kế của nam chính.

Nếu đã không thể ly hôn vậy thì phải sống thật tốt, đừng làm những chuyện trái lương tâm như trong sách từng nhắc. Nghĩ đến dáng vẻ của nguyên chủ, cô không thể hiểu nổi sao "chính mình" lại cam lòng xuống tay.

Còn Đường Minh Sơn... Tuy rằng hai người mới gặp nhau mấy tiếng đồng hồ, nhưng xem ra đối phương rất tốt, cho nên sao cô có thể để anh c.h.ế.t đi như trong sách đã an bài chứ?

Dù sao Bạch Vô Thường cũng không cấm cô làm những chuyện khác, nghĩ một lúc, Phong Ngọc Lan mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sau khi cô ngủ say, người đàn ông bên cạnh mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn cô một lúc rồi kéo góc chăn cho cô.

Động tác rất nhẹ, không hề chạm vào chỗ không nên chạm.

Sau đó anh thu tay lại, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Chương 8: Chương 8

Khi Phong Ngọc Lan tỉnh lại thì đã chẳng còn ai bên cạnh, cô lập tức ngồi dậy quan sát xung quanh, bỗng tầm mắt cô dừng lại nơi chiếc hộp gỗ và chữ "Hỉ" đỏ được cắt dán trên khung cửa sổ bằng gỗ thì lại thở dài. Cô đã c.h.ế.t thật rồi, còn trở về nơi ở đời trước nữa.

Nhìn sắc trời có lẽ giờ đang là khoảng bảy, tám giờ. Lúc này còn có thể nghe được tiếng người lớn mắng trẻ con hoặc tiếng gọi đám trẻ đang chơi ở đập về nhà ăn cơm.

Cô chỉnh trang quần áo lại một chút, mang giày rơm vào rồi mở cánh cửa sổ gỗ ra cho thoáng khí, sau đó vén tấm màn bằng vải gai đi ra ngoài.

Những đồ vật đặt trên tủ dài đã được sắp xếp bỏ vào trong tủ dưới. Lúc này ở trên bàn bên kia có đậu phộng, hạt dưa và kẹo được đựng trong chén sứ, tổng cộng có ba chén sứ lớn.

Mà cơm ở trên bàn còn cho vào hai quả trứng gà, Đường Minh Sơn đang ở chiếc bàn gỗ trước cửa để làm cơm sáng.

"Buổi sáng ăn mì có được không?"

Đường Minh Sơn hỏi.

"Được." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Hôm nay anh phải đến nhà máy sản xuất giấy sao?"

Cô bước sang, thấy ở dưới bếp lò đốt hai khúc củi gỗ, ở trên là một cái nồi không lớn cũng không nhỏ được đậy bằng nắp gỗ, trông là biết đang đun nước rồi.

Trên chiếc bàn bên cạnh nồi là một vắt mì lớn và một rổ trúc đựng rau.

"Chỉ được nghỉ ba ngày kết hôn thôi." Đường Minh Sơn chỉ về phía kế bên: "Nước dùng để rửa mặt còn ấm đấy."

Bởi vì ở bên đây là bức tường nên sẽ có một góc nhỏ hơn so với nhà của người khác. Ở đó đặt một thùng nước bằng gỗ, một chiếc khăn mặt phủ ở trên thùng nước có thể khiến cho hơi nóng được giữ lại lâu hơn một chút.

Có lẽ là người ta đã dậy từ rất sớm.

Phong Ngọc Lan lấy đồ dùng để rửa mặt, đặt chúng vào một cái chậu tráng men màu xanh lam có hoa mẫu đơn ở phía dưới rồi qua cái ao bên kia rửa mặt.

Chị dâu Trương đang rửa rau ở bên kia, thấy cô sang liền cười nói: "Sáng sớm chị đã thấy anh nhà em bận rộn, vô cùng chịu khó. Chẳng như anh nhà chị, chỉ biết bưng bát ăn cơm, buông bát thì đi ngủ."

Phong Ngọc Lan nghe thấy bèn cười: "Do em dậy trễ ạ."

Không ngờ đôi mắt của chị dâu Trương lại sáng bừng, trông có vẻ như đã hiểu rõ nên thì thầm hỏi nhỏ: "Xem ra tối qua đã làm nhiều lần rồi phải không?"

Má Phong Ngọc Lan ửng hồng, vội vàng giải thích: "Không phải ý đó đâu ạ..."

Chị dâu Trương sững sờ, lại hỏi: "... Vậy là không được à?"

Lúc này Phong Ngọc Lan mới nhớ rằng có rất nhiều lời đồn thổi về sức khỏe của Đường Minh Sơn nên đành trả lời khô khan: "Tốt lắm ạ."

"Thế thì tốt, thế thì tốt! Chị đã bảo đồng chí Đường không hề bị bệnh mà! Mấy cái miệng lắm lời chỉ toàn nói bậy bạ thôi!"

Chị dâu Trương thở một hơi dài rồi lại vỗ vai của Phong Ngọc Lan cười thật xán lạn.

Phong Ngọc Lan cười gượng, rửa mặt xong thì quay trở về.

Cô vừa về thì phát hiện ra ở trên tấm ván gỗ của thùng nước là một chiếc lược. Cô cầm lên thì thấy chiếc lược làm bằng nhựa, trông có vẻ còn mới.

Phong Ngọc Lan chải đầu, rửa mặt bằng nước ấm rồi lấy khăn lau. Giọng nói của Đường Minh Sơn từ bên trong vang lên: "Ăn mì thôi."

"Được." Cô đáp lời, lau khô tay chuẩn bị bước vào phòng. Bỗng cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, một cô gái với mái tóc ngắn khoảng chừng tuổi đôi mươi nhìn chòng chọc vào Phong Ngọc Lan, sau đó đóng cửa lại.

Phía bên trong lại vang lên giọng nói khó hiểu của người đàn ông: "Sao lại đóng cửa rồi?"

"Đợi một chút rồi ra bộ không được hả?"

Cô gái trả lời một cách giận dữ.

Nhận ra tâm trạng của người hàng xóm, Phong Ngọc Lan khó hiểu bước vào phòng.

Chương 9: Chương 9

Đường Minh Sơn ngồi ngay bàn ăn, trên bàn là hai bát mì, bên trong không chỉ có rau xanh giòn mà còn có một quả trứng gà luộc.

Anh cũng chẳng cầm đũa mà ngồi thật ngay ngắn chờ cô đến ăn chung.

"Không cần chờ em đâu." Phong Ngọc Lan lại càng ngại hơn.

Hôm nay dậy trễ thì không nói, còn để người ta phải chờ để ăn cơm sáng nữa.

"Ăn cùng đi." Đường Minh Sơn nói.

Phong Ngọc Lan cười, ngồi xuống cầm đũa ăn mì, sợi mì rất dai, bên trong có dầu mè, nước tương và cả hành, hương vị khá ngon.

Sau khi ăn mì xong, Phong Ngọc Lan nhận việc rửa chén nồi. Thật sự sẽ rất ngại nếu cô để cho người ta nấu cơm xong còn phải rửa chén.

Vậy mà Đường Minh Sơn vẫn giúp cô bê nồi sang rồi rửa chén cùng với cô.

Có hai thím cũng đang rửa chén ở đó, thấy vậy bèn trêu ghẹo.

"Đồng chí Tiểu Đường thương vợ quá ha."

"Đúng rồi đấy, nhìn là thấy hâm mộ rồi."

Hai người bị trêu ghẹo, một người thì đỏ tai, một người thì đỏ mặt.

Lúc quay trở về thì cửa nhà hàng xóm bên cạnh lại mở, lần này ngoài cô gái tóc ngắn ra thì còn có người con trai có cánh tay trái được băng bó lại.

Người con trai thấy bọn họ một người bưng chén đũa, một người bưng nồi thì bỗng cười lớn, tay phải không bị thương vỗ vào vai của Đường Tuyết Sinh: "Thằng nhóc này được đấy! Biết thương vợ cơ à?"

"Nói nhiều quá, có đi nữa không?"

Không đợi Đường Minh Sơn đáp lời, cô gái tóc ngắn kia liền đẩy người con trai ra một chút rồi vội rời đi.

Người con trai hơi xấu hổ nhìn sang Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan: "Đừng để bụng cô ấy nhé."

Đường Minh Sơn đặt nồi lên trên bếp lò, dùng nắp gỗ đậy lại: "Cậu đi nhanh lên đi."

"Được thôi." Người con trai vẫy tay với bọn họ rồi lon ton bước theo vợ của mình: "Chuyện không thành thì thôi, sao em lại nhăn mặt cơ chứ?"

Cô gái không đáp lời, chân càng bước nhanh hơn.

Chén đũa đặt trên bàn, phủ lên bằng một tấm vải lanh rồi đậy lại bằng một chiếc lồng bàn bằng trúc.

Hai người bước vào phòng, Đường Minh Sơn đặt một chiếc bát men mới trước mặt Phong Ngọc Lan: "Sáng nay anh vừa mua ở Cung tiêu xã."

Phong Ngọc Lan nhớ đến cây lược ban nãy, xem ra là mua về cùng lúc với cái này.

Cô cười quan sát chiếc bát men ở trước mặt, trông rất sạch sẽ và là kiểu dáng cổ. Những người trẻ tuổi như cô thường rất thích dùng cái này để nấu mì ăn liền.

"Người ban nãy tên là Triệu Thiên, có quan hệ khá tốt với anh." Đường Minh Sơn xách ấm nước đến rót cho cô một chén, sau đó lại tự rót cho mình nửa chén: "Trước đây chị dâu Triệu muốn giới thiệu đối tượng cho anh, anh cũng đồng ý."

Phong Ngọc Lan vỡ lẽ, đây chính là lý do vì sao mà chị dâu Triệu kia không vui vẻ mấy khi thấy cô.

Thế nhưng chẳng phải người ngoài đều biết anh ấy không được sao? Vì sao mà chị dâu Triệu còn muốn giới thiệu đối tượng chứ?

Có lẽ nào là vì hoàn cảnh giống với nhà mẹ đẻ của cô không?

Đường Minh Sơn vừa nhìn đã biết cô đang suy nghĩ gì. Anh muốn giải thích nhưng sợ càng giải thích lại càng hiểu nhầm, thế là chỉ biết chuyển đề tài: "Đợi chốc nữa anh dẫn em ra ngoài đi dạo nhé?"

"Được."

Phong Ngọc Lan bỏ qua những suy nghĩ rối rắm, uống lấy một hớp nước rồi chuẩn bị ra ngoài với Đường Minh Sơn.

"Đem theo chút tiền với phiếu đi." Thấy cô không chuẩn bị mang theo thứ gì, Đường Minh Sơn tiện thể nói.

"Đã xong."

Phong Ngọc Lan mở rương cầm một tờ phiếu thực phẩm và năm hào.

Sau khi khóa cửa, hai người bước xuống lầu, mỗi khi có người chào hỏi trên đường, Đường Minh Sơn đều sẽ giới thiệu cho cô. Mặc dù trí nhớ của Phong Ngọc Lan tốt nhưng nhiều người như vậy cô vẫn không tài nào nhớ nổi.

"Sau này từ từ sẽ nhớ thôi." Khi cô bước ra từ nhà vệ sinh ở lầu ba thì Đường Minh Sơn đứng đợi ở cầu thang cười nói.

"Ừm." Phong Ngọc Lan đáp lời.

Xuống đền lầu một, Phong Ngọc Lan nhìn về phía Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn ho một tiếng: "Sáng nay anh đi rồi."

"À à." Phong Ngọc Lan đỏ mặt, bước vội ra khỏi tòa nhà.

Chương 10: Chương 10

Sân của nhà ngang rất lớn, còn có rất nhiều trụ bóng rổ bằng gỗ nữa, mười mấy đứa trẻ vui đùa trong sân, còn có vài đứa bé mới học đi cách đây không lâu, nắm lấy tay mẹ mình, không ngừng muốn xông về phía anh chị.

Khi được mẹ bế lên đi bên cạnh thì miệng lại chỉ biết khóc oa oa thật lớn.

Phong Ngọc Lan nghiêng đầu nhìn vài lần, Đường Minh Sơn dừng bước đợi cô.

Ra khỏi nhà ngang chính là hai con đường lớn, Đường Minh Sơn chỉ vào con đường bên tay phải: "Đây là đường đến nhà máy sản xuất giấy."

Con đường bên trái là đường đi vào thành phố.

Vị trí của nhà ngang chắn ngay nhà máy sản xuất giấy, đương nhiên cũng nằm bên cạnh thành phố, từ đây đến thị trấn còn phải đi thêm khoảng hai mươi phút.

Trên đường đi còn có thể ngắm nhìn những căn nhà gạch, nhà tranh hoặc nhà bằng gỗ vân vân, so với những căn nhà cao tầng mọc đầy phía sau thì thị trấn phía trước trông mộc mạc hơn rất nhiều.

Đi hết một vòng, họ đến Cung tiêu xã mua năm kilogram bột ngô, Đường Minh Sơn bảo cô tự quyết định mua những thứ khác, Phong

Ngọc Lan nhìn rồi hỏi: “Trong nhà còn kim chỉ không?”

“Còn.” Đường Minh Sơn gật đầu.

“Vậy đê* cũng còn đúng không?”

(*) Đê: cái đê (dùng để khâu tay)

Đường Minh Sơn suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không có.”

Anh biết may vá quần áo, nhưng chưa từng làm qua những việc như may giày nên trong nhà không có đê.

Vì thế Phong Ngọc Lan đã mua đê và một số dụng cụ cần để khâu đế giày, tổng cộng tiêu hết một hào.

Mang theo năm hào, còn dư lại bốn hào.

Sau đó họ đi đến chợ nông sản.

Ở đây có Cung tiêu xã, cũng có xưởng chế biến thịt và chợ vải, rau củ quả cũng không phải của tư nhân, tất cả đều do nhà nước thu lại rồi mang đến thành phố bán.

Lúc này thịt không còn bao nhiêu, bây giờ người ta thích ăn thịt mỡ hơn là thịt nạc, cho nên số thịt còn lại đa phần đều chỉ còn thịt nạc, Cung tiêu xã mà Đường Minh Sơn đi từ sớm nằm cạnh nhà máy sản xuất giấy chứ không nằm bên này.

Thêm nữa cũng không có phiếu thịt, dùng tiền mua thì phải tốn rất nhiều tiền.

Thêm nữa ở nhà còn có một miếng thịt bò hun khói do mẹ Đường mang đến, cho nên họ không cần mua thịt.

Phong Ngọc Lan chỉ là tò mò nhìn sang hàng thịt, sau đó lúc phát hiện Đường Minh Sơn chuẩn bị đi vào thì kéo anh đi: "Ở nhà không phải còn thịt bò hun khói sao? Ăn xong hết rồi tính tiếp vậy."

Những ngày này càng ngày càng nóng, không ăn sẽ thiu mất.

Đường Minh Sơn nhìn sang cánh tay đang bắt lấy mình của đối phương, sẵn tiện nhìn lên số rau củ cô vừa mua.

Cũng không có gì nhiều, rau thì cũng chỉ vài loại đó, thời đại này cũng không có nhà kính trồng rau quả gì, đương nhiên cũng chỉ có thể ăn rau quả theo mùa thôi.

Đường Minh Sơn chọn một bó hương thung, Phong Ngọc Lan chọn một bó rau cần, còn thêm một bó rau diếp.

Tổng cộng tiêu hết năm xu.

Hương thung một xu một bó, một tay của Đường Minh Sơn đúng lúc cầm được một bó, rau cần thì một bó hai cân giá hai xu, rau diếp cũng hơn hai cân một bó, cũng hai xu.

Phần trên lá rau diếp có thể dùng để xào, nấu canh, thân bên dưới non hơn có thể dùng để trộn gỏi, cũng có thể xào lên.

Dù sao trên dưới cũng đều là bảo vật.

Đường Minh Sơn cầm những thứ nặng, còn những thứ nhẹ hơn thì đưa Phong Ngọc Lan cầm, lúc họ ra khỏi cửa đã mang theo hai chiếc túi bằng vải.

Lúc này đây lại đựng đầy cả túi.

Sau khi về đến nhà ngang, Đường Minh Sơn mở chiếc tủ dài ra, đổ bột ngô vào đó: "Lương thực đều được đặt ở đây cả, thùng gỗ thì chứa được nhiều hơn."

Phong Ngọc Lan nhìn sang đó, trong tủ còn có một tấm ngăn bằng gỗ, ngăn bên trái để lương thực, ngăn bên phải thì để thức ăn người khác đưa đến.

Thịt bò xông khói được treo trên chiếc đinh bên trên tủ.

Đang nhìn thì Triệu Thiên đứng ngoài cửa thò đầu vào thăm dò, thấy họ đều ở bên ngoài nên đã thấp giọng gọi Đường Minh Sơn: "Minh Sơn, tôi có chút chuyện cần tìm cậu."

Phong Ngọc Lan thấy dáng vẻ cẩn thận từng chút một của Đường Minh Sơn thì không nhịn được cong môi lên, nói với anh: "Anh đi đi, em sắp xếp lại đồ đạc một chút."

"Được." Đường Minh Sơn gật đầu, ra ngoài với Triệu Thiên.

Phong Ngọc Lan dùng chiếc gáo nhỏ múc ít bột ngô ra, trong nhà có nước sạch, là do Đường Minh Sơn gánh về, cô nhào nặn số bột ngô kia trước, sau đó sắp xếp đựng hương thung và lá rau diếp vào trong cái rổ.

Trong chiếc tủ dài có một túi trứng gà, cô lấy hai quả ra để chuẩn bị sẵn, bây giờ vẫn còn sớm nên cô chuẩn bị đồ ăn các thứ trước.

Thật sự nhà rất sạch sẽ, không có gì phải bận bịu cả, vì thế Phong Ngọc Lan đã lấy kim chỉ và dụng cụ để khâu đế giày ra, ngồi trước cửa vùi đầu vào làm.

Chương 11: Chương 11

Cô rất thích những công việc tay chân, cô nhi viện sẽ dạy họ làm những chuyện mình có thể làm được, trong thời gian nghỉ hè, cô còn làm ra được rất nhiều thứ thú vị mang đi bán nữa.

Nhưng đây là lần đầu tiên cô làm giày, may là "bản thân" mình ghi nhớ, đầu chưa theo kịp nhưng tay chân đã bắt đầu làm rồi.

Lúc cô làm việc thì rất tập trung, Đường Minh Sơn quay về đứng ngoài cửa một lúc lâu cô không hề phát hiện, Triệu Thiên đứng ngoài cửa nhìn cảnh tượng này thì cảm thấy rất buồn cười, lúc vợ anh ta cầm rổ tre về anh ta đã kéo cô vào trong nhà ngay: "Nhìn gì mà nhìn!"

Cũng chính âm thanh này đã khiến Phong Ngọc Lan đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình hoàn hồn lại, cô ngẩng đầu lên, một cơn đau truyền đến cổ khiến cô không nhịn được chặc một tiếng.

"Cúi đầu lâu quá rồi." Đường Minh Sơn đưa tay đặt lên cổ cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Điều này khiến cả người Phong Ngọc Lan cứng đờ, nhưng đối phương lại có ý tốt, cô cũng không tiện bảo đối phương buông tay được nên chỉ đành sau khi đỡ hơn được chút thì vội vàng nói: "Được rồi được rồi."

Đường Minh Sơn thu tay về, thấy cô bỏ kim chỉ trên một chiếc ghế gỗ nhỏ nên đã vào nhà tìm một cái rổ mang ra cho cô, trong đó có một số đê và vải vụn.

"Đây là những thứ trước đây anh dùng." Đường Minh Sơn bỏ chiếc rổ bên cạnh chân cô.

Đôi mắt Phong Ngọc Lan sáng lên, cứ nhìn chằm chằm vào đó.

Đường Minh Sơn thấy mình không giúp được gì nên đã lấy một quyển sách từ trên kệ gỗ xuống, ngồi bên còn lại của cửa đọc sách.

Chị dâu Triệu ra ngoài lấy đồ thì bắt gặp ngay cảnh này, cô ấy mím môi lấy đồ xong thì vào phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Nhà cửa họ không có vách ngăn, chỉ là một căn nhà có thể nhìn suốt từ ngoài vào trong, cô ta thấp giọng đi hỏi Triệu Thiên đang nằm trên giường: "Bên ngoài đều nói cậu ấy không được? Em nghĩ trước đây cậu ấy không muốn xem mắt em họ em chính là vì khinh thường xuất thân của em họ em!"

Cái gì mà không được, cưới được một người vợ xinh đẹp về thì nhìn đâu cũng được cả!

Triệu Thiên nghe vậy thì bất lực nói: "Em họ em xuất thân thế nào? Không phải cũng giống như anh chị em của em sao? Hơn nữa mối hôn sự này là do chú Đường làm chủ quyết định, chắc chắn nhà gái người ta đã biết tình hình của Minh Sơn nhưng cũng đồng ý cho gả qua đây đấy thôi."

Thật ra anh ta cũng không biết rốt cuộc Đường Minh Sơn có được hay không, năm đó bỗng nhiên Đường Minh Sơn kết hôn, lúc đó họ vẫn còn là học trò trong nhà máy sản xuất giấy, chỉ có tư cách ở trong ký túc xá, không được phân nhà riêng.

Sau khi kết hôn cũng không thể đưa người nhà vào ở trong ký túc xá, nhưng vào các chuyến thăm thường ngày, Kiều Tư Vũ kia cũng

không đến lần nào, luôn ở trong nhà của Đường Minh Sơn, sau đó Nguyên Khang đã ra đời.

Sau đó nữa không biết thế nào mà hai người lại ly hôn, số người ly hôn vào đầu năm không nhiều, quả thật là khiến cả nhà máy sản xuất giấy chấn động.

Lãnh đạo đơn vị còn gọi cả hai người đến khuyên ngăn, lúc đó Kiều Tư Vũ vừa khóc vừa nói mình sống rất khổ.

Sau đó cũng ly hôn, có người biết được lý do ly hôn từ chỗ Kiều Tư Vũ là do phương diện đó của Đường Minh Sơn không được nên đã xảy ra vấn đề. Sau đó lời đồn truyền đi càng ngày càng xa, nhưng Đường Minh Sơn lại chưa từng giải thích.

Đương nhiên cũng không có tên ngốc nào đứng trước mặt người ta hỏi: Nghe vợ trước của anh nói anh không được, có phải anh không được thật không?

Nhưng cũng có người đến ký túc xá tặng phương thuốc cổ truyền lại cho Đường Minh Sơn, Triệu Thiên thấy Đường Minh Sơn đốt nó không chỉ một lần.

"Em và em họ em luôn cảm thấy cơ thể của cậu ấy không vấn đề gì nên muốn cược một lần, em nói cho anh biết."

Biểu hiện của Triệu Thiên hơi nghiêm túc: "Nếu như thật sự gả qua đó rồi phát hiện có gì đó không đúng, em họ em có oán trách anh không thì anh không biết, nhưng chắc chắn bố mẹ của em ấy sẽ hận anh thấu xương!"

Chị dâu Triệu nghe vậy thì há hốc mồm nhưng lại không biết nên nói gì, bởi vì đúng thật họ muốn cược một lần, ai cũng biết người nói Đường Minh Sơn không được là vợ trước của anh, nếu không được thật thì làm sao có con đây?

Vì thế nên họ mới muốn cược một lần.

Chương 12: Chương 12

Thấy vẻ mặt cô ấy khó coi không nói lời nào, Triệu Thiên ngồi dậy kéo cô ấy tới ngồi xuống bên cạnh mình rồi dịu dàng nói: "Người ta cũng đã kết hôn rồi mà. Em cũng đừng cứ luôn níu chặt lấy chuyện trước mặt không thả nữa. Trong chuyện này người anh em Minh Sơn có sai à? Không hề sai. Em mà cứ không nể mặt bọn họ như thế thì sao anh và Minh Sơn có thể chơi với nhau được nữa?"

Đều là người trong cùng một nhà máy cả, lại ở sát vách nhà nhau, cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu thấy nhau. Làm căng quan hệ thì bọn họ có lợi lộc gì chứ?

Nghe vậy, chị dâu Triệu hơi không được tự nhiên lắm. Cô ấy gật đầu với vẻ hơi gượng gạo: "Được rồi, trong lòng em đã hiểu rồi."

Nhưng trong lòng cô ấy lại đang nghĩ rằng mình nhiều lần không nể mặt nàng dâu mới của nhà người ta như thế, bây giờ lại quay lại lấy lòng cũng không biết người ta có nhận hay không.

Bên này, sau khi làm được nửa cái đế giày, Phong Ngọc Lan bỏ đồ trong tay xuống chuẩn bị đi nấu cơm. Đường Minh Sơn đã thổi lửa rồi nên Phong Ngọc Lan lên tiếng bảo cô muốn làm cơm: "Anh cũng nên nếm thử tay nghề của em một chút đi chứ."

"Vậy anh để em làm hết đó." Đường Minh Sơn cười.

"Được." Phong Ngọc Lan gật đầu. Hai người đang tụm đầu lại nấu cơm thì cửa căn nhà cách vách mở ra, chị dâu Triệu bưng một cái rổ

tre đi ra, bên trong có chứa cải xanh.

Đường Minh Sơn chào hỏi đối phương một tiếng, Phong Ngọc Lan cũng ngẩng đầu lên cười rồi gọi một tiếng chị dâu Triệu.

Trái lại chị dâu Triệu lại không ngờ hai người bọn họ đều chào mình, không hề ghi thù chuyện trước đó cô ấy không nể mặt. Cô ấy lúng túng phát ra hai tiếng coi như đáp lại.

Chờ đến khi cô ấy rửa rau ở bồn rửa về thì Phong Ngọc Lan đang gắp bánh ngô đã nướng xong ra, đặt vào trong cái bát bên cạnh.

Đường Minh Sơn đứng bên cạnh chờ cô gắp hết bánh trong nồi ra rồi mới bưng cái bát đầy ắp vào trong nhà.

Chị dâu Triệu vừa nấu cơm về lén lút nhìn sang phía hai người Phong Ngọc Lan. Lúc thấy Phong Ngọc Lan dùng mỡ để xào trứng gà với hương xuân, mặt cô ấy đầy vẻ đau lòng.

Phong Ngọc Lan chuẩn bị cho muối vào, thấy biểu cảm đau lòng của cô ấy thì quay phắt qua nhìn nồi mình một chút. Cô đã để rất ít dầu rồi mà.

"Sao vậy?"

Thấy cô nhìn chằm chằm cái nồi, Đường Minh Sơn nghi ngờ hỏi.

Phong Ngọc Lan cười lúng túng một tiếng, sau khi cho muối vào thì múc trứng gà xào hương xuân ra bỏ vào bát rồi mới thấp giọng nói: "Có phải em cho nhiều mỡ quá không?"

"Không." Đường Minh Sơn nhận lấy bát rồi đi vào phòng.

Chờ đến khi bọn họ vào nhà ăn cơm rồi, bấy giờ chị dâu Triệu mới tập trung vào nấu đồ ăn cho nhà mình. Một chị dâu cách vách nhà

cô ấy thấp giọng gọi cô ấy: "Nhìn hai người bọn họ một chút kìa, ăn mỡ nhiều quá nhỉ?"

Chị dâu Triệu nghe vậy bèn cười rộ lên một tiếng: "Này thì có gì đâu. Đầu tháng nên còn dư dả ấy mà."

"Cũng đúng. Đồng chí Đường tuổi còn trẻ đã là công nhân bậc ba rồi, một tháng được bốn mươi lăm đồng lận đấy! Không giống người kia nhà tôi..."

Chị dâu Triệu càng nghe càng hết nhịn nổi kêu với một tiếng vào phòng: "Triệu Thiên! Tới bưng đồ ăn vào này. Sao anh chỉ biết nằm vậy hả!"

Triệu Thiên ừ ừ đáp lời rồi nhanh chân chạy ra giúp đỡ.

Chị dâu kia thấy vậy lại nói: "Ôi chao, tay đã bị thương rồi thì cứ để anh ấy nằm đi mà."

Triệu Thiên biết tính tình vợ mình nên nghe vậy thì cười đáp: "Tôi lười quá đấy mà. Đặc biệt là sau khi vợ tôi tới đây, cuộc sống của tôi ngày nào cũng mỹ mãn nên quên mất mình phải làm gì luôn."

Chị dâu kia lại nói thêm một tràng trêu ghẹo nữa.

Những chuyện này hai người Phong Ngọc Lan đều không biết. Lớp ngoài của bánh ngô được nướng trở nên giòn giòn, cắn một miếng vừa thơm vừa giòn tan. Một mình Phong Ngọc Lan đã xơi liền ba cái, lại ăn thêm một bát canh rau diếp nữa, bụng no căng không thể ăn thêm.

"Thêm miếng nữa nhé?"

Đường Minh Sơn còn khuyên bảo cô.

Phong Ngọc Lan vội vàng khoát tay: "Em no rồi, anh ăn đi."

Khẩu vị của Đường Minh Sơn cực tốt, chẳng những giải quyết hết thức ăn còn dư lại mà còn ăn hết bánh ngô nữa.

Việc rửa bát cũng bị Đường Minh Sơn thầu luôn. Lần này Phong Ngọc Lan không tranh giành với anh.

Đường Minh Sơn được nghỉ kết hôn ba ngày. Ngày hôm qua kết hôn đã mất một ngày rồi. Xế chiều hôm nay bọn họ chuẩn bị quay về đội một của động Đại Dương.

Cũng chính là đội sản xuất của nhà họ Đường. Những đội sản xuất khác theo thứ tự là đội hai động Đại Dương, đội ba động Đại Dương các thứ. Bên phía công xã cũng rất dễ nhớ, được gọi là công xã nhân dân động Đại Dương.

Muốn về nhà tất nhiên không thể về tay không được. Phong Ngọc Lan mở tủ ra, lấy một ít quà tặng của người khác ra. Đường Minh Sơn nhìn qua: "Ngày mai còn phải về nhà nữa mà, lấy thêm chút đi."

Chương 13: Chương 13

Phong Ngọc Lan nhớ người nhà họ Phong đã từng nói không có chuyện gì thì đừng quay về nên lắc đầu: "Mẹ em nói không cần phải về nhà. Bây giờ ruộng nương đang bận lắm. Sau này rảnh rỗi rồi về."

Phong Ngọc Lan tìm một cái túi vải vừa phải bỏ đồ đạc vào rồi chuẩn bị lên gác mái lấy quần áo, vì dù sao hẳn là tối nay cô cũng qua đêm ở quê nhà.

Lúc ra ngoài, cô vừa lúc chạm mặt chị dâu Triệu. Chị dâu Triệu mở miệng trước: "Em đi đâu vậy?"

"Em lên gác mái lấy quần áo ạ." Phong Ngọc Lan cười đáp.

"Vậy cùng đi đi." Chị dâu Triệu cũng cười nói.

Triệu Thiên ở trong nhà lắng nghe cuộc đối thoại này rồi nhất thời toét miệng cười một tiếng.

"Được ạ." Phong Ngọc Lan gật đầu. Hành lang rất rộng nên hai người có sánh vai đi bên nhau cũng không cảm thấy chật chội gì.

Yến Tử nhà chị dâu Trương đứng trước cửa nhà mình không biết đang chơi cái gì. Thấy hai người bọn họ đi ngang qua còn ngước đầu lên chào bọn họ mỗi người một tiếng "thím" nữa.

Phong Ngọc Lan cười xoa đầu cô bé một cái: "Ngoan quá."

Yến Tử hơi ngại ngùng chạy vào phòng.

"Em rất thích trẻ con nhỉ?" Chị dâu Triệu thấy vậy bèn nói.

"Vâng." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Chị dâu Triệu vốn muốn nói rằng sau này sinh thêm vài đứa bé nhưng lại nghĩ đến tình hình cơ thể của Đường Minh Sơn nên nhất thời cảm thấy mình không nên nói ra hai từ đứa bé, vậy nên cô ấy vội vàng nói sang chuyện khác.

Hai người nhanh chóng đi lên gác mái. Trên này có quần áo đang phơi của không ít người, cơ bản đều là người từ tầng ba trở lên cả. Từ tầng ba trở xuống thì thường phơi quần áo ở bãi đất phía dưới.

Thấy bên cạnh quần áo mình có thêm đồ của đàn ông, Phong Ngọc Lan cẩn thận nhìn một chút là biết của Đường Minh Sơn. Sáng nay ánh mặt trời không nhỏ nên quần áo đều khô cả rồi. Cô lấy quần áo của Đường Minh Sơn xuống luôn.

Đường Minh Sơn thấy cô lấy cả quần áo xuống cho mình thì nhìn nhiều thêm mấy lần.

Sau khi dọn dẹp xong, hai người đóng kín cửa sổ, khóa kỹ cửa rồi mới lên đường.

Bấy giờ chị dâu Triệu đang thay thuốc cho Triệu Thiên ở cách vách, vừa thay vừa nhắc đến Phong Ngọc Lan.

"Cũng tại em lắm mồm. Lúc đó tự nhiên em hỏi một câu em rất thích trẻ con nhỉ. Bây giờ càng nghĩ càng cảm thấy không nên nói thế."

Triệu Thiên cười một tiếng: "Dù gì người ta có bị làm sao không chúng ta còn không biết mà. Em đừng suy nghĩ nhiều quá."

"Cũng đúng." Chị dâu Triệu gật đầu.

Phong Ngọc Lan đứng ở ven đường chờ Đường Minh Sơn. Không bao lâu sau Đường Minh Sơn đã cưỡi một chiếc xe đạp quay lại. Đây là xe anh đi mượn đồng nghiệp.

Đồ đạc thì cột ở nan xe phía trước, Phong Ngọc Lan thì ngồi phía sau. Bởi vì đường đi khá là xóc nảy nên hai tay cô vịn lấy eo Đường Minh Sơn.

Lúc vừa bắt đầu cũng thấy hơi ngại ngùng nhưng sau khi cô suýt nữa thì té xuống, giọng nói nghiêm túc của Đường Minh Sơn đã truyền tới từ phía trước: "Đường này không dễ đi đâu. Em ôm chặt anh đi."

"Vâng."

Lúc này Phong Ngọc Lan đâu còn rỗi hơi mà lo đến việc ngại ngùng xấu hổ nữa. An toàn là quan trọng nhất.

Con đường hai mươi cây số khiến Phong Ngọc Lan cảm thấy m.ô.n.g mình hơi khó chịu. Đến cửa đội sản xuất, Đường Minh Sơn dừng xe: "Xuống đi một chút nhé?"

Phong Ngọc Lan vội vàng buông tay ra xuống xe, nhẹ nhàng xoa cái m.ô.n.g một cái rồi khô khan gật đầu đáp: "Vừa vặn ngắm phong cảnh một chút."

Đường Minh Sơn cũng xuống xe. Anh đẩy xe đạp đi phía sau, Phong Ngọc Lan đi ở phía trước.

Trong đội sản xuất đều là đường mòn cả. Đến lối rẽ, Đường Minh Sơn sẽ mở miệng bảo đi bên nào. Phong Ngọc Lan chỉ cần đi theo là được.

Trong ruộng có không ít người đang làm việc. Thấy bọn họ quay lại, không ít người cất cao giọng chào hỏi.

Mỗi khi có người chào, Đường Minh Sơn sẽ giới thiệu ngay với cô đó là ai. Phong Ngọc Lan chào hỏi theo anh. Nhà họ Đường nằm ở giữa một vùng trũng trên núi, có ba gia đình sống ở đây. Từ trái sang phải theo thứ tự là nhà của chú ba Đường, nhà của bác cả Đường, sau đó là nhà của cha Đường.

Lúc này mẹ Đường đang lột măng tre trong sân. Nguyên Khang đứng ở cửa nhà, trong tay cầm một cành cây vẽ vời trên đất, chẳng biết trong miệng còn đang nói cái gì.

Phong Ngọc Lan gọi một tiếng: "Nguyên Khang!"

Nguyên Khang cầm cành cây ngẩng đầu lên, thấy bọn họ trở lại thì lập tức quay vào trong sân nói với mẹ Đường: "Bà nội ơi, à thì... Cha mẹ về rồi!"

Sau lần bị đánh ngày hôm qua, nhóm người mẹ Đường đã dạy nó là sau này phải gọi Phong Ngọc Lan là mẹ.

"Nghe rồi nghe rồi." Mẹ Đường cười híp mắt đứng dậy đi ra sân. Tất nhiên là bà đã nghe thấy tiếng Phong Ngọc Lan gọi Nguyên Khang rồi.

Chương 14: Chương 14

Thấy Nguyên Khang chạy vào trong sân nhà, Phong Ngọc Lan khẽ mỉm cười rồi quay đầu lại nhìn Đường Minh Sơn. Anh đang cúi đầu nhấc chiếc xe đạp qua cái ổ gà trước mặt.

Chờ đến khi Phong Ngọc Lan tiến lên phía trước một lần nữa thì mẹ Đường đã đi ra rồi. Bọn họ cùng lúc đi tới cửa nhà.

Mẹ Đường cười híp mắt, tiến lên cầm lấy tay Phong Ngọc Lan rồi mang cô vào trong.

"Biết trước là hôm nay các con về rồi nên buổi sáng mẹ đã bảo ông nội Nguyên Khang đi mua thịt. Bây giờ đang lúc măng vào mùa tươi ngon nhất, xào ăn là tuyệt cú mèo."

Ngày hôm qua Phong Ngọc Lan đã được nếm trải sự nhiệt tình của mẹ Đường rồi. Hơn nữa ngày hôm qua hai người cũng nói không ít lời. Phong Ngọc Lan nhanh chóng nói chuyện hoà hợp với mẹ Đường.

Trái lại, Đường Minh Sơn chỉ gọi một tiếng mẹ rồi đẩy xe đạp vào trong sân, cởi hết đồ đạc xuống xách vào nhà chính, đặt tạm lên bàn gỗ. Sau đó anh vào phòng bếp rửa tay rồi đi ra sân ngồi xuống, nhận lấy việc lột măng trong tay mẹ Đường.

Anh không hề tiếp xúc qua lại với Nguyên Khang.

Nguyên Khang đứng bên cạnh xe đạp, vươn bàn tay nhỏ bé ra muốn chọc vào xe một cái nhưng lại sợ Đường Minh Sơn. Thế là nó bèn vừa đi lên phía trước vươn bàn tay nhỏ bé ra vừa lén lút nhìn Đường Minh Sơn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mẹ Đường thở dài một hơi rồi nói với Phong Ngọc Lan vừa bưng cốc uống nước đi qua bên cạnh: "Nguyên Khang vừa mới tròn tháng chưa được bao lâu thì thằng bé và mẹ Nguyên Khang đã tách ra rồi. Trước đây Minh Sơn trọ lại nhà máy sản xuất giấy nên không thể nuôi con được. Thế là Nguyên Khang cứ vậy mà ở lại bên cạnh cha mẹ."

Phong Ngọc Lan gật đầu. Chuyện này trong truyện cũng đã đề cập tới rồi.

Thấy cô kiên nhẫn nghe mình tự nói, mẹ Đường bèn bảo: "Có thể là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều nên hai cha con không hề gần gũi nhau..."

Nào chỉ là không gần gũi.

Phong Ngọc Lan nhìn sang. Lúc này Nguyên Khang đang sờ xe đạp với vẻ mặt đầy hạnh phúc rồi. Đường Minh Sơn cũng không phải là không phát hiện ra, thế nhưng anh cũng không ngăn cản đứa bé chơi đùa.

Phát hiện ra điều này, Phong Ngọc Lan hơi nhướng mày.

Mẹ Đường nói xong thấy cô vẫn nhìn chằm chằm vào bọn họ thì cười rộ lên ngoắc ngoắc Nguyên Khang. Nguyên Khang thấy vậy bèn chầm chậm chạy vào nhà chính, sau đó mặt đầy xấu hổ đứng qua phía mẹ Đường.

Phong Ngọc Lan lấy từ trong túi ra một cái kẹo. Đây là kẹo cưới hôm qua còn chưa ăn hết. Cô cũng không dùng kẹo để dụ dỗ Nguyên

Khang đến gần mình nói chuyện gì cả, chỉ dúi thẳng cái kẹo vào túi vải trên áo Nguyên Khang.

Nguyên Khang đỏ mặt che cái túi vải căng phồng.

Mẹ Đường xoa xoa cái đầu mềm mại của nó rồi hỏi: "Nên nói gì nhỉ?"

Nó ngước mắt nhìn về phía Phong Ngọc Lan, thấy dáng vẻ cười híp mắt của cô thì không sợ nữa, cất giọng rất nhỏ nói: "Mẹ tốt quá."

"Ngoan quá." Phong Ngọc Lan cũng xoa đầu nó một cái.

Thấy vậy, trong lòng mẹ Đường thở phào nhẹ nhõm. Xem ra em út nói không sai, quả nhiên Ngọc Lan rất thích Nguyên Khang.

Đúng lúc này, giọng một bé trai truyền tới từ ngoài kia: "Nguyên Khang! Mau đến xem châu chấu bằng tre của anh này!"

"Là anh Xuyên Tử!"

Cổ Nguyên Khang duỗi về phía trước một cái trông như con gà trống nhỏ vậy, mắt sáng lên nói.

"Đi chơi đi."

Thấy nó nhìn mẹ Đường rồi mẹ Đường lại nhìn về phía mình, Phong Ngọc Lan bèn cười nói.

"A." Nguyên Khang cực kỳ vui vẻ mà chạy ra ngoài. Lúc đi ngang qua bên cạnh Đường Minh Sơn, Nguyên Khang lại lượn đường vòng đi xa hơn chút rồi mới đi về phía cửa nhà.

Cảnh tượng này khiến Phong Ngọc Lan không nhịn được mà bật cười.

"Xem ra nó rất sợ cha nó."

"Còn không phải sao." Mẹ Đường cũng cười.

Xuyên Tử lớn hơn Nguyên Khang hai tuổi, dáng vẻ khỏe mạnh kháu khỉnh, hai tay cầm hai con châu chấu bằng tre. Thấy Nguyên Khang đi ra, cậu bé lập tức duỗi hai tay về phía trước rồi nói với vẻ mặt cực kỳ hào phóng: "Em chọn một con mà chơi đi."

Đôi mắt sáng bừng trong suốt của Nguyên Khang hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, cuối cùng chọn một con hơi nhỏ hơn trong hai con.

"Sao em không chọn con lớn?"

Xuyên Tử hỏi.

Chương 15: Chương 15

Nguyên Khang nhận lấy châu chấu bằng tre, nghe vậy bèn giơ châu chấu bằng tre trong tay mình tới gần con trong tay Xuyên Tử.

"Bởi vì em là em trai. Anh Xuyên Tử mới là anh trai."

Nghe vậy, Xuyên Tử toét miệng cười một tiếng: "He he, cái này đã là gì, em muốn lớn hơn anh cũng có thể làm cho em."

Nguyên Khang cười he he rồi tới gần vạch túi vải ra cho cậu bé nhìn.

"Xem này, mẹ em cho em đấy!"

Lúc nhìn thấy kẹo, mắt Xuyên Tử sáng bừng lên, thế nhưng vừa nghe nó nói là mẹ cho, mặt cậu bé đã nhíu tít lại. Cậu bé cũng là một đứa trẻ thông minh nên kéo Nguyên Khang tới chỗ xa rồi mới hỏi: "Mẹ kế của em về rồi hả?"

"Không phải mẹ kế, là mẹ em."

Sau khi suy nghĩ một chút, Nguyên Khang trả lời. Ông nội và bà nội nói rằng phải gọi mẹ, không phải là mẹ kế.

"Em ngu thế." Xuyên Tử bĩu môi.

"Không phải mẹ ruột em đâu. Đó là mẹ kế mà."

Nguyên Khang mới hơn ba tuổi nên đầu óc còn chưa kịp phản ứng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Xuyên Tử cười rồi móc một nửa số kẹo ra chia cho cậu bé.

Xuyên Tử vừa ăn kẹo đàn em cho vừa rung đùi đắc ý nói: "Dù sao thì em cũng phải nhớ rằng nếu mẹ kế đối xử với em không tốt thì em phải nói với cha em nhé."

Nghĩ đến mặt Đường Minh Sơn, Nguyên Khang nhất thời rùng mình một cái.

Xuyên Tử không phát hiện ra, vẫn còn đang nói mẹ kế mình như thế này như thế kia. Chờ đến khi nói xong thấy Nguyên Khang nhìn phía sau mình không nói lời nào, cậu bé chợt cảm thấy có gì đó không đúng lắm, bèn chậm rãi quay đầu lại nhìn một cái. Người đứng sau lưng cậu bé còn ai khác ngoài mẹ kế nữa!

Mẹ Xuyên Tử lạnh lùng nhìn cậu bé: "Bảo cha con đánh mẹ hả? Cha con cũng gan đấy nhỉ!"

Xuyên Tử hét lớn một tiếng rồi co giò bỏ chạy.

Mẹ cậu bé tức không chịu nổi, chỉ vào bóng dáng cậu bé gào lên: "Giỏi thì đi luôn đi đừng có về nhà nữa!"

Nguyên Khang cũng bị dọa sợ, vội vàng chạy về nhà.

Vừa lúc Phong Ngọc Lan đi ra ngoài cửa nhìn quanh, thấy nó chạy về với vẻ mặt sợ hãi thì vội vàng tiến lên dắt tay nó: "Sao thế?"

"Anh Xuyên Tử sắp bị đánh rồi!"

Nguyên Khang nói trong tiếng nức nở.

Mẹ Đường đi từ trong sân ra nghe vậy thì vỗ trán một cái: "Nguyên Khang nhé! Bà đã nói bao nhiêu lần rồi. Xuyên Tử làm gì có bà mẹ kế nào đâu. Đó là mẹ ruột của nó đấy!"

Nguyên Khang nhìn bà với vẻ mặt ngơ ngác.

Thấy vậy, Phong Ngọc Lan xoa đầu cậu bé một cái: "Vào sân mẹ đạp xe chở con đi chơi nhé?"

Nguyên Khang lập tức vứt hết mọi lo lắng cho anh Xuyên Tử trước đó đi rồi cực kỳ vui vẻ dắt tay Phong Ngọc Lan vào sân.

Bấy giờ Đường Minh Sơn đã lột xong măng non rồi, đang quét dọn xác măng. Tất nhiên anh cũng nghe thấy lời Phong Ngọc Lan nói, thế nên đã nhanh chóng quét dọn sân nhà sạch sẽ để bọn họ chơi đùa.

Đây là lần đầu tiên Phong Ngọc Lan đạp loại xe đạp kiểu cũ này nên hơi không quen lắm. Vì vậy cô đã thử đạp trước hai vòng cho chắc.

"Minh Sơn, vợ con không biết đạp kìa, con đi dạy chút đi."

Thấy con trai đứng một bên nhìn như cái cọc gỗ, mẹ Đường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà đạp cho anh một đạp.

Đường Minh Sơn ngẩn ra một chút rồi mới đi về phía Phong Ngọc Lan đang lảo đảo lắc lư đạp xe, nhanh chóng đưa tay ra giữ vững phía sau để Phong Ngọc Lan ổn định sau đó mới nói: "Đừng cầm chặt quá, đạp chậm một chút."

Phong Ngọc Lan hơi ngại ngùng nói: "Đây là lần đầu tiên em đạp xe. Em thấy lúc anh đạp rất đơn giản, thế mà đến khi tự mình đạp thì lại không còn như vậy nữa."

Khoé miệng Đường Minh Sơn cong lên một cái: "Từ từ là được."

Nguyên Khang mặt đầy mong đợi đứng ở một bên chờ. Phong Ngọc Lan cũng không để nó phải thất vọng. Sau khi hoàn toàn thành thạo, cô lập tức dừng xe bên cạnh Nguyên Khang.

"Lên đi."

Phong Ngọc Lan nói.

Nguyên Khang chạy lên phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng níu lấy chỗ yên phía sau. Người nó nhỏ xíu, thân chỉ cao bằng yên sau xe đạp nên muốn ngồi lên cũng không dễ dàng gì.

Thế mà nó còn không ý thức được điều này, giơ đùi phải lên muốn học theo người lớn ngồi lên.

Chương 16: Chương 16

Thấy vậy, Phong Ngọc Lan và mẹ Đường đều không nhịn được mà cười lên một tiếng. Đường Minh Sơn đi tới sau lưng Nguyên Khang, giơ tay ra ôm lấy nó.

Miệng Nguyên Khang lập tức biến thành chữ o. Thấy vậy, Phong Ngọc Lan lập tức nháy mắt với nó: "Mau nào."

Lúc Nguyên Khang ngồi được lên yên sau, nó cũng không để ý xem người ôm mình lên là ai, chỉ dùng đôi tay nhỏ nhắn ôm chặt lấy eo Phong Ngọc Lan.

"Ngồi vững vào nhé."

"Vâng!"

Phong Ngọc Lan đạp xe khá là chậm. Nhưng dù là vậy thì cũng khiến Nguyên Khang phải kêu lên không ngừng. Trong sân nhà toàn là tiếng trẻ con cười vui vẻ.

Mãi đến khi Đường Văn Tuệ xách một giỏ trúc đầy thức ăn quay về, Phong Ngọc Lan mới dừng xe lại: "Văn, Minh Sơn, mau tới ôm con."

Cô hơi không quen lắm mà kêu tên anh.

Trong đầu cô cũng không kịp nghĩ xem có nên gọi như vậy hay không nữa, chỉ là nghe mẹ Đường gọi cái tên này nhiều lần nên cô cứ vậy mà thuận miệng gọi ra khỏi miệng luôn.

Đường Văn Tuệ ngạc nhiên nhìn anh ba bước nhanh về phía trước, ôm lấy Nguyên Khang đang kích động trên xe đạp xuống.

Tại sao phải ngạc nhiên?

Là vì anh ba cô ấy và chị dâu trước kia gần như là không hề có trao đổi gì, làm gì cũng lạnh nhạt, sau đó nữa là ly hôn.

"Anh ba, chị dâu ba."

Đường Văn Tuệ giữ chặt bé trai đang nhào tới rồi ngẩng đầu lên nhìn hai người cười.

Đường Minh Sơn gật đầu, chờ Phong Ngọc Lan xuống xe rồi lại đẩy xe đạp vào vị trí cũ.

Phong Ngọc Lan lau mồ hôi rịn ra trên trán. Cô chơi với Nguyên Khang sắp bốn mươi phút rồi nên lúc này gò má cũng hơi đỏ ửng lên: "Ừm, em đi đâu về vậy?"

"Hai ngày nay là lúc rau chân vịt tươi ngon nhất nên em đi hái chút về ăn."

Đường Văn Tuệ đổ giỏ trúc đựng đầy rau củ dại ra. Nguyên Khang lập tức chạy vào phòng bếp, lúc đi ra trong tay có bưng một cái chậu sứ viền trắng, bên cạnh khuyết mất một lỗ nhỏ.

Thấy vậy, Phong Ngọc Lan khen Nguyên Khang một câu. Vừa rồi Nguyên Khang chơi với cô lâu nên bây giờ cũng đã gần gũi với cô hơn. Ba người bèn ngồi chung một chỗ dọn dẹp đống rau chân vịt.

Đường Minh Sơn thì vào phòng bếp giúp mẹ Đường nấu cơm.

Mẹ Đường nghe tiếng cười của mấy người trong sân rồi lại ngước mắt nhìn về phía Đường Minh Sơn đang ngồi đốt lửa cho bếp lò.

"Trước kia bảo con đi xem mắt thì con không chịu, cứ phải em cho mẹ tức phát bệnh mới đồng ý cuộc hôn nhân này. Bây giờ con biết cha mẹ không hề làm bậy cho con rồi chứ?"

Nghe vậy, lỗ tai Đường Minh Sơn hơi đỏ lên: "Cô ấy rất tốt."

Lúc đi đón dâu, Phong Ngọc Lan mặc bộ đồ mới đứng ở cửa nhà họ Phong, trông ngơ ngơ ngác ngác như mất hồn vậy. Đường Minh Sơn lén lút nhìn lén cô mấy lần mà Phong Ngọc Lan vẫn luôn không hề phát hiện ra.

Sau đó Đường Minh Sơn tiễn khách xong quay về nhà, đối mắt với Phong Ngọc Lan, bỗng anh cảm thấy cuộc sống như thế này thật ra cũng không tệ lắm.

Chỉ là hình như vợ anh hơi hiểu nhầm về anh thì phải.

"Khụ." Mẹ Đường thấy anh mất hồn thì lập tức ho nhẹ một tiếng. Lúc Đường Minh Sơn nghi ngờ ngước mắt nhìn, bà mới thấp giọng hỏi: "Chuyện đó, các con đã ở chung phòng với nhau chưa?"

Bậc làm cha mẹ như bọn họ rất quan tâm và lo lắng rốt cuộc cơ thể con trai như thế nào rồi. Nghĩ đến lúc Kiều Tư Vũ còn ở đây đã trong sáng ngoài tối bóng gió đứa con thứ ba nhà bọn họ không có khả năng tình dục...

Cả người Đường Minh Sơn cứng ngắc đối mặt với mẹ Đường mấy giây: "Cơ thể con không có vấn đề."

Nhưng ngày hôm qua anh cảm nhận được sự mâu thuẫn và sợ hãi của Phong Ngọc Lan nên anh cảm thấy chuyện này không thể vội vàng được.

Vậy nhưng lời này vào tai mẹ Đường lại thành con trai mình vịt c.h.ế.t còn mạnh miệng.

Bà càng cảm thấy có lỗi với Phong Ngọc Lan hơn. Lúc Phong Ngọc Lan bưng chậu đựng rau củ dại đã rửa sạch vào phòng bếp, mẹ Đường vội vàng bảo cô để đó đừng có làm nữa.

"Văn Tuệ ơi! Con đưa chị dâu ba của con đi loanh quanh một lát, làm quen với đội chúng ta một chút đi."

Mẹ Đường lớn tiếng gọi Đường Văn Tuệ.

Chị dâu hai Đường vừa lúc vác cuốc đi ra, nghe vậy thì mím môi lại, thấy Phong Ngọc Lan bị mẹ Đường đẩy ra khỏi phòng bếp thì cất cuốc đi rồi nói: "Mẹ, để con giúp mẹ nấu cơm. Con cũng không muốn nhàn hạ đâu."

Chương 17: Chương 17

Mẹ Đường nghe thế thì trừng mắt liếc cô ta một cái: "Rảnh với chả không rảnh cái gì, nếu con muốn thì đi chung đi."

Chị dâu hai Đường nhìn sang Phong Ngọc Lan rồi cười: "Không được, con phụ mẹ nấu cơm, em dâu ba à, các em đi đi."

"Vậy em và chị dâu ba ra ngoài đi dạo nhé." Đường Văn Tuệ kéo Phong Ngọc Lan ra khỏi cổng sân.

Phong Ngọc Lan nghiêng đầu nhìn thấy Nguyên Khang đứng ở cửa nhà chính cầm con châu chấu đan từ cỏ, vì thế vẫy tay với nó, hai mắt Nguyên Khang sáng ngời, tung ta tung tăng chạy tới.

"Chậm thôi." Đường Văn Tuệ cười nói.

"Dạ." Nguyên Khang đáp lời, nó đi tuốt đằng trước, tay giơ con châu chấu đan từ cỏ lên không biết đang nói gì, dù sao thì rất hưng phấn.

Thấy ba người đi xa dần, chị dâu hai Đường xắn tay áo lên đi tới trước mặt mẹ Đường, nói với vẻ thấy hơi ngạc nhiên: "Sao tự dưng hôm nay em dâu ba và Nguyên Khang thân thiết thế?"

"Cái gì mà tự dưng thân thiết, con nói câu này khiến người ta nghe thấy khó chịu đấy." Mẹ Đường giơ ngón tay lên chỉ vào miệng cô ta:

"Đúng là không biết phải nói bao nhiêu lần thì con mới ghi tạc mấy lời này vào lòng!"

"Mẹ, con chỉ hỏi một chút thôi mà." Chị dâu hai Đường nhìn xe đạp ở góc sân, lại nhìn về phía nhà bếp, quả nhiên thấy Đường Minh Sơn đang ngồi ở cửa bếp, cô ta lập tức ngậm miệng lại.

Bên này Phong Ngọc Lan đi theo Đường Văn Tuệ bọn họ qua hơn phân nửa đội sản xuất, lúc này đang đứng ở một chỗ trên sườn núi, nhìn xuống đồng ruộng bên dưới, bây giờ vẫn còn có người còng lưng lao động, cũng có trẻ con chạy tới chạy lui bên bờ ruộng, tiếng cười vui vang đi rất xa.

Có nhà đã dâng lên khói bếp, bầu không khí củi gạo mắm muối tràn ngập trước mắt.

Phong Ngọc Lan hít một hơi thật sâu, cảm nhận được cơn gió tự nhiên mà cây cỏ núi rừng mang tới.

Đường Văn Tuệ đứng bên cạnh nhìn trộm Phong Ngọc Lan, cô ấy nghĩ chị dâu ba đẹp thật đấy, sao anh ba của cô ấy có phước thế nhỉ.

Nguyên Khang ngồi xổm ở chỗ ổ kiến, dùng châu chấu đan từ cỏ để hù chúng nó, sau khi làm xong thì bản thân còn bắt chước làm con kiến, ra vẻ như bị dọa, khiến Phong Ngọc Lan ghé mắt nhìn sang không nhịn được cười rộ lên.

Thấy trời sắp tối rồi, ba người Phong Ngọc Lan đi về nhà, lúc này người nhà của chú ba Đường và bác cả Đường cũng đã về, cả khe núi náo nhiệt hẳn lên.

Nhưng mà đều ở tại nhà của họ, Phong Ngọc Lan không tùy tiện đi làm phiền mà cùng Đường Văn Tuệ bọn họ về nhà trước.

Cha Đường và anh hai Đường đang ngồi nói chuyện trong sân, Nguyên Khang vừa vào cổng sân đã vọt tới trước mặt hai người để

khoe con châu chấu đan từ cỏ của mình.

Đi suốt một đường, con châu chấu đan bằng cỏ đã hơi lỏng lẻo rồi, trông không chặt nữa, nhưng điều này cũng không cản được sự yêu thích của Nguyên Khang dành cho nó.

Anh hai Đường cười tủm tỉm vươn tay nhận lấy, kéo hai, ba cái là con châu chấu đan từ cỏ đã chặt trở lại.

Vóc người của anh hai Đường giống như Đường Minh Sơn, cao ráo vạm vỡ, khuôn mặt cũng tuấn tú, nhưng nếu so với Đường Minh Sơn thì dáng người cường tráng hơn nhiều, giọng nói cũng sang sảng vang dội, vừa nghe đã khiến người ta cảm thấy đầy sức sống.

Cha Đường hơn năm mươi tuổi, cao gầy mảnh khảnh, có đôi mắt ưng, khi ông nhìn chằm chằm người khác sẽ mang lại cảm giác áp lực.

Nhưng thật ra đây chỉ là ảo giác, chứ ông là người rất hiền lành.

Phong Ngọc Lan bước tới chào hỏi, cha Đường cười tủm tỉm hỏi cô đã đi dạo ở đâu, sau đó lại nhắc tới người hai nhà chú ba Đường và bác cả Đường.

"Chờ lát nữa ăn tối xong, bảo Minh Sơn dẫn con đi cho biết nhà, biết người."

"Dạ." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Còn anh hai Đường thì không nói gì vì chẳng có gì để nói với em dâu nhà mình, vậy nên chỉ ngồi cười ngây ngô.

Đường Văn Tuệ không nhìn nổi nữa, bảo anh hai Đường kéo củi ở sân sau xuống giúp cô.

Chương 18: Chương 18

Phong Ngọc Lan rửa tay tính vào bếp giúp đỡ, nhưng không ngờ còn chưa vào cửa nhà bếp đã đụng phải Đường Minh Sơn vừa bước ra.

"Chậm một chút."

Đường Minh Sơn vịn vai cô lại.

Phong Ngọc Lan hơi ngượng ngùng nhìn vào trong: "Em muốn xem thử coi có gì để phụ không."

"Không có gì, đến anh còn bị đuổi ra."

Nghe Đường Minh Sơn nói như thế, Phong Ngọc Lan cũng không vào nữa mà cùng anh ra sân ngồi nói chuyện với cha Đường bọn họ.

Nguyên Khang vốn đang ngồi chơi trước mặt cha Đường, thấy Đường Minh Sơn tới thì nó lập tức chạy ra sau lưng cha Đường, sau đó thường xuyên nhìn về phía Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn không tỏ vẻ gì với chuyện này.

Phong Ngọc Lan vẫy tay với Nguyên Khang, Nguyên Khang chạy chậm tới trước mặt cô, vừa khéo bên cạnh Phong Ngọc Lan có cái ghế, vì thế Nguyên Khang ngồi xuống.

Nó cũng không nói lời nào, chỉ vùi đầu tự chơi.

Nói thật, nhìn quen mấy đứa nhỏ nghịch như quỷ ở đời sau, tính tình Nguyên Khang như thế khiến tim Phong Ngọc Lan sắp tan chảy.

Cô nhỏ giọng hỏi Nguyên Khang: "Muốn vào thành phố ở không?"

Nguyên Khang ngẩng đầu, trong đôi mắt to mang theo tò mò và hoang mang: "Ở phòng nhỏ trong tòa nhà cao cao kia ạ?"

Phòng nhỏ trong tòa nhà cao cao?

Nghĩ tới dáng vẻ nhà ngang, cùng với gian phòng chỉ mười lăm mét vuông, đúng là có hơi nhỏ.

Phong Ngọc Lan nén cười: "Đúng vậy, ở cùng mẹ và cha con."

Hai người ngủ chung xấu hổ lắm, thêm một thằng nhóc thì sẽ thoải mái hơn nhiều.

Ai ngờ Nguyên Khang vừa nghe còn có cha ở thì lập tức lắc đầu, nhỏ giọng nói với Phong Ngọc Lan: "Con sợ."

Phong Ngọc Lan nhích cái ghế ở gần Đường Minh Sơn sang bên cạnh, Nguyên Khang thấy vậy cũng nhích cái ghế dưới m.ô.n.g mình sang một bên.

Hành động của hai người khiến Đường Minh Sơn ghé mắt nhìn.

Nguyên Khang bị anh nhìn thoáng qua, cả người không dám động đậy nữa, vẫn là Phong Ngọc Lan giúp nó chuyển ghế sang cạnh mình, Nguyên Khang mới chạy lạch bạch tới ngồi xuống.

Mượn thân thể Phong Ngọc Lan để giấu bản thân đi.

Mặc dù Phong Ngọc Lan gầy nhưng dù sao Nguyên Khang vẫn còn nhỏ, che nó đi không phải là việc gì khó.

"Sao con lại sợ cha như vậy?"

Phong Ngọc Lan hỏi nhỏ.

Nguyên Khang cũng thỏ thẻ trả lời: "Không biết ạ."

Phong Ngọc Lan bật cười, giơ tay nựng khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của nó, không hỏi tiếp nữa.

Dù sao chính bản thân Nguyên Khang cũng không giải thích được.

Hơn nữa trong sách cũng cho một đoạn quan hệ cha con không có tình cảm, rồi không giải thích thêm.

Mặc dù không phụ nấu cơm, nhưng bưng chén đũa thì Phong Ngọc Lan vẫn đi giúp một tay.

Đường Minh Sơn cũng không rảnh rỗi, đốt đèn dầu, lau bàn gì đó.

Buổi tối ăn măng xào thịt, nộm cây hải cẩu vàng, còn có canh trứng và một đĩa đậu phộng, đồ ăn không nhiều lắm nhưng số lượng lớn.

Món nộm cây hải cẩu vàng này không dùng rau sống, mà là rau sau khi chần qua nước sôi.

Phong Ngọc Lan cảm thấy ăn rất ngon.

Thấy cô thích, Đường Văn Tuệ ngồi bên phải cô nói: "Sang mai em lại đi hái một ít."

Đường Minh Sơn ngồi bên trái cô, còn Nguyên Khang thì ngồi giữa ông bà nội, trong chén gỗ nhỏ ngoài thịt ra thì là canh trứng.

Vợ chồng chị dâu hai Đường ngồi cạnh Đường Văn Tuệ.

Hai người mẹ Đường sinh và nuôi bốn đứa con, con gái lớn là Đường Văn Phân, gả cho nhà họ Vương ở trấn bên cạnh; con trai thứ hai, cũng chính là vợ chồng anh hai Đường thì làm nghề nông, con trai

thứ ba Đường Minh Sơn là công nhân nhà máy sản xuất giấy, con gái út là Đường Văn Tuệ.

Đường Văn Phân sinh được một đứa con gái, vợ chồng anh hai Đường kết hôn nhiều năm nhưng lại chưa có con, Đường Minh Sơn thì có Nguyên Khang nhưng lại ly hôn mấy năm trước rồi, bây giờ tái hôn với Phong Ngọc Lan, còn Đường Văn Tuệ chỉ mới mười lăm tuổi đầu.

Trong nhà vẫn còn rượu hôm qua chưa uống hết, cha Đường lại lấy ra, ngoài Nguyên Khang thì mỗi người đều uống một chút.

Chương 19: Chương 19

Sau khi ăn cơm xong, Phong Ngọc Lan phụ rửa chén, nhưng khi rửa lại bị mẹ Đường kêu đi ra: "Con và Minh Sơn tới nhà bác cả và chú ba đi, đừng động vào mấy chuyện trong nhà."

Đường Văn Tuệ cũng cười tủm tỉm đẩy cô ra: "Đi nào chị dâu ba, nếu Nguyên Khang muốn đi thì dẫn nó theo nhé."

"Được."

Phong Ngọc Lan lại nhìn chị dâu hai Đường đang cúi đầu rửa chén không nói gì, lúc này mới đi ra ngoài.

Bảo trong lòng chị dâu hai Đường không hờn giận gì là không thể nào.

Không nói chuyện khác, chỉ riêng chuyện Đường Minh Sơn ly hôn đã khiến người trong nhà bị người ngoài chỉ trỏ đủ điều, sau đó người ngoài nghe Kiều Tư Vũ nói Đường Minh Sơn "không được", lại chĩa mũi nhọn vào vợ chồng bọn họ.

Nói gì mà kết hôn nhiều năm như thế lại không có chút động tĩnh nào, có khi là hai anh em đều có bệnh giống nhau, chọc chị dâu hai Đường tức phát khóc rất nhiều lần, vào ngày Tết ngày lễ về nhà mẹ đẻ còn bị chị dâu giễu cợt.

Không bàn tới chuyện bây giờ kết hôn lần nữa, mà hết lần này tới lần khác mẹ chồng lại thương yêu đối phương, đây đâu giống gả

vào nhà họ làm con dâu, hoàn toàn như một vị khách rồi!

"Con đừng thở phì phò như thế nữa, người ta gả vào vốn đã phải sống những ngày khó khăn rồi, hơn nữa, chúng ta cũng xem như ở riêng, một năm về đây cũng không được mấy lần."

Mẹ Đường tìm cái cớ để Đường Văn Tuệ rời đi, sau đó nói khẽ với chị dâu hai Đường đang rửa chén bên cạnh.

Mẹ chồng vốn là người không hà khắc gì, chị dâu hai Đường nghe xong lời bà nói là hiểu ra ngay, cũng thương cho Phong Ngọc Lan hơn một chút.

Cô ta cau mày, nhỏ giọng nói: "Hay là nghe lời bà tổ, bảo chú ba tìm vài bài thuốc dân gian để thử?"

Mẹ Đường thở dài: "Nếu nó chịu uống thì mẹ với cha con còn cần phải sầu thế này à? Tự nó cảm thấy bản thân không có vấn đề!"

Chị dâu hai Đường mím môi, đám đàn ông đúng là y hệt nhau, cứng đầu cứng cổ.

"Nếu không, con bảo thằng hai khuyên thử đi?"

Mẹ Đường ngẫm nghĩ rồi nói, đừng lại để vì chuyện này mà ly hôn.

"Được, con rửa chén xong rồi sẽ nói với anh ấy."

Bây giờ trong lòng chị dâu hai Đường nào còn hờn dỗi gì, chỉ thấy Phong Ngọc Lan là người đáng thương thôi, cô ta cũng từng nghe nói nhà họ Phong thấy tiền là sáng mắt, vì tiền mà có thể gả con gái tới đây làm góa phụ sống, đúng là ác độc!

Thế là khi vợ chồng Phong Ngọc Lan dẫn Nguyên Khang trở về, Phong Ngọc Lan phát hiện chị dâu hai Đường đang dùng ánh mắt thương hại để nhìn mình.

Phong Ngọc Lan lộ vẻ khó hiểu.

Đường Minh Sơn thì bị anh hai Đường cười tủm tỉm lôi ra sân nói chuyện.

"Anh hai?"

Anh hai Đường nhớ tới lời dặn dò của mẹ và vợ, ho nhẹ hai tiếng rồi nói.

"Minh Sơn à, từ nhỏ em đã thông minh rồi, còn anh vừa nhìn thấy sách là đau đầu, bảo anh học cũng giống như đang tra tấn anh vậy."

"Nhưng em thì không giống thế, em không chỉ thích học mà em còn thi đậu trường cấp ba! Nếu không phải năm đó sức khỏe của mẹ không tốt, em đã không chọn ở lại làm việc trong nhà máy sản xuất giấy rồi."

Cũng vì để có thể chăm sóc người nhà nhiều hơn một chút.

Nghe anh ấy nói lòng vòng một lúc cũng không nghe ra anh ấy muốn nói gì, Đường Minh Sơn cản anh lại: "Anh hai, có chuyện gì thì nói thẳng đi."

Hoàn toàn không biết mình đã nói quá xa, anh hai Đường gãi đầu: "Chuyện là, chúng ta không thể để mặc bệnh gì gì đó không chữa, như thế không được, nếu có bệnh thì chúng ta đi chữa thôi! Chữa hết rồi, tình cảm vợ chồng cũng tốt đẹp..."

"Giấu bệnh sợ thầy." Đường Minh Sơn sửa đúng ý anh ấy muốn nói, sau đó lại thở dài: "Cơ thể của em không có vấn đề thật, không cần đi khám bác sĩ đâu."

Anh hai Đường không nói chuyện nữa, anh ấy chỉ dùng ánh mắt "anh hiểu nhưng em vẫn phải đi chữa bệnh đi!" để nhìn Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn há miệng thở d.ốc, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài: "Em biết rồi, mọi người yên tâm đi."

Anh hai Đường cảm thấy hài lòng, đi tìm mẹ Đường và vợ để báo cáo kết quả nhiệm vụ.

Chương 20: Chương 20

Đường Minh Sơn đứng ở bên ngoài thật lâu mới quay về sân.

Lúc này mẹ Đường đang ở trong phòng của Đường Minh Sơn sắp xếp giường lại giúp Phong Ngọc Lan.

"Nhà chúng ta ấy mà, vừa mới xây vào năm ngoái. Tới giờ ngủ, Đường Minh Sơn sẽ quay về căn phòng này, những lúc còn lại mẹ đều khóa cửa lại.

Phong Ngọc Lan cũng nhận ra căn phòng này có hơi bụi bặm, thế nhưng thật ra chiếc giường này còn lớn hơn chút đỉnh so với chiếc giường ở nhà ngang.

Nguyên Khang đứng ở cửa phòng nhìn thấy hai người, đèn dầu được đặt ở trên tủ bên kia ở cuối giường thế nên ở bên đó cũng sáng sủa hơn đôi chút. Nếu Phong Ngọc Lan không nhìn sang thì cũng không thể phát hiện ra Nguyên Khang.

Cô vẫy tay với Nguyên Khang: "Nguyên Khang."

Nguyên Khang chạy đến trước mặt cô, ngẩng đầu lên nhìn.

Phong Ngọc Lan nắm lấy đôi tay bé nhỏ của nó, nói với mẹ Đường đang ở bên cạnh cười nhìn bọn họ: "Mẹ, để Nguyên Khang đến ở nhà ngang cùng với con và Minh Sơn đi, cũng dễ cho bọn họ thân thiết với nhau hơn."

Mẹ Đường nghe vậy dĩ nhiên rất vui vẻ trong lòng. Nhưng rồi bà lại nhớ ra bệnh của Đường Minh Sơn vẫn chưa chữa khỏi, hai người cũng chỉ vừa mới tân hôn, thế nên bà lắc đầu.

"Đợi thêm vậy. Nguyên Khang chỉ mới hơn ba tuổi, vào nội thành sống khó tránh việc không được chăm sóc đầy đủ. Ở đây thì đâu đâu cũng có người quen, nó muốn chơi với Xuyên Tử cũng tiện."

Nghe mẹ Đường nói vậy khiến cho Phong Ngọc Lan không ngờ được. Bởi vì với chuyện Nguyên Khang đến huyện để ở thì sang ngày thứ hai mẹ Đường đã đưa nó đến nhà ngang rồi.

Nguyên Khang nhìn Phong Ngọc Lan rồi lại nhìn mẹ Đường, cuối cùng vẫn buông tay Phong Ngọc Lan ra rồi ôm lấy chân mẹ Đường, nói nhỏ: "Con sẽ sống ở đây ạ, con sợ cha."

Phong Ngọc Lan và mẹ Đường nhìn nhau, mẹ Đường bất đắc dĩ nhún vai: "Như này thì không thể thân thiết với nhau trong chốc lát được rồi."

Đang nói chuyện thì bỗng Đường Minh Sơn bước vào.

Mẹ Đường liền nắm tay Nguyên Khang ra ngoài để cho bọn họ nghỉ ngơi sớm một chút.

Phong Ngọc Lan và bọn họ đã tắm rửa từ sớm, hai người nằm cách nhau một khoảng không xa cũng chẳng gần. Phong Ngọc Lan nhìn chằm chằm vào trần nhà hỏi nhỏ: "Ban nãy anh với anh hai nói gì thế?"

Ánh mắt của chị hai khi nhìn cô luôn có gì đó rất khác lạ.

Trong bóng đêm, vẻ mặt của Đường Minh Sơn có đôi chút lúng túng. Sau khi suy nghĩ thì anh vẫn ngồi dậy nghiêng đầu nhìn về phía Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan bị dọa sợ bởi hành động của anh nên cũng ngồi dậy theo, tay còn đang nắm chặt chăn.

"Sao thế?"

Đường Minh Sơn thấy cô bị dọa sợ bèn nói nhẹ: "Anh muốn nói với em chút chuyện."

"Anh nói đi."

Phong Ngọc Lan đáp lời.

Đường Minh Sơn im lặng trong chốc lát: "Anh và em đã kết hôn, có nghĩa là sẽ bên nhau cả một đời nên anh phải giải thích rõ ràng một số việc."

Phong Ngọc Lan gật đầu nhưng rồi lại nghĩ chắc anh không thấy được nên mới lên tiếng.

"Ừm."

Thấy rằng cô nguyện ý nghe, Đường Minh Sơn thở phào.

"Anh với Kiều Tư Vũ, cũng chính là mẹ của Nguyên Khang, khoảng thời gian đó thật ra tụi anh chẳng có gì với nhau cả. Năm ấy tuyết lớn, anh bị sốt cao nên ngã trên đường đi, chú Kiều đi ngang qua đã cứu anh, sau này anh đưa quà đến nhà họ Kiều để cảm ơn chú Kiều. Anh có uống hai chén rượu, sau đó thì choáng váng bất tỉnh."

Tuy rằng anh khó chịu nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo. Nửa đêm Kiều Tư Vũ bước vào phòng của anh, c.ở.i quần áo ra rồi nằm xuống.

Anh vừa sợ vừa giận, khi vừa có được chút sức lực, anh vừa cử động thì đối phương liền la to, người nhà họ Kiều chạy vọt vào, dù có trăm cái miệng cũng khó lòng biện giải.

Nhà họ Kiều ép hôn, Kiều Tư Vũ một khóc hai nháo ba thắt cổ. Dù anh không cưới thì cô ta cũng phải chết.

"Cha mẹ nói dù anh chẳng hề làm gì, nhưng đã bị người khác thấy bọn anh chung một phòng rồi thì phải chịu trách nhiệm." Đường Minh Sơn dừng một chút: "Thế nhưng chuyện mà anh không hề làm, anh sẽ không thừa nhận."

Chương 21: Chương 21

Thế nhưng Kiều Tư Vũ lại lợi dụng lúc anh đến xưởng mà đến nhà của anh, cầm d.a.o bổ củi kê vào cổ để uy h.i.ế.p mẹ Đường, nếu không cho cô ta gả vào nhà thì cứ để cô ta c.h.ế.t ở trước cửa nhà họ.

Để được gả vào nhà, sau khi mẹ Đường đồng ý với Kiều Tư Vũ thì cô ta liền mang theo bọc đồ vào ở.

Sau một khoảng thời gian, khi Đường Minh Sơn về nhà nghỉ ngơi mới phát hiện Kiều Tư Vũ đã ở đó nhiều ngày rồi.

"Bọn anh không lĩnh giấy chứng nhận, cô ta ở trong nhà, anh thì ở trong xưởng, tránh được thì tránh, tám tháng sau, Nguyên Khang được sinh ra.

Đường Minh Sơn thở dài.

"Nguyên Khang không phải là con của anh. Sau khi chị cả lấy chồng thì sức khỏe của mẹ chẳng còn tốt nữa. Kiều Tư Vũ có thai thì bà rất vui vẻ, sức khỏe cũng tốt hơn nhiều."

Kiều Tư Vũ lợi dụng điều này để dỗ ngọt mẹ Đường, thế nhưng hai người lại chẳng có chút tình cảm. Lúc Kiều Tư Vũ trở dạ thì bị Đường Minh Sơn bắt gặp lúc cô ta lén lút gặp mặt với người đàn ông khác.

Tuy không nhìn rõ dáng vẻ của người đàn ông đó nhưng hành động của họ lại vô cùng thân mật, vừa nhìn đã thấy sâu đậm.

Người đàn ông vội chạy trốn, bỏ lại Kiều Tư Vũ một mình hoảng sợ không thôi. Nhưng Đường Minh Sơn không đuổi theo, cũng không chất vấn Kiều Tư Vũ mà lạnh lùng nhìn cô ta.

Sau khi sinh Nguyên Khang ra, ở trong nhà họ Đường một tháng thì Kiều Tư Vũ chột dạ đòi ly hôn. Vốn dĩ hai người không có giấy chứng nhận, nhưng về mặt ly hôn này thì Kiều Tư Vũ lại làm ầm cả lên, hơn nữa còn tự cho mình là người bị hại. Cô ta nói rằng Đường Minh Sơn đối xử không tốt với cô ta, còn nói rằng cơ thể của anh "không được".

Nhà họ Kiều đoạn tuyệt với bọn họ không lui tới nữa, còn tuyên bố sẽ không nhận Nguyên Khang làm cháu ngoại.

Phong Ngọc Lan nghe chuyện này xong, không nhịn được hỏi nhỏ: "Nói thế có nghĩa là cơ thể anh không sao cả?"

"Không sao cả."

Đường Minh Sơn nói vô cùng nghiêm túc.

Nghe thế, Phong Ngọc Lan kéo chăn phủ lên cả người.

Nhận ra hành động của cô, Đường Minh Sơn ngay lập tức nói: "Yên tâm đi. Chúng mình cứ từ từ, anh sẽ không làm bậy đâu."

"Được."

Phong Ngọc Lan cảm thấy Đường Minh Sơn rất đáng thương, bị người khác biến thành công cụ thì không nói, sau này còn bị phán án tử không rõ nguyên do nữa.

Hai người lại nằm xuống lần nữa.

Phong Ngọc Lan thấy mình có rất nhiều câu hỏi nhưng lại chẳng có câu nào bật thốt ra khỏi miệng. Không chờ cô sắp xếp rõ ràng thì chợt nghe thấy Đường Minh Sơn ở bên cạnh nói.

"Trong nhà ngoại trừ anh ra thì chỉ có cha là biết thân thế của Nguyên Khang. Trẻ con vô tội, thế nên bọn anh giữ lại Nguyên Khang, cũng để khiến cho mẹ đỡ buồn rầu."

Phong Ngọc Lan nhẹ nhàng đáp, thì ra đây là nguyên nhân khiến cho tình cha con trở nên xa cách.

Truyện nam chủ ấy mà, lý lịch như vậy cũng không ngạc nhiên lắm. Dù sao nhà họ Đường cũng giữ nó lại, đối xử tốt với nó. Nếu như theo sách thì có lẽ đã trở thành trẻ mồ côi rồi.

Nhưng mà sau này Nguyên Khang cũng sẽ rất thê thảm, bị mẹ kế ngược đãi hành hạ. Thế nhưng lúc ấy trong sách người nhà họ Đường không hề xuất hiện. Cốt truyện chỉ xoay quanh cuộc sống của Nguyên Khang và mẹ kế ở nhà ngang.

Trong dòng suy nghĩ miên man, Phong Ngọc Lan nhanh chóng thiếp đi.

Hôm sau cô bừng tỉnh bởi tiếng gà trống trong nhà gáy vào buổi sáng.

Cô ngồi dậy, bên cạnh đã không còn ai, cửa phòng khép chặt.

Phong Ngọc Lan dụi mắt, sửa sang xong thì ra khỏi phòng.

Lúc này mẹ Đường đang nói chuyện với Đường Minh Sơn trong sân, trước mặt là những búp măng mới nhú.

Bùn đất vẫn còn bọc kín, có lẽ vừa mới đào không lâu.

"Nước rửa mặt ở bên kia." Đường Minh Sơn thấy cô đi ra liền chỉ vào cửa nhà bếp.

"Ngủ thêm chốc nữa đi, dù sao cũng không có việc gì cả." Đêm qua mẹ Đường biết rằng Phong Ngọc Lan không về nhà.

"Con đã dậy trễ lắm rồi ạ." Phong Ngọc Lan hơi xấu hổ, sau khi cô rửa mặt thì Đường Minh Sơn đứng dậy đưa cốc và bàn chải đánh răng sang cho cô.

"Cốc này là của anh, nhưng anh đã rửa qua ba lần rồi, sạch lắm."

Đường Minh Sơn nói.

Bàn chải đánh răng là đồ được chuẩn bị sẵn.

Thấy cuộc sống ở chung của Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan, mẹ Đường lại càng cười tươi hơn.

Sau khi Phong Ngọc Lan ăn cơm sáng mà họ để lại cho cô thì ra khỏi nhà bếp, bắt gặp Nguyên Khang chạy từ bên ngoài vào sân, vẻ mặt cuống cuồng: "Anh Xuyên Tử lại bị đánh nữa rồi."

Cháu trai của nhà bác cả Đường cũng đến, hai tay không ngừng múa may diễn tả Xuyên Tử chọc giận mẹ kế như thế nào, rồi sau đó bị mẹ kế dạy dỗ như thế nào.

"Nói bao nhiêu lần rồi." Mẹ Đường đánh nhẹ mỗi đứa một cái: "Đó là mẹ ruột của Xuyên Tử, không phải mẹ kế."

Phong Ngọc Lan hơi tò mò, hỏi Đường Minh Sơn ở bên cạnh có chuyện gì thế.

Đường Minh Sơn nói: "Năm đó anh trai của Xuyên Tử bất ngờ qua đời, cha mẹ của nó nghe lời người lớn trong nhà nên tách nhau ra sống riêng để tích phúc cho con cháu. Hai năm sau Xuyên Tử đã bốn tuổi, mẹ nó về nhà nó cũng không biết là ai, nghe người khác nói bậy là mẹ kế nên cho rằng đó là mẹ kế."

Hơn nữa mẹ của Xuyên Tử tính tình vốn nóng nảy. Đôi khi Xuyên Tử mắc lỗi mà không biết ăn năn thì dĩ nhiên mẹ Xuyên Tử sẽ chỉnh đốn nó lại.

Sau đó Xuyên Tử càng chắc chắn đây là mẹ kế.

Đôi khi mẹ của Xuyên Tử nóng giận quá cũng tự bảo mình là mẹ kế.

Mẹ chồng của cô ấy thỉnh thoảng cũng che chở cho Xuyên Tử, mắng mẹ của Xuyên Tử như thể cô ấy là mẹ kế. Dần dần Xuyên Tử đinh ninh rằng cô ấy là mẹ kế.

Mấy thằng nhóc ở trong nhóm cũng cho rằng Xuyên Tử có một người mẹ kế thật gay gắt.

"Hai năm không hề gặp mặt lấy một lần sao?"

Phong Ngọc Lan ngạc nhiên nói.

"Mê tín lạc hậu ấy mà." Đường Minh Sơn gật đầu.

Phong Ngọc Lan lắc đầu, đúng thật là mê tín quá.

Sáng sớm Đường Văn Tuệ phải đi hái cây hải cẩu vàng, lúc trở về thu hoạch được rất nhiều. Bởi vì ngày mai Đường Minh Sơn phải bắt đầu làm việc nên sau khi ăn cơm xong hai người liền chuẩn bị quay về huyện.

"Nguyên Khang cũng không vội đi cùng các con, mẹ cũng không nỡ. Đợi nó lớn thêm chút nữa thì các con đón về nhé." Mẹ Đường xoa đầu Nguyên Khang, cười nhìn hai người.

"Được ạ."

Đường Minh Sơn gật đầu.

Phong Ngọc Lan lấy hết kẹo trong túi đưa cho Nguyên Khang.

Nguyên Khang hỏi nhỏ: "Mẹ ơi, khi nào mẹ lại về thăm con ạ?"

"Khi rảnh mẹ lại về nhé. Cha con không rảnh mẹ cũng về." Phong Ngọc Lan cười nói.

Nguyên Khang nghe vậy đã cảm thấy thỏa mãn, cười tươi thật tươi.

"Minh Sơn à, những lời mà anh hai nói con đừng để bụng. Đừng để cha mẹ lo lắng, biết chưa?"

Mẹ Đường còn kéo Đường Minh Sơn sang một bên dặn dò.

"Biết rồi ạ, mẹ cũng giữ gìn sức khỏe."

"Sức khỏe của mẹ tốt lắm." Mẹ Đường cười tủm tỉm nhìn về phía Phong Ngọc Lan đang nói chuyện với Nguyên Khang: "Cô gái tốt như con bé, đừng có mà không biết hài lòng đấy. Lo mà tốt với người ta, chung sống hòa thuận với nhau nghe chưa?"

"Vâng ạ."

Khóe miệng Đường Minh Sơn cong lên.

Trong nhà cho không ít cây hải cẩu vàng và măng lột vỏ. Đường Minh Sơn buộc chúng vào cổ trước xe đạp, dắt xe đến trước cửa đội sản xuất rồi mới leo lên xe, chở Phong Ngọc Lan về thị trấn.

Đường Minh Sơn dừng xe trước cửa nhà ngang, Phong Ngọc Lan vội vàng leo xuống, thừa dịp anh không để ý mà nhảy hai cái.

"Anh còn phải đi trả xe."

Đường Minh Sơn nói.

"Ừm." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Vậy em về nhà trước."

"Để anh cầm cái này cho." Đường Minh Sơn định nhận lấy măng nặng hơn.

"Không cần đâu, em cầm được mà." Phong Ngọc Lan cười, một tay cầm rau và cây hải cẩu vàng, một tay xách theo túi măng bước vào cửa.

Đám trẻ đang chơi đùa ngoài con đập, bỏ khăn, lăn vòng và cả bóng rổ nữa. Bên cạnh còn có mấy thím và chị dâu đang chờ.

Có người chào hỏi với cô, cô liền cười đáp lời, bước nhanh qua dãy hàng lang dài rồi lên lầu.

"Đồng chí Tiểu Đường có phúc ghê, trông cô vợ mới này đẹp thật đấy."

Một thím nói khẽ với người bên cạnh.

Người nọ cũng tò mò: "Vậy vợ trước trông như thế nào?"

"Không biết nữa. Đồng chí Tiểu Đường mới vừa được điều tới nhà ngang vào năm ngoái, còn chuyện ly hôn đã qua nhiều năm rồi.

"Thế à."

Chương 22: Chương 22

Khi lên đến lầu ba, có người hô lên: "Vừa từ quê lên à?"

Quả thật ba ngày trước người đưa nước nóng vào cho cô là thím ba Lưu.

Lúc này bà ta đang giặt quần áo ở bồn nước bên kia.

"Vâng ạ." Phong Ngọc Lan cười gật đầu.

Hai người nói chuyện phiếm đôi câu xong thì Phong Ngọc Lan lại xách đồ lên lầu.

Đến lầu năm, khi đi ngang qua cửa nhà của chị dâu Trương thì nghe thấy tiếng khóc của Yến Tử ở bên trong, chị dâu Trương còn mắng: "Khóc khóc khóc, khóc cái gì? Nó đánh con mà con không biết đường đánh lại."

Phong Ngọc Lan không hề dừng chân mà tiếp tục bước về phía trước.

Cửa nhà chị dâu Triệu đang đóng. Phong Ngọc Lan lấy chìa khóa mở cửa nhà mình ra, sắp xếp đồ đạc đâu vào đấy, nước trong nhà đã để qua mấy ngày rồi nên không uống được nữa.

Cô cầm ấm nước qua chỗ bồn để lấy nước, lúc này bồn nước không có ai, cô lấy nước xong liền quay về nhóm bếp lò để đun nước. Sau đó cô xắn tay áo lau dọn trong phòng từ trong ra ngoài bằng nước mà lần trước Đường Minh Sơn xách về.

Lúc Đường Minh Sơn trở về thì Phong Ngọc Lan đã đun nước xong, lúc này bếp lò vẫn chưa tắt, cô đun nước để tắm rửa.

Sau khi biết được chỗ này dùng để làm gì, Đường Minh Sơn đem hai cái thùng gỗ đến chỗ bồn nước rửa cho sạch rồi đặt chúng ở ban công chờ nước sôi.

Lúc còn ở quê cây hải cẩu vàng đã được rửa rồi nhưng Phong Ngọc Lan vẫn cho vào rổ trúc rửa lại lần nữa. Đường Minh Sơn vừa bước đến cửa nhà liền chỉ vào hai thùng nước sôi nói: "Đun xong rồi, anh mang xuống giúp em nhé."

"Đi cùng đi, em cũng sắp xong rồi." Phong Ngọc Lan thu xếp đồ đạc, lấy quần áo thay, khăn mặt sạch sẽ và dầu gội. Sau đó đi theo Đường Minh Sơn xuống lầu ba.

Đường Minh Sơn thấy cô bước vào rồi mới lên lầu về nhà.

Triệu Thiên bước ra ngoài ngáp, đúng lúc nhìn thấy anh đang ngồi đọc sách ở cửa nhà thì tiến đến: "Làm gì mà chẳng sang lấy sách một ngày nào hết vậy?"

Đường Minh Sơn nhìn tay của anh ta: "Vết thương sao rồi?"

Tay của Triệu Thiên không may bị thương trong lúc làm việc.

"Đỡ nhiều rồi." Triệu Thiên ho nhẹ một tiếng, nhìn bốn phía xung quanh rồi mới nói nhỏ: "Thật ra là chẳng có chuyện gì, chẳng phải là do mẹ tôi đến hay sao? Thế nên hôm nay tôi không đến xưởng."

Phong Ngọc Lan cho thêm nước lạnh vào, cảm nhận độ ấm đã vừa rồi thì bắt đầu tắm rửa, sau đó dùng một thùng nước lạnh khác gội đầu.

Ngay khi cô quấn đầu bằng khăn xong, chuẩn bị đem đồ đạc lên lầu năm thì Đường Minh Sơn đã đến. Anh cầm theo hai cái thùng đi ở phía trước, Phong Ngọc Lan cầm mấy thứ khác theo sau.

Lầu bốn có hai người bước xuống nhìn thấy thì trêu ghẹo bọn họ vài câu. Đường Minh Sơn cười thản nhiên, bảo Phong Ngọc Lan đi tiếp.

"Em phải giặt quần áo rồi, anh đi nhanh đi."

Đến bồn nước lầu năm, Phong Ngọc Lan chuẩn bị giặt quần áo.

"Ừm."

Sau khi Đường Minh Sơn rửa sạch thùng gỗ thì múc đầy hai thùng nước rồi về nhà. Một lát sau anh cầm một cái chậu sứ sang cho Phong Ngọc Lan dùng.

Vừa khéo Phong Ngọc Lan sắp xếp quần áo cũng tiện, dầu gội đầu đều bị Đường Minh Sơn mang đi hết rồi.

Lúc Phong Ngọc Lan phơi quần áo trên sân thượng về thì trong nhà có một thùng nước sạch được đậy bằng nắp trúc, ngoài ra chẳng còn thùng gỗ nào nữa, chắc là Đường Minh Sơn đã xuống lầu để tắm rửa rồi.

Cô tháo khăn quấn trên đầu, ngồi trước cửa chầm chậm chải đầu bằng cây lược nhựa màu đỏ, gió thoảng qua rất dễ chịu.

Sau khi ngồi thêm một chốc thì Phong Ngọc Lan lại lấy đôi giày vải còn đang làm dở ra để làm tiếp. Khi Đường Minh Sơn giặt xong quần áo định lên sân thượng để phơi thì nhìn thấy số quần áo mà Phong Ngọc Lan đã phơi.

Anh vẫn phơi quần áo của mình ở bên cạnh của cô.

Lúc về đến nhà thấy Phong Ngọc Lan đang làm giày vải thì anh cũng không quấy rầy mà ngồi ở chỗ khác tiếp tục đọc sách.

Lúc này chỉ mới hơn ba giờ, vẫn còn rất sớm.

Thỉnh thoảng Phong Ngọc Lan sẽ ngẩng đầu để chuyển động cổ một chút. Lúc nghe thấy tiếng chuông xe đạp ở dưới lầu mới nhớ đến một chuyện.

"Rốt cuộc anh đã mua cái gì để tặng đấy?"

Mượn xe của người ta thì dĩ nhiên không thể đi tay không trả về rồi.

Đường Minh Sơn nghe vậy cười nói: "Mua tặng nửa kg kẹo ở Cung tiêu xã."

Đứa nhỏ bên nhà bạn cũng hơn năm tuổi rồi.

Phong Ngọc Lan nghe thế thì gật đầu, mua kẹo cũng hợp lý.

Đôi lúc ai làm việc của người nấy, đôi lúc không.

Nói chuyện được hai câu, Phong Ngọc Lan mới biết ngoại trừ buổi trưa Đường Minh Sơn sẽ ăn ở căng-tin ra thì buổi sáng và buổi chiều anh đều sẽ ăn ở nhà.

"Anh không cần phải làm ca chiều hoặc ca đêm sao?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

Đường Minh Sơn nhớ ra anh chưa hề nói với Phong Ngọc Lan rằng anh phụ trách công việc gì trong xưởng.

"Anh là kỹ thuật viên, chỉ cần làm ca sáng thôi."

"Thế à." Phong Ngọc Lan gật đầu, nghĩ đến kết cục trở thành công cụ của anh bèn dừng việc trong tay lại, nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Minh Sơn, bây giờ trên anh có người già, dưới anh có trẻ nhỏ, dù có làm việc gì đi nữa đều phải biết lo cho sự an toàn của bản thân."

Nói xong thì cô thấy chị dâu Triệu cùng với một bà thím đi từ bên chiếc ao kia sang. Cô ngay tức khắc nhớ đến cánh tay bị thương của Triệu Thiên, thế nên liền nói nhỏ nhắc đến người ta.

"Nghe này, làm cái gì cũng bất tiện, còn khiến cho người nhà lo lắng, anh có nghe em nói không đấy?"

Cô nói cả buổi trời, quay đầu thì thấy Đường Minh Sơn nhìn chằm chằm cô chẳng nói lời nào, Phong Ngọc Lan nghi ngờ.

Đường Minh Sơn cười nhẹ: "Anh đang nghe em nói đây. Yên tâm nhé, anh sẽ cẩn thận mọi việc mà."

Đang nói chuyện thì chị dâu Triệu bước đến bên cạnh. Đường Minh Sơn đứng dậy chào hỏi hai người, Phong Ngọc Lan vừa mới biết người thím bên cạnh chị dâu Triệu là mẹ của Triệu Thiên.

"Chào thím."

Phong Ngọc Lan cũng cười chào hỏi.

Mẹ của Triệu Thiên rất gầy, lông mày thưa thớt, khi nhíu mày trông có hơi là lạ, giọng nói khá trầm khàn.

"Chào, chào cháu." Mẹ Triệu Thiên lại nhìn Phong Ngọc Lan hai lần nữa mới bước vào cửa với chị dâu Triệu.

Mà Phong Ngọc Lan tiếp tục ngồi xuống nói chuyện phiếm.

"Đó là cô vợ mới của Tiểu Đường đấy à?"

Mẹ Triệu Thiên vừa vào cửa đã hỏi Triệu Thiên ngồi ở bên cạnh.

"Vâng ạ." Triệu Thiên gật đầu.

Chị dâu Triệu tiện tay đóng cửa lại.

Mẹ Triệu Thiên hừ nhẹ một tiếng: "Nhìn đã biết chẳng đàng hoàng gì."

"Người ta trông xinh đẹp có nghĩa là không đàng hoàng à? Mẹ nói vậy là không nên đâu." Chị dâu Triệu nhíu mày nói.

Mẹ Triệu Thiên nhìn cô ấy: "Bộ cô quên chuyện của em họ cô với Tiểu Đường rồi à?"

"Chẳng ai nợ ai. Tiểu Đường người ta giúp Triệu Thiên nhà mình không ít chuyện, chỉ vì một chuyện không đâu mà khiến nhà người ta mích lòng thì Triệu Thiên phải làm thế nào đây?"

Chị dâu Triệu lấy câu mà Triệu Thiên nói với cô để nói với mẹ chồng. Triệu Thiên nhân lúc mẹ anh ta không để ý mà giơ ngón tay cái lên với chị dâu Triệu.

Chị dâu Triệu cười.

"Lời này cũng hợp lý, nhưng tôi vẫn phải dặn dò cô vài câu." Mẹ Triệu Thiên vẫn giữ vững quan điểm của mình: "Cô vợ kia chẳng phải người đàng hoàng gì đâu, cô tránh xa ra người ta ra một chút. Còn về phần mấy người kia giải quyết như thế nào thì là chuyện của mấy người đó."

Chị dâu Triệu xem như không nghe thấy gì cả, sắp xếp những món ăn cô ấy mang từ quê lên, còn lấy một phần để tặng sang cho nhà cách vách.

"Đây là do mẹ chị gửi, luôn được đặt trong hầm, tuy trông vậy thì chứ ăn cũng ngon lắm đấy."

Chị dâu Triệu đặt thẳng năm, sáu củ khoai đỏ thẫm lên bếp lò bên cạnh bọn họ.

"Trước đây có vài hiểu lầm, mong cô đừng để bụng."

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn ngay lập tức hiểu được.

Chương 23: Chương 23

Hai người cười nhận lấy, đồng thời cũng gửi tặng cho cô ấy ít măng và cây hải cẩu vàng.

Thế là mẹ của Triệu Thiên đứng ở cửa nhìn thấy được thì cau có quay đầu nói với Triệu Thiên: "Chúng ta tặng khoai lang mà bọn họ lại tặng chúng ta rau dại với măng."

Triệu Thiên không hề thích bà nói như vậy liền chuyển đề tài, nói về cháu trai cháu gái trong nhà.

Không nói thì thôi, vừa nói là mẹ của anh ta lại bắt đầu quở trách bọn họ vì sao không nhanh chóng sinh thêm đứa thứ hai, thứ ba.

Buổi tối Đường Minh Sơn nấu cơm, Phong Ngọc Lan giúp anh.

Buổi tối ăn khoai lang hấp, cây hải cẩu vàng lạnh và thịt hun xào măng.

Thịt hun cắt một nửa để xào, hương vị khá ngon.

Mùi hương thoang thoảng đi khắp lầu năm.

Mẹ Triệu Thiên ở cách vách lại bắt đầu cằn nhằn: "Xem kìa, bọn họ còn ăn thịt cơ đấy."

"Mẹ à."

Triệu Thiên thật sự chịu không nổi nữa, chỉ vào món thịt băm xào rau cần ở giữa bàn.

"Thịt đây này không phải sao? Mẹ mau ăn đi, đừng nói nữa."

Mẹ Triệu Thiên còn chưa ăn thì bỗng chị dâu Triệu nói: "Mẹ, con muốn đón bé con về đây."

Bé con là con gái của cô ấy và Triệu Thiên, năm nay đã hơn bốn tuổi.

Vẻ mặt của mẹ Triệu Thiên thay đổi.

"Vì sao? Chê nhà tôi không chăm sóc tốt cho nó à?"

Thế nên nhà Phong Ngọc Lan đang ăn cơm đã nghe thấy cách vách vang lên tiếng cãi nhau của chị dâu Triệu và mẹ chồng.

Bọn họ chỉ cách nhau có một bức tường nên dĩ nhiên nghe được rất rõ ràng.

Đại khái là con của chị và Triệu Thiên là một bé gái được nuôi ở dưới quê nhưng cuộc sống lại không tốt lắm, mỗi lần chị dâu Triệu gửi đồ về thì đa phần đều đưa hết cho cháu của bọn họ ăn với dùng.

Thế nên chị dâu Triệu muốn đưa con gái về để nuôi dưỡng bên người.

Mẹ Triệu Thiên dĩ nhiên sẽ không thừa nhận rằng bà ta bất công thế nên liền đứng lên tranh cãi.

Không chỉ có bọn họ nghe thấy mà ngay cả chị dâu Trương ở bên cạnh cũng nghe.

Mẹ Triệu Thiên khóc lóc bảo rằng con trai và con dâu nói oan cho mình nên chạy ra ban công ở ngoài cửa leo lên, gào lên rằng để bà

ta c.h.ế.t đi cho rồi.

Chị dâu Trương là một người tốt bụng, nghe bọn họ cãi nhau càng ngày càng căng thẳng nên chạy theo anh Trương giữ người lại thật chặt không ngừng khuyên nhủ. Ngoài ra còn có hai người thím từ nhà khác đến khuyên.

Đường Minh Sơn cản không cho Phong Ngọc Lan ra ngoài, bảo cô ăn tiếp đi. Anh bước ra ngoài nhìn thử, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Triệu Thiên thì liền đóng cửa lại.

"Chuyện gì thế?"

"Thím ấy bị chị dâu Trương bọn họ kéo đi rồi." Đường Minh Sơn ngồi xuống nói: "Triệu Thiên bảo anh đừng tham gia vào nên anh về luôn."

"Chuyện trong nhà này đúng là không trông nom tốt." Phong Ngọc Lan khẽ nhíu mày, cô nhớ đến những ngày mình còn làm giáo viên đi thăm hỏi các gia đình thì có mấy phụ huynh cũng khiến người ta đau đầu thật sự.

Nghĩ thế, cô cũng không thể ngày nào cũng ăn chực được, phải tìm việc gì đó để làm thôi. Nhưng mà "bản thân" cũng chỉ mới học mấy năm tiểu học, thậm chí còn chưa tốt nghiệp tiểu học nữa kìa, sao mà làm giáo viên được cơ chứ.

"Sao vậy?"

Thấy cô chẳng nói gì, Đường Minh Sơn hỏi.

"Minh Sơn." Phong Ngọc Lan buông đũa xuống, vô cùng nghiêm túc nhìn anh nói: "Em muốn tìm việc làm, việc nào cũng được, anh cảm thấy em có thể làm được việc gì."

Cô chẳng biết gì nhiều về thời đại này lắm, cách tốt nhất bây giờ là xin chút lời khuyên của Đường Minh Sơn đã.

Đường Minh Sơn suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Anh nhớ em đã đi học được khoảng vài năm nhỉ?"

"Đúng rồi, em học được bốn năm rồi." Để làm cho "bằng cấp" cao hơn, cô vội nói: "Nhưng mà em đã học xong hết kiến thức của hai năm tới rồi, em tự học đấy. Mấy người thanh niên tri thức có kiểm tra thì bảo là em học không hề uổng phí."

Dĩ nhiên đây là chuyện tự bịa rồi.

Đường Minh Sơn bày tỏ sự tán thưởng và ủng hộ việc Phong Ngọc Lan kiên trì tự học sau khi cô nghỉ học, anh cũng chỉ cho cô rất nhiều sách cấp hai và cấp ba để trong tủ thứ hai trong phòng, lúc nhàn rỗi có thể xem thử.

Những quyển đó đều được anh sử dụng khi còn đi học, vẫn còn rất nhiều ghi chú.

Còn về chuyện công việc.

Đường Minh Sơn suy nghĩ một lúc rồi nói: "Mai anh sẽ đến nhà máy xem xét."

"Được." Phong Ngọc Lan sợ anh sẽ hiểu lầm cô nhất định muốn làm trong nhà máy nên cô giải thích thêm: "Chỉ cần là công việc, em đều có thể làm được."

"Anh hiểu rồi." Đường Minh Sơn trả lời.

Ăn tối xong, hai người cùng nhau vào bồn rửa bát, những người khác ở ngoài đang bàn luận chuyện mẹ chồng nàng dâu của chị dâu Triệu .

.

Lúc này, vợ chồng chị dâu Triệu vẫn đang ở nhà chị dâu Trương, khuyên bảo mẹ Triệu Thiên quay về với họ, không được gây sự ở

nhà người khác.

Hai vợ chồng Phong Ngọc Lan bê bát đũa và nồi ngang qua cửa nhà chị dâu Trương, Phong Ngọc Lan thấy vài thím và chị dâu đang đứng bên trong, Yến Tử thì bê bát đứng cạnh cha con bé, ngó ngó nghiêng nghiêng.

Mẹ Triệu Thiên ở trong vẫn lôi kéo tay một thím khóc lóc than vãn: "Mẹ đã già như vậy, có đến mấy đứa cháu rồi, mẹ thật sự yêu quý tất cả các cháu, sao có thể thiên vị được?"

Bà ta khóc, chị dâu Triệu cũng khóc.

"Mẹ, mẹ nói như vậy thì quá vô lý rồi. Mới lần trước con lén quay về thì thấy bé con của con, con bé nhìn chằm chằm các anh em của nó ăn kẹo chú Điền mua cho rồi con bé quay sang nhìn mẹ, mẹ cứ thế buông một câu con nít như con bé thì không cần ăn kẹo, mẹ nói thế không thấy tội nghiệp con bé sao?"

Mẹ Triệu Thiên đến c.h.ế.t cũng không chịu thừa nhận, tiếng khóc của bà ta càng lúc càng lấn át chị dâu Triệu.

Phong Ngọc Lan khựng lại một lúc, sau đó mới đi tiếp, Đường Minh Sơn thấy cô đi về phía trước cũng đi theo cô.

Hai người thu dọn đồ đạc ở bên ngoài, Đường Minh Sơn tranh thủ thời gian lên tầng trên cùng lấy quần áo, lúc này quần áo chưa khô, anh lại treo lên khung gỗ cạnh cổng, nơi đặt một cây gậy trúc nằm ngang chỉ để phơi quần áo.

Đèn dầu được đặt trên bàn ăn sạch sẽ, bây giờ vẫn còn sớm, bên kia càng lúc càng ồn ào nên không dễ gì ngủ được, Phong Ngọc Lan đành lấy hộp thứ hai ra mở, mang một vài quyển sách sơ trung năm nhất ra đọc.

Cô đi đến cạnh bàn ăn, nói với Đường Minh Sơn đang đọc sách: "Giờ em xem trước, nếu có chỗ nào không biết anh có thể chỉ em

không?"

“Đương nhiên rồi.” Đường Minh Sơn gật đầu, còn lấy cho cô một quyển vở và một cây bút chì mới: “Có gì không hiểu cứ hỏi anh.”

Ban đầu, Đường Minh Sơn nghĩ rằng Phong Ngọc Lan sẽ nhanh chóng hỏi anh, nhưng đợi một hồi, đối phương cũng chưa có động tĩnh gì.

Anh lén nhìn, thấy cô đang đọc sách ngữ văn làm anh lại tưởng sách ngữ văn thực sự không có gì để hỏi. Anh đợi tới lúc cô đọc đến toán rồi sẽ hỏi mình.

Phong Ngọc Lan đọc sách cũng rất có kế hoạch, môn nào cũng có tiến độ nhanh đến chóng mặt, học xong ngữ văn thì học toán học. Mặc dù cô là giáo viên nhưng sách của thời đại này và sách của thế hệ sau vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Trước hết, ngữ văn có sự bất đồng rất lớn, các câu hỏi toán học cũng tổng quát hơn so với các thế hệ sau, các bước giải không quá chi tiết.

Sau khi phát hiện ra vài động tác nhỏ của Đường Minh Sơn, Phong Ngọc Lan thầm mắng mình xem đến thất thần, cô vội vàng tìm một vài điểm rồi khiêm tốn xin chỉ dạy của anh.

Vì thế cùng lúc với sự cãi vã của nhà họ Triệu và sự khuyên bảo của người ngoài, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn bắt đầu thời gian "dạy học".

Khi Triệu Thiên đến gõ cửa để mượn đèn dầu, cả hai mới dừng lại.

Phong Ngọc Lan nhìn bầu trời bên ngoài, có chút ánh sao, nhưng trời đã rất tối, ở tầng dưới cũng không thấy bóng người.

Nhà hai người có hai cây đèn dầu, một cái cho Triệu Thiên mượn, vẻ mặt Triệu Thiên chua xót, nói: "Bây giờ mẹ tôi nằng nặc muốn về

quê, e là tối nay sẽ náo loạn."

Hóa ra anh ta định tiễn mẹ về quê.

Chương 24: Chương 24

Sau khi Triệu Thiên cầm đèn dầu rời đi, Phong Ngọc Lan thấp giọng hỏi: "Minh Sơn, quê của anh Triệu cách đây xa lắm sao?"

"Hơn mười cây số." Đường Minh Sơn trả lời.

So với nhà họ Đường vẫn gần hơn một nửa.

"Không còn sớm nữa, ngày mai chúng ta hẵng học tiếp, học buổi tối đau mắt."

Đường Minh Sơn nhìn cuốn sách trước mặt cô, nhẹ nhàng nói.

"Được thôi."

Bởi vì để lần sau đọc tiếp, Phong Ngọc Lan đặt cuốn sách lên giá gỗ, sau đó cô nhấp một ngụm nước từ chiếc cốc tráng men, hướng mắt nhìn ra ngoài hai lần.

Đường Minh Sơn kéo chiếc ghế dưới bàn ăn vào, nói: "Em lên tầng ba à? Anh định sẽ xuống tầng một."

Nói cách khác, ý anh là có buồn tiểu thì đi cùng nhau.

Tai Phong Ngọc Lan hơi ửng nóng, cô thật sự định lên tầng ba.

"Được."

Cô đi đằng trước, Đường Minh Sơn cầm đèn dầu đi phía sau, trong hành lang có hai thím đang bàn chuyện gia đình của Triệu Thiên.

Khi Phong Ngọc Lan vệ sinh cá nhân xong ra ngoài, Đường Minh Sơn đã ở đó, lúc anh đi xuống đưa đèn dầu cho Phong Ngọc Lan rồi tự mình lò dò xuống tầng một, Phong Ngọc Lan không thể ngăn anh được.

Trở về phòng, giống như đêm tân hôn, Đường Minh Sơn tắt đèn, nằm xuống chỗ cách Phong Ngọc Lan rất xa và chìm vào giấc ngủ.

Đêm nay, Phong Ngọc Lan ngủ sâu đến lạ.

Nếu không phải chị dâu Triệu ở bên cạnh khóc quá lớn, không biết khi nào cô mới tỉnh lại.

Cô vừa tắm xong, Đường Minh Sơn đã chuẩn bị bữa sáng, bao gồm bánh ngô và rau trộn măng tây.

Hương vị không tệ.

"Ngày mai em nhất định sẽ dậy sớm hơn."

Phong Ngọc Lan thấp giọng nói.

“Không cần đâu.” Đường Minh Sơn cười cười, đưa tiếp cho cô một cái bánh ngô: “Anh dậy sớm quen rồi.”

Tiếng khóc từ nhà bên cạnh lại vang lên.

Phong Ngọc Lan cắn một miếng bánh ngô: "Lát nữa em sẽ qua xem sao."

"Ừ."

Sau khi Đường Minh Sơn ăn xong, Phong Ngọc Lan bảo anh thu dọn đồ đạc đầy đủ để đi làm.

Khi Phong Ngọc Lan thu dọn đồ đạc và đi đến chỗ chị dâu Triệu, cô thấy chị dâu Trương và những người khác cũng ở đó, thấy cô bước vào, chị dâu Triệu với đôi mắt sưng đỏ bảo cô tìm một chiếc ghế đẩu mà ngồi.

"Chị đấy, sao cứ khăng khăng đối chọi với bà ấy làm chi?"

Đây là chị dâu hai Ngô sống trong căn hộ cạnh bờ ao, cô ấy, chị dâu Trương và chị dâu Triệu đang ngồi ở mép giường, một người ở bên trái chị dâu Triệu, người kia ở bên phải chị dâu Triệu.

Bởi vì trong nhà Triệu Thiên không có vách ngăn nên có thể nhìn rõ giường và mọi thứ khác, cả căn phòng trông rất bừa bộn.

Phong Ngọc Lan tìm một chiếc ghế đẩu rồi ngồi xuống.

Chị dâu Triệu nghe vậy càng tủi hơn: "Tôi không sợ mọi người chê cười. Năm ngoái tôi đã có ý về việc chăm sóc con mình, nhưng gia đình chúng tôi cho rằng nơi này chật hẹp, không đủ cho con cái chơi mà không có ai trong nhà thì lại trống trải."

"Chuyện này ai mà không biết? Nhưng dù sao chăm sóc cho nó trước mặt mình, cũng coi như là có thể yên tâm, đừng nhìn mẹ chồng tôi hôm qua đòi bán sống bán chết, không chừng hôm nay về quê đã mắng tôi chồng tôi rồi cũng nên!”

Chị dâu Trương và chị dâu hai Ngô nhìn nhau thở dài.

“Hơn nữa, Yến Tử nhà tôi mới tiếp nhận năm ngoái thôi.” chị dâu Trương rất hiểu chị dâu Triệu: “Tôi… mẹ chồng tôi cũng không khá hơn mẹ chồng chị là bao.”

Chị dâu hai Ngô cũng hùa vào: "Khỏi nói mẹ chồng tôi! Tháng nào bà ta cũng tới đây lấy tiền."

Cô ấy cũng có một đứa con, nhưng vừa sinh ra không bao lâu đã bị bệnh, vô phương cứu chữa, bây giờ vẫn chưa có đứa thứ hai.

Nhìn ba người họ bắt đầu phàn nàn về mẹ chồng của mình, Phong Ngọc Lan cứng họng mà ngồi sang một bên.

Chị dâu Trương thấy cô xấu hổ ngồi đó, vội vàng hỏi: "Nhà Tiểu Đường thì sao, mẹ chồng em thế nào?"

"Mẹ chồng em không tồi nha. Hôm tân hôn, chị thấy em và mẹ chồng lên lầu nói cười vui vẻ lắm."

Chị dâu hai Ngô nhìn sang nói.

Chị dâu Triệu lau nước trên khóe mắt, nhìn sang theo.

Phong Ngọc Lan bị ba người nhìn chằm chằm, nở một nụ cười đáp: "Mẹ chồng em rất tốt với em ạ."

Kết quả, chị dâu hai Ngô lại nói: "Em vừa mới gả đến đây, em cũng không biết đối phương là người hay là quỷ đâu, lúc chị gả cho con trai nhà họ Ngô này, chị cũng nghĩ rằng mẹ chồng rất tốt với chị…"

Thấy chị dâu Triệu không sao, Phong Ngọc Lan cũng không ở lâu nữa, cô tìm vài cái cớ để về nhà.

Ở nhà, cô không chịu ngồi yên, bất kể nhà có sạch hay không, cô đều vẩy nước lên trước, lau qua một lượt xong, thấy đồ ăn buổi trưa ở nhà chỉ đủ cho một mình cô nên cô lấy rọ tre, cầm vài hào rồi khóa cửa ra ngoài.

Cô có trí nhớ tốt, sau một lần đi theo Đường Minh Sơn, cô đã biết đường đến Cung tiêu xã và cả chợ nông sản.

Hai ngày nay chỉ có mấy món ăn được, nghĩ lại hôm đó Đường Minh Sơn cầm hương xuân nên hôm nay cô cầm một nắm rồi đi ngang qua quầy thịt. Đến quầy hàng, cô nhìn vào thấy phần còn lại vẫn là thịt nạc.

"Cô gái, gan heo này ngon lắm, lấy cho ta một đôi đi."

Người bán thịt tiếp đón.

"Cái này cần phiếu không?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Cái này không cần, năm xu một đôi."

Cặp này thực chất là hai miếng gan lợn nối với nhau.

Chỉ có hai người thôi, ăn hai miếng thì hơi nhiều.

Tình cờ có một thím đứng bên cạnh cô, nghe thấy những lời đó, bà ấy giơ tay chạm nhẹ vào Phong Ngọc Lan.

"Em gái, chúng ta mua chung đi."

Người bán hàng cười nói: “Vậy cũng được.”

Thấy Phong Ngọc Lan gật đầu, thím nọ sẵn sàng đưa cho người phục vụ năm xu, sau đó yêu cầu Phong Ngọc Lan chọn một miếng gan lợn để người bán chia ra.

Phong Ngọc Lan yêu cầu một miếng nhỏ, thím nọ cũng không phải là người thích chiếm lợi người khác nên bà ấy chỉ lấy của Phong Ngọc Lan hai xu.

Phong Ngọc Lan lại đi dạo phố nhưng phát hiện ở đây thực sự không có chỗ giải trí nào nên cô đành quay về nhà.

Về đến nhà, cô làm sạch gan heo trước, sau đó gỡ bỏ màng thịt trên đó, luộc chín và cắt thành lát mỏng.

Sau đó dùng hành lá và gừng mang từ quê lên, cùng hành lá mà Đường Minh Sơn tự mình trồng trên ban công để chế biến cùng, làm món nộm gan heo.

Ngoài ra còn bỏ thêm một ít dầu mè.

Sau khi làm xong món ăn, cô không ăn một mình mà đặt lên bàn, dùng phên tre đậy lên, đợi Đường Minh Sơn về nhà rồi cùng ăn.

Buổi trưa, cô ăn nốt chiếc bánh ngô còn dở buổi sáng, còn rau trộn măng nguội.

Buổi chiều, cô làm giày một lúc, sau đó đọc sách, để tránh gây nghi ngờ cho Đường Minh Sơn, cô còn dùng một cuốn sổ nhỏ để viết ra những điều thắc mắc của mình.

Khi Đường Minh Sơn đi làm về, bữa ăn vừa được chuẩn bị xong.

Bữa tối, Phong Ngọc Lan làm trứng gà xào hương xuân và một bát canh rau xanh, món nộm gan heo được làm từ buổi trưa và vẫn có bánh ngô.

Nói đúng ra thì mấy món ăn này thật sự không tồi.

Vừa định ăn cơm, Triệu Thiên lại đến trả lại đèn dầu.

Phong Ngọc Lan xã giao một câu: "Cùng ăn cơm với chúng tôi đi."

"Không cần đâu, tôi vừa mới về, còn rất nhiều chuyện muốn nói rõ cho vợ tôi." Triệu Thiên nói xong lại liếc nhìn cánh cửa đang đóng chặt, trầm giọng hỏi Phong Ngọc Lan: "Vợ tôi hôm nay thế nào rồi?"

Phong Ngọc Lan suy nghĩ một lúc, nói: "Cô ấy đã khóc rất nhiều, khóc đến mức hai mắt sưng lên, có vẻ rất thương con."

Nghe những lời này, Triệu Thiên cảm thấy tràn đầy áy náy, vẫy tay chào hai người rồi bước đến cửa nhà mình, gõ nhẹ.

Phong Ngọc Lan không nhìn nữa, cất đèn dầu đi, còn Đường Minh Sơn đóng cửa lại, ngồi ăn cơm với cô.

"Món nộm gan heo này được không?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Ngon lắm."

Đường Minh Sơn nói với đôi mắt sáng ngời.

"Lúc trước anh ăn một mình hầu hết toàn úp mì, vừa tiện vừa nhanh."

Chương 25: Chương 25

Phong Ngọc Lan nghe vậy, cười khúc khích: "Vậy thì anh ăn nhiều hơn đi."

Đường Minh Sơn gật đầu, bắt đầu nói về công việc.

“Gần đây phòng gia công khá bận rộn, anh muốn tìm một công nhân tạm thời, em có muốn đi không?”

"Được ạ!"

Phong Ngọc Lan đang bê bát định uống canh, nghe anh nói vậy, cô buông bát xuống rồi gật đầu, nói.

Đường Minh Sơn mỉm cười: "Vậy thì ngày mai em đến công xưởng cùng anh."

Cho dù là công nhân tạm thời, thì cũng là công việc trong công xưởng, trong đó nhất định có rất nhiều người.

Phong Ngọc Lan hỏi ý kiến: "Em cần chuẩn bị những gì vậy?"

Đường Minh Sơn lại gắp một miếng nộm gan heo, nghe cô hỏi thì lắc đầu: "Không cần chuẩn bị gì cả. Vốn dĩ xưởng cũng đang muốn tìm người, anh cứ đề cử một người ra là được rồi."

Phong Ngọc Lan hơi sửng sốt, sau đó nhẹ nhàng hỏi: "Em như thế này là đang đi cửa sau à?"

"Có thể coi là như vậy." Đường Minh Sơn cười.

Phong Ngọc Lan cầm bát lên tiếp tục uống canh, cô uống một ngụm rồi lại hỏi Đường Minh Sơn: "Anh thích ăn thịt gì?"

Cô định ghi lại, đợi đến khi có tiền, cô sẽ mua rồi làm cho Đường Minh Sơn ăn.

Đường Minh Sơn dễ dàng nắm được ý của cô, lập tức tiếp lời: "Chúng ta đều là người một nhà, không cần làm như vậy, em thích ăn gì thì làm món đó."

Tim Phong Ngọc Lan chợt lỡ một nhịp, cô trả lời cho qua chuyện rồi cúi đầu uống canh của mình. Cô còn chưa ăn hết bát canh, tiếng cãi vã từ nhà bên lại vang lên.

Chắc là chị dâu Triệu trách cứ Triệu Thiên trước mặt cô ấy thể hiện một đằng, trước mặt cha mẹ mình lại thể hiện một nẻo. Chuyện gì cũng không ra hồn, vô cùng ba phải!

Phong Ngọc Lan vểnh tai lắng nghe, Đường Minh Sơn thấy vậy thì bật cười: "Anh đoán là họ chưa được gặp đứa trẻ đâu."

Phong Ngọc Lan gật đầu, kể lại hôm nay cô đến gặp chị dâu Triệu, có nghe được chị dâu Trương và chị dâu Trương nói chuyện với nhau vài câu, thật ra cô ấy cũng rất nhớ thương đứa bé, hy vọng Triệu Thiên trở về sẽ có dáng người nhỏ bé bên cạnh.

Kết quả là Triệu Thiên làm cô ấy thất vọng rồi.

Hôm nay không chỉ có Triệu Thiên và những người khác cãi nhau mà nhà chị dâu hai Ngô cũng xảy ra cãi vã. Lúc Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đi rửa bát có đi ngang qua cửa nhà họ, nghe thấy chị dâu hai Ngô đang mắng anh hai Ngô.

Cũng không có nhiều người hóng hớt chuyện náo nhiệt, người nhà họ đóng cửa bảo nhau khác với việc mẹ Triệu Thiên chạy nhốn nháo ra ngoài.

Vợ chồng nào mà chẳng từng cãi nhau.

Sau khi về nhà, hai người lấy sách ra tiếp tục học, nhà bên cạnh vẫn tiếp tục cãi vã, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng khóc của chị dâu Triệu.

Nhiều khi tiếng ồn quá lớn, Phong Ngọc Lan đến cửa ngó ngó xung quanh, ngẫm nghĩ mình có thể giúp gì không, một thím khác cũng nghĩ như vậy, nhưng khi bà ấy vừa gõ cửa, chị dâu Triệu đã rống lên, thím kia tức đến trắng mắt.

Bà thì thầm với Phong Ngọc Lan đang đứng một bên: "Muốn khuyên nhủ người ta một chút, nhưng em nhìn kết quả xem."

Phong Ngọc Lan cười khan.

"A Lan."

Tiếng phát ra từ trong phòng của Đường Minh Sơn làm Phong Ngọc Lan sửng sốt, bởi vì trước giờ Đường Minh Sơn chưa từng gọi cô như vậy.

Thím kia mỉm cười, nói: "Gọi cô đó."

Phong Ngọc Lan quay trở lại bàn ăn, ngồi xuống. Đường Minh Sơn đặt giải ở trước mặt cô: "Em xem, có gì không hiểu thì cứ hỏi anh."

"Vâng."

Phong Ngọc Lan vội vàng nhập tâm vào học hành.

Đường Minh Sơn lén nhìn cô, thầm nghĩ cái tên A Lan nghe cũng hay đấy.

Sáng sớm hôm sau, hai người ngủ dậy, tắm rửa sạch sẽ, sau đó cùng nhau làm bữa sáng, ăn xong thì khóa cửa chuẩn bị rời đi.

Trên mặt Triệu Thiên có vết tát, lúc này anh ta đang nấu ăn, băng gạc trên tay đã được tháo ra, trên đó có một vết sẹo màu đỏ nhạt.

"Ô, hai người cùng ra ngoài à?"

Triệu Thiên cười nói.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn không tiếp tục nhìn chằm chằm vào dấu tay trên mặt của anh ta nữa, hai người chỉ nói vài lời rồi đi làm việc của mình.

Hai người đến tầng ba, Đường Minh Sơn đứng đợi cô, còn xuống tầng một, Phong Ngọc Lan lại đợi Đường Minh Sơn.

Mất khoảng mười lăm phút đi bộ từ nhà ngang đến nhà máy sản xuất giấy, dọc đường đi gặp rất nhiều người, hầu hết đều đến từ nhà ngang, họ thường sẽ đi bộ, hiếm thấy có người đi xe đạp.

Suy cho cùng, thời đại ngày nay có tiền cũng không mua được xe đạp, phải dùng phiếu.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đi cạnh nhau, thì thầm trò chuyện, cứ thế chẳng mấy chốc đã đến nhà máy sản xuất giấy.

Đầu tiên Đường Minh Sơn dẫn Phong Ngọc Lan đến phòng gia công, người phụ trách ở đây họ Lý, khoảng ngoài bốn mươi tuổi, tóc ngắn, dáng vẻ nghiêm túc nhưng giọng nói lại rất uyển chuyển.

Giọng nói này thật không phù hợp với vẻ ngoài của ông ấy.

"Xin chào, chủ nhiệm Lý."

Phong Ngọc Lan hơi cúi đầu chào người đối diện.

Chủ nhiệm Lý gật đầu, bảo: "Tôi có một tờ giấy ở đây, cô tính toán chút đi."

Theo gợi ý của Đường Minh Sơn, Phong Ngọc Lan cầm theo một chiếc túi vải, trong đó có một cây bút chì và một cuốn sách mới.

Cô nhận lấy giấy, nhìn thấy trên đó có một số bài toán, thiên về tính toán hơn.

Chủ nhiệm Lý yêu cầu cô ngồi bên cạnh tính toán.

Lúc này vẫn còn sớm, Đường Minh Sơn luôn đợi ở đó, Phong Ngọc Lan mất khoảng năm phút để hoàn thành.

Chủ nhiệm Lý đọc xong mỉm cười: "Tiểu Đường, vợ cậu rất giống với lời cậu nói đó."

"Đương sự mà ở đây, chắc chắn sẽ khen ngợi cô ấy."

Đường Minh Sơn đã nói như vậy.

Phong Ngọc Lan nhìn anh, Đường Minh Sơn mỉm cười với cô.

Nhìn thấy hai người như vậy, chủ nhiệm Lý không khỏi bật cười: "Được rồi, có tôi ở đây là được rồi, cậu đi làm việc của mình đi."

Đường Minh Sơn gật đầu, trong khi chủ nhiệm Lý đang chào hỏi những người khác, anh đi đến bên cạnh Phong Ngọc Lan thì thầm: "Buổi trưa anh sẽ đến tìm em."

"Được, anh bận thì đi trước đi."

Phong Ngọc Lan nhỏ giọng đáp.

Sau khi Đường Minh Sơn rời đi, người đến làm việc ngày càng nhiều, chủ nhiệm Lý là người đến đầu tiên, cô đứng ở cửa đợi loa của nhà máy phát tiếng hết rồi mới cư xử đúng mực mà bước vào cuối cùng.

"Trương Đại Lực, cậu lại đến muộn rồi!"

Trương Đại Lực - hai mươi mấy tuổi, mặc một bộ đồ đen, trên tay cầm nửa chiếc bánh ngô, ăn phồng mồm trợn mép, nghe thấy vậy chỉ nở một nụ cười thật tươi với chủ nhiệm Lý.

Chủ nhiệm Lý trừng mắt nhìn cậu ta quát: "Mau vào đi!"

Trương Đại Lực gật đầu lia lịa, cậu ta đi ngang qua Phong Ngọc Lan, ánh mắt tò mò nhìn cô, Phong Ngọc Lan vẫn ngoan ngoãn đứng đó.

Đây là lần đầu tiên chủ nhiệm Lý tổ chức một buổi họp sáng, ông ấy giới thiệu Phong Ngọc Lan với mọi người.

Khi nghe nói cô là công nhân tạm thời, biểu cảm của một số người hơi thay đổi.

"Chủ nhiệm Lý, hôm qua tôi mới đề cập là tôi muốn đề cử một người cho vị trí này, sao bây giờ lại chọn người khác rồi?"

Một người đàn ông có thân hình không cao lớn lắm giơ tay hỏi.

Chủ nhiệm Lý liếc ông ta một cái: "Tôi tìm người chỉ nhìn năng lực, người không có năng lực thì tôi không muốn gặp, anh có ý kiến gì nói thẳng ra đi."

Người đàn ông sờ sờ mũi: "Không có gì, tôi chỉ tò mò thôi."

Phong Ngọc Lan được sắp xếp để phân loại tất cả hàng hóa đi đến một địa điểm nhất định, tất nhiên cô không làm một mình, còn có một chị gái và một chàng trai trẻ tuổi, ** là Trương Đại Lực.

"Chồng chị họ Tiêu nên em cứ gọi chị là chị dâu Tiêu đi."

Chị dâu Tiêu mỉm cười.

Phong Ngọc Lan gật đầu rồi gọi một tiếng chị dâu Tiêu.

Trương Đại Lực cười toe toét: "Cô cũng nghe nói chủ nhiệm Lý gọi tôi rồi đấy. Tên tôi là Trương Đại Lực, cô có thể gọi tôi là anh Đại Lực."

“Anh gì mà anh?” Chị dâu Tiêu hơi chán ghét liếc cậu ta một cái, sau đó kéo Phong Ngọc Lan ra sau lưng: “Em gọi cậu ta là Trương Đại Lực là được.”

Chương 26: Chương 26

Trương Đại Lực nghe thế thì im lặng, cậu ta chỉ nhìn chằm chằm vào Phong Ngọc Lan vài lần, nhưng Phong Ngọc Lan đã chuẩn bị sẵn giấy bút, bắt đầu đi theo chị dâu Tiêu để giải quyết công việc.

Công việc bắt đầu lúc tám giờ, có giờ giải lao và giải quyết các vấn đề cá nhân trong hai mươi phút. Lúc mười giờ, Phong Ngọc Lan và chị dâu Tiêu đã trở nên thân thiết với nhau nên hai người cùng đi vệ sinh.

Hai người vừa quay ra thì nghe thấy người đàn ông thấp bé kia bép xép về cô.

"Tôi nói mọi người nghe làm sao mà vào đây dễ thế được? Thì ra là vợ mới cưới của kỹ thuật viên Đường, là cái người mới cưới kia kìa, tôi và cậu ta không có quan biết gì, lúc cậu ta kết hôn tôi cũng không đi."

Nhìn thấy hai người Phong Ngọc Lan đi vào, những người khác nhanh chóng nháy mắt với ông ta, nhưng người đàn ông không những không ngừng nói mà còn nói to hơn.

"Cho nên, mấy người này ý, đều là loại có tâm cơ cả! Kỹ thuật viên Đường cũng không ngoại lệ, mọi người thấy tôi nói có đúng không?"

Chị dâu Tiêu khẽ cau mày, vừa định lên tiếng đã bị Phong Ngọc Lan chặn lại.

Hai người mới gặp nhau, chị dâu Tiêu không cần thiết phải vì cô mà đắc tội người khác như vậy.

Phong Ngọc Lan cười tủm tỉm đi tiếp.

"Nhờ có gia đình của Minh Sơn mà tôi có được cơ hội này, nhưng tôi cũng không phải muốn vào là vào được. Tôi nghĩ so với tôi, mọi người hiểu rõ chủ nhiệm Lý là người như thế nào."

Thấy biểu cảm của người đàn ông thấp bé thay đổi, cô tiếp lời.

"Chủ nhiệm Lý còn không đặt một hạt cát trong mắt. Nếu tôi thật sự chỉ là gối thêu hoa, chủ nhiệm Lý sẽ vì nể mặt Đường Minh Sơn mà giữ tôi lại sao? Những người nghĩ như vậy thì chắc người đó cũng là một cái gối thêu hoa thôi. Tôi nghĩ mọi người đều làm việc rất nhanh nhẹn, chắc không phải loại người như tôi nói đâu nhỉ?"

Người đàn ông thấp bé không dám phản bác, ông ta thực sự vào bằng cửa sau, ông ta mới vào đây được hơn một năm, vốn dĩ lần tuyển công nhân tạm thời lần này sẽ nhét vợ ông ta vào nhưng không ngờ sát nút lại bị thay đổi như vậy.

Ông ta còn tưởng cô vợ nhỏ này mặt mỏng, tự quấy phá vài câu để ngày mai cô không đến nữa, không ngờ đối phương cũng không vừa, miệng lưỡi sắc bén còn kéo cả chủ nhiệm Lý vào.

Ông ta dám nói cái rắm nữa!

Một vài người khác cũng rất khéo xoa dịu bầu không khí, họ nhanh chóng đổi sang chủ đề khác, Phong Ngọc Lan cũng không phải là người thích dây dưa không dứt, lúc sau không khí lại trở nên sôi nổi.

Cùng lúc đó, chủ nhiệm Lý và Đường Minh Sơn đang đứng ngoài cửa, sau khi nghe Phong Ngọc Lan nói xong, chủ nhiệm Lý nói với Đường Minh Sơn đứng bên cạnh: "Tiểu Đường này, cậu có được cô vợ quả thực không tồi đâu, may mắn lắm đấy."

Đường Minh Sơn mỉm cười đáp: "Cô ấy đúng là rất tốt."

Lúc này, Phong Ngọc Lan bị chị dâu Tiêu kéo đi nói chuyện.

"Thì ra em là người nhà của cậu Đường à, chị còn tưởng em chưa có gia đình, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Tháng sau là em tròn mười chín."

Phong Ngọc Lan nói.

Sinh nhật của cô ở cả hai kiếp đều giống nhau.

“Em còn trẻ quá!” Chị dâu Tiêu thở dài, cô ấy nhìn thấy khuôn mặt Trương Đại Lực thoáng hiện lên vẻ mất mát, tức thì khẽ hừ một tiếng, rồi cô ấy thì thầm dặn dò Phong Ngọc Lan: “Có người cũng không ngay thẳng như vẻ bề ngoài đâu, em nên cẩn thận chút."

Ban đầu Phong Ngọc Lan không hiểu những lời của chị dâu Tiêu cho đến khi cô phát hiện ra Trương Đại Lực - người luôn đến ve vãn cô vào buổi sáng, lại đang tán tỉnh, đưa đồ cho một cô gái khác trong lúc làm việc. Cô mới hiểu những lời chị dâu Tiêu nói.

Nhưng cô cũng không để trong lòng, cô làm việc rất nghiêm túc, không kể đến tốc độ làm việc nhanh chóng, ghi chép số liệu cũng không có nề hà gì.

Những người khác thấy vậy cũng ít có thành kiến hơn một chút.

Loa trong nhà máy vang lên báo hiệu tan làm, Phong Ngọc Lan vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy Đường Minh Sơn đứng cách đó không xa. Vừa thấy cô đi ra, anh đã cười tươi rói.

"A Lan."

Phong Ngọc Lan vẫn nhớ như in chàng trai trẻ đứng dưới gốc cây, gọi tên và vẫy tay với cô, kể cả dù nhiều năm sau.

Thân là công nhân thời vụ vào nhà máy, dĩ nhiên không có phúc lợi nhiều như công nhân chính thức.

Mỗi ngày Phong Ngọc Lan được sáu xu, không có trợ cấp bữa ăn, thời gian làm sáng trưa gần giống Đường Minh Sơn, buổi chiều bốn giờ thì cô có thể rời khỏi nhà máy.

Đường Minh Sơn dẫn Phong Ngọc Lan đến nhà ăn ăn cơm, công nhân chính thức có bao cơm nên coi như là ăn miễn phí, còn Phong Ngọc Lan phải nộp tiền.

Một món mặn, một món chay và một hộp thiếc cơm gạo trộn, tổng cộng là ba xu, mùi vị chính là vị của cơm tập thể, không tính là ngon nhưng cũng không khó ăn, quan trọng nhất là cơm gạo trộn này rất đơn sơ nên vẫn khá đắt.

Hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm, bên cạnh là Triệu Thiên và công nhân khác, có người đã gặp mặt quen thuộc ở nhà ngang rồi, có người ở ký túc xá nhà máy trông rất lạ.

Sau khi Phong Ngọc Lan nương theo lời của Đường Minh Sơn chào hỏi họ một tiếng xong thì tiếp tục ăn cơm.

Đường Minh Sơn sợ cô không đủ ăn, dùng đũa sạch gắp hơn nửa thịt thái sợi xào cần tây vào trong hộp thiếc của cô, Phong Ngọc Lan cản cũng không cản được.

"Em ăn không hết đâu." Phong Ngọc Lan nhỏ tiếng nói.

Lúc nói chuyện, cũng có người cầm bát đi ngang qua cạnh họ, có vẻ là cơm tự mang theo, trong nhà máy cũng có chỗ hâm nóng cơm, khá có tính người.

Đường Minh Sơn nghe nói vậy thì cười: "Ăn không hết rồi nói."

Phong Ngọc Lan chỉ có thể chia nhỏ ra trước, ăn một bên, kết quả không ăn hết thật, thế là thức ăn sạch lại được Đường Minh Sơn giải

quyết.

Cùng bàn đã có tận mấy người rời đi rồi, bên cạnh chỉ còn lại Triệu Thiên thôi, Triệu Thiên ngó thấy những động tác nhỏ của hai người, không nhịn được nhớ đến vợ mình, lại sờ sờ gương mặt vẫn còn hơi đỏ, thở dài.

Đường Minh Sơn trông thấy thì hỏi: "Thím không cho cậu đón con đến à?"

"Không cho." Triệu Thiên buông đũa: "Thật ra tôi hiểu cô ấy nghĩ gì, đón con qua, đồ chúng tôi gửi về nhà hằng tháng sẽ ít đi."

"Rồi cứ vậy coi như xong à."

Phong Ngọc Lan nhận lấy ly sứ Đường Minh Sơn đưa cho mình, uống một ngụm nước rồi hỏi.

Triệu Thiên khổ sở lắc đầu: "Không xong nổi."

Anh ta chỉ lên vết đỏ nhạt trên mặt mình.

"Nếu tôi không đón Niếp Niếp qua, sợ là hai bên mặt trái phải mỗi ngày đều thay nhau chịu một cú."

Khoảng một giờ rưỡi, Phong Ngọc Lan lại tiếp tục làm việc, đến hơn ba giờ năm mươi, chủ nhiệm Lý thanh toán tiền cho cô, Phong Ngọc Lan cất sáu xu rời khỏi nhà máy sản xuất giấy.

Trong nhà vẫn còn thức ăn nhưng Phong Ngọc Lan vẫn định đến bên xưởng chế biến thịt xem thử, kết quả gặp được chị dâu Trương bên đường.

Chị dâu Trương xách một chiếc sọt đan bằng trúc, đứng dưới gốc cây không biết đang chờ ai, thấy Phong Ngọc Lan thì đối phương vẫy tay nhiệt tình.

Phong Ngọc Lan bước nhanh lên phía trước: "Chị dâu Trương, chị ở đây là..."

"Yến Tử muốn ăn cá rồi." Chị dâu Trương cười nói.

Thấy Phong Ngọc Lan mặt đầy khó hiểu, chị dâu Trương lại cười nói: "Lúc trưa chị nghe người ta nói em đến nhà máy sản xuất giấy làm công nhân thời vụ à?"

"Vâng ạ." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Rảnh thì cũng rảnh, chúng ta còn có cả gia đình lớn, có thể kiếm được chút nào hay chút ấy."

Chị dâu Trương gật đầu liên hồi: "Là đạo lý này, một người có kiếm nhiều nữa, nuôi cả gia đình lớn lận ấy, chẳng dễ gì đâu."

Đang nói chuyện thì có một ông lão gầy gò đeo gùi trên lưng đi qua, Phong Ngọc Lan nghe thấy lúc ông ấy đi đường, trong gùi còn truyền đến tiếng nước lõng bõng gì đó, nhưng nhìn qua lại phát hiện miệng gùi được rơm rạ trải phủ lên rồi.

Lại nhìn sang chị dâu Trương bên cạnh đang chào hỏi người khác, Phong Ngọc Lan lập tức hiểu ra.

Trong chiếc gùi của ông lão này đựng cá.

"Còn là cá chép."

Ông lão cười hỏi.

Chương 27: Chương 27

"Nè, lần này tôi muốn lớn chút, mấy hôm rồi không ăn cá, cả nhà đều thèm đấy."

Chị dâu Trương cười nói.

"Lớn thì có tận mấy con." Ông lão lại cười híp mắt nhìn Phong Ngọc Lan: "Đồng chí, cô muốn cá gì?"

Đây là lề đường, sau khi Phong Ngọc Lan biết là bán cá bí mật cũng không dám hỏi nhiều làm chậm trễ thời gian, thế là bèn nói: "Cũng muốn một con cá chép lớn."

"Được."

Ông lão gật đầu, sau đó đi mất.

Phong Ngọc Lan nghi hoặc nhìn ông ấy đi xa: "Đây là..."

"Không sao đâu, chờ chút."

Chị dâu Trương thấp giọng nói: "Lần đầu em đến nhỉ?"

"Vâng." Phong Ngọc Lan gật đầu.

"Vậy sau này chị đi mua gì sẽ dẫn em theo, yên tâm, không ít người ở nhà ngang đều có vài đường buôn, không ai làm tiểu quỷ đâu."

Tiểu quỷ chính là cáo trạng.

“Vậy cảm ơn chị dâu Trương.”

“Cảm ơn gì chứ.”

Chị dâu Trương che miệng cười.

Phong Ngọc Lan lại tò mò hỏi ông lão kia đựng cá thế nào được, chị dâu Trương nói trong gùi có một thùng gỗ tròn, miệng gùi được đậy lại, cũng không biết bên trong đựng cái gì.

“Cá chép lớn bình thường đều là năm xu một con, em chuẩn bị sẵn tiền đi.”

“Vâng.”

May mà tiền mang theo hôm nay có một hào cũng có mấy xu, nếu không thì thật sự không hay rồi.

Rất nhanh ông lão lại quay về, lúc đi ngang qua cạnh hai người, chị dâu Trương nhanh chóng nhét tiền qua, Phong Ngọc Lan vội làm theo.

Ông lão cũng chẳng nói gì, một tay mò tìm thử xem tiền đúng chưa, sau đó cười hì hì tiếp tục đi về phía trước.

“Đi, lấy cá thôi.”

Chị dâu Trương kéo Phong Ngọc Lan đến chỗ ông lão đi trước đó, chỉ thấy trong bụi cỏ có hai con cá chép mang bị nhét cỏ, mỗi con trông hơn hai cân.

Cũng không có gì để lựa chọn, Phong Ngọc Lan và chị dâu Trương mỗi người một con, vì Phong Ngọc Lan mang theo túi vải nên không đựng được, chị dâu Trương bèn bỏ chung vào sọt trúc của mình, bên trên lấy cỏ xanh đã chuẩn bị xong từ lâu đậy lên, rồi cùng về nhà ngang với Phong Ngọc Lan.

Lúc Phong Ngọc Lan lên lầu, phát hiện mỗi một tầng đều có người đang ở bồn nước làm cá.

"Mấy ông chú kia mỗi tháng đến hai lần, đầu tháng một lần, cuối tháng một lần." Chị dâu Trương thấp giọng giải thích.

"Hiểu rồi ạ."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Chị dâu Trương một đường theo cô đến tận cửa nhà, sau khi đưa cá cho cô mới về nhà mình.

Trong nhà còn nửa thùng nước, Phong Ngọc Lan đổ vào chậu sứ, thả cá vào.

Sau đó đi tìm tỏi trong nhà, hành được trồng trong một cái chậu bé xíu như thế, cũng đủ rồi.

Phong Ngọc Lan bưng chậu sứ, thức ăn và d.a.o đến bên bồn nước làm cá.

"Nè, hôm nay nhà các cháu buổi tối cũng ăn cá nữa sao?"

Một bà thím vừa định bưng chậu sứ đi, bên trong là cá đã khứa xong.

"Vâng ạ, của thím Điền đây là hai con cá ạ?"

Phong Ngọc Lan phát hiện bên trong có hai cái đầu cá.

Thím Điền nghe nói thì mỉm cười còn chưa kịp nói gì, chị dâu hai Ngô đang g.i.ế.c cá bên cạnh bèn nói: "Em không biết đâu, thím Điền và chú Điền thích ăn cá lắm."

"Còn không phải sao." Thím Điền gật đầu thật mạnh: "Một con cá không đủ cho nhà thím ăn, lần nào cũng phải mua hai con."

Chị dâu Trương cũng đến xử lý cá, đúng lúc cùng hàng với Phong Ngọc Lan, Yến Tử và mấy đứa trẻ con vui vẻ vây quanh họ.

"Ăn cá ăn cá buổi tối ăn cá."

"Con muốn ăn đuôi cá."

"Con muốn ăn đầu cá."

Người mua cá không ít nhưng không mua cá cũng không ít, năm lầu cũng có tận mấy nhà không mua.

Trong đó có một nhà họ Lý, bà thím Lý kia nổi tiếng mặt dày, cũng là kẻ bần tiện vang danh của nhà ngang.

Lúc này bà ta đang cười híp mắt bưng chậu sứ đến gần Phong Ngọc Lan và chị dâu Trương phía trước.

"Bụng cá gì kia người trẻ tuổi các cháu cũng không thích, vậy cho thím nhé."

Trong chậu sứ của thím Lý đã có đồ rồi, đều là nội tạng cá, có thể thấy rõ đã xin được vài món từ nhà khác.

"Cho cho cho." Chị dâu Trương không muốn dây dưa nhiều với bà ta, sảng khoái mà cho, dù sao thứ này cũng chẳng ai ăn.

Phong Ngọc Lan cũng cho.

Thím Lý hài lòng mãn nguyện bưng chậu sứ đi.

Bà ta cũng không về nhà, mà là đi xuống lầu dưới, vừa nhìn đã biết còn muốn xin thêm.

"Thím ta luôn có tính nết này, hơn nữa còn cực lắm mồm." Chị dâu Trương đè nhỏ giọng lại, cũng không dừng động tác tay: "Có thể không dây dưa với thím ta thì không dây dưa, người này quá phiền."

Chị dâu Trương là người thẳng thắn, Phong Ngọc Lan đã sớm cảm nhận được, nghe thấy lời này cũng nhỏ giọng đáp lại một tiếng rồi cũng không truy hỏi nhiều thêm.

Phong Ngọc Lan động tác lưu loát dứt khoát, cô thái lát cá, chị dâu Trương nhìn đến mắt cũng trợn tròn.

"Sao em thái lát mỏng được thế này vậy."

Sau khi Phong Ngọc Lan tròn mười bốn tuổi, nghỉ hè và nghỉ đông hằng năm đều đi tìm việc làm, trong đó nhiều nhất là làm việc trong bếp.

Xào thức ăn không đến lượt cô, nhưng làm nhiều việc vặt tất nhiên cũng luyện ra được chút kỹ năng cầm dao.

"Thì như cắt khoai vậy." Phong Ngọc Lan nói: "Vậy chị dâu ơi, em về trước nhé."

Cô chào hỏi xong thì bưng đồ về nhà.

Chị dâu Trương nhìn miếng cá trong chậu sứ của mình, đơn giản vậy à.

Phong Ngọc Lan ướp cá trước xong hết rồi phát hiện trong nhà không có dưa cải muối chua, không nấu cá nấu dưa chua được, đang suy nghĩ đổi thành món cá gì thì cửa nhà bên cạnh mở ra.

Mắt của chị dâu Triệu vẫn còn sưng đỏ, trông cũng chẳng có tinh thần gì.

Phong Ngọc Lan thấy vậy vào nhà hốt một nắm to đậu phộng hạt dưa vân vân trực tiếp nhét vào tay chị dâu Triệu: "Cả ngày không ăn gì rồi."

Lúc chị dâu Triệu ra ngoài thấy Phong Ngọc Lan trực tiếp đi vào nhà, còn tưởng đối phương tránh né mình, suy cho cùng đêm ấy mẹ

chồng cô ấy quậy khá ghê, không ngờ là cho đồ mình.

Giờ cũng sớm, Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu ngồi ở cửa nhà cô ấy nói chuyện.

Chị dâu Triệu vừa cắn hạt dưa vừa mắng người nhà họ Triệu một phen.

"Mấy bà chị dâu kia của Triệu Thiên cũng không phải thứ tốt lành gì, cha mẹ chồng chị thì khỏi cần nhắc, lúc đầu chị cũng do bị mù rồi mới gả cho một người như vậy."

Phong Ngọc Lan im lặng lắng nghe, không ngắt lời của cô ấy.

Thật ra chị dâu Triệu không cần cô lên tiếng, trút cơn bực tức trong lòng cũng giúp tâm trạng của cô ấy đỡ hơn nhiều rồi.

"Em dâu, chị là người lắm lời nhưng đừng chậm trễ em nấu cơm, lát nữa đồng chí Tiểu Đường về chưa có cơm ăn, tội chị lớn lắm."

Hôm nay chị dâu Triệu không ra ngoài, dĩ nhiên không đi mua cá, nhưng trong nhà cô ấy có bún tàu, cũng có dưa cải muối chua, nghĩ vì bụng dạ không vui mà cho Triệu Thiên một bạt tai, trong lòng cũng không khỏi ủ rũ.

Thế là định nấu món bún tàu nấu dưa cải muối chua anh ta thích ăn, cũng coi như là một lời xin lỗi.

Phong Ngọc Lan thấy cô ấy có dưa cải muối chua, vị cũng rất vừa, thế là cầm tiền muốn mua của cô ấy chút.

"Mua gì mà mua, này là em đang chế giễu chị đúng không."

Chị dâu Triệu không chịu lấy tiền của cô, cầm lấy bát trực tiếp múc cho cô một bát đầy ụ.

"Đủ rồi đủ rồi, cảm ơn chị dâu."

“Cảm ơn gì chứ.” Chị dâu Triệu cười híp mắt nói: “Không phải khoe chứ người từng ăn dưa cải muối chua chị ngâm đều nói ngon, em cũng thử tay nghề của chị xem.”

“Vâng ạ.”

Phong Ngọc Lan cũng không nói thêm mấy lời khách sáo dư thừa nữa, cô bưng dưa cải muối chua về nhà xong thì bắt đầu nấu cơm.

Lúc Đường Minh Sơn về chung với Triệu Thiên, Phong Ngọc Lan vẫn chưa làm cá nấu dưa cải muối chua, còn các món khác đã chín rồi.

Suy cho cùng thì món cá này nguội cũng khá tanh.

“Anh phụ em.” Đường Minh Sơn rửa tay qua giúp, rất nhanh món cá nấu dưa cải muối chua cũng được dọn lên bàn.

Phong Ngọc Lan lại một mình múc ra một bát: “Dưa cải muối chua này là mượn của chị dâu Triệu đó, em cho chị ấy một bát.”

“Được.”

Đường Minh Sơn gật đầu.

Chương 28: Chương 28

Chị dâu Triệu ngồi đối diện với Triệu Thiên, còn anh ta thì lại nở nụ cười vô tội nhìn bát bún cải chua ở trước mặt.

"Anh vẫn còn biết tôi là vợ anh à."

Chị dâu Triệu trợn mắt, có chút ghét bỏ khi thấy bộ dạng ngốc nghếch này của anh ta, liền cầm đôi đũa đặt một cái "cạch" ở trước mặt anh ta, hừ lạnh nói: "Em nói cho anh biết, ngày nào Niếp Niếp còn chưa về đây thì anh đừng mong em cho anh sắc mặt tốt."

"Dạ dạ dạ!" Triệu Thiên liên tục đáp ứng, thấy mắt chị dâu Triệu còn hơi sưng đỏ, trong lòng đau xót không thôi: "Anh nghĩ kỹ rồi, lần sau nghỉ phép anh liền đến đó dẫn Niếp Niếp về."

"Nếu họ không chịu thì sao?"

Hai mắt của chị dâu Triệu vừa sáng lên, liền nhớ tới mẹ chồng và mấy bà chị dâu khó nhằn khác của mình.

"Vậy thì chúng ta sẽ không đem một đồng nào về cho bọn họ, để xem ai cứng hơn ai."

Đang nói giữa chừng bỗng ngoài cửa truyền đến giọng nói của Phong Ngọc Lan, chị dâu Triệu vội vàng chạy ra mở cửa.

"Em không cần phải khách sáo như vậy đâu."

Thấy cô bưng tới một bát thịt cá, chị dâu Triệu có chút tức giận.

Phong Ngọc Lan đưa cho cô ấy: “Mời hai người nếm thử tay nghề của em, chị mau đổi bát cho em đi, Minh Sơn còn đang đợi em về ăn cơm."

"Em đấy." Chị dâu Triệu trừng mắt nhìn cô sau đó mới nhận lấy bát cá, xoay người: "Đợi chị một lát."

Khi cô ấy đi ra, trên tay bưng một bát bún đầy.

Phong Ngọc Lan mỉm cười, cũng không khách sáo mà nhận lấy.

Cô vừa bước vào nhà đã thấy Đường Minh Sơn ngoan ngoãn ngồi ở trước bàn ăn đợi mình về ăn cơm.

Phong Ngọc Lan đặt bát bún xuống, liền nói về chị dâu Triệu.

"Nhìn chị ấy độc mồm độc miệng vậy thôi chứ thật ra là một người rất tốt."

Đường Minh Sơn nghe vậy cười lớn.

Sau khi hai người dùng bữa xong, Đường Minh Sơn liền bảo Phong Ngọc Lan đi học bài còn anh sẽ đi rửa chén, sẵn tiện lấy quần áo ở trên sân thượng xuống.

Anh còn đun nước để lát nữa rửa mặt và rửa chân.

Phong Ngọc Lan soạn đề một hồi, ngẩng đầu nói: "Minh Sơn, em cảm thấy đồ ăn trong nhà máy cũng bình thường, anh nghĩ nếu mang cơm nhà theo ăn có phải sẽ ngon hơn không?"

Buổi chiều cô có nghe ngóng ở chỗ chị dâu Tiêu thì biết rằng số người mang cơm nhà chiếm đa số, còn những người ăn ở nhà ăn nếu không phải là đang ở ký túc xá thì chính là chưa lập gia đình.

Triệu Thiên cũng mang cơm đi, nhưng vì chị dâu Triệu hôm nay mất hứng mà không chuẩn bị đồ ăn cho anh ta, với cả anh ta cũng vội vàng đi làm nên hôm nay phải đến nhà ăn dùng bữa.

"Ừ, chúng ta cùng làm."

Đường Minh Sơn nói.

Phong Ngọc Lan thấy điểm này của Đường Minh Sơn thật sự rất tốt, anh sẽ không có suy nghĩ việc nhà chỉ dành cho phụ nữ.

Cho dù là ở quê hay trong huyện, anh sẽ luôn chủ động đứng ra làm.

Không chỉ có mỗi anh mà cha Đường lẫn anh hai Đường cũng như vậy, có thể thấy được gia phong nhà họ Đường rất tốt.

"Chắc ngày mai anh phải ăn tạm ở nhà ăn rồi, chiều em sẽ đi mua nguyên liệu để ngày mốt chuẩn bị cơm cho anh."

Phong Ngọc Lan nói.

"Ừ."

Đường Minh Sơn gật đầu, tiếng của ấm đun nước vang lên, anh liền đứng dậy đi ra ngoài lấy nước, nghe tiếng nước đổ vào chậu sứ, Phong Ngọc Lan cũng không đợi đến khi anh lên tiếng, cô lập tức cầm khăn đứng dậy đi ra ngoài.

Chậu rửa chân khá nhỏ nhưng vẫn đủ cho hai người, lúc này cũng có không ít người đang ngâm chân ở trước cửa nhà, Phong Ngọc Lan vẫn mang đôi giày rơm lúc cô vừa tới đây. Buổi tối, sau khi rửa chân xong, cô sẽ mang đôi giày vải mà Đường Minh Sơn đã cho mình.

Mặc dù không mang vừa giày vải của anh nhưng nếu đặt giày rơm ở bên trong để đi thì cũng không đến nổi.

Hiện tại, đế giày của Phong Ngọc Lan đã được làm xong, còn phần thân giày dự kiến sau hai ngày nữa sẽ hoàn thành, lúc đó cô sẽ có giày vải mới để mang.

Sáng nay trên đường đến nhà máy sản xuất giấy, Đường Minh Sơn có đề cập đến chuyện mua giày nhưng bị Phong Ngọc Lan cự tuyệt.

Để mua một đôi giày vải ở thời này cũng là một vấn đề đáng để cân nhắc.

Tối nay, nhà bên cạnh không có tiếng cãi vã nên việc học tập và giải đề của hai người càng thêm nghiêm túc.

Trước khi ngủ, Đường Minh Sơn cùng Phong Ngọc Lan đi lên lầu ba sau đó một mình anh đi xuống lầu một.

Vừa nằm xuống, Phong Ngọc Lan liền đắp chăn lên người rồi nói: "Minh Sơn, nếu em đăng ký thi tuyển sinh lên cấp thì có được không?"

"Được, chỉ cần nộp lệ phí thi thì ai tham gia cũng được." Đường Minh Sơn lập tức giải thích kỹ càng.

Cô nói ý định của mình ra: "Sau này em sẽ ra nhiều đề hơn để tháng sáu đi thi nha."

"Ừ."

Phong Ngọc Lan nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, anh ấy đồng ý là tốt rồi.

Đêm nay, ánh trăng bên cửa sổ len lỏi vào trong khiến cả căn phòng càng thêm nhu hòa.

Cô nhớ tới trình độ học vấn của Đường Minh Sơn, anh vừa học xong lớp mười một không bao lâu thì đột nhiên mẹ Đường lâm bệnh nặng, trong nhà lúc này đang rất cần tiền, bạn học của Đường Minh

Sơn thấy vậy liền giới thiệu anh đến làm trong nhà máy, vì kiếm tiền nên anh đành phải bỏ học.

Nếu không bỏ học thì dù anh không tiếp tục học lên đại học nhưng với thành tích của Đường Minh Sơn, sau khi tốt nghiệp lớp mười hai, cơ hội được tuyển thẳng vào đại học Công Nông là rất lớn.

Nhưng anh đã từ bỏ.

Nếu ai đối mặt với chuyện này thì đều sẽ làm như vậy.

Phong Ngọc Lan phát hiện có mấy quyển sách giáo khoa lớp mười hai ở trong rương gỗ, họ tên ghi trên đó không phải là của anh, hẳn là anh đã mua lại từ chỗ bạn học cũ.

Nhưng nội dung ghi chép bên trong là nét chữ của Đường Minh Sơn, chứng tỏ là anh vẫn chưa buông bỏ việc học.

"Minh Sơn."

Một lúc sau, Đường Minh Sơn bỗng nghe thấy Phong Ngọc Lan mơ mơ màng màng gọi tên mình.

"Anh đây."

Anh trả lời, trong lòng suy nghĩ rốt cuộc là cô đang tỉnh táo gọi mình hay là đang nằm mơ.

"Hãy cố gắng học cho thật tốt." Phong Ngọc Lan cảm thấy rất buồn ngủ, cô xoay người, kéo chăn lên người mình, phần chăn trên người Đường Minh Sơn theo đó liền bị kéo đi hơn phân nửa: "Sau này chúng ta cùng học đại học."

Đường Minh Sơn ngồi dậy, quay đầu nhìn Phong Ngọc Lan đã chìm vào giấc ngủ, dưới ánh trăng mờ ảo, anh vẫn có thể thấy rõ nửa khuôn mặt của người đang nằm trong chăn.

"Ừ."

Sáng hôm sau, Phong Ngọc Lan vừa tỉnh dậy đã phát hiện bên cạnh có thêm một cái chăn, không, cũng không hẳn là chăn, mỏng như vậy thì chắc là drap trải giường, lúc này đang xếp chồng lên nhau.

Cô không khỏi đỏ mặt khi thấy bản thân đang quấn thành một cục trong chăn.

Đến khi Phong Ngọc Lan rời giường mới phát hiện cửa vẫn đang đóng, cô vừa mở cửa ra thì thấy nồi nước sôi đã nguội từ bao giờ.

Chị dâu Triệu đang hấp bánh wowotou, thấy cô đi ra liền cười nói: "Tiểu Đường sáng sớm đã đi ra ngoài, cậu ấy nhờ chị nói em không cần làm bữa sáng, cậu ấy đi một chút là về liền."

"Dạ." Phong Ngọc Lan gật đầu, mắt liếc thấy thùng gỗ đặt ở góc tường và khăn mặt để ở bên trên, vừa nhìn liền biết đó là nước vừa nấu xong, cô khẽ cười, cầm cốc gỗ lẫn bàn chải đánh răng đến trước bồn rửa mặt ở bên kia để vệ sinh cá nhân.

Khi cô vừa làm xong thì cũng là lúc Đường Minh Sơn xách đồ trở về.

Anh đi mua thức ăn và bữa sáng.

"Đồ ăn ở tiệm cơm quốc doanh cũng không tệ."

Đường Minh Sơn vừa về đến nhà liền đi rửa tay, sau đó ngồi xuống thưởng thức bữa sáng với Phong Ngọc Lan.

Anh mua bốn cái bánh màn thầu, bốn cái bánh bao nhân thịt, trong nhà có nước sôi nên cả hai liền bắt đầu dùng bữa.

"Trên người anh vốn có một hào năm, bữa trước mua một cân đường còn dư năm xu, ban nãy ra ngoài anh có cầm theo một phiếu mua thịt và năm hào để mua đồ ăn, bánh màn thầu với bánh bao, bây giờ còn dư lại ba hào."

Đường Minh Sơn lấy ra ba hào ở trong túi đặt lên bàn.

Phong Ngọc Lan cảm thấy bộ dạng báo cáo này của anh rất thú vị, cô lấy tay đẩy ba hào kia qua cho anh: "Anh giữ lại dùng đi."

"Vậy anh sẽ coi như đây là tiền tiêu vặt." Đường Minh Sơn cười nói.

Chương 29: Chương 29

Phong Ngọc Lan không nhịn được cười khúc khích.

"Được thôi."

Phong Ngọc Lan ăn một cái bánh bao và một cái bánh màn thầu, phần còn lại để cho Đường Minh Sơn.

"Em có chỗ nào không thoải mái sao?"

Lúc khóa cửa, Đường Minh Sơn vẫn cau mày hỏi cô.

"Em thật sự không sao mà." Phong Ngọc Lan bất đắc dĩ nói, bánh bao và bánh màn thầu ở thời đại này không tính là nhỏ, cộng với việc cô đã uống hết hai cốc nước, bụng no muốn chết, thế nhưng Đường Minh Sơn này lại nghĩ cô ăn chưa đủ.

Đường Minh Sơn vẫn lo lắng, lúc đưa cô đến phòng gia công, anh đã nhờ chủ nhiệm Lý chiếu cố Phong Ngọc Lan một chút.

Phong Ngọc Lan nghe vậy mặt đỏ bừng, vội vàng đẩy anh: "Anh mau qua bên kia đi."

Chủ nhiệm Lý thấy vậy khẽ cười nói: "Cậu ấy là đang lo cho cô đấy."

"Tôi thật sự không sao, chủ nhiệm Lý đừng nghe những gì anh ấy nói." Phong Ngọc Lan vỗ ngực, thể hiện mình còn rất khỏe.

Chủ nhiệm Lý gật đầu: "Ừ, hôm qua cô hẳn đã làm quen với công việc này rồi, hôm nay tôi sẽ không nói nhiều, hồ sơ cô đưa lên tôi đã xem qua, nét chữ vừa đẹp vừa gọn gàng, rất tốt."

Chưa bắt đầu công việc đã được khen ngợi một phen khiến tâm trạng của Phong Ngọc Lan khá tốt, sáng nay không có cuộc họp nên cô lập tức đi làm công việc của mình.

Một lúc sau chị dâu Tiêu cũng đã tới.

Sắc mặt cô ấy có chút mệt mỏi, tay ôm mấy quyển sách ngồi xuống rồi nói với Phong Ngọc Lan: "Hôm nay trạng thái của chị không được tốt, nếu chủ nhiệm Lý có đến chỗ chúng ta kiểm tra thì hãy để mắt đến ông ấy một chút giúp chị nhé."

"Dạ."

Phong Ngọc Lan đáp.

Chủ nhiệm Lý lui tới đây hai lần, dưới sự nhắc nhở của Phong Ngọc Lan nên chị dâu Tiêu thành công thoát nạn.

Trong giờ nghỉ trưa, chị dâu Tiêu và Phong Ngọc Lan cùng đi vệ sinh, trên đường trở về gặp phải một người nào đó hình như có hiềm khích với chị dâu Tiêu, nghe đối phương nói mấy câu quái gở, chị dâu Tiêu liền kéo Phong Ngọc Lan rời đi.

"Ngọc Lan này, chị có một người bạn đang gặp phải một chút chuyện, em nghe thử rồi nghĩ xem cô ấy nên làm sao mới tốt nhé."

Trong đầu Phong Ngọc Lan bỗng hiện lên bốn chữ "vô trung sinh hữu" (*), nhưng cô vẫn gật đầu đồng ý.

(*) Vô trung sinh hữu: có nghĩa là không sợ làm sai, chỉ cần không bị bắt tại chỗ, không thừa nhận, chỉ cần giả vờ là bạn bè và nói rằng

người bạn này đã làm điều đó. Hoặc khi hỏi những câu khó, để làm rõ mối quan hệ với bản thân, bạn có thể giả làm một người bạn và nói rằng người bạn này đã hỏi.

Chị dâu Tiêu ngáp một cái, khẽ nói: "Cô ấy đã lập gia đình nhiều năm nhưng mãi vẫn không có con, bên nhà chồng thì liên tục thúc giục cô ấy, dù đã uống rất nhiều bài thuốc nhưng vẫn không có kết quả, chỉ nhiêu đó thôi thì không nói, mẹ chồng của cô ấy còn nảy ra ý tưởng để cô ấy nhận con của em chồng làm con nuôi, nhưng ai lại không muốn con của mình chứ?"

Cô ấy nhìn chằm chằm Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan thấy thế cũng gật đầu.

Thấy vậy, chị dâu Tiêu mỉm cười: "Vậy nên cô ấy liền từ chối nhưng mẹ chồng của cô ấy lại thấy không vui nên đột ngột chuyển đến nhà của cô ấy nhất quyết không đi, cả ngày giày vò người khác, em nghĩ xem chuyện này nên làm sao bây giờ?"

Phong Ngọc Lan hỏi: "Cô ấy và chồng của mình đã đến bệnh viện huyện kiểm tra sức khỏe chưa ạ?"

Chị dâu Tiêu mím môi lắc đầu.

"Chưa, nếu nói chuyện này ra, ắt hẳn sẽ bị người ta chê cười."

"Không nên nghĩ như vậy." Phong Ngọc Lan nghiêm túc: "Cơ thể là của mình, nếu có vấn đề gì thì chúng ta nên đến gặp bác sĩ càng sớm càng tốt, nếu không mọi thứ sẽ càng thêm nghiêm trọng."

"Còn về mấy cái bài thuốc kia, rốt cuộc bạn của chị đã phải uống những gì vậy?"

Nghe vậy, sắc mặt của chị dâu Tiêu khẽ biến.

"Ếch hầm ễnh ương, gà trống hầm trứng gà, nấu cùng mấy thứ thảo dược gì đó, hương vị kỳ lắm, vừa tanh vừa đắng." Cô ấy vừa nói

xong chợt thấy Phong Ngọc Lan cau mày nên vội vàng bổ sung: "Chị chưa thử, nhưng chị có thấy bạn của chị uống qua rồi."

Phong Ngọc Lan im lặng nhìn cô ấy một hồi, sau đó thở dài nói: "Theo em, cô ấy nên dành ra một ngày để đến bệnh viện khám đi."

Không cho chị dâu Tiêu có cơ hội nói lý do sợ bị người khác chê cười, Phong Ngọc Lan liền nói: "Bản thân mình quan trọng hơn hay cái nhìn của người khác quan trọng hơn? Ai cũng ăn cơm mà sống, có bệnh thì đi khám chẳng lẽ lại không được?"

Hai mắt chị dâu Tiêu sáng lên: "Đúng vậy, không nói mình bị gì thì ai mà biết."

Tâm tình của cô ấy thoáng một cái đã tốt lên, buổi chiều cũng có tinh thần làm việc hơn, Phong Ngọc Lan đợi đến giờ tan làm, nhận tiền rồi rời đi.

Nhờ có Đường Minh Sơn mua giúp đồ ăn vào buổi sáng nên cô không cần phải lên huyện nữa, sau khi về đến nhà, cô nấu nước tắm rửa gội đầu, thời điểm thím Lý từ dưới lầu đi lên, Phong Ngọc Lan vẫn còn đang ngồi giặt quần áo.

Bà ta thấy Phong Ngọc Lan quấn khăn trên đầu, nhíu mày nói: "Vợ của Tiểu Đường, cháu cũng đừng trách thím nhiều chuyện, nhưng mà trời ạ, cháu tắm rửa giặt giũ lâu như vậy, thật lãng phí củi đốt."

Phong Ngọc Lan vẫn tiếp tục công việc của mình, nghe bà ta nói vậy chỉ cười rồi nói: "Thím Lý, nhà của thím bao lâu mới giặt đồ một lần vậy ạ?"

Thím Lý có chút kiêu ngạo nói: "Chú Lý thì cháu cũng biết rồi, với thời tiết này thì nửa tháng thím sẽ giặt đồ một lần, cả người lúc nào cũng sạch sẽ."

"Thím thật lợi hại." Phong Ngọc Lan vẫn duy trì nụ cười trên môi: "Cháu đã sớm nghe người ta nói thím Lý là người biết cách chi tiêu

nhất ở đây."

Thím Lý ngày càng tự đắc, nâng cằm khẽ gật đầu, rồi bắt đầu kể ra một tháng mình đã tiêu hết bao nhiêu tiền, bao nhiêu phiếu thực phẩm, càng nói càng sung.

Đến khi Phong Ngọc Lan giặt đồ xong, bà ta vẫn chưa nói hết.

"Khi khác chúng ta lại nói tiếp, bây giờ cũng đã muộn rồi, cháu phải đi phơi quần áo và chuẩn bị cơm tối nữa."

Nói xong, cô liền xách thùng gỗ và chậu sứ ở bên cạnh rời đi.

Thím Lý cũng không thấy có gì bất thường, bà ta đến chỗ của thím Điền đang rửa rau nói: "Vợ của Tiểu Đường tuy hơi phung phí củi đốt nhưng lại biết cách ăn nói, chả bù cho đứa trẻ nhà tôi, vừa nghe nó nói được mấy câu đã khiến tôi bất mãn."

Con gái của bà ta vừa mới lập gia đình hồi năm ngoái.

Thím Điền biết một khi đã bị bà ta nhắm đến thì không biết sẽ phải nghe bà ta lải nhải đến khi nào, vì thế liền nói lảng sang chuyện khác: "Con gái bà chắc cũng sắp sinh rồi nhỉ!"

"Ừ." Thím Lý cười tủm tỉm gật đầu, quơ quơ giỏ trúc trong tay: "Hôm nay tôi đi thăm con bé thì được bên sui gia cho rất nhiều măng mang về."

Phong Ngọc Lan phơi đồ xong liền về nhà dọn dẹp phòng ốc cho sạch sẽ một chút.

Những thứ được Đường Minh Sơn mua về hồi sáng bao gồm hai cân thịt ba rọi, một bó hương xuân, một bó cải xanh và tỏi tươi.

Sau một hồi suy nghĩ tối nay mình nên nấu món gì, Phong Ngọc Lan liền lấy đôi giày vải đã hoàn thành được một nửa ra làm tiếp.

Khi chị dâu Triệu trở về, Phong Ngọc Lan mới bắt đầu chuẩn bị đi nấu cơm.

"Ồ, khéo tay quá ta!" Chị dâu Triệu nhìn đôi giày vải trong tay của cô.

"Chị dâu đừng khen em nữa, em sẽ lấy làm kiêu ngạo đấy." Phong Ngọc Lan khẽ cười nói.

Hai người trao đổi vài câu, chị dâu Triệu cũng phải chuẩn bị cơm tối, vì thế hai người tiến đến bồn rửa ở bên kia rửa sạch nguyên liệu, ai làm việc nấy, bận rộn trong bếp một hồi, cả hai đứng tán gẫu một lát.

"Ông chồng nhà chị tối qua còn thề với chị rằng nhất định sẽ đưa Niếp Niếp về cho chị." Chị dâu Triệu khoanh tay trước n.g.ự.c cười lạnh: "Chị sẽ chờ, nếu anh ta không làm được thì dù chị có phải náo loạn với đám người ở dưới quê kia một trận thì cũng phải đón được Niếp Niếp về đây."

Triệu Thiên vừa về đến nhà, trùng hợp nghe được những lời như vậy, anh ta lập tức chạy tới phụ vợ mình nấu cơm, Phong Ngọc Lan mỉm cười, cô cũng không phát hiện ra hai người này có gì bất thường, thấy Đường Minh Sơn đã về, cô cũng bắt đầu làm món thịt xào tỏi.

Bữa tối hôm nay có món trứng gà xào hương xuân, canh cải xanh thịt băm và thịt xào tỏi.

Tất cả đều được nấu rất nhiều.

Nhưng nhiều nhất vẫn là cơm gạo trộn.

Chương 30: Chương 30

Sau khi ăn cơm xong, Đường Minh Sơn phụ trách rửa chén, khi nãy về nhà, anh có mang về hai hộp đựng cơm làm bằng thiếc để trong túi vải.

"Anh mới được nhận ở trong nhà máy, em hãy dùng để đựng cơm trưa."

Phong Ngọc Lan nhận lấy nhìn một chút, nó chỉ lớn hơn hộp đựng cơm dùng trong nhà ăn một chút, nhưng lại rất nặng.

"Vâng."

Ngày hôm sau, Phong Ngọc Lan xới cơm vào bên trong hộp trước, sau đó cho thịt xào tỏi lên trên và một ít rau diếp ngồng xào.

Phong Ngọc Lan luôn đem theo cốc sứ, Đường Minh Sơn cũng có một cái để ở trong nhà máy, nhà ăn có chỗ để lấy nước sôi nên không cần lo về chuyện nước uống.

Đường Minh Sơn mang cơm hộp đến khu vực lấy cơm nóng trong nhà ăn, bác gái phụ trách công việc này mỉm cười, nhận lấy từng hộp cơm của mọi người rồi đánh dấu, sau đó đặt vào trong lồng hấp.

"Hôm nay Tiểu Đường cũng mang cơm nữa sao, như vậy mới tốt."

Thím cười tủm tỉm nói.

Đường Minh Sơn cười xòa, nói cảm ơn bác ấy rồi bắt đầu công việc của mình.

Buổi trưa, Đường Minh Sơn như thường lệ đến nhà ăn dùng bữa cùng Phong Ngọc Lan.

Cứ như vậy đến giữa tháng ba, Triệu Thiên xin nghỉ phép, sáng sớm giọng nói hối hả của chị dâu Triệu ở cách vách truyền đến.

Phong Ngọc Lan nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh liền thấy Đường Minh Sơn đã thức dậy từ bao giờ.

Một lúc sau, Triệu Thiên vừa ngáp vừa bước ra ngoài.

Đường Minh Sơn đang xách nước trở về tình cờ đụng phải anh ta: "Về quê hả?"

Triệu Thiên gật đầu, dùng tay vỗ vỗ vào mặt của mình.

"Về đó sẽ là một trận chiến khốc liệt."

"Triệu Thiên, anh làm gì mà lề mề quá vậy?"

Chị dâu Triệu đứng ở cửa kêu to.

Đường Minh Sơn tránh sang một bên nhìn Triệu Thiên lật đật rời đi.

"Tiểu Đường, chị không có ý gì đâu, chỉ là chị không ưa nổi cái tác phong chậm chạp của anh ấy thôi." Chị dâu Triệu lên tiếng giải thích.

"Em hiểu mà." Đường Minh Sơn gật đầu, thấy Phong Ngọc Lan bước ra, anh lập tức chỉ cô chỗ nước rửa mặt mà mình đã chuẩn bị sẵn, còn số nước ở trong tay anh là dùng để nấu mì.

Đợi đến khi Phong Ngọc Lan rửa mặt xong thì đã có mì ăn ngay.

Hai người ngồi đối diện nhau.

"Ngày mai anh xin nghỉ phép hả?"

Cô hỏi Đường Minh Sơn.

"Ừ." Đường Minh Sơn gật đầu.

Phong Ngọc Lan chỉ là công nhân tạm thời nên cô không có ngày nghỉ.

"Anh tính thế nào?"

Nghe vậy, Đường Minh Sơn ngẩng đầu lên nhìn cô: "Em cứ ở nhà chuẩn bị cơm trưa, khi nào anh tan làm sẽ đón em về nhà ăn cơm."

Phong Ngọc Lan vội vàng húp nước mì để cố giữ bình tĩnh.

Hai gò má của cô ửng đỏ, cúi đầu nhìn bát mì: "Em nghĩ anh cũng nên về thăm cha mẹ và Nguyên Khang một chuyến."

Đường Minh Sơn suy nghĩ vài giây rồi nói: "Anh nhớ hình như em chỉ làm đến ngày hai mươi thì sẽ nghỉ việc."

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu, cô làm tổng cộng mười lăm ngày.

Mỗi ngày được sáu hào, tổng cộng là chín đồng.

"Vậy ngày mai anh không cần phải xin nghỉ, đợi đến khi em nghỉ làm rồi hẵng về."

Đường Minh Sơn nói.

"Theo ý anh."

Phong Ngọc Lan nghĩ đến Nguyên Khang cũng muốn cô trở về nên liền gật đầu đồng ý.

Buổi chiều, Phong Ngọc Lan trở về nhà ngang, cô vừa bước lên lầu ba thì gặp chị dâu Triệu đang vui vẻ dắt theo một cô bé vừa mới tắm rửa sạch sẽ, lúc này đang mặc một bộ đồ mới, cô bé có vẻ nhút nhát, nghe lời chị dâu Triệu gọi Phong Ngọc Lan một tiếng "thím".

"Ngoan lắm." Phong Ngọc Lan ngồi xổm xuống xoa đầu cô bé: "Lát nữa có muốn đến nhà thím chơi không?"

Niếp Niếp ngẩng đầu lên nhìn chị dâu Triệu.

Chị dâu Triệu cười nói: "Thím ấy đang hỏi con đấy."

"Con, con muốn ở chung với mẹ."

Vẻ mặt Niếp Niếp tràn đầy lo lắng, cô bé nắm c.h.ặ.t t.a.y chị dâu Triệu nói.

Chị dâu Triệu nghe vậy trong lòng không khỏi chua xót, cô ấy cúi người ôm chầm lấy Niếp Niếp: "Mẹ con chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau!"

Phong Ngọc Lan xách thùng gỗ giúp cô ấy, ba người cùng lên lầu năm.

Không ngờ lại gặp được thím Lý đang đứng ở bồn rửa, bà ta đang lớn tiếng nói về chuyện đón con về nhà của chị dâu Triệu.

"Tôi thấy cô ta không nên làm như vậy, đứa nhỏ này cũng nhờ mẹ chồng cô ta một tay chăm sóc đến tận bây giờ, ấy thế mà cô ta lại đòi đón con mình về, còn trách nhà bên đó không chịu buông tha, mấy bà nghĩ xem còn ra thể thống gì!"

Bà ta nói xong liền thở dài: "Nếu tôi là mẹ chồng của cô ta, chắc tôi sẽ bị chọc cho tức chết."

“Vậy cũng không thể nói như thế được.” Rõ ràng chị dâu Trương không đồng ý với lời của thím Lý, giọng nói của cô ấy cũng lớn hơn đối phương.

“Trọng nam khinh nữ vốn là tư tưởng không đúng, đứa bé Niếp Niếp kia lúc mới đến đây, tôi nhìn đã nghĩ quá gầy, ngược lại là đứa em trai của con bé lại mập mạp tròn trĩnh, vừa nhìn là biết không thiếu ăn rồi.”

“Đúng vậy, tôi cũng nhớ là thế.” Một bà thím khác gật đầu liên tục: “Lúc đó tôi còn cảm thấy bực mình nữa, mỗi tháng Triệu Thiên gửi tiền về nhà nhưng sao con gái lại nuôi đến mức gầy gò như thế chứ.”

Thím Lý cũng không muốn mọi người phản bác lại mình nên bà ta đã nhanh chóng lôi chuyện mẹ Triệu Thiên gây sự ở nhà ngang hôm đó ra nói.

“Bà ta vừa khóc vừa đòi nhảy lầu, đâu phải mấy người không thấy, nếu như trong lòng không uất ức thì có thể thành ra như vậy sao.”

“Hơn nữa trời cũng tối rồi phải về nhà, điều này chứng mình được gì chứ.”

Thím Lý dùng sức vỗ tay: “Chứng minh mẹ chồng cô ấy bị oan đó, hơn nữa các người cũng đâu thấy nhà người ta trọng nam khinh nữ, tại sao lại đổ cái tội danh đó lên đầu người ta chứ.”

Bà ta bĩu môi.

“Nói không chừng do con bé đó kén ăn hoặc không muốn ăn.”

“Thím Lý à.” Chị dâu Triệu lạnh lùng lớn tiếng: “Chuyện nhà của chúng tôi, bà còn rõ ràng hơn người làm dâu là tôi đây nữa.”

Đám người giặt giũ bên hồ cũng không ngờ đám người chị dâu Triệu lại ở ngay cầu thang, nghe xong câu nói này, họ có thể chắc chắn họ

đã nghe hết cuộc trò chuyện.

Chị dâu Trương và một bà thím khác hơi ngại ngùng, dù gì họ cũng tham gia vào cuộc đối thoại.

Người càng xấu hổ hơn chính là thím Lý, thường ngày bà ta thích lợi dụng người khác nhất, đừng nói lầu năm này, ngay cả mấy tầng dưới, bà ta cũng không ít lần "đi dạo" qua.

Chị dâu Triệu cũng có cho bà ta chút "lợi ích", bây giờ chị dâu Triệu lại nghe thấy những lời rảnh rỗi này của bà ta, vậy thì sau này còn có thể cho được bà ta thứ gì nữa sao?

Chắc chắn không thể rồi.

"Gì ấy nhỉ." Thím Lý nở một nụ cười gượng, bước về phía đám người chị dâu Triệu, nhưng chị dâu Triệu lại trợn trắng mắt lên, đi lướt ngang qua người bà ta rồi rời đi.

Thím Lý sững sờ đứng yên tại chỗ.

Phong Ngọc Lan xách theo thùng gỗ đi qua theo.

Đợi hai người họ đi xa, thím Lý mới tức giận nói: "Có gì hay cơ chứ."

Chị dâu Trương và một bà thím khác cúi đầu giặt tiếp quần áo của mình, không ai đáp lại lời bà ta.

"Bà ta đúng là nực cười mà."

Chị dâu Triệu bỏ Niếp Niếp xuống, lấy chìa khóa ra vừa mở cửa vừa mắng.

"Chuyện nhà mình còn chưa làm rõ, vậy là còn đi bàn luận chuyện nhà người khác, đúng là rảnh rỗi quá mà."

"Tức giận vì loại người này không đáng đâu." Phong Ngọc Lan đặt thùng gỗ xuống, cũng mở cửa nhà mình ra: "Chị dâu, qua đây ngồi

chút đi.”

“Được.” Chị dâu Triệu mang đồ vào trong nhà rồi kéo thêm hai cái ghế ra, Niếp Niếp một cái, mình một cái.

Còn Phong Ngọc Lan cất túi vải xong thì lại lấy số kẹo lúc kết hôn nhưng vẫn chưa ăn hết ra.

“Đến đây.”

Cô nhét kẹo vào túi áo của Niếp Niếp.

Niếp Niếp chớp chớp mắt, nhìn sang chị dâu Triệu rồi lại nhìn sang Phong Ngọc Lan.

“Còn không cảm ơn thím đi.”

Chị dâu Triệu thấy hơi ngại nhưng cũng nhận tấm lòng của Phong Ngọc Lan.

“Cảm ơn thím.”

Niếp Niếp nhỏ giọng nói.

“Không cần cảm ơn đâu.” Phong Ngọc Lan sờ lên đầu con bé rồi cười.

Lúc người lớn nói chuyện, Niếp Niếp cứ ngoan ngoãn ngồi ở đó, nhét một viên kẹo vào miệng, ngon đến mức híp hai mắt lại, trông vô cùng hưởng thụ.

Lúc Triệu Thiên quay về bắt gặp được cảnh tượng này, sau khi anh ta đưa Niếp Niếp về thì một người bạn cũng đang nghỉ phép tìm anh ta có chút việc nên đã ra ngoài ngay.

Lúc quay về thì mang theo chút trái cây, chị dâu Triệu hỏi ra mới biết là do người bạn đó tặng, vì thế đã chia một nửa cho Phong Ngọc Lan.

Loại quả này cỡ bằng ngón cái, thân quả có màu đen, nhưng cuống quả lại có màu đỏ nhạt, trông rất đẹp mắt.

Chương 31: Chương 31

Lúc Đường Minh Sơn về đến nhà thì cơm nước đã xong hết, trên bàn còn có một đĩa trái cây đã rửa sạch, bên cạnh vọng đến tiếng cười của ba người gia đình chị dâu Triệu, sau khi nghe thấy vậy anh hỏi: "Niếp Niếp được đón về rồi à."

"Đúng vậy, là một cô bé rất đáng yêu." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Lát nữa chúng ta đó chơi một chút."

"Được."

Đường Minh Sơn gật đầu.

Ở trong thời đại cả nước vẫn chưa có điện, hoạt động ban đêm chỉ đơn giản là tán dốc, đọc sách hoặc là đi ngủ.

"Số trái cây này cũng là chị dâu chia cho chúng ta sao."

Đường Minh Sơn ăn vài trái, nó có vị chua chua ngọt ngọt.

Ăn cơm xong anh không để Phong Ngọc Lan nhúng tay vào, sau khi hai người sang nhà bên cạnh ngồi một lúc thì về nhà.

Đường Minh Sơn lấy một xấp tiền và phiếu đưa cho Phong Ngọc Lan.

"Hôm nay có lương và các loại phiếu rồi."

Anh là công nhân kỹ thuật cấp ba, một tháng được bốn mươi lăm đồng và đủ các loại phiếu trợ cấp.

Có phiếu lương thực, phiếu dầu, phiếu thịt.

Đôi lúc sẽ thêm một số phiếu vải hoặc phiếu của các ngành nghề khác.

Phong Ngọc Lan ghi chép kỹ vào sổ, bỏ tiền vào trong tủ rồi khóa lại, lúc này mới đọc sách làm bài.

Nền tảng tiểu học của cô không có vấn đề gì, cho nên bây giờ vẫn đang học sách của trung học cơ sở.

Với tiến độ này của Phong Ngọc Lan, Đường Minh Sơn cảm thấy cô hoàn toàn có thể thi xong cuộc thi chuyển cấp trung học cơ sở, xong qua một hai năm nữa có thể thi lên trung học phổ thông.

Bởi vì Phong Ngọc Lan thật sự rất thông minh, cái gì cũng có thể hiểu được ngay.

Còn Đường Minh Sơn lại luôn ôn tập chương trình lớp mười hai.

Vài ngày sau, công việc tạm thời của Phong Ngọc Lan cũng đã hoàn thành.

Chủ nhiệm Lý còn không đành lòng để cô đi.

"Tôi nghe đồng chí Tiểu Đường nói tháng sáu này cô chuẩn bị thi tuyển sinh lên cấp đúng không."

Phong Ngọc Lan gật đầu cười: "Chuyện học vô bờ bến, đọc nhiều sách không bao giờ sai cả."

Chủ nhiệm Lý gật đầu liên tục.

"Chính là đạo lý này."

Sau khi bước ra từ nhà máy sản xuất giấy, Phong Ngọc Lan đi đến chợ, lúc này hàng thịt chỉ còn thịt nạc, Phong Ngọc Lan mua một cân hơn, rồi lại mua chút rau, xong lại đến Cung tiêu xã mua thêm ba mươi quả trứng.

Tiền lương cô nhận được không nắm trong tay được lâu, lúc mua thức ăn cũng sẽ trích một phần ra để mua.

Đương nhiên Đường Minh Sơn không biết điều này, bởi vì người quản lý tiền bạc là Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan xào thịt, trong lò nhiều củi trong nồi nhiều dầu, đương nhiên hương vị này sẽ thơm hơn những gia đình khác.

Lúc nấu cơm, không chỉ có chị dâu Triệu đang ở gần mà còn có chị dâu Trương cũng nhìn về phía này, thêm vào đó các bà thím, chị dâu khác cũng thường xuyên nhìn sang Phong Ngọc Lan.

Vừa lên đến lầu năm, Đường Minh Sơn đã ngửi được hương thơm, còn nghe được có một bà thím nói nàng dâu nhà anh lãng phí dầu củi.

Lúc đi ngang qua người bà thím ấy, anh cười nói: "Là do cháu thích ăn như vậy."

Bà thím kia lập tức nói đùa: "Không chỉ cháu thích ăn, thím ngửi thôi cũng thèm ăn đây."

Lúc ăn cơm, Phong Ngọc Lan nhắc đến chuyện về quê vào ngày mai: "Anh xin nghỉ chưa?"

"Xin rồi, anh cũng đã mượn xe của Dương Bảo Quốc, đỗ ngay dưới nhà."

Đường Minh Sơn đáp.

Dương Bảo Quốc chính là người bạn cho họ mượn xe đạp ngày trước.

"Một tháng chúng ta gửi về nhà bao nhiêu tiền thế?"

Phong Ngọc Lan lại hỏi.

Cô nghĩ ngày mai ra khỏi nhà cũng cần mang theo một số tiền.

Đường Minh Sơn hơi buồn phiền.

"Anh quên nói với em chuyện này, trước đây cha mẹ đều bị bệnh nặng một trận nên đã mượn không ít tiền, những năm gần đây anh và anh hai luôn cùng trả số tiền đó, vì năm đó nhà đã tiêu mất một khoản tiền để anh đi học nên anh phải chịu.

Phong Ngọc Lan gật đầu.

"Đầu năm ngoái nợ đã được trả hết, lúc cuối thu nhà cửa xảy ra chút vấn đề nên năm ngoái đã sửa sang phòng ốc, không thiếu tiền nhưng tiền trong tay cũng không còn bao nhiêu."

Đường Minh Sơn nói tiếp.

"Sau đó mỗi tháng anh gửi về nhà mười đồng, tiền còn lại thì anh để dành, lúc kết hôn dùng hết một mớ, cuối cùng vẫn còn dư lại khoảng một trăm đồng."

"Thêm vào tiền mừng của bạn bè tổng cộng hai trăm đồng tròn." Phong Ngọc Lan cười tiếp lời.

"Đúng là như vậy."

Đường Minh Sơn cũng cười gật đầu.

"Tiền sính lễ là anh bỏ ra sao?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

“Cha mẹ bỏ ra đấy, ngoài ra sau khi chúng ta kết hôn không cần gửi tiền cho nhà nữa, đây là ý của cha mẹ.”

Lời này khiến Phong Ngọc Lan rất ngạc nhiên.

Bởi vì gia đình chỉ có một người làm ra tiền như nhà ngang thì rất ít cha mẹ bảo con trai và con dâu đừng gửi tiền về nhà.

Triệu Thiên đấy, tiền lương một tháng ba mươi đồng thì phải đưa cho nhà mười lăm đồng, trong đó còn có các phiếu phụ cấp nữa, có lúc mẹ anh ta còn tìm đến để đòi tiền, cho nên mười lăm đồng ấy căn bản không cầm cự được trong một tháng.

Đó là lý do tại sao Phong Ngọc Lan ngạc nhiên như vậy.

“Chuyện gì vậy?”

Thấy cô nhìn mình chằm chằm không nói, Đường Minh Sơn theo bản năng sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ lúc nãy rửa mặt không rửa sạch chỗ nào sao?

“Không, em chỉ ngạc nhiên thôi.” Phong Ngọc Lan không che giấu suy nghĩ của mình.

“Về sau từ từ sẽ thành thói quen thôi.”

Đường Minh Sơn có chút đau lòng khi nghĩ đến những người trong nhà họ Phong mà anh biết.

Biết mình hiểu lầm, Phong Ngọc Lan cũng không tiếp tục chủ đề này nữa.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, nằm xuống, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn nói về việc những thứ họ định sẽ mua và mang về nhà vào ngày mai.

Đây đều là những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống nhưng cả hai vẫn thảo luận rất nghiêm túc.

“Cày bừa vụ xuân vừa qua không bao lâu, cha mẹ và mọi người phải bồi bổ cơ thể, nên mua ít thịt về.”

“Được.”

“Mua một ít thịt mỡ, một ít thịt nạc. Trẻ con thích ăn thịt nạc hơn.”

Phong Ngọc Lan nhớ là lần trước khi Nguyên Khang ăn thịt lợn xào măng, nó thích thịt nạc hơn, với lại trẻ con ăn quá nhiều thịt mỡ sẽ thấy hơi ngán.

“Nghe em.”

Phong Ngọc Lan buồn cười nghiêng đầu lại: “Chúng ta đang thảo luận, không phải một mình em quyết định.”

“Được, vậy mua chút mì trắng anh hai thích ăn đi, mẹ và chị dâu hai đều thích ăn đường, Nguyên Khang cũng thích, mua hai cân đường đi.”

Như thế này mới đúng.

Phong Ngọc Lan hài lòng quay đầu lại: “Được.”

Vì Đường Minh Sơn chỉ có một ngày nghỉ nên cả hai dậy rất sớm, sau khi rửa mặt sạch sẽ xong thì khóa cửa rồi rời khỏi nhà ngang.

Đường Minh Sơn đạp xe đưa Phong Ngọc Lan đến chợ nông sản ở thị trấn huyện để mua đồ.

“Anh đi cửa hàng bán thịt, em đến Cung tiêu xã nhìn xem.”

Sau khi Đường Minh Sơn nhìn những người xếp hàng hai bên, anh nói với Phong Ngọc Lan.

“Được.”

Sau khi đưa phiếu thịt cho Đường Minh Sơn, Phong Ngọc Lan đến Cung tiêu xã để xếp hàng, nhưng người đứng trước mặt cô lại là thím Lý.

Thím Lý phát hiện ra cô đang xếp hàng ở phía sau, bà ta lập tức nhớ tới ngày đó giặt đồ bên ao đang buôn chuyện của chị dâu Triệu thì bị đối phương bắt gặp liền cảm thấy xấu hổ.

Bà ta ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Hai vợ chồng trẻ sắp về quê sao?"

"Vâng." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Thím Lý đến mua đồ sớm như vậy chắc cũng là muốn đi đâu."

"Thím đi gặp con gái." Thím Lý cười nói: "Con bé sắp sinh rồi, thím vẫn nhớ kĩ."

"Thì ra là như vậy."

Phong Ngọc Lan cười nhẹ, cũng không định nói nhiều với đối phương. Nhưng thím Lý là người nói nhiều, đã mở miệng ra một lát là không thể ngừng được.

"Cháu nói thật với thím Lý, sau khi chúng ta gặp nhau ngày hôm đó, nhà Triệu Thiên có nói gì với cháu về thím không?"

Thím Lý nhỏ giọng hỏi.

Những người phía trước đã đi về phía trước vài bước, thím Lý quay đầu lại nói chuyện với Phong Ngọc Lan nên tự nhiên không nhận ra mình đã tụt lại phía sau một đoạn đường dài.

Phong Ngọc Lan vội vàng nói: "Thím Lý, mau tiến lên đi."

"Ôi nhìn thím mải nói chuyện này, cũng không chú ý đến cái này."

Phát hiện mình bị bỏ lại một đoạn đường xa, thím Lý liền vội vàng tiến lên. Một số thím xếp phía sau Phong Ngọc Lan xì xào phàn nàn.

Mặc dù thím Lý cảm thấy xấu hổ nhưng vẫn không nhịn được quay đầu lại tiếp tục hỏi Phong Ngọc Lan.

"Chỉ cần nói cho thím biết, thím sẽ không nói với người khác là cháu đã nói với thím."

Bà ta vỗ n.g.ự.c cam đoan.

Phong Ngọc Lan lắc đầu.

"Không nói cái gì cả. Chúng cháu đang nói về việc học trong tương lai của bọn trẻ."

"Thật sao?"

Thím Lý lộ vẻ không tin: "Vợ Tiểu Đường, cháu đừng giấu giếm thím, thím đã nói thím sẽ không nói cho người khác biết là cháu nói."

"Thật." Phong Ngọc Lan bất đắc dĩ dang hai tay ra: "Chút chuyện như vậy mà cháu có thể nói dối thím sao?"

Trong lòng thím Lý mắng vợ Tiểu Đường gian trá, mím chặt miệng, có chút không vui nên dứt khoát quay đầu đi, không nói chuyện với cô nữa.

Chương 32: Chương 32

Nghĩ Phong Ngọc Lan sẽ cảm thấy xấu hổ vì thái độ của bà ta, sau đó sẽ chủ động nói chuyện với mình, lại không nghĩ vì bà ta không nói chuyện với cô nữa mà Phong Ngọc Lan lại thở phào nhẹ nhõm.

Khi đến lượt thím Lý mua đồ, cũng không thấy cô chủ động nói.

Sau khi đợi Phong Ngọc Lan đến gần, lúc này thím Lý càng tức giận hơn, giận dữ nói: "Một nắm mì trắng."

"Vị nữ đồng chí này, bà hung dữ cái gì vậy?"

Những người trong Cung tiêu xã cũng không nhường bà ta, ngay lập tức trừng mắt nhìn.

Thím Lý trực tiếp bị dọa sợ.

"Xin lỗi, xin lỗi, làm phiền cho tôi một ít mì trắng."

Sau khi thím Lý rời đi, Phong Ngọc Lan cân hai cân kẹo giấy màu vàng phổ biến nhất, bốn nắm mì thường và năm cân mì trắng.

Khi cô đi ra, Đường Minh Sơn vẫn đang xếp hàng, ở cửa hàng thịt bên kia có thêm nhiều người hơn.

Vì vậy, Phong Ngọc Lan lại đi chỗ khác xem thử.

Quê cô trồng rau nên cũng không cần mua thứ gì khác. Sau khi Phong Ngọc Lan đi loanh quanh một lúc thì thấy Đường Minh Sơn cầm một chiếc túi vải đang tìm cô.

"Bên này.”

Phong Ngọc Lan vẫy tay với anh, Đường Minh Sơn bước nhanh tới, cầm lấy đồ trên tay cô.

Hai người đi bộ đến chỗ để xe đạp.

Trên đường đi họ còn gặp chị dâu Triệu và Niếp Niếp.

Giống như lần trước, Phong Ngọc Lan ôm eo Đường Minh Sơn, m.ô.n.g của cô bị xóc nảy va chạm khắp nơi, vừa đến cửa đội sản xuất, cô đã ngay lập tức xuống xe.

Đường Minh Sơn nhìn băng ghế sau, đây là xe của người khác, quấn lại cũng không tiện.

Vẫn là nhờ người xem có phiếu xe đạp không thì mua một cái.

Nguyên Khang xách theo một cái giỏ nhỏ, đi theo Đường Văn Tuệ, trong miệng nói: “Dì nhỏ, khi nào thì mẹ về thăm cháu?”

Mấy ngày nay Nguyên Khang thỉnh thoảng hỏi vấn đề này, Đường Văn Tuệ không thèm quay đầu lại nói: “Mau lên đi, chỉ cần Nguyên Khang ngoan ngoãn, cha mẹ cháu nhất định sẽ trở về.”

Nguyên Khang nghe xong, vì sao lại thêm vào chữ cha vào?

Nó lập tức chạy lon ton về phía trước, dùng hai tay không nắm lấy tay Đường Văn Tuệ, sốt sắng nói: “Chỉ cần mẹ về là được.”

Đường Văn Tuệ còn chưa kịp trêu chọc nó, cô ấy đã thoáng nhìn thấy hai người đang đứng bên đường khe núi, cô ấy liền chỉ tay về phía đó: “Nguyên Khang, xem ai trở về kìa.”

“Là mẹ.”

Nhưng khi nhìn thấy Đường Minh Sơn dắt một chiếc xe đạp bên cạnh, Nguyên Khang vừa chạy được hai bước liền dừng lại.

Phong Ngọc Lan nhìn thấy rõ nó chạy được vài bước, còn tưởng rằng đối phương sẽ vui vẻ chạy qua, kết quả đối phương dừng lại.

Đường Minh Sơn yên lặng dắt xe đạp, dường như không nhận thấy sự khác thường của Nguyên Khang.

“Nguyên Khang đang đợi chúng ta ở ngã ba đường.”

Thấy vậy, Phong Ngọc Lan mỉm cười, lớn tiếng nói với hai người Đường Văn Tuệ ở đằng kia.

“Vâng.”

Nguyên Khang cũng lớn tiếng đáp lại.

Còn có âm vang từ núi rừng.

Khi họ đến ngã ba đường, Phong Ngọc Lan dắt Nguyên Khang đi về phía trước, cười cười nói nói với Đường Văn Tuệ.

“Sáng nay cha mẹ còn hỏi đến hai người.” Đường Văn Tuệ nói, lén nhìn sắc mặt của Phong Ngọc Lan, nhìn thấy khuôn mặt hồng nhuận phơn phớt của cô, mặt mày đều là ý cười, có lẽ khoảng thời gian sống với anh ba cũng tốt.

Điều này khiến Đường Văn Tuệ thở phào nhẹ nhõm, xem ra cuộc sống của anh ba đã thực sự tốt lên.

“Vốn là anh ba em đã có thể trở về từ vài ngày trước, nhưng hẳn là do anh ấy đợi chị.” Phong Ngọc Lan nói xong, lại nói đến việc cô làm công nhân tạm thời vài ngày ở một nhà máy sản xuất giấy, Đường Văn Tuệ nghe thấy vẻ mặt hâm mộ không thôi.

“Trong nhà chúng ta, ngoại trừ anh ba đầu óc thông minh, mấy người bọn em đều không học giỏi. Năm đó, cha mẹ em nói chỉ cần bọn em có thể tiếp tục học, thì dù có vay tiền cũng phải cho bọn em tiếp tục đi học. Kết quả...”

Đường Văn Tuệ thở dài một tiếng, dang hai tay ra.

“Ngoại trừ anh ba, ba người bọn em cứ đọc sách là đều buồn ngủ.”

Đường Văn Tuệ và Phong Ngọc Lan vừa cười vừa nói, Nguyên Khang nắm tay Phong Ngọc Lan, thường xuyên quay đầu lại nhìn xe đạp.

Trên tay lái có treo mấy cái túi, trông rất nặng, Nguyên Khang tò mò không biết bên trong là cái gì, lần nào cha về cũng mua thịt, vậy hôm nay cũng có thịt ư?

Trong lúc nó đang nghĩ ngợi thì phát hiện Đường Minh Sơn nhìn sang, Nguyên Khang giật mình, bàn tay đang nắm Phong Ngọc Lan cũng siết chặt hơn, sau khi Phong Ngọc Lan phát hiện thì cúi đầu nhìn nó.

"Sao thế?"

"Không có gì ạ." Nguyên Khang nhỏ giọng đáp.

Phong Ngọc Lan nắm bàn tay nhỏ bé của nó tiếp tục đi về phía trước.

Đến nhà họ Đường, Đường Văn Tuệ mở cổng sân, Nguyên Khang vọt vào nhà vệ sinh, Phong Ngọc Lan phụ một tay để mang đồ vào trong nhà chính.

Đường Minh Sơn dựng xe đạp xong thì vào nhà bếp đun nước sôi.

Nguyên Khang đi ra không nhìn thấy anh, chỉ thấy đồ vật trên bàn trong nhà chính, nó thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nó tự tới chỗ thùng nước bên kia để múc nước rửa sạch tay, xong rồi mới nhích tới gần bên cạnh Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ.

"Cha và anh hai đi giúp cô út xây nhà, chị dâu nhà mẹ đẻ của chị dâu hai đãi tiệc đầy tháng, mẹ và chị dâu hai sang đó rồi."

Trái cây Đường Văn Tuệ hái được trên núi vào chiều hôm qua đã được rửa sạch, lấy ra cho Phong Ngọc Lan ăn, nhân tiện nói những người khác trong nhà đã đi đâu.

"Tới tối cha và anh hai mới về sao?"

Phong Ngọc Lan lấy một quả trước cho Nguyên Khang, sau đó mới hỏi.

"Không về, mẹ và chị dâu cũng chờ tới chiều mới về."

Đường Văn Tuệ nói.

Ngày mai Đường Minh Sơn phải tới nhà máy sản xuất giấy, vậy nên chiều nay bọn họ phải lên huyện rồi.

"Nhưng mẹ đã sớm tính tới chuyện anh chị sẽ về trong mấy ngày nay rồi, nếu như vừa khéo hôm nay bà không ở nhà, chúng ta muốn ăn cái gì thì nấu cái đó."

Đường Văn Tuệ cười nói.

"Bà nội nói trong tủ có để trứng gà, mẹ nhớ phải lấy vào huyện ăn."

Nguyên Khang ngồi cạnh nuốt trái cây rừng chua chua ngọt ngọt trong miệng xuống, nói với Phong Ngọc Lan như thế.

"Vậy sao." Phong Ngọc Lan đã biết.

Giữa trưa Đường Minh Sơn nhóm lửa, Đường Văn Tuệ nấu cơm, cô ấy kiên quyết muốn cho Phong Ngọc Lan nếm thử tài nấu nướng của

mình.

Vào tháng ba, trong nhà không có gì nhiều để ăn, chỉ có rau xanh là nhiều thôi, còn có hương xuân.

Vậy là Đường Văn Tuệ làm trứng gà xào hương xuân, còn nói với Phong Ngọc Lan.

"Anh ba thích món này nhất đấy."

Phong Ngọc Lan gật đầu, trước đó cô đã phát hiện ra chuyện này rồi.

Đường Minh Sơn bị nhắc tới có hơi ngượng ngùng: "Cái gì anh cũng ăn được."

"Biết rồi." Phong Ngọc Lan cười nói, Nguyên Khang bên cạnh đang ăn kẹo mà Phong Ngọc Lan bọn họ mua về, nó ngồi ở kia rất ngoan, trông vô cùng đáng yêu: "Nguyên Khang thích ăn món gì nhất?"

Đường Văn Tuệ không trả lời giúp Nguyên Khang, trên mặt mang theo nụ cười, tiếp tục làm chuyện của mình.

Nguyên Khang ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Cà tím hầm thịt."

"Đây là món tủ của mẹ." Đường Minh Sơn đáp lời.

Anh như vậy lại khiến Nguyên Khang thấy hơi kinh ngạc.

"Đúng ạ, bà nội làm món này ngon tuyệt cú mèo!"

Giữa trưa Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan không kêu Đường Văn Tuệ nấu thịt, bọn họ ở trên huyện dễ mua được thịt, nhưng ở quê quán muốn ăn thịt lại không được tiện như thế, trời còn chưa hửng sáng đã phải tới xưởng chế biến thịt ở công xã bên kia để xếp hàng.

Đi từ công xã bên này thì mất hơn một tiếng.

Giữa trưa có món trứng gà xào hương xuân, canh rau xanh, cùng với cải bẹ xanh trộn.

Không nhiều món lắm nhưng lượng thức ăn lớn.

Nguyên Khang ngồi gần Phong Ngọc Lan, ăn cơm ngon lành.

Nó không gắp được thức ăn, Phong Ngọc Lan lấy một đôi đũa sạch để gắp cho nó, hơn nữa còn giải thích với Đường Văn Tuệ đang thắc mắc: "Chị nghe một thím ở nhà ngang nói phải cẩn thận với những thứ cho con nít ăn."

Chương 33: Chương 33

Đường Văn Tuệ gật đầu: "Đúng vậy, người ta nói bệnh do ăn uống mà ra, chị dâu ba, chị quan tâm tới Nguyên Khang thật đấy."

Bỗng nhiên được khen khiến Phong Ngọc Lan khựng lại: "Ăn thôi ăn thôi."

"Sao còn ngượng ngùng thế." Đường Văn Tuệ cười trêu một câu xong, cũng vùi đầu ăn cơm.

Nguyên Khang nhìn đồ ăn trong chén, cầm đũa tiếp tục ăn.

Ăn cơm xong chưa bao lâu, Xuyên Tử đến tìm nó rủ đi chơi, Nguyên Khang cười thẹn thùng: "Mẹ em về rồi, em không đi đâu."

Nhưng nó vẫn cố gắng xin Phong Ngọc Lan đồng ý, lấy mấy viên kẹo ra đưa cho Xuyên Tử.

Xuyên Tử nhìn kẹo trong tay, lại nhìn Nguyên Khang đang cười tươi rói, nhỏ giọng hỏi: "Cha em đối xử với em tốt hơn, hay là... mẹ em?"

"Mẹ." Nguyên Khang trả lời không chút do dự.

"Vậy là được rồi." Xuyên Tử gật đầu, sau đó đưa châu chấu bằng tre mà mình mang tới cho nó, lúc này mới rời đi.

Nguyên Khang cầm châu chấu bằng tre quay về bên cạnh Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan đang ngồi ở cửa nhà chính để vá quần áo cho nó, là bộ mà nó vừa mặc, trong lúc ăn cơm, Phong Ngọc Lan phát hiện dưới nách có thủng một lỗ lúc nó giơ tay lên.

Đường Minh Sơn đang ở dưới bếp rửa chén đũa, Đường Văn Tuệ thì ngồi cạnh bện giày rơm, dáng người cô ấy gầy gò nhưng sức lực lại rất lớn, giày rơm được bện ra vô cùng chắc chắn.

"Hôm kia bác gái cả phát bệnh cũ, nửa đêm được đưa vào trạm xá trên trấn, đến hôm qua mới được cõng về, ban đầu anh họ cả nói tính đưa lên bệnh viện trên huyện, nhưng bác gái cả không chịu, nhất quyết đòi về."

Phong Ngọc Lan có nghe Đường Minh Sơn nói rằng sức khỏe của bác gái cả trong mấy năm gần đây không được tốt lắm.

Đúng lúc Đường Minh Sơn dọn dẹp xong mọi thứ rồi bước ra, Phong Ngọc Lan tiện thể nói: "Minh Sơn, hay chúng ta đi thăm bác gái cả đi?"

"Bác gái cả bị sao thế?"

Đường Minh Sơn còn chưa biết chuyện này.

Đường Văn Tuệ lặp lại một lần, Đường Minh Sơn cau mày, nói với Phong Ngọc Lan: "Phải đi thăm thôi."

Chờ Phong Ngọc Lan vá áo cho Nguyên Khang xong, bọn họ cầm một bó mì tươi, dẫn theo Nguyên Khang đi bộ tới nhà bác gái cả.

Bây giờ ở nhà bác gái cả chỉ có bà ấy và cháu trai, thấy bọn họ tới, bác gái cả vô cùng vui vẻ, nhiệt tình đón bọn họ vào nhà ngồi.

Căn nhà hiện tại của gia đình họ là nhà cũ, sân cũng không rộng bằng nhà của Phong Ngọc Lan.

Vợ chồng bác gái cả sinh được ba người con, một đứa con trai và hai đứa con gái, hai đứa con gái đã đi lấy chồng, con trai cả cũng kết hôn được nhiều năm, bây giờ đã có con sáu tuổi.

Đều là con nít nên chẳng mấy chốc đã chơi cùng Nguyên Khang ở trong sân, mấy người lớn thì ngồi ở cửa nhà chính để nói chuyện.

"Mang cái này tới làm gì, mấy đứa ở trên huyện muốn ăn muốn uống cái gì cũng phải mua!"

Bác gái cả không nhận mì của bọn họ.

Đường Minh Sơn đặt thẳng mì xuống cái bàn trong nhà chính, Phong Ngọc Lan thì đang cản bác gái cả lại, đỡ bà ấy ngồi xuống: "Nghe Văn Tuệ nói mấy ngày trước bác còn phải tới trạm xá đúng không? Bây giờ cảm thấy thế nào rồi ạ?"

Bác gái cả thấy thấy bọn họ kiên quyết như thế, cũng biết bản thân không từ chối được, vì vậy đành ngồi xuống nói chuyện với bọn họ.

"Bệnh cũ thôi mà, các cháu đừng lo quá như thế." Bác gái cả cười tủm tỉm nhìn hai người: "Ngược lại là hai đứa, phải sống hòa thuận với nhau, bác gái cả biết hai đứa sống tốt là trong lòng thấy vui rồi."

Bọn họ ngồi bầu bạn nói chuyện với bác gái cả một lát, lúc đi còn dẫn theo cháu trai A Tráng của bác gái cả, A Tráng là một đứa bé rất hiếu động, không sợ người lạ, kéo tay Đường Minh Sơn tung tăng nhảy nhót.

Nguyên Khang nắm tay Phong Ngọc Lan, nhìn A Tráng với vẻ khâm phục.

"Con cũng muốn nắm tay cha à?"

Phong Ngọc Lan thấy vậy thì khom lưng hỏi.

"Không không không." Nguyên Khang vội vàng lắc đầu, tiện tay còn ôm cánh tay của Phong Ngọc Lan: "Con nắm tay mẹ là được rồi!"

"Được, lát nữa con nhớ lấy chút kẹo cho anh A Tráng của con ăn nhé."

"Dạ."

Nguyên Khang vui vẻ gật gù khoái chí khiến Phong Ngọc Lan nhìn thấy cũng phải vui lây, nắm bàn tay nhỏ của nó hỏi han xem mấy ngày qua chơi cái gì ở nhà, có chuyện gì thú vị hay không.

"Anh Xuyên Tử dạy con đan châu chấu, nhưng con chưa học được."

Nguyên Khang hơi ỉu xìu.

"Cô út bện giày rơm mới cho con, con thích lắm!"

Nhắc tới chuyện này, nó lại hưng phấn lên.

"Ông hai bị ông nội mắng, còn bị bà hai mắng, con chia kẹo của con cho ông ăn, con được bế lên cao đấy!"

Nguyên Khang nói mà hai mắt sáng long lanh.

Phong Ngọc Lan cười khẽ, nghe nó nói mãi đến khi bước vào cổng sân, Phong Ngọc Lan cúi người bế Nguyên Khang không chuẩn bị tinh thần trước lên.

Giống như bế em bé vậy.

"Á!"

Nguyên Khang vừa hưng phấn vừa ngượng ngùng, không dám giãy giụa, sợ Phong Ngọc Lan không bế nổi mình.

"Không nâng lên cao được, chứ bế thôi thì mẹ vẫn làm nổi."

Phong Ngọc Lan cười nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Khang ửng đỏ, bên cạnh là tiếng hô của A Tráng, nó vùi đầu vào vai Phong Ngọc Lan, gọi nhỏ một tiếng.

"Mẹ..."

Phong Ngọc Lan dùng má cọ vào đầu nó: "Ngoan."

Đường Minh Sơn đi ra, đón lấy Nguyên Khang đang cảm thấy mình hạnh phúc lâng lâng, cảm thấy bản thân đang bay lên cao nên Nguyên Khang mở mắt ra, thấy Phong Ngọc Lan đang đứng đối diện mình cười tủm tỉm.

Còn nó thì cách mặt đất càng ngày càng cao.

A Tráng đứng bên cạnh mở to mắt, ngửa đầu nhìn nó: "Oa! Nguyên Khang à em cao quá!"

Lúc Nguyên Khang được đặt xuống thì cả người vẫn còn ngơ ngác.

"Choáng váng rồi hả?"

Đường Văn Tuệ bước tới chọc vào khuôn mặt của nó, Nguyên Khang lập tức núp bên cạnh cô, nhìn trộm Đường Minh Sơn vừa mới bế nó nâng lên cao.

Nhưng mà Đường Minh Sơn cũng không bày ra biểu cảm gì, lúc này đang đi về phía phòng chứa củi, đây là củi ngắn mà anh hai Đường đã chẻ sẵn, cố ý chuẩn bị cho Đường Minh Sơn bọn họ mang tới nhà ngang để dùng.

"Đi chơi với A Tráng đi." Phong Ngọc Lan thò qua xoa đầu nó.

Nguyên Khang nhớ tới lời cô nói với nó ban nãy, vì vậy chạy vào nhà, lấy một nắm kẹo gói giấy vàng ra cho A Tráng ăn.

"Chúng ta chia nhau ăn."

A Tráng kéo Nguyên Khang ngồi xuống rồi chia ra ăn với nó, tay Nguyên Khang nhỏ nên một nắm kéo của nó chỉ vỏn vẹn khoảng bốn viên.

Hai anh em anh hai viên em hai viên, vừa khéo chia đều.

Phong Ngọc Lan cầm một cái sọt không lớn không nhỏ, phụ chất củi vào, trên mặt còn để thêm được chút rau xanh.

Trong lúc bọn họ tới nhà bác cả thì Đường Văn Tuệ ra ruộng nhà hái rau, bây giờ đã về rồi.

Sau khi xếp mọi thứ vào xong, Phong Ngọc Lan vác sọt trên lưng ngồi ở yên sau xe đạp, để Đường Minh Sơn chở một vòng xem có được không.

Đường Minh Sơn nghe theo, chỉ cần Phong Ngọc Lan ôm chặt eo anh là sọt sẽ không bị xóc nảy, cũng khá ăn toàn.

A Tráng đã về rồi.

Nguyên Khang thấy bọn họ soạn đồ xong chuẩn bị rời đi thì ngoan ngoãn đứng cạnh Đường Văn Tuệ.

"Anh chị đi chậm thôi, đi đường nhớ cẩn thận."

Đường Văn Tuệ dẫn Nguyên Khang đi tiễn bọn họ tới cổng sân.

"Biết rồi, nhớ nói với mẹ một tiếng nhé."

Đường Minh Sơn nói.

Đường Văn Tuệ gật đầu.

Nguyên Khang vẫy tay với bọn họ, Phong Ngọc Lan cười nói: "Nguyên Khang, mấy ngày nữa mẹ lại về nhé."

"Dạ."

Nguyên Khang lộ ra nụ cười thật tươi.

Trên đường, Đường Minh Sơn vác sọt, sau khi đẩy xe đạp đến cửa đội sản xuất mới để Phong Ngọc Lan vác sọt ngồi lên xe đạp, Đường Minh Sơn lái xe chạy vào huyện.

"Minh Sơn, đi đường này tới đâu thế?"

"Tới bên anh rể cả."

Hai người thường nói đôi ba câu, cảm thấy đi chưa bao lâu đã tới cổng lớn nhà ngang rồi.

Đường Minh Sơn không đi đỗ xe mà vác sọt lên lầu trước, sau đó mới xuống lầu.

"Thím."

Niếp Niếp đứng ở cửa nhà mình, chào Phong Ngọc Lan đang bận chất củi.

Phong Ngọc Lan ngẩng đầu lên đáp lại, vừa rồi lúc bọn họ trở về thì thấy chị dâu Triệu đang giặt quần áo ở bồn nước bên kia, vậy nên chỉ có một mình Niếp Niếp ở nhà thôi.

Nhưng đều trên cùng một hành lang nên cũng chẳng có gì phải lo lắng.

"Sao không đi chơi với mấy đứa Yến Tử đi?"

Con nít ở nhà ngang cũng khá đông.

Bây giờ ở gò đất còn đầy tiếng nô đùa của bọn trẻ.

Niếp Niếp ngượng ngùng nói: "Cháu không biết chơi trò mà các bạn chơi..."

"Chuyện này có gì đâu, để lát nữa thím chỉ cho cháu."

Phong Ngọc Lan cười nói.

Chương 34: Chương 34

Chờ cô dọn dẹp xong, dùng vải vụn khâu một cái khăn nhỏ hình vuông: "Cháu xem này Niếp Niếp, bỏ khăn được chơi như thế này..."

Phong Ngọc Lan làm mẫu vài lần cho Niếp Niếp, chờ chị dâu Triệu về thì ba người chơi một hồi, Niếp Niếp cũng học được.

Con bé bị chị dâu Triệu đẩy tới trước cửa nhà chị dâu Trương, sau đó Niếp Niếp lấy hết can đảm để kêu một tiếng Yến Tử.

Yến Tử ra khỏi phòng.

Niếp Niếp lấy khăn vuông mà Phong Ngọc Lan làm cho ra, nhìn Yến Tử rồi nói: "Tớ muốn chơi cái này cùng cậu."

"Được thôi." Yến Tử gật đầu, sau đó kéo con bé đi tìm mấy bạn ở nhà khác, chẳng mấy chốc mà mấy đứa nhỏ ấy đã bắt đầu chơi ở hành lang.

Sau khi chị dâu Triệu nhìn thấy cảnh này thì vô cùng biết ơn Phong Ngọc Lan.

"Hồi trước chị cứ không hiểu tại sao Niếp Niếp lại không chơi chung với bọn nhỏ được, hóa ra là vì Niếp Niếp không biết chơi!"

Cô ấy tự trách.

"Nếu không phải em phát hiện thì không biết đến bao giờ Niếp Niếp mới có bạn nữa."

"Em chỉ đoán bừa mà trúng thôi." Phong Ngọc Lan cười nói.

Sau khi Đường Minh Sơn trở về thì đi xách nước, Phong Ngọc Lan đã mang giày vải mình làm rồi, số vải còn lại để làm đôi giày vải khác, là làm cho Đường Minh Sơn.

Đôi giày này đã làm tới bước khâu miệng lại.

Thấy thời gian còn sớm, Phong Ngọc Lan tập trung làm giày, chờ sau khi cô làm xong thì bảo Đường Minh Sơn ướm thử vào chân.

"Vừa, vừa như in luôn, rất thoải mái."

Đường Minh Sơn còn đi vài bước.

Phong Ngọc Lan thấy vậy thì trong lòng cũng vui vẻ: "Vậy là tốt rồi."

Không còn việc gì để làm, Phong Ngọc Lan lại quay về với sinh hoạt như hai ngày mới tới đây.

Cũng may bên cạnh có thêm Niếp Niếp, nếu rảnh rỗi thì Phong Ngọc Lan sẽ dạy con bé đếm số, chị dâu Triệu rất cảm kích đối với chuyện này.

Vừa nghe bây giờ Phong Ngọc Lan đang học sách vở cấp hai, lại càng kính nể hơn.

"Chị chẳng biết được mấy con chữ, làm rất nhiều công việc và cũng chịu đủ cái thiệt rồi! Vậy nên chị nghĩ không thể để Niếp Niếp giẫm lên vết xe đổ của mình, chị phải cho con bé đi học!"

Chị dâu Triệu sờ b.í.m tóc của Niếp Niếp.

"Nếu đi theo ông bà nội con bé thì bọn họ chỉ biết nói nó là con gái, lớn lên rồi sớm muộn gì cũng là con nhà người ta, chắc chắn sẽ không sẵn lòng cho con bé đi học cùng mấy anh trai."

Phong Ngọc Lan cũng biết, ở thời đại này, chẳng có mấy nhà chịu đưa con gái đi học, đến "bản thân" cũng là vì khi cha Phong còn sống, đối xử với nam nữ như nhau mới được cho đi học, kết quả "cô" học hành cũng không tệ lắm, mãi đến khi lên lớp bốn thì cha Phong qua đời, lúc bấy giờ mới không được đi học nữa.

Mặc dù như vậy, mẹ Phong vẫn nhất quyết đòi sinh lễ cho Phong Ngọc Lan được đi học mấy năm cao hơn những cô gái không được đi học khác.

Chị dâu Triệu chưa từng được đi học năm nào, Triệu Thiên quen cô ấy trong đám tang của một người bà con xa, sau đó mời người tới cửa hỏi cưới, khi đó Triệu Thiên còn chưa vào nhà máy.

Triệu Thiên có trình độ văn hóa tới cấp hai, cho nên ban đầu mẹ Triệu đã không ưng ý chị dâu Triệu rồi, mà khổ nỗi con trai lại thích, nhà họ Triệu cũng không đòi bao nhiêu sính lễ nên cuối cùng cũng đồng ý.

Lúc thím Điền tới thì các cô thảo luận về vấn đề giáo dục, nói tóm lại là Phong Ngọc Lan đang nghe chị dâu Triệu nói về sự khác nhau giữa trình độ dạy học của huyện và công xã bên kia.

"Thím ngồi đi." Phong Ngọc Lan lấy ghế ra cho thím Điền ngồi, thím Điền vội vàng xua tay.

"Thím tới là để hỏi xem ngày mai cháu có muốn tới nhà máy sản xuất giấy làm nhân viên thời vụ không? Nếu không đi thì ở đơn vị của con gái thím cũng có một công việc tạm thời, xem ý cháu thế nào."

Vừa nghe nói có việc làm, không đợi Phong Ngọc Lan trả lời, chị dâu Triệu đã vui vẻ vỗ đùi nói: “Cô ấy không đến nhà máy giấy nữa, thím

Điền, mau ngồi xuống nói một chút xem công việc gì."

Phong Ngọc Lan cũng vội vàng mời đối phương ngồi xuống, định rót một chén nước khác cho thím Điền thì bị bà ấy ngăn lại.

"Không cần khách sáo với thím."

Sau khi thím Điền ngồi xuống, bà ấy liền kéo Phong Ngọc Lan ngồi xuống.

"Nói ra cũng ngại, nhưng thím vừa nghe con bé nói như vậy, cũng không biết là công việc gì. Ngày mai thím dẫn cháu đi xem một chút, nếu thích hợp thì chúng ta có thể làm mấy ngày."

Thím Điền mỉm cười.

Phong Ngọc Lan nghe vậy cũng cười gật đầu.

"Được rồi."

Khi Đường Minh Sơn trở về, nghe thấy Phong Ngọc Lan nói thím Điền đã giới thiệu một công việc cho cô.

"Nghe nói trong đơn vị của con gái thím ấy có chút việc, cô ấy cũng đang tìm một số công nhân tạm thời."

Đường Minh Sơn nghe thấy những lời này và nói: "Nghe nói cô ấy làm việc trong nhà bếp phía sau của đội vận tải, hẳn là làm một số việc vặt phía sau nhà bếp."

"Vậy cũng tốt." Phong Ngọc Lan mỉm cười gật đầu: "Sáng mai em sẽ cùng thím Điền đi xem một chút, nếu đối phương coi trọng thì em sẽ làm."

Thấy cô vui vẻ, Đường Minh Sơn đương nhiên không ngăn cản, mà chỉ bảo cô buổi trưa không cần làm cơm hộp mang đến cho anh, anh có thể ăn ở căng-tin.

“Đều có sẵn thức ăn, không sao đâu.” Phong Ngọc Lan không quan tâm xua tay.

Sáng hôm sau, hai người đều dậy sớm. Đường Minh Sơn đeo một chiếc túi vải chuẩn bị ra ngoài, bên trong đựng một chiếc hộp sắt.

“Vậy anh đi trước nhé.”

“Vâng.”

Phong Ngọc Lan trả lời.

Sau khi dọn dẹp nhà cửa xong thì cũng sắp đến giờ nên Phong Ngọc Lan đi tìm thím Điền.

Lúc này thím Điền vừa mới thu dọn bát đũa xong, đang lau tay, thím Lý đứng bên cạnh cau mày nói.

“Nếu cô ấy có việc, tôi cũng có thể làm được. Đưa tôi đi cùng đi. Bọn họ nhất định sẽ chọn tôi.”

Ý của câu này là Phong Ngọc Lan có thể không được chọn.

“Tôi đã nói với thím bao nhiêu lần rồi.” Thím Điền bất đắc dĩ nói: “Người ta nói cần người tay chân nhanh nhẹn, tốt nhất là tìm được một cô gái trẻ sạch sẽ, khéo léo. Tôi và thím đều đã già rồi, người ta không có cần.”

“Thím Điền, cháu thu dọn xong rồi, khi nào thì chúng ta đi?”

Ngay khi thím Lý vẫn còn muốn nói nữa thì Phong Ngọc Lan đã lên tiếng.

Thím Điền thấy cô đi tới, lập tức cười đáp lại: “Đợi thím đi khóa cửa ngay.”

Thím Lý có chút không vui, nhưng người ta cũng sắp khóa cửa rồi, bà ta chẳng thể làm gì được.

Chỉ có thể đi ra ngoài, đi ngang qua Phong Ngọc Lan nói: "Cháu còn trẻ, không thể xử lý tốt công việc đầu bếp này đâu, nghe thím, hay là thôi đi."

"Cháu đi thử một chút, có thể được nhận là tốt nhất, nếu không được nhận thì coi như cháu cùng thím Điền ra ngoài mở mang kiến thức." Phong Ngọc Lan cười nói.

Thím Lý vẫn có chút không cam lòng: "Vậy không thì thím cũng đi xem một chút?"

Phong Ngọc Lan không đáp lời, thím Điền cũng trở nên mất kiên nhẫn: "Không phải hôm qua thím đã nói rằng hôm nay thím sẽ đến gặp con gái của thím sao? Cô ấy sắp sinh nên thím muốn để mắt đến cô ấy hơn sao."

"Hai việc này cũng không xung đột gì nhau..." Thím Lý vẫn muốn đi theo, thím Điền bị quấn lấy không có biện pháp gì, cũng biết bà ta là người cố chấp nên đành phải dẫn đi cùng.

Nhìn thấy thím Điền mỉm cười xin lỗi với mình, Phong Ngọc Lan khẽ lắc đầu, tỏ vẻ cô không để ý.

Vì vậy, ba người họ cùng nhau rời khỏi nhà ngang.

Trên đường đi, thím Lý liên tục hỏi thím Điền về công việc của đội vận tải. Thậm chí còn nhắc đến con rể của thím.

"Thím cũng nhìn thấy thân thể của con rể tôi rồi đấy, hắn rất cao lớn."

Thím Lý không ngừng thổi phồng đối phương.

"Nếu tôi không được nhận, tôi bảo con rể tôi đến thử xem."

"Người ta đã nói cần phụ nữ trẻ tuổi, sao thím không hiểu lời tôi nói vậy?"

Thím Điền thực sự sắp c.h.ế.t vì tức giận.

Phong Ngọc Lan vội vàng thay đổi chủ đề: "Thím Lý, nói vậy thì quê của thím cũng khá gần với nhà mẹ cháu."

Thím Lý lập tức hỏi nhà mẹ của cô thuộc công xã nào.

Thấy lực chú ý của bà ta không đặt trên người mình nữa, thím Điền mới thở phào nhẹ nhõm, lấy khăn tay từ trong túi ra lau mồ hôi rịn trên trán.

Chú bảo vệ biết thím Điền, đầu bếp cũng chào hỏi nên hôm nay có mấy người ở đây.

"Cũng làm ở bếp sau."

"Ừ, hôm nay có rất nhiều người đến đây."

Thím Điền cười hỏi, gọi một tiếng anh trai.

Chương 35: Chương 35

Anh trai kia duỗi tay làm động tác số tám: "Không tính bà là có tám người vào."

Thím Điền và thím Lý há hốc mồm, nhưng Phong Ngọc Lan cũng không cảm thấy bất ngờ. Chỉ nói đến công việc trong nhà máy giấy kia, nếu Đường Minh Sơn không nói sớm với chủ nhiệm Lý thì người tham gia ứng tuyển cũng không ít.

"Vậy thì chúng ta tới muộn rồi. Biết vậy lúc tôi đi tìm thím thì chúng ta nên lập tức đi luôn."

Thím Lý trách cứ nhìn Phong Ngọc Lan bên cạnh.

Thím Điền:

"Lúc thím đến đến tôi còn chưa làm bữa sáng, thím muốn lão Điền nhà tôi đói bụng đi làm hay gì?"

Thím Điền trừng mắt nhìn, vô cùng không khách khí.

Thím Lý giậm chân, vội vàng đi theo vào bên trong: "Tôi đây cũng là do sốt ruột thôi mà, bọn họ tới sớm hơn nhất định là vì đi trước."

Bộ dạng lo lắng của bà ta cũng khiến Phong Ngọc Lan trở nên căng thẳng.

Lúc bọn họ đi vào phòng bếp, phát hiện có vài người đang đứng bên trong. Lúc này, một cô gái trẻ nhìn thấy họ đến, lập tức đi tới, thân mật khoác tay thím Điền.

“Nhà Tiểu Đường à, đây là con gái của thím.” Thím Điền thấp giọng giới thiệu, dù sao trước mặt còn có những người khác nghiêm túc nói chuyện.

“Xin chào.” Phong Ngọc Lan mở miệng chào hỏi.

“Tôi tên là Điền Lan.” Điền Lan cười nói: “Mấy ngày nữa lãnh đạo thành phố sẽ tới, chúng tôi muốn mời người tay chân nhanh nhẹn, làm việc lưu loát tới giúp.”

Chỉ một lời giải thích đơn giản, Phong Ngọc Lan đã hiểu là do nhân viên bếp sau của đội vận tải không đủ, tay nghề của họ chỉ ở mức bình thường, hầu hết đều do các nhà lãnh đạo nhét thân thích của mình vào, thức ăn không dở nhưng cũng chẳng ngon.

Nhưng nếu có người từ trong thành phố tới thì không thể để nhóm người này nấu cơm, lại không thể mời đầu bếp tới, sẽ khiến những người đó cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp. Lại sợ các nhà lãnh đạo sẽ biết họ làm điều này, vậy nên giải pháp tốt nhất là tìm những công nhân tạm thời.

Thím Lý không nghe ra cái gì khác, lo lắng có quá nhiều người nên không chọn mình, nhưng bà ta cũng là người nhát gan nên lúc này không nói lời nào.

Khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

Điền Lan cũng rất ngạc nhiên khi bà ta cũng đến, nhưng không tiện hỏi mẹ vấn đề đó lúc này. Vì vậy cô ấy bảo Phong Ngọc Lan và thím Lý xếp hàng chờ.

Nếu nói cần phải thử việc cái gì thì thực sự cũng không có gì cả. Chỉ cần dùng ít dầu nhưng hương vị vẫn phải ngon.

Các nhà lãnh đạo đều là những người tiết kiệm, có nhiều dầu thì món ăn họ làm mới ngon. Vấn đề nằm ở chỗ, làm sao khi dùng ít dầu mà món ăn vẫn đáp ứng được khẩu vị của các nhà lãnh đạo.

Tình cờ hôm nay cô vừa mới mua gan heo, nên Phong Ngọc Lan đã làm một món nộm gan heo, thêm một chút dầu mè, hành, gừng và tỏi, cái này cũng không phải cần dầu, phải không?

Thím Lý vốn là người keo kiệt nên đã làm theo yêu cầu, đó chính là dùng ít dầu.

Thế là bà ta làm một món hầm không có một giọt dầu mè, nước canh suông trong vắt cũng không được coi là món hầm, dù sao cũng nhiều món nhưng món này cũng không được coi là một món ăn.

Vì vậy, Phong Ngọc Lan và một phụ nữ khác đã được chọn.

"Sáng sớm mai qua đây giúp đỡ, làm chút việc lặt vặt trước, làm quen với đội vận tải của chúng tôi trước. Chờ đến lúc các lãnh đạo đến, nếu gặp được, cũng có thể đối phó được mấy lời."

Có nghĩa là làm cho những người lãnh đạo không nhìn ra được họ là những công nhân tạm thời.

Hai người Phong Ngọc Lan chăm chú lắng nghe cẩn thận.

Điền Lan còn có việc phải làm nên không thể đi tiễn họ. Thím Lý không được chọn thì lập tức rời đi cùng những người khác, thậm chí không thèm chào thím Điền.

Thím Điền rất tức giận.

"Người này đúng là mặt dày. Nếu không phải sợ chậm trễ, thím cũng thật sự không muốn mang bà ta tới đây. Bà ta không được chọn mà bà ta còn dám tức giận với thím?"

“Chuyện này không đáng để thím phải tức giận.” Phong Ngọc Lan an ủi. Đúng lúc thím Điền muốn do mua một ít vải để làm áo cho chú Điền nên Phong Ngọc Lan đi mua đồ với bà ấy luôn.

Sau khi trở về nhà ngang, Phong Ngọc Lan về đến nhà rồi bắt đầu xem xét các món ăn. Tất cả các món ăn ở nhà đều là đồ chay, không có thịt.

Vì vậy, cô lại đi ra ngoài, đến xưởng chế biến thịt xem xét. Phát hiện có một tảng thịt nặng hơn hai cân liền mua.

Vào buổi chiều, Phong Ngọc Lan đã đến bảo thím Điền buổi tối đi cùng chú Điền đến ăn cơm.

Thím Điền cũng là người lanh lẹ, thím không chỉ đến mà còn mang theo một con cá và một bát dưa cải muối chua do chính tay mình làm. Chuyện này khiến Phong Ngọc Lan rất xấu hổ nhưng thím Điền còn cười nói: “Cái này có là gì đâu, chú Điền của cháu rất thích món này. Thím nghe mẹ Niếp Niếp nói món cá nấu dưa chua của cháu ngon lắm. Hôm nay chúng ta được lộc ăn rồi.”

Còn Đường Minh Sơn và chú Điền vừa rời nhà máy sản xuất giấy, hai người vừa đi về phía nhà máy vừa nói chuyện.

“Chú thấy đây là một cơ hội, cháu cũng trẻ vậy, có thể nắm được cơ hội tốt nhất.”

Chú Điền nói vậy đấy.

Trong nhà máy đang tuyển chọn nhân viên ra nước ngoài học tập, chú Điền cảm thấy Đường Minh Sơn là nhân viên kỹ thuật trẻ nhất trong nhà máy sản xuất giấy của họ, cơ hội trúng tuyển rất lớn.

Đường Minh Sơn cười cười: “Có thể trúng tuyển đương nhiên là tốt rồi.”

Đang nói, giọng của Triệu Thiên từ sau lưng truyền đến.

“Minh Sơn, chờ tôi chút.”

Đường Minh Sơn và chú Điền dừng chân lại xoay đầu lại nhìn.

“Không phải hôm nay cháu làm ca đêm sao?”

Chú Điền nghi hoặc.

Triệu Thiên chạy đến thở hổn hển, anh ta lau mồ hôi trên trán.

“Cháu đổi ca với chú Trịnh rồi.” Triệu Thiên cười nói.

“Phải rồi, ngày kia lão Trịnh gả con gái.”

Chú Điền vỗ đùi, đợt này lại phải đi tiền mừng rồi.

Lão Trịnh sống ở lầu hai nhà ngang.

“Lúc hai cháu kết hôn, ông ấy có đến không?”

Chú Điền lại hỏi.

Triệu Thiên gãi đầu nói: “Lúc cháu kết hôn vẫn chưa phải là người của nhà máy sản xuất giấy, có điều lúc Niếp Niếp nhà cháu ra đời, lão Trịnh có đến.”

Nên lần này nhà lão Trịnh có tiệc, tất nhiên họ không thể trốn.

Đường Minh Sơn nghĩ kỹ lại rồi gật đầu: “Có đến.”

Quay về xem sổ cái chút, ngày kia dễ trả lễ.

Thế là trên đường về, hai người Đường Minh Sơn nghe chú Điền nói chuyện bên họ hàng nhà lão Trịnh, sính lễ bao nhiêu cũng biết chút chút.

Chờ khi đến lầu năm của nhà ngang, Phong Ngọc Lan và thím Điền đã bưng hết món lên bàn rồi, chỉ còn lại món cá thôi, giờ chờ họ về,

mới nấu cá nấu dưa cải muối chua.

Đường Minh Sơn dáng cao, nhìn một cái đã thấy bóng hình thím Điền bên cạnh cửa nhà mình, thế nên bèn kéo chú Điền đi thẳng qua đó.

"Chú Điền vào nhà ngồi, con nấu cá ngay." Phong Ngọc Lan cười híp mắt nói.

Đường Minh Sơn bỏ túi xuống rồi qua giúp, Phong Ngọc Lan thấp giọng hỏi anh.

"Chú Điền có uống rượu không anh?"

"Không uống, chú ấy thích ăn cá."

Đường Minh Sơn cũng thấp giọng trả lời, thấy dáng vẻ cô cong mắt cười, buổi tối lại mời nhà chú Điền ăn cơm, bèn biết cô có việc làm rồi.

Quả nhiên, câu sau của Phong Ngọc Lan là: "Em được tuyển rồi, nghĩ là bắt mối từ thím Điền, sao cũng phải mời người ta ăn bữa cơm, nên đã tự mình quyết định."

"Này không gọi là tự mình quyết định." Đường Minh Sơn hơi nhíu mày, nghiêm túc nói: "Em là nữ chủ nhân trong nhà, này gọi là đạo đãi khách thông thường."

Phong Ngọc Lan cười khúc khích: "Rồi rồi rồi, nhanh rửa chút hành giúp em, rồi cắt thành đoạn."

"Được." Đường Minh Sơn rửa tay xong thì đi nhổ hành chính mình trồng, sau đó làm theo lời cô nói.

Chú thím Điền ngồi bên trong, giờ đang nói chuyện nhà lão Trịnh gả con.

“Tôi nhớ lúc nhà chúng ta lúc gả con gái, nhà lão Trịnh đi năm hào, lần này chúng ta trả lại năm hào cũng được rồi.”

“Đó cũng là chuyện hai năm trước rồi, hay thêm một hào đi.”

“Về nhà rồi bàn.”

Cá nấu dưa cải muối chua nhận được một tràng lời khen của chú thím Điền, nói không thể khoa trương hơn, nước dùng kia được chú Điền múc uống hết.

Sau khi từ chối khéo thím Điền muốn giúp dọn dẹp bát đũa, Phong Ngọc Lan lại nghe thím Điền nói: “Ngày kia nhà lão Trịnh lầu hai có hỉ sự, nếu các cháu muốn đến giúp, cháu tìm thím, chúng ta cùng đi.”

“Vâng ạ.”

Phong Ngọc Lan đồng ý.

Đường Minh Sơn bảo cô nghỉ ngơi, anh đến bồn nước rửa bát đũa về thì thấy Phong Ngọc Lan đang đọc sổ cái.

“Em đọc qua rồi, lúc chúng ta tổ chức tiệc, nhà chú Trịnh đi năm hào.” Phong Ngọc Lan nói.

Đường Minh Sơn gật đầu.

“Ngày mai anh gấp phong bì đỏ, cũng đựng năm hào.”

“Để em xem hôm ấy bên đội vận tải có kết thúc sớm không, nếu sớm thì em về cũng sang phụ giúp.” Phong Ngọc Lan cười nói.

Đều là hàng xóm, cộng thêm lại là đồng nghiệp của Đường Minh Sơn, qua lại nhiều cũng là chuyện tốt.

Sau khi nói xong chuyện này, hai người lại chuẩn bị học tập, kết quả Triệu Thiên đến tìm Đường Minh Sơn xuống lầu đánh bóng rổ.

Chị dâu Triệu cũng dẫn Niếp Niếp qua: “Đi, xem chút.”

Chương 36: Chương 36

Thế là Phong Ngọc Lan bèn xách ghế đẩu nhỏ, theo họ đến trong gò đất.

Giờ trời đã hơi tối rồi, nhưng vì để xem rõ họ chơi bóng, vài người đàn ông nghĩ cách thắp lửa treo ở xung quanh, nên có thể nhìn rõ động tác của họ.

Có lẽ là thường xuyên chơi thế này, nên động tác của nhóm Đường Minh Sơn cũng không cứng đờ đến thế.

Đại khái khoảng một tiếng, đội của Đường Minh Sơn thắng.

Thấy Đường Minh Sơn đầu đầy mồ hôi, Phong Ngọc Lan cười nói: "Về đi tắm đi."

Đường Minh Sơn gật đầu, tiện tay cầm lấy ghế đẩu cô đang xách, một đường đi lên lầu.

Ngày hôm sau, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cùng ra khỏi nhà, Đường Minh Sơn không yên tâm để cô tự đến đó, nên đưa cô đi trước rồi anh mới đến nhà máy sản xuất giấy, vừa kịp giờ, không đến trễ.

Cô gái trẻ đã kết hôn được tuyển chung đợt với Phong Ngọc Lan, lúc này đang mặt mày căng thẳng đứng ở gần cổng lớn, hình như cô ấy đang đợi người.

Thấy Phong Ngọc Lan đến, cô ấy lập tức vẫy tay với cô.

Phong Ngọc Lan bước nhanh qua: "Cô đến sớm thật đấy."

"Mẹ chồng tôi sợ tôi tới muộn, mới sáng sớm đã gọi tôi dậy, lúc tôi đến, trời còn chưa sáng nữa."

Cô ấy tên Tống Chi, mới kết hôn chưa được mấy tháng, chồng cô ấy làm tạp vụ ở đội vận tải, không tính là nhân viên chính thức, nhưng dù gì cũng làm ở đó được tận mấy năm, quen được vài người.

Tiếp đó Tống Chi lại thấp giọng nói: "Tôi cố tình nghe ngóng từ mấy người lành nghề, họ nói kiểu đến giúp vài ngày như chúng ta, tốt nhất đừng vào quá sớm, sẽ làm người khác thấy chúng ta cướp sân này nọ."

Phong Ngọc Lan nghe nói vậy thì khóe miệng hơi co rút, nhưng cũng đúng thôi, quả thật có vài người sẽ cảm thấy nhân viên thời vụ rất có uy hiếp.

Hiện giờ hai người đều đến cả rồi, thế là bèn cùng nhau đi ra sau bếp.

Điền Lan đang nhào bột, thấy họ đến bèn nhanh chóng đưa mắt ra hiệu với Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan và Tống Chi hiểu ý bà ấy, đến chào hỏi với bếp trưởng.

Đối phương mập mạp, đôi mắt nhỏ dài, không nhìn kỹ còn tưởng bà ta không có mắt nữa.

"Trông thật phúc hậu." Sau khi được sắp xếp công việc, Tống Chi tiến đến cạnh Phong Ngọc Lan nhỏ tiếng nói.

"Đúng đó." Phong Ngọc Lan đáp lại một tiếng, bèn chuyên tâm vào làm việc, Tống Chi cũng không phải người mánh khóe ngồi mát

hưởng bát vàng nên rất nhanh cũng nghiêm túc làm.

Bếp trưởng híp mắt nhìn chằm chằm họ một lúc xong thì mới ngáp một cái xoay người.

Buổi sáng và tối không phải rất bận, buổi trưa bận hơn chút, bởi vì đơn vị đội vận tải còn chưa chia phòng, ở trong ký túc xá cũng là tài xế phải lái chuyến đêm trong ngày.

Phong Ngọc Lan vốn cho rằng họ sẽ ở lại đến buổi chiều, kết quả buổi trưa làm xong việc thì có người tìm họ đi qua một bên nói chuyện.

"Các cô đến bốn ngày, buổi trưa hàng ngày làm xong việc thì có thể về nhà, hai ngày đầu sau khi quen bếp thì làm chút việc vặt, bốn hào một ngày, hiểu chưa?"

Chính là đến làm nửa ngày, bữa sáng và trưa cũng không ăn ở đây.

Hai ngày tám hào.

"Hiểu ạ."

Phong Ngọc Lan và Tống Chi gật đầu.

Thấy họ không hỏi thêm gì, biểu cảm người này cũng dịu hòa rất nhiều: "Nhưng hai ngày sau, các cô cần phải làm món sáng trưa tối, món chính các cô không cần đụng vào, chỉ nấu thức ăn, nói trước vẫn là ít dầu vị ngon, một ngày một đồng, buổi trưa có thể ăn ở đây."

Hai ngày sau đều làm cả ngày, bao cơm trưa. Ha ngày hai đồng, vậy bốn ngày tổng cộng hai đồng tám hào.

Tính trung bình một ngày bảy hào.

Còn nhiều hơn một hào so với bên nhà máy sản xuất giấy nữa.

Sau khi hai người ra khỏi cổng lớn đội vận tải, mặt Tống Chi đầy kích động nói: “Bốn ngày thì có hai đồng tám hào, đáng tiếc chỉ có bốn ngày.”

“Chỉ cần chúng ta làm tốt, nói không chừng lần sau có lãnh đạo đến, vẫn sẽ tìm chúng ta đó.”

Phong Ngọc Lan cười nói.

“Có lý.”

Tống Chi lập tức vui vẻ cười rộ lên.

Tống Chi đang nói chuyện với Phong Ngọc Lan thì đột nhiên có một bà thím hùng hổ đi tới. Tống Chi đang cười tủm tỉm nhưng nhìn thấy bà thím đó thì dừng cười.

"Sao lại ra đây nhanh vậy, không phải là bị đuổi ra chứ."

Bà thím này mới mở miệng ra đã biết không nói được câu hay gì.

Tống Chi hơi nhếch mép, cô ấy cũng không giải thích thêm gì mà chỉ giới thiệu cho Phong Ngọc Lan: "Đây là mẹ tôi."

"Cháu chào thím." Phong Ngọc Lan cũng nhìn thấy hai mẹ con đang muốn nói chuyện nên chủ động rời khỏi trước.

Cô vừa đi thì mẹ Tống đã túm lấy Tống Chi: "Tôi đã nói việc này cô không làm được nên nhường cho em gái cô nhưng mà cô không chịu nghe, giờ thì bị đuổi ra ngoài rồi đó."

"Mẹ chờ ở đây hơn nửa ngày là để cười nhạo con à."

Tống Chi cực kỳ tức giận, cắn chặt răng.

"Con không bị đuổi ra. Việc hôm nay con làm xong rồi nên giờ con phải về nhà. Mẹ cũng về nhà đi để em gái đỡ phải ngồi chờ tin tốt thế chỗ của con."

Cô ấy nói xong thì quay đầu đi luôn.

Mẹ Tống cũng tức giận cực kỳ, bà ta vừa chạy theo vừa mắng: "Cô cưới chồng xong thì không thèm quan tâm em gái cô nữa à, tôi muốn cho em gái cô tới đây làm việc vì lý do gì cô còn không hiểu sao."

"Cô cưới chồng rồi nhưng mà nó thì chưa. Đây là một cơ hội rất tốt. Nếu nó có thể trở thành công nhân chính thức ở đội vận tải thì cuộc sống của nhà chúng ta cũng sẽ được cải thiện nhiều."

Tống Chi nghe thế thì càng đi nhanh hơn.

Lúc Phong Ngọc Lan về tới nhà thì đã hơi đói bụng. Cô nấu một tô mì, thêm một chút mỡ heo và rau xanh, mùi vị cũng khá ổn.

Hiện tại Niếp Niếp đã thân thiết với những đứa trẻ khác ở tầng năm nên đang chơi cùng bọn họ ở trên hành lang. Phong Ngọc Lan ăn xong tô mì trong tiếng cười đùa vui vẻ của bọn nhỏ.

"Cháu hôm nay về sớm ghê, ở sau bếp hỗ trợ mà vẫn phải về nhà ăn à?"

Thím Điền đang rửa chén trước bồn nước, nhìn thấy Phong Ngọc Lan cầm bát và nồi lại thì cảm thấy kỳ lạ.

"Hai ngày đầu chỉ làm quen công việc nên sẽ về sớm ạ. Hai ngày sau sẽ về trễ hơn. Ngày mai cháu sẽ về trễ hơn, cũng không biết có giúp đỡ được gì cho gia đình của chú Trịnh không nữa."

Nghe rõ mọi chuyện thì nỗi lo lắng trong lòng thím Điền cũng được giải tỏa, bà ấy nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Bà ấy thấy Phong Ngọc Lan còn đang lo lắng chuyện giúp đỡ thì cười trả lời: "Chuyện này có gì đâu, giúp được thì là tốt còn không giúp được cũng không sao đâu."

Thật sự, số lượng phụ nữ trẻ ở nhà ngang nhiều như thế nên cũng có nhiều người có thể giúp.

Sáng hôm sau, trước khi rời khỏi nhà, Phong Ngọc Lan lấy tiền lì xì đưa cho vợ của lão Trịnh còn đang bận rộn.

Giữa trưa, Phong Ngọc Lan về nhà ngang thì nhìn thấy vài cái bàn tròn đã được sắp xếp đầy đủ trên gò đất. Số lượng người tới ăn cơm cũng không ít, vợ chồng lão Trịnh còn đang mời rượu từng bàn. Vừa nhìn thấy Phong Ngọc Lan thì vợ của lão Trịnh vội vàng chạy tới kéo cô lại ăn cơm.

Thím Lý ngồi bên trái, chị dâu Vương ngồi bên phải, Phong Ngọc Lan chào hỏi mọi người xong mới bắt đầu ăn.

"Bữa tiệc hôm nay làm ngon ghê, có rượu có thịt, mùi vị của món ăn cũng khá tốt."

Có người ngồi cùng bàn vừa cười vừa nói.

"Đương nhiên, không giống những người khác. Làm bàn tiệc chỉ toàn thức ăn chay, không có rượu, cơm gạo trộn cũng chỉ có chút xíu." Có một bà thím nói bóng gió thím Lý.

Nhưng thím Lý còn vội vàng cúi đầu ăn cơm nên lại là Phong Ngọc Lan nhìn thấy được.

Thím Lý ăn xong thì cũng không dừng lại mà tiếp tục gắp thêm rau và đồ ăn. Chị dâu Vương thấy mình còn chưa ăn xong mà đồ ăn lại sắp hết rồi thì cũng không nhịn được phải lên tiếng:

"Thím Lý, tôi nói thẳng luôn thím gắp hết đồ ăn rồi thì tôi ăn cái gì, tôi còn chưa ăn xong đâu."

"Gì mà gắp hết rồi?" Thím Lý cũng không dừng đũa: "Trên bàn còn có nhiều đồ ăn mà, mình không lo gắp cho nhanh còn bảo người ta gắp hết của mình."

Cách nói chuyện này thật sự rất dễ làm cho người khác tức giận.

Chị dâu Vương không nhìn được cách hành xử của bà ta nên cao giọng nói: "Ơ hay, đi ăn cỗ còn chưa thấy đủ, không trách được thím gắp một chén to như thế. Đừng nói là thím định bưng về nhà nha. Từ lúc tôi vào sống ở khu nhà ngang này còn chưa nhìn qua ai làm cái việc xấu hổ như vậy luôn đó."

Chương 37: Chương 37

Giọng to như vậy làm cho mấy bàn bên cạnh cũng nhìn qua, sắc mặt của vợ chồng lão Trịnh cũng không tốt.

Thím Lý vẫn còn đang giơ đũa, bị nhiều người nhìn chằm chằm như thế bà ta cũng hơi đỏ mặt. Nhưng mà lời nói của bà ta vẫn còn kiên định: "Cô nói cái gì vậy, không phải là mọi người không ăn nên tôi mới ăn sao."

"Vậy thím ăn đi, tôi ngồi xem thím ăn." Chị dâu Vương trả lời rồi cầm đũa lên: "Đúng lúc tôi cũng chưa ăn xong, chúng ta ăn chung đi."

"Để tôi rót nước cho mọi người xuôi cơm nha." Vợ lão Trịnh thấy thế thì cười tủm tỉm lại gần.

Phong Ngọc Lan thấy chị dâu Triệu nháy mắt với mình cũng vội đứng dậy thu dọn chén đũa phụ mọi người.

"Đừng chen vào việc của hai người đó." Chị dâu Triệu nói nhỏ: "Cả hai đều không phải người lương thiện gì."

Thím Điền vừa bưng chén đũa đi ngang qua thì nghe được, bà ấy trừng mắt với chị dâu Triệu: "Nói nhỏ chút đi."

Chị dâu Triệu vỗ vỗ mặt mình rồi nói với Phong Ngọc Lan đang còn tò mò: "Đợi về chị kể rõ với em sau."

"Dạ."

Làm gì có ai không thích hóng chuyện.

Bên nhà gái không bày tiệc buổi tối nên sẽ qua nhà trai ăn cơm chiều, nhưng mà mọi người đều chỉ là khách mời của nhà gái nên tối nay mọi người ở nhà ăn cơm.

Phong Ngọc Lan lấy ra một cái sọt nhỏ, cô định dùng những mảnh vải còn dư lại sau khi làm giày để may một cái túi tiền. Chị dâu Triệu ngồi bên cạnh đã bắt đầu vá quần áo cho Triệu Thiên còn Niếp Niếp thì đang chơi ngoài gò đất với Yến Tử và mấy bạn nhỏ.

Hai người thì thầm nói chuyện.

"Chị dâu Vương này không chỉ nói chuyện lợi hại đâu mà đánh nhau cũng ghê gớm lắm."

"Đánh nhau với ai?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

Chị dâu Triệu chậc một tiếng: "Người này cũng mới chuyển tới nhà ngang ở chưa được bao lâu nên em chưa gặp, sau đó thì đánh một trận với chị dâu Vương rồi bị chồng đuổi về ở với ông bà vì sợ mất mặt."

"Đầu đuôi mọi chuyện là như thế nào?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi rõ.

"Do trộm đồ đó." Chị dâu Triệu cũng rất chán ghét: "Chị dâu Vương đặt một chút đồ ăn ở chỗ bồn nước bị người đó trộm một chút. Chị dâu Vương đâu phải là người dễ bị lừa, chỉ cần nhìn lướt qua đã biết được là thiếu rồi."

"Cô ta đi từng nhà để xem thử mọi người ăn gì, kết quả là bắt được kẻ trộm. Đối phương cũng thà c.h.ế.t chứ không nhận nhưng mà bị

chính con mình vả mặt, nói là thấy mẹ lấy đồ ăn ở chỗ bồn nước, vậy đó."

Giọng của chị dâu Triệu dần dần tăng lớn.

"Sau đó hai người đánh nhau một trận, chị dâu Vương đè cho người ta nằm trên mặt đất rồi tát tai, mất hết mặt mũi. Mà quan trọng là ở nhà ngang rất đông người cho nên việc trộm đồ thì dù chị dâu Vương không thèm so đo nhưng người khác thì chưa chắc."

Thật ra thì để cho người chồng phải đưa người về quê thì chắc chắn là người khác cũng nói rất nhiều, dù sao thì cuộc sống hàng ngày khi có vợ và không có vợ bên cạnh khác biệt rất nhiều.

"Cũng đúng, sau chuyện này thì nhà ai mà mất đồ chắc chắn sẽ nghĩ đến người đó trước." Phong Ngọc Lan lắc đầu nói.

"Đúng là sợ cái này." Chị dâu Triệu gật đầu. Chỉ mới một chút, quần áo trong tay cô ấy đã được vá xong: "Chỉ cần nghĩ tới là thấy sợ rồi, đã vậy thì thà về ở với ông bà còn tốt hơn."

Cô ấy nhắc xong lại nói đến con dâu của lão Trịnh.

"Nghe nói nhà gái cho lễ hỏi là tám mươi tám đồng, còn mua một miếng vải và hai đôi giày giải phóng đó."

Lễ hỏi này đã là khá lớn.

Đặc biệt là giày giải phóng, cái này cần phải sử dụng phiếu mới mua được.

Phong Ngọc Lan chỉ lẳng lặng ngồi nghe cô ấy kể chuyện, thỉnh thoảng lại trả lời vài câu. Chị dâu Triệu cũng không cảm thấy nhàm chán, ngược lại cô ấy còn nói chuyện rất hăng say. Cô ấy thích kể chuyện linh tinh với Phong Ngọc Lan.

Niếp Niếp khóc chạy về nhà, kể cho mọi người nghe là bị đứa nhỏ khác cướp mất quả bóng còn bị đẩy ngã trên đất.

Chị dâu Triệu kéo Niếp Niếp đi gặp cha mẹ của đứa nhỏ kia nói chuyện.

Đợi đến lúc hai mẹ con quay lại thì Phong Ngọc Lan đang quét rác. Nhìn thấy khuôn mặt vui vẻ của Niếp Niếp thì cô cười hỏi: "Không có việc gì chứ chị?"

"Không có gì." Chị dâu Triệu xắn tay áo: "Mấy đứa nhỏ cãi nhau một chút thôi. Nhưng mà gặp chuyện như vậy thì chị cũng phải nói chuyện với mẹ của đứa bé kia một tiếng. Sợ nhất là sau này nó vừa thấy Niếp Niếp nhà ta thì bắt nạt, vậy không được."

"Cái này đúng rồi." Phong Ngọc Lan ngồi xổm xuống sờ sờ khuôn mặt nhỏ đang lấm lem của Niếp Niếp. Cô nhìn kỹ thì thấy được gần lỗ tai bị trầy da một chút, chắc là lúc té không cẩn thận bị đụng vào.

Chị dâu Triệu cũng thấy được, nếu không đã không tức giận mà đi tìm cha mẹ của đứa bé kia.

Con nhà ai mà chẳng là bảo vật trong nhà.

Đến chạng vạng, Đường Minh Sơn về nhà còn mua một gói bánh bỏng gạo.

"Anh nhìn thấy lúc đi qua Cung tiêu xã nên anh mua một gói."

Anh nói.

Phong Ngọc Lan cười mở gói bánh ra, bên trong là bánh bỏng gạo màu vàng nhạt hình chữ nhật. Cô cắt bánh ra thành mấy miếng nhỏ rồi chờ Đường Minh Sơn rửa tay xong thì mới cùng nhau ăn.

Vị ngọt, có độ dai tốt.

Trong lúc ăn, Phong Ngọc Lan kể lại chuyện trên bàn ăn cỗ hôm nay. Đường Minh Sơn cười nói: "Lúc anh về có gặp được chú Trịnh. Chú còn đưa cho anh một ít kẹo."

Nói xong, anh lại lấy ra một nắm kẹo trong túi.

"Em thấy bánh kẹo cưới mà chú mua có vị khá ngon. Bên Cung tiêu xã không có đâu."

Phong Ngọc Lan còn định đi Cung tiêu xã mua một ít về biếu ông bà.

"Để sáng mai anh hỏi chú Trịnh xem thử mua ở đâu."

Đường Minh Sơn trả lời.

"Mua về cho ba mẹ nếm một chút." Phong Ngọc Lan nói.

"Anh biết rồi."

Đường Minh Sơn cười nhìn cô rồi hỏi công việc của cô hôm nay ở đội vận tải. Phong Ngọc Lan kể xong lại hỏi ngược lại anh đi làm ở nhà máy sản xuất giấy có gặp chuyện gì thú vị không.

Chỉ có vài câu chuyện tầm phào như thế nhưng lại làm cho hai người trở nên quen thuộc hơn. Buổi tối lúc đi ngủ, Phong Ngọc Lan cũng không còn đề phòng như trước, mỗi đêm đều ngủ ngay khi vừa nằm lên giường.

Buổi sáng, thường thì người dậy trước là Đường Minh Sơn. Anh sẽ nhẹ nhàng mặc quần áo rồi đi ra ngoài rửa mặt, nấu đồ ăn sáng.

Chưa nói đến chị dâu Triệu, ở trong nhà ngang này có rất nhiều người hâm mộ Phong Ngọc Lan.

"Cuộc sống của cô vợ nhỏ ở tầng năm kia đúng là sung sướng thiệt."

Một đám người ngồi tán gẫu trên gò đất, một bà thím nhắc tới Phong Ngọc Lan.

"Đúng rồi." Chị dâu Triệu cũng ngồi ở đó, cô ấy tỏ vẻ rất hâm mộ nói: "Đồng chí Tiểu Đường nhà người ta mỗi ngày đều sẽ nấu cơm, múc nước cho vợ đầy đủ. Nhìn lại ông chồng nhà tôi, về nhà giống như là ông lớn. Chỉ thiếu điều đợi tôi đút đồ ăn cho ổng nữa thôi."

"Đúng đó, chồng tôi cũng vậy."

"Tôi cũng không đòi hỏi gì, chỉ cần giúp tôi rửa chút đồ ăn là tôi đã cảm thấy thỏa mãn rồi."

Câu này khiến cho không ít người nở nụ cười, cũng có vài thím không quen nhìn cách sống của Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn.

Lúc này, thím Lý nghe được lời nói của mọi người đã nhấc m.ô.n.g lại gần nói: "Người phụ nữ nào thương chồng mình thì sẽ không bắt chồng làm một chút việc nhà nào hết. Ví dụ như ông chồng của tôi nè, ở bên ngoài kiếm tiền nuôi cả gia đình đã vất vả một ngày. Tôi làm sao để cho ông ấy giúp mình làm việc lúc về nhà nữa chứ."

"Thím Lý, thím không thể nói vậy. Vợ chồng nhà người ta tình cảm với nhau, chỉ cần hai bên vui vẻ là được."

"Đúng rồi, đúng rồi."

"Tôi nói thẳng là đàn ông về nhà còn phải nấu cơm thì chính là kẻ sợ vợ, không có năng lực."

Thím Lý thấy mọi người không đồng tình với ý kiến của mình thì nhảy dựng lên nói "đạo lý lớn".

Chị dâu Triệu không thích nghe những lời nói ghen ghét của thím Lý, chị dâu Vương lại càng không. Bởi vì chồng của chị dâu Vương chính là người sợ vợ nổi tiếng ở nhà ngang.

Lúc Đường Minh Sơn về thì thấy thím Lý và chị dâu Vương đang cãi nhau ở gò đất, còn có rất nhiều người vây xung quanh.

Anh cũng không phải là người thích xem chuyện của người khác cho nên đi thẳng lên lầu, với lại hai người này bình thường cũng hay cãi nhau.

Hôm nay Phong Ngọc Lan phải về trễ nên anh nấu đồ ăn xong hết để vợ anh về nhà có thể ăn cơm ngay.

Anh còn định đi đón cô nhưng mà buổi sáng lúc hai người đi làm, Phong Ngọc Lan đã dặn anh không cần đi đón.

Vậy nên Đường Minh Sơn muốn nấu ăn giúp cô.

Phong Ngọc Lan trở lại nhà ngang đã là nửa tiếng sau, lúc này trên gò đất đã ồn ào dữ dội, vì lý do gì vậy?

Bởi vì thím Lý và chị dâu Vương đã đánh nhau.

Chương 38: Chương 38

"Bà cậy già lên mặt thì tôi cũng sẽ không chiều bà. Nói năng không giữ kẽ như thế, mặt còn dày hơn cái tường."

Sức chiến đấu của chị dâu Vương rất mạnh, vừa giật tóc thím Lý vừa chửi bới.

Thím Lý gầy, vả lại không cao bằng chị dâu Vương, có thể nói là bị đối phương treo lên mà đánh khiến bà ta vừa tức vừa vội vừa đau. Nhưng vì không có cách nào tránh thoát khỏi chị dâu Vương mà mặt đỏ bừng.

"Mày, mày là cái đồ đàn bà đanh đá."

Qua lại cũng chỉ mắng được mấy câu này mà thôi, bởi vì câu nào câu nấy của chị dâu Vương cũng chọc vào chỗ đau của bà ta, bà ta muốn mắng lại cũng không tìm ra lỗi.

Không ít các cô thím và chị dâu lên can ngăn, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trông thì như đang can ngăn, nhưng thực sự thì hoàn toàn không dùng sức, thậm chí Phong Ngọc Lan còn nhìn thấy có một người thím nhân cơ hội này để đá thím Lý.

Phong Ngọc Lan: ...

“A Lan, đi mau.” Thím Điền nhìn thấy cô liền nháy mắt một cái: “Đừng xen vào.”

Phong Ngọc Lan chớp mắt, nhanh chóng đi lên lầu.

Lúc này, trong nhà rất nhiều người đều đã nấu cơm nước xong xuôi. Có mấy đứa trẻ con đứng ở gò đất xem náo nhiệt, nghe gọi cũng không lên lầu ăn cơm.

Không thì cũng là những người lớn đang bưng bát sứ to, đứng ở hành lang nhìn xuống, thỉnh thoảng bàn luận với người khác, khi trong bát không còn thức ăn thì mới lưu luyến quay người vào nhà gắp thức ăn.

Thấy Phong Ngọc Lan trở lại, Đường Minh Sơn tiến lên trước để lấy túi vải mà cô mang theo: "Rửa tay rồi ra ăn."

Phong Ngọc Lan gật đầu hỏi: "Thím Lý và chị dâu Vương có chuyện gì vậy?"

"Anh không biết." Đường Minh Sơn lắc đầu.

Triệu Thiên đang đau khổ nấu mì bên cạnh nghe vậy thì nói: "Một lát nữa hỏi chị dâu cô đi, nhất định cô ấy sẽ biết. Giờ cô ấy còn đang ôm Niếp Niếp đi hóng chuyện đấy."

Vừa rồi Phong Ngọc Lan lại không nhìn thấy chị dâu Triệu.

Bọn họ không bưng bát ra ngoài ăn cơm, bình thường ăn như thế nào thì bây giờ vẫn ăn như vậy.

"Ngày mai em tính tiền, ngày mốt không đi được."

Phong Ngọc Lan đang nói chuyện những công nhân tạm thời của đội vận tải.

"Vậy em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi, hai ngày nay em rất mệt mỏi." Đường Minh Sơn nói.

Mệt thì đúng là mệt hơn nhà máy sản xuất giấy một chút. Nghĩ đến dáng vẻ mắt đỏ hoa của Tống Chi hôm nay khi đến đội vận tải,

Phong Ngọc Lan húp một ngụm canh trứng. Hai người không thân cho lắm, Tống Chi không nói gì thì cô cũng không tiện hỏi nhiều.

Trò hề tiếp theo kết thúc sau khi chú Lý và anh cả Vương trở về.

Chú Lý là một người hiền hậu, không giỏi ăn nói, cho dù thím Lý có nói mình bị bắt nạt thì chú ta cũng không biết nên nói thế nào.

Chị dâu Vương bị dội nước bẩn cũng không cam tâm tình nguyện, đẩy ông chồng đang kéo mình ra, chỉ vào mũi thím Lý, kể cho chú Lý nghe chuyện lúc chiều.

Chú Lý nghe vậy thì mặt đỏ tới mang tai, cuối cùng xám xịt kéo thím Lý lên lầu. Khi đám người Phong Ngọc Lan chuẩn bị đi ngủ thì nghe chị dâu Triệu nhà bên nói thím Lý đã mở cửa ra nấu mì rồi.

Sau khi chị dâu Triệu về, tất nhiên đã kéo Phong Ngọc Lan kể cho cô nghe chuyện xảy ra vào buổi chiều. Biết chuyện này có liên quan đến mình, Phong Ngọc Lan có cảm giác như ăn dưa bở của chính mình.

Đường Minh Sơn ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện thì lại càng chẳng hiểu gì.

Khi cả hai tắm rửa sạch sẽ nằm xuống, Phong Ngọc Lan hỏi: "Minh Sơn, giống như những gì thím Lý đã nói, nhiều người đàn ông đều cảm thấy làm chút chuyện giúp đỡ người nhà là uất ức, là không có tiền đồ, anh nghĩ như thế nào?"

"Anh cho rằng người một nhà thì nên giúp đỡ lẫn nhau. Chuyện trong nhà dù lớn hay nhỏ cũng không có phân công. Vì là một gia đình nên làm gì cũng bằng lòng, cũng vui vẻ. Sao lại là uất ức và không có tiền đồ được chứ?"

Đường Minh Sơn đã trả lời như thế.

Đáp án giống như cô tưởng tượng. Phong Ngọc Lan cười, kéo chăn che cằm: "Ngủ đi."

"Ừm."

Buổi sáng khi đến đội vận tải, Phong Ngọc Lan nhìn thấy mắt của Tống Chi đỏ và sưng hơn ngày hôm qua, giọng nói hơi khàn giống như khóc vậy.

"Chê cười rồi." Tống Chi nở một nụ cười, hơi cúi đầu xuống.

Phong Ngọc Lan không nói gì, chỉ là sau khi làm bữa sáng, cô đun một ít nước nóng để Tống Chi dùng khăn tay chườm nước nóng lên mắt.

Ban đầu Tống Chi vẫn lặng lẽ chườm khăn, nhưng sau đó nước mắt từ lăn dài trên chiếc khăn tay.

Phong Ngọc Lan lặng lẽ ngồi bên cạnh cô ấy cho đến khi Tống Chi bình tĩnh lại, rồi mới cười lấy ra một nắm kẹo đưa qua: "Đây là kẹo cưới, mấy ngày trước có người làm đám cưới ở nhà ngang cho chúng tôi."

Ăn kẹo cưới cũng có thể dính chút không khí vui mừng.

Tống Chi mím môi nhận lấy: "Cảm ơn."

"Cũng không có gì to tát, không có việc gì."

Phong Ngọc Lan xua tay.

Thấy vậy, Tống Chi cười nói: "Nói chuyện với cô thật dễ chịu."

Cô sẽ không giả vờ an ủi mình như những người khác khi mình đang khó chịu, cũng không liên tục hỏi mình tại sao không thoải mái rồi sau đó quay người đi truyền ra ngoài.

Phong Ngọc Lan là kiểu người mà nếu cô không nói với tôi, tôi sẽ không hỏi thêm câu hỏi nào nữa.

"Nếu vậy thì tôi rất lợi hại đấy."

Câu này khiến Tống Chi bật cười.

Tiếp theo, Tống Chi làm việc cũng trở nên có tinh thần hơn. Sau khi thanh toán tiền vào buổi tối, cả hai cùng rời khỏi bếp sau, vừa ra ngoài đã thấy một thanh niên đang ở bên ngoài.

Thấy bọn họ đi ra, thanh niên kia vội vàng đi tới bên cạnh Tống Chi: "Không sao chứ, hai ngày nay anh không có ở nhà thì liền ầm ĩ không chịu được."

“Em không sao.” Tống Chi nói, nhưng nước mắt vẫn rơi. Phong Ngọc Lan không muốn ở lại lâu hơn nên đã đi trước một bước.

Kết quả là khi ra khỏi cửa phát hiện Đường Minh Sơn đang cầm đồ đứng đó.

"Sao anh lại tới đây?"

Phong Ngọc Lan bước nhanh về phía trước, cười hỏi.

"Buổi tối chị dâu Triệu mời chúng ta tới nhà họ ăn cơm, anh tới đón em."

Khi Đường Minh Sơn về nhà ngang thì chị dâu Triệu nói với anh, cho nên anh mới đi đón người.

"Anh mua gì thế?"

Thấy anh xách túi vải, Phong Ngọc Lan hỏi.

"Kẹo giấy màu vàng, Niếp Niếp thích ăn."

Đến nhà người ta làm khách cũng không thể đi tay không.

Phong Ngọc Lan khen anh suy nghĩ chu đáo. Đường Minh Sơn có chút xấu hổ quay đầu đi, hai người đi về phía trước.

"Đúng rồi, lúc đang làm việc chị dâu Tiêu nhờ người báo với anh, nói hai ngày nữa muốn tới gặp em."

Đường Minh Sơn nói.

"Chị dâu Tiêu..."

Phong Ngọc Lan hơi ngạc nhiên, dù sao họ cũng mới quen nhau hơn nửa tháng. Vả lại chị dâu Tiêu không sống ở nhà ngang, chồng cô ấy là người ở trong thị trấn, có nhà.

"Đúng..." Đường Minh Sơn không biết tại sao đối phương lại đến.

"Nói việc gì?"

"Ngày mai anh lại xác định xem. Người đưa tin cũng không nói ngày nào sẽ đến."

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Được."

Chị dâu Triệu mời họ đi ăn tối cũng là vì Phong Ngọc Lan đã chăm sóc Niếp Niếp rất nhiều từ sau khi Niếp Niếp tới, thỉnh thoảng lại cho Niếp Niếp ăn quà vặt.

Đồ ăn không nhiều nhưng số lượng lớn.

Rau xanh xào, cá muối và một chút rượu sake.

Cá có hai con, con nào cũng lớn.

Sau khi ăn xong, Phong Ngọc Lan giúp dọn dẹp bát đĩa, Đường Minh Sơn thì giúp lau nhà.

Điều này khiến Triệu Thiên đang ngồi bên cạnh rất xấu hổ. Anh ta giật lấy cây chổi từ tay Đường Minh Sơn, vừa quét vừa nói: "Cậu

cũng không biết bây giờ ở nhà ngang mấy người đàn ông gương mẫu như tôi còn không cao bằng bắp chân của cậu đâu."

"Cái gì?"

Đường Minh Sơn không hiểu.

"Nghĩa là so với cậu, tôi không làm gì được cả." Triệu Thiên nhún nhún vai: "Cũng may tôi không kém lắm. Tầng ba đánh vợ, tầng bốn thường xuyên mắng vợ mới là người đứng cuối cùng."

Đường Minh Sơn giờ đã hiểu. Anh nghĩ đến cách cư xử thường ngày của Triệu Thiên với cả thỉnh thoảng chị dâu Triệu mắng anh ta là tổ tông thì cười không trả lời.

Đêm nay bọn họ không học, chỉ ngồi ở nhà Triệu Thiên nói chuyện rất nhiều. Niếp Niếp ngủ rồi hai người Phong Ngọc Lan mới đứng dậy về nhà.

Chị dâu Triệu vẫn có chút chưa thỏa mãn, nói với bóng lưng của Phong Ngọc Lan: "Ngày mai chúng ta cùng đi chợ nông sản nhé."

"Được ạ."

Phong Ngọc Lan quay đầu lại mỉm cười đáp.

Thấy vậy, Triệu Thiên đợi cô ấy đóng cửa lại rồi trêu chọc: "Em thú vị thật đấy. Khi người ta vừa tới, là ai chướng mắt người ta thế?"

"Anh nhắc lại xem!"

Chị dâu Triệu nhìn qua sắc lẹm.

Triệu Thiên sờ mũi, oán giận nói: “Còn không cho người ta nói nữa."

“Bây giờ chúng em đang thân, anh đừng có gây xích mích.” Chị dâu Triệu mắng: “Anh có thể học hỏi từ đồng chí Tiểu Đường, giúp em một tay khi em nấu ăn là em đã cảm tạ trời đất rồi.”

Triệu Thiên kêu rên: "Đừng so sánh anh với cậu ta nữa! Có ai trong nhà ngang chúng ta có thể khiến vợ thỏa mãn hơn cậu ta nữa đâu?"

Chị dâu Triệu khẽ hừ một tiếng: "Tự anh tìm hiểu nguyên nhân đi. Qua đây, ngủ."

Triệu Thiên không dám nói lời nào, yên lặng chen vào chỗ trong cùng. Tựa như cảm thấy anh ta ở bên trong không đủ, chị dâu Triệu một cước đá anh ta, Triệu Thiên ấm ức mà dựa vào tường ngủ.

Vài ngày sau, chị dâu Tiêu cầm theo đồ đạc đến nhà Phong Ngọc Lan. Phong Ngọc Lan cũng không có gì để chiêu đãi, tình cờ hôm nay ông lão bán cá đến nên Phong Ngọc Lan đã mua hai con cá lớn từ sáng sớm.

Lại đến nhà chị dâu Triệu mang một ít dưa cải muối làm cá ngâm, mời chị dâu Triệu qua nhà ăn tối nhưng đối phương không đến. Vì vậy Phong Ngọc Lan bèn dẫn Niếp Niếp đi.

"Chị nên đến đây từ sớm, nhưng em cũng đoán được đó, người bạn mà chị nói đến thực ra là chính bản thân chị. Chê cười rồi."

Chị dâu Tiêu hơi đỏ mặt.

"Có gì đâu, kết quả kiểm tra thế nào?"

Phong Ngọc Lan cẩn thận gỡ xương cá, sau đó cho thịt cá vào bát của Niếp Niếp.

“Không phải chị có vấn đề, mà là người đàn ông của chị.” Chị dâu Tiêu có cảm giác thở phào: “Em không biết mấy năm nay chị bị mẹ chồng nhà chị ầm ĩ đau đầu đến mức nào đâu. Bây giờ thì hay rồi, người có vấn đề không phải là chị. Sau khi mẹ chồng chị biết thì trực tiếp đưa cho chị hai trăm đồng, nói là cứ chữa đi, không có tiền rồi lại nói với họ."

Chị dâu Tiêu nói xong rất kích động.

"Lúc đó chỉ vào mũi nói chị không thể sinh con, họ cũng không để chị đi khám, mà không phải là bảo chị uống mấy thứ lung tung thì cũng là lén lút nói với chồng chị bỏ chị đi, tìm một người trẻ tuổi khác."

Nhắc đến nỗi oan ức mấy năm nay, mắt chị dâu Tiêu không khỏi đỏ hoe.

"Không nghĩ nữa, đều đã qua rồi, sức khỏe anh ấy có thể chữa khỏi không?"

“Có thể.” Nói đến đây, chị dâu Tiêu gật đầu: “Chỉ là hơi lâu thôi. Anh ấy cảm thấy áy náy, có lỗi với chị, dù sao mấy năm nay chị cũng vì anh ấy mà chịu đựng nhiều như vậy.”

Niếp Niếp không hiểu họ nói gì, trong đầu chỉ có một suy nghĩ đó là con cá này thật là ngon.

Sau khi chị dâu Tiêu giúp Phong Ngọc Lan rửa bát đĩa thì đề cập đến một chuyện khác: "Nghe chủ nhiệm Lý nói mấy ngày nữa sẽ bận rộn trở lại, có thể sẽ lại đến gặp em. Em bảo đồng chí Tiểu Đường hỏi thăm một lần nữa đi, tốt nhất là xác định luôn."

Chương 39: Chương 39

Chị dâu Tiêu nói như vậy, Phong Ngọc Lan gật đầu đáp lại. Sau khi tiễn chị dâu Tiêu, Phong Ngọc Lan có chút vui mừng, dù sao nếu đó là sự thật, cô sẽ có một công việc khác để làm.

Niếp Niếp đi theo sau Phong Ngọc Lan như một cái đuôi nhỏ. Cô quét nhà, Niếp Niếp sẽ đi lấy cái ki hốt rác để cô đựng rác. Cô lau bàn, Niếp Niếp sẽ ngẩng đầu lên nhìn: "Thím, cháu có thể làm giúp một chút không?"

"Ngoan, thím lau xong sẽ dạy cháu đếm. Trước cháu đếm được bao nhiêu rồi?"

Phong Ngọc Lan cười hỏi.

Niếp Niếp suy nghĩ một chút, duỗi ra hai cái tay nhỏ bé: "Mười lăm."

"Vậy Niếp Niếp đếm lại từ đầu cho thím nghe nhé, được không?"

"Dạ."

Niếp Niếp đếm to "một, hai, ba".

Nghe tiếng con gái đếm số ở nhà bên cạnh, chị dâu Triệu mở cửa đi tới chỗ Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan vẫy tay ra hiệu cho cô ấy vào ngồi. Chị dâu Triệu mỉm cười, không quấy rầy đứa trẻ, kéo một chiếc ghế đẩu gần đó và ngồi xuống.

Sau khi Niếp Niếp đếm xong, Phong Ngọc Lan cũng thu dọn đồ đạc xong. Cô rửa tay, bế Niếp Niếp đến bàn ăn ngồi xuống, lấy tập sách cô hay dùng ra, đưa cho Niếp Niếp một cây bút chì, dạy con bé tiếp tục đọc số.

Khoảng một giờ sau, Phong Ngọc Lan thấy Niếp Niếp có chút không yên lòng rồi, vì vậy bèn đóng cuốn sách nhỏ lại: "Vậy thì lần sau chúng ta học, đi chơi đi."

Niếp Niếp nở một nụ cười thật tươi, và không đợi chị dâu Triệu quở trách con bé vài câu, con bé đã nhanh chân chạy đi tìm Yến Tử rồi.

"Nó hiếu động, chẳng ngồi yên được!"

Chị dâu Triệu chỉ cảm thấy trẻ con không hiểu được sự khổ tâm của người lớn. Cô ấy có thể thấy Phong Ngọc Lan thực sự muốn dạy học cho trẻ con. Hơn nữa cô ấy ngồi bên lâu như vậy cũng nghe mà chăm chú, sao đứa bé lại không nghe lọt chứ?

"Sắp một tiếng rồi."

Phong Ngọc Lan uống một chút nước, mỉm cười ngồi bên cạnh chị dâu Triệu: "Nó vẫn còn là một đứa trẻ mà, muốn đưa tới trường học cũng còn vài năm nữa."

Ở thị trấn nhỏ của huyện thời buổi này không có nhà trẻ, trường mầm non hay gì cả, toàn là chờ đến tuổi, đủ điều kiện rồi thì mới đưa đến trường tiểu học của huyện.

"Ừ..." Chị dâu Triệu lại ngượng ngùng nói nhỏ: "Hôm trước cha Niếp Niếp còn nói muốn một đứa nữa. Em nói xem bây giờ Niếp Niếp lớn rồi, sinh thêm một đứa nữa cũng tốt. Nhưng chị chỉ sợ sinh đứa thứ hai thì lại không trông được cả hai đứa, đến lúc đó nếu ở quê lại

mang Niếp Niếp đi thì công sức của chị chẳng phải là uổng công sao?"

Khó khăn lắm mới đưa Niếp Niếp từ dưới quê lên được, nếu chỉ vì có đứa thứ hai mà lại bị mang về thì còn ra gì nữa?

Không chờ Phong Ngọc Lan nói chuyện, chị dâu Triệu lại nói: "Cho nên chị nói với cha Niếp Niếp đừng vội. Chờ Niếp Niếp đi học rồi, sáng sớm anh ấy đưa con đi học, trưa và chiều thì chị đi đón, khi đó lại sinh thêm."

Phong Ngọc Lan phát hiện chị dâu Triệu hoàn toàn không cần cô nói gì, chỉ cần yên lặng lắng nghe thôi.

Vì vậy, nói từ chuyện sinh đứa thứ hai đến chuyện hôm nay thím Lý không gặp mặt ai.

"Mất mặt lớn như vậy, chị thấy nếu không phải là về quê thì cũng là qua chỗ cô của bà ta mà trốn thôi."

Đối việc thím Lý mất mặt, chị dâu Triệu nhìn mà có chút hả hê, loại người này cần bị xử lý.

"Không phải quê bọn họ không có ai sao?"

“Không còn ai, nhưng nhà cũ vẫn còn, có thể cho người ở.” Chị dâu Triệu đang nói thì nghe thấy tiếng con nít chạy lon ton, sau đó Yến Tử và Niếp Niếp vội vã chạy vào.

Niếp Niếp lập tức trốn sau lưng chị dâu Triệu, Yến Tử lo lắng nói: "Mẹ cháu bảo cháu nói với thím Triệu là bà nội Niếp Niếp tới."

Chị dâu Triệu biến sắc, bế Niếp Niếp đứng dậy: "Em dâu, chị về trước đây."

Nói xong thì đi vào cửa bên cạnh, đóng sập cửa không bao lâu, mẹ Triệu đã tới.

Bà ta mang một cái gùi đựng củi ngắn, chị dâu Trương và những người khác cũng đang ở trong hành lang, lén lút quan sát phía này.

Phong Ngọc Lan lấy sách ra xem.

Mẹ Triệu thấy cửa không khóa thì biết có người ở trong. Bà ta đập cửa nói: "Niếp Niếp à, mở cửa cho bà nội, bà nội mang củi tới cho nhà cháu."

Chị dâu Triệu ra hiệu cho Niếp Niếp im lặng, nhìn chằm chằm vào cửa không nói lời nào.

Thấy họ không trả lời, mẹ Triệu đặt gùi xuống, lấy ra hai thanh củi, trực tiếp ngồi trước cửa nhà họ, tỏ vẻ nếu các người không mở cửa thì tôi sẽ chờ ở đây hoài.

Thấy vậy, chị dâu Trương có chút lo lắng cho chị dâu Triệu, thím Điền thấy vậy cười híp mắt đến nói chuyện với mẹ Triệu.

"Chị, chắc không có ai ở nhà, hay là chị qua chỗ tôi ngồi chút đi."

"Không cần, tôi cứ đợi ở đây. Tôi muốn xem rốt cuộc đứa con dâu không chịu mở cửa cho mẹ chồng có ý gì."

Chị dâu Triệu nghiến răng, mắng bà già này không biết cách làm người, chỉ có thể giả vờ mới tỉnh ngủ mà mở cửa, mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn mẹ Triệu mà nói: “Mẹ mới tới khi nào vậy, con còn cho rằng đang nằm mơ nữa, trong mơ có người gõ cửa. Nào, nào, nào, vào ngồi đi ạ."

Thím Điền lo lắng sợ họ lại cãi nhau, Triệu Thiên đã dặn dò nếu mẹ anh ta đến thì nhờ bà ấy lôi kéo chút.

Phong Ngọc Lan đứng dậy đi ra, thấy thím Điền đứng ở cửa, đi cũng được mà không đi cũng không xong, vì vậy bèn mời đối phương vào ngồi.

Chị dâu Trương thấy thế cũng tới.

Nhìn thấy những cuốn sách trên bàn, thím Điền mỉm cười nhìn Phong Ngọc Lan nói: "Đã sớm nghe nói hai người các cháu thích đọc sách, đúng là vậy thật."

"Rảnh cũng không làm gì, học thì học mãi không hết."

Phong Ngọc Lan rót cho mỗi người một ly nước.

Chị dâu Trương nghe ngóng động tĩnh nhà bên cạnh, chỉ nghe mẹ Triệu nói cuộc sống ở nhà rất eo hẹp, tiền mấy ngày trước Triệu Thiên lấy về căn bản không đủ. Lần này tới một là tặng củi lửa, hai là xin bọn họ thêm ít tiền.

"Quả nhiên là tới lấy tiền." Chị dâu Trương tặc lưỡi: "Một tháng cầm mười lăm đồng về mà còn không đủ dùng."

"Cả nhà lớn mà, còn có mấy cháu trai nữa. Mấy ngày lại ăn thịt một lần, vậy chắc chắn là không đủ dùng." Thím Điền nói.

Vốn dĩ mua thịt bằng tiền đắt hơn phiếu thịt nên tiền đương nhiên tiêu rất nhanh.

"Đúng là chịu chi mà, mấy người Niếp Niếp một tháng cũng chỉ ăn được hai, ba lần thịt." Chị dâu Trương cảm thấy ấm ức thay cho chị dâu Triệu.

Đúng lúc này, tiếng khóc của Niếp Niếp từ nhà bên cạnh truyền đến, Phong Ngọc Lan và những người khác vội vàng chạy tới.

Niếp Niếp được chị dâu Triệu che chở sau lưng, nhìn thấy đám người Phong Ngọc Lan đến, chị dâu Triệu đỏ mắt nhờ Phong Ngọc Lan đưa Niếp Niếp đi.

Phong Ngọc Lan ôm Niếp Niếp về nhà, còn chị dâu Triệu thì bắt đầu tranh cãi với mẹ Triệu, thím Điền và chị dâu Trương mỗi người kéo

một người, chẳng mấy chốc lại có mấy người đến trở về nhà.

"Bị đánh?"

Phong Ngọc Lan nâng khuôn mặt nhỏ của Niếp Niếp lên, thấy một vết tát trên má trái.

"Bà nội, bà nội nói cháu ở thành phố ăn ngon mặc đẹp, không nhớ thương anh chị em trong nhà. Mẹ cháu, mẹ cháu..."

Niếp Niếp vừa khóc vừa nói.

"Mẹ cháu nói lại bà nội một câu, bà nội liền kéo cháu lại đánh cháu. Hu hu hu."

Phong Ngọc Lan đau lòng ôm con bé: "Ngoan, thím cho cháu kẹo ăn."

Cô lấy trong tủ ra một nắm kẹo, nhét một ít vào túi Niếp Niếp trước, sau đó lại bóc một chiếc khác đút vào miệng con bé.

Dù đã có kẹo để ăn nhưng nghe tiếng ồn ào sát vách, tinh thần Niếp Niếp vẫn không được tốt, nước mắt lưng tròng.

Phong Ngọc Lan xoa đầu cô bé: "Vào phòng ngồi một lát với thím đi."

Niếp Niếp bây giờ rất ỷ lại vào cô nên nghe vậy thì gật đầu.

Phòng trong cách âm tốt hơn phòng ngoài một chút, ít nhất không nghe thấy nhà bên cạnh mắng chửi cái gì.

"Để thím kể cho cháu nghe một câu chuyện. Ngày xửa ngày xưa, có một cô bé sinh ra với đôi mắt xanh tuyệt đẹp."

Sau khi kể chuyện xong, nhà bên cạnh không còn âm thanh gì nữa.

Cô bảo Niếp Niếp đợi mình trong phòng, cô thì đi ra ngoài nhìn một cái.

Kết quả phát hiện mẹ Triệu đang mang vẻ mặt tức giận ngồi ở cửa nhà chị dâu Triệu, chị dâu Triệu thì đang đứng ở trong phòng.

Nhìn thấy Phong Ngọc Lan đi ra, chị dâu Triệu nhìn sang, trong mắt hiện lên sự lo lắng. Phong Ngọc Lan khẽ lắc đầu, quay lại và đóng cửa lại.

Thấy vậy, chị dâu Triệu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Thiên và Đường Minh Sơn cùng nhau trở về. Vừa bước vào cổng nhà ngang, Yến Tử đã chạy đến nói với Triệu Thiên về việc mẹ Triệu đã đến, lại còn đánh nhau.

Triệu Thiên vội vàng đi lên lầu. Mẹ Triệu nhìn thấy anh ta, lập tức gào khóc thảm thiết: "Cái thằng cưới vợ quên mẹ này, hôm nay vợ của con bắt nạt bà già này thảm rồi."

“Nói đến lương tâm, mẹ vừa tới liền mở miệng muốn con cho mười đồng, làm sao con có chứ?” Chị dâu Triệu không cam lòng tụt lại, cũng mắng theo: "Kết quả mẹ lại trở tay tát cho Niếp Niếp một bạt tai. Mẹ đúng là bà nội tốt thật đấy."

Chương 40: Chương 40

Phong Ngọc Lan đang nấu ăn, Niếp Niếp đang ở trên bàn ăn, nghe thấy giọng nói của Triệu Thiên thì chạy ra ngoài. Triệu Thiên nhìn thoáng qua khuôn mặt hơi đỏ và sưng của Niếp Niếp, vừa tức giận vừa đau lòng, lập tức ôm lấy con bé.

"Mẹ, sao mẹ có thể đánh nó chứ?"

Triệu Thiên tức giận nói.

"Mẹ đánh nó thì sao? Chỉ là một đứa con gái, có mấy người mới thèm."

"Thím đừng trọng nam khinh nữ." Phong Ngọc Lan nhàn nhạt chen vào một câu.

"Yo, chuyện nhà chúng tôi, cô chen miệng làm gì?"

Đường Minh Sơn đến thì nghe mẹ Triệu nói như vậy. Triệu Thiên đặt Niếp Niếp xuống, mỉm cười xin lỗi với Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan, sau đó kéo mẹ Triệu vào cổng, đóng cửa lại rồi bắt đầu cãi nhau. Chị dâu Triệu thì ôm lấy Niếp Niếp, nói với vợ chồng Phong Ngọc Lan:

"Nói với Triệu Thiên một tiếng, chị sẽ dẫn Niếp Niếp đến ở với em ba của chị vài ngày."

"Đã muộn như vậy, chị đi thế nào?"

Phong Ngọc Lan cau mày.

“Em ba của chị ở không xa Cung tiêu xã huyện, không sao đâu.” Nói rồi liền dẫn Niếp Niếp rời đi.

Đường Minh Sơn nhìn bầu trời, đi nhanh đến đấy thì trời cũng chưa tối, cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Bữa ăn tối nay rất đơn giản, trong đó có món trứng chiên với lá cây hương thung non yêu thích của Đường Minh Sơn, còn có canh rau và rau diếp xào.

Sau khi hai người ăn tối xong, động tĩnh của nhà bên cạnh vẫn chưa dừng lại. Bởi vì cửa đã đóng, đến gõ cửa hỏi thăm chuyện gia đình của người khác cũng không tiện.

Khi mấy người Đường Minh Sơn học xong, bưng chậu ra chuẩn bị rửa mặt thì Triệu Thiên bước ra.

Trông anh ta có vẻ mệt mỏi, vừa nhìn thấy họ liền hỏi chị dâu Triệu, cho rằng cô ấy đang ở nhà họ. Kết quả vừa nghe thấy cô ấy đến chỗ em vợ thì anh ta càng cảm thấy mình hèn nhát.

Còn mẹ Triệu thì vẫn huyên thuyên chửi bới: “Không cho tiền thì không về, tôi cứ ở đây đấy.”

Những lời này khiến lưng tóc Triệu Thiên tê dại.

Nhưng đây dù sao cũng là mẹ anh ta, không thể đánh không thể mắng, nói lý cũng không được, thật là tức c.h.ế.t mà.

Khi hai người Đường Minh Sơn tắm rửa trở lại, Triệu Thiên đang ngồi trước cửa nhà hút thuốc.

Từ cửa nhìn vào, mẹ Triệu đã nằm trên giường bên trong rồi.

"Dùng ván gỗ chắp lại ở ngoài phòng chúng tôi một đêm đi."

Sau khi thảo luận với Phong Ngọc Lan, Đường Minh Sơn đến hỏi Triệu Thiên.

Triệu Thiên lắc đầu: "Các người ngủ đi, đêm nay tôi ngủ không được, ngày mai xin phép giúp tôi, tôi đưa bà ấy về."

Đường Minh Sơn lại nhìn vào bên trong, lúc này mẹ Triệu đã ngồi dậy, dưới ngọn đèn dầu lờ mờ, trông bà ta rất u ám.

"Tôi nói rồi, anh không cho tôi tiền thì tôi không về. Triệu Thiên à, anh không thể nhẫn tâm như vậy."

Mắng rồi lại mắng, còn nói đến việc ban đầu cả nhà cung cấp cho anh ta ăn học không dễ dàng biết bao, Triệu Thiên dứt khoát đóng cửa lại.

"Về ngủ đi, không sao đâu."

Triệu Thiên lại phẩy tay với Đường Minh Sơn.

Phong Ngọc Lan đặt những cuốn sách trở lại giá sách. Thấy Đường Minh Sơn về, lại không thấy bóng dáng Triệu Thiên đâu thì cô cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

"Lúc này đang đầu tháng ba, ban đêm còn lạnh, ngồi ngoài trời cả đêm thì thân thể sẽ không chịu nổi."

"Anh đi trải ván, em ngủ trước đi."

Đường Minh Sơn bảo cô đừng lo, tự mình xếp mấy tấm ván gỗ vào tường, sau đó trải qua loa vài thứ lên rồi ra ngoài kéo Triệu Thiên vào ngủ.

"Đừng nhì nhằng với tôi, quấy rầy vợ tôi nghỉ ngơi, tôi sẽ trở mặt với cậu."

Đường Minh Sơn dùng một câu chặn miệng Triệu Thiên.

Triệu Thiên cảm động nằm xuống. Anh ta biết tấm ván gỗ này, cái này là do anh hai Đường mang tới, vốn là để xây thêm phòng ngoài, còn lại mấy tấm không dùng hết, không ngờ anh ta lại dùng tới.

Đường Minh Sơn mở rèm vải lanh đi vào buồng trong. Phong Ngọc Lan đã nằm xuống, thấy anh bước vào thì nhỏ giọng nói: "Sắp xếp xong xuôi rồi à?"

"Được rồi."

Đường Minh Sơn thổi tắt đèn và ngủ ở phía ngoài, Phong Ngọc Lan ngủ cạnh tường.

Phong Ngọc Lan nhỏ giọng kể về chuyện hôm nay chị dâu Tiêu tới. Đường Minh Sơn cũng nhỏ giọng đáp lời: "Ngày mai anh sẽ đến tìm chủ nhiệm Lý hỏi thăm một chút."

"Đồng chí Minh Sơn vất vả rồi."

Phong Ngọc Lan cười.

"Không vất vả, phục vụ đồng chí A Lan là điều nên làm."

Vốn dĩ chỉ là nói đùa, kết quả anh đáp lại với thái độ nghiêm túc như vậy khiến Phong Ngọc Lan cảm thấy mặt đỏ bừng, vội vàng kéo chăn lên.

"Ngủ đi."

Đường Minh Sơn mỉm cười, cũng nhắm mắt lại.

Bọn họ nói chuyện rất nhỏ, cho nên Triệu Thiên đang tràn đầy suy nghĩ ở phòng ngoài cũng không nghe thấy. Anh ta thật sự không ngủ được, cả người rất dễ cáu kỉnh.

Khi anh ta chìm vào giấc ngủ thì đã là nửa đêm.

Ngày hôm sau khi mấy người Đường Minh Sơn thức dậy thì Triệu Thiên đã không còn ở gian ngoài nữa, những tấm ván gỗ đã được đặt trở lại vị trí ban đầu, tấm lót cũng cất vào tủ dài.

Đường Minh Sơn ra ngoài nhìn một chút, phát hiện cửa nhà Triệu Thiên đã khóa. Đúng lúc anh cả Trương bưng một chiếc chậu sứ đi ra, thấy vậy thì nói: “Sáng sớm đã nghe hai mẹ con bọn họ cãi nhau, tôi dậy nhìn thì thấy Triệu Thiên đã khóa cửa, kéo mẹ cậu ta đi."

Chị dâu Trương xách nước từ bồn rửa mặt trở về, nghe thấy câu này bĩu môi: “Lúc đi còn la hét, không đưa tiền thì không đi.”

"Được rồi, được rồi, mau nấu mì đi." Anh cả Trương ngắt lời cô ấy.

Chị dâu Trương liếc mắt, nhìn thấy Đường Minh Sơn đốt lửa trong bếp, cô ấy lại càng trợn trắng mắt với anh cả Trương dữ hơn.

Hôm nay không có nhiều thức ăn nên không mang theo bữa trưa. Sau khi Phong Ngọc Lan ăn sáng xong, cô cùng Đường Minh Sơn ra ngoài, đi chợ nông sản mua rau.

Thím Điền và chú Điền cũng ra cửa cùng nhau nên khi đến ngã ba đường, thím Điền và Phong Ngọc Lan cùng nhau đi đến chợ nông sản.

Trên đường đi lại nói đến chuyện mẹ con Triệu Thiên.

"Thím thấy cứ tiếp tục ầm ĩ như vậy nữa thì chẳng sống nổi."

“Đúng vậy, chị dâu Triệu đưa Niếp Niếp đến ở cùng họ hàng, nhưng dù sao đây cũng không phải nhà mình, không thể ở đó quá lâu.”

Phong Ngọc Lan nói.

"Chứ gì nữa." Thím Điền liên tục gật đầu: "Thím cảm thấy tốt nhất nên ghi rõ giấy trắng mực đen mỗi tháng cho bao nhiêu tiền, không

thể mỗi lần hết tiền là lại chạy đến bên này. Cả nhà Triệu Thiên vẫn phải sống tiếp mà."

"Chỉ sợ không chịu nhận." Phong Ngọc Lan khẽ cau mày: "Nhưng nếu quê nhà họ có trưởng bối đức cao vọng trọng chứng kiến thì sẽ không khó như thế."

"Có lý."

Sườn heo hôm nay khá tươi, cùng một phiếu thịt, sườn có thể thêm được hai cân. Phong Ngọc Lan đưa phiếu thịt, có thể lấy năm cân sườn heo.

Lại mua mấy củ cải tròn trắng, người bán củ cải nói vài ngày nữa sẽ không còn củ cải.

Phong Ngọc Lan muốn tự mình làm một ít dưa cải bắp, nhưng không thể lần nào cũng đi mượn cá nhà khác, như vậy không ổn.

Vì vậy, dưới sự hướng dẫn của thím Điền, cô đã đi mua một cái bình bằng đất, một cây cải thảo và một ít tỏi.

Vì có quá nhiều đồ nên thím Điền cầm giúp cô một ít.

Bởi vì nhà bà ấy có một lọ dưa chua, Phong Ngọc Lan vừa rửa bình, bắp cải và một ít củ cải, tỏi xong thì thím Điền mang một bát lớn nước chua cũ cho cô ngâm dưa.

Sau khi đựng vào bình xong, Phong Ngọc Lan đặt nó vào góc của chiếc tủ dài cạnh bức tường chỗ giá sách.

Tiếp đó cô dọn dẹp nhà cửa từ trong ra ngoài, đun nước, gội đầu, tắm rửa, giặt quần áo và giày dép, v.v.

Quần áo của Đường Minh Sơn thì lần nào tắm xong anh cũng đã giặt ngay, Phong Ngọc Lan hoàn toàn không cần giặt đồ giúp anh mà chỉ giúp khi thu dọn quần áo.

Buổi trưa cô làm mì trứng, cả buổi chiều thì hầm củ cải với sườn heo.

Mấy người chị dâu Triệu một ngày một đêm cũng chưa thấy trở lại.

Cánh cửa bên cạnh vẫn khóa.

Đường Minh Sơn vừa đi lên tầng năm đã ngửi thấy mùi thơm nồng nặc. Chị dâu Trương đang rửa rau trong bồn, thấy anh về thì cười nói: "Đồng chí Tiểu Đường có phúc quá nha! Ngửi mùi sườn heo hầm của nhà cậu kìa, thơm thật."

"Cũng không biết sao, tôi cũng hầm vậy mà không thơm như thế."

"Em nghe cô ấy luộc trước cho ra nước m.á.u hết rồi mới hầm."

"Vậy tốn nhiều củi lắm."

Đường Minh Sơn bước nhanh về nhà, Phong Ngọc Lan vừa chuẩn bị ớt nhúng xong: "Rửa tay là ăn được rồi."

"Được."

Đường Minh Sơn đặt túi vải xuống, tiện thể nhắc đến chuyện hôm nay anh đi hỏi thăm.

"Chủ nhiệm Lý nói sáng sớm ba ngày sau phải đi làm, tiền công vẫn là sáu hào một ngày. Lần này thời gian sẽ kéo dài một chút, khoảng một tháng."

Phong Ngọc Lan nghe vậy thì mặt mày rạng rỡ.

"Vậy thì tốt quá. Món sườn hôm nay coi như chúng ta ăn mừng đi. Em đã mua rất nhiều, ngày mai anh mang cơm thì lấy nhiều chút."

Nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, Đường Minh Sơn cũng không nhịn được mà cười theo: "Được."

Chương 41: Chương 41

Ninh nhừ thịt, rắc thêm một ít tiêu, chỉ đơn giản như vậy đã khiến họ thỏa mãn.

"Ngày mai hãy dùng nước hầm xương này nấu mì ăn." Phong Ngọc Lan nói với Đường Minh Sơn khi đang đánh răng ở bồn rửa mặt.

Đường Minh Sơn gật đầu.

Rửa mặt xong xuôi, Phong Ngọc Lan muốn đi lên tầng ba nên Đường Minh Sơn cầm đèn dầu đi cùng cô.

Như mọi khi, vừa lên đến tầng ba, Đường Minh Sơn liền đưa đèn dầu cho Phong Ngọc Lan rồi tự mình đi xuống tầng một.

Khi họ về đến nhà, cửa nhà bên cạnh vẫn chưa mở.

"Anh Triệu chỉ xin nghỉ có một ngày thôi sao?"

"Ừ, nếu tối nay không thấy anh ta về thì ngày mai anh sẽ xin nghỉ thêm một ngày giúp anh ta."

Đường Minh Sơn nói.

"Thôi đành vậy."

Vì bữa tối ăn hơi nhiều nên thay vì ngồi đọc sách như mọi khi, Phong Ngọc Lan đưa sách cho Đường Minh Sơn rồi đi ra ngoài, vừa tản bộ vừa đọc cho anh nghe.

Đường Minh Sơn tập trung đọc sách, thấy Phong Ngọc Lan học bài chăm chỉ như vậy rất đáng khen.

Sáng hôm sau, Triệu Thiên thay một bộ đồ mới trở về ngay lúc Đường Minh Sơn đang nấu mì, thấy anh ta đã về, anh cũng chia cho anh ta một phần, Triệu Thiên ăn bát mì nóng hổi, trong lòng vô cùng xúc động.

Trước khi rời đi, anh ta nói với Phong Ngọc Lan: "Nếu hôm nay Niếp Niếp và mẹ con bé có về, nhờ em nói với cô ấy hãy đợi anh về."

"Vâng."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

"Anh đi đây." Đường Minh Sơn khẽ nói lúc lướt qua cô.

"Anh đi cẩn thận, tranh thủ về sớm nha."

Phong Ngọc Lan thuận miệng nói.

Đường Minh Sơn cong môi, nhẹ nhàng rời đi.

Triệu Thiên càng thêm chua xót khi chứng kiến cảnh này, vừa ra khỏi nhà ngang liền kể lể với Đường Minh Sơn.

"Cậu không biết lúc đưa mẹ tôi về quê, tôi phải trải qua những gì đâu, mọi người đều chỉ trích bảo tôi là thằng bất hiếu! Tôi cũng không biết mình phải làm sao thì mới được gọi là hiếu thảo luôn đấy."

Đường Minh Sơn im lặng lắng nghe anh ta nói.

"Ý của cậu là họ muốn cậu mỗi tháng phải cho họ hai mươi đồng và mười cân thực phẩm?"

"Ừ."

Triệu Thiên gật đầu.

"Lương mỗi tháng của tôi có bao nhiêu? Bây giờ tháng nào cũng phải cho bọn họ hai mươi đồng, vậy vợ chồng tôi và Niếp Niếp phải sống sao? Chỉ sợ ngày đó muốn ấm no cũng khó!"

So với tiền lương của Đường Minh Sơn là bốn mươi lăm đồng một tháng thì của Triệu Thiên còn thấp hơn.

Đường Minh Sơn nhớ tới lời của Phong Ngọc Lan tối qua trong lúc cả hai đang ăn cơm, anh lập tức nói với Triệu Thiên.

"Trưởng bối là những người đức cao vọng trọng… Để tôi suy nghĩ một chút."

Triệu Thiên gãi đầu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn cảm thấy chuyện này không ổn.

Đường Minh Sơn thấy vậy liền nói: "Vậy sao cậu không nhờ tổ trưởng tổ sản xuất ra làm chứng?"

"Ý hay!"

Triệu Thiên vỗ tay, hai mắt sáng ngời gật đầu.

Trong lúc Phong Ngọc Lan rảnh rỗi không có việc gì làm, liền lấy ghế ra gò đất ngồi tám chuyện cùng thím Điền và chị dâu Trương.

Gò đất rộng rãi, đông đúc, mấy đứa con nít cũng thường xuyên lui tới nên ở đây vô cùng náo nhiệt.

"Đúng rồi, đã mấy ngày không gặp thím Lý, chẳng lẽ bà ta đã về quê rồi?"

Một người khác tò mò hỏi.

"Làm gì có." Trên tầng ba, thím ba Lưu xua tay, nhìn mọi người: "Mấy người còn chưa biết sao? Con gái của bà ta lâm bồn rồi! Mới sinh hồi hôm qua, hôm qua tôi đang đi mua trứng ở Cung tiêu xã vô tình gặp được sui gia của bà ta, nghe ngóng một hồi liền biết bà ta đang ở bên đó!"

"Thì ra bà ta đi chăm sóc con gái ở cữ?"

"Vậy chắc cũng phải một tháng nữa mới về nhà ngang, đến lúc bà ta về thì chắc cũng sẽ giả bộ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra thôi."

Chị dâu Trương cười nói.

Chị dâu Vương đang chỉnh lại tóc, nghe vậy hừ nhẹ một tiếng: "Tôi cũng không phải là loại người thù dai, chỉ cần sau này bà ta đừng ăn nói linh tinh như vậy nữa thì tôi sẽ bỏ qua."

Phong Ngọc Lan thật sự rất thích điểm này của chị dâu Vương, với cả hai người lại ngồi cạnh nhau vì vậy cũng dễ nói chuyện hơn.

Con trai của chị dâu Vương vừa lên lớp một, vừa về nhà đã lao vào làm bài tập khiến cô ta nhìn mà xót.

"Có một bài thôi mà thằng bé phải ngồi làm tới nửa đêm mới xong! Chị và cha nó tức gần chết, bản thân chị thì vô học, còn cha của thằng bé mỗi lần dạy nó, càng giảng bài sẽ càng mất kiên nhẫn, sau đó chửi ầm lên, có lúc còn ra tay đánh thằng bé nữa!"

"Thằng bé bị đánh thì cũng sợ lắm chứ, nhưng càng sợ thì càng không làm bài được."

Chị dâu Vương thở dài, nhìn Phong Ngọc Lan nói: "Chị có nghe vợ của Triệu Thiên nói em thường xuyên đến dạy Niếp Niếp tập đếm,

hơn nữa chị còn nghe em và Tiểu Đường mỗi ngày đều đọc sách có phải không?"

"Vâng." Phong Ngọc Lan cười: "Bọn em rảnh quá nên tranh thủ đọc sách để trau dồi thêm kiến thức thôi chị."

"Coi người có học nói chuyện kìa, tụi chị vào mấy lúc rảnh rỗi nếu không phải là ngủ thì sẽ ngồi làm mấy chuyện vặt vãnh thôi." Chị dâu Vương che miệng cười.

"Chị muốn mặt dày mời em về bổ túc cho thằng nhóc nhà chị, như vậy thì thằng bé cũng không cần phải ngồi làm bài tập tới tối muộn rồi khiến cả nhà ngày nào cũng bất hòa."

Chị dâu Vương vừa nghĩ tới con trai và chồng mình vì chuyện này mà xa cách liền rầu thối ruột.

"Dạ được, vậy để thằng bé mỗi tối tới nhà em học bài có được không chị?"

Phong Ngọc Lan nói.

"Được chứ!" Chị dâu Vương thấy cô thoải mái đồng ý như vậy, càng cảm thấy Phong Ngọc Lan rất hợp với mình và cực kỳ có thiện cảm với cô: "Em cứ yên tâm, chị sẽ để cho nó làm trước ở nhà, tránh gây phiền phức cho em."

"Vậy cũng được, rèn luyện tính tự giác cũng rất tốt."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Chị dâu Vương mặt mày hớn hở: "Nhưng nếu thằng bé vẫn không tiến bộ lên được thì chị cũng không đặt quá nhiều kỳ vọng vào nó, chị chỉ mong đứa trẻ này lớn lên có thể đi làm công nhân như cha nó rồi cưới vợ sinh con vậy là được rồi."

Mọi người cười nói vui vẻ, ngồi nhìn mấy đứa nhóc chơi bóng rổ một hồi liền đứng dậy cầm ghế về nhà lo cơm nước.

Phong Ngọc Lan về làm vài cái bánh bột ngô, hâm nóng nồi thịt để ăn.

Buổi chiều, Phong Ngọc Lan tìm thấy tờ báo mà Đường Minh Sơn đã đọc ở nhà, cô nhìn thử liền phát hiện trên đó hình như là những tác phẩm văn xuôi hoặc có thể là các tác phẩm văn học nổi tiếng, Phong Ngọc Lan vội vàng ghi nhớ lại.

Sau đó tìm ra điểm giống nhau của những tác phẩm này và phong cách hành văn của từng bài.

Khi chị dâu Triệu dẫn Niếp Niếp về, Phong Ngọc Lan đang chuẩn bị đi nấu cơm.

Phong Ngọc Lan thuật lại lời nhắn của Triệu Thiên cho chị dâu Triệu nghe.

Khóe miệng của chị dâu Triệu giật giật: "Nếu bà ta còn ở lại đây náo loạn thêm mấy ngày, chị thật sự không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu."

Phong Ngọc Lan cúi người xoa đầu Niếp Niếp, nghe vậy cô liền đứng dậy nói: "Rồi mọi chuyện sẽ tốt lên thôi, chị hãy tin anh Triệu, anh ấy thật sự rất cần hai mẹ con."

"Chị đã tin tưởng anh ấy quá nhiều lần." Chị dâu Triệu nhớ tới cái ngày mà mẹ Triệu đánh Niếp Niếp không thương xót: "Anh ấy có nghĩ Niếp Niếp ở dưới đó thường xuyên bị đánh không? Chị có hỏi mẹ nhưng bà ta lại không nói rõ ràng cho chị biết."

Vừa nói vừa thấy thương con mình, vì vậy tối qua chị dâu Triệu mới không muốn về.

Cô ấy không thể ly dị với Triệu Thiên vì còn tình nghĩa nhiều năm vợ chồng, cô ấy cũng biết chồng mình là người như thế nào, suy đi nghĩ lại, vẫn là ôm con trở về.

Hai người nói chuyện một hồi, sau đó bắt đầu nấu cơm.

Triệu Thiên được về sớm, anh ta báo với Phong Ngọc Lan chuyện Đường Minh Sơn phải ở lại họp, có thể sẽ về hơi muộn.

Sau khi Phong Ngọc Lan nói cảm ơn anh ta thì cô cũng không hối hả nấu nướng nữa, cô ngồi trong nhà đọc sách chờ Đường Minh Sơn về ăn cơm.

"Sao em không ăn trước đi?" Đường Minh Sơn vừa về thấy cô còn đang đợi mình, lập tức cau mày nói.

"Không sao, buổi trưa em ăn hơi nhiều nên cũng không thấy đói." Phong Ngọc Lan thành thật trả lời.

Đường Minh Sơn căn dặn cô một lần nữa, nếu thấy anh về trễ thì cô cứ ăn trước, đừng có đợi anh.

Sau đó anh bỏ túi xuống, đi rửa tay rồi phụ cô nấu cơm, trong lúc đang ăn cơm, Đường Minh Sơn đề cập đến chuyện mình phải đi ra ngoài học tập.

Phong Ngọc Lan lập tức căng thẳng.

"Anh đi đâu vậy? Đi mất bao lâu?"

"Anh phải lên thành phố học tập khoảng năm ngày."

Đường Minh Sơn nói.

Phong Ngọc Lan suy nghĩ một chút về những chuyện xảy ra suốt mấy ngày nay: "Còn nhớ em đã nói gì với anh không?"

"Nhớ chứ, bây giờ anh đã lập gia đình, còn có mẹ già con nhỏ..." Đường Minh Sơn cười nói: "Anh nhất định sẽ hết sức cẩn thận."

Phong Ngọc Lan bị anh nhìn chằm chằm như vậy có chút ngượng ngùng: "Đừng nhìn em nữa, anh mau ăn cơm đi."

Sau khi ăn cơm xong, Đường Minh Sơn không để cho Phong Ngọc Lan rửa chén, cô đang định lấy sách ra đọc liền nghe thấy tiếng của chị dâu Vương.

Cô vừa mới bước ra khỏi cửa đã thấy chị dâu Vương một tay xách đồ, tay kia thì dắt theo một cậu bé đang cầm sách vở, đứng ở trước cửa nhà Triệu Thiên tán gẫu với chị dâu Triệu, chị dâu Vương vừa thấy Phong Ngọc Lan bước ra liền vội vàng kéo cậu bé đến chỗ cô.

"Chị đã giám sát nó làm bài, hôm nay cha của thằng bé phải làm ca đêm nên ăn xong liền rời đi ngay, không kịp kiểm tra xem là đúng hay sai nữa."

"Vâng, cả hai vào đi." Phong Ngọc Lan mỉm cười nhìn cậu bé nói.

"Cám ơn thím."

Cậu bé có chút lo lắng ôm sách vở bước vào trong.

Chương 42: Chương 42

"Chị về đây, lát nữa thằng bé sẽ tự cầm đèn dầu về." Chị dâu Vương đặt đèn dầu xuống đất rồi đưa túi vải cho Phong Ngọc Lan: "Đây là một ít cải xanh của nhà mẹ chị, mong em đừng chê nhé."

"Có đâu ạ, chị dâu Vương khách sáo quá, không cần phải vậy đâu."

Phong Ngọc Lan vội vàng từ chối.

"Em không nhận chị sẽ buồn đấy." Chị dâu Vương nhướng mày: "Em gái, chị cũng không biết nói gì hơn, dù sao chuyện này chị sẽ nhớ mãi trong lòng!"

Nói xong lại dặn dò con mình nhớ nghe lời Phong Ngọc Lan, sau đó lập tức rời đi.

Phong Ngọc Lan bất đắc dĩ đặt đồ trong tay xuống, sau đó ngồi xổm xuống hỏi cậu bé: "Thím nhớ cháu tên là Trương Vệ Quân, ở nhà gọi là Quân Tử có đúng không?"

"Dạ." Quân Tử gật đầu.

"Ừ, ngồi xuống đi, có cái gì không biết thì cứ mạnh dạn nói với thím, đừng sợ."

Phong Ngọc Lan cười nói.

Quân Tử vốn không phải là một đứa trẻ nhút nhát, rất nhanh liền làm quen với nơi đây, khi nghe cậu nói mình không biết làm, Phong

Ngọc Lan cũng sẽ không như cha của cậu, hận không thể rèn sắt thành thép, cô cực kỳ dịu dàng, cần mẫn hướng dẫn cậu bé.

Phong Ngọc Lan kêu cậu bé mở sách ra, trước hết giảng một lượt những nội dung có trong đó, sau đó để cậu bé tự làm bài tập.

Khi Đường Minh Sơn dọn dẹp bát đũa xong, đi vào liền thấy cảnh này, anh không tiến lên làm phiền hai người, chỉ tiến đến giá sách lấy ra một cuốn rồi ngồi vào cái bàn còn lại đọc sách.

Quân Tử thấy anh, cũng gọi một tiếng chú.

Đường Minh Sơn gật đầu đáp lại.

"Thím ơi, cháu làm xong rồi."

Quân Tử vùi đầu vào làm, sau đó đưa cho Phong Ngọc Lan kiểm tra, Phong Ngọc Lan sau khi xem xong gật đầu cười: "Cơ bản là cháu vẫn chưa nắm được bài học cho nên mới không làm bài được, bây giờ đã hiểu rồi thì việc này sẽ không còn là vấn đề nữa, mấy bài trước có bài nào mà cháu không biết làm nữa không?"

Nhân tiện cô sẽ chỉ luôn về mấy bài tập trước kia.

Quân Tử được khen cũng ngày càng chủ động hơn, lấy ra những bài trước đó đã bị cha cậu bé mắng rất nhiều lần đưa cho Phong Ngọc Lan xem.

Phong Ngọc Lan xem sơ một lần rồi giảng cho Quân Tử những bài học liên quan ở trong sách, ngoài ra cô còn dùng bút chì viết ra những đề đó để cậu bé làm lại một lần nữa.

Đường Minh Sơn ngước mắt thấy Phong Ngọc Lan ở phía đối diện đang vô cùng kiên nhẫn dạy Quân Tử, càng nhìn càng cảm thấy vợ của mình thật giỏi.

Quân Tử được Đường Minh Sơn đưa về nhà, chị dâu Vương vừa nói cám ơn, quay đầu liền mắng Quân Tử một trận.

"Con không tự về nhà được sao?"

"Chú Đường nói chú ấy cũng có chuyện cần xuống đây mà mẹ." Quân Tử cười híp mắt bỏ bài thi vào trong cặp: "Mẹ, thím ấy thật giỏi và cũng rất dịu dàng, thím không có la con, giảng bài cũng rất dễ hiểu, không giống như cha, vừa lớn tiếng vừa giảng bài khó hiểu quá trời."

Chị dâu Vương nghe vậy bật cười: "May mà cha con không có ở nhà, nếu không con lại bị mắng nữa cho mà xem."

Nghe Quân Tử nhận xét về Phong Ngọc Lan như vậy có thể thấy cô thật sự rất giỏi.

Vì vậy mấy ngày sau, tối nào Quân Tử cũng đi tìm Phong Ngọc Lan và mang theo một ít cải xanh, hoặc sẽ là vài cái bánh bột ngô của chị dâu Vương, tuy không nhiều nhưng vẫn đủ cho một phần cho hai người ăn.

Phong Ngọc Lan từ chối không được đành phải tận tâm dạy dỗ Quân Tử.

Dĩ nhiên đây là chuyện nên làm.

Hôm sau, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đến nhà máy sản xuất giấy, hôm nay anh sẽ đi theo lãnh đạo đến thành phố, khi đưa Phong Ngọc Lan đến phòng gia công, anh nhiều lần căn dặn cô kỹ càng.

"Có chuyện gì thì phải nói với chị dâu Triệu, đợi anh về."

"Vâng, anh cứ yên tâm."

Phong Ngọc Lan gật đầu trả lời, Đường Minh Sơn im lặng nhìn cô không rời.

Phong Ngọc Lan suy nghĩ một hồi liền nói: "Hãy nhớ lời em dặn, phải cẩn thận một chút."

"Ừ." Đường Minh Sơn hài lòng rời đi.

Chị dâu Tiêu rất nhanh cũng đã tới, vừa thấy Phong Ngọc Lan đã vội chạy lại: "Cậu ấy có vẻ rất lo cho em đấy."

Lúc chủ nhiệm Lý giao việc, Phong Ngọc Lan vẫn được phân công làm cùng chị dâu Tiêu, hai người vốn đã quen biết nhau, cộng thêm cả hai đã từng ngồi tâm sự với nhau cho nên cô ấy cũng rất quan tâm đến cô.

Biết Đường Minh Sơn phải ra ngoài học tập vài hôm, chị dâu Tiêu vỗ n.g.ự.c nói: "Có chuyện gì khó khăn thì cứ nói với chị, đừng ngại."

"Dạ."

Phong Ngọc Lan mỉm cười gật đầu.

Đã làm ở đây được một thời gian nên Phong Ngọc Lan cũng dần làm quen với nơi này, tác phong rất chuyên nghiệp. Chỉ là khi về nhà ăn cơm, cô vẫn thuận miệng mời Minh Sơn ăn cơm.

Phong Ngọc Lan sững sờ trong phút chốc.

Cô nhìn hai cái chén để ở trên bàn, sau khi ngồi xuống rất lâu cũng không nói gì, một mình lặng lẽ dùng bữa. Dọn dẹp được một lúc, Quân Tử đã tới, Phong Ngọc Lan liền để cậu bé làm bài tập.

Phong Ngọc Lan cầm đèn dầu dẫn Quân Tử lên tầng ba, sau khi đến nơi an toàn, cô nói với cậu bé: "Đi từ từ thôi."

"Dạ, thím đừng lo."

Quân Tử cầm đèn dầu, đi lạch bạch xuống lầu.

Ban đêm, Phong Ngọc Lan làm thế nào cũng không ngủ được, kết quả là sáng hôm sau phải mang một cặp mắt đen như gấu trúc đến nhà máy sản xuất giấy.

Chị dâu Tiêu nhìn thấy liền bật cười, dùng ngón tay chỉ vào mắt Phong Ngọc Lan.

"Thành thật khai báo đi, có phải buổi tối em đi ăn trộm hay không?"

"Dạ phải." Phong Ngọc Lan bất đắc dĩ nói: "Nếu không cũng sẽ không bị thâm đến như vậy."

"Em đấy." Chị dâu Tiêu là người từng trải, có một số chuyện không cần nói cũng đã biết: "Em đang lo cho Tiểu Đường nhà mình có phải không?"

"Dạ." Phong Ngọc Lan gật đầu, nửa thật nửa đùa nói: "Trước kia gặp ác mộng nên lần này thấy anh ấy ra ngoài, em không nỡ để anh ấy đi."

"Chỉ là ác mộng mà thôi, em đừng có coi là thật." Chị dâu Tiêu vội vàng trấn an cô: "Chớp mắt đã hết một ngày, còn có bốn ngày nữa là cậu ấy trở về rồi."

"Dạ vâng." Phong Ngọc Lan thở ra một hơi: "Làm việc thôi!"

Năm ngày ngắn ngủi trôi qua nhưng đối với Phong Ngọc Lan lại dài như một tháng, cô vốn tưởng rằng hôm sau Đường Minh Sơn mới trở về nhưng không ngờ khi cô vừa về nhà ngang đã thấy Đường Minh Sơn đang ở nhà làm đồ ăn.

"Sao hôm nay anh đã về rồi?"

Phong Ngọc Lan vừa vui mừng vừa lo sợ.

Đường Minh Sơn vui vẻ khi nhìn thấy bộ dạng này của cô.

"Vốn dĩ trưa mai mới được về, nhưng do anh đạt kết quả tốt nên được về sớm. Anh không đến nhà máy đón em là vì muốn làm một ít đồ ăn ngon cho em."

Lúc anh trở về cũng đã khá trễ, dĩ nhiên cũng vì muốn tạo bất ngờ cho Phong Ngọc Lan.

"Bất ngờ thật đấy." Phong Ngọc Lan gật đầu liên tục: "Nhiều đồ ăn quá, em rất thích."

Cải chua xào thịt, trứng gà xào hương xuân, còn có canh cải xanh.

"Cải chua anh ngâm cũng được quá nha." Đường Minh Sơn lấy đũa sạch gắp cho Phong Ngọc Lan một ít thịt, sau đó anh mới bắt đầu ăn cơm.

"Ừ, em có thích ăn hành ngâm không? Khi nào có dịp, chúng ta sẽ về quê đào một ít hành lá rồi đem đi ngâm chua."

"Vâng."

Phong Ngọc Lan cảm thấy trong nhà nhiều thêm một người sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều, buổi tối ngủ cũng thấy ngon hơn.

Sáng hôm sau, hai người cùng đến nhà máy sản xuất giấy, khi Đường Minh Sơn đi tới phòng kỹ thuật, tình cờ gặp được Triệu Thiên đang có chuyện cần tới chỗ này, vì vậy anh ta liền đứng tán dóc với anh một tí.

"Cậu không biết đâu, mấy ngày cậu vắng mặt, em dâu ngày nào cũng như người mất hồn hết, không phải là do anh nhìn chằm chằm vợ cậu đâu mà là do vợ anh phát hiện ra đấy."

Đường Minh Sơn liếc mắt nhìn anh ta: "Cậu mau về làm việc đi."

"Biết rồi."

Triệu Thiên nhún vai cười, quay về chỗ của mình làm việc.

Thấy anh ta đã rời đi, Đường Minh Sơn bỗng bật cười, một ông lão nhìn thấy cảnh này lập tức nói với người khác ở bên cạnh: "Ông có thấy gì không? Sau khi kết hôn, Tiểu Đường càng ngày càng yêu đời hơn!"

"Tôi đã nói rồi, năm đó nhà họ Kiều tính kế cậu ấy mà ông có tin đâu." Một ông lão khác lập tức trợn mắt nói.

"Ai biết đâu, cậu ấy vừa vào nhà máy sản xuất giấy liền bị ông mang đi, hiển nhiên là ông sẽ biết rõ về cậu ấy hơn rồi, sao mà tôi biết được chứ?"

Ông lão biết mình đuối lý nên bỏ đi làm việc.

"Sư phụ, có chuyện gì vậy?"

Thấy sư phụ nhìn mình chằm chằm, Đường Minh Sơn tò mò tiến lên hỏi.

"Không có gì, chỉ là sư nương của con muốn mời tụi con một bữa cơm mà thôi." Sư phụ Dương cười híp mắt nói.

"Dạ." Đường Minh Sơn gật đầu, trước khi tới đây, anh đã muốn mang Phong Ngọc Lan đi chào hỏi sư phụ, nhưng bởi vì trước kia sư nương không có ở nhà, cho nên mới đành hoãn lại.

Mấy ngày sau, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan xong việc liền về nhà cùng sư phụ Dương, sư nương đã làm xong thức ăn, bên cạnh còn có một cậu nhóc mười mấy tuổi đang phụ một tay.

Đây là cháu trai của sư phụ Dương.

Phong Ngọc Lan định rửa tay để phụ giúp liền bị sư nương ngăn lại: "Con cứ ngồi yên đó, xong ngay thôi."

Dáng người sư nương mũm mĩm, không cao, cười lên còn có má lúm đồng tiền, nhìn sơ cũng biết khi còn trẻ bà ấy là một mỹ nhân.

"Nghe sư nương của con đi, Minh Sơn, con hãy dẫn Ngọc Lan đến phòng làm việc chọn vài quyển sách để đọc đi." Sư phụ Dương nói xong cũng đến phụ bưng thức ăn.

Phong Ngọc Lan đi theo Đường Minh Sơn đến phòng làm việc của sư phụ Dương chọn hai quyển, lúc này Dương Kỳ Dương - cháu trai của sư phụ Dương, tiến vào mời cả hai ra ngoài dùng bữa.

"Năm nay Kỳ Dương học lớp chín, tháng sáu là lên cấp ba rồi."

Đường Minh Sơn nói với Phong Ngọc Lan.

Dương Kỳ Dương có chút ngại ngùng, cậu nhóc nhìn Phong Ngọc Lan cười nói: "Với thành tích này của cháu không biết có đỗ nổi hay không."

Chương 43: Chương 43

Lúc sư phụ Dương tới đây thì nghe được câu này nên nhăn mày trừng mắt nói: "Ai là người học hành nghiêm túc sẽ không nói ra câu này! Tới đây tới đây, ăn cơm đi, đừng có để ý đến thằng nhóc này."

Sư nương nấu đồ ăn rất ngon, Phong Ngọc Lan thích nhất món cá da giòn. Đường Minh Sơn phát hiện cô thích món này thì tranh thủ lúc dọn dẹp chén đũa để hỏi sư nương cách chế biến.

Phong Ngọc Lan lại bị Dương Kỳ Dương kéo đi hỏi đề toán nên cũng không ở gần đây.

Sư nương cười tủm tỉm nhìn anh.

"Cưới vợ là thay đổi liền nha, nhưng mà cô vợ này của con đúng là rất tốt. Ai gặp cũng quý mến. Cô và sư phụ của con đều rất thích!"

Đường Minh Sơn nghe thế thì nở nụ cười: "Đúng rồi ạ, con cũng rất thích."

"Coi con nói kìa." Sư nương che miệng cười rồi hướng dẫn rất kỹ cách làm món cá da giòn cho Đường Minh Sơn. Anh còn sợ mình quên mất gì nên lấy bút trong túi áo rồi mượn thêm giấy của sư phụ Dương để ghi lại. Xong xuôi anh mới cảm thấy thỏa mãn, tiếp tục hỗ trợ bà ấy dọn dẹp.

Hai người mượn một cây đèn dầu của vợ chồng sư phụ Dương rồi đi về hướng nhà ngang.

Hiện tại đã là đầu tháng tư, tiếng ếch kêu vang ven đường. Phong Ngọc Lan nắm chặt góc áo của Đường Minh Sơn, hai người cùng nhau bước đi chậm rãi.

Khi đi ngang qua một góc đường đá vụn, Đường Minh Sơn cầm c.h.ặ.t t.a.y của Phong Ngọc Lan làm cho cô giật mình: "Minh Sơn?"

"Nắm tay đi sẽ vững hơn."

Cô nghe thấy anh nói như vậy thì đỏ hết cả mặt, trong lòng cũng không nhịn được nói thầm một câu: "Miệng của đàn ông toàn nói mấy lời lừa người."

Nhưng cô cũng không thu tay lại.

Đường Minh Sơn cảm thấy câu nói này của cô cũng khá có vần có điệu nhưng mà lúc này không nói lời nào sẽ tốt hơn. Anh cũng không phải là một người l.ỗ m.ãng, hiện tại hỏi lại nhiều sẽ phá mất không khí lãng mạn.

Lúc đến nhà ngang, Phong Ngọc Lan cũng không lên lầu mà nhìn sang Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn ho nhẹ rồi nói: "Chờ anh một chút."

Phong Ngọc Lan cười mỉm: "Dạ."

Đường Minh Sơn rời khỏi nhà vệ sinh thì đi rửa tay nên không nắm tay Đường Ngọc Lan nữa. Hai người đi đến lầu ba thì Phong Ngọc Lan cũng đi vệ sinh. Chờ cả hai trở lại lầu năm mới thấy được Yến Tử và Niếp Niếp còn đang chơi với nhau trên hành lang.

"Thím Đường, chú Đường."

Hai cô bé cùng nhau chào.

"Ngoan." Phong Ngọc Lan cười nói.

Chị dâu Triệu đi ra khỏi phòng, thấy hai người về trễ như thế thì thuận miệng hỏi một câu: "Hai em về thăm bố mẹ à?"

"Dạ không, bọn em qua nhà sư phụ ăn cơm."

Đường Minh Sơn trả lời.

Triệu Thiên cũng thò đầu ra khỏi cửa, nghe được câu này anh ta cười: "Không uống rượu à?"

"Sức khỏe của sư phụ không tốt lắm nên phải kiêng rượu."

Lúc mọi người trò chuyện thì Phong Ngọc Lan đã mở cửa nhà. Đường Minh Sơn thấy thế thì vẫy tay với Triệu Thiên rồi theo sau Phong Ngọc Lan vào phòng.

Phong Ngọc Lan chỉ là nhân viên thời vụ nên không có ngày nghỉ, Đường Minh Sơn có ngày nghỉ nhưng anh lại muốn dồn lại nên lúc sau anh chỉ cần đến gặp nhân viên tạp vụ để sắp xếp lại ngày làm việc là được.

Bởi vì ngày nào Quân Tử cũng chạy lên tầng năm nên thành tích học tập cũng càng ngày càng... tốt hơn. Hôm nay là ngày mười tháng tư, trường học tổ chức cuộc họp phụ huynh. Sau khi trở về thì bước chân của chị dâu Vương nhẹ nhàng như muốn bay lên khỏi mặt đất.

Trong khu nhà ngang cũng có vài đứa nhỏ khác cùng lớp với Quân Tử, cha mẹ những đứa bé này đều biết được thành tích học tập cũ của Quân Tử là cuối lớp, nhưng mà chỉ mới qua mười ngày đã tiến bộ rất nhiều?

Vì vậy bọn họ vội vàng đi tìm chị dâu Vương để học tập "kinh nghiệm".

Chị dâu Vương cũng không giấu mà lại khen Phong Ngọc Lan từ đầu tới chân. Vì vậy, lúc chạng vạng, hai vợ chồng Phong Ngọc Lan trở lại nhà ngang không được bao lâu thì đã có năm người đến thăm nhà. Trên tay mỗi người đều xách quà biếu và dẫn theo con cái trong nhà.

Đường Minh Sơn nhìn người đàn ông đi đầu tiên, tỏ vẻ nghi ngờ: "Mọi người đang làm gì vậy?"

"Kỹ thuật viên Tiểu Đường. Chuyện là như thế này. Chúng tôi nghe nói đồng chí Phong giảng bài cho con của nhà Vương Đại Chí, cho nên là mọi người cũng đành mặt dày xin nhờ đồng chí Phong cũng hỗ trợ dạy cho đứa nhỏ của bọn tôi."

"Đúng vậy, đúng vậy. Chỉ có chút quà mọn, mong hai người đừng chê."

"Hỗ trợ một tý, giúp chút thôi, thành tích học tập của đứa nhỏ nhà tôi dạo này giảm sút nhiều quá, tôi cũng rất tức giận! Nhưng mà tôi dạy như thế nào thì nó cũng không nghe hiểu được! Thiệt là tức mà!"

"Nhà ai còn không phải như thế? Nhà tôi cũng vậy thôi!"

Phong Ngọc Lan cũng không ngờ được còn có người nhờ mình dạy cho mấy đứa nhỏ, nghe được mấy đứa này đều là bạn cùng lớp với Quân Tử thì cũng không khó gì.

Vì vậy, hai vợ chồng thương lượng với nhau một chút rồi Phong Ngọc Lan đồng ý.

Năm người kia kéo tay đứa nhỏ cảm ơn liên tục rồi mới dẫn bọn trẻ về nhà ăn cơm. Mấy người hẹn nhau sẽ đưa bọn nhỏ đến học cùng lúc với Quân Tử.

Hai vợ chồng lúc này mới xem thử quà tặng mà mấy người đưa tới. Ghê thật, nhà nào cũng tặng trứng chim, mỗi nhà năm quả, năm

nhà là hai mươi lăm quả trứng chim!

"Xử lý thế nào đây anh?"

Phong Ngọc Lan không có thói quen này, giáo viên ở thời đại sau nếu thu quà gì thì đều sẽ bị hỏi thăm.

Đường Minh Sơn suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Nhận đi chứ không bọn họ sẽ không yên tâm. Sáng mai anh đi mua chút kẹo về bỏ trong nhà, lúc bọn nhỏ đi học có thể ăn một chút."

"Vậy cũng được."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Buổi tối hai người ăn món mì trứng chiên, mỗi người hai quả. Vừa ăn xong một lúc thì Quân Tử đã dẫn theo năm bạn nhỏ tới nhà.

Bàn ăn không thể ngồi đủ nên Đường Minh Sơn lấy chiếc bàn nhỏ trong phòng ra ngoài.

Bản thân anh thì ngồi đọc sách bên cạnh cái tủ. Phong Ngọc Lan hỏi tình huống của từng đứa nhỏ xong thì mới tập trung vấn đề của mọi người lại, chọn ra những sai lầm giống nhau để giảng chung một lần.

Đương nhiên việc này tốn thời gian nhiều hơn khi chỉ giảng đề cho một mình Quân Tử nhưng mà Phong Ngọc Lan cũng không cảm thấy mệt. Cô rất thích cảm giác lúc làm công việc này.

Cứ như thế, mỗi buổi tối cô sẽ giảng đề cho một đám trẻ con tại nhà.

Mọi người ở nhà ngang cũng dần dần biết được vợ của kỹ thuật viên Tiểu Đường là một người có trình độ văn hóa tốt. Đặc biệt là cô có kỹ năng dạy trẻ em rất đặc biệt.

Đầu năm nay, mọi người đều rất tôn kính những người có trình độ văn hóa cao. Hình tượng Phong Ngọc Lan trong lòng của bọn họ tại tăng lên một bậc.

Phong Ngọc Lan cũng không biết gì về chuyện này. Mỗi ngày, cô và Đường Minh Sơn cùng đi đến nhà máy sản xuất giấy, buổi tối về nhà thì cô lại giảng bài cho bọn nhỏ sau khi ăn cơm. Cho đến ngày hôm nay mười lăm tháng tư, cô và Đường Minh Sơn lại về nhà như thường lệ.

Đường Minh Sơn đưa cho cô tiền công và những phiếu thực phẩm được trợ cấp của tháng này.

Phong Ngọc Lan đếm qua thì mới kinh ngạc phát hiện ra phiếu thực phẩm của tháng này cao hơn hai kg so với tháng trước.

"Cái này xem như khen thưởng à?"

Cô hỏi lại.

Đường Minh Sơn cười khẽ: "Chắc là thế."

Phong Ngọc Lan lấy hai tờ phiếu thực phẩm đặt sang một bên rồi ghi vào sổ toàn bộ số tiền và phiếu còn lại.

Bọn họ không cần gửi tiền cho ba mẹ, thỉnh thoảng tặng chút quà xem như có lòng. Cho nên tiền tiết kiệm của hai người càng ngày càng nhiều.

Thu nhập này cao hơn so với việc nhà nông rất nhiều. Phong Ngọc Lan đóng sổ lại rồi thương lượng với Đường Minh Sơn thời gian về thăm gia đình và gặp con trai.

"Ngày mai anh xin phép rồi tụi mình về thăm nhà." Đường Minh Sơn đột nhiên nói.

"Lúc trước anh có dồn lại mấy ngày nghỉ không dùng à?"

"Tạm thời chưa cần, ngày mai cứ xin phép là được."

Phong Ngọc Lan gật đầu, cô tôn trọng lựa chọn của anh. Sau đó cô lấy ra mười đồng tiền và hai tờ phiếu thịt, hai tờ phiếu thực phẩm đưa cho anh.

Đường Minh Sơn nhận lấy.

Sáng sớm hôm sau, Đường Minh Sơn dậy sớm nấu ăn sáng và ăn chung với Phong Ngọc Lan xong thì đi sớm.

Phong Ngọc Lan cũng không suy nghĩ nhiều, mười phút sau cô cũng ra khỏi cửa.

Lúc ăn cơm trưa, Phong Ngọc Lan và chị dâu Tiêu cùng tới căng-tin để hâm cơm rồi ngồi ăn chung.

Hôm nay cô ăn cơm gạo trộn với rau xanh xào và một chút sợi củ cải ngâm.

Chị dâu Tiêu chỉ mang theo dưa muối. Phong Ngọc Lan đã thấy cô ấy ăn dưa muối mấy ngày.

"Toàn bộ tiền trong nhà phải để lại cho chồng chị chữa bệnh." Cô ấy giải thích.

"Vậy nấu chút rau xanh cũng được mà, chị đừng ăn dưa muối suốt vậy." Phong Ngọc Lan còn chưa bắt đầu ăn cho nên đôi đũa vẫn còn sạch sẽ: "Để em gắp cho chị chút rau xanh, chị gắp lại em chút dưa muối là được."

Chị dâu Tiêu cũng hiểu ý tốt của cô nên chỉ mím môi rũ mắt, cô ấy cẩn thận chọn những miếng dưa muối sạch sẽ đưa cho cô, lúc này nói cảm ơn cũng hơi khác người nên cô ấy chỉ ghi nhớ trong lòng.

"Hôm nay đồng chí Tiểu Đường không tới à?"

Lần nào Đường Minh Sơn cũng sẽ đến đây ăn cơm chung.

Hôm nay lại không thấy anh tới nên chị dâu Tiêu hơi nghi ngờ hỏi lại.

"Anh ấy về nhà thăm ba mẹ, cũng lâu rồi chưa về." Phong Ngọc Lan cười nói.

"Vậy à." Chị dâu Tiêu gật đầu, hai người nói sang những chuyện khác, đang nói chuyện hăng say thì chị dâu Tiêu đột nhiên nhắc đến Trương Đại Lực.

Đó chính là vị đồng chí đi muộn vào hôm đầu tiên mà Phong Ngọc Lan đi làm khi mới được nhận vào nhân viên thời vụ.

"Chị cũng mới biết được cậu ta có một vị hôn thê! Người này là do cha mẹ cậu ta chọn nhưng mà cậu ta lại ghét bỏ người ta là gái ở nông thôn. Cậu ta chỉ muốn tìm người trong nhà máy nên không chịu về quê cưới vợ."

Phong Ngọc Lan chỉ hơi ngạc nhiên, dù sao thì cô cũng thấy được Trương Đại Lực rất thích trêu chọc mấy cô gái: "Hóa ra cậu ta có vị hôn thê rồi à?"

Chương 44: Chương 44

"Đúng rồi." Vẻ mặt của chị dâu Tiêu thể hiện sự ghét bỏ: "Lúc trước chị chỉ cảm thấy cậu ta không phải người đàng hoàng, thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Hiện tại chị thấy cậu ta đúng là loại cặn bã! Nếu không thích con gái nhà người ta thì nói rõ với cha mẹ đi, không thì nói rõ ràng với gia đình nhà gái."

"Nếu còn biết giữ thể diện thì cũng không để cho việc hôn nhân kéo dài như vậy. Nhưng mà hắn chưa nói gì cả, hai bên đều muốn. Nếu không phải do mẹ cậu ta dẫn theo cô gái kia đến xưởng tìm cậu ta thì mọi người còn chưa biết được gì đâu!"

Chị dâu Tiêu nói đến chuyện này thì không dừng miệng được, vừa mắng Trương Đại Lực không xứng làm người, lại quay sang thương cô gái kia.

"Chị thấy cô gái kia là một người thành thật, cũng không biết cuộc sống sau này sẽ như thế nào."

Phong Ngọc Lan đang ăn cơm nghe được thế thì nhíu mày, ngay buổi sáng hôm nay cô vẫn thấy Trương Đại Lực đi săn đón cô gái khác.

Hiển nhiên là chị dâu Tiêu cũng nghĩ đến điểm này: "Người khác không muốn chọc phá mặt nạ của cậu ta thì thôi đi, cậu ta vẫn còn ráng mà tấn công người ta. Chị nói thật với em chứ chủ nhiệm Lý rất ghét cậu ta. Chị thấy chắc tầm sang tháng sau là cậu ta sẽ phải cút khỏi phòng gia công của chúng ta."

Kết quả là chẳng cần phải đợi đến tháng sau, ngay vào buổi chiều, chủ nhiệm Lý tổ chức một cuộc họp nhỏ về vấn đề phân loại sản phẩm, cuối cùng còn nhắc đến Trương Đại Lực.

"Cậu được chuyển sang bên chỗ vật liệu trúc, giờ cậu thu dọn đồ dạc rồi đi qua bên kia đi."

Trương Đại Lực nghe thế thì luống cuống tay chân. Mọi người đều biết công việc ở vật liệu trúc vừa bẩn lại vừa thối! Đây là chỗ mà không ai trong nhà máy sản xuất giấy này muốn đến. Cậu ta vốn làm việc ở bên kia, vất vả lắm mới được chuyển qua đây thì giờ lại bị chuyển về lại?

"Chủ nhiệm Lý, là tôi làm gì không tốt à?"

Trương Đại Lực vội vàng chạy theo hỏi.

"Chỉ là chuyển vị trí bình thường thôi. Cậu yên tâm đi, tiền công ở bên đây đã xác định rồi thì sang bên kia cũng tính như thế."

Chủ nhiệm Lý lạnh nhạt trả lời.

"Tôi không có ý này." Trương Đại Lực vẫn muốn giải thích thêm nhưng mà chủ nhiệm Lý đã giơ tay gọi bên kia qua nhận người. Sau đó, ông ấy bước vào văn phòng rồi đóng cửa lại ngay trước mặt Trương Đại Lực.

Trương Đại Lực chỉ cảm thấy vô cùng khuất nhục, hai tay của cậu ta nắm chặt lại. Cuối cùng, cậu ta vẫn thu dọn đồ đạc của mình rồi đi theo mấy người của bên vật liệu trúc.

Thấy cậu ta đã đi rồi thì chị dâu Tiêu và các công nhân chính thức khác bắt đầu ồn ào lên.

Phong Ngọc Lan cũng hiểu được vấn đề qua các lời nói nhỏ của bọn họ. Trương Đại Lực vừa đi, phòng gia công sẽ bớt một nhân viên chính thức. Nếu các phòng ban khác trong nhà máy không chuyển người mới lại đây thì chắc chắn sẽ tuyển dụng một người mới.

Đây là một cơ hội của mọi người, đương nhiên là cơ hội này không phải là cho những công nhân chính thức hiện tại mà là cho người nhà của bọn họ.

Chị dâu Tiêu đột nhiên giữ c.h.ặ.t t.a.y của Phong Ngọc Lan rồi nói nhỏ: "Nếu tuyển thêm một người thì em cũng có cơ hội! Em hỏi thăm chỗ đồng chí Tiểu Đường xem thử."

Phong Ngọc Lan cười cười, cô cũng không gật đầu ngay mà tiếp tục làm công việc của mình. Chị dâu Tiêu cũng sẽ không nhìn chằm chằm vào cô, cô ấy còn đang suy nghĩ về em trai của nhà mẹ đẻ. Em trai cô ấy đã tốt nghiệp tiểu học, lần này chỉ cần có thể vào được cũng là tốt rồi.

Lúc Phong Ngọc Lan tan làm thì đã thấy Đường Minh Sơn đứng chờ cô ở bên cạnh cửa nhà máy sản xuất giấy. Cô chỉ nhìn qua một cái là thấy anh ngay. Không phải vì vóc dáng của anh cao mà vì trước mặt anh có một chiếc xe đạp mới hiệu Phượng Hoàng!

"Đây là?"

Phong Ngọc Lan kinh ngạc đi tới trước.

Đường Minh Sơn trèo lên xe rồi quay đầu bảo nàng ngồi lên: "Em cứ lên xe trước đi."

"Ở nhà có chuyện gì không anh?"

Sau khi ngồi xuống, hai tay của Phong Ngọc Lan vòng qua eo của anh một cách quen thuộc.

"Ừ. Lúc anh đi học ở thành phố có quen một người bạn ở đó. Anh nhờ cậu ấy kiếm cho mình một ít phiếu. Hôm qua cậu ấy gửi phiếu tới cho anh nên chiều nay anh về thăm nhà xong thì ghé khu nhà lầu để mua."

"Sao tự nhiên anh lại nghĩ đến chuyện mua xe đạp vậy?"

Phong Ngọc Lan cảm nhận được gió thổi qua bên vành tai, cô hỏi tới cùng:

"Thì dùng nó sẽ tiện hơn nhiều. Mặc dù là về thăm ba mẹ hay dẫn em đi chơi thì đều thuận tiện hơn."

Giọng nói của Đường Minh Sơn truyền đến từ phía trước.

Hai tay của Phong Ngọc Lan đang ôm eo anh đột nhiên siết chặt hơn, Đường Minh Sơn đã cột rất nhiều vải lên trên ghế ngồi sau nên sẽ không bị cấn mông.

Tới khu nhà ngang, Đường Minh Sơn đưa xe đạp đến chỗ giữ xe rồi khóa lại. Anh đưa chìa khóa cho Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan cười nhận lấy: "Đưa cho em giữ à?"

"Đúng vậy." Đường Minh Sơn gật đầu.

"Ai da, đồng chí Tiểu Đường mới mua xe đạp à? Chà chà, là hiệu Phượng Hoàng đó!"

Một ông bác cười tủm tỉm đi tới nhìn chằm chằm xe đạp của hai người rồi lớn tiếng nói.

Không qua bao lâu đã có nhiều người tới.

Lúc này hai người không thể đi ngay được nên đành trả lời vội vàng vài câu rồi Đường Minh Sơn mới kéo Phong Ngọc Lan rời đi.

Chỗ giữ xe đạp nằm ở phía sau được che bằng tấm ván gỗ, trời mưa hay có tuyết rơi cũng không sợ.

Vả lại cả khu nhà ngang này có bảo vệ trông coi nên cũng không có chuyện trộm xe.

Tới tầng năm, Phong Ngọc Lan nhìn thấy chị dâu Triệu và chị dâu Trương đang rửa đồ ăn ở bồn nước nên cười chào hỏi với mấy người. Kết quả, hai người nhấc mày nháy mắt lại với cô.

Phong Ngọc Lan ngơ ngác chả hiểu chuyện gì nhưng thấy Đường Minh Sơn đang đợi cô ở hành lang thì chạy nhanh tới, cùng nhau về nhà.

Tới cửa nhà, cô phát hiện củi lửa đã được chất đầy, cửa cũng không khóa, trong bếp còn có nhiệt độ, nhìn qua có vẻ như mới được sử dụng xong.

Đây là sao?

Rõ ràng là Đường Minh Sơn đi đón mình mà.

"Em mở cửa ra đi."

Đường Minh Sơn còn đang ở trước cô bước ra phía sau rồi nói cô mở cửa.

Phong Ngọc Lan quay đầu nhìn anh nhưng anh chỉ cười thôi.

"Anh có chuyện gì giấu em à?"

Phong Ngọc Lan nheo mắt hỏi.

"Em mở cửa ra thì biết."

Đường Minh Sơn không nhịn được mà cười ra tiếng.

Phong Ngọc Lan đột nhiên cảm thấy hơi hồi hộp. Cô mở cửa ra thì thấy một đứa bé xông tới ôm lấy chân cô rồi ngẩng đầu hô to: "Mẹ!"

"Nguyên Khang?"

Phong Ngọc Lan giật mình rồi sờ sờ đầu của đứa bé lại nhìn sang thì thấy cả nhà họ Đường đều ở đây!

Trên bàn đã bày đầy thức ăn, mùi thơm tràn ngập trong căn phòng.

Mẹ Đường và chị dâu hai Đường cười tủm tỉm bảo cô vào nhà, cha Đường và anh hai Đường cùng Đường Văn Tuệ cũng đang cười.

Phong Ngọc Lan dắt Nguyên Khang bước tới, cô vừa nhớ ra hôm nay là ngày gì. Hôm nay chính là sinh nhật của cô, cả kiếp trước và kiếp này đều chung một ngày.

"Cha, mẹ, chị dâu hai, anh hai, em út..."

Ánh mắt của Phong Ngọc Lan hơi ướt, cô chào hỏi từng người rồi ôm lấy Nguyên Khang, hôn lên trán của nó. Cô ngẩng đầu lên thì đối diện với ánh mắt của Đường Minh Sơn, thật sự cô không biết nên nói cái gì.

"Rửa tay ăn cơm thôi em."

Đường Minh Sơn cười nói.

"Dạ." Phong Ngọc Lan nắm tay Nguyên Khang đi đến trước thùng nước trên hành lang để rửa tay và lau mặt. Nguyên Khang ngoan ngoãn ngửa đầu cho cô lau mặt.

"Đã lâu rồi mẹ chưa về nhà, Nguyên Khang có tức giận với mẹ không?"

"Không giận mẹ, cha và bà nội nói mẹ đang làm việc nên rất bận."

Nguyên Khang dùng giọng điệu trẻ con nói chuyện nghiêm túc.

Phong Ngọc Lan nhìn thế thì rất thích nên ôm nó lên cọ cọ vào mặt.

Niếp Niếp trốn ở sau cánh cửa của nhà mình nhìn trộm Nguyên Khang.

Nguyên Khang phát hiện ra cũng rất thẹn thùng nên trốn ra sau lưng Phong Ngọc Lan.

"Niếp Niếp, đây là Nguyên Khang." Phong Ngọc Lan giới thiệu với Niếp Niếp.

Niếp Niếp trừng mắt nhìn chứ không lại gần, thấy chị dâu Triệu lại đút cơm thì bỏ chạy vào trong nhà.

Phong Ngọc Lan cũng dắt theo Nguyên Khang vào phòng ăn cơm.

Tám người ngồi đầy xung quanh bàn ăn. Bữa ăn hôm nay có thịt có cá, trước mặt mọi người là cơm gạo trộn còn trước mặt Phong Ngọc Lan là một chén mì cuộn tay, bên trên còn có hai quả trứng chiên màu vàng bóng dầu.

Đây là của mẹ Đường làm riêng cho cô.

"Chúc con mỗi năm mỗi tháng khỏe mạnh không lo âu."

Mẹ Đường cười tủm tỉm nói với cô.

"Cảm ơn mẹ." Phong Ngọc Lan ăn xong chén mì thì Đường Minh Sơn lại xới thêm cho cô một chén cơm gạo trộn nhỏ.

"Vậy sao đủ ăn, xới đầy một chút nữa."

Chị dâu hai Đường ngồi bên cạnh Phong Ngọc Lan nhìn thấy thì vội vàng nói.

"Đủ rồi ạ, đủ rồi ạ." Đường Minh Sơn định đứng dậy thì Phong Ngọc Lan vội vàng kéo lại: "Em mới ăn một chén mì đầy rồi mà."

Một chén mì như thế cô cảm thấy đã no lắm rồi nhưng mà cả nhà đều đang dùng bữa nên cô cũng không muốn rời đi một mình, thành ra mới ăn thêm một chén cơm nhỏ.

"Mẹ thấy con gầy hơn đó." Mẹ Đường cẩn thận nhìn cô rồi mới nói.

"Vậy ạ?"

Phong Ngọc Lan sờ sờ mặt mình: "Con không thấy có gì thay đổi hết."

"Chị cũng thấy em gầy đi." Đường Văn Tuệ gật đầu.

"Mẹ ăn thêm chút nữa đi."

Nguyên Khang gắp một miếng thịt bò cho cô.

Phong Ngọc Lan vội vàng đưa bát đỡ: "Được rồi được rồi, mẹ ăn, để mẹ ăn."

Sau khi ăn cơm xong, Đường Minh Sơn cũng không khiến cho mọi người phụ mà tự đi rửa chén bát. Mẹ Đường, chị dâu hai Đường và Đường Văn Tuệ ngồi nói chuyện với Phong Ngọc Lan ở buồng trong.

Nguyên Khang ngồi bên ngoài phòng khách với cha Đường và anh hai Đường.

"Mẹ nghe Minh Sơn nói ban ngày con đi làm nhân viên thời vụ còn buổi tối dạy kèm cho mấy đứa nhỏ trong nhà ngang à?"

Mẹ Đường kéo tay cô hỏi chuyện.

"Cũng không phải là dạy học đâu ạ, chỉ hướng dẫn một vài vấn đề mà bọn nhỏ không hiểu thôi à."

Phong Ngọc Lan cười đáp lời.

Chị dâu hai Đường và Đường Văn Tuệ đều cảm thấy rất kính nể.

"Em dâu giỏi thật đó, không giống như chị, đến một chữ cũng không biết."

Chị dâu hai Đường nói xong thì Đường Văn Tuệ che miệng lại cười.

"Em giống với chị dâu hai, bảo tụi em đi học bài thì tụi em thà đi đốn củi còn hơn."

"Đúng rồi đó." Chị dâu hai Đường gật đầu liên tục.

Sau khi Đường Văn Tuệ đã đi ra ngoài thì chị dâu hai Đường và mẹ Đường nhỏ giọng hỏi Phong Ngọc Lan, mắt còn nhìn cô chằm chằm:

"Sức khỏe của Minh Sơn... khôi phục sao rồi?"

Chương 45: Chương 45

Phong Ngọc Lan nghẹn họng khi bị hỏi tới.

Thấy cô đỏ mặt không nói lời nào, mẹ Đường còn tưởng là chưa nghĩ xong, sốt ruột nói: "Không phải lần trước đã đồng ý đi khám bác sĩ rồi sao? Thằng bé không chịu đi à?"

"Đừng vì chút tự tôn này mà không quan tâm tới sức khỏe!"

Chị dâu hai Đường cũng khuyên.

Phong Ngọc Lan ho nhẹ một tiếng, nói với hai người: "Cơ thể Minh Sơn tốt lắm ạ, yên tâm đi."

"Thật ư?"

Mẹ Đường vẫn thấy không yên tâm lắm.

Phong Ngọc Lan đùn đẩy chuyện này sang cho Đường Minh Sơn: "Thật ạ, không thì mẹ bảo cha đi hỏi thử đi."

"Thôi được rồi." Mẹ Đường gật đầu: "Nếu mẹ hỏi nhiều vài câu là thằng bé lại thấy không vui."

"Em ba hay xấu hổ." Chị dâu hai Đường che miệng cười.

Lại nói chuyện thêm một lát, Nguyên Khang chạy vào, tay phải của nó cầm kẹo gói giấy vàng, tay trái cầm ngựa gỗ nhỏ mà anh hai Đường làm cho, lúc này đang làm ổ trong lòng Phong Ngọc Lan, vừa ăn kẹo vừa nghe bọn họ nói chuyện.

Phong Ngọc Lan cúi đầu nhìn Nguyên Khang ngoan ngoãn vâng lời, sau đó nói với mẹ Đường: "Mẹ ơi, để Nguyên Khang ở quê mãi cũng không được, sau này muốn đi học thì trường tiểu học trên huyện vẫn tốt hơn, con muốn đón nó lên ở chung."

Sợ mẹ Đường và chị dâu hai Đường hiểu lầm là cô chê bọn họ chăm không khéo, cô còn nói thêm một câu.

"Quan hệ giữa thằng bé này và Minh Sơn không thể thế này mãi được, sau này sống với nhau hằng ngày cũng dễ sinh ra cảm tình hơn."

Mẹ Đường và chị dâu hai Đường liếc nhìn nhau, trong nhà chỉ có một đứa bé, nói thật, đúng là bọn họ khá thương Nguyên Khang, nhất là chị dâu hai Đường, mặc dù Nguyên Khang chỉ là cháu trai của cô ta nhưng cô ta vẫn rất thương nó.

Bây giờ đột nhiên muốn dắt vào huyện ở, chắc chắn trong lòng cô ta sẽ thấy luyến tiếc.

"Bây giờ em còn bận việc ở nhà máy sản xuất giấy mà, chờ một khoảng thời gian nữa đi."

Chị dâu hai Đường nói.

Mẹ Đường ngẫm nghĩ rồi cũng nói: "Chị dâu hai của con nói đúng đấy, gần đây con và Minh Sơn đều bận, đưa Nguyên Khang tới thì các con cũng không rảnh để chăm, chờ một khoảng thời gian nữa vậy."

Nguyên Khang ngẩng đầu nhìn Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan xoa cái đầu tròn nhỏ của nó, cảm thấy mẹ Đường bọn họ nói cũng đúng, ngày nào vợ chồng họ cũng ra cửa từ sáng sớm đến chạng vạng mới về tới nhà, thời buổi này lại còn chưa có nhà trẻ, nếu đón Nguyên Khang tới thì cũng không có ai trông.

"Bà nó ơi, nên đi rồi, nếu không trời tối quá thì không nhìn thấy đường đâu."

Ngoài phòng truyền tới giọng của cha Đường.

Lúc đi bọn họ mượn xe bò của đội sản xuất, tối nay phải trả lại, lúc mới ăn cơm xong thì mẹ Đường có nhắc tới với Phong Ngọc Lan.

Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan bọn họ tiễn tới gò đất, Nguyên Khang là người nhỏ nhất, sau khi người khác ngồi xuống hết thì Đường Minh Sơn mới khom lưng bế nó lên, đặt lên đùi Đường Văn Tuệ.

Hai bàn tay nhỏ bé của Nguyên Khang siết chặt vào nhau, luống cuống nhìn Đường Minh Sơn đã buông tay ra.

Phong Ngọc Lan thấy thế thì vẫy tay với nó: "Nguyên Khang, chờ cha mẹ hết bận sẽ về nhà đón con."

"Dạ."

Sau khi nhìn thoáng qua Đường Minh Sơn lần nữa, Nguyên Khang mới thì thào đáp.

"Đừng tiễn nữa, mau về đi."

Mẹ Đường nói một câu, anh hai Đường ngồi trước đã bắt đầu đánh xe.

"Đi chậm thôi anh hai!"

Đường Minh Sơn hô một tiếng.

"Biết rồi biết rồi!"

Giọng của anh hai Đường vẫn sang sảng vang dội như cũ.

Mặc dù đã bảo không cần tiễn, nhưng hai người Đường Minh Sơn vẫn đi theo ra khỏi nhà ngang, Phong Ngọc Lan đứng bên cạnh Đường Minh Sơn, mãi đến khi xe bò khuất bóng thì bọn họ với quay về nhà.

"Là anh nói với cha mẹ sao?"

Lúc lên lầu, Đường Minh Sơn nắm tay Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan hỏi.

"Thuận miệng nhắc tới thôi."

Đường Minh Sơn đáp.

Phong Ngọc Lan hừ nhẹ một tiếng, vung vẩy bàn tay đang nắm của hai người: "Thật ra không cần phải thế, hại cha mẹ phải mò mẫm về nhà."

"Là họ kiên trì muốn tới, ban đầu anh tính về nhà thăm họ, lúc về huyện sẽ đi mua xe đạp rồi về nhà nấu hết đồ ăn, sau đó lái xe đi đón em."

Ban đầu Đường Minh Sơn tính như thế.

Nhưng kế hoạch không đuổi kịp chuyện phát sinh, mẹ Đường vừa nghe hôm nay là sinh nhật của Phong Ngọc Lan, lại nghĩ nhà họ Phong bên kia xem như không còn qua lại gì với Phong Ngọc Lan, vì thế đã kéo người một nhà vào huyện để sinh nhật của cô náo nhiệt hơn.

Bởi vì bọn họ tới mà chị dâu Vương đã nhắn lại với người ở mấy nhà khác, rằng đêm nay đừng để con cái tới tìm Phong Ngọc Lan, để người một nhà bọn họ trò chuyện với nhau.

Thật ra bọn họ không biết hôm nay là sinh nhật của Phong Ngọc Lan, chỉ nghĩ là người nhà dưới quê lên thăm thôi.

Mẹ Đường tới chuyến này mang theo rất nhiều rau dưa trồng ở đất nhà mình, còn có dưa muối mà mẹ Đường tự làm.

Sau khi sắp xếp gọn gàng đồ vật, hai người rửa mặt xong, đọc sách một lát rồi đi ngủ.

Trước khi ngủ, Phong Ngọc Lan quay đầu hỏi anh: "Sao anh biết hôm nay là sinh nhật em?"

Đường Minh Sơn cười: "Lúc trước anh có hỏi em, em nói mà."

Phong Ngọc Lan cũng cười theo, đúng là cô quên mất.

"Hôm nay em rất vui."

"Vui là tốt rồi."

Dưới chăn, Đường Minh Sơn thả lỏng tay rồi lại siết chặt, cuối cùng vẫn thuận theo lòng mình đi nắm tay Phong Ngọc Lan.

Tay Phong Ngọc Lan run lên, nhưng cuối cùng lại không rút ra, hai người cũng không nói lời nào, mỗi người đều lộ ra nụ cười trong bóng đêm, chẳng biết đã ngủ thiếp đi từ khi nào.

Hai người đều nằm yên khi ngủ, lúc ngủ ở tư thế nào thì hôm sau tỉnh dậy vẫn nằm ở tư thế đó.

Đường Minh Sơn tỉnh lại trước, chuyện đầu tiên anh làm là nắm bàn tay của Phong Ngọc Lan, cảm nhận được nhiệt độ ấm nóng trong lòng bàn tay, anh cảm thấy trong lòng ấm áp căng tràn.

Nhìn ra cửa sổ cảm thấy thời gian không còn sớm nữa, Đường Minh Sơn nhẹ nhàng buông tay ra cầm áo khoác của mình lên, mang giày xong rồi nhẹ tay nhẹ chân ra ngoài phòng mặc vào, kế tiếp mở cửa ra đi múc nước.

Triệu Thiên cũng vừa ngáp vừa xách thùng ra khỏi cửa nhà, thấy Đường Minh Sơn, anh ta lập tức tới gần.

"Minh Sơn, cậu đi đâu mà tìm được phiếu xe đạp vậy?"

"Một người bạn trong thành phố."

Đường Minh Sơn nói.

Vừa nghe là trong thành phố, Triệu Thiên bật ngón cái lên: "Khó trách, người ở chỗ chúng ta muốn tìm được loại phiếu đó, nếu không có quan hệ thì chờ mấy tháng cũng không kiếm được, cái thằng nhà cậu cũng được đấy chứ!"

"Cậu thì sao? Chuyện ở quê đã làm xong chưa?"

Đến bồn nước, hai người mỗi người tìm một cái vòi để hứng nước, Đường Minh Sơn hỏi Triệu Thiên chuyện này.

Triệu Thiên nhún vai: "Đội trưởng nói đây là chuyện nhà tôi, anh ấy không có tư cách để xen vào, người không biết còn tưởng anh ấy nhận hối lộ của tôi nữa, dù sao thì cũng xem như khéo léo từ chối rồi."

"Thật ra tôi cũng hiểu, vốn là tôi có việc cần nhờ người ta, còn người ta cũng có suy tính của riêng mình, đây là chuyện bình thường thôi." Triệu Thiên thở dài một tiếng, khóa vòi nước lại, xách thùng nước lên: "Nhưng mà chuyện này không thể kéo dài được, hôm qua mới phát tiền xong, tôi thấy e là hôm nay mẹ tôi lại tới nữa."

Lúc Phong Ngọc Lan dậy thì Đường Minh Sơn đang nấu mì, cô nhanh chóng đi rửa mặt, lúc trở về vừa treo khăn lông lên vừa hỏi: "Sao không gọi em dậy?"

"Thấy em ngủ ngon quá nên để em ngủ thêm một lát."

Đường Minh Sơn múc mì vào chén, dùng canh cá hầm cải chua tối hôm qua để làm nước dùng, thêm chút mỡ heo và cải xanh hâm nóng, hương vị cũng không tệ lắm.

Lúc hai người Phong Ngọc Lan sửa soạn xong ra cửa thì chị dâu Triệu ở cách vách cũng cõng Niếp Niếp chuẩn bị ra ngoài.

"Đây là?"

Phong Ngọc Lan thấy cô ấy còn cầm một túi vải chứa quần áo, như chuẩn bị đi xa nhà.

"Chị sang trấn bên cạnh để thăm bà dì, trong hai ngày này sẽ không về."

Thật ra là để trốn mẹ Triệu.

"Vậy à." Phong Ngọc Lan tỏ vẻ đã hiểu, thấy Niếp Niếp còn buồn ngủ tới mức không mở nổi mắt, vươn tay nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé: "Vậy hai người đi đường chậm thôi."

"Biết rồi biết rồi."

Chị dâu Triệu cười nói.

Bọn họ xuống lầu cùng nhau, chờ Đường Minh Sơn đẩy xe tới đây, Phong Ngọc Lan ngồi lên, Đường Minh Sơn đạp xe ra khỏi cổng lớn nhà ngang.

Trên đường đi Phong Ngọc Lan nhớ tới chuyện Trương Đại Lực bị điều đi: "Thật ra em không tính vào làm công nhân chính thức, anh cũng biết em muốn thi cấp hai, cấp ba, nếu sau này có cơ hội thì em còn muốn thi đại học nữa."

Nếu bây giờ vào nhà máy sản xuất giấy, sau này muốn đi thi hoặc làm gì khác thì không dễ mà xin nghỉ được.

Nói tóm lại là không được tự do.

"Anh ủng hộ em." Đường Minh Sơn nói: "Em muốn làm gì, anh cũng ủng hộ."

"Cảm ơn."

Phong Ngọc Lan lớn tiếng nói cảm ơn.

Sau khi công nhân cùng làm đi bộ ngang nghe thấy thì trêu ghẹo bọn họ vài câu, Phong Ngọc Lan ngượng ngùng ôm chặt eo Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn cười khẽ.

Phong Ngọc Lan dùng trán húc lưng anh mấy cái.

Điều này khiến Đường Minh Sơn cười to hơn.

"Nhìn cặp vợ chồng kia kìa."

Một chị nhìn thấy hành động của Phong Ngọc Lan xong thì vừa cười vừa chỉ cho người bên cạnh.

"Thấy rồi, cô vợ này của Tiểu Đường giỏi lắm đấy, làm chuyện gì cũng quen tay rất nhanh, tôi thấy lần này người làm việc kém ở phòng gia công có khả năng sẽ bị cô ấy thế chỗ đấy."

"Chuyện này thì chưa chắc, vì phòng xuất hàng bên kia con gái của chủ nhiệm Vương cũng không tệ, tôi thấy nói không chừng sẽ được xếp qua đây."

Trong thoáng chốc, đều đang thảo luận xem cuối cùng vị trí trống của Trương Đại Lực sẽ dành cho ai.

Chương 46: Chương 46

Phong Ngọc Lan vừa mới vào cửa phòng gia công đã bị mười mấy người nhìn chằm chằm, cô thản nhiên đi tới vị trí của mình rồi ngồi xuống, chị dâu Tiêu tiến tới hỏi.

"Có nói với đồng chí Tiểu Đường chưa?"

"Nói rồi ạ." Phong Ngọc Lan đáp: "Bọn em thuận theo tự nhiên, làm nhân viên tạm thời cũng tốt mà."

Nghe cô nói như thế, chị dâu Tiêu chỉ xem như cô đang nói giỡn mà thôi.

Chủ nhiệm Lý cũng chậm chạp không công bố rốt cuộc là ai được vào, những công nhân còn lại đều đang đề cử anh chị em hoặc là người thân của mình.

Chủ nhiệm Lý nghe xong cũng chỉ cười, không hỏi thêm câu nào.

Mãi đến vài ngày sau, con gái chủ nhiệm Vương là Vương Yến Yến đến, khiến tâm trạng thấp thỏm của mọi người cũng bình tĩnh lại.

"Lại nhét thêm một người đi bằng cửa sau vào."

Một ông chú trợn mắt xem thường.

"Nói gì thế, tốt xấu gì thì người ta cũng tốt nghiệp cấp hai, chứ cái người làm nhân viên tạm thời kia còn chưa tốt nghiệp tiểu học đấy."

Có người ám chỉ.

"Chưa tốt nghiệp mà người ta còn được làm nhân viên tạm thời đấy, hơn nữa còn làm tốt hơn cả tôi và anh, anh đừng có chối."

Ông chú nghiêm túc nói.

Người nọ vốn chỉ nói thế thôi, không ngờ đối phương lại nghiêm túc như thế, thấy không có gì thú vị thì mím môi tiếp tục làm việc.

Lúc trước Vương Yến Yến hỗ trợ bên Cung tiêu xã, nhưng cô ấy một lòng muốn vào nhà máy sản xuất giấy bởi vì trong nhà còn một người anh trai, sau này cha cô ấy về hưu thì cơ hội công tác ấy cũng chỉ để lại cho anh trai cô ấy thôi, cô ấy mà gả chồng là chẳng nhận được gì.

Không ngờ rằng cơ hội lần này lại tới nhanh như thế, Vương Yến Yến hít một hơi thật sâu, học tập người mà chủ nhiệm Lý sắp xếp để hướng dẫn cô ấy gia công thế nào.

Lại nghe người khác nhắc tới Phong Ngọc Lan, vì thế cô ấy để ý tới đối phương khá nhiều.

Phong Ngọc Lan cảm nhận được cái nhìn của cô ấy, cảm thấy không thể hiểu nổi, nhìn chằm chằm vào cô làm gì?

Chị dâu Tiêu cũng phát hiện, cô ấy hơi cau mày, chặn cho Phong Ngọc Lan, tất nhiên cũng ngăn cách ánh mắt của Vương Yến Yến.

Vương Yến Yến thấy mình bị phát hiện, mặt mũi lập tức đỏ bừng, sau đó bắt đầu làm việc nghiêm túc.

Giữa trưa, Đường Minh Sơn đến tìm Phong Ngọc Lan để tới căng-tin ăn thức ăn nóng, chị dâu Tiêu cười tủm tỉm đi cùng với người khác, không làm phiền hai người.

"Sau khi chủ nhiệm Lý tới hỏi anh thì mới chọn Vương Yến Yến vào làm."

Lúc ăn cơm, Phong Ngọc Lan nhắc tới chuyện Vương Yến Yến cứ nhìn mình, Đường Minh Sơn nhỏ giọng nói.

"Vậy à." Phong Ngọc Lan cũng biết nguyên nhân: "Nhưng em cảm thấy hình như chủ nhiệm Lý đánh giá cao em quá rồi thì phải? Một người chưa tốt nghiệp tiểu học như em, không sợ tuyển em vào thì người ta sẽ nói ra nói vào ông ấy sao?"

"Chủ nhiệm Lý thích người dùng thực lực để nói chuyện, mặc dù Vương Yến Yến tốt nghiệp cấp hai nhưng thật ra còn chưa học tới lớp chín, cụ thể thế nào thì anh không rõ, chỉ nghe sư phụ nhắc tới vài câu thôi."

Đường Minh Sơn thấy cô không ăn phần thân cải thìa thì gắp vào chén của mình, rồi gắp thịt xào qua cho cô.

Phong Ngọc Lan vội vàng cản lại: "Đừng gắp, anh không ăn sao?"

"Anh ăn đủ rồi."

"Vậy cũng không cần, em ăn nhiêu đây là đủ rồi." Phong Ngọc Lan sờ mặt mình: "Mẹ và chị dâu hai nói em gầy, nhưng hôm nay em cân thì thấy mình mập lên hơn một cân đấy!"

"Béo một chút tốt hơn, trông phúc hậu."

Vào thời đại này mọi người đều cảm thấy béo một chút mới tốt, chứng minh là được ăn ngon, người có phúc.

"Ngũ quan của em nhỏ, béo lên sẽ trông như cái bánh nhân thịt ấy." Phong Ngọc Lan không dám tưởng tượng dáng vẻ của bản thân sau khi béo lên, vội vàng lắc đầu.

"Em đấy." Đường Minh Sơn phát hiện có đôi khi Phong Ngọc Lan rất trẻ con, nhưng lại rất đáng yêu.

Vương Yến Yến đang ăn cơm cùng chủ nhiệm Vương cách đó không xa, sau khi nhìn thấy bọn họ ăn cơm cùng nhau thì nhỏ giọng hỏi cha mình: "Bọn họ là người một nhà thật ạ?"

"Đúng vậy, là vợ của kỹ thuật viên Tiểu Đường, mới kết hôn hơn một tháng, lúc cha đi tặng quà thì con tới nhà chị cả rồi, không thấy được."

Chủ nhiệm Vương nói.

Vương Yến Yến lại nhìn hai người họ một cái, lúc này mới tán thưởng: "Trông bọn họ xứng đôi ghê."

"Con còn nói hả." Chủ nhiệm Vương trừng mắt: "Lúc trước cha đã nói kỹ thuật viên Tiểu Đường không tồi, nhưng con lại chê người ta tái hôn."

"Sao mà con không chê cho được?"

Vương Yến Yến bĩu môi: "Con là con gái nhà lành kết hôn lần đầu, sao phải chọn một người kết hôn lần hai chứ? Con muốn chọn người kết hôn lần đầu cơ."

"Vậy con nhìn trúng ai rồi? Con nói với cha để cha hỏi thăm thử xem."

Thấy con gái càng lúc càng lớn mà chưa nhìn trúng ai để bàn chuyện cưới hỏi, người làm cha có thể thấy không lo sao?

Vương Yến Yến bưng hộp sắt lên đi mất: "Con ăn xong rồi, cha cứ ăn thong thả."

Buổi chiều Phong Ngọc Lan phát hiện Vương Yến Yến không nhìn sang bên này nữa, cô ấy đang học tập rất nghiêm túc.

Nhưng vào lúc bắt tay vào làm, vì cô ấy không kịp phản ứng với những con số thay đổi bên trên nên khiến tiến độ của tổ bọn họ trì hoãn một tiếng,

Phong Ngọc Lan kết toán lương xong chuẩn bị về rồi mà tổ của Vương Yến Yến họ vẫn còn đang làm việc.

Chủ nhiệm Lý cau mày, chưa nói câu mắng mỏ nào nhưng cũng khiến đám người Vương Yến Yến thấy áp lực lớn khó chịu nổi.

Chỉ là càng sốt ruột thì càng lóng ngóng, Vương Yến Yến cũng không dám đổi vị trí với người khác vào lúc này, chỉ có thể kiên trì xem số liệu đã ghi chép, sốt ruột tới mức trên trán đầy mồ hôi, người cùng tổ thấy vậy càng không lên tiếng, cô ấy trì hoãn thời gian càng lâu, bầu không khí lại càng nặng nề hơn.

Chị dâu Tiêu kéo Phong Ngọc Lan đứng trong góc quan sát tình hình, Phong Ngọc Lan quay đầu nhìn bên ngoài, không thấy Đường Minh Sơn đâu thì biết là đối phương còn chưa tới, vậy nên cũng không ra ngoài.

Chủ nhiệm Lý đi về phía Vương Yến Yến, từng bước chân vang lên rất rõ ràng bên tai của những người tổ bên kia.

"Cô vội làm gì? Cô càng vội thì làm càng loạn! Cô ở hàng đầu, cô mà sai là những người phía sau cũng sẽ sai theo!"

Giọng nói nghiêm khắc của chủ nhiệm Lý vang vọng trong phòng.

"Xin, xin lỗi."

Vương Yến Yến cúi đầu khom lưng.

Thật ra công việc đứng đầu là dễ nhất, vậy nên cô ấy vừa tới mới được xếp vào vị trí này, vừa rồi cô ấy mất tập trung một chút, kết quả là thoáng cái đã loạn hết cả lên.

Chủ nhiệm Lý nhìn bốn phía xung quanh, thấy mấy người Phong Ngọc Lan còn chưa đi, sau khi tầm mắt dừng lại trên người Phong Ngọc Lan một lát thì lại gọi tên của chị dâu Tiêu.

Phong Ngọc Lan âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chị dâu Tiêu cười tủm tỉm bước tới thế chỗ của Vương Yến Yến, vừa tiếp tục theo thứ tự không rối loạn, lại vừa giảng giải cho Vương Yến Yến nếu sau này còn xuất hiện tình trạng này thì nên giải quyết như thế nào.

Vương Yến Yến cũng không dám lau nước mắt, nghiêm túc xem chị dâu Tiêu làm như thế nào, chỉ hơn mười phút ngắn ngủi, nhiệm vụ của tổ bọn họ đã làm trôi chảy xong.

Chủ nhiệm Lý phất tay lên: "Về nhà về nhà."

Vương Yến Yến đi theo chị dâu Tiêu và Phong Ngọc Lan ra khỏi phòng gia công, lúc này cô ấy mới lấy khăn tay ra lau khô nước mắt trên mặt.

"Không hiểu sao tôi lại mất tập trung, đến khi phản ứng lại thì đã rối loạn rồi."

"Ngày đầu tiên mà, sau này quen tay rồi thì tốt thôi."

Chị dâu Tiêu nói.

"Đúng vậy."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Đúng lúc này Đường Minh Sơn cũng tới, Phong Ngọc Lan vẫy tay với hai người họ rồi chạy về phía Đường Minh Sơn.

"Hôm nay hơi trễ, chờ lâu rồi đúng không." Đường Minh Sơn nói.

"Không có, tối nay ăn bún cải chua được không?"

"Được."

Hai người đi về phía khu vực đỗ xe đạp.

Vương Yến Yến nức nở vài tiếng rồi cũng đi về hướng đó, xe đạp của cô ấy đỗ cạnh xe đạp của Phong Ngọc Lan bọn họ.

"Chúng tôi đi trước nhé."

Sau khi Phong Ngọc Lan ngồi lên xe thì nói với Vương Yến Yến đang mở khóa.

"Ừ."

Vương Yến Yến vội vàng gật đầu.

Sau khi về nhà, cô ấy nói một tràng với mẹ Vương, cuối cùng chốt lại: "Ban đầu con còn lo đồng chí Phong Ngọc Lan sẽ không ưa người bỗng dưng chen vào là con, nhưng suốt cả ngày, con mới là người nhìn người ta nhiều, chứ cô ấy rất thản nhiên, nhìn khí chất đó đã thấy khác với người ta rồi. Mẹ à, mẹ nói xem tại sao một cô gái tốt như vậy lại gả cho người kết hôn lần hai như kỹ thuật viên Đường chứ?"

"Con ngậm miệng lại đi!"

Mẹ Vương nghe tới mức đau đầu.

"Đừng có nói sau lưng người ta, sao con không nhớ được điều này hả?"

Vương Yến Yến mím môi, ôm túi vải vào phòng.

Buổi tối hôm nay mấy đứa Quân Tử đến đây, Đường Minh Sơn lấy kẹo và hạt dưa đã mua sẵn ra, đựng hết vào trong chén sứ lớn, đặt ở giữa bàn để bọn chúng ăn trong lúc nghỉ ngơi.

Về đến nhà, tất nhiên mấy đứa Quân Tử có nói với cha mẹ, buổi sáng ngày hôm sau đám người chị dâu Vương đã tụ lại với nhau.

"Chúng ta chỉ tặng có mấy món lặt vặt, đâu đáng giá bằng nhiều kẹo như thế, tôi nghe con trai tôi nói, một mình nó ăn hết tám viên!"

"Con trai tôi cũng ăn sáu viên đấy, cứ tiếp tục thế này thì thành chúng ta chiếm lời từ nhà người ta rồi."

"Đúng thế chứ còn gì nữa!"

Chương 47: Chương 47

Vì thế cũng trong ngày hôm đó, lúc Phong Ngọc Lan bọn họ trở lại nhà ngang thì trước cửa nhà đã có vài người đứng chờ.

Chị dâu Vương chính là người đứng đầu.

Đường Minh Sơn mở cửa mời họ vào nhà ngồi.

"Là thế này, ngày nào mấy đứa nhỏ cũng tới làm phiền, mà hai người lại cho chúng ăn kẹo và hạt dưa linh tinh, đúng là khiến tụi tôi thấy ngại quá." Chị dâu Vương là người đầu tiên mở lời.

"Chúng tôi có vào huyện hỏi thăm thử, có người gửi con đến chỗ giáo viên để học bài, mỗi tháng đều phải trả tiền, sau khi chúng tôi thương lượng thì thính làm theo cách đó, mỗi tháng sẽ gửi chút tiền dạy học cho đồng chí Tiểu Phong."

"Đúng vậy đúng vậy, nên gửi."

"Đúng vậy, nếu không gửi thì trong lòng chúng tôi sẽ thấy không yên."

Phong Ngọc Lan vội vàng xua tay, đứng lên nói với bọn họ: "Tôi chỉ tiện tay giúp thôi, mọi người làm ơn đừng làm thế, đều là hàng xóm ở nhà ngang, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau thôi mà, hơn nữa tôi dạy cho mấy đứa nhỏ cũng giúp bản thân tiến bộ hơn, trau dồi không ngừng, đừng nhắc lại chuyện tiền nong nữa."

Biết ngay là cô sẽ nói như thế mà.

Vì thế chị dâu Vương cười tủm tỉm nói tiếp: "Chúng tôi tới đây không phải để đưa tiền."

Phong Ngọc Lan thở phào nhẹ nhõm.

"Mỗi nhà chúng tôi sẽ đưa hai người mười quả trứng gà vào hàng tháng."

"Đúng! Mười quả trứng gà!"

Ở đây có sáu gia đình nên tổng cộng là sáu chục quả.

Phong Ngọc Lan thấy đau đầu hơn.

Trứng gà cũng là thứ rất quý ở thời đại này, cô nhìn sang Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn đứng dậy nói: "Mỗi nhà ba quả trứng gà, nếu đưa nhiều hơn thì đừng đưa con tới nữa."

"Ba quả trứng gà? Cậu đúng là không biết thương vợ mình mà!"

Chị dâu Vương lập tức mắng.

Cuối cùng dưới sự chỉ trích của mọi người, chị dâu Vương quyết định mỗi nhà sẽ đưa năm quả trứng gà.

Vậy thì một tháng sẽ là ba mươi quả trứng gà.

Sau khi tiễn bọn họ đi, Phong Ngọc Lan thở dài: "Nhiệt tình quá."

Ban đầu Phong Ngọc Lan nói một quả trứng gà cũng sẽ không nhận, kết quả chị dâu Vương bọn họ tức giận hơn, hỏi có phải cô không muốn dạy tụi nhỏ nữa, thấy chướng mắt mấy quả trứng gà ít ỏi này đúng không.

Hay thật, cô nào dám nói gì nữa.

Đường Minh Sơn thấy vậy thì vươn tay xoa đầu cô, Phong Ngọc Lan giương mắt nhìn sang: "Anh dỗ em như con nít đấy hả?"

"Vừa rồi anh chẳng giúp được gì." Đường Minh Sơn hơi ngượng ngùng.

"Toàn là chị dâu thì anh nói được gì chứ." Phong Ngọc Lan bật cười: "Ba quả trứng gà đã bị chỉ trích là anh không thương em."

Đường Minh Sơn cũng cười theo: "Để anh nấu nước cho em gội đầu tắm rửa."

"Ừ."

Phong Ngọc Lan đi ngâm bún.

Nước tắm đều do Đường Minh Sơn gánh lên lầu ba.

Lúc Phong Ngọc Lan ở lầu ba thì anh đang ở nhà nấu cơm.

Chờ ăn cơm xong, lúc Phong Ngọc Lan đang dạy tụi nhỏ thì Đường Minh Sơn lên lầu một tắm rửa.

Lúc bọn nhỏ về rồi, Đường Minh Sơn lấy trứng gà bọn nhỏ mang tới cất vào rổ đựng trứng gà trong tủ dài.

Trong rổ vẫn còn mười mấy quả trứng, là mẹ Đường mang từ dưới quê lên.

Phong Ngọc Lan bước tới xem thử: "Trời càng ngày càng nóng, trứng gà không để được lâu nữa đâu."

"Vậy thì ăn thôi."

Đường Minh Sơn đóng ngăn tủ lại, sau khi tắt đèn thì cầm theo một ngọn đèn dầu khác, đi vào trong phòng cùng với Phong Ngọc Lan.

Hôm nay cách vách không có ai, cũng không biết Triệu Thiên đi đâu rồi mà không về nhà.

Sau khi Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn nói chuyện một hồi thì đi ngủ.

Bàn tay hai người đan lấy nhau dưới lớp chăn.

Ngày kết thúc công việc tạm thời là vào cuối tháng tư.

Được nhận tổng cộng mười tám đồng.

Phong Ngọc Lan tính ngày mai đi mua chút đồ để về quê thăm Nguyên Khang bọn họ, nếu có thể thì tốt nhất là được đón Nguyên Khang lên ở một khoảng thời gian.

Trước đó Đường Minh Sơn có tích góp được vài ngày nghỉ, đợt này tính về một chuyến với cô.

Bởi vì sẽ về ở mấy ngày nên Phong Ngọc Lan bọn họ soạn rất nhiều thứ mang về quê, hôm sau lại đi mua thịt, bột mì và bột ngô các thứ.

Chờ đến khi bọn họ tới đội sản xuất thì đúng lúc đang mở họp, vì thế mẹ Đường và Đường Văn Tuệ cầm mấy thứ trên xe đạp về nhà, tiện thể đẩy xe đạp đi.

Mà Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan thì ngồi xuống ghế trước đó của bọn họ, nghe đội trưởng đứng bên trên nói chuyện.

Cha Đường ngồi một bên, nhích qua một tí là bác cả Đường và gia đình của chú ba Đường.

Đội trưởng đang phê bình người khác, vẫn là kiểu phê bình chỉ đích danh.

"... Ba người này, lúc chúng tôi lao đầu làm việc chăm chỉ thì bọn họ lại có thể đi tìm chỗ ngủ! Đây là hành vi gì các đồng chí nói xem? Đây là hành vi lười biếng, nó rất xấu đấy!"

Đội trưởng khoảng bốn mươi tuổi, giọng nói rất lớn, ba người được chỉ tên đứng bên cạnh đỏ bừng cả mặt, Phong Ngọc Lan nhìn lại đó vài lần.

Đường Minh Sơn thấy thế liền nghiêng người hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Em chỉ nghĩ rằng..." Phong Ngọc Lan nói nhỏ: "Nếu biết đỏ mặt thì tại sao còn muốn giở trò chứ?"

"Chỉ là sự may rủi mà thôi."

Đường Minh Sơn đáp.

"Cũng đúng." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Sau khi đội trưởng phê bình xong thì lại bắt đầu khen ngợi những thành viên làm việc tích cực trong nhóm, cuối cùng nói một số chuyện bên lề rồi kết thúc cuộc họp.

Đường Minh Sơn lấy chiếc ghế mà Phong Ngọc Lan đang ngồi đi về phía cha Đường và những người khác đi về phía sườn núi.

Các bậc cha chú đang nói chuyện ở phía trước, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đi phía sau, trong chốc lát đã nhìn thấy được một đám cỏ đuôi chó.

Ngay khi đến ngã rẽ, mọi người nhìn thấy Nguyên Khang điên cuồng chạy đến.

"Mẹ!"

Nguyên Khang hét lên.

"Ôi..." Phong Ngọc Lan nhét nắm cỏ đuôi chó vào tay Đường Minh Sơn, cô đón được quả pháo nhỏ: "Kêu cha đi con."

"Cha." Nguyên Khang nắm tay của Phong Ngọc Lan rồi cẩn thận nhìn qua Đường Minh Sơn, sau đó nó nhỏ giọng gọi anh.

"Ừm." Đường Minh Sơn gật đầu.

"Mẹ ơi, bà bảo hôm nay mẹ sẽ không đi?"

Nguyên Khang ngẩng đầu lên hỏi cô.

"Không đi nữa, ở nhà thêm vài ngày, khi nào mẹ lên huyện thì mẹ sẽ dẫn con theo."

"Ở lại đó luôn sao mẹ?"

"Ở lại đó được thì tốt chứ sao con." Phong Ngọc Lan cười đáp.

"Nhưng con sẽ nhớ ông bà nội." Nguyên Khang vô cùng xoắn xuýt, Phong Ngọc Lan nắm bàn tay nhỏ bé của nó và tiếp tục tiến về phía trước.

"Chuyện này thì dễ lắm, nếu con nhớ họ thì chúng ta sẽ về đây mấy ngày, nhưng sẽ chờ đến lúc con học xong rồi đến kì nghỉ thì con mới về đây được."

Nguyên Khang vẫn không hiểu hết ý nghĩa của ngày nghỉ là gì, hôm nay nó rất vui bởi vì cha và mẹ sẽ ở nhà thêm vài ngày nữa, mặc dù nó có hơi sợ cha nó nhưng nó vẫn rất vui vẻ.

Khi họ về đến nhà, Đường Văn Tuệ đang quét dọn sân vườn, khi thấy bọn họ trở về cô lập tức chạy ra đón: "Cha với mẹ nhờ anh ra sau nhà đóng giúp cái kệ, chị dâu ba, em hái được nhiều trái cây dại, em đã rửa sạch và để trên bàn rồi, chị vào ăn thử xem sao."

Đường Minh Sơn cũng đi ra phía sau.

Sau khi Phong Ngọc Lan rửa sạch tay liền bị Nguyên Khang kéo lên nhà ăn trái cây dại, chờ đến khi Đường Văn Tuệ bước vào, cô hỏi: "Sao chị không thấy chị dâu hai đâu vậy?"

"Sáng sớm hôm nay chị dâu hai về nhà mẹ thăm anh trai rồi ạ." Sau khi Đường Văn Tuệ ngồi xuống rồi nói: "Lúc làm việc thì bị thương ở tay, em nghe có vẻ nghiêm trọng dữ lắm."

"Có chuyện như vậy sao." Phong Ngọc Lan có hơi ngạc nhiên: "Không đi bác sĩ sao em?"

"Chỉ lên trạm y tế trên thị trấn rửa vết thương thôi, không lên bệnh viện trên huyện, có người trong nhóm nhìn thấy mới về nói với cha mẹ, bằng không cũng không ai biết được."

Đường Văn Tuệ nói.

Ban đầu Phong Ngọc Lan muốn ra phía sau giúp đỡ, nhưng mẹ Đường đã qua đây rồi, vì thế mẹ bảo các cô đừng đi, chỉ cần ngồi trong sân rồi trò chuyện thôi.

Phong Ngọc Lan bế Nguyên Khang, cô nâng bàn chân bé tí của nó lên rồi lấy tay đo đạc, Nguyên Khang ngoan ngoãn để cô lắc qua lắc lại.

"Mấy ngày nay mấy đứa về đây còn bọn nhỏ thì như thế nào?"

"Mấy hôm trước con đã xem qua bài tập của bọn nhỏ, chỉ cần chú ý nghe giảng trên lớp rồi làm bài thì không có vấn đề gì lớn cả."

Phong Ngọc Lan cười đáp.

"Chị dâu ba giỏi thật." Đường Văn Tuệ tán dương.

"Đừng có thổi phồng chị quá, khen hoài chị đỏ mặt mất." Phong Ngọc Lan cười khúc khích, thấy con của bác cả Đường chạy đến, cô

liên buông Nguyên Khang ra, hai đứa nhóc cùng nhau nghịch trong bùn.

Nhìn thấy hai đứa trẻ ngây thơ vô lo vô nghĩ, mẹ Đường nhỏ giọng nhắc tới bác gái cả.

"Sức khỏe của bà ấy ngày ngày không ổn, càng ngày càng gầy đi, mẹ nói đưa bà ấy đi bệnh viện nhưng bà ấy nhất định không đi, còn nói chỉ là bệnh cũ mà thôi, không chịu đi bệnh viện đóng tiền viện phí."

"Không khuyên được sao ạ?"

Phong Ngọc Lan nhỏ giọng hỏi.

Mẹ Đường cau mày lắc đầu.

Chương 48: Chương 48

Đường Văn Tuệ cũng nói nói: "Anh họ cả cũng tức giận, hôm trước anh ấy còn cãi nhau một trận với bác gái cả, nhưng càng làm loạn thì sức khỏe của bà ấy lại càng không ổn, em có nghe chị dâu họ nói rằng hai ngày nay hai mẹ con bọn họ không nói chuyện với nhau."

Một người thì nghĩ mình lớn tuổi rồi, đi bệnh viện cũng chỉ tốn thêm tiền, chi bằng để lại cho con cháu.

Một người thì lại nghĩ mẹ ốm thì phải đi chữa bệnh, tiền có thể kiếm lại được, nhưng mẹ mất rồi thì có tiền để làm gì!

Hàng năm đội sản xuất đều phát một số tiền, có khi đất riêng trồng nhiều rau củ ăn không hết nên sẽ chở đến chợ nông sản để bán, cũng được một ít tiền, gia đình cũng có thể có dư tiền chi tiêu rồi chữa bệnh cho người già.

"Vì suy nghĩ đến gia đình nhưng hai người lại nghĩ hai hướng khác nhau."

Mẹ Đường không khỏi nghĩ đến cảnh người nhà cố gắng chữa trị cho bà khi bà lâm trọng bệnh mấy năm trước.

Sao lúc đó bà lại không nghĩ như chị dâu nhỉ?

Nếu bà không trị bệnh thì thằng ba sẽ là sinh viên đại học, con đường tương lai tươi sáng...

Thấy bà thất thần, Đường Văn Tuệ biết mẹ Đường đang nghĩ đến chuyện gì nên cô ấy lập tức khoác tay bà, nói: "Mẹ, con nghĩ chúng ta nên đi khuyên bác gái cả, bà ấy chỉ mới năm mươi thôi, đời còn rất dài, chẳng lẽ lại không muốn ở với con cháu nữa sao?"

"Đúng vậy đó mẹ, để ngày này kéo dài qua ngày khác thì bệnh ngày càng nặng thêm mà thôi, thực ra bệnh của bác gái cả cũng không nặng lắm đâu, chắc cũng không tốn bao nhiêu tiền đâu ạ."

Sau khi thấy Đường Văn Tuệ nháy mắt, Phong Ngọc Lan cũng nói đỡ.

Mẹ Đường lập tức vui vẻ hẳn lên: "Đúng là như thế, con và Minh Sơn cũng lâu rồi không gặp bà ấy, đợi khi nào Minh Sơn làm xong việc thì chúng ta cùng đến nhà bác gái cả thuyết phục bà ấy."

"Dạ."

Sau khi Đường Minh Sơn vội vàng làm xong việc thì cũng đã hơn một tiếng sau, anh làm việc ở sau nhà cũng nghe cha Đường và anh hai Đường nói về chuyện của bác gái cả, vì thế anh cầm theo một số thực phẩm anh đã mang về để đến nhà của bác cả cùng với mẹ Đường, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang.

Bác gái cả Đường thực sự đã gầy hơn lúc trước rất nhiều kể từ lần bọn họ đến thăm.

Nhìn thấy Phong Ngọc Lan và mọi người đến đây, bác gái cả Đường rất vui vẻ: "Sao đến đây mà lại mang nhiều đồ thế này? Không lẽ mấy đứa xem bác là người ngoài sao?"

"Đâu có đâu ạ, mấy món này rất ngon, cháu mang đến cho bác nếm thử một chút ạ."

Phong Ngọc Lan cười đáp.

"Đúng rồi, chúng ta đều là người một nhà, sao lại khách sáo như thế chứ." Mẹ Đường trực tiếp đưa đồ cho bà ấy: "Đem cất đi rồi ngồi xuống đây trò chuyện nào."

"Mời ngồi." Anh họ cả và chị dâu họ cầm ghế từ nhà trên lại đây, nhà trên có hơi tối, không sáng sủa bằng trong sân.

Anh họ cả đến bên cạnh Đường Minh Sơn, anh ấy cúi xuống nói gì đó với anh, Đường Minh Sơn gật đầu đáp lại.

Trong lúc trò chuyện, Phong Ngọc Lan có đề cập đến tình trạng sức khỏe của bác gái cả, chị dâu họ đang ở trong sân vội vàng trả lời: "Anh chị khuyên mẹ như thế nào cũng đều không được, anh chị lo lắng lắm rồi!"

"Có gì đâu mà lo với chả lắng?" Bác gái cả Đường không đồng tình: "Con người mà, ai cũng bệnh thôi, đến một lúc nào đó ông trời gọi đi thì bác sĩ có thể cứu được nữa sao?"

"Bác gái cả, bác mê tín quá rồi, bây giờ y học tiến bộ nên không thể tin vào những chuyện đó nữa đâu." Đường Minh Sơn nhẹ nhàng đáp.

Là người có học thức nhất ở nhà họ Đường, Đường Minh Sơn đương nhiên được những người lớn tuổi coi trọng, có lẽ bác gái cả sẽ nghe lời anh nói.

Sau khi nói một hồi, mọi người cũng hiểu tại sao bác gái cả lại không muốn đến bệnh viện, thứ nhất là muốn để dành tiền, lý do thứ hai là bác gái cả sợ mình bệnh nặng làm liên lụy đến người nhà.

Sau khi Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan cùng nhau hợp sức khuyên nhủ bà, nhà anh họ cả cũng nài nỉ bà cả buổi trong sân, vì thế bác gái cả đã đồng ý đến bệnh viện huyện để gặp bác sĩ vào chiều hôm đó.

Bác cả Đường mặt mày hớn hở đi mượn một một chiếc xe bò, cùng anh họ cả đưa bác gái cả đến bệnh viện huyện.

"Minh Sơn, sao con không đi theo vậy?"

Khi thấy Đường Minh Sơn trở về nhà, mẹ Đường đang nói chuyện cùng Phong Ngọc Lan ngạc nhiên hỏi.

Sau khi ăn cơm trưa, Đường Minh Sơn cũng qua bên kia hỗ trợ bác cả Đường, vốn tưởng rằng anh sẽ đi theo họ đến bệnh viện.

"Bác cả và mọi người không cho con đi theo."

Đường Minh Sơn ngồi xuống bên cạnh Phong Ngọc Lan: "Khi vừa trèo lên xe bò thì suýt chút nữa con bị đẩy ngã xuống rồi."

"Bác cả của con thật là..." Mẹ Đường nhịn không được bật cười: "Ông ấy chỉ là không muốn làm phiền con mà thôi."

"Có phiền gì đâu ạ." Đường Minh Sơn đáp.

"Hi vọng bác gái cả của tụi con không có chuyện gì." Mẹ Đường sờ đầu Nguyên Khang thì thầm.

Trong khoảng thời gian này, ở nhà không có nhiều việc phải làm, cũng không có việc gì phải làm trong nhóm, làm cỏ cũng chỉ mất vài ngày, vì thế Phong Ngọc Lan đi theo Đường Minh Sơn và những người khác đến sau núi để đốn củi.

Nguyên Khang cũng đi theo đến đây.

Nó có đeo một cái gùi (*) trên lưng, được anh hai Đường đan cho nó, đan rất chặt và cũng rất đẹp, khi nó đeo sau lưng, nhìn từ sau chỉ thấy một cái đầu be bé cùng đôi chân ngắn ngủn.

(*) Cái gùi: vật dụng đan thủ công bằng tre, mây, dùng để đựng đồ, có hai quai tiện mang vác.

Phong Ngọc Lan ước gì cô có điện thoại di động và có thể chụp lại cảnh này.

Đường Văn Tuệ đi phía sau cô, còn Đường Minh Sơn thì đi cuối cùng.

"Đi lên đây rồi qua ngọn đồi kia thì sẽ thấy động Đại Dương." Đường Văn Tuệ vừa đi vừa nói với Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan nhìn sang bên kia, cô chỉ có thể thấy những ngọn đồi kéo dài vô tận, nhìn không thấy điểm cuối: "Chúng ta phải đi thêm bao lâu nữa vậy?"

"Cũng khá lâu đấy." Đường Văn Tuệ kể về chuyện leo núi với các anh trai hồi còn bé: "Em cảm thấy em đi cả một ngày lận, anh hai còn ghét em vì em đi chậm, vì thế anh ấy liền cõng em trên lưng."

Cô ấy càng kể thì càng tức, vì vậy cô ấy gọi anh hai Đường đang đi phía trước dừng lại.

"Anh hai, anh nói xem có phải như vậy không!"

Anh hai Đường gãi đầu, quay đầu nói lớn: "Anh vốn không muốn xách em theo đâu, em còn nhỏ lại dính người như thế, tụi anh đi đưa đồ còn em thì cứ nằng nặc đòi theo, sau đó anh cõng em một quãng xa như thế, thiếu chút nữa là mệt muốn c.h.ế.t đi được!"

Đường Văn Tuệ cũng không nhớ rõ chuyện lúc đó như thế nào vì đã trôi qua nhiều năm rồi, nhưng lúc này cô ấy không tin lời anh hai Đường nói, vì thế cô lại hỏi một đương sự khác: "Anh ba, có chuyện như vậy nữa sao anh?"

Đường Minh Sơn cầm trong tay hai cọng cỏ đuôi chó, nghe vậy ngẩng đầu lên đáp: "Anh chỉ nhớ lúc đó em lén đi theo tụi anh, vì cha mẹ không tìm được em nên vô cùng sốt ruột, sau khi về nhà, bốn anh em ta đều bị phạt."

Phong Ngọc Lan nghe thấy chuyện như thế rất thú vị, phía sau Đường Văn Tuệ tiếp tục hỏi anh hai Đường về chuyện lúc đó, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cùng nhau đi dạo, Nguyên Khang đang đi trước mặt họ, thỉnh thoảng quay lại nhìn bọn họ.

Họ không cần đi lên đỉnh núi mà dừng lại ở lưng núi, anh hai Đường và Đường Minh Sơn cùng nhau chặt cành cây, Phong Ngọc Lan và những người khác nhặt nhánh cây ở bên dưới, vì Nguyên Khang còn nhỏ, lại sợ nhánh cây quẹt trúng nó, nên nó được phân công đi giữ cái gùi.

Sau khi nhóc con được phân công nhiệm vụ, nó liền làm bộ dáng tuân theo, đứng thẳng dưới gốc cây mà không động đậy gì cả.

Bởi vì không chỉ có bọn họ tới đốn củi, còn có những người khác, hiển nhiên cũng xuất hiện một đám con nít tám chín tuổi, khi vừa nhìn thấy Nguyên Khang, bọn chúng liền kêu Nguyên Khang đi tìm trái cây dại quanh đây.

Chương 49: Chương 49

Nguyên Khang lập tức lắc đầu: "Tớ phải canh giữ cái gùi này rồi."

"Cái gùi này có gì mà cần canh đâu chứ, nó cũng không có mọc chân chạy mất."

Một bé trai cao gầy đến kéo nó.

Nguyên Khang lùi lại một bước, nó nhìn thấy Phong Ngọc Lan ôm một nhánh cây lại đây, nó lập tức chạy lon ton đến bên cạnh cô: "Tớ muốn ở cạnh mẹ tớ."

Phong Ngọc Lan cười với hai đứa bé, cô còn chưa kịp nói gì thì bọn trẻ đã bỏ chạy.

"Mấy đứa chạy làm gì, mấy đứa phải chào thím ba Đường chứ!"

Mẹ của bọn trẻ nhìn thấy thì gọi lại.

Hai bé trai cười đùa chạy mất, Phong Ngọc Lan mỉm cười nói không sao, cô bỏ nhánh cây xuống rồi ngồi xổm nói với Nguyên Khang: "Con muốn đi chơi thì đi, nhưng con không được đi đến nơi cao quá, phải để mọi người có thể thấy được con đó."

"Con không đi đâu, con chỉ canh giữ cái gùi mà thôi." Nguyên Khang cúi người ôm lấy cánh tay cô, dụi khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem lên người cô, Đường Văn Tuệ thấy được cảnh này cũng mềm nhũn cả người.

"Chị dâu ba, thường ngày Nguyên Khang cũng đi chơi với đám Xuyên Tử rồi, lúc chúng ta đi ra ngoài thì nó cũng đều đi theo chúng ta cả."

"Vậy sao." Phong Ngọc Lan bế nó lên: "Vậy con ở chỗ này chờ mọi người nhé."

"Dạ!"

Nguyên Khang đáp lại một cách dõng dạc.

Sau khi chặt gần hết các nhánh cây, Đường Minh Sơn và anh hai Đường cũng trèo xuống, cùng nhau giúp thu dọn nhánh cây, cuối cùng là đem chất vào trong cái gùi, Nguyên Khang đưa cái gùi nhỏ của nó trước mặt Phong Ngọc Lan, ngẩng đầu dùng ánh mắt long lanh nhìn cô.

"Mẹ, mẹ giúp con thêm với."

"Được thôi."

Phong Ngọc Lan tìm thấy mấy nhánh tre, dùng cỏ khô buộc chúng lại với nhau rồi đặt chúng vào trong chiếc gùi nhỏ.

Tre khô là vật liệu đốt rất tốt, buộc chúng bằng cỏ khô cùng với mấy một ít lá khô cũng không nhiều hơn một cân.

Quả nhiên Nguyên Khang lại thấy ít, nó nhìn thoáng qua mấy cái gùi sau lưng anh hai Đường và những người khác, nó nũng nịu: "Mẹ, con cũng là đàn ông, mẹ, mẹ giúp con thêm một chút nữa nha."

"Bây giờ con chỉ mới là chàng trai nhỏ thôi, mỗi năm con lớn lên thì mẹ lại cho con thêm một chút nữa."

Phong Ngọc Lan cúi người mỉm cười.

Đường Minh Sơn đã đeo gùi lên lưng, anh thấy nó còn muốn bám lấy quần áo của Phong Ngọc Lan thì ho nhẹ, Nguyên Khang quay đầu thấy cha đứng sau lưng và đang nhìn chằm chằm nó, vì thế không thể nào giả vờ được nữa.

"Nhanh nhanh nhanh."

Phong Ngọc Lan nâng cái gùi lên, Nguyên Khang không nói lời nào liền đeo trên lưng, nhìn thấy anh hai Đường đang đi phía trước, nó liền đi theo sát: "Bác hai ơi, bác đi từ từ đợi cháu với!"

"Được được được." Anh hai Đường luôn thương yêu nó.

"Chờ dì nữa nha." Đường Văn Tuệ cũng cười nói.

"Chờ dì nhỏ." Nguyên Khang đứng tại chỗ, nó thấy Phong Ngọc Lan đi sau Đường Văn Tuệ, cuối cùng là Đường Minh Sơn, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi về đến nhà, Nguyên Khang được Phong Ngọc Lan và những người khác khen một trận, dưới cái nhìn của Phong Ngọc Lan, Đường Minh Sơn lấy ra một viên kẹo và đưa nó.

"Không tệ chút nào."

Nguyên Khang chớp đôi mắt nhìn bàn tay to trước mặt, cuối cùng nó cũng đỏ mặt nhận lấy, sau đó trốn vào sau lưng mẹ Đường đang đứng ở bên cạnh.

Đường Minh Sơn thấy thế thì có hơi buồn cười: "Cha nhớ là chưa từng đánh con lần nào, sao con lại sợ cha thế?"

Mặc dù biết rằng đây không phải là con trai mình, nhưng dưới sự đồng ý của cha Đường và tình yêu thương của mẹ Đường, Đường Minh Sơn cũng không có ý định đổ lỗi lên người đứa trẻ này, tuy

bình thường cũng chưa thân thiết quá mức nhưng anh cũng tự đánh giá rằng cũng không có đánh nó.

"Con không đánh nó nhưng con không có cười nhiều với nó." Mẹ Đường trừng mắt nhìn anh: "Được rồi, cha con đi đến nhà chú ba Đường hỗ trợ phòng bếp rồi, con với thằng ba qua đó xem một chút, giúp được gì thì giúp."

Thấy xương 1

Trong ba anh em nhà cha Đường, chỉ có căn nhà của cha Đường là được trùng tu từ năm ngoái, bác cả Đường và chú ba Đường đều là nhà cũ.

Nhà bếp của chú ba Đường có hơi rách nát, cuối cùng thì tối hôm qua cũng hạ quyết tâm thu dọn nhà bếp, thế nên sau khi kéo gỗ từ trên núi về nhà, cha Đường bèn đi qua giúp một tay.

"Được."

Đường Minh Sơn đồng ý, cùng anh hai Đường đến nhà chú ba Đường.

Anh vừa đi, chợt thấy Nguyên Khang thả lỏng hoạt bát hơn hẳn.

Lúc thì làm nũng trong lòng mẹ Đường, lúc thì ở trong lòng Phong Ngọc Lan cầm tay cô chơi, nếu không thì ôm cánh tay Đường Văn Tuệ, gọi cô ơi cô à.

Đường Văn Tuệ đang nghe Phong Ngọc Lan nói chuyện với mẹ Đường, bị nó gọi một tiếng, bèn cúi đầu nhìn nó: "Sao vậy?"

Lúc này Nguyên Khang chợt cười hì hì, giấu mặt vào sau lưng cô ấy, Đường Văn Tuệ bị nó chọc khiến mất bình tĩnh.

Cuối cùng cô ấy giữ nó, ôm vào lòng, lại thuận tay nhét một viên kẹo giấy màu vàng vào bàn tay nhỏ bé của nó, Nguyên Khang

không động đậy gì nữa.

Cẩn thận bóc giấy gói kẹo ra rồi bỏ vào miệng, vẻ mặt hưởng thụ.

Mẹ Đường đang nói về anh trai của chị dâu hai Đường.

"Cũng không biết vết thương có nghiêm trọng hay không, nếu không kịp chữa trị thì sẽ phải chịu tội cả đời."

Đường Văn Tuệ nghe vậy thì lắc đầu: "Con thấy không chữa nữa đâu, như năm kia đó, bắp chân anh ta bị thương cũng tiện đó băng bó luôn, về nhà tự mình tìm thảo dược đắp lên, con thấy lần này chắc cũng gần giống thế."

"Thì là tiếc tiền đó." Mẹ Đường thở dài, cũng hiểu cách làm của anh trai chị dâu Đường: "Anh ấy có ba đứa con trai, bên trên còn hai cụ già, phần tiền này hận không thể chia thành hai phần để dùng."

Trong lớp Phong Ngọc Lan có một học sinh, hoàn cảnh gia đình cũng rất khó khăn nên nghe nói thế cũng gật đầu: "Đều là do nghèo."

"Đúng thế." Mẹ Đường liên tục gật đầu: "Bác cả gái các con cũng đau lòng vì tiền, cũng may có các con khuyên ngăn, chỉ hy vọng bà ấy không có chuyện gì."

Trong lúc nói chuyện, chị dâu hai Đường đã trở lại.

Hai mắt cô ta có hơi đỏ, vừa nhìn là biết đã khóc, quay về thấy Phong Ngọc Lan, nhất thời cười lên: "Đã về rồi à, mấy ngày trước chị còn nhắc tụi em với mẹ đấy."

"Chị dâu hai." Phong Ngọc Lan đứng dậy kéo tay cô ta lại đây ngồi, trong sân có nhiều ghế gỗ, ngồi cái nào cũng được.

"Anh trai con bị thương thế nào rồi?"

Mẹ Đường vội vàng hỏi.

Nguyên Khang tuột từ trong lòng Đường Văn Tuệ xuống, chạy đến trước mặt chị dâu hai Đường, được chị dâu hai Đường ôm vào lòng sờ đầu, cô ta nghẹn ngào hai tiếng mới nói: "Đã nhìn thấy rõ xương rồi! Còn nói mình không sao, con nói thêm vài câu, anh ấy còn nổi giận với con."

"Thấy rõ xương rồi?"

Ba người Phong Ngọc Lan hít sâu một hơi.

Vậy thì vết thương cũng không hề nhẹ!

"Vâng ạ! Nhìn rất dọa người." Chị dâu hai Đường thuận tay lau nước mắt, sau đó ôm lấy Nguyên Khang, để nó ngồi tựa lưng vào mình, đỏ mắt tiếp tục nói.

"Chị dâu con cũng nổi giận, trong nhà đã mượn tiền, muốn chữa tay cho anh ấy, anh ấy thì sao? Cầm tiền xong bèn trả cho cho người ta! Mọi người nói xem nên làm gì giờ!"

"Không khuyên được, mềm cứng không ăn." Chị dâu hai Đường nghĩ đến vết thương liền cảm thấy đau lòng: "Sao mà bọn con không biết việc anh ấy muốn tiết kiệm tiền chứ, nhưng cũng không thể tiết kiệm như vậy được!"

"Đã bị thương đến nỗi có thể nhìn thấy xương rồi, không thể kéo dài thêm được nữa!"

Mẹ Đường nhíu mày: "Mẹ thấy mấy hôm nay sẽ ngày càng nóng hơn, nếu vết thương mưng mủ, thì việc tay có giữ được hay không cũng khó nói!"

"Đúng vậy, nhưng anh ấy, anh ấy vẫn không nghe, con nói thêm vài câu còn mắng con, bảo con không có việc gì thì ít về nhà mẹ đẻ đi." Chị dâu hai Đường tủi thân, nói xong lại khóc.

Nguyên Khang xoay người qua, giơ bàn tay nhỏ bé vụng về lau nước mắt cho cô ta, lòng chị dâu hai Đường mềm nhũn, ôm Nguyên Khang vào lòng: "Nguyên Khang ngoan quá."

"Đừng khóc nữa!" Mẹ Đường bảo chị dâu hai Đường đi theo mình vào phòng, đưa mười đồng cho cô ta: "Con qua nhà chú Ba tìm thằng ba về, để thằng bé về nhà cùng con, dù thế nào thì hôm nay cũng phải đưa anh trai con đi chữa trị!"

Chị dâu hai Đường cầm tiền, ánh mắt cay cay: "... Mẹ."

"Được rồi." Mẹ Đường nhẹ nhàng đẩy cô ta một cái: "Còn không mau đi đi."

"Vâng!"

Chị dâu hai Đường lao ra muốn đến nhà chú ba Đường, Phong Ngọc Lan cũng hiểu chuyện gì xảy ra, cô ngăn chị dâu hai Đường lại hỏi: "Anh hai có biết đạp xe đạp không?"

Nhìn thấy chiếc xe đạp Phượng Hoàng mới trong sân, chị dâu hai Đường kéo tay Phong Ngọc Lan lại nắm thật chặt: "Anh ấy biết, nhưng nếu đưa cả anh trai chị đi thì sẽ không dễ ngồi, chúng ta vẫn nên đi mượn xe bò thì tốt hơn, em dâu ba yên tâm đi."

Nói xong liền vội vàng chạy đến nhà chú ba Đường.

Nguyên Khang còn chạy theo, Phong Ngọc Lan bảo nó chậm một chút, Nguyên Khang vừa đáp lời vừa bước cái chân ngắn tũn về phía nhà chú ba Đường.

Đường Văn Tuệ chạy đến trước mặt chiếc xe đạp, lúc này mới kinh ngạc hỏi: "Chị dâu ba, không phải bọn chị mượn chiếc xe này sao?"

"Không phải, là anh ba em nhờ một người bạn trong thành phố làm giúp vé xe đạp, sau đó mua nó."

Phong Ngọc Lan cười nói.

"Anh ba lợi hại quá!"

Mẹ Đường nghe vậy cũng vui theo: "Cứ mượn xe người ta cũng không tốt, mình có xe đạp, muốn đi đâu thì đi."

"Vâng ạ, Văn Tuệ em có biết đạp xe không? Không biết thì chị dạy em."

"Em không biết." Đường Văn Tuệ hưng phấn đến đỏ mặt: "Em có thể học không? Có khi nào em làm hỏng xe không?"

"Không đâu, đến đây, chị dạy em."

Phong Ngọc Lan đẩy xe đạp vào trong sân, mẹ Đường thì đặt toàn bộ ghế đẩu gỗ lên trước cửa nhà trên, như vậy thì trong sân không có đồ lặt vặt, học đạp xe cũng tiện hơn.

"Chậm một chút." Thỉnh thoảng, mẹ Đường sẽ gọi một hai tiếng.

Khi Nguyên Khang và A Tráng cùng trở về thì trông thấy vẻ mặt hưng phấn của Đường Văn Tuệ đang đạp xe đạp đi lòng vòng trong sân.

"A a a! Chị dâu ba mau bảo bọn Nguyên Khang tránh ra!"

Đường Văn Tuệ quẹo vòng chỗ không người còn được, nhưng bỗng nhiên có thêm hai đứa nhóc, cô ấy thấy căng thẳng hơn, sợ không cẩn thận đụng ngã bọn nó.

Chương 50: Chương 50

Phong Ngọc Lan bảo cô ấy đừng hoảng hốt, tiến lên dắt mỗi đứa một tay, để chúng ngồi ở cửa nhà chính nhìn Đường Văn Tuệ đạp xe.

Vẻ mặt Nguyên Khang và A Tráng đều là sự hâm mộ.

A Tráng nói: "Chờ anh lớn lên, anh cũng muốn học!"

"Em cũng thế." Hàm răng Nguyên Khang có hơi lọt gió.

Phong Ngọc Lan và mẹ Đường không nhịn được cười theo.

Nguyên Khang cũng không biết vì sao họ lại cười, giống như bánh bao ngốc cười theo bọn họ.

Đầu Đường Văn Tuệ bị quay đến choáng váng, lúc này mới miễn cưỡng buông xe đạp ra rồi đi xuống: "Chị dâu ba, học xong thì có phải khi đổi sang chiếc xe đạp khác cũng vẫn biết đạp không?"

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Không đợi Đường Văn Tuệ nói gì, mẹ Đường đã nheo mắt hỏi: "Con còn có thể tìm một chiếc xe đạp khác?"

Đường Văn Tuệ gật đầu: "Không phải anh hai của Thục Phân có một chiếc xe đạp sao? Thục Phân nói chờ tới lúc anh hai cậu ấy không ở nhà thì đồng ý đi lên trấn họp chợ với con!"

Chương Thục Phân cũng là cô gái trong đội, là chị em tốt chơi chung với Đường Văn Tuệ từ nhỏ tới lớn.

Vẻ mặt mẹ Đường nhất thời nhẹ nhàng hơn: "Vậy à."

Thấy Đường Văn Tuệ đưa hai đứa nhỏ đi làm việc khác, mẹ Đường thấp giọng giải thích với Phong Ngọc Lan: "Hai năm nữa con bé mới có thể nói tới việc kết hôn, mẹ chỉ sợ xảy ra chuyện gì đó."

"Là thế nào ạ?"

Phong Ngọc Lan khó hiểu.

Mẹ Đường chậc một tiếng: "Trong đội chúng ta có một tên côn đồ, tên đó cũng có một chiếc xe đạp, cũng không biết lấy từ đâu ra, bên ngoài truyền đủ kiểu, mẹ chỉ sợ..."

Mặc dù bà cũng biết không thể phán đoán một người là tốt hay xấu từ trong miệng người khác nhưng bà từng tận mắt thấy, tên khốn kia hôn môi với cô gái khác ở ngay trong ruộng ngô, nếu Văn Tuệ dính chút xíu quan hệ gì tới tên đó thì bà tức c.h.ế.t mất!

"Mẹ yên tâm đi, Văn Tuệ sẽ không thế đâu." Phong Ngọc Lan trấn an nói.

Tuy Đường Văn Tuệ còn nhỏ nhưng cô ấy là một cô gái rất có chủ kiến, cũng rất thông minh.

"Nó thích chơi với con, con nghe ngóng xem nó thích người như thế nào." Mẹ Đường nhỏ giọng nói.

Phong Ngọc Lan nhìn về phía Đường Văn Tuệ đang gọi hai đứa nhóc ở cửa sân, mười lăm tuổi, ở đời sau vẫn còn là một học sinh.

Đường Văn Tuệ vừa quay đầu liền phát hiện ánh mắt mẹ và chị dâu ba nhìn mình có hơi kỳ lạ, cô ấy cúi đầu nhìn quần áo của mình,

chẳng lẽ làm bẩn chỗ nào à?

Đang thấy kỳ lạ, chỉ thấy chị dâu ba đột nhiên biến sắc.

Phong Ngọc Lan cảm thấy bụng dưới truyền đến cảm giác quen thuộc, biến sắc, vội vàng đỏ mặt đứng dậy đi tới trước mặt mẹ Đường thấp giọng nói một câu.

Mẹ Đường cười, kéo cô vào phòng.

Sau đó lấy từ trong ngăn tủ lấy ra hai tấm đai kinh nguyệt, ở giữa món đồ này có hơi rộng, có thể đặt giấy bản vào, sau khi chuẩn bị xong thì buộc dây thừng quanh thắt lưng là có thể giữ chặt.

*Đai kinh nguyệt hay còn được gọi là vải kinh nguyệt, vải tháng; dùng trong thời kỳ kinh nguyệt, thường là dây đai dài và để trong nhà, khi đến kỳ thì buộc chặt nó trên eo mình.

*Giấy bản: loại giấy được làm thủ công từ các nguyên liệu có sẵn trong tự nhiên, giấy có màu vàng nhạt, dai, thoang thoảng mùi thơm.

"Đây là mẹ mới làm, vốn định đưa cho Văn Tuệ nhưng con bé nhất quyết tự mình làm, thế là để đó, con cầm dùng đi."

Trong đầu Phong Ngọc Lan có ký ức về cách dùng thứ này, vội vàng cầm lấy cái này và giấy bản vào nhà xí.

May là không ra quần, chỉ là đã từng dùng quen băng vệ sinh của đời sau, Phong Ngọc Lan mặc thứ này có chút không tự nhiên, cũng không dám ngồi.

Thỉnh thoảng còn đi nhà xí nhìn một cái, chỉ sợ ra quần, kết quả không xảy ra chuyện gì cả, còn thấy rất bất ngờ.

Lúc Đường Minh Sơn trở về, thấy vợ mình đang ngồi ở cửa nhà chính, đang dùng lá dâu tằm làm châu chấu cho Nguyên Khang, vẻ mặt Nguyên Khang ngạc nhiên đứng ở bên cạnh nhìn cô.

"Rồi xuyên qua như này, con xem, châu chấu đã xong rồi."

Phong Ngọc Lan đưa châu chấu làm từ lá dâu tằm cho Nguyên Khang, đôi mắt Nguyên Khang trợn tròn, nhận con châu chấu mập mạp kia nói: "Không giống châu chấu mà ông hai với anh Xuyên Tử làm cho con, con này béo quá!"

"Đúng vậy, nó ăn rất khỏe, cái đầu to nè, là đại ca trong châu chấu đó!"

Phong Ngọc Lan cố ý nói.

Nguyên Khang nghe vậy càng thích con châu chấu mập mạp trong tay hơn: "Mẹ thật tốt!"

Khóe mắt thấy Đường Minh Sơn trở về, Nguyên Khang tới gần Phong Ngọc Lan, sau đó nhỏ giọng gọi: "Cha."

"Ừ." Đường Minh Sơn gật đầu, anh múc nước rửa tay trước, đợi quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng Nguyên Khang đâu, kỳ lạ nói: "Người đâu rồi?"

"Đến nhà bếp tìm mẹ rồi." Phong Ngọc Lan đến kỳ nên mẹ Đường bảo cô đợi thôi, lần đầu tiên con dâu mới đến kỳ sẽ không cho vào nhà bếp, tập tục này cũng do Đường Văn Tuệ vừa nói với cô.

Cũng không biết có phải lấy cớ hay không, Phong Ngọc Lan cũng không tiện hỏi Đường Minh Sơn, bèn hỏi chuyện anh hai Đường bọn họ.

"Lúc chị dâu hai tới, bọn họ liền đi luôn." Đường Minh Sơn ngồi xuống bên cạnh cô: "Chú ba giữ bọn anh ở ăn cơm, anh bảo cha ở lại, anh quay về với mọi người."

Phong Ngọc Lan nghe vậy liền cười.

Đường Minh Sơn cũng không ngồi xuống lâu, đi tới nhà bếp phụ chút việc, vì thế Nguyên Khang vốn đang ở phòng bếp, lại giơ châu chấu mập mạp đi ra.

"Hai người này đúng thật là..."

Phong Ngọc Lan cũng không biết nói gì cho phải, nhẹ nhàng nhéo cái mũi nhỏ của Nguyên Khang: "Đi, chúng ta đến nhà anh trai A Tráng của con, xem ông nội của con đã về chưa."

Nguyên Khang dùng tay kia nắm lấy tay cô: "Vâng!"

Giờ trời vẫn chưa tối, đi trên con đường nhỏ giữa quê vẫn có thể thấy không ít người đang đi về nhà.

Lúc này, vừa ra khỏi sân không xa thì nhìn thấy mẹ Xuyên Tử đang mặt đầy tức giận mắng chửi, trong tay đang xách một con khỉ đột hướng về nhà.

"Là anh Xuyên Tử!"

Nguyên Khang lớn tiếng gọi.

Xuyên Tử nghe thấy giọng nó xong thì ngẩng đầu nhìn qua, thấy Nguyên Khang đang nắm lấy tay Phong Ngọc Lan, lại nghiêng đầu nhìn mẹ mình, chợt lẩm bẩm: "Đều là mẹ kế, sao khác biệt lại lớn thế cơ chứ?"

Mặt của mẹ Xuyên Tử méo mó, cuối cùng cố gắng nặn ra một nụ cười, chào hỏi Phong Ngọc Lan một cái, sau đó không còn xách cổ áo Xuyên Tử nữa, trực tiếp kéo cánh tay cậu bé bước nhanh về phía trước.

Xuyên Tử vẫn không ngừng kêu gào, kết quả đương nhiên là bị mẹ Xuyên Tử mắng chửi lớn tiếng hơn át đi.

“Anh Xuyên Tử.”

Nguyên Khang khá lo lắng nhìn bóng lưng họ đi xa.

“Ngày mai con lại đến tìm anh ấy chơi.” Phong Ngọc Lan cười nói.

“Vâng ạ.” Nguyên Khang gật đầu, sau đó lại hỏi: “Anh ấy sẽ bị đánh sao mẹ?”

Nghĩ đến dáng vẻ khỉ đột kia của Xuyên Tử, Phong Ngọc Lan không dám đảm bảo, chỉ có thể ho nhẹ một tiếng nói: “Ngày mai con lén hỏi anh ấy thử xem.”

“Vâng ạ.”

Nguyên Khang thấy rất có lý.

Hai người đến nhà bác cả Đường, chị dâu họ và A Tráng đang ở nhà bếp nấu cơm tối, thấy họ đến thì chị dâu họ nhiệt tình mời ngồi, tiện thể giữ lại ăn cơm.

“Em chỉ đến thăm bác cả gái họ rồi về ạ.”

Phong Ngọc Lan vội từ chối khéo.

“Vẫn chưa về, nhưng có nhờ người đến đưa lời nhắn.” Chị dâu họ nở nụ cười tươi hơn: “Nói bệnh của mẹ không nghiêm trọng như chúng ta nghĩ, truyền nước biển vài ngày là được, ngày mai ông nội A Tráng về rồi, chị đi thay ông ấy.”

“Vậy thì tốt, không có vấn đề lớn gì thì tốt! Giờ em về nói với bên mẹ em để họ cũng vui chung!”

Phong Ngọc Lan cũng thở phào.

“Là chị không nhớ.” Chị dâu họ cảm thán một tiếng: “Chiều nay chị cũng bận chóng cả mặt, sau khi nhận được lời nhắn thì chỉ biết đây là chuyện tốt, nhưng không kịp nói với các em!”

Thế là chị ấy bảo A Tráng đến nhà chú ba Đường, Phong Ngọc Lan thì dẫn Nguyên Khang về nhà.

"Anh A Tráng cứ nhìn anh châu chấu của con." Nguyên Khang giơ châu chấu mập ú của mình lên nói.

"Vậy chi bằng con đan cho anh ấy một con?"

Lúc trước Phong Ngọc Lan đã dạy nó đan thế nào.

"Vâng!"

Nguyên Khang lập tức gật đầu: "Con cũng đan một con mập ú, để châu chấu của anh A Tráng làm anh của châu chấu của con."

"Tại sao chứ?"

Phong Ngọc Lan phối hợp hỏi.

"Bởi vì anh A Tráng là anh của con, nên anh ấy, cái của anh ấy cũng là anh."

Nguyên Khang cố gắng giải thích.

Hai người tay nắm tay đi trên con đường nhỏ, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng nói non nớt của trẻ con.

Sau khi biết được sức khỏe của bác cả gái Đường không có vấn đề gì lớn, mẹ Đường chắp hai tay bái lạy tổ tiên an nghỉ: "Thật là tổ tiên phù hộ!"

"Mẹ, mẹ làm gì vậy? Không được mê tín phong kiến."

Đường Văn Tuệ cười nói.

"Trong nhà mình còn không thể an ủi thần linh tổ tiên chút sao?"

Mẹ Đường cười mắng.

Đường Minh Sơn đã dọn cơm lên bàn rồi, bên này Phong Ngọc Lan dẫn Nguyên Khang đi rửa tay xong thì cũng lên theo.

Sau khi ăn cơm, nước rửa chân cũng đun trong nồi xong rồi, Nguyên Khang, Phong Ngọc Lan còn có Đường Văn Tuệ đang rửa chân trong một chậu.

Chân nhỏ của Nguyên Khang mũm mĩm, Phong Ngọc Lan dùng chân thanh tú của mình chạm vào chân nhỏ của Nguyên Khang, Nguyên Khang chợt cười khúc khích.

Đường Văn Tuệ thấy vậy cũng chạm vào chân nhỏ còn lại của nó, trực tiếp chọc Nguyên Khang cười ha ha không ngừng.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, mẹ Đường cười cười, nhìn đứa con trai thứ ba bên cạnh đang giúp đan giày cỏ, dưới ánh đèn dầu, Đường Minh Sơn đang thuần thục đan giày cỏ, thấy bà cứ nhìn chằm chằm mình mãi, bèn nghi hoặc ngẩng đầu: "Mẹ?"

"Minh Sơn à." Mẹ Đường dịu giọng nói: "A Lan là một cô gái tốt, con chắc chắn phải sống tốt với con bé, biết chưa?"

"Biết ạ, mẹ đừng lo, nghe cha nói dạo này mẹ không uống thuốc?"

"Mẹ cũng không sao nữa rồi, còn bốc thuốc làm gì."

"Bác sĩ đã nói rồi, phải tĩnh dưỡng lâu dài." Đường Minh Sơn nhẹ giọng khuyên nhủ, chờ Phong Ngọc Lan họ vào, Đường Minh Sơn mới ra ngoài rửa chân.

Cha Đường được con trai chú ba Đường đưa về, cậu em họ Đường Văn Cường hai mươi tuổi, lớn lên cũng cao ráo, vẫn còn chưa kết hôn.

"Uống rượu à?"

Ngửi được mùi trên người ông, mẹ Đường nhận ra.

“Cha con khuyên bác hai uống chút.” Đường Văn Cường giải thích.

“Chỉ uống nửa chén, người cũng già rồi, uống rượu không tốt.”

Cha Đường lắc đầu ngồi xuống.

Đường Minh Sơn và Đường Văn Cường nhìn nhau, Đường Văn Cường lo sợ nhìn sang chỗ khác, thấy vậy Đường Minh Sơn và mẹ Đường hiểu ra, đây không chỉ có nửa chén thôi đâu.

Chú ba Đường thích uống rượu, trong nhà thường xuyên để sẵn.

Đường Văn Cường cầm đèn dầu chuồn đi, Phong Ngọc Lan đến nhà xí đổi giấy bản, sau đó về phòng nghỉ ngơi.

Chương 51: Chương 51

Vì cô đến kỳ, đêm nay cũng không ngủ chung với Nguyên Khang, Nguyên Khang cũng nghe lời, mẹ Đường tìm một cái cớ, Nguyên Khang bèn theo bà về phòng ngủ.

Đường Minh Sơn và cha Đường nói chuyện rất lâu ở nhà chính, chờ khi anh về phòng thì Phong Ngọc Lan đã ngủ mất rồi.

Anh rất nhanh phát hiện ra, tư thế ngủ của Phong Ngọc Lan khác với ngày thường, cô ngủ cong eo.

Đường Minh Sơn đến gần nhìn thử, phát hiện mi tâm của cô hơi nhíu lại, nhớ ra năm ấy lúc em gái đến kỳ, trong nhà chỉ có anh và anh hai, sau khi gà bay chó chạy mới hiểu rõ là chuyện gì nên mới không có cảnh tượng ngốc nghếch đưa em gái đến trạm xá, mà là mời chị dâu họ qua giúp đỡ.

Đường Minh Sơn nằm xuống, sau khi tắt đèn dầu, cũng nghiêng người theo cô, sau đó một bàn tay to lớn nhẹ đặt lên bụng của Phong Ngọc Lan.

Trong mơ màng, Phong Ngọc Lan cảm nhận được trên bụng có một bàn tay, chợt giật mình, Đường Minh Sơn vội vàng đè vai cô lại: "Là anh."

"Anh làm gì đấy?"

Phong Ngọc Lan nhẹ dịch tay anh ra nhỏ tiếng nói.

"... Em không thoải mái, phải sưởi ấm."

"... Sao anh biết phải sưởi ấm?"

Phong Ngọc Lan nghiêng đầu hỏi.

"Em gái năm ấy... Chị dâu họ nói vậy đó."

Anh kể lại một lần cho Phong Ngọc Lan nghe, có điều dĩ nhiên chị dâu họ không cho anh và anh hai giúp, chỉ nói bừa một câu, còn bảo họ ghi nhớ, sau này yêu thương vợ như vậy.

Phong Ngọc Lan nghe xong không nói gì.

Đường Minh Sơn lại đặt tay lên, thấy cô không đẩy ra, bèn ngoan ngoãn để ở đấy.

Tay của anh rất to, cũng rất ấm, không lâu sau thì Phong Ngọc Lan thiếp đi.

Sáng hôm sau lúc thức dậy, Đường Minh Sơn vẫn còn bên cạnh, tay vẫn đặt trên bụng cô.

Cô chậm rãi ngồi dậy, Đường Minh Sơn mở mắt ra: "Sao thế em?"

"Không có gì." Phong Ngọc Lan đỏ mặt đẩy tay anh ra: "Vất vả rồi, đồng chí Minh Sơn."

Bị cô chọc như vậy, Đường Minh Sơn cũng khẽ cười, thuận thế rút tay lại: "Không vất vả, ngủ thêm lát nữa?"

"Không cần đâu." Phong Ngọc Lan chỉnh quần áo lại xong, bước ra khỏi cửa phòng đến nhà xí trước.

Vừa ra khỏi cửa nhà chính thì cô thấy Nguyên Khang ngồi trong sân, đang vụng về dùng lá tắm bện châu chấu.

Cô đến nhà xí trước, sau khi tẩy rửa xong hết, quay lại rửa tay rồi đến nhà bếp xem thử, cuối cùng bị mẹ Đường đuổi ra, cô bèn nhấc ghế đẩu ngồi cạnh Nguyên Khang.

"Còn nhớ bện thế nào không con?"

Nguyên Khang thấy cô thì rất vui, giơ cao tác phẩm của mình lên: "Mẹ xem nè! Con bện nhiều vậy nè!"

Nhiều thật, một đống to đùng lỏng lẻo, chỉ là nhìn không ra dáng vẻ của châu chấu chút nào cả.

Phong Ngọc Lan liếc nhìn vẻ mặt mong được khen của Nguyên Khang, cũng không đả kích tính tích cực của nó, mà cười híp mắt gật đầu: "Không tệ, nhưng giờ có phải châu chấu hơi béo quá không? Không có sinh lực, nào, cùng mẹ kéo lá tằm bên này, chúng ta bớt chút thịt cho nó được không con?"

"Vâng ạ."

Nguyên Khang đi qua, Phong Ngọc Lan kéo bàn tay nhỏ của nó, chỗ nên siết chặt thì siết chặt lại, một con châu chấu to bằng một nửa con ban đầu xuất hiện.

Nguyên Khang kinh ngạc hoan hô không thôi.

"Sau khi con bện xong phải tặng cho mẹ." Nó nói với đôi mắt sáng ngời: "Con phải bện đẹp hơn chút nữa."

Phong Ngọc Lan đưa châu chấu cho nó, bảo nó tiếp tục bện.

Khi cuối cùng Nguyên Khang cũng làm xong, muốn tặng cho Phong Ngọc Lan thì Đường Minh Sơn đi qua, anh ngồi một bên, cầm lá tằm Nguyên Khang không dùng đến trên đất, hai ba cái đã bện ra một con châu chấu vừa to vừa đẹp, sau đó quơ trước mặt Nguyên Khang, rồi đưa thẳng cho Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan: "..."

Nguyên Khang nhìn cái của mình bện, lại nhìn cái của Đường Minh Sơn, so sánh với nhau, của nó xấu thật, thế là miệng nhỏ méo xệch, mắt đỏ lên, cầm châu chấu xấu xí mình bện, sau đó "oa" một tiếng chạy vào nhà bếp: "Bà nội ơi!"

Đường Minh Sơn sững sờ: "Nó khóc cái gì?"

Phong Ngọc Lan nhìn châu chấu lớn trong tay, cuối cùng cũng biết tại sao Nguyên Khang sợ anh rồi.

Lúc mẹ Đường dắt Nguyên Khang nước mắt đầm đìa ra ngoài, Phong Ngọc Lan cũng đứng dậy đi đến cạnh Nguyên Khang, nhận lấy châu chấu bị nó vò lộn xộn: "Mẹ thích cái của Nguyên Khang, Nguyên Khang bện lần đầu, tất nhiên hơi kém chút so với với cái đã bện không biết bao nhiêu lần của cha con rồi, nhưng lần đầu Nguyên Khang bện được đã tặng cho mẹ, điều này mạnh hơn cha con!"

"Đúng đó." Mẹ Đường liên tục gật đầu, sau đó quở trách hất cằm về Đường Minh Sơn đứng trong sân: "Sao mà so đo mấy cái này với con chứ?"

"Con thấy nó nửa ngày trời không bện ra một cái đàng hoàng thì thị phạm cho nó chút thôi."

Đường Minh Sơn nói.

Đường Văn Tuệ trưng mặt đi ra ngoài, nghe nói thì cười khì khì: "Rồi chọc Nguyên Khang khóc luôn?"

"Ăn mì." Cha Đường cũng khó mà giấu được ý cười: "Mì của Nguyên Khang là ông múc, hay là sao?"

"Con muốn mẹ múc cho con."

Nguyên Khang đã được Phong Ngọc Lan vỗ về xong rồi, lúc này ngẩng gương mặt nhỏ nhắn đầy vết nước mắt mong chờ nhìn cô.

"Được, nhưng chúng ta đi rửa mặt trước đã, không thể làm bé mèo hoa."

Phong Ngọc Lan lấy hai con châu chấu trong tay móc lên tường, rồi nắm tay Nguyên Khang đi rửa mặt.

Đường Minh Sơn đi qua, nhìn hai con châu chấu song song trên tường, một lớn một nhỏ, một con như thật, một con miễn cưỡng có thể nhìn ra vài đặc trưng của châu chấu.

"Anh ba, anh được thật đấy." Đường Văn Tuệ cầm bát đi đến: "Vẫn là chị ba biết dỗ con, anh thì thôi bỏ đi."

"Ăn mì của em đi."

Đường Minh Sơn giơ tay xoa nhẹ đầu cô ấy, thành công làm tóc cô ấy bù xù.

Đường Văn Tuệ tức vô cùng, hét lên một tiếng: "Mẹ! Anh ba bắt nạt con!"

"Các con đều dừng lại cho mẹ!"

Giọng của mẹ Đường từ nhà chính truyền ra.

Phong Ngọc Lan múc mì cho Nguyên Khang xong thì thêm chút mỡ lợn, còn có hành băm, cuối cùng trộn đều lên cho nó: "Hơi nóng, mẹ bưng lên bàn giúp con."

"Vâng ạ."

Nguyên Khang đặt hai tay lên thành bếp lò, đứa nhóc bé xíu, còn chưa cao bằng bếp lò nữa.

Sau khi Phong Ngọc Lan trộn mì của mình và của anh xong thì một tay bưng bát đi đến bếp, đến khi Đường Minh Sơn đi vào, Phong Ngọc Lan chào anh: "Minh Sơn, anh chọn bát mì đi."

"Được."

Đường Minh Sơn nhìn thoáng qua thấy Nguyên Khang đang trốn bên cạnh Phong Ngọc Lan nên trả lời mang một chút ý cười.

Hiện tại Nguyên Khang không dám đối mặt với anh, nó cứ lẽo đẽo theo Phong Ngọc Lan vào phòng rồi ngồi xuống ăn mì.

Đợi tới lúc Đường Minh Sơn đi đến, Nguyên Khang lập tức di chuyển đến chỗ Đường Văn Tuệ bên kia, Đường Minh Sơn thấy vậy thì cố ý ngồi bên cạnh nó, thế là tốc độ ăn mì của Nguyên Khang lập tức tăng nhanh.

"Ăn từ từ thôi, con đừng dọa nó."

Cha Đường trừng mắt nhìn Đường Minh Sơn một cái.

Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ nhìn nhau, khó giấu được nụ cười.

Sau khi ăn sáng xong, cha Đường và Đường Minh Sơn đi đến nhà chú ba Đường để phụ giúp, còn mẹ Đường thì dự định ở lại để đi sửa sang vườn rau của mình, đã đến lúc gieo mầm cây ớt và cây đậu đũa rồi.

Phong Ngọc Lan cũng đi cùng để giúp đỡ, còn Đường Văn Tuệ thì bắt đầu làm việc, hôm nay đến lượt cô ấy chăn trâu.

Nếu là trước kia, Nguyên Khang sẽ đi theo Đường Văn Tuệ để nhìn mấy con trâu lớn, nhưng hôm nay nó lại chọn đi theo Phong Ngọc Lan đến vườn rau ở sân bên cạnh.

Phong Ngọc Lan xắn ống tay áo lên, cô vừa nói chuyện thường ngày với mẹ Đường, vừa giúp phân chia giống rau thành từng vùng bùn.

Còn Nguyên Khang thì đang vểnh m.ô.n.g lên trời mà nhổ cỏ dại ở bên cạnh, nó còn chơi rất vui vẻ, mẹ chồng nàng dâu nhìn thấy vậy nên cũng không kéo nó vào nói chuyện cùng.

"Đừng coi thường khu đất trồng rau này, bốn mùa trong năm là nhà chúng ta đều dựa vào nó." Mẹ Đường vừa cười nói với Phong Ngọc Lan vừa nhìn vườn rau trước mặt.

Trong "trí nhớ" của Phong Ngọc Lan, bây giờ là nền kinh tế tập thể tính theo hệ thống điểm lao động, mỗi hộ gia đình đều phải làm việc và đi làm để có được điểm làm việc, mà điểm làm việc không chỉ có thể đổi lấy thức ăn, mà vào cuối năm khi thống kê số điểm làm việc, nếu vượt qua điểm trung bình của mọi người thì còn có thể chọn đổi điểm làm việc vượt quá thành tiền.

Lương thực trong đất của nhà nước thì phải nộp thuế lương thực, phần còn lại thì cho toàn bộ vào kho của đội sản xuất để tiện cho đội viên đổi lương thực.

Có rau quả tự nhiên tại ruộng vẫn có thể trao đổi nhưng rau quả thừa thì sẽ bị đội sản xuất sẽ đưa vào công xã, sau khi công xã mua thì sẽ đưa tất cả ra chợ nông sản của nhà nước để bán.

Số tiền mà nhóm sản xuất thu được sẽ dùng để phân phát cho mọi người.

Đây cũng là một trong những cách kiếm thu nhập chính của thôn dân khi kinh tế cá thể chưa phát triển.

Sau khi gieo trồng xong, Phong Ngọc Lan vừa quay đầu lại là đã lập tức nhìn thấy một đứa bé người toàn bùn đất, cô nhìn trái nhìn phải, thật sự nghĩ không ra tại sao con mình lại làm mình thành như vậy.

Bản thân đứa trẻ dính bùn cũng không phải không biết xấu hổ, nên hai bàn tay nhỏ đầy bùn đất xoắn vào nhau, cúi đầu không nói gì.

"Cậu bé đất đến từ đâu vậy?"

Phong Ngọc Lan nói đùa.

"Núi, đến từ núi ạ."

Đứa trẻ dính đất gãi bùn trên mặt và trả lời.

“Em bé trên núi cũng không bẩn như vậy.” Mẹ Đường cười mắng: “Mau về thôi, hôm nay trời nắng lớn, đợi đến lát nữa bà đun nước cho cháu tắm, cũng đã mấy ngày chưa tắm rồi.”

Việc tắm rửa thì cần phải chịu khó, gia đình có hơi không nỡ đốt củi, người lớn chỉ tắm hai đến ba lần trong một tháng, vì vậy càng không cần nói đến trẻ con.

Có chấy trên đầu là chuyện bình thường.

Phong Ngọc Lan đi về nhà với một tay cầm rổ trúc, tay còn lại thì nắm lấy tay của Nguyên Khang.

Đúng lúc Đường Minh Sơn cũng trở về.

"Cũng đã sắp xong rồi, anh cũng không giúp được gì nhiều cho nên mới quay về." Đường Minh Sơn liếc nhìn đứa bé dính đầy bùn bên cạnh Phong Ngọc Lan nhiều lần: "Làm sao vậy?"

“Con hỏi nó đi." Mẹ Đường đi theo phía sau cười nói.

Nguyên Khang không nói lời nào, chỉ tiếp tục tiến lại gần bên cạnh Phong Ngọc Lan. Nhìn thấy bộ dạng bẩn như vậy, Đường Minh Sơn kéo nó lại gần, khẽ nhíu mày nói: "Mau tắm đi."

Nguyên Khang càng không ngừng nhìn về phía Phong Ngọc Lan và mẹ Đường, mẹ Đường cũng đưa mắt nhìn Phong Ngọc Lan.

Chương 52: Chương 52

Phong Ngọc Lan ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Phải tắm cho sạch sẽ, cần đun một ít nước nóng, Minh Sơn tắm cho Nguyên Khang đi, ôi, bụng của em không được thoải mái lắm, chỉ có anh mới giúp được thôi."

"Vậy em nghỉ ngơi đi, để anh tắm cho nó."

Đường Minh Sơn sau khi nghe cô nói bụng của cô thấy không thoải mái, thì anh lập tức gật đầu đồng ý.

Mẹ Đường cười tủm tỉm đặt cái cuốc xuống, không nhờ Phong Ngọc Lan giúp đun nước mà tự mình đi vào bếp, trong hai, ba giây là đã đun nước.

Nguyên Khang đang đứng trong sân, Đường Minh Sơn xách hai thùng nước ra, đặt chiếc chậu gỗ lớn hình tròn do cha Đường và anh hai Đường làm cho Nguyên Khang ra sân, sau khi thêm nước lạnh cho phù hợp thì anh ngẩng đầu nhìn Nguyên Khang đang đứng căng thẳng không thôi ở trước mặt, nói.

"C.ởi quần áo ra, rồi ngồi vào đây đi."

Phong Ngọc Lan và mẹ Đường đang ngồi ở cửa nhà trên, nghe thấy vậy cũng kêu Nguyên Khang.

"Nguyên Khang mau cởi quần áo rồi ngồi vào đi, tắm rửa xong sớm một chút thì có thể đi chơi."

Mẹ Đường nói.

"Đúng vậy, mau nhanh lên, không phải muốn dẫn mẹ đi đào hành dại sao?"

Phong Ngọc Lan cũng cười nói.

Nguyên Khang cởi bỏ bộ quần áo bẩn của mình trong hai, ba giây, sau đó thì lập tức bước vào chậu gỗ.

Đường Minh Sơn chưa từng tắm cho nó, vì vậy Nguyên Khang cảm thấy rất ngạc nhiên và căng thẳng.

Tay của cha rất to, sức lực cũng lớn hơn ông nội, bà nội, chú hai và dì hai, có hơi đau nhưng Nguyên Khang lại không kêu lên một tiếng.

Nhưng thật ra mẹ Đường vẫn luôn không ngừng nói với Đường Minh Sơn phải nhẹ tay một chút: "Con mau nhìn cánh tay nó đi! Đều đỏ lên cả rồi!"

Đường Minh Sơn bất đắc dĩ quay đầu lại: "Bùn trên cánh tay của nó đều đã khô rồi, nếu không chà xát thì phải làm sao mới sạch được đây ạ?"

"Con giội chút nước không phải đã được rồi sao?"

Mẹ Đường vỗ đùi đến độ tiếng bốp bốp vang lên, rõ ràng là không hài lòng với Đường Minh Sơn một chút nào.

Phong Ngọc Lan ở bên cạnh cười vui vẻ đến nỗi dạng thẳng hai chân ra.

Nước trong chậu đã đục ngầu, Đường Minh Sơn bế Nguyên Khang lên, rồi bảo nó đứng sang một bên, sau đó thì tự mình đổ nước ra ngoài, rửa sạch chậu gỗ, sau đó lại đổ một xô nước sạch khác vào.

Vì để một lúc cho nguội nên cũng không nóng lắm, sau khi cho thêm chút nước lạnh vào thì lại để cho Nguyên Khang ngồi vào.

Nguyên Khang ngồi trong chậu gỗ, muốn nghịch nước nhưng sợ Đường Minh Sơn không vui, vì vậy nên ngoan ngoãn để anh động chạm.

Không tính là gà bay chó sủa, nhưng quả thật Đường Minh Sơn không thuần thục, đợi đến khi Nguyên Khang mặc quần áo sạch sẽ vào rồi đứng trước mặt mẹ Đường và mọi người, Phong Ngọc Lan kéo ống tay áo của Nguyên Khang lên, thì phát hiện trên cánh tay của nó có một chút vết đỏ.

Là do bị Đường Minh Sơn chà xát mà ra.

“Cha của cháu cũng thật là lợi hại.” Mẹ Đường tặc lưỡi một cái: “Ai không biết còn tưởng thằng bé tắm cho heo con!”

"Cháu không phải là heo con."

Nguyên Khang lập tức nói.

"May là cháu không phải, nếu không thì càng đỏ hơn." Mẹ Đường lấy khăn lau khô tóc cho Nguyên Khang, tóc của Nguyên Khang cũng đã hơi dài, mẹ Đường vừa lau vừa nói thầm: "Lần sau khi đi chợ, bà phải đưa cháu đi cạo đầu.”

Có thợ cắt tóc ở trên thị trấn, cũng là người của công xã, có d.a.o cạo râu, có chậu gỗ, hơn nữa còn có nước nóng, họ gội trước rồi mới cạo, tay nghề cũng không tệ lắm, ít nhất trên đầu sẽ không bị cạo đến nỗi trầy xước.

Nguyên Khang giơ tay vén mái tóc còn hơi khô của mình, nói với Phong Ngọc Lan: "Không dài."

"Không muốn cạo sao?"

Phong Ngọc Lan cười hỏi.

Nguyên Khang gật đầu: "Chú đó rất hung dữ."

"Nếu không dữ một chút, thì bọn nhóc như các cháu sẽ khóc đến nỗi không cạo đầu được." Mẹ Đường giải thích một câu: "Còn lộn xộn nữa, lần trước đội sáu có một đứa nhóc vừa khóc vừa di chuyển, suýt chút nữa đã xảy ra chuyện."

"Rất nguy hiểm." Phong Ngọc Lan gật đầu, sau đó hỏi ngược lại Nguyên Khang: "Nguyên Khang này, lúc cạo đầu con có ngoan không?"

Nguyên Khang lập tức ôm lấy mẹ Đường đang định nói chuyện, lớn tiếng nói: "Cháu không sợ! Lần sau cháu sẽ đi theo bà nội để cạo đầu!"

Mẹ Đường bị dáng vẻ chột dạ của nó làm cho buồn cười, khóe mắt thoáng thấy Đường Minh Sơn đang giặt quần áo của Nguyên Khang rồi đem đi phơi, bà lại càng cười tươi hơn.

"Giỏi, giỏi, giỏi, Nguyên Khang của chúng ta là dũng cảm nhất."

Khi Đường Văn Tuệ trở về, còn mang về một ít măng rừng.

"Cũng may là nó mọc trong kẽ đá nên không ai nhìn thấy, vẫn còn non, đến trưa thì cho lên bếp nấu rồi trộn ăn luôn."

Xuyên Tử đến tìm Nguyên Khang để đi chơi, sau khi Nguyên Khang nói với người lớn, lúc này nó mới chạy "bạch bạch bạch" ra sân rồi nắm tay Xuyên Tử cùng đi về phía con đường nhỏ bên kia.

"Em nói cha em tắm với em sao?"

Xuyên Tử nghe Nguyên Khang nói đến chuyện tắm rửa, ngay lập tức đôi mắt trừng to lên.

Suy cho cùng thì Nguyên Khang nhỏ hơn hai tuổi, cho nên nó cảm thấy anh Xuyên Tử nói như vậy cũng không có gì sai: "Đúng, đúng rồi ạ."

"Chú ấy lớn như vậy, còn tắm chung chậu với em sao?"

Xuyên Tử thật sự rất kinh ngạc, dù sao cậu bé từ khi năm tuổi đã tự mình tắm rửa, cha của cậu bé cũng tự mình tắm rửa.

Nguyên Khang nghe vậy thì thầm nghĩ, đúng là ở trong cùng một cái chậu, chỉ là cha nó ở bên cạnh cái chậu mà thôi.

"Đúng vậy."

Xuyên Tử tặc lưỡi một cái: "Anh thật không hiểu người lớn lại còn tranh chậu với trẻ con làm gì, bà nội của em không ngăn cản sao?"

“Bà và mẹ của em đều nhìn thấy khi ngồi ở cửa nhà trên, còn kêu cha em từ từ tắm rửa.”

Nguyên Khang ra dấu nói.

Xuyên Tử: ...

Nghẹn hồi lâu, cuối cùng cậu bé cũng nghẹn nói ra một câu: “Người nhà của em khá, khá khác người.”

Sau khi trở về, cậu bé lập tức nói chuyện này với bà nội của mình, bà nội Xuyên Tử là một bà già thích buôn chuyện nên lập tức quay người chạy sang nhà bên cạnh để kể cho bà chị nghe.

"Ôi trời, bà không thể tưởng tượng được đâu? Bà Hai nhà họ Đường ngồi ở cửa nhà trên, nhìn thấy con trai và cháu trai của bà ta cùng nhau tắm trong sân! Hơn nữa còn dùng chung một cái chậu, đúng rồi, còn có con dâu thứ ba của bà ta cũng ở đó!”

Bà chị già nghe thấy vậy thì kinh sợ không thôi, cứ hỏi lại không ngừng cho chắc.

"Bà ta và con dâu cùng nhìn con trai và cháu trai của mình tắm chung chậu sao? Còn là giữa thanh thiên bạch nhật sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy, cháu trai của tôi chính mắt nhìn thấy, tôi cũng là người sẽ không nói năng lung tung!"

Bà nội Xuyên Tử vỗ n.g.ự.c lớn tiếng nói.

Vì vậy, vào buổi chiều khi vợ chồng anh hai Đường trở về, thì chợt nghe bà nội Xuyên Tử và một số bà già khác nói thằng ba vẫn còn trẻ con, còn coi mình là một đứa trẻ, giữa thanh thiên bạch nhật mà tắm ngoài sân, còn tranh chậu tắm với con của mình, mà mẹ và ba đứa em còn ở một bên vỗ tay hoan hô?

Chị dâu hai Đường và anh hai Đường: ???

"Hình như em không có nghe nhầm thì phải."

Chị dâu hai Đường ngoáy lỗ tai: "Đây là chuyện mà em ba có thể làm sao?"

Anh hai Đường khúm núm bảo vệ em trai: "Em ba sẽ không làm vậy đâu, em ấy từ nhỏ đã không thích tắm chung với anh, chứ đừng nói đến là tắm ở trong sân!"

Nhưng trong lòng anh ấy đã có chút không chắc chắn.

Hai người nhanh chóng đi qua bà nội Xuyên Tử và nhóm người đang tán gẫu vô cùng sôi nổi rồi bước nhanh chân về nhà.

Khi về đến nhà thì không nhìn thấy Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan, trong nhà chỉ có mẹ Đường.

Hai người nhìn nhau, chị dâu hai Đường nhịn không được nên nói, tối hôm qua sau khi anh trai của mẹ Đường đi bệnh viện huyện điều trị tay trở về thì hỏi.

"Mẹ, nghe nói sáng nay mẹ và em dâu ba ngồi ở cửa nhà trên, nhìn thẳng ba và Nguyên Khang tranh giành chậu tắm phải không ạ?"

Mẹ Đường vừa vui vẻ vì anh rể nghe lời khuyên nhủ mà đi chữa tay thì bà lại bị những lời này làm cho kinh ngạc.

"Nghe ai nói hươu nói vượn ở đâu vậy?!"

"Là bà nội Xuyên Tử nói với những người khác, còn vỗ n.g.ự.c nói là Xuyên Tử tận mắt nhìn thấy điều đó!"

Chị dâu hai Đường nói.

Anh hai Đường cũng vội vàng nói tiếp: "Lúc bọn con đi ngang qua, bà nội Xuyên Tử đang vỗ ngực, còn khá dùng lực! Âm thanh khá lớn!"

Chương 53: Chương 53

Mẹ Đường nghe xong cũng hiểu, lúc Xuyên Tử đến Nguyên Khang đã tắm xong, hẳn là hai đứa nhỏ đi ra ngoài chơi, chính Nguyên Khang đã nói.

"Chờ Nguyên Khang về, để mẹ hỏi kỹ xem mọi chuyện là thế nào, những lời đồn bên ngoài cũng không cần để ý tới, là người bình thường cũng sẽ không cho là thật!"

Mặc dù nói như vậy, nhưng mẹ Đường vẫn thấy tức giận, trong đám người năm đó khắp nơi nói Đường Minh Sơn không được thì bà nội Xuyên Tử chính là người xông lên đầu tiên.

"Lời gì cũng đều há mồm là ra, ngay cả Xuyên Tử coi mẹ nó như mẹ kế cũng là bởi vì bà ta luôn nói hươu nói vượn trước mặt Xuyên Tử, lúc nào cũng muốn cháu trai đứng về phía mình, xa cách con dâu! Người như vậy thật không phải là thứ gì tốt, về sau mấy đứa gặp phải bà ta cũng nên tránh một chút!"

Hai vợ chồng anh hai Đường liếc nhau, nhao nhao gật đầu.

Tiếp theo chị dâu hai Đường mang miếng thịt khô cha mẹ cho ra: "Mẹ, tối nay nấu đi."

"Đúng rồi, nhà chú ba đều ở nhà, vừa vặn ăn cùng nhau."

Chị dâu hai Đường cũng cười nói.

"Thịt tươi còn chưa ăn xong đâu, cất đi đã, ngày cuối cùng lúc bọn nó sắp đi rồi nấu." Mẹ Đường nói xong lại thì thầm một câu: "Vợ

chồng bọn chúng cũng không dễ dàng, sao còn tiếp tế mấy đứa chứ?"

"Chúng con không muốn, còn bị chỉ vào mặt mà mắng đâu..."

Chị dâu hai Đường nói đến chuyện xảy ra bên nhà mẹ đẻ, mà lúc này Đường Minh Sơn đang ở chân núi sau núi đào hành dại, Phong Ngọc Lan ngồi xổm ở một bên cầm hành dại mà anh đã đào, bỏ đất, sau đó đặt trong cái gùi nhỏ của Nguyên Khang.

Nguyên Khang đứng bên cạnh cái gùi nhỏ, duỗi tay nhỏ ổn lấy gùi.

"Ban đêm làm rau xanh xào ăn, hoặc làm bánh rán hành cũng không tệ."

Phong Ngọc Lan cười nói.

"Không phải em muốn để lại để ngâm dưa chua sao?"

"Nhiều như vậy, cũng không ngâm hết được." Phong Ngọc Lan vặt bớt rễ hành, thuận tay đặt vào trong gùi, Nguyên Khang sợ cô không với tới, còn nghiêng cái gùi về phía cô.

Phong Ngọc Lan phát hiện điểm ấy, khen Nguyên Khang vài câu, thổi phồng đến mức hai gò má Nguyên Khang đỏ bừng.

Trên đường về nhà, ba người gặp một đôi vợ chồng trẻ, theo bối phận cũng xem như cháu và cháu dâu của bọn họ.

Người cháu kia nhìn Nguyên Khang, lại nhìn Đường Minh Sơn đang vác gùi, nhịn không được cười hỏi: "Chú Minh Sơn, cháu nghe nói hôm nay chú với Nguyên Khang ở trong sân vừa tắm vừa tranh bồn tắm?"

"Nói bậy cái gì thế! Nghe xong đã biết là nói bậy, anh còn nói nữa." Cô vợ lập tức đá anh ta một cái.

"Tranh bồn tắm?"

Phong Ngọc Lan sững sờ, là sao?

Thấy cô và Đường Minh Sơn cũng không biết, thanh niên nín cười nói lại cho bọn họ chuyện mà mẹ anh ta đã kể lúc về nhà một lần, nghe xong, Phong Ngọc Lan cười khẽ không thôi, mà Đường Minh Sơn thì hơi đen mặt.

Chờ đôi vợ chồng kia đi, Đường Minh Sơn nhìn về phía Nguyên Khang đang cái gì cũng không hiểu.

"Con nói gì với Xuyên Tử thế?"

Nguyên Khang thấy sắc mặt anh không tốt, lập tức tránh về phía Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan cười dắt tay nó đi lên phía trước: "Trẻ con biết cái gì, đi, chúng ta về nhà đã."

Đường Minh Sơn nhìn bóng lưng của bọn họ, nhịn không được khẽ xoa trán.

Về đến nhà, vừa mới vào sân đã bị anh hai Đường ngồi xổm một lúc lâu kéo đến kho củi truy hỏi: "Chuyện là thế nào?"

"Anh nói chuyện tranh bồn tắm?"

"Không phải sao?" Anh hai Đường biết rõ còn cố hỏi, tiếp tục truy hỏi: "Em tranh thật?"

"… Anh hai." Đường Minh Sơn không hiểu: "Trong lòng anh, em là người có thể tranh bồn tắm với Nguyên Khang sao?"

Anh hai Đường ho nhẹ một tiếng, nhìn trời nhìn đất lại không nhìn Đường Minh Sơn: "À cái đó, người ấy mà, không nói chính xác được, hơn nữa khi còn bé em cũng tranh đồ của anh mà."

"Cái kia vốn là chính là của em, là anh cầm rồi không trả lại cho em." Đường Minh Sơn không thay đổi sắc mặt vạch sai lầm của anh ấy.

Bên này, Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường nói chuyện xong, càng cười không ngừng: "Chuyện này truyền đi thật là thú vị, nếu em không biết Minh Sơn, chắc chắn sẽ tin!"

"Không đâu." Chị dâu hai Đường cười thành tiếng vịt kêu, thanh âm kia còn làm anh hai Đường ở kho củi cười: "Chuyện không đáng tin như thế cũng chỉ có mấy thím già thích buôn dưa kia thích nghe."

Mẹ Đường đến nhà bác cả Đường, vừa rồi bác cả Đường mới về, lúc này đám người thím ba Đường đều đến hỏi chuyện bác gái cả đây.

Bên này bọn họ đang nói tới chuyện này, không giống ý nghĩ của mấy người trẻ tuổi như Đường Minh Sơn, mấy người bác cả Đường tức giận vô cùng.

"Miệng của bà nội Xuyên Tử còn thúi hơn cả hầm cầu! Chuyện như cái rắm cũng có thể nói ra bông hoa!"

Thím ba Đường mắng ghê nhất, lúc trước nhà anh họ bà ấy mượn bọn họ mười cân lương thực, sau đó khi anh họ tự vác lương thực đến trả, trong nhà chỉ có một mình thím ba Đường, ngay cả cổng nhà cũng chưa vào mà cũng làm bà nội Xuyên tử trông thấy rồi đi truyền lung tung khắp nơi.

Nói bà ấy mèo mả gà đồng.

Chú ba Đường nào có thể chịu vợ trẻ nhà mình nói hươu nói vượn, cầm một thanh đao bổ củi vọt tới nhà Xuyên Tử, gào thét muốn xé

miệng bà nội Xuyên Tử, huyên náo năm đó vẫn rất lớn, bà nội Xuyên Tử còn bị ông nội Xuyên Tử đánh một trận.

"Chó không đổi được thói ăn phân." Bác cả Đường hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt cha mẹ Đường cũng khó nhìn.

Sau khi về nhà phát hiện mấy người Nguyên Khang đều đã về, thế là mẹ Đường lập tức gọi Nguyên Khang đến trước mặt, nhẹ giọng thì thầm hỏi một trận, cuối cùng hiểu rõ mọi chuyện là thế nào.

Người lớn không tiếp tục nói chuyện này, Nguyên Khang luôn cảm giác mình sắp gặp rắc rối, thế là lập tức đi ra ngoài tìm Xuyên Tử.

Xuyên Tử đang cùng hai đứa bé khác trong thôn làm s.ú.n.g cao su bằng trúc chơi, thấy Nguyên Khang khóc lóc chạy tới, hỏi một chút mới biết được là miệng mình gây họa.

Cậu bé là người làm anh, đương nhiên sẽ không để Nguyên Khang một mình chịu hậu quả, thế là một bộ dáng vẻ ông cụ non vỗ vỗ bả vai Nguyên Khang: "Giao cho anh Xuyên Tử đi."

Sau đó dỗ dành Nguyên Khang về, A Tráng đến tìm Nguyên Khang, vừa lúc đưa Nguyên Khang về nhà.

Mà Xuyên Tử lại cùng hai đứa nhỏ khác, tìm mười đứa nhỏ trong đội, bắt đầu làm sáng tỏ không có chuyện này khắp nơi.

Cháu của mình vả mặt mình, bà nội Xuyên Tử có thể nói cái gì? Về đến nhà còn bị chồng mình chỉ vào mặt mà mắng, bà ta chỉ có thể ngậm miệng.

Đến lúc người khác hỏi bà ta đến cùng có chuyện này hay không, bà ta không phải nói sang chuyện khác, thì làm giả câm vờ điếc.

Mà đối với Đường Minh Sơn, đây chính là việc nhỏ, người ngay không sợ c.h.ế.t đứng.

Ban đêm, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn còn nhắc đến Nguyên Khang.

Phong Ngọc Lan hỏi Đường Minh Sơn thấy Nguyên Khang thế nào, cùng với cách nuôi dạy nó sau này thế nào.

Dù như thế nào, cô đều tôn trọng Đường Minh Sơn, tuy nói trẻ con vô tội, nhưng đứng vào vị trí của Đường Minh Sơn, đứa bé này là bằng chứng cho việc anh bị cắm sừng, lại thêm năm đó nhà họ Kiều thiết kế, Đường Minh Sơn dù không thích Nguyên Khang thì cũng là nhân chi thường tình.

Đường Minh Sơn suy nghĩ một hồi, nắm c.h.ặ.t t.a.y Phong Ngọc Lan nói.

"Anh là người ân oán phân minh, Kiều Tư Vũ và Nguyên Khang là hai người, anh sẽ không đổ thừa sai lầm lên người Nguyên Khang, những năm này thay vì nói là anh nuôi Nguyên Khang, không bằng nói là cha mẹ, là vợ chồng anh hai, còn có Văn Tuệ cố gắng vì Nguyên Khang đều nhiều hơn anh."

"Năm đó anh và cha giữ lại Nguyên Khang, một là nhà họ Kiều và Kiều Tư Vũ không muốn đứa bé này, hai là vì thân thể của mẹ, những năm này mẹ có Nguyên Khang ở bên cạnh, thân thể càng ngày càng tốt, đây là Nguyên Khang mang đến, anh rất cảm kích."

Đối với Nguyên Khang, anh không phải rất thích, nhưng cũng chưa nói tới chán ghét, đứa bé này được nuôi dạy rất khá, mà Nguyên Khang còn không biết thân thế của mình, ở vị trí của Nguyên Khang, nó chỉ biết là cha không gần gũi với mình, mẹ cũng chưa từng thấy mặt.

Về phần phương pháp nuôi dạy.

"Cha nói chỉ cần Nguyên Khang ở nhà họ Đường một ngày, đó chính là con cháu nhà họ Đường, chờ nó lớn lên, nếu Kiều Tư Vũ và cha ruột nó không tìm tới, cũng không nói về thân thế cho Nguyên Khang."

"Nếu tìm tới thì sao?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Vậy coi như tính sổ món nợ năm đó người nhà họ Kiều sắp đặt cho anh, mà dù bọn họ nhận, còn chưa chắc Nguyên Khang muốn đi theo đâu."

Đường Minh Sơn cười cười nói.

Đều nói ba tuổi nhìn thấy già, đứa nhỏ Nguyên Khang này phẩm tính không tệ, nếu thật là đồ vô ơn, vậy đồ vô ơn này cũng giúp mẹ Đường kiên trì sống, cũng là một chuyện tốt.

Chương 54: Chương 54

Ở lại nhà ba ngày, buổi chiều ngày thứ tư, bọn họ chuẩn bị trở về huyện.

Lần này Nguyên Khang đi ở với bọn họ trong huyện ít ngày.

Mẹ Đường và chị dâu hai Đường liên tục căn dặn, nếu Phong Ngọc Lan tìm được việc, thì đưa đứa nhỏ về, dù sao nếu bận rộn, hai người đều không có thời gian trông đứa nhỏ.

"Chờ nó đi học, hai đứa cũng thuận tiện mang theo." Mẹ Đường sờ đầu Nguyên Khang: "Nhớ kỹ lời bà nói, không được chạy loạn, nhất định phải nghe lời cha mẹ, biết không?"

"Nếu là người lạ cho cháu ăn, cháu cũng đừng nhận, bác dâu hai nói cho cháu những người xấu bắt cóc trẻ con kia chính là bắt cóc như thế, nhớ chưa?"

Chị dâu hai Đường cũng nghiêm túc dặn dò Nguyên Khang.

"Vâng, biết ạ."

Nguyên Khang vừa trả lời người này, vừa quay sang trả lời người kia.

Bởi vì muốn đưa món ăn đã đặt và củi lửa đến nhà ngang, cho nên anh hai Đường mượn xe bò trong đội, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang ngồi trên xe bò, Đường Minh Sơn đạp xe đạp một mình.

Nhắc tới tốc độ, đương nhiên là xe bò nhanh hơn một chút, nhưng Đường Minh Sơn vẫn luôn theo sau không rời.

Nguyên Khang ghé vào lòng Phong Ngọc Lan, nhìn Đường Minh Sơn đạp xe đạp phía sau, nhìn một hồi thì chui đầu vào trong n.g.ự.c Phong Ngọc Lan cười trộm, sau đó lại ngẩng đầu gác cằm lên vai Phong Ngọc Lan tiếp tục nhìn.

"Giờ không sợ nữa?"

Phong Ngọc Lan cười hỏi.

"Không sợ." Nguyên Khang ôm cổ cô, nhỏ giọng đáp.

Phong Ngọc Lan sờ đầu nó, kỳ thật đứa nhỏ Nguyên Khang này rất mẫn cảm, cũng biết nhìn sắc mặt người.

Nhưng nó ngoan ngoãn không phải giả vờ, nếu không bị mẹ kế ngược đãi như trong sách sau này, sau khi lớn lên Nguyên Khang cũng sẽ không cực đoan và lạnh lùng như vậy.

"Nguyên Khang, sau khi lớn lên con muốn làm gì?"

Cô cười hỏi.

"Muốn làm bác sĩ!"

Nguyên Khang nghiêng đầu nói.

"Vậy thì Nguyên Khang cần phải học thật giỏi, làm bác sĩ cần đọc rất nhiều sách, như vậy mới có thể trị cho rất nhiều rất nhiều bệnh nhân..."

Rất nhiều năm sau, Nguyên Khang làm bác sĩ thật, nó vẫn nhớ kỹ trên xe bò ngày đó, ở phía trước bác hai đang đánh xe bò, cha ở phía sau đạp xe đạp đuổi theo họ.

Mà nó thì ghé vào lòng mẹ thơm thơm, nghe cô nói thật nhiều thật nhiều điều liên quan tới bác sĩ...

Anh hai Đường mang đồ vật lên phòng giúp, Phong Ngọc Lan nắm tay Nguyên Khang, mang theo một chút đồ vật đi theo sau hai anh em.

Vừa tới lầu ba thì gặp thím ba Lưu đang vác rổ, thấy cô nắm tay đứa nhỏ, đối phương lập tức biết đây là ai.

Thím ba Lưu cười híp mắt lại gần, ngồi xổm xuống sờ đầu Nguyên Khang, Nguyên Khang xấu hổ ôm lấy chân Phong Ngọc Lan.

"Còn rất xấu hổ." Thím ba Lưu nghe nó gọi mình bà ba Lưu sau khi được Phong Ngọc Lan hướng dẫn, lòng mềm nhũn, trực tiếp móc ra một viên kẹo trong túi nhét vào túi áo nó: "Thật ngoan."

Đến lầu năm, Yến Tử và Niếp Niếp đang rửa tay ở ao nước, trông thấy Phong Ngọc Lan thì nhao nhao chào thím, nhìn thấy Nguyên Khang thì tò mò nhìn nó, không nói chuyện.

"Đây là chị Yến Tử, đây là chị Niếp Niếp." Phong Ngọc Lan ngồi xổm xuống, giới thiệu bạn cho Nguyên Khang. "Đây là Nguyên Khang, về sau còn phải nhờ hai chị để ý em một chút."

Nguyên Khang đỏ mặt, hai tay khoanh lại thấp giọng gọi: "Chị Yến Tử, chị Niếp Niếp."

"Em biết chơi Duck, Duck, Goose không?"

Yến Tử hỏi.

Nguyên Khang sững sờ, sau đó lắc đầu.

"Vậy em chơi Mã Lan nở hoa không?"

Niếp Niếp hỏi.

Nguyên Khang vẫn không biết, nó hơi nóng nảy, nhìn về phía Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan cười nhìn nó: "Con ở nhà thường chơi cái gì?"

"Đá cầu, bện châu chấu, còn có, còn có nâng cao cao!"

Giọng Nguyên Khang dần dần lớn hơn.

Yến Tử và Niếp Niếp kéo nó đến chơi cùng trên hành lang, ngay tại cửa nhà chị dâu Trương, Phong Ngọc Lan nhắc nó đừng xuống lầu, chơi mệt thì về nhà.

Nguyên Khang biết đâu là nhà mình, gật đầu đồng ý, sau đó đi theo Yến Tử học chơi Duck, Duck, Goose.

Chị dâu Triệu từ trong nhà ra, vừa lúc nghe thấy cô căn dặn đứa nhỏ, thế là cười nói: "Em cứ việc yên tâm, chị ngồi ngay cửa, chị để ý cho."

Phong Ngọc Lan nói cảm ơn, vào nhà cất kỹ đồ vật, thấy Đường Minh Sơn đã nấu nước, đang ngồi ở gian ngoài nói chuyện với anh hai Đường.

Sau khi nước sôi, Đường Minh Sơn pha một ấm trà, anh hai Đường uống một bát nước trà, ăn một chút bánh cốm gạo rồi đứng dậy đi.

Nguyên Khang đang chơi Duck, Duck, Goose với đám Yến Tử, thấy anh hai Đường đi tới, Nguyên Khang đi ra ngoài ôm lấy chân anh ấy.

"Ngoan nhé."

Anh hai Đường một tay nhấc nó lên, Nguyên Khang được nâng cao cao cười ha ha.

Nhưng khi nó bị đặt xuống, thấy anh hai Đường nhanh chân đi xuống lầu, mắt Nguyên Khang lập tức đỏ lên.

Đường Minh Sơn ra tiễn anh hai Đường nhìn thấy vậy, cũng học anh hai Đường, nhấc nó lên cao.

Lúc đầu Nguyên Khang muốn khóc lập tức nín ngay.

Nó không cười khanh khách, nước mắt đảo quanh hốc mắt, méo miệng nhìn Đường Minh Sơn xấu hổ.

"Làm gì vậy?"

Phong Ngọc Lan tới vỗ cánh tay Đường Minh Sơn một cái, ra hiệu cho anh buông đứa nhỏ ra, sau đó nói một tiếng với hai người Yến Tử, lại nắm tay Nguyên Khang vào nhà.

Yến Tử và Niếp Niếp đến bên người chị dâu Triệu, nhỏ giọng nói.

"Hình như Nguyên Khang khóc."

"Chú Minh Sơn hung dữ như thế sao?"

Chị dâu Triệu trừng mắt: "Làm gì có, chớ nói nhảm."

Nguyên Khang bị dắt vào phòng, đứng trước mặt Phong Ngọc Lan ch.ảy nước mắt.

Chính là loại khóc trong yên lặng.

Phong Ngọc Lan trừng mắt Đường Minh Sơn đang đi vào, Đường Minh Sơn sờ mũi, ngồi một bên không nói chuyện.

"Không khóc không khóc." Phong Ngọc Lan ôm lấy Nguyên Khang. "Mắt của Nguyên Khang nhà chúng ta đẹp như thế, khóc sưng lên sẽ xấu."

"Bác hai đi rồi."

Nguyên Khang sụt sịt nói.

"Bác hai chỉ về nhà thôi, bác ấy có rảnh sẽ đến thăm Nguyên Khang, hoặc là con nhớ mấy người bác hai, cha mẹ cũng có thể đưa con về thăm."

Phong Ngọc Lan nhẹ giọng dỗ dành, cuối cùng Đường Minh Sơn trực tiếp ôm Nguyên Khang đi: "Để anh dẫn con chơi đi."

Nguyên Khang sốt ruột nhìn về phía Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan đuổi theo hai bước: "Anh dẫn đi đâu thế?"

"Đạp xe đạp trong đập."

Nguyên Khang nghe xong lời này, lập tức không vùng vẫy, chờ mong nhìn về phía Đường Minh Sơn.

Phong Ngọc Lan đứng trên lầu nhìn, lúc đầu Nguyên Khang còn có chút tiếc nuối, sau đó có Đường Minh Sơn dẫn dắt, biết chỉ cần ôm chặt eo Đường Minh Sơn thì sẽ không rơi xuống, thế là lập tức ôm chặt lấy Đường Minh Sơn, nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng kia là biết rất vui vẻ.

Yến Tử và Niếp Niếp cũng theo xuống, Đường Minh Sơn đành thay phiên, Nguyên Khang cũng hào phóng, mà còn vì nó nguyện ý chia sẻ ngồi xe đạp cho đám bạn nhỏ nên lập tức có thêm mấy người bạn.

Trong đó có nhóm của Quân Tử.

Biết nó là người nhà Phong Ngọc Lan, mấy người Quân Tử lại càng nhiệt tình.

Mang theo Nguyên Khang chơi bóng, lăn vòng gì đó trong đập.

Nguyên Khang nhỏ, chạy không được bao lâu đã ra đầy mồ hôi, cho nên Phong Ngọc Lan cầm khăn vải nhỏ mà mẹ Đường cho cô xuống, nhét vào trong áo lót Nguyên Khang, như vậy có thể hút mồ hôi, đứa trẻ không dễ bị cảm lạnh.

Đường Minh Sơn để cô ở dưới chơi cùng con, mình về nhà nấu cơm.

Phong Ngọc Lan cũng không khách khí, ngồi trên ghế do chị dâu Vương tài trợ, vừa nói chuyện phiếm với bọn họ, vừa trông đứa nhỏ.

Thỉnh thoảng gọi Nguyên Khang lại, kiểm tra sau lưng cho nó, đổi một chiếc khăn khác.

Thấy vậy, chị dâu Vương bên cạnh cảm khái: "Em thật là cẩn thận, lúc mấy đứa nhỏ chạy cả người mồ hôi, quần áo cũng dễ ẩm ướt, không phải dễ bị lạnh sao? Cũng bởi vì cái này, A Quân không ít lần bị cảm lạnh."

"Em cũng là nhìn mẹ chồng và chị dâu hai nhà em thường xuyên làm như vậy, cho nên nhớ kỹ."

Phong Ngọc Lan chưa từng nuôi con, đương nhiên không biết điều ấy.

"Mẹ chồng em thì cũng thôi, chị dâu hai em có thể đối xử với Nguyên Khang tốt như vậy cũng là không tệ."

Một chị dâu khác nói.

"Đúng vậy, đúng là chị dâu hai của em rất tốt." Phong Ngọc Lan cười nói.

Mấy người đang nói chuyện, chị dâu Triệu bỗng nhiên thấp giọng nói: "Về rồi đấy."

Phong Ngọc Lan theo tầm mắt của bọn họ nhìn sang, là thím Lý mang theo rổ về.

Bà ta cúi đầu đi đường như không muốn nói chuyện với ai, chị dâu Vương cũng không lên tiếng cố ý làm khó người, chờ thím Lý lên lầu, Phong Ngọc Lan hỏi: "Về từ lúc nào ạ?"

Chị dâu Vương khẽ xì một tiếng: "Trước đó vẫn luôn không thấy bóng dáng, mới về thôi đấy."

Vậy sao, Phong Ngọc Lan còn cho là về được mấy ngày rồi cơ.

"Nhìn như vậy, hẳn là sẽ yên tĩnh mấy ngày."

"Hi vọng thế, tối nay tôi nấu cá ăn, xem bà ta có xuất hiện trước mặt tôi không."

Chị dâu Triệu nói.

Chương 55: Chương 55

Kết quả lúc cô ấy g.i.ế.c cá, thím Lý cười đon đả bưng chậu sứ đến: "Giết cá sao? Nội tạng này không cần đúng không? Cho tôi đi."

Chị dâu Triệu cũng không biết nói cái gì, hết lần này tới lần khác người ta cười tủm tỉm, lại nói chỗ nội tạng này đúng là giữ cũng vô dụng, dù sao cô ấy không ăn nổi.

Lúc này Phong Ngọc Lan đang mang Nguyên Khang đến bồn rửa rửa tay, cũng chào hỏi thím Lý.

Thím Lý nhìn chằm chằm Nguyên Khang, ngược lại không nói gì lung tung, Phong Ngọc Lan mang theo Nguyên Khang về nhà thay quần áo, Đường Minh Sơn đã làm xong đồ ăn, người một nhà ăn xong, Đường Minh Sơn mang quần áo của Nguyên Khang đi giặt.

Lúc này mấy người Quân Tử tới, Nguyên Khang ngoan ngoãn ngồi ở một bên, nhìn Phong Ngọc Lan giảng đề cho bọn họ.

Nó lấy tay nhỏ chống cằm, nhìn Phong Ngọc Lan dưới ánh đèn như mang theo ánh sáng trên người, chỉ cảm thấy mẹ mình thật giỏi, cái gì cũng biết.

Sau khi đun nước rửa chân, Đường Minh Sơn cầm hai ngọn đèn đi cuối cùng, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang đi ở phía trước, đến lầu ba, Phong Ngọc Lan cầm một ngọn đèn khác tiến vào.

Đường Minh Sơn thì là một tay nắm tay Nguyên Khang, một tay nhấc ngọn đèn đi xuống lầu một.

Lúc ngủ, Nguyên Khang nằm giữa hai người.

Trẻ con ngủ rất nhanh, vừa nằm xuống không bao lâu đã ngủ thiếp đi.

"Hôm nay vất vả rồi, đồng chí Minh Sơn."

"Không vất vả, đồng chí A Lan."

Bởi vì Nguyên Khang ngủ ở ở giữa, cho nên không thể nắm tay, nghĩ đi nghĩ lại Đường Minh Sơn ngồi dậy, khi Phong Ngọc Lan đang khó hiểu, ôm Nguyên Khang đang ngủ say lên, đặt vào sát bên tường bên kia, sau khi đắp kín mền cho Nguyên Khang, Đường Minh Sơn mới lại nằm xuống.

Sau đó một tay nắm c.h.ặ.t t.a.y Phong Ngọc Lan, tiện thể ôm người về phía mình.

Phong Ngọc Lan: ???

"Về sau cứ ngủ như vậy."

Đường Minh Sơn rất hài lòng với điều này.

Phong Ngọc Lan bật cười, tựa đầu vào bả vai Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn nắm c.h.ặ.t t.a.y cô: "Ngủ đi."

"Vâng."

Hai người dựa vào nhau, Nguyên Khang một mình ngủ bên cạnh, cách bọn họ một khoảng lớn, cũng may chăn mền đã đắp chỉnh tề.

Ngày hôm sau Đường Minh Sơn dậy sớm, hôm nay phải đến nhà máy sản xuất giấy.

Phong Ngọc Lan mơ màng mở mắt ra, Đường Minh Sơn vươn tay che mắt cô lại: "Ngủ tiếp một lát đi."

Chờ Phong Ngọc Lan tỉnh lại, Nguyên Khang đã tỉnh dậy một lát, nó đã tự mặc quần áo tử tế, ngồi bên cạnh nhìn cô.

"Dậy lâu chưa?" Phong Ngọc Lan vội vàng ngồi dậy, sờ bụng Nguyên Khang: "Đói bụng không, nào, chúng ta nấu bát mì ăn."

Nguyên Khang cười hì hì, vô cùng vui vẻ.

"Thấy cha con không ở nhà, vui vẻ như vậy?"

Phong Ngọc Lan cười hỏi.

Nguyên Khang nhăn nhó hai cái, vẫn gật đầu.

"Nhóc con thật thú vị." Sau khi sửa soạn xong, hai người ra khỏi buồng trong, Phong Ngọc Lan mở cửa, phát hiện trên lò còn có nồi, còn đậy kín nắp.

Cô vừa mở ra, bên trong có một bát bánh trứng hấp, còn có bốn cái màn thầu thô.

Phong Ngọc Lan cười cười, bưng nồi lên, lửa trong lò đã tắt.

Màn thầu vẫn còn nóng hổi, bánh trứng hấp cũng còn mới.

Xem ra Đường Minh Sơn điều chỉnh lửa rất thông thạo.

Sau khi ăn sáng xong, Phong Ngọc Lan dọn dẹp phòng trong trong ngoài một phen, vài ngày không ở nhà, cô cảm thấy khắp nơi đều là bụi, Nguyên Khang giống cái đuôi nhỏ theo sau, nó rất vui vẻ, Phong Ngọc Lan cũng đành mặc kệ nó.

Dọn phòng xong, Phong Ngọc Lan lại mở tủ ra, lấy ra cái sọt nhỏ, tìm ra vải vụn bên trong: "Nguyên Khang, con ngồi để mẹ xem chân con một chút."

Nguyên Khang làm theo.

Phong Ngọc Lan ngồi xổm xuống, nâng một chân nó lên nhìn một chút, không đủ vải.

"Đi thôi, mẹ dẫn con vào huyện chơi."

"Vâng."

Nguyên Khang mừng rỡ gật đầu.

Vừa lúc chị dâu Triệu cũng phải vào huyện, thế là hai người mang con cùng ra khỏi nhà ngang.

"Nhà em có xe sao không dùng?"

Nghe chị dâu Triệu nói như vậy, Phong Ngọc Lan mới phát hiện xe đạp nhà họ dựng ở kia không nhúc nhích.

"Trở về để em hỏi thử." Phong Ngọc Lan cười nói.

"Để lại cho em dùng sao?"

Chị dâu Triệu nhướng mày nói.

Phong Ngọc Lan đỏ mặt, nhưng không phủ nhận, bởi vì đúng là Đường Minh Sơn nghĩ như vậy.

Niếp Niếp đã quen Nguyên Khang, hai đứa bé đi phía trước nhún nhảy một cái, Niếp Niếp lớn hơn Nguyên Khang hơn một tuổi, ra dáng chị, thỉnh thoảng còn kéo Nguyên Khang một chút, không cho nó đi giữa đường.

"Sẽ có xe bò."

Niếp Niếp nghiêm túc nói.

"A."

Nguyên Khang nghe lời theo sát bên cạnh con bé.

Có lẽ vẫn không quá yên tâm, Niếp Niếp dừng chân lại, đợi Nguyên Khang đi đến gần phía sau, đưa tay dắt tay nó.

Trẻ con cũng chỉ nói lời trẻ con, có lẽ chỉ có chính bọn chúng mới có thể hiểu được.

Hai người Phong Ngọc Lan không nhanh không chậm đi theo sau hai đứa nhỏ, chị dâu Triệu hỏi Nguyên Khang ban đêm có đòi ông bà nội hay không.

"Không có, vừa nằm xuống đã ngủ, em thấy là hôm qua chơi nhiều quá, đi ngủ cũng muộn hơn ở quê một chút cho nên không nhớ tới, chắc tối nay sẽ nhớ."

Hôm qua Phong Ngọc Lan cũng lo lắng chuyện này, kết quả nhóc con trực tiếp ngủ thiếp đi.

"Trước giờ đều là bọn họ nuôi lớn, nhớ cũng có thể hiểu được, vậy cũng nói rõ người ta nuôi thật tốt." Chị dâu Triệu lại nhắc đến Niếp Niếp: "Con bé thì không nhớ, điều này nói rõ cái gì? Chị cũng không cố ý vạch ra nhưng người ta vẫn là một mực chắc chắn một tháng phải giao hai mươi đồng cộng thêm phiếu thực phẩm mười cân về nhà!"

Nói đến cái này, chị dâu Triệu đã cảm thấy tức giận.

"Một tháng anh Thiên kiếm được ba mươi đồng, gửi hai mươi đồng về quê, một nhà ba người nhà chị uống gió lạnh sao? Hiện tại Niếp Niếp cũng không bắt bọn họ nuôi, số tiền này chị không đồng ý cho nhiều như vậy."

Không phải không cho, mà là không cho nhiều như vậy.

Phong Ngọc Lan biết Triệu Thiên có thể vào làm trong nhà máy sản xuất giấy, ngoại trừ chính bản thân anh ta cố gắng, còn nhờ năm đó

nhà họ Triệu kiếm tiền khắp nơi nữa.

Cho nên sau khi Triệu Thiên vào làm trong nhà máy sản xuất giấy, cha mẹ anh ta mới định ra quy củ mỗi tháng gửi về nhà mười lăm đồng.

Lúc đó Triệu Thiên đã kết hôn với chị dâu Triệu, chị dâu Triệu nghĩ dù sao chồng mình là công nhân, trong nhà cũng nên giúp một chút, vậy số tiền này cũng nên gửi.

Về sau vì để Triệu Thiên có thể ăn cơm nóng, cô ấy mới đến nhà ngang, mẹ Triệu nói Niếp Niếp đi không tiện, phòng bên kia nhỏ, ở quá chật.

Thế là Niếp Niếp mới phải ở lại quê, tuy nói mỗi tháng là giao mười lăm đồng, nhưng thỉnh thoảng mẹ Triệu lại đến đòi tiền.

"Tháng đòi nhiều nhất cũng đến hai, ba mươi đồng! Tháng đó chị và anh Thiên có thể nói là cắn răng vượt qua, nhưng chính từ khi đó, mẹ chồng chị cảm thấy anh chị chỉ cần sáu, bảy đồng một tháng cũng có thể sống, cho nên mỗi tháng đều đến đòi, chị cũng keo kiệt, đòi nhiều, nói không có là không có."

"Sau đó bà ta lại lôi Niếp Niếp ra nói, chị thương con bé, có đôi khi cũng phải đưa ra mấy đồng." Chị dâu Triệu thở dài: "Nhưng chị không ngờ, lúc chị lén về thăm con bé, lại phát hiện con bé không được ăn cái gì tốt, còn bị mẹ chồng chị mắng là đồ lỗ vốn."

"Đều đã qua rồi, hiện tại Niếp Niếp đang ở ngay bên cạnh chị, còn tiền, anh chị cũng đã giao nhiều năm như vậy, số tiền mượn năm đó đã sớm trả hết rồi chứ?"

Thấy mắt cô ấy đỏ ngầu, Phong Ngọc Lan vội trấn an.

Chị dâu Triệu gật đầu: "Hai năm trước đã trả hết, nhưng cả nhà này cũng chưa ở riêng, chỉ có một người làm công nhân như thế, không giao tiền về nhà cũng không được, thế nhưng không nghĩ tới bọn họ

đòi nhiều như vậy! Kể từ tháng này, mỗi tháng chị chỉ cho bọn họ mười đồng, nếu cảm thấy chưa đủ, vậy tự kiếm đi!"

Bốn, năm năm này, các cháu trong nhà đều dựa vào tiền của bọn họ mà lớn, tình nghĩa đã sớm trả hết!

Nói xong những người kia nhà mình, chị dâu Triệu lại ghen tị người nhà chồng Phong Ngọc Lan.

"Chị nghe anh Thiên nói, trong nhà đồng chí Tiểu Đường nói cậu ấy kết hôn rồi cũng đừng gửi tiền về nhà nữa, đây là thật sao?"

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Đúng vậy, nhưng nên cầm vẫn là phải cầm, Nguyên Khang chính là một tay bọn họ nuôi nấng, còn dạy dỗ tốt như vậy, tiền này cũng nên gửi."

"Là đạo lý này, người ta nói không cần cho thì cũng không thể không cho chút nào, cũng không đến tình trạng phải nuôi cả một nhà, một tháng cũng là nhẹ nhõm."

Chị dâu Triệu lại muốn hỏi có phải bọn họ ra ở riêng hay không, nhưng nghĩ đến đứa nhỏ cũng đều nuôi dưỡng ở quê, vậy thì hẳn là chưa ở riêng.

Không bao lâu sau, mấy người Phong Ngọc Lan đã đến chợ nông dân, Phong Ngọc Lan là đến xem vải vụn, chị dâu Triệu cũng vậy, cô ấy đang muốn làm một bộ quần áo cho Niếp Niếp.

Thế là một đoàn người bước vào cửa hàng vải.

Vải vụn chính là những mảnh vải vụn lớn nhỏ khác nhau, may mắn mới giật được những mảnh lớn, còn lại đa phần là vải vụn, không đủ may quần áo cho người lớn, nhưng may quần áo trẻ em thì không có vấn đề gì.

Mua vải vụn cần tiền mà không cần phiếu, Phong Ngọc Lan nắm tay Nguyên Khang đến trước một cái giỏ lớn để chọn lựa.

Chương 56: Chương 56

Niên đại này ngoại trừ vải sợi tổng hợp là có màu sắc sặc sỡ, còn lại vải vụn hay vải bông đều là màu trơn đơn giản nhất.

Ví dụ như đen, xám, xanh đậm, lam nhạt.

Mấy màu sắc này là thường thấy nhất.

Cho nên khi sợi tổng hợp có màu sắc rực rỡ như vậy xuất hiện, cho dù chất vải thô ráp cứng rắn, mặc vào cũng không thoải mái dễ chịu, nhưng vẫn được mọi người săn lùng.

Cửa hàng vải này nhỏ, đương nhiên là không có sợi tổng hợp.

Quần áo hoặc giày của trẻ con thì màu sắc càng khó bẩn càng tốt.

Phong Ngọc Lan chọn vải làm giày màu đen, lại chọn vải màu xanh đậm có thể làm một bộ quần áo.

Một bên khác, chị dâu Triệu chọn cho Niếp Niếp là màu lam nhạt, đại đa số bé gái đều mặc màu lam nhạt thì đẹp mắt.

"Các cô muốn mua cúc áo, hay tự mình làm cúc vải?"

Người bán vải hỏi.

Phong Ngọc Lan nhìn quần áo trên người Nguyên Khang một chút, là chị dâu hai Đường cho làm cúc vải, chắc chắn lại đẹp mắt, còn sẽ không cộm người.

"Chúng tôi tự làm."

Cô nói.

Chị dâu Triệu cũng nói tự mình làm.

Lúc này mua mới tốn ba hào, lúc đi ngang qua Cung tiêu xã, Phong Ngọc Lan mua hai đồng bánh bỏng gạo, còn có một cân kẹo giấy vàng với năm cân bột mì.

Trở lại nhà ngang, Niếp Niếp và Nguyên Khang muốn ra đập chơi, Phong Ngọc Lan liên tục căn dặn rồi mới lên lầu.

Sau khi mở cửa cất kỹ đồ vật, Phong Ngọc Lan lại ra đứng trên hành lang nhìn xuống, thấy Nguyên Khang và Niếp Niếp còn có mấy đứa nhỏ lớn hơn một chút đang chơi b.ắ.n bi, lúc này mới bắt đầu bận rộn việc của mình.

Cô làm giày vải trước, chân Nguyên Khang nhỏ, làm đệm giày cũng nhanh, chị dâu Triệu cũng bưng ghế tới, cùng cô ngồi trước cửa nhà may quần áo.

Hai người nhẹ nói vài câu, thỉnh thoảng sẽ đứng dậy nhìn xuống bọn nhỏ.

Giữa trưa, nhà ngang tràn ngập mùi đồ ăn, tiếng người gọi con nhà mình về nhà ăn cơm trong hành lang vang lên từng đợt.

Trong đó có Phong Ngọc Lan.

Nguyên Khang vừa nghe thấy tiếng Phong Ngọc Lan, lập tức đứng dậy đi lên lầu.

Đến bồn rửa tay, nhóc con còn nhón chân lên muốn vặn vòi nước ra rửa tay.

Một bên thím Điền nhìn thấy, cười híp mắt giúp nó vặn ra: "Nguyên Khang thật là thích sạch sẽ giống cha mẹ."

Nguyên Khang hơi xấu hổ, nhưng vẫn chân thành nói cảm ơn, rửa sạch tay rồi đi về nhà.

Bởi vì hiện tại đi trên hành lang không ít người nấu cơm, nó nhớ kỹ Phong Ngọc Lan dặn, lúc này không được chạy, chậm rãi dựa vào bên ngoài tường đi là được.

"Rửa tay chưa con?"

Phong Ngọc Lan đang múc canh rau xanh trứng tráng, thấy nó vung tay nhỏ trở về thì hỏi.

"Dạ rồi."

Nguyên Khang giơ hai tay lên để cô kiểm tra.

"Ngoan quá, để mẹ xem khăn mặt lót trong áo con nào." Đặt canh lên bàn, Phong Ngọc Lan bảo Nguyên Khang đưa lưng về phía mình, lấy khăn trong áo lót nó ra sờ lên, có hơi ẩm, thế là lại cho một chiếc khăn khác vào: "Được rồi, ăn cơm."

Giữa trưa ăn canh rau xanh trứng tráng thêm bánh bột mì rau hẹ, cùng với hành dại đã ngâm hơn một ngày.

Sau khi ăn cơm xong, Phong Ngọc Lan muốn đi ra ngoài hóng gió một chút, thế là mang theo Nguyên Khang đạp xe đạp ra cổng nhà ngang.

Nguyên Khang mừng rỡ, tay nhỏ ôm thật chặt eo Phong Ngọc Lan, vui vẻ nhìn cây cối cỏ dại đang dần lùi về sau.

"Ôm chặt nhé."

"Dạ!"

Phong Ngọc Lan dạo qua một vòng gần đó, làm quen hoàn cảnh một chút, thấy Nguyên Khang vẫn chưa thỏa mãn, thế là lại dẫn nó vào huyện dạo qua một vòng.

Kết quả nhìn thấy anh cả Phong.

Anh ruột của "cô".

Anh cả Phong đương nhiên cũng nhìn thấy cô và Nguyên Khang, Phong Ngọc Lan dừng xe, chống chân nhưng không xuống, chỉ nhàn nhạt lên tiếng chào: "Anh cả."

"Ừ." Anh cả Phong ba mươi hai tuổi, da ngăm, thân hình cường tráng, có sức lực của một nông dân.

Anh ta lớn hơn Phong Ngọc Lan mười ba tuổi, cũng không quá thân thiết với cô, nếu nói hôn sự của Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn còn là sau khi anh cả Phong gật đầu, mẹ Phong mới bắt đầu suy nghĩ thu bao nhiêu tiền lễ hỏi.

Cha Phong đã qua đời, anh cả như cha, anh cả Phong chính là trụ cột của nhà họ Phong, mọi chuyện lớn mẹ Phong đều nghe anh ta.

Anh cả Phong thấy em gái đạp xe đạp mới, cũng biết thời gian qua cô sống không tệ.

Lúc trước trong nhà đòi hơn tám mươi đồng tiền lễ hỏi, kỳ thật cũng có chút tâm tư bán con gái, điểm ấy anh cả Phong không cảm thấy xấu hổ bởi vì anh ta cảm thấy con gái sớm muộn gì đều phải gả đi, dù gả đi làm mẹ kế, sống như quả phụ, điều kiện sống kia cũng tốt hơn gả cho nông dân nhiều.

Có thể sử dụng giá trị bản thân mà kính dâng cho người trong nhà một chút tiền tài, cũng là phận con gái như Phong Ngọc Lan phải làm.

"Xem ra em sống không tệ."

Anh cả Phong nhìn thoáng qua Nguyên Khang rồi nói.

"Đúng là không tệ." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Đây là con trai em, Nguyên Khang."

"Anh biết." Anh cả Phong cảm thấy em gái có hơi thay đổi, trước đây cũng không dám nói chuyện với mình như thế: "Gả đi cũng không phải hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, rảnh thì về nhà thăm."

"Nếu rảnh rỗi em sẽ trở về, anh bận việc đi, chúng em đi trước."

Phong Ngọc Lan nói xong không đợi anh cả Phong đáp lời, để Nguyên Khang ôm chặt mình, vèo một cái đã nhảy lên xe đạp đi mất.

Anh cả Phong ăn một mồm bụi đất, anh ta hắt hơi hai cái, khẽ chau mày lại không nói gì.

Phong Ngọc Lan trợn trắng mắt nói với Nguyên Khang ngồi sau đang không biết người kia là ai, quan hệ với mình thế nào.

Nguyên Khang ôm cô, sau khi nghe xong lớn tiếng nói: "Là người xấu sao?"

Nó chưa từng gặp cậu mình, nhưng biết anh A Tráng và anh Xuyên Tử có cậu, cậu của A Tráng hơi xấu, luôn đến nhà bọn họ vay tiền, cậu của anh Xuyên Tử rất tốt, còn dẫn bọn họ xuống sông mò cá.

Nhưng nó quá nhỏ, lần nào cũng không cho nó xuống nước, chỉ ở trên bờ sông trông coi thùng gỗ.

"Xem như thế đi." Phong Ngọc Lan cười trả lời.

"Vậy đi nói với cha! Nói với ông bà nội, bác hai bác gái hai người họ!"

Đánh không lại thì đánh hội đồng, đây là bác hai nói.

Nguyên Khang nhớ rất kỹ.

"Được, chờ cha con về, mẹ sẽ nói với anh ấy."

Phong Ngọc Lan dừng xe đạp bên bờ sông ở huyện, mang theo Nguyên Khang đi lòng vòng bên bờ sông, còn nhặt được mấy viên đá màu trắng.

"Cái này cho chị Yến Tử, cái này cho chị Niếp Niếp, cái này cho anh Quân Tử..."

Nguyên Khang rất chân thành suy nghĩ chia mấy viên đá kia làm sao.

Hiện tại bờ sông cũng không sạch sẽ như đời sau, lúc này trên bờ sông không chỉ có cỏ dại cao cỡ nửa người, còn có cây lớn.

Tiện tay hái một nắm lá cây, Phong Ngọc Lan bọc mấy viên đá kia lại, sau đó dùng cỏ dại buộc vào đòn ngang xe đạp, cứ như vậy mang theo Nguyên Khang về nhà ngang.

"Nguyên Khang đi đâu chơi thế!"

Yến Tử đang chơi nhảy lò cò cùng đám bạn nhỏ ngay trong đập, thấy nó đang ngồi trên xe đạp lần trước đến, lập tức cùng đám nhỏ vây quanh.

"Đi thật nhiều nơi! Em còn nhặt được tảng đá!"

Nguyên Khang bị Phong Ngọc Lan ôm xuống xe, mặt còn hồng hồng.

Sau khi Phong Ngọc Lan đệm lại khăn phía sau lưng cho nó, như thường lệ dặn dò một phen, rồi đi lên lầu.

Cô đi đun nước gội đầu tắm rửa.

Chờ đun xong nước tắm cho Nguyên Khang, lại gọi Nguyên Khang về nhà, tắm rửa cho Nguyên Khang ngay tại chỗ rửa mặt bên kia.

Thím Lý vác rổ đi ngang qua, không nhịn được nói thầm: "Thật biết lãng phí củi lửa."

Phong Ngọc Lan coi như không nghe thấy.

Khi Đường Minh Sơn trở về, không thấy bóng dáng Nguyên Khang trong đập, lên lầu thì phát hiện nó và Yến Tử còn có Niếp Niếp đang vây quanh thùng gỗ chỗ bồn rửa không biết nói cái gì.

"Đang làm gì thế?"

Anh đi qua hỏi.

Yến Tử và Niếp Niếp lập tức đứng nghiêm, Nguyên Khang hơi căng thẳng nhìn thùng gỗ bên cạnh: "Nhìn tảng đá."

Đường Minh Sơn cúi đầu nhìn, bên trong có một chút nước, trong nước có năm, sáu tảng đá màu trắng.

Thùng gỗ là của nhà bọn họ.

Nhìn lướt qua ống tay áo Nguyên Khang có hơi ướt, anh đưa tay nhấc lên: "Về nhà đi."

Nguyên Khang giấu nắm tay ra sau, đi theo phía sau anh.

Yến Tử và Niếp Niếp liếc nhau.

"Tớ nói chú Đường rất hung dữ trước mặt Nguyên Khang mà, mẹ còn mắng tớ nói bậy."

"Đúng vậy, không giống chú Đường bình thường."

Về đến nhà, Đường Minh Sơn để thùng gỗ một bên, sau đó lấy hai miếng bánh bỏng gạo được gói kỹ từ trong bao vải ra: "Mang đi ăn

với mẹ đi."

Phong Ngọc Lan từ trong phòng ra, nhìn thấy bánh bỏng gạo trên bàn cười nói: "Hôm nay em cũng mua, còn nói chờ tối anh về cùng ăn đó."

"Vậy thì đúng dịp." Đường Minh Sơn cười nói.

Nguyên Khang thấy anh cười, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng sau đó Đường Minh Sơn bắt nó đưa tay ra.

Nguyên Khang căng thẳng, vô ý thức nhìn về phía Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan không nhìn thấy, cô hấp màn thầu, lúc này cũng xong rồi cho nên đi bên ngoài nhìn màn thầu.

"Vươn ra."

Thấy nó không động, Đường Minh Sơn lại nói một lần.

Nguyên Khang mấp máy môi, cẩn thận từng li từng tí duỗi hai tay ra.

Đường Minh Sơn lôi kéo ống tay áo nó kiểm tra, chỉ thấy chút xíu ẩm ướt, không nghiêm trọng: "Lần sau cẩn thận một chút, bà nội con nói trẻ con không cẩn thận sẽ dễ bị lạnh, nếu bị lạnh sẽ phải đi tiêm, biết tiêm không?"

Nguyên Khang lập tức che m.ô.n.g mình lại, kinh hoảng nhìn Đường Minh Sơn: "Không tiêm!"

"Tiêm cái gì?"

Phong Ngọc Lan mang màn thầu vào phòng, thấy Nguyên Khang bày ra tư thế này còn tưởng Đường Minh Sơn muốn đánh nó.

Chương 57: Chương 57

"Nói tiêm đâu, để anh." Đường Minh Sơn xoa nhẹ đầu Nguyên Khang một cái, rồi đi phụ bưng thức ăn.

Lúc ăn cơm Nguyên Khang đều nhìn Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn nói chuyện hôm nay họ đã làm những gì, nhìn thấy ai.

Khi nhắc đến anh cả Phong, Đường Minh Sơn hết sức chăm chú nghe cô nói.

"Không thích thì về sau không tiếp xúc là được."

"Em cũng nghĩ vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Lúc trước khi lấy chồng, mẹ em nói không có việc gì thì em ít về thôi, gả con gái ra ngoài như bát nước đổ đi, chuyện trong nhà cũng không tới lượt em quan tâm cái gì."

Thật ra là sợ cô không chịu được cô đơn, muốn đi về nhà.

Đường Minh Sơn khẽ nhíu mày, lời này có hơi.....

"Không nói cái này nữa." Phong Ngọc Lan cười lắc đầu khi anh đang muốn nói chuyện: "Anh nói một chút chuyện ở nhà máy sản xuất giấy hôm nay đi, em và Nguyên Khang nghe."

Nguyên Khang tò mò nhìn sang.

Đường Minh Sơn thấy vậy thì chậm rãi nói từ hôm nay mình trôi qua thế nào, nghe thấy nhà máy sản xuất giấy sắp nhập hai kiện hàng thuỷ tinh mỹ nghệ, anh là một trong những nhân viên sửa chữa, Phong Ngọc Lan chỉ cảm thấy thầm giật mình.

Chính là hai kiện hàng này làm Đường Minh Sơn xảy ra chuyện.

Thấy sắc mặt cô không tốt, Đường Minh Sơn để đũa xuống, đưa tay ra sờ lên trán cô: "Không thoải mái sao?"

"Không phải, chỉ là em nghe thấy hai kiện hàng thuỷ tinh mỹ nghệ kia, cảm thấy trong lòng thấy hơi hốt hoảng." Phong Ngọc Lan kéo tay anh xuống, trở tay nắm chặt, nhìn chằm chằm Đường Minh Sơn nói: "Anh nhất định phải cẩn thận."

Đường Minh Sơn nghe vậy nắm c.h.ặ.t t.a.y cô: "Yên tâm, anh không phải không biết nặng nhẹ."

Không lâu sau đám người Quân Tử tới, buổi tối hôm nay Nguyên Khang hơi nhớ ông bà nội, cả người ỉu xìu ngồi bên cạnh bàn nhỏ, Đường Minh Sơn nhìn thấy, nhớ tới vài mẩu chuyện Phong Ngọc Lan kể, thế là mang theo Nguyên Khang ra hành lang ngồi, sau đó kể chuyện xưa cho nó.

Tiếng Đường Minh Sơn kể chuyện đương nhiên không sinh động như Phong Ngọc Lan, nhưng trẻ con nào có không thích nghe kể truyện, rất nhanh Yến Tử và Niếp Niếp cũng bê ghế đẩu ngồi xuống quanh Đường Minh Sơn.

Phong Ngọc Lan trực tiếp đóng cửa lại, để đám Quân Tử không phân tâm: "Nghe chuyện thì lúc nào cũng được, còn việc học tập thì phải tập trung cao độ."

Buổi chiều vài ngày sau, hàng thuỷ tinh mỹ nghệ trong nhà máy có trục trặc, Đường Minh Sơn làm kỹ thuật viên, đương nhiên phải đi

xem tình huống.

Nhưng ngay khi anh đang chuyên tâm sửa chữa, một công nhân không cẩn thận đạp phải dây thừng đang kéo nguyên vật liệu, thấy kiện vật liệu lớn kia sắp đổ vào hàng thuỷ tinh mỹ nghệ với sau lưng Đường Minh Sơn, âm thanh lớn như vậy lại không làm Đường Minh Sơn có một chút phản ứng nào, dọa đến đám người Triệu Thiên và sư phụ Dương rống to.

"Đường Minh Sơn!"

"Mau tránh ra!"

Đường Minh Sơn mới vừa rồi còn như không có phản ứng, tay anh lập tức nắm chặt công cụ nhanh chóng tránh ra, người bên ngoài vội tới xem xét tình hình của anh, phát hiện chỉ hơi trầy da chỗ khuỷu tay, sư phụ Dương cũng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu chỉ vào công nhân sơ ý kia mắng to lên.

"Suýt nữa cậu hại c.h.ế.t người có biết hay không!"

Bên trong kiện hàng thuỷ tinh mỹ nghệ kia đều là lưỡi dao, là dùng để xử lý vật liệu trúc, nếu nó đổ vào người Đường Minh Sơn, không thành bảy, tám phần mới là lạ!

Người công nhân kia cũng bị dọa đến phát run, may Đường Minh Sơn không có chuyện, nếu không sẽ có chuyện lớn!

"Cậu bị sao vậy? Tiếng lớn như vậy mà cậu không nghe thấy sao?"

Triệu Thiên bị dọa đến cả người toát mồ hôi lạnh, đập đập bả vai Đường Minh Sơn vài cái.

Lực không hề nhỏ chút nào.

Đường Minh Sơn nhíu mày, cũng không phải bởi vì bị đánh đau mà là vừa rồi rõ ràng anh muốn chạy nhưng thân thể lại không động được, khoảnh khắc đó trong đầu anh đều là Phong Ngọc Lan.

"Bị dọa sao? Tôi cũng dọa đến quá sức!"

Lãnh đạo chạy tới, thấy sắc mặt Đường Minh Sơn không ổn chút nào, đành cho anh hai ngày nghỉ: "Trở về nghỉ ngơi một chút, bình tĩnh một chút."

Đường Minh Sơn gần như chạy về nhà ngang.

Nhìn thấy Phong Ngọc Lan, cô đang rửa rau bên bồn rửa, bên cạnh chỉ có Nguyên Khang, lúc này còn chưa đến giờ Đường Minh Sơn tan tầm, cho nên người nấu cơm còn không phải rất nhiều, Đường Minh Sơn một tay ôm lấy cô, dùng hết sức.

Từ buổi chiều Phong Ngọc Lan đã cảm thấy tinh thần không tập trung, bây giờ bị anh ôm một cái như thế, ngược lại cảm thấy an tâm hơn nhiều.

"... Có phải là xảy ra chuyện không?"

Ngửi thấy trên người anh có mùi m.á.u tươi, Phong Ngọc Lan lo lắng nói.

"Không có gì, nhưng suýt nữa không thể trở về, anh còn muốn ăn sủi cảo nhân trứng gà cải trắng hôm nay em làm nữa."

Buổi sáng lúc ra cửa, Phong Ngọc Lan cố ý dặn dò một câu, sau khi tan việc anh về sớm một chút ăn sủi cảo.

Nghe vậy, Phong Ngọc Lan lập tức nghĩ đến chuyện bất ngờ xảy ra mà Đường Minh Sơn gặp phải trong sách.

Sau khi cảm nhận được cô đang run rẩy, Đường Minh Sơn vội vàng trấn an: "Không có chuyện gì đâu. Đi thôi, chúng ta về nhà."

Anh thả lỏng cô ra, hai người rửa sạch chén đĩa sau đó lại dắt Phong Ngọc Lan vào nhà. Nguyên Khang theo sát phía sau.

Chị dâu Trương mới đi từ trong nhà ra, chuẩn bị gọi Yến Tử đang chơi đùa trong sân vào, ai ngờ vừa ra khỏi nhà đã bắt gặp hai người dắt tay nhau.

Cô ấy vốn định trêu ghẹo đôi câu nhưng lại thấy vẻ mặt Phong Ngọc Lan có gì đó không đúng lắm nên lại chuyển sang lo lắng hỏi: "Cơ thể em không thoải mái hả?"

"Không sao đâu ạ." Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan cùng đồng thanh mở miệng trả lời.

Nói xong hai người lại đưa mắt nhìn nhau một cái. Cuối cùng Phong Ngọc Lan cười với chị dâu Trương một tiếng rồi bước nhanh hơn cùng Đường Minh Sơn và Nguyên Khang đi vào nhà mình.

"Anh giúp em gói sủi cảo."

Thấy trên bàn có một bát thịt đã băm xong để trên bàn, Đường Minh Sơn đặt thứ trong tay sang một bên rồi nói.

"Có chuyện gì đã xảy ra với em vậy? Em cứ từ từ nói với anh."

Phong Ngọc Lan cầm thớt vào, phía trên có đặt vỏ sủi cảo đã được cán xong. Đường Minh Sơn còn phát hiện ra trong đó có một số cái trông khá xấu xí, nhìn qua cũng biết là do con nít làm ra.

Ba người ngồi chung một chỗ gói sủi cảo. Đường Minh Sơn nhẹ giọng kể lại những chuyện xảy ra gần đây trong nhà máy sản xuất giấy, cuối cùng nói: "Nếu không phải nhờ giọng của Triệu Thiên và sư phụ kéo anh lại thì bây giờ anh đã là một đống thịt rồi."

Bàn tay đang gói sủi cảo của Phong Ngọc Lan hơi run lên. Đường Minh Sơn bỏ cái sủi cảo đã gói xong xuống rồi đưa tay qua, giúp Phong Ngọc Lan gói kỹ cái trong tay cô rồi lại để qua một bên.

"Không sao đâu."

Bản thân Đường Minh Sơn cũng bị dọa cho giật nảy mình. Lúc đó đầu óc anh rất tỉnh táo, cũng rất sốt ruột nhưng cơ thể cứ như là bị cố định lại một chỗ vậy. Cho dù chỉ là trong chớp mắt ngắn ngủi nhưng cái chớp mắt đó cũng có thể lấy mạng anh rồi!

Nhưng anh không nói cho Phong Ngọc Lan biết chuyện này.

Phong Ngọc Lan nhìn cái sủi cảo được hai người bọn họ cùng gói lại với Nguyên Khang đang ngồi một bên nhìn mình, cô hít vào một hơi thật sâu rồi kéo căng mặt ra thành một nụ cười nói với hai người: "Gói sủi cảo đi, hôm nay có muốn về thăm nhà một chút không?"

Mới vừa trải qua chuyện như này nên nhất định là sẽ muốn gặp người nhà.

"Sáng sớm ngày mai hẵng về. Anh có hai ngày nghỉ."

Đường Minh Sơn suy nghĩ một chút rồi nói: "Chúng ta không nói chuyện này cho cha mẹ để tránh làm họ lo lắng."

"Được."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Nguyên Khang ngồi bên cạnh hết nhìn sang bên trái một chút lại ngó sang bên phải một chút, không hiểu họ đang nói gì nó lại nhớ được câu nói không cần nói cho ông bà biết chuyện này để tránh làm họ lo lắng của hai người.

Nhìn dáng vẻ của thằng nhóc này là cũng biết được nó nhớ được những gì rồi. Đường Minh Sơn nheo mắt tiến lại gần nó.

Nguyên Khang bị anh dọa sợ né về bên phía Phong Ngọc Lan.

"Anh đừng có hù dọa nó."

Phong Ngọc Lan cúi đầu nhẹ nhàng chọc một cái lên đầu Nguyên Khang.

"Cha mẹ muốn mua thịt cho ông nội bà nội ăn cho nên mới không muốn nói cho họ biết, biết chưa?"

Đường Minh Sơn giải thích.

Nguyên Khang cái hiểu cái không, hoá ra là có ý này.

"Nếu con nói với họ thì họ sẽ không ăn nổi thịt nữa. Bác hai của con thích nhất là ăn thịt đấy. Con muốn để bác hai không ăn nổi thịt hả?"

Đường Minh Sơn nhướng mày.

"Không muốn! Con không nói đâu!"

Nguyên Khang rất lớn tiếng nói.

"Qua đây, mẹ dạy con gói sủi cảo."

Phong Ngọc Lan gọi.

"Dùng vỏ của con này."

Nguyên Khang hơi sốt ruột chỉ chỉ vào mấy cái vỏ sủi cảo mà mình đã cán ra.

"Vỏ của con ăn không ngon." Đường Minh Sơn ở một bên lạnh lùng cười nhạo.

Nguyên Khang không hiểu lời anh nói, chỉ cho là anh chê bai vỏ sủi cảo mình làm khó ăn nên nhất thời uất ức cực kỳ, vành mắt cũng đỏ quạch lên, miệng còn bô bô tranh luận: "Ăn ngon mà."

"Đừng nghe cha con." Phong Ngọc Lan nghe hiểu tiếng cười khẩy của Đường Minh Sơn nên vội vàng an ủi Nguyên Khang: "Mẹ dạy

Nguyên Khang gói sủi cảo nhé, chắc chắn là ăn ngon. Nguyên Khang nhà ta tự mình làm mà."

"Vâng."

Giọng cũng nhỏ đi rất nhiều.

Đường Minh Sơn cũng không đùa giỡn nó nữa, lặng yên ngồi gói sủi cảo.

Lúc cho sủi cảo vào nồi nấu, Phong Ngọc Lan lấy dầu hoa hồng trong nhà ra xoa xoa chỗ cùi chỏ bị đau của Đường Minh Sơn một chút.

Đúng là không nghiêm trọng lắm, chỉ bị trầy một chút da nhỏ xíu thôi.

Chương 58: Chương 58

Sau khi quay về, Triệu Thiên và mấy công nhân nữa đi tới nhà bọn họ, đúng lúc cả nhà đang chuẩn bị ăn sủi cảo.

Bọn họ tới đây là để thăm Đường Minh Sơn. Trong đó công nhân bị vướng chân kia còn xách theo không ít thứ, chỉ còn thiếu mỗi quỳ luôn xuống đất để nhà Đường Minh Sơn nhận nữa thôi.

"Kỹ thuật viên Đường, mong mọi người hãy nhận đi. Mọi người không nhận là cả đời này tôi sẽ khó mà chống chọi nổi với sự áy náy!"

Triệu Thiên và một công nhân khác cũng khuyên họ nên nhận lấy.

Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan hai mắt nhìn nhau một cái rồi cười cười kéo người công nhân kia: "Đồ thì tôi sẽ nhận. Không có chuyện gì đâu, anh đừng nghĩ nhiều."

Đôi mắt người nọ đỏ quạch lên, thấy cuối cùng thì anh cũng bằng lòng nhận đồ nên luôn miệng cảm ơn mãi, lại khéo léo từ chối lời mời ăn sủi cảo của bọn họ rồi rời đi cùng mấy công nhân khác.

Triệu Thiên bị giữ lại ăn sủi cảo.

Chị dâu Triệu không tới.

Phong Ngọc Lan bèn để Nguyên Khang đi mời Niếp Niếp tới ăn.

"Hôm nay thật sự quá mạo hiểm. Sau này cậu làm gì cũng phải cẩn thận nhé."

Lúc Triệu Thiên đưa Niếp Niếp về còn vỗ vỗ vai Đường Minh Sơn một cái rồi nói.

"Tôi biết rồi, hôm nay cảm ơn cậu nhiều lắm."

"Cảm ơn cái gì chứ, lúc đó tôi cũng ngu người luôn." Triệu Thiên lắc đầu một cái rồi dắt Niếp Niếp về ngôi nhà cách vách của bọn họ.

Chị dâu Vương biết Đường Minh Sơn suýt nữa là xảy ra chuyện nên lại đi ra ngoài tìm mấy nhà khác, để hai ngày tiếp theo cho con mình qua nhà bọn họ ở ké.

Bản thân chị dâu Vương thì xách một giỏ đồ chạy tới nhà Phong Ngọc Lan nói chuyện con mình không tới: "Đây là một chút quả trên núi do nhà mẹ đẻ của chị đưa tới, mùi vị cũng không tệ lắm nên chia cho nhà em một chút."

Biết không thể từ chối được nên Phong Ngọc Lan tươi cười nhận lấy.

Sau khi chị dâu Vương đi, một nhà ba miệng ăn đun nước rửa chân sau đó lại rửa mặt, tiếp theo là lần lượt lên tầng một và tầng ba, về nhà đóng cửa lại ngủ.

Hôm nay đi ngủ khá là sớm.

Nguyên Khang bị Đường Minh Sơn đặt thẳng vào chỗ trong cùng dựa vào tường. Nó cũng không hề ầm ĩ, chỉ cần nằm kế bên nó là Phong Ngọc Lan chứ không phải Đường Minh Sơn là nó vui lắm rồi.

Phong Ngọc Lan nằm gối lên cánh tay Đường Minh Sơn, một cái tay được anh nắm lấy.

Đường Minh Sơn đang kể chuyện, cả Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang đều im lặng lắng nghe rồi chẳng biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Đêm nay cả ba người đều ngủ khá sâu giấc. Sáng sớm ngày hôm sau, bọn họ đi mua ngay chút thịt và bột mì rồi cưỡi xe đạp về quê thăm nhà.

Phong Ngọc Lan ngồi sau xe. Nguyên Khang dựa vào trong lòng Đường Minh Sơn, ngồi ở trên xà đơn.

Lúc cả nhà tới đội sản xuất thì tất cả mọi người cũng vừa mới đi làm việc không bao lâu.

Trong nhà chỉ còn mỗi mẹ Đường. Thấy bọn họ mới về mấy ngày đã trở lại, mẹ Đường bị dọa cho giật nảy mình, vội vàng nhìn về phía Nguyên Khang.

Thấy dáng vẻ Nguyên Khang rất vui vẻ, bà lại nhất thời thở phào nhẹ nhõm: "Mẹ còn tưởng Nguyên Khang ầm ĩ cái gì chứ, có phải con tìm được công việc khác rồi không?"

"Không phải đâu ạ." Phong Ngọc Lan cười đặt thứ đang cầm trong tay lên bàn trong gian nhà chính: "Chỉ là Minh Sơn được nghỉ thêm hai ngày nên chúng con quay về nhà thăm một chút. Nguyên Khang cũng nhớ mọi người rồi."

"Bà nội." Nguyên Khang ôm lấy chân bà, ngọt ngào gọi.

"Ngoan." Có bao giờ mà mẹ Đường không nhớ Nguyên Khang đâu. Thấy Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn vừa mua thịt vừa mua bột mì, bà cũng đau lòng cho cuộc sống của bọn họ: "Các con không ăn uống gì à?"

"Đủ ăn ạ." Đường Minh Sơn cất xe đạp xong đi vào, đáp.

"Bác gái cả thế nào ạ?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

Lúc bọn họ rời quê, bác gái cả đã về nhà. Sau mấy ngày truyền nước, vẻ mặt bà ấy đã tốt hơn nhiều rồi. Bác sĩ cũng đã bốc cho không ít thuốc, phải uống liên tục.

"Tinh thần của bà ấy không tệ, hôm nay còn đưa A Tráng ra ngoài nữa đấy." Mẹ Đường cười nói.

Nếu đã quay về rồi thì cũng rảnh rỗi.

Phong Ngọc Lan dọn dẹp nhà cửa một lượt, tiện thể còn đưa hết đống quần áo mùa đông của Nguyên Khang ra giặt luôn, phơi nắng cho khô.

Còn Đường Minh Sơn thì đi ra ngoài tìm mấy người cha Đường, đi theo bọn họ làm việc.

"Ôi chao, đôi giày vải này làm tốt ghê, mẹ cháu làm cho cháu hả?"

Thấy đôi giày mới trên chân Nguyên Khang, mẹ Đường biết rồi mà vẫn mở miệng hỏi.

"Vâng ạ." Nguyên Khang xoay một vòng trước mặt bà: "Còn cả quần áo nữa, cũng là mẹ làm cho cháu."

"Cúc áo vẫn còn phải sửa lại một chút ạ." Nói tới cái này, Phong Ngọc Lan lại muốn nhờ mẹ Đường chỉ bảo một chút rằng tại sao mấy cái cúc áo cô làm lúc nào cũng bị chật và không đồng đều.

Mẹ Đường kiên nhẫn giảng giải cho cô nghe. Chỉ chốc lát sau, bác gái cả đã đưa A Tráng tới cửa nhà.

Bây giờ trong ruộng đã bắt đầu làm cỏ rồi. Ban ngày cũng nắng nóng bực bội. Chị dâu hai Đường vừa nghe nhà chú ba Đường có mua chút thịt về ăn thì nhất thời cũng có điều suy nghĩ.

Chờ đến khi gặp được ba người cha Đường ở lối rẽ sườn núi, nhìn thấy Đường Minh Sơn ở đó, cặp mắt của chị dâu hai Đường sáng

bừng lên.

Tất nhiên anh hai Đường biết rõ cô ta muốn gì, bèn trêu ghẹo nói: "Mắt của em nhìn thẳng ba cứ như đang nhìn một miếng thịt béo bở vậy."

Đường Minh Sơn bị cái ví dụ này dọa cho giật nảy mình.

Trái lại chị dâu hai Đường lại không hề che giấu: "Có lần nào chú ba về mà không mua thịt không? Tất nhiên là em phải mong đợi rồi."

"Chị dâu hai yên tâm đi, có mua thịt." Đường Minh Sơn cười đáp.

Cha Đường chắp tay sau lưng đi ở phía trước, để lại ba người phía sau vừa nói vừa cười.

Vừa mới tới cửa nhà mình, mấy người bọn họ đã nghe thấy mùi thịt bay ra từ bên trong. Trong sân chẳng có ai, chỉ có đồ chơi ngựa nhỏ của Nguyên Khang nằm lăn lóc.

Trái lại trong phòng bếp lại truyền ra tiếng cười đùa của mấy người Phong Ngọc Lan.

Chị dâu hai Đường vội vàng rửa tay đi vào phụ giúp.

Kết quả lại phát hiện ra mình chẳng có gì để giúp cả vì đồ ăn cũng đã làm xong xuôi hết rồi. Đường Văn Tuệ đang định đi gọi bọn họ về dùng cơm.

"Chị dâu hai, chị nghỉ ngơi đi, để em làm cho."

Thấy chị dâu hai Đường xắn tay áo lên muốn bưng giúp, Phong Ngọc Lan cản lại nói.

Chị dâu hai Đường làm việc nguyên cả trưa rồi cũng mệt mỏi.

"Không có chuyện gì đâu, bây giờ trong đầu chị chỉ toàn là ăn thôi."

Chị dâu hai Đường toét miệng cười một tiếng.

Trông có hơi ngu ngốc.

Mẹ Đường cười mắng: "Nóng ruột nó vừa thôi, bưng lên bàn nhanh hơn chút nào thì sẽ được ăn sớm hơn chút đó."

"Nguyên Khang ngồi vào bên cạnh thím hai đi, thím hai rất nhớ cháu đấy."

Chị dâu hai Đường cười ha ha một tiếng rồi nói với cái đuôi nhỏ Nguyên Khang.

"Vâng!"

Hôm nay Nguyên Khang cực kỳ vui vẻ, đi đường cũng ưỡn ẹo tới lui như một con sâu mèo vậy.

Đồ ăn buổi trưa có thịt có trứng, có thể nói là rất thịnh soạn.

Biết được chuyện hôm nay bọn họ chưa quay về nhà, chị dâu hai Đường lại càng vui sướng hơn: "Buổi tối Nguyên Khang ngủ cùng với thím nhé."

Nhưng Nguyên Khang lại ôm lấy cánh tay mẹ Đường: "Bà nội bảo tối nay ngủ cùng bà."

"Mẹ thấy để nó ở lại đây mấy ngày đi, các con cũng đỡ bị nó làm ồn." Mẹ Đường ôm lấy Nguyên Khang không buông.

Nguyên Khang nhìn về phía Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn, cũng muốn ở lại quê.

Nhìn ra mong muốn của nó, Đường Minh Sơn gật đầu: "Được, vậy lần sau chúng con trở về sẽ mang nó về bên kia ở."

"Được được được." Mặt mày mẹ Đường và chị dâu hai Đường đều vui tươi hớn hở. Nguyên Khang là đứa cháu do hai người nuôi lớn,

lần này lại đi luôn nhiều ngày như vậy nên tất nhiên là hai người rất nhớ cháu.

Phong Ngọc Lan phát hiện ra hôm nay Đường Văn Tuệ khá là ít nói nên sau khi ăn cơm xong, có Đường Minh Sơn giúp thu dọn bát đũa rồi nên cô bèn kéo Đường Văn Tuệ qua một bên sân nói chuyện phiếm.

"Em có tâm sự gì hả?"

Đường Văn Tuệ thở dài: "Chị dâu ba, chị nói xem, thích cùng một người với bạn thân thì nên làm gì bây giờ?"

"Em á?"

Phong Ngọc Lan ngạc nhiên hỏi.

"Bạn em là Thục Phân nói hình như cậu ấy và bạn cậu ấy cùng thích một người. Em biết người bạn mà cậu nói chính là em."

Chương 59: Chương 59

Đường Văn Tuệ là một cô gái đã mười lăm tuổi nên có ấn tượng tốt với một người nào đó cũng là chuyện bình thường, cũng sẽ nhắc tới đối phương với chị em thân thiết nhiều hơn một chút. Thế nhưng trong hiện thực thì ngay cả nói chuyện với người đó cũng rất ít khi nói, nhìn thấy người ta từ đằng xa còn sẽ vì xấu hổ mà tránh né nưa.

Phong Ngọc Lan nhìn cô em chồng đang buồn man mác rồi hỏi nhỏ: "Em đang buồn phiền vì thích cùng một người với bạn em hay là chuyện gì khác?"

"Đều phải ạ."

Đường Văn Tuệ thở dài, thấy Nguyên Khang chạy tới bèn ôm luôn nó vào lòng, đặt cằm lên cái đầu tròn vo của Nguyên Khang.

Nguyên Khang cũng không cựa quậy lung tung mà ngoan ngoãn để cô ấy ôm lấy mình.

"Đó là thanh niên trí thức năm ngoái vừa mới tới đội sản xuất của bọn em, người cực kỳ tốt bụng, cũng rất có học thức. Việc xây dựng cống thoát nước trong đội chúng em cũng là do người đó đề nghị với đội trưởng..."

Phong Ngọc Lan lẳng lặng nghe cô ấy nói về chuyện của người kia. Sau khi nghe xong cuối cùng cũng hiểu rõ.

Thật ra thì Chương Thục Phân và Đường Văn Tuệ đều chỉ thầm thích người ta thôi. Nam thanh niên trí thức kia và hai người bọn họ chưa

tiếp xúc nhiều, cũng không hề để lộ ra là mình thích ai trong số hai người bọn họ.

Chỉ là Chương Thục Phân thử dò xét nhắc tới với Đường Văn Tuệ trước để cho thấy là cả hai đang cùng thích một người thôi.

Một là Chương Thục Phân muốn Đường Văn Tuệ tự buông tay.

Hai là Chương Thục Phân cũng đang buồn phiền giống như mình.

"Hai người các em đều đang trong độ tuổi thanh xuân nên có ấn tượng tốt với một người là chuyện rất bình thường. Nhưng Văn Tuệ à, hai người các em đều thuộc về trường hợp thích thầm đơn phương, không hề đả động gì đến cuộc sống của người ta cả. Chẳng qua cái mà hai em đang buồn phiền cứ như là thuộc về trường hợp người ta đã chọn một trong hai em rồi ấy."

"Em còn trẻ, mới mười lăm tuổi thôi. Có lẽ năm nay em cảm thấy người đó là một người tốt, có một chút ấn tượng tốt với người đó. Thế nhưng sang năm có khi lại vì một chút chuyện nhỏ mà em thay đổi cách nhìn cũng nên. Cuộc đời của em vẫn còn dài lắm."

Phong Ngọc Lan cười nói.

Đường Văn Tuệ ôm Nguyên Khang suy nghĩ hồi lâu. Lúc Đường Minh Sơn và mẹ Đường đi ra khỏi bếp, cô ấy thả Nguyên Khang ra rồi nói một câu với Phong Ngọc Lan, sau đó chạy thẳng ra khỏi nhà.

"Em biết rồi, em đi tìm Thục Phân đây!"

Mà Đường Văn Tuệ vừa chạy ra khỏi nhà đã nhìn thấy Chương Thục Phân đang lưỡng lự chần chừ ở bên phía đường mòn bên kia.

Chương Thục Phân cũng giống Đường Văn Tuệ, đều tết hai b.í.m tóc đuôi sam đen nhánh, dáng vẻ thanh tú xinh đẹp. Thấy Đường Văn Tuệ đi ra, Chương Thục Phân vội vàng vẫy vẫy tay với cô ấy.

Đường Văn Tuệ cười rộ lên, chạy chậm tới bên cạnh cô ấy: "Tớ đang định đi tìm cậu đây. Sao cậu tới mà không vào nhà?"

Chương Thục Phân thấy cô ấy không vì những lời chiều hôm qua mình nói mà làm lơ mình thì cũng rất vui vẻ. Cô ấy kéo tay Đường Văn Tuệ, nói với vẻ hơi hốt hoảng.

"Lời hôm qua của tớ không có ý gì khác đâu, cậu đừng hiểu nhầm nhé. Chẳng qua là tớ, chỉ là tớ không ngờ hoá ra chúng ta lại cùng nhắc tới một người..."

Nhắc tới người mình yêu thích trước mặt chị em tốt là một cách chia sẻ, ai ngờ lại phát hiện ra người mà hai người đang nhắc tới hoá ra lại là cùng một người. Chương Thục Phân cũng cực kỳ bối rối, sao cô ấy lại thích cùng một người với Đường Văn Tuệ vậy chứ?

Hai người là bạn từ nhỏ đã rất nhiều năm rồi. Chương Thục Phân không biết phải làm gì, lại sợ đối phương vẫn chưa ý thức được rằng hai người đang cùng thích một người cho nên mới nói ra lời kia.

Mà đoạn đối thoại của hai người lại trùng hợp bị mẹ Chương nghe thấy. Sau khi Đường Văn Tuệ rời đi, mẹ Chương cũng đã suy nghĩ hồi lâu, một là không ngờ được rằng hai cô gái nhỏ đều thích nam thanh niên trí thức đến từ thành phố kia, hai là sợ chị em hai người vì một người đàn ông mà vứt bỏ tình cảm thân thiết bao nhiêu năm qua.

Tối hôm qua bà ấy cũng ngủ không ngon, sáng sớm hôm nay đã kéo Chương Thục Phân qua nói chuyện. Bà ấy hỏi Chương Thục Phân rằng cô ấy nói với Đường Văn Tuệ mấy lời kia là có ý gì, chẳng lẽ là bảo người ta đừng cướp người với mình hả?

Bấy giờ Chương Thục Phân mới nhận ra lời của mình cực kỳ gây hiểu nhầm cho người ta.

Cô ấy vừa hoảng sợ vừa nóng ruột, không dám tới tìm Đường Văn Tuệ để nói cho rõ. Cả một buổi trưa cô ấy chẳng có tinh thần gì cả, ngay cả anh trai cũng nhìn ra cô ấy có gì đó không đúng nên cũng hỏi một câu.

"Ầm ĩ không được tự nhiên với chị em hả?"

Lúc ấy Chương Thục Phân đỏ mắt gật đầu: "Em nói ra mấy lời khiến người ta hiểu nhầm. Chắc chắn là cậu ấy rất khó chịu."

"Với cái đầu nhỏ kia thì hiểu nhầm được đến đâu chứ." Anh cả Chương ngậm một cọng cỏ đuôi chó, nheo mắt lại quan sát em gái mình một hồi rồi bỗng nhiên lại nói.

"Từ bé các em đã có quan hệ thân thiết rồi. Em cảm thấy bạn em sẽ so đo với em vì chuyện này hả? Có khi bạn em cũng đang ỉu xìu như cọng bún thiu giống em cũng nên."

Chính những lời này đã thôi thúc Chương Thục Phân chạy tới bên ngoài nhà họ Đường. Thế nhưng vì không biết nên mở miệng thế nào nên cô ấy đã loanh quanh bên ngoài hồi lâu.

Nghe Chương Thục Phân thuật lại lời mà anh cả Chương hình dung mình, Đường Văn Tuệ liếc mắt một cái rồi hai tay chống nạnh nói: "Đầu anh ấy mới nhỏ ấy!"

"Đúng thế! Tớ mắng anh ấy ngay lúc đó luôn!"

Chương Thục Phân cũng hai tay chống nạnh cùng mắng anh trai mình với chị em tốt.

Hai người quay lại nhìn nhau một cái rồi cùng bật cười.

"Đi nhặt củi không?"

"Đi, chờ tớ về nhà cầm cái gùi đã. Cậu đừng quay về lấy nữa, tớ sẽ cầm thêm cho cậu một cái."

"Được!"

Đường Văn Tuệ cực kỳ vui vẻ quay về nhà cầm hai cái gùi ra. Phong Ngọc Lan đi theo cô ấy tới cửa nhà, thấy bên kia có một cô gái nhỏ không lớn hơn cô em chồng mình bao nhiêu thì nhận ra đó là người nào ngay.

"Nói rõ ràng rồi hả?"

"Cũng không thể coi là vậy, nhưng đúng như chị dâu nói đó, chúng em chẳng có gì phải buồn rầu cả. Dù sao thì người ta cũng không thích chúng em mà." Đường Văn Tuệ cũng cảm thấy lúng túng thay mình, bèn vẫy tay với Phong Ngọc Lan rồi chạy về phía chị em tốt của mình.

Hai người vừa rời đi không bao lâu thì Phong Ngọc Lan phát hiện ra có một thanh niên đang đứng bên kia lối rẽ. Thanh niên kia một tay đút trong túi quần, một tay cầm cọng cỏ đuôi chó, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bóng người hai người Đường Văn Tuệ.

Đúng lúc này Đường Minh Sơn lại vừa lúc đi tới bên cạnh Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan bèn hỏi nhỏ: "Người ở lối rẽ kia là ai vậy?"

Sẽ không phải là nam thanh niên trí thức kia đấy chứ?

"Chương Nam Tuyền của nhà họ Chương."

"Anh trai của Thục Phân hả?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

Đường Minh Sơn gật đầu: "Ừ."

Lúc họ nói chuyện thì Chương Nam Tuyền đã rời đi.

Nguyên Khang xách cái giỏ nhỏ tới, nắm lấy tay Phong Ngọc Lan rồi nói: "Bà nội nói chúng ta cùng đi hái hoa anh thảo."

Hoa anh thảo trông giông giống như hoa bí đỏ vậy, lấy dây leo của hoa anh thảo dùng nấu canh ăn rất ngon.

Vậy nên cả ba người cùng nhau đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua cửa nhà bác cả Đường, Nguyên Khang kêu lên một tiếng anh A Tráng. A Tráng vừa nghe nói bọn họ muốn đi tìm dây leo hoa anh thảo thì cõng cái gùi nhỏ đi ra.

Hai đứa bé tung ta tung tăng đi phía trước, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn vừa nói chuyện vừa đi theo phía sau.

Dây leo của hoa anh thảo thích vươn mình ở chỗ cây trúc sinh trưởng nên bọn họ phải vào rừng trúc tìm.

Trong đội có mấy khu rừng trúc nên chỗ này không có thì đi qua chỗ kia.

Thành quả của một buổi chiều không thể coi như là phong phú được vì cái giỏ nhỏ của Nguyên Khang chỉ mới đựng được một phần tư.

Về đến nhà, Đường Minh Sơn đem hoa anh thảo đi rửa rồi đặt vào rổ tre để ráo nước. Còn Phong Ngọc Lan thì đi đun nước tắm trước, sau đó để cả Đường Minh Sơn và Nguyên Khang cùng tắm.

Xế chiều ngày hôm sau, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan quay về thị trấn.

Nguyên Khang cầm tay Đường Văn Tuệ tiễn bọn họ ra khe núi.

Mãi đến khi hai người đi khuất bóng, Đường Văn Tuệ mới dắt nó về nhà.

Cô ấy vốn tưởng rằng cần phải dỗ dành Nguyên Khang một chút, ai ngờ sau đó Xuyên Tử tìm tới nhà chơi, thêm cả A Tráng nữa thế là

ba đứa trẻ cùng chơi trong sân, cực kỳ có tinh thần.

"Nguyên Khang mới ở lại đây có mấy ngày mà lần này nó đi cả nhà không còn náo nhiệt như trước nữa." Lúc may vá với chị dâu Triệu ở ngoài cửa, Phong Ngọc Lan cảm thán một câu.

"Lúc trẻ con ở đây thì sẽ có lúc cảm thấy chúng nó ầm ĩ." Chị dâu Triệu cười nói.

Lúc chị dâu Trương xách giỏ quay lại thấy hai người đang tám chuyện ở cửa bèn lại gần cười nói: "Có người tới bán cá, muốn ăn cá thì phải nhanh tới sân cỏ bên kia."

Chương 60: Chương 60

"Ôi chao, bận quá nên quên mất tiêu." Chị dâu Triệu vội vàng cất đồ may vá vào phòng rồi đeo gùi lên lưng chuẩn bị đi ra ngoài. Phong Ngọc Lan cũng giống vậy.

Mỗi người mua một con cá chép về nhà. Lần này Phong Ngọc Lan không làm cá om dưa chua nữa mà kho lên.

Lúc Đường Minh Sơn trở lại thì cô vừa mới nấu cá xong.

"Đồng chí Lan vất vả ghê."

Anh vừa giúp cô dọn chén bát vừa nói.

Chị dâu Triệu đang chuẩn bị múc cá dưa chua trong nồi nghe thấy vậy bèn quay vào trong phòng nói với Triệu Thiên đang chọc ghẹo Niếp Niếp: "Nghe một chút đi, nghe một chút đi! Hết người này đến người khác đúng thật là khiến người ta tức c.h.ế.t mà!"

Triệu Thiên nhanh chóng chạy ra ngoài: "Sao thế? Sắp đến lúc ăn cơm rồi hả?"

Nghe thấy vậy, Phong Ngọc Lan không nhịn được mà cười rộ lên một tiếng. Chị dâu Trương ở bên cạnh nhà chị dâu Triệu còn cười to mãi không dứt.

"Đúng vậy, ăn cơm thôi!"

Chị dâu Triệu tức giận nói.

Mặt Triệu Thiên đầy vẻ nghi ngờ gãi gãi đầu. Sao lại tức giận chứ?

Chờ đến khi Quân Tử đi rồi, lúc hai người ngâm chân, Đường Minh Sơn nói đến kỳ thi tuyển sinh lên cấp vào tháng sáu: "Buổi tối anh phải giúp họ làm đề, có ảnh hưởng đến việc đọc sách của em không?"

"Ban ngày em đã đọc hòm hòm rồi." Phong Ngọc Lan nói qua loa. Thật ra thì cô đã hoàn toàn nắm giữ được kiến thức tiểu học của thời đại này rồi: "Anh yên tâm đi."

Người ở thời đại này phần lớn là xem lịch âm nhiều hơn. Thật ra thì âm lịch hơi chậm hơn dương lịch một chút. Âm lịch mới sắp đầu tháng năm nhưng dương lịch thì chỉ còn có mười mấy ngày nữa đã là tháng sáu rồi.

Nói cách khác là nửa tháng nữa Phong Ngọc Lan sẽ tham gia thi cử.

Đường Minh Sơn xem mấy đề cô làm, thấy cô ghi chép rõ ràng nên cũng yên tâm.

Ngày hôm đó lúc Đường Minh Sơn quay về, anh đã mang về cho cô hai chiếc váy dài tay, một chiếc màu xanh nhạt và một chiếc màu xanh xám.

Đều là quần áo mùa hè tương đối thời thượng của phái nữ.

"Anh đã nhờ sư nương làm cho."

Đường Minh Sơn đặt váy xuống trước mặt cô rồi nói.

Mặt Phong Ngọc Lan đỏ bừng lên. Thảo nào mấy ngày trước anh lại hỏi số đo ba vòng của cô.

"Tuổi sư nương đã lớn rồi nên sau này anh đừng làm phiền bà ấy phải mệt nhọc nữa. Anh cầm về đây để em tự làm là được rồi."

Đường Minh Sơn cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô sau đó gật đầu theo: "Được."

Trước mắt thì cô nói cái gì cũng đúng hết.

Nhà ngang có sáu đứa trẻ cùng tham gia thi với Phong Ngọc Lan. Mấy đứa trẻ tất nhiên là tham gia kỳ thi tuyển sinh lên cấp bình thường. Ngoài ra còn có hai người lớn nữa.

Hai người lớn kia cũng thuộc nhà ngang.

Một người ở tầng hai tên là Địch Phương Tiên, một người ở tầng bốn tên là Lý Mỹ Phương.

Ba người cùng đi đóng tiền đăng ký, lúc quay về còn hẹn nhau hai ngày sau đi thi sẽ cùng đi với nhau nữa.

Biết Phong Ngọc Lan chuẩn bị tham gia kỳ thi nên buổi tối mấy người chị dâu Vương đều không cho bọn trẻ qua làm phiền cô.

Hơn nữa bởi vì Phong Ngọc Lan dạy kèm bọn họ nên thành tích của sáu đứa trẻ trong học kỳ này đều không tệ. Tất cả đều đứng trong hạng mười của lớp.

Nếu không phải vì Đường Minh Sơn không đồng ý thì chẳng biết sẽ còn bao nhiêu người tới nhà nhờ Phong Ngọc Lan chăm sóc con cái nữa.

Ngày Phong Ngọc Lan đi thi cũng là lần đầu tiên mà Đường Minh Sơn xin nghỉ làm.

Phong Ngọc Lan mặc chiếc váy màu xanh nhạt, trông vừa nền nã vừa xinh đẹp, thu hút không ít ánh mắt của người trong nhà ngang.

Lý Mỹ Phương nhìn chằm chằm chiếc váy trên người cô rồi không ngừng ngưỡng mộ: "Người đàn ông của tôi không cho tôi được mặc

váy, đỡ phiền phức!"

"Người đàn ông nhà tôi cũng vậy." Địch Phượng Tiên liếc mắt nhìn sang: "Chỉ là tôi đã tự may cho bản thân một cái rồi, ngày mai tôi sẽ lấy ra mặc!"

Phong Ngọc Lan nghe vậy bèn cười một tiếng.

Chờ đến khi mọi người vào tiểu học huyện rồi, Đường Minh Sơn mới xoay người đi qua bên phía chợ nông sản mua thức ăn.

Về đến nhà, anh dọn dẹp trong ngoài một lần rồi lại nấu nướng xong đồ ăn cho cả nhà. Đến khi cảm thấy đã xong xuôi hết rồi, anh lại đạp xe tới trường học đón vợ về.

Hai người Lý Mỹ Phương thấy anh tới đón vợ thì chọc ghẹo Phong Ngọc Lan một hồi, sau đó cũng thuận theo để cô đi theo Đường Minh Sơn về trước.

Còn hai người bọn họ thì kết bạn đi bộ về.

Phong Ngọc Lan nghiêng người ngồi lên xe, một tay ôm lấy eo Đường Minh Sơn, một tay cầm lấy bó hoa dại đủ mọi màu sắc mà Đường Minh Sơn hái tới.

Mùi hoa dại không hề nồng nàn chút nào nhưng Phong Ngọc Lan lại rất thích.

Tới nhà ngang, Phong Ngọc Lan xuống xe đạp, cầm bó hoa dại trong tay trước ánh mắt của chị dâu Vương và những người khác xung quanh.

Đường Minh Sơn bảo cô ở dưới tầng trò chuyện, còn anh lên tầng nấu cơm.

"Cái váy này của cháu đẹp thật, đường chỉ được may rất khít! Con gái thím muốn có một cái váy liền thân mà thím vừa mới mua vải,

chưa có thời gian để may nữa."

Thím ba Lưu vuốt cái váy của cô khen.

"Đẹp quá." Một người chị dâu dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn chằm chằm vào vòng eo thon gọn săn chắc của Phong Ngọc Lan: "Nhìn vòng eo thon gọn này xem, cả cái này nữa."

Ánh mắt cô ấy dừng ở nơi nào đó, vẻ mặt mờ ám nói: "Đồng chí Tiểu Đường thật có phúc."

"Đúng đấy." Chị dâu Vương che miệng cười.

Mấy người chị dâu xung quanh cũng bắt đầu bàn tán chọc ghẹo cô.

Phong Ngọc Lan nghe thấy thì mặt đỏ bừng, để bó hoa dại chắn trước ngực, sau cùng thấy mọi người càng nói càng thái quá nên vội vàng kiếm cớ tháo chạy, đi lên tầng.

Đường Minh Sơn đang làm cá chiên giòn. Tất nhiên anh làm không thể bì với sư nương nhưng mùi vị vẫn rất ngon. Ăn cơm xong, Đường Minh Sơn cũng không để cho Phong Ngọc Lan giúp anh rửa bát.

"Em đi ngủ một lát đi."

Ngày hôm nay càng lúc càng nóng, ăn cơm xong đúng là có đôi chút cảm giác buồn ngủ, vì vậy Phong Ngọc Lan đi súc miệng rồi chợp mắt khoảng nửa tiếng.

Nghỉ ngơi xong rồi thì dậy đọc sách một lát, sau đó dọn dẹp lại tương đối rồi khoá cửa, đi ra ngoài với Đường Minh Sơn.

Họ tình cờ bắt gặp Địch Phượng Tiên đang chờ Lý Mỹ Phương ở tầng hai trong lúc xuống tầng.

Phong Ngọc Lan hơi xấu hổ. Ban đầu cô đã hứa rằng ba người đi cùng đường, về cùng hướng, thế nhưng bây giờ cô lại nuốt lời.

Địch Phượng Tiên cười thâm sâu: "Đồng chí Tiểu Đường thật sự không muốn xa người yêu dù chỉ một khắc."

Đường Minh Sơn khẽ gật đầu, bị Phong Ngọc Lan đỏ mặt kéo đi.

Đến cổng trường tiểu học huyện, Đường Minh Sơn dừng xe, Phong Ngọc Lan xuống xe, nói với anh: "Em thấy hôm nay có thể sẽ có mưa, anh về nhà nhớ cất chăn trên mái nhà đi đấy."

"Ừm."

Đường Minh Sơn gật đầu.

"Em đi đây." Có khá nhiều người đang nhìn họ, Phong Ngọc Lan vội vã vẫy tay, vào trường học.

Hầu hết đều ngắm chiếc váy liền thân của cô. Dù sao ở thời đại này, nơi thị trấn nhỏ, con gái mặc váy cũng không nhiều.

Đợi Phong Ngọc Lan thi xong, Đường Minh Sơn tới đón cô về. Vừa về tới nơi, chị dâu Triệu và chị dâu hai Ngô đã đến gõ cửa.

Thì ra là ngày kia, mẹ chồng của chị dâu hai Ngô sẽ bước sang tuổi thứ sáu mươi, đúng vậy, phải làm một bữa thật hoành tráng ở nhà ngang.

Thiếu người nấu cơm, vẫn phải nhờ một vài người tới giúp, do đó họ tới tìm Phong Ngọc Lan.

Sau khi nghe hết những việc chưa tìm được người, Phong Ngọc Lan chọn thái rau.

Chị dâu hai Ngô vô cùng cảm kích, kéo tay Phong Ngọc Lan bắt đầu kể khổ: "Chị thật sự không biết nên khuyên mẹ chồng chị thế nào, em dâu à, ân tình này của em, chị sẽ nhớ kỹ!"

Hai người họ đi rồi, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cùng nhau thảo luận về chuyện quà cáp.

Mẹ Ngô muốn tổ chức một bữa tiệc ở nhà ngang, đơn giản là vì muốn nhận được quà từ các công nhân của anh hai Ngô đi cùng. Và tất nhiên, chi phí của bữa tiệc này sẽ do anh hai Ngô và chị dâu hai Ngô chi trả.

"Em phải đi giúp họ, thế nên mình đi ít hơn một chút." Đường Minh Sơn còn hỏi riêng Triệu Thiên. Sau khi hỏi được bọn họ đi hai hào, anh về nhà dán bao lì xì, ngày hôm sau lúc ra ngoài đi ngang qua nhà anh hai Ngô thì đưa cho anh ấy.

Mẹ Ngô đến tới hôm trước, do đó anh hai Ngô không đón vợ mà đến nhà một công nhân cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, Phong Ngọc Lan chuẩn bị chu đáo, ăn sáng rồi đi hỗ trợ.

Đường Minh Sơn nấu bữa sáng, sau đó anh cùng xuống tầng với Phong Ngọc Lan.

"Hôm nay anh đạp xe đi, giữa trưa về nhà ăn cơm." Phong Ngọc Lan nhớ tới lời chị dâu hai Ngô nói riêng tối qua, bèn nhắc Đường Minh Sơn.

"Ừm."

Đường Minh Sơn đạp xe rời nhà ngang, chở Triệu Thiên ngồi phía sau.

Triệu Thiên không cần ôm Đường Minh Sơn cũng có thể ngồi vững, có điều người anh ta cao, chân phải co lên, nếu không sẽ bị kéo lê dưới mặt đất.

"Xe này thấp quá, tôi không duỗi thẳng chân được."

Anh ta coi thường nói.

Đường Minh Sơn nghe thấy cũng không quay đầu lại.

"Tôi chọn chiếc xe này để giúp vợ tôi ngồi thoải mái, không phải vì cậu."

"Đúng đúng đúng." Triệu Thiên cười hì hì: "Lúc tôi thấy chiếc xe này cũng biết cậu nghĩ gì trong đầu rồi."

"Sao vui thế, chuyện trong nhà xong hết cả chưa?"

"Vẫn chưa, có điều ngày mai tôi muốn nghỉ ngơi, tranh thủ về nhà giải quyết công việc. Việc này càng để lâu, trong bụng càng không vững."

Bên này hai người họ vừa bước vào nhà máy sản xuất giấy, nhóm Phong Ngọc Lan bên kia đã chuẩn bị đồ ăn.

Cô đeo tạp dề chị dâu hai Ngô đưa cho, ngồi trong góc của bờ đê, trước mặt đặt một cái thớt to và bốn chậu rau xanh.

Tốc độ thái rau của cô thật sự rất nhanh, chị dâu Triệu thấy vậy thì khen không ngớt lời: "Với tốc độ này, em có thể đi làm đầu bếp nông thôn được rồi đấy."

"Đầu bếp nông thôn?"

Phong Ngọc Lan vừa thái rau vừa thắc mắc: "Bên nhà mẹ đẻ của bọn em có rất ít đầu bếp nông thôn, toàn do bảy cô tám dì xúm vào làm cùng. Ở đây nhiều đầu bếp nông thôn lắm ạ?"

"Thật ra cũng không phải là rất nhiều, nhưng ở các bữa tiệc được xem là quan trọng, không muốn khiến chúng trở nên xấu hổ, khó coi thì mọi người sẽ mời đầu bếp nông thôn về. Dù sao người ta nấu cũng ngon hơn nhà mình."

Nói đến đây, chị dâu Triệu lại nhớ tới cậu hai của cô ấy cũng làm đầu bếp. Lúc gặp cậu hai hai ngày trước, ông ấy nói có đầu bếp bị thương ở tay, phải nghỉ vài ngày, thành ra lại thiếu nhân lực!

Chương 61: Chương 61

Thực ra chị dâu Triệu muốn tự ứng cử, nhưng rốt cuộc cô ấy cũng biết tự lượng sức mình, không dám làm vướng chân cậu hai, nhưng mà Phong Ngọc Lan thì có thể!

Vì thế chị dâu Triệu bèn nhắc tới chuyện này.

"Thiếu người ạ? Thế em làm được! Mấy việc bếp núc này, cái gì em cũng làm được hết!"

Phong Ngọc Lan phá lên cười.

Cơ hội kiếm tiền lại tới nữa rồi.

Dù gì sau kỳ thi tuyển sinh lên cấp cũng là kỳ nghỉ hè, cô không có việc gì làm.

Thấy cô xao động, chị dâu Triệu cười, nói: "Vậy để chiều chị đưa em đi gặp cậu hai của chị. Nếu tìm được người rồi, chị em ta coi như đến thăm cũng được."

"Vâng."

Phong Ngọc Lan không ý kiến gì thêm.

Giữa trưa, Đường Minh Sơn trở về ăn cơm, chị dâu hai Ngô cố ý sắp xếp anh ngồi cạnh Phong Ngọc Lan.

Trong số những người đưa thêm đồ ăn không có Phong Ngọc Lan, do đó anh có thể bình thản mà ăn cơm.

"Món rau này vừa nhìn đã biết là em thái."

Khi đĩa rau được mang lên, Đường Minh Sơn nghiêng người, nhỏ giọng nói.

"Rõ đến vậy à?"

Phong Ngọc Lan có đôi chút kinh ngạc.

Đường Minh Sơn gật đầu: "Kỹ thuật thái rau của em rất tốt."

Chính cô còn không nhận ra vì tất cả đã được xào chín. Phong Ngọc Lan khều nhẹ cánh tay anh: "Ăn nghiêm túc đi."

Không cần phải tâng bốc cô mọi lúc mọi nơi như vậy, cô sẽ trở nên kiêu căng mất.

Chiều nay phải đến gặp cậu hai của chị dâu Triệu, chuyện này chắc chắn phải báo với Đường Minh Sơn một tiếng. Đường Minh Sơn biết cậu hai của chị dâu Triệu ở đâu. Ông ấy ở cách thị trấn không xa. Hơn nữa cậu hai rất thường xuyên giúp người ta làm bếp, do đó Đường Minh Sơn cũng gặp qua vài lần.

Anh nghe hai người bọn họ nói là đi bằng xe bò, bèn dặn dò Phong Ngọc Lan vài câu rồi đến nhà máy sản xuất giấy.

"Chị khá thân với gia đình đó. Mỗi lần về nhà mẹ đẻ hoặc đi thăm người thân, chị đều ngồi xe bò nhà bọn họ."

Chị dâu Triệu vừa nắm tay Niếp Niếp, vừa đưa Phong Ngọc Lan đi mượn xe bò của người ta.

"Thì ra là vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Tới nhà người ta, chị dâu Triệu đứng ngoài sân gọi chị dâu thật to.

Chẳng mấy chốc, một người chị dâu cao gần một mét bảy đi ra. Chị ấy rất cao, giọng nói cũng lớn. Sau khi biết hai người họ muốn đi đâu, chị ấy chuẩn bị xe bò, bảo con mình trông nom em trai và em gái, rồi đi cùng Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu.

"Đây là chị cả Hồng. Chị ấy giỏi lắm. Vì gặp chuyện không may mà không có đàn ông bên cạnh, một mình chị ấy tự nuôi bốn đứa con." Trên xe bò, chị dâu Triệu nói thầm với Phong Ngọc Lan.

Chiếc xe bò này là do chồng của chị ấy để lại, bảo đảm cho cuộc sống của họ sau này.

Mấy năm nay chị cả Hồng dựa vào chiếc xe bò này chở người, chở hàng mà làm lại cuộc đời một lần nữa, trong thôn ai ai cũng biết đến chị ấy.

Tới nhà cậu hai, chị cả Hồng biết hai người họ còn muốn về nên đứng ở đường cái chờ hai người họ.

Phong Ngọc Lan mang một ít đồ từ nhà theo. Đó là bánh do bạn bè người thân tặng lúc kết hôn.

Cậu hai và mẹ cậu hai đều ở nhà. Chị dâu Triệu giới thiệu Phong Ngọc Lan, cậu hai thật sự không thể nhắm mắt mà tìm người, thấy Phong Ngọc Lan còn trẻ, lại do cháu gái ngoại giới thiệu nên thẳng thừng từ chối cũng không hợp lẽ.

Phong Ngọc Lan nhìn thấy được sự khó xử của ông ấy, cười nói: "Cháu xin phép gọi cậu bằng cậu hai theo chị dâu Triệu. Cậu hai, cháu rất thành thạo việc trang trí, chạm khắc rau, hoa quả. Cậu cứ việc kiểm tra cháu, không phù hợp cũng không sao."

Mẹ cậu hai nghe cô nói chuyện rất lọt tai, vì thế dùng chân đá nhẹ vào gót chân cậu hai một cái.

Cậu hai cũng hiểu được Phong Ngọc Lan là một người rộng rãi thoải mái, nói chuyện cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy.

"Thật ra không cần phải chạm khắc. Chúng ta làm đầu bếp nông thôn thôi, không cần cầu kỳ như vậy. Quan trọng nhất vẫn là kỹ năng dùng dao, đặc biệt là thái thịt, phải thật mỏng để trông đầy đặn hơn. Gia chủ cũng có mặt mũi, vậy đi, cháu dùng con d.a.o này thái cho cậu xem."

Trong nhà vừa lúc có miếng đậu phụ đã được làm sẵn. Cậu hai rửa sạch tay, đặt một miếng đậu phụ hơi dày lên thớt.

Phong Ngọc Lan cũng rửa sạch tay, cầm d.a.o thái một chút, sau đó lấy bát múc một bát nước từ trong chậu nước, dùng d.a.o thả miếng đậu phụ vào trong bát. Những cánh hoa tơ của đậu phủ toả ra trong làn nước trong vắt khiến cho mắt của những người đứng xem bên cạnh sáng ngời.

"Được, tốt! Kỹ thuật dùng d.a.o của cháu rất tuyệt!"

Cậu hai vỗ tay.

Nói đến món hoa đậu phụ này thì phải cảm ơn công sức dạy dỗ của sư phụ trong một kỳ nghỉ hè. Người kia coi thường cô, ra cho cô đề khó hay chính là hoa đậu phụ này. Khi nào hoa đậu phụ có thể tỏa ra trong nước không bay tán loạn sẽ cho cô được nhận lương của công nhân chính thức.

Thời điểm đó, Phong Ngọc Lan đang lo lắng trang trải học phí đại học nên nghe vậy không nói hai lời, cắn răng mà luyện tập.

Cô luyện tập ở quán ăn, về cô nhi viện lại mua đậu phụ về tập. Khoảng thời gian đó, trẻ em trong cô nhi viện ngày nào cũng ăn đậu phụ.

"Sáng mai, cháu chờ cậu ở nhà ngang của nhà máy sản xuất giấy, vừa lúc bên công xã Hạnh Phúc có gia chủ muốn bàn chuyện cưới

xin.”

"Vâng."

Phong Ngọc Lan đồng ý.

Khi Đường Minh Sơn trở lại nhà ngang, Phong Ngọc Lan đang nướng bánh bột ngô. Thấy tâm trạng cô có vẻ tốt, anh lập tức hiểu ra sự tình.

"Chúc mừng, đồng chí A Lan."

“Chung vui nhé, đồng chí Minh Sơn."

Phong Ngọc Lan cười nói.

Nhóm của Quân Tử đã thi cuối kỳ xong rồi nên tạm thời sẽ không đến tìm Phong Ngọc Lan vào buổi tối nữa. Nếu gặp câu hỏi không hiểu, bọn chúng sẽ viết ra trước, chờ đến ban ngày lúc Phong Ngọc Lan ở nhà thì lại đến hỏi.

Do đó sau bữa cơm, vừa nghe Triệu Thiên muốn lập đội chơi bóng rổ, Phong Ngọc Lan lập tức xuống tầng với Đường Minh Sơn.

"Triệu Thiên, cậu và Minh Sơn phải tách nhau ra. Nếu không hai cậu cùng một đội, chúng tôi không đánh lại được."

Vừa đến bờ đê, anh cả Vương đang treo đèn dầu đã lớn tiếng nói.

Mấy thanh niên đều đồng ý với lời này của anh ta, hợp nhau lại kéo Đường Minh Sơn và Triệu Thiên đi.

"Bên này, bên này!"

Chị dâu Vương ra sức vỗ cái ghế bên cạnh mình, chào Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan mang ghế sang, ngồi phía bên kia cô ta. Niếp Niếp cũng tới, Phong Ngọc Lan ôm cô bé vào lòng.

Cuối cùng cô bé không đợi được, chẳng được bao lâu đã tụt xuống đi tìm Yến Tử chơi.

Chị dâu Triệu vừa cười, mắng cô bé chạy chậm lại nhỡ ngã ra nhà ngang, vừa ngồi xuống bên cạnh Phong Ngọc Lan.

"Chị nghe nói tối hôm nay treo giải thưởng đấy."

Phong Ngọc Lan nghe vậy hỏi: "Giải thưởng gì ạ?"

"Bánh mì thịt với cải khô ngâm chua." Chị dâu Vương bên cạnh nói tiếp: "Bác Khâu sống ở tầng hai làm bánh mì thịt với cải khô ngâm chua ngon cực!"

"Thật sự rất ngon!" Địch Phượng Tiên sống cùng tầng hai gật đầu lia lịa: "Bác Khâu cũng không giấu một mình, dạy tôi vài lần nhưng tôi không thể làm ra mùi vị kia được."

Vậy là trong lúc nhất thời mọi người bàn luận về bánh mì thịt với cải khô ngâm chua.

Mãi cho đến khi tiếng còi tre vang lên, mọi người mới đưa mắt nhìn về phía bờ đê.

Một tiếng trôi qua, đội của Đường Minh Sơn giành chiến thắng. Đội của Triệu Thiên phải mời đội của Đường Minh Sơn ăn bánh mì thịt với cải khô ngâm chua do bác Khâu làm.

Bác Khâu và chồng bác ấy vừa mang bánh bột ngô đến. Đường Minh Sơn nhận chiếc cốc tráng men mà Phong Ngọc Lan đưa cho để uống nước, tiện thể đưa cho cô cái bánh mì thịt với cải khô ngâm chua.

Những người khác trêu qua trêu lại một hồi, Triệu Thiên thấy vậy bèn vội vàng mua cho chị dâu Triệu và Niếp Niếp một cái khác.

Chị dâu Triệu tức giận liếc anh ta một cái, nhưng tay vẫn nhận.

Phong Ngọc Lan không ăn ngay lập tức mà lên tầng rồi ra ao rửa tay thật sạch, xong xuôi rồi mới cùng Đường Minh Sơn cũng đi rửa tay về nhà ăn.

Bánh bột ngô rất to, hai người chia nhau ăn, trên bếp đun nước tắm. Sau khi ăn xong, hai người xách nước sôi đi tắm rửa.

Phơi quần áo xong, hai người xuống tầng thượng.

Lúc này, chị dâu Triệu và những người khác vẫn chưa ngủ. Hôm nay càng ngày càng nóng, trời cũng đã tối rồi.

Mọi người không ngồi ở trên bờ đê để hóng mát thì cũng ngồi trước cửa nhà mình.

Phong Ngọc Lan ngồi trước cửa nhà, tay phe phẩy một cái quạt hương bồ lớn mang từ quê lên. Đường Minh Sơn lấy khăn lau tóc cho cô.

"Nhìn vợ chồng son nhà người ta kìa."

"Tuổi trẻ nhiệt huyết thật."

Tất cả mọi người ngồi trên hành lang đều nhìn thấy rồi cảm khái trêu chọc một phen.

Chị dâu Triệu quay sang nhìn Triệu Thiên khiến anh ta lập tức lảng sang chuyện khác: "Ngày mai về quê, em có về không?"

"Về chứ, chuyện cần làm không thể trì hoãn nữa."

Chị dâu Triệu lập tức trả lời.

"Đưa Niếp Niếp về luôn à?"

"Chị dâu Trương nói sẽ giúp em trông con một ngày." Chị dâu Triệu vừa dứt lời, chị dâu Trương ngồi trước cửa bên cạnh cũng gật đầu.

"Cứ yên tâm về quê đi, để tôi trông Niếp Niếp cho. Con bé vốn là một đứa trẻ ngoan, không cần lo lắng."

Phong Ngọc Lan nghe các chị nói chuyện phiếm. Trời ngày càng tối hơn, tóc của cô cũng khô, mà cô cũng buồn ngủ rồi.

Vì thế hai người đóng cửa lại, quay về buồng trong ngủ.

Bây giờ là ban đêm mà lúc ngủ vẫn còn hơi oi bức. Chiếc chăn đặt trước giường đã giặt xong, phơi khô, gập vào trong hòm. Dù bây giờ đang đắp một tấm chăn rất mỏng nhưng cửa sổ trong buồng bọn họ vẫn mở ra.

Thuốc mỡ chống muỗi đặt trên bệ cửa sổ vẫn có chút tác dụng.

Phong Ngọc Lan nằm dựa vào tường, Đường Minh Sơn ngồi bên cạnh, cầm quạt hương bồ lớn quạt cho cô.

Trong buồng không thắp đèn dầu, chỉ nương theo ánh trăng rọi vào từ ngoài cửa sổ để nhìn rõ.

"Nói cách khác, em có thể viết một cái giấy chứng thực là bạn đồng hành, học phí mỗi học kỳ vẫn nộp như bình thường. Sau đó tới lúc thi chỉ cần trực tiếp đi thi, nếu đỗ có thể lên cấp, nếu không sẽ tiếp tục thi lần nữa?"

"Đúng vậy, cấp ba anh cũng làm như vậy."

Nghe Đường Minh Sơn nói vậy, Phong Ngọc Lan mới biết được rằng tuy anh bỏ học từ năm lớp mười một, nhưng lúc sau cũng có điều kiện hoàn thành kỳ thi lớp mười hai. Thế nhưng bây giờ anh không

thi vào trường cao đẳng, cũng chưa có ý định đi học đại học theo lời giới thiệu nào.

"Em có thể thi lại lúc khai giảng, thi thẳng lên lớp tám, sang mùa hè thi trung học được không?"

"Được." Đường Minh Sơn gật đầu, nghĩ đến việc chỉ còn hai tháng trước khi rời trường, thi lên cấp trực tiếp nhưng thế này sẽ có đôi chút khó khăn: "Em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Anh đã dạy em hết nội dung lớp bảy rồi. Lớp tám em tiếp tục cố gắng, em nghĩ rằng mình sẽ nắm vững được kiến thức trong vòng hai tháng thôi."

Phong Ngọc Lan cũng ngồi dậy theo anh.

Chương 62: Chương 62

Tay đang quạt của Đường Minh Sơn khựng lại, nhìn Phong Ngọc Lan tóc tai rối bời. Dưới ánh trăng, dường như cô càng xinh đẹp hơn.

Thấy anh nhìn mình chằm chằm, Phong Ngọc Lan cũng có chút ngượng ngùng: "Em, em đang nói chuyện đấy."

"Ừ, anh đang nghe đây."

Nghe cái đầu anh.

Phong Ngọc Lan kéo chăn đắp đến vai. Thật ra cô cũng mặc quần áo, thế nhưng ánh mắt của Đường Minh Sơn khiến cô ngượng vô cùng.

Thấy hành động của cô, Đường Minh Sơn quay đầu ra chỗ khác: "Xin lỗi, anh không nhịn được."

Không nói thì không sao, nhưng càng nói bầu không khí càng có cảm giác mập mờ.

Phong Ngọc Lan cụp mắt xuống, vành tai ửng hồng: "Em, em vẫn chưa chuẩn bị xong."

Mặt Đường Minh Sơn cũng nóng hầm hập: "Anh chưa muốn... Từ từ rồi sẽ đến."

"Vâng."

"Ngủ đi."

"Vâng."

Hai người nằm xuống, hai bàn tay rất tự nhiên nắm chặt lấy nhau, không ai nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Phong Ngọc Lan vẫn để Đường Minh Sơn gọi dậy, anh đã nấu xong bữa sáng: "Em không đi công xã Hạnh Phúc à?"

Phong Ngọc Lan ngay lập tức bừng tỉnh.

Cô vội vàng rửa mặt, ăn ba phút hết hai cái bánh bao, húp xong một bát cháo, sau đó nhanh chóng đứng ngoài nhà ngang chờ cậu hai.

Chưa đến vài phút sau, xe bò của cậu hai đã vội vàng chạy đến. Trên xe bò còn có hai thím và một chú. Phong Ngọc Lan lên xe bò, đoàn người lại chạy tới công xã Hạnh Phúc.

Hai thím đều là những người thích buôn chuyện, chú còn lại là một người đàn ông nghiêm túc, không nói một lời. Phong Ngọc Lan hàn huyên với họ một đường, phần lớn đều là về việc sau khi tới thì phải phối hợp làm việc với họ như thế nào.

Tới nhà gia chủ, họ cũng không nói chuyện nhiều nữa, xắn ống tay lên bắt đầu làm việc theo sự phân công của cậu hai.

Nguyên liệu gia chủ đã mua đầy đủ, phần còn lại giao hết cho họ.

Phong Ngọc Lan được phân công đi thái rau. Người nhà này sống khá xa xỉ, không chỉ có thịt khô mà còn có cả thịt tươi.

Cậu hai còn đặc biệt dặn dò: "Thái mỏng một chút, mỏng hết cỡ có thể."

"Vâng."

Trong quá trình nấu, phần lớn thịt đều được hầm hoặc đun cùng canh rau, rất ít thịt xào hoặc thịt phải hầm lại.

Nguyên nhân là do cô sợ thịt quá mỏng, khi xào lên sẽ bị ngấy.

Phong Ngọc Lan có thể thái mỏng đến đâu thì thái mỏng đến đấy. Trong lúc làm, thím trong nhà còn tới ngó qua vài lần, sau khi thấy cô thái thịt hết sức mỏng thì rất hài lòng.

Cậu hai thấy vậy cũng yên tâm.

Cậu hai phụ trách việc nấu ăn, người chú còn lại lo việc vặt, hai người thím một người rửa bát và dọn bàn ăn, người còn lại rửa rau.

Mọi người không nói quá nhiều trong thời gian làm việc, sau khi chuẩn bị xong tất cả món ăn rồi thì có nửa tiếng để nghỉ ngơi tạm thời.

Người đàn ông chủ nhà cho bọn họ mỗi người một bao thuốc lá, khá hào phóng.

Phong Ngọc Lan nghĩ cô và Đường Minh Sơn không hút thuốc, vốn định không nhận, nhưng thím lại nói: "Không hút thì để trong nhà tiếp khách cũng được."

Vì thế nên khi bao t.h.u.ố.c lá được đưa tới trước mặt cô, Phong Ngọc Lan nói cảm ơn và nhận lấy.

Nửa tiếng rất nhanh trôi qua, Phong Ngọc Lan và những người khác lại tiếp tục bận rộn, lúc chờ khách tới cũng là lúc bắt đầu đưa món ăn lên.

Hôm nay làm tiệc cưới, bánh kẹo cưới là thứ không thể thiếu, nhóm Phong Ngọc Lan cũng làm một ít bánh kẹo cưới, mà chuyện làm cho Phong Ngọc Lan không ngờ đến là cô còn thấy cả Tống Chi.

Là người cùng làm việc với cô sau phòng bếp của đội vận tải.

Tống Chi và mẹ chồng đến ăn cưới, thấy Phong Ngọc Lan hỗ trợ cũng hơi giật mình. Đợi lúc Phong Ngọc Lan rỗi việc, cô ấy đi tới.

"Chị Ngọc Lan, chị đây là?"

"Giúp việc bếp núc." Phong Ngọc Lan cười nói: "Không ngờ lại nhìn thấy cô ở đây, dạo này thế nào rồi?"

Tống Chi sờ bụng, hơi ngập ngừng nói: "Rất tốt, em mang thai đã được hơn hai tháng rồi."

"Chúc mừng chúc mừng!"

Nụ cười trên mặt Phong Ngọc Lan càng rạng rỡ hơn.

Tống Chi che miệng cười, nói chuyện với cô một chốc thì nghe tiếng mẹ chồng gọi cô ấy, vì thế cô ấy bèn đi qua chỗ mẹ chồng.

Vốn tưởng rằng còn cơ hội để nói chuyện, cuối cùng mẹ chồng nói đưa cô ấy đi, chỗ này đông người, hai người cùng nhau đi. Do đó Tống Chi chỉ có thể vẫy tay với Phong Ngọc Lan từ xe rồi đi theo mẹ chồng.

Nhà gái chỉ ăn trưa ở đây, buổi tối là mọi người trong nhà cùng ngồi quây quần ăn với nhau, vì vậy chắc chắn sẽ không cần sự hỗ trợ của cậu hai và bọn họ.

Tổng kết tiền, cậu hai phát tiền cho Phong Ngọc Lan và mọi người ngay tại chỗ.

Phong Ngọc Lan nhận được một đồng.

Cũng khá nhiều.

Lúc này trời mới vừa trưa, cô đã kiếm được một đồng tiền.

Lúc trở về, cô vẫn ngồi xe bò của cậu hai. Khi tới nhà ngang, cô xuống xe, cậu hai nói: "Có việc cậu cần mời người thì cậu sẽ nhắn

cho cháu một câu."

"Vâng."

Phong Ngọc Lan đáp, vẫy tay với bọn họ.

Chị dâu Triệu và những người khác vẫn chưa về, Phong Ngọc Lan cất tiền đi, đun ít nước sôi uống. Lúc Lý Mỹ Phương lên tìm cô, cô đang chuẩn bị về buồng ngủ một lát.

"Trong lòng tôi không thoải mái, cảm thấy rằng không ổn lắm."

Lý Mỹ Phương tham gia kỳ thi tuyển sinh lên cấp vì chồng cô ấy nói cô tiến bộ, nhà máy sản xuất giấy cần người và cô có thể được tuyển vào. Từ đó cô mới hạ quyết tâm đi thi.

"Không sao, cô đã chuẩn bị hai năm trời rồi."

Lý Mỹ Phương không giống Phong Ngọc Lan vốn có cái đầu thông minh hiểu biết, cô ấy thực sự không cả tốt nghiệp tiểu học, dành hết hai năm để chuẩn bị cho kỳ thi, muốn không lo lắng hồi hộp cũng khó.

"Tối qua tôi nằm mơ toàn thấy cảnh mình thi trượt." Lý Mỹ Phương có áp lực rất lớn: "Mẹ chồng tôi vốn đã không vui vì tôi muốn đi thi. Nếu tôi thi trượt, không biết sẽ còn chê cười tôi như thế nào nữa."

Lý Mỹ Phương giống chị dâu Triệu, không cần Phong Ngọc Lan trả lời cô ấy. Cô ấy tự nói tự thông suốt, cuối cùng cảm thấy hài lòng rời đi.

Phong Ngọc Lan đã rất buồn ngủ. Cô đóng cửa lại, quay về buồng ngủ thiếp đi.

Hôm nay Đường Minh Sơn tan làm sớm. Lúc về đến nhà Phong Ngọc Lan vẫn chưa dậy, cửa buồng lại bị khoá từ bên trong.

Cũng may đồ ăn đặt trên cái giá bên ngoài. Đường Minh Sơn đơn giản chuẩn bị một số món ăn, Phong Ngọc Lan đang mơ màng ngủ thì cảm nhận được bên ngoài có động tĩnh, vội vàng dậy mở cửa, vừa mở ra thì đập vào mắt là Đường Minh Sơn.

"Sao hôm nay anh về sớm thế?"

Cô nhìn lại sắc trời, quả thật trông như bốn giờ chiều.

"Buổi chiều anh có một cuộc họp ngắn, xem như được nghỉ nửa ngày." Đường Minh Sơn treo túi xách lên móc.

Phong Ngọc Lan xấu hổ vô cùng: "Sao anh không gõ cửa?"

"Anh biết em đang nghỉ ngơi ở bên trong." Đường Minh Sơn bưng cốc nước tráng men lên uống một ngụm, nhìn Phong Ngọc Lan cười: "Không làm phiền em."

Phong Ngọc Lan trừng mắt, liếc anh một cái, sau đó quay người lấy kẹo và t.h.u.ố.c lá sáng nay đặt trước mặt anh: "Sáng nay em đi phụ được người ta cho. Đám cưới khá sôi nổi, nhưng lúc cô dâu ra khỏi cửa em vẫn ở phòng bếp, không nhìn được."

Đường Minh Sơn bóc một cái kẹo ra ăn, sau đó lấy kẹo gạo mua về ra: "Anh cho em cái này."

Phong Ngọc Lan khá thích ăn kẹo này, vì thế Đường Minh Sơn thường mua một ít về cho cô ăn vặt.

"Thuốc lá cứ để đấy, lần sau về quê đưa cho anh hai hút."

Anh hai Đường thích thuốc lá, cha Đường cũng thích hút thuốc lá, loại mạnh đến nỗi người trẻ không thể chịu nổi.

"Được."

Phong Ngọc Lan cắt một miếng kẹo gạo ra, Đường Minh Sơn không ăn nên cô ăn cắt từng miếng một ra ăn.

Cô vừa ăn, vừa kể buổi sáng phân công công việc như thế nào, mọi người làm việc chung ra làm sao. Đường Minh Sơn chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng uống một ngụm nước ấm.

"Mọi việc rất tốt. Anh biết cậu hai của chị dâu Triệu. Nhà ngang thỉnh thoảng tổ chức tiệc cũng mời họ, nhân cách rất tốt, hơn nữa là người yêu sạch sẽ."

"Quả thật là người tốt, cũng sẽ không lợi dụng người khác. Khi làm việc cũng yêu cầu bọn em bắt buộc phải cắt móng tay, rửa tay sạch, có trách nhiệm với món ăn trên bàn."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Không lâu sau, hai người nhà Triệu Thiên đã quay trở lại.

Khuôn mặt của chị dâu Triệu vui mừng không thôi, vội vã muốn tìm người chia sẻ "chiến tích huy hoàng" của mình ở quê.

Thế nào thím Điền và chị dâu Trương lại không có nhà, vì thế cô ấy bèn kéo Phong Ngọc Lan đi kể chuyện.

"Lúc mới đầu vẫn nói không ngừng, khăng khăng bắt bọn chị phải đóng hai mươi đồng mỗi tháng và mười cân phiếu thực phẩm, năm cân phiếu dầu về nhà!"

"Chị không đồng ý, thẳng thắn nói chuyện riêng với họ! Hơn nữa, đội trưởng và trưởng bối đều khuyên, đừng làm sự tình trở nên cứng nhắc như vậy, đều là người một nhà, không cần phải nghiêm khắc đến thế. Anh Thiên nói về những thứ mà bọn chị mang về cho gia đình những năm qua, đáp lại tình cảm năm đó."

Chị dâu Triệu nói không ngừng, Triệu Thiên còn phải bưng nước mát trong nhà ra cho cô ấy uống vài ngụm để cổ họng bớt khô, sau đó ngồi bên cạnh nói chuyện với Đường Minh Sơn.

"Lúc chị mở miệng, cha mẹ chồng làm như không nghe thấy. Mỗi ngày chị đều nói như vậy, hơn nữa sau khi nghe chị nói muốn ra ở riêng thì luống cuống. Nếu chia ra, đến năm đồng bọn họ cũng không lấy được chứ đừng nói đến hai mươi đồng."

Chị dâu Triệu hừ nhẹ một tiếng, nhướng mày nói với Phong Ngọc Lan: "Sau đó, mấy anh trai, chị dâu giả c.h.ế.t cũng đi ra khuyên bảo, đừng làm mất hòa khí, chuyện tiền nong phải để từ từ nói."

"Cuối cùng thương lượng được một tháng bao nhiêu?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

Chị dâu Triệu đắc ý xoè bàn tay ra: "Mỗi tháng chu cấp cho cha mẹ chồng tổng cộng năm đồng, thêm mười cân lương thực. Đây là thành tích sau khi bọn chị nói đến khàn cả giọng mới đạt được!"

"Có ký giấy không?"

Đường Minh Sơn hỏi.

"Ký chứ, đội trưởng chứng kiến, có cả dấu tay của những thế hệ trước." Triệu Thiên trả lời: "Lần sau nếu mẹ tôi lại đến đòi tiền sẽ mang cái giấy kia ra, bà sẽ không chống chế được nữa."

Anh ta sẵn sàng nuôi cha mẹ mình, nhưng anh ta thực sự không muốn nuôi cháu trai mình.

Chị dâu Triệu vỗ n.g.ự.c nhè nhẹ, vẻ mặt thoải mái: "Chuyện này cuối cùng cũng được giải quyết xong. Đúng rồi, hôm nay em thế nào? Có thích nghi được không?"

"Rất tốt." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Tối nay chúng ta sẽ cùng ăn ở đây, cùng vui vẻ với nhau."

"Vậy là thành công." Biết cô muốn cảm ơn mình đã giới thiệu, chị dâu Triệu cũng không từ chối. Ngày nào cũng cúi đầu xuống ngẩng

đầu lên lại thấy nhau, không cần giả tạo như vậy làm gì, thân thiết gần gũi hơn một chút là chuyện tốt.

Chương 63: Chương 63

Niếp Niếp bị Triệu Thiên gọi về ăn cơm, phát hiện sau khi ăn cơm ở nhà Phong Ngọc Lan xong thì thứ xuất hiện đầu tiên trong đầu chính là món cá lần trước.

Con bé dựa vào người chị dâu Triệu nhỏ giọng nói: "Ăn cá sao?"

Chị dâu Triệu bật cười, thấy Phong Ngọc Lan nhìn sang thì cười nói: "Con bé này nhớ món cá mà lần trước em nấu, còn hỏi chị hôm nay có ăn cá không nữa."

"Hôm nay không có cá, lần sau thím làm cho nhé."

Phong Ngọc Lan cúi người véo nhẹ lên mũi con bé, mặt Niếp Niếp ửng đỏ, nghe thấy thế thì rất mong chờ.

"Cá của thím làm ngon lắm đấy!"

"Vậy mẹ con làm thì không ngon sao?"

Triệu Thiên trêu con bé.

"Mẹ làm cũng rất ngon, nhưng thím làm ngon hơn." Niếp Niếp khen cả hai bên, cố gắng cân bằng giữa hai người.

Lời chọc ghẹo này khiến Đường Minh Sơn bật cười.

Sau khi ăn cơm, chị dâu Triệu giúp dọn dẹp một tay xong thì ngồi giữa hành lang buôn chuyện với đám người chị dậu Trương. Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn thì khóa cửa lại, mỗi người cầm một cây quạt lớn, đi ra ngoài nhà ngang hóng gió đi dạo.

Không có quạt máy và điều hòa, chỉ dựa vào gió tự nhiên để xua đi cái nóng.

"Qua bờ sông đi dạo không?"

Đường Minh Sơn đề nghị.

"Được."

Phong Ngọc Lan gật đầu, hai người họ chầm chậm đi đến bên bờ sông, vào giờ này có rất nhiều người chơi đùa ở đây, Phong Ngọc Lan đã thấy đám nhóc Quân Tử đang chơi đùa ở khu không sâu lắm phía xa, còn có gia đình bọn nhóc bên cạnh trông chừng.

Trừ đám trẻ con tr.ần tr.uồng ra thì bọn đàn ông xuống sông đều mặc áo và quần ngắn, còn phụ nữ thì ngồi trên các tảng đá, ngâm chân trong nước chứ không xuống đó.

Cho dù là vậy nhưng cũng rất mát.

Hai người vừa qua đó đã được không ít người chào hỏi, cuối cùng Phong Ngọc Lan vẫn đi theo Đường Minh Sơn tìm một nơi ít người, họ ngồi trên trên một tảng đá lớn, chân ngâm trong nước, nhẹ nhàng hất nước lên.

Gió sông thổi vào mặt, lúc này không cần dùng đến chiếc quạt kia cũng cảm thấy mát rượi.

Yến Tử đến cùng cha mình, thấy hai người Phong Ngọc Lan đến thì muốn nhào sang đó nhưng bị anh cả Trương bắt lại: "Đừng làm

phiền hai người chú Văn, đi thôi, cha đưa con đi bắt cá.”

“Không có cá mà.” Yến Tử dẩu miệng lên nói.

“Nói bậy, hôm nay cha sẽ bắt cho con một con!” Anh cả Trương bế cô bé lên rồi đi về hướng ngược lại.

Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan thấy vậy bật cười.

Tĩnh tâm lại để nghe, âm thanh trò chuyện của người lớn, tiếng vọc nước của đám trẻ, còn có tiếng khích lệ con trai tập bò của các ông cha, tất cả đều trở nên sinh động.

Đường Minh Sơn thấy tóc của cô rơi xuống má nên đã đưa tay vén chúng ra sau tai của Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan nghiêng đầu nhìn anh: “Minh Sơn, anh có từng nghĩ đến những ngày tháng sau này không?”

“Có chứ.” Đường Minh Sơn thuận thế nắm bàn tay đang đặt lên đùi của cô, mười ngón tay đan vào nhau, Đường Minh Sơn nói tiếp.

“Việc tổ chức lại kỳ thi đại học chỉ là vấn đề thời gian, trước đây anh đã từng nghĩ đến, nếu như năm anh hai mươi lăm tuổi mà kỳ thi vẫn chưa được tổ chức lại thì anh sẽ tiến cử đại học,còn nếu trước lúc đó kỳ thi được tổ chức lại thì anh sẽ tham gia thi đại học, như vậy sẽ có nhiều lựa chọn hơn, nhưng bây giờ…”

Đường Minh Sơn quay đầu nhìn sang Phong Ngọc Lan: “Anh có suy nghĩ giống em vậy, anh hy vọng được tham gia kỳ thi đại học với em.”

Phong Ngọc Lan bật cười: “Vậy thì em không thể để anh đợi lâu được, em nghĩ nhiều nhất là hai năm nữa thì kỳ thi đại học sẽ được tổ chức lại.”

“Hy vọng là vậy.”

Đường Minh Sơn cũng cười.

Hai ngày sau, thành tích thi chuyển cấp tiểu học được công bố.

Phong Ngọc Lan không chỉ có tên trên bảng mà còn đứng nhất nữa.

Đương nhiên thành tích này không tính bọn trẻ vào, dù gì cô cũng lớn ngần này rồi.

Còn Lý Mỹ Phương và Địch Phượng Tiên cũng thi đậu, nằm trong những người vừa đủ điểm.

Cho dù là vậy nhưng mọi người cũng đều vui mừng, Phong Ngọc Lan lấy giấy chứng nhận bên tiểu học rồi cùng Đường Minh Sơn đến trường cấp hai ở huyện.

Nói là cấp hai của huyện nhưng thật ra trong đó vẫn có dạy cấp ba, dạy từ lớp sáu đến lớp mười hai.

Sáu căn nhà trệt, cứ một căn là một khối, tổng cộng có sáu khối, bên cạnh chính là ký túc xá của giáo viên.

"Thầy Vương dạy anh cũng phụ trách lần tuyển sinh này." Sau khi họ làm thủ tục đăng ký ở chỗ bảo vệ xong thì Đường Minh Sơn đưa cô vào trong.

Thầy Vương là một người hơn bốn mươi tuổi, để tóc húi cua, giữa đầu hơi hói, khóe mắt có rất nhiều nếp nhăn, khi nghe cô muốn lấy giấy chứng nhận thư đồng, còn muốn tham gia kỳ thi chuyển cấp, thầy Vương nhìn Phong Ngọc Lan rồi khuyên: "Em vẫn chưa tiếp xúc với chương trình cấp hai hoàn toàn, hay là học trước một năm rồi tính tiếp được không?"

"Thầy Vương thầy yên tâm, ngày nào bọn em cũng ôn bài ở nhà cả, chúng em đã chuẩn bị đầy đủ để tham gia kỳ thi chuyển cấp này rồi."

Đường Minh Sơn cười đáp lại.

"Đúng vậy thầy Vương, bọn em không dám lấy chuyện này ra làm trò đùa đâu."

Phong Ngọc Lan cũng nói.

Thầy Vương vừa nghe Phong Ngọc Lan luôn tự học, hơn nữa chồng cô còn là học sinh trước đây mình ưng ý nhất, sau khi suy nghĩ một lúc thì lấy ra một quyển đề thi thử cuối kỳ năm nay của lớp sáu, bảy, tám đưa cho Phong Ngọc Lan.

"Em cầm về tự làm đi. Sau khi làm xong thì đưa cho tôi, nhất định phải tự làm, không được tham khảo sách."

Đương nhiên hai người họ hiểu được tấm lòng của thầy Vương.

Anh ta ở ngay trong ký túc xá, nói với bác bảo vệ một tiếng là có thể tìm được thầy Vương.

Phong Ngọc Lan cẩn thận cất quyển đề vào, sau đó ngồi lên xe đạp chuẩn bị về nhà với Đường Minh Sơn.

Nhưng Đường Minh Sơn lại không đi về phía nhà ngang mà đi tìm Dương Bảo Quốc, người cho họ mượn xe trước đây.

Hôm nay Dương Bảo Quốc được nghỉ nên ở nhà, thấy anh và Phong Ngọc Lan đến thì vô cùng vui mừng, gọi vợ pha trà cho hai người họ.

Đường Minh Sơn đặt hoàng chỉ đường mình mới mua lên bàn, nói thẳng vào chủ đề chính: "Tôi muốn mua một cái đồng hồ đeo tay."

Phong Ngọc Lan đang nói chuyện nói chị dâu Dương, nghe thế thì quay đầu nhìn sang.

Dương Bảo Quốc khẽ nhướng mày, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu với chị dâu Dương, chị dâu Dương cười quay về phòng, lúc quay ra thì

mang theo ba chiếc đồng hồ.

Có mới cũng có cũ.

"Đến đây xem đi."

Đường Minh Sơn vẫy tay với Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan bước đến ngồi xuống cạnh anh, chị dâu Dương đi pha trà, Dương Bảo Quốc giới thiệu về ba chiếc đồng hồ đó.

"Cái này hôm trước mới đến tay thì hôm sau đã cầm đến đây bán rồi, là một chiếc đồng hồ hoàn toàn mới, còn hai cái này thì đã đeo một khoảng thời gian rồi."

Đường Minh Sơn cầm chiếc đồng hồ mới lên, sau đó cầm tay Phong Ngọc Lan đeo chiếc đồng hồ lên cánh tay cô, tay Phong Ngọc Lan rất nhỏ, đeo chặt chút mới đẹp.

"Không tệ."

Anh nhìn chăm chú chiếc đồng hồ trên tay Phong Ngọc Lan khẽ gật đầu: "Anh có một khoản thưởng cuối năm, giờ lấy tiền mua cái này trước, cuối năm lấy tiền đó bù vào."

Đối với một Phong Ngọc Lan đến từ thế giới luôn có điện thoại trong túi, phòng học và phòng làm việc chưa bao giờ thiếu đồng hồ mà nói thì sau khi đến đây, không có thứ có thể quan sát thời gian đúng thật rất bất tiện, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ đến việc mua đồng hồ đeo tay.

Bởi thứ này giống hệt với xe đạp, đều phải dùng phiếu để mua, Dương Bảo Quốc mua đi bán lại như vậy cũng không lời bao nhiêu.

Cô nhích lại bên tai Đường Minh Sơn nói nhỏ: "Rất đắt đấy."

"Không sao." Đường Minh Sơn cũng nhỏ giọng đáp lại: "Anh cố gắng hơn một chút thì tiền thưởng cuối năm có thể tăng lên thêm."

Cô đang nói đến vấn đề này sao?

Phong Ngọc Lan không kìm lòng được đánh lên tay anh một cái, Dương Bảo Quốc xem như không thấy gì, niềm vui của vợ chồng son với nhau, lúc còn trẻ anh ta cũng từng như vậy.

"Giá chiếc đồng hồ này lúc mua vào là sáu mươi đồng, anh là bạn bè lâu năm của tôi nên tôi không lấy tiền lời, xem như anh nợ tôi một ân tình, sáu mươi đồng, cầm lấy đi."

Dương Bảo Quốc là một người rất rộng rãi, muốn nói gì thì sẽ nói rõ ngay lúc ấy.

Năm mười tám tuổi, Đường Minh Sơn đã quen biết Dương Bảo Quốc, sau này lại là đồng nghiệp trong nhà máy sản xuất giấy nên đương nhiên biết anh ấy đang nói thật hay giả: "Được."

Chương 64: Chương 64

Cái gật đầu này phải trả giá bằng tiền.

Phong Ngọc Lan chỉ mang theo năm hào, bên trong còn có phí báo danh các thứ nữa.

Đang nghĩ xem nên làm thế nào thì đã thấy Đường Minh Sơn lấy một xấp tiền từ trong túi ra, đếm sáu xâu tiền đưa cho Dương Bảo Quốc.

Cứ như vậy chiếc đồng hồ kia được đeo trên tay Phong Ngọc Lan, cho đến lúc ra khỏi nhà Dương Bảo Quốc, ngồi lên xe rồi cô mới phản ứng lại.

"Anh đã có ý định mua từ sớm rồi đúng chứ!"

"Cũng không sớm vậy đâu." Đường Minh Sơn vừa đạp xe vừa nói: "Lúc ra khỏi nhà thì bỗng nhiên nghĩ tới nên đã len lén mở rương lấy ít tiền."

"Cái gì gọi là len lén." Phong Ngọc Lan ôm chặt lấy eo anh, dựa đầu vào lưng anh: "Mới có tí tiền thôi mà vừa ra khỏi cửa đã dùng hết sáu xâu tiền rồi."

"Vậy anh sẽ cố gắng, để tiền nhiều hơn chút nữa, cũng khiến em yên tâm hơn, không đến nỗi chỉ dùng có tí tiền như thế đã đau lòng."

Đường Minh Sơn khẽ cười.

Phong Ngọc Lan bật cười theo, ôm anh càng chặt hơn.

Vừa về đến nhà ngang, các bà thím tinh mắt đã phát hiện tay cô có thêm một món đồ, Phong Ngọc Lan mặc bộ váy màu xanh lam nhạt, đương nhiên khiến cánh tay trông nổi bật hơn, cho dù cô đang cầm túi muốn che đi nhưng rất nhanh đã bị phát hiện.

"Nhìn đi, đồng chí Tiểu Đường đúng là thương vợ mình mà."

"Đó là đồng hồ của nhãn hàng Mẫu Đơn, trong thị trấn này phải có phiếu mới mua được đấy!"

"Đúng là có phúc mà." Một người trong số họ thở dài một tiếng: "Trước đây còn nói đồng chí Tiểu Đường cưới vợ hai, chê người ta không được cái này không được cái nọ, nhìn thử cuộc sống của đồng chí Phong đi, ai mà không ngưỡng mộ cơ chứ."

"Nói thì nói vậy thôi." Có người kỳ quái nói: "Tôi nghe nói anh ta đối xử với người trước không tốt đến vậy đâu."

Chị dâu Vương quay đầu lại nhìn, người đó lập tức im miệng ngay, sau đó quay người rời đi.

Hay thật, vừa nhìn đã phát hiện thấy không đúng: "Cô là ai vậy?"

Không phải là người của nhà ngang!

Người đó nghe thế thì chạy nhanh hơn, chớp mắt đã chạy ra khỏi cửa nhà ngang.

Mặt đám người chị dâu Vương biến sắc, người này chạy nhanh đến thế, có khi nào là chột dạ không?

“Mọi người nhanh chóng quay về kiểm tra xem nhà mình có mất thứ gì không? Cho dù là quần áo đang phơi hay là đồ đạc trong nhà đều phải cẩn thận kiểm tra hết!”

Giọng nói của chị dâu Vương vừa cất lên thì người trong nhà ngang lập tức căng thẳng, nhanh chóng nghe theo.

Phong Ngọc Lan họ vừa đến lầu năm thì nghe thấy tiếng la hét của chị dâu Vương, hai người ngờ vực nhìn nhau nhưng vẫn nhanh chóng về nhà.

Phong Ngọc Lan vừa bước vào cửa thì vào phòng, mở rương ra kiểm tra tiền trong nhà, Đường Minh Sơn thì đặt hết số tiền còn lại trên người vào đó.

Phong Ngọc Lan nghiêm túc đếm đi đếm lại hai lần mới thở phào nhẹ nhõm: “Không thiếu đồng nào, kiểm tra những thứ khác xem.”

Đường Minh Sơn nhìn một lượt hết căn nhà: “Không có ai vào đây cả, đồ đạc đều ở vị trí cũ.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?”

Phong Ngọc Lan sang bên cạnh hỏi chị dâu Triệu đang kiểm tra đồ đạc.

Chị dâu Triệu cũng sững sờ.

“Chị cũng không biết nữa, lúc nãy đang giặt đồ cho Niếp Niếp bên hồ thì nghe nhà họ Vương dưới lầu hét lên, chị bị dọa đến mức phải quay về xem thử.”

“Không thiếu thứ gì chứ?”

“Không thiếu, tiền chị đều để hết trong này.” Chị dâu Triệu nhìn xuống eo mình: “Còn nhà em thì sao?”

“Không thấy thiếu thứ gì cả nên mới không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Đi thôi, chúng ta xuống lầu hỏi thử, không hỏi cho rõ chuyện này thì không yên tâm được.”

Chị dâu Triệu kéo lấy tay của Phong Ngọc Lan, kết quả đã chạm ngay vào chiếc đồng hồ, cô ấy sững người một lúc rồi nở nụ cười đen tối: “Ây dô, ra ngoài xử lý công việc là xử lý cái này à?”

Mặt Phong Ngọc Lan đỏ lên, lật tay lại bắt lấy tay cô ấy: “Chúng ta xuống dưới xem thử đi, Minh Sơn anh trông nhà nhé.”

Đường Minh Sơn đang ngồi trước cửa gật đầu: “Được.”

“Đồng chí Tiểu Đường cũng giúp chị trông nhà nhé!”

Tiền đều ở trên người cả nên chị dâu Triệu cũng lười khóa cửa, dù gì cũng chỉ xuống lầu chứ đâu đi xa.

Nhiều người cùng lên lầu tìm chị dâu Vương, khi đi xuống cầu thang, Phong Ngọc Lan vẫn nghe mọi người bàn tán về việc liệu nhà họ có bị trộm đột nhập hay không.

"Kể từ ngày bác Ngô nghỉ việc, bác ấy luôn trông chừng cái cổng nhà, bác ấy thường không cho bất cứ người nào lạ vào nhà, trừ khi người đó nói cho bác ấy tìm người nào ở tầng nào."

"Đúng vậy, bác Ngô là người rất cẩn thận nên không thể phạm phải sai lầm như thế, chúng ta chỉ cần đi hỏi bác ấy chuyện này là được, chắc hẳn chúng ta có thể tìm được tên đó!"

"Được đấy."

Bác Ngô là một công nhân lớn tuổi trong nhà máy sản xuất giấy, bác ấy chỉ mới năm mươi tuổi, còn chưa đến tuổi nghỉ hưu, nhưng lại vô tình bị thương khi đang ở ngoài, vì thế bác ấy đành về hưu sớm hơn

dự kiến, bác cũng chỉ có một người con gái, thế nên con rể thay thế vị trí của bác trong nhà máy sản xuất giấy.

Bác Ngô và vợ của bác ấy sống ở nhà ngang, vì không ai gác cổng nên bác Ngô đã tình nguyện đi gác cổng, cạnh cổng có một gian phòng để ở, trong đó có một chiếc giường nhỏ để bác ấy có thể đi ngủ vào buổi tối.

Lúc này, chị dâu Vương và những người khác đang hỏi bác Ngô.

"Bác nhớ rất rõ hôm nay có tất cả ba người đến đây!" Bác Ngô lấy ra một quyển sổ dùng để ghi chép những việc cần nhớ, bác ấy chỉ vào hàng chữ ghi thời gian vào hôm nay cho mọi người cùng xem.

"Một người tìm nhà của thằng hai Ngô ở tầng năm, người đo còn nói là người thân của vợ thằng hai."

Chị dâu hai Ngô đang đứng bên cạnh Phong Ngọc Lan giơ tay lên nói: "Là chị dâu ruột của cháu! Chị ấy đến đây lúc sáng sớm, cháu và chị ấy còn lên huyện để mua bột mì."

"Không phải chị dâu của chị đâu, em biết chị dâu của chị là ai mà, bác Ngô, hay để cháu kể với bác dáng vẻ của tên đó."

Chị dâu Vương đã gặp trực tiếp người đó nên cũng có chút ấn tượng: "Nhìn thì là một người phụ nữ, tóc cắt ngắn như Mỹ Phương vậy đó, mắt to miệng nhỏ, người thì gầy."

"Bác biết là ai rồi!"

Bác Ngô vội vào chỉ vào vị trí được viết ở hàng thứ ba: "Người đó tìm vợ của Đường Minh Sơn ở căn số sáu trên tầng ba."

"Thím Trần! Thím có ở đó không?"

Thím Trần vừa xuống lầu liền nghe thấy có người gọi tên, bà ấy vội chạy đến: "Thím tới liền, tới liền đây, tên trộm đó rốt cuộc là ai thế?"

Chị dâu Vương vừa thấy bà ấy đến liền hỏi: "Hôm nay có người đến nhà thím đúng không? Suýt chút nữa là cháu bắt được tên trộm đó rồi, cô ta cũng thật là, mới nói được hai câu, cháu hỏi lại liền ba chân bốn cẳng bỏ chạy!"

Thím Trần vừa nghe thấy tên trộm là người nhà của bà ấy, khóe miệng thím run rẩy: "Trò hài gì thế này?"

Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu nhìn nhau, chị dâu Triệu cũng hơi ngạc nhiên: "Hóa ra là hiểu lầm."

Một người ở bên cạnh đang giải thích rõ mọi chuyện cho thím Trần biết, thím Trần vô cùng xấu hổ.

"Đó là một đứa cháu gái họ hàng xa của thím, mẹ của nó nhờ nó đem đưa thím một ít mề gà, thứ đó không phải nói là một vị thuốc rất tốt cho đường tiêu hóa à? Mấy ngày nay chồng thím ăn không ngon nên thím nhờ một vài người tìm loại mề gà được nuôi mấy năm, không ngờ lại gây ra hiểu lầm như thế."

Bà cũng đang thắc mắc tạo sao con bé lại chạy đi chứ, bà vốn muốn tiễn con bé ra đến cổng nhưng con bé lại muốn bà xay mề gà thành bột trước, vì thế bà ấy không có tiễn người ra cổng mà để con bé tự đi xuống lầu.

Ai mà có ngờ lại xảy ra chuyện như thế!

"Là tôi hiểu lầm." Chị dâu Vương lớn tiếng xin lỗi mọi người: "Làm mọi người hoảng sợ rồi."

"Không có gì đâu, chị cũng là thấy cô ta bỏ trốn nên mới cảm thấy như thế thôi."

"Đúng vậy, nói như này nè, chuyện này như hồi chuông cảnh tỉnh để mọi người đề phòng hơn! Bác Ngô, sau này có ai đến nhà ngang thì bác hãy ghi chú như bây giờ là tốt nhất, vậy mới có cái để đối chiếu."

Bác Ngô cũng hơi lo sợ: "Đừng lo lắng, có bác Ngô ở đây sẽ không có tên trộm nào đến nhà ngang đâu!"

Chương 65: Chương 65

Đám đông dần giải tán, chị dâu Vương nhớ đến lời Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đã nói, vì thế cô ta liền đến nắm tay thím Trần, sau khi một hồi xin lỗi rối rít, cô ta liền hỏi.

"Cháu cảm thấy cô gái đó cũng nhanh nhẹn, con cái nhà ai vậy thím? Thím ơi, cháu cũng có mấy đứa em họ bên nhà mẹ ruột của cháu chưa có bạn gái."

Thím Trần nghe thấy thế, cục tức trong lòng cũng nhanh chóng biến đi mất, nhiệt tình đáp: "Con bé là người bên công xã Hà Loan, nhà ở đội bốn Hà Loan, năm nay mới có mười bảy tuổi, trong nhà còn có hai người anh trai."

"Cháu cũng có một người họ hàng xa ở bên kia. Cô ta họ gì vậy thím? Cháu muốn hỏi thăm một chút."

Chị dâu Vương cười đáp.

"Họ Kiều, cha của con bé là Kiều Đại Ngưu, nếu hỏi người thân của cháu bên kia thì sẽ biết người đó."

Thím Trần đáp.

Vừa nghe nói cô gái kia họ Kiều, chị dâu Vương đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, sau đó lại nghĩ đến những lời kì lạ mà cô gái đó nói trước kia, sau khi tạm biệt thím Trần, cô ta vội chạy lên tầng năm tìm Phong Ngọc Lan và những người khác.

Khi ở ngoài cửa, cô ta lớn tiếng gọi: "Tối nay nhà tôi muốn hỏi một chút chuyện."

Phong Ngọc Lan vừa bước ra đến cửa liền bị chị dâu Vương kéo vào phòng, Đường Minh Sơn đang cầm cây lăn bột ở trên bàn cũng sửng sốt không kém.

"Đồng chí Tiểu Đường, Ngọc Lan ơi, cô gái đến đây hôm nay có lai lịch rất lớn đó! Chị biết hai người các em sống rộng rãi, thế nên muốn nói gì cũng được."

"Chị dâu chị nói cho tụi em biết đi."

Đường Minh Sơn bỏ cây lăn bột xuống, Phong Ngọc Lan bưng đến một chén nước sôi để nguội.

"Cô gái đó đến từ đội hai Hà Loan, cha của cô ta là Kiều Đại Ngưu! Lúc đó bọn chị đang nói đến cái đồng hồ của Ngọc Lan rất đẹp, bỗng nhiên cô ta liền nói mấy lời khó nghe."

Chị dâu Vương cũng nhắc nhở bọn họ, dù sao cô ta cũng nghe chồng mình nói hôn sự giữa gia đình họ Kiều và đồng chí Tiểu Đường xảy ra vấn đề, cô ta chỉ sợ họ lại đến quấy rầy đôi vợ chồng.

"Chị Vương đi thong thả." Sau khi tiễn chị dâu Vương, Đường Minh Sơn quay lại tiếp tục cán bột, Phong Ngọc Lan cầm cái chén tráng men lên, tò mò hỏi.

"Là Kiều Tư Vũ sao?"

"Không phải." Đường Minh Sơn lắc đầu: "Kiều Đại Ngưu là bác cả của Kiều Tư Vũ, cô gái đó chắc là em họ của cô ta."

Sở dĩ quen biết nhà họ Kiều vì năm đó hai nhà cãi nhau một trận, thím ba Đường nhờ người hỏi thăm nhà bên kia, vừa tới cửa liền nhắc.

"Em nhớ khi Kiều Tư Vũ ở đây, cô ta vẫn sống ở nhà, còn anh sống ở ký túc xá của nhà máy giấy đúng không?"

"Đúng vậy, sau khi sửa chữa phòng ốc thì anh cũng chuyển đến nhà ngang."

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Chuyện này cũng không có gì lạ khi cô ta lại nghĩ rằng anh đối xử với người ta không tốt, cô ta cũng đang bênh vực cho kẻ yếu là Kiều Tư Vũ, có lẽ cô ta không biết gì về chuyện năm đó."

"Ngoại trừ nhà ngoại của Kiều Tư Vũ, không một ai biết cả."

Chuyện như này cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của hai người.

Sau khi Kiều Tư Văn chạy ra khỏi nhà ngang, cô ta vô cùng kích động, sao cô ta lại không nhịn được mà nói cơ chứ?

Ánh mắt của chị dâu đó thật đáng sợ.

"Mình chạy làm gì thế?"

Mặc dù Kiều Tư Văn nói như thế nhưng đôi chân của cô ta lại không nghe lời, sau khi nhìn thấy chiếc xe bò đang đợi cô ta cách đó không xe, cô ta nhanh chóng lên xe rồi giục đối phương đi đến đội sản xuất Hà Loan bên kia.

Sau khi trở lại đội sản xuất, Kiều Tư Văn không về nhà mà đi đến thôn Đông cách thôn Hà không xa, Kiều Tư Vũ vừa mang củi vào phòng liền thấy cô ta thở hổn hển chạy tới, cô ta nghi ngờ hỏi.

"Ai chọc giận em vậy?"

"Còn ai vào đây nữa?"

Kiều Tư Văn nhìn hai gian phòng trong ngôi nhà tranh phía sau Kiều Tư Vũ, các anh trai đã giúp xây dựng ngôi nhà này, vì chị họ đã ly hôn, chị họ không muốn tái hôn nên bị chú hai và những người khác đuổi ra khỏi nhà.

Cuộc sống của chị họ khổ vô cùng, chị ấy không muốn tái hôn, cũng không muốn liên quan gì đến Đường Minh Sơn.

Kiều Tư Văn nói cho cô ta chuyện đi đến nhà ngang ngày hôm nay.

"Khi em đi xuống lầu, đúng lúc nhìn thấy Đường Minh Sơn đang đạp xe đi vào, còn chở một cô gái ở phía sau, dáng vẻ cô gái đó..."

Cô ta nhìn thoáng qua Kiều Tư Vũ, làn da ngăm đen, vì đang vác củi nên mái tóc rối bù, Kiều Tư Văn cũng có chút lương tâm của người làm em nên cô ta nói tiếp: "Trông không xinh đẹp chút nào! Dáng người không đẹp, nhưng Đường Minh Sơn lại đối xử với cô gái đó rất tốt, lại còn sắm cho cô gái đó một chiếc đồng hồ!"

Đã rất lâu rồi Kiều Tư Vũ chưa từng nghe được tin gì của Đường Minh Sơn, khi nghe thấy thế người thứ nhất cô ta nghĩ đến chính là Nguyên Khang.

Sao cô ta lại luôn nghĩ đến đứa con ấy?

Khi cô ta rời khỏi nhà họ Đường, không chỉ bị Đường Minh Sơn bắt gặp cảnh đó, vì để Đường Minh Sơn nuôi dưỡng Nguyên Khang thật tốt, cô ta đã đổ nước bẩn lên người Đường Minh Sơn, cô ta thật sự không dám quay về gặp Nguyên Khang!

"Anh ta đã kết hôn?"

"Kết hôn rồi, chị Tư Vũ." Kiều Tư Văn vẫn không nhịn được hỏi: "Cho dù chị không trở về nhà họ Đường, sao chị lại không tiến thêm bước nữa với người mà thím hai tìm cho chị thế?"

"Sao em cũng hỏi chuyện này thế." Kiều Tư Vũ mím môi: "Chị đã nói rồi, chị nhìn thấu lòng dạ đàn ông nên không muốn lập gia đình thêm một lần nào nữa."

Năm ấy cô ta chưa kết hôn mà đã mang thai, vì muốn tìm cha cho đứa bé nên mới làm chuyện đó, sau đó người yêu của cô ta trở về, cô ta tưởng rằng rời nhà họ Đường thì có thể sống cuộc đời cô ta hằng mong ước, thế nhưng đối phương lại rời đi, hứa hẹn năm năm sau trở về, nhưng giờ đã ba năm rồi.

"Đều là lỗi của Đường Minh Sơn! Năm đó chị gả cho anh ta, không được cái gì cả, còn bây giờ thì sao, vợ anh ta ở nhà mới ở quê, thậm chí còn sống trong nhà ngang, lại còn đeo đồng hồ!"

Còn có xe đạp mới.

Kiều Tư Văn càng cảm thấy Kiều Tư Vũ khổ vô cùng.

"Tư Văn, chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, chuyện này không thể trách anh ta, bây giờ chúng ta về nhà, đừng nhắc tới quá khứ nữa."

Vừa nhắc đến, cô ta liền chột dạ.

"Em cảm thấy chuyện đó không xứng đáng với chị."

Kiều Tư Văn giậm chân.

Kiều Tư Vũ nghe vậy liền cúi đầu, càng cảm thấy chột dạ: "Đừng nói chuyện này nữa, em mau về nhà đi, không thôi cha mẹ lại đi tìm em."

Mẹ của Kiều Tư Văn và mẹ của Kiều Tư Vũ không hợp nhau, mẹ của Kiều Tư Văn không thích Kiều Tư Vũ một chút nào.

Sau khi Kiều Tư Văn rời đi, Kiều Tư Vũ mở cửa nhà và lấy ra một đồng xu trong chiếc ngăn tủ đã hỏng, đây là kỷ vật mà người yêu của cô ta đưa cho trước khi người đó rời đi, anh ta nói rằng chờ anh

ta quay trở về, một đồng xu này có thể đổi hết tiền bạc trên người anh ta.

Cho cô ta tất cả mọi thứ.

Vẻ mặt Kiều Tư Vũ vô cùng hạnh phúc, cô ta cầm đồng xu dán vào lòng, lại nhớ đến Nguyên Khang có mẹ kế, không biết người đó có đối xử tốt với nó hay không, nhưng cô ta nghĩ đến người nhà họ Đường và mẹ Đường tốt như thế, chắc hẳn sẽ che chở cho Nguyên Khang, Kiều Tư Vũ cảm thấy an tâm phần nào.

Chờ đến khi cha Nguyên Khang trở về, cô ta sẽ đưa Nguyên Khang đi theo, cũng đưa cho nhà họ Đường một ít tiền.

Mẹ Đường cũng không biết tính toán nhỏ nhặt của cô ta, bà ấy đang rửa đôi tay nhỏ đầy bùn của Nguyên Khang.

"Mới có nửa ngày không thấy mà cháu đã đi ra ngoài nghịch một đống bùn rồi, còn không ngại nắng nóng bên ngoài."

Nguyên Khang cười toe toét, tấm thân bé bỏng mềm nhũn ngã vào lòng mẹ Đường: "Không nóng ạ, cháu làm mấy con búp bê bằng đất sét, bao gồm ông nội, bà nội và bác hai, còn có cha và mẹ nữa ạ."

"Ôi, vậy còn dì nhỏ thì sao?"

Đường Văn Tuệ đang gánh củi trên lưng, nghe thấy thế liền hỏi.

"Cháu còn chưa có nặn, nhưng ai cũng có cả." Nguyên Khang đáp một cách dõng dạc.

"Hai hôm nay có thể đi đổi bắp non, sáng mai con đi đổi rồi đem cho chị ba dâu của con."

Nhớ tới bắp non, mẹ Đường nói với Đường Văn Tuệ.

"Nào, Nguyên Khang có muốn đi không cháu?"

"Đi ạ!"

Nguyên Khang nhảy cẫng lên, vô cùng vui mừng.

Chương 66: Chương 66

Vừa nghĩ đến chuyện ngày mai sẽ được đi đến huyện thăm cha mẹ, Nguyên Khang chỉ hận không thể nặn cho xong tượng đất thật nhanh chóng.

Sau khi mẹ Đường bị thím ba Đường kéo ra ngoài, Nguyên Khang sống c.h.ế.t cũng không muốn cùng đi theo họ: "Bà nội ơi bà yên tâm đi, cháu chỉ ở nhà thôi, đợi một lúc nữa cháu sẽ đi tìm anh A Tráng cùng chơi."

Vì vậy nên lúc mẹ Đường đi qua nhà của bác cả Đường, cũng đã gọi A Tráng một tiếng: "A Tráng à, chỉ có một mình Nguyên Khang ở nhà, tí nữa khi cháu sang chơi cùng nó thì không được đi ra khe núi đâu nhé."

"Cháu biết rồi ạ."

A Tráng cứ như vậy mà chạy tới, đáp lại một tiếng thật to, chị dâu họ không khỏe trong người, cho nên hôm nay không đi làm, nghe thấy vậy cũng đi ra ngoài.

"Thím hai cứ yên tâm, có con trông chừng chúng nó đây."

Thím ba Đường nhìn thấy sắc mặt của chị dâu họ không được tốt, lại biết được hôm nay chị ấy không đi làm, liền quan tâm hỏi: "Có phải con bị sốt rồi không?"

Chị dâu họ bèn đỏ mặt: "Không phải ạ, có thể là con... vẫn chưa rõ lắm."

Lời này vừa nói ra, mẹ Đường và thím ba sao có thể không hiểu được, mặt mày lập tức vui vẻ hớn hở, kéo chị dâu họ ra nói chuyện một lúc lâu, sau đó mới bắt đầu làm việc của họ.

Trên đường đi thím ba Đường có nhắc đến chuyện của Phong Ngọc Lan: "Cũng đã đến đây được mấy tháng rồi, sao vẫn chưa có động tĩnh gì nhỉ?"

"Chưa đâu, nhưng mà cũng không cần gấp gáp." Mẹ Đường cười đáp: "Con bé có thể chấp nhận Nguyên Khang, chị đã rất cảm kích rồi, hơn nữa chị cũng luôn để mắt tới cuộc sống của vợ chồng son này, thằng ba đã thực sự động lòng rồi, ngày tháng sau này chắc chắn sẽ tốt đẹp thôi!"

Thím ba Đường nghe vậy không khỏi nghĩ đến Đường Minh Sơn và Kiều Tư Vũ, năm đó Đường Minh Sơn từng thề rằng anh chưa từng chạm vào Kiều Tư Vũ, nhưng nhà họ Kiều lại khăng khăng khẳng định, chính là vì đã nghe thấy tiếng kêu la của Kiều Tư Vũ nên mới đẩy cửa bước vào.

Năm đó người nhà họ Đường cũng rất tin tưởng Đường Minh Sơn, nhưng hai người họ lại cùng nằm trên một chiếc giường, cho dù đó là kế hoạch của nhà họ Kiều, nói đi nói lại thì Đường Minh Sơn lúc đó vẫn rất nể mặt con gái nhà họ Kiều, cộng thêm Kiều Tư Vũ quyết không lấy ai khác ngoài anh, còn tuyên bố nếu không lấy anh thì sẽ tự tử ngay trước cửa nhà anh.

Cuối cùng vẫn là để Kiều Tư Vũ được gả vào.

Kiều Tư Vũ cũng không cần mở tiệc rượu, dường như chỉ cần bước qua được cửa của nhà họ Đường thì tất cả những thứ khác đều không còn quan trọng nữa.

Đường Minh Sơn cũng khăng khăng không muốn tổ chức tiệc cưới.

Những ngày đó họ cũng chỉ cư xử với nhau như hai người xa lạ.

Vốn dĩ mẹ Đường cũng đã nói với thím ba Đường rằng, Kiều Tư Vũ này vô cùng thích thằng ba, cho nên mới gây nên một trận sóng gió như vậy.

Lúc ấy thím ba Đường cũng chỉ miễn cưỡng tin một phần, nhưng sau khi Kiều Tư Vũ sinh hạ Nguyên Khang và ở cữ xong thì liền rời khỏi nhà họ Đường, khiến cho người vốn nhạy cảm như thím ba Đường cũng cảm thấy có chuyện gì đó không đúng lắm.

Năm đó khi hai nhà Kiều - Đường cùng qua lại với nhau, bà ấy cũng chính là người đi dò la tình hình nhà họ Kiều, cho nên sau này dù Kiều Tư Vũ đã rời khỏi nhà họ Đường rồi, bà ấy vẫn luôn chú ý tới tình hình nhà bên đó.

"Chị dâu hai, chị có biết hiện giờ Kiều Tư Vũ như thế nào không?"

"Không biết được, cô ta cũng không hề đến thăm Nguyên Khang, mấy năm nay cũng không biết là đã tái giá hay chưa nữa."

Từ nhà họ Kiều đến nhà họ Đường cách nhau khá xa, cộng thêm việc cả hai nhà vì chuyện năm đó mà đã chấm dứt quan hệ với nhau, sức khỏe của mẹ Đường không được tốt lắm, cũng không thường xuyên đi tới đội sản xuất, làm sao có thể biết được tình hình của Kiều Tư Vũ chứ.

"Không có đâu." Thím ba Đường suy nghĩ một lát rồi nói: "Năm đó sau khi cô ta rời khỏi nhà họ Đường rồi mất tích, sau đó lại quay về đội bốn Hà Loan, nhà họ Kiều cũng vì cô ta mà lo liệu vài mối hôn sự, nhưng hình như cô ta đều không đồng ý, cuối cùng bị nhà họ Kiều đuổi đi, hiện tại vẫn đang ở đội sản xuất, chỉ là không còn qua lại với nhà mẹ đẻ nữa thôi."

"Thật hay giả vậy? Đứa trẻ này đang nghĩ cái gì vậy chứ?"

Mẹ Đường tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

"Em cũng cảm thấy kỳ lạ, năm đó cô ta nói với chị rằng đã chịu đựng đủ những tháng ngày không được Minh Sơn để ý tới rồi, không thể tiếp tục sống vậy nữa, cộng thêm sức khỏe của Minh Sơn... Vì vậy nên muốn rời đi, nhưng tại sao khi nhà họ Kiều giúp cô ta tìm vài người mới, cô ta lại không đồng ý chứ?"

Chuyện thím ba Đường để ý nhất vẫn là, khi Kiều Tư Vũ rời khỏi nhà họ Đường rồi mất tích, rốt cuộc đã đi những đâu, đã đi cùng với ai.

Nhưng bà ấy cũng biết chị dâu hai không phải là người sẽ để ý quá nhiều vào chuyện này, nếu như lo nghĩ đến mức thành bệnh, vậy thì lại trở thành tội lỗi lớn rồi.

"Chị dâu hai, hiện tại chúng ta và nhà họ Kiều cũng không còn quan hệ gì nữa rồi, thằng ba và A Lan cũng đang rất tốt, A Lan đối xử với Nguyên Khang cũng vô cùng tốt, nếu như Kiều Tư Vũ còn tìm đến cửa nữa chị cũng đừng mềm lòng, chúng ta phải xem xem Minh Sơn thích ai, không thể lại giống như năm đó, lại bắt ép nó như vậy được."

Nghĩ đến những chuyện năm đó, mẹ Đường cũng rất đau lòng: "Chị biết rồi."

Năm đó bà tưởng rằng mình đã sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, liền nghĩ nếu có thể tìm cho Minh Sơn một người vợ thì bản thân cũng có thể thanh thản ra đi, kết quả lại làm hại rất nhiều người.

Đợi đến lúc bà xong hết công việc rồi trở về nhà, nhìn thấy Nguyên Khang và A Tráng đang rửa tay bên cạnh thùng nước, mà nơi vốn được dùng để nặn tượng đất đã có thêm bốn bức tượng.

Mẹ Đường khom người xuống nhìn, Nguyên Khang cũng nhanh chóng rửa tay rồi chạy sang: "Bà nội ơi."

"Con không đi cùng bà nội ra ngoài chính là vì để làm những thứ này sao?"

Mẹ Đường cười hỏi.

Nguyên Khang nhăn nhó nói: "Con muốn đợi đến khi chúng khô xong, ngày mai sẽ mang chúng đi gặp cha mẹ."

A Tráng cũng tới gần nói: "Em ấy nặn đẹp lắm, vốn dĩ con cũng muốn nặn một tượng cho bà nội, nhưng con lại nặn hỏng mất phần đầu của tượng đất rồi."

"Được được được, đều là những đứa bé ngoan, các con đói chưa? Cùng bà vào trong nhà ăn kẹo giấy đường thôi nào."

Nguyên Khang và A Tráng lập tức chạy nhảy tung tăng theo bà vào nhà.

Phong Ngọc Lan có đồng hồ, sau khi ăn cơm xong thì bắt đầu làm bài thi, Đường Minh Sơn giúp cô để ý thời gian.

"Được rồi."

Đường Minh Sơn vừa dứt lời, Phong Ngọc Lan lập tức dừng bút.

Đường Minh Sơn thấy vậy bèn đưa cốc trà hoa cúc vốn đã nguội sang cho cô: "Uống chút nước đi."

Phong Ngọc Lan cầm lấy cốc sứ uống từng ngụm nước nhỏ, nhìn Đường Minh Sơn đang giúp mình xem lại bài thi, cũng không hỏi xem mình đúng được bao nhiêu câu.

Nhưng Đường Minh Sơn càng xem lại càng hài lòng: "Những phần kiến thức thường ngày nói với em, em đều ghi nhớ rất tốt."

"Đương nhiên rồi, em rất chú tâm đấy nhé." Phong Ngọc Lan có chút tự hào.

"Chiều hôm nay làm được ba đề, nên nghỉ ngơi rồi."

Đường Minh Sơn vừa thu lại ba tờ giấy bài làm của cô vừa nói.

"Được." Phong Ngọc Lan gật đầu, rồi lại uống một ngụm trà hoa cúc, hoa cúc này là do chị dâu Vương tặng cho, nói rằng đây là do người chị dâu bên ngoại của chị ấy tự tay phơi khô mà thành, hương vị rất ngon, Phong Ngọc Lan uống trà hoa cúc không thích bỏ thêm đường, chỉ thích hương vị thanh mát vốn có của hoa cúc.

Yến Tử ở ngoài cửa ló đầu vào nhìn, sau khi bị Đường Minh Sơn phát hiện, Yến Tử cười hì hì gọi một tiếng chú Minh Sơn và thím Ngọc Lan.

"Sao vậy?"

Phong Ngọc Lan vẫy tay với cô bé.

Yến Tử chạy ùa tới nhào vào trong lòng cô, b.í.m tóc nhỏ cọ vào gò má của Phong Ngọc Lan, khiến cô có chút ngứa.

"Anh Quân Tử muốn hỏi bài thím, nhưng mẹ cháu nói thím đang làm bài, cho nên anh vẫn luôn đứng đợi ở nhà chúng cháu."

"Thím làm xong rồi, cháu gọi anh Quân Tử vào đây giúp thím nhé."

Phong Ngọc Lan nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của cô bé rồi nói.

"Vâng ạ!"

Yến Tử chạy ra ngoài, rất nhanh đã dắt theo Quân Tử đang ôm quyển sách tới.

Mắt của Quân Tử hồng hồng, nhìn như vừa mới khóc.

"Cháu vừa bị mắng sao?"

Đường Minh Sơn vừa ngồi xuống liền hỏi.

Quân Tử thở phì phì rồi đặt quyển sách lên trên bàn, vừa tha thiết vừa tủi thân mà mở trang bài tập ra: "Câu này đáp án rõ ràng là hai mươi, nhưng A Vĩ lại cứ nói là mười chín! Cháu tranh luận với cậu ấy một hồi lâu, tức đến mức sắp khóc mất thôi!"

Đây làm gì giống như sắp tức phát khóc chứ, rõ ràng là đã khóc qua rồi.

Vì để không phá vỡ lớp ngụy trang của cậu nhóc, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đều rất tò mò mà ngó qua nhìn câu hỏi đó, phát hiện đáp án của Quân Tử không hề có vấn đề gì.

Vì thế Phong Ngọc Lan liền viết hướng giải đề vào trong quyển sổ của mình, sau đó lại sẽ tờ giấy ra rồi đưa cho Quân Tử.

"Cháu lại đi thảo luận cùng cậu ấy đi nhé."

"Vâng ạ!"

Chương 67: Chương 67

Quân Tử sau khi lấy lại được sức lực thì rất hùng dũng oai vệ mà bước ra ngoài đi tìm A Vĩ ở tầng hai.

A Vĩ là một nhóc mọt sách nhỏ, thành tích học tập rất tốt, là thành phần rất hiếm có trong tòa nhà, là một đứa trẻ không bị cha mẹ quản thúc quá nghiêm khắc, học cùng lớp với Quân Tử.

"Hai đứa trẻ này, còn cùng nhau ganh đua nữa chứ."

Phong Ngọc Lan cười nói.

"Có người cùng học mới tốt chứ." Đường Minh Sơn cầm lấy quạt hương bồ, nhẹ nhàng quạt cho Phong Ngọc Lan.

Thời tiết hôm nay nắng khá gắt, đặc biệt là vào buổi chiều, Phong Ngọc Lan lại làm liên tiếp ba tờ đề liền, khoảng thời gian còn lại khó tránh khỏi sẽ có chút mệt mỏi.

"Vào trong ngủ một chút đi."

"Vâng ạ."

Cô thật sự không thể cố gắng lâu hơn một chút nào nữa.

Phong Ngọc Lan vừa ngáp vừa đi vào trong phòng ngủ, còn Đường Minh Sơn thì kéo lại rèm cửa, sau khi xuống tầng, đạp xe đạp đi tới nhà của một người cách đó năm kilomet.

"Đến đây."

Người mở cửa là một ông lão, mắt trái khi còn trẻ đã bị người ta đánh hỏng mất, chỉ còn lại một con mắt để nhìn đời, ông ấy đã có tuổi rồi, khi đi lại cũng đã phải dùng đến gậy chống: "Tôi vốn cũng đã phơi gần xong rồi, đang nghĩ xem khi nào thì cậu sẽ đến lấy đồ đây."

Đường Minh Sơn đến để lấy chiếu ngủ mùa hè.

Ông lão bị mù một mắt cả đời chưa từng lập gia đình, không con không cái, nhưng ông ấy có một tay nghề làm chiếu rất tốt, người đến tìm ông để mua chiếu cũng không hề ít.

Nhưng chính vì hàng làm được rất chất lượng, dùng mười năm cũng không có vấn đề gì, vậy nên việc kinh doanh cũng cứ nhàng nhàng như vậy.

Đường Minh Sơn được người khác giới thiệu tới đây, nên mới đến để nhờ ông ấy làm cho một chiếc.

"Vốn dĩ cháu cũng muốn đến từ hôm qua rồi, nhưng hôm nay lại đúng vào ngày nghỉ phép nên cháu mới đến vào hôm nay."

"Được được được, cậu cứ xem đi, có hài lòng hay không?"

Nói về tấm chiếu này, thực ra cha Đường sống cả đời người cũng biết cách làm, nhưng chỉ là để dùng trong gia đình, chiếu làm ra có phần thô ráp, trông giống như mấy đồ dùng để hót rác ở nhà vậy, đều là do ông ấy làm, có xấu xí một chút cũng không sao.

Tấm chiếu mà ông lão hỏng một mắt làm ra, vừa đẹp mắt vừa phẳng phiu, cầm trên tay cũng không có cảm giác thô ráp.

Cực kỳ tốt.

Một tấm chiếu to như vậy, cũng chỉ có năm hào.

Đường Minh Sơn thanh toán xong bèn buộc gọn chiếu, rồi cột lại ở phía yên sau, lái xe quay về nhà.

Lúc về đến dưới tầng, anh mượn thùng nước của nhà chị dâu Vương, cọ rửa sạch sẽ mặt ngoài mặt trong của chiếu, rồi đem phơi trên bờ đê, bởi vì nắng to, nên chưa đầy bao lâu sau thì tấm chiếu cũng đã được phơi khô.

Anh lại cuộn nó lại rồi vác lên tầng năm.

Phong Ngọc Lan vẫn đang mơ màng ngủ, vừa nghe thấy có tiếng người bước vào liền ngồi dậy: "Minh Sơn?"

"Là anh." Đường Minh Sơn nghe thấy tiếng gọi của cô, bèn dứt khoát tiến vào phòng ngủ: "Tấm chiếu anh nói trước kia đã được làm xong rồi, anh vừa mới đi lấy về, cũng đã cọ sạch rồi phơi khô, bây giờ anh trải lên giường nhé?"

Não của Phong Ngọc Lan vẫn còn hơi mơ màng, sau khi ngồi ngây ngốc một lúc trên giường xong, mới chịu đứng thẳng dậy, Đường Minh Sơn cũng không cần cô hỗ trợ, rất nhanh đã có thể trải chiếu lên trên giường.

"Em thử xem."

Đường Minh Sơn cười nói.

Phong Ngọc Lan tỉnh táo lại rồi nằm thử lên trên đó: "Mát quá! Hơn nữa cũng không có dằm đ.â.m vào người!"

"Tay nghề của ông lão bị hỏng một mắt vẫn luôn được mọi người tán thưởng, anh đặt làm từ nửa tháng trước, mỗi ngày sau khi bện xong ông ấy đều đem đi phơi nắng, làm như vậy sẽ dùng được rất lâu."

"Một tấm chiếu tốt như vậy mà chỉ có năm hào," Phong Ngọc Lan cảm thán một câu: "Em nghe chị dâu Triệu nói, tấm chiếu của nhà bọn họ, từ lúc chuyển đến nhà ngang vẫn luôn được dùng, vậy mà cũng không hỏng chút gì hết."

Đường Minh Sơn ngồi ở một bên giường, cầm lấy quạt hương bồ khẽ quạt cho cô: "Đúng rồi."

"Minh Sơn! Minh Sơn! Buổi tối chiếu phim điện ảnh nhớ xuống nhà xem nhé!"

Giọng nói của Triệu Thiên từ bên ngoài truyền tới, Đường Minh Sơn đứng dậy đi ra ngoài, Phong Ngọc Lan vừa nghe đến chuyện sẽ chiếu phim điện ảnh, cũng theo đó mà đi ra ngoài.

"Bình thường nếu như chiếu phim thì không phải là sẽ được thông báo trước vào buổi sáng sao?"

Đường Minh Sơn nghi hoặc hỏi.

Khi nhà ngang chiếu phim điện ảnh, phần nhiều sẽ là những nhân viên chiếu phim được lãnh đạo của nhà máy sản xuất giấy mời về, từ sáng sớm đã cho người đến thông báo với bác Ngô gác cổng, bác Ngô gác cổng chỉ cần nói vài câu, thông báo chẳng mấy chốc sẽ được truyền đi.

Lời vừa được nói ra, dưới tầng đã truyền đến tiếng nói vô cùng lớn của bác Ngô: "Buổi tối sẽ chiếu phim! Mọi người nhớ sau khi ăn cơm tối xong thì xuống đây xem phim nhé!"

Bọn trẻ con vô cùng kích động, cả tòa nhà đều vang lên tiếng nói cười vô cùng vui vẻ của bọn chúng.

Triệu Thiên bế Niếp Niếp đang vui mừng phấn khởi lên, rồi quay sang nói với hai người Phong Ngọc Lan: "Lúc tôi tan làm thì cũng mới biết được tin tức, nhưng mà tôi chạy nhanh nhất nên khi vừa về đến nhà ngang đã nói với bác Ngô rồi."

"Chiếu phim gì vậy?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

Đối với nội dung của những bộ phim được chiếu ngoài trời vào thời đại này, cô cũng rất tò mò về chúng.

"Tôi không biết." Triệu Thiên lắc đầu: "Phải đợi đến khi nhân viên chiếu phim đến đây thì mới biết được, hy vọng là tối nay sẽ chiếu thêm vài bộ nữa!"

"Mơ thì đẹp lắm." chị dâu Triệu mang rau đã được rửa sạch sẽ để vào trong bồn, nghe thấy vậy thì lườm về phía này một cái: "Có lần nào mà không phải là vừa mới chiếu phim đã kết thúc rồi đâu?"

"Thì không phải là anh đang hy vọng có thể chiếu thêm mấy bộ nữa hay sao?"

Triệu Thiên bế Niếp Niếp đi qua đó, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng chuẩn bị làm cơm tối.

Bởi vì buổi tối sẽ chiếu phim, vậy nên nhà ngang cũng náo nhiệt lên hẳn, mọi người ai cũng tươi cười rạng rỡ.

Buổi tối, hai người ăn bí đỏ bào sợi xào, và đậu cô-ve xào thịt, cùng với canh dưa chuột.

Sau khi ăn cơm và dọn dẹp xong, hai người cầm theo ghế đi xuống dưới tầng.

Bởi vì khoảng sân đủ rộng, vậy nên cũng không cần phải tranh giành nhau, bác Ngô cũng rất thuần thục mà sắp xếp chỗ ngồi cho mọi người.

"Vẫn giống như lần trước, những người dáng cao thì lùi về phía sau, những người mắt kém và dáng thấp thì tiến về đằng trước, nếu

không muốn phải ngồi sau, thì cũng có thể ngồi trên chiếu ở hàng trước này."

Chiều cao của Phong Ngọc Lan so với những phụ nữ khác trong nhà ngang thì cũng được coi như ở mức trung bình trở lên, Đường Minh Sơn đổi vị trí cùng người khác một chút, dù anh có ngồi ở hàng chiếu phía trước thì cũng muốn ngồi gần với Phong Ngọc Lan.

Chị dâu Triệu thấy vậy thì che miệng cười, quay sang nói với Triệu Thiên ở bên cạnh rằng: "Nhìn bọn họ kìa, đúng là không thể rời khỏi đối phương nửa bước."

"Anh cũng thế mà" Triệu Thiên vốn đang ngồi trên chiếu trước cũng rất nỗ lực để bản thân được khen thưởng: "Anh cũng không thể rời khỏi em được."

Còn Niếp Niếp, đã sớm đi cùng bọn Yến Tử đi xem nhân viên chiếu phim rồi.

Mỗi lần nhân viên chiếu phim đến, trẻ con đều sẽ vây quanh người đó, còn luôn luôn nói rằng sau này mình lớn lên sẽ đi làm nhân viên chiếu phim.

"Trật tự nào! Trật tự nào!"

Nhân viên chiếu phim lớn tiếng nói.

Bọn trẻ con cũng đã tìm được vị trí ngồi xuống, toàn tâm toàn lực hướng sự chú ý về màn hình trước mặt.

"Này."

Đường Minh Sơn lén đưa cho Phong Ngọc Lan một nắm hạt dưa, Phong Ngọc Lan sửng sốt, quay đầu nhỏ giọng nói: "Ở đâu ra vậy ạ?"

"Thím Trần bán đấy, mau ăn đi, anh có mang theo bình nước nữa."

Đường Minh Sơn cười.

Phong Ngọc Lan nhìn lướt qua bình nước lớn anh đang cầm trong tay, bắt đầu cắn hạt dưa, chị gái hàng xóm liếc thấy mà nóng mắt, lập tức nhìn về phía người đàn ông của mình.

Người đàn ông cũng rất thông minh, nhanh chóng chạy ra ngoài đi tìm thím Trần, lúc trở về lại đưa cho chị gái đó một nắm hạt dưa rất lớn.

Mắt nhìn thấy những người đứng dậy chạy đi tìm thím Trần càng ngày càng nhiều, làm ảnh hưởng đến tầm nhìn của người ngồi phía sau, bác Ngô lo lắng nói: "Được rồi được rồi, mọi người đừng đứng dậy nữa, ai muốn ăn hạt dưa thì để tôi sai cháu trai tôi chạy tới đưa cho!"

Đầu của trẻ con nhỏ hơn người lớn, cũng không che khuất được cái gì.

Vì vậy mà những người muốn ăn hạt dưa cũng đã yên lặng trở lại.

Chương 68: Chương 68

Xem xong một bộ phim, Phong Ngọc Lan cũng đã ăn xong một nắm hạt dưa, giống như chị dâu Triệu đã nghĩ, lần này cũng chỉ chiếu một bộ phim, nhân viên chiếu phim đã thu lại màn chiếu.

Vẫn còn rất nhiều người chưa chịu rời đi, vì Phong Ngọc Lan đã uống quá nhiều nước nên chỉ muốn đi lên tầng ba để giải quyết vấn đề cá nhân, cho nên đã cùng Đường Minh Sơn rời đi từ trước.

Về đến nhà, Đường Minh Sơn đun nước tắm rửa, hai người lần lượt đi tắm, sau khi đã giặt và phơi quần áo đâu vào đấy xong, lại cùng nhau ngồi trước cửa nhà hóng gió.

Bởi vì tối nay đã có chiếu ngủ, cả hai người đều ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Sau khi ăn sáng xong, Đường Minh Sơn liền ra ngoài, Phong Ngọc Lan tự mình tính toán thời gian, vẫn ở nhà làm bài thi.

Khi cô đang chuẩn bị làm đề trung học thứ nhất, Đường Văn Tuệ dắt Nguyên Khang tiến vào.

"Mẹ ơi!"

Nguyên Khang nhào vào lòng cô, hai cánh tay nhỏ bé ôm cô thật chặt.

"Nguyên Khang ngoan." Phong Ngọc Lan sờ sờ cái ót nhỏ của cậu bé, bàn tay chạm phải tầng mồ hôi nóng hổi, cô nhanh chóng đi lấy

nước ấm lau đầu và lưng cho cậu, rồi lại đắp thêm một tấm khăn mỏng mà Đường Văn Tuệ vừa đưa cho vào trong áo.

Đường Văn Tuệ bỏ chiếc gùi sau lưng xuống, nhận lấy cốc sứ tráng men mà Phong Ngọc Lan đưa cho rồi tự rót cho mình một ly nước lọc, ngồi ở một bên nhìn Phong Ngọc Lan chăm sóc cho Nguyên Khang.

"Hôm nay quá nóng rồi, không có xe bò đi thẳng lên huyện, bọn em mới đi được nửa đường đã phải xuống xe, đi bộ đến đây đấy."

Khó trách vì sao hai người đều đổ mồ hôi nhiều như vậy.

Sau khi đã thu xếp cho Nguyên Khang xong, Phong Ngọc Lan cũng chuẩn bị để lau nước cho Đường Văn Tuệ, kết quả Đường Văn Tuệ lại xua tay: "Em ngồi tí nữa rồi sẽ ra ao bên kia dùng nước lạnh sau."

"Không phải là ngô vừa mới chín đây sao? Sáng em đi đến chỗ người tính điểm trao đổi xong thì đi hái luôn, vẫn còn tươi đấy."

"Nhiều như vậy sao."

Phong Ngọc Lan nhìn thấy bên trong gùi có hơn nửa là ngô, đều được bọc lại một lớp, có thể giữ lâu hơn một chút.

"Từng này mà chị dâu hai còn bảo là ít đấy, em chỉ sợ hai người ăn không hết thì lại hỏng mất, cho nên cũng chỉ mang nửa gùi thôi."

Đường Văn Tuệ cười nói.

"Còn đây là gì vậy?"

Nhìn thấy bên trong còn có một thứ gì đó được bọc lại bằng vải đen, Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

Nguyên Khang vốn đang cầm chén nhỏ uống nước, nghe thấy vậy thì lập tức chạy tới: "Đây là tượng đất mà con nặn đấy ạ."

"Vậy thì mẹ phải xem thật kỹ mới được."

Phong Ngọc Lan cẩn thận lấy bọc đen đó ra ngoài, Đường Văn Tuệ ở bên cạnh bèn nói: "Thằng bé cẩn thận lắm đấy, lúc đi xe bò, hai tay vẫn luôn ôm lấy mấy thứ này, nó chỉ sợ va đập vào đâu lại hỏng mất tượng đất."

Nguyên Khang cười ha ha, cả người dựa lại gần phía cánh tay của Phong Ngọc Lan.

Giống như cả người mềm mại không xương.

Phong Ngọc Lan thuận thế ôm cậu bé vào lòng, lúc này cả hai người đều không ngại nóng, sau khi mở lớp vải đen ra, cô thấy có ba tượng người đất nhỏ, một người rất cao, một người có hai b.í.m tóc, còn có một em bé nhỏ.

"Đây là cha, đây là mẹ, đây là Nguyên Khang của chúng ta."

Phong Ngọc Lan chỉ vào mấy tượng đất mà nói.

Nguyên Khang liên tục gật đầu: "Đúng rồi ạ!"

"Đẹp thật đấy, mẹ sẽ tìm chỗ để chúng cẩn thận." Phong Ngọc Lan rất xem trọng Nguyên Khang, bèn đặt ba con tượng đất ở nơi cao nhất của giá sách, phía trên đó vẫn chưa hề có thứ gì.

Nguyên Khang cầm lấy chén trà nhỏ mà thỏa mãn nhìn về phía ba người tượng đất kia, phụ họa theo lời của Phong Ngọc Lan: "Đẹp thật đấy."

Nguyên Khang và Đường Văn Tuệ đến, Phong Ngọc Lan đương nhiên sẽ làm vài món ngon, cô đưa hai người cùng đi vào huyện mua năm hào thịt, quay về lại luộc ba bắp ngô, làm thịt kho tàu, còn có cả canh trứng nữa.

Món thịt kho tàu khiến cho Đường Văn Tuệ và Nguyên Khang cực kỳ vừa ý, Phong Ngọc Lan không ngừng dùng đũa gắp thịt cho bọn họ: "Ăn nhiều một chút."

"Ngon quá ngon quá." Nguyên Khang liên tục gật đầu.

"Lần sau sẽ làm thịt sốt cà chua cho con nhé." Phong Ngọc Lan nhớ rõ Nguyên Khang thích ăn món này.

"Được ạ."

Nguyên Khang húp một ngụm canh trứng, hai chân không ngừng đung đưa dưới ghế, thích ý vô cùng.

Đường Văn Tuệ thấy vậy liền bật cười: "Con học theo ai vậy chứ?"

"Anh A Tráng ạ."

Nguyên Khang nhoẻn miệng cười.

Cậu vừa cười, Phong Ngọc Lan liền phát hiện ra cậu nhóc thiếu mất một chiếc răng: "Răng của con đâu rồi?"

"Nó chơi đấu vật cùng với Xuyên Tử, kết quả cái răng vốn đã lung lay đó biến mất rồi."

Đường Văn Tuệ cắn một miếng ngô, kể lại đầy trêu chọc.

Nguyên Khang đỏ mặt nhưng lại không phản bác lại.

Ăn cơm xong, Đường Văn Tuệ liền chuẩn bị đưa Nguyên Khang về nhà.

"Lúc này trời vẫn còn nắng lắm, đợi một chút." Phong Ngọc Lan cản hai người lại, vừa đúng lúc Yến Tử và Niếp Niếp đến tìm Nguyên Khang cùng chơi, Phong Ngọc Lan để cho cậu bé cùng chúng đi chơi: "Nhớ đừng đi ra chỗ nắng to quá nhé."

Lúc này ánh nắng vẫn còn rất độc.

"Vâng ạ!"

Nguyên Khang lớn tiếng đáp lời, sau đó liền chạy đi cùng với đám Yến Tử.

Đường Văn Tuệ và Phong Ngọc Lan ngồi ở trước cửa nói chuyện, được một lúc thì chị dâu Triệu cũng đến.

Chị dâu Triệu nói đủ chuyện linh tinh ở nhà ngang, Đường Văn Tuệ nghe mà ngạc nhiên, đặc biệt là sau khi nghe những việc làm của thím Lý thì cảm thấy rất kỳ lạ.

Lại nghe nói chuyện hôm qua hiểu lầm là có trộm, không nhịn được mà che miệng cười.

Chờ chị dâu Triệu đi rồi, Đường Văn Tuệ và Phong Ngọc Lan cùng quay vào trong phòng, nhìn thấy đồng hồ trên tay của Phong Ngọc Lan, Đường Văn Tuệ nói: "Đẹp thật đấy."

Phong Ngọc Lan nâng tay lên cười nói: "Đúng thật, anh ba của em có lòng rồi."

Biết rằng kỳ thi tuyển sinh lên cấp của Phong Ngọc Lan đã qua rồi, Đường Văn Tuệ cảm thấy chiếc đồng hồ này được mua là rất đúng đắn, đi học thì càng cần phải để ý thời gian hơn.

Cô ấy cũng kể lại những chuyện xảy ra ở quê trong những ngày qua: "Chị dâu họ có hỷ sự, có điều bây giờ vẫn chưa đi đến trạm xá khám, nói là để thêm một thời gian nữa rồi mới đi."

"Bác gái cả ngày nào cũng uống thuốc, sắc mặt cũng ngày càng tốt hơn rồi, n.g.ự.c cũng không còn đau nữa."

"Anh hai ngày nào cũng bị mắng, mỗi lần bị mắng xong cũng không nhớ được mà sửa sai, làm cho chị dâu hai tức c.h.ế.t mất..."

Mắt thấy mặt trời đã sắp xuống núi rồi, Đường Văn Tuệ gọi Nguyên Khang trở về, sửa soạn cho cậu nhóc một lát rồi chuẩn bị về nhà.

Cô ấy còn phải về nhà nấu cơm tối nữa.

Phong Ngọc Lan đưa bọn họ đến chỗ của chị dâu Hồng, đưa tiền xe xong lại bỏ hết những thứ đã mua được vào gùi sau lưng của Đường Văn Tuệ: "Chú ý đường đi nhé."

Đường Văn Tuệ gật đầu: "Em biết rồi, chị dâu cứ về đi ạ."

Nguyên Khang đi tới, cọ tới cọ lui trên má của Phong Ngọc Lan: "Mẹ ơi, con phải về nhà mò cá với anh Xuyên Tử, con không ở cạnh mẹ nữa nhé."

Nghe thật giống như đang nói về một chuyện hệ trọng nào vậy.

"Được rồi." Phong Ngọc Lan vừa nói vừa sờ cái đầu nhỏ của cậu bé: "Đợi lúc cha mẹ rảnh rỗi thì sẽ về nhà thăm con nhé."

"Nếu không rảnh thì ngắm tượng đất Nguyên Khang nhé."

Nguyên Khang khua tay múa chân nói.

"Được rồi."

Phong Ngọc Lan để cậu bé ngồi ngay ngắn lại: "Nhớ đi theo cô nhỏ nhé, nếu không cẩn thận thì sẽ mất luôn cả chiếc răng bên kia đấy."

Nguyên Khang vội vàng ôm lấy cánh tay của Đường Văn Tuệ.

Đường Văn Tuệ bị chọc cười: "Được rồi, chị dâu chị mau trở về đi ạ."

"Được." Phong Ngọc Lan lại nhìn về phía chị dâu Hồng: "Vậy đành nhờ chị rồi!"

"Khách sáo thế làm gì chứ, đi thôi!" Chị dâu Hồng vừa quất roi lên, con bò đã nhanh chóng chạy từng bước lớn.

Nguyên Khang vẫn luôn ngoảnh đầu lại nhìn Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan cũng luôn vẫy tay với cậu bé.

Nguyên Khang lộ ra một nụ cười rất tươi, cứ như vậy cho đến khi không còn nhìn thấy Phong Ngọc Lan nữa mới chịu quay đầu vùi vào trong lòng Đường Văn Tuệ.

Một tay Đường Văn Tuệ giữ lấy chiếc gùi ở sau lưng, một tay ôm lấy Nguyên Khang, trên đầu cô ấy có một cái dây buộc tóc mới, trong túi vẫn còn hai cái khác, lần lượt để dành cho mẹ và chị dâu hai.

Ngoài ra còn có thêm hai bao thuốc lá, là để dành cho cha và anh hai.

Trong gùi còn có đường, thịt và bỏng ngô, hơn nửa gùi ngô mới đổi được thành từng này bỏng ngô, về nhà chắc chắn sẽ lại bị cha mẹ mắng cho mất, nhưng Đường Văn Tuệ vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Chị dâu ba đối xử với họ thật tốt.

Lại nhớ tới ngày hôm qua, mẹ đột nhiên nhắc đến Kiều Tư Vũ, Đường Văn Tuệ tựa cằm lên trên đầu của Nguyên Khang, chỉ sinh con chứ không hề nuôi nấng, nếu như Kiều Tư Vũ muốn quay về đưa Nguyên Khang đi, cô ấy sẽ là người đầu tiên đứng ra phản đối!

Ngô vẫn còn rất nhiều, Phong Ngọc Lan chuẩn bị hấp bánh ngô mới lên ăn, muốn làm vậy thì phải dùng cối đá để bỏ bớt nước ngô ra ngoài.

Phong Ngọc Lan bóc tầm mười bắp ngô, sau đó lại ôm một hũ ngô đã được tách hạt xuống dưới tầng tìm bác Ngô.

Chương 69: Chương 69

Nhà ngang cũng có cối đá, đó là bác Ngô mang từ quê nhà lên, mọi người muốn dùng thì nói với bác ấy một tiếng là được.

Phong Ngọc Lan rửa sạch cối đá, sau khi xay bột ngô xong, lại rửa sạch cối đá rồi nói cảm ơn bác Ngô, sau đó bưng một chậu bột ngô trở lại lầu năm.

Khỏi nói, nó rất khó khăn.

"Ô, hôm nay hấp ngô để ăn à?"

Lúc đi ngang qua cửa nhà chị dâu Trương, chị dâu Trương nhìn lướt qua thứ trong chậu sứ, cười hỏi.

"Đúng vậy, ngô non quê đưa tới ạ."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Về đến nhà, cô thêm một ít đường vào bên trong và sử dụng vỏ ngô sạch để bọc bột ngô.

Để chóng chín, Phong Ngọc Lan bọc không lớn, dài rộng bằng bàn tay, vì nồi này không lớn, một lần chỉ có thể hấp mười hai cái, cái này cũng hấp không hết.

Phong Ngọc Lan chỉ có thể chia làm hai lần, hấp khoảng hai mươi phút thì nhặt nồi ngô đầu tiên vào trong giá tre để ráo, sau đó lại hấp nồi thứ hai.

Bánh ngô mới ra lò tỏa ra mùi thơm ngát, Phong Ngọc Lan rửa tay cầm một cái bóc ra, nóng hổi, có chút bỏng tay, lột hai ba lần cô đã lột vỏ ngô bị hấp đến hơi vàng, cẩn thận cắn một miếng.

Hương vị thanh thanh, mềm mại và ngọt ngào với hương thơm của ngô.

Nó rất ngon.

Cô gói sáu cái rồi đưa sang nhà bên cạnh.

Chị dâu Triệu biết cô đang làm gì, chỉ sợ Niếp Niếp tham ăn không nhịn được đi qua xem, cho nên giữ con bé ở trong phòng.

Không ngờ Phong Ngọc Lan bưng một bát tới, sau khi chị dâu Triệu đưa bát ra cho cô, lại bảo Niếp Niếp đang giữ bánh ngô nói với Phong Ngọc Lan một tiếng cảm ơn.

Lúc Đường Minh Sơn về, Phong Ngọc Lan đã hấp hết bánh ngô để lên trên giá tre.

"Mau nếm thử đi, còn nóng hổi đó."

Phong Ngọc Lan làm nóng thịt kho tàu buổi trưa chưa ăn hết.

Đường Minh Sơn rửa tay, trước tiên giúp cô làm xong rồi mới cùng nhau ngồi xuống ăn cơm.

Phong Ngọc Lan nói hôm nay Đường Văn Tuệ và Nguyên Khang đến đưa ngô, sau đó lại chỉ chỉ ba cái tượng đất nhỏ đặt trên giá gỗ.

Tiếp theo lại nói đưa cho chị dâu Triệu bọn họ một bát ngô: "Cũng tặng bác Ngô chút đi, em dùng cối đá của bác ấy."

"Lát nữa anh đi xuống tắm rửa thuận tiện đưa cho."

Đường Minh Sơn gật đầu.

"Ăn nhiều một chút, trời nóng để qua đêm nhất định sẽ hỏng."

Phong Ngọc Lan thấy anh ăn xong, lại đưa cho anh một cái.

Đường Minh Sơn cười gật đầu: "Rất ngon, lần sau anh cũng hấp cho em ăn."

"Được, ăn thêm chút thịt kho tàu, cũng không thể để qua đêm. Trời càng ngày càng nóng, chúng ta nấu đến đâu ăn đến đó, cố gắng không ăn thức ăn thừa."

Ngay cả Đường Minh Sơn hiện tại buổi trưa cũng không mang theo cơm, chính là sợ để cả sáng làm cơm bị thiu, ăn vào thì không tốt đối với thân thể.

"Được."

Sau khi ăn cơm xong, Đường Minh Sơn bảo Phong Ngọc Lan không cần làm, để anh thu dọn, sau đó đun nước cho Phong Ngọc Lan. Chính anh xách thùng gỗ, cầm bốn cái bánh ngô đi xuống lầu một.

Trời nóng, anh thích tắm rửa bằng nước lạnh.

Phong Ngọc Lan tắm rửa thu dọn xong, lại làm một đề thi. Lúc mấy bọn Quân Tử đến, cô vừa kịp làm xong.

"Thím, đề toán này bọn cháu thảo luận cả buổi chiều, vẫn không có cách giải."

Quân Tử có chút ngượng ngùng chỉ đề bài kia cho Phong Ngọc Lan xem, Phong Ngọc Lan thấy mấy đôi mắt đều nhìn mình thì để cho bọn chúng ngồi cùng nhau, cô đứng ở phía trước, tỉ mỉ phân tích đề bài này một lần cùng bọn chúng.

"Hiểu không?"

“Hiểu rồi ạ!”

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Vậy quay về ngồi, tự làm trước một lần, thím sẽ lần lượt kiểm tra.”

Chờ chúng làm xong kiểm tra, Phong Ngọc Lan lại ra đề tương tự cho bọn chúng, khi bọn chúng nắm chắc, lúc này mới thả bọn chúng rời đi.

Lúc Quân Tử về đến nhà, đối mặt chính là cha của cậu bé vừa mới vắt óc suy nghĩ vấn đề mà Quân Tử vừa nãy không làm được.

"Chỉ hiểu câu hỏi thôi thì chưa đủ, phải thay đổi tư duy rồi làm cách khác thì mới có thể hiểu rõ được, đến đây, làm câu hỏi này, cha nghĩ ra rồi.”

Anh cả Vương đắc ý đặt tờ giấy kia ở trước mặt Quân Tử.

Quân Tử im lặng nhìn thoáng qua cha mình, im lặng cầm bút chì làm xong đề, anh cả Vương nhìn chằm chặp thằng bé, thấy nó làm lưu loát thì thôi, đáp án cũng chính xác, có chút kinh ngạc.

“Đồng chí Phong người ta cũng không phải là nhỏ, trong bụng người ta có học vấn!”

Thấy bộ dạng kinh ngạc của anh ta, chị dâu Vương đắc ý nói.

"Thím đã sớm cho chúng con đề mới, hơn nữa còn khó hơn một chút so với của cha." Quân Tử cũng có chút đắc ý, anh cả Vương thì sờ cằm suy tư cái gì đó.

"Đã đến lúc đi tắm rửa rồi." Chị dâu Vương thúc giục anh ta.

"À."

Anh cả Vương xách thùng đi về phía bên kia, kết quả gặp được Đường Minh Sơn đang giặt quần áo trong bồn rửa nước.

Lúc Đường Minh Sơn đưa bánh ngô cho bác Ngô, bị bác Ngô lôi kéo tán gẫu một hồi lâu, lúc này mới đi ra tắm rửa.

"Minh Sơn à." Hai mắt anh cả Vương sáng lên, tiến lên chào hỏi: "Cậu còn nhớ con gái rượu đang học lớp năm kia của chủ nhiệm Lý trong phòng kế hoạch không?”

"Nhớ chứ, làm sao vậy?"

Đường Minh Sơn nghi hoặc nói.

Anh cả Vương vỗ tay một cái: "Hôm nay lúc xuống công việc, chủ nhiệm Lý tới tìm chủ nhiệm của chúng ta nói chuyện, vừa lúc nói đến vấn đề học tập của con gái nhà bà ấy, rất đau đầu. Vợ cậu chính là cao thủ dạy trẻ con, tôi bội phục rất nhiều.”

Anh ta giơ ngón tay cái lên.

Đường Minh Sơn hơi nhướng mày, gật đầu.

Anh cả Vương điểm đáo vi chỉ (*), thấy anh hiểu rõ thì xách xô nước lạnh đi vào tắm rửa.

(*) Điểm đáo vi chỉ: lúc nói chuyện sẽ chỉ nhẹ nhàng chạm đến ranh giới của chủ đề mà không đi sâu vào đàm luận, có thể khiến cho đối phương hiểu ý là đủ rồi.

"Con gái của chủ nhiệm Lý?"

Phong Ngọc Lan nghe anh trở về nhắc tới như vậy, cũng có chút động lòng: "Em thì không thành vấn đề.”

Đường Minh Sơn cũng thấy Phong Ngọc Lan không có vấn đề gì, dù sao nhà ngang cũng có một cô bé năm tuổi, gặp đề không biết ngẫu

nhiên sẽ đến nhờ Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan cũng sẽ không phiền.

"Ngày mai anh đi hỏi thăm chủ nhiệm Lý." Đường Minh Sơn cầm lược, chải mái tóc hơi khô của Phong Ngọc Lan: "Có điều cho dù được cũng phải xem thời điểm, phía cậu hai, còn có bọn Quân Tử đều cần thời gian, em còn phải tự đọc sách học tập, phải cân bằng tốt, đừng để quá mệt mỏi."

"Yên tâm, trong lòng em biết rõ."

Phong Ngọc Lan cười gật đầu.

Ngày hôm sau khi Đường Minh Sơn đi làm về, không chỉ có một mình anh, còn có chủ nhiệm Lý và một cô bé.

"Thím, cháu là Trịnh Văn Văn."

Trịnh Văn Văn trông rất giống chủ nhiệm Lý.

Phong Ngọc Lan cười gật đầu: "Thím nghe nói cháu không hiểu nhiều ở phương diện toán học này?"

"Đâu chỉ là không hiểu, quả thực muốn mạng người!" Chủ nhiệm Lý vô cùng đau đầu nói: "Một năm học toán có thể đạt yêu cầu được năm lần là tôi đã cảm tạ trời đất. Thấy nửa năm sau khai giảng vào lớp sáu, trong lòng tôi thật sự rất sốt ruột..."

Cho nên khi Đường Minh Sơn tìm tới bà ấy, bà ấy ôm tâm tính thử mang con gái đến.

Sau khi tìm hiểu một chút, Phong Ngọc Lan đề nghị Trịnh Văn Văn học thử ở chỗ cô hai ngày trước, như vậy hai bên đều yên tâm.

Sau khi hẹn thời gian với Phong Ngọc Lan, chủ nhiệm Lý khéo léo từ chối cơm tối, dẫn con gái rời đi.

Lúc này Chị dâu Triệu mới tiến lại gần: "Được đó, con gái chủ nhiệm Lý cũng muốn đến chỗ em học?”

"Là em muốn." Phong Ngọc Lan cười nói: "Chị biết mà, em là em không rảnh rỗi được.”

Sau khi chị dâu Trương và chị dâu hai Ngô nhìn chủ nhiệm Lý đi, cũng khen Phong Ngọc Lan có tài, thím Lý đi ngang qua, trong lòng có chút không chịu nổi.

Sau khi nấu mì chay xong bưng vào phòng, nói với người chồng đang làm đồ hốt rác bằng tre ở một bên: "Phong Ngọc Lan có thể móc nối với chủ nhiệm Lý, dựa vào ai? Còn không phải đồng chí Tiểu Đường, nhìn những người đó thổi tất cả cô ta lên trời kìa!”

Chú Lý nghi hoặc nhìn qua: "Chủ nhiệm Lý cái gì?”

Chú ta bắt chuyện, thím Lý lập tức có tinh thần.

"Vừa rồi chủ nhiệm Lý mang theo con gái của bà ấy đến nhà đồng chí Tiểu Đường! Hình như là vì để cho vợ Tiểu Đường dạy con bé học, tôi nói quả thực là hại con bé. Phong Ngọc Lan này có văn hóa gì, dạy Quân Tử lớp một còn được, con gái chủ nhiệm Lý này lại học lớp năm.”

"Bớt nói chua chát." Chú Lý giữ chặt bà ta: "Người ta có bản lĩnh hay không trong lòng tôi và bà đều rõ, sống cuộc sống của mình là được, đừng (ghen tị) đỏ mắt với cuộc sống nhà khác.”

"Tôi đây là đang đỏ mắt à?"

Thím Lý lẩm bẩm.

"Không đỏ mắt thì bớt nói lại."

Nói xong, chú Lý tập trung ăn mì, làm thím Lý suýt nghẹn chết.

Không quan tâm người khác nói như thế nào, Phong Ngọc Lan cũng không bị ảnh hưởng, cô và Đường Minh Sơn ăn cơm xong thì đi dạo, trở về lấy nước tắm rửa, sau đó chơi một hồi cùng Niếp Niếp rồi trở về phòng ngủ.

Chương 70: Chương 70

Chín giờ sáng hôm sau, Trịnh Văn Văn đến nhà cô một mình.

Sau một buổi sáng, Phong Ngọc Lan đã có một sự hiểu biết về kiến thức toán học của Trịnh Văn Văn.

"Kiến thức sách giáo khoa của cháu không vững, tốt nhất là làm đủ sách toán từ lớp một đến lớp năm, sắp xếp lại tất cả kiến thức một lần."

Trịnh Văn Văn không ăn cơm trưa ở đây, ông nội cô bé đến đón cô bé.

Trên đường về nhà, ông Trịnh hỏi: "Thế nào rồi?"

Phong Ngọc Lan cũng không phải là người đầu tiên gia sư riêng cho Trịnh Văn Văn, nhưng trước kia mọi người đều không kiên trì nổi bởi vì thành tích Trịnh Văn Văn không lên được, người dạy kèm cũng rất bất lực, càng ngại lấy tiền lấy đồ.

"Cháu rất thích thím Ngọc Lan, thím nói cháu có thể hiểu, hơn nữa thím sẽ không thở dài." Trịnh Văn Văn nói.

Vì thế bắt đầu từ ngày hôm sau, mỗi sáng từ chín giờ đến mười một giờ, từ hai giờ chiều đến năm giờ chiều, Trịnh Văn Văn đều đến nhà ngang tìm Phong Ngọc Lan.

Trong lúc đó chủ nhiệm Lý lại cố ý tới một lần, nói chuyện tiền học thêm với Phong Ngọc Lan, một ngày năm hào, một tháng mười lăm đồng.

Đây là một mức giá khá đáng tiền.

Ngẫm lại tiền lương Triệu Thiên một tháng ba mươi đồng, mười lăm đồng lấy ra cho con gái học thêm là biết chủ nhiệm Lý muốn thành tích toán của Trịnh Văn Văn tăng lên biết bao nhiêu.

Chuyện này cứ quyết định như vậy.

Hôm nay, Phong Ngọc Lan đi chợ nông sản mua đồ ăn, vừa lúc nhìn thấy một người tay bị thương, người bên ngoài hỏi: "Bị thương tay như này, phải bao lâu mới có thể làm việc được?”

Người nọ cười nói: "Cùng lắm là mười ngày, tôi sợ không phải là bị thương, sợ là sau khi bị thương xong không có việc làm.”

Phong Ngọc Lan nhớ tới cậu hai bên kia, nghĩ trái nghĩ phải, chờ Đường Minh Sơn trở về thì nói với anh: "Em nhớ chỗ cậu hai vốn là có người, chỉ là bị thương tay, đã qua nhiều ngày như vậy hẳn là tay người ta cũng tốt hơn nhiều rồi. Ngày mai em qua bên cậu hai giải quyết công việc, anh thấy thế nào?”

"Cũng được." Đường Minh Sơn gật đầu: "Mời chị dâu Triệu đi cùng em.”

"Em hỏi chị dâu Triệu, chị ấy nói rảnh, vừa lúc cũng muốn đi thăm mẹ cậu hai."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Cậu hai cũng đang khó xử, ông ấy vừa mới nhận được một công việc, mà ông bạn già lúc trước tay cũng tốt nhưng quả thật làm việc không nhanh bằng người trẻ tuổi như Phong Ngọc Lan, kỹ năng sử dụng d.a.o cũng không bằng Phong Ngọc Lan.

"Nếu không thì lấy cả hai người?"

Mẹ cậu hai nảy ra sáng kiến nói.

Cậu hai sắp hói đầu, nghe vậy càng nhíu mày: "Một buổi tiệc thì kiếm được bao nhiêu? Thêm một người là lại chia bớt một phần tiền, không nói con có đồng ý hay không, những người khác cũng có ý kiến."

Ông ấy tiếc Phong Ngọc Lan tay nghề tốt như vậy, lại không thể vứt bỏ tình nghĩa nhiều năm của ông bạn già.

Khó khăn.

Nhưng không ngờ Phong Ngọc Lan chủ động tới xin nghỉ việc của ông ấy. Sau khi chờ đám người Phong Ngọc Lan đi, nhìn đối phương đưa đồ đạc tới, cậu hai có chút cảm thán.

"Đừng coi người ta là người trẻ tuổi, nhìn người ta làm chuyện này, thật tốt."

Mẹ cậu hai cũng gật đầu: "Lần này con không cần lo lắng nữa."

Xin nghỉ công việc bên cậu hai, mỗi ngày Phong Ngọc Lan đều vây quanh mấy đứa nhỏ.

Môn toán của Trịnh Văn Văn ngày càng tiến bộ, gia đình chủ nhiệm Lý vô cùng biết ơn. Khi ông Trịnh đến đón cháu, còn thỉnh thoảng đưa một ít đào tới, nói là trên cây sân nhà mình kết, vừa ngọt vừa giòn, cực kỳ ngon.

Trong lúc đó Trịnh Văn Văn muốn đến nhà cậu chúc thọ ông nội, có mấy ngày không thể tới, vì thế Phong Ngọc Lan tự mình đạp xe về quê.

Sau khi thăm mọi người, lại đón Nguyên Khang tới ở nửa tháng.

Mãi cho đến khi chị dâu hai Đường nhớ Nguyên Khang rất nhiều, chạy đến huyện đón đứa nhỏ, Nguyên Khang mới đi theo về.

Chị dâu hai Đường cõng nửa giỏ củi, còn có bí ngô, dưa chuột, đậu cove cùng cà tím, ớt, trứng gà tới đây, đều là những thứ ở nông thôn ăn những ngày này.

Cái giỏ bằng tre to như vậy, thật sự là chất đầy đồ đạc, nhìn mái tóc và lưng bị mồ hôi làm ướt, trong lòng Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đều không biết là tư vị gì.

Hôm nay Đường Minh Sơn nghỉ phép, vừa hay ở nhà.

"Không sao, sức khỏe chị tốt, ở nhà chị cõng củi cũng không kém so với các ông các chú, mấy cái này tính là cái gì." Chị dâu hai Đường uống xong một chén nước đường lớn, tùy ý dùng khăn mặt Nguyên Khang đưa tới lau mồ hôi.

Tiếp theo ôm lấy Nguyên Khang: "Nhớ bác chưa?”

Nguyên Khang tiến lại gần cọ cọ khuôn mặt ướt át của cô ta: "Nhớ ạ.”

Trái tim chị dâu hai Đường kêu lên, Đường Minh Sơn đạp xe đến huyện mua đồ, Phong Ngọc Lan ở nhà nói chuyện cùng chị dâu hai Đường.

"Trong nhà đều tốt cả, sức khỏe cha mẹ cũng tốt, anh hai em vẫn là bộ dáng quỷ quái kia, nói cái gì quay đầu là quên ngay được." Tuy chị dâu hai Đường nói anh hai Đường như vậy, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười: “Với cả Văn Tuệ còn bảo chị mang đồ cho em.”

Nói xong thì cầm một cái túi ra, đây là Đường Văn Tuệ đích thân thêu. Bà ngoại của Đường Văn Tuệ có tay nghề thêu, năm đó dựa vào tay nghề kia nuôi sống cả gia đình, mà Đường Văn Tuệ là một trong các cháu gái của bà ấy, có tay nghề nhất.

Tuy rằng bà ngoại đã đi vài năm, nhưng Đường Văn Tuệ vẫn học được một chút bản lĩnh.

"Thật đẹp."

Nhìn hoa sen màu hồng nhạt trên cái túi màu xanh nhạt, Phong Ngọc Lan cảm thán nói.

"Con bé rất khéo tay." Chị dâu hai Đường liên tục khen ngợi, túi của cô ta cũng là do Đường Văn Tuệ thêu.

Đường Minh Sơn đi ra ngoài một chuyến, trở về trong tay xách túi lớn túi nhỏ, hơn nữa buổi sáng anh ra ngoài mua cá, buổi trưa liền làm cá kho, thịt nướng cà tím, xào đậu cove và nước canh bí ngô.

Còn cơm trắng.

Đưa cho chị dâu hai Đường một cái chén lớn, lấy đầy đến miệng bát, chị dâu hai Đường cười đến không khép miệng lại được.

"Khi về chị sẽ nói, anh hai các em phải hâm mộ phát khóc."

Lúc này anh hai không tới là bởi vì đội sản xuất thu lương thực, phải lên công.

"Lát nữa em làm chút thịt kho tàu, đóng trong hộp sắt, chị dâu hai mang về cho mọi người nếm thử.”

Phong Ngọc Lan cười nói.

"Được được được."

Chị dâu hai Đường cảm thấy cùng là người nhà không cần khách sáo như vậy, cho nên cũng không nói chuyện gì, cười tủm tỉm ăn cơm, trong chén chất đầy thịt nướng cà tím, nhóc con kia cũng ăn không ngẩng đầu lên được.

Bên trong cá có xương nhỏ, chị dâu hai Đường phát hiện Đường Minh Sơn sẽ nhặt sạch xương, sau đó lại gắp cho Nguyên Khang.

Nguyên Khang cũng không sợ anh như trước kia, mà là lúc Đường Minh Sơn gọi nó thì nó sẽ đưa chén về hướng Đường Minh Sơn, nhận thịt cá.

Sau khi chị dâu hai Đường nhìn thấy thì nháy mắt với Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan cười gật đầu.

Buổi chiều chị dâu hai Đường và Nguyên Khang trở về, là Đường Minh Sơn đưa người đến bên chị dâu Hồng, sọt cũng là anh đeo, bên trong mì trắng, gạo, thịt gì đó đều có.

Phong Ngọc Lan ở nhà dạy toán cho Trịnh Văn Văn.

Thím Năm của đội sản xuất thấy chị dâu hai Đường mang Nguyên Khang về thì quái gở hỏi: "Không phải đón đến huyện sao? Sao lại về rồi? Sao, không được mẹ kế nó tiếp đãi à?”

Chị dâu hai Đường không thể nhìn loại người này, vừa dắt Nguyên Khang đi qua trước mặt đối phương vừa nói.

"Đã hơn nửa tháng rồi, người trong nhà cũng nhớ nên đón về, cháu trai thím Năm cũng ở nhà bà nội hoài mà đúng không? Sao không đón về, chẳng lẽ cô vợ trẻ không cho đón về?”

Không đợi người nọ nói, chị dâu hai Đường lại nói: "Cũng đúng, dù sao lần trước thím không trông chừng, đứa nhỏ kia thiếu chút nữa đã c.h.ế.t đuối, chậc, khó trách không cho thím đưa con đi.”

Thím Năm: ... Giết người c.h.ế.t tâm.

Nguyên Khang nắm tay chị dâu hai Đường nhảy nhót, cũng không bị lời nói của thím Năm ảnh hưởng chút nào.

"Nguyên Khang cũng đừng nghe người ta nói bậy, mẹ cháu đối xử với cháu như thế nào chính cháu rõ ràng nhất, đừng bởi vì người ngoài nói vài câu không vừa đã tùy tiện nghĩ lung tung, có biết không?"

"Biết ạ."

Nguyên Khang gật đầu.

A Tráng biết hôm nay chị dâu hai Đường đi huyện đón Nguyên Khang, cho nên thỉnh thoảng chạy về phía ngã ba, xem có thể nhìn thấy Nguyên Khang trở về hay không.

Lúc này, sau khi nhìn thấy bọn Nguyên Khang, A Tráng giống như một tên lửa nhỏ chạy tới, kéo Nguyên Khang đi về phía sườn núi: "Đi một chút, Nguyên Khang anh cho em xem anh nặn tượng, đẹp cực kỳ!”

Đã qua lâu như vậy, A Tráng còn nghiện nặn tượng đất.

Nguyên Khang vừa nghe cũng chạy lên, nhìn hai đứa nhỏ chạy như bay về phía trước, chị dâu hai Đường cười cười, lại nâng cổ họng quát: "Chậm một chút!”

Chạng vạng, những người khác của nhà họ Đường trở về, thấy trên bàn chính đặt nhiều đồ như vậy thì biết là bọn Phong Ngọc Lan mua.

"Thịt kho tàu này ngon thật." Anh hai Đường gắp một miếng thịt kho tàu lên, trợn tròn mắt.

"Ngon thì ăn nhiều một chút." Mẹ Đường cũng không phân biệt con trai và con dâu ăn không giống nhau: "Trời nóng không thể để qua đêm, cứ ăn đi.”

Phong Ngọc Lan làm nhiều lắm, cả nhà đều ăn uống no say.

Chương 71: Chương 71

Sau khi Đường Văn Tuệ biết Phong Ngọc Lan rất thích cái túi kia, lộ ra một hàng răng trắng: "Vậy là tốt rồi.”

Nguyên Khang ở trong sân tự mình cầm ngựa gỗ nhỏ chạy vòng vòng, anh hai Đường ở một bên nhìn.

Cha Đường ngồi ở cửa nhà chính, đang để ý t.h.u.ố.c lá chị dâu hai Đường mang về.

Trong bếp ba người mẹ Đường nói nói cười cười, cả sân nhỏ đều rất ấm áp.

Mà Kiều Tư Vũ bên này đang khóc.

Bởi vì mẹ cô ta đã đi đến căn nhà tranh này, mắng cô ta: "Con xem cuộc sống của con bây giờ như thế nào!"

"Tên họ Cung kia, con thật sự cho rằng có thể trông cậy vào được ư! Cậu ta là một kẻ nói dối, cậu ta là một tên khốn! Một tên côn đồ như vậy, năm đó con cùng cậu ta làm ra loại chuyện xấu hổ này, còn làm lớn bụng!"

"Cha mẹ vì con mới tính kế Đường Minh Sơn, vốn dĩ ngày đó có thể tiếp tục trôi qua, con nói xem con bỏ đi làm cái gì!"

Mẹ Kiều chỉ vào Kiều Tư Vũ khóc không thành tiếng trước mặt, càng thêm tức giận.

"Nhìn cuộc sống của Đường Minh Sơn và vợ cậu ta bây giờ, ở nhà ngang, đi xe đạp! Còn mua một chiếc đồng hồ! Thậm chí còn để cho con trai con gọi người ta là mẹ!”

“Nếu năm đó con chịu đựng một chút, ngày này chính là của con!”

Kiều Tư Vũ điên cuồng lắc đầu: "Không, mẹ, Đường Minh Sơn, anh ta nhìn thấy con và anh Cung Nguyên gặp riêng, tuy rằng không vạch trần con nhưng mỗi một ánh mắt đều mang theo cảnh cáo, con biết nếu không phải vì sức khỏe của mẹ anh ta, anh ta đã sớm đuổi con ra ngoài rồi!”

"Cái gì? Cậu ta biết rồi à?!”

Mẹ Kiều nghe vậy thì kinh hoảng một trận, vội vàng kéo Kiều Tư Vũ để truy hỏi, nghe xong chỉ cảm thấy đầu óc rất choáng váng.

"Khó trách, khó trách năm đó khi chúng ta dùng Nguyên Khang uy h.i.ế.p cậu ta, cậu ta thờ ơ, thì ra đã sớm biết Nguyên Khang không phải. Đúng rồi, năm đó mẹ cậu ta suýt nữa không qua khỏi, nếu không phải vì Nguyên Khang sinh ra mới hồi phục hơn một chút, có khi Đường Minh Sơn sẽ không giữ Nguyên Khang.”

Nói xong, mẹ Kiều cũng khóc, còn đánh Kiều Tư Vũ vài cái: "Con nói năm đó sao lại ngốc như vậy! Cung Nguyên không cha không mẹ, chỉ là một tên tạp chủng hoang dã! Sao con lại tin vào những lời quỷ quái của cậu ta!”

Kiều Tư Vũ bị đánh vẫn nói đỡ cho Cung Nguyên: "Anh Cung Nguyên nói sẽ trở về tìm con, anh ấy nhất định sẽ trở về!”

“Mẹ đúng là nên đánh c.h.ế.t con đi!”

Mẹ Kiều càng tức giận: "Con có biết không, bởi vì con quá mất mặt, hiện tại đối tượng kết hôn của em gái con cũng không tốt như vậy!

Con hại chính bản thân mình, cũng hại em gái con!”

Kiều Tư Vũ nghe vậy chỉ biết khóc.

Sau khi mẹ Kiều trở về, kéo cha Kiều về phòng nói chuyện Đường Minh Sơn biết thân thế của Nguyên Khang, mấy năm nay sức khỏe của ông Kiều cũng không tốt, nghe vậy ho không chịu nổi.

Bị mẹ Kiều vỗ lưng một hồi lâu mới dừng lại.

“Khụ khụ, báo ứng!”

Cha Kiều chỉ cảm thấy cổ họng nóng rát đau đớn: "Năm đó tôi đã nói không được như vậy, không được như vậy! Bà cứ khăng khăng nói cơ hội tốt như vậy, không nắm lấy thì đáng tiếc. Hiện tại xem ra chúng ta lợi dụng người ta, sao người ta không lợi dụng chúng ta lại được?”

"Kết quả bây giờ là gì? Con được bọn họ nuôi dưỡng hiếu thuận, sức khỏe mẹ cậu ta cũng dần dần tốt lên, giờ lại cưới một người vợ trẻ tuổi xinh đẹp!”

Ông Kiều lại ho khan vài tiếng.

"Còn Tư Vũ nhà chúng ta thì sao? Cũng không gặp may được tí nào, còn dây dưa không rõ với thằng nhóc Cung Nguyên kia! Vì cậu ta mà không lập gia đình, tình nguyện bị đuổi ra khỏi nhà cũng phải thủ tiết cho Cung Nguyên! Cuối cùng, chúng ta chỉ là thúng tre gánh nước vô ích thôi!”

Từ năm đó, sức khỏe ông ta bắt đầu càng ngày càng không tốt, có lẽ là bởi vì làm chuyện trái lương tâm, cha Kiều cảm thấy mình bị báo ứng.

Mẹ Kiều giậm chân: "Cái này, năm đó cũng không có cách nào! Ông có nhìn thấy bụng con gái của ông lớn hơn mỗi ngày không?”

"Sau này tránh gặp người nhà họ Đường, hai khung xương già của chúng ta không có thể diện gì, nhưng chúng ta còn có cháu trai cháu gái, còn có con gái chưa xuất giá! Đường Minh Sơn, chúng ta không đắc tội nổi.”

Ông Kiều nuốt m.á.u tanh trong cổ họng: "Chuyện năm đó nếu bị cậu ta nói ra, cả nhà họ Kiều chúng ta đều sẽ bị chọc vào xương sống!”

"Vậy thì gả Tư Vũ đi." Mẹ Kiều cắn răng nói: "Không cần nó có muốn hay không, chỉ cần nó lập gia đình sống qua ngày, sẽ không nhớ thương họ Cung kia, còn có Nguyên Khang.”

"Gả đi! Phải gả!”

Đầu tháng tám, khi ông Trịnh đưa Trịnh Văn Văn tới đây, ông đã thuận tiện nộp phí dạy kèm tháng trước.

Số ngày cũng vừa khít, Trịnh Văn Văn đến vào cuối tháng sáu, tháng bảy có mấy ngày cô bé không đến, giờ học gộp lại vừa vặn là một tháng.

Tháng bảy có tổng cộng 31 ngày, cộng lại là mười lăm đồng năm xu.

Phong Ngọc Lan nhận tiền, trong lòng rất vui vẻ.

Ông Trịnh cũng vui mừng, bởi vì toán học của Trịnh Văn Văn được nâng lên, không phải là một vài ngày sau quên, mà là ghi nhớ trong tâm trí!

"Tháng này chỉ có thể đến ba mươi ngày, bọn chúng sẽ đến trường vào ngày cuối cùng của tháng."

"Hiểu rồi ạ." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Hôm nay Đường Minh Sơn nghỉ phép, ăn sáng rồi ra ngoài tìm thầy Vương.

Lúc trước anh đưa đề thi mà Phong Ngọc Lan làm xong qua, thầy Vương bởi vì quê nhà có việc, cho nên sau khi hẹn thời gian xong, để khi nào họ rảnh rỗi thì đi tìm mình.

Phong Ngọc Lan muốn dạy toán cho Trịnh Văn Văn, đương nhiên Đường Minh Sơn đi.

Thầy Vương nhìn thấy anh cũng không ngoài dự kiến, dù sao lúc trước đưa đề thi tới, Đường Minh Sơn nói Phong Ngọc Lan bận cái gì.

"Em tìm được một người vợ rất tuyệt vời, phía sau này tất cả đều là em ấy tự học?"

"Đúng vậy, sách từ cấp một đến cấp ba, đều là em nhìn cô ấy học mỗi ngày."

Đường Minh Sơn gật đầu.

Thầy Vương liên tục gật đầu: "Hạt giống tốt, giống như em, là hạt giống tốt.”

Anh ta lấy toàn bộ bài thi đã sửa ra trước mặt Đường Minh Sơn: "Đề thi cấp một và cấp hai về cơ bản đều không có vấn đề gì, ba bài cấp ba có một chút vấn đề nhỏ, nhưng cho dù trong kỳ thi lên cấp năm nay, điểm số cũng đứng đầu. Muốn tôi nói, em ấy tham gia kỳ thi nâng cao vào tháng sáu tới hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Dù sao còn có một năm, để cho em ấy đọc hiểu kỹ sách giáo khoa cấp ba, đến lúc đó thành tích chỉ có thể tốt hơn so với hiện tại!"

Thấy lại có một học sinh cấp ba, thầy Vương đương nhiên là kích động.

Đường Minh Sơn ở nhà xem đề thi nên đương nhiên biết, nghe vậy cũng rất vui: "Vậy chỉ cần tháng sáu năm sau chúng em đến thi là được?”

"Được chứ." Thầy Vương nâng chén men lên uống một ngụm trà, Phong Ngọc Lan bắt đầu học tương đương với học sinh lớp mười hai: "Kỳ thi giữa kỳ và kỳ thi cuối kỳ không thể thiếu, lại có chứng minh của thư đồng, đến kỳ thi lên cấp trực tiếp là được.”

Những bài kiểm tra đó, thầy Vương không cho Đường Minh Sơn lấy đi: "Tôi phải ở lại, lúc khai giảng đánh trống cổ vũ cho mấy thằng nhóc lớp mười!”

Sau khi hàn huyên với thầy Vương một hồi, Đường Minh Sơn đi chợ nông sản bên kia mua đồ ăn, thấy có người bán lê thì mua năm cân về nhà.

Trịnh Văn Văn vùi đầu làm bài, Phong Ngọc Lan thấy Đường Minh Sơn mang theo nhiều thứ như vậy trở về thì đứng dậy cầm lấy một ít, phân biệt riêng rồi cất đi.

Đường Minh Sơn đi rửa ba quả lê, chờ Trịnh Văn Văn làm đề xong, Phong Ngọc Lan để cho cô bé nghỉ ngơi một chút, ba người cùng ăn lê.

Quả lê này không thể cắt riêng ra ăn, người xưa nói chia lê có nghĩa là chia lìa, cho nên Phong Ngọc Lan ăn một quả lê lớn, ăn xong thì cảm thấy no.

Trịnh Văn Văn cũng vậy.

Buổi trưa khi cô bé về nhà, Phong Ngọc Lan còn nhét cho cô bé hai cái túi lớn.

Bởi vì nhà họ Trịnh cách nhà ngang có chút khoảng cách, cho nên Trịnh Văn Văn qua lại đều là ông nội cô bé đến đưa đón.

Đi xe đạp thanh đơn lớn.

Đứng ở trên lầu, nhìn Trịnh Văn Văn chạy về phía ông Trịnh chờ ở cửa lớn, Phong Ngọc Lan mới xoay người vào phòng.

"Em no quá."

Phong Ngọc Lan sờ bụng nói.

"Vậy thì ăn trưa muộn một chút."

Đường Minh Sơn cũng không quá đói, lại nói lời thầy Vương cho Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan cũng rất mừng.

Lúc cô làm bài, đề lớp mười hai có thêm chút tâm tư, dù sao cũng là ở nhà tự học, không thể làm hoàn mỹ quá như vậy.

Đường Minh Sơn cầm quạt bồ lớn trong tay, nhẹ nhàng quạt gió cho cô.

Hai người nói chuyện, Phong Ngọc Lan nhớ sáng sớm làm bánh lạnh, cô đứng dậy đi tới tủ dài, phía trên đặt một chậu sứ, phủ vải lanh sạch sẽ.

Phong Ngọc Lan bóc vải lanh ra, miếng bánh lạnh màu vàng gạo liền xuất hiện trước mắt cô: "Rất thành công đó!”

Đường Minh Sơn đã cầm lấy d.a.o thái.

Phong Ngọc Lan dùng d.a.o chia bánh lạnh thành miếng nhỏ, sau đó bỏ vào hai cái bát sứ lớn mà Đường Minh Sơn đặt bên cạnh, cuối cùng thêm một chút đường cát do Đường Minh Sơn mài.

Nhẹ nhàng khuấy một chút, múc một thìa gỗ vào miệng, đường cát ngọt ngào với bánh lạnh thanh mát mềm mại, có thể nói là vô cùng ngon miệng.

Phong Ngọc Lan ăn xong là một chút đồ ăn cũng không muốn ăn, ngược lại Đường Minh Sơn không ăn no, chỉ ăn bánh lạnh sẽ đói, vì thế xuống làm một chén mì chay ăn.

Phong Ngọc Lan không vừa mắt, chiên cho anh một quả trứng gà.

"Ngọc Lan, đây là chị mang từ nhà mẹ đẻ về, em nếm thử, cây mận trên sườn sau nhà mình, đừng ngại nó không dễ nhìn, hương vị cũng không tệ."

Chị dâu Triệu vừa từ nhà mẹ đẻ trở về mang theo hơn nửa túi vải mận tới.

Phong Ngọc Lan nói cảm ơn, thấy Niếp Niếp cùng cô ấy đầu đầy mồ hôi nóng liền múc cho họ một chén bánh lạnh.

Sau khi ăn xong không bao lâu thì Niếp Niếp mệt mỏi không chịu được, vào mùa hè đứa nhỏ dễ dàng mệt mỏi, chị dâu Triệu ôm người vào phòng ngủ, lúc đi ra lôi kéo Phong Ngọc Lan hỏi thăm: "Chị nhớ cái túi kia của em là em chồng em làm đúng không?”

"Đúng." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Em chồng em rất khéo tay.”

"Là chuyện như vậy." Chị dâu Triệu cười nói: "Em Đường mẹ đẻ chị sắp kết hôn, đối phương cũng không phải người Hán, quy củ là bên nhà gái tự làm áo cưới, bên nhà trai phải tìm một cô gái thêu khăn trùm đầu. Lễ xưa này vẫn phải tôn trọng, nhưng hiện tại người thêu tay quá ít, chị thấy cái túi của em thêu không tệ, nên muốn hỏi thăm.”

"Minh Sơn, lấy túi của em ra, ngay dưới gối đầu."

Chương 72: Chương 72

Đường Minh Sơn cầm túi đi ra, anh đã sớm lấy đồ vật bên trong ra. Phong Ngọc Lan nhận lấy túi, tất nhiên cảm nhận được bên trong cũng không còn, cô cười nhìn qua, Đường Minh Sơn cũng cười cười.

Chị dâu Triệu cũng không có thời gian nhìn hai vợ chồng son trêu nhau, sau khi nhận lấy túi tinh tế đánh giá, vẻ mặt mừng rỡ: "Chị thấy được, nhưng không biết có thể thêu trùm đầu hay không?”

"Buổi chiều em về hỏi em ấy một chút, nói xem khăn trùm đầu phải thêu như thế nào, nếu em ấy nắm chắc thì em sẽ đón em ấy tới, ngày mai cùng chị dâu qua bên kia thương lượng."

Đường Minh Sơn nói.

“Được!”

Vì thế sau khi Trịnh Văn Văn đến nhà thì Đường Minh Sơn chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này trời đang nóng, Phong Ngọc Lan thấy anh mang đồ cho người nhà cứ như vậy ra cửa, lập tức gọi người lại, gỡ mũ từ trên tường đưa qua: "Đội mũ rơm.”

"Được."

Đường Minh Sơn khom lưng dựa đầu lại gần, trong nụ cười hề hề lén lút của Trịnh Văn Văn, Phong Ngọc Lan nhịn cười đội mũ rơm cho anh: "Trên đường chậm một chút.”

"Ừm."

Sau khi Đường Minh Sơn đi, Phong Ngọc Lan đi đến bên cạnh bàn xoa xoa đầu Trịnh Văn Văn: "Cháu cười cái gì?”

"Cháu cười chú Đường giống như trẻ con, có điều tình cảm của thím thật tốt, không giống cha mẹ cháu, bọn họ rất hay cãi nhau." Trịnh Văn Văn thở dài như người lớn: "Bà nội cháu ngược lại không cháu cãi nhau với ông nội, thì cãi nhau với mẹ cháu..."

Một lời này của Trịnh Văn Văn làm cho Phong Ngọc Lan có chút cảm khái, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh.

Mặc dù chủ nhiệm Lý được coi là phụ nữ ưu tú ở thời đại này, trong nhà cũng không ra sao.

"Cháu cẩn thận học hành, phải nhớ kỹ, đọc sách không chỉ là để cho người nhà thầy cô vui mừng và đạt kết quả tốt, quan trọng hơn cháu sẽ có rất nhiều kiến thức, thêm màu sắc cho cuộc sống sau này của cháu."

Trịnh Văn Văn như hiểu như không, nhưng vẫn gật đầu: "Cháu sẽ chăm chỉ đọc sách!”

Lúc Đường Minh Sơn trở lại đội sản xuất, Đường Văn Tuệ đang phơi nắng lương thực của đội sản xuất bên bờ đê, Xuyên Tử nói với Đường Văn Tuệ là Đường Minh Sơn đang tìm cô ấy, Đường Văn Tuệ tìm người thay vị trí của mình, vội vàng trở về nhà.

"Anh ba, có chuyện gì vậy?"

Cố ý trở về tìm mình, Đường Văn Tuệ cảm thấy hẳn là chuyện lớn.

Mẹ Đường ở nhà phơi lương thực bọn họ đổi về, Nguyên Khang đứng bên cạnh Đường Minh Sơn, sau khi Đường Minh Sơn uống

nước xong, Nguyên Khang nhận chén men trong tay anh cất đi, sau đó lại trở về.

Đường Minh Sơn xoa đầu nó một cái, nói chuyện với Đường Văn Tuệ về việc chị dâu Triệu tìm người thêu khăn trùm đầu.

"Em, em có thể thử xem."

Đường Văn Tuệ kích động không thôi, tim đập rất nhanh.

"Đi huyện với anh, ngày mai cùng chị dâu Triệu qua nghe yêu cầu bên kia, có thể làm được thì làm, không được chúng ta coi như giải sầu."

Đường Minh Sơn nói.

"Đúng, đừng thấy không được còn cứng rắn cố làm cho bằng được, đến lúc đó không làm tốt, vậy thì mất mặt, biết không?"

Mẹ Đường cũng nói trước với cô ấy.

"Con biết."

Đường Văn Tuệ đỏ mặt nói muốn gội đầu thu xếp rồi đi, Đường Minh Sơn gật đầu chờ cô ấy.

"Minh Sơn, con đi hái ít rau về ăn." Lúc này mẹ Đường bận không ngơi tay nên để cho anh tự đi.

"Vâng." Đường Minh Sơn đáp, thấy Nguyên Khang vẫn đi theo phía sau mình, vì thế liền dẫn nó đi hái rau.

Hai cha con cũng không nói gì, nhưng khoảng thời gian Nguyên Khang ở trong huyện đều là Đường Minh Sơn đưa nó xuống lầu một tắm rửa, còn giặt quần áo cho nó vân vân, Nguyên Khang dần dần

cũng phát hiện thật ra cha nó cũng không phải rất hung dữ, cũng không sợ lắm.

Ôm mấy quả cà tím, Nguyên Khang vui vẻ mang bỏ vào giỏ.

Sau đó đi hái ớt.

Đừng nhìn nó còn nhỏ, công việc hái rau còn rất thuần thục, là một trợ thủ nhỏ.

"Được rồi." Sau khi thấy hòm hòm rồi, Đường Minh Sơn cõng giỏ trên lưng, lại thấy trong tay Nguyên Khang còn ôm hai trái dưa chuột, vì thế đưa tay qua nhận, trở tay bỏ vào trong giỏ, lại đưa tay qua: "Về nhà."

Cái miệng nhỏ nhắn Nguyên Khang nhếch lên, đặt bàn tay nhỏ bé mềm mại ở trong bàn tay to kia, đi theo Đường Minh Sơn, nó vẫn thành thành thật thật, nếu bọn Phong Ngọc Lan dắt nó, Nguyên Khang tuyệt đối sẽ nhảy nhót tung tăng.

Sau khi về sân, Đường Minh Sơn lại làm một ít công việc giúp mẹ Đường, ngồi nói chuyện cùng đối phương thật lâu, Đường Văn Tuệ thu dọn xong, hai người mang đồ đạc, đẩy xe đạp rời đi.

Nguyên Khang đưa họ đến ngã ba, chờ họ đi xa, Nguyên Khang mới chuẩn bị về nhà, kết quả bỗng nhiên có người gọi tên nó.

Nguyên Khang vừa quay đầu, thấy một người phụ nữ xa lạ trốn trong bụi cỏ cao nửa người, vẫy tay với nó một hồi. Thấy nó không tiến lên, Kiều Tư Vũ lại lấy ra một viên kẹo: "Cho con ăn kẹo, lại đây."

Kết quả Nguyên Khang giậm chân chạy, vừa chạy vừa hô.

"Bà ơi! Bà ơi! Có bắt cóc!"

Nó hô như vậy, chị dâu họ và A Tráng cũng nghe thấy, chị ấy vội vàng cầm lấy cuốc dựa vào tường xông ra, thấy Nguyên Khang chạy suýt thì ngã, vội vàng bảo nó đừng sợ: "Chạy chậm một chút! Có thím đây kẻ trộm không dám đến!”

Mà Kiều Tư Vũ đã sợ tới mức không biết trốn ở đâu.

Mẹ Đường ở trong phòng bếp, nghe thấy động thì tĩnh buông muôi xuống, liền chạy ra ngoài sân: "Nguyên Khang! Làm sao vậy, làm sao vậy!”

"Bà nội, bà nội!"

Nguyên Khang lắc lắc chạy đến trước mặt bà, ôm lấy chân bà, ngẩng đầu lên nước mắt lưng tròng chỉ vào ngã rẽ nhỏ bên kia đường: "Có một thím không quen biết cho cháu kẹo ăn! Chắc là bắt cóc trẻ con!”

Nói xong, còn học theo dáng vẻ Kiều Tư Vũ vẫy tay với nó: "Cứ như vậy, để cho cháu đi qua, cháu quay đầu bỏ chạy, thím ấy cũng không dám đi ra!"

"Thật sự là bắt cóc trẻ con?"

A Tráng hỏi.

Nguyên Khang rơi nước mắt gật đầu.

Mẹ Đường thấy vậy vội vàng ngồi xổm xuống ôm lấy nó: "Không khóc không khóc, Nguyên Khang giỏi quá, người không quen biết cho cháu kẹo ăn thì phải chạy, A Tráng cũng nhớ kỹ.”

A Tráng gật đầu.

Chị dâu họ đã đến bên kia kiểm tra một phen, trở về nói với mẹ Đường: "Chỉ thấy dấu chân, không thấy người, dấu chân kia không dài, là phụ nữ.”

"Nguyên Khang nói là một thím không quen biết, phải nói với đội trưởng một tiếng." Mẹ Đường nghiêm túc nói.

"Cháu đi nói, A Tráng, con ở nhà bà nội hai không được chạy loạn có biết không?"

“Vâng ạ!”

Anh Tráng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nguyên Khang lớn tiếng trả lời.

Sau khi mẹ thằng bé xoay người rời đi, A Tráng kéo Nguyên Khang đi vào cổng sân: "Đừng sợ, anh bảo vệ em."

Nguyên Khang nặng nề gật đầu, bàn tay nhỏ bé khác lau nước mắt: "Thím ấy thật đáng sợ.”

Mẹ Đường nhìn thoáng qua ngã rẽ nhỏ bên đường, Nguyên Khang không biết, nhưng đối phương có thể gọi ra tên Nguyên Khang, có phải là Kiều Tư Vũ hay không?

Nhưng nghĩ lại, đối phương nhiều năm như vậy một lần cũng không đến thăm Nguyên Khang, hẳn là không phải.

Có lẽ đó là bắt cóc trẻ con, biết tên của đứa trẻ, vì vậy cố tình gọi tên nó và cho Nguyên Khang kẹo đã chuẩn bị.

Kiều Tư Vũ bị chị dâu họ rống một tiếng, sợ tới mức lăn lộn bò rạp, đi sâu hơn vào rừng.

Nhà họ Kiều muốn gả cô ta đi, sau khi Kiều Tư Vũ nhận được tin nhắn của Kiều Tư Văn, lấy được tất cả gia sản, suốt đêm chạy ra khỏi đội bốn Hà Loan, cô ta không có chỗ nào để đi, một lòng muốn đi tìm Cung Nguyên.

Cô ta nhớ rõ lúc Cung Nguyên đi, anh ta cũng nói sẽ đi đâu, cho nên chuẩn bị một đường tìm qua. Trước khi đi, cô ta vẫn muốn gặp

Nguyên Khang.

Kết quả Nguyên Khang lầm tưởng cô ta là bắt cóc.

Kiều Tư Vũ lúng túng không thôi.

Bên này, Đường Minh Sơn đưa Đường Văn Tuệ trở về nhà ngang.

Đường Văn Tuệ trò chuyện cùng chị dâu Triệu một hồi lâu, rồi chuẩn bị ngày mai cùng chị dâu Triệu về nhà mẹ đẻ cô ấy xem một chút.

Phong Ngọc Lan có chút lo lắng, dù sao Đường Văn Tuệ xa lạ với bên kia, chị dâu Triệu là người không tệ nhưng chỉ sợ xảy ra chuyện.

Vì thế khi cùng Đường Minh Sơn rửa rau thì nói: "Ngày mai em đi cùng Văn Tuệ."

"Không cần, anh xin nghỉ nửa ngày là được rồi."

Đường Minh Sơn trấn an.

Lúc ngủ, Đường Minh Sơn ngủ ở bên ngoài ván gỗ dựng giường, Đường Văn Tuệ cùng Phong Ngọc Lan ngủ trong phòng.

Đường Văn Tuệ có chút hưng phấn ngủ không được.

Phong Ngọc Lan nói chuyện phiếm cùng cô ấy, nghe tiếng cười nói vui vẻ truyền đến trong phòng, Đường Minh Sơn gối hai tay sau đầu, mỉm cười.

Sáng sớm hôm sau, Đường Văn Tuệ, Đường Minh Sơn, còn có chị dâu Triệu xuất phát, Niếp Niếp được giao phó cho Phong Ngọc Lan chăm sóc.

Phong Ngọc Lan bện tóc cho con bé, con bé cũng rất phối hợp, hai b.í.m tóc nhỏ ở phía sau đầu cô bé vung một cái, chọc cho Yến Tử tới tìm cô bé chơi vô cùng ngưỡng mộ, vì thế Phong Ngọc Lan lại tết cho Yến Tử hai b.í.m tóc.

Chị dâu Trương nhìn thấy hai đứa nhỏ đang chơi đùa trên hành lang, lúc này mới phát hiện đầu bé con nhà mình đã biến hóa, lại nhìn Niếp Niếp thì hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

"Tóc Yến Tử vừa mỏng vừa ít, mẹ chị cắt hết đi, mọc lại mới tốt."

Thứ này Phong Ngọc Lan không có kinh nghiệm, không tiện đưa ra lời khuyên.

Vừa lúc Trịnh Văn Văn đến, chị dâu Trương liền đứng dậy rời đi.

Lúc bọn Đường Minh Sơn trở về, Trịnh Văn Văn còn chưa đi, thấy vẻ mặt Đường Văn Tuệ là ý cười thì biết chuyện đã thành.

Chờ sau khi Trịnh Văn Văn đi, Đường Văn Tuệ kéo Phong Ngọc Lan cho cô xem vải.

“Mẫu đã xác định xong, vải cũng lấy về, thêu sơn điểu hí thủy, sáu đồng tám!"

Phong Ngọc Lan cầm lấy tấm vải kia sờ sờ, kết cấu cũng rất tốt: "Phải thêu bao lâu?”

"Không làm công việc khác thì nhiều nhất là năm ngày." Đường Văn Tuệ vươn một tay ra.

"Vậy không tồi." Phong Ngọc Lan cười gật đầu: "Sau này có loại công việc này, chị sẽ kéo em theo.”

“Được ạ!”

Đường Văn Tuệ cười hì hì.

Đường Minh Sơn ở bên ngoài nấu cơm, Đường Văn Tuệ cùng Phong Ngọc Lan nói chuyện rồi đi hỗ trợ, Phong Ngọc Lan dọn nhà một phen, vừa vặn ăn cơm trưa.

Vốn là bọn Đường Minh Sơn để Đường Văn Tuệ tiếp tục ở đây, chờ thêu đồ xong rồi về nhưng Đường Văn Tuệ nhớ nhà: "Em quay về làm chút cơm cũng được."

Cô gái này cũng cứng đầu, vì thế sau khi ăn cơm xong, Đường Minh Sơn đưa người đến chỗ chị dâu Hồng, sau đó đến xưởng giấy làm việc.

Hơn nữa, Kiều Tư Vũ trốn trong rừng một đêm, vừa kinh hãi vừa sợ, bởi vì đội trưởng nghe chị dâu họ nói có người xa lạ lấy kẹo trêu chọc đứa nhỏ. Hơn nữa nhìn thấy cô ta đi qua thì chạy, cũng nhận định là bắt cóc trẻ con. Vì thế tìm mười mấy đàn ông vạm vỡ trong đội đi tới đi lui trong đội sản xuất. Đi từ nhà này sang nhà khác để nói chuyện với người lớn để chăm sóc trẻ em.

Chương 73: Chương 73

Kiều Tư Vũ sao còn dám đi ra ngoài, cứ như vậy ở trong rừng cả đêm, còn thiếu chút nữa bị rắn cắn. Cho nên khi mẹ Đường cõng sọt dắt Nguyên Khang chuẩn bị đi nhặt nấm, nhìn Kiều Tư Vũ xuất hiện trước mặt, cùng với Nguyên Khang hô to bắt cóc, nhất thời hiểu được ngày hôm qua người nọ chính là cô ta.

Kiều Tư Vũ rơi nước mắt nhìn bà: "Tôi, tôi chỉ đến xem Nguyên Khang."

Hai b.í.m tóc rối bời không nói, trên người còn dính bùn, nhìn vô cùng chật vật.

"Trước tiên theo tôi về sửa soạn lại đi."

Mẹ Đường suy nghĩ một chút nói.

Nguyên Khang được bà dắt đi ở phía trước, Kiều Tư Vũ vâng dạ đuổi theo.

Chờ Đường Văn Tuệ vui vẻ phấn chấn trở về thì thấy Kiều Tư Vũ ngồi trong nhà mình, ăn từng miếng mì.

"Là cô?! Sao cô lại ở đây?"

Đường Văn Tuệ lạnh lùng nói.

Kiều Tư Vũ đang vui vẻ ăn mì, sợ tới mức thiếu chút nữa nghẹn lại.

"Được rồi, đừng kêu to." Mẹ Đường nhẹ giọng nói: "Cô ấy đến thăm Nguyên Khang, nói muốn rời viện, cũng không biết khi nào trở về.”

"Sớm không đến thăm, muộn không đến thăm, hiện tại Nguyên Khang đã gần bốn tuổi mới đến."

Đường Văn Tuệ vừa tức giận buông sọt xuống, vừa trừng mắt nhìn Kiều Tư Vũ đang cúi đầu nói.

"Được rồi." Mẹ Đường bảo cô ấy đừng nói nữa, ý bảo Nguyên Khang vẫn còn ở bên kia.

Đường Văn Tuệ lập tức ngậm miệng lại: "Vậy con đi có việc.”

Nói xong thì lấy thứ gì đó từ trong sọt rồi đi vào phòng, không bao lâu lại đi ra rửa tay rồi lại đi vào.

Thấy vậy mẹ Đường cũng mừng, biết là nhận được công việc.

"Ăn đi."

Thấy Kiều Tư Vũ không dám ăn nữa, mẹ Đường lại nói.

Nghe bà nói như vậy, Kiều Tư Vũ mới bắt đầu ăn mì.

"Bà nội, thím ấy là mẹ ruột của cháu sao?"

Nguyên Khang nhỏ giọng hỏi.

"Đúng vậy." Mẹ Đường gật đầu: "Trước kia cô ấy bận rộn không được rảnh cho nên không đến thăm Nguyên Khang. Có điều hiện tại Nguyên Khang của chúng ta có một người mẹ yêu thương cháu, cho nên chúng ta sẽ không so đo.”

"Cháu không so đo."

Nguyên Khang gật đầu, lại tò mò quay đầu nhìn cô ta vài lần, phát hiện cô ta vẫn ăn mì, không nhìn mình, lại nhỏ giọng nói.

"Thím ấy nói đến thăm cháu, nhưng thím ấy toàn ăn thôi."

Mẹ Đường khẽ nhíu mày, ôm Nguyên Khang vào trong ngực: "Chờ cô ấy ăn xong là được rồi."

Kiều Tư Vũ ăn mì còn rất tự giác rửa bát đũa, nồi cũng rửa.

Sau đó, ngồi xổm trước mặt Nguyên Khang, vừa khóc vừa nói có lỗi với nó, rất nhớ nó.

Nguyên Khang lại hỏi: "Vậy tại sao thím không đến gặp con?"

Cha mẹ cũng bận rộn, nhưng họ còn đón mình qua ở lâu như vậy.

Kiều Tư Vũ chỉ cảm thấy khổ sở trong lòng, hiện tại đứa nhỏ còn nhỏ, còn không rõ tình cảnh của cô ta, cô ta không trách đứa bé.

Sờ sờ đầu Nguyên Khang, cô ta đứng dậy nhìn về phía mẹ Đường: "Mẹ... Thím, tôi muốn biết hiện tại mẹ của Nguyên Khang đối với nó có tốt không?"

"Mẹ con đối với con rất tốt! Mẹ may quần áo cho con, gội đầu cho con và dạy con tập đếm, nấu ăn ngon cho con." Nguyên Khang lớn tiếng nói.

Mẹ Đường nghe vậy cười cười: "Tốt không thì cô nghe Nguyên Khang nói."

Kiều Tư Vũ mím môi, ngồi xổm xuống ôm lấy Nguyên Khang, Nguyên Khang giãy giụa hai cái, sau khi nghe thấy tiếng khóc của cô ta thì không dám động đậy, luống cuống ngẩng đầu nhìn về phía mẹ Đường.

Mẹ Đường vội vàng kéo Kiều Tư Vũ ra: "Cô dọa đứa bé rồi!”

Đường Văn Tuệ trong phòng vẫn nghe động tĩnh bên ngoài cũng vọt ra: "Cô làm gì vậy?”

"Tôi, tôi chỉ ôm thằng bé." Kiều Tư Vũ vội vàng lui về phía sau, thật ra quan hệ giữa cô ta và Đường Văn Tuệ cũng không tốt lắm: "Tôi đi đây.”

Nói xong thì thật sự bỏ chạy.

"Rốt cuộc cô ta đến đây để làm gì?"

Đường Văn Tuệ nghi hoặc nói.

"Thăm Nguyên Khang." Mẹ Đường trừng mắt nhìn cô ấy một cái.

Đường Văn Tuệ nhẹ nhàng vỗ vỗ miệng, cười nói với Nguyên Khang: "Đến xem trong sọt có cái gì ngon, tất cả đều là cha mẹ cháu mua.”

“Được ạ.”

Nguyên Khang rất xa lạ đối với Kiều Tư Vũ, cho nên khi cô ta đi, Nguyên Khang cũng không có bao nhiêu cảm xúc, từ nhỏ ông nội đã nói với nó, chỉ có đối tốt với nó mới là người nhà chân chính của nó.

Sau khi Kiều Tư Vũ đi ra cũng không dám đi đường lớn, chỉ là từ con đường ban đầu rời khỏi đội sản xuất.

Cô ta sẽ đi tìm Cung Nguyên.

Bên này sau khi thím ba Đường trở về đội sản xuất, trực tiếp đi tới chỗ mẹ Đường: "Kẻ bắt cóc kia, có phải là Kiều Tư Vũ không?”

"Sao em lại hỏi như vậy?"

Mẹ Đường vô cùng kinh ngạc.

Vừa nhìn bộ dáng này của mẹ Đường, thím ba Đường biết thật sự là đối phương.

"Cô ta đâu?"

"Đi rồi, nhìn rất chật vật, ăn hai chén mì, nhìn Nguyên Khang rồi rời đi."

Mẹ Đường nói.

"Cô ta không phải đến thăm Nguyên Khang đâu." Thím ba Đường tỉ mỉ nói tin tức mình nhận được với mẹ Đường: "Nhà họ Kiều muốn gả cô ta đi, lần này là cứng rắn ép lấy chồng! Tiền lễ vật đã được nhận, kết quả buổi tối không nhìn thấy người đâu, cô ta tự chạy rồi!”

"Đây không phải là cưỡng ép người ta sao?"

Mẹ Đường nhíu mày: "Khó trách cô ta nói muốn đi xa, đây là muốn chạy trốn! Thư giới thiệu trên người cô ta cũng không có, sao lại đi ra ngoài?”

"Không đi đường lớn thì vấn đề không lớn, em chỉ sợ cô ta chạy trốn đến chỗ chúng ta." Thím ba Đường thấy bà không nghĩ tới trọng điểm, lại càng sốt ruột: "Chị để cho Ngọc Lan nghĩ như thế nào! Để Minh Sơn sống như thế nào!”

Mẹ Đường sợ tới mức cả người mồ hôi lạnh: "Sao chị không nghĩ tới cái này chứ!”

"Vì vậy đó! Đừng để nó ở lại!”

Bác cả Đường và bác gái cả cũng thở d.ốc chạy tới.

"Vừa rồi tôi nhặt củi trên núi gặp Kiều Tư Vũ, không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Không có việc gì, đã đi rồi." Mẹ Đường vội vàng nâng chén men lên uống vài ngụm nước đè nén kinh hãi: "Đã đi rồi.”

"Nguyên Khang đâu?"

Bác gái cả lo lắng lời họ nói sẽ bị Nguyên Khang nghe thấy, mặc dù thằng bé tuổi còn nhỏ nhưng lại rất lanh lợi, cũng rất đa nghi nữa.

"Đi cùng Văn Tuệ ra vườn rau rồi."

Vừa dứt lời, mọi người liền nghe thấy tiếng nói của Đường Văn Tuệ và Nguyên Khang truyền đến từ ngoài sân, cho nên họ cũng không tiếp tục nhắc đến Kiều Tư Vũ nữa, ngược lại nói đến lương thuế năm nay.

Đường Văn Tuệ vừa bước vào sân nhìn thấy họ đều ở đây liền biết đã xảy ra chuyện gì, có điều nghe họ không nhắc đến Kiều Tư Vũ cũng liền làm như không biết.

Sau khi chị dâu hai Đường biết Kiều Tư Vũ đã đến, lập tức cảnh giác, ban đêm đi ngủ cũng phải để cho Nguyên Khang ngủ sát bên cô ta.

Anh hai Đường thì ngược lại, vui tươi hớn hở chơi đùa với Nguyên Khang, chờ sau khi Nguyên Khang ngủ rồi mới nói với chị dâu hai Đường: "Sợ cái gì, cô ta mà có cái lá gan đó thì cũng sẽ không đến ăn xong là rời đi."

"Hơn nữa, bây giờ ngay cả bản thân cô ta cũng không nuôi nổi, mang theo một Nguyên Khang, cô ta lại càng không nuôi nổi."

Mấy lời này là thật, trong lòng chị dâu hai Đường an tâm hơn rất nhiều: "Có điều nhà họ Kiều cũng làm thật, quả thực đã ép gả cô ta, anh nói xem vì sao cô ta không chịu gả chứ? Em nghe thím ba nói gia đình đó cũng không tệ lắm, người đàn ông kia cũng không phải là hết ăn rồi lại nằm."

"Anh cũng không biết nữa, dù sao thì chúng ta không thẹn với lương tâm, năm đó là cô ta không cần Nguyên Khang, phía nhà họ Kiều lại

tuyên bố Nguyên Khang không phải cháu ngoại của bọn họ, bây giờ muốn nhận lại? Xem anh giống kẻ chịu đ.ấ.m ăn xôi ư?"

Anh hai Đường hươ nắm đ.ấ.m trước mắt chị dâu hai Đường, nghiêm nghị nói.

Kết quả bị chị dâu hai Đường đẩy ra: "Anh biết là tốt, đi ngủ!"

Sau đó, nằm xuống ôm chặt lấy Nguyên Khang, anh hai Đường còn phải dùng quạt hương bồ lớn quạt gió cho bọn họ, mãi đến sau khi chị dâu hai Đường ngủ, anh hai Đường mới dừng động tác.

Bên này, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan vẫn chưa ngủ, Phong Ngọc Lan đang kêu Đường Minh Sơn ra đề cho cô.

"Xong rồi."

Cô làm xong liền đưa cho Đường Minh Sơn xem, bản thân thì đi đến bên bồn nước rửa mặt.

Đợi đến lúc cô trở về, Đường Minh Sơn cười nói: "Ngày mai chúng ta bắt đầu học sách giáo khoa lớp mười."

"Được thôi!"

Phong Ngọc Lan gật đầu liên tục.

Ngày hôm sau, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cùng thức dậy, cùng nhau đi ra ngoài, cô đi mua vải, chuẩn bị làm cho Đường Minh Sơn và mình áo ngắn tay và quần đùi để mặc.

Cô không mặc ra ngoài, dù sao thì thời đại này vẫn khá bảo thủ, có điều có thể làm đồ ngủ lúc ngủ.

Còn Đường Minh Sơn, mặc ở nhà ngang cũng không có vấn đề gì lớn, bởi vì trời này người để mình trần cũng không ít.

Khi Trịnh Văn Văn làm bài, Phong Ngọc Lan liền làm quần áo, ba ngày sau Đường Minh Sơn mặc một bộ đồ áo ngắn tay và quần đùi màu xanh, làm nhà ngang xôn xao.

Trong lúc nhất thời, đàn ông có vợ trẻ đều năn nỉ vợ của mình.

"Anh muốn một bộ quần áo giống như đồng chí Tiểu Đường, mát mẻ biết bao nhiêu!"

Trước mắt, quần áo mọi người mặc phần lớn là áo cộc tay hoặc là áo sơ mi gì đó, khi thấy Đường Minh Sơn ăn mặc mát mẻ như thế, tất nhiên bọn họ sẽ thích.

Áo cộc tay thì mát mẻ, nhưng mà quần vẫn dài, vẫn nóng.

"Minh Sơn, xin vợ cậu làm cho tôi một bộ đi, tôi đưa vải đưa tiền công."

"Đúng vậy đó đúng vậy đó, thương cho mấy người chưa có vợ chúng tôi đi!"

Đường Minh Sơn xuống lầu chơi bóng với những người khác người, liền bị mấy người này vây quanh.

Anh nhướng mày: "Chị dâu Triệu cũng làm được, tôi hỏi thử thay mọi người."

Tất nhiên là chị dâu Triệu bằng lòng làm, thậm chí còn kêu Triệu Thiên chủ động đi tìm bọn họ, không ngờ thím Trần cũng đến cửa hỏi, kết quả là đụng phải Triệu Thiên.

Hai bên đều có chút xấu hổ.

Mời người làm quần áo cũng không biết lựa chọn thế nào.

Triệu Thiên lanh lợi nói: "Thím Trần à, chúng cháu làm ba nhà ở lầu ba này, ba nhà còn lại thím làm?"

"Được."

Thím Trần cười híp mắt rời đi.

Chương 74: Chương 74

Sau khi Trịnh Văn Văn nhìn thấy Phong Ngọc Lan làm quần áo màu xanh nhạt liền biết là của cô, cô bé đã từng nhìn thấy bộ đồ đó của Đường Minh Sơn, cảm thấy rất đẹp cũng rất mát mẻ, lại thấy Phong Ngọc Lan cũng muốn làm giống vậy, thế là về nhà năn nỉ chủ nhiệm Lý cũng làm cho mình.

Chủ nhiệm Lý liền đến cửa chào hỏi, Phong Ngọc Lan rất hào phóng bày bộ "đồ ngủ" kia của mình ra.

"Thật ra phía trên này ngắn tay, lúc ra ngoài cũng có thể mặc, nửa người dưới là váy dài hoặc là quần dài."

Quần đùi, vẫn không dám ra ngoài lắm.

Chủ nhiệm Lý cảm thấy đẹp, thế là liền làm cho Trịnh Văn Văn và anh trai con bé một bộ.

Qua vài ngày nữa, Đường Văn Tuệ mang đồ đi vào nhà ngang, giao cho chị dâu Triệu. Sau khi chị dâu Triệu xem xong liền tán thưởng không thôi: "Tay nghề tốt thật đó!"

Cô ấy trực tiếp trả tiền công cho Đường Văn Tuệ trước thay cho em trai họ, ăn cơm trưa xong liền mang khăn trùm đầu đã thêu xong trở về nhà mẹ đẻ.

Đường Văn Tuệ cầm lấy sáu đồng tám, trong lòng nóng hổi: "Đây là lần đầu tiên em kiếm tiền."

"Em giỏi thêu thùa như vậy, trước kia không ai tìm em sao?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Không có." Đường Văn Tuệ lắc đầu: "Em học cái này từ bà ngoại, không có nhiều người biết, hơn nữa loại việc thêu khăn trùm đầu này rất ít khi có."

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Cũng đúng."

Hơn nữa, phương diện này cũng không thể tuyên dương om sòm, phải biết rằng vào thời đại của bà ngoại Đường Văn Tuệ, trước kia chỉ nhà có gia cảnh tốt mới có thể đưa con gái đi học nghề này.

Mà những người có gia cảnh tốt, đa số đều là gia đình địa chủ...

Không có suy nghĩ tiếp, Phong Ngọc Lan còn đưa cho Đường Văn Tuệ chiếc áo ngắn tay do mình làm ra, lại đưa chiếc áo ngắn tay nhỏ và quần đùi nhỏ của Nguyên Khang để cô ấy mang về.

"Vải này ba đồng, giao cho mẹ, mẹ sẽ biết chia thế nào."

"Dạ."

Đường Văn Tuệ cẩn thận cầm lấy, nhớ tới chuyện xảy ra ở nhà cũ, lúc cô ấy ra ngoài thì mẹ đã nói chuyện này không thể giấu giếm chị ba, phải nói cho chị.

Thế là liền nói chuyện Kiều Tư Vũ tìm tới cửa rồi lại rời đi cho Phong Ngọc Lan biết.

Sau khi Phong Ngọc Lan nghe xong, sắc mặt cũng không có gì thay đổi, cô đã sớm cảm thấy Kiều Tư Vũ là người trong đầu chỉ toàn yêu đương, bây giờ đào hôn bỏ trốn, không cần nghĩ cũng biết là đi tìm cha ruột của Nguyên Khang.

Chỉ là không biết đối tượng kia của cô ta, rốt cuộc là tên đàn ông cặn bã như thế nào, nhưng tóm lại vẫn là gã đàn ông cặn bã không sai.

"Chị biết rồi, chờ anh ba của em về chị sẽ nói với anh ấy."

"Mẹ nói Kiều Tư Vũ không dám tới tìm anh ba, chỉ là sợ cô ta sẽ đột nhiên đưa Nguyên Khang đi, nhưng mà cha nói cô ta không đưa đi bởi vì Nguyên Khang sẽ không đi theo cô ta."

Sau khi tiễn Đường Văn Tuệ, lúc Phong Ngọc Lan về nhà ngang liền gặp ông Trịnh và Trịnh Văn Văn, thế là cùng nhau lên lầu.

Chạng vạng tối, Đường Minh Sơn về, Phong Ngọc Lan đề cập đến chuyện này với anh, Đường Minh Sơn lạnh nhạt nói: "Người đó tên là Cung Nguyên, là trẻ mồ côi, ăn cơm trăm nhà mà lớn lên, bốn phía là nhà, nếu muốn đi tìm anh ta thì không dễ đâu."

Khóe miệng Phong Ngọc Lan giật một cái, nghĩ mãi mà không rõ vì sao Kiều Tư Vũ lại thích một người như vậy.

Khiến cô ta chưa kết hôn mà đã có con rồi cũng không chịu trách nhiệm, tại sao lại vẫn còn nhớ thương đến như thế?

Hai người không tiếp tục thảo luận vấn đề này, ăn cơm xong vẫn đi ra ngoài tản bộ, Đường Minh Sơn đặc biệt thích bộ quần áo Phong Ngọc Lan làm cho anh này, mỗi sáng sớm đều giặt sạch sẽ, sau đó phơi trên mái nhà, ban đêm khi tắm rửa thì quần áo cũng khô rồi, liền mặc đi ngủ.

Phong Ngọc Lan cũng thế.

"Cuối tháng này là sinh nhật bảy mươi bảy tuổi của bà tổ, chúng ta phải về chúc thọ, cho nên gần đây em đã không được nghỉ ngơi, chờ đến cuối tháng là có thể nghỉ nhiều thêm hai ngày."

Đường Minh Sơn nói.

"Được, cũng vừa đúng ba mươi mốt ngày Văn Văn không đến."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Vừa tản bộ xong về đến nhà ngang liền thấy có người đang cầm bánh gạo nổ màu vàng ăn.

Đường Minh Sơn thấy cái này thì hơi nhướng mày, để Phong Ngọc Lan đi về trước, anh đi ra ngoài một chút.

Phong Ngọc Lan về không bao lâu, Đường Minh Sơn liền mang theo một cây bánh gạo nổ vàng dài khoảng chừng một mét trở về.

"Anh đi mua cái này?"

Phong Ngọc Lan buồn cười nói.

"Ừm, ăn rất ngon."

Thứ đồ chơi này rất giòn, nhẹ nhàng bẻ một đã tách ra thành từng đoạn rồi, trong tay Đường Minh Sơn có cầm giấy, cho nên cũng không sợ bẩn.

Bẻ thành tám khúc, đặt ở bên trong cái mẹt tre, ngồi ăn cùng Phong Ngọc Lan.

Hơi ngọt, rất thơm giòn.

Nhưng mà ăn không được bao nhiêu đã muốn uống nước, cũng may họ có trà thảo mộc.

Phong Ngọc Lan ăn không vô nữa, phần còn lại do Đường Minh Sơn giải quyết, bởi vì thứ này để qua đêm sẽ không giòn nữa, ăn không ngon.

Bên nhà họ Kiều không tìm thấy Kiều Tư Vũ, cũng biết cô ta đã đi tìm Cung Nguyên.

Mẹ Kiều tức đến mức toàn thân phát run: "Nó, nó như vậy là muốn chọc chúng ta tức c.h.ế.t mà!"

"Trong tay không có thư giới thiệu thì ngay cả làm khách cũng không thể, nó ở đâu được đây?"

Em gái bà ta cau mày nói.

"Quan tâm nó làm cái gì?" Cha Kiều ho khan: "Chỉ cần nó về thì đưa đến bên kia đi! Nhận tiền của người ta thì nó chính là người của người ta!"

"Nếu không về thì sao?"

"Không về, vậy thì trả lại tiền."

Rất nhanh liền đến cuối tháng, đây là ngày cuối cùng Trịnh Văn Văn tới đây, lúc rời đi, cô bé có chút không nỡ: "Lần sau khi cháu được nghỉ, còn có thể đến đây không?"

"Thím hy vọng cháu sẽ không đến." Phong Ngọc Lan cúi người cười nói: "Môn toán của cháu đã được bổ sung vào rồi, sách giáo khoa năm lớp sáu, chúng ta cũng đã chuẩn bị bài lâu như vậy rồi, cháu lên lớp phải chú ý nghe giảng, chỗ nào không hiểu thì cứ đặt câu hỏi với thầy cô, thành tích sẽ càng ngày càng tốt."

Ông Trịnh nghe thấy lời này liền rất vui: "Chính là đạo lý này, Văn Văn à, cháu phải nhớ kỹ lời thím Phong của cháu nói nha."

Trịnh Văn Văn gật đầu.

Sau khi họ đi, Phong Ngọc Lan trở về cất kỹ tiền ông Trịnh đưa, tháng này được mười lăm đồng.

Hôm nay Đường Minh Sơn về sớm, họ dọn dẹp xong liền ra ngoài.

Mùa hè trong đêm muộn, lúc này cưỡi xe về nhà cũng nhìn thấy.

Chị dâu Triệu nói bọn họ cứ yên tâm mà về, cô ấy sẽ tưới nước rau trên hành lang cho.

Lúc đến đội sản xuất sao đã đầy trời, còn nhìn thấy anh hai Đường chờ ở bên kia, bên cạnh anh ấy là Nguyên Khang.

"Biết ngay là tối hôm nay hai đứa sẽ về mà."Anh hai Đường cầm lấy đồ, cười híp mắt nói.

"Mẹ!"

Nguyên Khang ôm lấy chân của Phong Ngọc Lan, nó mặc áo ngắn tay nhỏ mà Phong Ngọc Lan làm cho, để lộ ra cánh tay nhỏ mập mạp, đáng yêu giống hệt củ sen.

"Đẹp quá đi thôi."

Phong Ngọc Lan tán dương.

Nguyên Khang cười ha ha, lại kêu một tiếng cha.

Đường Minh Sơn dắt xe đạp gật đầu: "Trở về nào."

Anh hai Đường cũng mặc áo ngắn tay, là vải mà trước đó Phong Ngọc Lan đã kêu Đường Văn Tuệ cầm về nhà, nghĩ cũng biết là mẹ Đường chia cho chị dâu hai Đường, là do đối phương làm.

Trong nhà đã chuẩn bị đồ ăn kỹ càng, chỉ đợi bọn họ thôi.

Phong Ngọc Lan hỏi Đường Văn Tuệ: "Sao lại chắc chắn là tối nay bọn chị sẽ trở về vậy?"

"Sang ngày mai là sinh nhật của bà tổ, trước kia anh ba đều sẽ trở về vào lúc này, vừa đến rạng sáng ngày hôm sau sẽ qua hỗ trợ."

Khi còn bé, sức khỏe của Đường Minh Sơn không tốt, là bà tổ chăm sóc anh một khoảng thời gian, thời gian dần trôi, anh liền trở nên

cường tráng, cho nên cho dù là Đường Minh Sơn hay là người nhà họ Đường cũng đều rất tôn kính đối phương.

Hiểu ra rồi, Phong Ngọc Lan gật đầu.

Sau khi ăn cơm xong, cả nhà ngồi liền ngồi trong sân hóng mát, nói chuyện phiếm.

Nguyên Khang và A Tráng ngẩng đầu đếm sao.

Nguyên Khang có thể đếm tới hai mươi, nhưng A Tráng chỉ có thể đến tám.

Chị dâu họ đến trước cửa kinh ngạc vô cùng: "Nguyên Khang giỏi quá!"

"Mẹ dạy cháu đó."Nguyên Khang lấy hai tay chống nạnh, cái cằm hơi hếch lên, có một chút đắc ý nho nhỏ.

Chương 75: Chương 75

Dáng vẻ kiêu ngạo này quả nhiên rất hiếm thấy, chị dâu hai Đường liền đưa tay ôm nó vào lòng: "Nhìn cái dáng vẻ kiêu ngạo này xem."

Chị dâu họ cũng sờ lên đầu Nguyên Khang, thấy A Tráng mím môi không nói lời nào, lại sờ lên đầu của thằng bé: "Đi chơi đi."

Mặc dù A Tráng bị so sánh với em trai thì có chút khó chịu, nhưng nghe thấy lời này thì vẫn ở bên cạnh Nguyên Khang cùng tiếp tục chơi.

Sau khi sắp trễ, chị dâu họ liền đưa A Tráng về nhà.

Các anh họ cả cũng ở trong sân hóng mát.

Chị dâu họ cầm lấy cây quạt hương bồ lớn trong tay anh, thấy bác cả Đường đưa A Tráng đi tắm rửa, quay đầu nói với bác gái cả còn có anh họ cả chuyện Nguyên Khang đếm số.

"Nguyên Khang nhỏ hơn A Tráng hai tuổi, hơn một tháng nữa thì A Tráng đã bảy tuổi rồi, có muốn đưa đi học hay không?"

"Vẫn còn quá nhỏ, mấy đứa nhỏ trong đội đều là hơn tám tuổi mới đưa đi." Anh họ cả lắc đầu, con quá nhỏ vừa đi vừa về đường xa như vậy, không yên lòng.

"Đúng vậy đó." Chị dâu họ gật đầu: "Có điều có thể để thằng bé đến chỗ thanh niên trí thức nhiều hơn, chí ít cũng có thể dính chút mùi sách."

Bác gái cả nghe vậy cười nói: "Chuyện này thì dễ thôi, cứ nói cháu trai của đội trưởng, chẳng phải chỗ thanh niên trí thức đang học một giáo viên sao? Chúng ta tặng chút đồ qua mời đối phương để ý đến A Tráng một chút, cũng không cần phải dạy quá nhiều."

"Cũng được."

Anh họ cả gật đầu.

Bên này, Nguyên Khang cũng đi theo Đường Minh Sơn tắm rửa, Phong Ngọc Lan thì sau khi ăn cơm không bao lâu cũng đi tắm.

Nguyên Khang ngủ sát bên bọn họ, ban đêm ở nông thôn tràn đầy tiếng ếch kêu, Phong Ngọc Lan nằm ở trên giường, bên trái là Nguyên Khang, bên phải là Đường Minh Sơn.

Cô nghe tiếng ếch kêu ngoài phòng, siết chặt bàn tay bị Đường Minh Sơn nắm lấy, Đường Minh Sơn lập tức nói: "Làm sao vậy?"

"Chỉ là cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt."

Phong Ngọc Lan nói.

Đường Minh Sơn khẽ cười một tiếng, lại kéo người vào trong n.g.ự.c thêm một chút, một bàn tay khác tiếp tục phất cây quạt hương bồ: "Từ khi gặp em, anh cảm thấy mỗi một ngày cuộc sống của anh đều rất tốt."

Phong Ngọc Lan nghe thấy thì mặt nóng bừng bừng: "Ban đêm anh đã ăn kẹo sao?"

"Không có."

Đường Minh Sơn không hiểu trò đùa này, có điều suy nghĩ lại thì cũng hiểu ra, anh buồn cười dụi đầu vào giữa cổ của cô, Phong Ngọc Lan bị anh cọ phát ngứa, cũng cười theo.

Nguyên Khang mơ mơ màng màng khẽ dựa lên cánh tay của cô: "Mẹ... tỉnh giấc ư."

"Ngủ rồi ngủ rồi." Phong Ngọc Lan nhanh chóng sờ lên cái đầu nhỏ của Nguyên Khang, lại nói với Đường Minh Sơn: "Sáng mai gọi em dậy sớm."

"Em yên tâm ngủ, sáng sớm anh và anh hai đi qua trước, em và các em gái cứ đi muộn một chút."

Đường Minh Sơn khẽ nói.

Phong Ngọc Lan đã có chút buồn ngủ, nghĩ đến thời đại này chúc thọ cũng thường diễn ra vào buổi tối nhiều hơn, thế là ừm một tiếng rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Buổi sáng, Phong Ngọc Lan bị tiếng lẩm bẩm của Nguyên Khang làm bừng tỉnh, cô mở mắt ra, liền thấy Nguyên Khang cong người trong lồng n.g.ự.c mình, tự chơi với bàn chân nhỏ của nó.

Thấy cô tỉnh, Nguyên Khang nở một nụ cười thật to: "Mẹ."

"Dậy bao lâu rồi?"

Nguyên Khang mở tay ra một chút xíu: "Mới một lúc thôi."

Thật đáng yêu.

Phong Ngọc Lan hôn một cái lên khuôn mặt của nó, Nguyên Khang xấu hổ đến mức hai gò má đỏ rực.

Khi ra ngoài bị chị dâu hai Đường trêu chọc: "Ồ, Nguyên Khang có chuyện gì thế?"

"Nguyên Khang xí hổ."

Nguyên Khang dựa vào cửa nhà chính, che đi khuôn mặt nhỏ của mình rồi thấp giọng nói.

Đường Văn Tuệ lập tức bế nó lên: "Nguyên Khang xí hổ muốn ăn bánh ngọt không? Rất ngon đó nha."

"Ăn!"

Ngày cuối cùng của tháng tám trời bắt đầu mưa.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Phong Ngọc Lan đứng tại cổng chính của nhà nhìn mưa bên ngoài: "Đã mấy ngày không mưa rồi."

"Đúng vậy đó, hôm qua cha còn đang sầu nói sao trời lại không mưa, mấy thứ mới trồng xuống cũng không sống nổi."

Chị dâu hai Đường nói thế.

Sáng sớm, anh em Đường Minh Sơn đã đi đến chỗ bà tổ, bà tổ chỉ có bốn cô con gái, không có con trai, thời gian trước vốn định chuẩn bị để cô con gái nhỏ nhà bà kén rể.

Sau này khi tìm thấy đối tượng, bà tổ thấy gia đình nhà trai không tệ, người cũng tốt, liền dứt khoát không cho con gái nhỏ ở nhà nữa, trực tiếp gả đi.

Bốn đứa con gái và con rể đều rất hiếu thảo, tuổi của bà tổ càng lúc càng lớn, ở nhà một mình bọn họ cũng không yên tâm, nghĩ đến chuyện đón người về nhà mình chăm sóc, nhưng bà tổ không nỡ rời khỏi căn nhà này, chỉ muốn sống ở chỗ này.

Cho nên mỗi cô con gái sẽ thay phiên nhau đến trông nom bà, ba tháng thay phiên một lần.

Bà tổ đuổi cũng không chịu đi.

Bọn họ đến nhà của bà tổ vào buổi xế chiều, lúc này mưa đã tạnh.

Khi nhìn thấy Phong Ngọc Lan, bà tổ cười híp mắt kéo tay của cô nói: "Con gái ngoan, sống cho thật tốt, Minh Sơn cũng là thằng bé ngoan, sẽ không ức h.i.ế.p con."

Đường Minh Sơn liền đứng ở bên cạnh.

"Con biết ạ, bà tổ."

Phong Ngọc Lan mỉm cười gật đầu.

Bà tổ nói chuyện rất dịu dàng, ánh mắt hiền từ, lúc còn trẻ bà còn là người làm việc thực tế trong đội, làm việc công bằng chính trực, đối xử ôn hòa với mọi người mà lại không trọng nam khinh nữ, rất nhiều người của đội sản xuất đều rất kính trọng bà.

Tiệc mừng thọ tổ chức rất náo nhiệt, Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường còn có Nguyên Khang cùng nhau ngồi dùng bữa, ăn cơm xong, lại ngồi trong sân, nghe người trong đội nói vài chuyện linh tinh.

Thấy trời không còn sớm nữa, Đường Minh Sơn cũng vội vàng hoàn thành, mọi người đi chào tạm biệt bà tổ.

Bà tổ kéo Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan lại nói chuyện một hồi, sau đó mới thả cho hai người đi.

"Bà tổ rất thích anh."

Trên đường, hai người đi ở cuối cùng, Phong Ngọc Lan thấp giọng nói.

"Ừm, năm đó ngoại trừ anh ra, được bà nuôi dưỡng còn có hai người anh, nhưng họ không thể sống qua mười tuổi."

Đường Minh Sơn nói lại chuyện cũ.

Hai người anh kia nói là đưa đến nhà của bà tổ, chứ thật ra là bị người nhà bỏ rơi, anh còn nhớ rõ họ gầy đến mức trơ xương, cho dù

như thế thì bà tổ vẫn thu nhận và giúp đỡ.

Nhưng họ đã mang bệnh là từ trong bụng mẹ, cho dù bà tổ có chăm sóc cẩn thận thì vẫn không thể nào lớn được.

"Lúc đó còn cảm thấy người già chăm sóc đứa trẻ càng lâu thì đứa trẻ sẽ càng cường tráng, ngoại trừ ba người bọn anh, sau này bà tổ còn nuôi mấy đứa em gái, chính là người vừa nãy ngồi tại trên bàn ở đối diện em, tất cả đều là do bà nuôi lớn."

Sau khi đứa trẻ khỏe mạnh, cha mẹ sẽ đến đưa đi, bà tổ cũng không cần thứ gì khác, chỉ hi vọng bọn họ nuôi đứa trẻ thật tốt.

"Anh đã ở chỗ của bà tổ bao lâu rồi?"

"Hai năm, nhưng anh là người trong thôn, ban ngày anh thường chạy về nhà, chị cả và anh hai cũng thích đến nhà của bà tổ đưa anh đi chơi."

Cho nên so với đứa nhỏ từ ngoài thôn đưa tới thì xem như anh đã rất hạnh phúc.

Nguyên Khang thấy họ đi chậm như vậy, thế là lập tức dừng bước, chờ họ tiến lên.

Phong Ngọc Lan nắm tay phải của nó, Đường Minh Sơn thấy vậy, liền nắm tay trái của Nguyên Khang.

Tay trái tay phải đều được nắm, Nguyên Khang liền dùng sức nắm lại họ, sau đó làm ra động tác "cùng hướng về phía trước", cứ như vậy chơi suốt một đường, về đến nhà lại bị Đường Minh Sơn đưa đi tắm rửa.

Phong Ngọc Lan thì ngồi trong sân nói chuyện với nhóm Đường Văn Tuệ một lúc lâu rồi mới đi tắm rửa.

Sau đó lại đến nhà của chú ba Đường ngồi một hồi.

Trên người chú ba Đường nồng nặc mùi rượu, bị thím ba Đường ghét bỏ nói: "Cả người toàn mùi rượu, còn không mau đi tắm đi!"

"Lập tức đi ngay." Chú ba Đường cười ha ha trả lời: "Đừng nóng nảy như thế mà, nói chuyện cùng với cháu trai cháu dâu đi."

Nói xong, liền nhắc đến chị cả của Đường Minh Sơn - Đường Văn Phân.

Theo lý thì sinh nhật của bà tổ, Đường Văn Phân cũng sẽ về, nhưng mà lần này lại không.

Đường Minh Sơn cũng nghi ngờ, rồi thấy thím ba Đường che miệng cười một tiếng: "Thằng bé ngốc, chị cả của cháu lại có tin vui rồi!"

"Vẫn chưa nói với bọn nó đâu, mới vừa phát hiện mà, phải qua ba tháng mới dễ nói." Mẹ Đường cũng cười.

Phong Ngọc Lan cũng chỉ từng gặp Đường Văn Phân vào ngày kết hôn, lúc đi ngủ, Phong Ngọc Lan liền hỏi: "Muốn đi thăm chị cả một chút không?"

"Được, ngày mai đi, buổi chiều về lại huyện."

Đường Minh Sơn gật đầu.

Đường Văn Phân gả đến nhà họ Vương trên thị trấn bên cạnh, có một cháu gái nhỏ lớn hơn Nguyên Khang một tuổi, bây giờ đã năm tuổi, tên là Vương Đình Đình.

Đạp xe đạp từ nhà họ Đường đến nhà họ Vương, đại khái phải mất hơn hai tiếng.

Nguyên Khang cũng đi theo họ.

Vương Kiến Quốc là đầu bếp tiệm cơm quốc doanh trên thị trấn của họ, sáng sớm đã phải đến làm màn thầu bánh bao rồi cháo gì đó,

giữa trưa có người đến ăn cơm liền làm đồ ăn, ba giờ chiều dọn dẹp một chút liền về nhà.

Một tháng hai mươi đồng, tóm lại là công việc nhẹ nhàng, còn có chút béo bở.

Mà mẹ anh ấy đi làm ở Cung tiêu xã trên thị trấn, một tháng cũng có hơn hai mươi đồng, cha anh ấy là bác sĩ ở trạm xá trên thị trấn, hơn ba mươi đồng một tháng, còn có phụ cấp, cho nên cuộc sống trong gia đình rất tốt.

Sau khi Đường Văn Phân gả đến, cha mẹ chồng đều đối xử với cô ấy rất tốt, có con rồi, liền ở nhà chăm sóc cô ấy.

Chương 76: Chương 76

Lúc nhóm Phong Ngọc Lan mang theo túi lớn túi nhỏ đi vào nhà họ Vương thì Đường Văn Phân vừa gội đầu cho Đình Đình xong.

"Cậu ba! Nguyên Khang! Còn có, còn có mợ ba! Mẹ ơi!"

Sau khi Đình Đình mở cửa trông thấy họ liền nhanh chóng chạy vào trong phòng.

Đường Văn Phân bước nhanh ra, vừa mừng vừa sợ, đầu tiên là ôm lấy Nguyên Khang hôn một cái, sau đó mời họ vào nhà ngồi: "Đã lâu không gặp mấy đứa rồi, Đình Đình, mau đi lấy bánh kẹo ra đây."

Đình Đình cười híp mắt đi lấy bánh kẹo, lúc Đường Minh Sơn và Đường Văn Phân nói chuyện thì Phong Ngọc Lan bị hai đứa nhỏ vây quanh nói chuyện.

Thấy Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang ở chung hòa hợp như vậy, Đường Văn Phân nói với Đường Minh Sơn: "Xem như thật sự có thể yên ổn rồi."

Chuyện của Kiều Tư Vũ trước kia, chỉ có Đường Văn Phân là kiên trì đứng về phía Đường Minh Sơn, xem như nhìn cơ thể rồi thì thế nào? Rõ ràng chính là âm mưu của nhà họ Kiều, cho dù Kiều Tư Vũ nói bản thân rất thích Đường Minh Sơn nên mới hồ đồ, nhưng chuyện này đối với em trai cô ấy chính là vu khống!

Cho nên Đường Văn Phân chưa từng cho Kiều Tư Vũ sắc mặt tốt, nhất là khi đối phương đủ tháng là chạy, cũng không để lại bất cứ lời

giải thích nào, Đường Văn Phân lại càng thêm chán ghét đối phương.

Nhưng mà đối với Nguyên Khang, Đường Văn Phân không ghét nổi.

Đường Minh Sơn cười cười, lại hỏi Đường Văn Phân mấy ngày này sống thế nào, Đường Văn Phân nói tốt, đều rất tốt.

"Mấy ngày trước bà nội của Đình Đình bị bệnh, cho nên chị mới không rảnh để về nhà, vốn nghĩ đến tiệc mừng thọ của bà tổ là có thể về, kết quả…" Mặt Đường Văn Phân đỏ lên: "Cha chồng của chị nói cái thai này của chị có chút bất ổn, trước mắt đừng nên đi lung tung, cho nên nhờ người nhắn lại với cha mẹ, nhờ họ đưa một bao lì xì cho bà tổ giúp chị và anh chồng của em."

Chuyện này không thể nói với Đường Minh Sơn, thế là Đường Văn Phân liền nói chuyện của mình với Phong Ngọc Lan, Đường Minh Sơn thì đưa hai đứa nhỏ vào trong sân chơi.

Nhà họ Vương là một căn nhà lớn cộng thêm một cái sân rộng, xung quanh là tường, trong sân có một cây lựu, là do ông tổ của Đình Đình gieo xuống khi còn trẻ.

Lúc này trên cây vẫn còn rất nhiều trái lựu.

Đường Văn Phân để Đường Minh Sơn hái mấy trái nếm thử hương vị: "Chắc đã chín rồi."

Đường Minh Sơn chỉ hái một trái rồi tách ra nhìn thử: "Vẫn phải chín thêm một chút nữa thì ăn mới ngon."

Nhưng bọn nhỏ không chê nó chưa chín mọng, ăn một cách say sưa ngon lành.

*

"Chờ chín rồi nhờ em đưa đến cho mọi người ở nhà ngang nhé." Đường Văn Phân cười nói.

"Chị cả đừng vội quá, chúng em chỉ ngồi một chút rồi đi ngay thôi."

Thấy Đường Văn Phân chuẩn bị nấu thịt, Phong Ngọc Lan vội vàng ngăn cản.

"Em nói gì thế?" Đường Văn Phân mắng: "Vất vả lắm các em mới tới nhà chị một lần mà không ở lại ăn cơm là chị sẽ không vui đâu!"

"Đúng thế đúng thế." Đình Đình đang bóc lựu ăn ở bên cạnh nghe thấy lời này thì gật đầu.

"Còn đúng thế nữa chứ. Cháu nghe có hiểu gì không?"

Đường Minh Sơn ngồi xổm xuống xoa đầu cô bé rồi cười hỏi.

Đình Đình toét miệng cười một tiếng: "Cha bảo không cần biết mẹ nói gì, cháu cứ gật theo là được rồi."

Nghe vậy, Phong Ngọc Lan cũng cười theo. Mặt Đường Văn Phân đỏ bừng lên: "Nào có nói như vậy bao giờ đâu. Nói gì đi chăng nữa thì hôm nay các em cũng phải ăn cơm trưa cái đã rồi mới được đi."

Buổi trưa, cha mẹ chồng của Đường Văn Phân cũng về nhà dùng cơm. Nếu bận rộn quá, đến giờ cơm rồi mà họ chưa về thì Đường Văn Phân sẽ đi đưa cơm cho họ.

Hôm nay họ vừa mới đi tới cửa nhà đã nghe thấy tiếng ầm ĩ của tụi nhỏ từ trong sân truyền ra.

Mẹ Vương nghi ngờ hỏi: "Chẳng phải con nhà cách vách đã về quê rồi sao?"

"Nghe giọng giống như là của Nguyên Khang ấy." Trí nhớ của cha Vương khá hơn một chút."

Nghe vậy, nụ cười của mẹ Vương càng rạng rỡ hơn: "Vậy để tôi đi xem một chút xem có phải cậu nhóc kia tới không."

Cửa nhà không khoá nên đẩy một cái là mở ra ngay. Sau khi thấy đứa trẻ đang chơi đùa với Đình Đình thật sự là Nguyên Khang, mẹ Vương và cha Vương chọc ghẹo nó một hồi.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đang phụ giúp Đường Văn Phân làm cơm trưa, nghe thấy tiếng động trong sân nên cũng đi ra chào hỏi.

"Minh Sơn đấy à, đã lâu rồi không gặp hai cháu." Mẹ Vương cười híp mắt kéo tay Phong Ngọc Lan: "Ngọc Lan phải không? Trông xinh đẹp ghê. Cháu đừng làm nữa, để đó bác làm cho."

Nói xong, bà ấy không thèm để ý đến sự phản đối của Phong Ngọc Lan mà cởi cái tạp dề làm bếp của cô xuống rồi đi vào bếp giúp nấu cơm.

Chẳng bao lâu sau, Đường Văn Phân cũng đi ra ngoài.

"Mẹ bảo để chị ra nói chuyện với các em."

Mà cha Vương ngồi nói chuyện với Đường Minh Sơn một lát rồi cũng đứng dậy đi vào phòng bếp.

Hành động này không phải là giả vờ mà là nhà họ đối xử với cô con dâu này tốt thật.

Trước đó vốn cũng đã nấu gần xong rồi nên không bao lâu sau mọi người đã ngồi ngăn ngắn trên bàn ăn.

Nguyên Khang ngồi giữa Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn. Đồ ăn mà nó không gắp được đã có Phong Ngọc Lan hoặc Đường Minh

Sơn gắp giúp. Nhìn thấy cảnh tượng này, Đường Văn Phân mỉm cười.

Sau khi ăn cơm xong, cha mẹ Vương đi làm trước, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn giúp đỡ dọn dẹp bát đũa. Sau đó Đường Văn Phân đưa cả nhà ba người họ ra ngoài, lên trấn trên dạo một vòng.

Hôm nay không phải phiên chợ nên cũng không đông người lắm. Ở vòng ngoài của trấn trên đều là nhà gỗ cả, chỉ có quán cơm và trạm xá là được lát gạch thôi.

Lúc đi ngang qua quán cơm, thấy người bên trong đang ngủ gà ngủ gật, Đường Văn Phân bảo Đình Đình đi vào tìm Vương Kiến Quốc. Chẳng bao lâu sau, một người đàn ông hơi mập mạp dắt tay Đình Đình đi từ bên trong ra.

"Minh Sơn à! Em dâu! Sao hai người tới mà không nói với anh rồi tới đây ăn!"

Giọng của Vương Kiến Quốc rất lớn, cũng là một người cực kỳ nhiệt tình.

Phong Ngọc Lan cười rộ lên rồi gọi một tiếng anh rể.

Đường Minh Sơn nói chuyện với Vương Kiến Quốc một hồi sau đó tỏ ý là bọn họ có chuyện cần vào huyện.

Trước đó lúc ra ngoài, Đường Văn Phân đã đóng gói một ít thứ rồi cột vào xà ngang xe đạp của bọn họ. Nguyên Khang ngồi phía trên nên không lấy ra được.

Lúc bọn họ quay về nhà ngang thì đã sắp năm giờ rồi.

Phong Ngọc Lan đun nước. Đường Minh Sơn một tay dắt Nguyên Khang, một tay nhấc thùng gỗ xuống.

Chốc lát sau, anh lại đi ra giúp Phong Ngọc Lan rót nước tắm ra.

"Nguyên Khang đâu rồi?"

"Anh cả Trương đang tắm bên dưới nên anh nhờ anh ấy trông nó giúp rồi."

Đường Minh Sơn đáp.

Sau khi gánh nước lên tầng ba, Đường Minh Sơn mới xuống tầng một. Anh tắm nước lạnh được nhưng Nguyên Khang thì không. Thế nên sau khi pha nước nóng và nước lạnh cho thành nước ấm, anh mới để Nguyên Khang vào tắm.

Nguyên Khang c.ởi sạch trơn đứng đó xoa xoa cánh tay mình. Bên cạnh nó có mấy người khác cũng trần như nhộng. Không lâu sau, Quân Tử cũng tiến vào. Cậu bé nhanh nhẹn lột hết quần áo trên người ra.

"Hôm nay cháu không tới trường à?"

Đường Minh Sơn nghi ngờ hỏi.

Quân Tử cười hê hê: "Hôm nay chủ yếu là nhổ cỏ nên tan học sớm ạ."

Nguyên Khang gọi một tiếng anh Quân Tử.

Quân Tử đi tới chà lưng cho nó.

Hai thằng nhóc con tụm lại một chỗ. Thời tiết lúc này cũng không quá lạnh nên Đường Minh Sơn không bắt Nguyên Khang tắm xong phải mặc quần áo đi về nhà ngay. Chờ anh tắm xong mới đưa Nguyên Khang lên tầng.

"Tóc hơi dài rồi này."

Lúc dùng khăn lông khô lau tóc cho Nguyên Khang, Phong Ngọc Lan nói.

"Ngày mai đưa nó đi cạo đầu. Anh cũng cắt tóc luôn một thể." Ngày mai Đường Minh Sơn cũng được nghỉ.

"Đừng cạo sát da đầu quá." Phong Ngọc Lan vội vàng lên tiếng: "Cứ như lúc trước là được rồi. Cạo thành kiểu húi cua như thế là đẹp nhất."

"Được."

Đường Minh Sơn gật đầu.

Hình dáng khuôn mặt anh rất đẹp nên mặc dù có cạo trọc thì cũng không xấu, nhưng mà Phong Ngọc Lan không thích.

Tóc húi cua là đẹp trai nhất.

Niếp Niếp cách vách đến tìm Nguyên Khang chơi. Nguyên Khang mang đồ chơi ngựa gỗ nhỏ từ quê lên ra khoe khoang với cô bạn nhỏ.

Làm cho Yến Tử chạy về nhà năn nỉ cha cũng làm cho mình một cái. Anh cả Trương chỉ đành phải chạy qua chỗ bác Ngô xem có chút gỗ nào không. Thấy vậy, chị dâu Trương nói:

"Nhà nhiều củi thế kia mà, cứ chọn đại một khúc thử xem sao."

Thế là anh cả Trương bèn ngồi ngay trước cửa nhà mình dùng dụng cụ đẽo gọt ngựa gỗ, làm mấy đứa trẻ của mấy nhà ở tầng năm xúm lại xem.

Điền Lan về nhà thăm cha mẹ thấy một đám con nít vây quanh anh cả Trương nên cũng tò mò đi tới: "Làm cái gì thế?"

"Ngựa gỗ nhỏ!"

Yến Tử lớn giọng nói.

"Con chim nhỏ!"

Niếp Niếp lại nói.

"Rõ ràng là con ch.ó lớn mà!"

"Là con gà con!"

Nguyên Khang cũng nói: "Chú Trương nói cái gì chú ấy cũng làm được hết!"

Đây quả thật là lời mà anh cả Trương phóng đại để bản thân mình trở nên trâu bò hơn.

Bị bọn nhỏ nhớ kỹ còn nói ra, mặt anh cả Trương hơi đỏ lên: "Hôm nay làm ngựa gỗ nhỏ trước nhé, hôm khác làm cái khác tiếp."

"Hôm nay anh mà không làm được thì mất mặt c.h.ế.t luôn."

Anh hai Ngô cũng đang đứng xem cười híp mắt nói.

Chương 77: Chương 77

Thím Điền chắp hai tay sau lưng đứng phía sau Điền Lan: "Cha con cũng biết làm đấy. Hồi con còn bé rất thích ôm chim gỗ nhỏ mà ông ấy làm chạy khắp nơi."

Điền Lan quay đầu lại nhìn, thấy chú Điền đang khom lưng nhìn vào trong nồi xương sườn hầm. Chỉ mới chớp mắt mà cô ấy đã lớn nhường này, cha mẹ cũng già rồi.

"Mẹ, chúng ta về nấu cơm đi, chắc chắn là cha cũng đói rồi."

Mẹ con hai người không xem tiếp nữa mà quay về nhà.

Bên này Đường Minh Sơn làm cơm xong cũng gọi Nguyên Khang một tiếng: "Về ăn cơm."

Nguyên Khang chạy bình bịch về nhà. Bữa cơm tối rất đơn giản, mỗi người một bát mì trứng chiên.

Trong món ăn có cho thêm mỡ heo và một chút cải xanh, nước tương. Trên bát mì của Phong Ngọc Lan có thêm mấy giọt giấm, còn của Nguyên Khang và Đường Minh Sơn thì không có.

Hai cha con nhà bọn họ đều không thích ăn chua. Đặc biệt là Nguyên Khang, cứ ngửi thấy mùi giấm là lại nhăn mặt bịt cái mũi nhỏ lại.

Ăn xong mì, Nguyên Khang được đưa tới bờ sông nghịch nước, gặp Dương Bảo Quốc và vợ anh ta.

Con gái nhà Dương Bảo Quốc năm nay đã hơn năm tuổi rồi, hay xấu hổ nên cứ núp sau lưng mẹ mình nhìn lén Nguyên Khang mấy lần, cũng không dám đi tới chơi cùng nó.

"Tính cách vẫn như thế." Chị dâu Dương khẽ gật đầu một cái: "Để xem sau này đến trường rồi con bé làm thế nào."

Phong Ngọc Lan nói với chị ta vài câu, thấy con gái nhà bên đó cứ luôn lén lút kéo vạt áo chị ta thì tìm đại cái cớ rồi đưa Nguyên Khang sang bên kia.

Thấy vậy, Đường Minh Sơn cũng kết thúc cuộc đối thoại với Dương Bảo Quốc rồi đi theo.

"Ở đây có tôm nhỏ này." Nguyên Khang chỉ chỉ vào dòng nước bên cạnh.

Trong suốt, nhỏ xíu xìu xiu, là thứ mà con nít thích đi bắt nhất.

Nhưng loại tôm này chạy rất nhanh, bắt được nó không dễ.

Phong Ngọc Lan xắn ống tay áo lên cho Nguyên Khang rồi để mặc nó đi chơi. Đến khi trời không còn sớm nữa, cô mới dẫn Nguyên Khang ngồi cả buổi chẳng bắt được con tôm nào nhưng vẫn vui vẻ về nhà.

"Đang có cuộc thi đấu."

Vừa mới vào đến cửa nhà ngang, cả nhà ba người đã nhìn thấy bên trong rất náo nhiệt. Hoá ra là đang có cuộc đấu bóng rổ.

Nguyên Khang nhìn về phía bên kia với đôi mắt lấp lánh. Thấy vậy, Phong Ngọc Lan nói: "Minh Sơn, anh đưa Nguyên Khang đi xem đi. Em về nhà trước."

Cô cảm thấy eo mình hơi mỏi mỏi, có thể là sắp đến kỳ sinh lý.

"Được."

Đường Minh Sơn dắt tay Nguyên Khang đi vào trong đám người. Phong Ngọc Lan lên tầng trước.

Đến nửa đêm, Phong Ngọc Lan cảm thấy hơi khó chịu. Cũng may mà trước khi ngủ cô đã có sự chuẩn bị rồi nên mới không bị dính lên giường.

"Em sao thế?"

Nghe thấy tiếng hít đau đớn của cô, Đường Minh Sơn lập tức cầm tay cô hỏi.

"Hơi đau bụng."

Nghe vậy, Đường Minh Sơn hiểu ngay. Anh đứng dậy đi ra khỏi phòng rót chút nước ấm trong bình giữ nhiệt ra rồi bưng vào cho Phong Ngọc Lan uống, lúc nằm xuống lại đặt tay lên bụng cô.

Phong Ngọc Lan cọ cọ cái trán lên bả vai anh. Đường Minh Sơn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô.

Cô chỉ cảm thấy tai mình cũng trở nên nóng bỏng, thế là chui tọt vào lòng anh như con đà điểu vậy.

Cũng may mà tiếp theo Đường Minh Sơn không làm gì nữa nên Phong Ngọc Lan cũng vô thức ngủ thiếp đi.

"Em ở nhà nghỉ ngơi đi cho khoẻ, anh đưa Nguyên Khang đi cắt tóc, tiện thể mua ít thức ăn luôn."

Buổi sáng lúc ra cửa, Đường Minh Sơn dắt tay Nguyên Khang nói với Phong Ngọc Lan.

"Vâng."

Phong Ngọc Lan cũng không cậy thế. Thời đại này không dễ mua được thuốc giảm đau. Cơn đau bụng kỳ sinh lý thật sự rất khó chịu.

Thấy vẻ mặt cô vẫn rất khó coi, Đường Minh Sơn cũng không yên tâm lắm, bèn nhờ chị dâu Triệu tới ở cùng cô.

Chị dâu Triệu thấy dáng vẻ như vậy là biết ngay có chuyện gì đang xảy ra với Phong Ngọc Lan. Vừa lúc ở nhà cô ấy có đường đỏ và gừng nên đã nấu một nồi.

Mùi của thứ này không được dễ ngửi cho lắm nhưng đúng là rất có tác dụng. Ít nhất thì Phong Ngọc Lan cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Bụng dưới của cô cũng ấm lên.

"Thật muốn mạng người ta mà."

Sau khi tỉnh táo lại, cô nói.

Chị dâu Triệu gật đầu: "Đúng thế, làm phụ nữ rất khổ. Em cũng vậy, đừng có cố chịu đựng, khó chịu thì bảo đồng chí Tiểu Đường đi mua chút đồ giảm đau đi, có tác dụng đấy."

"Trước kia em cũng đau bụng nhưng không bị đau như thế này."

Phong Ngọc Lan hơi nhíu mày.

"Hôm qua em tới bờ sông phải không?"

Chị dâu Triệu cười khẽ nói: "Đừng thấy bây giờ ngày nắng nóng, em mà đụng nước là vẫn bị khó chịu như thường."

Cũng đúng.

Phong Ngọc Lan gật đầu ghi nhớ.

Lúc Đường Minh Sơn về nhà thì đã biến thành một anh đẹp trai với mái đầu húi cua rồi. Còn Nguyên Khang thì trở thành một nhóc trọc.

Anh không chỉ mua mỗi thức ăn về mà còn mua cả đường đỏ, gừng và một ít thuốc tây nữa.

"Anh sợ không có hiệu quả nên đã tới bệnh viện huyện mua thứ này."

"Thứ này một mình anh sao mà mua được?"

Phong Ngọc Lan ngạc nhiên hỏi.

"Anh đưa cả giấy chứng nhận kết hôn đi chứng minh."

Đường Minh Sơn lấy quyển sổ ra. Đây là thứ bọn họ nhận được sau khi cưới, phía trên có ảnh đơn màu trắng đen của hai người.

Có thể thấy được rằng lúc ra ngoài anh đã có ý định tới bệnh viện huyện lấy thuốc rồi.

"Em uống canh gừng đường đỏ chị dâu Triệu nấu cho nên bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi. Vẫn còn dư lại nhiều nên lát nữa hâm lại một chút là có thể uống tiếp."

Phong Ngọc Lan chỉ chỉ cái bát lớn trên bàn rồi nói.

"Mẹ bị bệnh ạ?"

Nguyên Khang tới gần, giơ bàn tay nhỏ bé lên sờ sờ trán cô: "Hơi lạnh lạnh."

Nghe vậy, Đường Minh Sơn cũng giơ tay tới thử sờ một cái, là mồ hôi lạnh túa ra sau khi cô bị đau lạnh cả người: "Em về phòng nằm đi, nghỉ ngơi cho khoẻ."

Phong Ngọc Lan đáp lại một tiếng rồi đi vào nhà.

Nguyên Khang cũng cởi giày rồi đi theo cô vào ngồi bên mép giường. Nó còn chưa rửa chân nên không được lên giường, thế nhưng nó lại muốn chăm sóc Phong Ngọc Lan.

Nguyên Khang học theo cách mà hồi trước mẹ Đường chăm sóc mình, giơ bàn tay nhỏ bé ra nhẹ nhàng vỗ lên vai Phong Ngọc Lan: "Đi ngủ đi ngủ."

Được con nít chăm sóc, Phong Ngọc Lan có một cảm giác rất kỳ quái. Cô cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Nguyên Khang rồi nhéo một cái: "Nguyên Khang à."

"Vâng?"

Nguyên Khang còn thân thiết đưa lỗ tai lại gần bên miệng Phong Ngọc Lan xem cô nói gì, kết quả là bị Phong Ngọc Lan hôn cái chóc vào tai.

"Á!"

Nguyên Khang lập tức che lỗ tai lại, mặt đỏ bừng kêu lên.

Nghe thấy tiếng kêu, Đường Minh Sơn vội vàng bước đôi chân dài vào nhìn một cái. Sau khi hiểu chuyện gì xảy ra, anh ôm Nguyên Khang lên: "Anh đưa nó ra ngoài, em nghỉ ngơi đi cho khoẻ."

Lúc đi ra anh còn không quên xách theo cả giày của Nguyên Khang.

Nguyên Khang nằm bò trên vai Đường Minh Sơn nhìn Phong Ngọc Lan. Phong Ngọc Lan bèn phất phất tay với nó.

Nguyên Khang lập tức vùi đầu sâu vào trong cổ Đường Minh Sơn.

"Mẹ hôn tai con."

Lời nói của nó mang theo ý khoe khoang.

Kết quả là bị Đường Minh Sơn đặt ra ngoài hành lang: "Đi chơi đi."

Thậm chí anh còn phất phất tay với nó nữa, rất mang lại cho người ta cảm giác đi nhanh lên đi còn chờ gì đó nữa.

Nguyên Khang cười hì hì xách giày của mình lên rồi chạy chầm chậm qua cách vách tìm Niếp Niếp chơi.

Phong Ngọc Lan vốn tưởng rằng mình không ngủ được, ai ngờ rất nhanh sau đó cô đã cảm nhận được cơn buồn ngủ. Chờ đến khi cô tỉnh lại lần nữa thì đầu đã choáng váng rồi.

Ngủ lâu quá.

Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, thấy mặt trời đang chiếu gay gắt. Cô bèn cầm cái đồng hồ đeo tay bên gối lên nhìn một cái, đã hơn mười một giờ rồi.

Bên ngoài có tiếng nấu ăn truyền tới.

Cô sửa soạn lại bản thân một chút rồi đi ra ngoài. Nguyên Khang đang ngồi trên cái ghế nhỏ bóc đậu cô-ve. Đậu này là do lúc cha con bọn họ quay về được chị dâu Vương lén lút dúi cho Đường Minh Sơn mang về.

Trông bên ngoài có vẻ đã già vì đậu đã vàng rồi, nhưng bóc ra mới thấy đây mới là lúc đậu cô-ve ăn ngon nhất.

Phong Ngọc Lan cũng không hù nó từ phía sau mà chỉ nhẹ nhàng ho một tiếng. Nguyên Khang nghiêng đầu qua thấy cô đi ra thì lập tức chỉ ngay vào canh gừng đường đỏ trên bàn rồi nói: "Cha vừa mới nấu xong đó ạ."

Là bát lớn lúc sáng chị dâu Triệu đưa tới. Nguyên Khang đi qua ngẩng đầu lên nói: "Cha có bỏ thêm một chút gừng nữa."

Đường Minh Sơn đi từ ngoài vào: "Còn thêm chút đường đỏ nữa nên mùi vị sẽ hơi nặng chút. Nếu em uống không quen thì chúng ta sẽ uống thuốc tây."

"Vâng."

Phong Ngọc Lan ngồi xuống. Nguyên Khang chạy ra ngoài lấy một cái muỗng gỗ vào, rửa sạch rồi mới đưa cho cô dùng.

"Cảm ơn Nguyên Khang."

"Không có gì ạ." Nguyên Khang uốn éo cái thân nhỏ bé rồi chuyển cái ghế gỗ nhỏ qua bên cạnh cô ngồi, tiếp tục bóc đậu cô-ve.

Đường Minh Sơn đang ở bên ngoài liếc vào trong nhà một cái, thấy nó đã bắt đầu nghiêm túc ngồi bóc đồ ăn mới không nói gì nữa.

Phong Ngọc Lan thấy vậy bèn nhỏ giọng hỏi Nguyên Khang: "Có chuyện gì thế?"

Nguyên Khang cũng đè thấp giọng xuống trả lời cô: "Chú hai Ngô hỏi con là lúc con với cha đi tắm có chơi đùa không, còn hỏi con có so sánh to nhỏ với cha không. Con nói thật cho chú ấy nghe, sau đó cha đỏ mặt nói sau này sẽ không để con chạy lung tung nữa."

Chương 78: Chương 78

Thật ra thì lúc đó cũng có nhiều thím đỏ mặt cười nữa, nhưng mà Nguyên Khang không cảm thấy mình nói gì sai. Hồi còn ở quê, lúc bác hai đưa nó ra sống rửa chân, anh Xuyên tử còn thường xuyên so đo với cha mình xem ai đi tiểu xa hơn kìa.

Phong Ngọc Lan suýt nữa thì bị sặc. Đường Minh Sơn ở bên ngoài nhạy cảm quay lại nhìn vào nhà một cái, thấy mặt Phong Ngọc Lan đỏ bừng, Nguyên Khang vẫn còn đang nhỏ giọng nói cái gì đó. Anh biết ngay là thằng nhóc mất nết này đã kể chuyện kia ra rồi!

"Nguyên Khang!"

Cơ thể Nguyên Khang run lên một cái, quay đầu đã thấy mặt cha mình vừa đỏ vừa khó coi: "Đi ra đây trông lửa!"

Giữa trưa mà đi ra trông lò thì nóng phải biết.

Nguyên Khang lập tức giơ tay lên bóc đậu: "Con bận bóc đậu mà!"

"Minh Sơn, thôi bỏ đi, đừng nhắc tới nữa." Phong Ngọc Lan nín cười nói.

Nghe ra sự chọc ghẹo trong lời cô, mặt Đường Minh Sơn càng đỏ hơn: "Thằng nhóc con này cái gì cũng nói với người ngoài."

Hôm nay Triệu Thiên cũng được nghỉ, nghe vậy bèn cười ha hả: "Cái này có là gì đâu. Quân Tử còn nói trên m.ô.n.g cha nó có hai vết sẹo đỏ kia kìa!"

Giọng anh ta rất lớn. Vừa nghe thấy lời này, nhóm chị dâu đang nấu cơm ngoài cửa cũng biết tại sao Đường Minh Sơn lại tức giận với Nguyên Khang.

Thím Điền cất giọng nói: "Đồng chí Tiểu Đường à, không phải cháu so sánh với Nguyên Khang mà, không có gì phải xấu hổ hết!"

"Đúng vậy, Nguyên Khang nói cơ thể cậu rất tốt mà, cậu nên kiêu ngạo mới đúng." Triệu Thiên vỗ vỗ bả vai Đường Minh Sơn rồi cười lớn, lại bị Đường Minh Sơn gạt tay xuống, phải luôn miệng cầu xin tha thứ mới được thả ra.

Lời này còn nói khá là dịu nhẹ rồi, bởi vì nguyên văn lời của Nguyên Khang là cha nó rất lớn, còn bự hơn nó mấy lần liền.

Cũng không thể trách được Đường Minh Sơn ngượng muốn độn thổ.

Vốn dĩ Phong Ngọc Lan còn trêu chọc anh, ai ngờ đến lúc cô ra ngoài lại bị nhóm chị dâu nhìn bằng ánh mắt hài hước. Đừng xem thường bọn họ, đó không phải là điều mà người bình thường có thể chịu đựng được đâu.

"Ngọc Lan có phúc ghê nha. Đồng chí Tiểu Đường vừa nhiều tiền công, vừa có vẻ ngoài đẹp trai, vốn liếng trên phương diện kia cũng đầy đủ nữa."

"Đúng vậy, trước kia cứ nói người ta không được. Nguyên Khang là trẻ con không biết nói dối đâu."

"Nhìn dáng vẻ ngọt ngào của đôi trẻ là biết ngay đồng chí Tiểu Đường nhà người ta không thành vấn đề rồi. Ngọc Lan à, nhà em một đêm mấy lần? Chị nói nhà chị trước nhá, hồi vừa mới cưới nhau ấy chả đêm nào muốn ngủ hết."

Chị dâu kia chậc một tiếng: "Bây giờ chị vừa mới làm đồ bổ thận tráng dương cho anh ấy là anh ấy lập tức đổi ca với mấy công nhân khác, buổi tối đi mất tăm không về nhà!"

Phong Ngọc Lan nghe mà mặt đỏ bừng. Đặc biệt là sau khi mặt tối của chồng chị dâu này xuất hiện trong đầu cô, cô lại càng cảm thấy mình không thể nghe nổi nữa.

Kết quả là chị dâu Triệu cứ kéo lấy cô tiếp tục ngồi nghe người ta trò chuyện.

Nói một hồi lại tới lượt thím Trần bóc phốt người đàn ông của mình trước: "Không được, chẳng khác gì con heo vừa ngả đầu xuống gối là ngủ, chẳng có chút tinh thần gì cả, có quyến rũ kiểu gì cũng không dậy nổi."

"Heo là sao ạ?"

Nguyên Khang lại gần tò mò hỏi.

"Con nít không thể nghe những lời này được, mau đi chơi với chị Yến Tử của cháu đi." Mặt chị dâu Trương cũng đỏ bừng nhưng mà là hưng phấn đến đỏ bừng. Đây chính là chuyện hiếm khi nghe được đó nha.

Phong Ngọc Lan cũng vội vàng khua tay đuổi Nguyên Khang đi.

Nguyên Khang gãi đầu một cái, liếc mắt nhìn khuôn mặt đỏ như m.á.u của Phong Ngọc Lan rồi mới chui vào trong đám trẻ con tiếp tục chơi.

"Có ai trong số mọi người biết thầy thuốc nào không? Cái eo nát của nhà tôi không dùng được. Tôi mới hơn ba mươi chứ mấy, cũng không thể nào cứ luôn tiếp tục như thế được. Tôi vẫn còn muốn có thêm con gái!"

Một chị dâu thấp giọng hỏi.

Nhắc tới đây thì phải nói rằng trong số những người đang ngồi đây, trừ Phong Ngọc Lan vừa mới kết hôn không lâu ra thì còn có Địch Phượng Tiên và Lý Mỹ Phương nữa.

Nghe vậy, ba người lại càng không dám hó hé gì.

Trái lại thím Khưu lại cười đáp: "Này thì đơn giản, cứ bỏ đói nửa năm đi xem có thèm ăn không."

Chị dâu kia che miệng cười một tiếng: "Em không nhịn được đấy chứ."

Phong Ngọc Lan chịu hết nổi vội vàng kiếm đại một cái cớ chuồn đi. Địch Phượng Tiên và Lý Mỹ Phương lại vẫn thích ngồi đó xấu hổ nghe nhóm chị dâu nói nhỏ, mặc dù rất ngượng nhưng cũng vui.

Đường Minh Sơn cố gắng làm như không có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng chẳng hiểu sao mà lại bị cái tên Triệu Thiên miệng rộng kia truyền ra khắp nhà máy. Thế là giờ nghỉ ngơi, sư phụ Dương gọi Đường Minh Sơn tới.

"Trước kia tôi còn lo lắng cho cơ thể của trò cơ. Bây giờ nhìn lại mới thấy thật sự là chẳng có vấn đề gì cả."

Đường Minh Sơn thấp giọng kêu lên một tiếng: "Sư phụ! Thầy cũng cười nhạo em!"

"Có phải tôi đang cười nhạo trò đâu." Sư phụ Dương cười ha ha một tiếng: "Tôi đang vui vẻ đấy chứ."

Chẳng ai ngờ được rằng cái chuyện Đường Minh Sơn "có được hay không" này lại bị Nguyên Khang phá vỡ.

Tất nhiên Phong Ngọc Lan cũng biết anh không hề bị bệnh khó nói gì cả. Dù sao thì sáng sớm nào cô cũng có thể cảm nhận được.

Tạm thời không nói đến chuyện này nữa. Nói đến chuyện sau khi Trịnh Văn Văn không tới học thêm nữa, Phong Ngọc Lan lại nhàn rỗi.

Ở thời đại này, nếu không có chút quan hệ hoặc không có người nào chống lưng phía sau thì muốn làm ăn buôn bán nhỏ là chuyện không thể nào.

Việc này không chỉ sẽ tra ra bản thân người đó mà còn sẽ tra ra tình hình người trong nhà người đó nữa. Không làm được còn sẽ liên lụy đến Đường Minh Sơn.

Đây là những gì chị dâu Triệu nói với Phong Ngọc Lan.

"Mấy cái chuyện đầu cơ trục lợi này em đừng thấy người khác làm được mà nghĩ sẽ lượt chúng ta. Nhất định sẽ có chuyện đấy. Cũng không phải là người ta không đút lót ai mà làm được đâu. Cho nên mấy chuyện như thế này tốt nhất là chúng ta đừng nên có suy nghĩ lung tung."

Phong Ngọc Lan gật đầu liên tục, tim đập như sắp vọt ra khỏi lồng ngực. Buổi tối lúc ăn cơm, cô vẫn còn cảm thấy nghĩ mà sợ, bèn kể với Đường Minh Sơn về chuyện này.

Đường Minh Sơn cười nói: "Thật ra mà nói thì nếu số tiền kia không đạt tới mức nhất định thì cũng không coi như là có chuyện đâu."

"Vậy bao nhiêu thì coi là có chuyện?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

Trên mặt Đường Minh Sơn treo một nụ cười nhạt: "Nếu nhìn em ngứa mắt quá thì em sẽ không thể kiếm được một chút tiền nào. Đó cũng là chuyện."

"Năm đó anh hai vì muốn chữa bệnh cho mẹ mà đào thổ sản trên núi xuống lén bán đi rồi bị người khác bóc trần. Sau đó thổ sản thì bị

lấy đi, còn suýt nữa bị cạo nửa đầu nữa. Lý do chỉ là vì cái người đi điều tra kia không hợp với nhà anh."

Phong Ngọc Lan sững người một chút: "... Thế bây giờ người kia có còn tại vị nữa không?"

Đường Minh Sơn cầm lấy tay cô rồi cười khẽ: "Anh bò lên thì tất nhiên kẻ đó phải ngã xuống rồi. Đường Minh Sơn anh từ trước đến nay luôn là người có thù tất báo. Chỉ có một việc là đến bây giờ anh vẫn chưa trả thù được thôi."

Đó chính là nhà họ Kiều.

Tất nhiên là Phong Ngọc Lan nghe hiểu ý anh. Cô nghiêng đầu sang nhìn Nguyên Khang đang vui vẻ gặm bánh bao một cái rồi lật tay lại cầm tay anh: "Em hiểu."

Ngay trước mặt Nguyên Khang, Đường Minh Sơn hôn lên gò má Phong Ngọc Lan một cái khiến cái miệng nhỏ nhắn của Nguyên Khang há ra tròn vo.

Phong Ngọc Lan đá anh một cái: "Ăn cơm đi!"

"Anh lau miệng mà." Đường Minh Sơn nói.

"Không phải chuyện này." Phong Ngọc Lan đỏ mặt lại đá anh thêm cái nữa.

Sau khi lấy lại tinh thần Nguyên Khang lắc đầu một cái: "Bà nội bảo rằng nếu nhìn thấy cha hôn mẹ thì con không được dòm, nếu không mắt sẽ mọc lỗ kim mất."

Vậy nên nó đã nghiêng cái thân nhỏ bé qua một bên, cắn một miếng bánh bao rồi quay đầu húp một miếng canh trứng gà, sau đó lại quay qua một bên, lại lộn về húp canh.

Hành động này chọc cho hai người bật cười.

"Được rồi, ăn cơm đi."

Đường Minh Sơn gõ nhẹ lên mặt bàn một cái để Nguyên Khang ngồi ăn đàng hoàng.

"Ngọc Lan ơi." Giọng của chị dâu Triệu truyền từ ngoài vào. Phong Ngọc Lan đáp một tiếng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

"Chị dâu gọi em ạ?"

Chị dâu Triệu đang bưng chén bát, thấy cô đi ra bèn nói ngay: "Nhà Tăng Bộ Thắng ở tầng ba mấy ngày nữa là cưới vợ về đấy. Mới vừa rồi anh ấy có lên đây tìm hai người mà hai người không có nhà. Nghe bảo là muốn mời em qua làm bếp trưởng."

"Em làm bếp trưởng á?"

Phong Ngọc Lan sững người một lúc.

"Chị giới thiệu cho đấy." Chị dâu Triệu nháy mắt với cô một cái: "Chỉ với món cá dưa chua kia là em đã rất được rồi. Nếu không được thì em cứ nói mình hơi mệt mỏi nên không gánh nổi, đổi cho người khác làm là được."

Nghe vậy, Phong Ngọc Lan vừa buồn cười vừa cảm động: "Được, em sẽ nhớ kỹ chuyện này. Nếu lần sau còn ai tới tìm em nữa thì chị cứ bơm mạnh vào. Em có thể làm được hết!"

Dù sao thì người làm bếp trưởng cũng có bao lì xì.

Nhà cô mới vừa ăn cơm xong không bao lâu đã thấy Tăng Bộ Thắng xách đồ cầm bao lì xì tới cửa rồi.

Chương 79: Chương 79

Tăng Bộ Thắng là người của phòng kế toán. Lúc Phong Ngọc Lan làm việc thời vụ cũng từng gặp mặt nói với nhau vài lời rồi.

"Ý này là của cha vợ của tôi. Bên phía chúng tôi sẽ tổ chức ngay ở nhà ngang, không làm ở quê nên cần phải làm bàn tiệc tốt một chút."

Phong Ngọc Lan tỏ vẻ mình đã hiểu, lại hỏi Tăng Bộ Thắng muốn nấu những món nào. Tăng Bộ Thắng vội đáp: "Về phương diện thức ăn thì trước ngày cưới một ngày tôi sẽ đưa cha mẹ vợ tôi tới đây xác nhận lại với đồng chí Phong. Sáng sớm ngày hôm sau cha mẹ vợ tôi sẽ nhờ người đi mua về, những chuyện còn lại đành phải làm phiền đồng chí Phong rồi."

"Được." Phong Ngọc Lan gật đầu. Sau khi biết được các thím và các chị dâu tới hỗ trợ là ai thì trong lòng cô cũng sáng tỏ.

Chờ Tăng Bộ Thắng đi rồi, Đường Minh Sơn lại nói với Phong Ngọc Lan: "Cha anh ấy mất sớm, sau đó mẹ cũng lấy chồng mới nên tình cảm bên phía quê nhà không sâu đậm mấy. Anh ấy có thể vào làm việc ở nhà máy sản xuất giấy cũng là nhờ bản lĩnh của mình. Hồi vừa mới bắt đầu làm việc, bên quê anh ấy còn có ý định dùng tiền mua lại công việc của anh ấy nữa kìa."

Sau đó chuyện này ầm ĩ cực kỳ khó coi nên cuối cùng đã kết thúc bằng việc cắt đứt quan hệ.

"Thảo nào lại không làm tiệc cưới ở quê." Phong Ngọc Lan hiểu ra: "Anh ấy cũng giỏi thật đấy, cái gì cũng dựa vào bản thân."

Nửa đêm Nguyên Khang mà muốn đi tiểu thì sẽ bò dậy đẩy đẩy Đường Minh Sơn để anh bế lên. Sau đó hai cha con sẽ rón rén rời khỏi phòng. Đường Minh Sơn ôm Nguyên Khang đi thẳng xuống tầng một.

Như vậy sẽ không đánh thức Phong Ngọc Lan.

Bởi vì buổi tối được ngủ ngon nên sáng hôm sau thức dậy Phong Ngọc Lan rất có tinh thần. Nghĩ đến trước đó chị dâu Triệu đã bận rộn giúp mình một lần, lại đúng lúc tới dịp bán cá nên Phong Ngọc Lan đã mua hai con cá chép. Con lớn hơn một chút để lại buổi trưa làm cá nấu dưa chua mời mẹ con chị dâu Triệu qua ăn chung.

Có hai đứa bé ở đây nên việc lọc xương cá ra của hai người cũng chậm hơn một chút. Chờ con cái ăn xong rồi hai người mới nhanh chóng dùng cho xong bữa.

Con cá còn lại thì để buổi tối làm cá kho.

Trước mặt Nguyên Khang có thêm một bát canh trứng vàng óng, phía trên cho thêm chút dầu mè và hành lá xắt nhỏ.

Nó dùng muỗng gỗ nhỏ múc cho Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn mỗi người một muỗng đầy trước sau đó mới tự mình ăn từ từ.

"Tự ăn đi." Đường Minh Sơn sờ cái đầu nhỏ đã cạo tóc của nó: "Ăn cá không?"

"Không ăn đâu." Nguyên Khang chỉ chỉ miếng cá lớn trong bát mình rồi lắc đầu một cái.

Nó mà nói không ăn thì sẽ không ăn nên hai người cũng không khuyên nhiều. Đường Minh Sơn nhắc tới chủ nhiệm Lý: "Mới vừa rồi anh gặp chủ nhiệm Lý, nghe nói sau khi Văn Văn tựu trường vẫn luôn được giáo viên dạy Toán khen ngợi, rất cảm ơn em."

"Cũng là do bản thân Văn Văn chịu cố gắng. Việc mà em giúp được cô bé cũng chỉ là giảng giải một số bài trước đó mà thôi. Nếu cô bé muốn tiến bộ mãi thì phải càng cố gắng hơn."

Phong Ngọc Lan cười đáp.

Hành tây dại đã ngâm cho mềm trước đó nên bây giờ ăn cực kỳ thấm vị, rất ngon miệng.

Đường Minh Sơn cũng rất thích.

Lại thêm một buổi chiều nữa trôi qua, Tăng Bộ Thắng đưa một thím ăn mặc cực kỳ sạch sẽ, đang cười híp mắt tới.

Đây chính là mẹ vợ anh ấy.

Lúc đó Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu đang ngồi trước cửa nói chuyện. Thấy có người tới nên bọn họ lấy thêm hai cái ghế nữa ra đây ngồi luôn. Dù sao thì ngày mai chị dâu Triệu cũng sẽ giúp làm cơm.

Chờ họ đi rồi, chị dâu Triệu mới chậc một tiếng: "Chị nghe chị dâu hai Ngô bảo cha mẹ vợ của Tăng Bộ Thắng là cán bộ trong công xã bọn họ đấy. Phòng của nhà kia thật sự rất không tệ, hơn nữa nghe mấy lời vừa rồi người ta nói cũng thấy rất êm tai, làm người cũng không nhỏ mọn gì, không tệ chút nào."

"Đúng là không tệ."

Từ đầu đến cuối đều cười híp mắt, nói chuyện rõ ràng mạch lạc, hơn nữa cũng đã sắp xếp xong mọi chuyện rồi.

Đang lúc bọn họ nói chuyện thì thím Lý đi tới, nghe vậy cũng chậc chậc hai tiếng rồi nháy mắt ra hiệu: "Hai người không biết à? Nhà cha vợ của Tăng Bộ Thắng chỉ có một cô con gái thôi. Tăng Bộ

Thắng là trèo cao đấy nhé! Sau này cả nhà cha vợ đều là của cậu ấy cả. Nhìn số của người ta kìa, tốt biết nhường nào."

Lời này nghe kiểu gì cũng không lọt tai chút nào khiến Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu đều nhíu mày.

Mặc dù điều kiện bên nhà vợ của Tăng Bộ Thắng đúng là không tệ nhưng vừa rồi từ cách hai người ở chung bọn họ cũng nhận ra Tăng Bộ Thắng không phải là đang mặt dày nịnh nọt đối phương. Người nhà bên đó cũng không phải loại người vênh váo hống hách gì.

Lời này của thím Lý có phần vơ đũa cả nắm quá.

Hai người bèn tìm đại cái cớ quay về phòng mình.

Không còn ai tiếp tục nghe mình nói nữa nên thím Lý lại đi qua nhà khác tám chuyện, những lời nói ra đều cực kỳ chướng tai.

Sáng hôm sau lúc làm việc, từ miệng thím Điền, Phong Ngọc Lan mới biết nguyên nhân tại sao.

"Chuyện là thế này, đồng chí Tăng là người mà thím Lý của cháu vừa mắt, muốn người ta làm con rể mình. Nếu được thì sau này con gái bà ta sẽ được gả ở nhà ngang, nở mày nở mặt biết bao nhiêu. Nhưng mà con gái bà ta lại không bằng lòng. Đồng chí Tăng cũng nói rằng mình có người yêu rồi, hai năm nữa sẽ cưới về nhà. Cô gái đó chính là người bây giờ đồng chí Tăng muốn cưới đấy."

"Có chuyện như vậy nữa ạ?" Phong Ngọc Lan vẫn không ngơi tay: "Cháu còn nói sao bà ta lại xỉa xói như thế, hoá ra còn nguyên nhân này nữa."

Thím Điền lắc đầu: "Trước kia lúc chưa ở nhà ngang, mọi người chỉ có thể ăn tết ở nhà máy sản xuất giấy. Lúc đó cho phép công nhân đưa người thân vào cho náo nhiệt nên thím có nói với bà ta mấy lời, cảm thấy con người bà ta cũng không tệ lắm. Thế nhưng bây giờ ở

gần, lại là hàng xóm với nhau nên người ta thế nào nhìn cái là biết hết."

Xa thơm gần thối, dù là người thân hay bạn bè thì cũng như vậy cả.

Đây là lần đầu tiên Phong Ngọc Lan được chọn đứng bếp chính nên cô làm việc cực kỳ chăm chỉ, tất nhiên sản phẩm làm ra cũng rất đẹp. Dù là Tăng Bộ Thắng hay người thân bên nhà vợ anh ấy cũng đều rất hài lòng.

"Mùi vị thức ăn quá ngon, làm cũng rất sạch sẽ. Cô gái kia tóc tai chải chuốt gọn gàng, tay vừa bẩn cái là đi rửa ngay, nhìn là biết một người nhanh nhẹn."

Cha mẹ vợ của Tăng Bộ Thắng cười nói.

Vợ anh ấy là Liêu Quế Phương cũng gật đầu: "Con đã gặp chị dâu này hai lần rồi, không chỉ nấu nướng tốt mà kiến thức còn không tệ nữa. Chị ấy dạy cho mấy đứa trẻ ở nhà ngang làm bài tập đấy. Ngay cả chủ nhiệm Lý chỗ phòng kế hoạch cũng đưa con gái tới chỗ chị ấy học hai tháng, thành tích cũng tốt lên."

Tăng Bộ Thắng gật đầu liên tục: "Đồng chí Phong giống như kỹ thuật viên Đường vậy, đều là người tốt cả."

"Con cho người ta bao lì xì bao nhiêu thế? Quá ít là không được đâu. Sau này lỡ may có tiệc mừng con cái đầy tháng gì đó có khi còn phải làm phiền người ta nữa."

Cha mẹ vợ Tăng Bộ Thắng lại hỏi.

Mặt của đôi vợ chồng son đỏ bừng lên. Liêu Quế Phương nhỏ giọng đáp: "Chúng con đã bàn bạc với nhau rồi mới bỏ bao lì xì, là ba đồng sáu ạ."

Số tiền này cũng coi như là khá cao với một bếp trưởng rồi.

"Vậy cũng được đấy." Mẹ cô ấy tỏ vẻ rất hài lòng.

Bên kia, Phong Ngọc Lan về nhà tắm rửa rồi mới lên giường. Đường Minh Sơn cầm lọ dầu hoa hồng ra xoa bóp cánh tay cho cô: "Đồng chí A Lan vất vả rồi."

Phong Ngọc Lan vừa mở bao lì xì đỏ ra vừa cười khanh khách: "Không vất vả chút nào."

Nguyên Khang đã nằm xuống giường rồi, đang lật qua lật lại chơi.

Đường Minh Sơn xoa bóp cho Phong Ngọc Lan chừng nửa tiếng đồng hồ, đến khi cô cảm thấy thoải mái ra hiệu cho anh đừng bóp nữa anh mới dừng lại. Sau đó cô cất tiền vào trong rương.

"Con nhớ nhà bà nội quá."

Nguyên Khang gạt tay Phong Ngọc Lan ra rồi nói.

Nghe vậy, Đường Minh Sơn nghiêng đầu qua nói: "Chờ mấy ngày nữa cha được nghỉ rồi sẽ đưa con về."

"Vâng!"

Nguyên Khang toét miệng cười một cái. Phong Ngọc Lan xoa xoa mái đầu trọc lóc của nó. Tóc trẻ con dài nhanh thật đấy, mới cắt được mấy ngày mà đã sờ đ.â.m tay rồi.

Còn chưa đợi được đến khi Đường Minh Sơn nghỉ đưa con về thì anh hai Đường đã tới đón người rồi.

Nguyên Khang ngồi trong khuỷu tay anh ấy, ôm lấy đầu người ta cọ tới cọ lui, không ngừng kêu bác hai.

"Ừ ừ ừ." Anh hai Đường xoa xoa đầu nó một lúc rồi nói với Phong Ngọc Lan đang giữ mình ở lại ăn cơm trưa: "Anh ngồi xe bò trong đội tới đây. Đội trưởng có việc cần làm nên làm xong phải về ngay. Anh thuận đường đi theo."

Vậy nên Phong Ngọc Lan đã đóng gói một ít đồ ăn để anh ấy mang về.

"Mẹ, lần sau con lại về thăm mẹ."

Nguyên Khang dắt tay anh hai Đường quay lại nói với Phong Ngọc Lan.

"Được, về quê rồi nhớ nghe lời ông bà nội, các bác các và cô út nhé." Phong Ngọc Lan cúi người xuống cười nói.

"Vâng vâng." Nguyên Khang gật gật cái đầu nhỏ rồi đi theo anh hai Đường.

Chị dâu Triệu cùng đứng trên ban công nhìn xuống dưới với cô. Anh hai Đường không cho Phong Ngọc Lan xuống tiễn. Dù sao thì cũng không phải là người ngoài nên cứ tuỳ tiện là được.

Lần này anh ấy còn vác tới đây không ít củi đốt và đồ ăn.

"Nguyên Khang được ông bà nội nuôi lớn từ nhỏ, nhớ họ cũng là điều không thể tránh khỏi." Chị dâu Triệu cảm thán.

"Đúng vậy, chỉ cần nó được sống vui vẻ là được. Biết hiếu thảo với người già và các bác của mình là chuyện tốt vô cùng."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Anh hai Đường còn đem một ít nấm đã được phơi khô dưới quê lên. Thứ này mà nấu canh ăn thì ngon thật sự.

Trong đầu Phong Ngọc Lan không khỏi xuất hiện hình ảnh món gà hầm nấm.

Cô bèn chạy tới chợ nông sản lượn một vòng, lại thấy ở đây không bán gà.

Vậy nên cô đã hỏi thăm một thím làm trong hàng bán vải.

Chương 80: Chương 80

Đối phương cười híp mắt hỏi: "Cô muốn mua gà lớn chừng nào? Nhà tôi có đấy."

"Thím bán thế nào ạ?"

Phong Ngọc Lan hỏi giá tiền trước.

"Tám đồng một con."

Phong Ngọc Lan cười nhạt một cái rồi đi luôn.

Lúc ra khỏi nhà cô có nghe ngóng thông tin từ thím Điền rồi. Giá gà bây giờ cũng chỉ đắt hơn khoảng thời gian ăn tết một chút mà thôi. Chừng khoảng năm hào một cân. Bình thường không cao như thế, chỉ có ba hào thôi.

Thím kia vừa mở miệng đã hét giá tám đồng một con, nghĩ cô là người tiêu tiền như rác à?

Phong Ngọc Lan lấy một ít nấm ra cứ vậy mà nấu canh luôn, mùi vị vẫn rất ngon.

Phong Ngọc Lan không nói với bất kỳ ai về chuyện giá gà này. Thế nhưng ngày hôm sau tầm chạng vạng tối, Đường Minh Sơn mới quay về nhà, mang theo một con gà đã làm thịt xong đang đựng trong túi vải.

"Nội tạng anh tặng cho người giúp g.i.ế.c gà rồi." Giết gà trong nhà ngang sẽ bốc mùi nặng, không ổn lắm nên Đường Minh Sơn đã ra ngoài nhờ người làm.

"Mấy tiền một cân vậy anh?"

Phong Ngọc Lan nhìn con gà ước lượng một chút. Con này chắc nặng khoảng tầm năm, sáu cân gì đấy.

"Hai hào một cân. Chẳng qua đây không phải là gà vườn mà là gà công nghiệp nên cũng có ăn chút thực phẩm công nghiệp. Thịt của nó không ngon bằng gà vườn lắm. Bây giờ còn chưa đến tết nên không nhiều người bán gà."

Đường Minh Sơn giải thích.

"Vậy cũng rất được rồi. Ngày mai anh có được nghỉ không? Chúng ta ăn nửa con, còn nửa con đem về quê nhé?"

Nhưng nghĩ lại thì hai người bọn họ ăn nửa con là đủ chứ về quê nhà nhiều người như vậy có lẽ nửa con không đủ ăn.

"Không cần đâu, em cứ hầm hết đi. Anh đã nhờ người ta làm thịt thêm một con sáng mai lấy rồi." Đường Minh Sơn cười đáp.

Nghe thấy lời anh, Phong Ngọc Lan cũng vui vẻ: "Vậy em hầm luôn đây."

Kết quả là lúc Đường Minh Sơn ra ngoài xử lý thịt gà thì bị thím Lý nhìn thấy. Bà ta quay về nói ngay với người khác: "Nguyên Khang vừa mới bị đón đi cô ta đã bảo đồng chí Tiểu Đường mua gà về hầm ăn rồi. Nhìn mà xem kìa, đúng là không phải mẹ ruột mà, lúc nào cũng chỉ ước gì không nhìn thấy con chồng nữa. Ngày thường thì cứ giả vờ người mẹ tốt đi, kết quả thì sao nào?"

Ngày hôm sau, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cùng lên đường về quê. Buổi chiều lúc trở lại nhà ngang, bọn họ thấy có mấy thím nhìn mình với ánh mắt không thoải mái. Chị dâu Vương đi lên tặng cô chút lê núi nhà mẹ đẻ đưa tới, tiện thể nhắc đến chuyện này luôn.

"Thật chẳng biết cái bà họ Lý kia là kiểu gì nữa! Bà ta lắm mồm kinh người, suốt ngày phun mấy lời ong tiếng ve khắp nơi, thật đáng ghét quá mà! Hôm nay chị tình cờ nghe thấy nên đã mắng lại ngay. Lúc con gái mình lấy chồng, nhà trai người ta đưa mười cân thịt tới, tưởng rằng bàn tiệc sẽ có thể đẹp mắt một chút. Ai ngờ bà ta lại giấu mất tám cân rồi!"

"Mẹ ruột mà cũng làm ra được loại chuyện này, thế mà còn không biết xấu hổ nói người khác nữa chứ!"

Thím Lý bị nói đến nỗi mặt đỏ tận mang tai rời đi.

Phong Ngọc Lan bình tĩnh như không, phân loại mấy món đồ mang từ quê lên rồi cất đi, sau đó mới cười nói với chị dâu Vương đang lo lắng cho mình: "Làm mẹ kế bao giờ mà chẳng phải chịu chút lời ong tiếng ve ạ."

Hai người đang nói chuyện thì chị dâu Trương chạy tới: "Ngọc Lan à! Đồng chí Tiểu Đường cũng lợi hại ghê! Cậu ấy thẳng tay vả mặt mấy lời thím Lý nói luôn!"

Hoá ra lúc Đường Minh Sơn mới lau chùi xe đạp và dựng xong xuôi đi lên tầng thì gặp thím ba Lưu ở tầng ba. Bà ấy kéo anh lại thấp giọng nói mấy câu. Thế là sau khi lên tầng năm, anh đi thẳng tới cửa nhà thím Lý lớn tiếng mời bà ta ra nói chuyện.

Lúc Phong Ngọc Lan và mấy người chị dâu Vương đi ra ngoài thì Đường Minh Sơn đã đi tới cửa nhà chị dâu Triệu rồi. Bên phía thím Lý có mấy người đang vây quanh. Thím Lý xấu hổ muốn chui luôn xuống đất, đẩy người ta ra đóng mạnh cửa lại.

Thấy vậy, thím Điền hừ lạnh một tiếng: "Cái thứ mất mặt xấu hổ! Nhà người ta tốt nên nhìn không vừa mắt à!"

"Đúng vậy, chuyện nhà mình còn cả gánh chưa giải quyết xong kia kìa, sao lại có lòng dạ đi quan tâm chuyện nhà khác nữa vậy."

Một thím khác xách cái thùng gỗ đi ngang qua cửa nhà thím Lý cũng lớn tiếng nói chuyện.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Phong Ngọc Lan hỏi Đường Minh Sơn. Chị dâu Trương và chị dâu Vương đã cười híp mắt rời đi rồi.

Đường Minh Sơn vào nhà rót một cốc nước ấm uống hai ngụm.

"Anh nói với bà ta rằng gà là do anh mua về. Chúng ta ăn một con, sáng sớm hôm nay lại đưa một con lớn hơn về bên phía nhà cha mẹ nữa. Anh cũng nói luôn là mua ở đâu, tốn bao nhiêu tiền, nếu bà ta không tin thì đi tìm người ta mà hỏi, đừng có nói oan nói uổng cho vợ anh."

Phong Ngọc Lan bật cười: "Anh nói hay ghê. Cảm ơn anh đã bảo vệ em nhé."

"Em là vợ anh mà, tất nhiên anh phải che chở cho em rồi."

Đường Minh Sơn nghiêm túc nói: “Nếu còn bàn luận về loại chuyện nhảm nhí này nữa thì tôi sẽ không khách sáo đâu!”

Lúc chạng vạng chú Lý trở về thì nghe thấy người ở nhà ngang đang bàn tán chuyện vợ chú ta giằng co với Đường Minh Sơn, càng nghe thì sắc mặt chú ta càng kém đi.

Vợ chồng Phong Ngọc Lan trên lầu năm đang rửa rau cạnh bồn nước, thấy chú ta đi lên thì cũng thân thiện chào hỏi, cũng cảm thấy

không thể nhịn được cười vì chú ta cưới phải một bà vợ thích gây chuyện như vậy.

Chú ta xấu hổ cười cười: "Tôi thay mặt nhà tôi xin lỗi đồng chí Phong."

Chú ta nói xong còn hơi khom người một chút, Phong Ngọc Lan né sang một bên, Đường Minh Sơn cũng chắn trước mặt cô, trước mắt nhiều người mà đỡ chú ta dậy.

"Chú Lý, cháu hiểu được đạo lý làm mẹ kế của người ta rất khó, cháu và vợ tự nhủ bản thân mình không thẹn với lòng nhưng cũng không thể chịu được những lời đàm tiếu của người khác như vậy. Người ở nhà ngang đã biết cách làm người của cô ấy thì không nói, nhưng nếu để lọt ra ngoài khiến vợ cháu gánh lấy cái danh mẹ kế độc ác thì làm sao mà rửa sạch được. Phiền chú Lý nói với thím hãy đứng trên lập trường của vợ cháu mà suy nghĩ, đừng thêm mắm dặm muối, nói hươu nói vượn."

Những lời này nói ra thật là không chừa cho người khác mặt mũi.

Chú Lý bị nói đến mặt mũi đỏ bừng, gật đầu lia lịa, chú ta cuống quýt chạy về nhà mình trong ánh mắt săm soi của chị dâu hai Ngô, vốn đang định mở cửa vào nhà thì phát hiện cửa đã bị khóa trái từ bên trong!

Không cần nói cũng biết là do thím Lý làm, chú ta gầm nhẹ: "Mở cửa!"

Nghe thấy tiếng của chú ta thì thím Lý lập tức chạy ra mở cửa, không ngờ thứ chờ đón bà ta lại là một cái bạt tai của chú Lý.

Thím Lý che mặt, vốn dĩ cảm thấy hôm nay bản thân đã rất mất mặt, chồng trở về còn chẳng thèm an ủi mà đã cho bà ta một cái bạt tai, bà ta làm sao mà chịu được, lập tức ngồi dưới đất khóc rống lên.

"Ông là cái đồ không có lương tâm! Tôi sinh cho ông ba đứa con, cuối cùng ông lại vì cha mẹ và cháu ông mà mang hết tiền về đó! Ông làm hại con gái lớn và con gái nhỏ bị bệnh cũng không có tiền chữa trị, cứ như vậy mà mất, bây giờ ông còn dám đánh tôi sao!"

"Ông làm gì mà lại dám đánh tôi! Ông trời ơi, ông mở mắt lên mà xem!"

Bà ta không ngừng tru tréo, xả hết bực tức lên người chú Lý, cũng không biết đang nói vớ vẩn gì nữa.

Vào lúc chú Lý muốn giơ nắm đ.ấ.m thì Đường Minh Sơn đã kịp thời ngăn cản.

Cuối cùng chú Lý cũng buông tay, lôi bà ta vào nhà, như để chứng minh mình sẽ không ra tay nên cửa chỉ khép hờ, chỉ nghe thấy tiếng khóc của thím Lý cùng với tiếng thở dài của chú ta.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng cùng bê chậu về nhà.

Cũng không biết là ai đã khai ra những chuyện mà thím Lý từng ngồi lê đôi mách, Liêu Quế Phương được một người chị dâu nói lại rằng thím Lý đã nói người đàn ông của cô ấy chỉ biết ăn cơm mềm, lấy cô ấy về chỉ vì điều kiện nhà cô ấy tốt.

Cô ấy tức đến phát khóc, lúc Tăng Bộ Thắng về đến nhà thì hai mắt cô ấy đã sưng to.

Tăng Bộ Thắng lại vì thế mà im lặng đi lên lầu năm, đến thẳng trước cửa nhà thím Lý.

Đều là đàn ông tìm tới, nàng dâu nhà nào bị bà ta nói xấu cũng để người đàn ông của mình lựa lúc chú Lý ở nhà mà tìm tới cửa.

Chú Lý khổ không nói nên lời, mặt mũi trong ngoài đều bị mất sạch, bà vợ nhà mình lại còn không nhận mình sai, nếu không làm sao mà người ta lại tức giận tới tận cửa chất vấn chứ?

Còn có người nói bà ta đã đồn rằng chủ nhiệm Lý và Đường Minh Sơn có quan hệ mập mờ, chuyện này truyền tới xưởng giấy khiến cho chủ nhiệm Lý tức điên người, mặt của Đường Minh Sơn cũng đen tới mức không thể đen hơn.

Cách mấy ngày thì lãnh đạo bên xưởng giấy cũng tìm chú Lý nói chuyện.

"Ông cũng đã là lão đồng chí, mọi người ở nhà ngang đều là gia đình, có đồn đoán cũng sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người! Có chuyện gì mà không thể nói trước mặt mà cứ phải nói hươu nói vượn sau lưng người khác!

"Đã có rất nhiều người phản ánh, ông không thèm quản có phải không, vậy chờ ông quản cho tốt rồi hẵng tới!"

Sau khi chú Lý trở lại nhà ngang thì ngồi trước cửa nhà, lấy ra t.h.u.ố.c lá từ lâu đã không đụng đến hút liên tục.

Thím Lý đã biết được chuyện chú ta bị lãnh đạo kêu lên nói chuyện, trong lòng cũng thấp thỏm, thấy chú ta về đến nhà lại biến thành bộ dạng này thì trong lòng đã phát hoảng.

Chú Lý hút xong một hơi cuối cùng, nhả khói rồi nhìn về phía bà ta: "Chúng ta về quê đi, bán công việc này lại còn có thể gom được chút tiền dưỡng lão."

Chương 81: Chương 81

Lúc Phong Ngọc Lan biết được bọn họ muốn từ chức thì có chút kinh ngạc hỏi chị dâu Triệu: "Thím Lý bằng lòng từ chức cùng chú Lý?"

"Lúc đầu cũng không vui nhưng sau khi chú Lý nói xưởng sẽ cho tiền trợ cấp, từ bỏ công việc này cũng có thể gom được ít tiền." Chị dâu Triệu cười nhạo nói: "Bà ta tự biết bản thân không thể ở lại nhà ngang nhưng cũng không muốn về quê một mình nên đương nhiên là vui mừng rồi."

"Vậy chú Lý bán bao nhiêu tiền?"

"Tám trăm đồng, nếu muốn thuê căn nhà bọn họ đang ở hiện tại thì mỗi tháng trả một khoản tiền riêng nữa."

Chú Lý làm việc ở xưởng giấy nhiều năm như vậy, tuy chỉ mới tới ở nhà ngang được mấy năm nhưng nguyên nhân là do nhà ngang mới được xây dựng không được bao lâu, căn nhà này sau khi phân cho chú ta, dựa theo tuổi nghề thì đã được xem là nhà của chú.

Như Triệu Thiên và Đường Minh Sơn đều là những người trẻ có ít hơn mười năm kinh nghiệm làm việc nên nhà chỉ có thể cho bọn họ ở nhưng không có quyền sở hữu.

Đừng thấy chưa tới một ngàn, một thị trấn nhỏ trong thời đại này, một ngàn đã là rất nhiều cho một hộ gia đình.

Ở cái thời đại mà một xu có thể mua được hai viên kẹo này thì cái giá tám trăm đồng đã là giá cao.

“Không phải bọn họ còn có con gái và con rể sao?”

Nói vậy vì công nhân có thể giới thiệu thân thích họ hàng đến nhận lại vị trí của mình.

“Thôi đi, thím Lý là kiểu người moi đến từng đồng, cho dù là con gái ruột thì cũng phải trả cái giá kia thôi!”

Có không ít người nhìn chằm chằm vào vị trí này, mấy ngày nay, Phong Ngọc Lan đã thấy không ít người đến nhà thím Lý hỏi thăm.

Thím Lý lập tức lấy lại phong thái, không còn rụt rè sợ sệt như những ngày trước.

Cuối cùng bọn họ đã quyết định bán lại cho một thanh niên tên là Khang Kiện Sơn, anh rể của anh ấy cũng là công nhân chính thức trong xưởng giấy giống như Phong Ngọc Lan. Lúc xưởng giấy bên kia cần công nhân tạm thời thì anh ấy sẽ đến đó nếu có cơ hội, cũng coi như là người đã quen thuộc với công việc ở xưởng giấy.

Bởi vì đối phương đã có nơi ở nên cũng không thuê lại căn nhà của thím Lý.

Trong lúc đó thì con gái nhà thím Lý đã ôm con về nhà, khóc lóc kể lể rằng thím Lý bán vị trí công tác ra ngoài chứ không giao lại cho chồng của cô ấy.

“Nếu con có thể đưa cho mẹ tám trăm đồng thì mẹ đã sớm để lại vị trí này cho con.”

Lời này đã làm cô con gái khóc lóc rời đi.

Chú Lý đang thu dọn đồ đạc ở bên cạnh cũng không ngăn cản cô ấy rời đi.

Phong Ngọc Lan thờ ơ quan sát một chút thì chị dâu Triệu đã thấp giọng nói: "Nhìn mà xem, đây là con gái ruột đó."

Còn có mặt mũi nói người khác là mẹ kế sao?

Bởi vì thím Lý chào giá quá cao nên căn nhà hiện tại vẫn chưa có người thuê, lúc bọn họ chuyển đi thì vẫn nhờ đến xe bò của chị dâu Hồng.

"Lão Ngô, ông giúp tôi để ý một chút, nếu có người muốn thuê nhà thì cứ báo cái giá mà tôi đã nói."

Chú Lý giao chìa khóa cho bác Ngô rồi dặn dò bác ấy.

"Được."

Bác Ngô gật đầu.

Thím Lý còn nhô đầu ra nói: "Trong nhà còn có một cái ghế dựa, tuy có hư hỏng đôi chút nhưng cũng đừng để người khác thuận tiện mang đi."

"Sẽ không đâu." Bác Ngô suýt nữa đã trợn trắng mắt, ai mà thèm các ghế dựa nát kia của bà ta chứ!

Chiếc ghế dựa này bà ta không mang theo thì hẳn là đã nát đến độ không còn gì rồi.

Sau khi hai vợ chồng chú Lý đi rồi, chưa cần nói tới những người sống ở dưới lầu năm, chỉ riêng những người ở lầu năm đã cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Tôi cảm thấy không khí trong lành hơn nhiều rồi."

Chị dâu hai Ngô hít một hơi thật sâu rồi nói.

Bởi vì lúc trẻ, cô ấy từng mất đi một đứa con, mà mấy năm nay cũng không có tin tức gì nên thím Lý luôn chế giễu việc bụng cô ấy

không thể sinh con.

Bây giờ bọn họ dọn đi rồi nên cô ấy đương nhiên cảm thấy rất vui vẻ!

"Từ nay về sau dù tôi có đứng trên hành lang bôi phấn dưỡng da thì cũng không có ai nói gì tôi nữa."

Một người khác là thím Tống thích trang điểm cho bản thân như những cô gái trẻ tuổi lại bị thím Lý bịa chuyện nói rằng bà không đứng đắn, ở sau lưng bao dưỡng người khác.

Cũng may người đàn ông của bà tin tưởng bà, nếu không thì một ngày không biết sẽ bị đánh bao nhiêu lần.

Chị dâu Trương cũng bế Yến Tử lên rồi nói: "Còn lựa lúc không có người mà nói với Yến Tử cái gì mà kêu tôi sinh thêm em trai em gái."

"Còn nói chuyện này sao?"

Chị dâu Triệu khẽ nhíu mày: "Cũng không biết còn nói hươu nói vượn gì trước mặt Niếp Niếp không nữa."

"Sao lại không, còn nói con bé không biết hiếu thuận, được bà nội nuôi lớn nhưng lại đứng về phía cô, lần trước tôi nghe bà ta nói như vậy thì lập tức dắt con bé rời khỏi đó."

"Tôi cũng đã từng bắt gặp vài lần."

"Thật là phiền c.h.ế.t mất."

Phong Ngọc Lan cũng cảm thấy phiền, bởi vì nhà cô thích gội đầu tắm rửa nên củi lửa trong nhà dùng rất nhanh, cơ bản là lần nào cũng bị thím Lý thấy được rồi nói cho một hồi.

Chỉ là mỗi lần như vậy cô đều cười tủm tỉm đáp trả lại, Đường Minh Sơn cũng đỡ lời giúp.

Phong Ngọc Lan thấy hôm nay bọn họ rời đi thì lập tức dọn dẹp nhà cửa trong ngoài một lần, thấy cô như vậy thì chị dâu Triệu cũng muốn về quét dọn nhà mình, kết quả là cả lầu năm đều đang dọn nhà.

Giữa trưa thì chị dâu Triệu mời Phong Ngọc Lan sang ăn bánh ngô và dưa cải muối chua, húp canh trứng bông.

Chạng vạng, Đường Minh Sơn về còn mang theo một con cá chép to.

"Lúc trên đường về thì bắt gặp, chỉ còn một con cuối cùng, thấy nó cũng to nên anh mua về làm cho em ăn."

"Tốt quá, em giúp anh."

Phong Ngọc Lan cũng rất vui vẻ.

Hương vị của món cá chiên giòn mà Đường Minh Sơn làm càng ngày càng ngon, vì con cá rất to nên bèn tặng cho nhà bên cạnh một bát.

Sau khi trở lại thì anh còn mang theo một bát su hào xào, nhìn rất ngon, ăn cũng rất ngon.

Chiều tối ngày hôm sau, có người gửi cho Phong Ngọc Lan một cái thùng giấy, đặt ở nhà của bác Ngô, Phong Ngọc Lan mang về nhà, mở ra đã thấy trong đó có rất nhiều trái lựu đỏ hồng.

Vừa nhìn đã biết là ai gửi.

"Cũng không biết người mang những thứ này qua đây có phải là chị cả không, em đi mua đồ ăn không có ở nhà." Chạng vạng, Đường Minh Sơn về thì Phong Ngọc Lan đưa một trái lựu cho anh.

Đường Minh Sơn rửa tay sạch sẽ rồi lấy ra một cái chén, vừa tách lựu vừa nói: "Chắc là nhờ người tiện đường mang qua đây, hiện tại

cơ thể chị cả không tiện, anh rể cũng không có thời gian rảnh rỗi, trừ khi có việc quan trọng, bình thường rất ít lên huyện."

Lời này cũng có lý.

Hôm sau, Phong Ngọc Lan đạp xe mang theo ít đồ về quê.

Nguyên Khang cùng A Tráng và Xuyên Tử đang chơi trốn tìm ngoài sân, thấy cô về thì Nguyên Khang và A Tráng đều nhào qua, Xuyên Tử thì đứng cách đó không xa.

"Qua đây nào." Phong Ngọc Lan lấy ra một đống kẹo đưa cho Nguyên Khang và A Tráng: "Đưa cho anh Xuyên Tử ăn nữa nhé."

"Dạ!"

Nguyên Khang lớn tiếng trả lời.

Xuyên Tử có chút ngượng ngùng nhận lấy kẹo mà Nguyên Khang và A Tráng đưa cho, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Phong Ngọc Lan thuận tay sờ sờ cái đầu như cỏ mọc dại của cậu bé: "Ngoan."

Chờ Phong Ngọc Lan dắt xe đạp ra sân sau thì Xuyên Tử mới sờ sờ đầu mình, nói với Nguyên Khang: "Tay của cô thật mềm, không giống bàn tay thô của mẹ anh, đánh rất đau."

Nguyên Khang và A Tráng nghe vậy thì không nói lời nào, nhìn về phía sau ra hiệu không ổn cho Xuyên Tử, cậu bé còn chẳng thèm quay đầu đã co chân bỏ chạy.

"Thằng nhãi con đứng lại cho mẹ!"

Mẹ của Xuyên Tử vai mang sọt, tay cầm cuốc xông lên.

Thật vất vả mới có được chút tâm tư của người mẹ, nghĩ làm việc xong sẽ đến đón con trai về nhà ăn cơm, kết quả lại nghe được

những lời này, không giận làm sao được.

Hiện tại ở nhà chỉ có một mình mẹ Đường, bà đang giã mớ hạch đào mà anh hai Đường cùng với một nhóm thanh niên đào từ trong núi về.

Khoảng hơn nửa sọt.

Nghe thấy bên ngoài vọng vào tiếng của Phong Ngọc Lan nên bà lập tức bỏ dở việc trong tay chạy ra ngoài đón tiếp, thấy chỉ có một mình cô về thì cười nói: "Mẹ còn tính hai ngày nữa kêu Văn Tuệ mang qua bên đó ít hạch đào, con trở về thật đúng lúc, mẹ vừa mới hái vào hôm qua, đã giã xong rồi."

Phong Ngọc Lan cất xe đạp rồi lại đem mấy món đồ mình lấy được ra đưa cho mẹ Đường, cô ngồi xuống nếm thử một miếng, ừm, hơi ngọt nhưng ăn rất ngon, chỉ là có một ít ở bên trong đã bị hỏng rồi, còn có mấy quả đã bị sóc gặm hết nữa bên, nhìn từ phía trước thì thấy vẫn ổn nhưng nhìn từ phía ngược lại thì đã thấy được một cái lỗ lớn.

"Rất ngon đó, ở trong núi có nhiều không ạ?"

Mẹ Đường đặt đồ lên cái bàn trong nhà chính, lại cầm một quả lựu lớn đi ra, nghe vậy thì cất giọng nói: "Nhiều chứ, chỉ là ở chỗ cao, không dễ lấy được, hơn nữa càng ở trên cao thì càng có nhiều chim tới ăn."

"Con không ăn lựu đâu mẹ ạ, chị cả đã cho người mang đến nhà ngang rất nhiều rồi, con với Minh Sơn còn đang sợ ăn không kịp sẽ hỏng, đang định mang trả về một ít đây."

"Sao lại tự mình mang về, để chị cả con nhờ người tiện đường cầm về là được." Mẹ Đường biết Phong Ngọc Lan thích sạch sẽ nên sau khi rửa sạch sẽ rồi mới nhét vào tay cô: "Thứ này cũng thật hiếm có, cây lựu trong nhà chị cả con mỗi năm ra quả đều rất to và ngọt, không mua được ở chỗ nào khác!"

“Quả thật là rất ngọt.” Phong Ngọc Lan bất đắc dĩ nhận lấy: “Nghe chị cả nói cây lựu đó cũng đã có tuổi rồi.”

Chương 82: Chương 82

"Cũng không phải, vốn dĩ là có bốn cây, sau gặp phải hỏa hoạn thì chỉ còn lại một cây, hiện tại nhà họ xây ở phía sau, vị trí của cây lựu kia cũng chưa từng thay đổi."

Mẹ Đường lơ đãng nhắc lại chuyện cũ, lại nói đến chuyện nôn nghén nghiêm trọng của chị dâu họ, ăn cái gì nôn ra cái đó, lúc vừa có được trái lựu bà đã lập tức đưa sang đó nhưng cũng ăn không vô.

"Nghiêm trọng như vậy, có đến bệnh viện xem thử chưa ạ?"

"Có đến viện khám rồi, bác sĩ cũng nói không có biện pháp nào, chỉ có thể tạm thời ăn uống ít lại, chờ sau khi ổn định rồi sẽ ăn nhiều hơn. Biết là vậy nhưng mọi người không thấy nó đã gầy đến mức nào đâu, bụng thì lớn mà mặt mũi cũng đã hóp lại hết rồi."

Nghe mẹ Đường nói những chuyện xảy ra gần đây, Phong Ngọc Lan chia trái lựu ra làm hai nửa, một nửa để cho mẹ Đường và cô ăn chung, sau đó Nguyên Khang và A Tráng đi vào, Phong Ngọc Lan tách phần còn chừa lại cho bọn nhỏ ăn.

"Xuyên Tử đâu?"

"Chạy mất rồi ạ."

A Tráng nói.

Nguyên Khang còn đang ngậm đầy lựu, nghe A Tráng nói vậy thì gật đầu.

Tay của hai đứa nhỏ hơi bẩn nên Phong Ngọc Lan và mẹ Đường đút cho hai đứa ăn.

Sau khi ăn xong thì để bọn nhỏ đi rửa tay rửa mặt.

Hôm nay Đường Văn Tuệ lên trấn trên họp chợ, còn ghé nhà bà ngoại bên kia để thăm cậu cho nên tới giờ mới trở về. Vừa về tới sân nhà thì đã nghe Nguyên Khang hớn hở nói mẹ đã về.

"Chị dâu ba đã về rồi sao?"

"Ừ." Phong Ngọc Lan đáp lời, cô đang ở dưới bếp với mẹ Đường để làm cơm trưa.

Đường Văn Tuệ đặt cái sọt trong nhà chính, lau mồ hôi trên trán, rửa sạch tay chân rồi mới bước vào nhà bếp: "Mợ cả không có ở nhà, cậu giữ con ở lại ăn cơm, con thấy chị dâu họ không vui lắm nên lập tức quay về."

Nghe vậy thì mẹ Đường lắc đầu: "Cô ta chính là người như vậy, chúng ta về nhà ăn cũng vậy thôi, chị dâu con còn mua rất nhiều đồ đến kìa."

Phong Ngọc Lan từng nghe nói về người chị dâu cả này, thật ra thì cũng không phải là người xấu, chỉ là ở thời đại này, lương thực rất quý giá.

Nếu gia đình có nhiều người, em út trong nhà cũng đã lớn như Đường Văn Tuệ thì gia đình sẽ có thể tích được nhiều điểm làm việc hơn, vì vậy mà cuộc sống hằng ngày cũng thoải mái hơn.

Nhưng nếu trong nhà có ít người trưởng thành, lại có nhiều trẻ nhỏ thì sống qua ngày cũng rất khó khăn.

Mẹ Đường có một anh trai, hai em gái, cha mẹ đã qua đời, vợ chồng cậu cả sinh được một trai hai gái, con gái nhỏ còn chưa kịp nuôi lớn nên chỉ còn một đứa con gái lớn ở cùng.

Cô con gái đi lấy chồng thì trong nhà chỉ còn vợ chồng cậu cả, con trai cùng con dâu.

Chị dâu họ vào cửa năm đầu tiên đã sinh đôi được hai đứa con trai, đây là chuyện vui, giúp nhà họ thêm con thêm cháu.

Qua hai năm lại sinh thêm một cặp trai gái, năm sau lại sinh thêm một đứa con gái, năm rồi vừa mới sinh thêm một bé trai, hiện giờ vẫn còn ôm trong n.g.ự.c không thể đi đâu.

Tổng cộng có sáu đứa nhỏ.

Người lớn trong nhà có mười bốn người, hơn nữa cậu mợ cả cũng ngày một già đi, điểm công việc tất nhiên không thể so được với thời còn trẻ, trong nhà mỗi ngày đều trôi qua trong cảnh túng thiếu.

Nếu một cô gái trẻ tuổi ở lại đó ăn cơm thì ít nhiều cũng sẽ ăn hai chén, phần này đủ để cho hai nhóc choai choai ăn no nên dĩ nhiên là chị dâu họ không vui.

Đường Văn Tuệ hừ nhẹ một tiếng: "Con cũng không có bụng dạ nào mà ăn bữa cơm kia, con mang nhiều đồ như vậy mà còn bị người ta mặt nặng mày nhẹ, con cũng không muốn ở lại đó nhìn đâu!"

Cô ấy vừa nói vừa hỗ trợ rửa sạch nguyên liệu, sau đó ngồi bên cạnh Phong Ngọc Lan, khoác lấy cánh tay cô rồi nói: "Chị ta còn muốn làm mai cho em nữa, nếu không phải sợ cậu cả khó xử thì em sẽ không nhịn chị ta đâu."

Vợ chồng cậu cả đối xử với nhà họ rất tốt, phần tình cảm này họ vẫn luôn ghi nhớ.

“Làm mai? Nhưng em mới có mười lăm tuổi mà.”

Phong Ngọc Lan nhíu mày.

“Đúng đó, hơn nữa người kia là em họ của chị ta, chị dâu ba, chị không biết chứ tên đó là một kẻ ăn chơi lêu lổng! Ngày nào không về nhà thì tự biết là đang la cà ở bên ngoài.” Đường Văn Tuệ vừa nói xong thì đã bị mẹ Đường quát.

“Vừa mới nói xong mà con đã quên! Không cần quan tâm người ta tốt hay xấu, người chưa từng tiếp xúc qua thì không nên nghe lời đồn đãi của người khác, sao cứ phải nói hùa theo người ta làm gì? Chúng ta ít giáp mặt là được.”

Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ nghe xong thì bật cười.

“Dạ dạ dạ, nếu tới lúc ăn Tết mà còn nhắc lại chuyện này mẹ nhớ phải từ chối đó nha, con không muốn gả chồng đâu.”

“Gả chồng? Ai gả chồng?”

Cha Đường ôm Nguyên Khang đi vào hỏi.

“Cha.” Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ đồng loạt thưa.

“Ừ.” Cha Đường gật đầu liên tục, mỉm cười nhìn Phong Ngọc Lan: “Đã ăn hạch đào chưa? Ăn tươi thì rất ngon nhưng phơi khô rồi thì hương vị cũng bình thường.”

“Đã ăn rồi, rất ngon ạ.” Phong Ngọc Lan gật đầu.

“Vừa rồi nói gả chồng gì đó? Con còn nhỏ như vậy, phải ở nhà thêm mấy năm.” Cha Đường lại nói với Đường Văn Tuệ.

“Con nói chị dâu họ...”

Sau khi Đường Văn Tuệ nói xong thì cha Đường lắc đầu: “Nó nhiệt tình với chuyện này như vậy chẳng qua là muốn nhờ vào quan hệ

của thằng ba để đưa em họ của nó vào xưởng giấy thôi. Tính toán thật là hay, nhưng chuyện này còn tùy vào chúng ta có đồng ý hay không."

Không lâu sau thì vợ chồng anh hai Đường cũng trở về.

Chị dâu hai Đường đã mấy ngày không gặp Phong Ngọc Lan, lúc ăn cơm thì cô ta và Đường Văn Tuệ đều ngồi ở hai bên trái phải nên Nguyên Khang bị đẩy ra ngoài.

Nguyên Khang chỉ có thể đến ngồi cạnh anh hai Đường.

Sau khi mọi người ăn cơm xong và cùng nhau dọn dẹp thì cha Đường và anh hai Đường đã đi đến chỗ đội xây nhà giúp đỡ, hiện tại chuyện đồng áng cũng không có gì nhiều, đa số là đi phụ giúp công việc cho người khác, hoặc là tự mình lên núi kiếm việc làm.

Chị dâu hai Đường phụ giúp mang hạch đào ra, trực tiếp đổ vào trong một cái túi: "Cái này chưa được rửa qua, em mang về rửa sạch rồi hẵng ăn, cứ để trên đất là được, thứ này cũng không dễ hư."

"Vâng."

Sau khi Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ dọn sân sạch sẽ thì mẹ Đường cũng đã từ vườn ra quay lại, mang về hơn nửa sọt thực phẩm.

Sau khi nhét cho Phong Ngọc Lan một sọt nhỏ thì mẹ Đường và chị dâu hai Đường đã cột nó lên yên sau xe đạp, cuối cùng vẫn chưa yên tâm mà dùng một miếng vải lớn bọc lại, thắt thành một cái quai ở phía trên để Phong Ngọc Lan có thể choàng qua vai.

Đây là phòng ngừa sự cố.

Phong Ngọc Lan tới cả xuống xe cũng khó khăn, cô cười không ngừng, mấy người chị hai Đường cũng thấy hình tượng này có chút

buồn cười. Sau khi cả đám người cười hì hì được một lúc thì Phong Ngọc Lan gọi Nguyên Khang qua, vươn tay sờ cái đầu nhỏ của nhóc.

"Mẹ đi nhé."

"Dạ."

Nguyên Khang gật đầu.

Qua một thời gian nữa là sinh nhật của bác cả Đường, lúc đó họ sẽ quay về.

Lúc Phong Ngọc Lan trở lại nhà ngang thì bác Ngô liếc nhìn chiếc giỏ của cô vài cái, sau đó cười tủm tỉm kêu chị dâu Vương đang phơi quần áo qua giúp đỡ.

"Ai dà, cột chắc thật đó." Chị dâu Vương vừa giúp đỡ Phong Ngọc Lan tháo mảnh vải, vừa cười vừa nói.

"Đúng đó." Phong Ngọc Lan đeo cái giỏ lên lưng sau đó trèo lên xe đạp, cảm ơn chị dâu Vương rồi trở về nhà.

Sau khi sắp xếp xong đồ đạc thì Phong Ngọc Lan chuẩn bị đun nước gội đầu, chị dâu hai Ngô lại cười tủm tỉm bước sang, hạ giọng nói: "Hôm nay có người tới bán khoai lang, chị mua hơi nhiều một chút, em ăn không? Chị chia một ít cho em.

"Khoai lang đỏ sao?"

Phong Ngọc Lan sửng sốt hỏi.

"Không phải, là khoai lang trắng, to như này, ăn sống cũng rất ngọt, có thể dùng để xào với thịt."

Chị dâu hai Ngô huơ tay múa chân một chút.

Phong Ngọc Lan đã hiểu: "Để em xem thử."

“Đi.” Chị dâu hai Ngô gật đầu, dắt cô về nhà mình, tất cả đều đang được để trong sọt trúc, không lớn không nhỏ, đã được rửa sạch bùn đất.

Phong Ngọc Lan lựa mười củ, hết hai mao tiền.

Mang về đến nhà thì cô gọt thử một củ ra nếm, hơi sượng, chưa chín hẳn nhưng vẫn rất ngon và ngọt.

Khi Đường Minh Sơn trở về thì anh được nhét cho một củ khoai lang đã gọt vỏ, hai, ba miếng là đã ăn xong củ khoai, rất nhanh củ thứ hai đã được gọt xong, Phong Ngọc Lan làm ra vẻ cô không muốn ăn nên anh đã giải quyết nó luôn.

“Còn chưa chín hẳn, để ít hôm nữa thì sẽ càng ngon.”

Đường Minh Sơn cười nói.

“Đúng vậy.” Phong Ngọc Lan gật đầu, thấy cô bé nhà bên cạnh cũng đang ngồi gặm khoai, chị dâu Triệu còn đang chuẩn bị xào khoai lang lên ăn, Phong Ngọc Lan hỏi Đường Minh Sơn: “Anh có thích xào lên không?”

“Anh thích ăn sống.”

Đường Minh Sơn nói.

Phong Ngọc Lan cười mỉm: “Em cũng vậy, thế thì không cần phải làm khoai lang xào thịt nữa.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, lúc Đường Minh Sơn ăn cơm xong rồi xuống lầu tìm người chơi bóng thì đám Quân Tử tới tìm Phong Ngọc Lan, vì thế Phong Ngọc Lan đã giảng bài cho bọn chúng.

Chờ đến khi Đường Minh Sơn về nhà thì anh nói với Phong Ngọc Lan: “Lúc nãy thầy Vương có tới, nói ngày mốt trường học có kỳ thi, chỉ cần có mặt trước tám giờ rưỡi sáng là được.”

“Có cần mang theo gì không?”

“Mang giấy chứng minh, còn có bút nữa là được.”

Phong Ngọc Lan gật đầu ghi nhớ: “Sao không mời thầy Vương vào ngồi một chút?”

“Thầy ấy đi dạo nên thuận đường qua đây.” Đường Minh Sơn tắm xong rồi đi lên, tóc vẫn còn hơi ướt, lúc này đang dùng khăn lông lau tóc: “Lần sau chính thức mời thầy đến dùng cơm?”

“Được.”

Chương 83: Chương 83

Bây giờ đã là tháng mười, buổi tối ngủ chưa được bao lâu thì trời đổ mưa, sáng hôm sau mở cửa ra có thể ngửi thấy mùi bùn đất nhàn nhạt.

Phía sau nhà ngang là một khu rừng nhỏ, bên cạnh là nhà tự xây và đất canh tác, nên có thể ngửi được mùi nồng của đất canh tác.

Sau khi Phong Ngọc Lan rửa mặt xong, cô quay lại rửa rau, chị dâu hai Ngô bước ra từ cửa với sắc mặt không mấy tươi tỉnh.

"Chị ngủ không ngon sao?" Phong Ngọc Lan tiện miệng hỏi.

Chị dâu hai Ngô sờ vào cổ mình: "Mấy hôm nay nóng lạnh thất thường, buổi tối anh nhà chị trở mình một cái là quấn hết chăn đi, không lạnh sao được? Buổi tối ho quá, không ngủ được."

Đang nói chuyện, anh hai Ngô vừa đi ra ngoài vừa ngáp ngủ, đúng lúc nghe thấy cô vợ trẻ của mình nói câu này, anh hai Ngô nói câu lấy lòng: "Thế thì tối nay em đi ngủ trước xong anh ngủ sau."

"Thôi không cần đâu, trừ khi anh ngủ dưới đất, nếu em mà ngủ trước thì khi tỉnh dậy, anh vẫn sẽ quấn hết chăn vào người mình thôi." Chị dâu hai Ngô nói câu này đã khiến những người đang rửa mặt, rửa rau phải bật cười, Phong Ngọc Lan cũng cười rồi mang rổ rau cải thìa vừa rửa sạch đi về.

Buổi sáng ăn mì trứng chiên, bỏ thêm cải thìa vào ăn vừa ngon vừa giòn.

Khi Đường Minh Sơn ra khỏi nhà, Phong Ngọc Lan đưa cho anh chiếc ô màu xanh: “Em thấy buổi chiều trời lại mưa.”

“Được.”

Đường Minh Sơn cầm lấy chiếc ô, nhìn cô cười: "Buổi tối anh sẽ mang đồ ăn ngon về cho em.”

“Vậy em sẽ chờ anh nhé.”

Phong Ngọc Lan khẽ mỉm cười rồi gật đầu.

Đường Minh Sơn vừa ra khỏi nhà chưa được bao lâu, Triệu Thiên ở sát vách cũng rời khỏi nhà, lớn tiếng gọi Đường Minh Sơn bảo anh chờ mình.

Bị chị dâu Triệu cười mắng: “Anh tưởng mình vẫn còn đi học sao? Còn muốn người ta đợi anh cùng đi.”

Nghe thấy tiếng hắt xì của Niếp Niếp, Phong Ngọc Lan mặc thêm một chiếc áo được Đường Minh Sơn dùng phiếu vải mua cho cô.

Cô tết mái tóc dài ra sau lưng, xách chiếc giỏ tre ra ngoài mua đồ.

Chị dâu Triệu đang cõng bé Niếp Niếp trên lưng, Phong Ngọc Lan chạy lên giúp: “Bị cảm lạnh sao?”

“Không hẳn.” Chị dâu Triệu khẽ thở dài: "Con bé này dễ bị cảm khi thay đổi thời tiết, tối hôm qua còn hơi ho, sáng ra nói chuyện thì giọng khàn đặc, chị phải cõng con bé lên bệnh viện huyện để kiểm tra xem sao.”

“Vậy chúng ta đi cùng nhau nhé.”

“Được.”

Khi xuống dưới tầng còn gặp thím ba Lưu và những người khác, thế là một nhóm người cùng đi đến bệnh viện huyện.

Sau khi mua rau củ xong, Phong Ngọc Lan cũng không đi dạo, về nhà thì bắt đầu đọc sách, đọc được một nửa thì cô thấy hơi đói nên ăn một củ khoai lang.

Sắp đến trưa, một người chị dâu mang đến mười quả hồng, hồng này là hồng giòn, gọt vỏ xong mới ăn được, vừa giòn vừa ngọt, đây là lần đầu tiên Phong Ngọc Lan ăn loại quả này, trước kia cô toàn ăn hồng mềm.

Vị khá ngon.

Phong Ngọc Lan vừa ăn hồng giòn, vừa lấy những tờ báo cô từng đọc lúc trước, và sao chép địa chỉ được đánh dấu của câu lạc bộ văn học vào tập sách.

Ở thời đại này, dù là tiểu thuyết hay là văn học, không được dùng viết quá lộ liễu mà phải dùng từ có chọn lọc, vì một khi viết sai những chữ này sẽ bị cạo nửa đầu rồi diễu hành trên phố.

Nhưng dạo gần đây, Phong Ngọc Lan phát hiện trên báo có mục truyện ngắn cho trẻ em.

So sánh địa chỉ thì thấy giống với địa chỉ của tờ báo cũ lúc trước, xem lại tờ báo gốc thì không thấy có mục nào như vậy.

Có lẽ là mới được thêm vào.

Phong Ngọc Lan suy nghĩ, lấy bút chì ra bắt đầu phác thảo một câu chuyện dành cho trẻ em và ý nghĩa giáo dục.

Sau nhiều lần sửa đổi, cô không vội vàng đi đến bưu điện để gửi thư mà cô ở nhà tiếp tục làm những việc mình muốn làm.

Chị dâu Triệu trở về nhà sau giờ cơm trưa, hỏi ra mới biết Niếp Niếp phải truyền hai chai nước ở bệnh viện.

Mắt của chị dâu Triệu vẫn đỏ, lúc này nói với chị dâu Trương và Phong Ngọc Lan: "Là sơ suất của chị, bác sĩ nói cổ họng của con bé bị sưng, nếu đến chậm một chút là con bé bị viêm phổi rồi."

Hai người nhanh chóng an ủi cô ấy, thấy Niếp Niếp mệt mỏi dựa vào lòng cô ấy, Phong Ngọc Lan và chị dâu Trương cũng không trêu con bé nữa, chỉ xoa đầu con bé.

Yến Tử bị ch.ảy nước mũi một ít nhưng vẫn cười nói vui vẻ, chị dâu Trương không yên tâm, bảo cô bé há miệng ra để mình xem họng, sau khi không thấy gì khác, cô ấy dặn cô bé không được nghịch nước nữa.

Phong Ngọc Lan tìm thấy lọ mứt lê chị dâu đưa cho lần trước, ngâm vào nước nóng, cho một ít đường vào, tặng cho nhà bên cạnh.

Chị dâu Triệu vô cùng cảm động: "Làm phiền em quá."

"Chị nói gì thế chứ?" Phong Ngọc Lan thấy rất vui khi Niếp Niếp uống nó, dù sao thì thứ này cũng có một chút hương vị.

Khoảng hơn ba giờ chiều trời đổ mưa lớn.

Mưa rất to.

Phong Ngọc Lan lấy bát đũa và cả bếp lò, nồi mang vào trong nhà, vì gió lớn nên mưa hắt hết lên hành lang.

Còn rơm củi đã được chất thành đống ở phía dưới giá gỗ sau khi vào thu.

Khi Đường Minh Sơn trở về, ống quần của anh đã được kéo lên, nhưng dù như thế thì phần thân trên vẫn bị ướt một chút.

Anh cầm theo sáu miếng đậu phụ.

“Nhà của một người công nhân cắt đậu phụ, hôm qua anh ấy đã hỏi giúp, anh và Triệu Thiên cũng nhớ tên nên lúc chiều người nhà anh ấy mang đậu phụ đến cửa của nhà máy sản xuất giấy.”

Đúng là lâu lắm rồi Phong Ngọc Lan chưa ăn đậu phụ.

“Một bát canh rau cải xanh cộng thêm đậu phụ Ma Bà, được không?”

Đường Minh Sơn lấy khăn mặt lau tóc vừa cười vừa hỏi.

“Anh nấu?”

“Ừ, anh nấu.” Đường Minh Sơn gật đầu: "Anh thấy anh nấu món đậu phụ Ma Bà khá ngon, ăn thử chút nhé.”

“Vậy em làm phụ bếp cho anh”, Phong Ngọc Lan nhớ tới những thứ mình viết, nên đọc lại một lượt cho anh nghe: "Anh thấy em viết như thế có được không? Có thể gửi đến bưu điện không?”

“Gửi được, đề tài rất mới mẻ.” Đường Minh Sơn khen ngợi nói: "Bình thường thì truyện cho trẻ con sẽ ít khi xuất hiện những thứ tối nghĩa, yên tâm.”

“Anh nói như thế thì em cũng yên tâm hơn, vậy sáng mai em sẽ đến bưu điện ký gửi, nhà mình còn tem không anh?”

“Còn đấy, để hết ở trong ngăn tủ đầu tiên ấy, anh dùng vải bố cuộn nó lại đấy.”

Đường Minh Sơn vừa thái đậu vừa quay sang.

Còn Triệu Thiên đang ôm bé Niếp Niếp đau lòng không thôi, chị dâu Triệu vẫn đang tự trách mình: “Cũng không hoàn toàn là lỗi của em, anh thấy con bé chỉ ho mấy tiếng, vẫn ăn được ngủ được, chỉ thấy con bé cảm lạnh một chút, lần sau chúng ta để ý hơn là được.”

Chị dâu Triệu nức nở: “Ừm.”

Điều cô ấy hối hận không chỉ là ở việc mình không để ý đến biểu hiện khác lạ của con cái, mà còn là phản ứng của Niếp Niếp, cô bé không được khỏe cũng không biết đường nói với cha mẹ, không lẽ lúc trước ở dưới quê cũng như thế này?

Hoặc là ông bà bắt con bé phải chịu?

Chị dâu Triệu không dám nghĩ đến, quay sang nói: "Buổi tối em ăn cháo với Niếp Niếp, anh ăn màn thầu đi."

"Ăn cùng anh đi."

Nấu thức ăn xong, bên ngoài vẫn mưa to như thế, Phong Ngọc Lan đóng cửa lại rồi ăn cơm.

Như Đường Minh Sơn đã nói, đậu phụ Ma Bà anh làm rất ngon và vị rất vừa vặn.

Ăn xong, Đường Minh Sơn ra ao múc một thau nước về rửa mặt, sau đó ngâm chân trong nước nóng, rồi tắt đèn đi ngủ.

Mưa to quá nên chẳng muốn đi đâu.

Nghe tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ gỗ, Phong Ngọc Lan chui đầu vào vai của Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, hai người không nói gì.

Có lẽ là rảnh rỗi quá nên không ngủ được, hoặc có lẽ là do sống chung mấy tháng nên bây giờ trong lòng đã có đáp án, nên Đường Minh Sơn nắm lấy tay của cô, thì thầm vào tai cô, Phong Ngọc Lan đỏ mặt, khẽ gật đầu.

Tất cả những âm thanh trong phòng đều bị tiếng mưa che giấu, cho đến gần sáng hôm sau, Phong Ngọc Lan mới mơ mơ màng màng đi ngủ.

Hôm nay Đường Minh Sơn không đến nhà máy sản xuất giấy, anh nhờ Triệu Thiên xin nghỉ giúp mình.

Sáng sớm anh đun nước nóng để Phong Ngọc Lan lau người, cô rất buồn ngủ, đẩy anh hai cái rồi lại ngủ tiếp.

Việc nên làm cũng làm rồi, cô ngại ngùng cũng không chống cự lại được cơn buồn ngủ.

Đường Minh Sơn cứ giữ lấy cô như thế, đến hơn mười một giờ, anh mới đi mua thức ăn, về nhà nấu một ít cháo rau cải thìa và luộc thêm sáu quả trứng, gọi Phong Ngọc Lan dậy ăn.

Phong Ngọc Lan ngáp ngủ rồi đi rửa mặt, ăn một bát cháo, hai quả trứng rồi lại lên giường nằm tiếp.

"Anh xoa bóp cho em nhé."

Đường Minh Sơn xoa bóp toàn thân cho cô.

Phong Ngọc Lan lầm bầm một lúc rồi lại ngủ.

Đường Minh Sơn mỉm cười, ôm cô ngủ một lát và thức dậy lúc năm giờ hơn để hấp bánh bao trắng và làm hai món xào.

Phong Ngọc Lan cảm thấy mình như con sâu gạo: "Em chưa đi gửi thư."

"Sáng nay anh gửi rồi, anh mang đến địa chỉ em ghi ở trong quyển sổ ấy."

Phong Ngọc Lan hừ một tiếng: "Nếu không phải tại anh thì em cũng đi gửi được rồi."

"Anh xin lỗi." Đường Minh Sơn gượng gạo hôn lên má cô một cái: "Tha lỗi cho anh nhé."

"Mặt dày."

Phong Ngọc Lan đẩy đầu anh ra, ngâm chân rửa tay, vừa định về nhà thì lại nghe thấy tiếng mưa rơi.

"Lại mưa rồi, quần áo giặt còn chưa khô." Thím Điền đứng trước cửa nhà phàn nàn.

"Đúng rồi đấy." Thím Vương cũng gật đầu đồng tình: "Tôi đành phải dùng giá sấy bằng tre gác bếp để hong đồ."

Nhà của Đường Minh Sơn bọn họ cũng có giá sấy bằng tre, là thứ được đan bằng tre giống một cái lồng, đặt một cái lò ở trong, phần trên đỉnh có thể để quần áo lên hoặc đặt thứ gì đó.

Nhưng phải giữ, hoặc phải kê cao hơn một chút, nếu không rất dễ xảy ra tai nạn.

Chương 84: Chương 84

Ban ngày Phong Ngọc Lan ngủ nhiều quá, nên bây giờ không có ý định đi ngủ, dựa vào người Đường Minh Sơn, hai người ngồi nhìn ngọn lửa dưới ánh đèn dầu.

Tay của Đường Minh Sơn đặt lên eo của Phong Ngọc Lan, lúc này anh không dừng lại, nhẹ nhàng xoa bóp cho cô.

Ngày tháng cứ trôi đi, hình như từ sau khi phát sinh quan hệ, ngày thường hai người thân mật với nhau hơn, tiếp xúc thân thể nhiều hơn, nhưng còn lại cũng không có nhiều thay đổi.

Phong Ngọc Lan nói với Đường Minh Sơn rằng mấy năm gần đây cô chưa có ý định có con.

Đường Minh Sơn tôn trọng sự lựa chọn của cô.

Vốn dĩ Phong Ngọc Lan sợ rằng mình sẽ trúng thưởng ngay đêm đầu tiên, may mà tháng thứ hai "họ hàng" đến chơi đúng dịp.

Sinh nhật của bác cả Đường khá sôi nổi, họ đưa Nguyên Khang đến nhà ngang chơi.

Sức khỏe của Nguyên Khang vẫn tốt, trời lạnh cũng không bị cảm, cũng không bị ch.ảy nước mũi luôn.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn chăm sóc rất chu đáo, khi lấy phiếu vải, Đường Minh Sơn mua khá nhiều vải bông, học may đồ với Phong Ngọc Lan.

Anh may đồ cho Nguyên Khang và Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan cũng may cho anh.

May cho Nguyên Khang hơi xấu một chút nhưng ấm là được, may cho Phong Ngọc Lan cũng rất cẩn thận, cô mặc lên rất vừa.

Phong Ngọc Lan khen khéo tay quá.

Tóm lại là khi cả nhà mặc đồ mới ra ngoài thì chỉ có đồ của Nguyên Khang là xấu nhất.

Nhưng tính của thằng bé rất kiêu, mỗi khi có ai hỏi ai may đồ cho, Nguyên Khang ngẩng đầu vỗ n.g.ự.c nói: "Cha của cháu làm đấy, đây là lần đầu tiên cha may đồ, còn may cho cả mẹ nữa!"

Thế là ở nhà ngang, Đường Minh Sơn được làm chồng người ta, bắt đầu bị nửa kia so sánh với chồng nhà người ta.

Một vị lãnh đạo nữ của nhà máy sản xuất giấy nghe được chuyện này đã cố ý tổ chức một cuộc họp.

"... Chuyện kỹ thuật viên Tiểu Đường may đồ cho con và vợ, mọi người đều nghe rồi đúng không? Người ta hay biến cuộc sống trở nên nồng nhiệt quả không sai."

"Nhà không chỉ là nhà của riêng các đồng chí nữ, các cô ấy phải chăm sóc con cái, phục vụ người già, còn phải quan tâm đến chồng, mọi việc từ lớn đến nhỏ, từ già đến trẻ đều do một tay các đồng chí nữ làm, là một người đàn ông, các anh nên về nhà giúp họ một chút, các đồng chí nữ sẽ vui lắm đấy..."

Không biết liệu có phải buổi họp đã phát huy tác dụng hay không, chị dâu Trương và những người khác đều cảm thấy chồng mình đã chịu khó hơn rất nhiều.

Mà là hàng xóm của Phong Ngọc Lan, sáng sớm ngày ra Triệu Thiên đã bắt đầu chăm chỉ, chị dâu Trương khẽ cười nhưng ẩn sâu trong đó là sự hạnh phúc, cũng không đi ra ngoài khoe khoang.

Hôm nay có chị dâu Triệu và thím Vương hẹn Phong Ngọc Lan đến tòa nhà thương mại lớn nhất huyện để xem đồ rửa mặt gì đó.

Dạo gần đây không mưa nữa, thời tiết chuyển lạnh, mặt cũng bị khô ráp, dù là người lớn hay trẻ con thì đều bị như vậy.

Đúng lúc dùng hết đồ rửa mặt ở trong nhà, Phong Ngọc Lan dắt theo Nguyên Khang đi cùng với họ.

Những thứ như tòa nhà thương mại, hơn nữa đều phải dùng vé, người lớn thì nhìn quen cả mắt, trẻ con thì lại phấn khích nắm c.h.ặ.t t.a.y người lớn, ngó đông ngó tây liên tục.

Nếu phát hiện ra thứ gì đó vui vui, có thể nháy mắt ra hiệu cho nhau, rồi bụm miệng cười lén.

Nguyên Khang cười hì hì mấy lần liền, Phong Ngọc Lan cúi người bế nó lên hỏi: "Con cười gì thế?"

"Mẹ, mẹ nhìn cái kia đi."

Nó ghé vào tai Phong Ngọc Lan nói.

Phong Ngọc Lan nhìn theo lời nó nói, hóa ra là có một cậu thanh niên đang thoa phấn, hiếm khi thấy đàn ông làm như vậy nên thu hút ánh nhìn của người khác là đương nhiên.

Cậu thanh niên đó không quan tâm đến ánh nhìn của mọi người, nghiêm túc chọn lựa rồi chọn ra được ba hộp: "Phiền lấy giúp tôi một cái bút và một tờ giấy sạch."

"Dạ vâng."

Người kia đem bút và giấy cho cậu ta.

Cậu thanh niên mỉm cười và viết một dòng chữ.

Người bên cạnh tò mò nhìn lén sang: "Ra là viết cho người trong lòng."

Cậu thanh niên cười: "Gửi cho vợ tôi."

Thím Vương nheo mắt nhìn người kia một lúc, kéo tay chị dâu Triệu và Phong Ngọc Lan: "Người này là anh rể của tiếp quản công việc của lão Lý, tên gì nhỉ..."

Bà ta quên tên mất rồi.

Phong Ngọc Lan chỉ biết người tiếp quản công việc của chú Lý là ai, anh rể của anh ấy thì cô không biết.

Chị dâu Triệu gãi đầu nói nhỏ: "Từ Hướng Sơn?"

"Đúng đúng đúng!"

Thím Vương gật đầu liên tục: "Chính là người đó!"

"Thương vợ thật đấy!" Chị dâu Triệu xúc động: "Anh nhà em ấy, nếu để anh ấy mua quà gì tặng vợ thì em thật sự có thể vừa ngủ vừa cười thành tiếng được luôn!"

"Thì ai bảo là không phải đâu." Thím Vương cũng gật đầu.

Phong Ngọc Lan không tiếp chuyện, nhưng cô cảm thấy Đường Minh Sơn sẽ không mua những món như vậy, anh sẽ mua những món khác.

Kết quả là khi Đường Minh Sơn trở về vào chập tối, anh lấy ra một cái hộp đặt trước mặt cô: "Nghe nói đây là phấn ngọc trai từ vùng duyên hải, bôi kem dưỡng ẩm xong bôi cái này lên, da sẽ đẹp hơn."

Phong Ngọc Lan cầm lấy rồi nhìn cẩn thận, không phải kiểu được bán ở tòa nhà thương mại trên huyện, kiểu này là loại tốt hơn, hạt phấn nhỏ, lượng phấn cũng nhiều.

"Anh nhờ người mua sao?"

Đường Minh Sơn gật đầu: "Anh tích góp tiền riêng của anh, giờ thì hết sạch rồi, em xem như là anh chưa từng giấu tiền nhé?"

Mỗi tháng được phát lương, Đường Minh Sơn đều đưa về hết, nói là khoản tiền riêng ấy là từ nguồn tiền của công việc khác hay gì đó, Phong Ngọc Lan hừ nhẹ, đưa cho Nguyên Khang, bảo nó đặt lên trên cái bàn nhỏ trong phòng.

"Vậy thì cứ coi như là không biết đi."

"Cảm ơn đồng chí A Lan."

"Cũng phải cảm ơn đồng chí Minh Sơn, em thích nó lắm."

Hai người nhìn nhau cười.

Nhân lúc Nguyên Khang vẫn chưa đi ra, Đường Minh Sơn cúi đầu xuống hôn lên môi cô, khi Nguyên Khang vén rèm đi ra thì anh đã lùi lại.

Nguyên Khang chỉ thấy mặt mẹ nó đỏ lên, còn cha nó thì vẫn bình chân như vại.

"Mẹ ốm sao?"

Nó nhớ đến lúc anh Xuyên Tử bị ốm, cũng đỏ mặt như này.

Đường Minh Sơn bế nó lên: "Đến giờ đi tắm rồi."

Vừa hay Phong Ngọc Lan đun nước tắm, thế là nắm đầu thằng bé lôi xuống tầng trệt.

Bên này thì Triệu Thiên nhìn vợ mình mấy lần, không dám nói gì, cuối cùng ho nhẹ một cái, giống như muốn nói cái gì, nhưng vẫn không nói ra, khiến chị dâu Triệu muốn vả vào mặt.

"Anh buồn đánh rắm thì cứ đánh đi!"

Triệu Thiên nhấc m.ô.n.g lên, xê ghế dịch ra đằng sau rồi mới nói: "Không biết tên Đường Minh Sơn ấy lôi kéo ai mua được món đó tặng cho em dâu, mua ở ngoài, không phải là chuyện bé đâu, phải thuê người hay gì đó!"

"Anh cũng biết bản lĩnh đàn ông các anh chỉ có tí ti, nên em không so đo chuyện này."

Chị dâu Triệu vừa nghe liền nhớ đến người mình gặp được ở trong tòa nhà thương mại lúc sáng, nên nói với anh ta một tràng: "Bọn em còn bảo các anh sẽ không làm như thế đâu, kết quả là Tiểu Đường nhà người ta đã chuẩn bị quà từ trước."

"Không ngờ rằng Từ Hướng Sơn kia lại yêu vợ đến thế." Triệu Thiên cắn răng rồi vỗ đùi một cái: "Ngày mai đi mua!"

Kết quả là bị vợ đánh vào lưng một cái: "Mua cái rắm! Em có kem dưỡng ẩm rồi mua làm gì nữa! Tiết kiệm tiền đi!"

"Nói một đằng nghĩ một nẻo."

Triệu Thiên nói thầm.

Chị dâu Triệu giận điên người: "Anh giỏi thì anh cũng giấu tiền thuê nhà đi mua đi!"

"Nếu anh giấu, em không được cho anh ngủ ngoài hành lang..."

Nghe thấy tiếng ồn ào sát vách, Nguyên Khang tắm xong nghiêng đầu nói với Phong Ngọc Lan ở bên cạnh: "Nhà thím ấy lại cãi nhau rồi."

“Đấy không phải là cãi nhau.” Phong Ngọc Lan nghĩ một lát rồi giải thích: “Cùng lắm thì gọi là tranh luận.”

Nguyên Khang gật đầu đăm chiêu suy nghĩ, sau đó nói: “Nhà thím lại tranh luận với nhau rồi.”

Đường Minh Sơn bị nó chọc cười: “Con có biết tranh luận có nghĩa là như thế nào không?”

“Là cãi nhau ạ.”

Nguyên Khang chắp tay ra sau lưng như ông cụ non: "Tuy con không hiểu nghĩa của nó là gì, nhưng đấy là tiếng cãi nhau, ở dưới quê con nghe suốt.”

“Nghe với ai?”

“Anh Xuyên Tử ạ, bà nội của anh ấy suốt ngày mắng.” Nguyên Khang lắc đầu: "Anh Xuyên Tử bảo là sau này sẽ không lấy ai hay mắng người khác về làm vợ.”

“Chưa đủ lông đủ cánh mà đã nghĩ đến chuyện lấy vợ?”

Triệu Thiên dựa người vào cửa cười hỏi.

“Vào ngồi đi.” Đường Minh Sơn lôi ghế sang bên cạnh, Triệu Thiên đặt m.ô.n.g ngồi xuống.

“Đàn ông chúng ta sau khi trưởng thành thì ai cũng phải lấy vợ, đương nhiên là phải nghĩ từ sớm rồi.”

Nguyên Khang hơi tức giận kéo tóc mình: "Hơn nữa tóc của anh Xuyên Tử cũng nhiều như tóc con, lớn lên cũng sẽ như nhau!”

Một căn phòng ngập tràn tiếng cười, có cả tiếng cười của chị dâu Triệu, chỉ có Nguyên Khang và Niếp Niếp không biết họ đang cười cái gì.

Niếp Niếp còn hỏi.

“Vậy con gái bọn con khi lớn lên cũng lấy vợ ạ?”

“Không phải, con sẽ đi lấy chồng, khi sang nhà người khác, con sẽ làm mẹ, quên rồi sao?”

Chị dâu Triệu cười.

Nhắc đến chuyện này là Niếp Niếp lại tức giận: “Lần nào cũng là con làm mẹ, con không muốn làm mẹ, con muốn làm cha!”

“Con cũng muốn làm cha, nhưng hai người chỉ muốn con làm con.” Nguyên Khang nghe vậy thì cũng thấy ấm ức theo.

Đường Minh Sơn bế nó ngồi lên đùi: “Làm gì cũng được, miễn vui là được, lúc con sang nhà ông bà chơi không vui sao?”

Hơi ấm ức một chút nhưng hết rồi, Nguyên Khang rúc vào người Đường Minh Sơn cười khanh khách: “Vui lắm ạ!”

Chương 85: Chương 85

ăn cơm, gia đình Phong Ngọc Lan cũng bắt đầu ăn cơm tối.

Khi tiếng sấm sét vang lên, Phong Ngọc Lan vừa mới dọn giường xong, Nguyên Khang đang ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế nhỏ, chờ cô thu dọn xong thì leo lên.

"Có thể đêm nay sẽ có sấm sét, Nguyên Khang có sợ không?"

Phong Ngọc Lan bế Nguyên Khang đặt lên giường, lại kiểm tra cửa sổ đã đóng chưa một lần nữa. Cuối cùng cô cũng biết không đúng chỗ nào, đó là thiếu một cái rèm vải.

Buổi tối đóng lại thì tốt hơn, ban ngày kéo ra thì căn nhà mới sáng sủa.

Đường Minh Sơn trở về từ bên ngoài cùng một cái thùng và một cây đèn dầu, anh tiện tay đóng cửa lớn lại, đèn dầu đã bị gió bên ngoài thổi tắt.

Phong Ngọc Lan quay đầu lại nhìn thấy quần áo của anh đã hơi ướt thì biết bên ngoài đã bắt đầu đổ mưa.

"May mà hai ngày trước chúng ta đã đem hết nồi và bếp lò từ bên ngoài vào trong nhà rồi. Lúc nãy anh đi ngang qua nhà mấy người anh, củi bị ướt hết rồi, nồi niêu chén đĩa cũng bị gió thổi lạch cạch."

Đường Minh Sơn vừa thay chiếc áo ngắn tay và quần đùi mà Phong Ngọc Lan chuẩn bị cho mình vừa nói.

“Anh có nhắc họ không? Nếu không thì ngày mai sẽ khó nhóm lửa lắm đấy.”

“Anh gõ cửa rồi.” Đường Minh Sơn gật đầu.

Nguyên Khang gối đầu lên chiếc gối nhỏ của mình rồi đếm ngón tay.

“Một, hai, ba…”

Đến khi đếm đến mười thì không còn ngón tay nữa, Nguyên Khang bèn ngồi dậy, giơ ngón chân lên đếm tiếp: “Mười một, mười hai…”

Đèn dầu vẫn chưa tắt, Phong Ngọc Lan nằm trong lòng Đường Minh Sơn, mỉm cười nhìn Nguyên Khang đếm số.

Khi Nguyên Khang đếm đến mười lăm, Đường Minh Sơn bỗng lên tiếng: “Hai mươi sáu.”

Nguyên Khang đếm tiếp: “Hai mươi sáu, hai mươi bảy, hai mươi tám, hai mươi chín, ba mươi!”

Nó cực kỳ phấn khích, hai mắt sáng lấp lánh, nhìn Phong Ngọc Lan: “Mẹ! Con biết đếm đến ba mươi này!”

Phong Ngọc Lan nhịn cười, để nó chui vào ổ chăn, dựa vào người mình: “Con có nhớ mẹ đã nói với con là con người có bao nhiêu ngón tay không?”

“Mười ngón, tay trái năm ngón, tay phải năm ngón.”

Nguyên Khang lập tức lắc lắc bàn tay nhỏ nhắn trước mặt cha mẹ.

“Vậy có bao nhiêu ngón chân?”

“Cũng mười ngón.” Bên trong chiếc chăn, gót chân nhỏ của Nguyên Khang khẽ cử động. Theo ý muốn của chủ nhân, ngón cái giật đầu đầu tiên, sau đó ngón chân tiếp theo cũng nhúc nhích.

“Vậy mười cộng mười là bao nhiêu?”

Nguyên Khang nhúc nhích cái m.ô.n.g nhỏ, do dự nói: “Ba mươi?”

Nó vừa mới đếm xong, là ba mươi.

Đường Minh Sơn nghiêm túc nói: “Con đếm lại đi.”

Nguyên Khang thấp thỏm đếm lại lần nữa ở trong chăn, bây giờ thì đếm thế nào cũng không ra ba mươi. Nó hoang mang nhìn Phóng Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan đẩy nó vào giữa hai người: “Con đếm cho cha đi.”

Đường Minh Sơn vẫn tỏ ra nghiêm túc, nhưng vẫn vươn tay ra, chờ nó đếm xong lại đưa chân ra.

“Vẫn là hai mươi! Sao con lại đếm ra ba mươi?”

Nguyên Khang không nghĩ ra được.

“Vì con bị phân tâm, cha vừa chen vào là con đã đếm theo số của cha luôn rồi.”

Bị nhắc nhở một chút, Nguyên Khang chu miệng, tuy nhận sai nhưng vẫn cảm thấy có chỗ không đúng.

Đến khi nó trở về vị trí để đi ngủ, Nguyên Khang ôm lấy cánh tay của Phong Ngọc Lan, nói nhỏ: “Không đúng, rõ ràng là cha tự chen ngang, sao cha lại trách con?”

“Giờ mới hiểu à?” Phong Ngọc Lan bật cười, ôm nó vỗ về: “Lần sau đừng để cha con gạt con.”

“Cha thật là xấu!”

Nguyên Khang chỉ dám nhỏ giọng trách móc. Đường Minh Sơn nghe thấy, duỗi tay xoa đầu nó, Nguyên Khang lập tức vùi đầu vào lòng Phong Ngọc Lan. Lúc này, bên ngoài đã bắt đầu có sấm sét.

Trong tiếng thì thầm của cha mẹ, rất nhanh Nguyên Khang đã chìm vào giấc ngủ. Sợ nó bị ngộp ở trong chăn, Phong Ngọc Lan cẩn thận chỉnh nó nằm thẳng lại.

Đường Minh Sơn hôn lên vành tai cô, Phong Ngọc Lan vội bắt lấy tay anh, nói: "Nguyên Khang đang ở đây, không được, anh đã đồng ý rồi mà."

Đừng thấy trẻ con nhỏ tuổi mà lơ là, chúng có thể nhớ rất kỹ. Lầu một có một người phụ nữ vừa sinh đứa thứ hai năm ngoái, trời ạ, đứa nhỏ đó đã bắt chước động tác nào đó trên người cô ấy, làm mọi người xấu hổ không thôi.

Hơn nữa, nhóm người chị dâu Triệu cũng thường xuyên lén lút nói về vấn đề này, phải cố gắng không làm việc này ở gần bọn trẻ.

Nên khi Nguyên Khang sống ở đây, Phong Ngọc Lan không cho Đường Minh Sơn làm bất kỳ việc gì khác.

"Anh biết." Đường Minh Sơn ôm cô thật chặt: "Bây giờ nó còn nhỏ, phải ngủ gần chúng ta. Sau này đến tuổi đọc sách rồi thì cho ngủ một mình, anh sẽ làm một cái giường nhỏ ở bên ngoài."

Hoặc là nghĩ cách để đổi một căn nhà lớn hơn.

"Chuyện này để sau này rồi nói." Phong Ngọc Lan khẽ cười: "Đi ngủ đi."

Sáng hôm sau, mở cửa ra thấy mưa vẫn chưa tạnh, Phong Ngọc Lan bèn mặc thêm một bộ đồ cho Nguyên Khang.

Đường Minh Sơn che ô đi làm, chị dâu Triệu và chị dâu hai Ngô đưa con đến chơi.

Nhìn tấm ván gỗ dài và tấm rèm bằng vải bố, hai người rất thích thú.

"Chỉ cần vừa bước vào nhà chị là có thể nhìn thấy toàn bộ căn nhà, đồ vật của người lớn và trẻ con cũng nhiều, rất bừa bộn. Làm sao được như nhà của Ngọc Lan, sạch sẽ gọn gàng quá."

Chị dâu Triệu khen ngợi.

"Nhà của chị cũng vậy." Chị dâu hai Ngô liên tục gật đầu: "Chị đã muốn chia phòng từ lâu, ngủ bên trong, ăn cơm ở bên ngoài nhưng mãi chẳng động tay."

"Chị lười làm, ngày nào cũng không bận chuyện gì, nhưng vẫn thấy có thật là nhiều việc."

Chị dâu hai Ngô vươn tay đ.ấ.m lên bả vai mình mấy cái: "Gần đây ngày nào trời cũng mưa, lúc nào bả vai và eo cũng khó chịu. Không ở cữ là phiền phức như vậy đó. Ngọc Lan này, sau này em phải ở cữ cho đàng hoàng."

"Đúng vậy." Nói đến bệnh sau sinh, chị dâu Triệu cũng có rất nhiều điều muốn nói.

Thím Điền và chị dâu Trương cũng tới, còn cầm theo một cái túi, bên trong là một cuộn len.

"Thím định đan một cái áo len cho chú Điền của cháu."

"Chị đan thêm một đoạn cho Yến Tử, năm nay con bé cao hơn rồi, không mặc được đồ len của năm ngoái nữa."

Phong Ngọc Lan cũng biết đan áo len, cô còn biết đan khăn quàng cổ, mũ len và giày len, búp bê len và cả hoa len nữa, túi len cô cũng làm được.

Đây là việc mà cô học được ở trên mạng để bán kiếm tiền khi còn học đại học.

Để có thể bán được nhiều tiền hơn, cô có thể đan rất nhiều món đồ từ len.

Phong Ngọc Lan hỏi giá tiền của một cuộn len, vừa nghe một cuộn giá một hào, áo len cho trẻ con thì chỉ cần từ hai đến ba cuộn là có thể đan được. Phong Ngọc Lan sờ cằm, cứ thử đan một chiếc cho Nguyên Khang trước xem sao.

Nghĩ vậy, cô tranh thủ thời gian đưa Nguyên Khang đi mua mấy cuộn len, sẵn tiện đến bưu điện xem thử cho thư hồi âm hay không.

Nhưng tiếc là không có.

Cô đan một chiếc áo màu đen cho Nguyên Khang, ở trước n.g.ự.c thì dùng len màu đỏ và trắng để đan thành hai con chim nhỏ rất đáng yêu.

Việc này tốn của cô ba ngày liền.

Khi Nguyên Khang nhìn thấy chiếc áo len đã thành hình, ngay khi Phong Ngọc Lan cất kim đi, nó nhảy nhót đòi Đường Minh Sơn đưa mình đi tắm.

Khi trở về mặc thử chiếc áo len đó, nó nâng niu sờ hai con chim nhỏ sống động ở trước ngực: "Ngày mai con muốn mặc ra ngoài cho tụi con gái xem!"

"Được rồi, ngủ đi nào."

"Con muốn mặc nó đi ngủ."

"Không được." Phong Ngọc Lan lắc đầu: "Chúng ta đã đắp chăn rồi, nếu con mặc áo len nữa thì nóng lắm. Mà nóng thì con sẽ đá chăn,

cha mẹ mà không để ý, con sẽ bị cảm lạnh, cảm lạnh sẽ bị đưa đến bệnh viện huyện để tét mông…”

“Không mặc, không mặc nữa.” Nguyên Khang tự cởi chiếc áo ra, sau đó cẩn thận đặt ở bên cạnh gối của mình: “Con đặt ở đây được không?”

“Được.” Phong Ngọc Lan mỉm cười xoa đầu nó: “Hai ngày nữa mẹ sẽ làm cho con một cái thú vị lắm.”

Kim móc gỗ đã được Đường Minh Sơn làm và mài bóng, có thể làm ra một vài đồ chơi thú vị.

“Đừng có chiều nó quá.”

Sau khi Nguyên Khang đã ngủ, Đường Minh Sơn nói nhỏ: “Em muốn làm gì thì làm cái đó, đừng có theo ý nó.”

“Vậy nếu em nghe theo anh thì sao?”

Phong Ngọc Lan hỏi.

Đường Minh Sơn nghiêm túc gật đầu: “Nên vậy, giống như anh nghe theo em vậy.”

“Được rồi, ghen với con làm gì.” Phong Ngọc Lan chọc vào má anh: “Gần đây trời vừa lạnh vừa hay có mưa, em và nhóm chị dâu và thím ngồi nói chuyện phiếm với nhau, lúc không có việc gì mới làm. Khi nào trời đẹp hơn, em sẽ đưa Nguyên Khang ra ngoài đi bộ.”

Đường Minh Sơn nắm lấy tay cô, ôm cô thật chặt: “Ừm.”

Người anh nóng hầm hập quanh năm. Khi vào hè, Phong Ngọc Lan rất ghét, nhưng khi trời thu đông thì cô lại rất thích đến gần để sưởi ấm tay chân.

Người Nguyên Khang cũng rất nóng, nhưng Đường Minh Sơn thích độc chiếm cô, nên Nguyên Khang chỉ có thể ngủ khò khò một mình.

“Nguyên Khang, con chim trên áo cậu thật là đẹp!”

“Đúng vậy, đẹp quá đi mất!”

Chương 86: Chương 86

Sau khi ăn sáng, Nguyên Khang cố ý mặc áo mới ra ngoài đi bộ một vòng, được các bạn nhỏ khen ngợi.

Nó chắp tay sau lưng vui vẻ trở về nhà, theo sau còn có mấy bé trai bé gái.

Lúc này Phong Ngọc Lan đang dùng kim móc để đan một con ngựa nhỏ, một đám trẻ con vây quanh cô nhìn cả một buổi sáng, người lớn gọi cũng không về.

Không còn cách nào khác, một chị gái cầm củi gỗ lại đây, giả vờ sắp đánh đòn thì tụi nhỏ mới chịu trở về.

"Một lát nữa cháu lại đến."

"Cháu cũng vậy."

Mấy đứa nhóc lưu luyến rời đi.

Nguyên Khang cười tủm tỉm vẫy tay với tụi nhóc.

Cháo khoai lang đỏ từ bữa sáng vẫn còn, Phong Ngọc Lan hâm lại, rồi làm thêm một món xào, ăn một bữa thật đơn giản.

Rất nhanh, cô đã làm xong con ngựa nhỏ, không nhồi bông vào trong mà nhét mảnh vải. Xúc cảm không được như bông, nhưng trông rất đáng yêu, trẻ con sẽ không quan tâm bên trong có phải là bông hay không.

Nó rộng bằng bàn tay người lớn, cao khoảng hai mươi xăng-ti-mét.

Người lớn có thể thoải mái cầm trong tay, nhưng Nguyên Khang phải ôm.

Nó còn đặt tên cho ngựa nhỏ, gọi là Nguyên Nguyên.

Nguyên Nguyên rất được yêu thích bởi đám trẻ ở nhà ngang, có rất nhiều thím tới nhà Phong Ngọc Lan nhờ cô chỉ cho mình. Nhưng để làm được món đồ chơi này phải cần rất nhiều kỹ năng, nên đa số những người này đều chưa học được.

"Lúc thấy thì tưởng sẽ làm được, nhưng cầm lên tay thì lại thành vô dụng."

Thím Điền cho rằng món đồ này không khó làm, nhưng khi bắt đầu ra tay thì lại không làm được: "Thím chỉ đan giày len được thôi."

"Chị đau đầu quá, lúc nào Yến Tử cũng muốn có chiếc áo len có hình chim nhỏ, nhưng chị không làm đẹp được như của Ngọc Lan. Chị giận mình ghê, còn làm Yến Tử khóc nữa chứ, con bé bảo đó không phải là chim nhỏ của Nguyên Khang."

Chị dâu Trương cũng dở khóc dở cười.

Hình con chim trên chiếc áo được Phong Ngọc Lan đan nổi, con chim nhỏ hơi nhô lên, nhìn rất sinh động.

Chiếc áo len thứ hai được Phong Ngọc Lan đan cho mình, vừa đơn giản vừa thanh lịch, trước n.g.ự.c có một chùm nhỏ màu tím, rất đẹp.

Làm cho Đường Minh Sơn thì phải suy nghĩ nhiều hơn một chút, trông thì đơn giản nhưng dáng áo rất đẹp. Hơn nữa, dáng người anh

lại tốt, khi mặc đến nhà máy, không lâu sau đã tạo ra "công việc làm ăn" cho Phong Ngọc Lan.

"Tôi muốn tặng cho một người, lớn tuổi rồi, dáng người khá giống với tôi." Người nhân viên tạp vụ này đi theo Đường Minh Sơn về nhà, còn ăn một bữa cơm tối ở nhà cô, sau đó nói về chuyện chính.

"Da có đen không?"

"Khá giống tôi." Người nhân viên tạp vụ cười hiền hoà: "Là ông nội của tôi, tôi giống ông đến sáu phần. Tháng sau là ông ấy được bảy mươi tuổi rồi, vợ của tôi không giỏi làm việc này lắm. Tôi thấy chiếc áo len mà kỹ thuật viên Đường mặc đẹp quá nên mặt dày tới đây xin hỏi đồng chí Phong có thể đan cho một ông lão được không."

"Có yêu cầu gì không ạ?"

"Không có, ông nội tôi thích sự đơn giản."

Phong Ngọc Lan gật đầu, chỉ vào cổ tay của Đường Minh Sơn: "Đan một chữ "Phúc" ở đây được không?"

"Được chứ được chứ." Người nhân viên tạp vụ gật đầu liên tục.

Cứ thế, Phong Ngọc Lan đã bắt đầu thực hiện đơn hàng đầu tiên của mình, đây là bí mật nhỏ của gia đình họ, Nguyên Khang cũng biết là mình không được nói cho người ngoài.

Nó rất thông minh.

Một tuần sau, Đường Minh Sơn giao đồ cho người nhân viên tạp vụ kia, khi trở về còn cầm theo một phong bì màu đỏ.

"Khá dày đấy, anh chưa mở ra xem đâu."

Cuộn len này là loại tốt nhất, năm hào một cuộn, tổng cộng dùng hết bốn cuộn, chi phí là hai đồng tiền.

Phần còn lại là tiền công, Phong Ngọc Lan đã mất năm ngày để làm xong chiếc áo.

Người nhân viên tạp vụ này trả cô tám đồng tám.

Trừ đi hai đồng chi phí, cô lời được sáu đồng tám.

"Vậy một ngày được một đồng ba hào sáu xu đấy, nếu làm trong một tháng thì gần bằng lương của anh rồi."

Phong Ngọc Lan cất tiền đi rồi nói.

Biết cô thích tự kiếm tiền, Đường Minh Sơn chỉ cần cô vui vẻ, miễn là không cảm thấy mệt mỏi là được, anh cũng vui vẻ theo: "Trùng hợp quá, chủ nhiệm Lý muốn tặng một bộ đồ len cho đứa con của một người bạn, sáu tháng, cao khoảng chừng này, to chừng này."

Anh khoa tay múa chân một lúc.

"Nếu đan được cả vớ thì đan luôn, còn không thì thôi."

Hai mắt Phong Ngọc Lan sáng lên, cô hỏi: "Con trai hay con gái vậy?"

"Con trai."

Đường Minh Sơn cẩn thận nhắc lại các đặc điểm mà chủ nhiệm Lý đã nói, còn đưa ví dụ: "Ông ấy đã gặp đứa nhỏ của nhà họ Hoàng ở lầu hai, nói là đứa nhỏ kia cũng lớn bằng đó."

Phong Ngọc Lan tự tin ngay.

Vì là trẻ con, nên cô phải chọn len và xử lý đầu sợi cẩn thận hơn nhiều.

Nhưng cô không thể ở nhà đan len mỗi ngày được.

May mà đây không phải là đơn hàng gấp.

Hôm nay trời đẹp, chị dâu Triệu nói rằng trong khu rừng đằng sau nhà ngang có cây hạt dẻ, rủ cô cùng đi nhặt hạt dẻ.

Có không ít người đến đó, nhưng mấy cây hạt dẻ kia khá lớn, hai người mới ôm xuể.

Các chị em biết leo cây và các anh được nghỉ phép sẽ leo lên rung cây, bọn trẻ đứng ở một bên, khi nào rung xong sẽ đi nhặt cùng với người lớn.

Phong Ngọc Lan dẫn Nguyên Khang theo nhặt được nửa chiếc giỏ tre, sau khi trở lại nhà ngang, cô đến bờ đê, lúc thì ngồi xổm, lúc thì ngồi trên chiếc gỗ nhỏ, dùng cục đá hoặc cái dùi gỗ trong nhà để lấy hạt ra.

Sau khi lột hết nửa giỏi tre, cô được một chén hạt dẻ lớn.

Phong Ngọc Lan mở hai hạt ra, một cái cho Nguyên Khang, một cái cho mình.

“Ngon quá.”

Nguyên Khang ăn xong, gật đầu một cái.

“Không được ăn nhiều hạt sống, lát nữa mẹ sẽ nấu lên.” Phong Ngọc Lan nói.

“Dạ.”

Sau đó, Quân Tử và mấy đứa nhỏ tới, mỗi đứa mang theo nửa chén hạt dẻ.

“Mẹ nói thím không lấy nhiều nên nói cháu đến cho thím một ít.”

Quân Tử đi đầu lấy một chiếc chén sứ từ nơi để chén của nhà cô, cậu bé đỏ hạt dẻ từ trong chén mình qua đó, mấy đứa nhỏ còn lại cũng làm theo.

Vì thế, Phong Ngọc Lan lại có thêm một chén hạt dẻ lớn.

Thế này thì nhiều quá.

Cô nhớ lại nơi mà Đường Minh Sơn đã mua gà ta, Phong Ngọc Lan dẫn Nguyên Khang ra ngoài, vốn định qua đó, nhưng lại nhìn thấy chị dâu Hồng đang chở khách về nhà ngang.

Vì thế cô bước đến hỏi nhỏ, chị dâu Hồng cười nói: "Nhà chị có đấy, đi, lên nhà đi."

Phong Ngọc Lan ôm Nguyên Khang ngồi trên xe, khi tới nhà của chị dâu Hồng. Nhà chị ấy nuôi rất nhiều, vì đất được trưng dụng để làm đường nên không thể trồng nhiều hoa màu, nhưng ở việc chăn nuôi thì không nghiêm khắc lắm.

"Em tự chọn đi."

Chị dâu Hồng mạnh dạn xua tay.

"Nguyên Khang, con nhìn đi." Phong Ngọc Lan bế Nguyên Khang lên, để nó nhìn thấy chuồng gà.

"Con kia kìa."

Nguyên Khang chỉ tay vào một con, con trai lớn của chị dâu Hồng đi vào, chỉ một lát đã bắt được.

"Mổ ở đây hay về nhà ngang tự mổ?"

Chị dâu Hồng nói.

"Làm phiền chị dâu Hồng rồi." Phong Ngọc Lan cười nói: "Em không lấy lòng gà đâu."

“Được.”

Chị dâu Hồng gật đầu, sai con trai đun nước, chỉ một chốc đã xử lý sạch sẽ. Nếu Phong Ngọc Lan không từ chối khéo thì chị ấy còn muốn chặt nhỏ ra nữa.

“Thím, nhà cháu cũng có rất nhiều đồ ăn.”

Con trai chị ấy mím môi, nói.

“Vậy có su hào không?”

“Có có.” Chị dâu Hồng vốn định nói con trai đừng nói nữa, nghe cô nói vậy, chị ấy vội vàng cầm theo chiếc rổ, dùng cây gậy trúc dài hái sáu trái xuống.

Vẫn còn mềm.

“Một xu là đủ rồi, chúng ta không phải là nhà nước, đừng đưa nhiều như vậy.”

Khi Phong Ngọc Lan lấy hai xu ra, chị dâu Hồng vội vàng xua tay.

Thật ra nhờ người khác mổ thịt thì phải gửi gắm một ít, nhưng cô đã không lấy lòng gà, chị dâu Hồng cũng không nhận tiền. Ngay cả tiền su hào, chị ấy cũng chỉ lấy giá mình nên lấy chứ không lấy giá ngoài chợ.

Sáu quả su hào một xu tiền, đúng là rẻ hơn ở chợ nông sản, chị dâu Hồng còn định đưa cô về nhà ngang, nhưng Phong Ngọc Lan từ chối.

Bò đã bắt đầu ăn cỏ, nên để nó nghỉ ngơi một lúc, hai người đi bộ về cũng không mất nhiều thời gian.

Hơn nữa, Nguyên Khang còn rất muốn được đi dạo ở ngoài.

Đồ vật cũng không nặng, nên Phong Ngọc Lan đi dạo thêm một vòng với nó, sau khi trở về nhà ngang, cô bắt đầu hầm gà với hạt dẻ.

Khi Đường Minh Sơn trở về, gà đã được hầm xong, Phong Ngọc Lan ngồi đọc sách ở cạnh bếp lò, Nguyên Khang dùng đếm đi đếm lại mấy thanh gỗ nhỏ.

"Gà hầm hạt dẻ à?"

Anh mở nắp nồi ra, mùi thơm bay ra ngay lập tức.

Niếp Niếp ở bên cạnh nuốt nước miếng: "Thơm quá đi."

Bình thường chị dâu Triệu tiếc tiền mua gà, nghe con nói vậy bèn dỗ dành: "Ngày mai mẹ mua thịt cho con ăn nhé."

Triệu Thiên bóc hạt dẻ đã được luộc chín ra đưa vào miệng: "Anh biết một chỗ bán gà ngoại, ngày mai mua về hầm là được."

"Anh không lo nhà cửa nên không biết dầu gạo muối trà đắt như thế nào đâu!"

Chị dâu Triệu đang định trách móc thì Phong Ngọc Lan bưng một chiếc gà hầm hạt dẻ lớn qua.

Sau khi Phong Ngọc Lan đi rồi, chị dâu Triệu nhìn chén đồ ăn mới được thêm vào ở giữa bàn ăn, cảm khái: "Phải nói với cô ấy mới được, tự ăn là được, sao còn đưa qua đây làm gì, đây có phải đồ ăn chay đâu."

"Em giỏi thì em nói đi!" Triệu Thiên nén cười: "Niếp Niếp, để cha múc cho con nào."

"Dạ!"

Niếp Niếp vui vẻ gật đầu.

Gà hầm hạt dẻ hơi ngọt nên trẻ con rất thích. Thấy Niếp Niếp ăn ngon lành như vậy, chị dâu Triệu cắn răng, nói với Triệu Thiên: "Anh nói nhà kia ở đâu đi, ngày mai em sẽ đi mua! Không mua được thì em tìm người mua chung!"

Chương 87: Chương 87

"Mua một con cũng được, bây giờ thím Lý không ở đây, cho dù chúng ta mua thì cũng không ai nói này nói nọ."

Triệu Thiên cười nói.

Chị dâu Triệu nghe thế bị chọc cho bật cười: "Đúng là thím Lý không có ở đây nhưng túi tiền của anh cũng không đủ để chúng ta tiêu như thế, còn nói muốn sinh thêm con, với điều kiện của chúng ta cũng không biết khi nào có thể…"

Còn bên này ba người Đường Minh Sơn vừa ăn cơm vừa nói đến chuyện hạt dẻ: "Ngày mốt anh được nghỉ, đúng lúc đưa mọi người đi nhặt hạt dẻ, anh biết ở đâu có."

"Được, ra ngoài đổi gió cũng tốt."

Phong Ngọc Lan cười.

Cho dù đứa nhỏ có thích ăn đến thế nào đi chăng nữa thì cũng phải bảo nó kiềm chế lại một chút, hạt dẻ vốn rất chắc bụng, ăn nhiều sợ không tiêu.

May là Nguyên Khang ăn no rồi thì không ăn nữa, Đường Minh Sơn múc cho nó một chén canh: "Uống canh đi."

"Tối sẽ phải tiểu đêm đấy."

Nguyên Khang nhăn mặt nói.

“Không sao, cha bế con xuống đó.”

Đường Minh Sơn nói như vậy.

Nguyên Khang lầm bầm vài tiếng, thật ra là do quá lạnh nên nó không muốn xuống lầu, nhưng canh lại rất ngon, nó không nhịn được, bưng chén canh lên uống từng ngụm một.

Uống được một ngụm thì híp mắt lại, vẻ mặt đầy hưởng thụ, trông vô cùng đáng yêu.

Phong Ngọc Lan tiện tay sờ đầu nó: “Tóc lại dài ra nữa, nhưng trời đang lạnh như thế, cắt đi chắc chắn sẽ bị lạnh.”

“Cắt lên cao một chút là được.” Đường Văn Sính nói: “Để anh làm cho.”

“Có được không đấy?”

Phong Ngọc Lan hơi nghi ngờ.

Bản thân Đường Minh Sơn cũng không chắc cho lắm: “Chuyện gì cũng có lần đầu tiên.”

Vì thế sau khi dọn dẹp chén đũa xong, Nguyên Khang mơ màng ngồi trước ngọn đèn dầu, trên người quấn một chiếc khăn không ra làm sao cả, Đường Minh Sơn đứng phía sau nó, tay cầm một cây kéo.

Phong Ngọc Lan còn đưa anh một chiếc lược: “Nói trước rồi đấy, chỉ được cắt một chút thôi.”

“Ừm.” Đường Minh Sơn nghiêm túc gật đầu.

Nguyên Khang căng thẳng nắm chặt hai tay.

Niếp Niếp sang chơi thì thấy cảnh tượng này.

“Chú Đường cạo đầu cho Nguyên Khang kìa!”

Con bé chạy về nhà nói cho hai vợ chồng Triệu Thiên biết.

“Trời lạnh như thế sao lại còn cạo đầu, anh đi xem thử.” Triệu Thiên đứng dậy, chị dâu Triệu cũng theo qua đó.

Kết quả sau khi nói chuyện với Phong Ngọc Lan mới biết được thì ra chỉ đơn giản cắt tỉa bớt thôi chứ không phải cạo đầu.

“Tay phải vững đấy.”

Triệu Thiên dặn dò.

“Rất vững rồi.” Đường Minh Sơn dùng lược chải tóc, sau đó nhanh chóng dùng kéo cắt bỏ phần đuôi.

Nguyên Khang không thấy gì, chỉ có thể trừng mắt chờ đợi.

“Đừng sợ.” Phong Ngọc Lan ngồi xuống nắm lấy tay nó: “Sắp xong rồi.”

“Vâng.”

Nguyên Khang nhẹ nhàng đáp lại.

Chị dâu Triệu thấy vậy cũng ngồi xuống: “Tay nghề cha cháu giỏi lắm, là kỹ thuật viên nên lợi hại lắm.”

“Vâng.”

Nguyên Khang gật đầu, may là Đường Minh Sơn nghe được cuộc đối thoại, biết nó sẽ gật đầu cho nên đã buông lỏng tay ra, không hề nắm lấy tóc Nguyên Khang.

Đợi khi cha cắt xong, mọi người đều nói rất đẹp, Đường Minh Sơn bèn nhìn sang Triệu Thiên: "Tóc của cậu cũng dài rồi, hay là tôi tiện tay cắt luôn cho cậu nhé."

Dù gì dưới đất cũng đầy tóc, để lát nữa dọn dẹp chung một lần cũng được.

"Cậu nghiện cầm kéo rồi sao?"

Mặc dù nói như thế nhưng Triệu Thiên vẫn nghe theo tiếng lòng ngồi xuống: "Cậu phải cẩn thận đấy, tóc của tôi không được dài như Nguyên Khang đâu, nếu như cậu bất cẩn khiến tôi bị thương thì tôi sẽ tính sổ với cậu."

"Đừng lên tiếng."

Đường Minh Sơn dùng nước ấm xoa lên tóc anh ta, sau đó bắt đầu cắt.

Sau khi cắt xong, Đường Minh Sơn khá hài lòng, vì thế lại sờ lên tóc mình, vừa thấy anh như vậy thì biết là anh đang muốn tự cắt tóc cho mình nên Phong Ngọc Lan vội vàng ngăn lại: "Đừng manh động! Anh không có mắt phía sau đâu đấy!"

"Để tôi!"

Triệu Thiên hăng hái cầm kéo lên.

Đường Minh Sơn lập tức tỉnh táo lại, bắt đầu quét dọn.

Chị dâu Triệu cười, mỗi tay kéo một người về nhà.

Đợi đến hôm Đường Minh Sơn được nghỉ, anh đạp xe đạp đưa Phong Ngọc Lan họ đến chân ngọn núi ở thành phố bên cạnh, sau khi khóa xe cẩn thẩn, ba người họ men theo con đường trước mặt.

Nguyên Khang chốc chốc lại quay đầu nhìn về phía chiếc xe đạp đang được giấu đi: "Sẽ không ai trộm thật sao?"

“Yên tâm đi.” Đường Minh Sơn nắm tay nó tiếp tục đi về phía trước: “Lúc đi ngang qua, từ bên ngoài nhìn vào căn bản sẽ không thấy chiếc xe đạp đang nằm ở đó.”

Hai ngày nay không hề mưa, cho nên mặt đất rất khô ráo, ven đường có rất nhiều lá cây vàng úa, Phong Ngọc Lan đi được một lúc thì dừng lại nhìn xung quanh, phát hiện được vài nhánh hoa allium (1) nên qua đó xem thử: “Đẹp thật đấy.”

(1) Allium còn được gọi là Giant Onion, trong họ hoa của chi hành.

Nó có màu tím nhàn nhạt, một đóa hoa nhỏ đang nở rộ.

Ai ngờ được rằng hoa dại cũng đẹp như thế.

Đi về trước thêm khoảng nửa tiếng đồng hồ thì bắt đầu đi rẽ sang cánh rừng bên phải, lúc này Nguyên Khang đã được Đường Minh Sơn bế lên.

Một tay anh bế Nguyên Khang, tay còn lại thì nắm chặt lấy Phong Ngọc Lan.

“Đến rồi.”

Tổng cộng có ba cây hạt dẻ, còn chưa đến gần thì đã có thể thấy được hạt dẻ rơi từ cây xuống, rất nhiều là đằng khác, còn lột cả vỏ nữa.

“Sóc làm đấy, chẳng qua là quá nhiều chúng cũng không ôm hết, nên mới để lại nhiều như thế.

Đường Minh Sơn bảo họ đứng xa một chút, còn mình thì chớp mắt đã trèo lên cây hạt dẻ cao nhất.

“Không cần dùng gậy hay gì đó sao?”

Phong Ngọc Lan ngẩng đầu lớn tiếng hỏi.

“Không cần đâu, đều chín cả rồi.” Đường Minh Sơn cất cao giọng trả lời, sau khi lên đó, một chân đạp một cành cây, ôm lấy nó dùng sức lung lay, hai người đứng dưới thấy thế thì sợ khiếp vía.

Nhưng nhờ thế mà hạt dẻ rơi xuống nhiều hơn, rất nhanh Đường Minh Sơn đã trèo hết cả ba cây hạt dẻ.

Sau đó tìm đại hai nhánh cây để làm đũa, dùng chân nghiền nát đống hạt dẻ mới rụng kia, rồi lại nhặt phần quả ăn được lên bỏ vào túi.

Lúc ra khỏi nhà, Đường Minh Sơn đã mang theo bốn chiếc túi, một túi này chứa đầy thì khoảng ba mươi cân, họ bỏ vào đầy hai túi rưỡi.

Buổi trưa, họ ăn bánh mì mà Phong Ngọc Lan làm lúc sáng, nhóm lửa dưới nơi không có cây cối, nướng sơ qua là có thể ăn được rồi.

Nước thì được đựng trong chiếc bình màu xanh.

Sáng khoảng chín giờ mới đến nơi, chiều đến năm giờ mới rời đi.

Gần tám mươi cân hạt dẻ, có thể nói là thu hoạch lớn.

Lúc về đến nhà ngang, bọn họ đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

“Nhiều vậy sao, hai người nhặt được ở đâu thế?”

“Phía đông khu rừng trên núi.” Đường Minh Sơn đáp.

“Chỗ đó cũng có hạt dẻ sao?”

“Có chứ, nhưng bọn tôi nhặt xong thì không còn nhiều nữa.”

Không nhiều nhưng vẫn còn, vì thế có người dự định sáng mai đến đó xem thử.

Sau khi về đến nhà, họ đổ toàn bộ số hạt dẻ trải đều lên sàn nhà, sau đó nấu nước tắm, ăn một bát mì trứng đơn giản rồi lên giường nghỉ ngơi.

Đúng lúc hôm sau lại một ngày đẹp trời, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang phơi hạt dẻ trên sân thượng.

Nắng hôm nay không gắt như nắng của mùa hè, ngược lại rất ấm áp, hôm nay cũng không ít người mang chăn lên đây phơi, trên sân thượng phơi đầy đồ.

Phơi hết cả ngày trời, đến tối Phong Ngọc Lan xuống lầu nấu cơm, Nguyên Khang vẫn ngồi đó canh chừng.

Đợi đến khi Đường Minh Sơn về, anh mới lên đó thu hạt dẻ xuống.

"Còn phải phơi thêm hai ngày nữa mới được."

"Theo anh thì hai hôm nữa vẫn có nắng, không mưa được đâu."

"Vậy là tốt nhất."

Nguyên Khang giơ tay lên: "Con sẽ canh chừng nó!"

"Ngoan."

Phong Ngọc Lan múc cho nó một muỗng trứng hấp lớn: "Hôm nay vất vả cho Nguyên Khang rồi."

Mặt Nguyên Khang đỏ lên: "Không vất vả tí nào."

Sau khi ăn cơm xong, Phong Ngọc Lan mới mở phong bì Đường Minh Sơn mang về, cái này do chủ nhiệm Lý nhờ anh mang về.

Công thành phẩm vẫn hơn hai đồng, nhưng trong phong bì này lại có đến chín đồng.

"Sao lại nhiều thế."

Phong Ngọc Lan kinh ngạc.

Đường Minh Sơn đặt chiếc ly tráng men chứa nước ấm xuống trước mặt cô: "Em đan đẹp mà, còn tặng người ta một chiếc mũ nhỏ, sau khi chủ nhiệm Lý thấy nó thì rất thích, còn nói khi nào có thời gian thì sẽ cho Văn Văn đến để nhờ em đan thêm cho cô bé hai chiếc áo len nữa."

Thật ra Phong Ngọc Lan đã tốn không ít công sức vào món đồ ấy, cô sờ những đồng tiền ấy, gương mặt rạng rỡ: "Nếu Văn Văn đến, em sẽ tặng cho cô bé một số thứ nữa."

Hai hôm nay cô còn đan thêm đồ buộc tóc.

Còn về câu chuyện thiếu nhi mà cô nộp hôm trước vẫn chưa có kết quả, Phong Ngọc Lan nghĩ có lẽ không được chọn rồi.

Đã gần hai tháng rồi, bên bưu điện cũng không có bức thư nào.

Lúc hạt dẻ đã phơi xong, cô chuẩn bị lấy ba mươi cân để mang về quê thì bác Ngô lầu trên hét lên: "Có thư của cháu này!"

"Để con đi lấy!"

Nguyên Khang lập tức đứng dậy chạy xuống lầu.

"Chậm thôi!"

Phong Ngọc Lan nói lớn.

"Vâng!"

Lúc Nguyên Khang cầm thư quay lại thì Phong Ngọc Lan nhận lấy xem ngay, phát hiện là văn xã kia gửi đến, bên trong có một tờ giấy gửi tiền và sáu đồng, kèm theo đó là một tờ giấy viết tay, thông báo câu truyện cô viết sẽ được phát hành vào thời gian nào.

Điều này khiến cô hơi ngạc nhiên.

Phong Ngọc Lan cất giữ bức thư cẩn thận, sau khi để gọn gàng xong hết cô mới chở Nguyên Khang về quê.

Đường Văn Tuệ và Chương Thục Phân đang phơi đậu trong sân, nghe thấy tiếng của Nguyên Khang, Đường Văn Tuệ chạy về phía đó xem thử, chẳng phải là Nguyên Khang sao?

"Thục Phân, cậu trông chừng giúp tớ chút nhé."

Dứt lời, cô ấy đã chạy hướng ra con đường nhỏ mà Phong Ngọc Lan họ đang đứng.

"Được thôi." Chương Thục Phân đáp lại.

Chương 88: Chương 88

"Nhiều hạt dẻ đến thế sao!"

Nhìn số hạt dẻ Phong Ngọc Lan mang về, Đường Văn Tuệ vô cùng kinh ngạc.

"Cha dắt bọn cháu đi nhặt đấy!"

Nguyên Khang hươ tay múa chân kể lại những chuyện hôm đó, Đường Văn Tuệ gật đầu cười.

"Mấy hôm nay cũng không có việc gì cả, nghe nói phản ứng của chị cả rất lớn cho nên cha và mẹ đã qua đó xem thử, mới đi lúc sáng thôi."

Nói đến chị dâu hai Đường và anh hai Đường, vừa sáng sớm đã lên núi tìm hạt dẻ.

"Bây giờ chị dâu họ ăn được uống được, cả người cũng khỏe mạnh hơn, trước đây trông ốm yếu gầy gò, đúng là khiến người ta thấy sợ."

Về đến nhà cất đồ xong hết, Phong Ngọc Lan đưa Nguyên Khang đến thăm chị dâu họ, cô ấy đang ở nhà đan áo, thấy họ về thì rất vui mừng, A Tráng chạy đến kéo Nguyên Khang đi chơi cùng.

Phong Ngọc Lan dặn dò hai đứa nhỏ đừng đến gần nước.

"Yên tâm đi, mới bị đánh một trận nên nhớ rõ lắm."

Chị dâu họ bật cười.

Thì ra A Tráng lén ra ngoài vọc nước, bị cha thằng bé bắt gặp, vì thế đã bị xử lý từ dọc đường cho đến khi về đến nhà, A Tráng kêu trời trách đất, hứa rằng sẽ không vọc nước nữa.

Bác cả gái cũng ở nhà, bà ấy lấy khoai vừa nướng xong ra cho Phong Ngọc Lan.

Củ khoai đỏ bừng, vô cùng thơm ngon.

Ăn cùng một bát nước ấm cũng không nghẹn.

Nói mãi nói mãi thì nhắc đến chuyện hôn sự của Đường Văn Cường nhà chú ba Đường.

"Xem mắt hai người nhưng nhà người ta vẫn không chịu, nói nhà họ cũ quá, ý của họ là nếu không sửa sang nhà cửa lại thì chuyện đó không thành được."

Bác cả gái cũng hiểu: "Cũng là muốn cuộc sống sau này của con gái nhà người ta tốt hơn chút thôi."

"Thím ba cũng đang buồn rầu vì chuyện này, dù gì xây lại nhà cửa cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, thêm vào đó là tiền sính lễ, vơ vét hết tiền trong nhà cũng không đủ nữa."

Chị dâu họ khẽ lắc đầu.

Nếu đi mượn tiền thì cũng dễ, nhưng trả tiền lại là chuyện khác, người ta gả con gái qua đây cũng không phải là để ở nhà mới, rồi những ngày tháng sau này phải trả nợ chung.

Cho nên thím ba Đường sốt ruột cũng không làm gì được, có bao nhiêu tiền thì cứ dùng bấy nhiêu, quá lắm thì để Đường Văn Cường cày thêm vài năm, đợi khi nhà cửa đàng hoàng rồi đi xem mắt, gia đình cũng không cần mắc nợ, cuộc sống sau này cũng dễ thở tí.

Sau khi bác cả gái ngồi được một lúc thì Phong Ngọc Lan đi về trước, để Nguyên Khang và với A Tráng tiếp tục chơi trong sân.

Đường Văn Tuệ đã hái xong rau từ vườn về: "Chị dâu ba, bí đao năm nay rất lớn, chị mang về ăn đi."

"Được."

Phong Ngọc Lan gật đầu, ngồi xuống giúp nhặt rau: "Chị có mang vài sợi dây buộc tóc về, lát nữa em và chị dâu hai chia với nhau nhé."

"Vâng ạ." Đường Văn Tuệ nhếch miệng cười, rồi nhớ đến người bạn Chương Thục Phân của mình, vì thế cô ấy nói: "Em có thể chia một phần cho Thục Phân không?"

"Đương nhiên là được." Phong Ngọc Lan lột bỏ lớp rau già bên ngoài cải thảo, lát nữa có thể dùng nó để cho vịt ăn: "Chị mang về sáu sợi, em và chị dâu hai mỗi người được ba sợi, phần của em muốn tặng cho ai cũng được."

Đường Văn Tuệ khẽ gật đầu, buổi trưa xuống bếp nấu cơm với Phong Ngọc Lan.

Món trứng hấp vàng óng ánh, cải thảo sợi xào, còn có canh bí đao nữa, vốn Đường Văn Tuệ còn muốn xào cả phần thịt mà mình mang về nhưng bị Phong Ngọc Lan ngăn lại.

Sau khi ăn trưa xong, Phong Ngọc Lan chuẩn bị trở về huyện, Nguyên Khang muốn ở lại đây một thời gian nên Phong Ngọc Lan đành tự về.

Đường Văn Tuệ dắt Nguyên Khang ra sân phơi, trên đầu buộc dây buộc tóc mới, trông vô cùng xinh đẹp.

Vốn nghĩ rằng sẽ mang một cái cho Chương Thục Phân, nhưng kết quả phát hiện người trông chừng lại không phải cậu ấy mà là anh trai Chương Thục Phân, Chương Nam Tuyền.

"Anh Nam Tuyền."

Thấy Đường Văn Tuệ đưa đứa bé đến, Chương Nam Tuyền liếc mắt thấy chiếc b.í.m tóc được cột bằng chiếc buộc tóc màu đỏ đang rũ trước ngực: "Thục Phân về nhà lấy ít đồ."

Cậu ấy khom người sờ đầu Nguyên Khang: "Mập lên rồi này."

Đường Văn Tuệ nghe thế thì nhếch miệng cười: "Đúng vậy, mập hơn chút rồi."

Chương Nam Tuyền đứng dậy: "Anh có chuyện muốn tìm em."

Đường Văn Tuệ ngây người: "Chuyện gì thế?"

"Nhờ em thêu một chiếc túi." Chương Nam Tuyền nhắm chừng kích cỡ: "Khoảng chừng này, thêu gì lên đó cũng được, thêu xong bảo anh đến lấy là được."

"Anh cần sao?"

"Không phải anh." Chương Nam Tuyền lắc đầu: "Nhưng cũng là con trai, em xem rồi thêu nhé."

Đường Văn Tuệ nhìn cậu ấy một lúc, có lẽ thấy chột dạ nên Chương Nam Tuyền vội nói: "Nếu như không được thì anh tìm người khác."

"Thêu túi cho con trai sao, em sợ sẽ hiểu lầm đấy."

Đường Văn Tuệ không dám nhận việc này.

“Vậy có thể thêu cái gì?”

Chương Nam Tuyền hỏi.

Đường Văn Tuệ ngồi trên tấm ván gỗ mà trước đây mình cầm đến, thuận tay bế Nguyên Khang lên: “Em lại thích nhận việc của con gái giao hơn.”

“Vậy thì thêu một chiếc túi cho con gái dùng.” Chương Nam Tuyền lại nói.

“Lúc thì anh tặng con trai, lúc thì tặng con gái.” Đường Văn Tuệ nhìn chằm chằm cậu ấy: “Anh đang lừa em đúng không?”

“Anh lừa em làm gì?”

Chương Nam Tuyền hừ nhẹ một tiếng: “Năm đồng một cái, em có nhận không?”

Đường Văn Tuệ động lòng rồi, cô ấy đặt cằm mình lên vai Nguyên Khang, dường như đang do dự.

“Sáu đồng thì sao?”

Chương Nam Tuyền ngồi xuống: “Tám đồng nhé?”

“Đừng lên giá nữa.” Đường Văn Tuệ kêu lên một tiếng, thật sự muốn đưa Nguyên Khang cách xa cậu ấy chút: “Anh trả tiền à, sao lại phóng khoáng vậy!”

Anh đưa là được chứ gì?

Chương Nam Tuyền trừng mắt với cô ấy, vừa bất lực vừa đau lòng: “Giúp đỡ đi mà, anh sẽ không lừa em đâu.”

“Em muốn thêu gì cũng được sao?”

“Đúng.”

“Vậy được.”

Sau khi Chương Thục Phân quay lại thì Chương Nam Tuyền đã đi mất.

Liếc mắt nhìn theo bóng lưng cậu ấy, Đường Văn Tuệ cứ cảm thấy có gì đó lạ lạ, vì thế sau khi đưa đồ buộc tóc cho Chương Thục Phân thì nhắc đến chuyện lúc nãy.

Chương Thục Phân có đồ buộc tóc thì phấn khởi chuẩn bị buộc lên, gỡ cái buộc tóc đen nhẻm trước đây xuống, nghe vậy cô ấy nói: “Cậu không đoán ra người đó là ai đâu, cậu quan tâm anh ấy tặng ai làm gì, tiền đã đưa đến tận cửa, đương nhiên phải nắm bắt chứ!”

Cũng đúng, không lý nào lại bỏ lỡ tiền như thế, vì thế Đường Văn Tuệ lại trò chuyện ríu rít với Chương Thục Phân, không lâu sau các cô gái khác cũng đến sân phơi, thấy buộc tóc trên b.í.m tóc của họ thì đều vây đến xem.

Vừa nghe là do chị dâu ba của Đường Văn Tuệ làm thì đám người họ đều giương mắt nhìn Đường Văn Tuệ.

Mắt Chương Thục Phân đảo một vòng, lập tức lấy ra chiếc túi mà trước đây Đường Văn Tuệ tặng cho mình, sau khi mở nó ra thì lấy năm xu ra đưa cô ấy: “Xém chút quên đưa tiền cho cậu.”

Vừa thấy cô ấy còn phải đưa tiền thì cho rằng tình cảm hai người không còn tốt nữa, những người khác đều lần lượt kéo Đường Văn Tuệ xin cô ấy nhờ chị dâu ba làm vài cái cho họ.

Phong Ngọc Lan không biết em chồng đang tìm mối làm ăn cho mình, lúc đạp xe đi ngang qua một gia đình nông dân thì phát hiện một đứa bé tầm hai tuổi đang ngồi gặm ngón tay dưới đất một mình.

Trời lạnh như thế, cho dù mặt đất có khô thì cũng rất lạnh. Cô nhanh chóng dừng xe lại, bước về phía đó bế đứa nhỏ lên, đi vào

sân nhà phía sau cậu nhóc, phát hiện cửa vẫn chỉ đang khép hờ, có lẽ đứa nhỏ tự ra ngoài.

"Có ai không?"

Phong Ngọc Lan cất tiếng hỏi.

Rồi lại đi đến một nhà gần đó nhất hỏi thử.

Bà ấy vỗ đùi một cái: "Chắc chắn là đi làm rồi để đứa nhỏ ngủ ở nhà đây mà! May là có cháu thấy, nếu không thì xảy ra chuyện rồi."

Đứa bé thấy người quen thì đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhăn nheo đầy vết chai của bà lão, Phong Ngọc Lan để bà lão ôm đứa bé vào lòng.

Mặc dù là hàng xóm nhưng Phong Ngọc Lan vẫn không yên tâm, may là lúc này mẹ đứa nhỏ về nhà uống nước, sẵn tiện xem thử con mình thế nào rồi, thấy cửa nhà mở toang, con thì không thấy đâu mới phát ra tiếng khóc thê lương.

Sau khi hai người họ nghe thấy thì bà lão kia nhanh chóng hét lên: "Đứa bé ở đây này! Hai người cũng thật là, sao không đóng cửa chặt lại! Tự nó đi ra ngoài đấy, nếu không phải có cô gái này trông thấy rồi bế vào thì có lẽ phải khóc thật rồi!"

"Con à." Người phụ nữ vội vàng chạy đến ôm lấy đứa nhỏ hôn lấy hôn để, cô ấy lau hết nước mắt, nghe vậy thì bế con mình cảm ơn Phong Ngọc Lan: "Thấy bên kia có chút việc, đứa nhỏ cũng buồn ngủ nên để nó ở nhà, nghĩ bụng cũng không xa lắm, may là không xảy ra chuyện."

Phong Ngọc Lan thấy mẹ đứa bé quay về rồi mới yên tâm rời đi.

Thấy mẹ đứa nhỏ đi lâu quá chưa về, cha đứa nhỏ quay về xem thử, lúc này mới biết đã xảy ra chuyện gì, sau khi biết con dâu nhà họ Đường giúp đỡ đứa nhỏ thì cẩn thận hỏi bà lão vóc dáng của Phong

Ngọc Lan, sau đó vỗ đầu: "Có lẽ là con dâu của bác hai nhà họ Đường, có xe đạp, lại trẻ tuổi xinh đẹp, chính là vợ hiện tại của Đường Minh Sơn."

Vì nhà gần đại lộ, lại là người của công xã nên đương nhiên anh ấy quen biết Đường Minh Sơn rồi.

Trước đây Đường Minh Sơn đạp xe về anh ấy có gặp qua vài lần, hơn nữa lúc đám cưới của hai người họ cũng có đi mà.

"Ôi trời, đúng là không nhận ra thật!"

Vợ anh ấy cũng vỗ trán: "Em còn đến nhà ngang ăn cơm nữa! Lần này đúng thật phải cảm ơn người ta."

Đừng nói đến việc đứa bé bị bắt đi, chỉ cần cảm rồi bệnh một trận thôi thì cha mẹ cũng đủ đau lòng rồi.

Gia đình này họ Trần, người đàn ông tên Trần Đại Lực, sau khi cha mẹ qua đời thì chia nhà cửa, cuộc sống một nhà ba người, hai người không rành đường, lại sợ đứa nhỏ phơi nắng, bị cảm lạnh nên thường đều để đứa bé ở nhà.

Không ít người làm như thế, có một số đứa bé còn bị cột trên ghế gỗ hoặc cột nhà nữa, nếu như nhà có người trông thì cũng không cần làm như thế.

Chương 89: Chương 89

Phong Ngọc Lan về đến nhà ngang, mang mớ rau vào nhà trước rồi mới xách thùng gỗ xuống bồn nước dưới lầu một lấy nước, sau đó lau sạch xe đạp.

Sẵn tiện nói vài câu với chị dâu Vương bọn họ.

Tối đó cô xào bí đao, nấu canh cải thảo, còn gỏi ớt xào cay.

Sau khi ăn cơm xong, Phong Ngọc Lan nhắc đến đứa bé ấy: "Em hỏi bà lão ấy mới biết được đấy, may là đứa bé đã lớn rồi."

"Là như vầy." Đường Minh Sơn gật đầu: "Gia đình mà em nói họ Trần, người chồng tên Trần Đại Lực, lớn hơn anh hai tuổi, lúc nhỏ đi học trên công xã phải đi ngang qua phía sau nhà họ, anh ấy lớn hơn nên cũng bảo vệ đám nhóc bọn anh, nhưng anh ấy học được vài năm thì không học nữa, bọn anh cũng dần dần cũng trở nên xa cách hơn."

"Nhưng lúc chúng ta kết hôn, nhà họ có đến dự."

Vừa nghe đến cái tên Trần Đại Lực, Phong Ngọc Lan đã cảm thấy quen quen, nghe anh nói tiếp thì nhớ ra: "Em nhớ gia đình họ đi ba hào tiền mừng."

"Đúng." Đường Minh Sơn gật đầu: "Người lớn trong gia đình đều mất hết rồi, trước mắt không có việc gì để làm cả, sau này chúng ta sẽ trả mối ân tình này."

Kết quả là hôm sau Đường Văn Tuệ đã mang rau đến: "Mới sáng sớm, anh cả Trần đã mang đến nhà, nói là cảm ơn chuyện hôm qua chị giúp gia đình họ, đúng rồi, còn có vài chị em cũng muốn có đồ buộc tóc giống em vậy, năm xu chị có làm được không?"

Phong Ngọc Lan giúp cô ấy dỡ rổ rau xuống, nghe có việc làm, vừa mừng vừa sợ: "Đã nói là chỉ tiện tay giúp mà thôi, sao lại còn tặng rau nữa."

"Anh hai và chị dâu cũng từ chối nhưng anh cả Trần bỏ nó lại rồi đi ngay, gọi cũng không thèm ngoảnh lại." Đường Văn Tuệ nhận lấy nước ly nước ấm cô đưa, uống xong thì cười kể lại.

Nhắc đến dây buộc tóc, Phong Ngọc Lan hỏi có bao nhiêu người.

"Sáu người, có bốn người đã đưa tiền cho em rồi." Đường Văn Tuệ đưa tiền ra.

Nếu như đủ hết thì tổng cộng là ba hào.

Đừng chê nó ít, thật ra có lời đấy.

Phong Ngọc Lan lấy dụng cụ đan ra, mười mấy phút sau đã đan ra được một cái ngay trước mặt Đường Văn Tuệ: "Nhìn hiểu chưa?"

Đường Văn Tuệ sững sờ: "Em sao?"

"Đúng vậy, chị làm lại một lần nữa, em nhìn cho kỹ nhé." Lần này Phong Ngọc Lan làm chậm lại, Đường Văn Tuệ vui mừng nhìn theo rất nghiêm túc, cuối cùng cô ấy gật đầu.

"Hình như em biết cách làm rồi."

Phong Ngọc Lan đưa kim đan và len cho cô ấy.

“Vậy làm thử một cái đi.”

Đường Văn Tuệ không hề nhăn nhó, mặc dù tốc độ chậm hơn rất nhiều, len đan vào cũng hơi lỏng nhưng cũng có hình dáng!

“Từ từ mà học, về nhà thì nói anh hai làm một cây kim đan như thế, nếu chị dâu hai có hứng thú thì kéo chị ấy làm chung, sau đó tìm đúng người và cơ hội thích hợp làm ra chút gì đó.”

Đường Văn Tuệ gật đầu liên tục, đôi mắt sáng rực nhìn cô: “Chị dâu ba, sao chị làm gì cũng dạy em hết vậy.”

“Cũng không phải thứ hiếm hoi gì, làm chơi thôi mà, có thể kiếm được chút tiền thì càng tốt.”

Phong Ngọc Lan cười, đan hết đồ buộc tóc cho các cô gái trong đội, rồi bảo Đường Văn Tuệ ở nhà luyện tập thêm, còn mình thì ra ngoài một chuyến.

Thật ra chỉ đến chợ nông sản mua thức ăn mà thôi, hôm qua lúc về nhà thì thùng dầu đã cạn đến đáy rồi, thêm vào đó nhà cũng không còn mỡ heo nữa, cho nên Phong Ngọc Lan đã mua mỡ lá, vì không đủ nên mua thêm vài miếng thịt mỡ, một miếng sườn nhỏ.

Về đến nhà cũng không cho Đường Văn Tuệ giúp gì, cô thắng mỡ trước, mùi tóp mỡ thu hút sự chú ý của đám trẻ ở lầu năm.

Đám nhỏ lần lượt chạy sang, người lớn thấy vậy thì vội vàng gọi về, ai nấy cũng không đều không đành lòng rời đi, cứ trông ngóng quay đầu nhìn mãi.

“Về nhà lấy chén đũa đi, thím chia phần cho mấy đứa.”

Phong Ngọc Lan nói.

Vì thế bọn nhỏ lập tức chạy về nhà, không màng người lớn ngăn cản thế nào, tay cầm chén đũa cười hi hi chạy sang đó.

Một đứa nhỏ trong đó bị ngã nhưng vẫn vui vẻ cầm chén đũa đứng lên, mẹ nhóc thấy thế thì dở khóc dở cười.

Phong Ngọc Lan múc một chén tóp mỡ ra cho Đường Văn Tuệ, bên trên còn có một lớp đường trắng nữa.

Sau đó lấy một chiếc bát lớn đựng riêng một phần tóp mỡ, phần tóp mỡ còn lại cũng để ra bát riêng, rải một ít đường trắng lên, trộn lên rồi dùng thìa chia cho bọn trẻ mỗi người một phần.

Đường Văn Tuệ và bọn trẻ ngồi ăn tóp mỡ khuấy đường, Phong Ngọc Lan lại thích ăn với muối hơn nên đã lấy riêng một chén để ăn.

Đợi sau khi ăn xong, bọn trẻ chào thím một tiếng rồi về nhà.

Nhưng không lâu sau thì lại chạy qua nữa, là người lớn qua cảm ơn Phong Ngọc Lan vì đã tốt với đám nhỏ, bảo chúng mang đến một số món ăn vặt.

Phong Ngọc Lan bỏ vào giỏ đeo cho Đường Văn Tuệ: "Cầm về nhà ăn đi."

"Chị dâu ba, cuối cùng em cũng biết tại sao quan hệ của chị với mọi người lại tốt vậy rồi, chị đối xử tốt với người ta thì người ta cũng đối xử tốt với chị."

Đường Văn Tuệ nghiêm túc nói.

"Đạo lý đúng là như vậy, Văn Tuệ à, nhưng chúng ta còn phải xem đối phương là ai nữa." Phong Ngọc Lan vuốt nhẹ mái tóc cô: "Có một số người, cho dù em có đối xử tốt với họ thế nào đi chăng nữa thì họ cũng đều thấy em không đáng một xu."

"Điều này em hiểu, cũng như thím năm trong đội ấy, em rất ghét bà ta, còn có chị dâu họ nữa." Nói đến chị dâu họ nhà cậu, Đường Văn Tuệ lại thấy phiền: "Chúng ta làm gì thì cô ta cũng xem nó là lẽ đương nhiên."

“Mỗi lần đến nhà họ chúc Tết, lúc nào cũng có ý nói do nhà chúng ta có anh ba nên cuộc sống mới tốt hơn họ một chút, còn nói anh ba đã là công nhân rồi mà cũng không biết giúp đỡ họ hàng gì cả.”

Dứt lời, Đường Văn Tuệ lại nhớ đến chuyện ấy.

“Có một lần, chị dâu hai không nhịn được, nói là nếu có việc làm thì người đầu tiên được giúp đỡ cũng là anh hai, không phải anh ấy cũng đang thất nghiệp sao? Người nhà mình còn chưa giúp được thì tại sao phải đi giúp họ hàng chứ, chị đoán kết quả thế nào, chị dâu họ khóc bỏ đi, nói nhà chúng ta sống tốt nên khinh thường họ hàng nghèo! Chị nói xem đây gọi là gì!”

Nhắc đến chuyện này, Phong Ngọc Lan lấy tấm lịch đặt trên giá gỗ, lịch này do nhà máy sản xuất giấy phân phát, cô thấy Đường Minh Sơn khoanh tròn vài ngày sau đó.

“Ba ngày sau là mừng thọ của cậu cả, anh ba em nói phải đến đó chúc thọ.”

Đường Văn Tuệ nghe vậy thì đỡ trán: “Em cũng quên mất! Thật ra con người của cậu cả rất tốt, em chỉ không thích chị dâu họ thôi.”

“Không sao.” Phong Ngọc Lan bỏ tấm lịch xuống: “Chúng ta ít tiếp xúc với cô ấy lại là được.”

“Nhưng cô ta cứ thích dính lấy, nói khó nghe hơn là…”

Đường Văn Tuệ lầm bầm, thấy Phong Ngọc Lan chuẩn bị nấu cơm thì muốn vào giúp một tay nhưng bị cô ngăn lại.

“Em phải nhanh chóng luyện cho quen tay đi, lát nữa chị sẽ dạy em đan những thứ khác.”

Đường Văn Tuệ hạnh phúc nghe theo, nhưng cô ấy cũng không toàn toàn mặc kệ, chỉ cần Phong Ngọc Lan bận bịu thì cô ấy sẽ đến giúp đỡ một tay, sau đó lau khô tay rồi tiếp tục đan.

Ăn cơm xong, Đường Văn Tuệ nhất quyết giành rửa chén, Phong Ngọc Lan không cản, mình thì dọn dẹp bên ngoài và ngoài hành lang.

Đợi khi Đường Văn Tuệ quay lại, Phong Ngọc Lan bắt đầu dạy cô những thứ khác.

"Đúng rồi chị dâu ba, Nguyên Khang bảo em mang Nguyên Nguyên về, nói đó là bạn đồng hành của nó."

"Đợi một chút." Phong Ngọc Lan về phòng lấy con ngựa bằng len ra: "Chính là cái này."

"Đẹp thật!"

Đường Văn Tuệ nhận lấy sờ lên thử, thích đến mức không nỡ buông tay.

"Em đã học được vài cách đan rồi, em nhìn Nguyên Nguyên thật kỹ thì sẽ biết cụ thể dùng cách đan nào để đan."

Phong Ngọc Lan rất khâm phục thiên phú của Đường Văn Tuệ về mặt này, mới chỉ có vài tiếng đồng hồ đã có thể đan ra được đồ buộc tóc, nhớ lại ban đầu lúc cô học trên video cũng phải mất một ngày mới đan được một cái.

Thật là tức c.h.ế.t mà.

Phong Ngọc Lan vẫn đưa Đường Văn Tuệ đến nhà chị dâu Hồng như lúc trước rồi mới đi về nhà ngang, vừa đến cửa đã thấy chị dâu Trương họ cười híp mắt, mang theo rổ đi ra ngoài.

"Ngọc Lan." Thím Điền vẫy tay với cô, Phong Ngọc Lan bước nhanh về phía đó, nhìn lướt qua những chiếc giỏ họ đang cầm trên tay: "Thím Điền à, mọi người định đi đâu thế?"

“Đi mua đậu hũ.” Thím Điền chớp mắt, Phong Ngọc Lan bèn đi theo họ.

Đó cũng là một gia đình nhà nông, họ ngồi được một lúc thì đàn ông nhà đó bưng ra một khay đậu hũ lớn: “Hai xu một miếng.”

Phong Ngọc Lan mua bốn miếng.

Vì Đường Minh Sơn nấu món đậu hũ Ma Bà rất ngon nên cô đã nấu trước những món khác, đợi khi Đường Minh Sơn về làm món đậu hũ Ma Bà là có thể ăn cơm rồi.

Vừa nghe Trần Đại Lực mang rau đến, Đường Minh Sơn cảm khái một câu: “Anh ấy là người như vậy, không gì đâu, hôm khác về nhà đi ngang qua nhà họ thì chúng ta vào ngồi chơi một lúc.”

“Vâng, còn cậu cả nữa, khi nào chúng ta đi?”

“Khoảng chín giờ đi là vừa, cha mẹ cũng sáng mới qua đó.”

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Thật ra rau cải trong nhà khá nhiều, cho nên lúc Quân Tử mang đến thêm thì Phong Ngọc Lan nhờ người mang về nhà, giải thích với chị dâu Vương một tiếng.

Chị dâu Vương hươ tay: “Không sao, chị chỉ bảo thằng bé tiện tay mang sang thôi.”

Hai người nói chuyện thêm một lúc, Đường Minh Sơn cầm theo đèn dầu xuống dưới đón Phong Ngọc Lan, cô bèn theo anh lên nhà.

Sau khi chị dâu Vương đóng cửa thì nói với anh cả Vương: “Nhìn đồng chí Tiểu Đường kìa, cứ như sợ Ngọc Lan không về nhà vậy.”

“Vợ chồng son mà.” Anh cả Vương ha ha cười lớn.

Chương 90: Chương 90

Chị dâu Vương trợn trắng mắt: "Thôi đi, chúng ta mới kết hôn được một tháng thì anh đã hiện nguyên hình rồi, người ta đã kết hôn được nửa năm hơn nhưng vẫn ngọt ngào đấy thôi."

Anh cả Vương không dám nói gì, quay đầu bảo Quân Tử lấy bài tập ra để anh ta kiểm tra.

Quân Tử đang chơi gậy gỗ nói: "Thím đã xem qua cho con rồi, con chỉ sai một câu thôi."

Anh cả Vương nghĩ: "Thằng nhóc này, không biết điều gì cả!"

Vài ngày sau, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đạp xe đến nhà cậu cả.

Nhà của cậu cả là một căn nhà cũ nhưng sân rất rộng, phòng cũng nhiều, chỉ là hơi cũ nát thôi.

Nhà cửa cũng được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Lúc này, trong sân có vài đứa bé đang chơi đùa với nhau, nghe thấy tiếng chuông xe đạp thì tất cả đều chạy ra, đứa lớn nhất thấy Đường Minh Sơn thì la toáng lên.

"Chú ba họ!"

"Ơi." Đường Minh Sơn đáp lại: "Gọi thím ba họ đi."

Bọn nhỏ lại nhìn sang Phong Ngọc Lan, gọi một cách ngượng ngùng.

Người trong nhà nghe thấy thì đều đi ra.

Một đôi vợ chồng hơi lớn tuổi, còn có cha Đường, mẹ Đường và một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi bế theo một đứa bé.

Đối phương híp mắt quan sát Phong Ngọc Lan, cô lại chỉ cười nhàn nhạt theo Đường Minh Sơn đi về phía đó, nhẹ nhàng gọi cậu, mợ, còn có chị dâu họ nữa.

Tiện thể khen bọn nhỏ vài câu.

Cậu cả và mợ cả đều vui mừng cười toe toét, liên tục mời mọi người vào nhà, chị dâu họ lại đột nhiên thốt lên một câu.

"Sau khi dọn vào thành phố ở thì khác hẳn, ngay cả cách nói chuyện cũng dễ nghe hơn người nhà quê."

"Vậy sao? Cảm ơn chị đã khen, nói xong em còn thấy ngại nữa là, Minh Sơn anh xem thử mặt em có đỏ không?"

Phong Ngọc Lan thẹn thùng hỏi Đường Minh Sơn đứng bên cạnh đang nhíu mày, tay nhẹ nhàng kéo áo của anh.

Đường Minh Sơn hiểu ý của cô, đưa tay ra khẽ nắm lấy bả vai cô, kéo cô về hướng bên kia của mình để cô đứng cạnh mẹ Đường, còn mình thì đứng giữa ngăn lại.

"Chị dâu họ, một thời gian dài không gặp nhưng chị nói chuyện vẫn như xưa, khiến người ta nhớ như in."

Chị dâu họ thấy anh bảo vệ Phong Ngọc Lan như thế, còn châm chọc mình, nhất thời ôm lấy đứa nhỏ không biết nên nói gì, cuối cùng mợ cả vội vàng kéo Phong Ngọc Lan và mẹ Đường vào nhà: "Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào đây nói chuyện."

Mẹ Đường nhẹ nhàng cầm tay Phong Ngọc Lan, nói khẽ: "Miệng cô ta như thế đấy, đừng quan tâm làm gì."

Cũng không biết mợ cả có nghe thấy hay không nhưng không phản bác gì, vẫn cười híp mắt nói chuyện với hai người họ.

Anh cả họ đến chợ mua ít đồ, lúc này vẫn chưa về đến nhà.

Không lâu sau chị dâu họ cũng vào nhà, còn cậu cả đang nhận lấy quà Đường Minh Sơn tặng, ngại ngùng thấp giọng nói chuyện với anh và cha Đường.

"Đứa nhỏ này luôn nói chuyện như thế, xin thứ lỗi."

"Không sao." Cha Đường hươ tay, đợi sau khi cậu cả mang đồ đạc vào nhà, ông mới giơ ngón cái với Đường Minh Sơn: "Giỏi lắm, vừa rồi trong nhà cha cũng nói cô ta là đừng quan tâm đến chuyện làm mai cho Văn Tuệ nữa, người làm cha mẹ đây còn muốn giữ con bé ở nhà thêm vài năm nữa, chắc chắn là cô ta bực mình nên mới nhắm vào Ngọc Lan."

Đường Minh Sơn chỉnh sửa lại tay áo: "Cho dù thế nào thì cũng không thể ức h.i.ế.p vợ con được."

Cha Đường cười vỗ lên vai anh: "Đi thôi, vào nhà nói chuyện với cậu mợ con, chiều nay về sao?"

"Vâng, ngày mai còn phải đến nhà máy làm việc nữa."

Hai cha con đi vào nhà, Phong Ngọc Lan ngồi giữa mợ và mẹ Đường, sau khi Đường Minh Sơn vào thì nhìn mẹ Đường cười: "Mẹ, nhích qua kia một tí, qua chỗ cha ngồi đi."

"Thằng nhóc này." Mẹ Đường chỉ vào mặt anh nhưng cũng cười ngồi sang cạnh cha Đường.

Cậu cả cất đồ đạc xong hết thì rót hai chén nước ấm bưng qua, cảm ơn Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn, chị dâu họ lại lên tiếng.

"Lúc nãy bọn chị còn nói sao không đưa Nguyên Khang đến cho vui nhà vui cửa."

"Trời đang lạnh nên cô không đành lòng đưa nó ra ngoài, sợ bị cảm." Mẹ Đường cười híp mắt đáp.

"Vậy sao?"

Chị dâu họ liếc sang Phong Ngọc Lan đang uống nước: "Cháu còn cho rằng là lý do nào khác nữa chứ."

"Làm gì có nhiều lý do đến thế." Đường Minh Sơn bỏ chén xuống, nhìn sang đó: "Sao trông cháu út phờ phạc mệt mỏi thế, có phải không được chăm sóc tốt nên cảm lạnh rồi không?"

Đúng là bị cảm thật, đứa nhỏ trông rất uể oải, không có tinh thần gì cả.

"Phải cẩn thận hơn đấy." Đường Minh Sơn nói tiếp: "Lúc Nguyên Khang ở chung với bọn em thì A Lan chăm sóc rất chu đáo, chưa từng bị cảm hay ch.ảy nước mũi gì, chị dâu đã nhiều con vậy thì không nên phạm phải sai lầm như thế được, phải cẩn thận."

Sắc mặt chị dâu họ tối sầm lại.

Cậu cả nhìn lên trần nhà không lên tiếng, mợ thì buồn chán hỏi Đường Minh Sơn có uống nước nữa không, không hề có ai bênh vực cho chị dâu họ, cô ta vô cùng uất ức, đúng lúc này anh cả họ quay về, cô ta lập tức bế đứa nhỏ chạy ra ngoài.

"Ấy, xe đạp à, là của Minh Sơn sao? Minh Sơn đến rồi à?"

Giọng nói mừng rỡ của anh cả họ vọng từ ngoài vào: "Thằng hai đừng để em trai em gái sờ lên xe, coi chừng hỏng cả xe bây giờ."

“Một chiếc xe quý giá hơn người sao? Làm sao sờ hỏng được chứ! Bảo anh mua thuốc cho đứa út anh đã mua chưa?”

Giọng nói tức giận của chị dâu họ cũng vọng vào theo.

“Mua rồi, sao em lại nổi nóng vậy.” Anh cả họ rất nghi ngờ, sau khi cất đồ vào nhà bếp thì bế đứa nhỏ: “Để anh cho con uống thuốc.”

Chị dâu họ vừa định kể tội Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan với anh ấy nhưng Đường Minh Sơn lại bước ra.

“Anh họ.”

“Ấy.” Anh cả họ cười híp mắt đáp lại: “Thấy xe là anh biết ngay chú đến, được đấy, đã mua xe đạp rồi, lát nữa cho anh mượn chạy thử nhé?”

Thế này khiến chị dâu họ vô cùng mất mặt.

“Được thôi.”

Đường Minh Sơn đưa chìa khóa cho anh ấy.

Hai người hàn huyên với nhau, chị dâu họ buồn chán đứng đó, cuối cùng quay đầu sang mắng con gái, sau đó bắt đầu đánh bọn nhỏ.

Con bé đang chơi rất vui vẻ, chịu một cái tát, đứa nhỏ oa lên một tiếng rồi bật khóc.

Mợ thở dài một hơi, đứng dậy nói: “Lại lấy bọn nhỏ ra để trút giận, còn chỉ trút lên con gái nữa, đúng là…”

Vừa nghe là biết đây không phải lần đầu.

Cậu cả buồn chán cười trừ, rồi lấy ra một cái giỏ từ phía sau, bên trong chứa đầy quýt vàng óng: “Đây là quýt nhà trồng nên hơi chua, nhưng vị cũng không tệ, hai đứa nếm thử đi.”

Phong Ngọc Lan cầm một quả lên lột vỏ, mùi vị nồng nặc của quýt lập tức bay ra, đây không phải mùi hương của quả quýt mà là của vỏ quýt.

Còn mùi vị đúng thật hơi chua, không thể xem là ngọt nhưng cũng không tệ.

Thấy cô thích ăn nên cậu cả cười híp mắt đặt giỏ bên cạnh chân cô: "Thích thì ăn nhiều vào."

"Vâng." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Một lúc sau, Đường Minh Sơn bước vào, phía sau còn có một người đàn ông bế theo một đứa bé, đối phương trông rất giống cậu cả, Phong Ngọc Lan gọi một tiếng anh họ.

"Ây." Anh cả họ gật đầu cười, sau khi chị dâu họ ngồi xuống mới phát hiện giỏ quýt đặt cạnh chân Phong Ngọc Lan.

"Mẹ Nguyên Khang à, giúp chị chọn vài trái quýt ngọt đi." Chị dâu họ nói như thế.

Phong Ngọc Lan cảm thấy cô ta rất phiền, y như những gì Đường Văn Tuệ nói vậy, cứ thích nói những thứ không thuận tai, Phong Ngọc Lan cũng không muốn quan tâm đến cô ta. Đường Minh Sơn đứng dậy, đặt giỏ quýt trước mặt anh cả họ: "Anh chọn đi."

"Ăn đi." Phong Ngọc Lan lấy ra một trái quýt đưa cho Đường Minh Sơn như một phần thưởng.

Đường Minh Sơn cười nhận lấy.

Anh cả họ đang dỗ đứa nhỏ uống thuốc, thấy chị dâu họ nhìn chằm chằm người ta nên nói: "Không phải muốn ăn quýt sao? Tự lấy đi chứ, quýt nhà mình có ngọt không bản thân em không biết sao? Còn bắt người ta chọn. Ấy! Sao em lại véo anh?"

Chị dâu họ nở một nụ cười "hiền lành": "Em có véo anh à? Sợ là trên người anh có ve chó thì có."

"Được rồi được rồi, ăn khoai lang đi, khoai lang thì ngọt hết không có củ nào chua đâu." Mợ vội vàng khẩy một củ khoai lang ra từ trong đống lửa, sau khi dập hết lửa trên đó thì đặt bên cạnh chị dâu họ: "Đợi lát nữa hãy ăn, nó vẫn còn nóng."

Lúc này bầu không khí mới dịu đi bớt.

Phong Ngọc Lan nhân lúc vẫn chưa ai phát hiện, liếc mắt nhìn Đường Minh Sơn một cái, Đường Minh Sơn lập tức hiểu ra.

"Cậu cả, mợ, cháu và A Lan ra ngoài đi dạo nhé."

"Ừm, chậm thôi đấy."

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn ra ngoài tản bộ.

Chị dâu họ cầm khoai lang lên lột vỏ, sau khi ăn được một nửa thì quay sang hỏi mẹ Đường đang nói chuyện với mợ.

"Phong Ngọc Lan này đối xử với Nguyên Khang có tốt không? Bây giờ trông cô ấy tốt như thế nhưng chưa chắc là sự thật, đợi đến khi cô ấy có con của mình rồi thì mới có thể nhìn được đây là người hay ma."

"Nói gì đấy!"

Anh họ cả nghiêm nghị nói.

"Em nói gì chứ? Em chỉ nói sự thật thôi, đúng không cô?"

Cha Đường đang lột vỏ khoai lang cho mẹ Đường, nghe thấy thì bật cười: "Chú thấy cháu không cần thiết quan tâm chuyện nhà chú nhiều thế làm gì, nghe nói em cháu muốn sửa chữa lại nhà cửa nên đi khắp nơi mượn tiền, cháu còn mang hai mươi đồng về đó nữa đúng không?"

Chỉ với một câu như vậy đã khiến một nhà ba người nhà anh cả họ biến sắc lập tức.

Ba người anh cả họ thì tức giận, còn chị dâu họ thì chột dạ.

Dù gì trong nhà gom lại hết cũng chỉ có hơn năm mươi đồng, chưa được sự đồng ý của ai mà chị dâu họ đã mang hai mươi đồng về nhà mẹ đẻ, đây không phải là chuyện nhỏ đâu.

Chương 91: Chương 91

Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đi dạo xung quanh một vòng, mãi cho đến một ngã ba nào đó, gặp được dì ba và dì tư, hai người đều cõng gùi, trên gùi có lá chuối tây che kín, mồ hôi đầy mặt, xem ra chính là cùng đi tới.

Thế là bốn người cùng về nhà cậu cả, chưa kịp vào sân đã cảm thấy bầu không khí không bình thường, mẹ Đường ôm cô út, còn cha Đường thì đang đứng trong sân nhìn mấy đứa bé chơi đùa, trong nhà trên thì truyền đến tiếng chất vấn của anh cả họ.

"Tôi biết ngay mà, sáng hôm nay cô lấy tiền ra, lại chỉ đưa tôi có một ít như vậy! Hóa ra là bị cô cầm về nhà mẹ đẻ!"

Người quản tiền trong cái nhà này chính là chị dâu họ, chị ấy đã sinh cho cả nhà mấy đứa trẻ, mợ cả thấy chị ấy tốt, không lâu sau khi sinh hai đứa sinh đôi, đã giao hết tiền cho chị ấy quản lý.

Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

"Chị hai, có chuyện gì vậy?"

Dì ba nhẹ nhàng buông gùi xuống, chỉ chỉ vào phòng nhỏ giọng hỏi.

Dì tư thở dài, bà ấy có biết một chút, bởi vì người nhà mẹ đẻ nhà chị dâu họ cách nhà chồng bà ấy không xa.

"Mượn gấp, cũng không phải không trả."

Chị dâu họ nghe xong, chỉ biết khóc.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng chưa vào phòng, một đám người đều đứng trong sân.

May đều là họ hàng gần nhà mình, nếu không cũng bị người ta chế giễu.

Nghe thấy bọn nhỏ chào bà cô ba và bà cô tư, cậu cả và mợ cả giữ vững tinh thần, cho cặp vợ chồng trở về phòng, bước nhanh đi ra nhà trên.

"Tới rồi, sao không đi vào chứ?"

Mợ cả bày ra một nụ cười.

Theo tiếng buồng trong đóng cửa, mấy người Phong Ngọc Lan cũng đi theo mợ cả vào nhà trên.

Quả nhiên không thấy anh cả họ với chị dâu cả họ.

Trong phòng cũng không phát ra tiếng nói chuyện quá lớn, lại thêm mấy người ở ngoài cũng đang nói chuyện, ngược lại càng không đáng chú ý.

Tóm lại chờ chị dâu họ ra, sưng cả hai mắt, anh cả họ còn mang theo tức giận, khi nhìn thấy dì ba và dì tư, anh ấy tiến lên chào: "Cô ba, cô tư."

"Ừ." Dì ba nhìn thoáng qua chị dâu họ đang đón bé út trong n.g.ự.c mẹ Đường: "Đang vui vẻ như vậy, đừng nói chuyện khác vội."

"Vâng." Anh cả họ trầm giọng đáp, trong lòng bực bội.

"Không phải muốn đạp xe sao?"

Đường Minh Sơn đứng lên nói.

Anh cả họ đi theo anh ra ngoài, lấy xe đạp ra cùng Đường Minh Sơn ra sân, vừa ra sân đã bắt đầu chào hỏi tổ tông chị dâu họ.

"Anh thật không ngờ cô ta dám làm như thế! Trong nhà vốn đã eo hẹp, chút tiền này đều là tích góp để phòng khi người già với mấy đứa trẻ ốm đau, cô ta thì hay rồi, không rên một tiếng, trực tiếp đưa về nhà mẹ đẻ hai mươi đồng!"

Anh cả họ hít một hơi thật sâu: "Nói là mượn, mà với cái đức hạnh kia của người nhà mẹ cô ta, hơn phân nửa là sẽ không trả. Không được, cơn tức này anh không thể cứ nuốt xuống như thế!"

Đường Minh Sơn còn chưa kịp nói chuyện, anh cả họ đã đạp xe hai vòng, cũng không biết nghĩ thông suốt cái gì, nhìn sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều.

Giữa trưa chỉ có ngần ấy người, mừng thọ đều là buổi tối mới có nhiều người.

Chị dâu họ đã làm sai chuyện, đang lo lắng chồng mình có thể giáo huấn mình hay không, cũng không tiếp tục gây sự với Phong Ngọc Lan, giữa trưa là mợ cả và bà cô ba cùng nấu cơm.

Phong Ngọc Lan vừa mới vào nhà bếp đã bị bọn họ đuổi ra, thế là đành ngồi cùng Đường Minh Sơn ở trong sân thấp giọng nói chuyện.

"Chị ta thành thật ngay lập tức, chẳng lẽ không lấy lại được tiền sao?"

"Đúng là anh họ nói như vậy, nhưng nhìn anh ấy có vẻ có chủ ý, đoán chừng có thể cầm về một chút."

Đường Minh Sơn trả lời.

"Người này không dễ ở chung, Văn Tuệ nói đúng, biết không chào đón mình, chị ta còn thích dính lên nói lời khó nghe, em không thích."

Phong Ngọc Lan nghiêng đầu phủi phủi bụi trên vai Đường Minh Sơn, thấp giọng nói.

"Không sao, một năm cũng không gặp mấy lần, anh sẽ che chở em."

Sau khi ăn cơm trưa xong, hai người đạp xe về huyện.

Mấy người cha Đường cũng rời đi theo sau, buổi tối người tới nhà cậu cả phần lớn là người có quan hệ gần gũi với bọn họ trong đội sản xuất.

Chị dâu họ ôm con ngồi trong góc, anh cả họ trầm giọng nói: "Hôm nay cha mừng thọ, nhà cô không một ai đến, thái độ này còn muốn vay tiền? Tôi cho cô biết, không cầm hai mươi đồng kia về được, tôi sẽ ly hôn với cô!"

"Anh là đồ không có lương tâm! Tôi đã sinh cho anh sáu đứa con đấy!"

Nghe đến ly hôn, chị dâu họ đầy vẻ khiếp sợ ngẩng đầu lên.

Mợ cả và cậu cả cũng giật mình, muốn khuyên lại bị anh cả họ ngăn lại: "Chính là nhìn mặt mũi bọn nhỏ, những năm này cha mẹ và tôi đã đối xử với cô như thế nào, trong lòng cô rõ ràng, nếu cô cảm thấy cuộc sống như vậy đã chấm dứt, vậy thì hai mươi đồng, cô cũng không cần cầm về."

Vẻ mặt anh ấy nghiêm nghị, đây là vẻ mặt chị dâu họ chưa từng thấy, cô ta bị dọa sợ, run rẩy nói: "Em, em biết rồi."

Bên này mấy người dì ba và mẹ Đường cùng đi một đoạn đường, khi nói chuyện thì nhắc đến chuyện này.

"Những năm này, anh cả và chị dâu không để ý chuyện trong nhà, càng ngày càng vô lễ, nếu cô ta là con dâu tốt thì không sao, hết lần này tới lần khác bất kính với trưởng bối, ngay cả con mình cũng vô cùng bất công."

Dì ba nhắc đến chị dâu họ chỉ lắc đầu: "Chẳng đứa con dâu nào chịu đến đây chúc thọ cùng em, chính là sợ cái miệng đó của cô ta."

"Ai nói không phải đâu." Dì tư liên tục gật đầu: "Con út nhà em khăng khăng không đến, những người khác trong nhà cũng không vui, thật sự là đáng giận."

"Văn Tuệ cũng ghét cô ta, luôn nghĩ làm mai mối cho con bé."

Mẹ Đường thở dài.

"Nhưng chuyện hôm nay có chút lớn." Dì tư lại nói: "Không giải quyết triệt để, sợ là sẽ xảy ra chuyện lớn."

"Tôi thấy khó làm." Cha Đường lắc đầu.

Đường Văn Tuệ đang móc len, dùng chiếc kim móc mà anh hai Đường làm cho cô ấy, chị dâu hai Đường cũng có, nhưng cô ta thật sự không làm được, càng móc càng tức, cuối cùng trực tiếp đặt xuống.

Anh hai Đường vừa cười vừa dỗ dành, thế là chỉ có Đường Văn Tuệ kiên trì tiếp.

Nguyên Khang ôm người bạn nhỏ Nguyên Nguyên của mình, trở nên nổi tiếng trong đội sản xuất, trong nhà thỉnh thoảng có bọn nhỏ cùng nhau đến xem Nguyên Nguyên, thậm chí còn có những cô gái lớn hơn cũng đến.

Chương Thục Phân bị anh mình sai tới hỏi về túi, Đường Văn Tuệ nói: "Tớ đang tập trung tinh thần làm cái này đây, nếu anh ấy không đợi được, vậy thì tớ sẽ không nhận làm nữa."

Dù sao cũng không muốn nhận nhiều.

Chương Thục Phân cười hì hì gật đầu, ở lại đây nửa buổi chiều, vừa vui sướng hài lòng cầm chun buộc tóc mà Đường Văn Tuệ móc cho cô ấy trở về, lập tức gặp anh trai mình Chương Nam Tuyền đứng trước cửa nhà, sắc mặt không tốt hỏi: "Trước khi ra cửa, em đã nói với anh thế nào? Đi một lát là về? Chuyến đi này chí ít cũng ba giờ!"

Cậu ấy chờ đến sốt ruột, còn không thể đến nhà họ Đường tìm người!

Thật làm cậu ấy tức điên lên!

Chương Thục Phân hơi chột dạ bày ra một nụ cười: "À cái đó, mấy hôm nay Văn Tuệ rất bận rộn, việc anh nói có thể chờ hay không? Không thể chờ thì cậu ấy sẽ không nhận nữa."

"Chờ!"

Chương Nam Tuyền lập tức nói.

Phản ứng này có hơi kịch liệt, đầu óc Chương Thục Phân vẫn không tốt lắm bỗng đột nhiên thông suốt, cô ấy bước lại gần thấp giọng hỏi: "Anh, không phải là anh... thích Văn Tuệ chứ?"

Chương Nam Tuyền ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía xa xa.

Không đợi cậu ấy nghĩ kỹ trả lời thế nào, Chương Thục Phân đã ghét bỏ mà nhìn cậu ấy: "Anh lớn hơn Văn Tuệ tận mấy tuổi, tính tình cũng không tốt lắm, còn thường xuyên bắt nạt bọn em, anh không xứng với cậu ấy."

"Sao lại không xứng? Anh là anh của em đó!" Chương Nam Tuyền bị cô ấy nói mà tức cười: "Còn thường xuyên bắt nạt bọn em? Anh bắt nạt bọn em lúc nào!"

"Khi còn bé!"

Chương Thục Phân tức giận không chịu được, đếm trên đầu ngón tay những lần cậu ấy bắt nạt mình khi còn bé không thể nào quên, nghe vậy Chương Nam Tuyền trợn trắng mắt.

Cuối cùng không chỉ trực tiếp vò rối tóc cô ấy, còn thuận tay lấy luôn chiếc cài tóc mới của cô ấy, trực tiếp cất trong túi rồi rời đi.

Chờ Chương Thục Phân quở trách xong, giương mắt đã không nhìn thấy Chương Nam Tuyền, cô ấy thở phì phò ôm đầu đi vào trong, kết quả sờ sờ phát hiện thiếu một cái dây chun, lập tức kinh hoảng không thôi, tìm bốn phía dọc theo đường đi.

Chương Nam Tuyền đứng cách đó không xa, nhìn em gái mình khóc chít chít thở dài một tiếng, con bé ngốc như thế, đừng mong em ấy có thể giúp đỡ mình, có thể không nói xấu mình trước mặt Văn Tuệ đã là cảm ơn trời đất!

Khi mấy người Đường Minh Sơn sắp đến nhà ngang, bỗng nhiên bắt đầu mưa, cũng may chỉ là mưa bụi, có thể chịu được.

"Ôm chặt anh nhé."

Phong Ngọc Lan làm theo, Đường Minh Sơn rõ ràng tăng nhanh tốc độ, không bao lâu đã đến nhà ngang.

Hôm nay chị dâu Triệu cũng về nhà ngoại uống rượu, vừa tới nhà không lâu, thấy bọn họ trở về, chị dâu Triệu nhìn mưa bên ngoài một chút.

"Bọn chị may hơn hai em một chút, đến nhà ngang mới bắt đầu có mưa bụi."

Chương 92: Chương 92

"Vận may tốt." Phong Ngọc Lan cười sờ đầu Niếp Niếp: "Minh Sơn phải dùng lực đạp xe, nếu không lúc này chúng em còn ở bên ngoài đó."

Vừa dứt lời, cơn mưa lập tức nặng hạt hơn.

Chị dâu Triệu giậm chân một cái: "May là đạp nhanh! Nếu không sẽ ướt sũng!"

"Muốn g.i.ế.c gà?"

Chị dâu Trương mới từ trong phòng ra đã nghe thấy tiếng giậm chân, chị dâu Triệu và Phong Ngọc Lan đều cười không ngừng, chị dâu Trương cũng đoán mình nghe lầm, cũng cười theo.

"Tai chị mới nghe được một nửa, gà gì thế?"

"Ướt sũng." Chị dâu Triệu chỉ chỉ mưa to bên ngoài.

"À gà này hả!"

Chị dâu Trương cười càng lớn tiếng.

Để phòng mưa gió thổi vào hành lang, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn mang đồ vật vào.

Hôm nay họ đến nhà cậu cả không chỉ có mang đồ, còn có lì xì, mợ cả còn đưa lại họ một bao lì xì nhỏ lúc họ chuẩn bị đi.

Phong Ngọc Lan mở ra xem, hai hào.

Bọn họ mới đưa năm hào thôi.

"Nhận đi." Đường Minh Sơn nói.

"Dạ." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Hôm nay không thể nói thân thể mệt mỏi, nhưng trong lòng cũng có một chút mệt, sau khi Phong Ngọc Lan rửa mặt xong, ngồi bên bàn nhỏ đầu giường, cầm kem dưỡng da, vừa thoa mặt vừa tò mò hỏi.

"Em thấy chị dâu rất sợ anh, vì sao vậy?"

"Chắc là anh không chịu nể mặt chị ta?"

Đường Minh Sơn cầm báo hôm nay ngồi ở trên giường xem, nghe vậy cười cười.

"Vậy hôm nay em cũng không nể mặt chị ta, vì sao còn luôn nhằm vào em?"

"Bởi vì em trẻ trung, xinh đẹp, còn làm người khác thích." Đường Minh Sơn đặt báo sang một bên, đứng dậy đi đến sau lưng Phong Ngọc Lan, hai tay khoác lên bả vai cô, cười nói.

Phong Ngọc Lan hừ nhẹ một tiếng, quay đầu kéo tay anh xuống: "Đừng nói ngọt như vậy, lần sau chị ta còn dám nói gì em với Văn Tuệ, em sẽ phản kích."

"Không cần em ra tay, anh sẽ cản trở." Đường Minh Sơn kéo một cái tay của cô, thuận tay tắt đèn dầu.

Trong bóng tối, Phong Ngọc Lan chỉ cảm thấy một đôi tay lớn ôm lấy cô từ bên hông, sau đó thân thể nhoáng một cái đã nằm trên giường...

Đường Minh Sơn dậy sớm, rón rén xách thùng ra ngoài, nấu cháo, bánh trứng gà, đặt một phần của Phong Ngọc Lan lên bàn, tự mình ăn sáng xong, dọn dẹp một phen, lại vào nhà nhìn Phong Ngọc Lan đang ngủ say một chút, lúc này mới rời đi.

Lúc Trịnh Văn Văn đến, Phong Ngọc Lan mới ăn sáng xong không bao lâu, cô nhìn xuống dưới lầu, vẫn là ông Trịnh đưa cô bé.

"Cháu muốn một chiếc áo len, một chiếc mũ len và một con ngựa con mà bọn họ nói."

Trịnh Văn Văn đi vào nhà ngang, nghe ngóng đám bạn nhỏ nhìn quen mắt trước đó, biết còn có ngựa bằng len, cô bé lập tức bổ sung thêm.

"Được." Phong Ngọc Lan đo kích thước cho cô bé, ghi lại rồi hỏi cô bé thích áo len hình như thế nào, hoặc muốn trông như thế nào.

"Cháu muốn Thái Dương Hoa mà cô giáo nói, chính là hoa hướng dương, nó có thể nổi lên như chiếc mũ nhỏ lúc trước không?"

Trịnh Văn Văn từng thấy chiếc mũ kia, con thỏ nhỏ phía trên chính là nổi lên trên, rất đẹp.

Phong Ngọc Lan sở dĩ làm một con thỏ nhỏ trên mũ, là bởi vì đứa bé kia cầm tinh con thỏ.

"Được thôi." Phong Ngọc Lan lấy bút chì, nhanh chóng phác hoạ hình dáng đại khái của chiếc áo len trên giấy: "Thế này được không?"

Trịnh Văn Văn tiến tới nhìn một chút, liên tục gật đầu: "Dạ được!"

"Cho cháu mấy cái cài tóc nhỏ và dây buộc tóc."

Lúc Trịnh Văn Văn rời đi, Phong Ngọc Lan đưa cô bé bốn cái cài tóc màu sắc khác nhau, cùng bốn cái dây buộc tóc.

Trịnh Văn Văn vui vẻ không thôi, cao hứng bừng bừng rời đi.

Lúc về đến nhà, vừa lúc hai chị họ của cô bé tới chơi, Trịnh Văn Văn vội vàng lấy đồ Phong Ngọc Lan đưa cho mình ra khoe khoang.

Hai cô chị họ xem xong đều vô cùng thích, lại nghe Trịnh Văn Văn nói đối phương biết đan áo len và mũ len rất đẹp, thế là năn nỉ cô bé dẫn họ đi nhìn một cái.

Trịnh Văn Văn biết đường, lại có hai người chị mười lăm, mười sáu tuổi đi cùng, ông Trịnh dặn dò vài câu rồi cũng không đưa cô bé đi nữa.

Phong Ngọc Lan vốn định giặt quần áo, kết quả phát hiện không còn quần áo bẩn, cô lên sân thượng xem thì thấy chúng đang được phơi trên cây cột đối diện.

"Sáng sớm đã nhìn thấy đồng chí Tiểu Đường giặt quần áo, cháu nói xem quản chồng cháu như thế nào, sao lại biết quan tâm như vậy chứ?"

Lúc này thím Vương đang phơi quần áo, thấy đi lên thì cười hỏi.

Phong Ngọc Lan cũng không nói được: "Anh ấy tự giác."

"Nếu bác có cô vợ trẻ trung như cháu, bác cũng tự giác."

Thím Vương cười mập mờ, Phong Ngọc Lan đỏ mặt, tìm cớ rồi chạy trốn.

Đồ ăn trong nhà không thiếu, Phong Ngọc Lan đi mua len, lúc về thấy Trịnh Văn Văn mang theo hai cô gái ngồi ở cửa nhà chị dâu Triệu.

Chị dâu Triệu đang nói chuyện phiếm với họ, thấy cô trở về vội vàng hô: "Bọn nó đang tìm em đó!"

Phong Ngọc Lan bước nhanh về phía trước, Trịnh Văn Văn trực tiếp kéo tay cô lại, nũng nịu nói nguyên nhân các chị theo tới, Phong Ngọc Lan nghe xong vui vẻ đồng ý: "Được, thím còn đang có một chiếc áo len và một chiếc mũ len chưa đan xong, mấy đứa có thể nhìn thử xem."

Cô mở cửa, mời ba người ngồi xuống, mình thì vào trong phòng lấy đồ.

Hai người chị đánh giá xung quanh phòng, phát hiện mặc dù phòng hơi nhỏ nhưng đồ vật gọn gàng, sàn nhà sạch sẽ, nhìn thấy thoải mái dễ chịu.

Người như vậy làm việc cẩn thận, thích sạch sẽ.

Sau khi nhìn đồ vật Phong Ngọc Lan lấy ra, hai người cũng đặt một chiếc áo len, còn có một chiếc mũ len.

Phong Ngọc Lan đo xong kích thước cho họ, bọn họ liền dẫn Trịnh Văn Văn rời đi.

"Đi đường cẩn thận."

Phong Ngọc Lan đưa họ ra ngoài.

"Biết ạ, thím mau về đi, bên ngoài lạnh." Trịnh Văn Văn quay đầu lại vẫy tay với cô.

Chị dâu Triệu từ trong nhà đi ra, nhìn thấy một màn này, hơi xúc động nói: "Nhìn xem, không hổ là con nhà cán bộ, dạy thật tốt."

"Niếp Niếp cũng rất ngoan." Phong Ngọc Lan thấy Niếp Niếp trốn trong phòng không ra, hơi kinh ngạc nói: "Sao hôm nay không tìm bọn Yến Tử chơi?"

"Đừng nói nữa." Chị dâu Triệu nhắc đến cái này thì tức giận, gọi Niếp Niếp lại, để con bé hé miệng cho Phong Ngọc Lan nhìn: "Em xem cha con bé làm gì đây!"

Phong Ngọc Lan ngồi xổm xuống nhìn kỹ miệng Niếp Niếp, phát hiện đầu lưỡi sưng lên, cô sững sờ.

"Đây là cắn sao?"

"Buổi sáng con bé đang vui vẻ ăn, cha con bé rửa mặt xong trở về đứng sau lưng dọa con bé, kết quả đứa nhỏ này giật mình rồi cắn vào lưỡi, đến tận trưa nay, nói chuyện đầu lưỡi sẽ đau, càng đừng nói đến đi ra ngoài chơi."

Chị dâu Triệu càng nói càng tức: "Chị trực tiếp đá anh ấy hai cái, có người cha nào như vậy sao?"

"Sao có thể làm như vậy chứ?"

Chị dâu hai Ngô tới cửa, nghe được chuyện này cũng nhíu mày.

Cũng không bận gì, Phong Ngọc Lan lập tức cùng chị dâu hai Ngô vào nhà chị dâu Triệu ngồi xuống nói chuyện, nghe bọn họ nói xấu khuyết điểm của chồng mình, lại ôm Niếp Niếp đùa trong chốc lát, cô mới về nhà.

Rửa tay rồi đóng cửa lớn lại, cô vào bên trong phòng bắt đầu đan áo len.

Cửa gỗ mở ra, buồng trong rất sáng tỏ, Phong Ngọc Lan để đồng hồ đeo tay sang một bên, đan một lúc lại nhìn thời gian, khoảng mười hai giờ, cô đứng dậy đi nấu một tô mì, ăn xong mì cũng không lập tức đan áo len tiếp mà đi dạo trong đập, gặp thím nào hoặc chị dâu nào thì đứng lại trò chuyện.

Đừng tưởng một lát sau có thể về nhà, tán gẫu ba năm lần là hết luôn một buổi chiều.

Cũng chớ xem thường năng lực buôn dưa lê.

Phong Ngọc Lan chỉ xuống lầu hoạt động một chút, cho nên rất hạn chế mà nói chuyện một lát, sau đó lên lầu tiếp tục đan áo len.

Cứ như vậy qua nửa tháng, sau khi làm xong hết đồ cho Trịnh Văn Văn và chị cô bé, Phong Ngọc Lan giao cho Đường Minh Sơn, lúc đến nhà máy sản xuất giấy thì giao cho chủ nhiệm Lý là được.

Đây là ba cô bé đã nói trước đó.

"Hôm nay em sẽ về nhà xem thử, đã nửa tháng không về." Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cùng ra cửa.

"Đi đường cẩn thận một chút." Đường Minh Sơn nắm lấy tay cô: "Không nhất định phải trở về ngay hôm nay, em cũng nên nghỉ ngơi một chút."

"Vậy em sẽ ở lại nhà vài ngày?"

"Được." Đường Minh Sơn cười gật đầu: "Hai ngày nữa anh được nghỉ, vừa lúc đi đón em."

"Vậy em sẽ không đạp xe về nữa." Phong Ngọc Lan cười híp mắt nói: "Em ngồi xe bò về đội sản xuất."

"Cũng được, lười đạp xe."

Đường Minh Sơn cũng cười.

Đến cổng lớn nhà ngang, Phong Ngọc Lan và anh tách ra đi.

"Nhớ chăm sóc bản thân."

"Biết ạ."

Phong Ngọc Lan đi mua chút thịt trước, vừa lúc thấy có bán cá, giá cả cũng không chênh lệch nhiều, thế là mua hai con lớn.

Từ sáng sớm tinh mơ, chị dâu Hồng đã ở huyện thành chờ xem có người ngồi xe bò hay không, Phong Ngọc Lan mang đồ vật ra ngoài xem, vừa lúc đụng phải.

Cô lên xe bò không lâu, chị dâu Hồng đã hô hào: "Có ai đi công xã động Đại Dương không? Thuận đường có thể cùng đi!"

Phong Ngọc Lan cất kỹ đồ vật, đợi một lát cùng chị dâu Hồng, thật là có hai mẹ con cùng đường với Phong Ngọc Lan.

Hôm nay lạnh, hai mẹ con không mặc nhiều, tinh thần nhìn cũng không được khá lắm.

Người mẹ chừng hơn năm mươi, cô con gái chừng mười mấy tuổi.

"Mẹ nói xem sao anh ấy lại biến thành như vậy chứ?"

Lên xe không lâu, cô gái bắt đầu khóc.

"Không dạy tốt, trách mẹ không dạy tốt, con nói xem nó đi tìm người khác, mẹ về thì biết đối mặt với chị dâu con thế nào đây!"

Thím cũng khó chịu vô cùng.

Chương 93: Chương 93

Lượng tin tức này có chút lớn, chị dâu Hồng ngồi trước đánh xe vểnh tai nghe.

Phong Ngọc Lan ngồi ngơ ngác một bên, cũng không thể chen vào.

"May mới chỉ là đính hôn, chị dâu còn chưa gả tới mới là may! Nhưng chị ấy thích anh như vậy, sợ là không tiếp thu được."

Phong Ngọc Lan nghe nửa ngày, cuối cùng nghe được một chút liên quan tới thân phận của người "con trai" và "anh trai" trong miệng bọn họ.

Lại là nhân viên chính thức của nhà máy sản xuất giấy!

Phong Ngọc Lan càng tò mò, nghiêng như đang nhìn phong cảnh lướt qua ven đường, kỳ thật giống chị dâu Hồng, vẫn luôn nghe ngóng.

"Chuyện này chỉ có chúng ta có lỗi với con bé, không thể bởi vì chuyện này mà làm anh trai con mất việc được."

Cuối cùng người mẹ rưng rưng nói.

Cô gái kia mặc dù cảm thấy không đúng, nhưng cả nhà đều dựa vào tiền lương của anh trai mà sống, lúc này chỉ có thể để chị dâu chịu thiệt, vừa khóc vừa nói xin lỗi đối phương.

Khi sắp đến công xã, hai mẹ con này xuống xe bò, bọn họ vừa đi, chị dâu Hồng nhịn không nổi nữa: "Em gái, em xem bọn họ nói nửa

ngày, đến cùng đang nói ai vậy?"

"Con trai thím kia, anh trai cô gái kia đang làm việc ở nhà máy sản xuất giấy, cũng không biết là ai."

Phong Ngọc Lan lớn tiếng nói.

Bởi vì trên xe ít đi hai người, trâu cũng chạy càng nhanh, mang theo gió thổi, không nói lớn tiếng một chút sẽ không nghe rõ.

"Cái này chị cũng nghe thấy." Chị dâu Hồng làm Phong Ngọc Lan không nhịn được bật cười, cô đúng là nói nhảm: "Em nói người đó thật là cặn bã nhỉ? Đã đính hôn còn tìm người phụ nữ khác, đây không phải bội tình bạc nghĩa sao?"

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Nhưng cô gái kia chưa lấy chồng, cũng đỡ gặp một kiếp như thế, về sau sẽ gặp người càng tốt hơn."

"Khó đấy, vô duyên vô cớ từ hôn, nhà gái cũng không dễ tìm người khác." Chị dâu Hồng làm Phong Ngọc Lan ý thức được đây không phải đời sau khai sáng, nếu nhà trai bôi đen nhà gái, vậy cô gái này sẽ khó gả chồng.

"Hi vọng nhà trai sẽ không làm chuyện xấu xa như thế."

"Hi vọng vậy."

Chị dâu Hồng lắc đầu, luôn cảm thấy kẻ có thể đi tìm người khác sẽ không phải thứ gì tốt.

Đưa Phong Ngọc Lan đến bên ngoài đội sản xuất, xe bò của chị dâu Hồng không đi vào nữa, cho nên Phong Ngọc Lan đưa tiền, xuống xe tạm biệt chị dâu Hồng, sau đó xách đồ vật vào đội sản xuất.

Hôm nay lạnh, trong đất không có việc gì, mọi người không phải ngồi trong sân buôn dưa lê thì cũng lên núi đốn củi, trên đường cũng đụng phải mấy đứa nhỏ, người lớn thì ít hơn.

Bởi vì hôm nay hơi lạnh cho nên Nguyên Khang không đi ra ngoài chơi, ngoan ngoãn ở nhà với ông bà nội.

Phong Ngọc Lan đẩy cổng ra, thấy cửa nhà trên đang mở, anh hai Đường đang ngồi nhìn ra cổng, đối phương đang nói đến những gì mình nhìn thấy trong phiên chợ.

"Đâm người ta còn muốn bỏ chạy? Mơ đi, mọi người vừa hô lên đã khống chế được người! Sau đó mọi người đoán thế nào? Người kia sợ, đưa ông cụ đến trạm xá kiểm tra, còn phải xin lỗi trước mặt mọi người!"

Phong Ngọc Lan cười đi vào nhà trên: "Anh hai đang nói đến hôm nào thế?"

"Ôi! Ngọc Lan về rồi!"

Mẹ Đường đang ăn hạt dẻ luộc, nghe thấy tiếng của cô, lập tức đứng lên nói.

Chị dâu hai Đường cũng cười tủm tỉm tới đỡ đồ: "Ôi, còn mua hai con cá to! Còn sống nữa!"

Dây cỏ xanh luồn qua quai hàm, lúc này còn đang động đậy.

"Để về nhà mới g.i.ế.c cho tươi ngon." Phong Ngọc Lan cười, sờ đầu Nguyên Khang cọ tới, thấy nó ôm Nguyên Nguyên, không nhịn được lại sờ đầu Nguyên Nguyên: "Xem ra con chăm sóc cho Nguyên Nguyên rất tốt, vẫn chưa bẩn."

"Nâng niu lắm đấy." Cha Đường cười híp mắt nói: "Mới mang ra cửa có một lần, còn không cho phép người khác sờ, sau đó sợ làm bẩn nên cũng không mang ra ngoài lần nào nữa."

"Chị dâu ba nhìn xem, em móc con ngựa nhỏ này sao lại khó coi như vậy?" Đường Văn Tuệ lập tức mang đồ mình móc ra, vô cùng uể oải.

"Để chị xem một chút." Phong Ngọc Lan cầm lấy, ngồi bên cạnh cô ấy, Nguyên Khang ngồi bên cô, Phong Ngọc Lan vừa ôm lấy bả vai nó, vừa giúp Đường Văn Tuệ tìm vấn đề.

Còn anh hai Đường lại bắt đầu kể chuyện đ.â.m người ngày đó, cuối cùng Phong Ngọc Lan cũng nghe rõ, Đường Văn Tuệ cũng rõ ràng mình sai ở đâu, bắt đầu sửa lại.

"Nào, uống nước."

Chị dâu hai Đường bưng ấm tới: "Chị cũng học theo được mấy ngày, khá lắm, hai bàn tay với đầu óc của chị chẳng được tích sự gì, càng làm càng tức, nhìn cái gì cũng tức, dứt khoát không làm nữa."

Nói xong, cô ta lại kéo b.í.m tóc sau lưng ra cho Phong Ngọc Lan nhìn: "Nhưng nhờ phúc của em út, chị có rất nhiều thứ này."

"Mẹ cũng có." Mẹ Đường cười híp mắt cũng kéo tóc mình ra: "Văn Tuệ cũng làm cho con mấy cái, mặc dù không làm tốt bằng con."

"Mẹ." Đường Văn Tuệ đỏ mặt.

Cả nhà vây quanh lò sưởi cười híp mắt nói chuyện, nghe Phong Ngọc Lan nói muốn ở nhà ở vài ngày, mọi người càng vui mừng, Nguyên Khang ôm cánh tay cô mềm mại nói: "Vậy buổi tối con ngủ với mẹ."

"Tốt, con có quên tập đếm không đó?"

Phong Ngọc Lan ôm nó.

"Không có, ngày nào con cũng đếm cùng bác hai đó." Nguyên Khang kiêu ngạo ưỡn ngực: "Con có thể đếm tới ba mươi hai!"

"Giỏi quá."

Phong Ngọc Lan khen nức lên, Nguyên Khang thẹn thùng vô cùng, chôn đầu vào cổ cô, thân thể nhỏ uốn qua uốn lại, giống một con sâu nhỏ.

Trong tiếng cười của mọi người, không lâu sau Nguyên Khang đã ngủ mất.

Phong Ngọc Lan ôm chặt nó, chị dâu hai Đường lấy chăn nhỏ ra, đắp lên người Nguyên Khang, Phong Ngọc Lan bế cả chăn lẫn người.

"Sáng sớm đã tỉnh, khó trách lúc này đã mệt." Chị dâu hai Đường yêu thương sờ trán Nguyên Khang.

"Bế cũng không phải cách, thả xuống giường đi."

Mẹ Đường sợ Phong Ngọc Lan mỏi tay.

"Không sao đâu ạ, thả xuống dễ bị đánh thức." Phong Ngọc Lan biết tính tình Nguyên Khang: "Hai ngày nữa Minh Sơn được nghỉ cũng sẽ về."

Bất tri bất giác, tiếng nói chuyện của mọi người đều nhỏ đi, Đường Văn Tuệ nói nhỏ về những ngày này cô ấy đã kiếm bao nhiêu tiền, lại nói có người cũng làm theo cô ấy, nhưng thành quả không đẹp bằng cô ấy, cho nên không có nhiều người mua.

"Em cũng không khoe khoang, một chút tiền nhỏ, vấn đề không lớn." Cuối cùng, Đường Văn Tuệ còn nói thêm câu.

Anh hai Đường nghe xong lời này, lông mày dựng lên, hiển nhiên là muốn nhắc đến chuyện năm đó: "Bây giờ người kia không còn ở công xã chúng ta, cũng là bại hoại, người bị nó hại cũng không ít, anh là nhờ chú ba mới không xảy ra việc gì."

"Minh Sơn nói, người kia có xung đột với anh ấy, lúc trước cũng là nhằm vào anh ấy, suýt nữa liên lụy anh hai."

Phong Ngọc Lan nói.

Năm đó, mẹ Đường bệnh nặng, trong nhà thiếu tiền, anh hai Đường lén mang lâm sản đi đổi đồ vật, kết quả vừa mới đến chợ đen đã bị người để mắt tới, một đồn tiền cũng chưa kịp kiếm, còn bị tịch thu hàng hóa, còn bị đè ép đi cạo đầu dạo phố.

Theo lý thuyết, chưa bán gì cũng sẽ không tính phạm tội, nói hai câu là xong, kết quả người kia không chỉ tịch thu đồ vật, còn muốn vũ nhục anh hai Đường.

"Em ba cũng không chọc gì nó!"

Nói đến việc này, anh hai Đường lại càng tức giận.

"Nhỏ giọng một chút." Thấy anh ấy cất cao giọng, Nguyên Khang nhíu mày, chị dâu hai Đường trực tiếp vỗ anh hai Đường một cái.

Anh hai Đường lập tức hạ giọng.

"Còn vì cái gì? Cũng là bởi vì năm đó lúc đi học, có cô gái thích em ba, người kia lại thích cô gái kia, lúc này mới hận em ba, nhưng em ba còn không biết cô gái kia là ai, em nói đây coi là chuyện gì?"

"À? Còn có chuyện này sao, Minh Sơn không nói với em." Phong Ngọc Lan nhướng mày.

Chị dâu hai Đường trừng anh hai Đường một cái, cha mẹ Đường cũng đi trừng anh ấy.

Anh ấy vỗ đầu: "À cái này sao, cái này em ba cũng không biết, là sau đó anh có nghe ngóng ha ha ha."

Phong Ngọc Lan cũng không so đo những thứ này, chỉ thuận miệng nói, thấy anh ấy xấu hổ muốn chết, thế là cười đổi đề tài.

Anh hai Đường rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

Thấy vậy, Đường Văn Tuệ cũng bật cười.

Ở nhà mấy ngày, ngoại trừ hơi nhớ Đường Minh Sơn, Phong Ngọc Lan cũng sinh hoạt phong phú náo nhiệt hơn ở nhà ngang.

Mỗi sáng dậy sớm làm cơm sáng với chị dâu hai và Đường Văn Tuệ, cười cười nói nói rất nhanh đã xong.

Buổi sáng nếu rảnh thì đi dạo xung quanh, nếu không thì lên núi đi vài vòng, buổi chiều hoặc ở nhà ngồi dạy Đường Văn Tuệ thêu móc, hoặc là chơi đùa với Nguyên Khang.

Buổi tối ăn cơm xong, người một nhà ngồi bên đống lửa, nghe người già kể chuyện lý thú lúc họ còn trẻ, lại hoặc là nghe họ kể lại hồi bé của Đường Minh Sơn.

"Mẹ, trước đó lúc Kiều Tư Vũ còn ở nhà, con đã nói trong nhà không giống cái nhà, không thân mật chút nào, anh ba cũng không thích về nhà, giờ mẹ xem xem, đây mới là người anh ba thích, cũng là người thật thà hiền lành, thật tốt."

Hôm nay Đường Minh Sơn về còn xách về một con gà sống, sau khi về, cha Đường đun nước, anh hai Đường g.i.ế.c gà.

Nhìn Đường Minh Sơn cười cười nói nói với Phong Ngọc Lan, Đường Văn Tuệ cảm khái với mẹ Đường.

"Đúng vậy, trước kia mẹ sai rồi." Mẹ Đường thở dài: "Không đề cập tới cái này, con nói xem con với Nam Tuyền là sao?"

"Chuyện gì là chuyện gì ạ?"

Đường Văn Tuệ hỏi lại.

Chương 94: Chương 94

Mẹ Đường cười híp mắt nhìn cô ấy: "Những ngày này rất chịu khó tới, còn thường xuyên đi lấy củi với anh hai con, trong nhà có một chút việc cũng tới hỗ trợ, con nói xem là chuyện gì xảy ra?"

Đường Văn Tuệ đỏ mặt, liên quan tới việc Chương Nam Tuyền thích cô ấy, vẫn là Chương Thục Phân lỡ miệng, cô ấy thật đúng là không nhìn ra.

Chương Thục Phân thì lại vì lỡ miệng, cho nên sau khi trở về rất chột dạ, bị Chương Nam Tuyền nhìn ra kỳ lạ, ép hỏi mới biết xảy ra chuyện gì.

Đường ngầm không đi thông, Chương Nam Tuyền đành quang minh chính đại tiếp xúc anh hai Đường, lui tới nhà Đường Văn Tuệ.

"Con vẫn còn nhỏ, không nói cái này." Đường Văn Tuệ hừ nhẹ một tiếng nói.

"Người ta cũng chỉ lớn hơn con bốn tuổi."

"Vậy cũng lớn." Đường Văn Tuệ lẩm bẩm một câu, sợ bà nói tiếp, thế là đứng dậy chạy mất.

Mẹ Đường cười lắc đầu, thật ra bà cũng rất thích đứa nhỏ Chương Nam Tuyền này, nhìn từ nhỏ đến lớn, biết là người thế nào, phẩm tính người trong nhà bọn họ cũng rõ ràng, lại là cùng một đội sản xuất, nếu gả con gái vào cũng không tệ.

Nhưng sau chuyện của Đường Minh Sơn, hiện tại mẹ Đường cũng đã thay đổi suy nghĩ, mọi thứ vẫn là theo ý con cái mình là tốt nhất.

Đường Văn Cường đến vào buổi chiều, mấy người Phong Ngọc Lan đang vây quanh đống lửa ngồi nói chuyện phiếm, anh ta mang tới hai quả cam lớn.

"Cam ở vườn sau đã chín, mọi người nếm thử xem năm nay ăn ngon không."

"Năm ngoái chua c.h.ế.t đi được." Anh hai Đường nhớ tới mùi vị kia thì lộ ra vẻ mặt nhăn nhó: "Vẫn quy củ cũ, anh bóc trước, năm nay đến lượt chú nếm."

Phong Ngọc Lan tò mò nhìn bọn họ.

Đường Văn Cường hiển nhiên không nguyện ý đi đầu, anh ta nhìn về phía Đường Minh Sơn: "Vừa lúc anh Minh Sơn ở nhà, anh cũng thử đi, bao nhiêu năm anh cũng chưa nếm đầu tiên."

"Được, anh thử một chút."

Đường Văn Cường và anh hai Đường lập tức reo hò, lập tức tích cực bóc cam, một người một quả.

Sau đó còn tri kỷ tách múi đưa tới trước mặt anh.

Đường Văn Tuệ và chị dâu hai Đường nuốt một ngụm nước bọt.

Đường Văn Tuệ nói: "Anh ba, hay là để anh hai nếm một miếng đi, năm nào anh ấy ăn vào đều không thể ăn."

"Đúng đúng đúng, thứ này lúc ăn ngon thì sẽ ăn rất ngon, lúc không thể ăn thì chua loét."

Chị dâu hai Đường gả tới nhiều năm như vậy, cũng chỉ từng được ăn cam ngọt hai năm.

Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang cũng nhăn mặt, nhìn quả cam kia vừa bóc vỏ, ngửi đã cảm thấy chua.

Hai người cha Đường cũng không quản bọn nhỏ, cười híp mắt ăn khoai nướng.

"Anh Minh Sơn, đàn ông là phải nói một không hai." Đường Văn Cường cười hì hì nói.

"Em ba, vận may của em luôn tốt hơn anh, nhất định có thể ăn được quả ngọt!"

Anh hai Đường cũng cười nói.

Đường Minh Sơn nhận lấy một múi Đường Văn Cường đưa qua trước, lột ra rồi bẻ một chút nếm nếm, sau đó trực tiếp đưa phần còn lại cho Phong Ngọc Lan: "Ngọt."

"Chị dâu ba đừng để bị mắc lừa!"

Đường Văn Tuệ vội vàng nhắc nhở.

Phong Ngọc Lan nheo mắt nhìn Đường Minh Sơn một hồi, sau đó mới nhận: "Tin anh một lần."

Đường Minh Sơn nhướng mày.

Ăn vào miệng phát hiện có một chút đắng chát, sau đó là ngọt, anh không lừa mình.

Phong Ngọc Lan cười, khẽ gật đầu với mấy người Đường Văn Tuệ đang căng thẳng: "Là ngọt."

Đường Văn Cường reo hò một tiếng: "Năm nay lại có thể ăn một trận no nê!"

"Anh Văn Cường cho chúng em một ít." Đường Văn Tuệ chặn lại, nói.

Đường Văn Cường cười híp mắt chia cho bọn họ, anh hai Đường vẫn kiên trì để Đường Minh Sơn nếm thử quả trong tay mình.

Đường Minh Sơn nếm xong, gật đầu với anh ấy: "Được đó."

Anh hai Đường nghe thấy không có vấn đề, mặt mày hớn hở nhét một miếng lớn vào miệng, kết quả cả khuôn mặt đều nhăn lại như quả táo tàu.

"Ha ha ha ha ha anh bị lừa rồi!"

Chị dâu hai Đường cười ha ha.

Anh hai Đường vội vàng phun ra: "Tất cả mọi người gạt anh?"

"Không có, của bọn em là ngọt." Đường Văn Cường cười ch.ảy nước mắt, còn đưa cho đối phương một múi nếm thử: "Quả của anh là chua, xem ra cam năm nay không phải ngọt hết, vẫn là anh xui xẻo nhất."

Anh hai Đường than một tiếng, vội bỏ quả trong tay lên bàn, liên tục uống mấy ngụm nước ấm, lại đào khoai nướng trong đống lửa ăn một củ, lúc này mới mắng Đường Minh Sơn không đứng đắn.

"Sao em lại lừa anh chứ?"

"Em chỉ nói là được." Đường Minh Sơn buông tay: "Không nói một chữ ngọt nào."

Loay hoay một hồi, ngoại trừ quả cam chua kia ra, những quả cam khác đã được chia hết.

Sau một hồi, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan chuẩn bị trở về huyện.

Nguyên Khang ôm Nguyên Nguyên nắm tay chị dâu hai Đường, đưa bọn họ ra khỏi sân.

"Không đi thật?"

Phong Ngọc Lan hỏi lần nữa.

Nguyên Khang lắc đầu: "Anh Xuyên Tử nói muốn dẫn con và anh A Tráng đi chơi."

"Nhớ không được nghịch nước, biết chưa?"

"Biết rồi ạ."

Nguyên Khang gật đầu, lại nâng Nguyên Nguyên lên để cho Phong Ngọc Lan cùng Đường Minh Sơn mỗi người sờ một cái.

"Hai ngày nay nhà máy giấy có chuyện gì mới xảy ra không?"

Nghĩ đến hai mẹ con tình cờ gặp lúc trở về quê nhà, trên đường Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

"Thật đúng là có một chuyện." Đường Minh Sơn vừa đạp xe vừa nhẹ giọng nói: "Hơn nữa, hẳn là em biết tên người kia, gặp qua ở phòng tính sản phẩm, sau đó bởi vì một chút vấn đề mà bị chuyển đi."

Phong Ngọc Lan lập tức nhớ tới một người.

"Không phải là Trương Đại Lực chứ?"

"Chính cậu ta, cậu ta có một vị hôn thê ở nông thôn, nhưng cậu ta đã nhiều lần trì hoãn việc kết hôn, không nghĩ tới gần đây hẹn hò với một cô gái làm việc trong Cung tiêu xã."

"Sáng hôm qua, có người đến cửa nhà máy sản xuất giấy gây sự, một nhà năm người, trong đó có vị hôn thê kia của cậu ta, nói Trương Đại Lực tìm một người khác thì thôi. Lúc từ hôn lại hắt nước

bẩn lên người cô ấy, chuyện này truyền khắp nhà máy giấy, hiện tại Trương Đại Lực đã bị đình chỉ công tác."

Phong Ngọc Lan nghe vậy hừ một tiếng: "Đáng đời! Ngày đó khi em về quê, vừa vặn gặp mẹ và em gái cậu ta ngồi xe bò của chị dâu Hồng, nghe ý của họ, cho dù biết Trương Đại Lực có lỗi với cô gái kia cũng chỉ có thể như vậy, trong nhà Trương Đại Lực có tiền đồ nhất, trong nhà đều dựa vào cậu ta.”

"Việc này quả thật không tốt." Đường Minh Sơn gật đầu, vững vàng đạp xe.

"Đại Lực kia sẽ bị sa thải sao?"

"Tuy rằng không phải là vấn đề trong công việc, nhưng cũng liên quan đến tác phong sinh hoạt của cậu ta, không đến mức sa thải, nhưng sau này cũng như vậy."

Trở lại nhà ngang, Phong Ngọc Lan đã bị chị dâu Triệu lôi kéo nói chuyện của Trương Đại Lực.

"Cậu ta muốn leo lên cành cây khác, vậy thì nói rõ với vị trước kia, bồi thường cho người ta một chút, coi như là có một lời giải thích, kết quả cậu ta thì sao? Cậu ta chỉ muốn giẫm cô gái nhà người ta xuống đất! Nói cái gì cô gái kia cuộc sống riêng tư không đúng, đây không phải là ép con gái người ta cùng đường sao?”

“Thím thấy nháo vậy còn nhẹ, nếu là thím, thím sẽ cầm một con d.a.o liều mạng cùng cậu ta!”

Thím Điền bưng rổ rau đi tới ngồi xuống, vừa nhặt rau vừa oán hận nói.

“Thím, thím cùng quen biết nhà cô gái kia?”

Nghe ra giọng thím Điền không đúng lắm, Phong Ngọc Lan hỏi.

"Aiss!" thím Điền thở dài: "Bà nội của cô này này, vốn dĩ là bác gái của thím, nhưng bác trai thím đi sớm, lúc đó bà ấy cũng còn trẻ, hơn nữa không có con. Sau đó tái giá qua bên kia, bác gái là người tốt, lúc đó đối với các thím cực kỳ tốt.”

“Mấy năm nay tuy rằng không có qua lại, nhưng những thứ tốt kia thím đều nhớ kỹ, mấy ngày trước thím còn gặp bà ấy cùng cháu gái bà ấy ở cổng chợ thôn, cũng chính là cô gái xui xẻo kia, thím còn muốn chờ cháu gái bà ấy kết hôn cũng đi uống chén rượu mừng, kết quả xảy ra loại chuyện này."

Lúc ấy, bà ấy chỉ biết đối phương đã đính hôn, cũng không biết người kia chính là Trương Đại Lực của nhà máy sản xuất giấy.

"Ôi chao, còn có tầng quan hệ này nữa?"

Chị dâu Triệu cũng vô cùng kinh ngạc: "Có điều chuyện này lãnh đạo nhà máy sản xuất giấy nói sẽ xử lý, cháu nghĩ sẽ làm chủ cho cô gái kia.”

"Lời đồn nhảm của người khác có thể đánh được không?" Thím Điền tức giận không chịu nổi: "Nói chuyện sau này, ai muốn cưới một người bị nói cuộc sống riêng tư không tốt? Coi như là nguyện ý, nói không chừng còn có thể bị chỉ trỏ ra vào, nói chính là hai người bọn họ không đứng đắn cho nên Trương Đại Lực mới đòi hủy hôn..."

Nghe thím Điền phân tích như vậy, chị dâu Triệu và Phong Ngọc Lan cũng không nhịn được thở dài.

Thói đời này, đặc biệt là ở nông thôn, quả thật nghiêm khắc hơn một chút đối với phụ nữ.

"Hy vọng cô ấy có thể gặp được người tốt." Chị dâu Triệu nói.

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Chương 95: Chương 95

Đường Minh Sơn tắm rửa về, Phong Ngọc Lan cùng anh vào phòng, trong nhà sạch sẽ, lại vào trong phòng nhìn một cái, vậy mà trên giường đặt hai bộ áo bông cùng hai bộ quần bông.

Một chiếc áo bông là hoa trắng trên nền đen, một chiếc khác là hoa trắng trên nền xanh, quần đều là màu đen, cô cầm lên sờ sờ, bông bên trong rất nhiều, lại nhìn chỉ khâu, không giống như là khâu thủ công.

"Anh qua nhà sư nương, mượn máy may của bà ấy làm, em thử xem có vừa không."

Đường Minh Sơn vén rèm cửa lên, cười nhìn cô.

Phong Ngọc Lan quay đầu lại: "Khó trách anh đề nghị em về quê ở vài ngày, mấy ngày nay đều bận rộn cái này?”

"Ừm, thích không?"

"Thích, của anh đâu?"

"Anh có quần áo bông." Anh đi vào ôm lấy Phong Ngọc Lan, chống cằm lên đầu cô: "Sư nương nói màu đen chịu bẩn, mùa đông quần áo bông giặt không dễ khô, cho nên anh chọn vải này, nhưng A Lan của anh trẻ như vậy, chắc chắn sẽ thích màu sắc tươi sáng một chút, cho nên anh làm một món màu xanh.”

"Rất đẹp, em rất thích."

Phong Ngọc Lan xoay người nằm trong lòng anh.

Đường Minh Sơn cười sờ mái tóc của cô: "Thích là được rồi.”

Hai bộ quần áo bông đều rất vừa, sau khi Phong Ngọc Lan thử thì cẩn thận cất vào trong tủ, chờ khi nào trời lạnh hơn một chút mặc.

Một đứa trẻ ở chỗ cô học thêm đưa tới một chén vỏ đậu, Đường Minh Sơn trực tiếp dùng ớt khô xào, hương vị cũng không tệ lắm.

Mấy ngày không gặp, buổi tối hai người ngủ rất sớm, chị dâu Triệu vốn định tới nhờ dạy móc áo len, kết quả vừa tới phát hiện cửa đã đóng, đều là người từng trải, tất nhiên hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Thấy Triệu Thiên dỗ dành Niếp Niếp đi ngủ, chị dâu Triệu đóng cửa lại, đỏ mặt nói: "Anh không phải muốn đứa thứ hai sao? Khi nào..."

Sau đó, Triệu Thiên đưa Niếp Niếp đến nhà thím Điền ngủ.

Ngày hôm sau Triệu Thiên cùng Đường Minh Sơn mở cửa, vừa lúc chạm mặt.

"Hôm nay cậu nấu cơm?"

Đường Minh Sơn kinh ngạc nói.

"Ừm, đang ngủ." Triệu Thiên cười hì hì, Đường Minh Sơn không để ý tới anh ta, nấu cháo khoai lang, lại để đồ ăn buổi trưa muốn mang vào trong hộp sắt.

Triệu Thiên trực tiếp nấu mì, buổi trưa ăn ở căng-tin.

Khoảng mười giờ, Phong Ngọc Lan tỉnh lại, cô ngáp dài chậm rãi đứng lên, thấy trên bàn bày bữa sáng, cười cười sau đó cầm chậu sứ cùng khăn mặt chờ đi bồn rửa nước bên kia rửa mặt.

Vừa lúc gặp phải chị dâu Triệu ngáp cũng ở bên kia.

"Hôm qua vốn định tìm em, phát hiện bọn em ngủ sớm." Chị dâu Triệu vừa mới trêu ghẹo Phong Ngọc Lan xong, đã bị thím Điền trêu ghẹo lại.

"Tối nay cũng cho Niếp Niếp đến nhà thím ngủ à?"

Phong Ngọc Lan lập tức hiểu được vì sao chị dâu Triệu luôn thích dậy sớm, hôm nay lại dậy muộn.

Mặt chị dâu Triệu hơi đỏ lên, nhưng vẫn nói: "Hôm nay bỏ đi, cháu vẫn nên bổ sung sức khỏe cho anh ấy."

"Ồ, vừa nghe là không hài lòng với tối hôm qua?"

Chị dâu hai Ngô che miệng cười.

Phong Ngọc Lan không dám đợi lâu nữa, chỉ sợ mình cũng bị bắt nói lung tung.

Bởi vì ngày mai trường học lại phải thi, cho nên Phong Ngọc Lan vẫn luôn đọc sách.

Trong nhà còn hơn một cân sườn, là hôm qua Đường Minh Sơn mua trước khi đi, trong nhà giữ lại một chút, mang về quê một ít.

Hơn nữa, ngày hôm qua bọn họ lại mang về một ít khoai sọ từ quê, cho nên buổi tối, Phong Ngọc Lan nấu sườn heo hầm với khoai sọ, mướp xào thái sợi, cùng với canh bắp cải.

Bọn Đường Minh Sơn trở về muộn hơn thường lệ một chút, lúc nhà máy giấy nghỉ, cố ý triệu tập các bộ phận họp, nhấn mạnh vấn đề tác phong, trong đó Trương Đại Lực đứng ở phía trước tự kiểm điểm.

Phong Ngọc Lan nghe xong lắc đầu.

Chị dâu Triệu lúc này cũng đang nấu cơm, cô ấy hỏi: "Vậy chuyện Đại Lực cùng vị ở Cung tiêu xã còn có thể tiếp tục sao?”

"Không ngờ đúng không." Triệu Thiên đi ra từ trong phòng, mặt đầy trào phúng nói: "Người ta không chỉ tiếp tục, còn nói bọn anh nửa tháng sau đi uống rượu mừng.”

"Ai đi? Thật kinh tởm!”

Chị dâu Triệu cất tiếng.

"Lúc chúng ta kết hôn, Trương Đại Lực không tới, cho nên chúng ta cũng không đi."

Phong Ngọc Lan nói với Đường Minh Sơn.

"Ừm." Đường Minh Sơn gật đầu: "Người nhà máy giấy đi không nhiều lắm.”

Ngày hôm sau Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cùng ra ngoài, cô đến trường thi, Đường Minh Sơn thì đến nhà máy giấy.

Sau khi thi xong, Phong Ngọc Lan còn đi mua đồ ăn về nhà, ăn cơm trưa nghỉ ngơi nửa giờ, buổi chiều lại đi thi tiếp.

Tổng cộng hai ngày, ngày thứ tư có kết thưởng.

Phong Ngọc Lan vẫn vững vàng ở vị trí số một.

Thầy Vương mỉm cười và trao giải thưởng cho cô: "Người đứng nhất có năm đồng và một ly tráng men."

"Nhiều như vậy ạ?"

Phong Ngọc Lan kinh ngạc nói.

"Năm trước cũng có, có điều lực lượng không lớn như vậy." Thầy Vương gật đầu.

Phong Ngọc Lan nói cảm ơn, cất vào trong túi vải.

"Còn có một chuyện, tôi muốn mời em hỗ trợ."

"Thầy nói đi ạ."

"Em có thể nói với các bạn cùng lớp của chúng ta về phương pháp học tập, hoặc truyền cảm hứng cho họ không."

Thầy Vương nói.

"Đương nhiên là được ạ."

Phong Ngọc Lan không chiếm thời gian học chính mà là ở tiết tự học cuối cùng, cùng thầy Vương đến lớp mười một mà anh ta dạy.

Nửa giờ sau, những tràng pháo tay như sấm sét vang lên trong lớp học.

Phong Ngọc Lan cười, được thầy Vương đưa ra ngoài.

Sau khi cô rời đi, thầy Vương đưa tay sau lưng cười tủm tỉm vào lớp học: "Nhìn thấy chưa? Người ta tự học, vừa khai giảng đã vượt qua kỳ thi lớp mười hai, hiện tại không chỉ có thể theo kịp, mỗi một lần thi đều là hạng nhất, nghe phương pháp học tập vừa rồi của cô ấy tổng kết, các em còn có ai không phục không?”

“Phục ạ!”

"Em thấy cô ấy đứng ở trên đó một chút cũng không sợ hãi, còn giống giáo viên hơn cả thầy."

“Đúng vậy, hơn nữa cô ấy rất xinh đẹp!”

Một nữ sinh che mặt nói.

Nghe các bạn cùng lớp khen ngợi, thầy Vương cũng vui mừng: "Đọc sách nhiều hơn, học tập nhiều hơn, nhìn vào khí chất người ta, là đọc sách nâng cao kiến thức đó.”

Trong nhà có không ít ly tráng men, bởi vì hầu như năm nào đồng chí Đường Minh Sơn cũng được nhà máy giấy khen thưởng, bất kể là cốc men, chậu sứ ở đây hay là ở quê, đều là anh mang về.

Hiện tại, Phong Ngọc Lan lấy một cái mới về, bị Đường Minh Sơn cầm đi uống trà.

"Sau này anh sẽ dùng cái này." Đường Minh Sơn cười nói.

"Được." Phong Ngọc Lan lại lấy năm đồng kia: "Em cũng không biết thi đứng nhất còn có tiền.”

"Thành tích này của em, sau khi đánh giá so sánh với mấy huyện xung quanh chúng ta, cũng là đứng nhất."

Đường Minh Sơn nói.

"Hả?"

Phong Ngọc Lan sửng sốt.

"Cho nên kỳ thi cuối kỳ của em lại thi đứng nhất, lúc đó không phải so sánh ở huyện, mà là muốn lấy ra so sánh trong thành phố."

Đường Minh Sơn cười nói: "Huyện chúng ta cũng chỉ có lúc anh đi học mới có cơ hội cầm thành tích, hiện tại là vợ anh.”

Thấy anh kiêu ngạo như vậy, ngược lại Phong Ngọc Lan đỏ mặt, dù sao mình là người đi học nhiều năm như vậy, lại trở về so sánh với bọn nhỏ, chiếm hời rất lớn.

"Cẩn thận học tập, tranh thủ lấy thêm vị trí thứ nhất." Đường Minh Sơn còn xoa vai cô, Phong Ngọc Lan liên tục gật đầu.

Đảo mắt đã vào tháng mười một, trời càng lạnh, người của nhà ngang cũng bắt đầu dùng bếp than hoặc bếp củi ở trong nhà từ lâu.

Nói chung, sử dụng bếp than khá nhiều, bởi vì gần mặt đất, cả bàn chân đều ấm, bếp củi lại cao, chỉ ấm xung quanh đầu gối.

Than trong nhà là năm ngoái còn, cho nên không bao lâu, Đường Minh Sơn vốn nói với Phong Ngọc Lan chờ anh đi mua về, nhưng bởi vì gần đây nhà máy giấy có chút bận rộn, vừa lúc chị dâu Triệu nói muốn đi mua than, cho nên Phong Ngọc Lan cầm vé, đi cùng các cô ấy.

"Nghe nói căn nhà của thím Lý cho thuê quá cao cho nên bỏ trống lâu như vậy cũng không có người thuê, chú Ngô nói thím Lý giảm bớt, rẻ hơn một chút, nói không chừng không lâu sau sẽ có người ở vào."

"Cũng không biết có ở chung được hay không."

"Đúng vậy, lầu năm chúng ta giờ rất tốt, đừng có một người thích tọc mạch nữa, thật là lo lắng."

Dọc theo đường đi, Phong Ngọc Lan nghe các chị dâu cùng các thím nói đến chuyện nhà kia, cô cũng hy vọng có thể ở một nhà dễ ở chung, nếu không quả thật phiền lòng.

Người mua than nhiều, muốn đưa tới cửa, mọi người đưa vé, đối phương đưa xong chỗ khác sẽ đưa đến nhà ngang.

Phong Ngọc Lan thuận tiện đi mua đồ ăn, về đến nhà không lâu, tiếng bác Ngô truyền đến từ gò.

"Than đến! Xuống nhận đi!”

"Biết rồi ạ." Thím Vương nhìn xuống từ ban công rồi lớn tiếng nói lại.

Phong Ngọc Lan nhấc sọt lên, chị dâu Triệu cũng ở cửa chờ cô, hai người một trước một sau đi xuống.

Hai ngày nay không ở nhà, mấy ngày trước mẹ chị dâu Triệu qua đời, lúc về thì Niếp Niếp ở lại chơi vài ngày.

"Cũng không biết Niếp Niếp có nghe lời hay không, có lén trộm nghịch nước hay không."

"Lúc ở nhà ngang, Niếp Niếp cũng không chơi nhiều, chị yên tâm đi."

Phong Ngọc Lan nói.

Chị dâu Triệu thở dài: "Tối hôm qua nằm mơ thấy con bé rơi xuống sông, trong lòng chị rất suy nghĩ, không được, chờ mang than về, chị ngồi xe bò đi đón con bé về."

"Cũng được." Phong Ngọc Lan đáp.

Cô mua than không nhiều cũng không ít, một cái sọt trên lưng lên lầu có hơi quá nặng, cho nên chia làm hai lần.

Chương 96: Chương 96

Chạng vạng, Đường Minh Sơn về, thấy bên cạnh củi chất đống hơn tám mươi cân than, lập tức tới xem bả vai Phong Ngọc Lan.

"Không có sao."

Phong Ngọc Lan cười nói: "Em còn chia hai lần cõng, chị dâu Triệu người ta chỉ cần một lần vác lên tầng, nhiều như chúng ta."

"Ừm." Tuy rằng Đường Minh Sơn đáp ứng, nhưng vẫn lo lắng, sau khi kéo cổ áo cô ra nhìn bả vai không bị đỏ, lúc này mới kéo lên cho cô: "Sau này anh đi mua, em đừng làm."

"Biết rồi, hôm nay cũng trùng hợp, mọi người đều đi mua, em cũng góp vui, mau đi rửa tay, tối nay ăn miến dưa chua, bên trong thêm thịt nạc."

Phong Ngọc Lan cầm bát đũa lên, bảo anh mau đi đến cái xô nước ở hành lang rửa tay.

Trong thùng nước là nước sôi mà Phong Ngọc Lan đun trước khi nấu cơm, tuy rằng phía trên có khăn khô phủ, nhưng lúc này cũng là nước ấm.

Niếp Niếp đã được đón về, nhìn không có vấn đề gì, lúc này cô bé bưng một chén trứng vịt chiên tới.

Tổng cộng có bốn cái.

Phong Ngọc Lan nhận lấy, chọn thêm miến và thịt nạc vào, cuối cùng múc thêm chút nước canh, bởi vì sợ cô bé nóng tay, cho nên là Đường Minh Sơn bưng qua.

Trứng vịt chiên ra vàng rực rỡ, đậm đà cũng thích hợp, mỗi người hai cái, rất nhanh liền ăn xong.

"Ngày mai anh nghỉ, anh Dương mời chúng ta đến quê nhà anh ấy hái hồng."

Anh Dương là Dương Bảo Quốc, chính là người mượn xe đạp của bọn họ, là người bán đồng hồ cho bọn họ.

“Quê anh Dương không phải trong huyện sao?”

Phong Ngọc Lan có chút kinh ngạc.

“Cha anh ấy là con rể tới cửa ở thị trấn, ở quê có một người chú đã qua đời, cô gái trong nhà lại kén rể, mấy năm nay vẫn có liên hệ với anh Dương, cho nên quan hệ cũng khá tốt."

Đường Minh Sơn giải thích.

"Là vậy à." Phong Ngọc Lan gật đầu, quả hồng lúc này chính là hồng mềm, không phải hồng giòn, thời gian ăn hồng giòn sớm hơn hồng mềm một chút.

Thời tiết ngày hôm sau coi như không tệ, Đường Minh Sơn đeo găng tay Phong Ngọc Lan móc cho anh, lấy xe đạp ra, Phong Ngọc Lan vừa ngồi lên, chị dâu Vương liền chạy tới.

"Chờ đã! Ngọc Lan, buổi chiều cháu gái nhà mẹ đẻ chị muốn đến, muốn mời em đo kích thước giúp, đan áo len đỏ kia.”

Phong Ngọc Lan thoáng cái liền nhớ tới, lúc trước chị dâu Vương đã đề cập nói Quân Tử mặc áo len do Phong Ngọc Lan làm về nhà bà

ngoại chơi, sau khi bị cháu cô ta nhìn thấy thì rất là thích, hơn nữa, tháng chạp sẽ kết hôn, cho nên muốn làm một món.

"Khi nào chúng ta sẽ về?"

Phong Ngọc Lan hỏi Đường Minh Sơn.

"Ăn cơm trưa xong thì về, không xa, có thể kịp."

Đường Minh Sơn nói.

Chị dâu Vương nghe vậy mặt mày hớn hở.

"Được, dù sao cũng phải hơn ba giờ chiều nó mới đến được, không cần vội."

Miễn là hôm nay có thể về là được.

Vợ chồng Dương Bảo Quốc mỗi người một chiếc xe đạp, cô bé nhà bọn họ ngồi phía sau xe đạp Dương Bảo Quốc, mặc rất dày, đội mũ cũng là Phong Ngọc Lan móc.

Trong khoảng thời gian này, Phong Ngọc Lan dựa vào tay nghề này, thu nhập vô cùng khả quan.

Cô gái nhỏ nói vẫn ít như vậy, nhưng sau khi quen thân đã đưa tay để Phong Ngọc Lan bế.

Quê của Dương Bảo Quốc quả thật không xa, khoảng mười cây số.

Ngôi nhà dưới quê là một ngôi nhà gỗ, có một sân lớn, bên phải sân có hai cây hồng rất to, dưới gốc cây rơi xuống một số hồng xấu bị chim hoặc cây làm rụng xuống.

"Anh và Minh Sơn còn có em rể đi lên hái, mọi người đứng đó nhìn, nếu bọn anh đè cành cây xuống, các em sẽ dễ hái hơn một chút."

Dương Bảo Quốc xắn tay áo lên nói.

Phong Ngọc Lan và chị dâu Dương, còn có em gái nhà họ Dương đứng một bên, cô bé thì cùng em họ ở bên kia chơi.

"Quả hồng này đã chín rồi, có quả chín quá, nhẹ nhàng rơi xuống cũng sẽ nát thành bùn." Em gái Dương nói.

"Đúng vậy, chị vừa rồi nhìn thấy một cái đỏ thẫm, vốn định lắc một cái cành cây rơi xuống là có thể cầm lên, kết quả bạch một tiếng." Chị dâu Dương buông tay: "Chỉ có kiến ăn."

Phong Ngọc Lan ngẩng đầu nhìn trên đỉnh cây hồng kia, nhìn hồng càng đỏ: "Hai cây hồng này lớn quá, bao nhiêu năm rồi chị?"

Em gái Dương nói: "Chị đoán xem."

"Hai mươi năm."

Phong Ngọc Lan nói.

"Không chỉ có thế đâu." Chị dâu Dương cười khẽ: "Thử đoán xem."

Phong Ngọc Lan nhìn thân cây: "Sáu mươi năm?"

"Cũng không lâu như vậy, hơn bốn mươi năm." Em gái Dương cười ha ha: "Cha mẹ em gieo trồng lúc kết hôn."

"Điều đó rất có ý nghĩa kỷ niệm."

Phong Ngọc Lan nói.

"Đúng vậy." Chị dâu Dương gật đầu: "Vậy chi bằng chị cũng cùng anh trai em trồng hai cây, chờ sau này con cái lớn lên cũng lên cây đánh hồng ăn."

"Được đó, phía sau có vài cây hồng mầm, lúc trước ít nhiều đều đã bị bỏ đi..."

Buổi trưa Phong Ngọc Lan ăn cơm xong thì chuẩn bị rời đi trước, hồng cũng chất đầy một giỏ.

"Em dâu." Dương Bảo Quốc đưa bọn họ ra khỏi viện: "Cái nón của đứa nhỏ, một ngày em có thể móc được bao nhiêu cái?”

Phong Ngọc Lan lập tức hiểu được ý tứ của anh ta: "Là đứa nhỏ bao nhiêu tuổi?”

"Năm tuổi đến mười tuổi đều được."

"Mũ càng lớn, càng mất nhiều thời gian."

"Vậy thì khoảng năm tuổi, có thể móc được bao nhiêu một ngày?"

Phong Ngọc Lan suy nghĩ một chút trả lời: "Hai cái.”

"Được, em cố gắng móc nhiều, anh mua hết, một đồng một cái, được không?"

Dương Bảo Quốc cười nói.

Cái mũ lúc trước anh ta mua cho đứa nhỏ kia là một đồng hai, cuộn len lựa chọn loại tốt hơn một chút, năm hào một cuộn, một cuộn vừa vặn có thể móc được một cái mũ.

Cho nên chi phí chính là năm hào, Phong Ngọc Lan kiếm được bảy hào.

Hiện tại anh ta đang thu lượng lớn, Phong Ngọc Lan kiếm được năm hào, cũng không lỗ.

"Được ạ." Phong Ngọc Lan gật đầu.

"Cảm ơn." Đường Minh Sơn nói với Dương Bảo Quốc.

Dương Bảo Quốc vung tay lên: "Giúp đỡ lẫn nhau mà, trên đường chậm một chút.”

"Vâng, anh Dương anh về đi, bên ngoài lạnh." Đường Minh Sơn cưỡi lên xe, Phong Ngọc Lan ôm eo anh, hai người đi về huyện.

Trên đường Phong Ngọc Lan kích động nói: "Một ngày em chỉ có thể móc hai cái, nhưng cộng thêm Văn Tuệ là chúng ta có bốn cái!”

Tiếng cười của Đường Minh Sơn từ phía trước truyền đến: "Biết em sẽ nói như vậy.”

"Có tiền để kiếm, lôi kéo người nhà cùng nhau đương nhiên là chuyện tốt."

Phong Ngọc Lan dán mặt ở sau lưng anh: "Trước tiên chúng ta đi mua len móc mũ, hôm nay em móc một cái, mang về cho Văn Tuệ, cô ấy sẽ biết làm thế nào.”

"Được."

Đường Minh Sơn đáp ứng.

Mua len xong về nhà, Phong Ngọc Lan bắt đầu bận rộn, lúc móc được một nửa, chị dâu Vương mang theo một cô gái đến.

Phong Ngọc Lan đặt đồ đạc ở trong phòng, Đường Minh Sơn rót nước cho các cô sau đó cũng vào trong phòng, dù sao Phong Ngọc Lan muốn đo kích thước cho cô gái kia, anh ở đây cũng bất tiện.

Sau khi đo kích thước xong, chị dâu Vương cũng không lập tức đi, mà là vây quanh bếp than ngồi xuống nói chuyện, trên mặt cô gái có vài vết thương nhỏ, cô ấy có chút phát sầu sờ sờ mặt: "Tôi cũng muốn ngày kết hôn xinh đẹp, nhưng mặt này của tôi cũng không biết như thế nào, gần đây thích túi dài.”

"Chuyện này suy nghĩ nhiều hơn một chút." Chị dâu Vương chọc cô ấy một cái, "Mỗi ngày, cố gắng hết sức, buổi tối ngủ ngon, không nên ăn cay.”

Phong Ngọc Lan ngược lại nhìn chằm chằm mặt cô gái kia một chút, bảo Đường Minh Sơn lấy giỏ trúc mình đựng đồ rửa mặt.

"Tôi rửa mặt cho cô trước, thử xem."

Nghe Phong Ngọc Lan nói có thể làm cho mặt mình nhìn đẹp hơn một chút, cô gái ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tùy ý Phong Ngọc Lan làm này làm kia ở trên mặt cô ấy.

Chị dâu Vương ở một bên ngạc nhiên nhìn, vốn trên mặt cháu gái không đẹp lắm, dưới bàn tay thần kỳ của Phong Ngọc Lan, trong nháy mắt đẹp lên năm sáu phần!

"Trời ơi." Khi cô gái nhìn vào gương và nhìn vào người bên trong, cô ấy hét lên: "Đây có phải là tôi không?"

"Đương nhiên." Phong Ngọc Lan cũng nhàn rỗi không có việc gì, có đôi khi đi bên kia dạo chơi, nhìn thấy một ít đồ trang điểm đơn giản, sẽ mua về tự mình sửa thêm một chút, tuy rằng so ra kém mỹ phẩm đời sau, nhưng cũng không phải kém như vậy.

Hơn nữa thủ pháp của cô rất tốt, cho dù là dùng than củi kẻ lông mày cũng có thể kẻ rất đẹp.

"Tôi, tôi có thể mời chị dâu giúp tôi làm mặt vào ngày tôi kết hôn không?"

"Đương nhiên là được." Phong Ngọc Lan cười gật đầu: "Khi nào cần, tôi cùng chị dâu Vương cùng đi qua."

Phong Ngọc Lan còn chải đầu cho cô ấy một lần nữa, nhìn càng đẹp.

Sau khi cô ấy cùng chị dâu Vương đi ra ngoài, thím Điền đang cùng chị dâu hai Ngô giặt quần áo, nhìn chằm chằm cô ấy hỏi: "Cô gái này là cái cô vừa rồi cùng cô lên lầu sao?"

Chị dâu Vương cùng cô gái kia nghe xong thì mặt mày hớn hở: "Sao vậy, thím Điền chớp mắt liền không nhớ rõ người à?”

Nói xong liền nói cười cùng đi xuống lầu.

Chị dâu hai Ngô cùng thím Điền liếc nhau một cái, chị dâu hai Ngô ai da một tiếng: "Tôi nhớ vừa rồi cô gái kia, trên mặt mọc mấy cái bọc mụn nhỏ, sao chớp mắt mà tinh thần lên nhiều như vậy?”

Người vẫn là người đó, cảm giác sắc mặt tốt hơn nhiều, những cái bọc kia không nhìn kỹ cũng không nhìn thấy cái gì.

"Nhất định là Ngọc Lan, chỉ có cô ấy có một đôi tay khéo léo!"

Thím Điền hai, ba lần giặt xong quần áo, cũng không sốt ruột đi lên nóc nhà phơi, trực tiếp đi tới nhà Phong Ngọc Lan, sau khi hỏi rõ ràng chuyện gì xảy ra, liên tục vỗ chân: "Giỏi quá giỏi quá! Tay cháu khéo như vậy!”

"Chỉ là một chút tiểu xảo." Phong Ngọc Lan che miệng cười.

Chương 97: Chương 97

Thím Điền ngồi không bao lâu thì đi bận rộn, Phong Ngọc Lan chuẩn bị tiếp tục móc mũ, Đường Minh Sơn đứng dậy khóa cửa lớn, mang bếp than cũng bưng vào trong phòng, cửa sổ này mở ra cũng sẽ không có việc gì.

"Lát nữa chắc sẽ có người đi lên tìm em, nếu em muốn an tĩnh móc xong cái mũ này thì nghe theo anh."

Phong Ngọc Lan nhếch môi cười: "Được.”

Thật đúng là có mấy người lên tìm cô, có điều thấy cửa lớn đóng lại, bên trong cũng không có tiếng nói chuyện, mấy người cười mập mờ, nhao nhao rời đi.

Chờ Phong Ngọc Lan móc xong, Đường Minh Sơn mang theo cái nón, còn có những sợi len kia, cưỡi xe đạp về quê.

Trùng hợp chính là mấy ngày nay, Đường Văn Tuệ móc mũ cho cha mẹ, tuy rằng làm có bộ dáng không được đẹp lắm, vẫn là giữ ấm, sau khi nhìn thấy cái Phong Ngọc Lan móc, Đường Văn Tuệ thoáng cái hiểu được mình lúc trước sai ở chỗ nào.

"Em sẽ móc! Anh ba yên tâm, em móc xong liền đưa đến nhà ngang.”

"Thật sự không thành vấn đề?"

Sau khi Đường Minh Sơn nhiều lần xác nhận không thành vấn đề thì vội vàng trở về nhà ngang, Phong Ngọc Lan ở nhà một mình, anh lo

lắng.

Đám người mẹ Đường cũng không muốn giữ anh lại, chỉ đi đến mảnh đất của riêng mình mang theo một số loại rau, bảo anh mang về.

"Sao không ở nhà cả đêm?"

Phong Ngọc Lan thấy anh về thì hỏi.

"Dù sao ngày mai cũng phải đến nhà máy sản xuất giấy." Đường Minh Sơn ngồi xuống vươn tay sưởi ấm: "Sau khi anh đi có bao nhiêu người tới tìm em?”

"Mấy người." Phong Ngọc Lan nói đến chuyện này thì vui: "Em nghĩ em lại sắp kiếm được tiền.”

“Anh phải dựa vào em nuôi thôi." Đường Minh Sơn cảm khái nói.

"Vậy thì nuôi." Phong Ngọc Lan gật đầu.

"Buổi tối anh nấu cơm, báo đáp em." Sau khi Đường Minh Sơn sưởi tay ấm áp, vươn tới nắm lấy tay Phong Ngọc Lan.

"Cùng làm đi." Lúc này đạp xe quay lại, trời lại lạnh, Phong Ngọc Lan vẫn thương xót anh.

Cái mũ này tuy rằng Dương Bảo Quốc không có quy định khi nào cần, nhưng đương nhiên là càng nhanh càng tốt, cho nên những ngày kế tiếp Phong Ngọc Lan vẫn luôn ở nhà móc mũ, cửa thường xuyên đóng lại, ngẫu nhiên xuống lầu vào nhà xí.

Chị dâu Triệu còn tưởng rằng thân thể cô không thoải mái, Phong Ngọc Lan cười nói: "Chỉ là cảm thấy buồn ngủ, muốn ngủ.”

"Không phải là có chứ?"

Chị dâu Triệu nói.

"Vừa mới tới kỳ, không có đâu, chỉ là đơn giản muốn ngủ." Sợ cô ấy hiểu lầm, Phong Ngọc Lan vội vàng nói.

"Vậy em cũng chú ý một chút." Chị dâu Triệu cười tủm tỉm nói.

"Biết rồi, biết rồi."

Ngày Đường Văn Tuệ đến, Phong Ngọc Lan đã giao hàng trước, lúc này mới bắt đầu đợt thứ hai.

Cô nhìn hết chiếc mũ Đường Văn Tuệ mang đến, cuối cùng chọn ra hai cái có một chút vấn đề: "Hai cái này chị sửa một chút, em nhìn xem."

Đường Văn Tuệ liên tục gật đầu, ngồi ở một bên nhìn kỹ.

Chờ hai cái mũ kia cũng sửa xong, Phong Ngọc Lan đếm, tổng cộng mười hai cái.

Đường Văn Tuệ có chút ngượng ngùng nói: "Hai ngày đầu em chỉ có thể móc một cái, sau khi quen dần mới một ngày hai cái."

"Được mà, không tồi rồi, quen rồi là sẽ khéo léo mà." Phong Ngọc Lan khen ngợi: "Chị sắp tới cũng mua len, em cứ lấy một ít về làm."

Cô nghĩ giống như Dương Bảo Quốc ra giá, thu mũ Đường Văn Tuệ, nhưng Đường Văn Tuệ lại nghiêm túc nói.

"Lúc em đến, cha mẹ đã nhiều lần dặn dò, có thể nhận được công việc tốt như vậy, là chị dâu ba kéo em làm, nghĩ đến em, em không thể chiếm lời của chị nữa."

Năm hào một cuộn len, tổng cộng mười hai cuộn, đó chính là sáu đồng. Đường Văn Tuệ lấy sáu đồng ra đặt ở trên bàn trước: "Đây là

tiền sợi len lần trước, chị nhất định phải nhận, còn cái mũ này, bên kia người ta thu chị một đồng một cái, đó là chị nên có được, ý của cha mẹ bên em là tám hào một cái là được.”

Ý là để cho Phong Ngọc Lan lãi thêm hai hào.

Phong Ngọc Lan nghe vậy, không xúc động là không thể nào, sở dĩ nhà họ Đường hài hòa như vậy, trong đó không thể tách khỏi chính trực cùng suy nghĩ của cha Đường và mẹ Đường.

Cuối cùng Phong Ngọc Lan chỉ thu một hào lãi: "Như vậy đi, chị thu em chín hào một cái, cái khác chúng ta ai cũng không cần nhắc tới nữa, trở về nếu cha mẹ nói em, em cứ nói là chị tức giận.”

"Em..."

Phong Ngọc Lan đè tay cô gái lại: "Em gái, như vậy cũng rất tốt, em cứ nói chị rất tức giận.”

Đường Văn Tuệ chỉ có thể nắm c.h.ặ.t t.a.y cô: "Vâng.”

Giống như trước đây, Đường Văn Tuệ ăn cơm trưa rồi lại đi, lúc này đây cô ấy không cho Phong Ngọc Lan đưa mình đi, bởi vì lúc cô ấy tới là xe trong đội, người bắt xe là Chương Nam Tuyền, cậu ấy cũng có việc đến huyện, cho nên liền cùng nhau tới.

Lúc này Chương Nam Tuyền đang chờ cô ấy ở ngã ba bên ngoài nhà ngang.

"Anh đã ở đây bao lâu rồi?"

Trong sọt của Đường Văn Tuệ đều là sợi len, trong tay còn mang theo hai cái túi vải, bên trong là Phong Ngọc Lan nhét sườn cho cô ấy còn có thịt ba chỉ.

Nói là Đường Minh Sơn mua về hôm qua, nghĩ hai ngày nay cô ấy sẽ tới cho nên chuẩn bị trước.

Mùa đông cũng sẽ không thay đổi hương vị, để trong ba hoặc năm ngày cũng không vấn đề.

Chương Nam Tuyền tự nhiên vươn tay, đặt hai cái túi vải vào trong giỏ xe bò, giống như thức ăn lúc tới, cũng đặt ở sọt sau lưng cậu ấy, bởi vì túi vải trong sọt trên lưng Đường Văn Tuệ đều là len, sợ làm bẩn ướt.

"Không lâu, chuyện của em đã làm xong?"

"Ừm." Đường Văn Tuệ gật đầu, mặt mày cong cong: "Vậy chúng ta về đi."

Chương Nam Tuyền nghe câu nói cuối cùng, cũng cười theo: "Lên xe."

Dù sao cũng không vội, cho nên Chương Nam Tuyền đánh xe cũng chậm, gió nhỏ một chút cũng không lạnh quá.

Tay Đường Văn Tuệ vẫn đặt ở chỗ mình giấu túi, chỉ sợ tiền bên trong rớt xuống, bởi vì vui quá cho nên vẫn cười.

"Chị dâu ba em đối với em tốt như vậy?"

Chương Nam Tuyền hỏi.

"Sao anh biết?"

Đường Văn Tuệ kinh ngạc truy vấn.

"Em có ngốc không? Nhìn vào nụ cười trên khuôn mặt của em cũng biết." Chương Nam Tuyền khẽ cười.

"Anh mới ngốc ấy, Thục Phân bảo anh mang đồ cho cậu ấy sao?"

"Mang rồi, ở trong sọt lưng, em lấy ra xem anh có mua nhầm hay không."

Đường Văn Tuệ nghe vậy kéo sọt lưng đến trước mặt mình, sau khi tìm được đồ vật phía dưới, cẩn thận nhìn một chút: "Đúng rồi.”

"Anh làm việc mà em không yên tâm?"

Đường Văn Tuệ nghĩ đến cảnh tượng người nào đó ngày đó, bỗng nhiên giật mình đi tỏ tình, mặt đỏ bừng nói: "Ngày đó anh không dọa em, em cũng yên tâm.”

"Không có lương tâm, anh không nói ra là em thật sự coi anh như anh trai, anh có thể không sốt sắng sao?"

Chương Nam Tuyền nghiến răng nói.

"Em còn nhỏ, không nói đến chuyện này."

Đường Văn Tuệ đỏ mặt phản bác.

"Anh cũng không làm gì, chỉ là nói rõ ràng với em trước, chờ em là được, nhà cửa anh vẫn muốn cải tạo, lại tích góp chút tài sản, sau này em gả tới cũng tốt hơn một chút."

Chương Nam Tuyền tính toán trước mặt Đường Văn Tuệ, nghe được Đường Văn Tuệ đỏ mặt không chịu nổi: "Em không muốn nói đâu!”

Cậu ấy thích trêu chọc cô ấy.

Về đến nhà, mẹ Đường liền kéo cô ấy hỏi có làm dựa theo họ dặn dò không, Đường Văn Tuệ lấy tiền ra, nói lại từng lời Phong Ngọc Lan cho bọn họ nghe.

Mẹ Đường cùng cha Đường cười.

"Con đó, về sau phải nhớ kỹ chị dâu ba con tốt hơn."

"Con nhớ mà." Đường Văn Tuệ liên tục gật đầu, lại muốn đưa tiền cho mẹ Đường, kết quả mẹ Đường cũng không lấy một xu nào.

"Đây là con tự kiếm được, con tự cất đi, nhưng không được dùng lung tung."

Đường Văn Tuệ mừng rỡ: "Vậy con mua thịt cho gia đình ăn cũng không tính là dùng lung tung chứ?"

Anh hai Đường ở một bên cười hì hì: "Không tính không tính, anh muốn ăn thịt mỡ!"

"Chị muốn ăn cá chép lớn!"

Chị dâu hai Đường cũng cười hì hì.

"Trước tiên ăn cái chị dâu ba cho chúng ta xong rồi mua." Đường Văn Tuệ đưa thịt ra: "Lần sau đi chợ, em lại đi mua cá."

Phong Ngọc Lan kéo Đường Văn Tuệ kiếm tiền, tuy rằng chị dâu hai Đường có chút chua xót nhưng cũng biết mình không làm được công việc kia, hơn nữa mẹ Đường cũng an ủi cô ta, cho nên hiện tại cô ta chỉ nhớ thương để em chồng mua cá về ăn.

Anh hai Đường càng đầu to, căn bản không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần người trong nhà kiếm tiền anh ấy đều rất vui.

Cũng bởi vì cháu gái của dì Vương lộ mặt dưới tay nghề của Phong Ngọc Lan, cho nên mấy ngày sau phải giúp cô gái của một thím ở lầu bốn trang điểm, cô ấy xuất giá.

Sáng sớm, Phong Ngọc Lan đứng lên xuống lầu bốn, tối hôm qua thím kia cố ý tới, mời Phong Ngọc Lan sáng sớm ngày mai đến nhà ăn sáng, không cần làm ở nhà.

Cho nên Phong Ngọc Lan cũng không khách khí.

Vấn đề trên mặt cô gái này cũng không lớn, chỉ là nhiều nốt ruồi, đánh nền, lại phủ một lớp phấn, chải hai b.í.m tóc dài, đeo băng đô đỏ Phong Ngọc Lan móc, cả người nhìn vui mừng vừa xinh đẹp.

"Thật đẹp."

Thím lau nước mắt, ở nhà kéo tay cô gái dặn dò: "Từ khi con ra khỏi cửa này, sau này con chính là con dâu nhà người khác, nhớ kỹ lời mẹ nói với con tối hôm qua, nhất định phải sống tốt, đừng để cha mẹ lo lắng, biết không?”

Đôi mắt cô gái cũng đỏ lên theo, nghẹn ngào gật đầu.

Phong Ngọc Lan lại lau khóe mắt cho cô ấy: "Không khóc, hôm nay là ngày vui vẻ của cô, phải xinh đẹp sáng ngời.”

"Đúng đúng đúng." Thím liên tục gật đầu, mình cũng lau nước mắt, bởi vì gả hơi xa cho nên không bao lâu bên chú rể liền đến đón người.

Phong Ngọc Lan cùng Đường Minh Sơn đưa đến cửa nhà ngang, nhìn người ngồi trên xe bò dần dần đi xa.

Trong đám người, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan nắm chặt mười ngón tay, cả hai đều ấm áp.

Chương 98: Chương 98

Phong Ngọc Lan không phải là bếp trưởng, ngoài ra còn có chị dâu và thím giúp đỡ, cho nên lúc này đây cô chỉ an tâm ăn tiệc.

Đường Minh Sơn cũng ở nhà, mấy ngày trước vẫn ở trong nhà máy giấy, hiện tại nhà máy giấy dần dần chỉ có phòng kế toán bên kia bận rộn, cuộc sống ở nhà của anh liền nhiều hơn.

Trang điểm của cô dâu mọi người đều nhìn thấy, đặc biệt là những cô gái lớn đã kết bạn với cô dâu, đôi mắt đều nhìn thẳng. Lúc ăn cơm, Đường Minh Sơn cũng không có cơ hội ngồi bên cạnh Phong Ngọc Lan, bàn kia bị các cô gái chiếm.

Triệu Thiên cười hì hì gọi Đường Minh Sơn ngồi một bàn uống rượu của bọn họ: "Em dâu rất bận rộn, cậu vẫn nên cùng một bàn chúng tôi đi."

"Mọi người cũng nghỉ rồi?"

Đường Minh Sơn nói.

"Đúng vậy, năm nay nghỉ sớm." Triệu Thiên gật đầu: "Có thể có một năm mới tốt."

Công việc mùa đông của nhà máy giấy là khá lỏng lẻo, nghỉ ngơi là chủ yếu, đầu mùa xuân là bận rộn nhất.

Bởi vì tre phát triển tốt nhất vào thời điểm đó.

Ăn cơm xong, Phong Ngọc Lan đã nhận hai đơn làm ăn, sau khi hẹn thời gian xong, cô và Đường Minh Sơn lên lầu.

Ở trên hành lang đốt than củi, chờ sau khi gần như tan hết mùi vị, Đường Minh Sơn lại bưng bếp than vào trong phòng, Phong Ngọc Lan đã mở cửa sổ gỗ ra.

Trên bàn nhỏ đặt hai cái ly men, một ly này của Phong Ngọc Lan ngâm hoa cúc, ly của Đường Minh Sơn là trà xanh.

Hai người ngồi đối diện vây quanh bếp lò, Phong Ngọc Lan móc mũ, Đường Minh Sơn thì đang đọc sách.

Cửa chính bên ngoài nửa kín, bên trong lại có rèm vải che chắn, sự riêng tư không thành vấn đề.

"Mấy ngày nữa trong nhà cô ba làm việc, chúng ta phải trở về xem một chút, vừa lúc nhà máy giấy bên này không bận, chúng ta còn có thể về quê ở vài ngày."

Sau khi đọc sách trong chốc lát, Đường Minh Sơn nhẹ giọng nói.

"Được." Phong Ngọc Lan gật đầu, tay móc không ngừng, cô hiện tại cộng thêm tiền bên Đường Văn Tuệ, một ngày có thể kiếm được một đồng hai, nhưng phải cố lên, dù sao cơ hội kiếm tiền này khó có được: "Em nhớ anh đã nói, chú ba cùng cô ba là long phượng thai?”

"Đúng, theo lý hẳn là chú ba xếp thứ tư, nhưng bởi vì thời gian sinh ra chênh lệch không lớn, cho nên đều xếp là thứ ba."

Đường Minh Sơn bưng chén men lên, uống một ngụm trà nói.

Ngày kết hôn, Phong Ngọc Lan đầy bụng tâm sự, ngoại trừ nhà mẹ Đường hay chung đụng ra, người khác ngay cả mặt cô cũng không nhớ kỹ.

Cho nên đối với cô ba cùng chú ba Đường là long phượng thai có dáng vẻ như thế nào, cô có chút tò mò.

"Rất giống, bất kể là thân thể hay là cốt cách và tướng mạo, đều rất giống."

Đường Minh Sơn quay lại.

Trong đầu Phong Ngọc Lan hiện ra bộ dáng chú ba Đường, ừm, làm đàn ông, bộ dạng cha Đường coi như không tệ, nhưng cô không nghĩ ra cô ba là như nào.

Chờ đến nhà cô ba thấy cô ba, quả thực Phong Ngọc Lan sững sờ ra đó.

Cô ba thấy vậy cười ha ha một tiếng: "Cô và chú ba cháu có phải rất giống nhau hay không?”

Nói như thế nào đây, giống như chú ba Đường đội tóc giả, có thể nói cô ba cùng chú ba Đường có tám phần giống nhau, cao như nhau, vóc dáng giống nhau, giọng nói cũng có một chút giống nhau.

Nhà họ Đường chỉ có cha Đường tới, người tới rất nhiều, ăn cơm liền thành vấn đề.

Hơn nữa cha Đường cũng có vài phần tương tự bà ấy, lúc đứng chung cùng bà ấy, mấy thằng nhóc kia đều nghi hoặc nhìn người này, lại nhìn người kia.

"Giống thật."

Phong Ngọc Lan thấp giọng nói với Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn gật đầu: "Cô ba nói lúc cô ấy còn trẻ còn để tóc ngắn, đi chợ cùng chú ba, thật sự có người tranh luận bọn họ là song sinh, không phải long phượng thai đâu.”

Nguyên Khang được cha Đường dắt, mềm giọng gọi bà cô ba, được cô ba ôm lên sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn: "Nguyên Khang cao lên, cũng mập rồi, áo bông nhỏ này thật đẹp, mẹ cháu làm cho cháu à?”

"Đúng ạ." Nguyên Khang ôm túi áo lộ ra như sừng hươu của mình: "Mẹ rất tốt với cháu.”

"Được được được." Cô ba cười tủm tỉm buông nó xuống, lại bảo Đường Minh Sơn mang theo Phong Ngọc Lan đi dạo quanh, đội sản xuất của bọn họ có rất nhiều ao cá, thuộc về một bộ phận kinh tế tập thể. Hôm nay vừa lúc lại muốn khởi động ao cá, cho nên Phong Ngọc Lan cùng Đường Minh Sơn mang theo Nguyên Khang đi góp vui.

Cha Đường thì cùng cha cô ba ở trong phòng nói chuyện.

"Nhìn Minh Sơn như vậy là biết cuộc hôn nhân này là đúng đắn, cuộc sống cuối cùng cũng trôi qua." Cô ba cười tủm tỉm ngồi xuống, nói với cha Đường.

Cha Đường gật đầu: "Đúng vậy, đây mới là cuộc sống chân chính.”

Cha cô ba lấy ra một túi lớn trước cửa, đưa cho cha Đường: "Thằng hai mua, tôi vẫn còn, cậu cầm một túi đi.”

Cha Đường cũng không khách khí với ông ấy, đã lâu không tới bên này, ông cũng muốn nói chuyện nhiều với mấy người hơn.

Hôm nay là trời nhiều mây, đứng bên cạnh ao cá, gió thổi tới có chút lạnh, càng đừng nói đến những người xuống ao cá, chân trần, ống quần kéo cao thì lạnh biết bao nhiêu.

Nhưng họ vẫn vui mừng, bởi vì năm nay cá lớn, có thể bán cho xã, có giá tốt, như vậy kiếm nhiều tiền, cuộc sống gia đình cũng tốt hơn.

Nguyên Khang tay trái tay phải được họ dắt, lúc này vẻ mặt hưng phấn nhìn người mò cá trong ao cá.

Nước dâng đến mắt cá chân, cá lớn trong bùn nảy mạnh mẽ, cá nhỏ chen chúc ở nơi có nước.

Người ta chỉ bắt hơn một cân cá, còn lại tiếp tục nuôi.

Bọn Phong Ngọc Lan nhìn khoảng một tiếng thì mang theo Nguyên Khang trở về.

Nguyên Khang cũng không nháo, ngoan ngoãn đi theo bọn họ trở về.

Không bao lâu em họ nhà cô ba trở về, cậu ta mang theo sáu con cá chép béo mập trở về, trực tiếp đặt ở trong thùng gỗ lớn, múc nửa thùng nước vào, cá vui vẻ bơi lội.

Nguyên Khang tiến lại gần xem: "Chú họ, hôm nay ăn cá sao?”

"Đúng vậy, Nguyên Khang cũng phải ăn nhiều một chút, lớn lên cao như cha con vậy."

Nguyên Khang quay đầu lại nhìn Đường Minh Sơn: "Vâng ạ!”

Đường Minh Sơn đang bóc quýt, quả quýt này là quýt vỏ dày của nhà cô ba, mặc kệ ở lại trên cây bao lâu, phần lớn là màu xanh.

"Nếm thử đi."

Anh bóc ra sau đó lấy một múi cho Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan nhận lấy nhét vào miệng: "Cũng không tệ lắm, anh có biết quýt nhà cô ba không chua không?”

Đường Minh Sơn gật đầu, chính mình cũng ăn một múi, thấy Nguyên Khang tới, vì thế đưa phần còn lại cho nó.

Tiếp theo lại đi lấy một quả lớn, cùng Phong Ngọc Lan chia nhau ăn.

Người nhà cô ba đều rất hiền lành, Phong Ngọc Lan ở chung cùng họ rất thoải mái, buổi chiều thì cùng cha Đường trở về quê.

Xe đạp là một đường dắt đi, phải đi hơn một giờ, Phong Ngọc Lan coi như rèn luyện, dắt Nguyên Khang đi.

Nguyên Khang đi mệt mỏi, để cho nó ôm cái đệm ngồi phía trước, ngồi ở ghế sau xe đạp, Đường Minh Sơn dắt xe.

Lúc đến đội sản xuất, có người nói với bọn họ nhìn thấy bà mối bên cạnh kia đến nhà Đường Văn Cường, không biết có phải có chuyện tốt hay không.

Cho nên vừa đến ngoài sườn núi, Phong Ngọc Lan liền đi đến nhà chú ba Đường.

Mấy người mẹ Đường cũng ở nhà chú ba Đường.

Bác cả Đường lúc này đang đứng ở trong sân nói chuyện cùng chú ba Đường còn có mấy người anh hai Đường, đám người mẹ Đường thì ở trong phòng.

"Sao lại đứng bên ngoài?"

Vừa vào cửa sân, cha Đường thấy trong sân nhiều người như vậy thì nghi hoặc hỏi.

Anh hai Đường chỉ chỉ vào phòng chính, nhỏ giọng nói: "Bà mối ở bên trong nói chuyện với thím ba.”

"Cô gái nhà nào?"

"Vẫn không biết." Bác cả Đường lắc đầu, cười nói với Nguyên Khang tiến đến trước mặt mình: "Nguyên Khang tự đi về à?”

"Vẫn ngồi xe đạp ạ."

Nguyên Khang thật thà nói.

"Không tồi không tồi, anh A Tráng của cháu ở vựa củi bên kia tìm gậy gỗ, cháu đi xem thằng bé có làm chuyện xấu gì không."

“Được ạ!”

Nguyên Khang nhận nhiệm vụ lon ton chạy tới, bác cả Đường nháy mắt với Phong Ngọc Lan: "Ngọc Lan, cháu cũng đi vào nghe một chút.”

Mấy người chị dâu hai Đường đều ở đây.

Bên trong chỉ có một người đàn ông là Đường Văn Cường.

"Vâng." Phong Ngọc Lan cũng rất tò mò, vì thế đi vào nhà chính. Thấy cô trở về, đám người mẹ Đường vội vàng vẫy tay với cô, bảo cô đi qua ngồi.

Có một chảo lửa ở giữa, cũng không lạnh.

Bà mối nhìn hơn năm mươi tuổi, cũng ăn mặc bình thường, không đeo hoa, bôi phấn gì.

Thì ra chuyện của Đường Văn Cường lúc trước chính là nhờ vị này làm, nhưng bởi vì không hợp cho nên thím ba Đường cũng rất tiếc nuối, không ngờ hôm nay bà mối đột nhiên tới cửa, nói coi trọng cô gái một nhà, chính là xem bọn họ có nguyện ý hay không.

Cô gái này cũng là một xã của họ, là người của đội bảy Đại Dương, nhưng cô gái này vừa bị hủy hôn.

Nghe xong, Phong Ngọc Lan cảm thấy cực kỳ quen thuộc, vì thế liền hỏi: "Người đàn ông đã từ hôn hơn nữa còn hắt nước bẩn lên cô gái đó, có phải là Trương Đại Lực, làm công nhân ở nhà máy giấy phải không ạ?”

Bà mối sửng sốt, tiếp theo vội vàng gật đầu: "Chính là tên lòng dạ đen tối kia! Cô cũng biết sao?”

"Minh Sơn nhà chúng tôi chính là công nhân kỹ thuật của nhà máy giấy." Mẹ Đường tiếp lời: "Ngọc Lan à, chuyện từ hôn này con cũng biết?”

"Minh Sơn tận mắt nhìn thấy bọn họ náo loạn. Minh Sơn! Vào đây một chút.”

Phong Ngọc Lan vội vàng gọi Đường Minh Sơn vào trong phòng nói chuyện.

"Cậu ấy biết tình huống, vậy để cậu ấy nói, mẹ Văn Cường, nếu cô gái này không tốt, tôi sẽ không đến đây, nhưng tôi cảm thấy cô gái tốt như vậy, bị người ta hắt nước bẩn, nếu lại gả cho một người không tốt với cô ấy, vậy thật đáng tiếc!"

Bà mối thuộc loại không mời mà đến, chính là nghĩ người nhà họ Đường nhân phẩm không tệ. Cô gái kia coi như có quan hệ họ hàng với bà ấy, cho nên mới mặt dày đến giới thiệu cô gái kia.

Thím ba Đường nghe xong, vẻ mặt tức giận, người đàn ông kia quả thực không phải là người!

Lại nghe bà mối nói như vậy, quả thật bà ấy có chút động tâm, vì thế nhìn về phía bác cả gái cùng mẹ Đường, hai người đều khẽ gật đầu với bà ấy, lại nói với Đường Minh Sơn tiến vào.

"Minh Sơn, con lại tỉ mỉ nói chuyện Đại Lực kia."

Đường Minh Sơn cũng có chút kinh ngạc, lại là cô gái kia, anh không thiên vị nói chuyện xảy ra ngày hôm đó, cùng với chuyện Trương Đại Lực bị lãnh đạo chỉ trích ở trước mặt mọi người.

Chương 99: Chương 99

Nghe xong, thím ba Đường cảm thấy cô gái kia không tệ, liền nhìn về phía Đường Văn Cường ngồi một bên: "Con nghĩ sao?”

Đường Văn Cường đỏ mặt nói: "Con, con thấy cô ấy không tệ, là một cô gái tốt.”

Bà mối nghe vậy lộ ra nụ cười rạng rỡ.

"Xuân Phân làm việc rất nhanh nhẹn! Nấu ăn rất ngon, cấy lúa chặt củi đều tốt! Nói thật, năm đó nếu không phải cha Trương Đại Lực cứu cha Xuân Phân, căn bản sẽ không có chuyện hai đứa nhỏ này!”

"Lúc Đại Lực này không làm công nhân, đối xử rất tốt với Xuân Phân, nhưng không ngờ lên huyện thì có tâm tư khác, làm ra những chuyện phía sau lưng, rất là mất mặt!"

Bà mối càng nói càng tức giận.

"Cuộc sống riêng tư nào không đứng đắn? Chính cậu ta mới không đúng! Xuân Phân của chúng tôi rất trong sạch!”

"Tôi cũng hiểu, đứa nhỏ này quả thật không tệ." Thấy Đường Văn Cường nguyện ý, thím ba Đường gật đầu.

"Nhưng phòng ốc nhà chúng tôi, bà cũng biết lúc trước nhà mấy cô gái đều nói phải sửa sang lại, không biết nhà Xuân Phân họ có yêu cầu gì?"

Bác cả gái còn thêm một câu: "Cũng không phải chúng tôi không thể sửa, nhưng đầu năm nay mọi người đều rất bận bịu, muốn sửa vậy nhất định là phải cõng chút nợ nần. Nhưng đứa nhỏ này gả tới đây, đó cũng là đi theo trả nợ, cuộc sống trôi qua không yên ổn, chúng tôi định cuối năm sau mới sửa lại phòng ốc.”

"Đúng, như vậy không mang nợ, cuộc sống cũng tốt hơn một chút, phải xem đối phương có thể chờ hay không." Mẹ Đường cũng gật đầu nói.

Bà mối nghe được mặt mày hớn hở.

"Ôi chao, mọi người có lòng này là tốt rồi! Tôi cũng nói thật với mọi người, tôi đến đây người ta còn không biết, chỉ là nhờ tôi tìm tấm chồng như ý. Mọi người gật đầu, tôi lại đi hỏi bên kia, thích hợp chúng ta sắp xếp cho bọn nhỏ gặp mặt, nếu phù hợp rồi, vậy cái gì cũng dễ nói.”

"Vậy cứ làm như vậy, phiền bà."

Thím ba Đường cười nói.

"Nào có." Bà mối nắm lấy tay bà ấy nói thêm một hồi, lúc này mới đứng lên.

"Nhìn khuôn mặt này của chú kìa." Sau khi anh hai Đường đi vào, thấy khuôn mặt đỏ của Đường Văn Cường liền cười nói.

"Em cũng đừng nói cậu ấy, năm đó khi em làm mai cũng không khác gì." Anh họ cả lắc đầu nói.

Đường Văn Cường vội vàng gật đầu: "Em vẫn nhớ rõ, không khá hơn em đâu.”

"Vậy à? Nói cho em nghe xem.” Chị dâu hai Đường tò mò nói.

Chị dâu họ ưỡn bụng cười không ngừng, anh cả họ sợ chị ấy không vững, còn đỡ bả vai chị ấy.

"Chuyện này chị cũng có ấn tượng, sáng sớm chú hai đã gọi cậu ấy dậy, cậu ấy còn đến nhà mượn quần áo của anh trai mặc, kết quả không mặc được, lăn lộn rất lâu."

Mặt anh hai Đường còn đỏ hơn cả Đường Văn Cường: "Em, chỉ là khoảng thời gian đó em quá gầy, sau đó dùng thắt lưng một cái là được rồi.”

Trong lúc nhất thời trong nhà chú ba Đường ngồi đầy người.

Cả gia đình đều ở đây.

Những người trẻ tuổi đều có chủ ý với Đường Văn Cường, ngày gặp mặt nên mặc quần áo như thế nào, nên nói cái gì.

Phong Ngọc Lan nghiêng đầu nhìn Đường Minh Sơn, thấp giọng hỏi: "Lúc đó anh không muốn đúng không?”

Đường Minh Sơn cũng không giấu giếm: "Xem như bị ép, có điều lúc đón dâu anh nhìn thấy em, chính là tự nguyện.”

Đường Văn Tuệ ở bên cạnh nghe được, nổi cả da gà: "Em về làm nốt, chị dâu ba, chị mang đồ về không?”

"Có mang, đã mang về nhà trước rồi, chị cùng em về."

Phong Ngọc Lan vừa nghĩ đến tiền, lập tức đi theo Đường Văn Tuệ, cô vừa đi, Đường Minh Sơn cũng không ở lại lâu.

Trở về giúp đỡ đốt củi lửa, để cho các cô vừa sưởi ấm, vừa móc mũ.

Hơn nữa, bà mối không đợi được muốn mang tin tức này cho gia đình Xuân Phân, vì thế liền đến đường lớn tìm xe bò thuận đường đi

qua.

Xuân Phân năm nay mười chín tuổi, khuôn mặt tròn, mặt mày thanh tú, cho dù hơi đen, dáng người cũng không tệ.

Lúc này cha mẹ cô ấy đang sầu.

"Lúc trước tôi đã nói không nên chọn súc sinh kia, ông nói người nọ có tiền đồ lớn, kết quả thì sao? Quay đầu lại đã hại Xuân Phân chúng ta!”

Mẹ Xuân Phân vừa lau nước mắt, vừa oán giận cha Xuân Phân.

"Sao mà tôi biết người này sẽ vô lương tâm như vậy?"

"Hiện tại phiền toái nhất chính là người khác lén nói bậy bạ." Chị dâu Xuân Phân cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Nói mấy ngày nay những người đến cửa cầu thân, không phải què thì chính là kẻ vô tích sự, trong lời nói đều không tôn trọng đối với Xuân Phân chúng ta, nhà người ta như vậy làm sao dám gả qua!”

"Mẹ đã nhờ dì ba hỗ trợ xem, bà ấy là bà mối, mắt nhìn người tốt hơn chúng ta."

Xuân Phân ngồi một mình trước cửa nhà, nghe người nhà nói chuyện, trong lòng không có tư vị.

Cô đối với Trương Đại Lực thật ra chưa nói tới thích hay không, bọn họ là một đội, từ nhỏ cùng lớn lên, đến mười sáu tuổi liền hứa hôn.

Nhà họ Trương có việc gì, nhà bọn họ có thể đi giúp thì đi giúp, cũng như nhà bọn họ có việc, nhà họ Trương bên kia cũng sẽ tới.

Trưởng bối hai nhà đều gọi đối phương là thông gia, cảm thấy hôn sự này không có sai sót, ai ngờ Trương Đại Lực trèo lên cành cao.

Cô gái Cung tiêu xã kia là họ hàng nhà trưởng trấn, cô ấy không thể so sánh được.

Nhưng Xuân Phân không nuốt trôi giọng điệu kia, dựa vào cái gì cô ấy phải chịu nước bẩn Trương Đại Lực hắt tới?

Cô ấy không nhận, cũng không muốn bị giẫm đạp như vậy, cho nên đi gây chuyện.

Sau khi trở về mọi người đều nói cô ấy bồng bột, người nhà họ Trương cũng oán giận cô ấy thiếu chút nữa khiến Trương Đại Lực mất việc.

Gia đình lại bắt đầu lo lắng cho cuộc sống sau này của cô ấy.

Xuân Phân cảm thấy rất khó chịu.

"Xuân Phân à!" Bà mối cười tủm tỉm đẩy cửa sân ra: "Cha mẹ cháu ở nhà không?”

"Dì ba." Xuân Phân đứng lên: "Ở nhà ạ, cha, mẹ, dì ba đến rồi.”

Cha mẹ cô ấy vội vàng đi ra tiếp đón, anh trai, chị dâu cũng vẻ mặt chờ mong nhìn bà mối.

Bà mối cười tủm tỉm kéo Xuân Phân cùng nhau vào nhà chính.

Bà ấy kể lại tình hình trong nhà Đường Văn Cường, lại nói quan hệ của ba anh em cha Đường, cuối cùng nói: "Một đứa con của chú hai đang làm kỹ thuật viên ở nhà máy giấy, tên là Đường Minh Sơn, ở trước mặt một đống người, cậu ấy kể lại chuyện xảy ra hôm đó ở nhà máy giấy.”

"Người ta không thêm mắm thêm muối, Đường Văn Cường nghe xong, nói Xuân Phân chúng ta là người tốt, loại nước bẩn này chúng ta không thể nhận!"

Nghe vậy, trái tim Xuân Phân đập thình thịch: "Anh ấy... không cảm thấy cháu sẽ hại Trương Đại Lực mất việc sao?”

“Cái này gọi là gì, mẹ cậu ấy còn nói loại người này nên xếp vào loại giày rách, để cho Trương Đại Lực cút đi!”

Bà mối cười to nói.

"Điều kiện hơi thiếu một chút, nhưng nhân phẩm mới là quan trọng nhất." Mẹ Xuân Phân cùng chị dâu cô ấy liếc nhau một cái, đều rất hài lòng.

"Vậy thì sắp xếp, để cho hai đứa nhỏ gặp mặt đi."

"Được."

Lại hỏi Xuân Phân, Xuân Phân mím môi, cuối cùng gật đầu: "Vâng.”

Bên này đáp ứng, bên kia cũng cảm thấy thích hợp, vì thế bà mối nhắn tin cho Đường Văn Cường.

Khoảng ba ngày sau, gặp nhau tại nhà gái.

Nói chung, tất cả đều đến nhà gái, như vậy thể hiện sự tôn trọng đối với nhau.

Trước tiên Đường Văn Cường đến tìm Đường Minh Sơn: "Anh Minh Sơn, em, em muốn mượn quần áo mặc.”

Đường Minh Sơn thấy anh ta nhìn chằm chằm chiếc áo len trên người mình, nhất thời lui ra sau: "Không được, đây là chị ba dâu em móc cho anh.”

Phong Ngọc Lan ho nhẹ một tiếng: "Minh Sơn..."

"Quần áo khác thì có thể, đi vào chọn."

Đường Minh Sơn nói.

“Vâng!”

Đường Văn Cường vui vẻ theo anh vào phòng.

Anh hai Đường cũng đưa tay sau lưng đi theo, nhưng không vào phòng, đứng ở cửa: "Sao không tìm anh mà mượn?”

"Anh quá cường tráng, em không mặc được."

Lời này của Đường Văn Cường làm cho anh hai Đường vui vẻ: "Cũng chỉ có quần áo của thằng ba gầy như khỉ, chú mới có thể mặc.”

"Tuy rằng em gầy..." Đường Minh Sơn tìm ra một bộ quần áo thích hợp ướm trên người Đường Văn Cường hai cái: "Nhưng đánh nhau, chưa chắc anh có thể đánh được em.”

"Em biết quyền cước, không giống." Anh hai Đường lập tức nhận tội.

Phong Ngọc Lan nghe nói như vậy nhìn về phía mẹ Đường: "Minh Sơn từng học quyền cước ạ?”

"Học rồi, khi còn bé sức khỏe không tốt, cái gì cũng đã thử qua, buổi tối ở nhà bà ngoại thằng bé, ban ngày rảnh rỗi thì đi tìm một vị thợ săn già trong đội học quyền cước."

Mẹ Đường cười nói.

"Vậy ạ."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Đường Văn Cường hơi thấp một chút so với Đường Minh Sơn, áo thì ổn, quần cũng có chút dài, cho nên anh ta xắn ống quần lên.

"Vậy được không?"

"Được đó."

Đường Minh Sơn gật đầu.

"Mượn xe đạp không?"

Phong Ngọc Lan chủ động hỏi.

Đường Văn Cường có chút ngượng ngùng: "Nếu như có thể mượn, vậy thì càng tốt.”

Cũng không phải giả vờ làm gì, chỉ là trong một đại gia đình có một thân thích có tiền đồ như Đường Minh Sơn, cũng là một loại mặt mũi.

"Đương nhiên có thể mượn." Phong Ngọc Lan cười nói: "Chúc em xem mắt thành công.”

"Cảm ơn chị dâu ba."

Đường Văn Cường đỏ mặt.

Sáng hôm sau, Đường Văn Cường lái xe đạp của Phong Ngọc Lan, mang theo thím ba Đường đến đội sản xuất của Xuân Phân.

Bà mối chờ ở trước cửa đội sản xuất, nhà Xuân Phân cũng quét dọn sạch sẽ, chờ Đường Văn Cường đẩy xe đạp vào sân thì nhìn thấy một cô gái mặt tròn đứng ở cửa bếp, thấy anh ta nhìn qua, đối phương vội vàng xoay người vào phòng bếp.

Đường Văn Cường ngây ngốc đứng ở đó, bị thím ba Đường nhẹ nhàng véo một cái: "Đồ mất mặt! Nhanh chóng tìm việc làm!”

"Dạ!”

Búa đặt ở nhà củi, Đường Văn Cường lập tức bắt đầu bổ củi.

Bà mối và mẹ Xuân Phân liên tục khen anh ta cần cù, Đường Văn Cường được khen ngợi, làm việc càng mãnh liệt hơn.

Buổi chiều, bọn Phong Ngọc Lan trở về thị trấn, chờ mẹ con Đường Văn Cường về cũng mới hơn hai giờ chiều.

"Thế nào rồi?"

Khi Đường Minh Sơn thấy anh ta đến trả lại xe đạp, cười hỏi.

Anh hai Đường cùng chị dâu hai Đường cũng tiến lại gần.

"Được rồi, hẹn hơn nửa tháng sau đến nhà chúng ta chơi."

Đường Văn Cường lộ ra một nụ cười lớn.

Đây là thấy ưng nhau rồi.

Nếu không nhà gái sẽ không đến tận nhà để xem nhà và ruộng cây trồng.

“Được, được!”

Cha Đường cũng rất cao hứng.

"Anh Minh Sơn, quần áo này em giặt rồi trả lại cho anh."

"Được." Đường Minh Sơn gật đầu.

Lúc họ đi, tiện thể mang hết mũ Đường Văn Tuệ móc xong đi, tiền cũng đưa.

Đến thị trấn, trước tiên đi đến chỗ Dương Bảo Quốc giao mũ, sau khi lấy được tiền, lại đi mua sợi len, lúc này mới trở về nhà ngang.

Những ngày kế tiếp, Phong Ngọc Lan không phải ở nhà móc mũ chính là đi giúp mấy cô gái trang điểm, mỗi một lần đều có bao lì xì, nhiều thì hai đồng, ít cũng là một đồng hai.

Mắt thấy ví tiền càng ngày càng phồng, Phong Ngọc Lan cũng càng ngày càng tươi cười.

Trương Đại Lực có chuyện vui, nhà ngang chỉ mấy người đi, lúc trở về ngồi ở trong bờ đê lớn tiếng nói náo nhiệt, cuối cùng cảm khái

nói.

"Có điều tôi thấy nhà họ Trương không có gì, ngược lại nhà gái vẫn chịu, cũng không biết ý đồ của Trương Đại Lực là gì."

"Ý đồ gì? Ý đồ cậu ta là một người phụ lòng, là một người đàn ông có lòng dạ đen tối.” Thím Điền liếc mắt một cái nói.

"Tôi thấy hình như cậu ta không đơn giản là cưới vợ."

Một người khác nói như vậy.

"Là sao?"

Anh Vương tò mò truy vấn.

"Tôi nghe họ hàng nhà gái nói, nhà bọn họ là muốn chọn con rể, Trương Đại Lực không phải cưới vợ, hẳn là đưa tới cửa."

"Cái gì?"

"Hừ! Tổ tông cậu ta nếu biết cậu ta làm con rể tới cửa, vậy không phải sẽ tức c.h.ế.t à?”

Từ xưa đến nay, làm con rể tới cửa, đều sẽ bị nói ra nói vào.

Huống chi đối tượng vẫn là Trương Đại Lực.

Chương 100: Chương 100

"Nghe cha Niếp Niếp nói, ở nhà máy sản xuất giấy, nhân duyên của Trương Đại Lực không tốt lắm, không phải ai anh ta cũng la liếm đâu, người ta la liếm lãnh đạo thôi."

Chị dâu Triệu vừa khâu quần cho Niếp Niếp vừa kể cho Phong Ngọc Lan nghe.

Hai người đang ngồi ở trong phòng của cô ấy vừa sưởi ấm vừa tán gẫu.

Phong Ngọc Lan không làm gì cả, cô chỉ tới ngồi chơi một chút thôi.

"Bên phía lãnh đạo đồng ý luôn hả chị?"

"Dĩ nhiên rồi." Chị dâu Triệu nói với thái độ giễu cợt: "Vợ của ông ta cũng là bà con gì đó với nhà của thị trưởng, em nghĩ họ có thể từ chối được sao?"

Mặc dù không phải là trưởng huyện nhưng so với người bình thường thì vẫn có tiếng nói hơn.

"Ngọc Lan ơi." Đang nói, bỗng nhiên tiếng cười của chị dâu Vương truyền tới, Phong Ngọc Lan đi ra ngoài xem thử liền thấy chị dâu Vương đang cầm một cái bát sứ chứa đầy đậu phụ khô: "Cầm lấy, mẹ chị mới làm xong là đem qua cho chị, hai người ăn thử đi."

"Nhiều quá ạ."

Phong Ngọc Lan nhận lấy, nhiêu đây chắc cũng hơn mười đồng.

"Nhiều đâu mà nhiều, đây đều là đậu nành nhà trồng không được bao nhiêu đồng đâu, chị phải về rồi, mẹ còn đang ở nhà chờ chị."

"Chị dâu chờ em một chút." Phong Ngọc Lan chạy vào nhà đổ số đậu phụ khô vào một cái bát sứ sạch sẽ khác sau đó lấy một ít bánh que ở trong tủ bỏ vào trong bát: "Chị cũng nếm thử bánh que do mẹ chồng em làm đi."

"Ôi chao! Em khách sáo quá!" Chị dâu Vương không từ chối được nên đành phải nhận lấy, cô ta còn phải trở về chăm sóc mẹ mình nên ở lại một chút liền rời đi.

Phong Ngọc Lan ngồi chơi ở nhà chị dâu Triệu một hồi liền về nhà chuẩn bị cơm tối.

Trong nhà có ớt dài mang từ dưới quê lên, Phong Ngọc Lan cắt thành từng khúc nhỏ rồi bỏ vào xào chung với đậu phụ khô, cho thêm một ít thịt bằm.

Trời lạnh nên Phong Ngọc Lan thích làm canh cải chua và thêm một ít bún khoai, nóng nóng ăn siêu đã.

Đường Minh Sơn về nhà nói rằng tạm thời không cần đến nhà máy sản xuất giấy nữa, kỹ thuật viên sẽ làm việc xoay ca, mỗi người trực một tuần.

Đường Minh Sơn được sắp xếp làm cuối tháng.

Năm nào cũng vậy, tiền lương cứ theo đó mà giảm đi mười mấy đồng.

"Anh ở nhà sẽ móc mũ len giúp em."

Đường Minh Sơn cười nói.

"Vậy để lát nữa em dạy cho anh."

"Anh đã coi em làm mấy ngày nay rồi, chắc sẽ làm được ngay thôi." Đường Minh Sơn còn thêm kim móc khác, có thể thấy chuyện anh muốn giúp Phong Ngọc Lan không phải là một ngày ngày hai.

Anh không quen nhìn người khác làm việc một mình, có dịp được rảnh thì anh cũng muốn phụ giúp một tay.

Buổi tối, sau khi Quân Tử rời đi, Phong Ngọc Lan đóng cửa lại rồi cùng Đường Minh Sơn vào trong phòng móc mũ.

Đường Minh Sơn rất thông minh, chiếc mũ đầu tiên làm ra có chút lỏng lẻo nhưng vẫn ra hình dạng, lực tay của anh không đủ nên mới khiến nó không được chắc chắn.

"Làm tốt lắm." Phong Ngọc Lan khen.

"Cứ tiếp tục phát huy." Đường Minh Sơn cầm mũ len của Phong Ngọc Lan lên so sánh, vẻ mặt của anh lúc này cực kỳ không hài lòng sau đó anh liền tháo cái mũ ra và làm lại.

Lần này thì lực tay của anh đã khống chế tốt nên thành quả cũng không tệ lắm, nhưng để phù hợp với yêu cầu của Dương Bảo Quốc thì vẫn còn thiếu một chút: "Lấy cái này cho Nguyên Khang đi."

Đường Minh Sơn cười nói.

"Vâng." Phong Ngọc Lan bỏ vào trong túi vải: "Nếu anh được nghỉ lâu như vậy thì sao chúng ta không về quê đi nhỉ?"

"Vậy thì về." Đường Minh Sơn gật đầu: "Sẵn tiện lên huyện mua nguyên liệu và đi giao mũ len luôn."

"Vâng."

Phong Ngọc Lan cảm thấy ở dưới quê khá tốt, nói chuyện cười đùa cùng người nhà bên đống lửa lớn, nhưng chỉ vì người nhà họ Đường

không tệ chứ nếu mà có một người khó sống chung thì cô cũng chẳng muốn về.

Đến khi đi ngủ, cuối cùng Đường Minh Sơn cũng làm ra được cái mũ đạt chất lượng để giao, anh vui cực kỳ: "Cuối cùng cũng có thể giúp được em rồi."

"Muốn giúp em đến vậy sao?"

Phong Ngọc Lan tựa vào lồng n.g.ự.c anh, cô ngẩng đầu lên sờ cằm anh rồi hỏi.

"Ừ, anh thích làm việc chung với em, coi như không giúp được bao nhiêu thì trong lòng anh cũng cảm thấy rất vui."

Đường Minh Sơn cúi đầu hôn lên trán cô rồi ôm chặt lấy.

Hai người thủ thỉ với nhau một hồi mới đi ngủ, vì trời lạnh nên Phong Ngọc Lan thích gác lên chân của Đường Minh Sơn lấy hơi ấm, hai người chỉ đơn thuần là đi ngủ, buổi tối ôm nhau như thế nào thì buổi sáng thức dậy sẽ ở đúng tư thế đó.

Trong chăn vô cùng ấm áp.

Phong Ngọc Lan nằm trên giường thêm một tí nữa mới đứng dậy đi rửa mặt.

Vừa bước ra khỏi cửa liền nghe thấy tiếng chị dâu Triệu đang phàn nàn với Triệu Thiên: "Em không biết anh ngủ quên hay sao nhưng nhìn cái gối của anh đi, nó đen thui!"

Triệu Thiên oan ức nói: "Ngày nào anh cũng gội đầu mà, anh cũng không biết sao nó lại mau bẩn đến vậy."

"Chính là vì anh gội chưa sạch, không chịu dùng bột gội đầu, đôi khi anh còn lười dùng xà phòng mà chỉ dùng nước xối qua, không bẩn

mới là lạ." Chị dâu Triệu nói xong liền tức giận thở phì phò đi ra, trùng hợp đụng phải Phong Ngọc Lan, cô ấy nói tiếp.

"Chị không hiểu nổi mấy người đàn ông, mỗi ngày phải thay một cái vỏ gối, sao làm được chuyện này hay vậy?"

Phong Ngọc Lan nghĩ về vỏ gối của Đường Minh Sơn cũng không khác gì với cái của mình, hơn nữa bọn họ còn thường xuyên ôm nhau ngủ, cánh tay của Đường Minh Sơn đã trở thành gối đầu của cô.

"Em rất sạch sẽ."

Đường Minh Sơn ở một bên nấu mì lên tiếng.

Chị dâu Triệu thấy Phong Ngọc Lan gật đầu, liền không nhịn được thở dài nói: "Đúng là so sánh với người khác thì chỉ thấy nản hơn thôi."

Chị dâu Trương nghe vậy cười lớn: "Ở nhà ngang của chúng ta, trừ đồng chí Tiểu Đường ra thì chẳng có người nào thích ở sạch đâu!"

Chị dâu hai Ngô bên kia nghe vậy, nói to: "Mẹ Niếp Niếp nói vậy cũng không đúng, chị không biết drap trải giường của chồng tôi chỉ đậm màu hơn cái của tôi một chút thôi đấy."

"Làm gì có!"

Anh hai Ngô ngượng muốn chết, vội nói.

"Cái này thì có là gì, gối đầu của chú Điền đã thành màu đen trong khi nó là màu xanh đấy thôi." Thím Điền cười nói.

Chú Điền không vì vậy mà xấu hổ, chỉ cười rồi cầm chén lên chuẩn bị gắp mì: "Ăn mì thôi."

Hôm nay có rất nhiều người ăn mì, hai người Phong Ngọc Lan vẫn như cũ ăn mì trứng.

Nghĩ đến mình sắp về quê một thời gian, Phong Ngọc Lan liền đi tìm chị dâu Vương báo một tiếng: "Quân Tử có bài nào không biết làm thì cứ khoanh tròn lại, nếu cầm đi hỏi thầy mà vẫn không hiểu thì kêu nó đợi em về chỉ nha."

"Ừ, em cứ yên tâm về nhà với đồng chí Tiểu Đường đi, chị sẽ truyền lời cho."

Chị dâu Vương gật đầu lia lịa.

Sau khi Đường Minh Sơn đến nhà máy sản xuất giấy, Phong Ngọc Lan cũng không nhận lấy trứng gà mà đám người chị dâu Vương đưa tới bởi vì họ không thường ở nhà ngang nên có nhận lấy thì cũng không nên.

Chị dâu Vương nhất quyết đem qua, nhưng một lúc sau, Đường Minh Sơn cũng trả lại, vì vậy cô ta chỉ đành thuận theo họ và không đem đến nữa.

Nhà còn ít cải xanh, bọn họ có mang về nhà cũng không được vì đồ ăn để lại ở dưới đó vẫn còn, vì vậy liền đưa cho chị dâu Triệu ở cách vách.

Đường Minh Sơn đeo một cái gùi, Phong Ngọc Lan tay không đi trước, sau khi dắt xe đạp ra ngoài thì Phong Ngọc Lan phụ trách đeo gùi còn Đường Minh Sơn thì đạp xe.

Trong gùi đựng mũ len đã được Phong Ngọc Lan làm suốt mấy ngày nay, họ đưa đến chỗ của Dương Bảo Quốc sau đó đi mua mấy cân thịt mỡ, vài ký thịt nạc và cuối cùng là đi mua len.

Vì không để cho mùi thịt dính vào nên Phong Ngọc Lan để một cân đường, năm cân bột mì và hai bịch mì somen ở giữa.

Để túi vải đựng sợi len lên trên cùng sẽ không lo bị ám mùi thịt.

Lúc về tới đội sản xuất thì đã gần mười hai giờ trưa, Đường Minh Sơn đeo gùi và dắt xe cùng cô đi về nhà.

Lúc đi ngang qua cây lê trên sườn núi, cả hai phát hiện một đám nhóc đang ở đây cầm cây trúc khều mấy quả lê, có thể là vì tay không đủ sức nên cây trúc cứ lắc lư trên không trung.

"Cây lê này đã được đội trưởng trồng từ lâu, quả rất nhỏ và hơi chua." Đường Minh Sơn cởi cái gùi ra, dựng xe: "Để anh đi giúp tụi nó khều mấy cái, sẵn tiện lấy mấy quả về ăn luôn."

Phong Ngọc Lan cười tủm tỉm nhìn anh.

Đứa trẻ lớn nhất trong bầy biết anh nên liền gọi một tiếng chú, mấy đứa khác nghe vậy cũng gọi theo.

"Chú đây." Đường Minh Sơn cầm lấy cây trúc: "Các con đứng sang một bên đi, khi nào lê rớt xuống xong thì tới nhặt sau."

"Dạ."

Bọn nhóc vui vẻ chạy sang một bên.

Phong Ngọc Lan khoanh tay đứng ở bên cạnh xe đạp nhìn anh.

"Ồ, vợ của Minh Sơn à." Thím năm đeo gùi mới đến thăm cháu trai ở bên ngoại về, lúc đi ngang qua đây tình cờ gặp được bọn họ: "Để xem cái gùi này có gì ngon không đây?"

Vừa nói vừa lấy tay mở túi vải ra, thấy bên trong đều là cuộn len liền nhếch môi: "Lâu lâu mới về đây mà cũng không mua được một miếng thịt lại đi mua cái thứ này để làm gì?"

Phong Ngọc Lan không ngờ bà ta đột nhiên lại "tập kích" cái gùi của mình, cô lập tức đóng túi vải lại, nghe vậy bà ta nói vậy chỉ dửng dưng nói: "Thím năm còn chưa đón cháu trai về sao?"

Muốn đánh người thì phải đánh vào điểm yếu.

Thím năm mạnh miệng nói: "Nhà chúng tôi dạo gần đây rất bận, bà ngoại nó chịu nuôi nên tôi sống thoải mái lắm."

"Có thật vậy không? Không biết năm nay họ có ở lại đó ăn Tết không nhỉ? Mấy năm nay không cần chuẩn bị mâm cơm tất niên, đúng là sướng thật."

Lời của Phong Ngọc Lan như trúng tim đen của bà ta.

Tết là thời điểm người nhà đoàn tụ, quây quần bên mâm cơm, nhưng vì lúc bà ta dẫn cháu trai đi, xém chút nữa đã xảy ra chuyện nên con dâu có thành kiến với bà ta và đưa con đến ở với bà ngoại mấy năm nay mà không về đây ăn Tết.

Chồng của bà ta không dám lên tiếng, con trai thì lại nghe lời con dâu, thím năm nghĩ tới đã thấy bực bội.

"Năm nay nhất định sẽ về, cứ ở bên nhà mẹ đẻ ăn tết còn ra thể thống gì. Không ngờ miệng lưỡi của cô lại chanh chua đến thế, dù gì tôi cũng là thím của cô, sao cô có thể ăn nói với tôi như vậy?"

Chương 101: Chương 101

"Vợ tôi nói không sai." Đường Minh Sơn cầm hai quả lê đi tới, phần còn lại thì chia cho mấy đứa nhóc: "Thím năm, quả thật là Tết mấy năm nay nhà thím không có đoàn tụ với nhau, chuyện trong nhà còn lo chưa xong thì đừng có quan tâm tới chuyện của người khác, chúng tôi đi trước đây."

Anh đưa lê cho Phong Ngọc Lan, đeo gùi lên rồi đẩy xe đạp rời đi.

"Thím năm, bọn tôi đi trước đây."

Phong Ngọc Lan mỉm cười nhìn bà ta, sau đó cô đi theo Đường Minh Sơn rời đi.

"Cô, các người..."

Thím năm tức đến phát run, nhưng lại không dám đắc tội với Đường Minh Sơn, người ta là công nhân, còn nhà bọn họ cái gì cũng không có, hơn nữa, ba anh em nhà họ Đường kia rất yêu thương nhau nên bà ta cũng không muốn gây chuyện.

"Chúng mày đang làm gì vậy? Đây là thứ mà chúng mày được phép ăn sao? Bà đây không nói cho cha mẹ chúng mày biết, chỉ đánh c.h.ế.t tụi bây!"

Vì vậy bà ta chỉ có thể trút giận lên đám nhóc.

"A! Bà năm nói muốn đánh c.h.ế.t chúng ta!"

Một đứa trẻ khoảng sáu tuổi bỗng nhiên hét lên.

Thím năm nhìn theo tầm mắt của cậu nhóc, chỉ thấy một bà lão cao gầy cầm cuốc đến, khuôn mặt tối sầm nhìn bà ta.

"Cô dám?"

Cả người thím năm run như cầy sấy, bà lão này nổi danh là bao che tụi nhỏ.

Khi vợ chồng Đường Minh Sơn ở nhà ăn trưa xong và đến nhà bác cả Đường, liền nghe anh họ cả trở về nói lớn: "Có chuyện hay lắm, anh nghe chú ba Lưu nói bác gái của ông ấy và thím năm đánh nhau! Cả mặt thím năm bị đánh sưng vù."

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Bác cả gái tò mò hỏi, chị dâu họ cũng xoa bụng đi tới.

"Hình như là thím năm hù dọa sẽ đánh c.h.ế.t mấy đứa cháu của bác gái nhà họ Lưu, bác gái Lưu là người thích đứng ra bênh vực nên chắc chắn sẽ xử lý đối phương."

Anh họ cả thấy hai người Phong Ngọc Lan cũng ở đây liền hỏi thăm nhiệt tình: "Về hồi nào vậy?"

"Gần trưa, lúc về còn gặp thím năm, bà ta nói mấy câu rất khó nghe, bọn em không rảnh mà đứng nghe." Đường Minh Sơn nói: "Chắc là sau khi bọn em vừa rời đi không bao lâu, bác gái nhà họ Lưu liền tới đó đúng không?"

"Đám nhóc kia đều là người nhà họ Lưu sao?"

Phong Ngọc Lan kinh ngạc hỏi.

Chị dâu họ gật đầu: "Con cháu nhà họ Lưu có rất nhiều, nhưng mà không phải cùng một mẹ giống như quan hệ trong gia đình chúng ta vậy, tụi nó đều ở trong đại viện."

"Vậy sao." Phong Ngọc Lan đã hiểu, ở trước mặt phụ huynh của người ta mà còn nói muốn đánh c.h.ế.t con của họ, nếu không bị đánh thì cũng sẽ bị chửi thôi.

Anh họ cả nói mình còn phải đi giúp người ta sửa nhà, tới giờ cơm sẽ về, cuối cùng lại đi nghe ngóng mọi người bàn tán về vụ việc kia.

"Ai cũng ghét thím năm." Chị dâu họ ngồi cạnh Phong Ngọc Lan, khẽ nói với cô: "Dù sao chị cũng chẳng thích bà ta, đi trên đường mà thấy bà ta ở xa trước mặt thì chị thà đi đường khác chứ chẳng muốn đụng mặt."

"Quả thật bà ta nói chuyện rất khó nghe." Phong Ngọc Lan gật đầu rồi nói với chị dâu: "Em có nghe chị dâu hai kể là con trai và con dâu của bà ta mấy năm nay không hề về nhà ăn Tết."

"Một là bởi vì chuyện của con trai họ còn hai là bởi vì bà ta quá khó ở khiến con dâu không chịu nổi, con trai cũng cảm thấy phiền nên mấy năm nay nhất quyết ở nhà cha vợ đón Tết, tuy ngày thường vẫn ở nhà nhưng không nói chuyện với nhau được mấy câu."

Chị dâu họ lắc đầu, kể về chuyện cũ: "Năm đó họ còn nhờ bà mai đến nhà bà chị họ của chị ngỏ lời, may là chị họ không đồng ý chứ nếu mà có một bà mẹ chồng như vậy thì chắc sẽ khổ lắm."

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Chị dâu hai Đường cười tủm tỉm đi tới: "Ngọc Lan, Minh Sơn ơi, anh rể cả tới rồi, mẹ kêu chị đến gọi hai đứa về."

Rồi quay sang nói với bác cả gái lát nữa anh rể cả sẽ tới đây ngồi tám chuyện chơi.

Ngoài việc Vương Kiến Quốc ăn Tết ở bên ngoài ra thì cũng hiếm khi tới đây bởi vì anh ấy là người đứng bếp chính nên không thể rời khỏi

quán cơm.

"Mấy ngày nay không bận lắm nên em xin nghỉ về thăm cha mẹ." Vương Kiến Quốc mang về không ít đồ, Đình Đình cũng đi theo, cô bé còn nhớ Phong Ngọc Lan nên thấy cô liền gọi một tiếng mợ.

Phong Ngọc Lan ôm cô bé: "Cao hơn rồi."

Đình Đình cười, cầm tóc đuôi sam được cột lại bằng dây cột tóc rất đẹp của mình lên.

"Mợ chải tóc cho cháu nha?"

Tóc của Đình Đình từ nhỏ đến lớn vẫn chưa từng đi cắt nên rất dày và dài.

Lúc này đang được tết thành đuôi sam.

"Dạ!"

Đình Đình gật đầu, Nguyên Khang cũng đi theo bọn Phong Ngọc Lan.

Mấy người Đường Minh Sơn thì ngồi nói chuyện với Vương Kiến Quốc.

"Đẹp quá!" Thấy Phong Ngọc Lan chải tóc vài cái cho cô bé rồi gắn dây cột tóc lên, chị dâu hai Đường lên tiếng khen ngợi: "Ngọc Lan và Văn Tuệ khéo tay quá, còn chị thì lại không có cái đó."

Cô ta vô cùng hâm mộ.

"Có đâu ạ, chị dâu hai cũng khéo tay lắm, tụi em vẫn còn thua xa chị."

Đường Văn Tuệ nói.

"Đó là vì bánh kếp chị làm được tụi em khen ngon thôi." Chị dâu hai Đường lập tức kiêu ngạo nói.

Phong Ngọc Lan gật đầu liên tục, Đình Đình bị chị dâu hai Đường ôm hôn một cái lên trên đầu.

"Nếu chị có một đứa con gái như vậy thật tốt biết mấy."

Lúc A Tráng đến tìm bọn Nguyên Khang chơi, chị dâu hai Đường nhìn Đình Đình chạy ra ngoài, thở dài nói.

Kết hôn đã nhiều năm nhưng bụng cô ta vẫn không có động tĩnh gì, hai người đã đến bệnh viện thăm khám thì bác sĩ nói không có bệnh, ấy vậy mà vẫn không có con.

Chuyện này thì Đường Văn Tuệ không biết nói sao, Phong Ngọc Lan an ủi: "Có thể là duyên vẫn chưa tới, đứa trẻ chắc vẫn còn đang xếp hàng, chờ tới lượt đi đến bên cạnh chị."

Sau đó cô kể một câu chuyện nhỏ, đại khái chính là về duyên phận của kiếp trước, kiếp sau đứa trẻ sẽ đầu thai thành con của ân nhân.

Chị dâu hai Đường và Đường Văn Tuệ nghe vậy đôi mắt liền ửng đỏ.

"Thật tốt quá! Bọn nhỏ lại được ở cùng một chỗ."

"Đúng vậy."

Mẹ Đường đi tới vừa nhìn thấy cảnh này liền biết ngay Phong Ngọc Lan lại kể chuyện xưa: "Nhìn các con như vậy, người ta không biết còn tưởng rằng tụi con vừa bị ai đó ăn h.i.ế.p không đấy."

"Có đâu mẹ." Chị dâu hai Đường vội lau đi nước mắt: "Tối nay mẹ muốn ăn gì ạ?"

Vương Kiến Quốc hiếm khi mới về đây một chuyến nên dĩ nhiên là nhà có cái gì ngon nhất sẽ nấu cái đó.

"Ngọc Lan mua nhiều thịt như vậy về thì cứ nấu đi, món chính thì làm hướng dương hầm thịt, tụi nhỏ đều thích ăn."

Mẹ Đường đã sớm có dự tính.

"Vâng." Chị dâu hai Đường gật đầu.

"Có làm thêm vài cái bánh kếp nữa không ạ?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Đúng vậy, chị dâu hai làm bánh kếp ngon lắm." Đường Văn Tuệ nuốt nước miếng.

"Trong nhà vẫn còn bột mì dùng lúc trước còn dư, để sau này Ngọc Lan mua về thêm rồi chúng ta lại làm tiếp."

Trời lạnh nên nếu không dùng bột mì còn thừa thì cũng sẽ bị ẩm mốc.

"Được rồi! Chị sẽ xem hai đứa thể hiện!"

Chị dâu hai Đường nói lớn.

Bên này, Đường Minh Sơn thấy Phong Ngọc Lan còn chưa ra, không nhịn được nữa bèn đứng dậy đi tới: "A Lan?"

"Sao vậy?"

Phong Ngọc Lan đi ra ngoài, dù gì đây cũng là phòng của Đường Văn Tuệ, kể từ khi em gái lớn lên, Đường Minh Sơn và anh hai Đường cũng không thường vào phòng của em ấy nữa.

"Anh thấy em lâu quá vẫn chưa ra." Đường Minh Sơn cười nói.

Phong Ngọc Lan đỏ mặt: "Cũng không phải là em đi ra ngoài, em vẫn ở trong nhà mà."

Chị dâu hai Đường ở sau cửa chà xát cánh tay đang nổi da gà: "Chú ba này, sao nay em nói chuyện buồn nôn quá vậy?"

"Thằng hai cũng không khác gì mấy." Mẹ Đường tặc lưỡi: "Con quên là có lần con đi vệ sinh, nó không tìm được con nên liền chạy ra ngoài kêu người tìm phụ đấy."

"Con cũng có nhớ." Đường Văn Tuệ mỉm cười gật đầu.

Phong Ngọc Lan ở ngoài cửa đã bị Đường Minh Sơn kéo vào trong phòng sưởi ấm, cô ngồi ở bên cạnh anh nghe Vương Kiến Quốc, cha Đường và cả anh hai Đường nói chuyện.

Nghe thấy chị cả đang mang thai cặp song sinh, cả đám Phong Ngọc Lan lập tức nhìn qua.

Vương Kiến Quốc gãi đầu: "Thấy bụng càng ngày càng lớn, bọn con mới nhận ra có gì đó không đúng nên đến bệnh viện huyện kiểm tra, kết quả là mang thai sinh đôi."

"Thì ra là vậy." Người từng trải như mẹ Đường nhấp môi: "Vậy phải cẩn thận một chút."

"Dạ dạ." Vương Kiến Quốc gật đầu liên tục, nhắc tới cũng có chút xấu hổ, dù sao bụng lớn như vậy mới nhận ra trong khi cha mình lại là bác sĩ.

Khi làm cơm tối, Đường Minh Sơn tới phụ một tay, còn mẹ Đường thì thở dài nói: "Sao lâu như vậy mới phát hiện ra?"

"Chắc vì là cha chồng nên không tiện nhìn chằm chằm?"

Chị dâu hai Đường suy đoán.

"Có thể là như vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Nhưng cũng may là đã phát hiện ra, những tháng sau chỉ cần chú ý hơn một chút, tới ngày sinh chỉ cần đến bệnh viện huyện là được."

Việc sinh con ở thời đại này, đặc biệt là ở vùng nông thôn, đa số là tự lo liệu.

"Đúng vậy." Mẹ Đường rất lo lắng: "Lúc chị cả của tụi con sinh Đình Đình rất vất vả, tới lượt hai đứa này lại càng lo hơn nên phải đến bệnh viện huyện mới được."

"Con cũng mới vừa hỏi anh rể, anh ấy cũng nói sẽ đưa đến bệnh viện huyện để yên tâm hơn."

Đường Minh Sơn nói.

Mặc dù mang thai sinh đôi là chuyện tốt nhưng sẽ nguy hiểm hơn, vì vậy khó trách mẹ Đường lại căng thẳng và lo lắng như vậy.

Chương 102: Chương 102

Lúc ăn cơm chiều, mẹ Đường lấy ra một chai rượu được mua hồi đám cưới của Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan, lúc đó chưa uống hết nên bây giờ lấy ra uống tiếp.

Ngoại trừ Nguyên Khang ra, mỗi người đều uống một ít, uống rượu ngũ cốc có chút khó uống, Phong Ngọc Lan uống hai ngụm đã thấy cả người nóng lên, Đường Minh Sơn thấy sắc mặt cô ửng đỏ liền giành lấy chén rượu ở trước mặt cô một hơi uống hết.

Phong Ngọc Lan nhìn anh.

Đường Minh Sơn bỏ chén xuống: "Ăn nhiều đồ ăn một chút, không được uống nữa."

"Dạ."

Cô ngoan ngoãn trả lời.

Đường Minh Sơn thấy vậy, trong lòng có chút ngứa ngáy, nhân lúc Phong Ngọc Lan đang đặt tay ở dưới bàn anh liền đưa tay ra nắm lấy nhưng Phong Ngọc Lan vẫn không giật ra.

Cô vẫn còn lý trí nhưng cơ thể lại không thể kiểm soát được.

"Uống say rồi."

Chị dâu hai Đường khẽ nói.

"Anh ba, lát nữa ăn cơm xong, anh đưa chị dâu ba đi nghỉ ngơi đi, không cần phải lo mấy chuyện khác."

Đường Văn Tuệ không ngờ tửu lượng của Phong Ngọc Lan lại thấp như vậy, cô ấy bất ngờ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Phong Ngọc Lan vài lần, sau đó mỉm cười nói với Đường Minh Sơn.

"Ừ."

Sau khi ăn cơm xong, Đường Minh Sơn dẫn Phong Ngọc Lan đi rửa mặt rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Mẹ Đường cười tủm tỉm nhìn bọn họ bước vào phòng, thuận tay bắt lấy Nguyên Khang đang định đuổi theo: "Sao hôm nay không thấy con dẫn Nguyên Nguyên đi ra ngoài chơi?"

"Để con dẫn chị Đình Đình đi gặp Nguyên Nguyên."

Nguyên Khang vội vàng nói.

"Đẹp quá đi." Đình Đình tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ.

Bàn tay nhỏ nhắn của Nguyên Khang đan vào nhau: "Đây là người bạn nhỏ mà mẹ làm cho em á."

"Tối Đình Đình ngủ chung với em và Nguyên Nguyên nha."

"Được!"

Nửa đêm, Phong Ngọc Lan mới tỉnh dậy, lúc này cả người cô đã không còn sức lực, bỗng có một bàn tay to lớn nhẹ nhàng gạt đi những sợi tóc ướt đẫm trên trán cô ra.

Giọng của Đường Minh Sơn có chút trầm thấp: "Uống nước không?"

"Uống."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Sau khi Đường Minh Sơn đứng dậy liền đắp chăn cho cô để tránh gió lạnh thổi vào, bầu không khí ấm áp bao phủ cả căn phòng, Đường Minh Sơn rót một bát nước ấm, ngồi ở mép giường, đỡ Phong Ngọc Lan ngồi dậy rồi đút nước cho cô.

Tiếp đến anh liền nằm lên giường ôm cô vào lòng, bàn tay to lớn đặt lên vòng eo thon thả của Phong Ngọc Lan xoa xoa.

Phong Ngọc Lan nằm ở trên n.g.ự.c anh, cả người còn hơi run rẩy.

Đến khi cô đã hoàn toàn bình tĩnh lại, Đường Minh Sơn mới cười nói: "Có dám uống rượu nữa không?"

Phong Ngọc Lan cắn anh: "Chuyện này có liên quan đến vụ uống rượu sao?"

So với thường ngày… thì cũng không khác nhau là mấy, chỉ là tối nay hành sự có hơi lâu.

"Cũng đúng." Đường Minh Sơn cười càng lúc càng tươi, anh ôm chặt lấy cô: "Để anh xoa bóp cho em, em cứ ngủ đi."

Không bao lâu sau, Phong Ngọc Lan liền chìm vào mộng đẹp.

Gió lạnh ở bên ngoài thổi dữ dội, Đường Minh Sơn thỉnh thoảng hôn lên trán người đang nằm trong n.g.ự.c mình một cái.

Anh nghĩ rằng đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất.

Sáng hôm sau, Vương Kiến Quốc và con gái của mình đến ăn sáng sau đó liền rời đi.

Anh ấy cũng chạy xe đạp tới.

"Nếu, nếu như em còn Nguyên Nguyên khác, vậy có thể cho chị được không?" Trước khi rời đi, Đình Đình kéo Nguyên Khang lại hỏi một câu.

"Không có Nguyên Nguyên khác, Nguyên Nguyên là duy nhất cũng giống như Nguyên Khang vậy." Nguyên Khang nghiêm túc nói.

Đình Đình có chút thất vọng, xoay người đi tới xe đạp, để cha Đường bế lên yên sau của xe đạp cha cô bé: "Ôm cha cháu cho chặt vào."

"Dạ."

Đình Đình làm theo.

"Vậy tụi con về trước, cha mẹ nhớ phải chú ý giữ gìn sức khỏe."

"Được rồi, hai cha con chạy chậm một chút."

Cha Đường và mẹ Đường gật đầu liên tục, nhìn anh ấy đẩy xe đạp rời đi rồi mới bước vào trong sân.

Nguyên Khang lúc này đang ở trước mặt Phong Ngọc Lan kể lại những gì Đình Đình mới nói khi nãy: "Con không muốn để Nguyên Nguyên làm bạn với chị ấy, đó là người bạn nhỏ của con, con sẽ mãi yêu thương và bảo vệ cậu ấy."

"Chuyện này không liên quan, mẹ nên làm cho Đình Đình một người bạn nhỏ nữa mới phải, con biết chị ấy thích cái gì không?"

"Thích chim ạ."

Nguyên Khang cười nói.

"Được rồi." Phong Ngọc Lan sờ đầu của cậu nhóc: "Đừng tự trách bản thân, con nói đúng, Nguyên Nguyên là bạn của con."

Nguyên Khang buồn bã nhào vào lòng cô: "Lúc Đình Đình rời đi, con cảm thấy như mình là một đứa trẻ xấu vậy."

"Đừng có nói bậy." Phong Ngọc Lan còn chưa kịp nói, cậu nhóc liền bị Đường Minh Sơn ôm lấy.

Nguyên Khang bĩu môi, đôi mắt long lanh như muốn khóc.

Sau khi anh hai Đường nhìn thấy cảnh này liền đi tới, dang hai tay ra: "Nguyên Khang có muốn đến nhà ông ba chơi không?"

Nguyên Khang lập tức đưa tay ra để anh hai Đường bế ra ngoài.

"Anh đấy." Phong Ngọc Lan vỗ nhẹ vào người Đường Minh Sơn: "Bộ anh không thấy con đang khó chịu sao?"

Đường Minh Sơn thẳng thắn nói: "Anh biết nhưng không phải là anh đang tới an ủi nó sao?"

Anh hai Đường dẫn Nguyên Khang đi ra ngoài không bao lâu liền trở lại: "Minh Sơn! Văn Cường nói gia đình cô gái kia sẽ tới đây hôm nay!"

Phong Ngọc Lan vội vàng đi vào báo cho mẹ Đường và những người khác biết, cuối cùng tất cả mọi người đều đi qua nhà của chú ba Đường.

Cả nhà của bác cả Đường cũng có mặt ở đây.

"Đồ ăn trưa chuẩn bị xong chưa?" Mẹ Đường vừa nhìn thấy thím ba Đường liền hỏi.

"Hôm qua em có đến ao cá của đội mua về hai con cá, sáng sớm hôm nay cha của Văn Cường đã đến xưởng chế biến thịt để mua hai cân thịt mỡ và hai cân thịt nạc, thịt mỡ thì để kho còn thịt nạc thì xào với bắp cải trắng."

Thím ba Đường nói.

Mẹ Đường nhìn về phía chị dâu hai Đường, chị dâu hai Đường về nhà cầm hai cân bột mì tới: "Làm thêm một nồi bánh màn thầu nữa đi."

Anh họ cả đem đến mười lăm quả trứng gà: "Làm món trứng chiên gì đó đi."

Giờ đây, thím ba Đường hít mũi, cũng không biết phải nói gì hơn đành phải nhận lấy hết.

Trong nhà đã sạch nhưng cả bọn Phong Ngọc Lan vẫn giúp đỡ quét dọn sạch sẽ thêm một lần nữa.

Tầm mười giờ, chú ba Đường đeo gùi chạy về, ông ấy mua thịt, rượu và cả hạt dưa đậu phộng gì đó.

Phong Ngọc Lan giúp bỏ hạt dưa, đậu phộng và kẹo vào ba cái đĩa tre nhỏ, sau đó đặt ở trên bàn nhà trên.

Những thứ này là do Đường Văn Cường chuẩn bị, nhìn rất đẹp.

Chị dâu họ và chị dâu hai Đường phụ lau chùi băng ghế nhà trên.

"Chị dâu à, chị đang mang bầu đừng có đụng vô, để em làm cho."

Chị dâu hai Đường khuyên nhủ.

"Chị chỉ là đang mang thai thôi cũng không phải là không thể cử động được." Chị dâu họ trừng mắt nói: "Vận động một chút, đến lúc sinh nở cũng thuận lợi hơn."

A Tráng và Nguyên Khang nhận được nhiệm vụ canh chừng, lập tức chạy thẳng về nhà.

"Có người tới! Tổng cộng là bốn người! Con không nhận ra ai hết!"

Nguyên Khang chạy vào trong sân, la lên.

Cậu nhóc đếm rất giỏi.

"Họ đến rồi!"

Đường Văn Cường căng thẳng muốn chết, hôm nay anh ta còn đi mượn quần áo của Đường Minh Sơn và giày của anh họ cả.

Bây giờ vẫn chưa thấy người ta nhưng mặt đã đỏ lên.

Chú ba Đường và thím ba Đường vội vàng kéo Đường Văn Cường ra ngoài đón khách.

"Anh về rồi đây!" Anh hai Đường cầm theo một túi vải chứa đầy quýt màu đỏ rực: "Đây là quýt của nhà Chương Nam Tuyền, cũng khá ngon!"

Quýt này rất ngọt, bọn Phong Ngọc Lan vừa về đã ăn không ít.

"Quýt của nhà Chương Nam Tuyền? Cháu đi tới đó hái sao?"

Bác cả nghi ngờ nhìn anh ấy.

Đường Văn Tuệ lấy quýt ra để lên bàn, cô ấy nghe vậy liền đỏ mặt.

Từ sau lần Chương Nam Tuyền bày tỏ tình cảm, thỉnh thoảng cậu ấy sẽ mang đồ tới nhà, sau khi bị mẹ Đường phát hiện thì Chương Nam Tuyền liền trực tiếp dẫn cha mẹ mình tới nhà bày tỏ thành ý.

Vì vậy, mẹ Đường và những người khác đều biết tấm lòng của cậu ấy, còn bàn bạc chờ đến khi Đường Văn Tuệ mười tám tuổi sẽ nói đến chuyện đính hôn.

"Nói nhiều như vậy làm gì." Bác cả gái liếc mắt nhìn bác cả Đường: "Anh nhanh đi ra ngoài với em, vợ chồng thằng hai cũng đi với hai bác, mấy người trẻ tuổi các cháu ở nhà dọn dẹp đồ đạc một chút, gặp người khác thì cũng phải nhiệt tình lên có biết không?"

"Dạ."

Cả bọn Phong Ngọc Lan trả lời.

Sau khi tất cả các trưởng bối đi ra ngoài, Phong Ngọc Lan nói với Đường Minh Sơn: "Chuyện này khá là mới lạ."

"Ừ." Đường Minh Sơn nắm tay cô: "Lát nữa nhìn Văn Cường chắc chắn sẽ trông như một thằng ngốc."

"Anh đoán chắc mặt nó sẽ đỏ như gấc khi cô gái kia rời đi!"

Anh hai Đường cười lớn.

"Chị nghĩ nó sẽ nói cà lăm." Chị dâu họ che miệng cười.

Những người khác nghe vậy liền cười ngất.

Thấy Nguyên Khang và A Tráng chạy vào trong sân, phía sau còn truyền tới tiếng chào hỏi nhiệt tình của chú ba Đường, bọn họ liền biết người ấy đã đến.

Hôm nay, Xuân Phân mặc một cái áo bông mới, để hai búi tóc lớn, cô ấy nắm tay chị dâu, đi theo sau lưng mẹ và bà mai.

Cô ấy không ngờ có nhiều người ra đón mình như vậy, trừ Đường Văn Cường và hai đứa nhóc ra, những người còn lại đều là bậc cha chú, đến khi bước vào trong sân mới phát hiện mấy người trẻ tuổi cũng có mặt ở đây.

Đứng ở trong sân nhìn một lượt, tuy nhà có chút cũ nhưng không bị dột nát, hơn nữa trong sân rất sạch sẽ, Xuân Phân sẽ nghĩ nó chỉ được quét dọn qua loa, nhưng khi ánh mắt cô nhìn đến phòng chứa củi liền phát hiện củi đốt được sắp xếp ngăn nắp, cái này không phải là ngày một ngày hai liền có thể làm xong.

Có thể thấy những người nhà này vô cùng sạch sẽ.

"Mời các thím ngồi, Xuân Phân ngồi bên này đi, tới ăn quýt này." Phong Ngọc Lan mỉm cười, mời bọn họ vào nhà ngồi, dáng dấp của

cô rất tốt, cười lên càng có cảm giác gần gũi hơn.

"Đây, đây là chị dâu ba của anh."

Đường Văn Cường đứng ở phía sau cô ấy lắp bắp giới thiệu.

Xuân Phân xấu hổ gật đầu.

Chị dâu Xuân Phân nghe vậy nhìn Phong Ngọc Lan hai lần, trong đầu nghĩ thì ra đây chính là vợ của kỹ thuật viên ở nhà máy sản xuất giấy đây sao? Cô ấy thật xinh đẹp.

Chương 103: Chương 103

Nhìn thấy những thứ được bày ra ở trên bàn, nụ cười trên mặt của bà mai và mẹ Xuân Phân càng tươi hơn.

Thấy hôm nay tất cả người nhà họ Đường đều tới đây liền biết họ rất coi trọng cuộc hôn nhân này.

Nhìn Đường Văn Cường ngây ngốc đứng bất động ở bên cạnh Xuân Phân, anh hai Đường nháy mắt với anh ta tỏ ý kêu anh ta đi đưa quýt.

Đường Văn Cường không hiểu ý, nghi ngờ nhìn anh ấy.

Anh họ cả mất kiên nhẫn: "Văn Cường, còn không mau đưa quýt cho các thím đi!"

"Dạ dạ!"

Đường Văn Cường vội vàng cầm quýt lên chia cho mọi người, khi chia đến cho Xuân Phân, anh ta cầm quả quýt lau lau ở trên người mình sau đó đỏ mặt đưa tới: "Anh đã lau sạch rồi, em ăn đi."

Xuân Phân cũng đỏ mặt nhận lấy, nhưng cô ấy liền bị dáng vẻ ngu ngơ của anh ta chọc cho bật cười.

Cô ấy cười lên khiến Đường Văn Cường trợn tròn mắt.

Nguyên Khang thở dài: "Chú ơi, đó không phải là trái đào núi, lau sạch là ăn ngay được, còn phải lột vỏ ra nữa."

Mọi người trong nhà cười lớn, Phong Ngọc Lan ngồi xổm xuống xoa mặt Nguyên Khang.

"Đứa nhỏ này thật là thông minh." Mẹ Xuân Phân khen ngợi.

"Đây là con trai của chị dâu hai." Thím ba Đường mỉm cười giới thiệu, sẵn tiện giới thiệu những thành viên trong đại gia đình hết một lượt.

Xuân Phân nghe vậy cũng không thể nhớ hết nổi, cô ấy chỉ nhớ vợ chồng của Phong Ngọc Lan là đẹp nhất, chị dâu họ đang mang bụng bầu và hai đứa nhỏ.

"Không sao, sau này sẽ quen thôi."

Đường Văn Cường thấy mặt cô ấy đầy hoang mang, khẽ nói.

Chị dâu Xuân Phân sau khi nghe vậy cũng đành nhịn cười, làm bộ như mình chưa nghe thấy gì hết, làm cho mặt của Xuân Phân càng đỏ hơn.

"Văn Cường dẫn Xuân Phân đi tham quan nhà đi." Bác cả gái cười nói.

"A Tráng, cháu dẫn đường cho chú Văn Cường đi."

Thím ba Đường cười tủm tỉm nói.

Đây là cơ hội để cho hai người tuổi trẻ dành thời gian ở riêng với nhau.

A Tráng kéo Nguyên Khang theo.

Hai đứa nhỏ đi ở phía trước, Đường Văn Cường và Xuân Phân đi ở phía sau, hai người một người đi ở bên trái một người đi ở bên phải, khoảng cách ở giữa vẫn đủ cho hai người nữa đi qua.

"Anh, họ hàng của anh nhiều người thật đấy, hơn nữa sống chung với nhau rất hòa thuận."

Xuân Phân tìm chủ đề để nói.

"Ừ, quan hệ giữa ba anh em trong nhà của cha anh rất tốt có phải không? Nếu nhà ai gặp chuyện gì thì hai nhà còn lại sẽ đến giúp rất nhanh, quan hệ giữa anh và anh chị dâu cũng không tệ lắm, mấy người chị dâu mà em vừa gặp qua đều rất tốt bụng..."

Đường Văn Cường nói càng lúc càng nhiều, nói về chuyện của bác cả gái một chút, lại kể với cô ấy về mấy người Phong Ngọc Lan.

"Nhà của bác hai có điều kiện tốt nhất, họ mới sửa nhà vào năm ngoái." Đường Văn Cường nói đến đây lập tức nhìn về phía Xuân Phân: "Đối với nhà anh thì bây giờ để nói tới chuyện sửa nhà còn có một chút khó khăn, vì sửa nhà mà để thiếu nợ thì cũng không tốt, cho nên nhà anh định cuối năm sau mới sửa, đến lúc đó cũng không phải mắc nợ ai, sống cũng thoải mái."

Xuân Phân bị anh ta nhìn chằm chằm nên không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ có thể nói nhỏ: "Như vậy cũng rất tốt."

Cả bọn Phong Ngọc Lan lén núp ở bên ngoài nghe hai người ở bên trong nói chuyện.

"Thằng nhóc này không bị cà lăm nữa nhỉ."

Chị dâu hai Đường nói.

"Em còn tưởng rằng anh ấy sẽ bị."

"Nghe tiếp đi."

Đường Minh Sơn khoanh tay đứng ở cách đó không xa, thấy mấy người Phong Ngọc Lan nghe ngóng động tĩnh bên trong sau đó lập tức chạy đến đây, anh vươn tay về phía Phong Ngọc Lan: "Chạy cái gì mà chạy, cứ nhìn cho đã đi."

"Xin lỗi." Phong Ngọc Lan cười nắm lấy tay anh, anh họ cả và vợ chồng anh hai Đường ở bên cạnh nhìn thấy mà cạn lời.

Bụng của chị dâu họ đã lớn nên không đi theo hóng chuyện.

Xuân Phân và Đường Văn Cường từ trong sân bước vào liền thấy một màn này, Đường Văn Cường gãi đầu: "Tình cảm của vợ chồng anh ba luôn tốt như vậy."

"Em cũng thấy vậy."

Xuân Phân gật đầu.

"Văn Cường, mau dẫn Xuân Phân đi hái cam đi." Chị dâu hai Đường nói.

"Đúng ha, sau nhà có một cây cam, hiện tại vẫn còn mấy quả trên cây. Đi thôi, để anh dẫn em đi hái."

Đường Văn Cường cười nói.

"Vâng."

Xuân Phân ngượng ngùng gật đầu.

Lúc này, cả bọn Phong Ngọc Lan không bám theo nữa, tất cả trở về nhà chú ba Đường phụ nấu cơm.

Trên đường, bác cả gái và mẹ Đường liền về nhà, mỗi người mang năm cân đồ ăn tới.

Ban đầu họ không định ở nhà chú ba Đường ăn cơm, nhưng kết quả lại bị thím ba Đường giữ lại nên bọn họ lập tức về nhà đến một ít

thức ăn, có nhiều miệng ăn như vậy nên đồ ăn cũng phải chuẩn bị nhiều hơn một chút.

"Nhìn xem, gia đình này không tệ có đúng không?"

Bà mai nháy mắt với mẹ của Xuân Phân rồi nói.

"Ừ, quả thật quan hệ của họ rất tốt, cũng không phải loại người keo kiệt hay thích đi lợi dụng người khác."

Mẹ Xuân Phân không ngừng gật đầu tỏ vẻ cực kỳ hài lòng.

“Mẹ, thím ba Đường, thím Chương đến rồi.” Chị dâu hai Đường về nhà lấy quần áo cho Nguyên Khang, sợ nó bị lạnh, kết quả đi ra ngoài liền trông thấy mẹ của Chương Nam Tuyền, xách theo một giỏ măng mùa đông đứng ở phía ngoài cửa sân cười với cô ta.

Thím ba Đường có chút kinh ngạc: “Sao bà ấy lại đến đây?”

Trong lòng mẹ Đường cũng hiểu được, liền kéo theo thím ba Đường đi ra ngoài.

Trong lúc đơn giản nói một chút với thím ba Đường về chuyện của Đường Văn Tuệ và Chương Nam Tuyền, thím ba Đường cười đến mức không ngậm miệng được: “Đứa trẻ Nam Tuyền kia đúng là không tệ, tuy nhiên lại lớn hơn Văn Tuệ vài tuổi, nhưng rốt cuộc là chúng ta nhìn nó lớn lên, phẩm chất của người ta nhà chúng ta cũng rõ ràng.”

“Đúng là thế, bằng không thì lão già nhà chị có thể gật đầu sao?”

Mẹ Chương cũng là tình cờ nghe người ta nói có bà mối đến bên này, bà ấy lập tức nghĩ đến chuyện của Đường Văn Cường, thế là xách theo một giỏ măng mùa đông đến đây.

Vốn định để đồ vật xuống liền đi, kết quả bị thím ba Đường cứng rắn kéo đi vào trong phòng.

“Sau này chính là người một nhà, tới đây giúp đỡ một chút.”

Lời này vừa nói xong, trong lòng mẹ Chương ấm áp, bà ấy cũng là một người lanh lẹ, liền tới phụ giúp làm việc.

Phong Ngọc Lan nghe Đường Minh Sơn giới thiệu, mới biết được đó là mẹ của Chương Nam Tuyền.

Mẹ Chương đang ở bên cạnh Đường Văn Tuệ giúp đỡ, sắc mặt Đường Văn Tuệ đỏ lên, thấy vậy, Đường Minh Sơn thở dài.

“Làm sao vậy?”

Hai người đang bóc măng mùa đông, thấy anh đột nhiên thở dài, Phong Ngọc Lan hỏi.

“Anh thật sự không ngờ Chương Nam Tuyền có ý tứ kia với Văn Tuệ.”

“Không yên tâm?”

“Nhân phẩm thì vẫn tin được đấy, chỉ là cảm thấy.” Đường Minh Sơn khẽ nhíu mày: “Động tâm tư ở dưới mí mắt của chúng ta, nhưng chúng ta lại không phát hiện ra.”

Phong Ngọc Lan bật cười: “Vậy anh hỏi anh hai xem anh ấy nghĩ thế nào.”

Anh hai Đường có thể nghĩ thế nào?

Lúc đó, Chương Nam Tuyền chủ động nói với anh ấy chuyện này, anh hai Đường rất tức giận, nói cậu ấy lớn hơn Văn Tuệ vài tuổi, sao có thể nghĩ đến Văn Tuệ chứ.

Kết quả Chương Nam Tuyền nói nhà cách gần nhau, về sau mỗi ngày Văn Tuệ đều có thể về thăm nhà một chút, điều này làm cho anh hai Đường cảm thấy cũng không tệ lắm, không có chuyện gì thì

chạy về phía nhà của Chương Nam Tuyền, càng cảm thấy khoảng cách của hai nhà cũng không xa như vậy.

Cho nên Đường Minh Sơn không muốn hỏi anh hai Đường: "Thôi vậy, hỏi không có ích gì, có điều có một câu ngược lại đúng đấy, đều là cùng một đội sản xuất, có chuyện gì cũng dễ hỏi thăm."

Chị cả Đường phải gả xa một chút, không thường xuyên về nhà, trong lòng mẹ Đường và cha Đường nhớ mong nhất cũng là cô ấy.

Thời tiết hôm nay cũng không tệ, có một chút ánh mặt trời, thế là liền chuẩn bị ăn cơm ở trong sân.

Hai cái bàn gỗ tròn lớn, các trưởng bối ngồi một bàn, các hậu bối ngồi một bàn, vừa đủ.

Nguyên Khang lần lượt ngồi cạnh Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn, nó người nhỏ tay ngắn, nếu muốn ăn món gì thì nói với Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn dùng một đôi đũa gắp cho nó.

Xuân Phân ngồi ở đối diện, tò mò nhìn đôi đũa gắp thức ăn xong liền đặt ở một bên.

Chị dâu của cô ấy thấy vậy khẽ cười nói: "Có vài người nhà đều thích như vậy, đối tốt với trẻ con, về sau em có con sẽ biết thôi."

Mặt Xuân Phân đỏ lên, Đường Văn Cường bên cạnh cũng vừa ngồi xuống, anh ta lấy ra một đôi đũa mới, liên tục gắp thức ăn cho Xuân Phân.

"Đủ rồi đủ rồi." Bát sắp không chất được nữa rồi.

Xuân Phân chặn lại nói.

"Ăn nhiều một chút." Đường Văn Cường cười hì hì.

Người bên cạnh cũng biết Xuân Phân mặt mỏng, vì vậy không trêu ghẹo mà là kêu gọi bọn họ ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, công việc trong nhà bếp cũng không cần Xuân Phân hỗ trợ, mà là để cho cô ấy và Đường Văn Cường tiếp tục đi ra ngoài đi dạo, nhìn ngắm.

Mẹ Chương biết họ thích ăn quýt trong nhà, thế là đi về trước, không bao lâu, Chương Nam Tuyền liền cõng không ít quýt đến đây.

"Em nếm thử một quả ngọt trước đi, anh vừa hái đấy." Chương Nam Tuyền đưa quả quýt to nhất mọng nhất trong tay cho Đường Văn Tuệ.

Đằng sau sân nhà bọn họ có mười mấy cây quýt, đó là sau khi ông của cậu ấy kết hôn mới trồng, bởi vì bà nội của cậu ấy thích ăn quýt.

Nói đến cũng lạ, trong đội có không ít gia đình khác trồng cây quýt, nhưng không có nhà nào trồng quýt ăn ngon như nhà họ Chương.

Đường Văn Tuệ đỏ mặt nhận lấy, nhưng không ăn.

To như vậy, cô ấy vừa ăn cơm xong, sao mà ăn nổi nữa.

Chương 104: Chương 104

Chờ khi Xuân Phân bọn họ sắp đi, cả nhà thím ba Đường đi tiễn.

Bà mai cười híp mắt mà lôi kéo tay của thím ba Đường nói: "Tôi thấy hai đứa trẻ chung đụng rất tốt, tìm một ngày phù hợp, chúng ta hẹn trước, thế nào?"

Đường Văn Cường nhìn về phía Xuân Phân, Xuân Phân vuốt vuốt mái tóc của mình, đỏ mặt không nhìn anh ta.

Chuyện này xem như quyết định rồi, chỉ đợi sau khi xem ngày tốt lành, tới cửa đề nghị kết thông gia.

Lúc Đường Văn Cường tới nhà trả quần áo, cả người còn vui vẻ rạo rực đấy.

Chương Nam Tuyền thì đưa Đường Văn Tuệ đi tìm măng mùa đông rồi, miễn là không làm chuyện quá giới hạn, người nhà họ Đường cũng không ngăn cản bọn họ tiếp xúc.

Nếu một chút này cũng không thể tin tưởng Chương Nam Tuyền, nhà bọn họ cũng sẽ không đồng ý.

Kết quả, Đường Văn Tuệ không bao lâu đã trở về rồi, phía sau là Chương Nam Tuyền bất đắc dĩ đi theo.

Lại nhìn măng mùa đông bên trong giỏ Chương Nam Tuyền, có gần một nửa cái giỏ.

Cậu ấy đổ măng mùa đông ra, nhận lấy nước ấm mẹ Đường bưng tới, sau khi ngồi xuống, nhìn thoáng qua bên trong căn phòng kia, Đường Văn Tuệ đang nhớ đến việc móc mũ, cho nên một lòng muốn về nhà.

"Đến chơi cờ đi."

Anh hai Đường tìm cờ vua gỗ, muốn mời Chương Nam Tuyền đến chơi.

"Được."

Chương Nam Tuyền gật đầu, hai người ngồi đối diện nhau trên bàn nhà trên.

Nguyên Khang và A Tráng ngồi hai bên, chốc lát bọn họ ai ăn quân cờ của đối phương, chúng nó liền có một người lấy quân cờ bị ăn, cầm trong tay bảo quản.

Đường Minh Sơn cùng cha Đường đứng ngoài quan sát, Phong Ngọc Lan thì cùng Đường Văn Tuệ cùng nhau đi đan mũ rồi.

Sau khi mẹ Đường và chị dâu hai Đường thu dọn măng mùa đông ra ngoài, liền ngồi bên cạnh đống lửa nhẹ giọng nói chuyện.

"Con thấy cô gái này không tồi đâu, có thể trở thành thông gia, rất tốt đó."

Chị dâu hai Đường bới ra một củ khoai tây nướng, đưa cho mẹ Đường trước, bản thân lại bới ra một củ bóc ra chậm rãi ăn.

"Đúng vậy, hy vọng sớm định được ngày." Mẹ Đường cười nói.

Xem ngày là bác cả Đường, mặc dù ông ấy biết chữ không nhiều lắm, nhưng ở phương diện này tựa hồ có một năng lực không giống nhau, cuối cùng chọn ngày mùng ba tháng mười hai âm lịch.

Cả nhà Đường Văn Cường có vẻ đặc biệt bận rộn, mỗi sáng sớm bọn họ liền đi tìm măng mùa đông, hoặc là ra sau núi tìm vài thứ hoang dã, những thứ này đều có thể lấy đi đến công xã bán.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn ở lại một lúc, liền mang theo Nguyên Khang quay về nhà ngang.

Trong lúc đó, Đường Minh Sơn đưa mũ cho Dương Bảo Quốc mấy lần, lúc đợi bọn họ quay về nhà ngang, vừa vặn mang theo một đống mũ cuối cùng trở về, sau khi Dương Bảo Quốc nhận lấy, cũng nói cho họ tạm thời không nhận nữa.

Phong Ngọc Lan không móc mũ nữa, lại đến trường học tham gia một cuộc thi, sau đó trở về liền bắt đầu móc giày len.

Một đôi giày len người lớn, được móc khoảng chừng bốn ngày, đây còn là tốc độ tay của Phong Ngọc Lan nhanh đấy.

Cô đan cho bản thân trước, làm đế giày màu đen, đan mặt giày màu xanh lam đậm, nhưng phía trên mặt, cô còn thêm một con bươm bướm nhỏ màu xanh da trời.

Lần này liền khiến cho hai mắt người ta tỏa sáng.

Tiếp đó cô lại đan một đôi cho Nguyên Khang, phía trên không có phối gì khác, chỉ là trên mặt giày đan hai con ngựa con ăn cỏ, còn có một đôi giày len bươm bướm thích hợp với cô con gái nhà Dương Bảo Quốc.

Đường Minh Sơn mang theo Nguyên Khang đến nhà Dương Bảo Quốc đưa măng mùa đông, tiện thể đưa giày len cho con gái của Dương Bảo Quốc.

Chị dâu Dương yêu thích không buông tay được: "Tay của vợ anh khéo thật đấy."

Sau khi Dương Bảo Quốc tinh tế sờ lên, nói với Đường Minh Sơn: "Cái này phải làm trong mấy ngày."

"Người lớn phải làm bốn năm ngày, trẻ con thì ba ngày hơn."

"Tôi muốn của người lớn, cỡ 36 đến 39 đều được, hai đồng một đôi, được không?"

Đường Minh Sơn cũng không trả lời luôn mà là tỏ ý phải trở về thương lượng với Phong Ngọc Lan một chút.

"Bởi vì em móc rất kỹ, cho nên một đôi giày len của người lớn, giá thành khoảng tám hào, hai đồng một đôi, kiếm lời một đồng hai, đã không tồi rồi."

Phong Ngọc Lan tính toán một chút nói.

"Ngày mai chúng ta lại đi đến nhà của anh Dương để đàm phán."

Đường Minh Sơn lau miệng Nguyên Khang xong rồi nói.

"Được."

Thật ra thì người biết đan giày không ít, nhưng Phong Ngọc Lan thắng ở kiểu dáng mới mẻ độc đáo, kiểu dáng đẹp mắt, hơn nữa hoa văn được đan đa dạng.

Sau khi quyết định với Dương Bảo Quốc xong, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn mang theo len đã mua, lại trở về nhà cũ.

Lần này chị dâu hai Đường và mẹ Đường đã có việc để làm rồi.

"Mọi người chỉ chuyên tâm khâu đế giày thôi, thím ba và chị dâu họ sẽ móc giày sao?"

Phong Ngọc Lan lại hỏi.

"Đi, chúng ta đi hỏi một chút, nhiều người cũng làm ra nhiều giày."

Mẹ Đường đứng lên nói.

Dù sao trời lạnh như vậy, đa số đều giấu mình ở trong nhà không có chuyện gì làm.

Thị lực của bác cả gái không tốt lắm, sức lực cũng không đủ, cho nên bà ấy không làm được.

Chị dâu họ tuy rằng mang thai nhưng tuổi còn trẻ, tuy vậy chị ấy chỉ biết đan áo len, không biết đan giày.

"Thím chỉ biết làm loại này, cũng không phải đan đâu." Thím ba Đường cũng chỉ làm khi mừng năm mới, người nhà mới có thể mang giày đi ra cho Phong Ngọc Lan xem: "Thím dệt ra trước, mới làm lên."

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Có thể thử kim đan, xem cháu và Văn Tuệ đan trước một lần."

Thế là chị dâu họ và thím ba Đường liền theo học Phong Ngọc Lan, còn có Đường Văn Tuệ, chị dâu họ học được hai ngày đã từ bỏ, đi theo khâu đế giày, mà thím ba Đường ngược lại bắt đầu nhanh.

Chương Thục Phân cũng bị Đường Văn Tuệ lôi kéo cùng làm, nhưng cô ấy giống chị dâu họ, không làm được việc này, thế là cũng đi theo khâu đế giày.

Khi nhìn thấy Đường Minh Sơn móc giày len đến sáu lần, Chương Thục Phân về nhà nói với Chương Nam Tuyền: "Anh ba Đường cũng thật giỏi quá."

Chuyện đan giày này người nhà họ Chương cũng không nói ra bên ngoài, nhưng mà ở nhà, Chương Thục Phân vẫn là luôn khen ngợi người nhà họ Đường bên kia.

Chương Nam Tuyền vừa nghe Đường Minh Sơn cũng biết, lại nghĩ có cớ trò chuyện với Đường Văn Tuệ, thế là sau khi hỏi rõ ràng bọn họ

dùng len gì xong, tự mình đã đi đến Cung tiêu xã của thị trấn trên mua hai cuộn trở về.

Sau đó cùng Chương Thục Phân đi đến nhà Phong Ngọc Lan bọn họ, nói muốn theo học.

Đường Minh Sơn liếc mắt một cái liền nhìn ra được tâm tư nhỏ của cậu ấy: "Đến đây học theo tôi, đừng quấy rầy Văn Tuệ."

Chương Nam Tuyền nghiến nghiến răng: "Anh ba, anh thật là…"

"Tới đây."

Anh hai Đường cũng gõ gõ băng ghế.

Vì vậy, Chương Nam Tuyền chỉ có thể đi theo Đường Minh Sơn để học.

Cậu ấy tay chân vụng về, ngày đầu tiên có thể nói là trôi qua rất khó khăn, nhưng bởi vì không chịu thua, cho nên ngày thứ hai vẫn chạy qua.

Chị dâu hai Đường trêu ghẹo: "Có đan được không thế?"

Đường Văn Tuệ cũng nhìn sang.

Chương Nam Tuyền nghe thấy Đường Minh Sơn bên cạnh hừ lạnh một tiếng, lập tức nghiến răng: "Được mà!"

Năm ngày sau, cậu ấy cuối cùng cũng đan ra được một đôi, nhưng mà còn lỏng lẻo hơn so với đôi đầu tiên của Đường Minh Sơn.

Cho dù như thế, Đường Văn Tuệ bọn họ vẫn khen ngợi Chương Nam Tuyền một phen, Chương Nam Tuyền mặt cũng dày, tranh thủ lúc Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đang ngồi cùng nhau, cậu ấy trực tiếp ngồi ở bên cạnh Đường Văn Tuệ.

“Đi ra ngoài với em, em luôn nhớ tới công việc, vậy anh làm cùng em.” Chương Nam Tuyền thấp giọng nói.

Mặt Đường Văn Tuệ đỏ lên: “Anh đừng làm phiền em, tự móc của anh đi, nếu anh không hiểu chỗ nào, lại hỏi em.”

“Được.” Chương Nam Tuyền gật đầu.

Chờ sau khi Chương Nam Tuyền đan giày cũng đạt tới yêu cầu, việc đan giày này chỉ có năm người, khâu đế giày thì bốn người.

Mà đồ ăn trong nhà thì để cho cha Đường và anh hai Đường làm.

Dương Bảo Quốc thu hai đồng tiền một đôi giày, đến Phong Ngọc Lan bên đây, vẫn chỉ là thu bớt một hào, cũng chính là một đồng chín một đôi, cuộn len, còn lại là họ tự mua.

Người khâu đế giày một miếng lót giày cho một hào, ai dùng miếng lót giày nhiều thì cho nhiều.

Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ là người dùng miếng lót giày nhiều nhất, tiếp theo là Đường Minh Sơn và thím ba Đường, cuối cùng mới là Chương Nam Tuyền.

Mà Chương Nam Tuyền đem số tiền có được giao hết cho Đường Văn Tuệ.

Đường Văn Tuệ không muốn, Chương Nam Tuyền liền không vui.

“Cha mẹ đều nói để em cầm lấy, sao em không cầm?”

Cậu ấy nói là cha Chương bọn họ, hơn nữa tiền mua len này là tiền của Chương Nam Tuyền.

“Sau này anh không phải muốn sửa nhà sao?”

Đường Văn Tuệ giậm chân nói.

“Đến lúc đó lại tìm em lấy.” Chương Nam Tuyền còn đưa hết toàn bộ số tiền cuối cùng trong túi cho cô ấy: “Về sau em quản tiền.”

Đường Văn Tuệ nói thầm: “Cũng không sợ em dùng à.”

“Cho em mà em dùng, anh cũng vui vẻ.” Chương Nam Tuyền cười nói.

Sau khi hai người đứng trong gió lạnh một lúc, Đường Văn Tuệ vừa muốn về nhà, liền bị Chương Nam Tuyền nhẹ nhàng ôm lấy.

“Anh làm gì thế?”

Cả khuôn mặt Đường Văn Tuệ đều đang bốc cháy.

Chương Nam Tuyền chống cằm lên đầu cô ấy, trong giọng nói mang theo ý cười: “Sợ cái gì, hai nhà chúng ta qua lại, người trong đội đều biết chuyện gì xảy ra.”

“Vậy cũng không thể như thế…”

“Chỉ ôm một lát thôi.” Chương Nam Tuyền tiện tay sờ lên khuôn mặt ửng đỏ của người trong lòng: “Lớn nhanh một chút, anh chờ lấy em.”

Chương 105: Chương 105

Cuối cùng, lúc Đường Văn Tuệ đỏ mặt trở về nhà bị chị dâu hai Đường nhìn thấy, cô ta che miệng cười một tiếng, Đường Văn Tuệ nhanh chóng chui vào phòng.

Hôm nay, Đường Minh Sơn mang theo giày len mà bọn họ móc đi đến huyện, trong tay mọi người không có len, cho nên khó có được một ngày nhàn rỗi.

Đường Văn Cường cũng đi theo học được vài ngày, nhưng mà anh ta không biết, thế là giống như lúc trước, không tìm được măng mùa đông, liền đi tìm cái khác, có đôi khi còn có thể đưa đến nhà Xuân Phân.

Sau đó ở bên kia giúp đỡ làm việc rồi mới về nhà.

Lúc Đường Minh Sơn trở về, ngoại trừ cuộn len và tiền mang về, còn mua năm cân thịt mỡ, còn có hai con cá, mỡ lợn trong nhà không còn, vừa vặn nấu cặn dầu.

"Số tiền này cũng không thể tự các con trả được." Mẹ Đường vẫn cứ đưa cho Phong Ngọc Lan vài đồng tiền: "Nếu con dám đưa cho mẹ, mẹ cũng dám để các con đem hết đồ đến nhà ngang ăn."

"Nhận lấy đi." Đường Minh Sơn cười nói.

Lúc này, Phong Ngọc Lan mới nhận lấy.

Mẹ Đường thấy vậy mỉm cười: "Như vậy mới đúng chứ."

Anh hai Đường và chị dâu hai Đường đang nấu dầu, A Tráng và Nguyên Khang ngoan ngoãn ngồi ở một bên chờ cặn dầu.

Đợi sau khi nấu dầu xong, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn mỗi người bưng một chén cặn dầu chia nhau đưa đến nhà của bác cả Đường và chú ba Đường.

Khi trở về, trong tay cũng cầm theo đồ bọn họ cho.

Đường Minh Sơn xuống bếp, làm món cá da giòn, người trong nhà còn cùng nhau uống chút rượu, buổi chiều Phong Ngọc Lan đã ngủ một lát, lúc thức dậy phát hiện trong sân có một chút màu trắng.

"Tuyết vừa mới ngừng rơi, cha thấy buổi tối sẽ có tuyết rơi lớn, xe đạp phải chuyển đến nhà trên." Cha Đường nói.

Đường Minh Sơn gật đầu, chuyển xe đạp vào.

Quả nhiên, buổi tối trời đổ tuyết lớn, Phong Ngọc Lan nằm trong lòng của Đường Minh Sơn, nghe thấy tiếng cây trúc bị tuyết đè gãy, Đường Minh Sơn thấy cô giật mình tỉnh giấc, vội vàng ôm người càng chặt hơn: "Đằng sau sân, bác cả có rừng trúc, hẳn là tuyết đè gãy rồi."

"Tuyết lớn như vậy à?"

"Đúng vậy, ngày mai anh có thể phải đi giúp đỡ dọn dẹp đường lớn, nên không đan giày nữa."

"Được."

Phong Ngọc Lan ôm chặt anh cọ cọ, kết quả cọ đến xảy ra chuyện luôn, náo loạn một hồi lâu mới đi ngủ.

Hôm sau tỉnh dậy, Nguyên Khang đã canh giữ ở bên giường của Phong Ngọc Lan, sau khi Phong Ngọc Lan tỉnh dậy, Nguyên Khang

nằm lì ở trên giường, cười hì hì với Phong Ngọc Lan.

"Nhìn tay của con đi." Phong Ngọc Lan sờ sờ bàn tay nhỏ bé của nó: "Sao lại lạnh như vậy."

Nguyên Khang cất bàn tay nhỏ bé trước người: "Không lạnh."

"Còn nói không lạnh." Phong Ngọc Lan trực tiếp kéo người vào trong ngực: "Ngủ với mẹ thêm một lát nữa?"

"Không ngủ nữa, tuyết rơi rồi!"

Nguyên Khang chỉ ra bên ngoài lớn tiếng nói.

Phong Ngọc Lan cũng lấy lại tinh thần, mặc áo ấm vào, dắt Nguyên Khang cùng đi ra ngoài, lúc này nhà bếp bên kia đã truyền đến động tĩnh.

Cửa nhà trên khép hờ, Phong Ngọc Lan đẩy ra nhìn qua, chỉ thấy ngoại trừ trong sân không có tuyết đọng, trên lều bên cạnh phủ kín tuyết, bên ngoài lại là một mảnh trắng xóa.

"Chú hai và cha quét đấy."

"Cha của con đi ra ngoài rồi?"

Nhớ tới lời của Đường Minh Sơn nói vào tối hôm qua, Phong Ngọc Lan liền hỏi.

"Dạ." Nguyên Khang gật đầu, dắt cô đi ra ngoài, muốn cho cô nhìn xem bên ngoài: "Tất cả đều là tuyết."

"Đi, đi nhìn xem." Phong Ngọc Lan cười nói.

Lúc này bên ngoài vẫn còn tuyết rơi nhỏ, Phong Ngọc Lan dắt Nguyên Khang đi ra ngoài nhìn xem, từ đường nhỏ nhìn qua hai nhà

bác cả Đường, chỉ thấy trên phòng chứa củi của bọn họ đều là tuyết đọng, lại nhìn rừng trúc đằng sau nhà bác cả Đường, đã trắng thành một mảnh, trong đó còn có hai cây trúc ngã xuống trên nóc nhà của bác cả Đường.

Sau khi Phong Ngọc Lan chú ý tới, mang theo Nguyên Khang đi đến nhà bác cả Đường, vừa vặn chú ba Đường bắc thang gỗ, bác cả Đường ở phía dưới ổn định nói: "Nhìn một chút là được rồi, đợi tí nữa cha của A Tráng trở về làm cho."

"Em xem một chút."

Chú ba Đường đáp lời, thuận theo thang gỗ leo lên trên.

Phong Ngọc Lan dắt Nguyên Khang tiến vào sân, chị dâu họ bọn họ đang làm bữa sáng ở nhà bếp, thấy bọn họ đến, bác cả Đường lên tiếng chào hỏi.

"Bác cả, cái ngói này không có vỡ chứ?"

"Không có." Bác cả Đường cười nói: "Cũng khá may, không thì hơn nửa đêm phải dậy."

"Không đúng." Sau khi chú ba Đường xem xong thì lắc đầu: "Vỡ vài mảnh, nhưng bởi vì phía dưới có xà gỗ chắn ngang cho nên không rơi xuống, anh cả, lúc ăn cơm đừng ăn ở nhà trên nữa, đợi sau khi cha của A Tráng làm xong, bọn anh lại đến ăn ở nhà trên. "

Bác cả Đường nghe vậy gật đầu: "Được, em xuống đây đi."

Phong Ngọc Lan thấy không có vấn đề gì, liền khéo léo từ chối bữa cơm của bác cả Đường, dẫn Nguyên Khang trở về.

"Sao lại không thấy A Tráng thế?"

Lúc đi ra, Phong Ngọc Lan hỏi.

Nguyên Khang hừ một tiếng nói: "Anh ấy ngủ nướng đấy!"

“Vậy à.” Phong Ngọc Lan khẽ cười một tiếng, dắt lấy tay nó đi về nhà, chị dâu hai Đường vừa chuẩn bị nấu mì, thấy bọn họ đi vào nhà bếp, liền nhờ Phong Ngọc Lan giúp xem củi lửa một chút.

Mẹ Đường đi vào nhà lấy đồ, Đường Văn Tuệ đang ở nhà xí.

Phong Ngọc Lan ngồi ở trước bếp lò, cảm nhận ấm áp trong ánh lửa, phải nói mùa hè nhìn thấy nhà bếp là oi bức khó chịu, vậy mùa đông chính là ấm áp dễ chịu rồi.

“Nguyên Khang, tới đây sưởi ấm.”

Phong Ngọc Lan vẫy tay về phía nó.

Nguyên Khang chạy tới, học cô vươn bàn tay nhỏ bé ra như thế, sau khi sưởi cửa bếp lò một hồi, lại chạy mất.

“Đừng thấy tay nó lạnh, thật ra bản thân trẻ con không cảm thấy gì cả, chỉ cần chân không lạnh, nó liền cảm thấy bản thân không lạnh.”

Chị dâu hai Đường nói.

“Thật đúng là vậy.” Phong Ngọc Lan gật đầu: “Hôm qua tay của A Tráng cũng rất lạnh, nhưng thằng bé nói mình không lạnh, còn nói chân mình rất ấm.”

"Chân của bác hai của Nguyên Khang cũng nứt nẻ cả rồi, cũng không biết làm thế nào, rõ ràng mùa đông năm nay trong đội cũng không có việc gì, sao lại nứt ra chứ?"

Vừa nói vừa nói, liền nói đến phương diện nứt da này.

Chị dâu hai Đường rất không hiểu.

"Em nghe nói, chỉ cần là người từng bị nứt da sẽ dễ bị nứt da hơn người bình thường một chút.” Phong Ngọc Lan bỏ thêm một ít củi vào trong cửa bếp lò rồi nói.

“Đúng vậy.” Mẹ Đường đi ra nghe nói như thế liên tục gật đầu: “Thằng hai từ nhỏ đã như vậy, tay chân đều dễ dài, tay của thằng ba và Văn Tuệ dài, chân thì không.”

Lúc Đường Minh Sơn bọn họ trở về, vừa khéo có thể ăn mì rồi.

Thấy sau lưng Đường Minh Sơn có chút tuyết đọng, Phong Ngọc Lan vội vàng phủi cho anh: “Quét đến đâu rồi?”

“Đến đoạn đường đội sản xuất rồi, đợi lát nữa đi xem nóc nhà giúp bác cả.”

"Anh cũng xem qua rồi, khá ổn, may mà không xảy ra chuyện gì. "Anh hai Đường lắc đầu.

“Sao vậy?”

Đường Văn Tuệ chưa đi ra ngoài, vẫn không biết.

Phong Ngọc Lan liền giải thích một hồi, Đường Văn Tuệ ôi chao một tiếng: "Tối hôm qua em nghe thấy tiếng thật lớn vang lên, em còn tưởng rằng chỉ là cây trúc bị đổ, không nghĩ tới còn nện vào nóc nhà bác cả nữa!"

“Đợi lát nữa cùng qua đó xem sao.” Cha Đường quyết định nói.

Mẹ Đường vốn định ở lại thu dọn bát đũa, để bọn họ đi xem, Phong Ngọc Lan nghĩ mình đi cũng không giúp được gì, cho nên liền ở lại thu dọn theo.

“Ngọc Lan à.” Mẹ Đường cười nhìn cô: “Con vào cửa mắt thấy cũng nửa năm rồi, người trong nhà có chỗ nào không đúng, con phải nói cho mẹ biết, chúng ta cũng dễ sửa.”

“Mẹ đừng nói như vậy, con thấy rất tốt.” Phong Ngọc Lan vừa rửa bát vừa nói.

“Nếu có chỗ nào làm không đúng, con nhất định phải nói, mâu thuẫn là tích góp từng chút từng chút một đấy, mặc dù nói sống qua ngày, nào có thể không cãi nhau, nhưng điều đó cũng không giống nhau đâu.”

Mẹ Đường không chỉ nói với Phong Ngọc Lan như vậy, ngay cả chị dâu hai Đường đã gả vào nhiều năm như vậy, bà cũng thỉnh thoảng hỏi đối phương một chút.

Cũng may chị dâu hai Đường thẳng tính, có chỗ nào không hài lòng hoặc là không vui, liền nói ngay trước mặt.

“Con biết rồi mẹ.” Phong Ngọc Lan treo cái thớt lên, ngoảnh đầu lại cười nói với mẹ Đường đang lau bếp lò: “Con thấy người trong nhà đều rất tốt, thời gian này trôi qua cũng rất thoải mái, không giống nhà khác, vài ngày cãi nhau một trận, nửa tháng đánh nhau một trận, vậy mới phiền lòng đó ạ.”

“Ngày đó quả thật là lo lắng, không nói đâu xa, chỉ nói con trai nhà thím năm, cuộc sống tốt đẹp nói tan liền tan.”

Mẹ Đường nói đến con trai nhà thím năm kia liền thở dài: "Lúc chưa cưới vợ, cả nhà đều muốn cưới vợ, thật không dễ dàng gì mới cưới được vào cửa, lại bắt đầu ghét bỏ vợ, ầm ĩ dữ dội, hiện tại Tết đến, cả nhà cũng không thể đoàn tụ cùng nhau, đây lại là có ý nghĩa gì?"

Phong Ngọc Lan gật đầu: “Mẹ, chúng ta cũng qua đó xem một chút đi.”

Nhà bếp đã dọn dẹp xong xuôi.

“Được.” Sau khi mẹ Đường và cô cùng đóng cửa sân xong, liền đi đến nhà bác cả Đường.

Lúc này bác cả Đường và anh hai Đường đã ở trên nóc nhà.

Đường Minh Sơn thì ở trên thang gỗ, trong tay đang nhận ngói mà bác cả Đường đưa tới: "Ba miếng đủ không?"

Bác cả Đường nghe vậy đáp lời: "Đủ rồi, cũng chỉ hỏng ba miếng."

Mà cây trúc đập ở phía trên kia đã bị chặt, lúc này đang nằm trong sân nhà của bác cả Đường.

Chương 106: Chương 106

Cái chân bé tí của Nguyên Khang đá nhẹ vào hai cây trúc, còn A Tráng thì ở phía trên gõ. Sau đó, thằng bé bị chị dâu họ gào lên mắng hai câu.

"Lạnh như thế này! Bộ con muốn bị nứt da à?"

Vào mùa đông, tay của A Tráng thường bị nứt nẻ, chẳng trách sao chị dâu họ lại lo lắng.

A Tráng bị mắng liền thu tay lại, còn dắt Nguyên Khang đứng xa hơn một chút.

Nóc nhà không có gì đáng lo lắm, thay vài lát ngói là ổn ngay. Thang gỗ bị lấy đi, sau khi Đường Minh Sơn rửa sạch tay thì nói với Phong Ngọc Lan vài câu, sau đó hỗ trợ trong đội giúp anh họ cả.

Mẹ Đường ngâm nấm phơi khô thật kĩ, chuẩn bị hầm với thịt để ăn vào buổi tối.

Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ đắp người tuyết ở trong sân, tụi nhỏ không thể chơi tuyết nhưng đứng ở bên cạnh nhìn cũng thấy rất vui vẻ.

Kết quả là sáng sớm ngày hôm sau, người tuyết nhỏ đã bị bao phủ bởi trận tuyết to tối qua.

Đường Minh Sơn cẩn thận dọn dẹp nhưng trông không đẹp bằng hôm qua, vậy nên anh đã đích thân sửa lại một phen. Sau khi

Nguyên Khang thức dậy thì chuyện đầu tiên nó làm là đi xem người tuyết, nhưng nó cảm thấy nhìn không giống với hôm qua lắm.

"Nó béo ra kìa."

Nguyên Khang chỉ vào cái bụng to của người tuyết rồi nói với Phong Ngọc Lan.

"Đúng rồi, hôm qua tuyết rơi nên mẹ tuyết đã cho nó thêm quần áo đó." Phong Ngọc Lan nói.

Chị dâu hai Đường rửa mặt ở một bên nghe vậy hơi xúc động. Lúc trở về giúp đỡ nhà bếp thì nhắc đến câu mà Phong Ngọc Lan nói với Nguyên Khang: "Sao mà có nhiều chuyện để kể thế nhỉ?"

"Đúng thật." Đường Văn Tuệ gật đầu: "Hơn nữa chị dâu ba còn kể nhiều câu chuyện lắm, mỗi lần nghe xong em đều suy tư lâu thật lâu. Có những lúc đêm về em nằm mơ cứ ngỡ em là người trong câu chuyện đó không đấy."

"Có ai bảo không phải đâu?"

Chị dâu hai Đường liên tục gật đầu, càng thêm nể phục Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan ở nhà thêm vài ngày thì lại quay về huyện.

Thứ nhất là do đến ca trực của Đường Minh Sơn, thứ hai là do trường sắp tổ chức thi cuối kì nên Phong Ngọc Lan phải về để thi.

Khi có thành tích kì thi thì Phong Ngọc Lan vẫn là người đứng thứ nhất của cả huyện như trước, cô nhận được sáu đồng và ba chiếc khăn mặt.

Thầy Vương biết cô muốn học sách giáo khoa của trường trung học phổ thông lắm rồi nên cho cô vài đề thi trung học phổ thông để khi nào rảnh rỗi thì làm ở nhà, để cho Đường Minh Sơn kiểm tra giúp cô.

Phong Ngọc Lan buông giày len xuống, bắt đầu chăm chú làm bài. Buổi tối Đường Minh Sơn về kiểm tra cho cô, nói tóm lại đề của lớp mười không khó lắm.

"Tốt lắm, không ngừng nỗ lực."

Đường Minh Sơn khen.

Khi xe bò của Chương Nam Tuyền vội vàng đưa giày len nhà làm đến thì Phong Ngọc Lan vừa rót nước cho cậu ấy vừa nói chuyện Dương Bảo Quốc không thu giày len nữa.

Chương Nam Tuyền cũng không bất ngờ gì, khéo léo từ chối lời mời nán lại sau khi ăn của Phong Ngọc Lan thì đi dạo một vòng quanh huyện rồi trở về đội sản xuất.

Đám người thím ba Đường biết chuyện không thu giày len nữa thì lấy lại tiền mà Chương Nam Tuyền đưa, trong đó còn có số tiền mà bọn họ nhờ Chương Nam Tuyền mua cuộn len sợi.

"Cũng phải, sắp sang năm mới rồi, nếu còn thu nữa thì đến mùa xuân cũng không mặc được."

"Đúng vậy, mùa đông năm nay có thể lời thêm chút tiền đã là chuyện vui ngoài ý muốn, cũng không tệ."

Tuy mọi người thấy tiếc nuối nhưng cũng không quá thất vọng, dù sao năm nay nhờ vào chút tiền lời buôn bán của Phong Ngọc Lan đã là chuyện rất tốt so với những năm qua rồi.

Cuối cùng, Đường Văn Tuệ cũng có thời gian rảnh rỗi không cần đan len nữa, Chương Nam Tuyền không có việc gì thì chơi cùng với cô

ấy.

Tình cảm của hai người đang tiến triển rất tốt, Đường Văn Cường thấy hâm mộ nên thường tặng quà cho nhà Xuân Phân, tiện thể giúp đỡ làm việc luôn.

Nhà Xuân Phân rất tốt với Đường Văn Cường, chị dâu Xuân Phân còn lén nói với mẹ Xuân Phân rằng: "Cái cậu Trương Đại Lực kia kìa, đính hôn với nhà mình lâu như vậy mà có giúp cho nhà mình được chuyện gì đâu? Lần nào cũng là nhà mình đi giúp nhà người ta, xem cái cậu này đi, so người này với người kia quả là tức muốn chết!"

"Sau này đừng nói mấy chuyện xui xẻo đó nữa! Hừ! Cách xa cậu ta ra thì Xuân Phân nhà mình mới ngày càng tốt hơn." Mẹ Xuân Phân trách móc: "Nhìn đi, bây giờ hai người bọn nó tốt vậy thôi, chứ đến lúc cãi nhau thì mấy chuyện thất đức của cậu ta khiến cho vợ cậu ta bị người khác chửi rủa đấy thôi!"

Quả thật như vậy, bây giờ nói không để bụng nhưng thực chất đã trở thành một cái gai rồi.

Chớp mắt đã đến hai mươi ba tháng chạp, năm nay, ngoại trừ những người ở lại nhà máy sản xuất giấy để gác đêm thì toàn bộ những người còn lại đều được nghỉ.

Mãi cho đến sau ngày mười lăm tháng Giêng thì mới bắt đầu quay về làm việc.

Có khoảng hơn hai mươi ngày nghỉ.

Vài người ở nhà ngang đã chuẩn bị về quê đón năm mới, chỉ có chị dâu Triệu, chị dâu hai Ngô và thím Điền ở tầng năm là không về.

Quan hệ của hai người họ với nhà chồng không được tốt, còn thím Điền đã chẳng còn dựa dẫm vào thân thích ở quê nhà từ lâu rồi nên đón năm mới ở nhà ngang.

Sau khi Phong Ngọc Lan bọn họ thu dọn đồ đạc xong thì chia cho các cô rau quả còn lại, đến lúc rời đi cô nhờ chị dâu Triệu chăm sóc giúp cây hành mà bọn họ đã trồng trên ban công.

"Yên tâm về ăn Tết đi." Năm nay cũng là lần đầu tiên chị dâu Triệu quyết định không về ăn Tết: "Ở đây cứ để bọn chị chăm lo cho."

"Em sẽ mang món ngon về cho chị." Phong Ngọc Lan cúi người xoa đầu Niếp Niếp.

Còn bọn Quân Tử thì thành tích kì thi cuối kì rất khá. Chị dâu Vương tặng rất nhiều hoa quả khô cho Phong Ngọc Lan, vừa khéo mang về nhà luôn.

Lúc này trong nhà không nuôi heo, chỉ nuôi mấy con gà, trong đội mới nuôi heo. Khi Phong Ngọc Lan bọn họ về nhà thì đội đang bàn bạc xem khi nào mới mổ heo.

Vẫn phải phân chia dựa theo điểm làm việc, điểm làm việc của nhà họ Đường chỉ có nhiều chứ không ít, cũng do bọn họ không lười biếng nên tất nhiên điểm không thể nào thấp được.

Những người có điểm làm việc thấp là do không đủ điểm làm việc, còn những người mượn lương thực ở trong đội bình thường đều là những người lười biếng, hoặc là người già yếu trong nhà làm thay.

Anh hai Đường họp trở về thì thấy Đường Minh Sơn đứng nói chuyện với Phong Ngọc Lan ở cửa sân, anh ấy bước đến thật nhanh: "Anh mong mấy em về lắm đấy. Bây giờ trong đội đang bàn bạc chuyện mổ heo, mấy em về cũng có thể ăn."

"Đã bàn bạc xong cả chưa?"

Đường Minh Sơn hỏi.

"Sáng sớm ngày mốt bắt tay vào làm." Ánh mắt của anh hai Đường mang theo mong mỏi: "Sau khi nhà ta đổi điểm làm việc lấy lương

thực thì vẫn còn khoảng một trăm điểm, có thể đổi được không ít thịt đấy."

Nếu không có điểm làm việc thì dùng tiền mua cũng được, thế nhưng nó lại đắt hơn điểm làm việc, cũng chẳng lời được gì.

Đội mổ heo trên đập, cũng không cần phải mời người đến mổ heo, mọi người đều biết chút ít. Căng-tin cũ đã được sửa chữa lại, năm, sáu chị dâu đang đun nước sôi, sau khi nước sôi thì nhóm đàn ông ở ngoài cửa đã xách heo lên đập để phơi nắng.

Phong Ngọc Lan dậy rất sớm, khi đi theo Đường Văn Tuệ đến chỗ đập phơi nắng thì mới thấy mọi người đang cạo lông. Nguyên Khang được chị dâu hai Đường cõng trên lưng, lúc này vẫn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn, mãi cho đến khi thấy heo thì mới hoạt bát lên.

"Nhiều thịt ghê!"

"Đúng thế."

Chị dâu hai Đường cũng rất vui vẻ.

"Heo năm nay còn béo hơn năm trước." Bác cả Đường chắp tay phía sau cười tủm tỉm bước đến.

Chẳng có chuyện gì vui hơn chuyện này cả.

"Nuôi tốt thật đấy, mùa đông này còn sợ tụi nó đói gầy, ngay cả tay đã buốt cóng rồi vẫn phải hái cỏ tươi về cho heo ăn, vất vả thật sự."

Việc nuôi heo cũng được tính điểm công việc, thế nhưng đội trưởng sẽ chọn người cẩn thận hơn, phải là người thích sạch sẽ, có tinh thần trách nhiệm mới có thể chăm sóc tốt và vỗ béo chúng trong một năm.

Trong đội có hơn mười con heo, một con chia cho một người chăm sóc.

Năm nay không nói đến việc heo béo ra, mà số lượng heo còn nhiều hơn năm ngoái mấy con. Sau khi thấy bọn họ đổi thịt thì vẫn còn thừa lại hơn một con, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan bàn bạc xong liền lấy tiền mua một nửa về.

"Hun thành thịt khô là có thể ăn đến mùa hè, bình thường cũng bồi bổ sức khỏe." Đường Minh Sơn nói.

Họ cũng không muốn mẹ Đường đưa tiền, cứ xem như đó là quà tết mà họ gửi về nhà thôi.

Phong Ngọc Lan bảo rằng tiền trong nhà đã đủ dùng, chẳng ăn uống bao nhiêu cả, nên mẹ Đường mới không dúi tiền vào tay Phong Ngọc Lan nữa.

Chuyện vợ chồng Đường Minh Sơn mua thịt, không bao lâu nữa người trong đội cũng sẽ biết.

Nếu nói rằng không hâm mộ thì quả thật là không thể nào.

"Nhìn xem người ta có triển vọng ghê chưa, nếu làm công nhân thì còn dư dả hơn đấy!"

"Đúng vậy, có nhiều thịt như vậy có thể ăn được lâu lắm đấy." Một thím gật đầu liên tục.

"Cứ thấy bây giờ cuộc sống của người ta khá giả, vậy mấy người có nghĩ đến năm đó những ngày mà Đường Minh Sơn phải cầm đuốc đi học, buổi tối phải lần đường để về nhà không? Lúc đó mấy người nói người ta như thế nào?”

Chương 107: Chương 107

Lúc này, một ông cụ nói.

"Mấy người nói rằng cha mẹ của Đường Minh Sơn có nhiều tiền nhưng tiêu xài hoang phí, cứ nghĩ sẽ nuôi được một đứa con có triển vọng trong cái cảnh khốn khó đó. Có được số tiền đó chẳng bằng dùng nó để làm mối cho bọn họ cô vợ tốt! Bây giờ đã biết mấy người ngày xưa nông cạn như thế nào chưa?"

Mấy người ngồi bên cạnh đều ngượng đỏ mặt.

Cha Đường đưa cho bà tổ một miếng thịt, lúc về còn bảo con gái và con dâu của bà tổ đều ở đó, trong nhà thật sự rất náo nhiệt.

Anh hai Đường lấy cớ là xử lý thịt, bèn đưa Chương Nam Tuyền vào nhà cùng ăn cơm, sau đó một cái đùi thịt để Chương Nam Tuyền mang về.

Hiếm khi Chương Nam Tuyền đỏ mặt, nhận không được mà không nhận cũng chẳng hay.

Sau khi Đường Văn Tuệ nói với Chương Nam Tuyền vài câu thì cậu ấy mới nhận rồi đi về. Về đến nhà, người nhà họ Chương thấy vài cân thịt thì lại chỉ trỏ Chương Nam Tuyền.

"Bộ không biết ngượng à mà còn mang về?"

"Nhưng mà, con đưa sang cho Văn Tuệ cái gì đấy?"

Chương Nam Tuyền đỏ hết cả mặt: "Đúng là không nên thật."

Nhưng nếu như không nhận lấy của cha Đường thì họ sẽ nói có phải là do không xem nhau như người nhà, cho nên mới không ăn thịt của nhà họ hay không.

Đã nói thế rồi sao Chương Nam Tuyền từ chối cho được?

"Sau hai ngày mổ gà thì con đưa sang cho Đường Văn Tuệ một con, đừng có đưa lúc nhà bên đó đang ăn cơm, biết chưa?"

Mẹ Chương dặn dò.

"Vâng."

Chương Nam Tuyền đáp lời.

Ở bên này tặng cho nhà mẹ đẻ chị dâu hai, còn có cả chị cả Đường bên kia nữa.

Đường Minh Sơn chạy xe đạp đi tặng.

Phong Ngọc Lan cầm tay anh, lạnh buốt như băng trong khi anh vẫn đeo găng tay.

Tặng cho hai nhà không ít đồ, mẹ Đường để Đường Minh Sơn đi sưởi ấm, không cho anh làm mấy việc sửa chữa đồ đạc này nọ.

Anh hai Đường và cha Đường thu dọn xong thì ra ngoài.

Về phía nhà họ Phong, do sự kiên trì của Phong Ngọc Lan nên bọn họ không đưa sang nữa.

Mà cậu cả ở bên kia, khi đi chợ vào ngày hôm sau thì cha Đường vác theo một miếng thịt, tiện thể tập hợp luôn.

Khi trở về, Phong Ngọc Lan đang dùng cối xay đá để xay đậu, chuẩn bị làm đậu phụ.

"Hai mươi đồng kia lấy về mười đồng, còn mười đồng kia bảo là dùng hết rồi. Bên này cãi nhau hơi to nên mời đội trưởng bên kia của họ viết giúp hợp đồng vay nợ."

Cha Đường trở về, tiện thể kể chuyện nhà mẹ đẻ của chị dâu họ đã lấy tiền.

"Viết cái hợp đồng vay nợ đó thể nào cũng không thể lấy lại tiền ngay được." Đường Văn Tuệ nói.

"Nói thế nào đi nữa thì nó cũng sinh nhiều đứa cho anh họ con như vậy, đừng nghĩ rằng sinh con đơn giản, cũng đau lắm đấy."

Mẹ Đường nói.

"Con có bảo là cô ta không đau đâu." Đường Văn Tuệ mím môi, giúp rót một gáo nước vào cối xay đá: "Con chỉ không thích thái độ làm người của cô ta thôi."

"Một năm gặp có bao nhiêu lần đâu, nhịn đi." Anh hai Đường hiếm khi ghét người khác, thế nhưng anh ấy lại chẳng ưa gì chị dâu họ và thím năm, nghe Đường Văn Tuệ nói thế bèn an ủi cô ấy.

Đường Minh Sơn xoay tay cầm cối xay đá, nhìn về phía Phong Ngọc Lan đang nhíu mày: "Em mệt à?"

"Không có." Phong Ngọc Lan lắc đầu, tiện thể trừng mắt liếc anh một cái.

Đường Minh Sơn ho nhẹ một tiếng để cho anh hai Đường thay Phong Ngọc Lan, anh hai Đường cười tủm tỉm giúp đỡ khiến cho Phong Ngọc Lan cười ngượng ngùng.

Chị dâu hai Đường đang ăn hạt bí ngô ở nhà, nhìn thoáng qua thấy Phong Ngọc Lan lén lút xoa thắt lưng, cứ nghĩ rằng cô đến tháng nên bảo cô vào nhà bếp ngồi.

Phong Ngọc Lan cũng không giải thích liền đi vào.

Nguyên Khang cầm củ khoai hơ bên đống lửa chưa bao lâu, thấy cô bước vào bèn làm nũng: "Mẹ ơi, con muốn nghe kể chuyện."

"Được."

Phong Ngọc Lan ngồi bên cạnh nó, ôm nó vào lòng khe khẽ kể tiếp câu chuyện mà tối qua vẫn chưa kể xong.

Sau khi làm đậu phụ xong thì mẹ Đường chia ra làm ba chén to để cho anh hai Đường và Đường Văn Tuệ đi biếu.

Hai chén đưa đến nhà bác cả và chú ba, còn một chén thì đưa đến nhà họ Chương.

Cũng không xa, mất tầm mười phút.

Bởi vì trời vẫn đang có tuyết rơi nên phải đi chậm một chút.

Cô ấy cũng không hề né tránh mà thoải mái chào hỏi thanh niên tri thức.

Thanh niên tri thức cười nhìn chiếc giỏ cô mang theo, tò mò hỏi: "Cô đang đi đâu?"

Đưa cơm à?

Đường Văn Tuệ cầm theo chiếc giỏ, cười nhẹ: "Tôi đến nhà Thục Phân."

Thanh niên tri thức ở viện giáo dục thanh niên cũng đã nghe về chuyện của cô ấy và Chương Nam Tuyền, nhìn thấy cô gái trước mặt chỉ mới mười mấy tuổi, anh ta không nhịn được nói: "Con người phải

có chính kiến riêng, không cần phải nghe theo tư tưởng của các thế hệ trước, nếu không sẽ hại đời mình đấy."

Ép hôn thật sự rất tồi tệ.

Đường Văn Tuệ sững sờ, trong phút chốc không hiểu được ý của anh ta, mà Chương Nam Tuyền ở phía sau vừa ra khỏi nhà cầm theo một rổ quýt định bụng mang sang nhà cô ấy, vừa đi qua ngã rẽ thì nghe thấy.

Cậu ấy liền nhíu mày.

Thanh niên tri thức thấy cô ấy không hiểu lời mình nói nhắc khéo vài câu, lần này Đường Văn Tuệ đã hiểu được rồi, cô đổi giỏ sang tay còn lại rồi nói: "Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng đây là chuyện của tôi và anh Nam Tuyền, cả cha mẹ cũng tôn trọng quyết định của bọn tôi."

Thanh niên tri thức sửng sốt, biết rằng mình đã hiểu lầm nên chạy theo giải thích.

"Không sao cả." Đường Văn Tuệ thấy Chương Nam Tuyền thấp thoáng phía sau thì phất tay với thanh niên tri thức, chạy qua chỗ cậu ấy: "Anh Nam Tuyền!"

"Chạy cái gì! Trên đất toàn là tuyết không đấy, cẩn thận kẻo ngã." Chương Nam Tuyền vội vàng đến với cô ấy, nắm lấy đôi tay hơi lạnh buốt của cô ấy rồi xách giỏ giúp: "Em đang định sang nhà anh, không ngờ anh lại đến tìm em."

Thanh niên tri thức thấy bọn họ ở chung với nhau rất tự nhiên, hơn nữa Đường Văn Tuệ lại rất vui mừng nên biết rằng mình đã hiểu lầm. Anh ta im lặng rời đi, Chương Nam Tuyền không thấy anh ta, cũng không hỏi Đường Văn Tuệ.

Lời nói vừa rồi của Đường Văn Tuệ cũng đã đủ khiến cho cậu ấy vui vẻ vô cùng.

Nhưng trên đường đi, Đường Văn Tuệ cứ líu ríu mãi, cuối cùng nắm lấy bàn tay to của người ta: "Anh nói chờ đến lúc em trưởng thành rồi anh sẽ cưới em."

"Đương nhiên rồi." Chương Nam Tuyền cười thật to: "Anh đã nhận em làm vợ rồi, cũng là con dâu của cha mẹ anh, Thục Phân cũng sẽ rất vui nếu em làm chị dâu của em ấy đấy."

Đường Văn Tuệ đỏ mặt, đi theo người ta về nhà họ Chương ngồi một lúc lâu, sau đó được Chương Nam Tuyền đưa về nhà.

Chương Nam Tuyền cũng đừng hòng chạy, cậu ấy bị anh hai Đường giữ lại chơi cờ, tiện thể ăn trưa ở đó luôn.

Ba Chương đi gặp người ta mà mãi chưa về nên chắc ở lại nhà người ta ăn cơm rồi.

"Nam Tuyền sao thế? Bước vào cửa nhà người ta xong là không nhúc nhích được luôn!"

Thanh niên trai tráng có bao giờ ăn cơm ít được đâu.

"Học theo con chứ đâu." Mẹ Chương nói đầy ghét bỏ: "Lúc con về nhà của chúng ta lại không muốn đi, ba mẹ anh trai của mẹ còn phải đón chào con thật nhiệt tình nữa kìa."

"Ái chà, còn có chuyện này nữa sao?"

Chương Thục Phân cười ha ha.

"Thục Phân à, con xem nếu anh trai con có gì đó thì phải theo dõi sát sao vào.” Mẹ Chương lại nhắc đến chuyện này: "Con lớn hơn Văn Tuệ một tuổi, nếu thích người nào trong đội của chúng ta thì không có gì tốt hơn."

Chương Thục Phân vội vàng lắc đầu: "Con chưa nghĩ đến chuyện này, ai da, đừng nói về cái này nữa."

"Con gái dễ ngượng đấy mà, bà đừng hỏi nó nữa."

Buổi chiều tuyết lại rơi, Phong Ngọc Lan ngáp liên tục nên bị Đường Minh Sơn kéo về phòng ngủ.

Anh hai Đường và chị dâu hai Đường cũng về phòng ngủ, dù sao mùa đông cũng chẳng có gì, ủ mình trong chăn còn ấm áp hơn.

Nguyên Khang không ngủ, nó đi theo ông bà nội và cô út ngồi bên cạnh đống lửa, không lâu sau thì nhà bác cả gái cũng đến, trong phút chốc phòng sưởi ấm trở nên náo nhiệt hẳn.

Nghe thấy tiếng động ở bên phòng sưởi ấm, Phong Ngọc Lan hơi căng thẳng nắm lấy tay Đường Minh Sơn: "Căn phòng này nghe có rõ không vậy?"

"Không đâu." Đường Minh Sơn cười ôm lấy cô: "Do giọng của chú ba to thôi, buổi tối em nghe thấy tiếng động trong phòng của anh hai à?"

Phòng của nhóm anh hai Đường gần với bọn họ nhất.

Phong Ngọc Lan đỏ mặt: "Không phải em đang lo đấy sao?"

"Đừng sợ, anh có chừng mực mà."

Đường Minh Sơn đặt tay lên lưng cô: "Anh xoa cho em nhé."

Xoa một lát Phong Ngọc Lan liền thiếp đi.

Mùa tuyết này quả thật rất lạnh, Đường Minh Sơn kéo chăn lên cao để đắp lên vai của hai người, chừa ra cái đầu ở bên ngoài.

Mặc dù như thế, Phong Ngọc Lan vẫn cảm thấy hơi lạnh, thế nên cô làm tổ trong lòng Đường Minh Sơn, chỉ để chừa ra đỉnh đầu.

"Ngộp đấy." Đường Minh Sơn bất đắc dĩ nói.

Chương 108: Chương 108

"Không đâu, ấm áp thế cơ mà." Phong Ngọc Lan cầm lấy bàn tay đang định kéo chăn của anh, cô nhẹ nhàng nói: "Em ngủ một lát đã, anh nhớ phải gọi em dậy đấy."

Ban ngày Đường Minh Sơn không ngủ được, anh cứ thế ở bên cạnh Phong Ngọc Lan.

"Được."

Khi Phong Ngọc Lan tỉnh lại thì đã gần bốn giờ, mà lúc bọn họ vào phòng chỉ mới hơn một giờ.

Phòng sưởi ấm ở bên kia vẫn sôi nổi, lúc này giọng nói của anh hai Đường khá lớn, cô bật người ngồi dậy, Đường Minh Sơn kéo cô nằm xuống.

"Sao anh lại không gọi em."

"Bên ngoài tuyết to, lạnh lắm đấy, ở trong chăn ấm áp hơn."

Đường Minh Sơn trèo sang ôm lấy cô.

Phong Ngọc Lan vùng vẫy hai cái, Đường Minh Sơn cười buông ra: "Nguyên Khang vào xem em hai lần rồi đó, bảo anh đưa cho em tấm chăn, đừng để cho em bị cảm."

Nó chắp tay ở phía sau bước vào, còn đội cả chiếc mũ mà Phong Ngọc Lan đan cho nó, trông như một cụ già dặn dò Đường Minh Sơn.

Bây giờ Nguyên Khang không còn sợ Đường Minh Sơn nữa rồi.

Trước hết là Đường Minh Sơn không tức giận đã.

"Dậy đi nào." Phong Ngọc Lan vội vàng mặc quần áo: "Nằm mãi trên giường sẽ ngày càng lười biếng đó."

"Không sao cả."

Đường Minh Sơn ngồi dậy theo, anh giơ tay vuốt tóc cô: "Thật ra anh lại mong em lười biếng một chút, đừng khổ nhọc bản thân."

"Em cũng không thích mỗi ngày trôi qua mình cứ giống như một con heo đâu." Phong Ngọc Lan trợn mắt: "Không được, anh cũng đừng có nằm, chúng ta đi dạo đi."

"Được."

Hai người không vào nhà bếp mà cầm ô bước ra khỏi nhà trên.

Trận tuyết to bay tứ tung, hai người mặc áo bông và choàng hai chiếc khăn quàng cổ có màu giống nhau, cùng đi dạo quanh quanh trong đội.

Xung quanh đều là một màu trắng xóa, chỉ vươn tay ra một lát mà tay đã trở nên lạnh buốt.

Mỗi lần như thế, Đường Minh Sơn sẽ nhéo cổ cô, "nhắc nhở" cô không được chơi với tuyết.

"Sẽ bị cảm đấy."

"Ừm."

Hai người tiếp tục đi về phía trước, khi đi ngang qua nhà bà tổ thì thấy bà tổ đang chống gậy đứng một mình ở cửa sân nhà, bà ấy trông đã rất già rồi, lưng khom thấp xuống.

Trong khung cảnh này lại có một người lớn tuổi đứng như thế, gian phòng ở phía sau có vẻ rất lớn. Hai người nhìn nhau rồi đi đến chào hỏi bà tổ, mỗi người đỡ một bên của bà ấy dìu vào nhà.

Con gái và con dâu của bà đang bận việc trong nhà bếp nên không biết bà tổ đã tự ra ngoài.

"Bà tổ, tuyết rơi lớn lắm, bà đừng ra ngoài một mình."

Tai của bà tổ cũng không còn thính nữa nên khi nói chuyện Đường Minh Sơn phải nói rất to.

"Biết rồi biết rồi." Bà tổ nắm lấy tay Phong Ngọc Lan: "Về từ khi nào rồi?"

Con gái của bà ấy nghe thấy vội chạy sang, bất đắc dĩ nói: "Mẹ à, Ngọc Lan bọn họ đã trở về được mấy ngày rồi, còn tặng cả thịt sang nữa, mẹ lại quên rồi sao?"

Vẻ mặt của bà tổ mờ mịt.

Đường Minh Sơn thấy vậy trong lòng không tài nào yên được.

"Bà lớn tuổi rồi, không nhớ được nữa." Con gái của bà ấy lắc đầu nhẹ, khe khẽ nói với Phong Ngọc Lan bọn họ.

"Vâng." Phong Ngọc Lan gật đầu, cô cầm lấy tay của bà ấy.

Sau khi nói chuyện thật lâu với bà tổ, đến khi bà ấy ngáp rồi thì hai người mới cầm ô rời đi, khéo léo từ chối lời mời dùng cơm của nhà họ.

"Thấm thoát bà tổ đã lớn tuổi như vậy rồi."

Trên đường về, Đường Minh Sơn bùi ngùi nói.

"Con người ấy mà." Phong Ngọc Lan kéo tay anh: "Có đôi khi cảm thấy chỉ chớp mắt thôi mà đã qua vài năm, vậy nên phải sống cho thật tốt, sống thật ý nghĩa."

Đường Minh Sơn nắm chặt lấy tay của cô: "Em nói đúng."

Khi Đường Văn Tuệ tìm ra thì cô ấy đã nhìn thấy hai người tay trong tay cầm hai chiếc ô từ xa đi dưới trời tuyết lớn, cô ấy chậc một tiếng rồi gọi lớn: "Chị dâu ba, anh ba! Bác cả nói hôm nay sang nhà bác ấy ăn cơm!"

"Ừ!"

Phong Ngọc Lan đáp lời, muốn rút tay lại nhưng Đường Minh Sơn lại không cho.

"Em ấy đang nhìn đấy."

"Không sao cả, anh dắt vợ của anh, chẳng phải tội lưu manh gì cả."

"Nói chuyện cho đàng hoàng đi." Phong Ngọc Lan trừng mắt nhìn anh.

Đường Minh Sơn thấy Đường Văn Tuệ quay người đi về nhà thì nghiêng chiếc ô trong tay mình sang để che cho hai người bọn họ, sau đó anh cúi đầu hôn Phong Ngọc Lan.

Bỗng nhiên Phong Ngọc Lan bị "tập kích", cô sững sờ rồi bỗng sực nhớ ra thời điểm hiện tại, cô cảm thấy thật lãng mạn.

Tuyết rơi khắp trời, được người thương chở che quả thật là lãng mạn.

Phòng sưởi ấm của nhà này nhỏ hơn của nhà Đường Minh Sơn một chút, người người ngồi chật kín, anh họ cả ngồi ở chỗ gió lùa, chỗ ngồi đó cực kỳ tệ, vừa có gió lại vừa có khói hun.

Nhưng anh họ cả sợ người khác ngồi ở đó nên sau khi anh ấy ngồi xuống thì không đổi chỗ nữa.

"Tuyết năm nay rơi sớm hơn năm ngoái, rơi cũng lâu hơn nữa, mong sao năm sau mùa màng có thể gặt hái tốt."

Tuyết rơi đúng lúc là điềm báo cho năm bội thu, Phong Ngọc Lan nghe bác cả Đường nói rồi gật đầu nhẹ.

Nhóm bác cả gái đang bận bịu nấu cơm trong nhà bếp, đuổi hết cánh đàn ông phiền phức ra ngoài. Ngay cả Phong Ngọc Lan, chị dâu hai Đường và Đường Văn Tuệ cũng bị đuổi đi, thế nên mấy chị em dâu bọn họ nói cười ở bên kia.

Nguyên Khang và A Tráng sẽ luôn chạy qua để chơi.

Đường Minh Sơn lột quả cam mà Đường Văn Cường đưa đến, đưa cho Phong Ngọc Lan, cô lấy một múi, Đường Minh Sơn chia mấy múi còn lại cho nhóm bác cả Đường.

"Cơn tuyết này đấy à, sợ là sẽ làm sập nhà mất. Mấy căn của chúng ta thì còn ổn, nhưng vài căn của người trong đội đều rất nguy hiểm, đội trưởng sợ xảy ra chuyện không may nên muốn để cho bọn họ sang nhà khác chen chúc một chút, an lành qua năm mới."

Anh họ cả nói.

"Chen chúc được là họ đã chen rồi, cơ mà nhà của thím năm chẳng có người nào muốn cho họ ở cả." Đường Văn Cường cũng tự lột một quả cam, cắn một miếng không ngọt cũng chẳng chua, sau đó tiếp tục ăn: "Nhà sui gia của bà ta cứ nói mãi, nhưng bà ta thấy bọn họ chẳng ra cửa đón bọn họ nên kiên quyết không đi, còn nói là năm nào tuyết cũng rơi, nhà bọn họ cũng có sập bao giờ đâu."

"Ngang ngạnh quá rồi đấy." Cha Đường nhíu mày: "Liên quan đến mạng sống của mình mà cứ cãi bướng vì chút xíu mặt mũi ấy à?"

"Người như bà ta ấy mà, đâu phải là cha không biết." Anh hai Đường nhếch miệng, giật lấy một múi cam trong tay Đường Minh Sơn bỏ vào miệng: "Lúc nào cũng muốn chèn ép nhà sui gia, ngay cả khi con trai con dâu qua nhà đó đón Tết thì bọn họ cũng chẳng muốn đi theo."

"Mong là không có chuyện gì."

Đêm đó bọn họ chỉ nói vài câu thôi, nào ngờ vào ngày hai mươi tám tháng Chạp, cũng là một đêm trước giao thừa, nhà thím năm bị sụp.

Hàng xóm nghe ngóng được, bèn gọi người đến hỗ trợ, chờ đến khi có người đến nhà họ Đường trên đèo gọi thì Đường Minh Sơn và mấy người đàn ông trẻ tuổi mới mặc quần áo, lấy cuốc xẻng chạy đến nhà thím năm.

Lúc này nhóm Phong Ngọc Lan cũng không buồn ngủ.

Bọn họ đến phòng sưởi ấm, cha Đường đốt lửa lên, cả nhà ngồi quây quần bên đống lửa nói chuyện.

"Tuyết rơi to quá." Chị dâu hai Đường chỉ ra bên ngoài: "Từ chiều hôm qua, tuyết đã rơi dày đặc rồi, mãi cho đến giờ vẫn chưa chịu dừng, mấy trận tuyết nhỏ vài ngày trước cũng chưa ngừng rơi, bảo sao lại xảy ra chuyện."

"Không chịu nghe người ta khuyên." Đường Văn Tuệ nhếch miệng: "Sống sĩ diện thì khổ thôi."

"Mong sao người ta đừng xảy ra chuyện gì." Mẹ Đường thở dài.

Nguyên Khang ngủ say sưa, Phong Ngọc Lan lo nó sẽ đá chăn nên ngồi chưa được bao lâu đã quay về phòng.

Mãi cho đến khi cô mơ mơ màng màng thiếp đi thì nhóm của Đường Minh Sơn mới trở lại.

"Chú năm không sao cả, tay phải của thím năm tê cóng rồi, không biết có giữ lại được không." Lúc anh hai Đường thay quần áo xong, uống một ngụm cháo nếp lên men mà mẹ Đường đưa sang rồi nói.

Đường Minh Sơn cũng đã thay quần áo, bây giờ đang ăn cháo.

Phong Ngọc Lan ngồi yên bên cạnh anh, nghe thấy bèn nhíu mày: "Bây giờ sắp xếp cho họ thế nào đây?"

"Chú năm sang ở nhà đội trưởng, thím năm được đưa đến trạm xá để khám tay rồi, lái xe bò đến cũng chẳng dễ gì, chỉ sợ giữa đường gặp phải mấy cái cây hoặc bụi tre bị tuyết che phủ, sợ là không thể qua được trong một ngày đâu."

Anh hai Đường lại uống một hớp lớn, uống cháo nếp lên men này xong cả người đều ấm nóng hẳn lên.

"Thế thì nhờ người khác cõng đi sao?"

Đường Văn Tuệ hoảng sợ.

"Đúng rồi." Đường Minh Sơn gật đầu: "Hai người con trai ở nhà đội trưởng phải đổi lại rồi."

Con trai và con dâu của chú năm không ở nhà, trong nhà chỉ có mỗi hai người bọn họ. Bởi vì tính tình thím năm không tốt nên quan hệ giữa chú năm và mấy anh em trong nhà không được tốt lắm.

Khi ăn tết cũng chẳng ăn cơm cùng nhau.

Ngược lại, thím năm được xếp sang nhà của đội trưởng, còn hai đứa con được đưa đến trạm xá.

Chương 109: Chương 109

Trời vẫn còn sớm, mọi người quay về phòng tiếp tục ngủ.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Khang ngủ đến mức đỏ bừng nhưng lại không hề đá chăn, hai người cởi áo khoác nằm xuống.

Phong Ngọc Lan tựa vào lồng n.g.ự.c Đường Minh Sơn, hỏi nhỏ: "Nghe mẹ bảo thím năm luôn phàn nàn hai người con trai của nhà đội trưởng, sao lại thế vậy?"

Đường Minh Sơn ôm cô vào trong lòng, trả lời cô thật nhỏ nhẹ: "Hai người đó đã ba mươi tuổi cả rồi nhưng vẫn chưa cưới vợ nên thím năm cứ nói chuyện này mãi thôi."

Ý nói cậu là đội trưởng thì sao? Chẳng phải con của cậu vẫn chưa tìm được vợ đấy à?

"Điều kiện gia đình của nhà đội trưởng cũng rất tốt, sao đến giờ cả hai người vẫn chưa lấy được vợ?"

"Nhà bọn họ bị bệnh di truyền, khi hơn bốn mươi tuổi thì sẽ mắc vài bệnh ở tay và chân. Nghe cha bảo rằng khi ông nội của bọn họ còn sống thì tình hình của nhà bọn họ là như thế đấy, bây giờ tay của đội trưởng cũng có chút trở ngại rồi."

Phong Ngọc Lan không ngờ lại là vì nguyên nhân này: "Không đi bệnh viện khám sao?"

"Khám rồi, không khám ra được loại bệnh gì cả. Nhưng do nó quá kì lạ nên mấy người già trong đội bảo rằng đó là do bọn họ bị cái gì đó

nguyền rủa, dĩ nhiên điều này là mê tín lạc hậu nên bọn anh không tin."

Không bao lâu sau, bọn họ tựa sát vào nhau mà ngủ.

Hôm sau, khi Nguyên Khang tỉnh lại, thấy bọn họ ngủ như thế nên cũng không làm phiền bọn họ, nó tự bọc mình trong chăn chơi một lát, tự vui vẻ rồi lại nhìn trần nhà, sau đó xoay người nghịch đuôi tóc Phong Ngọc Lan.

Chờ đến khi nghe thấy tiếng chị dâu hai Đường ở bên ngoài thì nó mới ngồi dậy, vụng về tự mặc quần áo, cẩn thận né chân của Phong Ngọc Lan bước xuống giường, mở cửa cũng thật nhỏ nhẹ sợ đánh thức phải bọn họ.

"Chà, Nguyên Khang dậy rồi à? Để bác cả gái nhìn xem đã mặc quần áo chỉn chu chưa nào?"

Chị dâu hai Đường vừa mở cửa nhà trên, thấy tuyết đọng lại trong sân rất nhiều nên chuẩn bị quét tuyết, vừa định quét thì lại thấy Nguyên Khang từ trong phòng đi ra.

Nguyên Khang đi lạch bạch lạch bạch trên đất.

"Bác cả gái."

Nó gọi thật mềm mại êm ái.

"Ngoan." Chị dâu hai Đường kiểm tra quần áo của nó, thấy áo len phía sau không bị lôi ra ngoài thì mới sửa sang lại cho nó một chút, sau đó mang giày bông cho nó: "Hôm nay lạnh lắm, ngoại trừ phòng sưởi ấm ra thì đừng có chạy ra ngoài đấy nhé, biết chưa?"

"Vâng ạ."

Nguyên Khang gật đầu, nghe lời bước vào.

Cha Đường vừa đốt lửa lên, mẹ Đường và Đường Văn Tuệ đang làm bữa sáng.

Chờ đến khi Phong Ngọc Lan thức dậy thì đã gần chín giờ.

Cũng chẳng có ai gọi bọn họ dậy, trong nồi đang hâm cháo khoai lang cho bọn họ.

Phong Ngọc Lan bưng một chén rồi ngồi cạnh đống lửa, vừa ăn vừa sưởi ấm.

"Lạnh quá."

Anh hai Đường run lẩy bẩy bước vào, hai tay chà xát vào nhau.

"Anh nằm trong chăn mà cũng lạnh à?"

Chị dâu hai Đường ngạc nhiên nói.

Đường Minh Sơn vừa khéo ăn xong chén cháo của mình, anh vào nhà bếp lấy thêm cháo, tiện thể múc thêm một chén to đưa cho anh hai Đường.

"Anh ngủ một mình thì dĩ nhiên là lạnh rồi." Anh hai Đường thầm thì, nhận lấy cháo từ tay Đường Minh Sơn: "Chân lạnh đến mức không cảm nhận được gì luôn."

Thế nên anh ấy bèn đứng lên sưởi ấm.

Chị dâu hai Đường nghe thấy, liền trừng mắt nhìn anh ấy: "Nói cái gì đấy? Em ngủ một mình ấm lắm đấy thôi."

"Bởi vì em ấm áp sẵn rồi, anh phải nhờ vào em mới qua được mùa đông đấy." Anh hai Đường vui vẻ, chọc cho nhóm chị dâu Đường cười.

"Cha sang nhà đội trưởng xem thử, nhà của chú năm sụp nên dù gì cũng phải giúp đỡ dọn dẹp vài thứ. Nhà không thể xây lại tức thì được, dù sao cũng phải chuẩn bị đồ đạc này nọ đâu vào đấy, nếu không thì tuyết dày đặc đến thế thì mấy cái quần áo gì đấy cũng đừng hòng mà mặc."

Cha Đường đứng dậy nói.

"Được, lát nữa bọn con sẽ sang."

Anh hai Đường vùi đầu ăn cháo, nghe thế thì gật đầu.

Phong Ngọc Lan uống xong một chén cháo thì ăn thêm một củ khoai tây nướng mà Nguyên Khang khều ra, cả người đều trở nên ấm áp. Đường Minh Sơn đem chén đũa của bọn họ đi rửa, sau đó ngồi trước đống lửa một lát, lúc này anh mới tỉnh táo lên đường đi với anh hai Đường.

Ủng mà Đường Minh Sơn mang về cho bọn họ không thấm nước, mùa đông mang vào để ra khỏi nhà không thể nào tốt hơn.

Nhóm của Phong Ngọc Lan cũng vội vàng đứng dậy, ngày mai là giao thừa rồi, hôm qua đã dọn dẹp nhà cửa từ trong ra ngoài, hôm nay phải chiên cá, ướp thịt cho ngon và nhiều việc khác.

Mẹ Đường nấu cơm rất ngon, cả nhà cũng thích món ăn ngày tết mà bà làm, thế nên nhóm của Phong Ngọc Lan bèn giúp một phen, mẹ Đường cầm lấy cái muôi.

Bên trong nhà bếp vô cùng sôi nổi, bởi vì buổi chiều còn phải bận bịu nên cơm trưa ăn rất qua loa, họ bèn ăn mì. Giờ là mùa mà đậu hà lan đang giòn và non, Đường Văn Tuệ đi với Phong Ngọc Lan đến đất phần trăm để hái rau đậu hà lan.

Trước tiên phải dọn tuyết đã, sau đó mới hái, có một vài bó rau bị lạnh nên tốt mùa. Phong Ngọc Lan rất nhanh nhẹn, không mất quá

nhiều thời gian để hái, sau khi bỏ chúng vào rổ thì cô hà hơi vào tay: “Lạnh quá đi.”

"Đúng vậy, năm nay lạnh ghê."

Đường Văn Tuệ gật đầu.

Nhóm Đường Minh Sơn vừa khéo trở về, thấy trong vườn rau có người bèn bước đến để nhìn: "Để anh."

Thế nên Đường Văn Tuệ và Phong Ngọc Lan cầm rổ đứng một bên, còn Đường Minh Sơn thì giúp hái đậu hà lan.

"Anh ba, bên kia thế nào rồi."

Đường Văn Tuệ hỏi.

"Hơn hai mươi người giúp dọn dẹp căn nhà bị sụp rồi, cái gì dùng được thì đào ra. Sáng hôm nay, thím năm đã được đưa đến bệnh viện huyện rồi, anh Trường Thịnh đưa đi đấy."

Anh Trường Thịnh là người con thứ năm của thím năm.

"Đưa đến bệnh viện huyện rồi à? Vậy chắc tay bị thương nặng lắm nhỉ?"

Phong Ngọc Lan nói.

Đường Minh Sơn gật đầu: "Có lẽ thế không chừng."

Thím năm cứ cãi là không được, không nên đi bệnh viện huyện khám, thời gian bị kéo dài nên chỗ bị hoại tử trên tay càng ngày càng lớn.

Hai người con của đội trưởng không cãi được nên chỉ có thể tìm Trường Thịnh, anh ta sang đưa bà ta đến bệnh viện huyện, giờ cũng quay về rồi."

Về đến nhà, ở trên đống lửa treo một cái chảo sắt đen kịt, nước đã sắp sôi, bỏ mì vào rồi chờ một chút thì bỏ rau đậu hà lan đã được rửa sạch vào luộc.

Rau này ăn giòn sần sật nên không thể luộc lâu, do đó rất nhanh mọi người đã bắt đầu gắp mì.

Đường Minh Sơn gắp mì giúp Phong Ngọc Lan, gia vị bên trong đã thêm đầy đủ từ lâu, mỡ heo, dầu mè, dầu ớt và cả hành băm.

Thêm một chút muối và xì dầu, khi ăn mì Phong Ngọc Lan thích cho thêm một ít giấm, nhưng mà ở quê lại không có giấm, bởi vì người già không thích gia vị chua nên không mua.

Đường Minh Sơn biết cô thích gì nên đặt chén mì đã gắp xong của mình lên bàn, sau đó đi ra ngoài.

Đường Minh Sơn vùi đầu ăn mì nên không để ý, chờ đến khi anh đưa giấm đến trước mặt Phong Ngọc Lan thì cô mới sửng sốt nhìn qua.

"Muốn cho bao nhiêu nào?"

Đường Minh Sơn cười nói.

Phong Ngọc Lan nhìn thoáng qua bông tuyết đang tan dần trên đỉnh đầu và quần áo của anh, nhịn không được trừng mắt liếc anh một cái: "Mượn ở đâu đấy?"

"Nhà chú ba, thím ba ăn mì không thích cho giấm vào." Đường Minh Sơn tỉ mỉ cho giấm vào chén của cô, giấm ở thời này thường được đựng trong túi: "Văn Tuệ ăn một chút không?"

Đường Văn Tuệ nói vâng, đưa chén sang.

Chị dâu hai Đường cũng muốn ăn một ít.

Mẹ Đường cười tủm tỉm nhìn Phong Ngọc Lan thỏ thẻ với Đường Minh Sơn, sau này yên tâm ăn cơm không cần phải lo mấy chuyện này nữa, bà quay đầu nói với cha Đường: "Thấy chưa? Minh Sơn gói người ta vào trong lòng rồi, chúng ta không cần quan tâm nữa."

"Đúng thế." Cha Đường gật đầu, nhìn mấy sợi tóc bạc trên đầu bạn đời mình thì nói nhỏ: "Mau ăn mì đi, coi chừng bị vón cục lại. Bà đó, phải nhớ uống thuốc mỗi ngày đấy, tháng ngày sau này còn dài lắm."

"Biết rồi, sắp đến tết rồi, đừng có nhắc đến thuốc." Mẹ Đường chặn lời ông lại.

Sẽ xảy ra nhiều điềm xấu.

"Được được được." Cha Đường cười tủm tỉm gật đầu.

Buổi chiều không phải sang chỗ chú năm nên nhóm Đường Minh Sơn ở nhà để phụ giúp.

Chương Nam Tuyền đưa nửa gùi rễ sắn, Đường Minh Sơn liền xử lý rễ sắn.

Bởi vì hơi nhiều một tí nên sẽ xay một nửa ra thành bột để sau này đổi lấy nước uống, một nửa thì gọt vỏ để sang một bên.

"Anh nghe bà tổ bảo cái này hầm với thịt vịt ăn mới bổ nhiều." Anh hai Đường vừa gọt vỏ vừa nói.

Đường Minh Sơn nghe vậy bèn đi qua: "Hình như trong đội của chúng ta không có nuôi vịt."

"Trong đội chúng ta không có thì chỗ gần đây có, nhà Trần Đại Lực nuôi tận mấy con."

Anh hai Đường cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi, ai dè Đường Minh Sơn lại mang bốt dài vào rồi đi ra ngoài.

Anh đi theo con đường nhỏ đến nhà Trần Đại Lực, cũng chính là nhà làm ruộng khi trước, họ để con ở trong nhà, sau đó đứa nhỏ thức dậy rồi tự chạy ra ngồi ở trên đường lớn và được Phong Ngọc Lan phát hiện.

Chương 110: Chương 110

Trần Đại Lực đang mổ vịt, hai người bọn họ đều thích ăn vịt nhưng lại không thích ăn gà, hơn nữa trứng vịt cũng to hơn trứng gà nên sau khi ra ở riêng mấy năm nay thì bọn họ đều nuôi vịt.

Tổng cộng có năm con, bọn họ làm thịt thì mất hai.

"Còn lại ba con đấy, bọn tôi tặng một con cho bên con và bà ngoại để chúc tết, còn lại hai con đang tìm cơ hội để bán, năm sau lại nuôi thêm vịt con."

Bọn họ thích ăn vịt đã nuôi được một năm, con nào nuôi lâu quá thì thịt sẽ không còn ngon nữa.

"Được." Chị dâu Trần cười tủm tỉm gật đầu.

Khi Đường Minh Sơn đến thì Trần Đại Lực vừa mừng vừa sợ, biết anh đến mua vịt thì Trần Đại Lực liền cho anh bắt con béo nhất.

Anh mua vịt sống nên không cần phải xử lý ở bên đây, hai người ngồi xuống nói chuyện thật lâu, chờ đến khi Đường Minh Sơn mang vịt đi thì Trần Đại Lực mới xúc động nói: "Đã qua nhiều năm vậy rồi, chúng ta đã thay đổi rất nhiều, vậy mà tính tình của người ta thì vẫn vậy."

"Đúng vậy, em cứ nghĩ làm công nhân rồi thì họ sẽ khinh thường những người lao động như chúng mình, không ngờ lại tặng cho anh thuốc lá, còn gọi anh là anh nữa." Chị dâu Trần lại nhớ đến Phong Ngọc Lan: "Vợ của cậu ấy cũng tốt, đúng thật là xứng đôi vừa lứa."

"Đúng thế."

Trần Đại Lực cười nhe răng ra, cậu ta biết mình chẳng có triển vọng gì cả, người có triển vọng nhất mà cậu ta từng gặp trong đời này là Đường Minh Sơn.

Những chuyện thuở còn thơ bé, cậu ta chẳng nhớ được bao nhiêu cả, lúc ấy anh là người lớn tuổi nhất chăm sóc cho đàn em theo mình đến trường, không cần người lớn nói nhưng cậu ta vẫn tự biết.

Không ngờ Đường Minh Sơn vẫn luôn nhớ đến phần tình cảm đó.

"Bảo sao người ta được làm công nhân." Trần Đại Lực bùi ngùi nói.

Đợi đến khi Đường Minh Sơn đem vịt về thì anh hai Đường đang dọn tuyết đọng ở cửa sân, thấy anh mang theo con vịt, anh hai Đường ai da một tiếng.

"Anh nói thế thôi mà em đi bắt một con luôn!"

"Ít khi có rễ sắn, bồi bổ cũng tốt."

Đường Minh Sơn cười nói.

"Em đấy." Anh hai Đường lắc đầu, nhận lấy con vịt: "Chà, nặng ghê, mua ở nhà Trần Đại Lực sao?"

"Đúng rồi." Đường Minh Sơn gật đầu.

"Đi thôi, em đun nước, anh mổ vịt."

"Đi."

Nấu nước cũng phải đến phòng sưởi ấm, Phong Ngọc Lan nghe Nguyên Khang nói bọn họ đang mổ vịt mới biết rằng họ mua vịt về.

Cô cũng đi xem thử, cảm thấy nó thật béo tốt.

Cũng đã mua về rồi nên mẹ Đường cũng không nói mấy câu như hoang phí nữa, để cho bọn họ tự đi làm việc của mình.

Bà không phải là một người mẹ thích càu nhàu mấy đứa nhỏ.

Món chính cho bữa tối là rễ sắn hầm vịt.

Bởi vì vịt rất to nên khi ăn cơm, Đường Minh Sơn và anh hai Đường phải múc một chén lớn cho bác cả và chú ba.

Còn Chương Nam Tuyền lúc này thì đang bê chén đũa, Đường Văn Tuệ đi theo bên cạnh cậu ấy để lấy đũa.

"Anh lại ăn cơm ở đây, khi về cha mẹ sẽ mắng anh mất."

"Thế anh có ăn không?"

"Ăn chứ, được ăn cơm cùng với em thì mỗi ngày bị mắng anh cũng bằng lòng."

Đường Văn Tuệ đỏ mặt: "Nhanh lên chút đi."

"Dạ."

Chương Nam Tuyền cười đuổi theo.

Sáng sớm giao thừa hôm nay, người nhà họ Đường đã thức dậy.

Phong Ngọc Lan đi múc cơm nhão, Đường Minh Sơn đứng trước cái bàn ở nhà trên, lấy bút lông viết câu đối lên giấy đỏ.

Anh họ cả và Đường Văn Cường cũng đến, họ mang theo giấy đỏ và cả bao lì xì.

Đây là thói quen từ lâu rồi, bất kể là ai đi nữa thì chỉ cần viết câu đối thì bày tỏ rằng, bạn tốt tôi tốt cả nhà năm mới đều tốt.

Người ở trong đội đến tìm Đường Minh Sơn viết bao lì xì rất nhiều, mất cả một buổi sáng mà Đường Minh Sơn vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ đã dán mấy câu đối của nhà bọn họ lên.

Nguyên Khang giống như một người thợ nhỏ, bê theo bát đựng cơm nhão, chốc chốc thì giơ lên cao cho các cô chấm, chốc chốc lại nghe lời các cô đứng ở chỗ nào đó để xem câu đối hai bên đã ngay ngắn chưa.

A Tráng cũng làm giống hệt như thế.

Mẹ Đường đang bận rộn trong nhà bếp với chị dâu hai Đường, giữa trưa, bà muốn sang nhà bác cả Đường ăn cơm, còn phải cúng tổ tiên, hằng năm, mỗi gia đình đều phải bê đồ ăn năm mới của nhà mình sang.

Mỗi nhà đều là hai món chay một món mặn.

Năm nay nhà bọn họ làm tóp mỡ, cải xanh xào và cá da giòn.

Nhà bác cả Đường làm củ cải sợi xào, trứng gà chiên và thịt kho tàu.

Nhà chú ba Đường thì làm bánh phở thịt luộc, củ sen sợi xào và khoai tây lát xào.

Tổng cộng có chín món, món nào món nấy đều đầy đủ.

Làm nhiều năm đến vậy rồi nên tự nhiên cũng biết được lượng khẩu phần ăn của mọi người.

"Rượu sao đỏ nhị oa đầu." Anh họ cả cười tủm tỉm, lấy chai rượu ra.

Phong Ngọc Lan cũng lấy rượu sake mà bọn họ mua về ra, loại rượu này thích hợp cho nữ uống.

Bác cả Đường và bác gái cả lấy ra mấy cái chén, gắp mỗi món một ít, sau đó rót hai chén rượu đặt lên miếu thờ.

Sau đó, anh họ cả đặt vài đuôi củ cải lên miếu thờ.

Cha Đường mang đến một bó hương, trước tiên, người nhà bác cả Đường châm hương rồi lạy vài cái, sau đó cắm hương vào đuôi củ cải.

Sau đó là người nhà cha Đường, Phong Ngọc Lan đứng sánh đôi với Đường Minh Sơn, mỗi người cầm một cây hương, cùng cúi người rồi ngồi xổm xuống, cắm hương xong rồi thì đứng sang một bên.

Cuối cùng là nhà chú ba.

Mà đồ ăn được bác cả Đường mang tới cuối cùng lại được chia thành ba phần, một phần cho A Tráng, một phần cho Nguyên Khang, còn một phần cho chị dâu họ đang mang thai.

"Cho bọn nhỏ ăn để năm sau khỏe mạnh chóng lớn, không bệnh không tật."

Bác cả Đường cười híp mắt nói.

Chị dâu họ sờ bụng của mình, cũng cười gật đầu.

Đồ ăn hơi lạnh một chút nên cho thêm chút canh nóng vào để cho bọn nhỏ ăn cho nóng.

Mà hai chén rượu kia, một chén rượu đế, một chén sake. Rượu đế chia cho cánh đàn ông, sake chia cho cánh phụ nữ.

Ý nghĩa của việc dâng rượu là, nếu uống ly rượu đã được dâng thì người lớn cũng sẽ được tổ tiên che chở bình an.

"Ăn cơm ăn cơm thôi."

Sau khi bác cả Đường nói được hai câu thì chạy nhanh đi dọn cơm.

Ăn cơm phải ngồi bàn tròn lớn, mà cái bàn tròn lớn này cũng không hề bình thường. Nghe Đường Minh Sơn bảo thì cái bàn này là do bác cả Đường tự làm ra, dựa theo lượng người trong gia đình trong tương lai để làm, thế nên dù có nhiều người ngồi nhưng lại không hề thấy chật, thậm chí còn có thể ngồi thêm vài người nữa.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người ngồi hàn huyên ở phòng sưởi ấm nhà bác cả Đường vài giờ đồng hồ, Đường Minh Sơn đang ngồi chơi cờ ở bên cạnh, bọn nhỏ cầm kiếm gỗ anh đánh em, em đánh anh.

Sau khi Phong Ngọc Lan ăn hạt dưa và đậu phộng thì rất khô miệng, uống nhiều nước ấm cũng chẳng xi nhê.

Khoảng năm giờ thì đám người Đường Minh Sơn về nhà, bởi vì hôm qua làm rất nhiều đồ ăn tết nên buổi tối chỉ cần hâm lại là ăn được rồi, thế nên bọn họ cũng không cần phải vội vàng nhóm lửa, đến khoảng sáu giờ thì bắt đầu nấu cơm.

Dựa theo tập quán nhà nông thì đêm ba mươi là đón giao thừa.

Cũng có thể nói là trông coi bờ ruộng, ngụ ý là dù cho năm sắp đến có mưa lớn thế nào thì ruộng cũng sẽ không bị ngập úng, lương thực sẽ tăng thêm.

Phong Ngọc Lan trông đến hai giờ thì không chịu được nữa, Đường Minh Sơn cười, bảo cô về phòng ngủ đi.

Ban đêm Nguyên Khang ngủ với mẹ Đường nên khi hai người về phòng thì còn lăn qua lăn lại một chút mới ngủ.

Sáng sớm mùng một Tết, Nguyên Khang mặc áo khoác ấm mới, đội mũ thêu chữ phúc do Phong Ngọc Lan làm, nó cười tủm tỉm đi gõ cửa.

Đường Minh Sơn mở cửa ra, Nguyên Khang cười hì hì chạy vào.

"Mẹ ơi, chúc mừng năm mới ạ."

"Chúc mừng năm mới." Phong Ngọc Lan cười, lấy từ trong gối ra một bao lì xì đưa cho nó: "Đã qua năm mới rồi, mong con vui vẻ, bình an yên ấm."

"Cảm ơn mẹ."

Sau khi Nguyên Khang nhận lấy bao lì xì thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên quay sang Đường Minh Sơn: "Cha ơi, chúc mừng năm mới ạ."

Đường Minh Sơn lần mò trong túi nhỏ rồi cũng đưa một bao lì xì sang.

"Ngoan."

Nguyên Khang lạch bạch lạch bạch chạy đi.

Phong Ngọc Lan cũng không ngủ tiếp nữa mà đứng dậy mặc quần áo, chuẩn bị đóng cửa phòng ra ngoài với Đường Minh Sơn, ai ngờ Đường Minh Sơn lại lấy một bao lì xì to đưa cho cô.

"Cho em à?"

"Ừm."

Đường Minh Sơn bảo cô mở ra nhìn xem.

Phong Ngọc Lan mở ra thì thấy, giỏi thật đấy, sáu mươi sáu đồng!

"Anh tích góp từ khi nào thế?"

Đường Minh Sơn hôn lên mặt cô một cái: "Đăng một ít bài nên tích được đấy."

Phong Ngọc Lan cũng quay sang hôn anh: "Anh thấy thứ mà em chuẩn bị cho anh chưa?"

"Thấy rồi." Đường Minh Sơn lấy ra chiếc áo len trong ngăn tủ: "Dày thật, anh thích lắm."

Đây là áo len hai lớp, với cơ thể của Đường Minh Sơn thì khi ở trong phòng nếu mặc nó thì sẽ ấm áp lắm.

Hôm nay, cha Đường và mẹ Đường đều mặc áo len mà Phong Ngọc Lan đan, bên ngoài thì khoác thêm áo ấm, trên đầu đội mũ màu đen mà Đường Văn Tuệ đan.

Người xưa đã bảo màu này rất tốt, trấn áp được mấy thứ dơ bẩn.

Anh hai Đường và chị dâu Đường cũng tặng cho mỗi người bọn họ một chiếc quần bông.

"Đêm qua tuyết rơi cũng lớn đấy." Anh hai Đường nhìn ra ngoài sân: "Anh thấy tuyết ở trong sân không cần phải vội, chúng ta đi dọn tuyết ở trên mái nhà đi."

Đường Minh Sơn gật đầu: "Được."

Chương 111: Chương 111

Tuyết đọng trên mái nhà đọng lại càng ngày càng nhiều, sau đó dồn xuống theo rãnh ngói rồi rơi xuống dưới mái hiên, nhưng cũng có những chỗ đặc biệt cứ chất đống ở đó mãi, nếu không dọn dẹp, sẽ rất dễ xảy ra chuyện.

Từ khi tuyết rơi, cứ cách vài ngày bọn họ sẽ dọn tuyết đọng trên mái nhà một lần.

Đường Minh Sơn và anh hai Đường cùng lên mái nhà, Phong Ngọc Lan, Đường Văn Tuệ và Nguyên Khang đứng trong sân, vươn cổ nhìn lên, chỉ sợ bọn họ không cẩn thận bị trượt hay gì đó.

"Minh Sơn, bên phải anh có thứ gì đó, đừng giẫm lên."

Phong Ngọc Lan nhìn thấy bên phải Đường Minh Sơn có gì đó màu xanh biếc, liền cao giọng nói.

"Là lá trúc." Đường Minh Sơn trả lời, vươn tay ra, cho bọn họ nhìn thấy.

Phong Ngọc Lan thở phào nhẹ nhõm: "Chậm thôi."

"Anh biết rồi." Đường Minh Sơn đáp.

Trái với Đường Minh Sơn, anh hai Đường vững vàng hơn một chút, anh ấy thường ở nhà, làm việc đồng áng nhiều hơn Đường Minh Sơn, đương nhiên cũng lên mái nhà nhiều hơn Đường Minh Sơn, cho nên không cần quá lo lắng.

Sau khi toàn bộ tuyết đọng trên mái nhà được đẩy ra sân sau, liền bắt đầu quét dọn tuyết đọng.

Phong Ngọc Lan cũng đi theo giúp đỡ, toàn bộ tuyết đọng được quét đến một sườn núi nhỏ dưới con đường nhỏ ngoài sân, nhìn một đống thật dày, Nguyên Khang chỉ vào đó, nói: "Có thể đắp thật nhiều người tuyết."

"Đúng vậy, nhưng mà bị dính một ít bùn bẩn, đắp lên sẽ không đẹp."

Đường Văn Tuệ sợ nó muốn đi chơi, vì thế nói.

Nguyên Khang gật đầu, đúng lúc A Tráng chạy tới tìm nó đi chơi, vì thế Nguyên Khang liền theo A Tráng đến nhà mẹ đẻ bác cả.

"Không được nghịch nước và tuyết." Phong Ngọc Lan dặn dò.

"Vâng." Nguyên Khang gật đầu, rồi theo A Tráng trở về.

Buổi chiều, bọn anh hai Đường đến nhà cha vợ chúc tết, cho nên vừa ăn cơm trưa không lâu, mẹ Đường liền bắt đầu thu dọn đồ đạc để bọn họ mang về.

Trong vại nước lớn thả hơn mười con cá lớn, cha Đường bắt hai con lên, dùng lá dâu xuyên qua quai hàm rồi treo lên.

Mẹ Đường lấy thêm một miếng thịt khô, cầm một túi caramel, hai cân bột mì trắng.

Ngày lễ năm nay được coi là quan trọng.

Về phần nhà họ Phong, Phong Ngọc Lan không muốn tặng, trước đây mẹ Phong đã nói rất nhiều lần, không có việc gì thì đừng trở về, là vì sợ cô trở về phân chia tiền sính lễ.

Còn như lần đó gặp anh cả Phong, đối phương nói cái gì mà về nhà xem một chút, nghe qua là được.

Đường Minh Sơn cũng không phải là loại người sợ đàm tiếu, hơn nữa, lúc ấy Kiều Tư Vũ lan truyền lời đồn lớn như vậy anh cũng không thèm chú ý đến, càng đừng nói đến loại lời nói như bất hiếu không đến nhà cha vợ chúc tết này.

Vì vậy hai người yên tâm ở nhà.

Lúc Vương Kiến Quốc đưa Đình Đình tới, đám anh hai Đường vừa rời đi không bao lâu, còn nói gặp được đối phương ở cửa thôn.

Đình Đình trông gầy hơn, Phong Ngọc Lan hỏi mới biết cô bé bị bệnh một thời gian.

Phát sốt, a-mi-đan cũng sưng lên, không ăn được gì, mấy ngày nay mới có sức sống hơn, vừa nghe đến nhà bà ngoại chúc Tết thì nhất quyết đòi đi theo.

"Năm nay tuyết rơi nhiều, trẻ con không chú ý sẽ dễ bị cảm lạnh." Mẹ Đường ôm Đình Đình nói.

"Đúng vậy." Vương Kiến Quốc gật đầu: "Cũng là do nghịch ngợm, đắp người tuyết với mấy đứa nhỏ, mẹ nó nói bên ngoài sao lại im lặng như vậy, ra ngoài xem, tức giận đến mức không chịu được, gọi nó vào nhà thay quần áo, còn xách nó đến ngồi bên bếp lò một lúc lâu, kết quả buổi tối vẫn bị cảm lạnh."

"Đứa nhỏ này nếu đột nhiên im lặng, nhất định là đang làm chuyện gì đó." Cha Đường cười nói, trong lòng ông ôm Nguyên Khang.

Vương Kiến Quốc liên tục gật đầu, lại nói chị cả Đường mọi thứ đều ổn, bụng càng lúc càng lớn, vì để lúc cô ấy sinh không bị bất lợi, việc ăn uống đều được cha mẹ quản, như vậy lúc sinh sẽ dễ dàng hơn một chút.

Mẹ Đường và Phong Ngọc Lan đều hiểu đạo lý này, chỉ có Đường Minh Sơn và cha Đường sợ chị cả Đường bị đói.

Vương Kiến Quốc vội vàng nói: "Không phải bảo cô ấy không ăn, mà ăn ít một chút, nhưng nhất định là phải ăn no, không thể đói."

Lúc này, cả hai mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi Vương Kiến Quốc sưởi ấm xong, lại mang đồ đến nhà bác cả Đường và chú ba Đường chúc tết.

Mà không bao lâu sau, con gái nhà bác cả Đường và con gái nhà chú ba Đường cũng tới chúc tết.

Mãi cho đến buổi chiều ngày hôm sau, đám người Vương Kiến Quốc rời đi, sau khi bọn anh hai Đường trở về, cha Đường và mẹ Đường cũng chuẩn bị đến nhà cậu cả.

Còn bên cô ba thì để cho vợ chồng Phong Ngọc Lan đưa Nguyên Khang và Đường Văn Tuệ đi cùng.

Bọn anh hai Đường trông nhà.

Mọi người cùng ra ngoài, trên đường Đường Văn Tuệ rất vui vẻ: "Năm ngoái đều là mấy người chị dâu hai đến nhà cô ba, em theo cha mẹ đến nhà cậu cả, đối với chị dâu họ, em thật sự không cười nổi, năm nay lại không cần đi nữa."

"Không cần đi, hai ngày nữa chị ta sẽ tới chúc Tết."

Đường Minh Sơn cố ý nói.

Đường Văn Tuệ xị mặt ra: "Vậy em ở nhà cô ba thêm vài ngày nữa."

"Có chị ở đây, em sợ cái gì." Phong Ngọc Lan cười nói: "Chị ta nhắm vào chị nhiều hơn."

Thế là hai người trò chuyện suốt một đường, đi đến nhà cô ba.

Người nhà cô ba nhiệt tình lại có chừng mực, mấy người bọn họ chơi rất vui vẻ, nhưng đám người cha Đường lại không thoải mái như vậy.

Chỉ vì lần trước cha Đường nói chuyện chị dâu họ lấy tiền về nhà mẹ đẻ trước mặt đám người cậu cả, nên chị dâu họ vẫn còn ghi hận.

Mông còn chưa ngồi nóng, đã nghe đầy tai những lời âm dương quái khí, dứt khoát không nói đến việc ở lại một đêm, đặt đồ đạc xuống, ngồi một lúc, vợ chồng hai người liền rời khỏi nhà cậu cả.

Anh cả họ ở nhà cãi nhau với chị dâu họ, cậu cả và mợ cả đuổi theo kéo họ lại xin lỗi.

"Anh cả, chị dâu cả." Mẹ Đường lại từ chối lời mời ở lại của họ một lần nữa: "Bọn em không ở lại cũng không phải hoàn toàn vì nó, trong nhà còn có việc, đợi lần sau rảnh rỗi bọn em lại tới."

"Đúng vậy."

Cha Đường gật đầu phụ họa theo lời bà.

Thật ra lời này là đang cho mọi người một chút thể diện, ngoài mặt không thể gây khó dễ quá nhiều.

Trong lòng mợ cả vô cùng khó chịu, kéo tay mẹ Đường, không chịu buông ra, hốc mắt cũng đỏ theo: "Em dâu, năm mới lại thành ra như vậy, thật sự là…"

Bọn họ già rồi, càng ngày càng trở nên ít hữu ích hơn, quyền lên tiếng ở trong nhà cũng ít đi.

"Chị dâu cả, năm mới không được khóc." Mẹ Đường an ủi bà ấy vài câu rồi cùng cha Đường rời đi.

Cậu cả đứng ở ngã ba đường, nhìn bọn họ cầm ô đội gió tuyết rời đi, đôi mắt chua xót không chịu được.

Mợ cả còn đánh ông ấy vài cái, khóc nức nở nói: "Nhìn xem! Nhìn xem! Đây chính là hậu quả của việc ông bắt tôi đưa tiền cho nó quản! Bây giờ chúng ta có nói cái gì cũng không có tác dụng, đây là em gái của ông đấy!"

Lúc này anh cả họ cõng cái gùi trên lưng đến, vừa thấy bọn họ như vậy liền biết không thể giữ cô và chú lại, anh ấy hung hăng lau mặt: "Bây giờ con đuổi theo, về nhà cùng cô, coi như là chúc tết."

Trong cái gùi này vốn là quà mừng năm mới và quà đáp lễ cho đám người cha Đường.

"Cho dù ở nhà cô ấy có làm loạn như thế nào, hai người cũng đừng để ý đến, tối con sẽ về."

Nói xong liền nhanh chóng đuổi theo đường đám người cha Đường rời đi.

"Phải xin lỗi cô con cho tốt đó, có biết chưa?"

Cậu cả hô.

"Con biết rồi, hai người mau trở về đi."

Vợ chồng anh hai Đường đang ở nhà nướng khoai lang, vui vẻ nói chuyện, không ngờ đám người mẹ Đường đã về.

Phía sau còn có anh cả họ đi theo.

"Sao, sao lại về lúc này?"

Chị dâu hai Đường là một người thẳng tính, thấy trời sắp tối, hơn nữa cha mẹ chồng cũng có chút mệt mỏi, anh cả họ còn đi theo đến đây, vừa nhìn đã biết không hợp lý.

"Không có gì." Mẹ Đường chuẩn bị vào nhà thay quần áo, trên đường gió tuyết đột nhiên lớn, trên người bị tuyết bay làm ướt một

chút: "Nấu một con cá, hấp thêm hương điều, mẹ thay quần áo rồi sẽ đến giúp.

Anh hai Đường cũng bảo anh cả họ thay quần áo của mình, hai anh em ngồi bên đống lửa nói chuyện.

Anh cả họ đã nói toàn bộ đầu đuôi câu chuyện.

Anh hai Đường nghe vậy nhíu mày.

"… Là anh đã khiến cho cô chú bị tủi thân." Anh cả họ giận dữ nói: "Là anh không quản tốt trong nhà."

Cho dù anh hai Đường có ngốc đến đâu thì cũng biết lời này không dễ đáp, người ta là vợ chồng, anh ấy còn có thể mắng vợ đối phương sao?

Đúng lúc cha Đường thay xong quần áo đi ra, bảo anh hai Đường đi giúp g.i.ế.c cá, ông nói chuyện với anh cả họ.

Khi bọn Phong Ngọc Lan về nhà vào chiều hôm sau, đã nghe chị dâu hai Đường vô cùng kích động nói đến chuyện xảy ra ngày hôm qua.

"Thật quá đáng! Chị ta nghĩ chị ta là ai mà lại ức h.i.ế.p người khác như vậy! Gió tuyết lớn như vậy, cha mẹ chỉ uống một ngụm nước sôi để nguội, sau đó liền về nhà, tức c.h.ế.t mà!"

Vợ chồng Đường Minh Sơn nghe vậy, nhíu mày.

Chương 112: Chương 112

“Hôm qua sau khi anh họ ăn cơm tối xong, cũng rời đi, không ngăn được, anh ấy nói không yên tâm trong nhà.” Anh hai Đường tìm xe bò, đưa người về nhà.

“May mà mấy cây trúc bị đổ trên đường đều đã được dọn sạch sẽ, nếu không thật sự phải đi bộ trở về.”

“Nói như vậy, năm nay bọn họ sẽ không đến chúc tết sao?”

Đường Văn Tuệ im lặng một lúc rồi hỏi.

“Đúng vậy, quà mừng năm mới đã tặng tới rồi.” Cha Đường gật đầu: “Được rồi, sau này đừng nhắc đến chuyện này nữa, đi cũng là chúng ta tự mình đi, lúc ấy trong lòng đầy lửa giận, chỉ thấy trong nhà mình thoải mái, nhưng thật ra đã làm cậu cả và mợ cả của các con xấu hổ.”

“Cha.” Đường Văn Tuệ giậm chân: “Đừng nói như vậy.”

“Được rồi, được rồi.” Mẹ Đường kéo tay cô ấy ngồi xuống: “Mau dọn dẹp đi, buổi tối bọn Nam Tuyền đến đây chúc Tết.”

Lúc Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn trở về phòng thay quần áo, Đường Minh Sơn nói: “Lần này có thể anh họ sẽ ly hôn.”

“Lúc trước không phải nói có nhiều con như vậy, sẽ không ly hôn sao?”

Phong Ngọc Lan nói.

“Nếu như chỉ đắc tội với mỗi nhà chúng ta, anh họ còn có thể cho cơ hội, nếu hai dì cũng bị đắc tội thì sao?”

Đúng là bị anh nói trúng, lúc anh cả họ đuổi theo đám người cha Đường trở về, hai dì đã đưa người nhà đến nhà cậu cả chúc tết, kết quả đúng lúc thấy chị dâu họ đang náo loạn ở nhà, thấy anh trai cả, chị dâu cả bị cô ta không ngừng xô đẩy, đương nhiên họ không thể nhịn.

Kết quả bị chị dâu họ mắng cùng thì chưa nói, đúng lúc bọn họ đang đứng ở cửa chính, chị dâu họ kích động, đẩy dì ba ngã từ dưới mái hiên nhà chính xuống sân, trực tiếp ngã bị thương ở chân.

Sau khi anh cả họ trở về mới biết được đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, không để ý đến tiếng khóc của bọn trẻ, trực tiếp thu thập đồ đạc của cô ta, kéo chị dâu họ ngồi lên xe bò đi về nhà mẹ đẻ cô ta, sau đó mình lại ngồi xe bò trở về nhà.

Đây là mấy ngày sau, thím ba Đường đi chợ gặp dì tư đến trạm y tế thăm dì ba, mới biết được.

Sau khi trở về, nhanh chóng nói với bọn họ.

“Bên kia cũng đuổi người về, nhưng thằng cả không mở cửa, bọn trẻ cũng đã được trấn an, không quan tâm mẹ bọn nó khóc lóc ở bên ngoài như thế nào, cũng không lên tiếng, lần này thím thấy sợ là thằng cả muốn làm thật.”

Thím ba Đường ngồi đối diện Phong Ngọc Lan, vừa ăn khoai lang Nguyên Khang nướng cho bà ấy, vừa nhẹ giọng nói.

Chị dâu họ vừa tới thăm cũng nghe thấy chuyện này, tay chị ấy đặt trên bụng nhẹ nhàng vỗ về, nghe vậy thì nhíu mày.

“Nói đến cô ta thì phải nói đến việc lanh mồm lanh miệng, nhiều năm rồi cậu của mấy đứa cũng sinh nhiều con nữa, nhà có đất nên cũng không thiếu việc...”

Mẹ Đường còn chưa nói xong thì đã bị Đường Văn Tuệ ngắt lời.

“Mẹ, mẹ nói không sai, con cũng biết chị ta có nỗi khổ, nhưng đây đâu phải lý do để cô ta mắng cậu mợ với đẩy dì chứ!”

Đường Văn Tuệ cực kì bất mãn với chị dâu họ.

Cậu mợ còn có mấy người khác không hề có gì bất mãn với người con dâu này, nhưng sau khi đối xử như thế lại nhận lại được gì chứ?

Thím ba Đường uống một ngụm nước ấm, rồi an ủi Đường Văn Tuệ.

“Mẹ cháu với thím đều là người từng trải, cũng biết cuộc sống của người phụ nữ này không dễ dàng, hiện tại còn có sáu đứa con nhỏ, cháu thử nghĩ xem nếu rời khỏi đây, đứa lớn nhất cũng chính là anh họ cháu, nó có thể tìm được người tình nguyện sống cùng nó không?”

“Cậu mợ cháu cũng nghĩ như vậy, muốn chấn chỉnh cái nhà này lại một chút, nhưng cuối cùng không thể không tan vỡ.”

Ở thời đại này có cực kỳ ít chuyện ly hôn như của Đường Minh Sơn.

“Nếu cô ta không thay đổi được thì cái nhà kia còn ý nghĩa gì không?”

Đường Văn Tuệ ôm cánh tay Phong Ngọc Lan, nói thầm.

“Cô ta có thể hoành hành như vậy, một là do cậu mợ của cháu bao che nhiều năm, hai là do cô ta quản tiền, muốn cô ta sửa đổi không phải quá dễ à? Thu tiền lại là được.”

Thím ba Đường nói.

Phong Ngọc Lan nhéo tay Đường Văn Tuệ, lẳng lặng nghe họ nói những kết quả có thể xảy ra.

Mấy người đàn ông đều đang nghe, mặc dù cảm thấy chị dâu họ làm vậy không đúng, cũng muốn nói bọn họ ly hôn nhưng lại không nói nên lời.

Dù gì cũng là một gia đình, còn có nhiều con như vậy mà.

Mẹ Đường và cha Đường còn lên trạm y tế thăm dì ba, dì ba vừa thấy bọn họ đã vội nói: "Hai người mới ngồi có tí đã đi rồi sao?"

Mẹ Đường gật đầu, ngồi bên cạnh dì ba, nhìn chân bà ấy: "Sao lại nghiêm trọng thế?"

"Đúng là xui xẻo, phía dưới phần tuyết đọng kia có mấy cục đá nhỏ." Dì ba vẫy vẫy tay nói ngắn gọn: "Chuyện này là do em quá tức giận, nhưng vừa nghe tới chuyện con cả muốn ly hôn, này trong lòng em lại khó chịu, không thể ly hôn được!"

Chú ba ở bên cạnh cũng gật đầu liên tục.

"Nói rõ chuyện này là được, dù gì ly hôn cũng là chuyện không tốt, mất mặt lắm."

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng cùng đi lên trên trấn, nhưng bọn họ qua bên Cung tiêu xã để mua tí đồ trước rồi mới đến trạm y tế, vừa đến phòng bệnh đã nghe thấy bên trong đang nói chuyện gia đình của anh cả họ.

"Sao lại mua nhiều đồ thế, đừng lãng phí tiền, hai con không muốn sống nữa à!"

Mặt dì ba đầy đau lòng nói.

"Dì dưỡng thương cho tốt đi ạ." Đường Minh Sơn đặt đồ vào trong ngăn tủ: "Chuyện của anh họ bên kia để anh ấy tự xử lý đi, chúng ta

đừng nên xen vào."

“Đúng thế đấy, chắc là chị dâu cảm thấy chúng ta quản chuyện của bọn họ quá nhiều, chồng chị hai cũng nói con bé cầm tiền về nhà mẹ đẻ ngay trước mặt mọi người, kiểu gì con bé cũng thấy oán trách thôi. Còn dì thì lại thường xuyên bảo không thể cứ bao che như vậy trước mặt chị dâu, hôm đó dì cũng có nói vài lời không dễ nghe nữa…”

Dì ba lại thở dài.

Lúc này Phong Ngọc Lan không thể xen vào, cô lẳng lặng ngồi cùng với mẹ Đường, nghe một chút rồi rời đi cùng bọn họ.

Ra khỏi trạm y tế, mọi người bắt gặp cậu cả mang theo quà đến.

Ông ấy lại già đi không ít.

Cha Đường và mẹ Đường nói chuyện với ông ấy một lúc, Phong Ngọc Lan với Đường Minh Sơn cũng qua chào hỏi ông ấy.

Đợi cậu cả đi vào, Phong Ngọc Lan và mọi người mới thật sự về nhà.

Lúc họ vừa tới chỗ của đội sản xuất thì nghe thấy có người báo chị dâu họ vừa đến nhà họ khóc lóc.

Lúc này còn đang quỳ trước cửa nhà họ khóc lóc.

“Lại đang làm cái gì nữa không biết!”

Mẹ Đường tức giận đến mức không chịu được, kéo cha Đường nhanh chóng chạy về nhà.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn theo sát phía sau.

“Em đoán là anh họ không chịu tha thứ cho cô ta, nên cô ta mới đến chỗ chúng ta xin lỗi.” Phong Ngọc Lan nói.

"Khả năng cao là vậy, không qua chỗ dì ba bên kia là bởi vì mồm miệng dì ba rất ghê gớm, hơn nữa cô ta cũng làm dì bị thương, nếu muốn xin được tha thứ thì qua bên chỗ cha mẹ là nhanh nhất."

Đường Minh Sơn gật đầu.

Cha Đường nghe thấy vậy quay đầu: "Con nói câu này lại làm cha nhận ra một chuyện, Minh Sơn, con tìm xe bò đến nhà anh cả, đưa nó đến đây."

"Dạ."

Vì thế, Đường Minh Sơn xoay người đến nhà đội trưởng mượn xe bò, Phong Ngọc Lan đi theo họ về nhà.

Mới vừa đến ngã rẽ đã nghe chị dâu họ kia đang khóc như khóc tang, dường như đang xin họ tha thứ cho mình, nếu không cô ta sẽ bị ly hôn, mấy đứa nhỏ sẽ không còn mẹ gì gì đó.

Lúc này đám người của bác cả Đường cũng có mặt, trong đó cũng rất nhiều người đến vây quanh cổng nhà Phong Ngọc Lan hóng hớt.

Chị dâu hai Đường tức giận đến run rẩy: "Sao lại cô không biết xấu hổ mà tới nhà chúng tôi nói những lời này thế hả? Có phải cô muốn tôi nói cho mọi người biết cô đã đối xử với cha mẹ tôi như nào không! Cô đã đối xử với dì ba như nào không!"

Chị dâu họ tiếp tục quỳ không nói lời nào, liên tục lau nước mắt.

"Chừa mặt mũi cho cô ta làm gì! Có nói thế nào cô ta cũng không chịu nghe, vậy thì chúng ta cũng không sợ vì chuyện trong nhà mà xấu mặt nữa!"

Cha Đường lớn tiếng nói.

Vừa thấy bọn họ đã trở lại, bác cả Đường đã nhanh chóng chạy đến nói: "Chuyện này thật là… Vừa đến đã quỳ ở đây rồi, kéo kiểu gì

cũng không chịu đứng dậy!”

“Còn nói nếu chúng ta không tha cho cô ta, cô ta sẽ quỳ đây luôn không thèm dậy nữa.” Anh hai Đường trợn mắt khinh thường.

“Cháu không đứng dậy được à?”

Cha Đường lạnh mặt đến trước mặt chị dâu họ hỏi.

Chị dâu họ nức nở nói: “Chỉ cần, chỉ cần cô và chú, còn có chồng và cha mẹ chồng cháu tha thứ cho cháu thì cháu sẽ đứng, nếu không cháu sẽ c.h.ế.t cóng ở chỗ này!”

Phong Ngọc Lan cảm thấy lời này có gì đấy quen tai, Đường Văn Tuệ ở bên cạnh nói thầm: “Năm đó, Kiều Tư Vũ cũng nói y chang vậy, cái gì mà không cho cô ta vào cửa, cô ta sẽ tự c.ắ.t c.ổ mình bằng d.a.o chẻ củi.”

Bảo sao lại quen tai như vậy, Phong Ngọc Lan lại nhìn Nguyên Khang, phát hiện không thấy ai, cô hỏi Đường Văn Tuệ, Đường Văn Tuệ chỉ chỉ nhà bác cả: “A Tráng với Nguyên Khang đều đi theo chị dâu rồi, chúng em không để bọn họ ra làm bẩn mắt đâu.”

Người xưa có câu, việc xấu trong nhà không nên để người ngoài biết.

Cho nên chị dâu họ mới ra chiêu như vậy, dù cho chị dâu hai Đường có ngay thẳng cỡ nào thì cũng không nói chuyện này ra ngoài, mà sẽ khuyên nhủ cô ta vào nhà bình tĩnh nói chuyện.

Nhưng không nghĩ tới người này không ăn mềm cũng không ăn cứng, tự nhiên cơn tức chị dâu hai Đường đã kìm nén từ lâu cũng bốc lên.

Lại nghe cha Đường nói như vậy, còn có lời nói từ chối đứng dậy của chị dâu họ, vì thế chị dâu hai Đường lớn tiếng nói toàn bộ chuyện diễn ra ngày hôm nọ ra.

Chương 113: Chương 113

Những người nghe được đều sửng sốt, tiếng bàn tán cũng dần lớn hơn, chị dâu họ thấy mình rơi vào thế bất lợi nên lập tức giả bộ bất tỉnh, cô ta được mẹ Đường bảo Đường Văn Tuệ và Phong Ngọc Lan kéo vào phòng.

"Mẹ, cha biết làm thế nào mà, mẹ đừng nhọc lòng nữa."

Biết mẹ Đường dễ mềm lòng, Đường Văn Tuệ chặn lại nói.

"Đúng vậy, cô ta làm thế là để ép chúng ta tha thứ." Phong Ngọc Lan rót cho mẹ Đường một ly nước ấm bằng cốc tráng men: "Nếu chúng ta thật sự đồng ý, nhà cậu cả phải làm sao bây giờ?"

"Nhưng mà lỡ nhà bọn họ có kế hoạch khác, nhưng lại bị chúng ta quấy rầy thì sao?"

Đường Văn Tuệ liên tục gật đầu.

Vừa nghe thấy người ở bên ngoài ngất xỉu, mẹ Đường duỗi dài cổ ra bên ngoài nhìn, kết quả chỉ nhìn thấy anh hai Đường trở về.

Người đến hóng chuyện cũng đi rồi.

"Người đâu rồi?"

Mẹ Đường hỏi.

Anh hai Đường cười nhạt: "Đội trưởng đến, đưa đến nhà đội trưởng rồi."

“Không phải là ngất xỉu rồi sao?”

“Giả vờ thôi, con thấy mí mắt cô ta còn động đậy đấy.” Không thì cô ta đã nằm trong nhà họ rồi, kết quả lại là giả vờ, anh hai Đường cũng không quen cô ta.

Cha Đường cũng nghi ngờ, cho nên khi đội trưởng đưa ra yêu cầu đưa về nhà ông ấy trước, ông đã gật đầu.

Anh cả họ cũng không nghĩ tới cô ta sẽ làm ra việc này, lúc đi theo Đường Minh Sơn đến bên này, anh ấy còn cực kì tức giận.

“Sao cô ta lại cố chấp đến vậy thế!”

Biết được người đang ở nhà đội trưởng, Đường Minh Sơn đánh xe bò đến nhà đội trưởng, anh cả họ kéo cô ta dậy: “Cô nhận sai như này sao? Tôi thấy không thể tiếp tục sống thế này nữa, đi, chúng ta đến công xã làm đơn xin ly hôn!”

Chị dâu họ còn đang bất chấp giả vờ ngất xỉu, nghe thấy vậy nào chịu đi theo, ôm cửa nhà đội trưởng không muốn đi, kêu trời khóc đất, đến cả cha Đường và anh hai Đường đến xem cũng phải nhăn mày, cả nhà đội trưởng cũng ra khuyên anh cả họ.

Khi Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ đến đây, anh cả họ đã đi rồi, đôi mắt chị dâu họ thẫn thờ nằm liệt trên mặt đất.

Đường Minh Sơn thấy các cô đến, đi đến.

“Sao lại thế này?”

Phong Ngọc Lan thấp giọng hỏi.

“Cãi nhau một trận, anh họ nói muốn đi ly hôn, chị dâu không muốn đi, anh họ bảo để ảnh mời người trên công xã xuống.”

“Thật à?”

Đường Văn Tuệ kinh ngạc nói.

“Mượn xe bò đi, chốc nữa là bên này không yên tĩnh nổi đâu.” Đường Minh Sơn sờ sờ tay Phong Ngọc Lan, phát hiện có hơi lạnh: “Sao không đeo găng tay?”

“Không lạnh.” Phong Ngọc Lan lắc đầu, thấy anh hai Đường và cha Đường đang nói chuyện với đội trưởng: “Thật sự muốn mời người trên công xã đến à, vậy là muốn ly hôn thật hả?”

“Không đâu, bọn họ sẽ khuyên, đến lúc đó xem hai bên nghĩ như thế nào, phải thật sự không khuyên giải nổi thì mới được đóng dấu.”

Đường Minh Sơn lắc đầu.

Như lời anh nói, anh cả họ đưa người trên công xã xuống, chị dâu họ hoảng hốt, lúc này cô ta khóc thật, lôi kéo anh cả họ không buông tay, nhất quyết không chịu ấn dấu vân tay ly hôn.

Người trên công xã đỡ cô ta ngồi dậy, bảo anh cả họ đi theo bọn họ vào nhà, hai người cùng ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Anh cả họ kể một lượt tình hình trong nhà mấy năm nay, sau khi tự phê bình chính mình, anh ấy lại phê bình cá nhân chị dâu họ.

Sau khi người trên công xã nghe xong thì nhếch miệng, nhìn về phía chị dâu họ còn đang ngồi khóc, nhìn thế nào cũng không giống người có tính như anh cả họ nói.

Thật ra chị dâu họ cũng là người thành thật, không phản bác cái nào, chỉ là liên tục nói sẽ sửa đổi, sẽ hiếu thuận với cha mẹ, cũng sẽ không bàn bạc việc vay tiền lung tung.

Đường Minh Sơn ngồi trong phòng con trai đội trưởng, lúc này cũng nghe được cuộc trò chuyện ở cách vách.

Nghe chị dâu họ đảm bảo sẽ không thế nữa nhiều lần, anh không nói lời nào, Đường Văn Tuệ mím môi, nhìn về phía Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan vươn tay thuận thế vuốt nhẹ b.í.m tóc đen của cô: "Nghe thêm một lúc nữa đi."

Mãi cho đến khi anh cả họ nhờ người trên công xã viết vài dòng "gia quy", rồi nhờ chị dâu họ đóng dấu tay làm bằng chứng anh cả họ mới tỏ vẻ tạm thời không ly hôn.

Trên gia quy có một dòng là cô ta không được quản tiền, đây coi như đang nắm được điểm yếu của chị dâu họ, không có "quyền quản lý tài chính" thì quyền được lên tiếng ở nhà bọn họ sẽ ít đi, giống như cậu cả nhà bọn họ vậy, sau khi giao tiền ra thì bọn họ sẽ không cần phải chịu đựng đứa con dâu này nữa.

Tiếp theo, anh cả họ đưa chị dâu họ đến trước mặt cha Đường xin lỗi lần nữa.

Sau đó lại đưa cô ta về nhà.

"Thật sự sẽ sửa đổi hả?"

Sau khi Đường Văn Tuệ về đến nhà, cô ấy vẫn thấy chưa chắc chắn lắm.

"Không quản tiền nữa, có lẽ là sẽ thay đổi đấy, nếu không cái nhà kia thật sự sẽ tan nát." Chị dâu hai Đường nói.

Phong Ngọc Lan cũng gật đầu: "Vừa rồi nghe cô ta khóc như vậy, hẳn là cũng có chút hối hận."

"Đúng thế." Đường Văn Tuệ gật đầu: "Lúc khóc ở cửa nhà của chúng ta hoàn toàn không giống bên kia, đặc biệt là khi anh họ lấy đơn ly

hôn xin công xã bên kia để viết, em nghe thấy tiếng khóc cô ta mà tay nổi cả da gà.”

Đó là loại tiếng khóc mang theo chút tuyệt vọng.

“Đây là đương nhiên.” Mẹ Đường thở dài rồi nói: "Nếu thật muốn ly hôn, về sau chị dâu họ các con cũng sẽ tái giá, lúc sinh em út, thân thể của nó bị tổn thương không ít, lần này mà sinh, vậy không phải muốn mất nửa cái mạng?

“Hơn nữa anh họ các con, cuộc sống gia đình trôi qua không êm đềm, nó cũng có trách nhiệm, không thể toàn trách chị dâu họ các con…”

Rốt cuộc là người từng trải, nghĩ càng rộng hơn chút, đám Phong Ngọc Lan nghe thấy thì đều im lặng.

Chị dâu hai Đường mím môi, chôn mấy củ khoai đỏ vào đống lửa: "Đúng vậy đúng vậy, chỉ hy vọng bọn họ thật sự có thể ở chung cho tốt, nuôi sáu đứa trẻ con.”

Cha mẹ chồng lại không làm khó người khác, chỉ cần cuộc sống của chính mình không quá ầm ĩ, kiểu gì cũng sẽ ở được.

Buổi tối, Phong Ngọc Lan tắm rửa.

Đường Minh Sơn đem nước ấm vào trong phòng nhỏ xong, liền đứng ở bên ngoài, cách một cánh cửa nhẹ giọng nói chuyện cùng Phong Ngọc Lan.

Mắt thấy cũng sắp mùng tám, còn một tuần nữa là Đường Minh Sơn cần đến nhà máy sản xuất làm việc, cho nên thương lượng sống sao trong mấy ngày nay.

Thím ba đã đi, dì ba bởi vì bị thương nên có thăm đối phương ở trạm y tế, dì tư thì Đường Văn Tuệ đã đến chúc tết với chị dâu hai Đường.

"Đến chỗ chị cả nhìn xem?”

“Cũng được, chúng ta đi cùng với mẹ.”

"Được.”

Mùa đông tắm thì cũng phải có nghị lực, Phong Ngọc Lan mặc quần áo xong đi ra đã bị Đường Minh Sơn nhanh chóng bế lên, sau đó trở lại phòng, nhét vào trong ổ chăn.

Tóc là gội buổi sáng, cho nên nằm ổ chăn rồi cũng khá ấm áp.

Đường Minh Sơn đóng cửa lại ra ngoài đi múc nước tắm rửa, chờ khi anh trở về liền thấy Nguyên Khang cũng trong đó, đang nghe Phong Ngọc Lan kể chuyện xưa cho nó.

"Con qua chỗ cô nhỏ ngủ nhanh.”

Nguyên Khang vùi ở trong lòng n.g.ự.c Phong Ngọc Lan không nói lời nào, tay nhỏ nắm chặt lấy quần áo Phong Ngọc Lan.

"Được rồi, đã lâu rồi con chưa ngủ cùng chúng ta.” Phong Ngọc Lan khẽ vỗ về phía sau lưng Nguyên Khang, nói với Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn hừ nhẹ một tiếng: "Đã lớn tướng như vậy, theo lý hẳn là ngủ một mình một giường.”

"Con mới hơn ba tuổi thôi.” Môi Phong Ngọc Lan vừa kéo.

"Vậy cũng không nhỏ.” Đường Minh Sơn nói thầm một câu, rồi theo đó nằm xuống.

Nguyên Khang thấy cha không bắt mình đi ra ngoài, nhếch khóe miệng lên, ngẩng đầu nhìn Phong Ngọc Lan, ý bảo cô tiếp tục.

Phong Ngọc Lan nén cười, nhẹ giọng tiếp tục kể, Đường Minh Sơn cũng lẳng lặng nghe, chờ đến khi xong, Nguyên Khang đã ngủ rồi.

“Anh làm gì đấy?”

Thấy Đường Minh Sơn xuống giường mở cửa ra rồi vòng ngược trở lại, Phong Ngọc Lan thấp giọng hỏi.

“Bế nó qua phòng cha mẹ ngủ.”

Nói xong, liền bế Nguyên Khang lên, sau đó bước nhanh hướng phòng cha Đường.

"Quần áo anh cũng chưa lấy qua kìa!”

Phong Ngọc Lan thấp giọng kêu.

“Chờ lát nữa qua lấy.” Đường Minh Sơn đưa đứa trẻ qua, lại cầm quần áo và giày đến.

Khi trở về liền khoá cửa, thổi tắt đèn dầu, sau đó liền ôm chặt Phong Ngọc Lan, dụi đầu vào cần cổ mềm mại thơm ngát của cô…

Hôm sau, khi Nguyên Khang tỉnh lại, đối mặt với nụ cười của cha Đường, còn có chút không lấy lại tinh thần: “Cha và mẹ đâu ạ?”

“Giờ vẫn còn còn sớm lắm.” Cha Đường sờ sờ đầu nhỏ của nó: “Sau khi cháu ngủ luôn gọi ông bà, cho nên liền bế cháu qua đây ngủ.”

Nguyên Khang mím môi: "Cha bế cháu qua đây đúng không ạ?”

Cha Đường bị biểu tình nó chọc cười: “Sao cháu nói như vậy?”

"Cha còn mang thù." Nguyên Khang nhẹ giọng nói một tiếng, ở trong chăn đổi tư thế: “Còn cướp mẹ với cháu.”

Cha Đường cười ha ha, vươn bàn tay to nhẹ nhàng xoa xoa đầu nhỏ của Nguyên Khang.

“Đứa nhỏ này…”

Khi Phong Ngọc Lan rời giường, lại có chút không dám đối diện với ánh mắt Nguyên Khang, nhưng Nguyên Khang vẫn cười tủm tỉm lại đây nắm tay cô.

Trái ngược, Đường Minh Sơn rất bình tĩnh, tựa như "việc" tối hôm qua bế người đi không phải anh vậy.

“Nguyên Khang, hôm nay mẹ làm bánh bí đỏ cho con nhé.”

"Bánh bí đỏ ạ?”

Nguyên Khang kích động nói.

“Đúng vậy.” Phong Ngọc Lan gật đầu.

Nguyên Khang nhảy nhót hô: "Được ạ được ạ! Ăn bánh bí đỏ!”

Vì thế, ăn cơm sáng xong khoảng mười giờ, Phong Ngọc Lan, Đường Minh Sơn và Đường Văn Tuệ bận bịu trong nhà bếp.

Trong nhà còn mười mấy cân bí đỏ, cái nhỏ nhất cũng phải sáu, bảy cân, móc ruột bí đỏ ra, nếu mà to thì cạo rửa sạch sẽ, rải ở mẹt trúc, chờ khô nước xào qua một chút, cái nhỏ thì ăn.

Chương 114: Chương 114

Đường Minh Sơn nhìn ruột bí, cảm thấy cũng không tệ lắm, cho nên liền móc ra đặt ở bồn sứ, tiếp theo cắt bí đỏ thành từng khối từng khối rửa sạch sẽ đặt một bên.

Làm bánh bí đỏ, chỉ cần bí đỏ, gạo nếp và đường là được.

Đường Minh Sơn làm việc của mình xong đã bị các cô đuổi ra ngoài, Nguyên Khang cười tủm tỉm mà từ bên cạnh Đường Minh Sơn chạy vào nhà bếp, rất nhanh trong nhà bếp liền truyền đến tiếng cười của Nguyên Khang.

Đi vào phòng sưởi, Đường Minh Sơn thấy anh hai Đường và chị dâu hai Đường đang chơi cờ, mà còn lại mẹ Đường là đang thương lượng chuyện ngày mai đến nhà chị cả Đường.

"Mẹ đi cùng Minh Sơn và Ngọc Lan, mấy cha con trông nhà, trong nhà còn có ba con cá cần ăn nhanh, không là thiu đấy."

Mẹ Đường dặn dò cha Đường.

"Biết rồi, chuyện trong nhà này bà đừng lo, thăm con gái lớn lâu một chút, hỏi xem có gì cần chúng ta hỗ trợ."

Thấy mấy tháng nữa là sinh, trong lòng cha Đường cũng nhớ thương lắm.

Bánh bí đỏ làm xong sau, Nguyên Khang đi gọi A Tráng qua tới cùng nhau ăn, còn tặng mấy cái cho chị cả Đường, nói là cho em bé trong bụng ăn.

Kết quả chị cả Đường ăn xong không bao lâu liền muốn sinh.

Mẹ Đường để Đường Văn Tuệ trông hai đứa nhỏ, tiếp theo liền mang theo Phong Ngọc Lan qua hỗ trợ.

Tuy chuyện trong phòng Phong Ngọc Lan không giúp được cái gì, nhưng đun nước vẫn được, biết được chị cả Đường muốn ăn gì đó, còn nhanh nhẹn làm cho đối phương một chén mì.

Trong sân, anh họ cả Đường đi tới đi lui rất sốt ruột.

Không nói anh ấy, những người khác cũng nôn nóng chờ đợi, suy cho cùng, nếu tính ngày thì hẳn là tháng sau, bỗng nhiên lại sinh sớm.

Trong nhà cũng có chuẩn bị vài thứ, nhưng bác cả bọn họ chuẩn bị đưa bệnh viện sinh.

Cũng may trong nhà, thím, bác và mẹ đều có kinh nghiệm, ba giờ chiều, đứa trẻ được sinh ra, là bé gái.

Bác cả Đường vui đến nở hoa, ông ấy đang muốn có một cô cháu gái, bác cả gái cùng mẹ Đường các bà dọn dẹp nhà sạch sẽ, chăn đệm dính máu, thay đổi hết toàn bộ, đứa nhỏ được bao bọc yên ổn đặt ở bên cạnh chị cả.

Nhìn tinh thần cô ấy không tồi, trên mặt còn có chút mồ hôi mỏng: “Tay chân đều ổn chứ?”

"Ổn hết.” Mẹ Đường hớn hở gật đầu.

"Nhóc con rất có sức lực, tiếng khóc cũng vang, con cũng nghe thấy chứ.”

"Vâng nghe thấy được ạ.” Chị cả Đường nghe vậy liền cười, chỉ cần đứa trẻ khỏe mạnh là tốt hơn bất cứ thứ gì.

Thím ba Đường đem nước ấm từ cửa vào, sau đó cùng bác cả gái giúp chị Đường lau thân mình, bởi vì mới vừa sinh con nên sẽ còn thải ra một ít đồ, vậy nên dùng quần bông đã chuẩn bị từ trước mặc vào cho cô ấy.

Thật ra giống như là quần nhung, chẳng qua là làm bằng vải bông.

Chờ đến khi thu xếp xong xuôi đâu vào đấy, mẹ Đường buông màn xuống, che trước mặt chị cả, tiếp theo bác cả gái mở cửa thông khí vài phút, lúc này mới đóng lại.

Trong phòng, mùi m.á.u tươi dần tản đi.

Anh họ cả vô cùng lo lắng tiến vào, đám người mẹ Đường đi ra ngoài, để cho họ trò chuyện.

Lúc này, Phong Ngọc Lan cũng bận rộn xong, liền ngồi cùng chị dâu hai sưởi ấm ở phòng sưởi nhà bác cả.

Mấy thanh niên trẻ như Đường Minh Sơn, lúc này cầm kẹo mừng phát khắp nơi trong đội, đây cũng là lệ xưa của làng, trong nhà thêm trẻ con cũng giống như kết hôn, phát kẹo mừng cho mọi người, nhân tiện nói trong nhà thêm ai.

Không bao lâu sau, nhà bác cả lại không ít người tới nữa, đều là sau khi nhận kẹo mừng, mang theo chút đồ tới thăm đứa bé.

Trong đó, trứng gà là nhiều nhất.

Nhóm Phong Ngọc Lan về đến nhà, mẹ Đường đếm trứng gà tích góp được, trong đó bao gồm lúc đón Tết mua về trước đó.

“Tổng cộng sáu mươi ba quả, đưa cho chị cả các con ba mươi quả, còn có ba mươi ba quả, hai mươi quả tặng chị dâu họ các con, dư lại

một ít để người trong nhà ăn.”

Hai mươi quả cũng không ít, dù sao nhà khác đưa tới cũng chỉ có một hai quả.

Người trong nhà không có ý kiến gì với sắp xếp của mẹ Đường, rất nhanh đã tặng qua.

Mẹ Đường cùng chị dâu hai lại đem quần áo của Nguyên Khang hồi còn nhỏ trong nhà, thu dọn chỉnh tề ra: “Vẫn rất tốt, vải bông.”

Còn dư lại thì giữ, chờ trong nhà có thêm con nít lại đưa cho nó mặc, ngụ ý khỏe mạnh.

Ngày hôm sau, khi ba người đi đến nhà chị cả Đường, liền nói lên chuyện này, chị cả Đường cười đến không khép miệng được: "Hôm qua con còn nhắc chuyện này với cha Đình Đình đó, nói không biết bao giờ sinh, không ngờ hôm qua sinh thật!”

“Đúng vậy, sinh cũng khá nhanh, cả người lớn và con nít đều không chịu khổ.” Thấy sắc mặt chị cả Đường hồng nhuận, tuy rằng bụng lớn hơn chút so người bình thường nhưng nhìn chung vẫn khống chế tốt, không bởi vì muốn đứa bé trong bụng khoẻ mạnh mà để cho mẹ ăn nhiều, chỉ riêng điểm này, mẹ Đường đã cực kỳ cảm kích thông gia bọn họ chăm sóc tốt.

“Đúng rồi.” Chị cả Đường bỗng nhiên nhớ tới trước khi về, Vương Kiến Quốc có nhắc đến chuyện thím năm, liền hỏi đối phương: “Thế nào rồi?”

"Bà ấy không chịu nghe lời bác sĩ, cảm thấy cắt cánh tay bị hoại tử là chuyện xấu, cho nên lúc ấy không làm, chỉ lấy thuốc uống, kết quả không mấy ngày, bả vai cũng đau lại bị đưa đến bệnh viện huyện, cuối cùng không chỉ cắt, còn cắt nhiều hơn so với dự kiến lúc trước.”

Phong Ngọc Lan nhắc đến thím năm cũng cảm thấy đau đầu: "Giờ bà ấy đang ở tại nhà thông gia."

"Cũng làm ầm ĩ cả lên đó, bà ấy đổ hết mọi chuyện lên người con dâu và thông gia, nói chẳng phải do bọn họ không đón bà ấy qua ăn Tết, tay này cũng sẽ không bị cắt." Mẹ Đường cũng lắc đầu theo.

Chị cả Đường nghe được chau mày: "Sao, bà ấy tưởng mình là Phật à, đến còn phải vừa mời vừa xin? Chính mình không nghe người ta khuyên bảo, còn ăn vạ người khác!"

"Chính là c.h.ế.t còn sĩ diện, khổ thân!"

Mẹ Đường cũng cảm thấy thím năm này đúng là tự làm tự chịu: "Bởi vì chuyện năm đó, thiếu chút nữa đứa bé đã xảy ra chuyện, mấy năm nay vẫn luôn bị thông gia đè đầu, con trai con dâu cũng đưa đứa trẻ cho bên kia thông gia nuôi, ăn Tết cũng ở bên kia, trong lòng không dễ chịu cho nên lần này mới muốn người khác cúi đầu."

"Cúi đầu cái gì." Chị cả Đường trợn trắng mắt: "Người ta cũng bảo bọn họ qua ở, vậy cũng là xem tình cảm hai nhà là thông gia, sao, còn muốn hèn mọn đến xin bà ấy qua ở? Mơ đẹp thật?"

Phong Ngọc Lan bóc quả quýt, mới vừa ăn được một miếng, Đường Minh Sơn đã đi ra ngồi xuống bên cạnh cô, vì thế liền đưa phần còn thừa cho đối phương.

"Em ăn đi." Đường Minh Sơn chỉ lấy một miếng, dư lại lại đưa về: "Rất ngọt."

"Chính là ngọt mới cho anh ăn." Phong Ngọc Lan cười.

"Ừm." Đường Minh Sơn gật đầu.

Đôi vợ chồng nhỏ thấp giọng nói chuyện, mẹ con hai người bên cạnh còn đang nói, sau khi tay thím năm thành tàn tật, vậy không

biết cuộc sống sinh hoạt bất tiện bao nhiêu, mà bởi vì sĩ diện, vậy xong đời rồi?

Khó có khi được tới bên này, cho nên buổi chiều Phong Ngọc Lan bọn họ liền đi ra ngoài đi dạo, hiện tại băng tuyết đã bắt đầu hòa tan, lạnh hơn nhiều so với khi tuyết rơi, cho nên đi ra ngoài không bao lâu liền trở về.

Buổi tối, bọn họ liền ăn tại nhà họ Vương, đồ phong phú hơn so với giữa trưa nhiều, mẹ Vương làm cá kho rất ngon, lại thêm bánh bắp, giòn thơm thì không nói, bên trong còn kẹp nhân dưa muối, Phong Ngọc Lan ăn tận ba cái.

Ngày hôm sau, ăn sáng xong mới về nhà. Sọt của Đường Minh Sơn, lúc đi thì mang đồ họ đưa qua, khi trở về là người nhà họ Vương cứng rắn bỏ vào đáp lễ, cũng không ít hơn so với khi họ đưa qua chút nào.

Ở nhà hai ngày, Phong Ngọc Lan cùng Đường Minh Sơn trở về nhà ngang, bọn chị dâu Triệu trông coi bên này rất kỹ, chờ dọn dẹp qua một lượt xong, Phong Ngọc Lan cầm một cây điều hương cùng với mấy cái bánh bí đỏ qua.

Buổi chiều, họ qua nhà sư phụ Dương chúc Tết.

Cả nhà sư phụ Dương đều ở đây, Phong Ngọc Lan cũng gặp được các con của ông ấy, còn nghe họ nhắc tới con thứ ba.

Ăn cơm chiều xong, Phong Ngọc Lan ngồi ở sau xe đạp, một tay ôm lấy eo Đường Minh Sơn, nhẹ giọng nói: "Nói như vậy, con thứ ba nhà sư phụ ra phía Bắc là thanh niên trí thức?"

"Đúng vậy, năm đó vốn định xuống thôn chỗ gần bên chúng ta, kết quả cô ấy không nói một tiếng, báo danh ở chỗ xa nhất, khiến sư phụ và sư nương tức giận cực kỳ, mấy năm nay vẫn luôn gửi thư không đứt đoạn, nhưng vẫn luôn không có cơ hội trở về."

"Vậy cô ấy lập gia đình chưa?”

“Hồi trước, nghe ông ấy nói thì đúng là ở bên kia có gặp được đồng chí nam khá thích hợp, nhưng bởi vì tính toán quá nhiều cho nên cuối cùng không thành.”

Phong Ngọc Lan gật đầu: “Đúng, nếu thật sự muốn lập gia đình ở bên kia vậy cũng sẽ sống đó cả đời.”

“Đúng vậy, năm đó cô ấy đi xa như vậy, cũng đã làm sư nương tức đến bệnh, nếu muốn gả ra ngoài, trong nhà cũng náo loạn.”

Đường Minh Sơn đạp rất nhanh, khi nói chuyện đã tới nhà ngang.

Giờ còn chưa tới lúc nhà máy sản xuất khởi công, cho nên người ở nhà ngang về quê ăn Tết vẫn không về hết, tất nhiên không còn náo nhiệt như trước.

Mà hai ngày sau, Phong Ngọc Lan bọn họ không phải qua bên này chúc Tết, chính là qua bên kia ăn cơm, quan hệ giữa đồng nghiệp cũng cần lo ổn thỏa.

Bữa cơm cuối cùng là ăn bên nhà thầy Vương, năm đó khi Đường Minh Sơn học tập, thầy Vương đã chiếu cố anh khá nhiều, hiện giờ Phong Ngọc Lan cũng được đối phương giúp đỡ, tất nhiên là muốn đi chúc Tết.

Tết Nguyên Tiêu thì bọn họ về nhà ăn cơm, tuyết đọng sớm đã tan, cây ven đường cũng dần nảy mầm non, mặt đất hồi xuân, công việc của đội sản xuất lại bắt đầu lu bu.

Nguyên Khang được Phong Ngọc Lan đưa tới nhà ngang ở, sau khi nhà máy sản xuất giấy trở nên bận rộn, Đường Minh Sơn trở về cũng khá trễ.

Phong Ngọc Lan tạm thời chưa tìm được việc làm, liền nỗ lực đọc sách, nhân tiện dạy Nguyên Khang và mấy bạn nhỏ học một chút đồ

vật nhỏ.

Chương 115: Chương 115

Nguyên Khang qua Tết xong liền cao thêm một đoạn, nhìn không béo như trước, cho nên Phong Ngọc Lan cũng thay đổi các phương pháp cho nó ăn, khiến cho một nhà ba người đều béo.

Mãi cho đến khi bên phòng gia công lại yêu cầu người làm thời vụ, Phong Ngọc Lan mới đưa Nguyên Khang về, nhân tiện mua chút thịt và bột mì đưa qua.

Mẹ Đường lại cho cô không ít đồ ăn.

"Đủ rồi mẹ."

Mắt Phong Ngọc Lan nhìn sọt sắp không chứa nổi nữa, vội vàng nói.

"Đủ cái gì, nhớ ăn nhanh chút, ăn xong mẹ lại trồng rau khác, hơn nữa là xe đạp chở đi, có thể nhiều bao nhiêu thì nhiều bấy nhiêu."

Tay mẹ Đường không ngừng, ngay cả măng mùa xuân mới lột ra cũng cho vào: "Mẹ A Tráng làm tiệc trăng tròn, các con không đến được thì về thăm sau, tiền lì xì bao nhiêu để cha mẹ biết mà đưa."

"Vâng." Phong Ngọc Lan đáp lời, mang theo giỏ đầy đồ ăn rời đội sản xuất, lúc ngang qua nhà Trần Đại Lực lại bị nhét mấy củ khoai tây, nói là đặt ở hầm, vẫn luôn không hỏng, Phong Ngọc Lan sờ sờ túi, bên trong có mấy cục kẹo bọc giấy Nguyên Khang đưa cho cô, thế nên bèn lấy đưa cho con Trần Đại Lực.

Lúc này mới nói cảm ơn sau đó nhanh chóng đạp xe rời đi.

Trở lại nhà ngang, Phong Ngọc Lan đem cất xong xuôi, tiếp đó đun nước gội đầu và tắm, giặt quần áo sạch sẽ phơi dưới hiên nhà, mới vừa xách theo thùng gỗ xuống dưới liền thấy có người đang xem phòng thím Lý ở lúc trước.

Là bác Ngô mời chị dâu Vương dẫn người tới.

Nói đến cũng khéo, người này lại là Tống Chi, cũng chính cô gái lúc trước gặp được ở đội vận tải.

Tống Chi biết Phong Ngọc Lan ở tại nhà ngang, nhưng không ngờ sẽ gặp lại ngay tầng này.

"Thật là khéo." Phong Ngọc Lan cười tủm tỉm tiến lên chào hỏi, phát hiện sắc mặt Tống Chi có chút không tốt, lại thấy bụng cô ấy cũng bằng phẳng, trong lúc nhất thời Phong Ngọc Lan cũng không tiện hỏi đối phương xảy ra chuyện gì.

Lúc trước đi theo cậu hai làm bếp, Phong Ngọc Lan đã gặp Tống Chi, lúc ấy cô ấy rất vui vẻ mà nói cho cô mình có thai, tính ngày hẳn còn chưa tới lúc sinh.

Thấy hai người quen biết, chị dâu Vương liền cười, để Phong Ngọc Lan tâm sự với Tống Chi, nếu thích phòng này, chờ lát nữa đến chỗ bác Ngô nói một tiếng là được.

Đợi chị dâu Vương đi rồi, Phong Ngọc Lan liền mời Tống Chi vào trong nhà ngồi chơi, uống cốc nước nóng.

Dù sao, phòng chỉ có một gian như vậy, không có ngăn cách nên liếc mắt một cái liền nhìn từ đầu đến cuối, cũng không đẹp đẽ gì, vì thế Tống Chi liền đi theo Phong Ngọc Lan.

Tới nhà cô, Tống Chi phát hiện còn có thể bố trí như vậy, tức khắc liền thảo luận với Phong Ngọc Lan nếu như thuê căn phòng kia thì sẽ sắp xếp như thế nào.

Lúc đun nước tắm, thuận tay Phong Ngọc Lan có nấu cả nước sôi, rót vào phích nước nóng, lúc này bỏ vào cốc tráng men, lại thêm một chút đường, dùng muỗng gỗ khuấy đều rồi đưa cho Tống Chi.

Tống Chi nhận lấy, tay đặt ở trên ghế nhỏ một bên, lúc này còn có chút nóng, để nguội trong chốc lát uống vừa đủ.

Không chờ Phong Ngọc Lan chủ động hỏi, Tống Chi liền nói nguyên nhân hai vợ chồng bọn họ ra thuê nhà.

Con của cô ấy bị sảy vào năm trước, nói đến cũng là ngoài ý muốn, cô em chồng mang theo cháu gái của bạn trai tới nhà chơi, không cẩn thận va chạm vào cô ấy, Tống Chi ngã xuống đất sau liền chảy máu, đưa đến bệnh viện huyện không bao lâu liền sinh non.

"Cả nhà kia cũng mang đồ tới xin lỗi, nhưng vậy thì sao, đứa bé cũng sẽ không đã trở lại, hơn nữa thái độ cha mẹ chồng đối với chuyện này làm em có chút thất vọng buồn lòng."

Tống Chi rũ mắt nhìn bụng mình thở dài.

"Nói thế nào?"

Phong Ngọc Lan nhíu mày hỏi.

"Nhà bạn trai cô em chồng có điều kiện rất tốt, bỏ lỡ mối này rồi, tiếp theo cũng không biết sẽ thế nào, hơn nữa chuyện này chỉ ngoài ý muốn, không thể đã không có con còn phá hôn sự của cô em được, cho nên chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không."

Tống Chi nhếch khóe miệng: "Vì muốn giữ lòng chúng em, bên kia cho hai vợ chồng hai trăm đồng phí dinh dưỡng, cha mẹ chồng cũng cho hai trăm, cô em chồng cũng lấy ra hết số tiền riêng mình có,

tổng cộng năm mươi sáu đồng, cộng lại là bốn trăm năm mươi sáu đồng.”

“Không chỉ có như vậy, bên kia còn dùng quan hệ chuyển chồng em vào đội vận tải chính thức, đưa hàng hoá huyện, thành phố xung quanh, xa nhất cũng chính là huyện bên cạnh, vốn dĩ một tháng mười tám đồng, hiện tại hai mươi sáu đồng, chờ tuổi nghề được năm năm cũng có cơ hội được chia nhà ở.”

Tống Chi cầm cốc tráng men lên, uống một hớp nước đường lớn: “Ai cũng nói vợ chồng chúng em kiếm lời, có nhiều tiền như vậy, còn thành công nhân chính thức, nên dừng lại mà tiếp tục cuộc sống cùng bọn họ, gặp mặt phải cười hì hì không đề cập tới chuyện đứa trẻ nữa.”

“Nhưng em không làm được, em muốn dọn ra, chồng em thương em, em nói cái gì chính là cái đó, cho nên hôm nay mới tới xem phòng, bên này cách nhà bọn họ rất xa, một cái thành đông một cái thành tây, không có việc gì thì trên lý thuyết sẽ không gặp được vài lần.”

Nghe Tống Chi nói, Phong Ngọc Lan cực kỳ đau lòng, nhưng lời nói tới bên miệng, qua mấy lần chỉ có một câu: "Tự mình sống cho tốt, làm sao thoải mái là được."

Chưa nói có gặp lại đứa trẻ hay không, bởi vì đối với một người mẹ, cho dù có bao nhiêu đứa con, mỗi đứa đều là độc nhất vô nhị, không thể thay thế.

"Ừm." Tống Chi ra sức gật đầu: "Em biết.”

Mặt khác, bên nhà mẹ đẻ đòi lấy số tiền này của cô ấy cho em gái, Tống Chi không cho đã bị chỉ vào mặt mắng là sói mắt trắng, những cái đó cô ấy không nói cho Phong Ngọc Lan, suy cho cùng cũng là chuyện xấu của nhà mình.

Phong Ngọc Lan tiễn Tống Chi xuống lầu, tới chỗ bác Ngô, Tống Chi muốn thuê căn phòng này, bác Ngô gật đầu: "Giờ hơi muộn, không kịp báo lại được, chỉ có chờ ngày mai hoặc hôm kia cô lại tới đây."

"Vâng." Tống Chi gật đầu.

Phong Ngọc Lan thấy cô ấy còn không hỏi tiền thuê, vì thế liền giúp đỡ hỏi một câu: "Lúc trước thím Lý nói bao nhiêu tiền một tháng ạ?"

"Mười đồng." Bác Ngô lắc đầu, thấy vẻ mặt Tống Chi kinh ngạc, lại chặn đầu nói: "Vẫn không có ai thuê, giá quá đắt, trong phòng cũng không có gì, giường cũng dọn hết cả rồi, cho nên sau đó vẫn giống như người khác, một tháng năm đồng, nhưng phải trả cả một năm."

Một tháng năm đồng, một năm chính là sáu mươi đồng, không thể nói đắt nhưng chắc chắn không rẻ.

"Năm đồng? Cháu thấy nhà chú Hoàng lầu ba, bên trong có giường có ghế cũng năm đồng một tháng, vừa rồi cháu xem nhà thím Lý, chỉ có một cái ghế gỗ bị hỏng..."

Phong Ngọc Lan lắc đầu.

Tống Chi cũng đầy do dự.

Bác Ngô cười nói: "Đúng là không có lời, cho nên giá này cần phải nói chuyện lại, nếu không có vấn đề gì thì chắc khoảng ba đồng một tháng."

"Vậy phiền mọi người." Tống Chi vừa nghe có thể bàn bạc, vậy quả thật tốt hơn rất nhiều: "Nếu họ thấy không được, cháu sẽ đi xem nhà khác."

"Được."

Biết được chồng cô ấy làm ở đội vận tải, bác Ngô liền nói nhận được tin tức bên này sẽ lập tức nhắn cho cô ấy.

"Chị Phong, vừa rồi ít nhiều nhờ chị, em cũng quá ngợp nên quên hỏi giá.”

Tống Chi được Phong Ngọc Lan tiễn ra nhà ngang, cô ấy có chút ảo não vỗ đầu.

“Nhất thời sơ sẩy mà thôi, nếu bên này có thể thành, chúng ta là hàng xóm rồi.” Phong Ngọc Lan cười nói.

Chưa nói được mấy câu, chồng của Tống Chi đã đến đón cô ấy: "Thấy có được không?"

"Cũng tạm, nhưng mà chưa bàn chuyện giá cả." Tống Chi cười vẫy tay với Phong Ngọc Lan, lập tức rời đi với chồng.

Phong Ngọc Lan cũng về nhà chuẩn bị làm cơm chiều, tối nay nhà chị dâu Triệu ăn miến hầm thịt, hai người vừa nấu cơm vừa trò chuyện, sau khi biết được hai người có quen biết nhau thì nói: "Đúng là trùng hợp, có điều chỉ cần không phải là thím Lý, trong lòng chúng tôi cũng yên tâm."

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan đáp lời, tối nay họ có món trứng gà xào hương xuân, canh trứng củ cải bào: "Chẳng biết có thể thương lượng giảm tiền thuê nhà xuống hay không."

"Căn phòng kia của bà ta không có gì cả, đòi người ta tới năm đồng một tháng thì hơi quá đáng." Chị dâu Triệu lắc đầu: "Nếu không muốn thì chờ đi, để chị xem khi nào bọn họ có thể lấy được tiền, căn phòng đó bị bỏ trống vài tháng, nếu cho thuê ba đồng, vậy năm tháng cũng được mười lăm đồng đấy, kết quả bây giờ một đồng cũng không có."

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Đường Minh Sơn và Triệu Thiên cùng trở về, sau khi rửa sạch tay thì phụ dọn cơm ra, món chính tối nay chính là cơm khoai lang, khoai

lang là loại ruột vàng, lúc Phong Ngọc Lan nấu cơm có thêm một chút nước, như vậy ăn cũng không quá khô.

Sau khi nói chuyện hôm nay tình cờ gặp Tống Chi với Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn nói: "Có thể thương lượng giảm giá, dù sao phòng trống rỗng, một tháng có thể lấy được chút tiền còn tốt hơn là không có gì cả."

Ai cũng không phải đồ ngốc, bằng lòng thuê một căn phòng không có bất cứ vật dụng gì.

"Hy vọng có thể thương lượng giảm giá, em rất thích đồng chí Tống." Phong Ngọc Lan nói.

Rồi cô lại nói đến những chuyện sau khi khai giảng, cô vẫn tới giờ thi thì đến trường dự thi, thời gian còn lại giống như trước đây, muốn làm gì thì làm.

Sáng sớm hôm sau, hai người ở nhà ăn cơm, chuẩn bị đồ ăn trưa mang theo rồi đạp xe đến nhà máy sản xuất giấy.

Chủ nhiệm Lý và Phong Ngọc Lan đã được xem là người quen nên cũng không cảm thấy xa lạ, Phong Ngọc Lan cũng quen biết đám người chị dâu Tiêu và Vương Yến Yến, vậy nên làm việc vẫn rất thoải mái.

Chị dâu Tiêu cười khi nhìn thấy Phong Ngọc Lan: "Lâu lắm rồi tôi chưa gặp cô, nhưng nghe được không ít chuyện về gia đình cô đấy."

Chương 116: Chương 116

"Chuyện gì thế?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

"Chuyện đồng chí Tiểu Đường thương vợ và cô bảo vệ đồng chí Tiểu Đường."

Chị dâu Tiêu che miệng cười, nói cho cô nghe những lời đồn được lan truyền rộng rãi.

Mặt của Phong Ngọc Lan đỏ lên: "Không đến mức như vậy đâu, chỉ là sống bình thường, ai tốt với em thì tất nhiên em tốt với người đó."

"Đúng đúng đúng." Chị dâu Tiêu gật đầu liên tục.

Phong Ngọc Lan lại hỏi chị dâu Tiêu mấy ngày nay như thế nào, ý cười trên mặt chị dâu Tiêu lại nhiều thêm: "Lúc được nghỉ tết, tôi đã dẫn chồng đi đến bệnh viện ở thành phố để kiểm tra thân thể, bác sĩ ở thành phố có khác, nói rằng điều dưỡng nửa năm là có thể có con, vậy nên sau này mỗi tháng đến thành phố lấy thuốc một lần."

"Đây đúng là tin tốt!"

Hai người vừa nói vừa cười, trên đường đi vệ sinh, Vương Yến Yến cũng đi chung với bọn họ.

Sau khi Vương Yến Yến vào làm ở phòng gia công, tuy lúc mới làm vẫn hơi không theo kịp, nhưng khi thuần thục rồi thì cũng là một người làm việc nhanh nhẹn.

Khi ba người họ đang rửa tay trong bồn rửa, Vương Yến Yến nhắc tới người vợ hiện tại của Trương Đại Lực: "Còn nữa, lúc tôi ở Cung tiêu xã có làm việc cùng với cô ấy, cũng có một chút tình cảm, sau đó tôi biết được cô ấy và Trương Đại Lực ở bên nhau thì rất tức giận, nên đã đi tìm cô ấy hỏi rốt cuộc chuyện này là thế nào."

"Quen biết với nhau nhiều năm rồi, tôi chỉ sợ cô ấy bị người ta lừa dối..."

Kết quả, sau khi nghe đối phương nói xong, Vương Yến Yến vẫn cảm thấy đối phương bị lừa, chỉ có điều lừa dối đến mức làm cho cô ấy không cảm giác được mình bị lừa.

"Cái gì mà vì ở quê nhà là do cha mẹ tự quyết định, không có một chút tình cảm; rồi cái gì mà bản thân cậu ta phản đối ép hôn, muốn theo đuổi cô gái mà mình thích. Nói tóm lại là đẩy chuyện này sang cho cha mẹ của mình!"

Vương Yến Yến gấp chiếc khăn tay lại và bỏ vào trong túi, mím môi: "Trong tình huống này, có nói cái gì cô ấy cũng sẽ không nghe lọt tai, cho nên tôi không nói nữa, rồi bớt liên hệ với cô ấy."

Cha mẹ của cô ấy cũng bảo cô ấy cách xa cô gái này một chút, tránh khiến cho mình cũng ngu ngốc theo.

Sau khi nghe xong, Phong Ngọc Lan cũng không cảm thấy thấy bất ngờ, nếu Trương Đại Lực tìm được nhà tiếp theo thì việc để trên người mình có "vết nhơ" là không có khả năng, tất nhiên sẽ cố gắng lén tìm lạc thú.

Buổi trưa, Đường Minh Sơn đến tìm cô rồi cùng đi căng-tin ăn cơm, khi người ta đang hâm nóng đồ ăn mà bọn họ mang đến, Phong Ngọc Lan nhìn thấy Trương Đại Lực đi đôi giày da mới.

So với cách ăn mặc của cậu ta trước khi kết hôn thì bây giờ được hơn, ngoại trừ quần áo lao động giống với mọi người, trên tay còn đeo đồng hồ hiệu Phượng Hoàng, dưới chân đi đôi giày da hiệu Đại Ngưu, hai món đồ này cộng lại cũng phải đến sáu, bảy mươi đồng.

Mà chị dâu Tiêu từng nói với Phong Ngọc Lan, một tháng Trương Đại Lực chỉ có hai mươi lăm đồng tiền lương.

"Thấy chưa?"

Chị dâu Tiêu ngồi xuống bên cạnh cô, trong tay bưng hộp sắt vừa mới đi hâm nóng: "Sau khi làm việc xong còn mặc áo da đấy, nói là mua từ thành phố, quá lộ liễu."

Mà lúc này, có không ít người ngồi vây quanh Trương Đại Lực, vốn không tránh né cậu ta vì đã kết hôn.

Có thể thấy được có một nhà cha vợ không tệ, vốn dĩ mối quan hệ với mọi người sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đi dạo vài vòng ở nhà máy sản xuất giấy, trong lúc đó còn gặp sư phụ Dương, nói chuyện mấy câu.

Mãi tới khi gần tối mới trở lại nhà ngang, phát hiện chồng của Tống Chi đang sắp xếp đồ vật trong phòng của thím Lý, Đường Minh Sơn chủ động chào hỏi, người đàn ông đó tên là Hồng Kiến Quân.

"May mà có chị dâu nhắc nhở nên đã thương lượng được xuống ba đồng, sau khi A Chi nhìn thấy cách bố trí phòng ở của hai người thì đã muốn ngăn cách giống như vậy, biến thành phòng trong và phòng ngoài."

Trên tầng năm, chỉ có nhà của Phong Ngọc Lan là được ngăn cách, mấy nhà khác cũng nghĩ đến việc đó, nhưng giống như suy nghĩ trước kia, vẫn không bắt tay vào làm.

Bọn Phong Ngọc Lan mời Hồng Kiến Quân vào trong nhà ngồi, uống chút nước ấm, Hồng Kiến Quân xem hình dáng của nhà bọn họ xong thì càng cảm thấy đề xuất của Tống Chi rất tốt, vì thế lại quay về tiếp tục bận rộn.

Vốn định nấu đồ ăn xong thì mời đối phương lại đây ăn, rốt cuộc chẳng bao lâu sau, Tống Chi đã xách theo giỏ tre đi đến, đưa cơm cho Hồng Kiến Quân.

Ăn cơm xong được một lúc, Đường Minh Sơn liền đi sang giúp đỡ, Triệu Thiên và chú Điền ở bên cạnh cũng đi theo hỗ trợ.

Còn Phong Ngọc Lan thì giảng bài cho bọn Quân Tử.

Tống Chi và Hồng Kiến Quân không ngờ người ở nhà ngang lại nhiệt tình như vậy, đến mức tấm ván gỗ ngăn cách không đủ, chú Điền gào thét với dưới lầu, rất nhanh đã có hai người đàn ông khiêng một tấm ván lên đây.

Vì vậy, công việc vốn dự tính phải làm ba ngày chỉ cần mấy tiếng là làm xong, không cần cái cửa nhỏ của nhà Phong Ngọc Lan, bọn họ ngăn cách từ hai bên hướng vào giữa, để lại một cái cửa lớn, không phải dùng rèm vải để ngăn cách mà là một cánh cửa gỗ.

Trông có vẻ riêng tư hơn.

Khoảng năm ngày sau, cặp đôi Tống Chi chính thức chuyển vào nhà ngang, chị dâu Triệu làm đồ ăn xong rồi mời bọn họ và hai người Phong Ngọc Lan sang ăn cơm chung.

Ngày hôm sau, đôi vợ chồng Tống Chi lại mời người ở tầng năm ăn cơm, không sai, là toàn bộ người ở tầng năm, còn mượn bọn họ vài

cái bàn bày ở hành lang, lần lượt ngồi xuống, ăn một bữa cơm náo nhiệt, coi như là chúc mừng bọn họ vào đây ở.

Bây giờ làm thời vụ vẫn là sáu hào một ngày, không có trợ cấp, mặc dù vậy nhưng cũng đã làm ba mươi lăm ngày, tổng cộng được hai mươi mốt đồng.

Biết được ngày hôm sau không cần đi, nên buổi tối, Phong Ngọc Lan ngủ trễ một tí, cô đang viết truyện ngắn, chuẩn bị gửi bản thảo.

Xét về thu nhập của nhà bọn họ, ổn định nhất chính là tiền lương của Đường Minh Sơn, nguồn thu nhập tiếp theo chính là tiền Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan thỉnh thoảng gửi bản thảo, còn công việc thời vụ mà Phong Ngọc Lan làm và những cái khác nữa.

Lúc mới kết hôn, trong nhà chỉ có hai trăm đồng chẵn, hiện giờ tiền trong nhà đã là bốn con số.

Trong nhà có tiền, lòng không hoảng.

Đường Minh Sơn vẫn như lúc trước, vì để nghỉ ngơi cùng với Phong Ngọc Lan, lúc cô làm việc thời vụ thì Đường Minh Sơn không nghỉ ngơi, đợi đến lúc cô không đi làm, Đường Minh Sơn lập tức dùng hơn một tháng nghỉ phép để nghỉ ngơi cùng với cô.

Sáng sớm hôm sau, Đường Minh Sơn thức dậy, trước tiên anh đun sôi nước đổ vào phích nước nóng, sau đó đóng cửa lại, xách theo cái giỏ lớn, đạp xe đi đến chợ nông sản.

Đến lúc Phong Ngọc Lan tỉnh lại, bên ngoài truyền đến mùi đồ ăn, cô mặc quần áo rồi vén rèm cửa lên, lập tức nhìn thấy trên bàn có cháo bí đỏ và hai món ăn, bên ngoài cũng không có ai, Phong Ngọc Lan cầm chậu sứ và vật dụng rửa mặt đi đến, liền thấy Đường Minh Sơn đang rửa nồi.

"Sao anh mua được bí đỏ vậy?"

Bây giờ là gần cuối tháng hai, bí đỏ cũng không dễ tìm.

"Do gặp may, tình cờ thấy có người bán nên đã mua hai quả, lát nữa anh làm bánh bí đỏ cho em."

Đường Minh Sơn cười nói.

Sau khi Phong Ngọc Lan rửa mặt xong, quay lại ăn sáng mà vẫn còn cảm thấy buồn ngủ, vì thế lại đi ngủ thêm một lúc.

Muốn trách thì phải trách hôm qua bị Đường Minh Sơn giày vò.

Khi cô tỉnh dậy, bánh bí đỏ đã được làm xong, còn nghe thấy giọng nói của trẻ con.

Là Niếp Niếp và Yến Tử đang ngồi ăn bánh bí đỏ ở cửa nhà họ.

"Mới ra lò, em mau nếm thử đi." Đường Minh Sơn cầm một đôi đũa đưa cho Phong Ngọc Lan và nói.

"Lần sau em không cho anh làm càn nữa."

Phong Ngọc Lan vừa ăn bánh bí đỏ vừa nén giận nói.

"Ừm." Đường Minh Sơn đưa tay vuốt mái tóc dựng ngược lên của cô xuống: "Trưa nay ăn sườn heo xào măng nhé?"

"Vâng." Phong Ngọc Lan gật đầu, vì để khiến cho mình có sức sống một chút, sau khi ăn thử bánh bí đỏ, cô định lấy giày len cho mùa đông ra giặt sạch phơi nắng rồi cất đi, kết quả là không tìm thấy đôi nào cả.

"Anh giặt sạch rồi." Đường Minh Sơn biết cô đang tìm cái gì nên nói.

Được rồi, Phong Ngọc Lan đi tìm cái khác, kết quả quần áo và giày bẩn đều không có, Phong Ngọc Lan dứt khoát đi tìm Tống Chi nói chuyện.

Tống Chi cũng không phải là người thích đi tụ tập, nhưng cô ấy và Phong Ngọc Lan khá thân thiết, thứ nhất là vì tuổi của hai người xấp xỉ nhau, thứ hai là họ có rất nhiều chuyện để nói.

"Trước đây, nghe thím Điền nói chồng chị rất siêng năng, em còn cho rằng dù đàn ông có siêng năng đến đâu thì cũng chỉ như vậy, hôm nay rốt cuộc cũng hiểu ra, đúng là cực kỳ siêng năng!"

Tống Chi giơ ngón tay cái khen ngợi.

"Quả thật anh ấy rất siêng năng, sẽ không bỏ lỡ công việc mà mình nhìn thấy." Phong Ngọc Lan thản nhiên nhận lời khen của đối phương.

"Đợi Kiến Quân trở về, em phải nói với anh ấy là học hỏi thêm đi." Tống Chi cười.

Chương 117: Chương 117

Hai người nói chuyện không được bao lâu thì tiếng bác Ngô truyền đến từ phía dưới: "Lầu năm số ba, có người tìm!"

Đây là số nhà của Tống Chi, Tống Chi và Phong Ngọc Lan đi đến hành lang nhìn xuống, thấy một bóng người nhìn hơi quen đứng bên cạnh bác Ngô.

Trong nhất thời, Phong Ngọc Lan không nhớ ra được, trái lại Tống Chi nói một cách thản nhiên: "Là mẹ chồng em, em xuống xem một chút, chị Phong khi khác chúng ta nói chuyện."

"Được." Phong Ngọc Lan đáp lại, lại thấy hơi không yên tâm: "Mặc kệ nói gì, cô cũng đừng quá cố chấp, ở nhà ngang có nhiều người thích nhiều chuyện."

"Em biết rồi, chị yên tâm đi." Tống Chi cười gật đầu, đóng cửa đi xuống lầu.

Phong Ngọc Lan đi đến bồn rửa tay để rửa tay, khi về đến nhà, cô thấy Đường Minh Sơn đang đun nước trên bếp: "Đây là?"

"Em không định đi tắm sao?"

Đường Minh Sơn cười nói.

Phong Ngọc Lan trừng mắt nhìn anh một cái: "Vậy anh đun nhiều thêm một chút, cùng nhau tắm!"

Vào buổi chiều, họ sẽ trở về quê.

“Được.”

Ý cười Đường Minh Sơn sâu hơn, gật đầu.

Chị dâu Triệu ngáp từ trong phòng đi ra, Niếp Niếp đầu tóc rối bời đi cùng cô ấy, hẳn là cùng nhau ngủ một giấc dậy.

"Này, cô bé từ đâu đến đây?"

Phong Ngọc Lan cúi người, dùng tay vuốt vuốt tóc Niếp Niếp, cười hỏi.

Giọng Niếp Niếp nhẹ nhàng đáp: “Đến từ núi Ngân Tử.”

Quê họ gọi là đội sản xuất núi Ngân Tử.

Cả Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đều bị con bé chọc cười, chị dâu Triệu bên cạnh cũng đang cười, nhưng cười một lúc thì đột nhiên nôn ra.

Cô ấy che miệng chạy lên lầu ba, đám người Phong Ngọc Lan cũng sửng sốt: "Anh trông Niếp Niếp, em đi xem thử."

Nói xong, Phong Ngọc Lan đuổi theo cô ấy ngay.

Niếp Niếp cũng muốn đi theo, bị Đường Minh Sơn bế lên một cách nhẹ nhàng: “Cháu muốn ăn hạt dẻ không? Vào nhà cùng chú Đường ăn nhé.”

Những hạt dẻ nhặt được từ năm trước được bảo quản kỹ, thỉnh thoảng họ lại cho một ít vào túi.

Con bé nghe đến có đồ ăn liền phân tâm, nhưng vừa lấy được hạt dẻ lại muốn đi tìm mẹ.

Lúc này, Phong Ngọc Lan đang vỗ nhẹ lưng chị dâu Triệu, thấy cô ấy nôn đã lâu cũng không nôn được cái gì, bèn hỏi: "Chị bị cảm à?"

Chị dâu Triệu khẽ lắc đầu, lúc này thím ba Lưu đúng lúc đang giặt quần áo ở vòi rửa, đi vào nghe thấy lời này, vội vàng chạy tới nhìn sắc mặt chị dâu Triệu, sau đó trên mặt tràn đầy ý cười.

“Đây là có rồi sao?”

Chị dâu Triệu ngại ngùng gật đầu: “Cháu cũng có cảm giác, nhưng chưa đi kiểm tra xem có chính xác không.”

“Vậy phải đi xem đi, em đi với chị!”

Phong Ngọc Lan lập tức nói.

“Đúng vậy, đây là chuyện vui, đi xem sớm một chút cho yên tâm!”

Một chị dâu khác thấy vậy cũng nói.

Lần này, Niếp Niếp thế nào cũng muốn đi theo cô ấy, vậy nên Phong Ngọc Lan nắm tay con bé, đi với chị dâu Triệu đến bệnh viện huyện.

Bệnh viện rất đơn sơ, tổng cộng có hai tầng, lầu trên là phòng bệnh nội trú địa phương, lầu dưới là phòng khám bệnh và phòng điều trị.

Mùi thuốc sát trùng khiến Niếp Niếp nhăn cái mũi nhỏ của mình, nhìn thấy mái tóc đuôi ngựa buộc cao và chặt của con bé, Phong Ngọc Lan biết ngay là Đường Minh Sơn chải cho.

Cô cười sờ lên mái tóc đuôi ngựa của Niếp Niếp: “Khó ngửi?”

Niếp Niếp gật đầu, ôm chân cô, một mặt dựa dẫm.

Phong Ngọc Lan liền ngồi xuống bế con bé lên, Niếp Niếp vùi đầu vào trước n.g.ự.c cô, dùng hai tay nắm chặt quần áo cô.

Không lâu sau, chị dâu Triệu cầm một tờ giấy ra, mặt mày hiện lên sự vui vẻ.

"Úi, sao em còn bế con bé? Con bé rất nặng, đừng để bị mỏi."

"Không sao đâu." Phong Ngọc Lan thấy cô ấy như vậy liền biết có chuyện vui: "Thế nào?"

Chị dâu Triệu mím môi cười một tiếng: "Gần ba tháng rồi, năm trước đã thử quan sát, đến bây giờ mới có chút phản ứng."

Hai người đi ra ngoài, ra khỏi bệnh viện, Niếp Niếp liền muốn xuống đất, thế nên Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu đi hai bên trái phải của con bé, mỗi người nắm một tay con bé.

Ngay lập tức, con bé trở nên vui vẻ hơn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy niềm vui.

"Trước đây không phát hiện gì sao?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

Dù sao khi mang thai, kỳ kinh nguyệt sẽ không còn.

"Ở vấn đề này chị không chính xác lắm, nhiều lúc đến, nhiều lúc không." Mặt chị dâu Triệu đỏ lên nói: "Lúc đầu định đi tìm một thầy trung y xem, uống chút thuốc điều dưỡng, kết quả lại có được một bé con."

"Đây cũng là một chuyện vui." Phong Ngọc Lan cười nói.

"Đúng vậy." Chị dâu Triệu gật đầu lia lịa.

Khi đi ngang qua chợ nông sản, chị dâu Triệu mua ít thịt nạc, định tối nay ăn mừng một chút, trái lại Phong Ngọc Lan không có mua gì, dù sao Đường Minh Sơn đã mua rất nhiều vào sáng sớm, cũng đã mua một ít đồ gửi về quê.

Suốt đoạn đường trở về nhà ngang, khi đến lầu năm, thấy Tống Chi đang giặt đồ ở đó, nên Phong Ngọc Lan dừng lại trò chuyện với đối phương vài câu, mẹ con chị dâu Triệu về nhà trước.

Khoảng ba giờ chiều, hai vợ chồng thu dọn đồ đạc xuống lầu, rồi đạp xe về quê.

Khi đi ngang qua nhà Trần Đại Lực, thấy chị dâu Trần đang chơi với con ở ven đường trước cửa, thế nên Phong Ngọc Lan đã xuống xe, lấy một nắm kẹo gói giấy vàng cho đứa nhỏ.

Sau đó cùng Đường Minh Sơn tiếp tục về quê.

Lúc này, Nguyên Khang đang chơi trốn tìm với A Tráng cùng vài người đám Xuyên Tử ở khu rừng cạnh ngã ba đường.

Rừng cây này không lớn lắm, hơn nữa địa điểm bên cạnh đường cái tương đối bằng phẳng, cách nhà cũng không xa, người lớn đều có thể nghe thấy động tĩnh của đám nhóc, cho nên cũng không ngăn cản chúng nhiều.

Vừa nghe tiếng chuông xe đạp, Nguyên Khang lập tức chạy ra đường cái, vừa chạy vừa nói với đám bạn đang nghi hoặc phía sau: "Bố mẹ em về rồi, không chơi nữa!"

Hai người Đường Minh Sơn đương nhiên nghe được tiếng Nguyên Khang, Phong Ngọc Lan kêu to Nguyên Khang.

Nguyên Khang cũng đáp lại lớn tiếng, khi nó được Phong Ngọc Lan dắt đi, trong miệng ngậm kẹo, túi cũng đầy ắp, cả người tràn đầy niềm vui.

"Đi thôi."

Thấy đám A Tráng đi ra từ trong rừng, Phong Ngọc Lan buông tay Nguyên Khang.

Nguyên Khang chạy đến chỗ họ, chia sẻ những viên kẹo gói giấy vàng trong túi với đám bạn của mình.

Sau đó đi cùng hai người Phong Ngọc Lan về nhà.

A Tráng đang nhai kẹo, nghe Xuyên Tử nói: "Mẹ kế của Nguyên Khang đối với em ấy thật tốt, còn mẹ kế của tôi sao lại hung dữ như vậy?"

"Tôi nghe mẹ tôi nói, mẹ cậu là mẹ ruột của cậu, không phải là mẹ kế."

A Tráng lập tức nói.

Xuyên Tử bĩu môi, bóc viên kẹo nhét vào miệng: "Cha tôi cũng nói như vậy, nhưng thỉnh thoảng bà nội lén nói cho tôi biết đó là mẹ kế."

Trong lúc nhất thời, hai đứa nhỏ cũng không phân biệt được là mẹ ruột hay mẹ kế.

Ở nhà chỉ có mẹ Đường, những người còn lại đều đã đi làm, lần này trở về, biết được họ có thể ở lại hai đêm, mẹ Đường rất vui.

"Đi xem chị dâu họ một chút, còn có Tiểu Yêu Nữ nữa."

Em bé còn nhỏ, chưa đặt tên nên bà gọi như vậy.

Họ muốn đi xem mua đồ cho chị dâu họ, nên đưa Nguyên Khang đi cùng.

Tiệc đầy tháng đã qua, chị dâu họ ở nhà trông con, còn cùng bác cả gái nấu ăn hay làm gì đó.

Trong nhà mẹ Đường nhộn nhịp hơn.

Thấy họ đến cửa, hai người bác cả gái đều rất vui.

Cũng trách họ tiêu tiền vào những đồ linh tinh.

Phong Ngọc Lan đến bế đứa bé đang trong vòng tay của chị dâu họ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mịn của con bé, lại nhớ đến lúc mới sinh trông con bé thế nào, thật sự thay đổi rất nhiều.

"Mắt giống chị, mũi và trán thì giống anh họ."

Khi chị dâu họ hỏi con bé trông giống ai, Phong Ngọc Lan nhìn kỹ rồi trả lời.

"Ai cũng nói vậy." Chị dâu họ che miệng cười nói.

Sau khi nói chuyện với họ một lúc, hai người Phong Ngọc Lan đã đưa Nguyên Khang đi dạo quanh đội.

Trên đường đi, tình cờ gặp Đường Văn Tuệ đang trở về.

"Có chuyện gì thế?"

Thấy vẻ mặt cô ấy không được tốt lắm, Đường Minh Sơn hỏi.

Đường Văn Tuệ giậm chân: "Cãi nhau với Thục Phân!"

Nói xong, cô ấy tức giận bỏ đi.

Phong Ngọc Lan lại nghe được tiếng của Chương Thục Phân, cô quay đầu lại thấy Chương Thục Phân đang thở hổn hển đuổi theo cô ấy: "Sao cậu mới nghe nửa chừng đã chạy đi đâu!"

Hai người vừa cãi nhau đi về phía núi nhà họ Đường, Đường Minh Sơn khẽ lắc đầu với Phong Ngọc Lan: "Từ nhỏ em ấy đã như vậy, em không cần phải lo lắng."

Nguyên Khang cũng gật đầu: "Hôm trước cô út còn làm cô Thục Phân khóc."

"Thật không?"

Phong Ngọc Lan sờ lên cái đầu vừa mới cạo của nó: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì hoà rồi." Nguyên Khang còn thở dài: "Giống như con nít, thật sự khó quản."

"Đừng nói chuyện học theo bà nội." Đường Minh Sơn chọc vào khuôn mặt Nguyên Khang một cái, Nguyên Khang cười ha ha một tiếng thuận thế nắm tay anh, Đường Minh Sơn cũng để tuỳ theo nó.

Buổi tối, trong nhà nhộn nhịp gấp nhiều lần, chị dâu hai Đường kéo Phong Ngọc Lan tám chuyện, cô ta đều nói về chuyện xung quanh đội sản xuất.

Ngôi nhà của nhà thím năm được dân làng giúp đỡ xây dựng lại, tuy nhà tranh nhưng là nơi người ta có thể ở lại.

Ngoài ra, thím năm bị tàn tật, trong nhà ít đi một người làm được việc nên tính tình càng cáu kỉnh, không thấy ai vừa mắt, thỉnh thoảng cãi nhau với người khác.

"Nếu cãi nhau thắng thì không sao, nhưng cãi không lại bà ta liền ngã xuống đất bảo cánh tay bị đau, người khác cũng không làm gì được bà ta."

Chị dâu hai Đường bĩu môi: "Dù sao bây giờ so với trước kia còn đáng ghét hơn, trông cũng đáng thương nhưng đúng với câu nói, người đáng thương ắt có chỗ đáng trách."

"Không chỉ có chuyện này thôi." Đường Văn Tuệ cũng tham gia cuộc trò chuyện: "Bà ta còn cố tình kéo ống tay áo lên dùng phần bị tàn tật dọa mấy đứa nhỏ trong đội, Nguyên Khang và A Tráng suýt bị bà ta doạ, cũng may Xuyên Tử rất thông minh, nghe bà ta nói muốn cho đám người Nguyên Khang xem đồ hay, liền kéo họ đi nói cho chúng ta biết."

Chương 118: Chương 118

"Thật?"

Phong Ngọc Lan vô cùng kinh ngạc: "Sao bà ta lại làm như vậy?"

"Chị không biết." Chị dâu hai Đường mắng vài câu: "Dù sao chuyện bà ta làm, chị cũng không thể làm ra được! Chú năm không nhịn được nữa, đánh nhau với bà ta cứ hai lần ba ngày, mỗi lần bà ta đánh không thắng đều nằm ở nhà vài ngày, nhưng sau khi vết thương lành, bà ta lại như cũ."

"Lại nói đến con dâu bà ta, tháng này cô ta đã về nhà mẹ đẻ ba lần, mỗi lần đều bị bà ta chọc cho nóng giận bỏ đi…"

Nguyên Khang ngồi cạnh Phong Ngọc Lan, sau khi nghe họ nói xong, Phong Ngọc Lan nắm lấy bàn tay nhỏ của Nguyên Khang căn dặn: "Sau này gặp bà ta, các con phải chạy nhanh đi biết không?"

"Con biết rồi, bà nội và các bà khác có nói." Nguyên Khang gật đầu lia lịa: "Bà ta thiếu một tay, con là đàn ông không thể cãi nhau với bà ta, con có hai tay."

Nói rồi, Nguyên Khang đặt bàn tay còn lại vào lòng bàn tay của Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan ôm nó hôn một cái: "Ngoan quá."

Nguyên Khang cười khà khà trông như một con gà.

Buổi tối nó ngủ bên cạnh họ, nghe câu chuyện xưa của Phong Ngọc Lan thật lâu rồi mới ngủ thiếp đi một cách mãn nguyện.

Đường Minh Sơn sờ lên khuôn mặt nhỏ đang đỏ bừng vì buồn ngủ của nó, thì thầm với Phong Ngọc Lan: "Khi anh đến chỗ chú ba, nghe thím ba nói từ khi thím năm mất tay, bà ta càng trở nên cực đoan hơn, bà ta không chỉ doạ dám trẻ con mà còn dọa những cô gái lớn hơn, chú năm có ý nói nếu bà ta không thay đổi sẽ đuổi về nhà mẹ đẻ."

"Ly hôn?"

"Không tính là ly hôn, thời của họ đa số không làm giấy kết hôn, chỉ là cùng chung sống với nhau, nếu bị đuổi về nhà mẹ đẻ nhiều lần, bên nhà mẹ đẻ có thể đưa người đến một nhà khác."

Phong Ngọc Lan nắm bàn tay nhỏ Nguyên Khang: "Thực sự đúng với câu nói kia."

"Người đáng thương ắt có chỗ đáng trách?"

"Đúng vậy."

Đường Minh Sơn cúi xuống hôn lên môi cô: "Dù sao đi nữa, nói với những đứa trẻ và Văn Tuệ hãy tránh xa bà ta, ngủ đi."

Tối hôm qua còn nói chuyện về thím năm, đến trưa hôm nay khi Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ cùng với Nguyên Khang đi mang đồ ăn cho cha Đường thì gặp thím năm.

Vẫn còn người ở cánh đồng bên cạnh nên Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ đã nghĩ đi nhanh qua tránh xa bà ta, nhưng vốn thím năm không có hành động gì, khi họ đến gần đột nhiên bà ta cởi áo ra!

Bà ta không mặc gì bên trong, Phong Ngọc Lan nhanh tay lẹ mắt, một tay cô che mắt Nguyên Khang, tay còn lại kéo Đường Văn Tuệ ra sau để ngăn đối phương lại.

Đường Văn Tuệ thấp hơn Phong Ngọc Lan một chút, cô ấy chỉ thấy thím năm cởi áo ra một nửa thì bị Phong Ngọc Lan kéo ra sau, dù vậy cô ấy vẫn giật mình nhanh chóng cúi đầu xuống nhắm mắt lại.

Ngoài những phần còn lại không bị thương, chỗ cánh tay bị mất, vết thịt đỏ giống như không hồi phục tốt, hơi sưng nổi mủ, nhìn rất kinh tởm.

"Thím năm, nếu thím có bệnh thì đi bệnh viện xem, đừng ở đây hù dọa người khác!"

Phong Ngọc Lan cực kỳ tức giận, giọng lạnh lùng nói với thím năm.

Người xung quanh nhìn qua theo tiếng nói, nhìn thấy nửa người trên của thím năm đang khoả thân.

Các đàn ông sửng sốt một lát, sau đó bị các phụ nữ hừ lạnh một tiếng, sợ hãi quay đầu lại ngay.

Các thím bỏ cuốc ra đường, chỉ vào mặt thím năm mắng mỏ.

Những đứa bé trong nhà họ cũng bị dọa sợ.

Phong Ngọc Lan thấy thím năm bị người ta mắng, cô vội vàng đưa Nguyên Khang và Đường Văn Tuệ đi.

“Không sao hết chứ?”

Phong Ngọc Lan hỏi.

Nguyên Khang lắc đầu, nó không nhìn thấy gì cả, được Phong Ngọc Lan luôn che mắt, sau đó khi đi nó nắm lấy tay cô, ngoan ngoan cúi

đầu cùng đi về trước.

Đường Văn Tuệ vuốt ngực: "Giữa ban ngày ban mặt c.ở.i q.uần áo thật sự khiến em sợ hãi, chị nói xem có phải thím ấy bị điên rồi không?"

"Đừng suy diễn, dù có bị điên hay không cũng không phải lý do để bà ta doạ người khác, đây chắc chắn là cố ý!"

Phong Ngọc Lan mắng.

Họ đi đến cánh đồng nơi của những người Đường Minh Sơn, Phong Ngọc Lan thấy đội phó cũng ở đấy, vì vậy cô bước đến nói chuyện này một cách nghiêm túc.

Đội phó và những người khác nghe thấy lời này đều sửng sốt, sắc mặt chị dâu hai Đường tái xanh: "Bà ta bị điên rồi!"

Sắc mặt của Đường Minh Sơn, cha Đường và những người khác cũng rất khó coi.

"Chúng tôi sẽ chú ý chuyện này." Thật sự đội phó rất đau đầu, gần đây thím năm càng ngày càng không có chừng mực, đã tìm gặp đối phương vài lần, nhưng bà ta nói rằng là người thiếu mất một tay, có thể làm gì được bà ta?

Mà mỗi khi ông ấy nói chuyện này, thím năm lại đánh ông ấy, điều này khiến họ thấy tồi tệ hơn.

"Có chuyện rồi! Thím năm bị những người bác gái Trương c.ở.i q.uần áo ném xuống sông rồi!"

Một thanh niên vừa chạy vừa gọi lớn tiếng.

Đội phó "ôi trời" một tiếng, ném cuốc chạy tới, đằng sau có nhóm người đi theo hóng chuyện.

Cũng có một số người không đi, như cả nhà Phong Ngọc Lan cùng vài nhà khác.

Thím ba Đường cười lạnh lùng nói: "Không phải bà ta thích cởi đồ sao? Bây giờ người ta cởi sạch sẽ cho có thoải mái không?"

"Cháu nghĩ tay của bà ta bị vấn đề gì đó, nó bị nổi mủ, đã cắt mấy tháng rồi mà vẫn chưa lên da non?"

Phong Ngọc Lan nói.

"Tự mình làm ra thôi." Chị dâu hai Đường trách mắng: "Nghe con dâu bà ta nói, ban đầu mọi chuyện đã ổn, không biết bà ta nghe lời kẻ lừa gạt nào nói chỉ cần vết thương không lành thì có thể mọc lại một cánh tay khác, dẫn đến khi không có chuyện gì lại chọc lên vết thương, mấy lần kêu đau, có thể lành sao?"

Nghe xong, Phong Ngọc Lan cau mày.

Đường Minh Sơn xoa đầu Nguyên Khang, sau đó đi tới ôm vai cô: "Chờ lát nữa anh đưa các em về."

"Không sao, không phải bà ta đã bị ném xuống nước rồi sao?"

Phong Ngọc Lan cắn răng.

Cô nhớ rõ, sau khi thím năm c.ở.i q.uần áo thì nụ cười trên mặt rất tà ác!

Đây không phải do đầu óc có vấn đề mà là cố ý!

Chương Nam Tuyền biết được Đường Văn Tuệ và những người khác bị dọa sợ, rất tức giận đi đến, mẹ Chương và Chương Thục Phân không cho hai cha con gây chuyện với thím năm mà tự họ đi đến đó mắng cho thím năm đang run rẩy dưới sông một trận.

Giờ đang đầu mùa xuân, nhất định nước vẫn còn hơi lạnh, những người bác gái Trương ném người ở chỗ nước nông, nếu thím năm

chạy lên bờ thì bị họ quất bằng cây trúc dài.

Vậy nên thím năm chỉ có thể co ro run rẩy trong nước.

Sau khi con dâu thím năm biết chuyện bà ta đã làm, đỏ mặt tía tai, căn bản không thèm để ý.

Trái lại, chú năm cùng con trai đến, nhưng bác gái Trương không cho họ đỡ người dậy, mà còn lớn tiếng kể xem mấy ngày nay thím năm đã doạ bao nhiêu người sợ, chưa nói đến khiến những đứa nhỏ gặp ác mộng, còn làm cho mấy cô gái đến đội để tìm đối tượng bị doạ sợ!

Danh tiếng đội sản xuất của họ xem như bị bà lão này huỷ hoại, lúc trước họ còn chịu đựng, bà ta được đằng chân lân đằng đầu, thẳng thắn c.ở.i q.uần áo ngay trên đường, có hơn mười mấy người ở cánh đồng bên cạnh!

"Nếu đã thích cởi như vậy, bà đây để bà ta k.h.o.ả t.h.â.n trong nước cho đã đời!"

Bác gái Trương mắng.

Đứa cháu gái nhỏ của bà ấy bị cánh tay cắt đứt của bà ta doạ sợ đến nỗi gặp ác mộng, sốt nhẹ mấy ngày!

Bà ấy vẫn nuốt không trôi cục tức này.

Mặc dù thân thể thím năm bị thương, nhưng miệng vẫn không tha ai.

Thấy bà ta ở dưới nước lạnh đến mức miệng trắng bệch, mặt tái xanh, cánh tay bắt đầu chảy máu, khi bà ta kêu lên đau đớn, đội trưởng cùng vợ ông ấy chạy tới vội vàng, trước tiên đỡ người dậy, vợ đội trưởng bảo bác gái Trương và những người khác lấy quần áo mặc cho bà ta.

“Kết quả bà ta không chịu mặc, đòi bác gái Trương và những người khác bồi thường tiền, nếu không dù c.h.ế.t cóng bà ta cũng không mặc.”

Sau khi hóng chuyện, Chương Thục Phân đến nhà Đường Văn Tuệ, kể tiếp chuyện sau đó.

Mẹ Đường và bác cả gái nghe nói thím năm đã doạ ba người Phong Ngọc Lan hoảng sợ, họ tức giận đến mức chạy đến nhà thím năm mắng mỏ.

Cuối cùng, mắng một buổi trời mà bên trong cũng không có tiếng động gì, sau đó con dâu của thím năm mặt mày thẹn thùng đỏ bừng đi ra nói mẹ chồng còn chưa về.

Sau đó, tìm những người Phong Ngọc Lan đến khuyên họ về nhà.

Một người như vậy không đáng khiến bản thân phải tức điên lên.

Vốn dĩ mẹ Đường và bác cả gái không nên tức giận, thân thể họ chịu không nổi.

“Bà ta không muốn sống nữa sao?”

Mẹ Đường hỏi.

Chương Thục Phân bĩu môi: “Không biết bà ta nghĩ sao, nhưng những người bác gái Trương không đưa tiền dù chỉ một đồng, nói rằng nếu bà ta không muốn sống nữa thì cứ để bà ta bị đông lạnh, chú năm thấy quá xấu hổ, đã tiến lên tát bà ta hai cái, sau đó họ liền đánh nhau. Sau khi tách ra không lâu, thím năm ngất xỉu ngay, lúc cháu rời đi, bà ta đã được mặc quần áo, những người chú năm cõng bà ta về nhà.”

Nguyên Khang nép mình trong vòng tay của Phong Ngọc Lan, chơi với những món đồ chơi do cô đan, nhưng nó không nghe gì về câu chuyện, còn Phong Ngọc Lan nghe được thì cau mày.

Đường Văn Tuệ cũng thở dài: "Cuối cùng là bà ta muốn làm cái gì?"

"Không biết." Chương Thục Phân lắc đầu: "Nhưng những người bác gái Trương đã nói nếu thím năm còn doạ người như vậy nữa, bắt gặp một lần sẽ cởi sạch quần áo ném bà ta xuống sông một lần!"

"Da mặt bà ta dày, căn bản không hề sợ." Mẹ Đường lắc đầu.

"Mẹ cháu cũng nói như vậy." Chương Thục Phân gật đầu lia lịa, da mặt bà ta thực sự dày.

Chương 119: Chương 119

Buổi tối, Chương Nam Tuyền tan làm thì đến tìm Đường Văn Tuệ, Đường Văn Tuệ đỏ mặt chạy ra ngoài.

"Anh tìm em có chuyện gì?"

"Xem em có bị doạ sợ không?" Chương Nam tuyền nhìn khuôn mặt hồng hào của cô ấy, thở phào nhẹ nhõm: "Cho em này."

Vừa nói, cậu ấy vừa lấy ra một nắm cỏ đuôi chó đã đan thành hình một con ch.ó đưa cho cô ấy: "Đừng sợ."

Sau khi Đường Văn Tuệ hừ nhẹ một tiếng, cô ấy nhận lấy nó trên khuôn mặt nở nụ cười: "Nó đẹp lắm."

Chương Nam Tuyền đưa tay sờ lên đầu cô ấy: "Thím năm sau khi tỉnh dậy vẫn còn làm loạn, bị chú năm trói tay chân lại, mượn xe bò của đội trưởng đưa bà ta về nhà mẹ đẻ, anh thấy lần này chú năm làm thật rồi."

Đường Văn Tuệ về nhà với nắm cỏ đuôi chó, đặt đồ đạc trong phòng mình trước, sau đó vào nhà bếp nói chuyện này với mẹ Đường và những người khác.

Lúc này, những người Đường Minh Sơn cũng trở về.

Chị dâu hai Đường chạy vào bếp lớn tiếng nói chuyện chú năm đưa người về nhà mẹ đẻ, Đường Văn Tuệ chỉ cười nói họ đã biết rồi, nhưng chị dâu hai Đường lại nói: "Vậy em có biết lần này, sau khi

chú năm đưa người về, nhất định sẽ không cho bà ta trở về nữa không?"

"Sao nói như vậy?"

Phong Ngọc Lan hiếu kỳ hỏi.

Chị dâu hai Đường ngồi xuống bên cạnh cô, cùng giúp nhặt rau: "Bởi vì chị dâu Trường Thịnh đề nghị ly hôn với anh Trường Thịnh, đã thu dọn hành lý xong xuôi định về nhà mẹ đẻ, nói rằng có mẹ chồng xấu hổ như vậy, cô ta không còn mặt mũi nào ở đây nữa."

Vì vậy, chú năm đã đưa cô ta đi.

Không phải có con dâu thím năm mới gây chuyện, phải nói từ lúc vào nhà chú năm đã hay cãi cọ bất hoà, đầu tiên là cãi nhau với anh em chú năm, sau đó đến chị em dâu không êm thấm, cuối cùng là mẹ chồng nàng dâu, mẹ con cũng không hoà thuận.

"Nói đến đứa cháu trai xém chút xảy ra chuyện, cũng do thím năm thấy nó ầm ĩ nên trói đứa bé bên cạnh chum nước, chum nước đó cũng không quá cao, đứa bé khát nước, nó bước lên ghế gỗ bên cạnh, bị ngã đổ vào chum nước!"

"Nếu không nhờ chị dâu Trường Thịnh quay lại lấy cái liềm thì đứa bé này không còn nữa rồi."

Cứ một mực như vậy, thím năm vẫn cho rằng chuyện không có gì nghiêm trọng, bởi vì đứa bé không xảy ra chuyện gì mà con dâu chuyện bé xé ra to, nhất quyết gửi con về nhà mẹ đẻ nuôi nên bà ta càng thêm bất bình với cô con dâu này.

Thấy Phong Ngọc Lan lắng nghe cẩn thận, chị dâu hai Đường càng nói nhiều hơn: "Nhà mẹ đẻ chị dâu Trường Thịnh có một chị gái và hai em gái, không có anh trai cũng không có em trai, nhà họ cũng

không khắt khe, đứa bé được chăm sóc tốt ở đó, vậy nên chị ấy gửi đứa bé cho họ nuôi nấng luôn."

"Thì ra là vậy."

Phong Ngọc Lan đã ăn một quả dưa lớn, nhưng khi cô nghĩ về những gì thím năm đã làm vào buổi trưa, cô vẫn thấy rằng đó là một quả dưa thối, khiến người khác cảm giác hơi ghê tởm.

Vào ban đêm, khi Nguyên Khang ngủ không có gì bất thường, điều này khiến hai người Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn yên tâm.

Khi rời đi, họ đưa Nguyên Khang cùng đi.

Ngay khi đến nhà ngang, cô đã nghe chị dâu Vương và những người khác cười híp mắt kể về nhà trẻ của nhà máy sản xuất giấy.

"Ôi, chị mong chờ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng xong rồi!"

Chị dâu Vương rất phấn khích, giọng cũng rất lớn.

Niếp Niếp và Yến Tử thấy Nguyên Khang tới, đã kéo nó đi chơi, sau khi Đường Minh Sơn đỗ xe xong, anh mang tất cả những thứ đem từ quê về lên lầu, Phong Ngọc Lan và các chị dâu Vương nói chuyện qua lại.

"Nó ở đâu?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

Về chuyện nhà trẻ, cô thật sự chưa nghe được chút tin tức gì.

"Rẽ phải ngay đằng sau Cung tiêu xã…"

Sau khi nghe xong, Phong Ngọc Lan cũng hiểu ra, thực ra đó không phải là một nhà trẻ hoàn thiện, chỉ cần gửi mấy đứa trẻ đến đó ở,

không cần lo bữa trưa, người lớn đưa về nhà ăn trưa rồi lại đưa đến.

Không cần dạy gì, chỉ giúp trông giữ đứa bé, phù hợp với những nhà đông con lại phải đi làm.

Tống Chi cầm rổ rau trở về, thấy Phong Ngọc Lan với những người khác nói chuyện, cô ấy cũng đi tới.

Không lâu sau, hai người cùng nhau đi lên lầu.

Nguyên Khang đã cùng các bé Niếp Niếp lên lầu được một lúc.

"Chỉ có hai phòng, hai người trông coi, một bé hai mươi xu một ngày, sáu đồng một tháng."

Tống Chi nói với Phong Ngọc Lan những gì mình biết được.

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Giá cũng hợp lý, dù sao chăm trẻ nhỏ cũng rất cực, mà này, em đã chuẩn bị xong chưa?"

"Em đã sắp xếp xong xuôi từ sớm." Tống Chi cười tủm tỉm nói: "Đều nhờ có người quen biết phía sau, người bình thường sao có thể dễ dàng tiến vào như vậy?"

Nhà trẻ này được điều hành bởi nhà máy sản xuất giấy.

"Ừm." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Khi đến lầu năm, đi ngang qua bồn rửa mặt, các cô nghe chị dâu Triệu đang ở đó rửa rau vừa cùng thím Điền cười nói: "Đứa bé này đến thật đúng lúc, ở quê cháu đang tính đón Niếp Niếp về vì lý do trong bụng cháu đang có đứa thứ hai, hiện tại nhà máy chúng ta đã có nhà trẻ, cho dù lúc quá bận rộn, cháu cũng có thể gửi Niếp Niếp qua đó!"

"Nhìn thấy con bé ngay trước mắt còn hơn phải gửi về quê." Nghe vậy thím Điền gật đầu.

"Vâng, đúng vậy ạ." Chị dâu Triệu nói với tâm trạng tốt.

Thấy các cô Phong Ngọc Lan trở về, cô ấy lại nói với họ thêm vài câu, khi Phong Ngọc Lan về đến nhà, Đường Minh Sơn đã dọn dẹp qua nhà cửa, lúc này anh đang lau giày cho Nguyên Khang.

Nguyên Khang thì đang chơi với các bé Niếp Niếp ở hành lang.

"Thay giày đi, anh lau luôn cho em." Đường Minh Sơn thấy cô trở về, đặt đôi giày sạch dưới chân cô liền nói.

Phong Ngọc Lan mỉm cười thay giày, ngoài cửa có đặt một cái thùng gỗ, trong đó có nước chủ yếu dùng để rửa tay, Đường Minh Sơn khi trở về đã nhắc đến, Phong Ngọc Lan rửa tay, vào nhà cầm sách lên đọc.

Nhà trẻ rất nhanh bắt đầu nhận trẻ, chị dâu Triệu và chị dâu Trương đưa Niếp Niếp với Yến Tử đưa đến đó để trải nghiệm thử, còn chưa tới buổi trưa, đã vội vã đến đón con.

Cả buổi sáng Nguyên Khang đã không thấy họ, đợi sau khi họ về, Nguyên Khang vội vàng chạy đến hỏi họ sáng nay đã đi đâu.

Vẻ mặt Niếp Niếp và Yến Tử hào hứng nói chuyện với nó khi ở nhà trẻ chơi vui thế nào, có rất nhiều bạn bè, họ cùng nhau chơi trò chơi vô cùng vui vẻ.

Tóc hai đứa bé đều còn hơi ướt, chơi đùa đến toát mồ hôi, lúc này chị dâu Triệu cười lấy một chiếc khăn từ sau lưng Niếp Niếp ra: "Xem họ có trách nhiệm chưa, chiếc khăn thấm mồ hôi này luôn được thay liên tục."

Thấy vậy, Phong Ngọc Lan cũng cảm thấy tốt.

Lại thấy vẻ mặt Nguyên Khang mong chờ nhìn qua, nên cô nói: "Nguyên Khang cũng muốn đi xem thử sao? Sáng mai chúng ta đi nhé? Có thể chơi cả ngày."

"Vâng!"

Nguyên Khang vui lắm.

Đến tối khi Đường Minh Sơn trở về, anh nghe Nguyên Khang nói rằng muốn đi nhà trẻ, nhưng anh không có ý phản đối gì: "Sáng mai cha đưa con đến đó."

"Em cũng đi chung, đến xem như thế nào."

Phong Ngọc Lan cười nói.

"Được."

Đường Minh Sơn đặt túi xuống, rửa tay rồi giúp dọn đồ ăn.

Sáng sớm hôm sau, cả nhà ba người thức dậy, lúc này Niếp Niếp đang đứng ở cửa nhà mình, khi Triệu Thiên đang chải tóc cho thấy hai người Nguyên Khang với Phong Ngọc Lan rửa mặt trở về, liền hỏi: "Nguyên Khang, hôm nay chúng ta đi cùng nhau sao?"

“Đi cùng nhau.” Nguyên Khang gật đầu lia lịa.

Chị dâu Triệu đang nấu cháo, nghe vậy nói với Phong Ngọc Lan: "Lúc đầu, chị chỉ định đưa Niếp Niếp đi một ngày trải nghiệm thử, nhưng tối qua con bé nghe nói hôm nay không đi nữa liền khóc lên! Không làm gì được, tuỳ theo ý con bé, hôm nay chị lại đưa đi chơi một ngày."

"Điều này nói lên nhà trẻ đó cũng tốt, nếu không con bé cũng không muốn đi nữa." Triệu Thiên cười híp mắt nói.

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Để cho Nguyên Khang có một trải nghiệm thật tốt, mấy người Phong Ngọc Lan chờ Yến Tử và Niếp Niếp chuẩn bị xong, cùng nhau đi ra ngoài.

"Có khá nhiều người."

Vừa đi ngang qua Cung tiêu xã, đã thấy nhiều người từ trong đó đi ra, còn nghe được tiếng mấy đứa trẻ cười đùa.

Sau khi Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đăng ký tên, thanh toán tiền, họ vẫy tay chào Nguyên Khang.

Nguyên Khang cũng không hề sợ, đi theo Niếp Niếp và các bạn, họ vui vẻ theo một trong những người phụ trách vào phòng.

"Anh mau đi làm đi, em với chị dâu Trương sẽ đến chợ nông sản." Phong Ngọc Lan bảo Đường Minh Sơn nhanh chóng đến nhà máy sản xuất giấy.

"Ừm." Đường Minh Sơn cười gật đầu, cùng với Triệu Thiên rời đi.

Các cô Phong Ngọc Lan đến chợ nông sản để mua thức ăn, khi trở lại nhà ngang, Phong Ngọc Lan đun nước tắm rửa gội đầu, giặt quần áo sạch sẽ, cô lướt qua các câu hỏi một chút, viết một mẩu chuyện ngắn, sau khi chỉnh sửa nó, cô hấp bánh bao, chuẩn bị sẵn đồ ăn, Nguyên Khang trở về là chiên lên.

"Đi nào, đi đón con thôi." Chị dâu Trương muốn gọi cô đến nhà trẻ.

"Em đến ngay." Phong Ngọc Lan khóa cửa lại, khi đi ngang qua nhà chị dâu Triệu, thấy cô ấy đang ngồi trên giường, sắc mặt hơi tái nhợt, liền dừng chân lại: "Chị dâu, lại bị nôn sao?"

"Ừm." Chị dâu Triệu xua tay: "Phiền em một chút, đón Niếp Niếp giúp chị."

"Không sao đâu, vậy chị nghỉ ngơi cho khoẻ." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Lúc họ đón mấy đứa Nguyên Khang, Phong Ngọc Lan với chị dâu Trương nhìn chiếc khăn sau lưng mấy đứa nhỏ toàn là mồ hôi.

Khi về nhà ngang, thấy chị dâu Triệu đang hâm lại cháo lúc sáng, Phong Ngọc Lan để Nguyên Khang chơi một lúc, vừa nghe nó kể tại những chuyện thú vị ở nhà trẻ, vừa rửa tay nấu thức ăn.

Chương 120: Chương 120

Bởi vì chị dâu Triệu không được khỏe nên buổi trưa cô ấy chỉ ăn cháo và dưa chua, trong khi nhà Phong Ngọc Lan ăn bánh bao hấp, còn có bánh ngọt và trứng chiên với rau tần, nên Phong Ngọc Lan bảo Nguyên Khang đưa mấy cái bánh bao, một bát thức ăn qua.

Buổi chiều, hai người Phong Ngọc Lan cũng đưa Niếp Niếp cùng đến nhà trẻ.

Nguyên Khang rất thích nhà trẻ, thế nên Phong Ngọc Lan đã mở một cuộc họp nhỏ ở nhà, quyết định trả tiền theo hàng tháng ở nhà trẻ.

Nguyên Khang bắt đầu cuộc sống ở nhà trẻ, Đường Minh Sơn cũng dành ít thời gian về quê nói chuyện này, mẹ Đường và những người khác vừa vui mừng vừa không nỡ, mỗi khi đến huyện, đều sẽ đi thăm Nguyên Khang.

Chớp mắt cái đã đến tháng tư, khi chị dâu Triệu và cậu hai đến, Phong Ngọc Lan vừa từ bưu cục trở về, cô đã nộp bản thảo.

"Tháng này là ngày tháng tốt, rất nhiều người bận việc, trong một thời gian có nhiều việc cần giải quyết, vậy nên, cậu nhờ cháu giúp một chút."

Cậu hai cười híp mắt nói.

Phong Ngọc Lan cũng rất vui, cô đang nghĩ mình không có việc gì làm, vậy nên đương nhiên cô rất vui khi có việc làm ngay bay giờ.

Thế là buổi trưa Đường Minh Sơn đi đón Nguyên Khang đến nhà máy sản xuất giấy ăn cơm, tám giờ sáng hằng ngày Phong Ngọc Lan cùng nhóm người của cậu hai phụ giúp việc bếp núc.

Bận bịu làm việc này nửa tháng.

Sau khi kết toán, Phong Ngọc Lan không đi làm tiếp ngày hôm sau, Đường Minh Sơn cũng cố tình dời ngày nghỉ đến hôm sau.

Sáng sớm anh đi mua sườn, khi về thấy có người bán cá anh lại mua thêm một con cá chép to.

Với mức lương bốn mươi lăm đồng một tháng của anh, cộng thêm các khoảng trợ cấp như phiếu thực phẩm, phiếu thịt,... có thể nói không có áp lực khi mua thịt mỗi ngày.

Buổi trưa cũng do Đường Minh Sơn đón Nguyên Khang, về đến nhà, Nguyên Khang đã thấy một bàn thức ăn ngon, nó rất vui mừng đi rửa tay ngay, sau đó giúp đỡ dọn thức ăn.

"Hôm nay con ở nhà trẻ thế nào?"

Phong Ngọc Lan cười hỏi.

"Đầu to đập vào mũi Vệ Đông chảy máu." Nguyên Khang chờ sau khi Đường Minh Sơn làm sạch xương cá mới cắn một miếng thịt cá ngon: "Chúng con giúp cậu ấy lau máu, còn an ủi cậu ấy."

"Sao lại đánh bạn?"

"Khi chúng con chơi trốn tìm, Đầu to bị Vệ Đông bắt được, sau đó muốn bỏ chạy, nhưng Vệ Đông không cho, cậu ta vội vàng đụng phải."

Việc đi nhà trẻ đã làm Nguyên Khang thay đổi lớn nhất là nói chuyện lưu loát hơn, hơn nữa, mỗi tối hai người Phong Ngọc Lan đều sẽ dạy

nó làm toán một chút hoặc nghe kể chuyện một câu chuyện nhỏ, cho nên nó là đứa trẻ có "văn hoá" nhất ở nhà trẻ.

Cô thường kể cho đứa trẻ nghe về những câu chuyện cô đã nghe, được mọi người thích.

Buổi chiều, anh hai Đường đến giao củi, cùng rất nhiều thực phẩm tươi, sau khi uống chút nước đã cùng Đường Minh Sơn đi nhà trẻ thăm Nguyên Khang.

Lúc này Phong Ngọc Lan ở nhà Tống Chi, Tống Chi đang nói đến đội vận tải muốn tìm một công nhân tạm thời: "Lần này không phải là phụ sau bếp, mà chất hàng lên xe, lúc trước nghĩ có thể làm được, bây giờ mới thấy không được, luôn thấy rất mệt."

"Chăm sóc cho tốt, đừng gắng sức quá."

"Em cũng hỏi rõ ràng, đóng gạch một ngày năm hào, không lo ăn uống."

Phong Ngọc Lan lập tức nghĩ tới anh hai Đường, thân thể anh hai Đường rất tốt, việc chất lên xe không thành vấn đề.

Thế nên chờ hai người Đường Minh Sơn trở về, Phong Ngọc Lan nói chuyện này ngay, Đường Minh Sơn và anh hai Đường đều thấy công việc này ổn.

Đường Minh Sơn đưa anh hai Đường đến đội vận tải ngay, cũng may kỳ này đang thiếu nhiều người, anh hai Đường được giữ lại.

Anh ấy sống trên một chiếc giường gỗ trong nhà phụ, ngày hôm sau, Phong Ngọc Lan định về quê báo với mẹ Đường cùng những người khác một tiếng, nhưng khi cô đi chợ nông sản mua thức ăn đã gặp mẹ Đường nên nhờ mẹ Đường nhắn tin tức này về.

"Anh hai đang làm công nhân tạm thời cho đội vận tải? Công việc tốt như vậy, sao anh ấy biết được?"

Nghe mẹ Đường nói xong, chị dâu hai Đường kinh ngạc hỏi.

Mẹ Đường che miệng cười một tiếng: "Chuyện này mẹ cũng không hỏi, nhưng việc này tốt thật!"

"Đúng, đúng vậy." Đường Văn Tuệ gật đầu lia lịa, mừng cho anh hai Đường.

Trong nhà có thêm một người, nhưng như không có gì thay đổi, sau khi anh hai Đường ăn sáng cùng họ xong, đi đến đội vận tải ngay, đến tối mới trở về.

Anh ấy chịu khó lại ở sạch, thỉnh thoảng buổi tối anh ấy còn đến đập chơi bóng rổ với mọi người, ngày qua ngày sống rất tốt.

Sau mười ngày làm việc, công việc không còn nữa, khi anh hai Đường rời đi thì đã đưa hai đồng năm cho hai người Phong Ngọc Lan, bị Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn tức giận đẩy trả lại.

Anh hai Đường gãi đầu, dứt khoát cho Nguyên Khang năm hào: "Mua kẹo ăn đi."

Sau đó anh ấy mang ba lô trên lưng, bước đi nhanh chóng.

"Anh hai thật là..."

Năm hào một ngày, làm từ sáng đến tối, mười ngày này được có năm đồng.

Phong Ngọc Lan nhìn năm hào được đưa cho Nguyên Khang thở dài.

Đây là tiền lương một ngày.

Đường Minh Sơn vốn định đưa anh hai Đường đi ngồi xe bò, kết quả bị anh hai Đường ngăn lại, tiếp theo đẩy Đường Minh Sơn về phía

nhà ngang: "Đều là anh em ruột thịt, em đừng khách sáo như thế.”

Nói xong rồi sải bước rời đi.

Đường Minh Sơn đứng không nhúc nhích, nhìn anh ấy biến mất qua góc cua, lúc này mới trở về.

Trong túi đựng bốn đồng năm, trong lòng anh hai Đường vui vẻ, anh ấy đi bộ về nhà, trên đường còn gặp được người quen, vì thế đi cùng nhau, cũng không cảm thấy mệt mỏi, lúc về đến nhà đã gần mười hai giờ.

Mẹ Đường đang chuẩn bị nấu cơm trưa, nghe thấy tiếng gọi của anh, lập tức chạy ra khỏi bếp: "Thằng hai về rồi à?"

“Về rồi ạ!”

Anh hai Đường đầu đầy mồ hôi buông sọt xuống: "Bọn thằng ba lại mua thịt nhét cho con, con không đi mua nữa.”

Anh ấy vén vải lanh đắp lên trên, lấy thịt bên trong ra, lại lấy từ trong túi ra bốn đồng năm kia đưa cho mẹ Đường.

"Năm hào một ngày, tổng cộng mười ngày, năm đồng, con vốn định mười ngày này ăn ở đều ở nhà thằng ba, chia cho bọn nó hai đồng năm, kết quả bọn nó không cần, còn tức giận với con, nên con rút năm hào mua thức ăn cho Nguyên Khang, đây là số tiền còn lại."

Anh ấy mỉm cười với một nụ cười mãn nguyện và hài lòng.

Mẹ Đường cười nhận lấy hai cân thịt kia, sau đó đẩy tay cầm tiền của anh ấy trở về: "Con cầm, con cầm không được thì cho vợ con.”

Anh hai Đường gãi đầu, cuối cùng cầm hai đồng, còn lại hai đồng năm vẫn nhét cho mẹ Đường, không đợi mẹ Đường nhét lại thì anh ấy kêu khát nước, đi đến bể nước cầm lấy gáo múc nước uống.

"Cái thằng này." Mẹ Đường nhìn tiền trong tay, cuối cùng nhận lấy.

Đã gần tháng năm, ngày này tự nhiên càng ngày càng nóng, trời ổn, Phong Ngọc Lan muốn giặt đồ phơi đồ, lấy quần áo mùa đông ra giặt lại một lần nữa, phơi nắng vài ngày, lại bỏ vào trong tủ, mùa đông lấy ra mặc cũng mềm mại.

Thấy cô bận rộn, chị dâu Triệu bên cạnh bụng đã lộ ra, cũng thu dọn phòng một phen.

Nhà họ không có ngăn cách, cái gì cũng chất đống một chỗ, ngược lại không bẩn mà chính là bừa, nhìn phiền lòng.

"Chị thấy vẫn phải ngăn cách mới được." Thu dọn một buổi sáng, chị dâu Triệu vẫn cảm thấy không vừa mắt quyết định nói.

Phong Ngọc Lan gắp từng cái bánh đã nấu xong đặt trong chén sứ bên cạnh, chờ cô gắp xong, Nguyên Khang đeo găng tay nhỏ của mình, phụ bưng chén sứ lên bàn cơm, tiếp theo lại chạy tới canh giữ, hy vọng mình có thể giúp đỡ làm chút gì đó.

Niếp Niếp bên cạnh chị dâu Triệu cũng thế.

Nghe chị dâu Triệu nói như vậy, Phong Ngọc Lan cười nói: "Từ mùa đông năm ngoái đến bây giờ, em thấy không bằng nói làm là làm luôn, buổi chiều em đến thu dọn đồ đạc giúp chị."

Chị dâu Triệu cũng hơi đỏ mặt, quả thật suy nghĩ thật lâu nhưng không động tay, nghe vậy cắn răng một cái: "Được!"

Vì thế sau khi ăn cơm xong, Phong Ngọc Lan đưa Niếp Niếp và Nguyên Khang đến nhà trẻ, sau khi trở về thì giúp chị dâu Triệu thu dọn đồ đạc, chị dâu Trương cùng thím Điền bọn họ biết được sắp làm gì, cũng tới hỗ trợ.

"Nhìn chỉ như này, sao lại thu dọn được nhiều như vậy?"

"Đúng vậy, em muốn ngăn cách, không thể để nhiều đồ đạc như vậy, nếu không để mấy túi ở nhà chúng ta."

"Nhà chúng ta cũng để mấy túi."

Tiền và vé đều ở trong một cái rương, thứ kia không chuyển đi là được, cho nên chị dâu Triệu cũng cảm tạ mọi người hỗ trợ, thu dọn đồ đạc ra, từng cái đặt trong nhà.

Chú Điền cùng chú Vương nghỉ ngơi hôm nay, vì thế liền giúp đỡ khiêng ván gỗ lên, đóng đinh vân vân.

Chờ Triệu Thiên và Đường Minh Sơn bọn họ trở về thì thấy trước cửa nhà Triệu Thiên chất đống rất nhiều đồ đạc linh tinh, chỉ để lại một con đường nhỏ như vậy, có thể để cho Đường Minh Sơn qua nhà mình.

"Đây là?"

Triệu Thiên hoảng sợ, trong đầu nghĩ đến chính là những người ở quê tới náo loạn, anh ta gọi tên vợ mình, giọng chị dâu Triệu mang theo sự không kiên nhẫn truyền đến từ trong phòng.

Triệu Thiên thở phào nhẹ nhõm, vừa vào phòng nhìn, phát hiện trong nhà có thêm một tầng ván gỗ, lúc này mới hiểu được: "Sao không đợi anh về rồi làm?”

"Chờ anh? Em đã nói bao nhiêu lần rồi?”

Chị dâu Triệu trợn trắng mắt, tiếp tục quét sàn nhà: "Nói làm thì làm luôn, còn chờ gì nữa.”

Mà lúc này Phong Ngọc Lan thì ở lầu ba gội đầu tắm rửa, Nguyên Khang cũng tắm, nó hiện tại đang ngồi ở trên giường ôm đồ chơi nhỏ chơi đùa.

Thấy Đường Minh Sơn về, liền xuống giường mang giày cỏ chạy ra ngoài.

“Cha!”

Đường Minh Sơn đáp một tiếng, buông túi vải xuống: "Mẹ con đâu?”

"Đến lầu ba rồi." Nguyên Khang chỉ trên đầu: "Trên đầu mẹ rất nhiều bụi, đều là nhà bọn họ.”

Đường Minh Sơn thoáng cái là hiểu, thấy trên bếp đang cháy âm ỉ, mở ra nhìn, bên trong thức ăn nghi ngút khói.

Anh cười bưng lên đặt ở trên bàn, sau đó để cho Nguyên Khang trông, còn mình thì đi lầu ba.

Không bao lâu, hai vợ chồng xách thùng gỗ về.

Phong Ngọc Lan xõa mái tóc ướt, Đường Minh Sơn tìm khăn khô lau cho cô đến nửa khô, rồi cùng nhau ăn cơm tối.

Lúc bọn Quân Tử đến, Đường Minh Sơn ở phòng bên cạnh hỗ trợ.

Nguyên Khang tự mình dùng que gỗ nhỏ tính toán đề số học mà Ngọc Lan soạn cho thằng bé.

"Tô Tô, cháu sao vậy?"

Phong Ngọc Lan phát hiện một đứa nhỏ trong đó làm đề, đang làm bỗng nhiên đỏ mắt, vì thế đưa nó vào trong phòng hỏi cô bé làm sao.

Tô Tô lau mắt: "Thím Phong, cha cháu nói ngày mai muốn đưa cháu về quê, về sau cháu không thể đến chỗ thím.”

"Đang yên đang lành sao lại về?"

Phong Ngọc Lan khẽ nhíu mày.

Tình huống của nhà Tô Tô không khác nhà chị dâu Triệu lắm, bà nội cô bé cũng trọng nam khinh nữ.

"Anh trai con bác phải đưa đến huyện học, để cháu về." Tô Tô càng nói càng buồn, cũng khóc rất nhiều.

Chương 121: Chương 121

Mấy người Quân Tử nghe thấy tiếng khóc của cô bé, nhao nhao buông bút xuống đi vào.

"Tô Tô, cậu sao vậy?"

“Cháu biết, bạn ý sẽ bị đưa về quê, lúc cháu ăn cơm nghe mẹ cháu nói."

Nói thế kia vẫn đang ổn, vừa nói thế này xong Tô Tô đã oa oa khóc lớn.

Phong Ngọc Lan vội vàng khẽ dỗ dành cô bé, bảo bọn Quân Tử đi ra ngoài trước, trước khi Nguyên Khang đi còn nhét kẹo trong túi mình cho Tô Tô: "Chị Tô Tô đừng khóc.”

Tô Tô nhìn kẹo trong tay không ngừng nức nở.

Chờ bọn Quân Tử đi, Phong Ngọc Lan bảo Đường Minh Sơn trông Nguyên Khang, cô đưa Tô Tô về nhà.

Tô Tô ở tầng ba.

Lúc này mẹ Tô Tô cũng vừa cãi nhau với cha Tô Tô xong, ai muốn đưa con của mình về, đón con nhà bác đến chăm lo chứ.

Khi cô ấy nhìn thấy đôi mắt của Tô Tô, cô ấy biết đứa trẻ đã khóc.

Trong lòng mẹ Tô Tô rất khó chịu, tiến lên sờ sờ đầu đứa nhỏ.

“Yên tâm đi, mẹ sẽ không đưa con về, cha con như vậy thì tự ổng chăm cháu trai ổng đi, mẹ đi ra ngoài thuê phòng, cũng mang con theo!”

Nói xong, câu cuối kia còn nói thật lớn, không chỉ người bên cạnh nghe thấy, cho dù là cha Tô Tô ngồi trong phòng hút thuốc cũng nghe thấy.

Anh ta càng thêm bực bội, vừa chuẩn bị đi ra nói vài câu thì nghe thấy giọng của Phong Ngọc Lan, cha Tô Tô sĩ diện lập tức ngồi xuống.

Coi như không nghe thấy lời vừa rồi.

Phong Ngọc Lan khen ngợi Tô Tô một phen, thông minh, hiếu học, hơn nữa rất có thể chịu khổ, nếu đưa về quê vậy thì mất đi cơ hội đi học.

Tất nhiên mẹ Tô Tô hiểu được điều này, để Tô Tô đi học chỗ Phong Ngọc Lan vẫn là do chính cô ấy quyết định, tầm nhìn của cô ấy cũng không nông cạn như cha đứa nhỏ.

Sau khi cảm ơn Phong Ngọc Lan, mẹ Tô Tô dắt Tô Tô vào phòng, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc trước mặt cha đứa nhỏ.

"Em đang làm gì vậy?"

Cha Tô Tô nhíu mày.

"Làm gì? Nhường chỗ cho cháu trai anh." Mẹ Tô Tô cay đắng nói: "Các người sống tốt, hai người ngoài chúng tôi đi!”

Nói xong liền xách đồ, kéo Tô Tô đi.

"Tối qua ở nhà thím Hoàng ở lầu hai, sáng nay đến nhà chúng tôi mượn năm đồng, nói là qua nhà nông ở bên Cung tiêu xã hỏi xem

có nhà nào có thể thuê không."

Hôm sau, chị dâu Vương đi lên đưa rau xanh cho Phong Ngọc Lan thì ngồi cùng nhau nói chuyện, nhà chị dâu Triệu đã bị ngăn cách, lúc này cô ấy lấy những thứ còn sót lại ở nhà rồi khác sắp xếp lại.

Nghe chị dâu Vương nói như vậy, lập tức đồ đạc cũng không thèm xếp, ngồi ở trước cửa nhà Phong Ngọc Lan nghe cô ta nói.

"Mọi người nói cha Tô Tô cũng vậy, con gái của mình thì không nuôi, lại muốn nuôi cháu trai của mình, có phải đầu óc bị gì không?"

Chị dâu Triệu mắng.

"Chị thấy cũng đúng." Chị dâu Vương liên tục gật đầu: "Chị nghe mẹ Tô Tô nói, cha Tô Tô cộng thêm ba người bác kia cũng chỉ có nhà bác cả Tô Tô có một người mang theo, còn lại tất cả đều là con gái, tất nhiên nhà chồng này rất yêu thương, nhưng không ngờ sẽ để cho cha Tô Tô đưa cháu trai đến đây nuôi dưỡng!"

"Cho nó học hành?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Không chỉ vậy." Chị dâu Vương lắc đầu: "Chị thấy sau này cha Tô Tô về hưu, vị trí kia cũng phải cho cháu trai anh ta!"

Chị dâu Triệu hít khí lạnh: "Cái này còn cần mặt mũi à?"

"Cần mặt mũi gì, cháu trai mới quan trọng." Chị dâu Vương lại bĩu môi: "Tô Tô là đứa trẻ rất ngoan, hơn nữa cũng không phải mẹ Tô Tô không thể sinh, nhất định phải mang đứa cháu đến đây, thật có bệnh!"

Không chỉ có các cô ấy đang đàm luận về hành vi kỳ lạ của cha Tô Tô, rất nhiều người ở nhà ngang đều đang nghị luận chuyện này.

Chạng vạng, khi cha Tô Tô trở về nhà ngang thì bị rất nhiều người dùng ánh mắt khác thường nhìn, bác Ngô còn cao giọng nói: "Buổi chiều người ở quê cháu đưa thư cho cháu, bảo cháu ngày mai về đón cháu trai tới đây!”

Đường Minh Sơn xách túi vải từ một bên đi qua, vừa lúc nghe thấy lời này, anh nghi hoặc nhìn về phía cha Tô Tô: "Đón cháu anh tới đây? Cháu trai anh bị bệnh à?”

Mặt cha Tô Tô hơi đỏ lên: "Không có, tới chơi thôi.”

"Chơi? Đưa cháu trai vào thành phố chơi, đưa con gái ruột về nông thôn chơi?”

Tiếng chất vấn của Đường Minh Sơn làm cho mặt cha Tô Tô càng đỏ lên, muốn phản bác lại sợ nói sai càng nhiều.

"Anh thật sự biết chơi."

Triệu Thiên vẫn ở bên cạnh nói tiếp một câu như vậy.

Hai người một trước một sau đi lên lầu, cha Tô Tô đứng trong bờ đê một hồi, lúc này mới về nhà, kết quả phát hiện cửa nhà đóng lại.

Anh ta vội vàng đi đến nhà thím bên cạnh: "Hôm nay vợ em đã về chưa ạ?”

Chuyện tối hôm qua mẹ Tô Tô dắt Tô Tô đi, anh ta biết.

"Về thu dọn đồ đạc, nói là tìm được phòng rồi, sau này không về đây nữa." Thím kia cũng không có sắc mặt tốt gì đối với anh ta.

Cha Tô Tô vội vàng mở cửa ra, phát hiện quả thật thiếu đồ đạc của hai mẹ con, cả người anh ta mềm nhũn, bất chấp mọi thứ khác, vội vàng đi tìm người hỏi mẹ con Tô Tô hiện tại đang ở đâu.

Phong Ngọc Lan nghe thấy trên bờ đê truyền đến cãi vã, đang chuẩn bị cầm đũa ăn cơm, nghe thấy vậy cô liền thò đầu ra ngoài

nhìn một chút, thấy chị dâu Vương và cha Tô Tô đang cãi nhau, anh cả Vương chắn trước mặt chị dâu Vương, ngăn cản cha Tô Tô kích động không thôi.

"Nếu không phải chị cho cô ấy mượn tiền, cô ấy sẽ đi à!"

Chị dâu Vương cười lạnh một tiếng, cực kỳ lớn tiếng mắng lại: "Nếu không phải đầu óc cậu có bệnh muốn đưa cháu trai đến đây nuôi, vợ cậu sẽ mang con gái đi ư? Độ dày của tường đất này không bằng cậu, sao lại không biết xấu hổ hỏi tôi chuyện vay tiền chứ! Mẹ nó!”

Chị dâu Vương chính là vua "mạnh miệng" nổi danh ở nhà ngang, chỉ có cái miệng ngốc này của cha Tô Tô sao ăn thua, rất nhanh liền bị chị dâu Vương mắng đến máu chảy đầm đìa.

Từ trước đến nay, cha Tô Tô luôn nể mặt, lúc này thấy trong bờ đê không ít người vây quanh thì thôi, trên lầu còn có không ít người nhìn bên này.

Còn có người bưng bát đũa vừa ăn vừa nhìn động tĩnh bên này!

Anh ta vừa tức vừa xấu hổ, quay đầu đi lên lầu, về đến nhà đóng cửa lại. Trong nhà không có mẹ Tô Tô, tất nhiên không có người nấu cơm, cha Tô Tô vừa tức vừa đói, lại bởi vì sợ bị người nghị luận, không mở cửa nấu ăn.

Phong Ngọc Lan múc cho Nguyên Khang hai muỗng canh trứng, sau đó lại múc cho Đường Minh Sơn một chén canh trứng: "Em thấy anh ta sẽ không thấy mình sai, ngược lại cảm thấy đó là cháu ruột của mình, sau này nói không chừng Tô Tô còn phải dựa vào anh trai."

"Người cố chấp." Đường Minh Sơn gật đầu, cũng gắp cho cô miếng thịt: "Kiểu gì cũng sẽ truyền đến nhà máy giấy sáng mai.”

"Anh ta rất sĩ diện, nhà ngang và nhà máy giấy đều truyền khắp nơi, vậy còn có mặt mũi gì nữa."

Phong Ngọc Lan cũng uống một ngụm canh.

Vốn tưởng rằng buổi tối Tô Tô sẽ không đến, kết quả mẹ Tô Tô vẫn đưa tới như trước, chị dâu Vương các cô ấy nhìn thấy mẹ con Tô Tô cũng không nói gì, cho nên cha Tô Tô không biết buổi tối hai mẹ con vẫn trở về nhà ngang.

Ngày hôm sau thức dậy liền đi Cung tiêu xã mua đồ ăn, sau đó buồn bực đi đến nhà máy giấy, kết quả như Đường Minh Sơn nghĩ, nhà máy giấy cũng đang truyền tai chuyện anh ta không nuôi con gái mà muốn nuôi cháu trai, tiếng nghị luận kia không nhỏ hơn chuyện Trương Đại Lực kết hôn.

Lãnh đạo ngược lại không tìm anh ta nói chuyện, chuyện này cũng không quá lớn so với chuyện của Trương Đại Lực, nhưng mấy người giống chủ nhiệm Lý cũng không thích.

Vì thế lại mở một cuộc họp, trọng điểm phê bình các đồng chí trọng nam khinh nữ này, trong cuộc họp không điểm tên cha Tô Tô, nhưng ánh mắt mọi người thỉnh thoảng lại đ.â.m vào người anh ta, còn khiến người ta hoảng hốt hơn cả bị điểm danh.

Vì thế, cha Tô Tô đi cầu xin mẹ Tô Tô mang theo con trở về nhà ngang.

Phong Ngọc Lan đến nhà trẻ đón Nguyên Khang, liền nghe chị dâu ở cùng tầng với nhà Tô Tô nói chuyện cha Tô Tô xin mẹ Tô Tô về nhà.

"Nào có thể về nhà dễ dàng như vậy, anh phải cam đoan với em không có ý định nuôi cháu trai nữa chứ? Cái này chỉ cam đoan thôi cũng không được, dù sao miệng đàn ông, nói xong là quên ngay."

"Nhưng không, phải thề!"

Chị dâu Trương nói.

"Thề? Mẹ Yến Tử, chị nghĩ đơn giản quá, không phải thề có thể giải quyết, phải làm chứng!”

"Không." Một chị dâu khác lắc đầu đầy kinh nghiệm nói: "Chia nhà.”

Mọi người nhao nhao nhìn về phía cô ấy, chị dâu kia lại gật đầu: “Chia nhà mới có thể giải quyết, nếu không cha mẹ chồng trong nhà gây áp lực, người đàn ông vẫn sẽ làm theo!”

Phong Ngọc Lan nghe vậy cũng gật đầu: "Là đạo lý này, chữ hiếu đè người, nếu cha mẹ cầu xin trước mặt cũng không dễ quyết định.”

Chị dâu Trương hít sâu một hơi: "Đúng là chị nghĩ quá đơn giản! Mẹ Tô Tô kia cũng đừng trở về dễ dàng!”

"Đã sớm đi tìm cô ấy nói rồi." Chị dâu đề nghị chia nhà kia có chút kiêu ngạo: "Trong lòng cô ấy hiểu rõ.”

Mẹ Tô Tô cũng không về nhà cùng cha Tô Tô, thậm chí còn nhắc tới chuyện ly hôn.

Cha Tô Tô làm việc đều mất hồn mất vía, thiếu chút nữa xảy ra chuyện.

Nhưng cho dù là như vậy, mẹ Tô Tô cũng kiên định không trở về ngay, không lo lắng cho sức khỏe của người đàn ông đó là không có khả năng, có điều hiện tại không phải là lúc mềm lòng.

Khi cha Tô Tô bị nhà máy giấy yêu cầu về nhà xử lý xong chuyện rồi đi làm lại, anh ta lại đi tìm mẹ Tô Tô.

Lúc này, Phong Ngọc Lan ở trong đập, ngồi nói chuyện phiếm cùng một đám chị dâu.

"Lần này không biết có về hay không."

Một chị dâu cầm quạt bồ nhẹ giọng nói.

"Chị nghĩ là không, còn chưa đề nghị chia nhà mà." Chị dâu Vương lắc đầu.

Đang nói, cha Tô Tô vẻ mặt suy sụp trở lại, phía sau cũng không có mẹ con Tô Tô.

Phong Ngọc Lan cùng mấy chị dâu liếc nhau một cái, nhao nhao quay đầu nói lời khác.

Chờ khi mẹ Tô Tô đề nghị chia nhà sẽ không ly hôn, đã là ba ngày sau, hôm đó vừa vặn bác Tô Tô đưa con trai đến nhà ngang.

Bởi vì cha Tô Tô vẫn không về đón, cho nên người ở quê dứt khoát đưa người tới đây.

Vẫn là chị dâu Vương thông minh, vừa nghe bọn họ và bác Ngô nói tìm ai, lại tới làm cái gì, lập tức gọi mấy chị dâu vây quanh.

"Ồ, anh chính là người không nuôi nổi con trai, đưa con cho chú nó nuôi kia à? Trông cũng không phải là người vô dụng như vậy."

"Đúng vậy, đây là thừa con hay là muốn cho tiền cho lương thực nhường chỗ nuôi?"

Mấy chị dâu chèn ép một trận, thật sự ép hai người đến mức mặt đỏ bừng, thấy cha Tô Tô về quả thực giống như là nhìn thấy cứu tinh vậy.

Kết quả cha Tô Tô nhìn thấy bọn họ, thật giống như nhìn thấy vợ mình mang theo Tô Tô gả cho người khác, sắc mặt rất khó coi.

Vừa lúc Phong Ngọc Lan đón Nguyên Khang về nhà ăn trưa, bắt gặp một màn này ở ngay cửa lớn.

Nguyên Khang cầm que bỏng gạo, thấy bên kia có một đống người, hơn nữa hình như cha Tô Tô đang cãi nhau với một người đàn ông, vì thế ở đó thò đầu dò xét.

Vừa nhìn đã biết là một thằng nhóc thích hóng hớt.

Chương 122: Chương 122

"Chúng ta lên lầu xem."

Phong Ngọc Lan cười sờ sờ đầu thằng bé, đưa nó về nhà, cho nó một cái ghế nhỏ ở hành lang, bảo đảm độ cao ngay chỗ n.g.ự.c nó, dặn dò không được thò đầu quá, Phong Ngọc Lan bắt đầu xào rau.

Nguyên Khang cũng ngoan ngoãn, cứ như vậy duỗi cổ nhìn xuống, Niếp Niếp bên cạnh nhìn thấy, cũng muốn nhìn như vậy, vì thế chị dâu Triệu cũng lấy cho cô bé một cái ghế, Yến Tử nhìn thấy cũng nháo nhào đòi mẹ.

Vì thế một lát sau, ba đứa nhỏ xếp hàng đứng trên ghế, tay nhỏ bé chống lên tường, nhao nhao nhìn xuống dưới lầu.

Lúc ăn cơm đều là đặt chén trên đài ăn, gắp thức ăn liền do Phong Ngọc Lan các cô ấy gắp qua, người lớn thì đứng một bên vừa ăn vừa xem.

Cuối cùng, cha Tô Tô và anh trai anh ta đánh nhau một trận, anh trai anh ta dẫn con đi, cha Tô Tô buồn bực đi theo.

Nghe có vẻ là trở về nhà riêng.

"Cũng không biết có thể chia ra hay không." Chị dâu Triệu nhớ tới nhà bố mẹ chồng mình, cho dù là chia nhà nhưng cũng là chịu đựng nhiều năm như vậy mới chia.

"Nhà bọn chị còn chưa chia đâu." Chị dâu Trương thở dài: "Chị lại muốn chia nhưng không có cơ hội đề cập, cho dù là chị nhắc tới, cha

đứa nhỏ cũng sẽ không đồng ý, phiền chết!”

Lúc này Tống Chi cũng tới, nghe các cô ấy nói một lát, cũng thở dài nói: "Em cũng muốn chia nhà, nhưng cha mẹ chồng em chỉ có một trai một gái, chia đến đâu cũng đều là một nhà.”

"Em đây cũng là..."

Chị dâu Triệu bỗng nhiên cảm thấy nhiều con hơn một chút càng dễ dàng hơn, không khỏi thêm vài phần đồng tình với cô ấy.

Phong Ngọc Lan thấy trên mặt Tống Chi lại không có chút thịt nào, vì thế sau khi đưa Nguyên Khang trở về thì đến nhà Tống Chi ngồi một chút.

"Sao lại gầy đi vậy?"

"Buổi tối lúc nào cũng nằm mơ." Tống Chi rũ mắt xuống: "Đêm qua còn tìm một chỗ, đốt vài thứ cho đứa nhỏ.”

Phong Ngọc Lan nghe vậy, mím môi.

Tống Chi cũng không tiếp tục nói những lời này, ngược lại nói đến cái khác: "Cả ngày ở nhà, em toàn suy nghĩ lung tung, muốn ra ngoài làm việc nhưng cũng không thích hợp, trong lòng rất phiền não.”

Đang nói chuyện, vợ của Tăng Bộ Thắng ở lầu ba - Liêu Quế Phương tìm tới: "Chị Phong, em đang tìm chị.”

Cô ấy đứng ở cửa cũng không đi vào, Tống Chi vội vàng mời người vào ngồi.

Liêu Quế Phương cũng không khách sáo, cười tiến vào ngồi xuống, có chút nghi hoặc nói với Phong Ngọc Lan: "Là như vậy, em nghe nói chị Phong biết trang điểm cho cô dâu?”

"Biết." Phong Ngọc Lan gật đầu, cũng lên tinh thần: "Là nhà nào muốn làm sao?”

"Là em họ của em." Liêu Quế Phương chỉ chỉ dưới mắt: "Con bé có một vết bớt màu đen, muốn ngày kết hôn trông ổn hơn chút, có thể làm thử được không?”

"Có thể."

Nghe cô đáp ứng tức thì, Tống Chi có chút lo lắng, đây chính là vết bớt màu đen, vậy cũng không dễ che đi đúng không?

Liêu Quế Phương vừa nghe có thể che, ngược lại rất mừng, có điều vẫn nói: "Không thể che hết cũng không sao, dù sao chỉ cần trông ổn hơn chút là tốt rồi.”

Cô ấy cũng nghe nhiều chị dâu nhà ngang nói hai tay Phong Ngọc Lan rất khéo léo, nên em họ muốn làm, nghĩ ngày lập gia đình có thể đẹp một chút, vì thế Liêu Quế Phương đã đến hỏi Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan gật đầu, hẹn cô ấy khi nào đưa em họ tới thử trước một lần, Liêu Quế Phương liền cười tủm tỉm rời đi.

"Có thể che thật à?" Tống Chi thấp giọng hỏi.

"Có thể." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Đi, đến nhà tôi, tôi sẽ khiến cô trông xinh hơn một chút.”

Tống Chi cũng rất tò mò, vì thế liền đóng cửa đi cùng Phong Ngọc Lan.

Cô ấy ngồi bên cạnh hành lang, trong tay cầm một cái gương cầm tay, lúc này vừa mới rửa mặt, chờ Phong Ngọc Lan cầm đồ ra lau cho cô ấy.

Phong Ngọc Lan lấy ra một cái hộp gỗ rất lớn, sau khi mở ra, Tống Chi phát hiện bên trong có rất nhiều thứ mình không hiểu.

"Cái hộp này là cha Nguyên Khang làm cho tôi, đặt ở trong túi vải dễ bị hỏng." Phong Ngọc Lan vừa lấy đồ ra bên ngoài vừa giải thích.

"Tay đồng chí Tiểu Đường cũng khéo giống như chị." Tống Chi cười cười.

"Anh ấy khéo hơn tôi, biết làm quần áo, biết móc giày len..."

Phong Ngọc Lan nhẹ giọng nói chuyện, rồi bảo Tống Chi nhắm mắt lại, cô bắt đầu trang điểm cho đối phương.

Tống Chi nói chuyện phiếm cùng Phong Ngọc Lan, cảm thấy cực kỳ thoải mái, tâm trạng vốn buồn bực cũng tốt lên theo.

Bởi vì Phong Ngọc Lan không để cô ấy mở mắt, cô ấy vẫn nhắm mắt lại nói chuyện với Phong Ngọc Lan, chờ Phong Ngọc Lan cất đồ rồi vẫn thấy cô ấy nhắm mắt lại, vì thế cười nói: "Được rồi.”

Tống Chi mở mắt ra, cầm lấy gương nhìn, cả người đều thẫn ra.

Đó là cô ấy, cũng không phải cô ấy.

Trong gương cô ấy không rũ mắt xuống, không kéo khóe miệng, nhìn khí sắc tốt, rõ ràng không cười nhưng khóe miệng nhìn như đang cười.

"Cái này gọi là môi mỉm cười." Phong Ngọc Lan chỉ khóe miệng của mình: "Cô cười rộ lên sẽ đẹp hơn.”

Tống Chi nghe vậy thì nhếch khóe miệng, quả nhiên, mình trong gương càng có sức sống.

"Cảm ơn chị."

Cô ấy hít sâu một hơi sau đó nói với Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan nhẹ nhàng lắc đầu: "Tôi chải tóc cho cô được không?”

"Được." Tống Chi liên tục gật đầu.

Hai người líu ríu một hồi lâu, Tống Chi còn đi đón Nguyên Khang về nhà cùng cô ấy, người ở nhà ngang đều cảm thấy cô ấy có sức sống hơn rất nhiều, cũng đẹp hơn rất nhiều, mỗi một câu khen ngợi đều làm cho Tống Chi cười đến mặt mày cong cong.

Sau đó, kéo cánh tay Phong Ngọc Lan nói cho các cô ấy biết, đây là một người khéo tay.

Khi Hồng Kiến Quân trở về, còn mang theo một gói que bỏng gạo: "A Chi, anh mua que bỏng gạo, nếm thử xem vị thế nào.”

"Chị Phong còn tặng em một gói trà hoa cúc, em vừa pha xong." Tống Chi cười bưng hai cái chén men tới đặt lên bàn.

Hồng Kiến Quân đưa lưng về phía cô, nghe giọng của cô hoạt bát như vậy, anh cũng vui vẻ, khi xoay người nhìn Tống Chi lại càng mừng hơn.

"Khí sắc thật tốt, xem ra táo đỏ kia thật hữu dụng! Anh sẽ đi tìm người mua thêm một chút về ăn cho em, chúng ta bổ sung thân thể, chúng ta không cần cái khác." Hồng Kiến Quân cao hứng nói.

Nghe vậy, trong lòng Tống Chi cũng mềm nhũn, ngồi bên cạnh anh ấy nhẹ giọng nói chuyện buổi chiều.

Biết là nhờ trang điểm, Hồng Kiến Quân vẫn vui như trước: "Vậy sức khỏe chúng ta cũng có thể tốt hơn ngày qua ngày, táo đỏ cũng có công lao.”

"Ừm." Tống Chi ôm lấy anh ấy: "Em sẽ ăn nhiều một chút.”

"Còn phải ăn nhiều thịt hơn." Hồng Kiến Quân hôn lên trán cô ấy, từ sau khi không còn đứa nhỏ, Tống Chi không ăn được thịt. Mấy ngày hôm đó dọn ra còn khá vui vẻ, nhưng sau đó thỉnh thoảng lại mơ thấy đứa nhỏ, gầy đi vài phần, anh ấy vừa sốt ruột vừa đau lòng.

Lúc Đường Minh Sơn về đến nhà, cũng xách que bỏng gạo, Phong Ngọc Lan rút ra ba cây, chia nhau ăn cùng họ.

Nguyên Khang vừa ăn vừa nói về chuyện nhà trẻ: "Lại có bạn nhỏ đánh nhau bởi vì cướp đồ chơi."

"Trong khoảng thời gian này sao càng ngày càng nhiều vụ mấy đứa nhỏ đánh nhau vậy?"

Đường Minh Sơn nhíu mày.

Phong Ngọc Lan uống một ngụm nước ấm nói: "Vì chỉ có hai gian phòng, cũng không ít đứa nhỏ, không đủ đồ chơi nên thường xuyên phát sinh mâu thuẫn."

Nguyên Khang liên tục gật đầu: "Mười con ngựa gỗ nhỏ không đủ cho bọn con chơi, mấy ngày con cũng không chơi."

Nói đến ngựa gỗ nhỏ, Phong Ngọc Lan cười bảo Nguyên Khang vào phòng xem quà.

Nguyên Khang ăn que bỏng gạo xong chạy vào trong phòng nhìn, chỉ thấy bên cạnh đầu giường đặt một con ngựa gỗ nhỏ đến thắt lưng nó!

"Mẹ làm ạ?"

Nguyên Khang cực kỳ vui vẻ, kéo con ngựa gỗ nhỏ ra, nhấc chân lên ngồi lên, bàn tay nhỏ bé đặt trên hai cái lỗ tai lớn của ngựa gỗ hưng phấn hỏi.

"Đúng vậy, mẹ lén làm, thích không?"

Khi Phong Ngọc Lan biết nó không được chơi ngựa gỗ nhỏ, liền muốn làm cho nó một cái, tìm bác Ngô lấy một cái gỗ không ai cần, sau đó cầm về bắt đầu làm, thật ra cũng đơn giản chỉ là tốn thời gian, cần mài giũa một chút.

"Thích! Mẹ thật tuyệt vời!”

Nguyên Khang gật đầu thật mạnh.

Đường Minh Sơn nhìn mà trong lòng chua xót: "Em đừng chiều thằng bé, chiều anh này.”

Phong Ngọc Lan trừng mắt nhìn anh một cái: "Chỉ là một con ngựa gỗ!”

Đường Minh Sơn nắm lấy tay cô nhìn thử: "Tay bị thương không?”

"Không sao."

Phong Ngọc Lan muốn rút tay về, kết quả bị Đường Minh Sơn nắm tay hôn lên miệng hai cái, mặt cô nóng lên, vội vàng nhìn về phía Nguyên Khang, kết quả thấy nhóc con kia đang "cưỡi" trên ngựa nhỏ, hai má đỏ bừng kêu lên: "Cha! Cha!”

Căn bản không nhìn cha mẹ đang làm cái gì.

Phong Ngọc Lan thở phào nhẹ nhõm, vừa quay đầu lại, trên mặt lại bị Đường Minh Sơn hôn khẽ: "Em nghỉ ngơi, anh đi bê bát đũa.”

Nói xong, liền đứng dậy đi ra hành lang.

Phong Ngọc Lan che mặt, nhìn bóng dáng bận rộn của anh, trong lòng ngọt ngào.

Nguyên Khang có ngựa gỗ nhỏ, vậy có thể khiến bọn nhỏ lầu năm ghen tị đỏ mắt, nhưng Nguyên Khang đồng ý chia sẻ, cho nên Đường Minh Sơn đưa con ngựa gỗ nhỏ lên đập, mấy đứa nhỏ liền đi

trên bờ đê "cưỡi" ngựa, mắt thấy càng ngày càng nhiều đứa nhỏ đến gần, cách chơi này cũng bắt đầu nhiều hơn.

Chờ sau khi bọn Tô Tô đi rồi, Đường Minh Sơn một tay xách ngựa gỗ, một tay dắt Nguyên Khang về, Phong Ngọc Lan phát hiện đầu nó đầy mồ hôi.

"Sao lại chơi như vậy?"

Hai mắt Nguyên Khang sáng nói nói: "Con là chú lái xe ngựa! Con đẩy họ về phía trước!”

Phong Ngọc Lan che trán: "Minh Sơn, chờ thằng bé nghỉ ngơi xong thì đưa con đi tắm rửa.”

Đường Minh Sơn đáp một tiếng, đi lấy nước đun nước tắm.

Nguyên Khang sợ cô tức giận, cọ đến trước mặt cô, mềm giọng hô: "Mẹ..."

"Ngoan." Phong Ngọc Lan sờ sờ nhóc con ngốc này, lại lấy khăn thấm mồ hôi trên lưng thằng bé ra, quả nhiên ướt một chút, sợ nó bị cảm lạnh, lại tìm một cái khăn thấm mồ hôi nhét vào: "Chơi vui là được rồi.”

Nguyên Khang nghe vậy lộ ra một nụ cười lớn, ôm cánh tay Phong Ngọc Lan, dựa đầu vào, cũng không nói lời nào.

Phong Ngọc Lan dứt khoát ôm nó lên, nhẹ giọng kể lại câu chuyện tối hôm qua còn chưa kể hết.

Chương 123: Chương 123

Nguyên Khang vừa tắm rửa xong quay lại, không bao lâu liền ngủ thiếp đi, Phong Ngọc Lan cầm quạt hương bồ đuổi muỗi trong phòng, lúc này mới từ cửa sổ gỗ vừa mới lên cửa sổ dây thép gai không lâu.

Để chống muỗi và thông gió, Đường Minh Sơn nghe Phong Ngọc Lan nói, đi tìm dây thép rất nhỏ, đan một hàng rào dây thép gai, làm cửa sổ sợi.

"Ngủ thiếp đi rồi?"

Đường Minh Sơn tắm rửa về, không nghe thấy tiếng trẻ con liền hỏi.

"Ừm, chơi mệt." Phong Ngọc Lan cười cười.

Đường Minh Sơn tiến lại gần nhìn Nguyên Khang đang ngủ rất ngon: "Cũng lớn như vậy rồi, nên tự ngủ một mình một giường mới được."

"Nửa năm nữa mới bốn tuổi thôi." Phong Ngọc Lan sờ sờ cái đầu nhỏ của Nguyên Khang: "Đầu hè này còn ổn, nếu là mùa đông, con đá chăn, chúng ta cũng không biết, vậy nếu bị lạnh sẽ rất khó chịu đúng không?"

Đường Minh Sơn nghe vậy thở dài, sau khi anh nằm xuống, ôm lấy Phong Ngọc Lan hôn môi cô: "Nhiều nhất là năm tuổi, không được nhiều hơn nữa."

Phong Ngọc Lan không nói gì, chỉ ý bảo anh tắt đèn, sau đó chui vào trong vòng tay anh: "Ngủ."

Đường Minh Sơn cười giơ tay vuốt mái tóc đen của cô: "Vừa rồi anh gặp Hồng Kiến Quân ở lầu một, anh ấy nói rất cảm ơn em."

"Anh ấy cũng biết Tống Chi không ổn đúng không?"

Phong Ngọc Lan thở dài.

"Đúng vậy." Đường Minh Sơn gật đầu: "Anh ấy nói từ sau khi không còn đứa nhỏ, buổi tối vợ anh ấy không ngủ ngon, ăn gì cũng không được, nói cho cùng vẫn là khó chịu trong lòng."

"Anh nói em và cô ấy cùng trang điểm cho người khác thì sẽ thế nào?"

Phong Ngọc Lan ngồi dậy hỏi.

Đường Minh Sơn cũng ngồi dậy, duỗi tay ra liền ôm cô vào trong n.g.ự.c dựa vào mình: "Cũng được, em đôn đáo ở bên ngoài, anh cũng lo lắng."

Hai vợ chồng lại nói một hồi mới ôm nhau ngủ, Nguyên Khang bên cạnh ngủ ngon, trong mộng con ngựa gỗ nhỏ của nó biến thành ngựa lớn chân chính, nó cưỡi ngựa chạy khắp nơi, về sau ngựa lớn liền biến thành xe ngựa lớn, nó ở phía trước uy phong lẫm liệt lái xe, cả nhà ngồi trong xe ngựa, vui vẻ vô cùng.

Buổi sáng thức dậy, Nguyên Khang còn liên tục miêu tả xe ngựa trong mơ lớn cỡ nào với đám người Phong Ngọc Lan.

"Ông nội và bà nội ngồi cùng, cha và mẹ ngồi cùng, bác trai, bác gái cùng cô út cũng ở đây, còn có bọn A Tráng..."

Vốn tưởng rằng chỉ có một nhà họ, Đường Minh Sơn kinh ngạc nhìn qua: "Còn có ông bà nội nữa sao?"

“Có ạ, chúng ta là người một nhà mà! Nhưng họ ngồi phía sau một chút.”

Nguyên Khang đỏ mặt tỏ vẻ mình có một chút tư tâm, vị trí tốt cho người nhà thân thiết hơn một chút.

"Xe ngựa lớn bao nhiêu vậy?" Đường Minh Sơn không nghĩ ra, có điều ngược lại cũng vui, đứa nhỏ này nằm mơ cũng nghĩ đến đại gia đình, có thể thấy được đối tốt với nó cũng không bị bỏ lại.

“Rất lớn rất lớn!”

Nguyên Khang nhặt lấy một cây củi, trên mặt đất vẽ tranh đại khái, Phong Ngọc Lan nhìn một chút liền cảm thấy quen mắt: "Sao lại giống xe bò vậy?”

"Thằng bé chưa từng thấy xe ngựa, coi như xe bò trước rồi đổi thành ngựa." Đường Minh Sơn ôm lấy Nguyên Khang: "Có điều cũng không tệ, Nguyên Khang, cha không cần con phải có tiền đồ, chỉ cầu làm việc không thẹn với lương tâm là tốt rồi.”

“Dạ!”

Nguyên Khang gật đầu thật mạnh: "Ông nội cũng thường xuyên nói với con như vậy!”

Phong Ngọc Lan cũng tiến lại gần sờ đầu nó một chút, sau khi ăn sáng xong, Đường Minh Sơn nói anh đưa Nguyên Khang qua, cho nên Phong Ngọc Lan ở nhà thu dọn một phen, đến khoảng chín giờ mới đi tìm Tống Chi.

Tống Chi nghe Phong Ngọc Lan nói muốn dẫn theo mình học trang điểm, cô ấy kích động lại cảm kích: "Chị yên tâm, em không trang điểm giúp, em sẽ học cách làm cho mình vui vẻ!”

"Giúp cũng không sao." Phong Ngọc Lan giữ c.h.ặ.t t.a.y cô ấy cười nói: "Đây cũng không phải là tôi tự nghiên cứu ra, chúng ta vui là

được rồi.”

Tống Chi nghe vậy cũng không có ý kiến, chỉ cảm thấy mình tích đức gì mới có thể gặp được một người bạn như vậy.

Vì thế hai ngày kế tiếp, Phong Ngọc Lan đều nói với Tống Chi về thông tin dụng cụ cùng với sử dụng một ít kỹ năng đơn giản.

Điều đáng nói là sau khi Hồng Kiến Quân lén lấy "kinh nghiệm" từ Đường Minh Sơn, cũng làm cho Tống Chi một hộp đựng tương tự, cũng như mua đồ trang điểm cơ bản để trang điểm và vẽ lông mày.

Tống Chi cầm những thứ kia đến tìm Phong Ngọc Lan, mặt đầy bẽn lẽn: "Anh ấy cũng vậy, cũng dùng hết toàn bộ tiền riêng chỉ vì làm mấy thứ này cho em.”

"Đây là nghĩ cho cô." Phong Ngọc Lan khẽ cười, đang nói chuyện, Liêu Quế Phương liền dẫn em họ của mình đến.

Sau khi nói đơn giản vài câu khách sáo, Phong Ngọc Lan bắt đầu trang điểm cho em họ Liêu.

Tống Chi ở bên cạnh giúp cô, mỗi khi Phong Ngọc Lan muốn cái gì, Tống Chi nghe thấy tên là tìm được thứ kia cho cô.

Phong Ngọc Lan vừa trang điểm cho đối phương, vừa nói cho các cô ấy về cách làm, Tống Chi nghe rất nghiêm túc, Liêu Quế Phương cũng vậy.

"Thế nào rồi?"

Phong Ngọc Lan đưa gương cho em họ Liêu xem, nếu phù hợp vậy ngày kết hôn dùng kiểu trang điểm này.

Em họ Liêu giơ tay lên sờ chỗ vốn có vết bớt màu đen, đôi mắt của cô ấy hơi đỏ: "Thì ra không có cái này thì em sẽ trông như vậy.”

"Rất đẹp."

Liêu Quế Phương liên tục khen ngợi, nhớ tới khi em họ còn bé bởi vì vết bớt này mà không ít lần bị bạn bè cùng trang lứa bắt nạt, trong lòng cô ấy cũng không dễ chịu, cũng may hiện tại em chồng không tệ, đối với em họ cũng tốt.

Tống Chi càng cảm thấy tay Phong Ngọc Lan thật giỏi. Một vết bớt màu đen lớn như vậy cũng có thể che lại!

"Vốn khuôn mặt của cô rất đẹp, tôi chỉ chỉnh sửa một chút." Phong Ngọc Lan nhìn ra dường như cô ấy có chuyện muốn nói, vì thế giọng điệu nhẹ nhàng hơn chút: "Có cái gì muốn sửa thì cứ việc nói, đừng khách sáo."

Em họ Liêu ngẩng đầu, có chút ngượng ngùng sờ sờ mặt mình: "Em như vậy quả thật rất đẹp, nhưng dù sao cũng không phải là em chân chính, em nghĩ... Hay là lộ vết bớt ra đi, em sợ người đàn ông của em nhìn bộ dáng hiện tại của em, lại nhìn bộ dáng sau khi em rửa mặt sẽ thay lòng đổi dạ?"

Đây đương nhiên là nói đùa, nhưng vết bớt này theo cô ấy nhiều năm như vậy, che nó lại quả thật trở nên đẹp hơn rất nhiều, nhưng cô ấy cảm thấy có chút xa lạ, vẫn là lúc có vết bớt sẽ giống cô ấy hơn một chút.

Không đợi Phong Ngọc Lan nói, ngược lại Liêu Quế Phương có chút xấu hổ: "Lúc trước không phải em muốn che đi sao? Tìm vài người, bởi vì không che được mà em vẫn không từ bỏ tìm người, giờ có thể che lại, sao lại không muốn?"

Em họ Liêu cũng rất ngượng ngùng.

"Không sao, tôi biết, hơn nữa hiểu ý của cô." Phong Ngọc Lan cười lấy đồ giống như tẩy trang ra, rót một ít nước sôi từ trong ấm vào trong chậu sứ, lại dùng nước lạnh pha thành nước ấm rửa mặt cho cô ấy: "Vậy tôi trang điểm lại cho cô, cô xem thử."

"Cảm ơn." Em họ Liêu liên tục cảm ơn, Tống Chi rửa mặt giúp cô ấy.

Lúc này đây Phong Ngọc Lan cũng không che vết bớt màu đen kia, mà là biến nó thành một đóa hoa, chỗ trung tâm của màu đen thành nhụy hoa.

Phần còn lại và trang điểm trước đó không thay đổi nhiều.

"Đến lúc đó nơi này có thể dùng một ít cánh hoa thật để điểm xuyết, tôi vẽ không có hoa cũng đã ổn rồi."

Phong Ngọc Lan chỉ chỉ cánh hoa.

"Đã rất đẹp!"

Em họ Liêu rất thích, cầm gương nhìn chằm chằm vào mình: "Như vậy đã rất tốt, vết bớt vẫn còn, cũng trở nên xinh đẹp!"

"Giỏi thật." Vẻ mặt Liêu Quế Phương kinh hãi: "Lúc em kết hôn, sao lại không mời chị trang điểm cho em nhỉ!"

Phong Ngọc Lan cười khẽ: "Lúc ấy quả thật không nghĩ nhiều như vậy."

Tăng Bộ Thắng mời cô hỗ trợ nấu tiệc, cái này đã bận không chịu nổi, nếu cộng thêm trang điểm, vậy nhất định là không nấu tiệc được.

Dù sao muốn qua bên nhà gái trang điểm, lại về lại nhà ngang, đương nhiên là cô muốn trang điểm.

Khi chị em Liêu Quế Phương đi rồi, ánh mắt Tống Chi nhìn Phong Ngọc Lan càng thêm sùng bái, chờ hai người đi theo Liêu Quế Phương đến nhà em họ của cô ấy đã là ba ngày sau.

Các cô qua vào buổi chiều, ngày hôm sau em họ Liêu lập gia đình.

Nguyên Khang do Đường Minh Sơn đi đón sau khi tan tầm, trong khoảng thời gian này nhà máy giấy không quá bận rộn, cho nên thời gian tan làm cũng sẽ sớm hơn một chút.

Phong Ngọc Lan và Tống Chi dưới sự dẫn dắt của Liêu Quế Phương, còn đi dạo đội sản xuất của bọn họ, mẹ Liêu Quế Phương là cán bộ xã, cha là đội trưởng đội sản xuất, đương nhiên cuộc sống trong nhà cũng khá tốt.

Phòng là phòng gạch vừa mới xây dựng không lâu, sân cũng rất lớn, Phong Ngọc Lan và Tống Chi ở nhà bọn họ.

Chương 124: Chương 124

Buổi tối ăn cơm thì được em họ Liêu mời qua ăn, sáng hôm sau chưa tới bốn giờ, hai người Phong Ngọc Lan liền đi.

Người nhà Liêu Quế Phương dậy sớm hơn, hơn ba giờ đã qua, Liêu Quế Phương gọi mì, ba người ăn xong thu dọn một phen, lúc này mới đến nhà em họ Liêu.

Trước tiên Phong Ngọc Lan và Tống Chi trang điểm cho em họ Liêu, thím ba Liêu - cũng chính là mẹ cô ấy, cảm thấy con gái khen ngợi Ngọc Lan quá, nào có người giỏi được như vậy, có thể làm mất luôn cả vết bớt, về sau lại nghe cô ấy nói không che vết bớt, càng cảm thấy là con gái cứng miệng cho nên mới không che được.

Kết quả sau khi Phong Ngọc Lan trang điểm cho em họ Liêu, mặc dù không che vết bớt, nhưng thím ba Liêu vẫn cảm thấy con gái thật sự trở nên đẹp hơn nhiều, hai mắt bà ấy đỏ lên, vuốt má em họ Liêu: "Sao không che đi? Sẽ đẹp hơn!”

"Con thích bản thân mình như vậy, thực tế hơn một chút." Em họ Liêu cười, hoa trên mặt cô ấy cũng theo đó nhìn giống như một hoa tiên tử.

“Thật đẹp, cô gái, đôi tay này của cô thật khéo léo!”

"Khách sáo rồi." Phong Ngọc Lan khiêm tốn nói.

Khoảng sáu giờ, nhà trai đến, các cô cũng đi ra ngoài xem đám cưới, để hai mẹ con nói chuyện thật tốt.

"Nhiều lễ tiết như vậy, còn náo nhiệt như vậy, có thể thấy nhà trai bên kia rất coi trọng." Tống Chi nhìn suốt cả tiếng, nói với Phong Ngọc Lan.

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Chín giờ, cô dâu chú rể ở nhà gái bái biệt cha mẹ, sau đó lại mời rượu cho bạn bè thân thích, mới mang theo người đưa dâu đến nhà trai.

Em họ Liêu trang điểm cô dâu khiến mọi người bàn tán không thôi, nhưng phần lớn vẫn nói cô ấy đẹp, cũng có chút cổ hủ nói trên mặt cô ấy mang theo hoa, là điềm không may.

Thật ra hoa Phong Ngọc Lan vẽ màu đỏ, vẫn là hoa tượng trưng cho hạnh phúc, nhưng cũng không ngăn được miệng người khác.

Nhìn chung, phản ứng khá tốt.

Hai người Phong Ngọc Lan bị giữ lại ăn cơm trưa, mới bị nhét bao lì xì, đi theo Liêu Quế Phương trở lại nhà ngang.

Tống Chi trực tiếp nhét cái bao lì xì kia của mình cho Phong Ngọc Lan: "Đừng cho em, em cũng không giúp được gì, còn ăn chùa mấy bữa cơm thịt, hơn nữa tâm trạng cũng rất tốt, đây chính là thứ em hài lòng nhất. Nếu chị trả lại cho em, tâm trạng tốt hai ngày nay của em cũng không còn, hơn nữa lần sau đi trang điểm cô dâu cho người ta, em cũng không đi.”

"Lời tốt lời xấu cô đều đã nói, tôi còn có thể nói gì đây?"

Phong Ngọc Lan khẽ cười nói.

Thấy cô không nhét cho mình, Tống Chi mới lộ ra một nụ cười lớn: "Em về đun nước tắm rửa, chị cũng bận rộn với việc của mình đi, lát nữa em đi đón Nguyên Khang với chị.”

"Được."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Sau khi cô ấy đi, Phong Ngọc Lan mở ra hai cái bao lì xì nhìn một chút, cô là ba đồng ba, Tống Chi kia là một đồng hai.

Năm ngoái đến bây giờ cô cũng trang điểm với vài người, đây là người cho nhiều nhất cho đến nay.

Phong Ngọc Lan cất tiền xong, lại ghi sổ sách, thấy Đường Minh Sơn đã mua đồ ăn hôm nay xong, vì thế cười rồi đi lấy nước đun nước gội đầu tắm rửa.

Buổi chiều, hai người cùng đi đón Nguyên Khang, Nguyên Khang thấy Phong Ngọc Lan thì rất vui, dọc đường đi đều nói tối hôm qua Đường Minh Sơn ngủ cùng mình trêu chọc mình.

Phong Ngọc Lan và Tống Chi nghe được bật cười, Tống Chi vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ cái đầu nhỏ của Nguyên Khang, Nguyên Khang nghi hoặc ngẩng đầu, thấy là cô ấy, Nguyên Khang nhẹ nhàng bắt lấy tay cô ấy sờ đầu mình, tiếp theo tiếp tục nói chuyện cùng Phong Ngọc Lan.

Tống Chi hít mũi, sợ họ phát hiện nên lập tức quay đầu nhìn về phía nơi khác.

Buổi tối, Phong Ngọc Lan nấu đồ ăn xong, mời vợ chồng Tống Chi tới ăn cơm, hai người cũng không ngại ngùng, cộng thêm lời cô ấy nói lúc đưa phong bao lì xì cho Phóng Ngọc Lan, Tống Chi không đi ăn cơm thì đó chính là cô ấy không nể tình.

Đường Minh Sơn và Hồng Kiến Quân uống một chút rượu sake, Nguyên Khang tò mò nghiêng đầu, bị Đường Minh Sơn vươn tay đẩy đi.

"Uống cái này!" Phong Ngọc Lan múc cho nó một chén canh mướp trứng chiên: "Khi con lớn lên là có thể uống cùng một thứ với cha."

"Cái kia thối lắm thối, vẫn là cái này ngon." Nguyên Khang bưng chén canh nhỏ của mình, vừa uống vừa chê bai.

Tống Chi nghe vậy cũng không nhịn được cười.

Giữa tháng năm, không lâu sau khi Phong Ngọc Lan đưa Nguyên Khang về, Đường Văn Tuệ liền cõng ngô non và rau đến.

"Trong nhà thế nào?"

Lúc nấu cơm trưa, Phong Ngọc Lan cười hỏi.

Đường Văn Tuệ mới thở hổn hển nhìn thoáng qua Nguyên Khang cưỡi ngựa gỗ: "Cha mẹ đều rất nhớ Nguyên Khang, anh hai chị dâu cũng rất tốt, muốn hỏi khi bọn nhỏ nghỉ hè, đưa Nguyên Khang về ở hai tháng có được không?"

"Đương nhiên là được." Phong Ngọc Lan nói quy định của nhà trẻ: "Thật ra cũng không có kỳ nghỉ hè gì, dù sao muốn đến thì nộp tiền, rất tự do."

"Vậy à?" Đường Văn Tuệ cười tủm tỉm bảo Nguyên Khang tới đây: "Nguyên Khang con về quê ở mấy ngày cùng dì nha?"

"Vâng ạ."

Nguyên Khang gật đầu.

Phong Ngọc Lan cũng không ngăn cản, đứa nhỏ nhớ họ cũng đúng, từ nhỏ đã lớn lên trong nhà, đương nhiên là nhớ họ.

"Vậy sáng mai chị nói một tiếng với bên nhà trẻ, chờ Nguyên Khang về rồi mới tính tiền là được."

Chuyện này rất đơn giản.

Cũng mượn lời này, để Đường Văn Tuệ ở lại nhà ngang cả đêm.

Đường Văn Tuệ tắm rửa gội đầu, lúc này ngồi bên giường lau tóc, nói chuyện của thím năm với Phong Ngọc Lan.

"Có hơn một tháng không đón về, chúng em còn nghĩ, có phải thật sự không cần bà ta hay không, sau đó nghe thím ba nói, sau khi thím năm được đưa về, không được bao lâu lại tự chạy đi, nhưng không bao lâu sau bà ta lại trở về."

"Nghe nói trên người đều là vết thương, bà ta còn khóc lóc mình bị lừa cái gì đó, dù sao cuối cùng chú năm vẫn mềm lòng, đón người về đội sản xuất, vì thế chị dâu Trường Thịnh cũng náo loạn một hồi."

Lúc trước, chị dâu Trường Thịnh cảm thấy mẹ chồng này quá mất mặt, mới đề nghị ly hôn, kết quả bây giờ mẹ chồng lại trở về.

Tất nhiên là cô ta muốn nháo.

"Cũng may thím năm không giống lúc trước, không hù dọa đứa nhỏ nữa, ngoài lúc làm việc ra thì rất ít khi ra ngoài. Nghe Thục Phân nói, bà ta không phải cố ý giày vò, hiện tại bà ta đã có da thịt, tuy rằng vẫn là tàn tật nhưng không phải là bộ dạng sưng mủ buồn nôn kia nữa."

Đường Văn Tuệ treo khăn mặt bên cửa sổ, quay đầu lại nói với Phong Ngọc Lan nghiêm túc nghe: "Em cũng gặp bà ta hai lần ở trên đường, bà ta cũng không làm gì, nhìn gầy đi rất nhiều, trên mặt không có thịt gì, dù sao đến bây giờ, bà ta vẫn yên ổn, mọi người cũng không có ý kiến lớn đối với bà ta nữa.”

"Vậy chị dâu Trường Thịnh thì sao?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Lúc đầu bởi vì thím năm về, chị dâu Trường Thịnh thu dọn đồ đạc về nhà mẹ đẻ. Sau đó cách mấy ngày anh Trường Thịnh liền chạy về bên kia, chị dâu Trường Thịnh mới buông lỏng, nói chỉ cần bà ấy không giày vò, sống tốt, sửa tính, cô ấy sẽ trở về, nếu không vẫn phải ly hôn."

"Có lẽ là bởi vì cái này mới sửa."

"Mẹ em cũng nói vậy." Đường Văn Tuệ lại thấp giọng nói: "Hơn nữa, thím ba nói thím năm chạy mấy ngày, là sống qua ngày cùng người khác, kết quả bị đánh quá thảm cho nên mới chạy trở về."

"Chỉ cần bà ta sửa, không hù dọa người khác nữa, cho dù là trong nhà bà ta hay là người của đội sản xuất của chúng em cũng thở phào nhẹ nhõm."

Phong Ngọc Lan kéo chăn nhỏ cho Nguyên Khang, che cái bụng nhỏ tròn vo của nó.

"Đúng vậy, chị dâu hai cũng nói như vậy." Đường Văn Tuệ gật đầu: "Còn có một chuyện nữa, chị cả vẫn chưa sinh!"

"Đúng vậy, theo lý thuyết cũng nên sinh." Phong Ngọc Lan nhớ tới chị cả Đường: "Hơn nữa chị nghe nhà ngang có mấy thím nói, song thai còn có thể sinh sớm hơn chút so với một đứa."

"Đúng vậy." Đường Văn Tuệ liên tục gật đầu: "Mẹ và chị dâu hai đi thăm chị cả nhiều lần, chị ấy ngược lại không có cảm giác gì, cũng thường xuyên động thai, nhưng không có động tĩnh."

Hai người đang nói, bác Ngô ở dưới lầu gọi Đường Minh Sơn: "Anh rể cháu tới rồi! Nói chị gái cháu đang ở bệnh viện huyện!"

Đường Minh Sơn ở phòng ngoài không nói hai lời liền mặc quần áo, sau đó nói với Phong Ngọc Lan: "Anh đi xem một chút."

Phong Ngọc Lan cũng không yên tâm, liền để Đường Văn Tuệ ở nhà trông Nguyên Khang, bọn họ cùng đến bệnh viện huyện.

Vương Kiến Quốc đến đây báo tin liền trở về bệnh viện, anh ấy có xe đạp, ngược lại chạy nhanh.

Hai người Phong Ngọc Lan cũng cưỡi xe đạp đuổi theo.

Lúc đến bệnh viện, thấy ngoài Đình Đình thì nhà họ Vương đều ở đây, mà chị cả Đường đã vào phòng sinh.

"Còn chưa ăn cơm tối đã nói đau bụng, bác vừa nhìn đã biết sắp sinh cho nên vội vàng tìm xe, đưa xuống."

Sau khi mẹ Vương nhìn thấy bọn họ, vội vàng nghênh đón, nói đến chuyện xảy ra lúc trước.

Vốn tưởng rằng phải đợi thêm chút, kết quả không tới nửa tiếng, chị cả Đường đã sinh đứa bé đầu tiên là một bé trai, mười mấy phút sau, bé gái cũng sinh ra!

Long Phượng Thai!

Mẹ Vương kích động không thôi, Phong Ngọc Lan, Đường Minh Sơn còn có Vương Kiến Quốc thì tiến lên nhìn chị cả Đường được đẩy ra, thấy tinh thần cô ấy rất tốt, chỉ là nhìn có chút mệt mỏi, hai người cũng yên tâm.

Chương 125: Chương 125

Mẹ Vương và cha Vương đã từ chối khéo khi vợ chồng Đường Minh Sơn ngỏ ý muốn tìm chỗ ở cho họ, nói rằng có người quen ở trên huyện nên sẽ qua đó ở.

Đúng là nhà ngang không thể chứa nhiều người đến như vậy, nên hai người họ cũng không nói gì thêm.

Vương Kiến Quốc nói rằng mình có thể chăm sóc tốt cho chị cả Đường và những người khác, nhưng Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan không yên tâm lắm, lỡ phải đi múc nước hay dìu chị cả Đường đi vệ sinh thì sẽ không có ai chăm sóc đứa bé.

Thế nên Đường Minh Sơn cũng ở lại.

Nhưng anh đưa Phong Ngọc Lan về nhà ngang rồi mới qua bên đó, Phong Ngọc Lan vừa bước vào cửa, Đường Văn Tuệ liền chạy ra đón: "Thế nào rồi chị?”

“Có hai đứa bé được sinh ra vào trong nửa tiếng, là sinh đôi! Chị cả cũng ổn lắm, bác sĩ bảo cả lớn lẫn bé vẫn ổn...”

Cô nói về chuyện Đường Minh Sơn ở lại bệnh viện, rồi lại nói sang chuyện sáng nào cũng phải dậy sớm đi mua gà về hầm, nói chưa được bao lâu thì hai người chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Phong Ngọc Lan nhờ Triệu Thiên xin nghỉ giúp Đường Minh Sơn, sau đó đến nhà trẻ xin nghỉ cho Nguyên Khang, đi chợ nông sản mua thức ăn, Đường Văn Tuệ đưa Nguyên Khang đến bệnh viện thăm chị cả Đường và em bé sinh đôi.

Thấy mẹ Vương cũng ở đây, chị cả Đường được chăm sóc tận tình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tuy cô ấy chưa lập gia đình nhưng cũng biết việc sinh đôi sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe, một vài người sẽ chú ý hơn đến việc ở cữ.

"Em về nhà báo tin, mẹ sắp đến, bảo họ đi chiếc xe bò em đến đây."

Khi Đường Minh Sơn đi cùng cô ấy và Nguyên Khang về nhà ngang, anh nói: "Được rồi."

Về đến nhà, anh thấy Phong Ngọc Lan đang hầm gà, đây là lần đầu tiên cô hầm đồ ăn cho một sản phụ, còn nhiều chỗ thiếu sót, sợ mình sẽ cho thêm nguyên liệu không nên cho vào nên đã mời một người có kinh nghiệm đó là thím Điền, lúc này vừa hầm canh xong cách đây không lâu.

"Vất vả cho em quá." Đường Minh Sơn bước tới và nói.

"Vất vả gì đâu anh, em nhờ anh Triệu xin nghỉ giúp anh rồi, anh đi tắm rửa xong ra ăn sáng rồi đi ngủ đi."

"Anh ăn rồi, là thím Vương mua cho anh." Anh đi múc nước rồi lên tầng ba tắm, vào thời tiết này anh tắm nước lạnh khá nhiều, không cần đun nước nóng.

Sau khi Đường Văn Tuệ thu dọn đồ đạc xong, đưa Nguyên Khang đi cùng, Phong Ngọc Lan lén đưa cho cô ấy năm hào để đi xe, ngoài ra còn bỏ thêm thịt mua từ sáng vào trong cái gùi của cô ấy.

Từ sáng sớm mẹ Đường đã cảm thấy bất an trong lòng, bữa sáng cũng không ăn được mấy, điều này khiến cả nhà rất lo lắng.

“Mẹ, mẹ nghe lời chúng con đi ạ, không lên bệnh viện huyện nữa, mình ra trạm y tế mẹ nhé.” Chị dâu hai Đường đang khuyên bà ấy.

“Mẹ không phải khó chịu kiểu như thế.” Mẹ Đường thở dài, bảo chúng nó đừng lo lắng nữa: “Chỉ là mẹ thấy sốt ruột trong lòng, mấy đứa nói xem có phải là có ai bị gì rồi không? Chị cả của mấy đứa... Chắc không phải là con bé đâu nhỉ...”

Vừa nhắc đến chị cả Đường, trong lòng mẹ Đường càng lo hơn!

Cha Đường và những người khác cũng khuyên bà ấy, nói rằng bà ấy nghĩ nhiều quá, nhưng mẹ Đường càng nghĩ thì vẻ mặt càng xấu đi: "Không được, tôi phải đi đến đó xem sao, thằng hai, con đi với mẹ đến nhà đội trưởng mượn xe bò!”

Xem ra anh hai Đường không khuyên nổi nữa rồi, nhìn sang cha Đường, cha Đường thấy người bạn già của mình đang cau mày lo lắng nên nói với anh hai Đường: “Đưa bà ấy đi đi, cho yên tâm.”

“Vâng ạ.” Chị dâu hai Đường cũng gật đầu, cô ta nghe mẹ Đường nói xong, lúc này trong lòng cũng có chút lo lắng, nghĩ chị chồng lâu ngày không sinh con, sẽ không xảy ra chuyện gì thật chứ? Người ta thường nói tình mẹ con nối liền khúc ruột, mẹ con nhà này cũng đau lòng lắm!

Nhưng mong rằng đừng xảy ra chuyện gì, chị dâu hai Đường cố nén lại sự hoảng loạn của mình, đến khi anh hai Đường và mẹ Đường rời khỏi sân, cô ta vội vàng chắp tay hướng về nghĩa trang tổ tiên nhà họ Đường để tỏ lòng thành kính.

Cha Đường ngồi ở cửa nhà trên thấy vậy liền vào điện thờ thắp hương.

Đường Văn Tuệ gặp những người khác ở cửa nhà của Trần Đại Lực, nghe tin chị cả Đường sinh con, mà cả lớn lẫn bé đều bình an, mẹ Đường và anh hai Đường đều thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy, một đoàn người cùng trở về đội sản xuất, bảo chị dâu đánh xe đợi họ một lát, khi họ đi ra lần nữa, chị dâu hai Đường cùng mẹ Đường đeo cái gùi trên lưng, ngồi trên xe bò của của chị dâu chạy tới thị trấn.

Vì là gà ta nên phải hầm mất mấy tiếng, Phong Ngọc Lan cũng không đánh thức Đường Minh Sơn dậy, còn mình thì cầm theo một cái hộp lớn đựng canh gà hầm, đạp xe đến bệnh viện.

Lúc này, chị cả Đường đang cho con b.ú sữa, Vương Kiến Quốc bị đuổi về thị trấn, mẹ Vương thì xin nghỉ để đến chăm chị cả Đường.

Lúc này cô đến nhà ăn của bệnh viện ăn trưa, nhìn thấy Phong Ngọc Lan cầm theo một cái hộp lớn, sau khi mở ra, cả căn phòng tràn ngập mùi thơm, sản phụ cùng phòng kia không khỏi nuốt nước bọt.

"Làm phiền em quá."

"Không phiền." Phong Ngọc Lan lấy thìa gỗ và đũa ra, để chị cả Đường uống canh ăn thịt gà, còn cô thì nhìn hai đứa trẻ, ngồi một lát, chờ chị cả Đường ăn xong những thứ cô mang đến, mới xách hộp về nhà.

Một con gà hầm đương nhiên không chỉ có vậy, còn lại một ít Phong Ngọc Lan định để buổi tối đưa tới.

Sau khi chị cả Đường ăn uống no đủ xong, rồi cho con b.ú sữa cũng có chút mệt, mẹ Vương bảo cô ấy ngủ đi, bà ấy sẽ trông cô ấy và bọn trẻ.

Mà chị dâu của sản phụ bên cạnh, lúc này mới chậm rãi bưng thức ăn từ căng-tin bệnh viện về: "Ăn đi, trong nhà cũng không có thức ăn ngon như thế này đâu."

Sản phụ kia mím môi, sờ hộp thức ăn ấm áp, biết là chị dâu đã ăn cơm rồi sau hồi lâu mới gọi thức ăn cho cô ấy, chợt nghĩ tới chị gái

bên cạnh mình vừa có canh gà vừa có thức ăn nóng hổi, mắt cô ấy nhất thời nóng lên.

"Ơ, sao đây? Ở cữ không thể khóc được!"

Mẹ Vương vừa kéo chăn nhỏ cho bọn nhỏ, vừa quay đầu thì thấy đôi mắt đối phương đỏ bừng, rồi nhìn thức ăn không có độ nóng gì kia, chợt hiểu được, sản phụ nhìn thoáng qua chị dâu mình rồi nói.

"Em biết chị dâu không vui khi tới chăm sóc em, nhưng cũng không thể để em ăn đồ ăn đã nguội lạnh chứ."

Lời lên án của cô gái khiến mặt chị dâu tối sầm lại, đặc biệt là khi mẹ Vương còn đang nhìn mình, cô ta gian nan ngụy biện: "Thức ăn ở căng-tin là thế, người ta làm sớm, vừa xếp hàng vừa đi về, đương nhiên là nguội một chút, chị đi lấy cho em một bát nước sôi."

Nói rồi bèn cầm bát uống nước trống không ở bên cạnh đi.

Lúc này cô gái mới nhẹ giọng nói với mẹ Vương vì sao chị dâu lại đến chăm sóc cô ấy...

Lúc Phong Ngọc Lan trở về nhà ngang, mẹ Đường bọn họ vừa đến bệnh viện, hai bên tách nhau đi.

Mẹ Đường và chị dâu hai Đường vừa bước vào thì thấy mẹ Vương đang an ủi một cô gái xa lạ đang khóc nức nở, mà chị hai Đường đang ngủ, hai đứa trẻ được bọc kín lúc này cũng đang ngủ ngon lành.

Hai người cùng thấy yên tâm, sau khi đặt đồ xuống, nhỏ giọng nói chuyện với mẹ Vương, biết được Đường Minh Sơn ở đây cả đêm, Phong Ngọc Lan thì vừa mang gà hầm tới đi rồi, trong lòng mẹ Đường càng thấy ấm áp.

Chị dâu Đường đeo gùi, đi tới nhà ngang trước, mẹ Đường ở lại chăm sóc chị cả Đường cùng mẹ Vương, như thế thì mẹ Vương sẽ

thấy nhẹ nhàng hơn chút, có đôi khi hai đứa nhỏ khóc, bà ấy ôm mỗi đứa một tay cứ sợ ôm không vững.

Mà lúc này, Phong Ngọc Lan đang ăn cơm trưa với Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn nấu ăn, Phong Ngọc Lan vừa trở về thì ngồi vào bàn ăn luôn.

"Tuy bác ấy nói một mình bác ấy cũng trông được, nhưng em vẫn không yên tâm, buổi tối em sẽ lên thăm một lát." Phong Ngọc Lan nói.

"Không cần đi, Văn Tuệ trở về nói với mẹ, em ấy với chị dâu hai sẽ tới, buổi tối anh sẽ ngủ ở giường ván gỗ bên ngoài, để mẹ hoặc là chị dâu hai ngủ trong phòng cùng em."

Đường Minh Sơn gắp cho Phong Ngọc Lan một miếng trứng chiên rồi nói.

Nghe mấy lời này, Phong Ngọc Lan cũng thấy có lý, dù sao thì cô cũng không có kinh nghiệm gì, chưa từng chăm sóc người khác một cách thỏa đáng, nếu chị cả Đường không muốn phiền tới cô thì ngoài việc trông hai đứa nhỏ, hình như cô cũng không có tác dụng gì lớn.

Lúc chị dâu hai Đường tới thì bọn họ đang cọ rửa bát chén xoong nồi ở bồn nước, thấy cô ta tới, Phong Ngọc Lan bèn về nhà với cô ta trước.

Chị dâu hai Đường mang đến không ít đồ, để cho nhà Phong Ngọc Lan ăn, cũng có một phần để cho chị cả Đường ăn.

Đúng như Đường Minh Sơn nghĩ, mẹ Đường và chị dâu hai Đường thay nhau đi chăm sóc chị cả Đường, Phong Ngọc Lan cũng nấu nhiều hơn.

"Chị dâu hai, sao chị lại biết chăm sóc người khác như vậy?"

Tối nay chị dâu hai Đường trở về, Phong Ngọc Lan tò mò hỏi, cũng là bởi chị dâu hai Đường là người thẳng thắn, cô hỏi như thế là vì biết đối phương sẽ không nghĩ linh tinh, nên mới dám hỏi.

Quả nhiên, chị dâu hai Đường cũng không thấy vấn đề này xúc phạm gì đến mình, ngược lại còn hơi kiêu ngạo ưỡn ngực: "Lúc chị còn là con gái ở nhà, chị đã từng chăm sóc hai chị dâu mấy tháng ở cữ đó!"

Thì ra là thế.

Phong Ngọc Lan thấy cô ta sắp ăn xong một bát cơm, vội bới thêm cho cô ta, mẹ Đường sau khi ăn cơm tối, thì mang theo canh sườn đến bệnh viện.

Buổi sáng và trưa hai người đều ăn cơm ở căng-tin, không cho Phong Ngọc Lan đưa cơm đến cho bọn họ.

Chỉ bảo cô hầm các loại canh cho chị cả Đường, trừ con gà ngày đầu tiên mà cô mua, từ hôm sau cho đến giờ, tất cả những thứ như gà hay là xương sườn cá trích gì đó, đều là mẹ Đường hoặc mẹ Vương mua xong đưa tới.

Chương 126: Chương 126

Mẹ Vương ở nhà họ hàng, ăn uống ở căng-tin, cũng không làm phiền người khác hay hầm món gì trong nhà đối phương, một là mùi vị không ngon bằng Phong Ngọc Lan làm, hai là bà ấy biết tính tình người họ hàng, sẽ lấy chút gì đó, nghĩ đến liền thấy không thoải mái.

Trưa hôm sau khi Phong Ngọc Lan đi đưa canh cá trích tới, chợt nghe chị cả Đường nói buổi chiều sẽ về thị trấn của bọn họ.

"Mấy ngày này vì chị có thể ăn ngon hơn mà em bận rộn lắm rồi." Chị cả Đường nắm tay Phong Ngọc Lan liên tục cảm ơn, chị dâu hai Đường bên cạnh cũng không thoát, chỉ là dù tính tình cô ta thẳng thắn nhưng da mặt có hơi mỏng, được khen vài câu liền đỏ bừng mặt.

Mà sản phụ ở bên cạnh đã xuất viện ngày hôm qua rồi, cũng không có người tới, nên chỉ có chị cả Đường ở đây.

Lúc này mẹ Vương chợt nhắc tới cô gái kia: "Nghe kể cũng khổ, cô ấy vừa mới có con không lâu thì chồng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Mọi người ở đây nghe vậy đều nhíu mày.

"Cha mẹ chồng bảo cô ấy sinh con đi, dù sao cũng là đứa con duy nhất của con trai mình, cha mẹ cô ấy nghĩ lâu dài, chỉ sợ cô ấy bởi vì đứa con mà cả đời bị trói buộc làm quả phụ, nên mới muốn cô ấy bỏ đứa trẻ."

Thời đại này, bỏ con cũng không phải chuyện hiếm thấy, kế hoạch hóa gia đình đã dần được đẩy mạnh, chỉ là không còn cái gọi là không có tình người.

"Hai bên đều có lý riêng, đều tạo áp lực cho cô ấy, cuối cùng, cô ấy vẫn nhớ thương người đàn ông đã đối xử tốt với mình, quyết định sinh đứa trẻ ra, khiến cha mẹ cô ấy tức giận, không liên lạc với cô ấy nữa."

Mẹ Vương thở dài: "Kết quả mười tháng mang thai, sinh ra một bé gái, thế này, nhà chồng không bằng lòng chăm sóc, đẩy chị dâu ra, chị dâu thì không tự nguyện, cũng không tận tâm, không phải đồ ăn có hơi nguội thì khi đứa nhỏ khóc bèn đi ra ngoài ngay."

Mẹ Đường nghe vậy nhíu mày: "Thế thì cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn!"

Là một phụ nữ mà ghét bỏ con dâu và cháu gái mình, bảo đảm sau này còn có thể nói là con dâu khắc con trai mình!

"Thế bây giờ cô ấy nghĩ thế nào?"

Ấn tượng lớn nhất của Phong Ngọc Lan đối với đối phương đó là, mỗi lần cô đưa canh tới, đối phương đều lén nuốt nước miếng.

"Còn có thể làm gì chứ, nuôi con lớn, sống cả đời."

Chị dâu hai Đường nghẹn ngào: "Vậy không phải là ở góa cả đời hay sao? Một mẹ một con, không biết sẽ bị bắt nạt tới mức độ nào nữa."

Chị cả Đường liên tục gật đầu, nói một hồi, thím ba Đường và chị dâu họ cũng mang đồ tới, căn phòng nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

"Mọi người giấu cũng kỹ quá đấy, sáng nay bọn em mới biết được tin này từ phía Nguyên Khang đó!"

Thím ba Đường trừng mắt với mẹ Đường.

Mẹ Đường che miệng cười: "Còn không phải là bởi định về nhà rồi sẽ nói với các em hay sao?"

Mẹ Vương cũng cười rồi nói chuyện với mọi người, khoảng ba giờ, Vương Kiến Quốc lái xe tới, đúng vậy, lái xe, xe có bốn bánh.

Bên trong đã bố trí xong, chị cả Đường định tự mình đi xuống, nhưng Vương Kiến Quốc đau lòng cho cô ấy nên bế thẳng cô ấy ra xe, sau đó mẹ Vương và mẹ Đường mỗi người bế một đứa rồi cũng lên xe sau.

Chiếc xe này là do ông Vương mượn của đồng nghiệp, bởi vì đón sản phụ nên còn buộc cả vải đỏ, vừa nhìn liền biết chuyện gì xảy ra.

Sau khi bọn họ đi, Phong Ngọc Lan kéo ba người thím ba Đường đến nhà ngang ngồi một lát.

Thím ba Đường và chị dâu họ chỉ tới đây lúc Phong Ngọc Lan kết hôn với Đường Minh Sơn, bây giờ cũng không bận lắm, bèn khéo léo đánh giá một hồi, tuy phòng không lớn nhưng quét dọn sạch sẽ, đồ đạc cũng được sắp xếp rất ngăn nắp.

Vừa nhìn là biết nghiêm túc sống cùng nhau.

Có lẽ tới hơn bốn giờ năm mươi phút, bọn họ phải đi, bởi vì đội trưởng đưa bọn họ tới đã hẹn năm giờ chờ hai người ở chỗ nào đó, rồi sau đó cùng nhau quay về đội sản xuất.

Chị dâu hai Đường vui vẻ đi theo, Phong Ngọc Lan đưa mọi người đến cửa lớn nhà ngang.

Tống Chi xách giỏ trúc từ bên ngoài trở về, Phong Ngọc Lan tò mò không biết cô ấy mua cái gì, vừa nhìn thì phát hiện là một con cá

chép lớn.

"Buổi tối qua đây ăn cơm." Tống Chi biết người nhà chồng cô đều đi hết rồi, kéo cô nói chuyện.

"Được rồi." Phong Ngọc Lan cười híp mắt gật đầu, sau khi đi về cùng Tống Chi, cô đổi nước cho mấy con cá trích trong nhà trước.

Đây là do mẹ Vương mua, tổng cộng có mười mấy con, đã dùng tám con nấu canh, còn dư lại bốn con, mẹ Vương bảo cô giữ lại mà ăn.

Dọn dẹp nhà một hồi, rồi nấu nước tắm rửa gội đầu, sau đó phơi quần áo, xong xuôi thì mang một miếng thịt đến nhà Tống Chi nấu cơm.

"Sao còn mang thịt sang!"

Tống Chi nhìn thấy liền giậm chân.

"Mẹ chồng tôi mua cho, định để buổi tối ăn, hôm nay nóng, không để đến sáng mai được nên làm luôn, coi như thêm món."

Đã nói như vậy, Tống Chi còn có thể nói gì được nữa?

Tới khi Đường Minh Sơn trở về, Hồng Kiến Quân đang rửa rau trong bồn nước: "Anh Đường, buổi tối ăn cơm ở nhà tôi, để đồ xuống rồi qua đây!"

Đường Minh Sơn ngơ ngác, nhìn về phía cửa nhà Hồng Kiến Quân, Phong Ngọc Lan vừa vặn nhìn qua, khuôn mặt cong cong vẫy tay với anh.

"Được."

Đường Minh Sơn cười trả lời Hồng Kiến Quân, rồi đi nhanh về phía Phong Ngọc Lan: "Các chị đi hết rồi à em?"

“Đi rồi, mau về thay quần áo đi.” Phong Ngọc Lan thấy trên quần áo anh dính một chút dầu máy nên nói thế.

Thấy thời gian còn sớm, Đường Minh Sơn bèn đi tầng một tắm nước lạnh, sang đó vừa vặn ăn cơm.

Đậu phụ chiên, cá nấu, thịt xào ớt xanh, rau xào và cơm gạo trộn.

Có thể nói là rất phong phú.

Hồng Kiến Quân còn mang ra một chai rượu trắng, mấy người uống vừa đủ.

Rượu này không say, nhưng Phong Ngọc Lan vẫn uống ít, cho dù vậy nhưng cũng đỏ mặt, cô kiên trì giúp thu dọn bát đũa, Đường Minh Sơn cười để cô dựa vào mình, nhanh chóng rửa bát chén rồi về nhà, sau đó kéo cô ra ngoài tản bộ, đi dạo quanh bờ sông huyện.

Cảm nhận được gió đầu hạ, Phong Ngọc Lan cảm thấy mặt không còn nóng nữa.

“Hôm nay hẳn là sinh nhật Tống Chi.” Phong Ngọc Lan nói.

“Tám, chín phần là thế.” Đường Minh Sơn gật đầu.

“Tâm trạng cô ấy tốt, em thấy cũng vui theo.” Phong Ngọc Lan kéo ống tay áo Đường Minh Sơn, kết quả bị đối phương nắm tay.

Sau khi hai người đi dạo một lát thì trở về nhà ngang.

Kết quả đi tới tầng năm, chỉ thấy Tống Chi lạnh lùng đứng ở hành lang, thím Điền đang rửa bát nhẹ giọng nói: “Cha mẹ chồng cô ấy tới, đang nói chuyện ở trong.”

Phong Ngọc Lan tiến lên kéo bàn tay hơi lạnh của Tống Chi: “Đến nhà tôi ngồi một lát nhé.”

Đường Minh Sơn không về nhà ngay mà nói chuyện với Triệu Thiên trong hành lang, anh để hai người có không gian nói chuyện riêng.

Tống Chi ngồi xuống, nhận cốc nước bạc hà Phong Ngọc Lan đưa tới, hai mắt ửng đỏ nói: "Nói là tới thăm em, nhưng câu nào cũng nói tới việc sinh con."

Phong Ngọc Lan nghe xong vô cùng khó chịu: "Đồng chí Hồng nói thế nào?"

Việc này cũng phải xem thái độ của người đàn ông, nếu cả nhà đều ép Tống Chi sinh con, ai mà chịu được?

Tống Chi hít một hơi thật sâu, lại vội uống thêm hai ngụm nước bạc hà, sau khi nén cảm xúc xuống mới nói với Phong Ngọc Lan: "Kiến Quân vẫn che chở cho em, bọn họ mang đồ tới, chưa nói được mấy câu đã bắt đầu nói đến chuyện đứa trẻ, em nghe không thoải mái, Kiến Quân cũng lo lắng cho em, tìm cớ bảo em ra hành lang."

"Kết quả em đi thì tốt quá, bọn họ càng nói rõ hơn, Kiến Quân phản bác vài câu, mẹ chồng em như sợ em không nghe rõ, còn đặc biệt lớn tiếng nói cái gì mà sao lại không sinh, cuộc sống cứ trôi qua, trôi qua như thế, ai mà chưa từng có con..."

Nói xong, cô ấy không nhịn được khóc thành tiếng.

Tống Chi nghĩ tới đứa con đáng thương của mình, càng nghĩ nước mắt lại càng rơi, cô ấy cũng hoàn toàn không khống chế được.

"Được rồi, được rồi." Phong Ngọc Lan nghe kể cũng thấy khó chịu, lấy giấy bản nhà máy giấy ra lau nước mắt cho cô ấy.

"Cũng, cũng chỉ có em với Kiến Quân không buông xuống được..."

Tống Chi khóc thút thít.

Cô ấy vốn gầy gò, càng nhìn càng thấy đáng thương.

Chị dâu Triệu tới tìm Phong Ngọc Lan nói chuyện còn chưa vào nhà, chợt nghe thấy tiếng khóc của Tống Chi, cô ấy nhướng mày bước nhanh về phía trước, Phong Ngọc Lan tỏ ý bảo cô ấy ngồi.

"Em gái à, không được khóc, có khóc thì cũng phải khóc trước mặt người đàn ông của em! Để anh ta đau lòng, bây giờ em khóc, anh ta không nghe thấy, không lời lãi gì đâu."

Chị dâu Triệu biết một ít chuyện của Tống Chi nhưng không biết chuyện của đứa trẻ, chỉ biết quan hệ với cha mẹ chồng không tốt, vừa rồi lại nghe chị dâu Trương nói có người đến nhà Tống Chi, vừa nghe đến thì chị dâu Triệu cũng biết là ai.

Tống Chi nghe vậy ngơ ngác.

Phong Ngọc Lan nhận được ánh mắt của chị dâu Triệu, vội vàng gật đầu: "Đúng vậy! Không được khóc nữa."

Lại nhét vào tay cô hai tờ giấy bản.

Tống Chi thút thít hai cái, cũng gật đầu nói phải: "Em khóc ở đây, người ta vẫn muốn ôm cháu trai cháu gái, dựa vào cái gì chứ."

Thấy cô ấy không khóc nữa, Phong Ngọc Lan còn múc nước vào chậu rửa mặt, để Tống Chi rửa mặt.

Cách an ủi của chị dâu Triệu, chính là kể chuyện hồi mình khó khăn nhất cho Tống Chi nghe, sau đó lại nói tới chuyện cuộc sống sau này ngày càng tốt hơn cho cô ấy nghe.

Tống Chi nghe rất nghiêm túc.

Chương 127: Chương 127

Lúc Đường Minh Sơn đi vào uống nước, thấy mắt Tống Chi ửng đỏ thì biết đối phương đã khóc, anh chỉ nhìn lướt qua, bưng cốc sứ của mình lên rồi ra ngoài.

Trong tay Triệu Thiên cũng bưng một cốc sứ, trong cốc còn pha sẵn trà lấy từ quê nhà, của Đường Minh Sơn là nước sôi.

"Đi rồi."

Triệu Thiên nhìn về phía cửa bên Hồng Kiến Quân, Hồng Kiến Quân đang tiễn cha mẹ ra cửa, đoán rằng bọn họ nói chuyện không được tốt lắm, hình như mẹ Hồng là tức giận nhất, đi lên phía trước hai bước, quay lại đánh lên vai Hồng Kiến Quân một cái.

Dù sao cũng rất mạnh.

Mấy đứa Yến Tử đang chơi một bên rất vui vẻ, đều giật mình bởi âm thanh này.

Triệu Thiên thấy vậy, bèn gọi tụi Niếp Niếp: "Mau qua đây uống chút nước nào."

Niếp Niếp lập tức chạy tới, còn nhỏ giọng nói với hai người Triệu Thiên: "Bà mẹ chồng kia đánh người."

"Ừ, chúng ta không học theo."

Triệu Thiên cúi người cho đứa trẻ uống nước.

Lúc này Hồng Kiến Quân đã bước tới, không đưa mẹ Hồng xuống tầng: "Vợ tôi..."

Còn chưa nói xong, Đường Minh Sơn đã gật đầu: "Đang nói chuyện với vợ tôi và chị Triệu ở bên trong."

Nghe vậy, Hồng Kiến Quân thở phào nhẹ nhõm, Triệu Thiên thấy anh ấy nhíu mày, bèn đưa qua một điếu thuốc: "Hút một điếu không?"

Hồng Kiến Quân vội xua tay: "Cảm ơn, tôi cai rồi."

Triệu Thiên nghe thế bèn bày vẻ mặt bội phục: "Có thể cai thuốc đều là dũng sĩ!"

Hồng Kiến Quân có hơi ngượng ngùng gãi đầu: "Thật ra tôi cũng mất rất nhiều thời gian, hai ngày đầu như muốn c.h.ế.t vậy, trải qua là tốt rồi."

Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng cười của Tống Chi, lông mày Hồng Kiến Quân dần giãn ra theo tiếng cười, nghĩ thầm tâm trạng vợ tốt là được rồi.

Kết quả chờ đến khi Tống Chi đi ra, Hồng Kiến Quân thấy đôi mắt hơi đỏ kia của cô ấy, liền biết cô ấy đã giận rồi.

Anh ấy tiến lên ôm lấy bả vai gầy yếu của đối phương, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng: "Chúng ta về nhà đi, lời của họ em cứ coi như gió thoảng qua tai, chúng ta không nghe là được."

Tống Chi cảm thấy Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu đang nhìn họ, mặt lập tức đỏ lên, gật đầu bừa, kéo đối phương nhanh chóng về nhà.

Chị dâu Triệu cười tủm tỉm, tay cô ấy đặt trên bụng, nghiêng đầu nói với Phong Ngọc Lan cũng đang cười: "Cũng may người đàn ông này biết thương vợ, nếu là chị trước kia, thì anh Triệu mấy người là một tên đầu gỗ, làm chị tức chết!"

Triệu Thiên vừa nghe mình bị kéo ra "phê bình", lập tức kéo chị dâu Triệu về phòng bên cạnh.

Khiến cho vợ chồng Phong Ngọc Lan phá lên cười.

Khi Phong Ngọc Lan tắm rửa xong trở về, Đường Minh Sơn đã trải chiếu xong, lúc này đang dùng khăn lông hơi khô lau mặt.

Trước khi vào thu, Phong Ngọc Lan đã lau sạch sẽ để Đường Minh Sơn bọc kỹ để lên, năm nay vừa vào hè, Đường Minh Sơn còn chuyển lên tầng cao nhất phơi nắng vài ngày, phơi bay mùi mốc meo của mùa đông.

"Lại đến ngày ngủ chiếu rồi." Phong Ngọc Lan có hơi bùi ngùi nói.

"Đúng thế." Đường Minh Sơn cười, giặt sạch khăn mặt rồi phơi, cái khăn này dùng để lau chiếu, phơi khô sau đó lại đặt lên: "Lại qua một năm."

Trời nóng, chiếu khô rất nhanh, sau khi hai người nằm xuống chỉ cảm thấy mát mẻ một trận, không bao lâu sau liền ngủ thiếp đi.

Mấy ngày sau, cảm xúc của Tống Chi cũng rất tốt, không bị chuyện lúc trước ảnh hưởng, mà Phong Ngọc Lan nhận lại công việc trang điểm, lúc hai người đang trao đổi thời gian qua lại ở nhà Tống Chi, giọng nói của bác Ngô ở trong đội vận tải truyền đến, nói là mẹ cô ấy tới.

Sắc mặt Tống Chi lập tức không tốt: "Không cần nghĩ cũng biết là tới vay tiền."

Nói là vay, thực chất là tìm cô ấy lấy tiền.

Phong Ngọc Lan cũng biết tình trạng bên nhà mẹ đẻ cô ấy, mẹ Tống Chi rất thiên vị em gái của Tống Chi, đặc biệt là sau khi Tống Chi gả đến huyện, một lòng muốn con gái lớn giúp đỡ con gái nhỏ, tốt nhất cũng có thể gả cho một công nhân.

"Không thể cho được, cho một lần thì sẽ có lần thứ hai, chút tiền kia hai người còn không đủ dùng đâu." Phong Ngọc Lan khuyên một câu.

"Em biết, chị yên tâm, em không ngốc."

Tống Chi cười, đi xuống tầng.

Phong Ngọc Lan không yên tâm, nhìn xuống hành lang.

Chị dâu hai Ngô ngồi ở cửa nhà, cầm quạt hương bồ quạt, gặp lần nào là qua nói chuyện lần đó: "Mẹ chồng hay là mẹ ruột cô ấy thế?"

Nghĩ đến bà thím lần trước tới, chị dâu hai Ngô cũng không cần đoán, chỉ biết cuộc sống của Tống Chi không dễ chịu, cũng đúng, nếu quan hệ mẹ chồng nàng dâu tạm được thì cũng sẽ không dọn ra ngoài thuê phòng trọ.

"Chắc là mẹ ruột." Phong Ngọc Lan híp mắt nhìn bà thím đang vẫy tay với Tống Chi, nhìn dáng vẻ thì chính là mẹ Tống đã gặp lần trước.

"Mẹ ruột?"

Thím hai Ngô cũng nheo mắt theo, thấy Tống Chi kéo đối phương kéo ra bên ngoài tòa nhà ngang, bà thím kia còn liên tục nhìn lên tầng, dường như đang hỏi Tống Chi ở tầng mấy.

"Xem ra mẹ ruột cũng không ra gì, không khác mẹ chị nhiều lắm."

Mẹ chị dâu hai Ngô thiên vị con trai, thiên vị cháu trai, con gái chính là bát nước đổ đi, nhà mẹ đẻ có việc thì tìm tới cửa, nhà con gái có

việc thì nói giờ đã là người nhà khác các kiểu, chặn miệng con gái.

Dù sao thì cũng là một bà cụ vô cùng truyền thống, quan hệ của chị dâu hai Ngô với người nhà mẹ đẻ cũng không phải rất thân thiết.

Phong Ngọc Lan cười không nói gì, định về nhà nằm một lát, kết quả bác Ngô lại gọi, lúc này là gọi Phong Ngọc Lan, nói mẹ cô tới.

Khóe miệng chị dâu hai Ngô giật giật, nhìn Phong Ngọc Lan kinh ngạc: "Hy vọng đừng gọi tên chị, chị không muốn gặp mẹ chị đâu."

"... Em cũng hoang mang, sao lại tới tìm em nhỉ?"

Phong Ngọc Lan lẩm bẩm một tiếng, bước nhanh xuống tầng, chỉ sợ đối phương hỏi số tầng rồi tìm lên.

Trông mẹ Phong chỉ chưa tới một mét sáu, hơi gầy, mặc bộ quần áo màu xanh đậm, kiểu tự mình làm, còn mang theo khóa mà các bà thích nhất.

Bà ta xách một cái rổ, có hơi câu nệ đứng ở bên ngoài nhà ngang, cách đó không xa là mẹ con Tống Chi đang tranh luận gì đó.

Trong lúc đó, chị dâu Vương đang nhiệt tình mời mẹ Phong vào nhà cô ta ngồi, nghĩ rằng dù sao Phong Ngọc Lan cũng giúp con trai cô ta học tập tiến bộ, đương nhiên nên nhiệt tình với mẹ đối phương một chút, kết quả chị dâu Triệu đang đi dạo trong bờ đê giữ chặt cô ta, thấp giọng nói vài câu, nhiệt tình của chị dâu Vương cũng đi xuống.

"Em thấy là lạ mà, Ngọc Lan đến nhà ngang lâu như vậy mà người nhà mẹ đẻ cô ấy chưa tới một lần nào, thì ra là bên trong có nhiều chuyện như vậy."

"Đúng không?" Chị dâu Triệu liên tục gật đầu, thấy Phong Ngọc Lan xuống, còn vẫy tay với đối phương.

Phong Ngọc Lan cười gật đầu với hai người, sau đó đi tới trước mặt mẹ Phong: "Có chuyện gì sao?"

Cô cũng không nói lời khách sáo gì nữa.

Mẹ Phong nhìn cô chằm chằm một lát, vừa nhìn đã là biết quần áo đang mặc vừa mới làm, không có miếng vá nào, sắc mặt cũng tốt, có vẻ cuộc sống cũng không tệ.

"Sao năm mới không về thăm nhà?"

Phong Ngọc Lan mặt không đổi sắc nói: "Nhớ lời mọi người nói đấy, con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, mặc kệ có việc gì hay không cũng đừng về nhà mẹ đẻ."

Mẹ Phong mấp máy môi, phát hiện dường như bên Tống Chi nghe thấy lời Phong Ngọc Lan nói, bèn nhìn mấy lần vào nhà ngang: "Đây cũng không phải chỗ nói chuyện, con ở tầng mấy? Không mời mẹ vào ngồi sao?"

"Trong nhà rất bừa, có việc thì nói ở đây đi." Phong Ngọc Lan không nhướng mày, giọng nói vô cùng bình thản.

Tống Chi nghe lọt tai, cũng học theo dáng vẻ hờ hững của cô: "Số tiền đó dùng cũng hòm hòm rồi, số còn lại con giữ cho bản thân mình, không có nhiều tiền cho mẹ đâu."

Mẹ Phong và mẹ Tống đều bị con gái của mình làm cho tức giận.

Mẹ Tống mắng người ngay tại đó, đại khái thì là Tống Chi bây giờ là người thành phố, xem thường người nhà mẹ đẻ gì đó.

Mà mẹ Phong thì nhíu mày quở trách Phong Ngọc Lan, thấy cô vẫn nước đổ lá khoai, chỉ có thể nói: "Cháu trai lớn của con sắp học trung học cơ sở rồi, mẹ nghĩ chỗ ở bây giờ của con cách trường trung học cơ sở huyện không xa, để cháu trai con ở chỗ các con đi,

nó rất thông minh, sau này có thành công thì cũng sẽ nhớ tới một người cô như con."

Phong Ngọc Lan giơ tay vén tóc rơi sau tai, giọng càng lạnh nhạt hơn.

"Được thôi."

Không đợi mẹ Phong lộ ra nụ cười vui mừng, Phong Ngọc Lan bắt đầu bẻ ngón tay tính toán.

"Một tháng đưa tôi mười đồng coi như phí vất vả không tính là nhiều nhỉ? Tôi phải đi sớm về khuya làm một ngày ba bữa cho nó, rồi mỗi tháng đưa mười đồng làm phí ăn uống, mười cân lương thực cũng là việc nên làm chứ? Không thể ăn không uống không được, bằng không sẽ nói các người mượn danh nghĩa để chiếm đoạt tài sản nhà họ Đường đấy! Nói tóm lại, mỗi tháng cho tôi hai mươi đồng, mười cân lương thực là được."

Mẹ Phong nghe xong trợn mắt há mồm, mẹ Tống cũng ngây ngẩn cả người.

Tống Chi nhịn cười: "Mẹ, nghe người ta nói thế nào, con đối với mẹ và em gái đã rất tốt rồi, con người thì phải biết đủ chứ."

Chương 128: Chương 128

Mẹ Tống liếc nhìn Phong Ngọc Lan với sắc mặt kỳ lạ, đặc biệt là sau khi nhìn thấy vẻ mặt khó coi của mẹ Phong, đột nhiên bà ta cảm thấy con gái nhà mình thật không tệ.

“Đi thôi, con còn cần phải đến Cung tiêu xã để mua vài thứ cho mẹ nữa, mẹ cũng nên về nhà sớm một chút đi ạ." Tống Chi kéo mẹ Tống đi về hướng Cung tiêu xã, không trả tiền cũng không sao, nhưng vì để khiến cho bên kia ổn định một chút thời gian để không đến nhà ngang thì vẫn phải mua thứ gì đó, trên người cô ấy chỉ mang theo hai hào, đủ để mua một ít kẹo.

Vì vậy mà mẹ Tống mới miễn cưỡng đi theo sau.

Mẹ Phong quay lại phía sau, trừng mắt nhìn Phong Ngọc Lan: "Con tính toán cũng thật giỏi! Hai mươi đồng một tháng, chỉ có một số công nhân mới có hơn hai mươi đồng một tháng! Nếu mỗi tháng cha mẹ có hai mươi đồng kia, mẹ còn có thể tới tìm được con sao?"

Phong Ngọc Lan cười châm chọc, nhìn tới nhìn lui mẹ Phong vài lần: "Bà mau nhìn xem, khi mà tôi bị gả đi, lúc đó tôi cũng đâu có muốn, tôi cũng không phải là coi tiền như cỏ rác. Hơn nữa, nhà họ Đường của chúng tôi còn có con nít, chăm sóc cháu trai cháu gái của gia đình mình còn không kịp, làm sao có thời gian mà chăm sóc người khác nữa chứ.”

"Làm gì có cháu gái? Không phải chỉ có một cháu trai thôi sao?"

"Có chứ, cũng sắp được nửa tuổi rồi." Phong Ngọc Lan ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời gay gắt: "Dù sao nếu như bà có đủ tiền, tôi sẽ để

nó sống ở đây, còn nếu không đủ thì thôi vậy, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi về đây."

Nói xong thì cô định đi, mẹ Phong sốt ruột kéo cô lại: "Sao con có thể mặc kệ nó được chứ?

"Dựa vào cái gì mà tôi phải quan tâm chứ? Cũng đâu phải con của tôi." Phong Ngọc Lan rút tay của mình lại, hai người đang lôi kéo nhau thì bị chị dâu Triệu và chị dâu Vương nhìn thấy.

Chị dâu Vương cầm quạt hương bồ đứng dậy rồi đi ra ngoài: "Tình hình có vẻ không đúng lắm, chị đi xem một chút."

Chị dâu Triệu không có ý kiến phản đối gì nên cũng đi theo ra ngoài.

Mẹ Phong tức giận muốn c.h.ế.t vì lời nói vừa rồi của Phong Ngọc Lan, khi bà ta đang mắng cô là đồ vô tình vô nghĩa thì thấy hai người chị dâu Vương đi ra.

"Ôi, có chuyện gì vậy? Sao còn không dứt khoát vậy." Chị dâu Vương nhướng mày hỏi.

"Đúng vậy, nếu có gì muốn nói thì cứ nói ra đi." Chị dâu Triệu gật đầu, ưỡn bụng đi tới kéo lấy tay của Phong Ngọc Lan, nhìn mẹ Phong đang nghẹn lời: "Nói cái gì mà bỏ mặc cháu trai thì chính là lòng lang dạ sói chứ? Thím à, đừng nói là thím định đưa cháu trai của mình cho con gái nuôi đó chứ? Ôi, nhiều năm qua tôi chưa từng gặp phải một người không biết xấu hổ như vậy, không phải thím là loại người như vậy à?"

Thật ra là trước đây cha Tô Tô cũng suýt nữa đã làm ra chuyện như vậy, sau đó mẹ Tô Tô phải mang theo Tô Tô chuyển ra ngoài, về sau còn yêu cầu ly hôn hoặc tách ra ở riêng rồi mới quay về nhà ngang.

Hiện giờ, cha Tô Tô đã ra ở riêng nên mẹ con Tô Tô đã trở về nhà ngang, mẹ Tô Tô đã làm mất lòng một số người ở bên nhà chồng, nhưng điều đó đã giúp cô ấy đổi lấy được một số lợi ích cho gia đình nhỏ của bọn họ.

"Tôi cũng cảm thấy thím không phải là người như vậy, làm gì có chuyện để cho con gái đã gả chồng nuôi cháu trai chứ, chuyện đó thật là đáng xấu hổ và mất mặt."

Chị dâu Vương còn lấy tay gãi vào mặt vài cái, bày tỏ sự mất mặt.

Vì đang ở trước mặt người ngoài nên mẹ Phong có chút kinh sợ, bà ta lần lượt bị hai người bọn họ chế nhạo nên cả người cảm thấy không dễ chịu.

“Bà thấy sao?” Phong Ngọc Lan nhún vai: “Dù sao thì tôi cũng đã đưa ra điều kiện, vẫn là câu nói đó, nếu đưa đủ cho tôi thì nó có thể sống ở đây, còn nếu không thì quên đi, bà cứ quay trở về rồi bàn bạc lại với bọn họ đi, chờ đến khi chồng của tôi trở về thì tôi cũng sẽ nói với anh ấy."

Còn cần phải bàn bạc gì nữa? Một tháng phải đưa hai mươi cân lương thực, còn phải đưa thêm hai mươi đồng, đây là điều mà không phải ai cũng có thể đồng ý!

Nghe thấy cô nhắc đến Đường Minh Sơn, mẹ Phong có chút chột dạ, hỏi một cách chán ngắt: "Nó nói gì với con vậy?"

Phong Ngọc Lan nhìn sang: "Lúc trước khi cho sính lễ, nói tôi là người nhà họ Phong, sau này nếu có chuyện gì thì đừng liên lạc với nhà mẹ đẻ nữa, chúng tôi cũng đã làm đúng như vậy rồi, vậy mà bà lại không làm được, như vậy sính lễ anh ấy đưa lúc trước có nên trả lại một ít hay không?"

Trả lại?

Chuyện này không có cửa đâu.

Mẹ Phong vốn tưởng là cô có thể tống tiền mình, còn thật sự sẽ đòi tiền của bà ta nên cầm túi lên rồi vội vàng bỏ đi.

Chị dâu Vương và chị dâu Triệu liếc nhìn nhau, cũng đều nghe hiểu được là lúc trước khi Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn kết hôn, anh đã phải đưa ra một số tiền kha khá để làm sính lễ, có lẽ là bởi vì lúc đó anh cũng đã có con, lại còn nghe nói phương diện kia của anh không được, cho nên mặc dù biết con gái mình sau khi kết hôn sẽ làm mẹ kế, thậm chí còn có thể là quả phụ nhưng nhà họ Phong vẫn gả cô đi, hơn nữa dường như còn muốn đoạn tuyệt với cô...

Thật sự là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh mà.

Chị dâu Vương nhiệt tình lôi kéo Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu vào trong nhà ăn bánh lương mà cô ta vừa mới làm vào sáng nay.

Một bát mềm mềm dẻo dẻo trắng tinh, bên trên tưới vài thìa đường nâu, dậy mùi thơm phức, ăn lại có vị ngọt thanh mát.

“Chị cố ý cho vào trong nước lạnh cho nên có hơi mát một chút, nhưng tốt nhất là lấy nước sông hoặc nước giếng, mát hơn cái này nhiều lắm.”

Chị dâu Vương vừa ăn vừa nói.

Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu cũng gật đầu theo.

Thấy mẹ Tô Tô đang thu dọn quần áo rồi đi lên lầu, chị dâu Vương lại nhỏ giọng nói: "Chị nghe mẹ Tô Tô nói, hiện tại mẹ chồng và chị dâu đều hận cô ấy tận xương tủy, tuy là ra ở riêng nhưng cứ một mực nói đến đứa con trước mặt cha Tô Tô.”

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Tô Tô cũng nói rằng bà nội của cô bé vừa nhìn thấy cô bé là sẽ nói đến chuyện của em trai."

"Bộ không thể sống nếu thiếu con trai hay sao vậy chứ?"

Chị dâu Triệu giở giọng xem thường nói: "Mau nhìn cuộc sống của thím Điền đi, tốt biết bao nhiêu chứ, con gái và con dâu đều hiếu thảo, còn không cần phải lo lắng nhiều chuyện như vậy."

"Nói đến chuyện này." Chị dâu Vương lại nghĩ đến một chuyện khác: "Mấy em có biết chú Lưu Trường Vĩ ở số sáu lầu hai không? Con trai của chú ấy cũng đang xem mắt với một người, bên kia có ý là chỉ cần chú Trường Vĩ giao lại công việc cho con trai chú ấy thì có thể kết hôn ngay lập tức.”

"Vậy là có ý gì? Chú ấy cũng chỉ có một đứa con trai mà thôi, công việc kia sớm muộn gì cũng thuộc về cậu con trai đó không phải sao?"

Chị dâu Triệu nghi ngờ hỏi.

Trái lại Phong Ngọc Lan lại hiểu: "Có nghĩa là bây giờ chú Trường Vĩ buộc phải giao công việc của chú ấy lại cho con trai mình."

"Thím Trường Vĩ có thể đồng ý sao?"

Chị dâu Triệu trừng mắt, giao lại công việc cho con trai bà ta, vậy thì từ nay về sau, con dâu sẽ kiểm soát tiền lương của bà ta, vào đầu năm nay, ai quản lý tiền thì chính là chủ trong gia đình.

Ngày dài tháng rộng, cuộc sống của chú Trường Vĩ bọn họ sợ là sẽ không được tốt.

"Cũng không biết bọn họ suy nghĩ như thế nào, nếu bọn họ đồng ý, vậy thì chúng ta sẽ tổ chức một đám cưới ở nhà ngang này."

Chị dâu Vương thấy Phong Ngọc Lan đã ăn xong rồi, định múc thêm cho cô một bát khác, nhưng Phong Ngọc Lan đã vội vàng tránh đi, sau đó thì đi vào bồn rửa bát.

Cô vừa đi, chị dâu Vương lập tức thở dài một hơi, khó hiểu nói với chị dâu Triệu: “Em nói thử xem, bây giờ con cái nhiều hay ít đều có

chút khổ sở, tuy nhìn cuộc sống của Ngọc Lan quả thật không tệ nhưng nào có biết rằng người nhà mẹ đẻ lại như vậy, cũng may là được đồng chí Tiểu Đường yêu thương."

“Đúng vậy.” Chị dâu Triệu gật đầu lia lịa.

Khi Tống Chi quay trở về, lúc này Phong Ngọc Lan mới từ nhà của chị dâu Vương đi ra, vì vậy cả hai người cùng đi lên lầu.

"Vốn dĩ trong người em chỉ có hai đồng, định mua hai viên kẹo cho bà ta, kết quả là bà ta nói chuyện càng ngày càng không dễ nghe, vì vậy em đã lập tức dùng hai hào đó mua kẹo, vẻ mặt lúc đó của bà ta thật sự rất khó coi." Tống Chi thở dài: "Mở miệng ra thì cứ một trăm đồng, chị nói thử xem, sao bà ta có thể nói như vậy được cơ chứ."

"Cần nhiều tiền như vậy làm gì?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

“Nghe nói phía bên công xã của Cung tiêu xã chúng ta đang tuyển người, phải dùng quan hệ và tiền bạc mới có thể đưa em gái của em vào trong đó làm, với công việc của Cung tiêu xã, sau này điều kiện tìm chồng có lẽ sẽ tốt hơn."

"Vậy thì số tiền này cũng không thể đổ lên đầu cô kia chứ." Phong Ngọc Lan lắc đầu.

Chương 129: Chương 129

Tống Chi thở dài: "Ở trong lòng mẹ em, chuyện gì em cũng nên nghĩ đến gia đình mình, nếu không thì chính là đứa con gái bất hiếu, em cũng đã nghĩ thông suốt rồi, không cần biết là em làm gì đều sẽ không nhận được sự yêu thương của bà ta như em gái mình."

"Vậy để tôi nói cho cô biết, nếu cô cho một trăm đồng, bà ta sẽ không hiểu được là cô đã nỗ lực làm việc vì người nhà mẹ đẻ như thế nào, ngược lại nếu lần sau vẫn thiếu tiền, bà ta sẽ nghĩ rằng cô vẫn còn có thể cho bà ta nhiều hơn một trăm đồng nữa, nếu cô không chịu đưa ra, bà ta sẽ mắng kịch liệt hơn, cuối cùng thì cho rằng cô đang giả nghèo, cho nên chuyện đưa tiền này nhất định phải thật thận trọng."

Phong Ngọc Lan nhắc nhở.

Cô có một người bạn cùng phòng thời đại học, sau khi tốt nghiệp thì lập tức kết hôn, sau đó mẹ cô ấy đã dùng nhiều cách khác nhau để đòi tiền, cho một lần thì sẽ cho lần hai, hơn nữa còn cảm thấy trong tay cô ấy luôn có sẵn tiền, sau đó chồng của bạn cùng phòng của cô thay đổi công việc, chính cô ấy cũng đang chuẩn bị đổi nghề, vì làm giáo viên nên có đôi khi thật sự rất khó để kiên trì bước tiếp.

Vì vậy mà tiền trong tay cô ấy thật sự rất căng thẳng, lại đúng lúc mẹ của cô ấy đến tìm cô ấy để lấy tiền, nhưng bạn cùng phòng của cô không đưa được nên đã bị trách mắng là có tiền mà không cho.

Những lời này đã làm tan nát trái tim của người bạn cùng phòng, cô ấy đã khóc lóc kể lể rất lâu trong phòng ký túc xá của bọn cô.

Tống Chi liên tục gật đầu, sau đó thì nói đến mẹ Phong, cô ấy cũng rất vui khi biết đối phương trở về không thành công.

Chưa đến hai ngày, bọn họ đã đi trang điểm, công việc buôn bán cũng không tệ lắm, một người giới thiệu một người, chưa đầy nửa tháng mà bọn họ đã trang điểm đến tám lần.

Mặc kệ nói như thế nào đi chăng nữa thì Tống Chi cũng không muốn tiền lì xì, vì vậy Phong Ngọc Lan thường làm những món ăn yêu thích của cô ấy, còn mời cô ấy và Hồng Kiến Quân đến ăn ở nhà.

Đầu tháng sáu, Đường Văn Tuệ và Chương Nam Tuyền đi chợ ở trong huyện, nhân tiện còn đưa Nguyên Khang về, nó đã về chơi được nửa tháng rồi.

Đúng lúc hôm nay Đường Minh Sơn được nghỉ, thấy Đường Văn Tuệ bế đứa trẻ vào, lại biết được Chương Nam Tuyền đang đợi cô ấy ở bên ngoài nhà ngang, vì vậy cô ấy lập tức xuống lầu rồi dẫn Chương Nam Tuyền đi vào.

Vốn là định sau khi đưa Nguyên Khang trở về thì hai người bọn họ sẽ trở về đội sản xuất, nhưng kết quả lại bị vợ chồng Phong Ngọc Lan kéo vào nhà ngang ăn cơm trưa.

Đây là lần đầu tiên Chương Nam Tuyền đến nhà của Phong Ngọc Lan, vì vậy mà cậu ấy có một chút mất tự nhiên, có điều là chuyện đó cũng không thể ngăn cản được công việc giúp đỡ của cậu ấy, như rửa rau, trông lửa, vân vân.

Chị dâu Triệu sau khi biết được cậu ấy chính là người yêu của Đường Văn Tuệ, cũng hiểu được người nọ là một người không tồi thì trêu ghẹo Đường Văn Tuệ vài câu, Đường Văn Tuệ chỉ biết trốn phía sau Phong Ngọc Lan với khuôn mặt đỏ bừng.

Nguyên Khang và họ đã lâu không gặp nhau nên rất quấn quýt sau khi trở về, nếu không làm cái đuôi sau lưng Đường Minh Sơn thì sẽ đi ôm chân của Phong Ngọc Lan làm chỗ dựa.

"Đúng là chúa dính người mà." Đường Văn Tuệ vỗ vào vai nó một cái rồi cười nói: "Nó rất nhớ mọi người ở nhà, mấy ngày nay nó đều nằm mơ gọi cha mẹ, sao không gửi nó qua đây."

Chỉ là người nhà họ Đường cũng thật vui vẻ, con nít làm sao nhớ được bọn họ đã nói gì? Điều đó cho thấy mối quan hệ của bọn họ ngày càng trở nên hòa hợp.

Sau khi Chương Nam Tuyền và những người khác rời đi, Đường Minh Sơn đã cắt tóc cho Nguyên Khang trước, Yến Tử và Niếp Niếp đều đến xem cảnh tượng vui vẻ này.

Mà mặt khác, Phong Ngọc Lan lại ở trong phòng đọc sách, sau vài ngày nữa cô sẽ phải tham gia kỳ thi tuyển sinh cấp ba.

Sau khi cạo trọc đầu trọc cho Nguyên Khang, Đường Minh Sơn lại đun nước cho nó tắm rửa, rồi khi xuất hiện trước mặt Phong Ngọc Lan, nó đã là một đứa bé thơm tho.

"Không đi chơi sao?"

Thấy nó dựa vào vai cô không nói gì, Phong Ngọc Lan ôm nó vào lòng rồi hít một hơi hương em bé, sau đó hỏi.

"Con muốn ở bên mẹ."

Nguyên Khang nhẹ nhàng nói.

Đường Minh Sơn vừa vào thì chợt nghe thấy lời này, lập tức thẳng tay xách nó lên: "Con ngựa gỗ của con đã dính đầy bụi rồi, mau đi ra bồn nước bên kia rồi lau chùi nó đi."

Nguyên Khang vừa nghe ngựa gỗ nhỏ có bụi, vội vàng đi theo Đường Minh Sơn xách nó đi rửa sạch bên bồn rửa, thật ra khá sạch sẽ, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đều là người thích dọn dẹp, trong nhà sẽ không có thứ gì có bụi bặm.

Nhưng Nguyên Khang là một đứa trẻ thật thà, cha nói có bụi thì là có, vì vậy ở đó bận rộn hơn một tiếng đồng hồ, may là mùa hè, nếu không sẽ bị cảm lạnh.

Sau đó, lại đi xuống dưới lầu phơi ngựa gỗ nhỏ, chơi một hồi lâu cùng bọn Niếp Niếp, lúc này mới mang theo ngựa gỗ nhỏ và Đường Minh Sơn trở về nhà.

"Đừng đi làm ồn mẹ con, mẹ đang đọc sách có biết không?"

Đường Minh Sơn lo lắng dặn dò hai câu.

"Biết rồi ạ."

Nguyên Khang gật đầu, lại sờ sờ con ngựa gỗ nhỏ yêu quý, lúc này mới chạy đến phòng bên cạnh tìm Niếp Niếp.

Từ sau khi có trẻ con đánh nhau ở nhà trẻ, chị dâu Trương và chị dâu Triệu rất ít khi đưa con qua nhà trẻ, chỉ khi gia đình bận không trông được mới đưa qua.

Mà Phong Ngọc Lan nghĩ là trời nóng lên, trẻ con lại thích chạy trong sân rất dễ bị cảm sốt, cho nên sau khi Nguyên Khang về, bọn họ và Nguyên Khang thương lượng một phen, tạm thời không đưa qua nhà trẻ.

Phong Ngọc Lan tham gia thi mấy ngày, Nguyên Khang cũng không đi nhà trẻ, mà là do Tống Chi chăm sóc.

Vốn chị dâu Triệu muốn giúp đỡ, nhưng cô thấy còn ba tháng nữa sẽ sinh, vốn đã có Niếp Niếp cần chăm sóc lại thêm một Nguyên Khang, vậy rất hao tâm tổn sức.

Chăm sóc con nhà người ta cùng con nhà mình vẫn có chút khác biệt, tinh thần trách nhiệm quá lớn, cho nên Phong Ngọc Lan khéo léo từ chối, không muốn cô ấy hao tâm tổn sức.

Mà Tống Chi là tự tới cửa nói muốn chăm sóc Nguyên Khang, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn rất cảm kích, sau khi hai người Phong Ngọc Lan ra ngoài, Tống Chi mang Nguyên Khang về nhà, lấy tất cả đồ ăn ngon trong nhà ra cho Nguyên Khang ăn.

Nguyên Khang là một đứa trẻ rụt rè, nó cũng nhớ rõ ông bà nội còn có cha mẹ dạy một ít, hơn nữa vừa mới ăn sáng, bụng nhỏ còn tròn vo cho nên nhận một miếng bỏng gạo, rồi xua tay nói đủ rồi.

Tống Chi cũng lo lắng, đây cũng là lần đầu tiên cô ấy chăm sóc đứa nhỏ như vậy, luôn sợ tiếp đãi không chu đáo, sau này Nguyên Khang cũng không muốn tới.

Cũng may Nguyên Khang là một đứa nhỏ rất dễ chăm sóc, sau khi ăn bỏng gạo xong, Tống Chi tỉ mỉ lau sạch miệng cùng bàn tay nhỏ bé cho nó, khi Nguyên Khang tỏ vẻ muốn cùng bọn Niếp Niếp xuống lầu chơi ngựa gỗ nhỏ, Tống Chi một tay cầm ghế nhỏ, một tay xách ngựa gỗ nhỏ theo bọn họ xuống bờ đê.

Chị dâu Vương đang phơi quần áo trong bờ đê, thấy cô ấy vẫn nhìn chằm chằm đứa bé, không nhịn được đi qua nói với cô ấy vài câu.

Lúc Nguyên Khang đẩy ngựa gỗ nhỏ, thiếu chút nữa ngã xuống, Tống Chi hoảng sợ vừa muốn xông tới xem thử, chỉ thấy Nguyên Khang cười hì hì tiếp tục chơi.

"Trẻ con đều như vậy, không sao đâu."

Thấy cô ấy lo lắng như vậy, chị dâu Vương cười nói.

Tống Chi vuốt n.g.ự.c một chút: "Nhìn sợ quá..."

Buổi sáng, Phong Ngọc Lan thi xong thì trở lại nhà ngang, Tống Chi đã chuẩn bị cơm trưa xong, kéo Phong Ngọc Lan để cô ăn ở đây, buổi trưa Hồng Kiến Quân không về ăn cơm.

Nguyên Khang còn giúp bưng bát đũa, chân ngắn nhưng chạy rất nhanh, lúc ăn cơm, Nguyên Khang gắp thức ăn cho Phong Ngọc Lan, lúc thì gắp thức ăn cho Tống Chi khiến Tống Chi rất vui.

Buổi chiều, Tống Chi còn mang theo Nguyên Khang đi dạo một vòng trong thị trấn, mua cho nó kẹo mút gỗ mà đứa nhỏ thích nhất.

Một cây gậy gỗ nhỏ, phía trên mang theo một viên kẹo lớn, thật ra chính là kẹo mút phiên bản đơn giản không trang trí tinh xảo, những viên kẹo dẹt được đặt ngay tại chỗ.

Lúc đi ngang qua sông thị trấn, phát hiện có không ít người tắm rửa trên sông, Tống Chi sợ Nguyên Khang muốn đi, vội vàng mang theo nó trở về nhà ngang, gần đây mưa nhiều, nước sông cũng dâng lên không ít, chỉ sợ xảy ra chuyện.

Kết quả, hơn bốn Phong Ngọc Lan giờ về, nói với Tống Chi chuyện sông trong thị trấn cuốn trôi một đứa nhỏ tắm rửa: "Nghe người ta nói mười hai tuổi, bởi vì thành tích học tập không tốt cho nên không đi thi, ở cùng bọn chị dâu Hồng, trong nhà tổng cộng có ba đứa con, đây là đứa thứ hai."

Tống Chi nghe được thì sau lưng lạnh lẽo, vội vàng sờ sờ Nguyên Khang bên cạnh đang chổng m.ô.n.g chơi đồ chơi: "Buổi chiều em đưa thằng bé đi ngang qua, cảm thấy nước sông dâng lên hơi cao, sợ nó cũng muốn được mát mẻ cho nên vội vàng mang theo thằng bé đi."

Phong Ngọc Lan thở dài: "Nghe chị dâu Vương nói, hình như mỗi năm đều xảy ra chuyện, bác Ngô nói buổi tối họp, để cho phụ huynh và con trẻ chú ý một chút."

Tống Chi gật đầu: "Quả thật nên để ý."

Chương 130: Chương 130

Vì thế, ăn cơm tối không bao lâu, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan liền xách ghế, dắt Nguyên Khang đi họp trong bờ đê.

Nhà không có con cái thì ở ngay trước cửa nhà mình nhìn xuống, nghe tiếng.

Sắp có con cũng ưỡn bụng nắm lấy tay chồng, đi xuống bờ đê cùng nghe.

Người dẫn đầu cuộc họp là một công nhân cũ ở tầng hai, ông ấy hắng giọng, cực kỳ nghiêm túc mà nặng nề nhắc tới đứa nhỏ buổi chiều bị nước sông cướp đi sinh mệnh, cảnh cáo cũng nhắc nhở người lớn, cho dù trẻ em có nóng đến đâu cũng phải có chừng mực, dẫn trẻ em chơi đùa ở vùng nước nông đều phải cẩn thận, càng không nói đến vùng nước sâu.

Sau khi về nhà, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng dặn dò Nguyên Khang một phen, Nguyên Khang nghe rất nghiêm túc, cuối cùng còn nói: "Con nhớ rõ ạ, lúc ở nông thôn, ông nội sẽ không cho con ra bờ sông một mình, ngay cả dòng suối bên cạnh ngã ba cũng không cho con đi một mình.”

"Nhớ kỹ là tốt rồi, Nguyên Khang nhà chúng ta phải biết làm thế nào để bảo vệ mình, Nguyên Khang như vậy là giỏi nhất."

Phong Ngọc Lan cười, sờ sờ đầu trọc nhỏ của nó: "Không chỉ có những thứ này, còn có bắt cóc trẻ con, con cũng phải nhớ kỹ lời người lớn nói, người xa lạ cho con kẹo ăn hoặc là lấy đồ chơi gì cho con chơi thì con nên làm gì?”

"Quay đầu bỏ chạy, tìm người quen biết." Nguyên Khang lớn tiếng nói.

Bỗng nhiên nó nhớ tới người lần trước bà nội nói, nói cô ta là mẹ ruột của mình, kết quả giống như là bắt cóc trẻ con.

Nghĩ đến đây, nó mím môi.

Phong Ngọc Lan cũng nghĩ đến chuyện này, Đường Minh Sơn tiến lên dẫn Nguyên Khang đi tắm rửa, sau khi trở về Phong Ngọc Lan cũng tắm rửa sạch sẽ ở nhà chờ, kéo nó ngồi ở cửa nhà để Đường Minh Sơn xách thùng gỗ xuống lầu tắm rửa, Phong Ngọc Lan vừa quạt gió cho Nguyên Khang vừa nhẹ giọng hỏi.

"Nguyên Khang, có phải nhớ tới người mẹ kia của con không?"

Nguyên Khang có chút ngượng ngùng gật đầu.

Phong Ngọc Lan yêu thương sờ sờ bàn tay nhỏ bé nó đưa tới: "Vậy con nghĩ thế nào?”

Nguyên Khang mềm nhũn dựa vào: "Vì sao sau này thím ấy lại không tới?”

"Bận, người lớn có chuyện của người lớn." Phong Ngọc Lan nói như vậy.

Nguyên Khang lại cười hì hì: "Không phải đâu, lần đó thím ấy đến, trong mắt chỉ có chén mì bà nội cho kia.”

Phong Ngọc Lan nghe vậy sửng sốt, cúi đầu nhìn nó, phát hiện nhóc con kia chơi đùa ngón tay út của mình, vì thế ôm nó vào trong ngực.

"Nguyên Khang, chờ một ngày con lớn lên sẽ hiểu được rất nhiều chuyện, hiện tại tốt nhất là con ít suy nghĩ chuyện hiện tại, tỷ như

lúc nào có thể ăn kẹo ngon hơn, khi nào có thể để cho cha mẹ dẫn con đi nơi vui vẻ hơn..."

Nguyên Khang dựa vào bả vai cô, lẳng lặng nghe cô nói rất nhiều, cuối cùng nó ôm lấy cổ Phong Ngọc Lan, nhỏ giọng nói: "Ông nội đã nói, ai đối tốt với con, con phải nhớ kỹ, sau này sẽ biết ai là người thân, ai là người ngoài nóng tâm lạnh."

Phong Ngọc Lan khẽ vuốt ve gáy nó: "Tuổi còn nhỏ, còn rất biết nhớ kỹ chuyện này."

"Bác gái nói vì con thông minh, sau này con muốn làm bác sĩ!"

Thấy nó vẫn nhớ rõ tương lai mình muốn làm cái gì, Phong Ngọc Lan lại vỗ đầu nó một cái: "Nhóc đầu đinh."

Tóc của đứa trẻ phát triển nhanh chóng, đầu trọc nhỏ ban đầu đã mọc ra một chút tóc.

"Hì hì."

Nguyên Khang vui vẻ cọ đầu vào trong tay cô, kết quả đang cọ cọ cả người liền "bay" lên, sau đó nó mặt đối mặt cùng Đường Minh Sơn.

"... Cha."

"Lớn tướng như vậy rồi, đứng có tướng đứng, ngồi có tướng ngồi, không được dính người như vậy."

Phong Ngọc Lan phẩy quạt hương bồ cười không nói gì, Nguyên Khang giãy giụa hai cái, Đường Minh Sơn buông nó xuống.

Triệu Thiên cách vách đã sớm cười không chịu nổi, vẫy tay với Nguyên Khang, Nguyên Khang chạy tới, sau đó bị Triệu Thiên xoa xoa cái đầu nhỏ: "Cha cháu là một bình giấm chua, đừng để ý tới ổng."

"Mẹ cũng nói vậy ạ."

Nguyên Khang tỏ vẻ không so đo với Đường Minh Sơn, khiến Đường Minh Sơn nhìn đến nhíu mày.

Ngày hôm sau, Phong Ngọc Lan còn phải tiếp tục thi, cho nên Nguyên Khang vẫn ở bên Tống Chi.

Sau khi thi xong, tiền bản thảo của Phong Ngọc Lan cũng đến, cô cười tủm tỉm bỏ tiền vào trong rương, Nguyên Khang chơi đùa ở bên ngoài phòng, cô lớn tiếng hỏi: "Nguyên Khang, buổi tối ăn thịt nướng cà tím nhé?”

“Vâng ạ!”

Nguyên Khang lớn tiếng trả lời.

Phong Ngọc Lan vén rèm cửa đi ra, thấy Nguyên Khang chơi đến đầy mồ hôi, vì thế lấy nước lau mặt và cổ cho nó.

Trời nóng, đứa trẻ không mang giày, đi bộ trên mặt đất cũng sẽ không bị cảm lạnh.

Nhưng đó cũng là ban ngày, ban đêm phải đeo.

Tống Chi bước nhanh tới, nói có người tìm cô.

Phong Ngọc Lan buông đồ xuống, nhìn phía sau cô ấy, lại là cậu hai.

"Cậu hai ngồi ạ."

Phong Ngọc Lan nhiệt tình bưng trà thảo dược, lại cầm chút bánh sachima đi ra.

Cậu hai vội bảo cô đừng bận rộn.

"Cậu đến đây chính là muốn hỏi cháu một chuyện, gần đây nghe người ta nói có người trang điểm cho cô dâu, trang điểm rất đẹp, nói là đồng chí nữ ở nhà ngang, họ Phong, cậu vừa nghe liền nghĩ ngay là cháu."

"Là cháu ạ." Phong Ngọc Lan cười nói.

Nguyên Khang nghe Phong Ngọc Lan, mời chị dâu Triệu cách vách tới đây.

Chị dâu Triệu ngáp một cái, sau khi ngồi xuống nói mấy câu với cậu hai.

Cậu hai lại nói với Phong Ngọc Lan: "Cậu đoán tám, chín phần mười là cháu không sai, là như vậy, bọn cậu là làm đầu bếp nông thôn, đó không phải là chuyện vô ích, chính là chuyện vui, nếu như tiếp tục chuyện vui, cháu có muốn đi theo bọn cậu không, cháu đây sẽ không giúp khoản nấu nướng, cháu chuyên trang điểm cho cô dâu!”

Phong Ngọc Lan lại nguyện ý, nhưng có một vấn đề: "Chuyện trang điểm này, tốt nhất là đêm hôm trước đến nhà cô dâu, sáng sớm hôm sau đã bận rộn trang điểm rồi.”

"Cái này cháu không cần lo lắng, trừ phi là lúc trước cách khá gần, bằng không thì đám cưới đều bắt đầu từ buổi chiều ngày hôm trước."

Cậu hai phất tay nói.

Lời này làm cho Phong Ngọc Lan yên tâm trong lòng: "Cháu phải mang theo một người giúp.”

"Cũng được." Cậu hai cười tủm tỉm gật đầu, sau đó liền cùng chị dâu Triệu qua bên cô ấy nói chuyện.

"Đi gọi dì Tống con tới đây, nói mẹ có chuyện muốn nói với cô ấy."

"Vâng ạ!"

Sau khi miệng của chân chạy vặt được nhét một viên kẹo, nó lạch bạch chạy về phía bên kia hành lang.

Lúc đôi chân ngắn ngủn kia chạy đến chỗ Tống Chi thì cô ấy đang làm giày vải, thấy nó đến, Tống Chi lập tức hơn hở nở nụ cười rồi vẫy tay lại: "Dì đi lấy kẹo cho cháu ăn."

Nguyên Khang nhanh chóng chỉ lên miệng mình: "Cháu đang ăn, đang ăn này, mẹ cháu mời dì qua đó, nói là có chút chuyện."

Tống Chi nghe vậy thì lập tức bỏ đồ đạc vào giỏ rồi đóng cửa lại, nắm lấy đôi bàn tay nóng bừng của Nguyên Khang về nhà nó.

Nghe Phong Ngọc Lan có việc tìm mình, Tống Chi cười rất vui vẻ: "Sao chúng ta không nghĩ đến nhỉ? Nếu chúng ta nấu ăn rồi còn trang điểm cho cả cô dâu thì số người tìm đến chúng ta cũng sẽ nhiều hơn."

"Đúng vậy, nhưng bắt đầu từ ngày hôm nay thì cô bắt buộc phải nhận tiền, nếu không thì tôi sẽ không đưa cô theo."

Phong Ngọc Lan nhắc nhở cô ấy.

Tống Chi muốn nói gì đó nhưng thấy Phong Ngọc Lan gọi Nguyên Khang đến: "Nếu như dì con không nghe lời chúng ta thì chúng ta đừng đến chơi với cô ấy nữa."

Không đợi Nguyên Khang gật đầu, Tống Chi đã vội vàng đồng ý.

Sau khi đồng ý thì vừa chạy đến cạnh Nguyên Khang vừa trừng mắt với Phong Ngọc Lan: "Bây giờ chị còn biết uy h.i.ế.p em nữa đấy à!"

"Vậy cũng là do em có điểm yếu thôi." Phong Ngọc Lan cười híp mắt.

Không bao lâu sau, cậu hai đã rời đi, chị dâu Triệu qua ngồi một lúc, kết quả bắp chân bị chuột rút, Phong Ngọc Lan và Tống Chi vội vàng

xoa bóp giúp cô ấy.

Chị dâu Trương nghe tiếng động bên này thì nhanh chóng chạy sang, thấy họ loạn cào cào lên thì không nhịn được cười: "May là Nguyên Khang đã xuống lầu chơi, nếu không thì sẽ bị hai người dọa một phen mất!"

Chuột rút trong thời kỳ mang thai là chuyện thường hay xảy ra, chị dâu Trương là người từng trải nên không lâu sau đã giúp chị dâu Triệu giãn gân.

Lúc Tống Chi mang thai lại không bị chuột rút, chỉ sưng phù lên thôi, còn chị dâu Triệu lại không sưng phù mà bị chuột rút.

"Khó chịu c.h.ế.t đi được." Chị dâu Triệu nhận lấy bát nước từ chỗ Phong Ngọc Lan, sau khi uống xong thì giọng run run nói tiếp: "Kỳ lạ thật, lần nào cũng nửa đêm mới chuột rút, sao hôm nay lại bị vào ban ngày nhỉ?"

"Chuyện này chị có thể chọn thời gian được sao?"

Chị dâu Trương cười.

Thấy chị dâu Triệu ổn dần, họ cũng yên tâm bắt đầu cười nói.

Món chính bữa tối là thịt nướng cà tím, còn có món canh bí đỏ và đậu đũa xào tỏi.

Món Nguyên Khang thích ăn nhất là thịt nướng cà tím, nó ăn một chén cơm hơn, lúc bước ra khỏi bàn ăn thì bụng căng tròn như một quả bóng hơi.

"Khoan hãy ra ngoài chơi, ngồi ở đây đợi mẹ dọn dẹp xong hết rồi sẽ đưa con ra ngoài đi dạo để tiêu hóa bớt."

Phong Ngọc Lan nhìn chằm chằm bụng nó rồi nói.

Nguyên Khang đỏ mặt, ôm lấy bụng gật đầu.

Đường Minh Sơn cũng ăn xong, anh bước đến trước mặt Nguyên Khang, đưa tay lên sờ cái bụng mềm mềm của nó: "Có khó chịu không?"

"Cũng hơi hơi."

Nguyên Khang thành thật trả lời, đúng là ăn không tiêu.

Đường Minh Sơn chọc vài cái lên bụng Nguyên Khang, nó cảm thấy ngứa ngứa, nhanh chóng ôm lấy bụng mình nhích sang bên cạnh.

"Đừng chọc mà."

Nó bĩu môi lên nói.

"Ăn thì phải biết mình no hay đói." Đường Minh Sơn nói: "Ăn no căng bụng đương nhiên sẽ khó chịu."

Nguyên Khang lại nhích người sang bên cạnh, không muốn nghe anh lải nhải.

Phong Ngọc Lan nhịn cười, sau đó cũng buông chén đũa xuống: "Đi thôi, mẹ đưa con đi ra ngoài dạo một lát."

"Vâng!"

Nguyên Khang lớn tiếng đáp lại.

Đường Minh Sơn lắc đầu, đứng dậy dọn dẹp chén đũa: "Đi đi, để đó anh dọn, lát nữa đun nước xong anh gọi hai người về."

Vì thế, Phong Ngọc Lan bèn đưa Nguyên Khang xuống lầu đi một vòng, trùng hợp có người đang chơi bóng rổ, Nguyên Khang chăm chú nhìn theo không rời mắt, thấy vậy, Phong Ngọc Lan đã đưa nó đến xem trọn cả trận đấu bóng, lúc Đường Minh Sơn ở trên lầu gọi họ thì Nguyên Khang đang đứng cạnh bồn nước dưới lầu một đợi anh.

Lúc Phong Ngọc Lan lên lầu ba thì thấy Đường Minh Sơn một tay vác hai thùng nước, ngoài ra còn kẹp theo quần áo mà cô và Nguyên Khang thay ra lúc tắm.

May đây là quần áo mùa hè nên không dày, nếu không thì thật sự không mang nổi.

Sau khi Phong Ngọc Lan vào nhà tắm thì Đường Minh Sơn tắm cho Nguyên Khang ở lầu một, còn mình thì xối nước lạnh.

Trời vốn rất oi bức, thêm vào đó Đường Minh Sơn và Nguyên Khang đều nóng như lò lửa, Phong Ngọc Lan ngủ giữa hai người, nửa đêm cũng nóng đến tỉnh giấc.

Tối hôm đó, Phong Ngọc Lan lại giật mình tỉnh giấc vì nóng.

Cô khẽ động đậy, Đường Minh Sơn cũng thức giấc theo, sau đó đưa tay lên sờ lên trán cô, quả nhiên đổ đầy mồ hôi.

Vì thế, Đường Minh Sơn đã đi xách thêm một thùng nước, còn thêm vào đó ít nước nóng trong phích để cô lau người.

Sau đó, đi ra ngoài lắp chiếc giường gỗ rồi đặt bên cạnh giường của họ, tiện tay trải lên một lớp đệm mỏng, tiếp đó anh đặt Nguyên Khang đang ngủ rất ngon lên đó.

"Cho nó ngủ một mình sao?"

Phong Ngọc Lan lau người xong thì cảm thấy mát mẻ hơn nhiều, thấy anh làm vậy thì nhất thời kinh ngạc.

"Thời tiết này cho dù nó không đắp chăn thì cũng không bị gì đâu, hơn nữa nó vẫn nằm cạnh giường chúng ta mà, nếu lỡ như có lăn xuống giường thì anh cũng có thể lập tức bế lên lại."

Đường Minh Sơn để Phong Ngọc Lan ngủ tiếp, còn anh thì xách thùng nước đi đổ, sau đó cũng xuống lầu một tắm bằng nước lạnh.

Trên đường về còn gặp được vài thanh niên cũng nóng đến không ngủ được nửa đêm xuống đây tắm nước lạnh.

"Năm nay nóng hơn năm ngoái nhiều."

"Đúng vậy, mới có đầu tháng sáu thôi, còn phải chịu thêm hai tháng nữa."

Lúc Đường Minh Sơn về đến nhà, Phong Ngọc Lan đã ngủ thiếp đi, ngọn đèn dầu trong phòng vẫn đang cháy, còn Nguyên Khang đang ngủ trên giường gỗ cũng bắt đầu ngáy, nhìn xuống bụng nó thì thấy có thêm một chiếc chăn nhỏ, đây là chăn Phong Ngọc Lan may riêng cho Nguyên Khang, chăn rất mỏng, vừa đủ nó đắp, thời tiết này dùng để đắp lên bụng thì tuyệt vời.

Hôm thành tích được công bố, Phong Ngọc Lan và Tống Chi phải xuống dưới quê, Nguyên Khang thì gửi nhà trẻ, Đường Minh Sơn tranh thủ thời gian nghỉ trưa đưa Nguyên Khang đến tiệm cơm quốc doanh trong thành ăn mì, sẵn tiện còn đến chỗ thầy Vương để lấy phiếu điểm của Phong Ngọc Lan.

"Đứng nhất cả huyện! Đứng thứ ba thành phố! Đồng chí Phong đúng là khiến chúng ta nở mày nở mặt!"

Thầy Vương và hiệu trưởng cùng tiếp đón hai cha con họ, sau khi biết được Phong Ngọc Lan do phải về quê làm việc nên không có thời gian lấy phiếu điểm thì họ cũng thông cảm, dù gì người đã có gia đình thì lúc nào cũng phải gánh vác trọng trách rất nặng.

Đường Minh Sơn cũng rất kinh ngạc, nghe họ khen vợ mình như thế thì cũng hùa theo khen: "Ngày nào A Lan cũng đọc sách giải đề, bây giờ cô ấy đang học sách của lớp mười hai rồi, vốn dĩ em định thi xong lấy được bằng tốt nghiệp, khai giảng mới bắt đầu học lớp mười hai."

Hiệu trưởng nghe xong khâm phục không ngớt, năm đó thầy Vương cũng vậy, lấy một cuốn đề thi thử từ lớp mười đến lớp mười hai đưa

cho Đường Minh Sơn, nhờ anh đưa cho Phong Ngọc Lan.

"Cô ấy rất ưu tú, hy vọng cô ấy có thể tiếp tục cố gắng, đây vốn là phần thưởng của cuộc thi lần này." Hiệu trưởng đưa đồ cho Đường Minh Sơn, sau khi anh nhìn qua một lượt thì cất nó vào túi mình.

Có tiền, có phiếu, có phần thưởng nữa.

Đến tận chập tối, Phong Ngọc Lan và Tống Chi mới quay về, vừa về đến nhà đã thấy Đường Minh Sơn nấu ăn xong cả, Nguyên Khang thì đang cưỡi ngựa gỗ.

"Mẹ về rồi!"

Nguyên Khang lập tức trèo xuống ngựa, chạy đến trước mặt Phong Ngọc Lan ôm lấy chân cô.

"Đây, ăn kẹo hỉ để lấy phúc, sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý."

Phong Ngọc Lan lấy kẹo hỉ ra chia cho hai người họ.

Cái miệng nhỏ của Nguyên Khang nhếch lên, mỉm cười nhận lấy.

Đường Minh Sơn cúi đầu, Phong Ngọc Lan cười, bóc cho anh một viên, đưa đến miệng: "Hôm nay vất vả rồi, đồng chí Minh Sơn."

"Không vất vả gì cả, chúc mừng đồng chí A Lan thi được hạng nhất toàn huyện, hạng ba toàn thành phố, phần thưởng trong nhà, để trên bàn ấy, em kiểm tra thử đi."

Chương 131: Chương 131

Phong Ngọc Lan kêu một tiếng, cô đã bớt lại lắm rồi, nhất là đề bài lớn cuối cùng, cô không làm luôn.

Nhưng đúng là đề năm nay hơi khó thật.

Nhưng cô vẫn thấy rất vui với kết quả này, vừa vào buồng trong thì đã thấy có một đống đồ được đặt trên bàn nhỏ.

Cô bước tới, ngoài giấy khen viết tay và bằng tốt nghiệp cấp hai ra thì còn có một phong tiền mừng mà trường học cho, hai cái khăn lông không tồi, một cái chậu sứ hình mẫu đơn, ba cái ly tráng men, trên đó có in hình một đứa trẻ đeo khăn quàng đỏ, tay nắm thành nắm đ.ấ.m đặt bên cạnh huyệt thái dương, kế đó còn có một dòng chữ: "Đi học để vực dậy Tổ quốc!"

Trong nhà đủ ly tráng men để dùng rồi, cô nghĩ là nên cất ba cái ly này đi, kết quả lúc tới gần xem ba cái ly tráng men thì phát hiện bên trong còn có gì đó.

Trong một cái có chứa nước hoa ngọc lan được phái nữ chuộng nhất hiện nay, cái chai không lớn lắm, trên thân chai in hình hoa ngọc lan.

Còn cái khác thì chứa kẹp tóc hình con bướm, con bướm ấy có màu vàng, trông sống động y như thật, bên dưới là kẹp tóc, rất dễ dùng, gom phần tóc đang xõa lại một chỗ rồi dùng kẹp tóc này để kẹp cố định lại là được, nhìn từ phía sau, đúng là giống như có bướm đậu trên mái tóc vậy.

Trong cái ly tráng men cuối cùng có một cái hộp tròn, lớn tầm hai ngón cái, trên hộp không in hình gì hết, chỉ có mỗi màu đỏ.

Phong Ngọc Lan tò mò lấy hộp tròn ra khỏi ly, nhẹ nhàng vặn mở, sau khi thấy rõ thứ bên trong thì cuối cùng cũng biết đây là gì.

Đây là son môi, màu cũng khá xinh, Phong Ngọc Lan cười, vặn nắp đậy lại.

Ba thứ này cũng không phải phần thưởng mà trường học cho, vừa nhìn là biết do đồng chí Minh Sơn chuẩn bị rồi.

Phong Ngọc Lan mở phong bao tiền mừng mà trường học cho, không ngờ tới có mười hai đồng.

Chờ khi cô vén màn cửa đi ra ngoài thì Đường Minh Sơn nhìn sang, thấy đôi môi của cô ửng hồng hơn rất nhiều, tóc cũng bới ra sau đầu, có vài sợi tóc con rủ xuống hai bên sườn mặt, trông vừa dịu dàng vừa đoan trang.

"Em thích lắm."

Phong Ngọc Lan đi tới trước mặt anh, trên người mang theo hương hoa lan thoang thoảng, lại thấy cô nghiêng đầu để lộ kẹp tóc hình bướm trên gáy, Đường Minh Sơn vươn tay chạm vào: "Anh cũng rất thích."

Phong Ngọc Lan cười nhìn anh: "Thích cái gì?"

Đường Minh Sơn nghe vậy thì hơi nhướng mày, cẩn thận ghì chặt sau gáy cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

"Xấu hổ xấu hổ."

Nghe thấy giọng của Nguyên Khang, Phong Ngọc Lan vội vàng đẩy Đường Minh Sơn ra, cúi đầu thì bắt gặp Nguyên Khang đang quay lưng về phía họ, đứng ở cửa che đôi mắt của mình.

Đường Minh Sơn hít một hơi thật sâu vào, bước tới xoa mạnh đầu Nguyên Khang: "Rửa tay, ăn cơm."

Nguyên Khang quay đầu lại nắm tay Phong Ngọc Lan đi tới chỗ bồn nước bên kia, mặt Phong Ngọc Lan hơi đỏ lên, trên đường còn được hai thím khen kẹp tóc hình bướm.

Bữa tối cũng toàn là món Phong Ngọc Lan thích ăn, hai cha con liên tục gắp thức ăn cho cô, Phong Ngọc Lan ăn hơi no quá.

Sau khi ăn xong cô cũng không phải làm gì, Đường Minh Sơn pha trà cho cô, Phong Ngọc Lan ngồi bên cạnh uống trà, còn có Nguyên Khang ngồi kế bên quạt gió.

"Được rồi, con đi chơi đi, chừng nào tắm sẽ gọi con về."

Nguyên Khang lắc đầu: "Mẹ mệt mỏi, con ở lại với mẹ."

Vì thế, lúc đám Yến Tử tới tìm nó, nó cũng nói là sẽ không đi, thế là đám Yến Tử ở trong nhà chơi với nó luôn, qua chưa bao lâu thì Nguyên Khang cau mày, sau đó thở dài, nói như người lớn vậy.

"Thôi, tớ và các cậu ra ngoài chơi đi, đừng làm phiền mẹ tớ."

Phong Ngọc Lan nhịn cười: "Được, đi chơi đi."

Bọn chúng đi chưa bao lâu thì Đường Minh Sơn chà nồi rửa chén quay về, anh còn xách về một xô nước để nấu nước tắm.

Thấy Phong Ngọc Lan dựa vào cửa nhìn mình, bỗng nhiên Đường Minh Sơn nói: "Buổi tối đưa nó đến nhà Kiến Quân bọn họ để ngủ đi."

Mặt Phong Ngọc Lan đỏ lên nhưng cũng không phản đối.

Vì thế, sau khi Nguyên Khang tắm rửa sạch sẽ đã bị Hồng Kiến Quân dẫn về, lúc đó, Tống Chi đang trải giường chiếu, nghe thấy Nguyên Khang sẽ ngủ lại đêm nay, cô ấy còn thay vỏ chăn sạch.

Một đêm ngủ ngon, ngày hôm sau Đường Minh Sơn được nghỉ nên dứt khoát đưa Nguyên Khang về quê, lúc Phong Ngọc Lan tỉnh lại thấy tờ giấy trên bàn thì mới biết tại sao lại vậy.

Lúc cô đi rửa mặt thì Tống Chi có tới oán giận vài câu, bất mãn chuyện Nguyên Khang bị đưa về quê, Phong Ngọc Lan nhịn cười gật đầu.

Lúc Đường Minh Sơn trở về, ngoài mang theo đồ ăn và củi lửa, không ngờ còn mang theo một cái ghế dựa bằng trúc.

Phong Ngọc Lan ngồi xuống cảm nhận thử, đúng là rất thoải mái.

Vì thế nó trở thành đồ vật thường dùng của cô.

Hôm nay cô không ra ngoài, chỉ ở yên trong nhà quấn quýt với Đường Minh Sơn.

Ngày hôm sau, Đường Minh Sơn cũng ở nhà.

Sang ngày thứ ba thì Phong Ngọc Lan đá người về nhà máy sản xuất giấy.

Tống Chi lại đây thăm cô, thấy cô thường xuyên xoa eo, không nhịn được trợn mắt.

"Em cứ thắc mắc tại sao tự dưng anh ta lại đưa Nguyên Khang về quê, hóa ra là vì bản thân mình, đàn ông..."

Tống Chi nói xong lại bày ra ánh mắt khinh thường.

Phong Ngọc Lan cũng hùa theo: "Đúng thế!"

Vì thế qua vài ngày, Phong Ngọc Lan đã đi đón Nguyên Khang, nhưng ai ngờ Nguyên Khang đang chơi tẹt ga ở quê nên không muốn về nhà ngang lắm, bây giờ dưới ruộng đang thu hoạch ngô, thân ngô là thứ mà bọn chúng thích ăn nhất, hơn nữa đào núi cũng chín tới, có quá nhiều món ngon và trò vui.

Phong Ngọc Lan cùng chị dâu hai Đường đi hái đào núi mang về nhà ngang.

Kết quả chị dâu Triệu nói ông nội của Trịnh Văn Văn tới tìm cô.

Vì thế, Phong Ngọc Lan lại lái xe đạp tới nhà họ Trịnh.

Trịnh Văn Văn được nghỉ, bây giờ đang ở nhà làm bài tập, thấy cô tới thì rất vui: "Ông nội của cháu vẫn chưa về, nhưng cháu biết ông ấy tìm thím để làm gì, nghỉ hè cháu vẫn muốn tới nhà thím để học ạ."

"Thím nhớ sáu tháng cuối năm cháu sẽ lên cấp hai, đợt thi cuối kỳ này thím cũng biết thành tích của cháu không tồi, không cần phải học thêm làm gì."

Phong Ngọc Lan nhận cái ly tráng men mà cô bé đưa tới, uống một ngụm mới phát hiện là nước đường.

Trịnh Văn Văn cười hì hì, ngồi bên cạnh khoác cánh tay cô: "Cha cháu muốn đưa cháu lên thành phố học cấp hai, mà bên đó muốn vào học thì phải thi, với thành tích này của cháu, ở huyện chúng ta còn chưa tính xuất sắc thì nói chi là lên thành phố."

"Cháu nghe nói trẻ em ở thành phố học tập rất giỏi, cha mẹ cháu nói để cho chắc thì nghỉ hè vẫn nên mời thím Phong tới dạy thêm cho cháu."

Phong Ngọc Lan hiểu ra, đúng là có cạnh tranh thật, mà đúng là trường học trên thành phố dạy giỏi hơn nhiều, để con đường tương

lai của con cái bằng phẳng hơn thì gia đình nào có điều kiện đúng là có thể đưa lên thành phố.

Trong lúc nói chuyện thì ông Trịnh đã về.

Ông ấy đối xử với Phong Ngọc Lan cực kỳ nhiệt tình, cũng nhắc tới chuyện muốn tiếp tục đưa Trịnh Văn Văn tới chỗ cô để học tập.

Phong Ngọc Lan cũng nói thật là mình phải đi trang điểm cho cô dâu, ông Trịnh thấy sau khi qua đám cưới này thì học cũng cảm thấy không có vấn đề gì.

"Chắc chắn chuyện này sẽ báo trước với ông một ngày, thế thì hôm sau cứ để Văn Văn ở nhà học là được."

Ông ấy cảm thấy chuyện này không tính là gì, vì thế Trịnh Văn Văn vẫn giống như trước đây, tám giờ rưỡi sáng hằng ngày sẽ đến nhà Phong Ngọc Lan, tới mười một giờ rưỡi thì đi về.

*

Trịnh Văn Văn vẫn được ông nội của cô bé đưa như trước, phí học học bổ túc vẫn giống lúc trước, nhưng Phong Ngọc Lan lại thay đổi cách dạy bổ túc với Trịnh Văn Văn.

Dù sao ngày xưa Trịnh Văn Văn học môn toán quá kém nên toán là môn được bổ túc chính, nhưng bây giờ cô bé cần nắm được những kiến thức trọng tâm ở tiểu học, cô bé phải tranh thủ nắm giữ hoàn toàn trong vòng một tháng rưỡi, còn nửa tháng cuối cùng, Phong Ngọc Lan tính cho cô bé chuẩn bị bài sách giáo khoa cấp hai.

Vào buổi sáng, Tống Chi hiếm khi nào tới đây làm phiền, buổi chiều mới tới.

Hôm nay Đường Minh Sơn trở về, nói với Phong Ngọc Lan: "Hôm nay chủ nhiệm Lý tìm anh, nói rằng ông ấy có mấy người bạn, tình huống không khác gì Văn Văn lắm, hỏi em có nhận hay không?"

Phong Ngọc Lan đang cắn ngô, nghe vậy thì nhìn sang: "Không khác gì Văn Văn lắm? Đều từ tiểu học lên cấp hai, muốn vào thành phố học cấp hai?"

"Đúng vậy, trong thành phố nhiều trung học, trình độ dạy học cũng tốt hơn trong huyện, không chỉ bọn họ mà cũng có rất nhiều người trong nhà máy sản xuất giấy đưa con vào thành phố đi học."

Mặc dù còn chưa khôi phục kỳ thi đại học, nhưng vẫn có cách để vào đại học, trong đó thì tiến cử đi học đại học là phổ biến nhất.

Tiến cử vào đại học cũng có điều kiện, điều quan trọng nhất trong đó là thành tích học tập nổi bật.

Làm cha mẹ, nào có ai không suy nghĩ vì tương lai con cái chứ, trong huyện chỉ có một trường học, hơn nữa còn ghép tiểu học cấp hai và cấp ba với nhau.

Phong Ngọc Lan lại cắn một một ngụm ngô, cảm thán một câu: "Xem ra mặc kệ là lúc nào hay ở đâu, để con có thể học trường tốt nhất thì đều phải nỗ lực một phen."

Đường Minh Sơn múc cháo đậu xanh đặt trước mặt cô: "Đúng vậy, hôm nay nghe người ta nói nhà trẻ của nhà máy sản xuất giấy được mở rộng, chia làm hai bên, một bên là nhà trẻ, một bên là nhận những đứa trên bốn tuổi, dạy bọn chúng vài kiến thức đơn giản, có lợi cho việc dùng khi vào tiểu học."

Thế không phải cái này cũng giống như vườn trẻ sao?

Phong Ngọc Lan gật đầu liên tục: "Đúng là không tồi, em nghe chị dâu Triệu nói xưởng gương ở huyện bên cạnh, bên trong cái gì cũng có, có đủ Cung tiêu xã, nhà ngang, nhà khách, trạm xá và trường học, giống như một thị trấn vậy."

Đường Minh Sơn đang cầm ngô để nấu, bật cười vài tiếng.

Chương 132: Chương 132

Lúc Phong Ngọc Lan nhìn sang bằng ánh mắt khó hiểu, Đường Minh Sơn mới nói: "Xưởng gương là xưởng lớn của huyện bọn họ, so với nhà máy sản xuất giấy thì được nhận nhiều tài trợ hơn, đầu tư cũng thế, còn nhà máy sản xuất giấy là dân và huyện hợp tác góp vốn, hơn nữa nhà máy sản xuất giấy còn phải dựa vào mùa trúc, vào mùa đông tuyết rơi thì phải dừng..."

Theo hồi đáp của Đường Minh Sơn, được anh đồng ý, chủ nhiệm Lý lập tức thông báo cho vài người bạn, buổi chiều ngày hôm sau đã có năm người dẫn con của mình tới nhà ngang.

Bọn họ cũng biết buổi sáng Phong Ngọc Lan dạy cho Trịnh Văn Văn, vậy nên cố ý tới vào buổi chiều.

Tống Chi và chị dâu Triệu thấy nhiều người đến như thế, cũng rửa tay tới đây phụ nấu nước pha trà, vì bụng của chị dâu Triệu đã rất lớn nên Tống Chi và Phong Ngọc Lan cũng không để cô ấy giúp đỡ quá lâu.

Chị dâu Triệu biết chừng mực, cái thai lần này của cô ấy cực hơn hồi mang thai Niếp Niếp nhiều lắm, bây giờ còn bị sưng phù, buổi tối thì chuột rút.

Lên bệnh viện huyện để khám, nói cô ấy thiếu chất gì đó, nói tóm lại là bảo cô ấy ăn nhiều đồ ăn và thịt hơn.

Chị dâu Triệu vỗ đầu, toi rồi, từ sau khi mang thai đứa thứ hai thì hình như trí nhớ cũng không còn được như xưa nữa.

Tống Chi cũng không ở trong lâu lắm, ra ngoài thì đi tới chỗ của chị dâu Triệu bên này, chị dâu Triệu lấy quần áo mà mình sửa lại cho bé con, vừa nói vừa cười với cô ấy.

Thấy chị dâu Triệu ngáp liên tục, Tống Chi tìm cớ để về nhà.

Cô ấy ngồi trên giường một lát, sau đó đứng dậy mở ngăn tủ ra, lấy từ dưới đáy ra hai bộ quần áo nhỏ làm bằng vải bông và hai đôi giày bít mũi nhỏ của mình.

Đây là cô ấy làm lúc mang thai.

Tống Chi v.uốt ve từng tí quần áo và giày trước mặt, đôi mắt càng ngày càng đỏ...

Phong Ngọc Lan tiễn mấy người kia đi, lúc đi ngang nhà Tống Chi thì nghe thấy hình như trong nhà có tiếng khóc, bước chân của cô dừng lại một chút.

Chị dâu Trương bưng chậu đi ra, thấy cô đứng đó thì sải bước nhanh hơn tới trước mặt cô, tất nhiên cũng nghe thấy tiếng bên trong.

Cô ấy hỏi nhỏ: "Vừa rồi chị có ghé qua chỗ mẹ Niếp Niếp, thấy cô ấy cầm quần áo con nít nhìn chằm chằm, cũng không biết bị sao nữa."

Phong Ngọc Lan mím môi, nhìn về phía chậu sứ trong tay cô ấy: "Chị dâu Trương, chị đi đâu thế?"

Giọng hơi to nên Tống Chi trong phòng vội lau nước mắt.

Chị dâu Trương kêu lên một tiếng: "Chị phải ghé qua chỗ thím ba Lưu! Đi trước đây."

Nói xong thì chạy nhanh xuống lầu.

Mà Tống Chi cũng mở cửa ra, nhưng chỉ để lộ nửa khuôn mặt: "Chị Phong, vào ngồi một lúc không?"

Phong Ngọc Lan đi vào.

Buổi tối, lúc đi tản bộ cùng Đường Minh Sơn, cô nhắc tới Tống Chi: "Cô ấy hay để bụng, không phải một hai ngày là có thể an ủi được, hơn nữa chuyện này, dù xảy ra với người mẹ nào thì cũng không dễ chịu."

Đường Minh Sơn gật đầu.

"Anh nhắc hai câu với đồng chí Hồng đi, cứ nói là em bảo anh truyền lời, nếu người bên gối không để ý một chút, thời gian càng lâu thì càng dễ xảy ra chuyện không may."

Vì thế sau khi trở về, Đường Minh Sơn cầm thùng gỗ và quần áo để tắm rửa, đi ngang qua nhà Tống Chi, rồi kêu Hồng Kiến Quân cùng tới lầu một để tắm.

Hồng Kiến Quân lập tức cầm thùng gỗ đi ra, vô cùng vui vẻ đi theo Đường Minh Sơn tới lầu một.

Nhưng đến lúc ra khỏi nhà tắm thì Hồng Kiến Quân trực tiếp bước nhanh lên lầu, không đợi Đường Minh Sơn đang đi chậm rì rì ở phía sau.

Ngày tháng cứ trôi dần qua, chẳng mấy chốc đã kết thúc kỳ nghỉ hè.

Bởi vì chuyện học bổ túc nên hơn hai tháng qua, Phong Ngọc Lan không quay về quê, còn Đường Minh Sơn thì thật ra có về hai lần, trong lúc đó cũng dẫn Nguyên Khang lại đây ở nửa tháng, cuối cùng bị anh hai Đường mang về lại.

Phí học bổ túc của mấy đứa Trịnh Văn Văn cũng thanh toán xong, nói ra cũng khéo, hơn hai tháng này, bên cậu hai vẫn không có gì, lén tìm cũng không luôn.

Vậy nên mỗi ngày, Phong Ngọc Lan đều dạy bổ túc cho bọn nhỏ.

Còn bên Tống Chi, Hồng Kiến Quân nhờ vả khắp nơi, tìm được cho cô ấy một công việc quét dọn vệ sinh ở đội vận tải, mỗi ngày sang đó dọn dẹp hai, ba tiếng, mỗi tháng được tám đồng nhưng Tống Chi vẫn rất vui vẻ.

Mỗi ngày đều có việc, không ở nhà bí bách nên tâm trạng càng càng càng khá hơn, mặc dù có đôi khi cha mẹ chồng vẫn đến nhà ngang nói mấy câu bậy bạ, nhưng đều có Hồng Kiến Quân đứng ra cản lại, vậy nên cuộc sống vẫn còn tính là thoải mái.

Ngày đầu tiên của tháng chín, Phong Ngọc Lan dọn từ trong ra ngoài một lượt, sau đó về quê đón Nguyên Khang, Nguyên Khang chơi tới mức đen hơn không ít, cũng cao hơn rất nhiều.

Bởi vì tóc dài ra nên hôm trước mới bị anh hai Đường đưa tới công xã bên kia để cạo đầu trọc.

Tới xế chiều thì về tới, sau khi Niếp Niếp và Yến Tử thấy Nguyên Khang cao hơn bọn chúng nửa cái đầu, lập tức thấy không vui.

"Bọn chị là chị gái, tại sao bọn chị không cao được như em?"

Yến Tử khoanh hai tay trước n.g.ự.c rồi trừng mắt nói.

"Em cao hơn, có phải sau này chơi trò gia đình thì không để đóng vai con trai nữa không?"

Điều Niếp Niếp quan tâm khiến chị dâu Triệu và Phong Ngọc Lan phải ghé mắt.

Nguyên Khang gãi cái đầu trọc, hơi ngượng ngùng nói: "Em cũng không biết tại sao lại cao lên, nhưng mà bác gái của em có nói, con nít thì vận động nhiều ăn nhiều thì mới có thể cao lên được! Chơi gia đình thì em vẫn có thể làm con trai, rất nhiều con trai cũng cao hơn cha mẹ mà!"

Nghe vậy thì hai người Yến Tử vừa lòng, kéo nó tới gò đất để chơi.

Chị dâu Triệu cười không ngừng được, kết quả đang cười thì tự dưng đỡ bụng.

Phong Ngọc Lan thấy quần cô ấy ướt rồi, hốt hoảng kêu thím Điền bọn họ tới.

"Thím Điền! Chị dâu Trương, chị dâu hai Ngô! Chị dâu Triệu sắp sinh rồi!"

Lúc này chỉ có bọn họ ở nhà, nghe tiếng thì lập tức chạy tới, chờ tới lúc các cô đưa chị dâu Triệu đến bệnh viện thì trên đầu người nào người nấy cũng ướt đẫm mồ hôi, lũ trẻ thì giao cho chị dâu Vương chăm sóc.

"Chị tới nhà máy sản xuất giấy để báo tin cho cha Niếp Niếp." Chị dâu Trương lau mồ hôi trên trán, nói xong rồi bước đi.

Chị dâu hai Ngô cũng không nhịn được nhìn vào cửa, không thấy được gì nhưng vẫn nghe thấy tiếng của chị dâu Triệu.

Phong Ngọc Lan ngẫm nghĩ, vẫn nên về nhà trước để hầm thức ăn cho chị dâu Triệu, thím Điền và chị dâu hai Ngô bảo cô cứ yên tâm mà về, bọn họ sẽ ở lại đây trông.

Nhận được tin báo thì sao mà Triệu Thiên bình tĩnh được, lập tức xin phép để tới bệnh viện.

Bên này, Phong Ngọc Lan dùng bếp nhà họ Triệu để hầm gà vừa mua về, còn bếp trong nhà thì để nấu cơm tối.

Sau khi Tống Chi biết chị dâu Triệu sắp sinh, cũng tới phụ Phong Ngọc Lan canh lửa bếp lò.

Có lẽ là khoảng sáu giờ, chị dâu hai Ngô và chị dâu Trương đã trở lại.

"Vẫn chưa sinh, nhưng nghe giọng thì có vẻ không có vấn đề gì."

Chị dâu Trương bọn họ cố ý tới đây để báo một tiếng cho Phong Ngọc Lan.

Niếp Niếp, Yến Tử và Nguyên Khang đang ăn tối rồi, chị dâu Trương thấy vậy thì vô cùng biết ơn.

Đường Minh Sơn tắm rửa sạch sẽ về, nghe chị dâu Trương bọn họ khéo léo từ chối lời mời ở lại nhà họ dùng bữa, kiên trì muốn về nhà mình nấu cơm.

"Vợ em đã nấu cơm xong rồi, chị dâu Trương, chị dâu hai Ngô, hai chị đừng từ chối nữa, mau vào phòng ăn đi! Hôm nay anh cả Trương bọn họ có ca, một mình các chị cũng lười nấu."

"Đúng thế, đừng khách sáo mà." Phong Ngọc Lan lôi kéo chị dâu Trương bọn họ vào phòng, nói ra cũng khéo, hôm nay chú Điền và anh hai Ngô bọn họ đều có ca, phải tới mười hai giờ khuya mới tan ca.

Ăn cơm xong, Đường Minh Sơn lái xe đạp tới bệnh viện để đưa cơm cho thím Điền và Triệu Thiên.

Không bao lâu đã về tới rồi.

Đúng lúc này canh gà cũng hầm xong, Phong Ngọc Lan đang cho vào cặp lồng sắt.

"Sinh rồi, là một bé trai, chúng ta đã khuyên thím Điền về chung nhưng thím Điền lại nói sợ một mình Triệu Thiên không quán xuyến hết được, vậy nên nhất quyết muốn ở lại."

Đường Minh Sơn gói ghém canh gà và những món ăn khác xong, lại đi một chuyến tới bệnh viện.

Buổi tối cũng là Phong Ngọc Lan bọn họ cho ngủ, sáng sớm thím Điền cười tủm tỉm trở về: "Trời còn chưa sáng là bà ngoại và mợ của Niếp Niếp đã tới rồi, thím cũng không còn việc gì nên về thôi."

"Vừa nấu mì xong, thím Điền ăn chung đi."

Giờ này chú Điền vẫn còn đang ngủ, hôm qua tan ca muộn nên giờ này còn ngủ rất say.

Thím Điền cũng không khách sáo, ngồi xuống theo rồi ăn một bữa nóng hổi, sau đó cũng quay về ngủ.

Phong Ngọc Lan ăn bữa sáng, mời chị dâu Trương tới trông hai đứa nhỏ, để Đường Minh Sơn đưa đến bệnh viện để đưa canh gà còn dư lại cho chị dâu Triệu.

Vậy là không thể đi ngay được vì bị Triệu Thiên bọn họ bịn rịn cảm ơn, nhất là mẹ của chị dâu Triệu, còn chảy cả nước mắt.

Chị dâu Triệu thấy mà dở khóc dở cười, vội vàng bảo chị dâu khuyên mẹ, lại nói với Phong Ngọc Lan: "Quay về đừng hầm thêm cái gì nữa, mẹ chị bọn họ tới rồi, Triệu Thiên không biết cái gì thì có bọn họ giúp đỡ."

Phong Ngọc Lan gật đầu rồi hỏi khi nào cô ấy xuất viện, kết quả chị dâu Triệu nói xế chiều hôm nay sẽ trở về nhà ngang.

Sau khi Phong Ngọc Lan quay về thì Niếp Niếp luôn lẽo đẽo theo sau cô, truy hỏi khi nào mẹ con bé về.

Con bé còn nhỏ, không biết chuyện có em trai và vì sao cha mẹ không về nhà có liên quan gì tới nhau.

Chương 133: Chương 133

Phong Ngọc Lan cất kỹ đồ đạc, sau đó bế Niếp Niếp lên, giọng nói dịu dàng giải thích: "Chiều nay mẹ cháu sẽ về, cha còn phải trông em trai, bà ngoại và cậu mợ cũng sẽ về theo thôi, Niếp Niếp đừng lo lắng."

Niếp Niếp chớp mắt: "Thím Tề nói cha mẹ cháu có em trai rồi sẽ không thương Niếp Niếp nữa, sẽ đưa Niếp Niếp về quê, thím ơi, đây là thật sao?"

"Nói bậy!"

Phong Ngọc Lan tức giận mắng một câu: "Chúng ta đừng tin những lời nói ấy, cha mẹ có thương cháu không, bản thân cháu không biết sao? Chúng ta phải tự cảm nhận, thêm nữa cha mẹ không dễ gì mới đón cháu đến nhà ngang để đoàn tụ, chắc chắn họ sẽ không đưa cháu về quê đâu, đừng để chuyện này trong lòng."

Niếp Niếp gật đầu.

Phong Ngọc Lan sợ con bé vẫn còn buồn nên đã gọi Nguyên Khang: "Đi với chị Niếp Niếp tìm chị Yến Tử chơi đi, đợi lát nữa cơm trưa xong rồi mẹ sẽ đưa hai đứa về."

Kết quả, sắp mười giờ thì Triệu Thiên về, Phong Ngọc Lan cố ý nói lại những điều Niếp Niếp lo lắng cho anh ta nghe, Triệu Thiên vội vàng bế Niếp Niếp lên.

"Là sơ sót của cha, Niếp Niếp đừng nghe lời của họ nhé..."

Khoảng bốn giờ chiều, chị dâu Triệu được Triệu Thiên cõng về, phía sau là ngoại của Niếp Niếp, bà cầm cây dù, ôm theo một đứa bé, phía sau nữa là cậu mợ Niếp Niếp đang vác đồ theo.

Lập tức cả nhà ngang đều biết chị dâu Triệu sinh rồi, người người nối đuôi nhau ghé nhà tặng trứng gà, Phong Ngọc Lan cũng mang theo hai mươi quả trứng đưa sang nhà bên cạnh.

Sau khi Nguyên Khang ngắm nhìn đứa nhỏ xong thì về nhà kéo lấy Phong Ngọc Lan hỏi liên tục: "Khi nào con mới có em trai vậy?"

Phong Ngọc Lan nhìn nóc nhà nhìn bốn bức tường, chỉ không nhìn vào mắt Nguyên Khang, nhưng Nguyên Khang vẫn ríu rít gặng hỏi.

"Đợi cha về rồi cha sẽ nói cho con biết."

Cuối cùng vứt tàn cuộc lại cho Đường Minh Sơn.

Vì thế sau khi Đường Minh Sơn về thì Nguyên Khang cứ bám lấy đòi em trai.

Lúc anh đi tắm, rửa chén cũng đi theo, ngay cả lúc rửa mặt cũng quấn lấy anh.

Chuyện này khiến đám người Tống Chi cười không ngừng, lúc Nguyên Khang đã ngủ thì vẫn không quên chuyện này.

Nó nằm ngủ trên chiếc giường gỗ của mình, chốc chốc lại thốt lên một câu: "Ngày mai thức dậy là con sẽ có em trai sao?"

"Không có."

Đường Minh Sơn bình tĩnh đáp.

“Vậy ngày kia thức dậy thì sao?”

Nguyên Khang vẫn mãi không từ bỏ.

Khóe môi Đường Minh Sơn giật giật: “Không có.”

“Vậy tháng sau thì sao?”

Nguyên Khang ngồi bật dậy nhìn hai người trên giường lớn, Phong Ngọc Lan đã co rúc người vào góc tường, vứt bỏ Đường Minh Sơn rồi.

Đường Minh Sơn hít sâu một hơi.

“Không có!”

“Cha, sao cha không thể cho con một đứa em trai vậy? Em gái cũng được mà, con chỉ thấy nếu là em gái thì không thể chơi đánh thổ phỉ với con được, em trai vẫn tốt hơn…”

Nguyên Khang tức giận chất vấn một câu, sau đó lại bắt đầu tưởng tượng khi mình có em trai thì họ sẽ chơi với nhau thế nào.

Lải nhải mãi, đến nỗi Đường Minh Sơn không chịu nổi nữa, anh đứng bật dậy khiến Nguyên Khang bị dọa một phen.

“Cha?”

“Ngủ đi! Mẹ con cũng ngủ rồi, con làm ồn hư thế làm sao mẹ con có thể nghỉ ngơi được?”

Nghe thế Nguyên Khang lập tức nằm xuống: “Vậy để ngày mai hỏi tiếp chuyện em trai vậy.”

Đường Minh Sơn đã tức đến mức trợn trắng cả mắt, Phong Ngọc Lan đang giả vờ ngủ cũng run lên nhưng phải nín cười.

Đợi sau khi Nguyên Khang ngủ thiếp đi, Phong Ngọc Lan mới dựa vào vai Đường Minh Sơn: "Cảm ơn đồng chí Minh Sơn đã giải quyết vấn đề giúp em."

Đường Minh Sơn thuận lợi ôm lấy cô, tay còn lại vẫn tiếp tục cho cô: "Nếu muốn cảm ơn anh thì hãy đưa Nguyên Khang về quê ở vài ngày đi."

Phong Ngọc Lan đỏ mặt: "Mới đón về mà, sao anh lại nghĩ đến chuyện đó nữa rồi."

Đường Minh Sơn chỉ cười không lên tiếng, cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô.

Ngày thứ ba chị dâu Triệu về nhà thì mẹ Triệu đến, bà ta rất vui mừng, nhưng mục đích chính vẫn là đưa Niếp Niếp về nhà.

"Đưa đến nhà trẻ thì ngày nào cũng phải tốn tiền, chi bằng đưa số tiền này để báo hiếu cho mẹ và cha các con, hơn nữa người nhà trông chừng vẫn kỹ hơn."

Mẹ Triệu lướt mắt qua Niếp Niếp đang trốn phía sau bà ngoại: "Bây giờ con không chỉ trông một đứa mà tận hai đứa đấy, thằng hai còn nhỏ như thế, chăm nom càng tốn sức lực hơn, nghe lời mẹ để mẹ đưa Niếp Niếp về quê, các con cũng không cần đưa nhiều, chỉ cần đưa mẹ bằng số tiền đưa cho nhà trẻ là được."

Vốn bà ngoại Niếp Niếp còn cảm thấy bà thông gia đồng ý chăm cháu, có thể giảm bớt gánh nặng cho con gái và con rể đúng là chuyện tốt, kết quả càng nghe càng thấy không đúng.

Đây là tới để đón đứa nhỏ sao? Rõ ràng là bóp méo chuyện này để đòi tiền mà!

"Nếu như vậy thì mẹ cũng muốn trông Niếp Niếp, mẹ cũng không cần tiền gì cả, cháu gái ruột của mình mà, nhắc đến tiền bạc thì

đúng là không biết xấu hổ.” Bà ngoại Niếp Niếp đưa tay gãi gãi lên mặt mình tỏ vẻ xấu hổ, khiến mẹ Triệu tức đến mặt tối sầm lại.

Chị dâu Triệu đang cho đứa nhỏ uống sữa, nghe mẹ chồng và mẹ ruột đang cãi nhau, một lúc sau mẹ Triệu không thấy cô ấy lên tiếng gì bèn hỏi một câu.

“Chỉ cần nói có cho mẹ đưa Niếp Niếp về nhà không thôi?”

“Ý tốt của mẹ chồng con và Triệu Thiên xin nhận, chúng con sẽ chăm sóc Niếp Niếp thật tốt, tự mình sinh thì đương nhiên tự mình nuôi được, nếu sinh ra không thể nuôi thì con sẽ không sinh đâu.”

Chị dâu Triệu quyết không nhường bước, mặc dù mẹ Triệu rất tức giận nhưng vẫn ăn xong bữa trưa mới về nhà, đồng thời còn mang một nửa số trứng gà trong nhà đi nữa.

Chuyện này khiến bà ngoại Niếp Niếp rất tức giận.

Chị dâu của chị dâu Triệu đã về rồi, chỉ còn mẹ của cô ấy ở lại chăm nom lúc ở cữ.

Niếp Niếp và Triệu Thiên ngủ bên ngoài, mẹ con chị dâu Triệu và đứa nhỏ ngủ trong phòng.

“Mọi người nói thử xem bà thông gia đó của tôi có phải quá ác độc không!”

Lúc bà ngoại Niếp Niếp đang rửa rau ở bên bồn nước thì đã truyền bá hành vi của mẹ Triệu một phen.

“Đến thăm cháu trai mà không mang gì cả, ngược lại còn lấy trứng gà trong nhà đi, bà ta đúng thật biết cách làm mẹ chồng đấy.”

Chị dâu hai Ngô bĩu môi.

“Lần trước lúc làm ầm lên nói muốn nhảy lầy thì cháu đã biết thím đó không dễ chung sống rồi, may là không để bà ta đưa Niếp Niếp

về, nếu không những ngày tháng sau này của Niếp Niếp không dễ sống đâu."

Chị dâu Trương gật đầu.

Phong Ngọc Lan và Tống Chi cũng ở bên cạnh rửa rau, mặc dù không chen ngang nhưng cũng cảm thấy cách làm của mẹ Đường đúng là hơi quá đáng.

Vì thế sau khi về nhà, hai người họ lại mang thêm trứng gà sang đưa cho chị dâu Triệu, chị dâu Triệu muốn ngăn cũng ngăn không được.

Trước đây Phong Ngọc Lan hầm gà cho cô ấy, Triệu Thiên đã trả tiền cho Đường Minh Sơn rồi, không những thế mà còn trả dư nữa, không cho họ trả thì trở mặt với nhau.

Bà ngoại Niếp Niếp nhìn số trứng gà đó, liên tục nói đồng chí trên lầu năm tốt thật, bảo chị dâu Triệu nên qua lại nhiều hơn.

Niếp Niếp đã được chị dâu Triệu an ủi rồi, hơn nữa ngày nào cũng ôm hôn con bé, dần dần nếu sau này có người nói những câu "đùa vui" trước mặt Niếp Niếp thì con bé cũng sẽ không quan tâm đến.

Sau khi nhà trẻ của nhà máy sản xuất giấy được hoàn thành, Nguyên Khang cũng được đưa qua đó.

Lần này bắt đầu học mặt chữ, đếm số.

Mỗi ngày về nhà, Nguyên Khang còn đọc thành tiếng, hơn nữa làm một số phép cộng trừ đơn giản.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng không ép nó quá, nhưng thằng nhóc này cứ nhất quyết thích đọc sách, học tập, lúc đám Quân Tử đến, Nguyên Khang đã lấy quyển sách thiếu nhi của mình ra, bộ dạng đó không cần nói cũng biết là rất nghiêm túc.

Nguyên Khang nhỏ hơn cả Yến Tử và Niếp Niếp nhưng đều được đưa sang đó để học chữ, vì thế chị dâu Triệu và chị dâu Trương cũng đưa con mình đến đó.

Buổi tối, nếu không hiểu thì Triệu Thiên họ ở nhà dạy con gái, tiếng học bài của đám trẻ lầu năm cũng dần nhiều hơn.

Chớp mắt đã bước sang tháng một.

Trời bắt đầu trở lạnh, Phong Ngọc Lan bắt đầu đan một ít đồ chơi đưa sang cho Dương Bảo Quốc, còn dưới quê thì để Đường Văn Tuệ đan.

Năm nay Dương Bảo Quốc cũng không nhận thu áo len và giày len nữa, chỉ cần những món đồ chơi nhỏ thôi nên đan rất nhanh, giá cả cũng thấp hơn nhưng nó cũng là tiền.

Vừa khai giảng, Phong Ngọc Lan đã học thẳng lên lớp mười hai, mặc dù vẫn là thư đồng, nhưng mỗi lần thi cô đều có mặt đầy đủ, ban đầu thành tích của cô "không theo kịp", nhưng thành tích được cải thiện tốt hơn sau mỗi lần thi, điều này cũng khiến thầy Vương họ ra sức tuyên dương trên lớp.

Điều này khiến ý chí chiến đấu của những học sinh khác cũng trỗi dậy theo.

Cũng có người sợ cô cướp đi vị trí trong danh sách đề cử lên đại học, cảm thấy đây là một đối thủ rất có thực lực nên học sinh lớp mười hai họ càng phải cố gắng hơn.

Không chỉ như vậy, cô còn nhiều lần được mời đi thỉnh giảng để chia sẻ phương pháp học tập của mình.

Chuyện liên quan đến tình hình học tập của cô cũng rất nhanh được truyền đi khắp nhà ngang, không ít người khâm phục cô, đặc biệt là hai nữ đồng chí cùng tham gia kỳ thi chuyển lên cấp hai cùng cô.

Chị dâu Vương càng đắc ý hơn, cảm thấy tuệ nhãn của mình cao siêu.

"Nếu như không phải em đưa Quân Tử qua đó thì thành tích của Quân Tử làm gì tốt như thế."

Còn không phải sao, chị dâu Vương vừa lột số măng dưới quê gửi lên vừa nói chuyện với anh cả Vương đang ngồi bên cạnh.

Anh cả Vương gật đầu liên tục: "Em là người biết nhìn xa trông rộng, anh thấy sau này đồng chí Phong chắc chắn sẽ được đề cử lên đại học thôi, gia đình nhà đồng chí Tiểu Đường sắp có một học sinh đại học rồi."

Chương 134: Chương 134

"Đó cũng là bản lĩnh của người ta." Chị dâu Vương chọn ra một số măng trông đẹp mắt ra đặt vào giỏ, định lát nữa mang qua cho Phong Ngọc Lan: "Nếu như có đầu óc như Ngọc Lan thì em cũng đi học thử!"

"Nhưng đáng tiếc, cả đời này em cũng không làm được." Anh cả Vương lắc đầu, bị chị dâu Vương đánh một cái.

Vừa mang măng lên đó thì thấy nhà Phong Ngọc Lan có người, còn là một thanh niên trông rất quen mắt, suy nghĩ kỹ lại, là người yêu của em chồng Phong Ngọc Lan sao!

Chương Nam Tuyền đến báo tang cho họ, người được báo tang là bà tổ.

"Lúc em đi thì mấy thím trong đội đang vội vàng qua đó mặc áo liệm cho bà ấy."

Biết quan hệ của Đường Minh Sơn và bà tổ thân thiết hơn người bình thường nên Chương Nam Tuyền nhờ anh hai Đường hỗ trợ sắp xếp vị trí, cậu ấy lên huyện mượn chiếc xe bò.

Phong Ngọc Lan im lặng một lúc mới khàn khàn lên tiếng: "Tại sao mất vậy?"

"Nói là ra ngoài đi dạo một vòng, sau đó nói rất mệt muốn ngủ một giấc, trên đường đi, thím đi vào lấy chút đồ thì phát hiện không đúng lắm, đưa tay lên thử thì không còn hơi thở nữa."

Chương Nam Tuyền thở dài: "Xem như đi trong giấc mơ vậy."

Chị dâu Vương nghe thấy thế thì thở dài: "Cũng xem như bà lão ra đi thanh thản rồi."

Cuối cùng, cô ta cũng không tặng số măng ấy, không biết mấy ngày nữa cô mới về, sợ hỏng mất.

Phong Ngọc Lan đi đón Nguyên Khang, Chương Nam Tuyền đến nhà máy sản xuất giấy tìm Đường Minh Sơn, sau đó tập hợp ở Cung tiêu xã.

Đường Minh Sơn không bày tỏ cảm xúc gì, một nhà ba người lên xe bò, Chương Nam Tuyền ngồi phía trước đánh xe.

Phong Ngọc Lan choàng lên cổ Nguyên Khang một chiếc khăn choàng, đôi tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Đường Minh Sơn: "Minh Sơn…"

"Không sao." Đường Minh Sơn lật tay nắm tay cô, giọng nói trở nên thấp hẳn đi: "Bà ấy ra đi thanh thản… là được."

Chỉ tiếc là không được gặp mặt bà ấy lần cuối.

Đường Minh Sơn nhắm mắt lại, trong đầu toàn những hình ảnh bà tổ chăm sóc anh năm đó và bóng dáng bà ấy đứng lẻ loi một mình trước cửa sân nhà vào mùa đông năm ngoái.

Phong Ngọc Lan bảo Nguyên Khang ngồi vào lòng Đường Minh Sơn, tay ba người nắm chặt nhau.

*

Lúc đến nhà bà tổ, trong sân đã bày sẵn mấy bộ bàn ghế, người đến giúp đỡ bài trí linh đường và sân không ít, số người đỏ mắt cũng không ít, đây đều là những người đã nhận ân tình của bà tổ.

Bọn anh hai Đường đã ở đây từ sớm, thấy bọn họ trở về, cha Đường vội vẫy tay.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đưa Nguyên Khang lên trước.

"Đi dập đầu đi."

Hai người gật đầu, đưa Nguyên Khang đi tới linh đường nhà trên dập đầu.

Mặc dù không tiếp xúc với bà tổ quá nhiều, nhưng Phong Ngọc Lan cũng rất thích bà cụ hiền lành này.

Đường Minh Sơn từng được nuôi dưỡng dưới tay bà tổ, cho hai người cùng khoác áo tang, bắt đầu giúp đỡ.

Nguyên Khang được mẹ Đường đưa đi, cũng không cần bọn họ quan tâm quá nhiều.

Các con gái và con rể của bà tổ đều đã trở về hết, những đứa trẻ từng được nuôi dưỡng ở chỗ bà ấy giống như Đường Minh Sơn, sống tiếp được, cũng đều quay về.

Bàn ghế trong sân nhất thời không đủ dùng, thế nên bọn Đường Minh Sơn bèn mượn bàn ghế ở trong đội.

Cũng may sân đủ lớn.

Đêm này có chút mưa nhỏ, hơn một giờ sáng Phong Ngọc Lan mới về đến nhà nghỉ ngơi, mà Đường Minh Sơn cả đêm không về.

Ngày hôm sau khi Phong Ngọc Lan qua đó, Đường Minh Sơn vẫn đang bận rộn, quầng mắt anh có chút xanh đen, vừa nhìn là biết tối hôm qua đã không nghỉ ngơi.

Thấy Phong Ngọc Lan, anh bước nhanh tới.

Phong Ngọc Lan nhìn chằm chằm vào mắt anh, Đường Minh Sơn chột dạ nhìn sang chỗ khác, dù sao tối hôm qua lúc Phong Ngọc Lan đi, anh đã đồng ý sẽ nghỉ ngơi.

"Anh cũng đã biết mình quá đáng, chỉ là em không khuyên anh." Phong Ngọc Lan nhìn về phía linh đường: "Làm chút chuyện gì đó cho bà tổ, anh cũng an tâm hơn."

Hốc mắt Đường Minh Sơn nóng lên, thật lâu sau mới lên tiếng: "Ừ."

Hai ngày sau, Đường Minh Sơn là một trong những người khiêng quan tài, đưa bà tổ lên núi, sau khi xuống núi, thì hỗ trợ việc trả lại bàn ghế, rồi quét dọn trong ngoài sân thật sạch sẽ.

Con gái lớn của bà tổ ở trước mắt mọi người khóa cửa viện, phía sau còn có hai em gái và người nhà của họ.

"Chúng ta không còn mẹ nữa rồi."

Lời này khiến mắt Phong Ngọc Lan cũng cay cay.

Trên đường về nhà, Đường Minh Sơn và cô đều không nói gì, lúc sắp đến ngã rẽ ở bên ngoài nhà, anh bỗng xoay người nhìn về phía bờ ruộng đối diện.

"Khi còn bé, chỉ cần anh muốn về nhà, bà tổ đều sẽ đưa anh đến đó, đứng ở trên ruộng nhìn anh bước vào cửa nhà, mới yên tâm quay về."

Phong Ngọc Lan nhìn qua, bờ ruộng đó bây giờ chỉ còn cỏ dại: "Minh Sơn, người còn sống phải sống thật tốt, như thế thì người biến thành sao, mới có thể yên tâm."

"Anh biết." Đường Minh Sơn vươn tay ôm vai cô, kéo người vào lòng: "Anh đều biết."

Mẹ Đường dắt Nguyên Khang và cha Đường đứng ở cửa viện, nhìn hai người dựa sát vào nhau, mẹ Đường thở dài nói: "Bà tổ qua đời, không biết Minh Sơn sẽ buồn tới mức nào nữa."

"Lúc này, e rằng chỉ có Ngọc Lan ở bên thằng ba là tốt nhất, đi thôi, vào nhà đi." cha Đường nói.

Mẹ Đường gật đầu, dắt Nguyên Khang theo ông đi vào sân.

Hai ngày sau, họ trở lại nhà ngang.

Nguyên Khang tiếp tục đi nhà trẻ, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan cũng ai làm việc nấy.

Cuộc sống dường như không có gì thay đổi, chỉ có điều Đường Minh Sơn thường xuyên giật mình tỉnh giấc trong đêm một hai lần.

Phong Ngọc Lan cũng sẽ tỉnh giấc, sau đó dựa sát vào anh nhỏ giọng nói chuyện một lát.

Anh nói anh luôn mơ thấy bà tổ.

Mẹ Đường cũng không yên tâm, lúc Đường Văn Tuệ đến giao hàng, cố ý bảo cô ấy hỏi Phong Ngọc Lan, xem gần đây Đường Minh Sơn thế nào.

"Luôn nằm mơ, nói là mơ thấy bà tổ."

Phong Ngọc Lan cũng không giấu gì.

Kết quả là Đường Văn Tuệ quay về nói, sắc mặt cha Đường và mẹ Đường đều không tốt.

"Lúc bà tổ còn sống thương nó nhất, rời khỏi nhân thế, chắc chắn không nỡ Minh Sơn nhất, muốn ở cạnh nó một thời gian mới đi."

"Có lẽ là thế." Lúc này mẹ Đường đã dựng đũa "đứng thẳng" trong nửa bát nước, đũa vừa vặn đứng lại: "Phải thắp hương cho bà tổ

thôi, đưa mấy bát cơm nước rồi."

Anh hai Đường ở cửa bếp nghe được, khóe miệng giật mạnh, trở về nhà trên, anh hai Đường còn bị chị dâu hai Đường và Đường Văn Tuệ châm chọc: "Còn bảo chúng ta đừng tin mấy thứ kia, kết quả chính bọn họ lại bàn tới mấy chuyện đó."

Giữa tháng mười hai, từ khi cha Đường tới nhà ngang thì hỏi thăm Phong Ngọc Lan một hồi, sau khi biết được buổi tối Đường Minh Sơn rất ít khi mơ thấy bà tổ, cảm thấy hài lòng rời đi.

"Cha nói mười lăm hàng tháng, chúng ta đừng quên thắp hương cho bà tổ, còn nói trong nhà cũng thắp, đưa cơm nước cũng để bọn họ làm."

Đường Minh Sơn nghe vậy thì đau đầu: "Sao còn tin mấy cái này..."

"Đây cũng là một kiểu hiếu kính với trưởng bối mà."

Phong Ngọc Lan cười nói.

Đường Minh Sơn không phản bác lời này, đến ngày, cùng chú Điền bọn họ lén lút đi tới chỗ trống trải thắp hương.

Đảo mắt đã là tháng chạp, Nguyên Khang đã nghỉ học, hôm nay vừa hay là sinh nhật nó, Đường Minh Sơn cố ý xin nghỉ hôm nay, làm đồ ăn ngon cho nó với Phong Ngọc Lan, dẫn nó đi xem phim ở rạp chiếu phim trong huyện.

Buổi tối còn nhét chút lì xì cho nó.

Nguyên Khang vui vẻ tưng tửng chui vào trong chăn ấm áp, đẹp quá đi.

Sau khi trời lạnh, giường gỗ Nguyên Khang ngủ được thu lại, bây giờ ngủ cùng cha mẹ.

Lúc Đường Minh Sơn đi vào, Nguyên Khang đã ngủ, anh nhỏ giọng nói với Phong Ngọc Lan: "Vừa rồi anh nghe anh ba Hoàng ở tầng hai nói với anh hai Lý, mấy ngày hôm trước vào thành phố học tập, nghe được tin kỳ thi đại học được khôi phục."

"Thật sao?"

Phong Ngọc Lan nhìn sang: "Vậy em có thể bắt kịp thời đại không?"

Dựa theo thời gian vốn có, mùa đông sang năm sẽ khôi phục thi đại học, mà vừa hay mùa hè sang năm, cô tốt nghiệp trung học phổ thông.

"Có thể." Đường Minh Sơn bị dáng vẻ này của cô chọc cười, sau khi nằm xuống bèn ôm lấy cô: "Ngoài ra, anh cũng nhận được thư của mấy bạn học cũ ngày xưa, trong thư cũng mơ hồ nhắc tới, anh thấy rất có khả năng một hai năm nữa sẽ khôi phục kỳ thi đại học."

Nói xong lại sờ đầu cô: "Phải làm đề cho tốt, học thật tốt, sau đó chúng ta cùng nhau bắt kịp thời đại."

Phong Ngọc Lan cũng bị mấy chữ bắt kịp thời đại kia chọc cười, hai vợ chồng cùng cười rộ lên, đến khi nghe thấy tiếng Nguyên Khang rầm rì, bọn họ mới thôi, dựa sát vào nhau ngủ.

Lúc nghỉ hè, Trịnh Văn Văn và mấy đứa trẻ khác vẫn tới, nhưng bởi vì phải về nhà ăn tết, ở bên các cụ nhiều hơn, nên chỉ được hai mươi ngày.

Mùa đông năm nay, nhà máy giấy phải nghỉ chậm vài ngày, mà Đường Minh Sơn trực ban ở vòng đầu tiên, nói cách khác, sau khi trực ban xong, anh có thể nghỉ đến mùng tám tháng giêng.

Thế là hôm hai mươi lăm tháng chạp, một nhà ba người thu dọn đồ đạc về quê.

Vừa về đến nhà thì được ăn quýt năm nay ở sau vườn nhà Đường Văn Cường.

“Quýt năm nay ngọt quá, ăn ngon!"

“Đúng vậy, chỉ là không may mắn như Minh Sơn, tiện tay cầm quả nào cũng ngọt hết!”

Nguyên Khang kiên trì muốn tự mình bóc ăn nên mặc kệ nó, lúc này A Tráng đang đùa với nó.

“Bọn Văn Cường vốn định cuối năm nay sửa nhà, kết quả lại vì trên thị trấn sửa kênh nước nên trì hoãn không sửa, nhìn lại ngày, đổi thành sau mùa xuân rồi.”

Chương 135: Chương 135

Việc sửa mương nước này cũng không phải là sửa không. Người tham gia sửa sẽ được nhận điểm công việc hoặc tiền, nhưng mà nói chung thì cũng là điểm công việc cả.

Đường Văn Cường đi chung với chú ba Đường. Nhà bác cả Đường thì có anh họ cả đi. Nhà bọn họ không có ai đi cả vì chủ yếu là đủ người rồi. Có anh hai Đường đi đăng ký rồi nên không cần nhà bọn họ nữa.

Ngày thứ hai về quê, trong nhà bắt đầu làm đậu hũ. Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ xách giỏ đựng đậu hủ tới nhà họ Chương, kết quả là đi giữa đường lại gặp thím năm.

Trông thím năm gầy đi rất nhiều, cũng già hơn trước. Bà ta còng lưng đi qua bên cạnh Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ, trên người còn tản ra một mùi chua chua, vừa ngửi đã biết là lâu rồi chưa tắm.

Chờ bà ta đi xa rồi, Đường Văn Tuệ mới thấp giọng nói: "Bây giờ bà ta đã yên phận rồi. Hơn nữa chị dâu Trường Thịnh cũng đã nhận con về. Thím năm không làm ầm ĩ nữa nên cuộc sống gia đình cũng coi như là khá hơn trước."

"Thím năm có sinh con không?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

Đường Văn Tuệ lắc đầu: "Không cho bà ta mang thai. Hơn nữa con lớn rồi, cũng không cần ngày nào cũng để ý đến nữa."

"Vậy à?" Phong Ngọc Lan lại quay đầu nhìn về phía bóng lưng bà ta một cái.

Tới nhà họ Chương, hai người tất nhiên là bị người nhà họ giữ lại ăn hoa quả rồi chuyện trò một chút. Chương Nam Tuyền hái được nửa gùi hoa quả, lại đưa hết cho các cô mang về nhà.

Năm nay trong cái tết của đại gia đình có thêm một đứa trẻ, nên trong bữa cơm giao thừa cũng có thêm một bộ bát đũa. Mặc dù đứa trẻ vẫn còn đang b.ú sữa nhưng bác cả Đường vẫn khăng khăng giữ lại cho bé một chỗ.

Năm ngoái nhà Phong Ngọc Lan đã qua bên phía chị cả Đường rồi nên năm nay đến lượt vợ chồng anh hai Đường đi theo mẹ Đường qua đó. Bọn họ đi qua thăm chị cả Đường và cặp trai gái sinh đôi nhà cô ấy.

Lúc quay về, bọn họ cười nói cho mọi người biết tên ở nhà của bọn trẻ.

"Một đứa tên là Hoan Hoan, một đứa tên là Nhạc Nhạc."

Nghe rất ra dáng vui mừng phấn khởi.

Cháu gái nhỏ nhà chị dâu họ thì tên là Yêu Muội Nhi.

"Giờ tới nhà cậu cả con, con đi không?"

Lúc đến nhà cậu cả chúc tết, cha Đường quay sang hỏi Đường Văn Tuệ.

Đường Văn Tuệ mím mím môi: "Mặc dù nghe mợ bảo chị dâu họ đã không còn nói những lời khó nghe như trước nữa, nhưng con vẫn không muốn đi."

"Vậy em ở nhà trông nhà đi."

Anh hai Đường cười híp mắt chen ngang.

Tay trái và tay phải Đường Văn Tuệ cùng lúc khoác lên tay Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường: "Trông nhà thì trông nhà."

Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường cũng không đi nên cha Đường chỉ đưa Đường Minh Sơn và anh hai Đường đi.

Còn Nguyên Khang thì muốn ở nhà.

"Chiều nay anh về."

Đường Minh Sơn nói với Phong Ngọc Lan.

"Được, anh đi đường cẩn thận nhé."

Phong Ngọc Lan đáp lời.

Tuyết năm nay rơi ít hơn năm ngoái một chút nhưng cũng trải được một lớp trên đường.

Quả nhiên chị dâu họ đã yên phận hơn trước rất nhiều, không còn quá để ý đến tiền bạc nữa, cũng càng ngày càng không có tiếng nói. Cộng thêm anh họ sửa xong mương nước nhận được không ít điểm công việc nên cuộc sống trong nhà cũng tốt hơn năm ngoái. Cô ta cũng không còn nói mấy lời quái gở với người thân đến nhà như trước kia nữa.

Sau khi ăn xong bữa trưa không lâu, Đường Minh Sơn ngỏ ý muốn về.

Anh họ cả có hơi mất hứng, bèn kéo anh qua một bên nói: "Có phải chú vẫn còn giận anh năm ngoái không chăm sóc kỹ cho bác tụi nhỏ không?"

"Không phải." Đường Minh Sơn lắc đầu: "Bây giờ trong nhà chỉ có mấy người A Lan, không có người đàn ông trưởng thành nào nên em không yên tâm thôi."

Nghe vậy, anh họ cả cũng tỏ vẻ mình có thể hiểu được rồi tiễn anh ra đến tận cửa thôn. Chờ đến khi Đường Minh Sơn đi khuất bóng không còn nhìn thấy nữa, anh họ cả mới rụt cổ há miệng run rẩy quay vào. Hôm nay thật đúng là lạnh quá mà.

Lúc về đến nhà, Đường Minh Sơn nhìn thấy Chương Nam Tuyền và Chương Thục Phân cũng đang ở đây. Hoá ra là hai người này biết đàn ông trong nhà bọn họ đi cả rồi nên Chương Nam Tuyền không yên tâm lắm, bèn đưa em gái tới thăm.

Đường Minh Sơn nhìn cậu ấy mấy lần: "Cậu cũng chu đáo thật đấy."

"Cảm ơn anh ba."

Chương Nam Tuyền toét miệng cười một tiếng rồi ném một hạt đậu phộng vào miệng.

Đường Văn Tuệ ngồi bên cạnh lập tức trợn mắt lườm cậu ấy một cái: "Ăn cho đàng hoàng chút đi, ném cái gì mà ném."

"À à." Chương Nam Tuyền nghe lời, cầm hạt dưa đàng hoàng không ném nữa.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Phong Ngọc Lan cười khẽ.

Nguyên Khang ngồi xổm một bên lăn lăn mấy củ khoai lang đỏ mới lôi từ trong đống lửa ra. Chị dâu hai Đường vẫn còn đang hưng phấn truy hỏi về chị dâu họ.

"Năm nay chị ta yên phận như thế chị lại không quen lắm."

Sau khi nghe Đường Minh Sơn kể xong, chị dâu hai Đường vừa nhận khoai lang đỏ Nguyên Khang đưa tới vừa cười nói.

"Đúng vậy." Đường Văn Tuệ gật đầu, khéo léo từ chối khoai lang đỏ của Nguyên Khang: "Nếu biết trước là vậy thì em đã đi qua bên đó xem một chút xem dáng vẻ dễ nói chuyện của chị ta là như nào rồi."

"Cũng chưa chắc đâu." Chương Thục Phân đã từng nghe Đường Văn Tuệ phỉ nhổ rất nhiều lần về chị dâu họ không bình thường kia nên cũng chen lời vào góp vui: "Nhìn một vòng thì cậu là người nhỏ nhất. Chị ta thật sự có thể nhịn được không nói bậy bạ với cậu à?"

Đường Văn Tuệ lập tức hoảng sợ: "Cậu nói cũng đúng."

Thấy vậy, Chương Nam Tuyền cười một tiếng, bị Đường Văn Tuệ đá cho một đá cũng không kêu đau.

Lúc này, người đang quây quần bên đống lửa đều là người trẻ tuổi cả nên chẳng bao lâu sau bọn họ đã bắt đầu chơi bài. Đường Văn Cường tới thăm nhà rồi cũng ở lại chơi luôn, cơm tối thì qua bên nhà chú ba Đường ăn.

Ngày hôm nay Đường Văn Cường tới nhà Xuân Phân chúc tết, lúc quay về thì Xuân Phân và chị dâu cô ấy cũng đi theo qua.

Nhà chú ba Đường nhiệt tình chiêu đãi hai người. Mãi đến ngày hôm sau, sau khi ăn cơm trưa xong, Đường Văn Cường mới đưa hai người bọn họ về nhà.

"Bao giờ thì làm việc vậy?"

Bác cả gái cười hỏi thím ba Đường.

Thím ba Đường cười híp mắt trả lời: "Đầu tiên là phải sửa nhà cái đã sau đó mới xem ngày."

"Vậy cũng được." Mẹ Đường gật đầu: "Nếu không đủ tiền thì em phải mở miệng nói với chị đấy."

"Đủ mà đủ mà." Thím ba Đường cười cực kỳ vui vẻ: "Nếu không đủ thì bọn em cũng không dám quyết định xây nhà."

Vốn là vì bọn họ không muốn mắc nợ nên mới trễ hơn một năm mới xây nhà.

Người lớn ngồi nói chuyện với nhau, Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ nhàm chán quá nên một người thì đan áo len cho Nguyên Khang, một người thì đan áo len cho Chương Nam Tuyền.

Nghĩ đến việc Chương Nam Tuyền cũng vất vả cả năm rồi nên mùa đông năm nay Đường Văn Tuệ đã dùng tiền mình kiếm được mua mấy cuộn len về đan áo cho cậu ấy.

"Nghe mẹ nói đầu năm nay định để hai em đính hôn hả?"

Phong Ngọc Lan nhỏ giọng hỏi.

Mặt Đường Văn Tuệ đỏ bừng lên: "Vâng, còn chuyện vui thì chờ em qua mười tám tuổi đã rồi nói sau."

"Làm vậy là đúng đấy. Mười tám tuổi trở xuống vẫn còn là một cô bé thôi." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Mặt Đường Văn Tuệ càng đỏ hơn: "Anh ấy cũng nói thế ạ. Dù sao thì hai nhà cũng gần nhau mà. Vào cửa lúc nào cũng không muộn."

"Vậy hả?"

Chị dâu hai Đường chậc một tiếng, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Đường Văn Tuệ rồi cười trêu chọc: "Anh hai em còn đang sợ sang năm em gả cho người ta luôn kia kìa. Chị đã bảo là chỉ mới đính hôn thôi nhưng anh ấy vẫn cứ sợ."

"Nào có nhanh như vậy ạ. Anh ấy muốn em lập gia đình đến thế cơ à?" Đường Văn Tuệ hừ nhẹ một tiếng nhưng trên mặt lại chứa đầy ý cười.

"Nói xấu gì anh đấy?"

Anh hai Đường vừa đi vào đã nghe cô ấy nói lời kia.

"Ai nói xấu anh đâu, anh đi ra ngoài đi, đây là địa phận của mấy người bọn em mà. Anh qua đối diện ngồi đi." Chị dâu hai Đường chê bai đẩy anh ấy một cái.

"Vâng vâng vâng." Anh hai Đường cười cười đi qua bên chỗ Đường Minh Sơn đang ngồi lẻ loi: "Anh nói em này, lúc anh quay về vừa lúc đi ngang qua chỗ viện giáo dục thanh niên ấy. Hay thật, cũng chẳng biết bên đó thế nào mà lại rất náo nhiệt."

"Người ta cũng phải ăn tết mà. Hơn nữa, người bên chỗ viện giáo dục thanh niên kia cũng nhiều nên ồn ào náo nhiệt cũng sẽ không nhỏ."

Chị dâu hai Đường nói.

"Cũng đúng." Anh hai Đường gãi đầu.

Kết quả là đến buổi chiều bọn họ mới biết được rằng bên phía viện giáo dục thanh niên không phải vui vẻ nên mới náo nhiệt mà là đánh nhau to.

"Có một người bảo là mình bị mất mười đồng, mà trùng hợp là một người trong viện giáo dục thanh niên kia vừa lúc mới gửi mười đồng về nhà. Thế là chuyện lập tức ầm lên."

Chị dâu hai Đường đi ra ngoài nghe ngóng một hồi. Sau khi quay về, cô ta kể lại cho mấy người Phong Ngọc Lan nghe chuyện này.

"Thế rốt cuộc có phải người kia lấy tiền không?"

Đường Văn Tuệ tò mò hỏi thêm.

Chương 136: Chương 136

"Không biết nữa. Bây giờ người nọ đang ở bên phía đội trưởng." Chị dâu hai Đường bày ra dáng vẻ hóng chuyện mà mới hóng được một nửa, cứ như đã chuẩn bị tinh thần rảnh rỗi là chạy ra hỏi thăm tiếp vậy.

Phong Ngọc Lan ngáp một cái. Đường Minh Sơn ở cách đó không xa, thấy vậy bèn nhìn cô cười. Phong Ngọc Lan nghiến răng, giơ tay lên nhéo eo anh một cái.

Kết quả là chỗ hông anh chẳng có chút thịt nào, có nhéo cũng chẳng nhéo được gì.

Còn bị Đường Minh Sơn tiện tay cầm luôn tay nhét luôn vào trong túi áo anh: "Lạnh không?"

"Anh cút đi."

Phong Ngọc Lan thấp giọng mắng.

"Không phải em tự thò tay qua hả?"

Giọng Đường Minh Sơn còn nhỏ hơn, chỉ hai người mới nghe được.

"Anh im giùm cái!"

Phong Ngọc Lan thẹn quá hóa giận.

Đường Minh Sơn cười mãi không ngừng.

Hai người đùa giỡn ầm ĩ khiến người lớn phải ghé mắt nhìn qua. Nhưng thấy vậy bọn họ cũng yên tâm. Tình cảm giữa mấy đứa con tốt thì bọn họ cũng vui theo.

Mấy ngày nay thỉnh thoảng cha Đường lại ho khục khặc, nên đến ngày mở chợ, anh hai Đường đã lập tức đi lên trấn trên bốc thuốc cho ông, còn mua thêm chút đồ nữa về.

Sau khi quay về nhà ngang, nhà Phong Ngọc Lan cũng quét dọn vệ sinh trước giống năm ngoái rồi mới đi chúc tết sau. Sau khi chúc tết xong thì cũng gần đến lúc phải đi làm đi học rồi.

Phong Ngọc Lan đưa Nguyên Khang đến nhà trẻ, vừa quay lại nhà ngang đã gặp cậu hai tới tìm.

Hoá ra ngày kia có người trong nhà muốn tổ chức tiệc vui nên cậu hai qua đây báo cho cô một tiếng.

Thời tiết đang dần ấm lên nên người muốn tổ chức tiệc vui cũng càng ngày càng nhiều lên. Vậy nên trưa đó, Đường Minh Sơn bèn đưa Nguyên Khang tới nhà ăn của nhà máy sản xuất giấy ăn trưa. Đến lúc nó tan học thì cũng là lúc anh được tan làm nên anh sẽ tiện đường qua đón nó về nhà luôn.

Về phần công việc của Tống Chi, nếu cô ấy không có thời gian thì cũng có thể xin nghỉ. Dù sao cũng không bận đến nỗi đó nên cô ấy vẫn có thể đi theo Phong Ngọc Lan.

Chỉ mới chớp mắt một cái mà đã tới tháng sáu rồi.

Phong Ngọc Lan tham gia kỳ thi cuối cùng dành cho lớp mười hai. Bởi vì kỳ thi lên đại học vẫn chưa được khôi phục lại nên chỉ có thể

gọi kỳ thi này là kỳ thi cuối cùng thôi. Chỉ là lần thi này cũng rất quan trọng, có liên quan đến việc được đề cử lên đại học.

Vào ngày nhận được thành tích, thầy Vương đã tới tìm cô.

"Trường học cố ý chọn em và mấy bạn học khác nữa cùng thi lên đại học Công Nông, em nghĩ sao?"

Dù sao thì cô cũng là người đã có gia đình nên thầy Vương vẫn muốn hỏi ý kiến cô một chút rồi mới quyết định.

Phong Ngọc Lan lắc đầu: "Thầy để chỗ lại cho bạn học khác đi ạ."

Thầy Vương bật cười thành tiếng nhưng cũng không khuyên bảo mà chỉ nói: "Cũng được, cơ hội của em vẫn còn rất nhiều, không cần phải vội vàng, sẽ có tin tốt nhanh thôi."

Phong Ngọc Lan trợn trừng mắt lên. Xem ra thầy Vương cũng biết một ít tin tức liên quan đến việc khôi phục lại kỳ thi tuyển sinh vào đại học.

Dù sao thì mặc dù tin tức này không được công bố hoàn toàn nhưng vẫn bị lộ ra một chút.

Phong Ngọc Lan vẫn là người đứng đầu huyện, đứng trong mười hạng đầu của thành phố.

Ai cũng tưởng rằng cô sẽ đi theo đề cử nhưng kết quả lại là không.

Trong khoảng thời gian ngắn, các bạn học cũng sắp tốt nghiệp có rất nhiều suy đoán. Trong số những suy đoán đó có cả Đường Minh Sơn không muốn cho Phong Ngọc Lan học đại học. Vậy nên có mấy học sinh cả nam cả nữ đã kết bạn đi tới nhà máy sản xuất giấy chỉ đích danh muốn gọi Đường Minh Sơn tới phòng lãnh đạo làm việc, còn chỉ trích anh nữa.

Đường Minh Sơn chỉ lẳng lặng nghe hết sau đó bày tỏ sự cảm ơn với mọi người: "Cảm ơn mọi người đã quan tâm tới A Lan nhà tôi. Chỉ là A Lan có suy nghĩ của cô ấy, tôi sẽ không xen vào, càng không hề ngăn cản cô ấy học đại học nên mọi người yên tâm đi."

Lãnh đạo cũng gật đầu: "Đồng chí Phong rất thông minh. Cô ấy không phải là một cô gái sẽ bị tư tưởng của chồng ảnh hưởng. Có thể là mọi người đã hiểu nhầm gì rồi."

Mấy bạn học tôi nhìn bạn bạn nhìn tôi một hồi, rất dễ nhận thấy là bọn họ không thể nào tin nổi.

"Vậy, vậy tại sao cô ấy lại không đi học theo đề cử chứ?"

"Đúng thế, một cơ hội tốt như vậy tại sao cô ấy lại phải nhường vị trí lại cho người khác?"

Đường Minh Sơn suy nghĩ một chút.

"Đúng lúc ngày mai tôi được nghỉ nên chi bằng mời các bạn học tới nhà ăn cơm trưa nhé?"

Lúc ấy bọn họ đã đồng ý, kết quả là vừa mới ra khỏi nhà máy sản xuất giấy, bọn họ đã đi thẳng tới nhà ngang. Lúc bác Ngô gọi Phong Ngọc Lan xuống, cô còn tưởng là mình nghe nhầm.

"Bạn học của cháu á?"

Cô chạy xuống nhìn một cái thì phát hiện ra đó là mấy bạn học lớp mười hai. Bình thường cô hay chia sẻ không ít phương pháp học tập ở trong lớp nên cũng quen biết một số người. Mấy người này chính là những người thường hay nói chuyện với cô.

"Tôi sống ở tầng năm. Mọi người lên trên uống chút trà lạnh nhé."

Phong Ngọc Lan vui vẻ mời.

Thấy dáng vẻ cô không giống như là đang khó chịu, mấy bạn học hai mắt nhìn nhau một cái rồi theo chân nhau đi lên tầng.

Chờ đến khi nghe thấy câu hỏi cẩn thận của bọn họ rồi, Phong Ngọc Lan mới nhận ra là bọn họ đã hiểu nhầm. Chỉ là cô cũng rất cảm động.

"Cảm ơn mọi người đã nghĩ cho tôi, chỉ là đây đúng là do tự tôi để cơ hội lại cho người khác..."

Lúc Đường Minh Sơn tan làm về nhà thì thấy trên bàn toàn là món mà mình thích ăn. Nguyên Khang đang giúp mẹ nó bưng bát đũa: "Cha, đừng có ngẩn người ra đó nữa, qua ăn cơm."

Bây giờ thằng nhóc này ăn nói rất lanh lợi, có lúc còn khiến người ta rất bực mình.

Đường Minh Sơn rửa tay ngồi vào bàn rồi cười nhìn Phong Ngọc Lan: "Mấy bạn học kia đã tới đây rồi hả?"

"Đúng thế, bọn họ bảo vốn là anh mời bọn họ trưa mai tới ăn cơm nhưng bọn họ sợ lát nữa anh tan làm về sẽ đe doạ em, không cho em nói thật nên vừa ra khỏi nhà máy sản xuất giấy đã tới tìm em ngay."

Phong Ngọc Lan nói mà khó nhịn được cười.

Đường Minh Sơn cũng không cảm thấy bất ngờ: "Bọn họ cũng rất tốt bụng. Có một số người có lòng nhưng lại chỉ dùng để vui vẻ vì có tên mình trong danh sách thôi chứ được mấy ai quan tâm tại sao người đứng hạng nhất không đi học đại học."

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Em đã nói với bọn họ là trưa mai vẫn phải tới rồi. Chúng ta mời bọn họ ăn bữa cơm."

"Được."

Đường Minh Sơn múc một bát canh đặt tới trước mặt Phong Ngọc Lan, làm ngơ cái bát nhỏ đang đưa tới của Nguyên Khang.

Nguyên Khang vẫn kiên trì giơ bát về phía trước.

Phong Ngọc Lan làm như không nhìn thấy. Hai ngày nay cha con hai người này đang ầm ĩ giận dỗi nhau ấy mà.

"Cái gì đấy?"

Lúc cái bát sắp bị Nguyên Khang dí đến trước mặt, Đường Minh Sơn mới không nhịn được hỏi.

Nguyên Khang đảo mắt một vòng: "Con muốn ăn canh mướp. Cha múc cho con với."

"Lớn tướng vậy rồi không biết tự múc à?"

Mặc dù nói thì nói vậy chứ thấy nó giơ đến nỗi tay tê rần, còn hơi run lên, cuối cùng Đường Minh Sơn vẫn giơ tay nhận lấy, sau đó vừa múc canh cho nó vừa hừ lạnh nói.

"Con vẫn còn là trẻ con." Nguyên Khang nhìn bát canh mướp được đặt trước mặt mình, cười rộ lên: "Cha, cha đừng nóng giận, lần sau con sẽ không in dấu lên mặt cha nữa đâu."

Ngày hôm trước, Đường Minh Sơn đang nằm trên ghế trúc nghỉ ngơi thì đột nhiên Nguyên Khang nghe lời Triệu Thiên dụt dây, chạy vào nhà bôi son đỏ của Phong Ngọc Lan lên cái miệng nhỏ nhắn của mình, sau đó hôn lên mặt anh mấy cái liền.

Lúc Đường Minh Sơn mở mắt ra thì thấy son trên miệng Nguyên Khang đã in gần hết lên mặt anh rồi. Ngoài miệng nó lúc đó chỉ còn lại có chút xíu màu đỏ nữa thôi.

Đường Minh Sơn cũng không nghi ngờ gì, trái lại còn bế Nguyên Khang lên giơ cao cao mấy lần.

Triệu Thiên nín cười gọi Đường Minh Sơn xuống tầng chơi bóng rổ, thế là Đường Minh Sơn bèn đi theo xuống.

Trên đường xuống tầng, bọn họ bị mấy thím mấy bác và mấy người bạn nhìn chằm chằm. Đường Minh Sơn cảm thấy không thoải mái nên giơ tay lên lau mặt một cái, chỉ thấy tay mình toàn màu đỏ.

Anh cả Vương nhịn cười đưa gương cho anh xem. Sau khi nhìn thấy đống dấu vết trên mặt mình, Đường Minh Sơn tức giận đến nỗi đè Triệu Thiên ra nện cho một trận, sau đó lại lên tầng tìm Nguyên Khang. Kết quả là Nguyên Khang đã núp sau lưng Phong Ngọc Lan rồi, hơn nữa còn đã thẳng thắn khai báo hành vi phạm tội cho cô nữa.

Cuối cùng thì anh cũng không đánh nó nhưng hai cha con lại ầm ĩ giận dỗi nhau.

Nghe nó nhắc tới chuyện kia, Đường Minh Sơn nghiến răng ken két: "Tốt nhất là con nên nói lời giữ lời."

Nguyên Khang toét miệng cười một tiếng rồi thoả mãn húp nước canh trong veo ngọt lành.

Phong Ngọc Lan nhịn cười, cũng bưng bát canh lên húp.

Chương 137: Chương 137

Sau khi ăn cơm xong, Đường Minh Sơn dọn dẹp bát đũa. Nguyên Khang cũng biến thành cái đuôi nhỏ của anh. Dù Đường Minh Sơn có đi tới nơi nào, nó cũng lẽo đẽo theo sau.

Đến lúc đi ngủ thì hai cha con đã bắt đầu nói chuyện lại bình thường rồi.

Ban đêm, Phong Ngọc Lan vừa mới chìm vào giấc ngủ chưa được bao lâu đã nghe tiếng con nít khóc ở cách vách, sau đó là tiếng chị dâu Triệu dỗ con của bọn họ.

Đường Minh Sơn giơ tay lên che tai cho Phong Ngọc Lan nhưng lại bị cô nhẹ nhàng gạt ra: "Vô dụng thôi."

Tiếng khóc của thằng nhóc kia rất vang. Hai nhà ở cách vách nhà chị dâu Triệu là bị ảnh hưởng nhiều nhất. Một là nhà Phong Ngọc Lan, hai là nhà chị dâu Trương.

Nguyên Khang cũng tỉnh lại. Nó ngủ trên giường nhỏ, lúc này đang dùng bàn tay nhỏ bé dịu mắt: "Thằng hai lại ầm ĩ rồi."

Con trai nhà chị dâu Triệu được gọi là thằng hai, còn chưa có tên chính thức.

"Nào, để mẹ kể chuyện cho con nghe." Phong Ngọc Lan bảo Đường Minh Sơn ôm Nguyên Khang lên giường lớn rồi nói.

Kết quả là Nguyên Khang toét miệng cười một tiếng rồi bò luôn lên giường.

Đường Minh Sơn nghiến răng ken két: "Con cũng sắp năm tuổi rồi đấy. Là một người đàn ông nhỏ đầu đội trời chân đạp đất rồi thì sau này tự ngủ một mình đi, hơn nữa còn phải ngủ bên ngoài."

"Mẹ, con muốn nghe kể chuyện." Nguyên Khang làm như không nghe thấy lời cha mình nói. Sau khi leo tới bên cạnh Phong Ngọc Lan, nó ôm cứng cánh tay cô.

Đường Minh Sơn giận đến nỗi đi qua xách nó lên, đè bên cạnh mình để nó không nhúc nhích được: "Cứ vậy mà nghe đi!"

Lần này biến thành Đường Minh Sơn nằm giữa.

Miệng Nguyên Khang mếu mếu. Phong Ngọc Lan nhịn cười vỗ nhẹ lên vai Đường Minh Sơn tỏ ý anh đừng nói nữa. Sau đó cô bắt đầu kể chuyện.

Đứa trẻ cách vách không khóc nữa, Nguyên Khang cũng ngủ thiếp đi.

Đường Minh Sơn đặt con lên giường nhỏ rồi kéo cái chăn nhỏ lên che bụng cho nó.

"Thằng nhóc này càng ngày càng nghịch ngợm."

Sau khi nằm xuống, Đường Minh Sơn nói với Phong Ngọc Lan.

"Nghịch ngợm mới đúng chứ. Trước mặt chúng ta nó càng hoạt bát chứng tỏ càng thoải mái." Phong Ngọc Lan ngáp một cái. Cô nằm trong lòng anh chẳng bao lâu sau đã ngủ thiếp đi.

Đường Minh Sơn khẽ vuốt mái tóc dài của cô rồi cũng ngủ mất.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đường Minh Sơn đi mua thức ăn, Phong Ngọc Lan ở nhà làm bữa sáng. Đồ ăn vừa mới dọn lên bàn thì Đường Minh Sơn đã xách rất nhiều đồ về nhà.

Tầm khoảng hơn mười giờ, các bạn học ngày hôm qua xách đủ thứ đồ vào cửa.

Sau đó, bọn họ vào bếp giúp Phong Ngọc Lan nấu cơm. Cả nhà trở nên náo nhiệt.

Bởi vì không đủ bàn ngồi nên chị dâu Trương còn đưa bàn nhà mình qua cho mượn nữa mới đủ dùng.

Sau khi dùng bữa xong, các bạn học ở lại giúp nhà bọn họ dọn dẹp xong rồi mới rời đi.

Nhà Phong Ngọc Lan lau bàn ghế sạch sẽ rồi lấy thêm mấy quả đào nữa đi trả lại rồi cảm ơn người đã cho bọn họ mượn bàn ghế.

Chị dâu Trương nhìn đào trên bàn rồi nhìn về phía anh cả Trương đang gặm đào mà cảm thán: "Nhìn mà xem kìa, nhìn tác phong làm việc của người ta thế nào kìa! Chỉ cho bọn họ mượn bàn ghế một lúc thôi mà người ta đưa qua bao nhiêu là đào!"

Anh cả Trương gật đầu liên tục: "Đó là chuyện đương nhiên. Từ trước đến nay vợ chồng đồng chí Tiểu Đường luôn đối đãi với mọi người rất thoả đáng mà. Không thì sao bọn họ có thể trở thành người một nhà được."

"Hừ." Chị dâu Trương lườm anh cả Trương một cái rồi tiến lên chỉ vào mặt anh ấy mà mắng: "Người ta chỉ mượn mỗi bộ bàn ghế thôi cũng đã biết ơn rồi. Đứa em gái kia của anh đã tới mượn chúng ta năm mươi đồng rồi còn đi khắp nơi oang oác cái mồm nói chúng ta cho mượn ít..."

Lúc bên nhà chị dâu Trương truyền tới tiếng gây gổ thì Phong Ngọc Lan vừa mới tắm xong quay về, đang lau tóc ngoài hành lang.

"Sao lại cãi nhau rồi?"

Chị dâu Triệu ẵm thằng hai đi ra. Niếp Niếp và Nguyên Khang thì đang chơi bên cạnh.

"Em cũng không biết nữa."

Phong Ngọc Lan lắc đầu.

Cũng may nhà chị dâu Trương tuy gây gổ nhưng cũng có chừng mực, rất nhanh sau đó đã im lặng.

Chờ đến khi chị dâu Trương đi ra thì đã trở lại bình thường rồi, còn chào hỏi hai người nữa.

Chị dâu Triệu nhẹ nhàng lắc lư dỗ con rồi khẽ khàng nói với Phong Ngọc Lan: "Nhìn người ta mà xem kìa, gây gổ cũng có chừng mực chứ không giống nhà chị. Mỗi lần chị cãi nhau với Triệu Thiên là lại không thể nhớ được chút chừng mực gì nữa."

Thấy Đường Minh Sơn đi ra, cô ấy không nói thêm nữa.

Phong Ngọc Lan cũng chuyển sang chủ đề khác mà nói.

"Có vẻ như buổi chiều sẽ mưa đấy."

"Đúng vậy, chỉ là mưa một trận cũng được. Gần đây thời tiết thật nóng bức..."

Quả nhiên buổi chiều có mưa. Ông Trịnh tới nhà bọn họ chơi nhưng đi giữa đường thì mắc mưa nên ướt như chuột lột. Đường Minh Sơn vốn định để ông ấy thay quần áo của mình nhưng ông ấy lại khéo léo từ chối.

"Hôm nay ông tới là muốn nói cho Văn Văn tới đây học thêm. Không biết cháu có thời gian không?"

"Có ạ, cháu thì vẫn giống năm ngoái thôi." Phong Ngọc Lan cười đáp.

Sau khi quyết định xong ngày cho Văn Văn tới học thêm, ông Trịnh chào tạm biệt bọn họ rồi ra về. Bởi vì ông ấy không thay quần áo nên Đường Minh Sơn đã đưa cho ông ấy một cây dù.

Mùa hè này chỉ cần có thời gian rảnh là cả hai người đều dành để đọc sách.

Mãi đến tháng bảy, thông tin khôi phục kỳ thi tuyển sinh vào đại học được công bố. Trong khoảng thời gian ngắn, dù là thanh niên trí thức hay người đã đọc sách nhiều năm đều xôn xao.

Các thanh niên ở nhà ngang cũng bắt đầu rục rịch.

"Thời gian tới anh có tham gia thi tuyển sinh đại học không? Vậy anh sẽ mặc kệ em, mặc kệ con gái anh à?"

"Đều là tại cha anh cả. Anh đi học đại học rồi đại gia đình chúng tôi biết sống thế nào đây! Công việc này cũng không cần nữa sao!"

Lúc Phong Ngọc Lan xách đồ ăn đi tới tầng hai thì lại nghe có tiếng người khác gây gổ. Khoảng thời gian này cô đã nghe không ít những lời như vậy, đều có ý tương tự nhau cả.

Ở nhà ngang, những người thuê nhà như mấy người Tống Chi chỉ là số ít mà thôi. Số còn lại đều là công nhân của nhà máy sản xuất giấy và người thân của bọn họ cả.

Lúc Phong Ngọc Lan đi tới tầng năm, đi ngang qua nhà chị dâu Trương cũng nghe thấy tiếng chị dâu Trương và anh cả Trương cãi nhau bên trong. Anh cả Trương cũng muốn tham gia thi tuyển sinh đại học, muốn bỏ việc nhưng chị dâu Trương lại không đồng ý nên mấy ngày nay hai người đều ầm ĩ.

Nguyên Khang chạy về nhà trước cô một chút nên đã dùng chìa khoá tự mở cửa vào rồi. Sau đó nó nhón chân lên rót nước, chờ Phong Ngọc Lan vào cửa thì đưa cốc trà lạnh cho cô.

Đây là trà sáng nay Đường Minh Sơn đã pha, bây giờ đã nguội mất rồi.

"Mẹ, mấy ngày nay có nhiều người cãi nhau ghê. Tại sao vậy ạ?"

Phong Ngọc Lan đặt giỏ đi chợ xuống. Sau khi nhận lấy cốc trà, cô bưng cho Nguyên Khang uống trước còn mình uống sau.

"Vì hiện thực và tương lai đấy." Phong Ngọc Lan nhẹ giọng nói.

Cô và Đường Minh Sơn cũng chuẩn bị tham gia kỳ thi tuyển sinh lên đại học. Từ khi biết được rằng kỳ thi tuyển sinh vào đại học sẽ được khôi phục, hai người đã quay về quê bàn bạc với người nhà, hơn nữa còn nhận được sự ủng hộ của bọn họ.

Thậm chí mẹ Đường còn nói bà sẽ đưa Nguyên Khang đi học cho để hai người bọn họ không cần phải lo lắng gì cả.

Người nhà cho bọn họ đủ tự do để lựa chọn, nhưng những nhà khác thì khó khăn hơn.

Đặc biệt là những nhà ở quê mà cả đại gia đình đều sống dựa vào con trai đi làm ở nhà máy sản xuất giấy. Bọn họ càng cực lực phản đối chuyện con trai bỏ việc để đi thi đại học.

Mặc dù có thể nhường công việc lại cho anh chị em trong nhà, nhưng nhà máy sản xuất giấy sẽ không để cho người tiếp nhận công việc có được tiền lương và quyền lợi như người đang làm ở vị trí đó bây giờ. Tất cả những người tiếp nhận công việc đều sẽ phải bắt đầu từ tầng dưới cùng. Số tiền lương đó có thể không nuôi nổi người cả một đại gia đình.

Nếu muốn leo được lên vị trí cũ thì cũng phải mất mấy năm, chưa tính đến việc giữa chừng còn phải nuôi con trai ăn học lên đại học.

Nguyên Khang nghe không hiểu lời mẹ nói, nhưng mà người nhà nó không cãi nhau nên nó cũng không phiền não quá lâu.

Thời gian thi vào đại học là giữa tháng mười nên bây giờ Đường Minh Sơn vẫn còn đang đi làm. Anh là kỹ thuật viên, hơn nữa tuổi còn trẻ nên là một kỹ thuật viên rất lành nghề. Thành ra nếu anh rời khỏi nhà máy sản xuất giấy thì người khác không tiếp nhận công việc này của anh được. Vậy nên anh có muốn nhượng việc lại cho người khác cũng khó.

Thật ra thì anh muốn nhường việc lại cho anh hai Đường, mặc dù sau khi vào nhà máy làm việc thì phải bắt đầu từ tầng dưới cùng.

Nhưng đối với nhà máy sản xuất giấy mà nói thì dùng một kỹ thuật viên để đổi một công nhân bình thường là việc khiến bọn họ tổn thất lớn. Bọn họ không vui nên sau khi biết được Đường Minh Sơn muốn tham gia thi đại học, lãnh đạo của anh đã nóng ruột đến nỗi khoé miệng cũng lở loét.

Bây giờ cứ ba ngày hai lần lãnh đạo lại đi tìm Đường Minh Sơn để nói chuyện một lần.

Chương 138: Chương 138

Đường Minh Sơn vừa về đến nhà đã được rót cho hai cốc trà lạnh. Phong Ngọc Lan còn cầm quạt hương bồ lên quạt mát cho anh nữa.

Nguyên Khang thì đứng sau lưng giúp anh bóp vai.

"Anh nhận được đối đãi tốt quá đi." Đường Minh Sơn cười nhận lấy quạt hương bồ trong tay Phong Ngọc Lan rồi đổi vị trí quạt mát cho cô: "Đừng sốt ruột, anh không phiền muộn đến mức đó đâu."

Sau đó anh lại quay đầu ra hiệu cho Nguyên Khang bóp mạnh hơn chút. Thế là Nguyên Khang trong vai người hầu nhỏ lại dồn thêm sức vào tay.

"Nếu không phiền muộn thì anh cũng sẽ không vừa về một cái đã thở dài." Phong Ngọc Lan cầm một tay khác của anh, cảm thấy hơi đau lòng: "Trước kia cứ hai ngày tìm anh một lần. Bây giờ chuyển sang sáng tìm anh, chiều cũng tìm anh. Vậy có thể không phiền được sao?"

Đường Minh Sơn cười một tiếng.

"Đúng là anh cũng hơi hơi phiền xíu thôi. Cũng may là ngày mai anh được nghỉ nên có thể yên tĩnh một ngày."

Người hầu nhỏ sau lưng không nhúc nhích gì cả. Đường Minh Sơn bèn liếc mắt nhìn ra, thấy người hầu nhỏ toét miệng cười một cái: "Cha, hồi sáng lúc cha đi làm đã nói sẽ mua bánh gạo nổ về cho con á."

Đường Minh Sơn vỗ đầu một cái: "Đang treo trên xe đạp đấy! Cha cứ mải suy nghĩ nên quên mất!"

Nguyên Khang lập tức chạy xuống tầng lấy đồ lên.

"Chạy từ từ thôi!"

Phong Ngọc Lan kêu.

Lúc Tống Chi lên tầng thì vừa lúc gặp Nguyên Khang chạy xuống tầng. Biết nó xuống lấy bánh gạo nổ nên cô ấy bèn kéo nó lại.

"Vừa rồi dì nhìn thấy có túi đồ treo trên xe đạp, dì còn nghĩ chắc cha cháu hay mẹ cháu đi về bỏ quên rồi đấy." Vừa nói cô ấy vừa đưa túi vải cho Nguyên Khang.

"Cảm ơn dì Tống."

Sau khi nhận được đồ, Nguyên Khang cũng không về nhà ngay, mà mở túi lấy hai cái bánh gạo nổ ra đưa Tống Chi, sau đó mới xoay người ù té chạy về.

Tống Chi cười, nhìn bánh gạo nổ trong tay. Cô ấy vừa mới đi về phía trước được mấy bước đã ngửi thấy mùi cá. Quay đầu lại thì thấy thím Điền đang mổ cá.

Thím Điền còn chưa kịp chào hỏi đã thấy cô ấy che miệng lại nôn oẹ không ngừng.

"Ôi chao! Cháu sao thế?"

"Không phải là có đấy chứ?!"

Chị dâu hai Ngô bưng chậu sứ đi qua cũng nhìn thấy phản ứng của Tống Chi. Giọng của cô ấy rất lớn nên mấy người Đường Minh Sơn cũng nghe thấy.

Phong Ngọc Lan vội vàng chạy qua đỡ Tống Chi. Thấy vẻ mặt cô ấy tái nhợt, cô bèn dìu người ta vào nhà mình rồi rót cho cô ấy một cốc nước.

"Cô súc miệng đi đã rồi tôi lại đưa cô tới bệnh viện khám một chút." Phong Ngọc Lan nói.

Tống Chi run rẩy giơ tay lên xoa bụng mình: "Em, em có rồi ư?"

"Đừng suy nghĩ nhiều quá. Đi thôi, để tôi đạp xe chở cô tới bệnh viện." Phong Ngọc Lan kéo cô ấy dậy. Lúc đi ra cửa nhìn thấy Đường Minh Sơn đang đứng bên cạnh, cô bèn nói: "Minh Sơn, em đưa A Chi tới bệnh viện một chuyến đã. Lát nữa đồng chí Hồng về anh hãy nói với anh ấy một tiếng nhé."

Đường Minh Sơn gật đầu: "Đi đường từ từ thôi nhé."

Anh là đồng chí nam nên đưa Tống Chi đi thì không ổn lắm.

"Vâng em biết rồi. Anh cứ ăn cơm trước đi, không cần chờ em đâu." Phong Ngọc Lan kéo Tống Chi vẫn còn chưa lấy lại được tinh thần đi: "Anh đóng cửa giúp em với!"

"Ừm."

Đường Minh Sơn đáp lời.

Thím Điền và chị dâu hai Ngô cũng dặn hai cô đi chậm một chút.

Hôm nay Hồng Kiến Quân lái xe vào thành phố nên về nhà hơi trễ. Lúc anh ấy về đến nơi thì đã sắp mười giờ rồi.

Vừa mới vào nhà, anh ấy đã nhìn thấy Tống Chi đang may quần áo cho trẻ em. Trong khoảng thời gian ngắn, Hồng Kiến Quân hơi hốt

hoảng. Hơn nửa năm qua, vợ anh ấy nghỉ ngơi rất tốt, xương cốt cơ thể cũng đã khá hơn nhiều, sẽ không phải lại...

"Anh về rồi à?" Tống Chi mặt mày hớn hở giơ quần áo nhỏ lên cho anh ấy nhìn: "Số vải này là chị Phong cho em đấy, rất mềm mại. Anh cảm thấy thế nào?"

Hồng Kiến Quân cẩn thận đặt túi xuống đấy: "Tốt, tốt lắm. Vợ à, sao, sao em lại muốn may quần áo trẻ em thế?"

Tống Chi cười một tiếng rồi đặt đồ trong tay xuống, xắn ống tay áo lên nói: "Anh có đói bụng không? Em luộc trứng gà cho anh ăn nhé? Luộc bốn cái có đủ không?"

Đến thở mà Hồng Kiến Quân cũng không dám thở mạnh, nhúc nhích cũng không dám luôn.

Đây, đây rốt cuộc là sao đây?

Hôm sau, Phong Ngọc Lan bật cười khi nghe Tống Chi kể lại phản ứng lúc đó của Hồng Kiến Quân.

Tống Chi lau nước mắt, sau khi bình tĩnh lại, cô ấy khẽ nói: "Thật ra em biết anh ấy cũng là vì lo cho em."

Phong Ngọc Lan cầm tay cô ấy: "Rồi mọi chuyện sẽ tốt lên thôi, đứa trẻ ấy sẽ mãi ở trong lòng cô."

"Vâng." Tống Chi gật đầu cười: "Em sẽ giữ lại quần áo lúc trước chuẩn bị cho nó, còn đứa nhỏ này, em chỉ cần may thêm bộ khác là được."

Phong Ngọc Lan thấy mặt mày của cô ấy không còn ủ dột nữa khiến cô cũng yên tâm phần nào.

Hôm nay Hồng Kiến Quân xin nghỉ, sáng sớm liền đi ra ngoài mua thức ăn, lúc trở về anh ấy không thấy Tống Chi đâu, anh ấy cũng

không vội kêu cô ấy về nhà mà thay vào đó là lao vào dọn dẹp nhà cửa trước.

Nhưng Tống Chi lại nhớ anh ấy nên cô chỉ ngồi nói chuyện một lát liền trở về.

"Cô ấy bây giờ nhìn rất khả quan, cuộc sống cũng trở nên tốt hơn nhiều."

Phong Ngọc Lan nói.

Đường Minh Sơn gật đầu, khi nãy anh ở trong nhà đọc sách.

Sau khi ăn trưa không lâu, chủ nhiệm Lý đưa Trịnh Văn Văn tới, bà ấy tới hỏi Phong Ngọc Lan có đăng ký thi đại học không.

"Trùng hợp năm nay em vừa được tốt nghiệp lớp mười hai nên em sẽ tham gia."

Phong Ngọc Lan cười nói.

Chủ nhiệm Lý gật đầu, vô cùng vui mừng: "Ừ, đây là một cơ hội tốt."

Nói xong, liền nhìn sang Trịnh Văn Văn đang làm bài tập về nhà.

"Ý của chị là bắt đầu từ ngày mai, Văn Văn sẽ không tới đây nữa, tránh làm phiền hai người ôn tập."

Bà ấy cũng biết chuyện Đường Minh Sơn muốn đi thi, dù gì ở nhà máy sản xuất giấy, bà ấy đã nghe sếp của Đường Minh Sơn than thở không ít lần.

Phong Ngọc Lan cũng không có ý kiến, kỳ thi đại học lần này không chỉ có học sinh của các trường đăng ký mà còn có nhiều thanh niên tri thức khác và những người tự học ở nhà giống bọn cô.

Vì vậy vẫn nên ôn luyện nghiêm túc một chút, chuyện thi đại học mới là chuyện quan trọng nhất.

Chủ nhiệm Lý trả tiền dạy kèm cho mấy ngày nay rồi đi về, ông Trịnh là người đến đón Trịnh Văn Văn về.

Trịnh Văn Văn vừa rời đi không lâu, sếp của Đường Minh Sơn là chủ nhiệm Trương lập tức đến đây.

Ông ta còn mang kẹo và trái lê núi mà thằng bé thích ăn tới, Phong Ngọc Lan mỉm cười, rót trà cho ông ta, sau đó ngồi xuống cạnh Đường Minh Sơn và Nguyên Khang.

Chủ nhiệm Trương tươi cười nhìn Đường Minh Sơn: "Minh Sơn à, cậu xem cuộc sống bây giờ tốt biết bao, đồng chí Phong vừa thông minh lại biết chăm lo việc nhà, thằng bé thì còn hai năm nữa là lên lớp một rồi."

"Chủ nhiệm..." Đường Minh Sơn xen vào, bất đắc dĩ nói: "Người nhà tôi vô cùng ủng hộ chuyện tôi đi thi, còn về vị trí nhân viên kỹ thuật, nếu tôi nhớ không nhầm thì không phải cháu của chủ nhiệm đã theo sư phụ Lâm học được mấy năm rồi sao?"

Nhắc tới cháu trai của mình, chân mày của chủ nhiệm Trương liền thả lỏng, nhưng nghĩ kỹ lại thì vẫn không bằng một người nhân viên kỹ thuật như Đường Minh Sơn: "Nó chỉ mới theo học được có mấy năm, không có kinh nghiệm thì cũng chẳng làm nên trò trống gì."

"Tôi thì nghĩ cậu ấy rất biết chịu thương chịu khó và cũng ham học hỏi." Đường Minh Sơn cười: "Vẫn còn mấy tháng nữa mới tới kỳ thi, tôi và sư phụ Lâm sẽ chỉ dạy cậu ấy, chờ tới lúc tôi đi rồi thì cậu ấy cũng có thể đảm nhận vị trí này, như vậy là tốt nhất."

Chủ nhiệm Trương vừa cảm động vừa xấu hổ.

Đây chính là người cháu mà ông ta đã dành hết công sức để đưa vào nhà máy sản xuất giấy, hơn nữa cháu của ông ta đã tốt nghiệp

trung học cơ sở, cũng coi như là người có học, khi nghe Đường Minh Sơn nói vậy thì cũng không phải không được.

Chủ nhiệm Trương không ở lại ăn cơm, ông ta vui vẻ rời đi.

Đường Minh Sơn thở dài nhẹ nhõm.

Phong Ngọc Lan thấy vậy liền bật cười, bỗng Triệu Thiên mặt mày tái mét tiến vào: "Minh Sơn, nhìn chủ nhiệm Trương hớn hở như vậy, chẳng lẽ là cậu không thi đại học nữa sao?"

"Không phải." Đường Minh Sơn thành thật nói: "Tôi sẽ hướng dẫn cháu của ông ấy một khoảng thời gian."

Triệu Thiên tặc lưỡi: "Chẳng trách ông ấy lại vui đến thế, nhưng mà cháu của ông ấy không thể nào so với cậu được, nhưng dù sao cũng là người làm trong phòng kỹ thuật, thôi vậy cũng được."

Người này vừa được Đường Minh Sơn chỉ dạy, vừa được bàn giao lại công việc, tuy bắt đầu từ những cái cơ bản nhưng cậu ấy cũng giống như lời Triệu Thiên nói, ít nhất vẫn là người của phòng kỹ thuật, với nền tảng đã được tích lũy thì sớm muộn cũng sẽ được đảm nhận vị trí của Đường Minh Sơn.

Chỉ còn một tháng nữa là kỳ thi được diễn ra, Đường Văn Tuệ bị mẹ Đường gọi đến nhà ngang để phụ Phong Ngọc Lan đưa đón Nguyên Khang.

Đầu tháng, Đường Minh Sơn đã bàn giao lại toàn bộ công việc, cháu trai của chủ nhiệm Trương và cha của cậu ấy đi tới nhà ngang đưa cho Đường Minh Sơn một nghìn sáu trăm hai mươi đồng tương đương với tiền lương ba năm của Đường Minh Sơn.

Ngoài ra còn có không ít phiếu vải và phiếu thực phẩm.

Chương 139: Chương 139

Về phần căn nhà này, mặc dù Đường Minh Sơn đã là nhân viên kỹ thuật bậc ba nhưng tuổi nghề vẫn còn thiếu nên nơi này vẫn không thể hoàn toàn thuộc về anh. Nhờ có chủ nhiệm Trương đứng ra thuyết phục nhà máy sản xuất giấy cho họ thuê ngôi nhà này nên việc học hành của Nguyên Khang hiện tại không cần phải lo.

Sở dĩ cháu của ông ta sống ở trong huyện nên không quan tâm đến cái nhà này lắm.

Lúc đến báo danh, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn phải đứng xếp hàng một hồi lâu, đúng như họ nghĩ, số lượng thí sinh tham gia năm nay rất lớn.

Bởi vì không giới hạn tuổi tác nên chỉ cần đóng lệ phí là xong.

"Người vừa nãy hình như là đã gần năm mươi tuổi rồi phải không?"

"Ừ, lớn tuổi vậy rồi mà cũng tới tranh giành với chúng ta."

Phong Ngọc Lan nghe những lời bàn tán ở xung quanh liền nghiêng đầu nhìn Đường Minh Sơn, còn anh chỉ cúi đầu nói: "Đề bài tối qua đã hiểu chưa?"

Phong Ngọc Lan nhịn cười: "Anh có thể nói về chuyện khác được không?"

"Vậy trưa nay em muốn ăn cái gì?"

"Đổi cái khác đi?"

Đường Minh Sơn suy nghĩ một chút: "Dẫn em đi hóng gió nhé?"

"Vâng."

Phong Ngọc Lan vui vẻ cười.

Một ngày trước khi thi, mẹ Đường tới dặn dò hai người mấy câu, sau đó bà ở lại ăn trưa xong rồi ra về.

Chị dâu Triệu nhìn thấy cảnh này liền nói với thím Điền: "Nhìn mẹ của người ta kìa, đầu tiên là gọi em chồng tới giúp, sau đó lại tự mình tới khuyên bọn họ đừng quá căng thẳng."

Thím Điền mỉm cười gật đầu: "Chúng ta thường nói đồng chí Tiểu Đường đối xử với người khác rất tốt, bây giờ nhìn trưởng bối của họ chúng ta liền biết lý do tại sao lại như vậy rồi."

"Ừ." Chị dâu Triệu gật đầu rồi nói sang chuyện của chị dâu Trương, anh cả Trương cuối cùng vẫn không từ bỏ công việc để thi đại học.

Đường Minh Sơn ở tầng năm đã bán công việc.

Ở mấy lầu dưới cũng có người làm như vậy, trong đó có Tăng Bộ Thắng, anh ấy mới vừa trở thành nhân viên chính thức chưa đầy hai năm đã xin từ chức, vừa mới kết hôn năm ngoái, năm nay lại bán đi công việc, cha mẹ vợ của anh ấy rất bất mãn nhưng vợ của anh ấy là Liêu Quế Phương lại vô cùng ủng hộ chồng mình.

"Mấy năm nay anh ấy vẫn tập trung ôn luyện, những lúc rảnh rỗi còn đến hỏi bài." Đường Minh Sơn nói về chuyện này: "Dám xin nghỉ việc chứng tỏ anh ấy rất quyết tâm."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Hai người tản bộ về nhà, sau khi rửa mặt xong xuôi liền bước vào phòng ngủ.

Đường Văn Tuệ và Nguyên Khang không có ở nhà, họ đã xuống lầu ba bầu bạn với em chồng của thím ba Lưu, ở dưới quê của vợ chồng thím ba Lưu có chút chuyện nên phải về đó một chuyến, em chồng của bà ấy và Đường Văn Tuệ mấy ngày nay chơi với nhau khá thân nên cô ấy liền qua đó.

Sáng hôm sau, Đường Văn Tuệ đưa Nguyên Khang về, Nguyên Khang mơ mơ màng màng chạy thẳng vào trong phòng, cởi giày ra rồi nhảy lên giường của cha mình.

Đường Minh Sơn ngồi dậy, đắp chăn cho cậu bé sau đó rời giường.

"Tối qua con ngủ không được sao?"

Phong Ngọc Lan xoa đầu Nguyên Khang hỏi nhỏ.

Nguyên Khang nói lí nhí: "Cô nói chuyện với dì nhiều lắm."

Phong Ngọc Lan khẽ cười, đắp chăn cho cậu bé: "Hôm nay con không cần phải đến nhà trẻ nên cứ ngủ cho đã đi."

Cô cũng rời giường theo anh.

Đường Văn Tuệ nấu mì trứng, cho thêm hai quả trứng chiên vào trong chén của Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn.

Thấy chén của Đường Văn Tuệ không có, hai người muốn chia một quả cho cô ấy, kết quả Đường Văn Tuệ lập tức cầm chén đứng dậy: "Không phải là do em ngại, mà là do mẹ nói hôm nay hai người sẽ đi thi nên phải ăn hai quả trứng gà, em không có là vì hôm nay em không có thi, vậy nên hai người cứ ăn đi."

Vợ chồng Phong Ngọc Lan lực bất tòng tâm, chỉ có thể ngồi ăn hết sau đó cùng nhau ra khỏi nhà.

Đường Văn Tuệ đưa họ xuống lầu: "Thi tốt nha, em sẽ nấu bữa trưa đợi hai người về."

"Đồng chí Văn Tuệ vất vả rồi."

Phong Ngọc Lan ngồi trên xe đạp, một tay ôm eo Đường Minh Sơn, một tay quơ quơ chào cô ấy.

Đường Văn Tuệ che miệng cười, cô ấy cũng vẫy tay đáp lại, chờ họ ra khỏi nhà ngang, cô ấy mới xoay người đi lên lầu, Nguyên Khang còn đang ở nhà một mình, cô ấy phải tranh thủ quay về mới được.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn thi chung phòng, một người ngồi ở hàng ghế đầu tiên bên trái, người kia ngồi ở hàng ghế đầu tiên bên phải.

Bài thi vừa được phát xuống, Phong Ngọc Lan trước tiên cầm đề đọc hết một lần, quả thật là nó khó hơn đề thi cuối kỳ lớp mười hai năm nay một chút.

Phong Ngọc Lan hít sâu một hơi, mở hộp bút ra lấy bút rồi bắt đầu làm bài.

Hai ngày sau, kỳ thi kết thúc.

Có người vui, cũng có người buồn.

Đường Minh Sơn đã nghỉ việc nên cũng không cần phải đi làm, còn Đường Văn Tuệ thì trở về nhà.

Nguyên Khang thì vẫn phải đến nhà trẻ.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng không rảnh rỗi, lúc Dương Bảo Quốc đến, bọn họ đang sắp xếp đồ đạc trong nhà, coi cái nào sẽ đem về quê, cái nào nên mang đi, còn có những cái nào sẽ để lại.

"Vào trong ngồi đi."

Phong Ngọc Lan rót trà nóng, Đường Minh Sơn thì lấy đậu phộng ra.

Dương Bảo Quốc cười bảo bọn họ đừng nóng vội: "Cũng không có chuyện gì hết, tôi chỉ tới thăm hai người một chút thôi."

Đúng thật là anh ta cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là tiện đường tạt qua nhà ngang nên sẵn tiện ghé vào đây coi sao.

"Hôm nay anh không đến nhà máy sản xuất giấy sao?"

Đường Minh Sơn hỏi.

"Nghỉ một bữa ấy mà." Dương Bảo Quốc bóc đậu phộng rồi bỏ một hạt vào trong miệng: "Nhà máy sản xuất giấy mấy ngày nay cũng không còn yên bình như trước, ngoại trừ vị trí của cậu được cháu trai của chủ nhiệm Trương đảm nhận thì những vị trí khác vẫn chưa có người bổ sung."

Vì công việc đó mà nhiều người đều đang tranh nhau để đưa người nhà của mình vào.

"Không ít người nhắm đến công việc của Tăng Bộ Thắng, đã có vài chủ nhiệm đến ngỏ ý nhưng Tăng Bộ Thắng không biết mình nên giao cho ai mới tốt."

"Tôi cứ tưởng anh ấy đã bán lại rồi."

"Không." Dương Bảo Quốc lắc đầu: "Nhưng cũng khó bán lắm."

"Ai trả nhiều tiền hơn thì bán cho người đó." Triệu Thiên tiến vào: "Như vậy còn không được sao?"

"Vấn đề là mọi người đều trả với cái giá ngang nhau." Dương Bảo Quốc bất ngờ khi thấy anh ta cũng ở nhà.

Phong Ngọc Lan im lặng nghe bọn họ nói chuyện, Đường Minh Sơn cũng nói khá ít, nói chuyện hơn một tiếng sau, Dương Bảo Quốc cũng rời đi.

Triệu Thiên uống một ngụm trà rồi nói về Dương Bảo Quốc: "Tôi nghe nói anh ta đang có mâu thuẫn với vợ mình."

"Sao vậy?"

Đường Minh Sơn hỏi.

"Hình như anh ta cũng muốn bán công việc, còn bảo là muốn đi ra ngoài trải nghiệm, muốn tìm người viết giùm mình một lá thư giới thiệu, cuối cùng liền bị chị dâu Dương ngăn lại."

Phong Ngọc Lan không bất ngờ về chuyện này, lá gan của Dương Bảo Quốc rất lớn, hơn nữa anh ta còn có người quen ở bên ngoài, nếu không thì sao có thể lấy đồ đi mua đi bán lại được?

Thi xong nhẹ cả người. Buổi sáng, hai người đưa Nguyên Khang đến nhà trẻ sau đó đạp xe chạy vòng vòng, buổi trưa đón Nguyên Khang về ăn cơm, buổi chiều lại chơi tiếp.

Cuối tuần thì dẫn Nguyên Khang về quê ở hai ngày sau đó trở về nhà ngang.

"Nhìn hai người rảnh rỗi cả ngày không có việc gì làm, mọi người ở dưới kia rất lo đấy."

Chị dâu Triệu thấy họ đem trái hồng ở dưới quê lên chia cho mình, liền nói.

“Chuyện này cũng không vội được, giấy thông báo thì ít nhất cũng phải nửa tháng mới có.”

Phong Ngọc Lan vừa múc nước giặt giày vừa cười nói.

Chị dâu Triệu lại nói: “Vốn hai người cũng không cần vội gì, chị thấy hết mà, khoan hãy nhắc đến đồng chí Tiểu Đường là một người thích đọc sách, ngay cả em khi mới đến nhà ngang cũng rảnh rỗi là lôi sách ra đọc ngay.”

“Chính mắt chị thấy em học từ tiểu học lên cấp hai, sau đó thi lên cấp ba, còn giúp bọn nhỏ giải đề, quá trình đó em đều đang học, làm sao có thể không thi đỗ được.”

Phong Ngọc Lan cứ cảm thấy lời này của cô ấy lạ lạ thế nào ấy, cô ngẩng đầu nhìn lên, chị dâu Triệu cũng cảm thấy mất tự nhiên quay đi: “Ấy, thằng hai quậy phá thật, chị đưa thằng bé xuống dưới đi dạo một lát.”

Nói xong thì cõng thằng bé đi ngay.

Phong Ngọc Lan cúi đầu giặt giày tiếp, Đường Minh Sơn bước ra, nhìn theo bóng lưng của chị dâu Triệu rồi nhẹ nhàng nói: “Cô ấy đang tức giận thôi.”

“Em biết.” Phong Ngọc Lan mím môi: “Nhưng cũng đâu liên quan gì đến chúng ta.”

Bỗng nhiên lại nổi giận trước mặt cô.

Đường Minh Sơn ngồi xuống giặt giày cạnh cô: “Cũng không ngờ Triệu Thiên cũng có suy nghĩ tham gia kỳ thi này, nhưng với trình độ cấp một của anh ta thì cho dù có tham gia thi thì cũng không có hy vọng gì nhiều.”

Chỉ cần nhìn là biết tâm trạng của Triệu Thiên vào hai ngày diễn ra kỳ thi không được tốt cho lắm, hơn nữa hình như còn cãi nhau với chị dâu Triệu.

Nhưng như những gì Phong Ngọc Lan nói, mâu thuẫn giữa hai vợ chồng họ không liên quan gì đến anh và cô.

Nhưng chị dâu Triệu lại cứ như nghẹn phải một cục giận không nguôi, lúc thấy họ quay về thì không kìm lòng được nói bóng nói gió vài câu.

Hôm nay bỏ qua, nhưng những ngày kế tiếp chị dâu Triệu như biến thành một người khác vậy, cứ suốt ngày úp úp mở mở phê bình Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn.

Ngay cả Tống Chi cũng phát hiện ra.

Vào bữa cơm tối, Nguyên Khang thấp giọng nói: "Chị Niếp Niếp không thèm chơi với con nữa."

Phong Ngọc Lan khẽ chau mày, múc một thìa trứng hấp cho Nguyên Khang: "Ăn đi."

Chương 140: Chương 140

Đường Minh Sơn vừa ăn cơm xong thì ra ngoài giải quyết chuyện này, Triệu Thiên vừa về đến đã bị anh chặn lại, kéo ra bên ngoài nhà ngang để nói chuyện.

"Cậu và chị dâu cãi vã thế nào là chuyện của hai người, không thể trút giận lên đầu chúng tôi được, càng đừng kéo bọn nhỏ vào chuyện này!"

Triệu Thiên ngại ngùng gãi đầu, anh ta cũng phát hiện mấy ngày hôm nay, vợ mình hơi chua chát.

"Cô ấy cảm thấy tôi không có tích sự gì, không so được với cậu thì thôi đi, còn không bằng em rể nữa, thấy hai người tham gia kỳ thi một cách dễ dàng, hơn nữa công việc cũng đã bán đi thì biết ngay là sau này chắc chắn sẽ rời khỏi nhà ngang…"

Vốn hai gia đình đã có chênh lệch, bây giờ Đường Minh Sơn cũng tham gia thi đại học, hơn nữa còn chắc chắn thi đậu, vậy sau này…

Khoảng cách giữa hai nhà có thể sẽ ngày một xa hơn.

Nghĩ đến đây, giọng nói Triệu Thiên thấp dần.

Đường Minh Sơn lạnh lùng nhìn anh ta.

Triệu Thiên không nói gì nữa, ngồi xuống với vẻ mặt buồn rầu: "Bây giờ cô ấy đã có thằng hai, nếu tôi nói cô ấy nửa câu thì cô ấy có thể mắng tôi cả ngày trời! Vốn tôi nghĩ cục tức này của cô ấy chỉ cần trút ra là xong, kết quả không ngờ…"

“Nói tôi thì không sao, nhưng mấy năm nay vợ tôi sống thế nào tôi đều thấy rất rõ, cô ấy học hành cực khổ, cơ hội tham gia kỳ thi lần này đều là do cô ấy phấn đấu nỗ lực học tập mới có được.”

Giọng điệu của Đường Minh Sơn không tốt lắm.

“Trước khi thi đại học, hai vợ chồng tôi đọc sách giải đề cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, có những lúc đã nửa đêm nhưng chúng tôi vẫn đang thảo luận một đề bài, những lúc này ai thấy? Chỉ thấy chúng tôi thi xong thì nhẹ nhàng thoải mái.”

Triệu Thiên vội vàng đứng lên: “Minh Sơn, chuyện này tôi thay chị dâu cậu xin lỗi hai người, tôi sẽ nói chuyện lại với cô ấy.”

“Sau này mẹ tôi cũng sẽ đến nhà ngang để tiếp tục chăm sóc cho Nguyên Khang, tôi hy vọng hai gia đình chúng ta vẫn là hàng xóm của nhau, đừng vì chút chuyện này mà ảnh hưởng tình cảm nhiều năm của hai nhà.”

Đường Minh Sơn hít sâu một hơi: "Chị dâu không cho Niếp Niếp chơi với Nguyên Khang nhà chúng tôi, như vậy có phải hơi quá đáng rồi không?”

Nghe xong câu này, sắc mặt Triệu Thiên đỏ ửng lên.

Vì hôm đó đúng thật anh ta có nghe thấy vợ mình nói trong bữa cơm, dặn dò Niếp Niếp bớt chơi với Nguyên Khang lại, nói gì mà sau này hai đứa sẽ có cách biệt rất lớn.

“Hơn nữa chúng tôi cũng không biết bản thân mình có thi đỗ hay không.” Đường Minh Sơn đau đầu đưa tay lên gõ vào trán: “Ngược lại, hai người lại lo lắng cho chúng tôi quá nhỉ.”

Triệu Thiên cười hì hì, bước lên trước vỗ vai anh: “Đương nhiên là đỗ rồi! Nếu như đến hai người còn không đỗ thì sợ là nhà ngang của

chúng ta không ai thi đỗ được cả!”

“Đi ra đi.” Đường Minh Sơn đẩy tay anh ta ra: “Tránh xa tôi ra một chút, tôi cũng phải nghe lời vợ sau này ít qua lại với cậu.”

Triệu Thiên nghe thấy thế thì dở khóc dở cười: “Sao cậu lại không nói lý lẽ y hệt vợ tôi vậy?”

Phong Ngọc Lan đang đứng trên lầu, thấy hai người họ như thế thì quay vào phòng, khép hờ cửa lại.

Nhìn cánh cửa đang khép hờ kia, Phong Ngọc Lan nhớ lại mình lúc mới đến nhà ngang, trừ Đương Minh Sơn ra thì không quen biết ai cả, lúc đó cô thích để cửa khép hờ thế này.

Không ngờ ở lâu như thế lại có ngày phải khép hờ cửa như vậy.

Đường Minh Sơn quay về thấy cảnh cửa đang để hé thì mỉm cười, đưa tay lên đẩy cửa vào, sau đó cài cửa lại.

“Nguyên Khang đâu?”

Anh hỏi.

Phong Ngọc Lan đang cầm quyển sách trên tay: “Đang chơi một mình trong phòng ấy.”

Đường Minh Sơn ngồi xuống cạnh cô, đưa tay ra ôm cô vào lòng: “Anh đã mắng anh ta một trận, sau này anh cũng không chơi với anh ta nữa.”

“Anh là con nít đấy à?”

Phong Ngọc Lan phì cười, đặt quyển sách xuống, ôm lấy eo anh: “Em không cách nào ngờ được chị dâu Triệu lại vì chuyện này mà trở nên xa cách với em.”

Đường Minh Sơn vuốt mái tóc dài của cô: "Không sao."

Bên này, Triệu Thiên về đến nhà không nói gì, hôm nay anh ta tăng ca nên về nhà muộn hơn bình thường.

Chị dâu Triệu đang bế thằng hai, cũng đang ngồi một góc thẫn thờ.

Triệu Thiên ăn cơm xong thì đi rửa chén trước, sau đó sang đón Niếp Niếp đang chơi với Yến Tử về.

Triệu Thiên đứng trước mặt chị dâu Triệu nói với Niếp Niếp: "Sau này con đừng chơi với bất kỳ bạn nhỏ nào ở nhà ngang này nữa, chúng ta không xứng, con của các gia đình ấy đều được ăn ngon mặc đẹp, còn cha con thì một tháng tiền lương chỉ hơn hai mươi đồng, còn phải nuôi con và em trai con nữa, sao con lại không biết xấu hổ mà chơi với người ta chứ."

Niếp Niếp là con nít, mấy hôm trước mẹ không cho con bé chơi với Nguyên Khang, bây giờ cha lại không cho chơi với bất kỳ đứa con nít nào trong nhà ngang, mắt con bé lập tức đỏ lên.

Chị dâu Triệu nghe thế chau mày: "Anh đang nói bậy gì thế?"

"Những lời anh nói không phải em cũng đã từng nói sao?"

Triệu Thiên bế Niếp Niếp lên để con bé dựa sát vào lòng mình: "Em giỏi thật đấy, bản thân mình nói chuyện đắc tội với người khác thì thôi đi, còn kéo theo Niếp Niếp không cho con bé chơi với Nguyên Khang, sao anh lại không biết em có bản lĩnh này thế?"

Chị dâu Triệu mím môi, cúi đầu nhìn con trai đang ngủ say không lên tiếng.

"Vốn tình cảm vẫn còn đó, nhưng em làm như vậy thì anh và Minh Sơn xem như…"

“Vốn dĩ anh cũng không trèo cao đến đó.” Chị dâu Triệu lẩm bẩm một câu.

“Cho dù họ có thi đỗ thì họ vẫn thuê nhà ở đây mà, sau này thím cũng sẽ đến đưa Nguyên Khang đi học, chắc chắn Minh Sơn họ sẽ về đây ở, em nói em…”

“Không nói nữa.” Chị dâu Triệu ngắt ngang lời anh ta, ôm lấy đứa nhỏ đi vào phòng, qua một lúc sau cũng gọi cả Niếp Niếp vào.

Triệu Thiên không vào phòng ngủ mà chỉ kê thêm một cái giường ngủ bên ngoài.

Mấy ngày sau, Triệu Thiên vẫn luôn ngủ bên ngoài.

Chị dâu Triệu cũng rất ít bước ra khỏi cửa, cho dù ra ngoài mua thức ăn thì cũng cố gắng tránh mặt Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn không đi làm, ở nhà đi chợ và đưa đón Nguyên Khang, mọi việc đều do anh làm tất.

Chỉ cần có thời gian, Tống Chi đều sẽ đến tìm Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan còn đan vài chiếc mũ và túi len cho đứa nhỏ trong bụng cô ấy nữa.

“Cô ấy chỉ khó chịu mà thôi, con người mà, không rõ ràng được đâu, nói thay đổi là thay đổi ngay.”

Lúc chị dâu Triệu về đến nhà thì nghe thấy giọng nói vọng lại từ nhà bên cạnh, cô ấy đứng yên không động đậy.

“Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng như vậy rất khó chịu, mấy năm nay chúng tôi qua lại với nhau rất tốt, không mong gây nên chuyện gì khiến mọi người không thoải mái.”

Giọng nói của Phong Ngọc Lan vang lên.

Chị dâu Triệu cắn chặt môi, lấy chìa khóa ra mở cửa vào nhà.

Lúc này, Tống Chi khẽ nghiêng đầu, Phong Ngọc Lan cười đánh cô ấy một cái: "Cô cố ý đúng không."

"Em muốn để cô ấy nghe thấy." Tống Chi hừ nhẹ một tiếng: "Chị đối xử với cô ấy không tốt sao? Lúc này làm như thế đã cho cô ấy mặt mũi rồi!"

Chạng vạng, Nguyên Khang từ bồn nước về, lúc đi ngang qua cửa nhà chị dâu Triệu thì Niếp Niếp gọi nó lại, bảo nó vào nhà.

Nguyên Khang không vào, chỉ đứng trước cửa nhà chị dâu Triệu, chị dâu Triệu đưa nó một quả trứng luộc, cười rồi bảo nó Niếp Niếp cùng ta ngoài chơi.

Nguyên Khang cầm lấy quả trứng về nhà, còn dắt theo Niếp Niếp.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn nhìn nhau, nhiệt tình gọi Niếp Niếp vào.

Chị dâu Triệu bên cạnh nghe tiếng họ nói chuyện, nghiêng đầu nhìn sang Triệu Thiên, anh ta đang chơi với đứa nhỏ không quan tâm cô ấy.

Ngày kết hôn của Đường Văn Cường đã được quyết định, Đường Minh Sơn xin nghỉ cho Nguyên Khang, gia đình ba người họ cùng nhau về quê.

Nhà của họ đã được sửa xong, sân trước và sân sau đều rất lớn, nhà cũng nhiều hơn hai phòng so với trước đây.

Tiệc tân gia còn chưa kịp ăn, chỉ nghĩ đơn giản tích góp tiền trước, đợi khi Xuân Phân vào nhà họ rồi thì làm bữa tiệc tốt hơn một thể.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn tặng Đường Văn Cường một bộ quần áo, anh ta vui mừng không ngớt, để dành cho hôm kết hôn mới mặc.

Nhà họ dùng chữ hỷ đỏ dán hết lên các vật dụng trong nhà, Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ cầm theo hồ đi khắp nơi xem thử chỗ nào dán rồi, chỗ nào dán chưa chắc thì thêm hồ vào.

Một ngày trước khi Xuân Phân được gả đi, Đường Văn Tuệ và Phong Ngọc Lan đến nhà cô ấy.

Sáng sớm hôm sau, Phong Ngọc Lan trang điểm cho Xuân Phân, cô ấy nhìn mình trong gương, không kìm lòng được thẹn thùng nói: "Chị dâu ba, chị giỏi thật đấy."

"Là do em đẹp sẵn rồi." Phong Ngọc Lan cười, cất đồ đạc vào trong hộp: "Nhanh chóng thay đồ đi."

Xuân Phân thay bộ quần áo mới của mình, đây là do cha mẹ làm riêng cho cô ấy, của hồi môn cũng không ít.

Bữa trưa thì ăn ở nhà mẹ đẻ, còn chiều thì Xuân Phân theo Đường Văn Cường về nhà, quy tắc bên này đều như thế.

Đường Văn Cường và Xuân Phân phải mời rượu người lớn, Phong Ngọc Lan lại phát hiện có một người đang đứng ngoài sân, là Trương Đại Lực.

Chồng chưa cưới trước đây của Xuân Phân.

Phong Ngọc Lan khẽ chau mày, lập tức nói ngay với chị dâu của Xuân Phân, chị dâu cô ấy lập tức cầm cuốc xông ngay ra ngoài, mắng đuổi cậu ta đi.

Đường Văn Cường đứng chắn trước Xuân Phân, người trong sân cũng bắt đầu bàn tán.

"Cậu ta đến làm gì vậy?"

"Không biết, hôm nay là ngày lành tháng tốt của Xuân Phân nhà chúng tôi, cậu ta đừng đến gây xui xẻo!"

“Xuân Phân, con cũng đừng ở đây thêm nữa, mời rượu xong thì đến nhà họ Đường đi.” Mẹ Xuân Phân không yên tâm, kéo cô ấy sang dặn dò.

Thì ra mấy ngày hôm nay, Trương Đại Lực thường xuyên đến tìm Xuân Phân nhưng cô ấy lại không thèm gặp mặt dù chỉ một lần.

“Nghe nói cậu ta đang đòi ly hôn.” Chị dâu Xuân Phân chẹp miệng: “Tự làm tự chịu, bây giờ thấy Xuân Phân nhà chúng ta sống tốt hơn thì tìm đến sao? Tôi khinh!”

Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ đều chau mày.

May là dọc đường không có gì nguy hiểm, đoàn người rước dâu cũng theo về nhà đến Đường Văn Cường.

Phía nhà họ Đường cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Chương 141: Chương 141

Bên này, Đường Minh Sơn đang giúp chú ba Đường tiếp đãi khách khứa, thấy đám nhóc A Tráng tay cầm kẹo cưới cười hi hi chạy đến là biết Phong Ngọc Lan họ về đến rồi.

"Nhanh lên! Chuẩn bị tiền mừng!"

Thím ba Đường sửa sang quần áo, gọi cháu trai con dâu ra ngoài đón dâu.

Trong và ngoài sân đều đứng chật người, trông vô cùng náo nhiệt, đoàn người Phong Ngọc Lan đi vào sân, bọn nhỏ vây quanh theo vào, Đường Minh Sơn cũng tiện thể bước đến cạnh Phong Ngọc Lan, thấp giọng hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

"Chị dâu Xuân Phân nói mấy hôm nay Trương Đại Lực kia ngày nào cũng đến tìm Xuân Phân."

Phong Ngọc Lan thấy Đường Văn Cường và Xuân Phân vào đến nhà chính thì không đi theo nữa mà đứng sang một bên với Đường Minh Sơn.

"Cha vợ của Trương Đại Lực không hài lòng về việc thu nhập của cậu ta, thêm vào đó hai vợ chồng cứ cãi nhau mãi, lật lại những món nợ cũ trước đây mà Trương Đại Lực giấu nên đang đòi ly hôn."

Đường Minh Sơn biết được đôi chút nhưng không ngờ da mặt Trương Đại Lực lại dày đến thế, vậy còn muốn đến tìm Xuân Phân.

“Không biết xấu hổ.” Phong Ngọc Lan mắng: “Xuân Phân cũng không thèm ngó ngàng đến cậu ta, loại người này tự làm tự chịu!”

Đường Minh Sơn gật đầu: “Đi thôi, đi phát kẹo cưới.”

Phong Ngọc Lan đi lấy chiếc giỏ chứa đầy kẹo cưới với anh, lần lượt phát kẹo cho khách.

Tối sau khi ăn cơm xong cũng vô cùng náo nhiệt, mãi cho đến hơn một giờ sáng, mọi người mới giúp một tay dọn dẹp sân, mang số bàn ghế đi mượn trả về hết.

Mười giờ tối qua, Phong Ngọc Lan đã đưa Nguyên Khang về nhà tắm rửa, lúc Đường Minh Sơn vào nhà thì Phong Ngọc Lan mơ màng quay đầu lại: “Minh Sơn à?”

“Ừm.” Đường Minh Sơn cởi áo khoác, chui vào trong chăn, ôm lấy cô vào lòng: “Ngủ đi.”

Phong Ngọc Lan cũng nhích vào lòng anh, không bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Hôm sau, Đường Văn Cường đưa Xuân Phân đến làm quen với mọi người, Đường Văn Tuệ kéo Xuân Phân ra một bên nói chuyện, trông sắc mặt Xuân Phân hồng hào, có vẻ không bị Trương Đại Lực ảnh hưởng.

Xuân Phân biết Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đều tham gia kỳ thi đại học, hơn nữa Đường Minh Sơn cũng đã bán công việc đi, sau khi bước ra khỏi sân, cô ấy mới nhẹ nhàng nói.

“Anh ba đã nghỉ việc rồi thì chắc chắn có thể thi đỗ.”

“Đúng vậy, anh ba sẽ không làm chuyện gì mà không chắc chắn đâu.” Đường Văn Cường gật đầu: “Vốn công việc sẽ đưa lại cho anh

hai, nhưng sau đó anh hai lại không muốn làm, thêm vào đó lại là công việc liên quan đến kỹ thuật nên đã nghỉ luôn."

Xuân Phân gật đầu: "Hai người họ giỏi thật đấy."

"Còn anh thì không tích sự gì." Đường Văn Cường gãi đầu: "Nhưng anh sẽ không để em phải vất vả đâu."

"Cái gì mà không tích sự." Xuân Phân đánh nhẹ anh ta một cái: "Tính cách mới là thứ quan trọng nhất, em cũng đâu quan tâm anh có gì."

Nói xong, mặt cô ấy lập tức đỏ bừng lên.

Đường Văn Cường cười hì hì, nắm lấy tay cô ấy, Xuân Phân bị dọa một phen muốn rút tay ra, nhưng kết quả Đường Văn Cường lại nói: "Sợ gì chứ, con dốc này chỉ có vài gia đình nhà chúng ta, họ thấy thì cũng không nói được gì, thêm nữa chúng ta là vợ chồng."

Anh ta nói như vậy Xuân Phân cũng không ngại ngùng nữa, cô ấy cúi đầu, mặt đỏ ửng lên, đi vào nhà với anh ta.

Trước đây hai người họ đã từng ghé qua nhà bác cả Đường, nên giờ đã đi thẳng về nhà.

"Đây, nghiền nát khoai lang, sau đó bỏ thêm chút đường vào rồi hấp thêm lần nữa."

Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang lột vỏ số khoai lang vừa nướng xong, sau đó nghiền nát ra, thêm đường vào trộn lên, rồi đổ vào chén bỏ vào nồi hấp.

Chị dâu hai Đường giúp nhóm lửa, để hơi nóng bốc lên được vài phút thì Phong Ngọc Lan mở nắp nồi lấy khoai lang ra, lấy một chiếc

muỗng gỗ múc cho cha Đường họ một chén, sau đó cho Nguyên Khang một chén, sau cùng múc cho mấy người họ.

"Ngon."

Chị dâu hai Đường ăn được một muỗng thì mắt sáng rực lên.

Đường Văn Tuệ gật đầu liên tục.

"Anh đi làm thêm ít nữa." Anh hai Đường đi lấy vài củ khoai lang to vùi trong đống lửa.

Bây giờ trời đang lạnh, cũng không có việc gì làm nên mọi người đều thích trốn trong nhà, vây quanh đống lửa để sưởi ấm.

Họ ngồi ăn với nhau, nhắc đến những người hôm qua đến, nói mãi nói mãi thì nhắc đến chị dâu họ.

"Ăn xong thì thôi đi, còn lấy nhiều như vậy." Đường Văn Tuệ chẹp miệng: "Em nhìn thôi cũng thấy ngại giùm."

Vốn gia đình chị dâu họ là họ hàng bên nhà mẹ đẻ của mẹ Đường, nên thật ra thím ba Đường tổ chức chuyện mừng thì có thể không đến cũng được, nhưng năm nay chị dâu họ cũng đến.

Quà cáp mang đến cũng phải phép, có lẽ là do cậu mợ chuẩn bị cho rồi nhờ cô ta mang đến.

"Đừng nói là con, mẹ cũng cảm thấy mất mặt." Mẹ Đường nhẹ nhàng vỗ lên mặt mình: "May là chú ba thím ba các con không phải là người hay so đo, nếu không thì chúng ta đều phải tìm cái lỗ chui xuống!"

Cha Đường nhịn cười: "Cha cũng biết là cô ta sẽ lấy thứ gì đó, nhưng không ngờ lại lấy nhiều như thế."

"Con thấy cô ta cũng không dám mang hết tất cả về nhà đâu, cô ta sẽ mang một số đến nhà mẹ đẻ mình." Chị dâu hai Đường nhún vai.

Hơn nữa, chị cả Đường đưa cả ba đứa con đến, vốn muốn giữ gia đình chị cả Đường ở lại thêm vài ngày, nhưng Vương Kiến Quốc lại không bỏ được quán cơm của mình cho nên ăn trưa xong thì rời đi ngay.

Trong lúc họ đang nói chuyện, bác gái cả ôm đứa bé ghé chơi, nhà bếp lập tức náo nhiệt hơn hẳn.

Sau khi ở nhà thêm hai ngày thì gia đình ba người Phong Ngọc Lan quay về nhà ngang.

Tống Chi đang ở nhà làm giày, thấy họ về thì lập tức chào hỏi, Phong Ngọc Lan để Đường Minh Sơn mang đồ về nhà trước, còn cô thì vào nhà Tống Chi chơi một lát.

Nguyên Khang cũng theo cô vào.

Tống Chi sờ lên đôi bàn tay nhỏ nhắn của Nguyên Khang: "Hơi lạnh này, mau đi sưởi ấm đi."

Trong nhà đang đốt lò sưởi.

Nguyên Khang cũng nghe lời, đặt tay lên trên lò sưởi, ngồi trên chiếc ghế nhỏ nghe hai người họ nói chuyện.

Chiếc ghế này là do Tống Chi và Hồng Kiến Quân cố tình làm để lúc Nguyên Khang sang chơi ngồi sẽ dễ dàng hơn.

Chị dâu Triệu nghe bên cạnh có tiếng nói, lúc mở cửa ra thì Đường Minh Sơn đang xếp củi, cô ấy không thấy Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang thì lên tiếng hỏi.

"Hai mẹ con Nguyên Khang không về sao?"

"Về rồi, đang ở bên kia kìa." Đường Minh Sơn chỉ sang nhà Tống Chi, xong thì tiếp tục lấy từng món đồ trong giỏ ra cất gọn vào.

Chị dâu Triệu nghe vậy thì nhìn sang, đúng lúc chị dâu hai Ngô đang bưng thau ra ngoài, thấy cô ấy ngóng về phía đó thì không kìm lòng được liếc một cái.

Sau đó đi về phía bồn nước.

Thím Điền đang làm cá ở đó, chị dâu hai Ngô thấp giọng nói: "Thím nói thử xem, trước đây cháu thấy quan hệ của họ cũng không tệ, nhưng kết quả vừa thấy người ta sắp rời khỏi đây thì nói những lời chua cay, loại người không thể chịu được cuộc sống người ta tốt hơn này sau này cháu phải tránh xa một chút."

"Cháu đó, gì cháu cũng nói được, Ngọc Lan người ta còn không nói gì kìa, trong lòng hiểu là được." Thím Điền trừng mắt với cô ấy: "Chú ý chút đi."

Chị dâu hai Ngô cười hi hi: "Vâng vâng vâng, thím lại ăn cá à?"

Thím Điền cũng cười theo: "Ông nhà thím chỉ thích ăn cá thôi."

Ra khỏi nhà Tống Chi, Phong Ngọc Lan đưa Nguyên Khang về nhà, lúc đi ngang qua nhà chị dâu Triệu, cô ấy gọi Phong Ngọc Lan lại: "Vào nhà ngồi chơi chút không?"

"Em còn phải dọn dẹp đồ đạc, hôm nay không vào chơi được rồi." Phong Ngọc Lan cười đáp lại.

Nói xong thì dắt tay Nguyên Khang vào nhà mình.

Nụ cười trên mặt chị dâu Triệu dần dần biến mất, cô ấy thở dài một hơi, bỗng nhiên đưa tay lên vả vài cái vào miệng mình: "Cái miệng này của mình!"

Đứa nhỏ bị hành động của cô ấy làm cho giật mình, lập tức oa lên khóc, chị dâu Triệu vội vàng đi dỗ đứa nhỏ.

Nghe tiếng dỗ con nít từ nhà bên cạnh, Phong Ngọc Lan ngồi xuống trước chiếc lò sưởi mà Đường Minh Sơn đã đốt từ trước, sau đó tay cô lại có thêm một chén nước có thể uống ngay.

"Uống nước đi."

Đường Minh Sơn cười nói.

Phong Ngọc Lan đưa chén lên uống vài ngụm, nghiêng đầu nhìn Nguyên Khang, trên tay nó cũng đang cầm một chén nhỏ.

"Đừng suy nghĩ nhiều quá, không hợp thì bỏ đi, năm đó lần đầu gặp mặt, cô ấy cũng không nể mặt em." Đường Minh Sơn ngồi xuống nói.

Phong Ngọc Lan kinh ngạc nhìn anh một lúc: "Anh vẫn còn nhớ à?'

"Đương nhiên."

Đường Minh Sơn dùng gậy sắt chọc vào thứ gì đó trong lò sưởi: "Cứ làm chuyện mình thấy thoải mái là được, không cần kiêng dè quan hệ giữa anh và Triệu Thiên đâu."

Phong Ngọc Lan uống hết số nước còn lại: "Vâng."

Triệu Thiên thấy Phong Ngọc Lan và vợ mình không qua lại gì với nhau, tối lúc ngủ anh ta nói với chị dâu Triệu: "Bây giờ thoải mái rồi đúng không? Vốn quan hệ đang tốt lành lại khiến nó thành ra thế này."

"Em cũng không ngờ cô ấy lại thù dai đến thế." Chị dâu Triệu cũng hối hận.

"Em đang nói gì thế?"

Triệu Thiên tức đến bật cười: "Tự mình chọc giận người ta, bây giờ lại nói người ta thù dai?"

Chị dâu Triệu đá anh ta một cái: "Không ngủ thì đi ra ngoài, đừng làm ồn đến bọn nhỏ."

Vừa nghĩ đến với tính của thằng hai thì chỉ cần tỉnh giấc là sẽ làm khóc om sòm nên Triệu Thiên cũng không nói gì, chỉ là không nhịn được cảm khái câu cuối cùng.

"Quan hệ trước giờ của anh và Minh Sơn vốn đang rất tốt, nhưng bây giờ em lại làm ra chuyện như thế, Minh Sơn lại là người thương vợ, anh thấy quan hệ của bọn anh sau này… cũng đến đó thôi."

Chị dâu Triệu nghe xong thì thấy lòng rất khó chịu nhưng lại không tìm được lý do gì để phản bác lại, chỉ có thể vùi đầu không nói gì.

Chương 142: Chương 142

Lúc tờ giấy thông báo đầu tiên được gửi đến là buổi trưa ba ngày sau.

Bác Ngô cố ý lớn tiếng gọi tên của một thanh niên ở lầu hai: "Cháu thi đỗ rồi!"

Thanh niên ấy cũng vui mừng đến đỏ cả mắt, nhanh chóng xuống lầu lấy giấy thông báo.

Tăng Bộ Thắng đứng trên lầu thấy cảnh tượng này thì cảm thấy lo lắng: "Không có của anh rồi."

Liêu Quế Phương nghe vậy thì lên tiếng an ủi: "Không phải đã nghe ngóng rõ rồi sao? Giấy thông báo được gửi đến trước đều là của các trường đại học có điểm thấp, chúng ta đừng vội, đợi thêm đi."

"Anh chỉ sợ phụ kỳ vọng của em mà thôi." Tăng Bộ Thắng mím môi: "Đã đợi nhiều ngày như thế, càng đợi càng thấy phiền."

"Em hiểu mà, đừng vội." Liêu Quế Phương cười chỉ lên lầu: "Đồng chí Tiểu Đường họ còn không thèm sốt ruột nữa kìa."

Tăng Bộ Thắng phụt cười: "Thường ngày hai người họ đều thích đọc sách, rất nỗ lực đấy, anh không so được với người ta đâu."

Nguyên Khang đã xuống lầu xem náo nhiệt, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đứng trước cửa nhà, nhìn ra đám đông náo nhiệt ngoài bờ đê.

“Em thấy sốt ruột rồi đấy.”

Phong Ngọc Lan nói.

“Anh xoa bóp cho em nhé?”

Đường Minh Sơn bước đến.

“Cút đi!”

Mặt Phong Ngọc Lan lập tức đỏ lên.

Lúc này còn có gì phải sốt ruột chứ, tất cả chỉ còn buồn phiền thôi.

Lại hai ngày trôi qua, giấy thông báo của Phong Ngọc Lan họ được gửi đến cùng lúc.

Lúc bưu tá đưa hai tờ giấy thông báo cho họ thì đám người chị dâu Vương đều vây lấy xem.

“Là trường đại học nào thế?”

“Tôi nghe Nguyên Khang nói Ngọc Lan muốn làm giáo viên, có lẽ là Đại học Sư phạm đúng không?”

Đúng thật Phong Ngọc Lan đã báo danh vào trường Đại học Sư phạm tốt nhất của tỉnh, còn Đường Minh Sơn lại đăng ký vào trường Đại học Y tốt nhất của tỉnh.

Hai trường đại học đối diện nhau, cũng chỉ cách nhau một con đường.

Lý do chọn trường trong tỉnh cũng là nghĩ nếu trong nhà có chuyện gì thì họ cũng có thể tranh thủ về trong ngày được.

Cho dù là vậy, trường đại học họ chọn cũng chỉ gửi vài phần giấy thông báo đến huyện này mà thôi.

"Nghe nói lấy điểm rất cao, là trường đại học lớn đấy!"

"Đó là chuyện đương nhiên, đặc biệt là trường đại học mà đồng chí Tiểu Đường chọn, nghe ông nhà tôi nói trường này nằm trong những trường đứng đầu cả nước chúng ta đấy!"

"Không ngờ đồng chí Tiểu Đường có thể từ một kỹ thuật viên trở thành bác sĩ tương lai rồi."

"Đúng vậy đúng vậy."

Tống Chi và Hồng Kiến Quân đã làm một bữa cơm mời gia đình ba người họ qua ăn, Phong Ngọc Lan mang một ít điểm tâm sang, còn Đường Minh Sơn thì mua vài bình rượu tinh chế.

Bên dưới bàn ăn là lò sưởi, mọi người ăn cơm cũng không cảm thấy bị lạnh chân, bữa ăn này tốn mất một tiếng hơn, bàn ăn được ăn sạch sẽ, rượu cũng uống cạn.

Sau khi giúp đỡ dọn dẹp xong, ai nấy tự đi tắm rửa, Phong Ngọc Lan đắp mền cho Nguyên Khang, sau đó lại được Đường Minh Sơn ôm lấy.

"Em còn nhớ những gì năm ngoái em nói không?"

Đường Minh Sơn hỏi.

"Nhớ chứ." Phong Ngọc Lan hôn lên cằm anh: "Đã nói là sẽ cùng nhau đỗ đại học, chúng ta làm được rồi."

Đường Minh Sơn ôm cô chặt hơn: "Tốt thật."

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan ghé sát vào lòng anh: "Tốt thật, ngày mai về nhà báo tin nhé?"

“Ừm.”

Đường Minh Sơn dùng cằm cọ lên đầu cô: “Chắc chắn họ sẽ rất vui mừng.”

Không chỉ vui vẻ, gia đình bác cả Đường và chú ba Đường đều đến nhà cha Đường, tờ giấy thông kia bị hết người này lật đến người kia lật ra xem.

“Giỏi, giỏi lắm! Minh Sơn, Ngọc Lan à, hai đứa đúng là khiến nhà họ Đường chúng ta nở mày nở mặt!”

Bác cả Đường nước mắt lưng tròng.

“Nghe nói bên viện giáo dục thanh niên chỉ có một người thi đỗ, còn nhà chúng ta một kỳ thi lại có đến tận hai người! Hơn nữa còn là trường đại học tốt như thế!”

Giọng nói thím ba Đường trở nên phấn khởi: “Anh hai, chị dâu, chúng ta phải đãi tiệc mới được!”

“Đãi chứ! Bắt buộc phải đãi!”

Lúc này mặt cha Đường và mẹ Đường đều đỏ ửng cả lên, vô cùng kích động.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cười, nhìn người lớn trong nhà bàn bạc chuyện bày tiệc mà không hề ngăn cản.

Đám người chị dâu hai Đường đều vây lấy hỏi không ngừng, càng nghe càng thấy vui, anh họ cả chạy đến chỗ đội trưởng báo chuyện mừng này, đội trưởng cũng hớn hở đến chung vui.

“Tôi cũng định qua đó thì cậu đã đến rồi.” Thì ta trên trấn đã phát thưởng cho Đường Minh Sơn họ, nhờ đội trưởng mang tiền đến đó.

Mỗi người năm mươi đồng, lúc này trong tay hai người họ đã có một trăm đồng.

Bác cả Đường và chú ba Đường cũng đưa lì xì, mỗi người hai mươi đồng, đây là món quà vô cùng lớn.

Còn không cho họ trả lại nữa, nếu không sẽ bị mắng.

Anh hai Đường đạp chiếc xe đạp của Đường Minh Sơn đến nhà chị cả Đường và bác, còn có cậu nữa để báo tin, lúc trở về thì trời đã tối.

Mặc dù cả người anh ấy đầy mồ hôi nhưng lại trông rất vui mừng.

"Cậu và mợ nghe hai vợ chồng thằng ba đều thi đỗ đại học thì lập tức hỏi đến chuyện đãi tiệc, còn nói nhất định sẽ đến nữa."

"Bên chị cả cũng vô cùng vui mừng, bác thì không có ở nhà, ra ngoài uống rượu mừng rồi, nhưng em họ tư ở nhà, cậu ta sẽ nói lại với bác."

Đường Minh Sơn rót một chén nước ấm cho anh ấy: "Uống nước đi, sau đó hãy đi tắm, nước tắm em đã mang đến nhà kề* cho anh rồi."

(*) Nhà kề: nhà trong khu tứ hợp viện.

"Được." Anh hai Đường hài lòng uống ngụm nước: "Thằng ba này, em và em dâu thật sự khiến chúng ta nở mày nở mặt đấy!"

Trên đường đi, anh ấy được mọi người nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tỵ.

Anh hai Đường kiêu ngạo ưỡn ngực, tỏ vẻ ta đây rất giỏi.

Không nói anh ấy, ngay cả đám người chị dâu hai Đường cũng thế.

Ngay cả nhà họ Chương và nhà của Xuân Phân cũng thấy tự hào lây.

Còn lúc nhà họ Phong nhận được tin tức thì nhà họ Đường đã bắt đầu bày tiệc rồi.

Mẹ Phong đang làm việc trên mảnh đất nhà mình, một chị dâu họ hàng xa ở chỗ đội sản xuất gần nhà họ Đường quay về, đương nhiên biết chuyện bên đấy đang đãi tiệc rồi, lúc đi ngang qua thấy mẹ Phong đang làm việc thì khó tránh lấy làm lạ.

"Thím Phong, chị không đến nhà họ Đường ăn mừng sao?"

"Nhà họ Đường sao?"

Mẹ Phong nghi ngờ ngẩng đầu lên: "Bây giờ không phải là tết cũng không phải ngày lễ gì, nhà họ Đường ăn mừng gì thế? Chúng tôi không phải là loại họ hàng thích vòi tiền, không có chuyện gì thì thường sẽ không qua đó đâu."

Khóe miệng người kia giật giật, họ biết sau khi Phong Ngọc Lan được gả đi thì không còn qua lại gì với nhà mẹ đẻ bữa, cũng biết sức khỏe Đường Minh Sơn không được tốt lắm, nhà họ Phong nhận một số tiền sính lễ lớn, đương nhiên cũng không dám lui tới nhiều.

Nhưng trước mắt cũng không tiện vạch trần, chị dâu kia nhìn gương mặt đứng đắn của mẹ Phong, lớn giọng kể lại chuyện Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan thi đỗ đại học một cách tường tận.

"Bữa tiệc này vô cùng phong phú! Tôi còn theo qua đó ăn được một bữa nữa, không lẽ các người không biết chuyện này sao?'

Sắc mặt mẹ Phong khó coi hơn, họ không nghe được chút tin tức nào cả!

Chị dâu Phong đứng trong sân, cũng nghe được hết những lời chị dâu này mới nói, đợi sau khi người đó rời đi cô ấy mới vội vàng đi tìm mẹ Phong.

"Mẹ, Ngọc Lan thi đỗ đại học rồi, đây là chuyện làm rạng danh tổ tiên đấy! Bây giờ lại để nhà họ Đường chiếm hết danh tiếng, còn nhà chúng ta lại không có gì cả!"

Mẹ Phong cũng rất tức giận nhưng bà ta không dám đi tìm Phong Ngọc Lan: "Con gái đã gả đi thì như bát nước hắt ra ngoài, thêm nữa là hai người cùng học đại học đấy! Tiền học, phiếu thực phẩm ở đâu ra?"

Nghe vậy, sự khẩn thiết trong ánh mắt chị dâu Phong lập tức nguôi bớt đi: "Đúng vậy, đừng đến tìm chúng ta mượn tiền đấy, cuộc sống của nhà chúng ta cũng rất khó khăn."

Mẹ Phong gật đầu: "Bây giờ nó đủ lông đủ cánh rồi, cũng hận chúng ta gả nó cho một người đàn ông không được, tìm nó không được lợi gì đâu."

"Con nghe nói Đường Minh Sơn cũng không phải không được."

"Nếu như được, nó gả qua đó hơn hai năm mà bụng vẫn chưa có tin tức gì sao?"

Mẹ Phong hỏi ngược lại.

Câu này khiến chị dâu Phong không còn tự tin nữa: "Như vậy cũng có lý, vậy, vậy không chiếm được của hời nào như vậy sao?"

"Tên cũng dính dáng đến nhau, cho dù nó không nhận chúng ta thì nó cũng là con gái của mẹ, nó thi đỗ cũng xem như nhà chúng ta được nở mặt, nhưng sao nó lại thi đỗ đại học được chứ?"

Mẹ Phong nghĩ không ra: "Mới học tiểu học được vài năm, sao gả qua đó hai năm lại đỗ đại học vậy?"

"Đúng vậy, theo con thấy là do đề thi quá dễ, sớm biết như vậy thi con cũng bảo cha đứa nhỏ đi thi thử."

Chị dâu Phong phiền muộn nói.

Chuyện hai người nghĩ không ra thì những thanh niên quen biết Phong Ngọc Lan cũng cảm thấy không tin được.

Vì thế đã có người lén tố cáo Phong Ngọc Lan nói cô làm giả kết quả.

Hiệu trưởng cố ý dán bài thi của Phong Ngọc Lan lên bảng thông báo trước cửa trường, còn một mực đứng ở đó trông chừng, chỉ được xem, không ai được đụng tay đụng chân vào.

Thầy Vương cũng dán tất cả các bài thi chuyển cấp hai, ba và bài thi cuối kỳ lớp mười hai của Phong Ngọc Lan lên bên còn lại.

Bác Ngô bên nhà ngang cũng viết một tờ thông báo dán trước cửa.

Lúc này mọi người mới biết Phong Ngọc Lan vẫn luôn cố gắng học tập, Đường Minh Sơn là thầy của cô, còn cô lại là cô giáo của bọn nhỏ ở nhà ngang.

Phong Ngọc Lan bị người ta tố cáo cũng không cảm thấy ngạc nhiên, dù gì thành tích của mình trước đây đúng thật là không thể thi được như vậy.

Chương 143: Chương 143

Sau bữa tiệc, Phong Ngọc Lan phát hiện thái độ của chị dâu họ đối với mình thay đổi rất nhiều, cô ta vô cùng kính trọng Phong Ngọc Lan, còn nói những lời như đã khiến cho phụ nữ chúng ta nở mặt.

Mẹ Đường phát hiện ra thì nói với Phong Ngọc Lan: "Cô ta thấy con có bản lĩnh, không còn là em dâu họ mà trước đây cô ta muốn ức h.i.ế.p là có thể ức h.i.ế.p được nữa."

Phong Ngọc Lan cười: "Trước đây con cũng đâu dễ bị ức hiếp."

Mẹ Đường gật đầu liên tục, rồi lại định đưa tiền cho họ nhưng bị hai người Phong Ngọc Lan từ chối.

"Bọn con có tiền trong tay, sau khi bán công việc đi, còn có thêm một khoản nữa, dùng nó để trang trải cho hai đứa hết đại học cũng không vấn đề gì."

Trong nhà có tổng cộng ba ngàn đồng, còn có rất nhiều phiếu lương thực, phiếu vải và phiếu dầu, đúng thật là không cần người nhà lo lắng.

Lúc thuê căn nhà ở nhà ngang, trên giấy đã nói rõ, tiền nhà một năm đóng một lần, tiền này do Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cùng trả, hơn nữa mỗi tháng sẽ đưa tiền sinh hoạt cho mẹ Đường, bà chăm sóc Nguyên Khang ở bên đó cũng rất vất vả.

Cô đã bàn bạc hết với Đường Minh Sơn, mỗi tháng đưa mẹ Đường mười lăm đồng, thêm bốn phiếu thịt, bốn phiếu dầu.

Kết quả mẹ Đường lại không vui: "Sau này cứ cách vài hôm thằng hai sẽ mang rau cải đến nhà ngang cho mẹ, mẹ chỉ cần mua ít thịt, tiêu chút tiền, sao lại phải đưa tận mười lăm đồng vậy, không được!"

"Dầu củi không cần tiền sao? Tiền nước không phải tiền sao? Mùa đông không cần mua than đá à?" Đường Minh Sơn tính hết ra cho bà.

Cuối cùng, mẹ Đường chỉ lấy mười đồng một tháng, hai phiếu thịt một phiếu dầu.

Nếu không thì để hai người tự chăm Nguyên Khang.

Vì thế họ tranh luận mất hai ngày, cuối cùng Phong Ngọc Lan họ đồng ý với yêu cầu của mẹ Đường.

Vì để chăm Nguyên Khang tốt hơn nên mẹ Đường đã đưa Nguyên Khang về nhà ngang, bắt đầu công việc đưa đón Nguyên Khang.

Tống Chi và thím Điền còn cố ý đến nhà nói chuyện với mẹ Đường, dần dần cũng quen biết nhau.

Còn chị dâu Triệu ở bên cạnh, mẹ Đường có nghe Đường Minh Sơn nhắc đến chuyện xảy ra vào thời gian trước, cho nên không hề nhiệt tình với cô ấy, chỉ cần ngoài mặt không đụng chạm gì là được.

Cuộc sống của Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn dưới quê có thể nói là tự do tự tại, ở với anh hai Đường và chị dâu hai Đường không phải lên núi thì là ở nhà làm đồ ăn.

Còn Nguyên Khang họ thì cuối tuần sẽ được anh hai Đường đón về nhà.

Thấy chiếc xe đạp để không, Phong Ngọc Lan thấy hai người Nguyên Khang được đón về, rồi lại nhìn sang anh hai Đường đang

trả chiếc xe bò, sau đó quay đầu nhìn Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn lập tức hiểu ra.

Buổi tối đợi sau khi Nguyên Khang ngủ say thì Đường Minh Sơn cười hỏi: "Muốn bán xe đạp của mình đi mua lại chiếc xe bò sao?"

"Anh nghĩ đi, chúng ta thì đi học, thời gian đạp xe cũng ít đi, để không đó cũng sẽ bị gỉ sét, chi bằng nhân lúc nó còn có giá bán đi, mua xe bò về, anh thấy thế nào?"

Sau này đất đai sẽ được thầu, bò cũng được dùng nhiều hơn.

"Xe đạp là quà anh tặng cho em." Đường Minh Sơn ôm lấy cô: "Em muốn làm thế nào cũng được, nghe theo em cả."

"Vậy thì giao cho anh, anh bán xong thì mua con bò về nhé."

Phong Ngọc Lan ngáp một cái rồi nói.

Đường Minh Sơn hôn lên trán cô: "Được."

Ngày hôm sau, sau khi biết hai người họ quyết định như thế thì cha Đường và những người khác đều rất ngạc nhiên, nhưng cũng cảm thấy hai người quá thiệt thòi.

"Nếu như vậy thì một năm này hai đứa không cần đưa tiền cho mẹ nữa." Mẹ Đường vỗ lên đùi quyết định: "Nếu không thì đừng bán chiếc xe đạp này, để đó cho dù bị gỉ thì cũng tốt."

"Nửa năm."

Đường Minh Sơn nhượng bộ.

Một năm quá dài, một tháng mười đồng, một năm sẽ là một trăm hai mươi đồng.

“Được.” Cha Đường gật đầu.

Vì thế, Đường Minh Sơn nhờ Dương Bảo Quốc thu mua lại chiếc xe, đổi lại được một trăm năm mươi đồng tiền mặt về, vì xe đạp được họ bảo quản rất tốt, trừ một số chỗ bị trầy xước thì trông cũng còn mới đến tám mươi phần trăm.

Cho dù là bán chợ đen, một chiếc có giá hai trăm bảy mươi đồng, mới tám mươi phần trăm trả họ một trăm năm mươi đồng cũng không tệ.

Một trăm năm mươi đồng này được Đường Minh Sơn mang về nhà, cha Đường cũng lấy năm mươi đồng bỏ vào, đem hết đi tìm đội trưởng, nhờ ông ấy mua giúp một con bò.

Đội trưởng không nói gì thêm, cưỡi xe bò đưa cha Đường họ đến bên công xã xin mua bò.

Khi Phong Ngọc Lan họ làm xong bữa tối, không lâu sau, Đường Minh Sơn và cha Đường đã dắt một con bò lớn về nhà.

"Cũng may đấy. Con trâu này vốn đã bị người của đội sáu ngắm trúng rồi." Cha Đường mặt mũi hồng hào nói: "Kết quả là không hiểu sao bọn họ lại đổi ý không cần nữa. Người bên công xã đang nổi nóng thì bọn cha tới, thành ra con trâu này được bọn cha mang về nhà nuôi."

Nguyên Khang và A Tráng dừng việc đi loanh quanh trong sân, đổi thành đi loanh quanh con trâu. Phong Ngọc Lan cũng bước lên phía trên nhìn một chút.

Con trâu lớn này trông cực kỳ có tinh thần, rất cường tráng, sừng trâu cũng rất dài. Phong Ngọc Lan giơ tay ra sờ thử lên cổ nó một cái, thấy nó vô cùng ngoan ngoãn cúi đầu xuống cho cô sờ.

"Là trâu đực, mới hơn một tuổi." Đường Minh Sơn nói.

"Mới hơn một tuổi mà đã lớn thế này rồi sao?"

Trong mắt mẹ Đường tràn ngập yêu thích.

"Ài tốt quá." Cha Đường cười híp mắt nói.

"Sau này con sẽ cắt cỏ cho trâu ăn! Để nó ăn no uống kỹ!"

Anh hai Đường vỗ n.g.ự.c nói.

Cả nhà bác cả Đường và chú ba Đường cũng tới.

Đám người cùng vòng tới vòng lui xung quanh con trâu lớn, đứng nhìn chằm chằm.

Xuân Phân còn cúi xuống nhìn kỹ bốn móng trâu rồi lên tiếng: "Trông rất khoẻ mạnh."

"Đúng thế. Đội trưởng cũng đã nhìn giúp cho rồi bọn bác mới lấy đấy." Cha Đường gật đầu.

"Thấy người nhà kia tự nhiên không lấy nữa nên bọn bác cũng tưởng là con trâu này có bệnh gì đó."

"Đúng là phải cẩn thận một chút. Tổng cộng hết bao nhiêu tiền?"

Bác cả Đường hỏi.

"Cộng thêm mấy khoản phụ phí nữa là tầm khoảng hai trăm. Trong đó hơn một nửa là vợ chồng thằng ba cho."

Cha Đường đáp lại.

Người lớn đứng ở bên kia nói chuyện tiền nong, còn bên phía mấy người Phong Ngọc Lan thì đang nghĩ xem chỗ nào cỏ mọc nhiều để cho trâu ăn.

"Trong đội chúng ta thì đội sản xuất có một con, nhà đội trưởng có một con, bây giờ nhà chúng ta có một con nữa là tổng cộng được ba con. Không cần phải băn khoăn về vấn đề cỏ cho trâu ăn đâu."

Trâu không nhiều nên tất nhiên cũng không có quá nhiều cạnh tranh trong mảng thức ăn của chúng. Cỏ cho trâu và cỏ cho heo là hai việc khác nhau. Hơn nữa cỏ cho heo thì có thể cắt trong đồng ruộng được nên cũng chẳng có gì mâu thuẫn.

Nhà có trâu mới thì cần phải làm hai việc. Việc đầu tiên là xây chuồng cho trâu, việc thứ hai là làm xe trâu.

Cả hai chuyện này, người trong nhà bọn họ đều có thể làm được. Anh hai Đường thích mày mò làm đồ gỗ, mấy cái ghế cái bàn trong nhà phần lớn đều là do anh ấy làm ra cả.

Buổi sáng hôm sau, Phong Ngọc Lan vừa mới thức dậy đã thấy anh hai Đường đang chùi sân. Hoá ra tối hôm qua nhà họ buộc trâu ở trong sân nên sáng nay nó bậy ra không ít chất thải.

Cứt trâu cũng là đồ tốt, có thể dùng làm phân bón cho đất màu mỡ. Chỉ là bây giờ đã bị anh hai Đường xúc hết đi ra bón cho vườn rau rồi.

Sau khi xúc hết cứt, thấy trong sân hơi mùi nên anh ấy mới dội nước cọ rửa.

Nguyên Khang và A Tráng đã dậy từ sáng sớm, đang không ngừng xoay quanh con trâu. Đám Xuyên Tử nghe nói nhà Nguyên Khang mới mua trâu thì ăn vội bữa sáng rồi chùi miệng chạy qua đây.

Trong sân lúc này không chỉ nhiều con nít mà người lớn cũng nhiều. Tất cả mọi người đều tới để xem trâu.

Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường bê hết tất cả ghế ngồi trong nhà ra ngoài sân rồi mà vẫn không đủ chỗ ngồi.

"Không cần phiền phức vậy đâu. Chúng tôi chỉ tới xem trâu một chút thôi."

Người trẻ tuổi khoát tay tỏ ý không cần ngồi.

Đoàn người cứ tới xem trâu như vậy đến tận trưa, mãi đến khi tới giờ nấu cơm trưa mới lục tục quay về nhà mình.

Cơm trưa vừa lúc chín tới, mùi vị hơi mặn nên mẹ Đường bỏ thêm vào đó chút đường, ăn rất thơm ngon. Phong Ngọc Lan húp liền hai tô.

Buổi chiều Nguyên Khang làm bài tập toán mà Đường Minh Sơn giao cho mình rồi lại học thuộc lòng hai bài thơ, xong xuôi mới chạy theo đám Xuyên Tử ra ngoài chơi.

"Không được đi nghịch nước, nhớ chưa?"

Phong Ngọc Lan nhắc nhở.

"Vâng nhớ rồi ạ!"

Nguyên Khang gật đầu liên tục, vung bàn tay nhỏ bé lên, chạy theo đám bạn nhỏ của mình.

Một lúc sau, Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường cùng đeo gùi cầm lưỡi liềm đi ra cắt cỏ cho trâu. Đường Văn Tuệ ở nhà giúp mấy người Đường Minh Sơn xây chuồng trâu.

Đường Văn Cường và anh họ cả cũng qua giúp đỡ.

Chuồng trâu được xây lên bên cạnh sân sau. Nơi đó trước kia vốn dùng để đặt củi đốt. Bây giờ mấy người đàn ông chuyển đống củi qua chỗ khác rồi bắt đầu lôi dụng cụ làm mộc ra xây móng.

Tình hình như này thì chắc phải bận rộn mấy ngày mới xong.

Bọn họ phải làm chuồng vững chắc một chút, nếu không lỡ may ngày sau tuyết rơi nhiều quá sẽ bị sập, trâu cũng chịu tội.

Chương 144: Chương 144

Xế chiều ngày hôm sau, anh hai Đường lại mượn xe trâu nhà đội trưởng để đưa mẹ Đường và Nguyên Khang về nhà ngang.

Chờ đến chạng vạng tối ngày thứ sáu mới đi đón hai người về. Nguyên Khang vừa về đã chạy ngay tới chuồng nhìn trâu. Trâu lớn đang thoải mái nằm trên đống rơm khô. Bên cạnh cửa chuồng có một cái máng đá lớn chứa đầy nước.

Ngẩng đầu nhìn lên nóc chuồng trâu một cái. Chỗ đó cũng được lợp chắc chắn bằng gỗ nhỏ, phủ thêm một lớp cỏ tranh rồi dùng sợi trúc để trói cố định lại. Dù gió thổi mưa rơi cũng không sợ bị tốc mái.

Nguyên Khang cười híp mắt, vịn vào thành chuồng, nhìn trâu lớn bên trong đang ngẩng đầu lên: "Trâu lớn ơi trâu lớn, tao quay lại thăm mày nè."

"Quay về chỉ muốn thăm trâu thôi hả? Không xem xem ông nội cháu có khỏe không à?"

Cha Đường chắp tay sau lưng, cười híp mắt đi tới.

Nguyên Khang cười he he, tiến lên dắt tay ông: "Cũng thăm ông nội mà, thăm cả cha mẹ và tất cả mọi người nữa."

Cha Đường xoa đầu nó một cái: "Chỉ được đứng bên ngoài nhìn vào thôi, không được mở cửa đi vào đâu đó, nghe chưa?"

"Nghe rồi ạ."

Nguyên Khang gật đầu.

Cậu bé lại chạy ra chuồng trâu nhìn hồi lâu, mãi đến khi Phong Ngọc Lan gọi í ới mới phất phất tay với trâu rồi chạy về sân trước.

"Mau vào rửa mặt rửa chân đi."

Phong Ngọc Lan vừa mới rửa mặt xong, giờ đang chuẩn bị rửa chân."

"Vâng ạ."

Nguyên Khang chạy bình bịch qua đó, không để Phong Ngọc Lan vắt khăn mặt cho mà tự mình vắt rồi đắp lên mặt, sau đó lại cùng ngâm chân với cô.

Giữa chừng, Đường Minh Sơn còn đi ra thêm nước nóng vào cho hai mẹ con.

"Nguyên Khang, nghe bà nội con bảo ở nhà trẻ lại có người đánh nhau bị thương hả?"

Phong Ngọc Lan hỏi nhỏ.

Nguyên Khang úp lòng bàn chân nhỏ của mình vào nhau xoa xoa, nghe vậy thì gật đầu một cái: "Lúc chúng con đang xếp hàng thì Đại Nha vô tình giẫm phải chân Nhị Bảo đứng sau lưng. Sau đó Nhị Bảo tát cho Đại Nha một phát. Đại Nha bị đánh đau nên tất nhiên cũng quay lại trả đũa..."

Nghe nó mồm năm miệng mười kể lại chuyện ở lớp, Phong Ngọc Lan nghiêm túc lắng nghe.

"Sau đó, mẹ của Đại Nha tới to tiếng gây gổ với mẹ Nhị Bảo. Con nói cho mẹ biết nhé, nói to cực kỳ luôn đó."

Nguyên Khang lắc đầu một cái. Phong Ngọc Lan lau lau chân cho nó, dặn nó để chân khô hẳn rồi mới được đi giày vào.

Sau đó cô cũng tự lau chân rồi đi giày lại.

"Còn có mấy chị nữa cũng gây gổ đánh nhau, còn giật tóc nhau nữa." Nguyên Khang nhìn Phong Ngọc Lan đổ hết nước rửa chân trong chậu đi, lại dùng nước dội qua một lần nữa rồi mới tiến lên dắt tay cô đi vào phòng bếp: "Mặt của chị Yến Tử bị đánh cho đỏ lên..."

Buổi tối, Nguyên Khang nằm ngủ chung với cha mẹ.

Phong Ngọc Lan xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó một cái: "Trời càng ngày càng thêm lạnh, mặt Nguyên Bảo cũng hơi nứt da rồi."

Đường Minh Sơn lấy từ trong ngăn kéo ra một cái chai nhỏ, quẹt một chút bột phấn bên trong thoa lên mặt Nguyên Khang: "Xuyên Tử còn bị nghiêm trọng hơn. Hôm nay lúc anh nhìn thấy còn bị dọa cho giật mình một cái. Cha nó bảo năm nào nó cũng bị như thế, chờ thời tiết ấm lên sẽ ổn thôi."

"Để thuốc vào hộc tủ đi anh, sáng sớm mai ngủ dậy bôi thêm cho con một chút, lúc quay về nhà ngang thì đưa cho mẹ nhờ mẹ bôi cho nó."

Phong Ngọc Lan nói.

"Ừ."

Đường Minh Sơn đậy chai, cất xong mới cởi áo khoác ra nằm xuống giường: "Chuồng trâu cũng xây xong rồi. Anh đang tính mấy ngày nữa anh và em tới trường học đăng ký."

Thời gian khai giảng là ngày tám tháng hai dương lịch nhưng thời gian đăng ký lại là trước tết âm lịch.

Mặc dù trường của hai người khá gần nhau, nhưng dù sao thì bọn họ cũng là vợ chồng, ở chung vẫn là tốt nhất. Vậy nên hai người quyết định sắp tới một là đến đăng ký rồi làm quen với khu vực gần trường học, hai là xem xem có căn phòng nào phù hợp đang cho thuê hay không.

"Vâng."

Phong Ngọc Lan đắp kín chăn cho Nguyên Khang, sau đó chui vào trong chăn của Đường Minh Sơn: "Trừ các loại phiếu ra thì bây giờ trong tay chúng ta đang có tổng cộng ba nghìn hai trăm mười hai đồng."

"Còn thiếu mất một trăm. Một trăm trước đó đội trưởng đưa tới em quên chưa tính vào kìa."

"Vâng." Phong Ngọc Lan vỗ trán một cái: "Vậy là ba nghìn ba trăm mười hai đồng. Em là sinh viên sư phạm nên tất cả học phí và sách vở đều được miễn hết, chỉ cần tiền sinh hoạt phí hằng tháng thôi là được. Em nghe thầy Vương nói tiền sinh hoạt phí hằng tháng của mỗi trường không giống nhau nên chuyện này phải tới trường cái đã rồi mới biết được."

Thời đại này lên đại học cơ bản đều được miễn học phí. Trong đó sinh viên trường sư phạm lại càng được quan tâm nhiều hơn bởi vì giáo viên thời nay thật sự là quá ít ỏi.

Trường của Đường Minh Sơn là Đại học Y khoa. Trường này cũng được miễn học phí nhưng sinh viên phải đóng tiền mua sách. Lý do là vì sách vở về y học thật sự quá nhiều.

Ngoài ra còn phải tính cả tiền ở nữa. Đây là khoản tiền bắt buộc mà cả hai người đều phải đóng, thế nên bọn họ mới nghĩ đến việc hay là thuê phòng bên ngoài đi. Chắc chắn nếu thuê phòng ở ngoài thì

tiền thuê sẽ đắt hơn nhưng mà ít nhất thì bọn họ cũng có thể ở bên nhau mỗi ngày.

Bởi vì hai người đều không có việc làm, không có đơn vị trợ cấp sinh hoạt phí nên cơ bản là bọn họ phải gánh vác hết chi phí sinh hoạt.

Hai người mới nói chuyện được một hồi thì trời cũng đã khuya, thế là cả hai bèn ôm nhau ngủ.

Nguyên Khang bên cạnh nhếch miệng nhỏ lên một cái rồi lật người ngủ tiếp.

Sau khi thông báo với người nhà ngày lên đường, Đường Minh Sơn đi tìm đội trưởng để xin giấy giới thiệu. Đội trưởng vừa viết giấy vừa cười bày cách cho anh: "Hai người cầm giấy này tới tới công xã đóng dấu lên đây, như vậy dù có không quay lại trong một thời gian thì cũng sẽ không sao."

"Vâng, cảm ơn đội trưởng."

Sau khi nhận giấy, Đường Minh Sơn nói lời cảm ơn.

Hai ngày sau, anh hai Đường đã làm xong xe trâu, bèn chở Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn tới công xã đóng dấu. Vốn dĩ trước nhà toàn đường mòn là chủ yếu, nhưng vì để xe trâu có thể chạy được nên mấy ngày nay, ba nhà bọn họ đã cất công đi ra mở rộng đường.

Đến công xã, Đường Minh Sơn đi vào trong xin con dấu, sau đó lại lên xe để anh hai Đường chở tới bến xe trên huyện.

"Anh hai về trước đi." Phong Ngọc Lan mua chút kẹo ở bên đường để anh ấy đưa về nhà.

"Các em đi dọc đường nhớ cẩn thận một chút nhé." Anh hai Đường chỉ chỉ túi mình: "Coi chừng bị móc túi đấy."

"Anh hai." Mua xong vé xe, Đường Minh Sơn tiến lên: "Mong chúng ta đều sẽ suôn sẻ."

Anh hai Đường gãi đầu một cái: "Bên phía cha để anh nói chuyện cho. Được rồi, anh tới nhà ngang đưa thức ăn cho mẹ đây. Hai em đi nhé."

Bến xe ở huyện rất đơn sơ, nhưng đây cũng là chỗ duy nhất trong huyện có xe đi ra ngoài.

Giờ bọn họ sẽ đi lên thành phố ghé thăm bạn tốt của Đường Minh Sơn một chút trước.

Đây chính là người bạn trước kia đã tìm phiếu xe đạp cho Đường Minh Sơn.

"Cậu ấy là bạn cùng bàn hồi cấp ba của anh. Cậu ấy vốn là người thành phố nhưng chẳng biết tại sao lại chạy đến huyện chúng ta học cấp ba. Sau này cậu ấy được đề cử vào đại học Công Nông, bây giờ đang làm việc trong nhà máy sản xuất kẹo của thành phố."

"Em nghe anh nói anh ấy tên là Liêu Thiên Cường hả?"

Mùi hương trên xe hơi hỗn tạp khiến người ta khó chịu. Phong Ngọc Lan cuốn chiếc khăn quàng cổ mỏng mà Đường Minh Sơn đan cho mình. Lúc này cô đang dùng nó để che nửa mặt.

Đường Minh Sơn cười nhìn cô chỉ lộ ra nửa khuôn mặt. Anh cầm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô: "Đúng thế."

Tay Phong Ngọc Lan hơi rụt về phía sau, muốn rút ra nhưng Đường Minh Sơn vẫn không nhúc nhích. Thế là cô dứt khoát dựa đầu vào vai anh giả vờ ngủ một chút.

Dù sao thì hai người cũng có giấy đăng ký kết hôn mà. Nếu có bị đội duy trì trật tự tra xét thì cũng là vợ chồng, chẳng sao cả.

Hai thím ngồi phía sau bọn họ quay lại nhìn nhau một cái. Sau đó có một thím giơ ngón tay lên chỉ chỉ hai người bọn họ rồi ra hiệu cho tài xế.

Tài xế liếc nhìn một cái rồi lớn tiếng đáp lại: "Người ta là vợ chồng, lúc lên xe đã đưa giấy đăng ký kết hôn cho tôi xem rồi. Hai bà ngồi xe thì cứ ngồi đi, sao cứ thích làm thay việc của đội duy trì trật tự thế nhỉ, phiền thật đấy."

Nghe tài xế nói vậy, Phong Ngọc Lan lập tức ngẩng đầu lên nhưng lại bị Đường Minh Sơn đè lại: "Em cứ ngủ đi, không phải sợ."

Thế là Phong Ngọc Lan dứt khoát nằm luôn xuống đùi anh ngủ. Nằm vậy thoải mái hơn.

Còn thím vừa giơ tay báo cáo bọn họ kia thì mặt đỏ tới tận mang tai thả tay xuống. Bị người khác nhìn chằm chằm, bà ta không nhịn được mà mở miệng mắng một câu: "Vợ chồng cũng không thể như thế được. Chẳng ra thể thống gì cả!"

Đường Minh Sơn quay đầu lại lạnh lùng nhìn bà ta: "Vợ tôi say xe dựa vào tôi nghỉ ngơi thì chẳng ra thể thống gì chỗ nào?"

"Tôi..."

Thím kia đang định cãi lại thì bị ông cụ ngồi bên phải mắng cho một câu: "Không có chuyện gì làm chán quá nên gây chuyện à? Còn lý luận nữa!"

"Đúng thế, dạng người như này là phiền nhất đấy."

"Chính xác, rõ là phiền phức mà lại cứ khăng khăng nghĩ mình rất tuyệt vời cơ."

Trong khoảng thời gian ngắn, người trên xe đều cất giọng mỉa mai thím kia khiến bà ta hoảng sợ, im re không dám hó hé gì nữa.

Chương 145: Chương 145

Từ trong huyện lên đến thành phố phải ngồi xe hơn ba tiếng đồng hồ. Sáng nay bọn họ lên xe lúc mười giờ mà bây giờ đến bến xe thành phố đã là hai giờ rưỡi chiều rồi.

Phong Ngọc Lan nhìn đồng hồ đeo tay rồi tính toán thời gian một chút, sau đó mới xuống xe theo Đường Minh Sơn.

Bọn họ cũng không xách theo quá nhiều đồ, chỉ có một túi vải chứa quần áo để tắm rửa, thư thông báo và một ít giấy chứng nhận.

Tất cả đều do Đường Minh Sơn xách hết.

Ở bến xe có bán mì sợi, bánh bao và màn thầu. Hai người tấp vào ăn hai bát mì. Phong Ngọc Lan hơi say xe nên chỉ gọi mì chay.

Thấy cô ăn mì chay, Đường Minh Sơn cũng ăn theo cô luôn.

"Anh sao thế?"

Phong Ngọc Lan trợn mắt nhìn anh.

Đường Minh Sơn cười một tiếng: "Em khó chịu không ăn được đồ mặn. Tâm trạng của anh cũng không ổn, sao có thể ăn đồ mặn trước mặt em được."

"Em có để ý đâu?"

"Anh để ý. Em ăn nhanh lên, để nguội ăn không ngon đâu."

Phong Ngọc Lan dùng chân đá nhẹ vào chân anh một cái. Đường Minh Sơn cầm giấy lên nhét vào tay cô: "Lau miệng đi."

Nhà của Liêu Thiên Cường ở trung tâm thành phố nên bọn họ phải ngồi xe thêm nửa tiếng đồng hồ nữa mới tới.

Thật ra thì sự tồn tại của chiếc xe này cũng giống như xe buýt vậy.

Lần này cũng không phải bọn họ bỗng nhiên tới nhà thăm hỏi. Lúc Đường Minh Sơn quyết định tới thăm thì đã có gửi thư cho đối phương trước rồi.

Hơn nữa, anh cũng nói rõ mình sẽ ở lại đây hai ngày.

Liêu Thiên Cường đã cố ý đi làm vào ngày nghỉ để được nghỉ hai ngày hôm nay. Vậy nên lúc bọn họ tới nơi thì anh ấy đang ở nhà.

Nhà trọ của Lưu Thiên Cường nằm trong nhà máy. Nghe nói có người tìm mình, Liêu Thiên Cường vội vàng chạy xuống tầng. Vừa nhìn thấy Đường Minh Sơn, anh ấy đã bước nhanh về phía trước, giơ tay lên đ.ấ.m một phát lên vai Đường Minh Sơn rồi cười sang sảng: "Cuối cùng cũng tới rồi!"

Sau đó anh ấy lại quay sang chào hỏi Phong Ngọc Lan: "Chào em dâu. Nào nào, chúng ta lên tầng nói chuyện đi. Tôi sống ở tầng ba."

Liêu Thiên Cường có chiều cao trung bình, dáng vẻ mập mạp, mỗi khi nói chuyện là ngũ quan cũng rung theo, trông mặt mũi cũng khá.

Anh ấy đã kết hôn và có một đứa con. Vợ anh ấy làm việc ở cửa hàng bách hoá, con thì tạm thời đang nhờ ông bà nội trông ở thành đông.

Liêu Thiên Cường là nhân viên kế toán của nhà máy sản xuất giấy nên nhà trọ được phân cũng rất rộng rãi, là kiểu nhà ba phòng một bếp, chỉ có nhà vệ sinh và nhà tắm là dùng công cộng.

Quyền lợi này có thể nói là tốt hơn nhà Đường Minh Sơn được phân rất nhiều.

Nhà cửa được quét dọn sạch sẽ, đồ đạc cũng rất ngăn nắp. Có thể nhìn ra được rằng hai vợ chồng chủ nhà rất chăm chỉ và thích sạch sẽ.

Liêu Thiên Cường dọn quýt ra mời Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan ăn. Phong Ngọc Lan vừa ăn quýt vừa nghe bọn họ nói chuyện.

"Tối nay hai người cứ ở lại nhà tôi một hôm nhé. Phòng ở chúng tôi đã dọn dẹp sạch sẽ rồi." Liêu Thiên Cường dẫn hai người tới phòng ngủ đã được dọn dẹp từ trước: "Chăn ga gối đệm đều là đồ mới thay cả. Nếu cần thêm gì thì hai người cứ việc nói với tôi nhé."

"Như vậy là tốt quá rồi." Đường Minh Sơn đặt túi vải lên giường: "Tôi muốn đưa vợ tôi ra ngoài đi dạo một vòng."

"Đi thôi, để tôi đưa hai người đi!"

Liêu Thiên Cường là một người rất nhiệt tình. Hai vợ chồng Đường Minh Sơn đi theo anh ấy ra ngoài dạo quanh hơn hai tiếng đồng hồ. Lúc bọn họ về đến nhà thì chị dâu Liêu đã làm xong cơm tối rồi.

Dáng người chị dâu Liêu cũng phúc hậu như Liêu Thiên Cường vậy, lúc cười rộ lên còn có hai cái lúm đồng điếu nữa. Trông hai người bọn họ rất có tướng phu thê.

Cách đối đãi với người khác của hai vợ chồng cũng rất nhiệt tình.

Sau khi ăn cơm xong, chị dâu Liêu đưa Phong Ngọc Lan đi tắm. Đường Minh Sơn thì theo chân Liêu Thiên Cường.

Tắm rửa thay quần áo xong, hai người đều giặt sạch sẽ luôn. Lúc quay lại nhà họ Liêu, bọn họ thấy trên bếp lò có một cái giỏ sắt hình vòm, đặt quần áo lên đó một lúc là có thể hong khô.

Gian nhà chính có một chiếc, trong phòng trẻ em cũng có một chiếc. Cái trong phòng trẻ em là dùng để hong quần áo lót. Chị dâu Liêu và Phong Ngọc Lan cùng đi vào phòng này để hong đồ. Hai người vừa nói chuyện vừa lật quần áo, cũng không có gì là mất tự nhiên.

"Lúc đồng chí Đường gửi thư tới chị cũng có biết. Em giỏi thật đấy, tự học ở nhà mà cũng có thể đỗ điểm cao, thật khiến người ta phải khâm phục."

Chị dâu Liêu giơ ngón tay cái lên.

"Cũng là do làm nhiều đề với thêm cả Minh Sơn giảng bài giúp em thôi ạ." Phong Ngọc Lan cười đáp.

"Vậy cũng đã rất giỏi rồi. Lần này chị cũng tham gia thi đại học đấy." Chị dâu Liêu vốn là học sinh đã tốt nghiệp cấp ba nhưng lại không lấy được đề cử lên đại học, nên sau khi tốt nghiệp đã đi làm ở cửa hàng bách hoá luôn. Quyền lợi mà cô ấy nhận được cũng không tệ. Sau này cưới Liêu Thiên Cường rồi cuộc sống của hai người cũng khá là dễ chịu. Cô ấy nói: "Kết quả thi của chị được hơn hai trăm điểm. Ôi chao, chị bị anh Liêu của các em làm cho mắc cỡ c.h.ế.t đi được!"

Hai người càng nói càng thân thiết. Đường Minh Sơn ở bên ngoài nghe thấy cũng rất vui mừng.

"Minh Sơn." Liêu Thiên Cường biết ngày mai bọn họ phải đi lên tỉnh, vừa rồi lại nghe anh nói đến chuyện muốn thuê nhà nên đã viết địa chỉ nhà cậu mình ra cho Đường Minh Sơn: "Lát nữa tôi sẽ đi viết một bức thư. Hai người cứ tới nhà cậu tôi rồi đưa thư cho ông ấy nhé. Không cần phải thuê phòng ở tạm đâu, cứ ở lại nhà cậu tôi là được."

Đường Minh Sơn nhận lấy lòng tốt của anh ấy.

Ngày hôm sau sau khi ăn sáng xong, hai vợ chồng nhà họ Liêu tự mình tiễn Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đến bến xe.

Lúc ngồi lên xe đi tỉnh, Phong Ngọc Lan nói với Đường Minh Sơn: "Anh Liêu và chị dâu Liêu tốt thật đấy."

"Đúng vậy." Đường Minh Sơn gật đầu. Lần này bọn họ tới cũng không phải đi tay không. Phong Ngọc Lan đã tặng cho con gái chị dâu Liêu hai cái khăn quàng nhỏ mà cô tự đan bằng len.

Mặc dù không gặp được con gái của bọn họ nhưng chị dâu Liêu thì rất thích món quà này, cảm thấy rất hợp với con gái mình.

Từ thành phố đi lên tỉnh mất hơn hai tiếng đồng hồ. Đến bến xe của tỉnh rồi hai người còn phải ngồi xe thêm một tiếng nữa mới tới được trường học.

Đương nhiên ở tỉnh lị thì dù là người qua lại hay các toà nhà thì cũng đều náo nhiệt hơn huyện và thành phố.

Ở đây nhìn đâu cũng thấy nhà cao tầng. Người qua lại trên đường ăn mặc khá sành điệu.

Việc đầu tiên mà Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn muốn làm là tới trường học đăng ký nhập học. Đường Minh Sơn đi cùng cô đến Đại học Sư phạm trước.

Vừa nghe bọn họ nói tạm thời không ở nội trú, người tiếp đón gật đầu một cái: "Tiền thuê một năm là sáu đồng. Nếu hai người có nơi ở rồi thì không cần đăng ký nội trú cũng được."

"Cảm ơn."

Phong Ngọc Lan nói lời cảm ơn, sau đó lại đi với Đường Minh Sơn qua Đại học Y khoa đăng ký nhập học. Tiền thuê ở bên này cũng giống vậy.

Hoàn tất thủ tục, nhận lớp và lấy thông tin về ngày khai giảng xong, hai người tìm tới tiệm cơm quốc doanh ăn cơm trưa.

"Tính ra một năm sáu đồng cũng rẻ thật đấy." Phong Ngọc Lan nói.

Dù sao thì ở huyện nhỏ vậy mà nhà Tống Chi thuê phòng ở một tháng cũng đã ba đồng rồi.

"Đúng là rẻ thật." Đường Minh Sơn gật đầu: "Nhưng nếu nội trú thì một phòng phải sáu đến tám người ở chung, dùng chung nhà vệ sinh và nhà tắm, điện nước cũng phải đóng riêng."

"Vậy mới nói." Phong Ngọc Lan nhấp một ngụm nước ấm: "Hai chúng ta cộng lại là tiền thuê một năm mười hai đồng. Còn nếu thuê phòng ở ngoài thì không biết ở tỉnh giá cả như nào."

"Lát nữa chúng ta ghé thăm nhà cậu Lưu rồi hỏi thăm ông ấy một chút xem thế nào."

Vậy nên sau khi ăn cơm trưa xong, hai người lần theo địa chỉ Liêu Thiên Cường cho tới được nhà cậu Lưu. Đến nơi, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan mới biết tại sao Liêu Thiên Cường lại viết cho bọn họ địa chỉ này.

Bởi vì chỗ ở của cậu Lưu nằm trong con hẻm nhỏ cách trường học của bọn họ có hai con phố, chỉ cần đi bộ chừng mười lăm phút là đến trường.

"Số nhà sáu mươi hai ngõ Vĩnh Tế. Minh Sơn, là nơi này phải không?"

Phong Ngọc Lan đứng trước một ngôi nhà, nhìn số nhà bên cạnh rồi hỏi Đường Minh Sơn.

"Đúng rồi." Đường Minh Sơn gật đầu rồi giơ tay lên gõ cửa. Thế nhưng chẳng có ai đáp lại cả.

Trái lại, bọn họ gõ một hồi thì nhà đối diện lại mở cửa ra.

Người đi ra là một ông cụ chừng bảy mươi tuổi: "Hai người tìm người hả?"

"Dạ vâng, chúng cháu tới tìm chú Lưu ạ." Đường Minh Sơn đáp: "Hình như trong nhà không có ai."

"Không có ai đâu. Năm giờ rưỡi người ta mới tan làm." Ông cụ nhìn hai người bọn họ: "Trông hai người lạ lắm, mới tới đây lần đầu à?"

"Vâng ạ."

"Thảo nào không biết. Chủ nhà đối diện làm việc ở nhà máy thuỷ điện, sáng tám giờ vào làm, chiều gần sáu giờ mới về nhà."

Ông cụ nói xong thì đóng cửa luôn.

Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan quay qua nhìn nhau một cái rồi quyết định sẽ đi quanh trường học một vòng trong lúc chờ đợi.

Xung quanh có không ít cửa hàng nhưng phần lớn đều là cửa hàng quốc doanh, chỉ có số ít là của tư nhân. Chẳng qua dù có là tư nhân thì bên trong cũng có cổ phần của quốc gia thôi.

"Chúng ta cũng không thể ngồi không được. Ba nghìn đồng nghe thì có vẻ nhiều nhưng nếu trong mấy năm tiếp theo, vật giá leo thang thì số tiền kia sẽ không đủ dùng."

Lúc đi dạo phố, Phong Ngọc Lan nói.

"Đúng thế, chỉ là tỉnh rất lớn nên chúng ta sẽ tìm được việc làm thôi."

Phong Ngọc Lan liếc nhìn chiếc khăn lụa trên cổ một chị gái qua đường rồi gật đầu một cái: "Cũng đúng."

Chương 146: Chương 146

Lúc cậu Lưu chậm rãi cưỡi xe đạp đi vào ngõ thì nghe hàng xóm báo lại là có một đôi vợ chồng trẻ tới hỏi thăm mình, bây giờ đang ngồi chờ trước cửa nhà.

"Chẳng lẽ là nhà Phân Tử về đây?"

Nhưng ông ấy nghĩ nghĩ rồi lại thấy không đúng lắm. Nếu con gái và con rể mình về nhà thì hàng xóm cũng sẽ không cố ý báo lại cho ông ấy như vậy.

Cậu Lưu vừa nghi ngờ vừa tăng nhanh tốc độ đạp xe tiến về phía trước. Đến cửa nhà, ông ấy thấy đúng là có một đôi vợ chồng trẻ đang đứng trước cửa nói chuyện với mấy hàng xóm cách vách nhà mình.

"Cậu Lưu, cháu là Đường Minh Sơn, bạn học cấp ba của Liêu Thiên Cường. Đây là vợ cháu, Phong Ngọc Lan. Chúng cháu bỗng nhiên tới làm phiền, mong cậu tha lỗi."

Đường Minh Sơn vác túi vải, tay cầm chiếc bánh bao vẫn còn nóng hổi và đầu heo kho. Còn Phong Ngọc Lan thì đang xách hai chai rượu.

Vừa nghe anh giới thiệu mình là bạn học cấp ba của cháu ngoại, cậu Lưu à một tiếng, xuống xe đạp rồi vừa mở cửa vừa hỏi: "Cậu biết cháu đấy! Thiên Cường đã kể về cháu rất nhiều lần rồi. Nào nào nào, vào trong đi."

Sau đó ông ấy lại cười nói với mấy hàng xóm đang tò mò: "Đây là đứa cháu họ hàng xa của tôi và cháu dâu."

Sau khi dựng xe cẩn thận, ông ấy tiện tay đóng cửa nhà lại.

Từ bên ngoài nhìn vào thì mấy nhà này cách nhau không xa nhưng vừa đóng cửa lại một cái mới phát hiện ra đây là một cái nhà rất lớn. Nhà cậu Lưu có ba phòng lớn, trông có vẻ hơi giống tứ hợp viện.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đi vào, đặt đồ mình mang tới lên chiếc bàn ở gian nhà chính. Cậu Lưu đốt bếp lò lên cho ấm rồi mới ngồi xuống đọc thư Đường Minh Sơn đưa tới.

Sau khi đọc xong, cậu Lưu cười híp mắt nói: "Chà, hai tân sinh viên giỏi quá!"

Hai người vội vàng khoát tay.

"Chuyện thuê phòng này ấy à." Cậu Lưu chỉ chỉ: "Nếu hai cháu không chê thì ở lại nhà phía đông trong này đi. Nào, để cậu đưa hai cháu đi xem một chút."

Trong tỉnh thời này đã có điện rồi nên cậu Lưu bật đèn dưới mái hiên trước nhà phía đông lên để bọn họ đi theo.

Đẩy cửa ra mới biết bên trong được chia làm hai căn phòng lớn.

"Hai gian này vốn là cậu để lại cho con gái ở sau khi cưới. Ai ngờ sau này con gái cậu không chọn người ở rể, cũng đi theo chồng luôn nên trước giờ nó vẫn bỏ không. Giường chiếu đồ đạc đều là đồ mới cả đấy, chưa có ai dùng đâu."

Trong hai phòng này đều có giường, rất sạch sẽ, liếc mắt một cái là biết ngay thường xuyên được quét dọn. Quan trọng hơn chính là

giữa hai căn phòng còn có một gian nhà chính nho nhỏ.

Đúng là một chỗ ở tốt.

"Nhà phía đông và nhà chính bên kia tách biệt với nhau bằng một vách tường nhưng trong này không có cửa đi ra." Cậu Lưu lại dẫn bọn họ quay lại gian nhà chính. Đi từ gian nhà chính sang phía bên phải có hai căn phòng. Một là cửa hàng tạp hoá, một là căn phòng con gái ông ấy ở trước khi đi lấy chồng.

Hai bên cách nhau một bức tường. Chỉ là tường ở bên nhà phía đông không khoét cửa ra vào.

Mà từ gian nhà chính đi qua bên trái thì lại là một căn phòng lớn. Cậu Lưu ở một mình bên đó.

Nhà phía tây cũng được chia thành hai phòng lớn nhưng một là phòng khách, còn lại là phòng bếp.

Nhà phía tây, nhà chính và nhà phía đông xếp thành hình chữ u. Từ phần giữa đi ra cửa là một cái sân lớn.

"Sao nào, hai cháu thấy có được không? Từ sau khi con gái lấy chồng, một mình cậu ở đây cũng cảm thấy vắng vẻ. Cậu cũng đang có ý định cho thuê nhà phía đông nhưng lại sợ người lạ vào ở sẽ có hoạ gì xảy ra." Cậu Lưu cười híp mắt nhìn bọn họ.

"Nhưng hai cháu là bạn của cháu ngoại cậu, lại là hai sinh viên nên cậu tin tưởng nhân phẩm của hai cháu. Nếu hai cháu không chê thì chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện tiền thuê nhé."

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn hai mắt nhìn nhau một cái.

"Vâng được ạ."

Cậu Lưu mất cả cha lẫn mẹ hồi còn thanh niên nên ông ấy và em gái phải sống nương tựa lẫn nhau. Sau đó ông ấy lấy vợ, không lâu

sau em gái cũng gả qua thành phố bên cạnh. Ông ấy có con gái, nhưng đến tuổi trung niên thì bạn già lại đi trước. Đến khi con gái lấy chồng rồi, ông ấy lại sống một mình.

Bánh bao và thịt kho vẫn còn nóng hổi nhưng cậu Lưu cứ kiên quyết xào thêm hai món nữa là trứng xào ớt và củ sen chiên dầu.

Đầu heo kho là do Đường Minh Sơn cắt. Phong Ngọc Lan giúp thổi lửa, lau bàn và dọn bát đũa.

Cậu Lưu thích uống rượu và ăn thịt kho. Đây là những điều mà chiều nay ngồi nói chuyện, Đường Minh Sơn nghe người trong hẻm nói.

Rượu hơn nửa tuần rồi cậu Lưu mới bắt đầu nói chuyện tiền thuê nhà: "Cậu cũng muốn nhà cửa náo nhiệt một chút, thêm chút hơi người. Nói chung là thuê nhà ở trong ngõ bọn cậu ở đây, loại nhà như nhà phía đông thì một tháng là tám đồng."

Phong Ngọc Lan gật đầu. Chiều nay lúc bọn họ đi dạo khắp nơi cũng đã hỏi rất nhiều nhà rồi. Có mấy nhà còn mở miệng đòi mười đồng một tháng nữa kìa.

Còn nếu là nhà một gian thì có diện tích bằng một căn nhà ở nhà ngang, một tháng cũng bốn đồng rưỡi. Hơn nữa những căn nhà như thế bên trong thường chưa có đồ đạc gì cả, nếu vào ở sẽ phải mua thêm.

"Hai cháu là bạn của Thiên Cường, cũng coi như là cháu trai cháu dâu của cậu." Cậu Lưu lại cạn ly với bọn họ: "Vậy nên một tháng cậu lấy năm đồng nhé, còn tiền điện nước thì chúng ta chia đều. Tiền thuê phòng chỉ tính trong mấy tháng các cháu đi học thôi. Vào mấy kỳ nghỉ như nghỉ đông nghỉ hè các cháu về nhà thì những tháng đó cậu sẽ không tính tiền phòng của các cháu."

"Vậy cậu sẽ bị lỗ lớn."

Đường Minh Sơn nói.

Cậu Lưu khoát tay: "Nói tầm bậy. Nhà mà không cho hai cháu thuê thì cũng bỏ không đó thôi. Cậu chỉ có một lời dặn đó là hy vọng các cháu trân trọng đồ dùng trong nhà."

Phong Ngọc Lan rót rượu cho ông ấy: "Vậy chúng cháu cảm ơn cậu."

Cậu Lưu bưng rượu lên uống một hơi cạn sạch: "Ơn gì mà ơn, trong lòng cậu rất vui đấy. Phòng bếp các cháu cứ dùng tự nhiên. Nếu muốn thì có thể ăn chung với cậu còn không muốn thì chúng ta ăn riêng, đều được cả."

Nơi này chỉ cách trường học mười lăm phút đi bộ nên buổi trưa vẫn kịp về nấu cơm.

Nếu có thể nấu cơm ở nhà thì rẻ hơn ăn uống trong căng-tin nhiều.

Tối hôm đó, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn tạm thời ở lại phòng khách của nhà phía tây.

"Một học kỳ có bốn tháng, một năm là tám tháng, tổng cộng bốn mươi đồng. Em học bốn năm đại học, anh thì năm năm. Chúng ta cứ tính năm năm đi, là tiền thuê nhà hết hai trăm đồng."

Phong Ngọc Lan nằm trong lòng Đường Minh Sơn, thấp giọng tính toán tiền thuê phòng bọn họ phải chi trả trong mấy năm tiếp theo.

"Nguyên Khang ở nhà cũng vậy, mỗi năm một trăm hai mươi đồng. Ngoài ra còn phải cộng thêm một ít tiền tiêu vặt của chúng ta, tiền tiêu vặt cho mẹ và Nguyên Bảo nữa. Tính lại thì một năm cũng đến một trăm năm mươi đồng đấy. Chi tiêu cố định trong một năm của chúng ta cứ định là ba trăm năm mươi đồng đi."

Đường Minh Sơn gật đầu: "Cũng xấp xỉ thế."

"Đây là chưa tính nếu bị bệnh hoặc có gì đó ngoài ý muốn cần dùng tiền đâu đấy. Nếu tính như thế thì số tiền kia của chúng ta hoàn

toàn đủ dùng, nhưng mà vẫn là câu nói kia, chúng ta không thể ăn không ngồi rồi được."

Phong Ngọc Lan giơ tay lên chọc cằm Đường Minh Sơn một cái: "Chúng ta phải vừa học vừa kiếm việc làm mới được."

Đại học không phải là ngày nào cũng có lớp nên thời gian rảnh rất nhiều.

"Anh nhớ rồi."

Đường Minh Sơn túm lấy tay cô rồi xoay người ôm chặt cô: "Ngủ thôi."

Mà lúc này cậu Lưu vừa mới rửa mặt xong, đang ngồi bên giường nhìn khung ảnh trắng đen bày trên hộc tủ. Đó là ảnh gia đình của một nhà ba người bọn họ.

Cậu Lưu cầm khung ảnh lên nhẹ nhàng xoa xoa mặt cô gái tóc ngắn trong đó: "Cha biết là Thiên Cường sợ một mình cha ở đây cô đơn nên mới giới thiệu bạn học tới đây ở. Thằng nhỏ này từ bé đã cẩn thận rồi..."

Sau đó, ông ấy lại nhắc đến con gái.

"Cũng giận lâu thật đấy, đi suốt cả mấy năm không thèm về."

Con gái của cậu Lưu gả sang một thành phố khác, cũng có thể xem như là gả xa. Ban đầu cậu Lưu không đồng ý, muốn tìm một người đến nhà mình ở rể nhưng cố tình tình cảm giữa con gái ông ấy và con rể lại rất tốt nên đã gói ghém hành lý đi theo con rể luôn.

Mặc dù ông ấy tức giận nhưng dù sao thì đó cũng là con gái mình. Cậu Lưu vẫn mở tiệc mời người tới ăn cưới, chuẩn bị đồ cưới để con gái mang theo, cũng tới nhà con rể gặp mặt thông gia rồi uống trà con rể rót, coi như là chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Ai ngờ sau đó ông uống say, nói ra mấy lời con gái không thích nghe nên ngay ngày hôm sau con gái đã đi theo chồng qua thành phố khác. Mấy năm nay, trừ lễ tết gửi thư gửi quà qua bưu điện chúc mừng ra thì con gái ông ấy vẫn luôn không trở về.

Cậu Lưu ôm lấy ảnh gia đình rồi cứ vậy mà ngủ thiếp đi. Chờ đến khi ông ấy tỉnh lại thì kim giờ kim phút trên đồng hồ đeo tay đã chỉ bảy giờ sáng rồi.

Cậu Lưu bị doạ hết hồn, vội vàng mặc quần áo vào tử tế rồi ra khỏi phòng.

Chương 147: Chương 147

Lúc này, Đường Minh Sơn đang quét sân, Phong Ngọc Lan đã chuẩn bị xong bữa sáng, đang bưng lên bàn.

Đây là bữa sáng Đường Minh Sơn mới đi mua về.

"Cậu qua ăn mì đi ạ."

Thấy ông ấy đi ra, Phong Ngọc Lan lên tiếng chào hỏi.

"Chờ cậu một chút." Nhìn bát mì nóng hổi trên bàn, cậu Lưu bước nhanh ra ngoài sân, qua cách vách nhờ người làm bên đó nói với cấp trên giúp mình một tiếng rằng hôm nay ông ấy nghỉ phép.

Chú Lâm vốn đang chuẩn bị đóng cửa đi làm, nghe vậy bèn nhìn cậu Lưu từ trên xuống dưới một lượt: "Được quá nhỉ, nhiều năm như vậy rồi cuối cùng ông cũng muốn nghỉ phép."

Từ sau khi con gái đi lấy chồng đến giờ, nhà cậu Lưu lúc nào cũng vắng lặng. Thế là cậu Lưu quyết đoán làm việc liên tục không nghỉ nữa. Ngày nào ông ấy cũng muốn đi làm, dù cấp trên có khuyên bảo kiểu gì cũng vô ích.

"Ông nói lảm nhảm gì đó." Mặt mày cậu Lưu hồng hào tươi sáng: "Nói giúp tôi một tiếng nhé, tôi về nhà ăn mì cháu dâu nấu đây. Chờ thêm lát nữa mì nó nở ra mất!"

Nghe vậy, chú Lâm nhớ tới đôi vợ chồng trẻ vừa tới đây ngày hôm qua, cũng hiểu tại sao ông ấy muốn nghỉ phép: "Đi đi đi đi, tôi cũng phải đi làm đây."

Sau khi ăn sáng xong, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đi dạo khắp nơi xung quanh với cậu Lưu. Ông ấy giới thiệu cho hai người biết chợ ở đâu, nơi nào có bán quần áo và đồ dùng lặt vặt. Cả ba người cùng đi một vòng như thế.

Buổi trưa, cậu Lưu mua một con cá nặng hơn hai cân về. Phong Ngọc Lan bèn làm món cá kho rồi bảo Đường Minh Sơn hấp thêm bánh bao nữa. Cậu Lưu ăn ngon miệng, khen không dứt.

Cơm trưa nay là cậu Lưu mời, không lấy tiền của bọn họ.

Buổi chiều, ông ấy lại dẫn hai người đi qua thăm hỏi mấy người hàng xóm khá tốt bụng xung quanh. Trong đó phần lớn đều là công nhân nhà máy như cậu Lưu.

Ngày hôm sau, nụ cười trên mặt cậu Lưu hơi ảm đạm xuống.

Bởi vì Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đã mua chăn đệm gối chiếu về dọn vào ở nhà phía đông rồi.

Ngoài ra hai người còn mua bếp lò nữa. Mùa đông có cái bếp lò để trong phòng sưởi ấm và hong khô quần áo cũng tiện lợi.

Tối hôm đó, Phong Ngọc Lan vào bếp làm thịt kho và mấy món ăn nữa để Đường Minh Sơn uống với cậu Lưu mấy chén.

Còn tiền thuê phòng thì trước đó bọn họ đã trả trước tám tháng rồi. Cậu Lưu bảo trước khi vào học thì bọn họ ở bao lâu cũng được, ông ấy sẽ không thu tiền.

Nhưng vợ chồng Phong Ngọc Lan lấy cớ nhớ nhà nên mấy ngày sau đã dọn dẹp lại đồ đạc, khoá cửa nhà phía đông lại rồi tạm biệt cậu Lưu về quê.

Chìa khoá nhà phía đông và chìa khoá cổng đều là đồ mới cậu Lưu vừa tìm người thay lại. Ông ấy đưa hết cho bọn họ, không giữ chiếc nào.

Cậu Lưu tiễn hai vợ chồng ra đầu hẻm rồi đứng đó hồi lâu sau mới xoay người về nhà.

Lúc về ông ấy đi ngang qua nhà họ Lâm, chú Lâm xách rượu đi ra nói: "Sao, lại cảm thấy trống vắng rồi hả?"

Cậu Lưu đứng yên nhìn căn nhà của mình một chút: "Đúng là hơi vắng vẻ thật. Bỗng nhiên có được mấy ngày náo nhiệt, bây giờ người ta đi rồi tôi lại không quen."

"Nào, để tôi uống với ông vài chén." Chú Lâm lắc lắc rượu trong tay: "Dù sao thì bọn họ cũng là sinh viên muốn lên đây học mà. Nhiều lắm là tháng sau sẽ lại tới cho mà xem."

"Đúng vậy đúng vậy." Cậu Lưu gật đầu liên tục.

Vợ chồng Phong Ngọc Lan cũng không đi ra bến xe ngày mà là qua chỗ trước đó Dương Bảo Quốc giới thiệu cái đã.

Lúc đến tỉnh, Đường Minh Sơn có viết cho Dương Bảo Quốc một lá thư hỏi thăm "đường ra".

Dương Bảo Quốc nhanh chóng trả lời, "giới thiệu" cho bọn họ hai chỗ. Bây giờ Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đang đi theo bạn của Dương Bảo Quốc đi lấy cuộn len.

Len cuộn này đều được dệt từ bông vải, mặc dù có chút tì vết nhưng cũng không có vấn đề gì lớn. Quan trọng là lấy càng nhiều thì càng rẻ.

Thật ra như này có vẻ giống kiểu bán sỉ ở chợ đen.

Một cuộn len ở trong huyện bán mấy đồng lận mà ở đây cũng là cuộn len đó, chất lượng ngang bằng hoặc còn tốt hơn lại được tính bằng mấy đồng một cân.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn lấy hết hai trăm đồng tiền hàng. Tất cả đều được gửi qua bưu điện về nhà ngang. Trước mặt hai người, hàng được đóng gói đưa qua cục bưu chính để gửi đi.

Sau khi lấy được xác nhận gửi hàng, hai người lại đi dạo thêm một hồi, mua thêm chút đồ lặt vặt rồi mới ra bến xe.

Lần này bọn họ đi thẳng về huyện.

Đường Minh Sơn đã viết thư cho Liêu Thiên Cường kể lại chuyện mình đã tìm được nơi ở, cũng bày tỏ lòng biết ơn với anh ấy. Sau đó Liêu Thiên Cường cũng đã gửi thư lại trả lời rồi nên bọn họ không cần qua đó làm phiền anh ấy nữa.

Lúc xe đến bến xe ở huyện thì trời đã tối.

Hai người về thẳng nhà ngang. Hôm nay vừa lúc là thứ bảy nên chiều hôm qua, mẹ Đường và Nguyên Khang đã được anh hai Đường đón về quê rồi. Thành ra bây giờ trong nhà bọn họ không có ai cả.

Cũng may bọn họ có chìa khóa.

Thấy bọn họ trở lại, Tống Chi rất vui vẻ, không cho bọn họ nấu cơm: "Qua nhà em ăn bữa cơm đi!"

Vậy nên hai vợ chồng dọn dẹp một chút rồi qua nhà Tống Chi ăn tối.

Tài nấu nướng của Hồng Kiến Quân càng ngày càng tốt. Phong Ngọc Lan còn khen đôi câu. Tống Chi cũng kể lại cho hai người nghe mấy ngày nay mẹ Đường và Nguyên Khang đã sống thế nào.

Bởi vì con của mấy nhà chị dâu Vương đều được Phong Ngọc Lan dạy dỗ nên bọn họ cũng biết ơn, rất quan tâm chăm sóc mẹ Đường nên cuộc sống của hai bà cháu cũng không tệ.

"Chỉ là nhà cách vách chẳng nói năng gì. Em cảm thấy như vậy cũng tốt."

Tống Chi hạ thấp giọng nói một câu.

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Vậy cũng được."

Biết tin bọn họ quay về, Triệu Thiên có qua nhà ngồi một hồi nhưng chị dâu Triệu thì không qua.

Phong Ngọc Lan cũng không hỏi gì, nên làm gì thì làm nấy.

Chiều chủ nhật, anh hai Đường đưa mẹ Đường và Nguyên Khang tới đây mới biết hai người đã về rồi.

"Hai em định bán kiểu gì?"

Biết bọn họ cầm hàng về, anh hai Đường thấp giọng hỏi.

Lúc này người một nhà đều đang ngồi quanh bếp lò sưởi ấm.

Nguyên Khang rúc trong lòng Phong Ngọc Lan nghịch đồ chơi cô mang từ trên tỉnh về.

"Chẳng phải chúng ta có xe trâu à? Cứ đánh xe trâu đi từng thôn bán thôi."

Đường Minh Sơn cười nói.

"Hai con phải cẩn thận một chút nhé."

Mẹ Đường nói.

"Mẹ cứ yên tâm đi, anh Dương có nói sẽ giúp con."

Bởi vì đồ còn chưa về đến nơi nên Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn chưa quay về đội sản xuất ngay mà chen chúc ngủ tạm trước đã.

Phong Ngọc Lan, Nguyên Khang và mẹ Đường ngủ trong phòng. Đường Minh Sơn ngủ ở ván gỗ bên ngoài.

Bên cạnh có bếp lò ấm áp nên anh ngủ ngoài đó cũng không quá lạnh.

Mấy ngày sau, đồ bọn họ mua được gửi tới nơi. Bởi vì Đường Minh Sơn vẫn luôn để mắt đến nên đồ vừa tới nơi anh đã chở thẳng đến nhà Dương Bảo Quốc.

Anh hai Đường nhận được lời nhắn, lập tức đánh xe trâu tới.

Buổi tối, bọn họ ăn cơm tối xong rồi mới lên đường. Phong Ngọc Lan còn làm thêm một vài món ăn để bọn họ cất đi: "Khi nào đói thì lấy ra ăn. Bánh bột ngô có bị nguội cũng không cứng, không làm người ta mắc nghẹn đâu."

"Nhớ cẩn thận nhé."

Mẹ Đường cũng dặn dò.

"Vâng ạ." Anh hai Đường gật đầu. Đường Minh Sơn xoa đầu Phong Ngọc Lan một cái rồi xuống tầng với anh hai Đường.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, bọn họ quay về, mặc dù trông rất nhếch nhác nhưng trên mặt lại tràn ngập vui sướng. Bọn họ tiêu thụ được hết hàng rồi.

"Những chỗ mà chúng con đi toàn là vùng núi cao cả. Bình thường người dân ở đó phải đi bộ rất lâu mới mua được đồ. Mặc dù không có đường lớn nhưng may mà đường mòn rộng rãi, nếu không xe trâu cũng sẽ không vào được..."

Anh hai Đường ăn bánh bao ngấu nghiến, trái lại Đường Minh Sơn lịch sự hơn một chút. Anh bưng bát canh lên nhấp mấy ngụm rồi mới nói.

"Không có ai phát hiện ra chứ?"

"Mọi người yên tâm, không bị phát hiện. Hơn nữa chúng con còn đổi lấy không ít đồ rồi mới về nên còn bán lại được cho người trấn trên nữa."

Đường Minh Sơn móc hai xấp tiền lớn ra đặt lên bàn.

Bọn họ quay về hơi muộn nên Nguyên Khang đã đi ngủ rồi. Bây giờ ngoài phòng khách chỉ có bốn người, cửa cũng đã đóng chặt.

"Tiền vốn là hai trăm. Chúng ta bỏ tiền vốn ra riêng đi, còn lại là tất cả số tiền lần này kiếm được."

Sau khi Đường Minh Sơn ăn xong một cái bánh bao, Phong Ngọc Lan lại vội vàng lấy cho anh thêm cái nữa.

Sau đó cô mới bắt đầu ngồi đếm tiền với mẹ Đường dưới ngọn đèn dầu.

Trừ ra hai trăm đồng tiền vốn thì còn lại tổng cộng bốn trăm ba mươi sáu đồng.

Đây đã được coi là lời nhiều rồi!

Mẹ Đường che miệng lại, thật sự không dám tin vào mắt mình.

"Mẹ nghĩ mà xem, giá vốn của những món hàng này là một, hai đồng một cân. Lúc bán ra thì lại bán theo cuộn, mỗi cuộn mấy đồng, nhiều nhất là ba đồng một cuộn." Cuối cùng anh hai Đường cũng tỉnh táo lại, vừa ăn canh vừa nói.

"Kiếm thế này cũng quá bội thu rồi." Phong Ngọc Lan hít vào một hơi sâu rồi quay sang nhìn Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn toét miệng cười một tiếng: "Nghĩ thêm nơi để đến bán đi. Lần này anh Dương sắp đi nhập hàng tiếp, anh sẽ nhờ anh ấy nhập giúp một ít hàng nữa về."

Bây giờ đang là mùa đông nên công việc trong nhà máy giấy cũng không nhiều. Thời gian này hằng năm là lúc Dương Bảo Quốc nhập hàng nhiều.

Chương 148: Chương 148

Bốn trăm…

Tuy hơi mạo hiểm, nhưng Phong Ngọc Lan vẫn cắn răng: "Được! Con nhớ là trong nhà mình vẫn còn len loại đặc biệt mà nhỉ?"

"Đúng vậy, mẹ còn giữ đây." Mẹ Đường vội vàng đáp lời, bà vốn định đan áo len cho người trong nhà, nhưng năm kia và năm ngoái, người nhà đã mua thêm mấy món, mẹ Đường thấy không vội nên không lấy ra dùng.

"Nhân lúc hàng còn chưa về, mẹ và Văn Tuệ đã đan hai chiếc khăn quàng cổ có hoa văn khác nhau, còn có áo len cho trẻ em nữa. Lúc các con bán len thì lấy mẫu ra cho họ xem thử, nếu họ hỏi về hoa văn thì nói cho họ…"

Phong Ngọc Lan chuẩn bị viết các bước làm hoa văn ra giấy, đến lúc đó nếu có người hỏi thì nhóm Đường Minh Sơn có thể đọc cho các cô ấy nghe, hoặc để người biết chữ cầm về, chỉ cần có thể đọc là sẽ hiểu ngay.

"Ý kiến này hay đấy!"

Anh hai Đường đặt chén đũa xuống, giơ ngón cái lên với Phong Ngọc Lan.

"Nghe em đó." Đường Minh Sơn cũng cười nói.

Trời đã về khuya, sau khi Đường Minh Sơn dẫn anh hai Đường đi tắm, lại kéo anh ấy đến nhà của một thanh niên là nhân viên tạp vụ

để ở nhờ một đêm. Người này còn chưa kết hôn nên thường xuyên được người khác tới "làm phiền".

Có người cho hai nắm rau, có người cho một hai quả trứng gà, Đường Minh Sơn cho hai quả trứng.

Anh hai Đường vừa đặt đầu xuống là ngủ ngay.

Khi Đường Minh Sơn về đến nhà, Phong Ngọc Lan đang trải chăn lên chiếc giường gỗ cho anh, để mẹ Đường ngủ ở trong nhà.

"Mấy ngày nay vất vả anh rồi." Phong Ngọc Lan nói anh ngồi xuống, nâng cằm anh lên, cẩn thận quan sát gương mặt đỏ ửng vì bị gió lạnh thổi qua của anh: "May mà bây giờ không có tuyết rơi, nếu không thì cực quá."

Đường Minh Sơn nắm tay cô, kéo đến bên miệng mình mà hôn: "Không vất cả, có thể kiếm tiền cho gia đình, anh rất vui."

Họ nói chuyện không lớn, mẹ Đường ở bên trong không nghe rõ, cũng không định nghe kỹ, thậm chí còn sợ nghe thấy chuyện bí mật của hai đứa nhỏ nên kéo chăn che đầu luôn.

"Anh hai phải chạy tới chạy lui, tay chân nứt hết cả rồi, không thể không trả công cho anh ấy được."

Nói một hồi, cô bèn bàn chuyện gửi tiền công cho anh hai Đường.

"Phải rồi." Đường Minh Sơn gật đầu: "Chúng ta chỉ phụ trách phần ăn uống, việc lái xe bò chủ yếu là do anh ấy lo, phải đón gió lạnh, lúc rao hàng anh ấy cũng cố gắng lắm, tuy giọng trầm khàn nhưng nói liên tục."

Phong Ngọc Lan sờ cằm: "Một ngày một đồng được không? Lúc ăn tết lại biếu chị dâu hai một bao lì xì thật lớn."

Cô hiểu tính của hai vợ chồng này, nếu đưa nhiều họ sẽ không lấy.

Hơn nữa, một đồng tiền công một ngày đã được xem là nhiều rồi.

"Được." Đường Minh Sơn gật đầu, anh kéo cô không cho đi: "Ngủ với anh đi, mẹ lấy chăn ra luôn rồi."

Anh nhìn hai tấm chăn đặt trên chiếc giường gỗ.

Mặt Phong Ngọc Lan đỏ lên, đúng là mẹ chồng có ý này thật, chiếc giường gỗ đã được mở rộng, hai người lớn ngủ nằm ở trên cũng không có vấn đề gì.

Do anh hai Đường ngáy ngủ nên Đường Minh Sơn không muốn ngủ với anh ấy.

Hai người ôm nhau ngủ, sáng hôm sau thức dậy thật sớm, chiếc giường gỗ cũng được đẩy vào góc tường.

Khi anh hai Đường tới, mì sợi vừa được nấu xong, Nguyên Khang run rẩy bước từ trong ra, được anh ấy nâng lên cao hai lần, trong phòng tràn ngập tiếng gào phấn khích của Nguyên Khang.

Sau khi ăn sáng, mẹ Đường đưa Nguyên Khang đi nhà trẻ, ba người còn lại về quê trước, về phần tiền hàng của Dương Bảo Quốc, anh ta bảo khi nào trở về rồi đưa.

Về đến nhà, Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ cùng bận rộn, tuy không quá phức tạp hay đa dạng, nhưng phối hợp với nhau lại rất đẹp, tận dụng triệt để các sợi len có màu sắc khác nhau.

"Đẹp, cứ như vậy mà bày bán, dù chị không muốn mua nhưng nhìn cái áo len và khăn quàng cổ này, chị cũng muốn đến nhìn xem."

Chị dâu hai Đường v.uốt ve hai cái áo len nhỏ, nói.

Xuân Phân cũng gật đầu liên tục.

“Vậy là được rồi.”

Phong Ngọc Lan viết cách đen khăn quàng cổ và áo len lên giấy, Đường Minh Sơn chép lại vào một quyển vở mới, nếu có ai cần, anh sẽ chép lại ngay tại chỗ và xé ra cho họ ngay là được.

Khi nhóm Đường Minh Sơn lại đi vào huyện, Phong Ngọc Lan không đi theo.

Trong đội có người kết hôn, cô muốn đi trang điểm cho cô dâu.

Đến khi nhóm Đường Minh Sơn trở lại thì đã là tám ngày sau.

Trông hai người họ như ăn xin vậy, vừa về đến nhà, cha Đường vội vàng dỡ hàng xuống xe bò, để Đại Ngưu về chuồng ăn cỏ: “Cha thấy Đại Ngưu gầy đi rồi.”

Đường Minh Sơn đang rửa mặt, nghe vậy thì đi qua xem thử: “Cha, cha cũng nhìn con và anh hai đi, còn gầy hơn cả Đại Ngưu nữa kìa.”

“Sao lại gầy như vậy?”

Phong Ngọc Lan đau lòng hỏi.

“Đi đường xa, quần áo tắm rửa còn không mang, trả tiền để ăn cơm ở nhà đồng hương, ngủ cũng không dám ngủ say, tiền để ở trong túi, không yên tâm được.”

Đường Minh Sơn gãi cổ nhưng vẫn không thấy dễ chịu: “Anh muốn đi tắm.”

“Văn Tuệ nấu nước rồi đấy.” Phong Ngọc Lan vươn tay sờ quần áo của anh, đã dơ lắm rồi: “Ăn cơm trước đã.”

Bọn họ đang chuẩn bị ăn cơm tối, hai người họ trở về vừa kịp lúc.

Anh hai Đường mệt tới nỗi không muốn nói chuyện, mãi cho đến lúc ăn cơm, tắm rửa sảng khoái, mặc quần áo ấm áp ngồi cạnh đống lửa mới bắt đầu ba hoa.

Còn Đường Minh Sơn thì kéo Phong Ngọc Lan vào phòng ngủ.

Sau khi vào phòng, anh lấy tiền cất ở trong tủ ra, nói: "Tiền hàng là bốn trăm đồng, đã bán hết toàn bộ, sau khi trừ tiền vốn thì được tám trăm sáu mươi đồng, anh làm tròn lên luôn."

Phong Ngọc Lan đã áng chừng tiền lời từ trước đó, bây giờ cô chỉ muốn để Đường Minh Sơn được nghỉ ngơi thật tốt. Sau khi cất tiền đi, cô kéo anh nằm xuống ngay.

"Em nhớ để ý, sau khi hàng mẫu được đưa ra, sẽ có rất nhiều người tới xem…"

Sau khi nói mấy câu, Đường Minh Sơn đã ngủ mất.

Phong Ngọc Lan nép vào lòng anh mà cọ một lúc, sau đó cũng ngủ theo.

Ngày hôm sau khi Phong Ngọc Lan thức dậy, Đường Minh Sơn vẫn còn đang ngủ. Cô nhẹ nhàng rời khỏi giường, hôm nay là ngày Nguyên Khang được nghỉ.

Cha Đường không muốn Đại Ngưu lại phải bôn ba nên ông mượn con trâu từ nhà đội trưởng, sau đó vào huyện đón Nguyên Khang trở về.

Khi về đến nhà, trong nhà đã làm cơm trưa xong xuôi.

Nguyên Khang chạy tới ôm chân Phong Ngọc Lan: "Mẹ, con nhận được một tờ giấy khen rất lớn đấy!"

Nói đoạn, nó nhờ mẹ Đường đưa cho Phong Ngọc Lan xem.

Đó là một tờ giấy màu đỏ, mặt trên được viết tay, học sinh ngoan ngoãn nhất, Đường Nhất Thành.

Tên tự của thế hệ Nguyên Khang là chữ "Nhất".

A Tráng của nhà bác cả Đường, tên tự là Đường Nhất Quân.

Con gái thì chỉ có nhũ danh, chưa có tên.

"Giỏi quá." Phong Ngọc Lan khen, sau đó ướm giấy khen lên trên tường nhà: "Nên dán ở bên đây, hay là bên này đây."

Nguyên Khang đỏ mặt, chỉ vào mặt tường bên cạnh bàn ăn: "Dán ở đây đi."

Phong Ngọc Lan lấy cháo ra, bế Nguyên Khang lên, để Nguyên Khang tự dán vào tường.

Đường Minh Sơn và anh hai Đường thức dậy, khi họ nhìn thấy tờ giấy khen trên tường thì cũng khen ngợi Nguyên Khang một phen.

Nguyên Khang vui lắm, còn kéo A Tráng qua nhà để chiêm ngưỡng giấy khen của mình.

A Tráng chưa đi học, chỉ đi theo thanh niên trí thức ở viện giáo dục thanh niên để học chữ và số, sau khi biết được đó là gì thì cực kỳ hâm mộ.

"A Tráng, nửa cuối năm sau là cháu vào lớp một rồi phải không?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

A Tráng gật đầu, vẻ mặt trở nên thoải mái hơn: "Vâng, cha mẹ cháu muốn đưa cháu đi học."

"Giỏi quá, Nguyên Khang còn phải chờ thêm hai năm nữa đấy." Phong Ngọc Lan nói.

A Tráng lập tức đứng thẳng lưng: "Sau khi cháu đi học, cháu sẽ dạy A Tráng."

Nguyên Khang vui vẻ kéo kéo tay thằng bé, sau đó hai đứa nhỏ cùng đi xem trâu.

Anh hai Đường đi theo Đường Minh Sơn mười sáu ngày, tính một ngày một đồng, Đường Minh Sơn và cô đếm đủ mười sáu đồng đưa cho anh ấy.

"Sao đưa nhiều vậy?"

Tuy chị dâu hai Đường biết họ cũng kiếm được không ít tiền lời, nhưng chồng của cô ta không giúp được gì nhiều, cho như vậy là nhiều rồi.

"Trời còn chưa sáng đã phải lên đường, đến khi trời tối còn phải cho trâu ăn, mệt lắm, bao nhiêu đó cũng làm tụi em thấy xấu hổ nữa."

Phong Ngọc Lan đẩy tiền trở về.

Chị dâu hai Đường đỏ mặt: "Vậy cũng nhiều quá, lần trước làm công nhân thời vụ ở đội vận chuyển chỉ được mấy hào một ngày. Mà lần đó còn mệt hơn lần này nhiều."

"Đúng vậy." Anh hai Đường xấu hổ gãi đầu: "Người một nhà cả, không đưa tiền cũng không sao cả, anh chỉ chạy vặt thôi, buôn bán lấy tiền là nhờ thằng ba thông minh, anh…"

"Anh hai, anh nói vậy làm em không vui đâu." Đường Minh Sơn trừng mắt nhìn anh ấy: "Lần sau em không nhờ anh nữa, em tìm người ngoài."

"Đừng đừng đừng." Anh hai Đường vội vàng nói: "Sao em lại nói vậy, đâu phải là em không có anh em ruột, phải tìm anh mới đúng chứ!"

Chị dâu hai Đường nghe vậy, cười tủm tỉm nhận tiền, cô ta không mang về phòng mình mà vào phòng của mẹ Đường, giao hết cho mẹ giữ.

Nhưng mẹ Đường lại đẩy trả về: "Đây là tiền thằng hai vất vả kiếm được, cũng nhờ thằng ba đưa nó theo, các con tự giữ đi, đừng đưa cho mẹ."

"Vậy thì mẹ cũng cất mấy đồng đi." Chị dâu hai Đường lấy sáu đồng đặt ở cạnh gối: "Con giữ lại mười đồng là được rồi."

Mẹ chồng nhà khác rất ít khi cho con dâu giữ tiền, chị dâu hai Đường thấy như vậy là quá đủ rồi.

"Con cứ cầm đi, lúc trước con nói muốn vào bệnh viện kiểm tra lại mà phải không?"

Nói đoạn, mẹ Đường còn mở ngăn tủ ra, lấy túi tiền được bao thành mấy lớp của mình ra, sau đó đưa năm mươi đồng cho cô ta: "Lần này đừng đi bệnh viện huyện nữa, chúng ta đi bệnh viện thành phố đi."

Lời này đã đánh trúng tim chị dâu hai Đường, cô ta và anh hai Đường kết hôn đã gần mười năm nhưng bụng cô ta vẫn không có động tĩnh gì, bên nhà mẹ đẻ cũng đã rất nóng vội.

Biết nhà anh hai Đường sắp đi bệnh viện thành phố kiểm tra sức khỏe, Đường Minh Sơn nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Anh hai chị dâu hai không quen đường thành phố, để em đi cùng hai người để dễ chăm sóc."

Đúng là họ chưa bao giờ đi thành phố cả.

Vì thế, ngày hôm sau họ đến nhà đội trưởng để xin thư giới thiệu, đội trưởng còn kéo Đường Minh Sơn nói mấy câu: "Bên công xã nói chỉ cần hai vợ chồng cậu vào đại học là có thể nhận trợ cấp, chỉ cần

thị trấn trên đóng dấu là hai người mang đến trường học lúc khai giảng là được.”

“Cháu không phải là công nhân.” Đường Minh Sơn khó hiểu: “Theo lý thuyết là không được nhận trợ cấp mà nhỉ?”

“Bây giờ chính sách đã thay đổi rồi.” Đội trưởng cười tủm tỉm, vỗ vai anh nói: “Dù là công nhân hay cán bộ, chỉ cần vào đại học, thu nhập gia đình không quá năm mươi đồng mỗi tháng là có thể nhận trợ cấp, được bao nhiêu thì là do nhà trường quyết định.”

“Đúng là tin tốt!”

Anh hai Đường nhếch miệng cười.

Chương 149: Chương 149

Đó thực sự là một tin tốt, mặc dù cha Đường với mẹ Đường không nói gì nhưng họ vẫn muốn chia sẻ một phần phí sinh hoạt với hai người Phong Ngọc Lan.

Bây giờ có thể nhận được trợ cấp là một việc rất vui đối với mọi người.

Sau khi nhận giấy giới thiệu, ba người họ tiện thể theo xe bò đến nhà ga huyện bắt xe về nội thành.

Lần đầu tiên ngồi xe lâu như vậy, chị dâu hai Đường thấy hơi chóng mặt, khi họ ra khỏi nhà ga, Đường Minh Sơn đưa họ đi tìm một nhà khách ở lại trước, một phòng cho Đường Minh Sơn, một phòng cho vợ chồng anh hai Đường.

"Anh hai, anh chăm sóc cho chị dâu hai, em đi mua chút gì ăn."

"Ừ."

Anh hai Đường đồng ý, vừa định lấy tiền đưa thì Đường Minh Sơn đã quay người bỏ đi.

Khoảng mười phút sau, Đường Minh Sơn mang theo sáu cái màn thầu và sáu cái bánh bao trở về, anh hai Đường xin nước nóng của nhà khách, bây giờ mới uống được.

Khi họ ăn xong thì mới hơn ba giờ chiều.

"Chị dâu hai, chị ổn chứ?"

Đường Minh Sơn hỏi.

Chị dâu hai Đường gật đầu: "Không còn choáng nữa."

Thế nên ba người họ đến bệnh viện thành phố trên một chiếc ô tô nhỏ.

Sợ anh không quen, Phong Ngọc Lan còn cố ý hỏi đăng ký khoa nào, Đường Minh Sơn tìm được phụ khoa một cách chính xác, sau khi lấy được số, để hai người anh hai Đường xếp hàng.

Hôm nay không có nhiều người, chưa được nửa tiếng, hai người anh hai Đường đã đi vào.

Đường Minh Sơn chờ ở ngoài cửa.

Khoảng mười phút sau, anh hai Đường với chị dâu hai Đường cầm tờ giấy đi ra.

"Chúng ta đi kiểm tra những phần này trước."

Chị dâu hai Đường nói.

"Để em xem một chút."

Đường Minh Sơn nhận tờ đơn nhìn một lúc: "Đi theo em."

Hai người như hai con gà con đi theo gà mẹ già Đường Minh Sơn đi lên xuống bệnh viện, khi kiểm tra hoàn tất thì đã gần sáu giờ.

Một số xét nghiệm phải đến chiều hôm sau mới có kết quả nên bác sĩ bảo họ về nhà khách trước.

Trên đường đi, chị dâu hai Đường và anh hai Đường đều rất lo lắng.

"Hi vọng không có gì nghiêm trọng."

"Vâng, lúc kiểm tra em sợ lắm, hỏi cô ấy cũng không nói em bị gì, để mình đợi kết quả."

Nghe được anh trai và chị dâu đang lo lắng điều gì, Đường Minh Sơn vội vàng an ủi họ: "Hiếm khi lên thành phố, ăn tối xong chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

"Cũng được." Chị dâu hai Đường xốc lại tinh thần: "Dù sao cũng đã đến rồi, chúng ta đi mua đồ đi."

Anh hai Đường gật đầu.

Bữa tối ăn ở nhà khách, chị dâu hai Đường ăn không nhiều, anh hai Đường sợ cô ta đói, khi họ ra ngoài đi dạo anh ấy đã mua vài cái bánh đậu xanh vừa rẻ lại ngon.

Ở bên Phong Ngọc Lan vừa đi làm về, mẹ Đường đã nấu nước nóng, Phong Ngọc Lan tắm rửa rồi vào nhà bếp sưởi ấm.

Hôm nay họ đi ăn cưới của một nhà trong đội, bữa tối đã ăn bên đó, vì vậy khi về đến nhà tắm một cái lại ngồi ngay bên đống lửa.

Nguyên Khang tựa sát Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của nó: "Mẹ nghe A Tráng nói, con với Xuyên Tử leo cây?"

"Con không leo, anh Xuyên Tử mới giỏi!"

Vẻ mặt Nguyên Khang tràn vẻ ngưỡng mộ: "Anh ấy nói sau này sẽ dẫn con đi bắt tổ chim!"

"Vậy cháu nên ăn nhiều một chút, cho mau cao thêm." Mẹ Đường cười nói.

Nguyên Khang gật đầu thật mạnh.

Đường Văn Tuệ dùng kẹp gắp than đẩy củi vào: "Cũng không biết mấy người anh hai giờ ra sao."

"Đúng rồi." Mẹ Đường khẽ thở dài: "Cả ngày hôm nay mẹ vẫn luôn nghĩ tới chuyện này."

"Con cháu tự có phúc của nó." Cha Đường giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ vai bà: "Nếu không thể sinh con được cũng không sao, nhận con nuôi hoặc là nhận một đứa trẻ về làm con cũng được."

"Nói thì nói vậy." Mẹ Đường trừng mắt liếc ông một cái: "Tôi chỉ sợ cơ thể có chuyện gì, cho nên…"

Sợ mắc bệnh.

"Được rồi." Cha Đường đáp.

"Con thấy anh hai, chị dâu hai sẽ không sao, họ làm việc vất vả như vậy, có ăn được uống được, nhất định sẽ không sao." Đường Văn Tuệ không muốn nghe những lời bi quan, vội vàng nói.

"Đúng đó, cha, mẹ, chúng ta ở nhà suy nghĩ lung tung, không bằng chờ mấy người chị dâu hai về rồi nói kỹ hơn."

Phong Ngọc Lan ôm Nguyên Khang trong lòng, xoa đầu nó nói.

Đêm nay dù là người ở quê nhà, hay là các người chị dâu hai Đường ở nhà khách, đều không ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, ba người đến bệnh viện chờ.

Mãi cho đến buổi chiều, sau khi kết quả kiểm tra toàn bộ đã có, chị dâu hai Đường với anh hai Đường cầm giấy kiểm tra, mang vẻ mặt sắp đối mặt với cái c.h.ế.t đi tìm bác sĩ.

Đường Minh Sơn chờ ở bên ngoài cũng rất lo lắng.

Sau nửa giờ, anh hai Đường cùng chị dâu hai Đường đi ra với hai mắt đỏ hoe.

"Cuối cùng là anh không được chuyện kia, cho nên..."

Anh hai Đường lau nước mắt.

"Anh hai, anh đừng lo lắng, để em hỏi lại bác sĩ."

Đường Minh Sơn vỗ vai anh ấy, đi vào tìm bác sĩ.

Khi trở ra tâm trạng của anh cũng vô cùng phức tạp, nguyên nhân chính là tinh trùng của anh hai yếu nên khó thụ thai.

Ngay sau khi cầm thuốc rời bệnh viện, anh hai Đường đã đề nghị ly hôn với chị dâu hai Đường.

Sau đó anh ấy bị chị dâu hai Đường tát một bạt tai.

"Anh hai, anh…"

Thấy chị dâu hai Đường tức giận đi về phía nhà khách, Đường Minh Sơn bước tới nhìn anh hai Đường đang cúi đầu.

"Anh không thể làm chậm trễ cô ấy."

Anh hai Đường bật khóc: "Thằng ba, anh là người vô dụng."

"Bác sĩ chỉ nói khó khăn hơn so với người bình thường, không phải hoàn toàn không được, chúng ta còn kê đơn thuốc."

Anh lắc lắc chiếc túi vải đựng thuốc trên tay.

Anh hai Đường lắc đầu: "Nếu có, đã có từ lâu…"

Khi họ trở lại nhà khách, chị dâu hai Đường đã thu dọn đồ đạc của mình, mắt cô ta đỏ hoe, vừa nhìn đã biết sau khi trở về đã khóc.

"Đường Văn An em cho anh biết, em với anh lấy nhau tám năm rồi! Anh nói muốn ly hôn? Sao anh dám! Đừng nhắc chuyện này với em, sau khi về nhà để cho cha mẹ em xử lý anh!"

Nói xong, cô ta xách theo đồ đi trước.

"Chị dâu hai!"

Đường Minh Sơn nhanh chóng kéo anh hai Đường cho đuổi kịp.

Khi ngồi trên xe, chị dâu hai Đường thậm chí không muốn ngồi cùng anh hai Đường nữa, anh em Đường Minh Sơn ngồi phía trước, chị dâu hai Đường ngồi phía sau.

Phong Ngọc Lan với Đường Văn Tuệ vừa về từ nhà Chương Nam Tuyền, thấy Đường Minh Sơn đang đứng ở cổng sân.

"Thế nào?"

Hai người Phong Ngọc Lan bước nhanh về phía trước.

"Tạm thời đừng đi vào." Đường Minh Sơn vòng tay qua vai Phong Ngọc Lan, lại liếc nhìn Đường Văn Tuệ: "Anh hai muốn ly hôn với chị dâu hai, bây giờ chị dâu hai để cha mẹ xử lý anh hai."

Đường Văn Tuệ hít một hơi: "Sao anh hai dám nói ly hôn?"

Trái lại, Phong Ngọc Lan đoán được một phần, nhiều năm như vậy không có tin tức gì, bây giờ anh hai Đường lại đề nghị ly hôn, nhất định vì sức khỏe anh hai Đường có vấn đề.

"Con nít đừng hỏi nhiều như vậy." Đường Minh Sơn chọc vào đầu cô ấy một cái: "Đi qua nhà chú ba trông Nguyên Khang đi."

"Anh chỉ muốn đẩy em đi."

Mặc dù nói vậy, Đường Văn Tuệ vẫn đến nhà chú ba Đường.

Sau khi cô ấy đi, Đường Minh Sơn mới thì thầm nói với Phong Ngọc Lan những gì bác sĩ nói: "... Đại khái là như vậy, bác sĩ kê đơn thuốc, anh hai muốn ly hôn, anh có thể hiểu được, anh ấy không muốn làm chậm trễ chị dâu hai, nhưng đối với chị dâu hai mà nói việc này là không thể nào."

Đừng nhìn anh hai Đường bất cẩn cẩu thả nhưng thật ra tình cảm vợ chồng họ rất tốt.

Khi mấy người Phong Ngọc Lan vào nhà, họ đã thấy một dấu bạt tai trên mặt anh hai Đường, xét theo kích thước của bàn tay, có lẽ là do chị dâu hai Đường đánh.

Anh ấy không đề cập đến chuyện ly hôn nữa, cũng kể từ đó anh hai Đường nghe theo lời dặn của bác sĩ uống thuốc, ngoài ra anh hai Đường đã làm một việc khiến Phong Ngọc Lan phải khen ngợi.

Anh ấy cố tình đến nhà mẹ đẻ của chị dâu hai Đường, giải thích lý do tại sao họ không có con trong nhiều năm qua, sau đó chị dâu của chị dâu hai Đường đến tìm chị dâu hai Đường, lúc này chị dâu hai Đường và những người khác mới biết được anh hai Đường đã làm gì.

"Không phải chị dâu muốn chia rẽ tình cảm, em thật sự định sống như thế này sao?"

Chị dâu hai Đường mím môi: "Không sao, không phải chỉ không có con sao? Ngày nay vẫn có thể sống được!"

Chị dâu cô ta thở dài: "Thật ra cậu ta đối xử với em rất tốt, cha mẹ chồng em chồng của cậu ta cũng rất tốt, nhưng em phải suy nghĩ cho thấu đáo, chuyện này là không có con đến khi về già, coi như..."

"Sinh con không phải để dưỡng lão cho mình." Chị dâu hai Đường phản bác: "Chị dâu yên tâm, em đã nghĩ kỹ rồi."

Cô ta đã nói như vậy, chị dâu cô ta cũng không khuyên nữa.

Phong Ngọc Lan cũng nhận thấy tình cảm của họ dường như đang trở nên tốt hơn.

Năm nay tuyết đến muộn hơn, nhưng vẫn rơi rất nhiều, hôm qua Đường Minh Sơn mới lên trên thị trấn để làm một số con dấu, ban đêm tuyết rơi rất dày.

Cũng may Đại Ngưu đã chuẩn bị nhiều cỏ khô, trời đang có tuyết không thể cắt cỏ tươi, chỉ có thể cho ăn rau lá trộn với cỏ khô.

"Ngủ một lát đi." Khi Đường Minh Sơn đứng dậy, anh đắp chăn cho Phong Ngọc Lan thật chặt: "Chút nữa Nguyên Khang nhất định sẽ đến làm phiền em."

Phong Ngọc Lan cuộn mình trong chăn: "Vâng."

Quả nhiên, nửa tiếng sau, Nguyên Khang vô cùng hào hứng đi vào: "Mẹ! Tuyết rơi rồi!"

"Biết rồi." Phong Ngọc Lan vén chăn ra, nhanh chóng mặc thêm áo khoác, quần ngoài, giày bông, nhảy tại chỗ vài lần để xua tan nổi da gà trên người: "Chúng ta cùng đi xem nào."

Tuyết trong sân đã được Đường Minh Sơn và anh hai Đường quét đi, họ đi ra ngoài sân nhìn.

Vừa ra ngoài đã nghe nói cây trúc sau nhà bác cả Đường bị tuyết làm gãy.

"Không đổ vào nhà chứ?"

Phong Ngọc Lan kiễng chân lên, nhìn lên mái nhà.

"Đổ trúng rồi." Đường Minh Sơn cau mày, đi xem nhà bác cả Đường, nó va vào mái hiên sau nhà một chút.

Bác cả Đường tặc lưỡi: "Mấy ngày trước bác đã kêu cha A Tráng chặt bớt trúc bên ngoài, sao nó vẫn đổ!"

"Chặt thêm nữa."

Anh họ cả đã mang ủng đi mưa, cầm rìu đi.

Đường Minh Sơn cũng đi giúp, Phong Ngọc Lan với Nguyên Khang không đi theo đến rừng trúc mà trở về nhà.

Mẹ Đường đang nói chuyện sang năm đốt tiền giấy năm mới cho bà tổ.

Mấy người Phong Ngọc Lan nghe chăm chú, sau khi ăn sáng, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đến thăm nhà bà tổ.

Bà tổ đã mất, con gái con rể cũng không còn về đây sống nữa mà để lại chìa khóa cho những người nhà mẹ Đường, nhờ họ trông hộ ngôi nhà.

Mở cửa sân, hai người bắt đầu quét dọn.

Sẵn tiện quét sạch tuyết động trong sân, quét dọn trong ngoài nhà một thể.

"Thắp hai nén nhang cho bà tổ."

Khi định rời đi, Phong Ngọc Lan thấy có nhang trên bàn thờ, nên cô nói với Đường Minh Sơn.

"Ừ."

Nhang không bị ẩm, có thể dùng diêm thắp lên.

Sau khi thắp nhang xong, hai người khóa cửa sân rời đi.

Giữa đường đi cô còn gặp Đường Văn Cường với Xuân Phân đang đi dạo.

Họ đang nắm tay, nhưng khi Xuân Phân nhìn thấy họ, cô ấy nhanh chóng rút tay lại.

Đường Văn Cường cười, lại nắm lấy tay cô ấy: "Sao phải ngại, anh ba cùng chị dâu ba còn dính nhau hơn chúng ta."

"Không thể nào!"

Xuân Phân đỏ mặt, định rút tay về, cuối cùng Đường Văn Cường ra hiệu cô ấy nhìn Đường Minh Sơn: "Anh ba cứ ôm chị dâu ba mãi kìa."

Nhìn kỹ lại, đúng là Đường Minh Sơn đã thấy họ, nhưng anh vẫn không buông tay.

Chương 150: Chương 150

“Anh ba, chị dâu ba, hai người đi chơi ở đâu mà đến đây thế?” Đường Văn Cường lớn tiếng chào hỏi.

Khuôn mặt Xuân Phân hơi đỏ lên, nhưng cũng chào theo: "Anh ba, chị dâu ba.”

“Ừ.” Phong Ngọc Lan đáp lại: "Bọn chị từ chỗ bà tổ đến đây.”

Đường Văn Cường hiểu ngay, lượng tuyết dày đặc như vậy, chắc là phải qua bên đó dọn tuyết, thấy mặt vợ đỏ ửng lên nên Đường Văn Cường không kéo cô ấy qua, sau khi chào vợ chồng Phong Ngọc Lan thì họ rẽ vào ngã ba.

Hai bên có một khoảng trống, khi vợ chồng Phong Ngọc Lan đến nơi mà vợ chồng Đường Văn Cường đứng thì người kia đã bỏ đi.

Vì để dọn tuyết, họ đã đi ủng đi mưa, đi bộ không có cảm giác, nhưng ở nhà nghỉ ngơi một lúc, thấy chân lạnh như băng.

Cha Đường đun nước, bảo họ ngâm chân vào nước nóng rồi hãy thay giày bông.

Thế là hai người cùng ngâm chân, Nguyên Khang thấy vậy cũng nhảy vào góp vui, thành ra ba người cùng ngâm chân vào trong chậu.

“Sao tay lạnh thế?” Phong Ngọc Lan nhéo tay anh hỏi.

Nguyên Khang nhìn Đường Minh Sơn rồi nói nhỏ: "Nãy con ở cùng Đại Ngưu một lúc."

"Chỉ một lúc thôi à?" Đường Minh Sơn cau mày.

Giọng của Nguyên Khang càng nhỏ hơn: "… Nhiều lúc?"

Đường Văn Tuệ đi ngang qua, nghe vậy thì lớn tiếng: "Từ lúc hai anh chị đi ra ngoài, thằng bé đã đi đến chuồng bò rồi, trước khi anh chị về một lúc thì nó mới chạy vào nhà bếp."

Nguyên Khang vội vã đứng lên, nhìn Phong Ngọc Lan rồi lại liếc sang Đường Minh Sơn.

"Con sai rồi."

"Không phải nói con sai rồi, chỉ sợ con bị cảm thôi." Phong Ngọc Lan xoa bàn tay bé nhỏ đang lạnh: "Cảm lạnh rồi thì sao?"

"Đưa đi bệnh viện huyện, bảo bác sĩ hung dữ nhất ở đấy tiêm cho con, truyền nước, rồi cho uống thuốc đắng nhất!" Đường Minh Sơn ngồi ở bên cạnh nói với giọng đe dọa.

Cái miệng nhỏ của Nguyên Khang méo vào, nước mắt chảy xuống.

Phong Ngọc Lan nhịn cười: "Muốn không phải đi viện thì ngâm nước lạnh ít thôi, đã biết chưa?"

"Biết rồi ạ."

Đường Văn Tuệ ôm đồ về, thấy nó khóc thút thít, quay sang làm mặt quỷ cho nó xem: "Này thì không nghe lời này."

Nguyên Khang vội lau nước mắt, cơ thể bé nhỏ dựa vào Phong Ngọc Lan bên cạnh: "Mẹ ơi…"

“Rồi rồi, nước sắp nguội rồi, mẹ lau chân cho con nhé.” Phong Ngọc Lan lau khô chân cho nó, sau khi xỏ giày bông thì bảo nó vào trong nhà bếp ngồi.

“Tuyết lại rơi rồi.” Đường Minh Sơn vừa xỏ giày bông lại thấy tuyết rơi trong sân.

Phong Ngọc Lan thoa một ít kem dưỡng da lên mặt, nghe vậy cũng quay đầu sang: "Anh qua đây, em thoa cho anh một ít kem.”

Đường Minh Sơn đi qua, Phong Ngọc Lan bôi một ít kem lên mặt anh, rồi chỉnh lại quần áo cho anh: "Anh vào nhà đi, hôm nay trời lạnh, dễ bị cảm lắm.”

“Ừ.”

Hai người nối đuôi nhau vào nhà.

Tuyết năm nay lớn hơn tuyết năm ngoái, cũng kéo dài hơn.

Anh em Đường Minh Sơn mỗi khi thức dậy vào buổi sáng, việc đầu tiên làm là dọn sạch tuyết trong sân, rồi dọn đường, hoặc là đi theo đội trưởng dọn đường bên ngoài.

Mà Phong Ngọc Lan và những người khác sẽ có một chút thời gian rảnh trong năm nay, Dương Bảo Quốc năm nay không thu được gì nên họ cũng không làm những việc đó.

Hơn nữa có hai đợt giao hàng năm nay, chiếc ví cũng phình to.

Nguyên Khang và A Tráng đang cuộn vòng sắt trên nhà chính, chị dâu họ bế Nhị Yêu Muội đến chơi cùng, Phong Ngọc Lan cũng bế con bé.

Bây giờ Yêu Muội thích nghịch tóc nhất, tóc của Phong Ngọc Lan dài và thắt b.í.m đôi, Yêu Muội nắm lấy một cái là không muốn buông

ra.

“Yêu Muội, con làm gì thế?”

Chị họ chỉ vào tay của con bé, khẽ cau mày nói.

Tuy Yêu Muội còn bé nhưng cũng biết mẹ đang giận nên buông tay ra ngay, vùi đầu vào trong lòng Phong Ngọc Lan.

“Con bé này…”

Phong Ngọc Lan xoa đầu con bé, đội một chiếc mũ tròn nhỏ, cảm giác thật mềm mại.

“Chỉ thích nắm tóc người ta thôi.” Chị dâu họ chỉ vào đầu mình: "Tóc còn chưa nhổ!”

Chị dâu hai Đường nghe vậy thì bật cười: "Oan cho Yêu Muội quá, con chẳng có bao nhiêu đâu.”

Chị dâu họ giả vờ sắp đánh cô ta, chị dâu hai Đường trốn sau lưng mẹ Đường: "Mẹ xem kìa, con nói thật mà chị dâu không vui.”

Mẹ Đường nắm tay chị dâu họ híp mắt cười: “Cô muốn hỏi cháu chuyện này.”

“Thím hai nói đi ạ.”

“Em trai nhỏ nhất bên nhà mẹ cháu năm nay bao nhiêu tuổi?”

Đường Văn Tuệ và Phong Ngọc Lan cùng quay sang.

Chị dâu họ nghe vậy thì mặt mày hớn hở: "Mười chín ạ, mới xây lại nhà năm ngoái, định để thêm hai năm nữa sẽ thuận tiện cho việc cưới hỏi.”

“Xem mắt ai thế?” Phong Ngọc Lan hỏi nhỏ Đường Văn Tuệ.

Đường Văn Tuệ nói nhỏ: “Hôm đấy thím Trương sang tìm mẹ, muốn xem mắt cho Thục Phân thì phải?”

“Cũng có thể.” Phong Ngọc Lan gật đầu.

Chị dâu họ đã hiểu ý của mẹ Đường, thế là liến thoắng kể về em trai của mình, ưu điểm hay khuyết điểm gì cũng nói ra hết, cuối cùng còn bày tỏ rõ ràng, nhà mẹ đẻ của chị ấy không có bất cứ yêu cầu quái đản gì đối với con dâu, chỉ cần cố gắng sống tốt là được.

Sau khi chị dâu họ rời đi, chị dâu hai Đường nói: “Nói là cố gắng sống tốt nhưng thật ra là phải chăm chỉ chịu khó, một tay làm mọi việc.”

“Quan trọng hơn là không được làm loạn.” Mẹ Đường cười: "Nếu tìm được một người như thím năm của mấy đứa, thì người ta có chịu không? Hơn nữa, tính tính mẹ của chị dâu mềm mỏng như mợ cả của mấy đứa.”

“Mẹ, mẹ định mai mối cho Thục Phân ạ?” Đường Văn Tuệ hỏi.

“Mẹ chỉ hỏi đôi ba câu, nhà mẹ đẻ của chị ấy có địa thế đất đai bằng phẳng, ruộng đồng phì nhiêu, đội sản xuất bên đó tốt hơn bên mình nhiều.”

Nói thế thôi nhưng mấy người họ cũng nghe ra được ý của bà là muốn mai mối cho cô ấy.

Khi Đường Minh Sơn và những người khác quay về, Phong Ngọc Lan nhắc nhở bọn họ một chuyện: "Chị có cảm giác dường như những gì mẹ biết về em trai của chị dâu không chỉ dừng lại ở đấy.”

“Chuyện này anh cũng biết một chút.” Đường Minh Sơn cười: "Chương Nam Tuyền từng hỏi anh, lúc đấy cũng đoán ra được một ít, có lẽ là người mà Thục Phân nhắc đến.”

“Bảo sao.” Phong Ngọc Lan mỉm cười, ôm lấy cánh tay của anh, tựa đầu vào vai anh, nhìn tuyết rơi đầy trời, khẽ nói: “Chúng ta kết hôn sắp được ba năm rồi, thời gian trôi qua nhanh thật.”

Đường Minh Sơn ôm cô vào lòng: "Đúng thế.”

Hai người đứng ở ngoài hiên nhà, dựa vào người nhau.

Anh hai Đường định đi vệ sinh nhưng vừa bước ra đã thấy hai người ôm nhau nên vội vàng quay lại.

“Anh không định đi vệ sinh à?” Chị dâu hai Đường đang cắn hạt dưa nhìn sang với vẻ mặt khó hiểu.

“À ờm thì đợi thêm lúc nữa rồi đi.” Anh hai Đường ho nhẹ.

Đường Văn Tuệ nghe thế thì cười: “Chắc là anh ba với chị dâu ba đang chim chuột ở bên ngoài chứ gì.”

Vừa dứt lời thì vợ chồng Phong Ngọc Lan đi vào trong.

Lúc nãy Đường Minh Sơn nhìn thấy anh hai Đường, vốn dĩ Đường Minh Sơn không định đi vào, nhưng Phong Ngọc Lan nghĩ, trời lạnh như này mà anh hai Đường vẫn đi ra ngoài thì chắc là mót lắm.

Nên kéo Đường Minh Sơn đi vào.

“Anh hai, đi đi.” Đường Minh Sơn ngồi xuống nói.

Anh hai Đường không xấu hổ, nhanh chân đi ra ngoài.

Năm nay đón tết cũng như năm ngoái, ăn cơm tất niên ở nhà bác cả Đường, năm ngoái có thêm Yêu Muội, năm nay thì thêm Xuân Phân.

Người trong nhà ngày càng nhiều, các bậc trưởng bối vui lắm.

Trên bàn anh, ba anh em của bác cả Đường bày tỏ sự kỳ vọng lớn vào vợ chồng Phong Ngọc Lan sắp vào đại học.

Hai người họ cũng uống rượu mà họ mang đến, Phong Ngọc Lan có tửu lượng kém nhưng cô cũng uống để góp vui, và Đường Minh Sơn đã ôm cô về.

Tỉnh dậy vào trưa ngày hôm sau, Đường Văn Tuệ vội đút cho cô canh nóng: "Chị còn đau đầu không?”

“Hơi hơi.” Phong Ngọc Lan đáp.

Nhưng cũng may là rượu được làm từ lương thực trong nhà, không gây hại cho sức khỏe.

Đường Minh Sơn về nhà sau khi ra ngoài, bỏ mũ xuống rồi giũ tuyết rơi, định vào phòng xem cô như thế nào, nhưng lại nghe thấy giọng của Phong Ngọc Lan phát ra từ trong nhà bếp, nên anh đi vào nhà bếp.

“Em dậy rồi sao?”

“Dậy rồi.” Phong Ngọc Lan gật đầu, thấy anh đi ủng đi mưa thì biết anh vừa đi ra ngoài: "Anh cũng qua đây đi?”

“Ừ.”

Đường Minh Sơn húp một ngụm trong bát của Phong Ngọc Lan.

Trong nhà có xe bò nên sẽ tiện cho việc sang nhà chị cả Đường, anh hai Đường đánh xe, chị dâu hai Đường và cha Đường. mẹ Đường và cả Nguyên Khang cũng đi cùng.

Ngày hôm sau quay về, kéo theo vợ chồng chị cả Đường và ba đứa con đi cùng.

Dù sao thì tháng giêng cũng rất náo nhiệt.

“Sau khi đến trường, nhớ viết thư về.” Cha Đường dặn dò vợ chồng Phong Ngọc Lan.

Trường của họ khai giảng sớm hơn trường của Nguyên Khang nên phải đi trước.

“Muốn ăn gì thì viết thư về, mẹ làm rồi gửi lên cho.” Mẹ Đường cầm tay Phong Ngọc Lan nói.

“Vâng.” Phong Ngọc Lan nắm lấy bàn tay gầy gò của bà: "Mẹ và cha phải giữ gìn sức khỏe nhé ạ.”

Nhà bác cả Đường và chú ba Đường mang đến mấy dây thịt khô và một ít đồ ăn.

“Nếu không ở trường, có thể ăn những món này bất cứ lúc nào.”

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn xin nhận tấm lòng của mọi người.

Sau khi anh hai Đường chuẩn bị xe bò xong xuôi, liền đánh xe vào trong sân đợi bọn họ.

“Nguyên Khang, con nhớ phải nghe lời, mẹ và cha cũng phải đi học, đến cuối kỳ, chúng ta sẽ thi xem ai được điểm tốt hơn nhé.” Phong Ngọc Lan ôm Nguyên Khang, nói khẽ.

Hai mắt Nguyên Khang đỏ lên, nhưng vẫn vươn bàn tay nhỏ ôm lấy cổ cô: "Vâng ạ.”

“Ngoan.” Phong Ngọc Lan xoa đầu nó: "Phải nghe lời ông bà, nghe lời bác trai bác gái, nhớ chưa? Phải nghe lời cô út nữa đấy.”

“Vâng.” Nguyên Khang cọ vào mặt cô, nói nhỏ: “Việc cha mẹ giao cho con, con sẽ không quên, lát nữa con sẽ nói với bà nội.”

Đường Minh Sơn đi qua đúng lúc nghe thấy câu này, anh hơi khom người xuống nhìn chằm chằm Nguyên Khang: “Hôm qua con đã hứa với cha rồi, là nam tử hán thì cái gì được làm, cái gì không được làm, con phải có chừng mực.”

“Con biết rồi ạ.” Nguyên Khang đưa tay về phía anh.

Chương 151: Chương 151

Đường Minh Sơn đón lấy nó từ vòng tay của Phong Ngọc Lan và nâng nó lên cao nhiều lần, cho đến khi Nguyên Khang cười quá nhiều thì anh mới đặt nó xuống.

Sau khi vợ chồng Phong Ngọc Lan lên xe bò và rời đi, cả nhà bịn rịn mãi mới chịu về nhà.

Nguyên Khang nắm tay mẹ Đường: "Bà ơi, có chuyện này cháu muốn nói với bà."

"Có chuyện gì sao?" Mẹ Đường vẫn hơi khó chịu trong lòng, mắt vẫn còn đỏ hoe, nghe nó nói thế, bà liền xốc lại tinh thần để nghe nó hỏi.

"Bà đi theo cháu." Nó đưa bà đến phòng của vợ chồng Phong Ngọc Lan, đến trước mặt mẹ Đường lật cái gối của Đường Minh Sơn lên, mẹ Đường cũng ngó vào nhìn, được lắm, mười tờ tiền!

Khi vợ chồng Phong Ngọc Lan đón năm mới, họ có khoảng hơn 4.500 đồng, chỉ lấy một ít ra mua sắm tết, sau khi trích một khoản để mừng tuổi bọn trẻ con và vợ chồng anh hai Đường thì vẫn còn 4.450 đồng.

Vì sợ sau này trong nhà có việc gấp cần dùng đến tiền, nên hai vợ chồng đã bàn bạc với nhau và để lại một trăm đồng.

Biết trước việc cha mẹ Đường sẽ không chịu nhận nên họ đã giao lại nhiệm vụ này cho Nguyên Khang.

“Cha mẹ con để lại đấy, họ nói rằng số tiền này để cho ông bà nội dùng.”

Nguyên Khang gom tiền lại và đưa cho mẹ Đường.

Mẹ Đường vội vàng gọi lão già.

Cha Đường bước nhanh vào, vừa nhìn thấy tiền liền hiểu ý: “Cầm đi, tấm lòng của vợ thằng ba.”

“Bọn chúng thật là...”

Mẹ Đường cầm tiền, hai mắt lại đỏ hoe: "Đi xa nhà, có nhiều chỗ cần dùng đến tiền như vậy, sao chúng còn nghĩ đến chúng ta? Ông nói xem, đi ra ngoài thì chẳng lấy một xu nào của chúng ta, mà còn để lại tiền cho chúng ta.”

“Được rồi, được rồi.” Cha Đường vội vàng khuyên bà, Nguyên Khang cũng tiến lại ôm chân bà, phải một lúc sau mẹ Đường mới bình tĩnh lại.

Khi anh hai Đường trở về từ trên huyện, mọi người xúm lại hỏi anh ấy đủ thứ trên đời.

Anh hai Đường gãi đầu: "Cũng không có gì, con chỉ đưa đến bến xe, mua vé xong rồi thì hai em ấy đi.”

“Vé là mua chuyến lúc mấy giờ?” Chị dâu hai Đường hỏi.

“Số đỏ, mười phút nữa khởi hành.” Anh hai Đường cười xoa đầu Nguyên Khang, sau đó cầm lấy cốc nước tráng men nó đưa tới và uống.

Khi vợ chồng Phong Ngọc Lan đến nhà của cậu Lưu thì đã hơn bốn giờ chiều.

Ngày kia sẽ khai giảng, bọn họ đã đến nơi trước hai ngày.

Cậu Lưu cũng xem ngày, biết hôm nay họ lên đây nên hôm nay nghỉ, không đi làm.

Quét dọn nhà cửa một lượt, căn phòng phía đông không có chìa khóa nên ông ấy không vào.

Thấy họ xách theo túi lớn túi nhỏ, bên trong còn có thịt tặng cho ông ấy nữa, đồ ăn này kia khiến cậu Lưu không biết phải nói sao, tối hôm đó nấu một miếng thịt khô, chiên thêm vài món, lấy rượu ra và ăn uống một bữa với họ.

Sau khi ăn tối và làm việc một lúc, bọn họ dọn dẹp phòng ngủ chính ở phía đông, dùng gian phòng nhỏ còn lại làm phòng đọc sách, sau này Nguyên Khang hoặc người nhà đến chơi cũng có thể ở trong đó.

Tạm thời chưa trải giường, nó được dựng ở góc phòng, căn phòng trở nên trống trải trong chốc lát.

Hai người lại lau lau dọn dọn, bây giờ mới lấy nước đi tắm.

Khi họ đặt lưng xuống thì đã gần mười giờ.

Phong Ngọc Lan ngáp một cái, hất chăn lên rồi nằm xuống.

Đường Minh Sơn chuyển bếp lò ra giữa phòng, chỉ cần không ném chăn bông hoặc quần áo lên đó, loại lò sưởi bụng to này sẽ không dễ cháy, và trong phòng rất ấm áp.

Một đêm ngủ ngon giấc.

Hôm nay cậu Lưu sẽ đi làm.

Đường Minh Sơn dậy từ sáng sớm nấu mì để cậu Lưu và Phong Ngọc Lan có thể ăn ngay sau khi thức dậy.

Tối hôm qua họ cũng đã thống nhất sẽ cùng ăn cơm cùng cậu Lưu, không nói đến chuyện tiền nong, mỗi người tự trả một nửa.

Sau khi cậu Lưu đi làm, Đường Minh Sơn đến bưu điện gửi thư, bưu điện cách con hẻm không xa, chỉ ở ngay bên kia đường, khi anh quay về thì thấy Phong Ngọc Lan đang nói chuyện với thím Lâm nhà bên cạnh.

“Chàng trai này trông khôi ngô tuấn tú quá, vợ chồng cháu đúng là xứng đôi vừa lứa.” Thím Lâm híp mắt cười nói với vợ chồng cô.

“Cháu thích câu này của thím lắm nhé.” Đường Minh Sơn cười nói.

Phong Ngọc Lan đỏ mặt: "Em đang hỏi thím Lưu xem quanh đây có thư viện nào không.”

Đường Minh Sơn và cô đều là những người thích đọc sách, số sách ở nhà ngang họ đã đọc không biết bao nhiêu lần, lần này đến tỉnh, họ cũng định mua thêm vài cuốn sách mới.

Thím Lâm che miệng cười: "Các cháu còn chưa quen với hoàn cảnh xung quanh, dù thím có nói thì các cháu cũng khó tìm, thế này nhé, để thím kêu thằng cháu trai út của thím dẫn các cháu đi."

Dứt lời, thím Lâm đã hô một tiếng với ngoài sân: "Vĩnh Bình!"

Rất nhanh đã có một cậu bé bước khập khiễng tới, dáng vẻ xinh xắn, còn một đôi tai đón gió, chỉ là hình như chân phải hơi có vấn đề nên mới đi đường như thế.

"Đây là cháu trai Vĩnh Bình, thằng nhóc này lanh lẹ lắm." Thím Lâm cười xoa đầu đinh của Vĩnh Bình: "Cháu dẫn dì Phong bọn họ tới tiệm sách lớn nhất gần đây nhé."

Vĩnh Bình gật đầu: "Dạ!"

Sau khi nói cảm ơn với thím Lâm thì hai người khóa cửa nhà lại rồi đi cùng Vĩnh Bình ra khỏi hẻm Trường Nhai, khu đất lớn nhất ngay chỗ này của bọn họ tên là hẻm Trường Nhai, có tổng cộng bốn ngõ nhỏ, nhà của cậu Lưu ở ngõ số ba.

Vĩnh Bình không dẫn bọn họ đi đường lớn mà đi xuyên từ ngõ số ba tới ngõ số bốn, lại đi xuyên qua mấy ngõ nhỏ quanh co khúc khuỷu, cuối cùng đi qua một con đường nhỏ thì đường quốc lộ xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

"Đối diện là tiệm sách lớn nhất ở gần đây, rất nhiều sinh viên thích tới đó thuê sách và đọc sách."

Phong Ngọc Lan nhìn tiệm sách lớn ở bên kia đường, từ xa đã có thể thấy mấy chữ tiệm sách Phú Cường thật to.

Đường Minh Sơn thì còn đang nhìn đường quốc lộ bên trái, đưa mắt nhìn kiểu gì thì dáng vẻ cũng không giống hẻm Trường Nhai của bọn họ.

"Vĩnh Bình, nếu không đi đường tắt vừa rồi thì chúng ta phải đi thế nào mới tới được đây?"

Anh hỏi.

Vĩnh Bình nhếch miệng cười: "Phải đi bằng xe lớn, còn phải chuyển hai chuyến xe, trên đường còn có người lên xe xuống xe nên phiền lắm, kiểu gì cũng phải tốn mấy chục phút."

Mặc dù đứa bé này chỉ mới sáu tuổi nhưng dù sao cũng được lớn lên ở thành phố nên hiểu biết rất nhiều.

"Vậy chúng ta phải đi theo Vĩnh Bình, nhớ kỹ đoạn đường tắt vừa rồi."

Phong Ngọc Lan cười vỗ vai thằng bé.

Vĩnh Bình cười ngượng ngùng, sau đó lại nói to: "Cháu còn biết rất nhiều đường tắt, còn nhanh hơn đi bằng xe lớn đấy."

Hai người nắm tay Vĩnh Bình, băng ngang qua đường, lúc bước vào tiệm sách Phú Cường thì có nhân viên nhắc trước với họ rằng không được nói chuyện lớn tiếng ồn ào.

"Thuê sách bên này, mua sách bên kia, còn nếu chép sách thì tới chỗ của tôi để đăng ký, mang bút và mực tới đây để chép, không được mang đi."

Có bốn lựa chọn là đọc, thuê, mua và chép.

Đường Minh Sơn hỏi nhỏ xem giá cả và yêu cầu để chép sách.

Nhân viên đưa cho anh một tờ giấy, trong đó có viết yêu cầu.

Không thể có lỗi chính tả, hơn nữa chữ phải nắn nót dễ nhìn, mỗi cuốn có số lượng chữ khác nhau nên giá cũng khác nhau.

Quan trọng nhất là chỉ có thể tới đây để chép, không thể mang về nhà.

Phong Ngọc Lan lắc đầu với Đường Minh Sơn: "Tốn thời gian quá."

Đường Minh Sơn gật đầu.

Đúng là hơi tốn thời gian, kiếm tiền kiểu này không lời.

Từ lúc vào tiệm sách thì Vĩnh Bình không nói gì, Đường Minh Sơn đi tìm sách mà mình muốn đọc, Phong Ngọc Lan cũng dẫn Vĩnh Bình đi tìm sách.

Trên đường, Phong Ngọc Lan từng hỏi Vĩnh Bình, thằng bé còn chưa học lớp một, trước đó từng tới nhà trẻ của nhà máy thủy điện, nhưng bởi vì chân cẳng không tiện nên thường xuyên bị mấy bạn

lớn hơn bắt chước và ức hiếp, vậy nên chú Lâm đã tức giận và không đưa thằng bé tới đó nữa.

Mỗi khi chú út ở nhà rảnh rỗi sẽ dạy thằng bé vài thứ, nói tóm lại là không khác gì mấy những thứ được học ở nhà trẻ.

Thời đại này rất ít sách mà trẻ em có thể đọc, cũng may Vĩnh Bình cũng không thấy nhàm chán, cứ lẽo đẽo theo sau Phong Ngọc Lan.

Chờ bọn họ chọn sách xong xuôi, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn thương lượng một chút, quyết định thuê sách.

Nếu nội dung nội dung quá vừa ý, vậy thì mua sách mới.

Thuê sách phải nộp một đồng tiền thế chấp trước, sau đó đăng ký tên và địa chỉ, còn có nơi làm việc, cuối cùng tính tiếp là hai ngày một xu.

Lúc xếp hàng chuẩn bị đăng ký, Phong Ngọc Lan cũng quan sát tỉ mỉ những người trong tiệm sách, phần lớn đều là người trung niên, số ít là thanh niên, cũng có rất nhiều người chép sách, nhưng người nào cũng rất có ý thức, không ồn ào.

Cho dù không cẩn thận tạo ra chút âm thanh thì đối phương cũng sẽ nhỏ giọng xin lỗi.

Hai người thuê tổng cộng bốn cuốn sách, mỗi người hai cuốn.

Nhưng chỗ này thuê sách không xem số lượng, chỉ tính ngày thôi, chỉ cần nhớ hai ngày một xu là được, ngoài ra không được làm bẩn hoặc làm hư sách, nếu không sẽ bắt bạn mua luôn cuốn sách đó.

Chương 152: Chương 152

Cất sách vào túi, Đường Minh Sơn xách túi đi cùng Phong Ngọc Lan bọn họ ra khỏi tiệm sách, thấy bên kia có bán hạt dẻ ngào đường, Phong Ngọc Lan đi qua mua hai túi, một túi cho Vĩnh Bình, một túi khác để bọn họ ăn.

Vĩnh Bình vô cùng ngượng ngùng, lúc nhận lấy thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, bị Đường Minh Sơn xoa đầu đinh một hồi.

Chặng về cũng đi con đường kia, trí nhớ của hai người cũng tính tốt, đã nhớ rõ đường đi rồi.

Nhưng khi về đến nhà, Phong Ngọc Lan vẫn lấy giấy để ghi lại tuyến đường, nói với Đường Minh Sơn đang nhóm bếp lửa bên cạnh: "Nếu như quên thì xem cái này."

"Được."

Đường Minh Sơn cười đáp lời.

Sau khi nhóm bếp lò xong, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn ngồi giữa phòng khách để đọc sách vừa thuê về.

Đọc sách khiến thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã sắp giữa trưa, giữa trưa cậu Lưu không quay về ăn cơm, ông ấy ăn ở căng-tin, vậy nên hai người nấu mì trứng gà để ăn, ăn xong thì dọn dẹp lại nhà bếp rồi ra ngoài tản bộ.

Lúc ra thì nhìn thấy Vĩnh Bình đứng ở cổng sân nhà mình, nhìn mấy cô bé đang nhảy dây chun trong ngõ nhỏ với vẻ hơi hâm mộ.

"Vĩnh Bình, có thể phiền cháu dẫn chúng ta đi dạo ở hẻm Trường Nhai được không? Ví dụ như đi thế nào để tới hai trường đại học kia nhanh hơn?"

Phong Ngọc Lan cười hỏi.

Hai mắt Vĩnh Bình sáng ngời, quay đầu kêu một tiếng bà nội, sau khi nói một tiếng với thím Lâm thì theo chân bọn họ đi ra ngoài.

Lúc thím Lâm đi ra thì Vĩnh Bình bọn họ đã đi được một lát rồi.

Ông cụ ở nhà đối diện đang ngồi trước cửa nhà mình, cầm trong tay gậy chống.

"Hai vợ chồng trẻ kia đều là người tốt." Ông cụ cười rồi chỉ vào mấy cô bé, sau đó nói với thím Lâm.

Thoáng cái thím Lâm đã hiểu ra ngay, chân của Vĩnh Bình nhà bà ấy có tật, ngày xưa sức khỏe cũng không tốt nên luôn giữ thằng bé ở nhà không cho ra ngoài chơi, vậy nên không thân thiết lắm với đám trẻ trong ngõ, hơn nữa còn có vài nhà dặn con mình không cho bọn chúng tiếp xúc nhiều với Vĩnh Bình, thế nên Vĩnh Bình chỉ có thể lén lút xem người khác chơi thôi.

"Đúng vậy, toàn là người tốt."

Nhớ tới hạt dẻ ngào đường mà Vĩnh Bình mang về, thím Lâm đứng một lát rồi đóng cửa sân đi ra ngoài.

Chờ tới khi Phong Ngọc Lan bọn họ trở về đã là một tiếng sau.

Thím Lâm không ở nhà, Phong Ngọc Lan bảo Vĩnh Bình theo bọn họ vào nhà sưởi ấm.

Vĩnh Bình vui vẻ hân hoan đi theo, chờ tới khi thím Lâm trở về thì thấy bên sân nhà họ mở một cánh cổng, cười tủm tỉm đứng trước

cổng sân hô một tiếng.

Đường Minh Sơn và Vĩnh Bình cùng bước ra khỏi nhà phía đông, thím Lâm vẫy tay với Vĩnh Bình, Vĩnh Bình chạy tới nắm tay bà ấy.

"Tiểu Đường, buổi tối dẫn vợ cháu sang đây ăn ăn tối chung nhé, bảo lão Lưu đi cùng luôn, đừng từ chối."

Thím Lâm đã nói thế, tất nhiên Đường Minh Sơn sẽ đồng ý rồi.

Lúc Phong Ngọc Lan ra khỏi bếp thì không thấy Vĩnh Bình đâu, còn nghe Đường Minh Sơn nói chuyện buổi tối sang nhà cách vách ăn cơm.

Vừa rồi cô đang nhồi bột, buổi tối tính hấp bánh bao bao cuốn: "Vậy để lát nữa em hấp bánh bao cuốn xong rồi mang sang đó ăn chung."

Đường Minh Sơn gật đầu, thấy tóc cô hơi rối nên dắt cô vào nhà chính, sau đó lấy lược gỗ ra buộc tóc lại cho cô.

Vẫn dùng cái kẹp tóc hình bươm bướm kia.

Sắp sáu giờ, cậu Lưu chạy xe đạp vui vẻ hớn hở về nhà, kết quả khi dừng lại trước cửa nhà mình thì phát hiện cửa bị khóa rồi, ông ấy lập tức sửng sốt.

Sau đó xuống xe đạp, chuẩn bị vào sân nhà mình thì chú Lâm tò mò nhìn sang: "Sao thế?"

"Trong nhà không có người." Cậu Lưu vừa nói vừa móc chìa khóa ra tính mở cửa.

"Ông Lưu, bà nội mời ông buổi tối sang đây ăn cơm." Lúc này Vĩnh Bình chạy chậm ra, nắm lấy tay ông nội nhà mình, cười nhìn cậu Lưu rồi nói.

Lúc này Đường Minh Sơn cũng đi ra, gọi một tiếng cậu cả, cậu Lưu hiểu ngay là chuyện gì đang diễn ra, cười tủm tỉm đáp lời, mở cổng sân dựng xe đạp gọn gàng, lại xách một bình rượu đi ra, đóng cửa sân lại mới vào sân của nhà họ Lâm.

Lúc này Phong Ngọc Lan đang giúp đỡ dưới bếp.

Nhân khẩu ở nhà họ Lâm có vẻ đơn giản, vợ chồng thím Lâm chỉ có hai đứa con trai, con cả là thanh niên trí thức xuống nông thôn, con út thì làm kế toán ở một nhà máy, còn Vĩnh Bình thì không phải con cháu nhà họ Lâm, thằng bé bị người ta bỏ lại ở đầu hẻm Trường Nhai.

Một đứa bé nho nhỏ, trên người chỉ quấn một lớp vải bố, giọng nhỏ như tiếng mèo kêu vậy.

Hôm đó đúng lúc thím Lâm bắt gặp vào sáng sớm, vài ngày sau vẫn không tìm được là ai bỏ con, ban đầu Cục cảnh sát tính đưa thằng bé tới cô nhi viện, nhưng thím Lâm và chú Lâm cảm thấy nếu đã có duyên thì đó chính là con cháu nhà họ Lâm, vì thế nên giữ lại.

Mãi đến nửa tháng sau mới phát hiện hai chân thằng bé không dài bằng nhau, chân phải ngắn hơn một chút.

Bọn họ đoán, có lẽ đây là nguyên nhân khiến Vĩnh Bình bị vứt bỏ.

Thím Lâm nấu một nồi xương sườn to, xào mấy đĩa rau xanh, nấu cơm, Phong Ngọc Lan còn mang nhiều bánh bao cuộn tới đây như thế, thêm cả rượu mà cậu Lưu mang tới, có thể nói là phong phú như đang ăn Tết vậy.

Vẻ ngoài con chú út Lâm giống chú Lâm khoảng sáu phần, anh ấy và Đường Minh Sơn ngồi cùng một chỗ, Phong Ngọc Lan thì ngồi giữa Vĩnh Bình và thím Lâm.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, sau khi giúp đỡ nhau dọn dẹp, ba người Phong Ngọc Lan quay về nhà cách vách.

Đường Minh Sơn đi nấu nước rửa chân, Phong Ngọc Lan giúp cậu Lưu nhóm bếp lò ở nhà chính lên, bây giờ vẫn còn hơi lạnh nên buổi tối phải có bếp lò mới ấm được.

Cậu Lưu uống hơi quá chén, bây giờ đang ngồi cạnh bàn trong nhà chính, miệng lẩm bẩm tên vợ mình.

Phong Ngọc Lan nghe mà thấy hơi chua xót.

Chờ Đường Minh Sơn giúp cậu Lưu rửa chân và mặt, đỡ người vào nhà nghỉ ngơi xong thì Phong Ngọc Lan cũng rửa mặt xong rồi, đang ngồi đọc sách cạnh bếp lò trong phòng khách ở phòng phía đông.

Nơi đã được nối điện cũng tiện thật, lúc đọc sách cũng sáng hơn so với dùng đèn dầu.

"Thu dọn xong rồi sao?"

Thấy Đường Minh Sơn bước vào, Phong Ngọc Lan cười hỏi.

"Ừ, anh cũng đặt bếp lửa và giữa nhà rồi." Đường Minh Sơn thuận tay cầm cuốn sách mình đặt trên kệ lúc trước, ngồi xuống bên cạnh Phong Ngọc Lan: "Vẫn luôn gọi tên mợ."

"Hồi nãy em cũng nghe thấy." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Nghe thím Lâm nói, cũng nhiều năm rồi con gái cậu cả vẫn chưa về, tính tình hai người đều cứng đầu."

"Đúng vậy." Đường Minh Sơn thở dài: "Nhà ai cũng có vấn đề riêng, cũng may vấn đề của nhà mình còn đơn giản."

Vấn đề lớn nhất của nhà họ, chính là thân thế của Nguyên Khang.

Phong Ngọc Lan nghe thế thì nắm lấy cổ tay của anh: "Đó là vì anh không quan tâm."

Đường Minh Sơn cười khẽ.

Cửa nhà chính đã đóng lại rồi, anh thò lại gần hôn lên môi Phong Ngọc Lan.

Vì thế không xem nổi sách nữa, Đường Minh Sơn ôm Phong Ngọc Lan vào phòng rồi quay ra tắt đèn, xách bếp lửa vào phòng, một đêm cảnh xuân ngủ ngon.

Hôm sau, họ ăn bánh bao cuộn đã hấp sẵn từ hôm qua, cùng với canh rau xanh, sau khi có món nóng vào bụng thì cậu Lưu cảm thấy mình tỉnh táo hơn gấp trăm lần.

Sau khi ông ấy ra ngoài, Phong Ngọc Lan bọn họ cũng đi tới trường học, mỗi người tự đi dạo trường của mình xong, hai người Đường Minh Sơn lại đi mua thức ăn rồi về nhà nấu cơm trưa.

Buổi chiều thì ở nhà đọc sách.

Vĩnh Bình cũng rất thích tới tìm họ để chơi, Đường Minh Sơn làm một món đồ chơi liên hoàn móc vào nhau bằng sắt cho thằng bé, để cho thằng bé tự mày mò.

Thằng bé thích lắm, cũng khiến mấy đứa trẻ trong hẻm quan sát, cuối cùng Vĩnh Bình và bọn chúng chơi rất vui vẻ trong hẻm.

Thím Lâm cười tủm tỉm đứng ở cửa sân nhìn, ông cụ ở cách vách ra ngoài tản bộ, sau khi nhìn thấy món đồ chơi của bọn nhỏ thì hỏi.

"Chú út của thằng bé làm cho à?"

"Không phải, là chú Tiểu Đường của thằng bé làm." Thím Lâm trả lời.

Ngoài sân vô cùng náo nhiệt nhưng Phong Ngọc Lan bọn họ cũng chỉ nghe thấy được một chút âm thanh, tới chạng vạng, cậu Lưu trở về còn mang theo lỗ tai heo, nói là để ăn mừng ngày mai bọn họ nhập học.

"Giữa trưa em sẽ chờ anh ở đây."

"Được."

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn tách ra ở lối rẽ, lúc này có rất nhiều người ở cổng hai trường học, có lớn tuổi, cũng có trẻ tuổi.

Tìm được lớp của mình, Phong Ngọc Lan xách túi vải bố đi vào, tìm tạm một chỗ để ngồi xuống.

Người vào phòng học càng lúc càng nhiều, cuối cùng người ngồi xuống bên cạnh Phong Ngọc Lan là một người phụ nữ có làn da ngăm đen, trông đã hơn ba mươi tuổi.

Cô ấy nhiệt tình chào hỏi với Phong Ngọc Lan: "Bạn học à, trông em xinh thật đó."

Cô ấy còn đặt tay cạnh tay của Phong Ngọc Lan để so sánh thử: "Chị đen thật đấy."

"Em giống người trong nhà, không dễ bắt nắng." Phong Ngọc Lan thuận miệng nói.

Đối phương nhếch môi cười, buông tay xuống: "Vậy thì tốt quá, chứ chị vừa phơi là đen ngay, hơn nữa năm sau còn đen hơn năm trước..."

Hai người nói chuyện một lát thì một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi bước vào.

"Các bạn học, xin hãy giữ trật tự..."

Tiết đầu tiên là tự giới thiệu, bạn ngồi cùng bàn với Phong Ngọc Lan tên là La Thanh Hồng, vốn là người thành phố nhưng mấy năm trước xuống nông thôn làm thanh niên trí thức, lần này thi đậu đại học rồi mới xin quay về thành phố.

Trong lớp có tám người vượt qua kỳ thi đại học để làm sinh viên khóa này giống như Phong Ngọc Lan, còn thanh niên trí thức quay về thành phố giống như La Thanh Hồng thì có mười hai người.

Trong lớp có tổng cộng hai mươi bạn học.

Người lớn tuổi nhất trong số đó đã bốn mươi hai tuổi rồi, còn người trẻ nhất chính là những sinh viên tốt nghiệp khóa này, mười chín tuổi.

Tiết thứ hai là phát sách vở.

Túi mà Phong Ngọc Lan mang tới đã căng đầy rồi, cô vừa xem thời khóa biểu được phát xuống vừa cầm bút viết tên mình lên sách vở.

Tiết thứ ba thì bắt đầu chính thức vào học, các giảng viên đều khá lớn tuổi rồi, học thức uyên bác, giảng dạy cũng khá dí dỏm, Phong Ngọc Lan nghe rất hăng say.

Cuốn vở mới được mang đến cũng được ghi chép rất nhiều thứ.

Chương 153: Chương 153

Buổi sáng có bốn tiết, tới lúc tan học thì đã hơn mười một giờ bốn mươi rồi, cô xách túi vội vàng xuống lầu, không ngờ Đường Minh Sơn đã vào trường của cô, chờ sẵn dưới lầu.

"Minh Sơn!"

Trong đám người, Phong Ngọc Lan chỉ cần nhìn thoáng qua là thấy Đường Minh Sơn như trước, túi của anh cũng nặng trĩu, Đường Minh Sơn nhận lấy túi trong tay cô, thoải mái đi về phía trước: "Anh xem thời khóa biểu của mình rồi, gần như ngày nào cũng kín lịch."

"Anh là sinh viên ngành y, vậy thì chắc chắn việc học phải nặng hơn rồi, thế mới học để làm một bác sĩ giỏi được chứ."

Phong Ngọc Lan cười nói.

"Vậy anh phải học nghiêm túc thôi."

Đường Minh Sơn đáp lời.

Tới hai giờ chiều mới học tiếp, vậy nên cũng không cần hấp tấp về nhà nấu cơm làm gì, tiện thể nấu luôn đồ ăn cho bữa tối, vậy thì tối về hâm nóng là có thể ăn được rồi.

Nhưng đây là cách hay vào những lúc trời lạnh, chứ trời mà nóng thì nấu mới vẫn tốt hơn.

"Lớp bọn em có hai mươi bạn học, lớp các anh thì sao?"

Trong lúc nấu cơm, Phong Ngọc Lan cười hỏi.

"Chín."

Đường Minh Sơn đang rửa rau.

"Chín? Vậy thì ít quá, nhưng dù sao ngành này của các anh vốn có điểm trúng tuyển cao mà." Phong Ngọc Lan kinh ngạc một chút.

"Tính cả anh thì có tám bạn học năm, một bạn học nữ, lúc chọn chỗ, bảy người kia ngồi vây quanh bạn học nữ kia, chỉ mình anh ngồi đằng trước, lúc tự giới thiệu thì anh cũng xếp thứ nhất."

Đường Minh Sơn nói với vẻ bó tay.

Phong Ngọc Lan cười không ngớt, cũng kể về những chuyện thú vị đã xảy ra lúc tự giới thiệu trong lớp của mình.

Ăn cơm và dọn dẹp xong xuôi, Phong Ngọc Lan xem đồng hồ: "Một giờ mười phút, vẫn còn rất nhiều thời gian."

Vì buổi chiều còn phải đi học tiếp nên không nhóm bếp lò, bây giờ có hơi lạnh, vậy là Đường Minh Sơn đặt tay cô vào lòng mình rồi bọc lại.

Hai người ngồi đó lẳng lặng ôn tập những nội dung học được vào buổi sáng, tới một giờ bốn mươi thì khóa cổng sân lại rồi quay về trường học.

Lúc Phong Ngọc Lan đến phòng học thì nghe thấy bọn họ đang thảo luận về chuyện lớp trưởng, La Thanh Hồng ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, thấy cô tới thì ra sức vẫy tay với cô: "Đồng chí Phong, lại đây ngồi này!"

"Tới ngay." Phong Ngọc Lan rất thích La Thanh Hồng, bước nhanh tới cạnh cô ấy rồi ngồi xuống, tiện thể bỏ túi vào trong hộc bàn, sau khi biết thời khóa biểu thì chỉ cần mang sách theo chương trình học là được, không phải xách nặng như buổi sáng nữa.

"Buổi sáng chị thấy em đi cùng một người, là đối tượng của em sao?"

"Chồng em đấy ạ, bọn em đã kết hôn được vài năm rồi."

La Thanh Hồng giơ ngón cái lên: "Xứng đôi! Cậu ấy cũng là sinh viên sao?"

"Dạ, ở Đại học Y khoa đối diện ạ." Phong Ngọc Lan gật đầu.

"Tốt quá." La Thanh Hồng lộ ra một chút hâm mộ: "Năm nay chồng chị không thi đỗ nên chỉ có một mình chị về thành phố thôi."

Không nói kỹ hơn nữa, sau khi Phong Ngọc Lan cổ vũ hai câu thì cũng không truy hỏi.

Cuộc sống đại học cứ bắt đầu như thế, vào cuối tuần đầu tiên, bọn họ nhận được mấy lá thư, có cái được gửi từ quê quán, cũng có thư của Tống Chi.

Thư ở quê quán là do Đường Văn Tuệ viết, nói mọi chuyện trong nhà đều ổn, bảo bọn họ không cần lo lắng.

Còn thư của Tống Chi thì lại khiến Phong Ngọc Lan phải cau mày.

"Sao thế?"

Đường Minh Sơn vừa cất thư được gửi từ quê tới, bước ra thì thấy cô như vậy.

"A Chi nói cô ấy suýt sinh non."

Phong Ngọc Lan mím môi: "Nói là cha mẹ chồng cô ấy tới nhà ngang, mượn lý do chăm sóc đứa bé trong bụng cô ấy nên nhất quyết muốn bọn họ dọn về nhà ở, A Chi không muốn, cuối cùng mẹ chồng cô ấy kéo cô ấy, cô ấy giãy giụa mấy cái rồi mất thăng bằng, đầu tiên là ngã đụng vào góc bàn, sau đó thì ngã xuống đất."

"Đồng chí Hồng không có ở nhà?"

"Không có, có lẽ là tranh thủ lúc anh ấy vắng nhà để tìm tới." Phong Ngọc Lan thật sự thấy giận: "Nếu không phải thím Điền nghe thấy động tĩnh rồi vọt vào thì có khi đứa bé này mất thật rồi!"

"Cha mẹ chồng cô ấy không đỡ sao?"

"Hết hồn, lại sợ nữa, nghe thấy A Chi bảo bọn họ đưa mình đi bệnh viện thì đứng sững sờ tại chỗ không nói câu nào! Anh nói xem chuyện này ồn ào tới khi nào..."

Phong Ngọc Lan gấp thư lại: "Trong thư nói sau khi đồng chí Hồng chạy tới bệnh viện đã cãi nhau một trận với cha mẹ mình, nếu bọn họ lại tới nhà ngang ép A Chi, anh ấy sẽ bán công việc này đi, dẫn A Chi tới chỗ khác để sống."

Đường Minh Sơn gật đầu: "Thật sự là quá trớn rồi, vốn dĩ sức khỏe của đồng chí Tống không được tốt lắm."

Cho dù đó có là tinh thần hay sức khỏe.

"Đúng vậy."

Phong Ngọc Lan gật đầu, cầm lấy bức thư rồi đi đến thư phòng nhỏ: "Em phải viết vội một lá thư cho cô ấy mới được, còn phải mua thêm một chút thức ăn ngon cho cô ấy và mẹ của cô ấy đem về nữa."

"Vậy để anh đi mua." Đường Minh Sơn đứng lên.

Phong Ngọc Lan đã viết ra một danh sách, rồi nhờ Đường Minh Sơn đi mua.

Cô còn chia ra và viết lại thư hồi âm cho nhà cũ và Tống Chi, bạn bè của Tống Chi có thể nói là rất ít, ít đến nỗi mà người bạn tốt nhất của cô ấy cũng chỉ có Phong Ngọc Lan.

Qua bức thư, Phong Ngọc Lan có thể cảm nhận được nỗi đau và sự bất lực của đối phương, cô suýt chút nữa đã mất thêm một đứa con.

Đầu tiên là bởi vì phía bên thông gia của em gái của chồng cô, lần này nếu là vì nhà chồng mà lại mất đi thêm một đứa con nữa, thì cô và Hồng Kiến Quân e rằng có lẽ sẽ không thể đi tiếp được nữa.

Lá thư của Phong Ngọc Lan và tất cả đống đồ mà Đường Minh Sơn vừa mua xong đều được gửi về.

Vài ngày sau, bác Ngô gọi điện cho mẹ Đường để đến đón Nguyên Khang về nhà ngang: "Thư của nhóm người đồng chí Phong đã được gửi tới kèm với mấy món đồ khác, tất cả đều được đồng chí Hồng Kiến Quân mang đi trước rồi, bà lên lầu tìm nó để lấy đồ đi."

"Vâng."

Biết Tống Chi cũng viết thư, mẹ Đường mỉm cười gật đầu, Nguyên Khang thật sự rất vui vẻ, cực kỳ hoạt bát mà chạy tới trước mặt bà: "Cha và mẹ có gửi thư đến ạ!"

"Đúng vậy, đi từ từ thôi." Mẹ Đường cười tủm tỉm dặn dò, lúc bà đi lên lầu thì gặp được những người quen đang đi xuống lầu nên bà cũng chào hỏi bọn họ.

Tống Chi đang nấu cơm, thấy bọn họ trở về thì vội vàng chạy lại nói: "Thím à, tối hôm nay ăn cơm ở nhà cháu đi ạ, cháu chuẩn bị cơm nước xong xuôi hết cả rồi."

“Đúng vậy ạ, nha thím.” Hồng Kiến Quân cũng cười híp mắt, còn dẫn Nguyên Khang vào nhà: "Mau đến đây, cha mẹ Nguyên Khang gửi về rất nhiều đồ.”

Mẹ Đường nghe thấy vậy thì cũng không khách sáo nữa, sau khi vào nhà thì lấy thư và một vài thứ khác đem về nhà trước, sau đó thì đếm sáu quả trứng gà rồi mang đến nhà Tống Chi, bà đã cất tất cả vào tủ nhưng kết quả lại bị Tống Chi lấy ra rồi rang hết tất cả lên.

Trước khi đi ngủ, Tống Chi đọc lại bức thư mà Phong Ngọc Lan viết cho cô ấy thêm một lần, cô ấy đã đọc sách mấy năm rồi nên cũng có thể hiểu được, cũng có thể viết được thư.

“Bột củ sen này tốt như vậy, nhất định là không rẻ.” Hồng Kiến Quân bưng đến cho cô ấy một bát bột củ sen có đường.

Tống Chi cất thư đi, cầm lấy cái bát: "Đúng vậy, cô ấy thích ăn bánh ngọt mà em làm, ngày mai em sẽ làm, làm xong rồi thì anh đi xem thử đội vận tải có ai đi tỉnh thành không, nhờ người đó giúp chúng ta một chút, chúng ta sẽ trả thù lao đầy đủ."

“Quan hệ của anh ở đội vận tải không tồi.” Hồng Kiến Quân lại bưng nước tới để rửa chân cho cô ấy: “Chúng ta không cần dùng đến tiền đâu, chỉ cần mời anh ta hút một bao thuốc là được.”

Tống Chi cúi đầu nhìn người đàn ông đang rửa chân cho mình, ánh mắt có chút nóng lên: "Anh Quân, em có mâu thuẫn như vậy với bọn họ, không phải sẽ khiến anh rất khó làm việc hay sao?"

"Khó làm cái gì chứ, cha anh che chở mẹ anh, vì vậy anh nhất định cũng phải che chở cho em, anh rất thích bắt chước điểm này của ông ấy, hơn nữa: "Hồng Kiến Quân vỗ nhẹ vào bắp chân của cô ấy: "Cũng không phải là lỗi của em, nên đừng suy nghĩ lung tung, mau uống hết bột củ sen đi."

"Dạ."

Phía bên này, mẹ Đường vẫn còn chưa mở thư ra, dù sao bà cũng không biết được mấy chữ, thầm nghĩ ngày mai là thứ sáu, lúc gần tối chờ thằng hai đến đón bọn họ về nhà, bà sẽ đưa cho Văn Tuệ xem trong thư viết cái gì.

Về phần đồ ăn, bà cũng chia cho Nguyên Khang một ít, bản thân cũng không ăn bao nhiêu.

Nguyên Khang đau lòng nhìn bà, vì vậy cậu nhóc đã lấy một ít phần của mình và nhét qua.

Khi họ trở về nhà vào chạng vạng tối hôm sau, cả gia đình ngồi vây quanh nhau cùng lắng nghe Đường Văn Tuệ đọc thư.

"... Giờ học của Minh Sơn nhiều hơn một chút, trừ điều đó ra thì mọi thứ đều ổn, mọi người cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, chớ phải suy nghĩ nhiều."

Ở trong thư, bọn họ mô tả tình hình của bọn họ ở tỉnh thành một phen, rồi lại thăm hỏi mọi người trong gia đình.

"Những thứ này đều do Phong Ngọc Lan bọn họ gửi về, thật sự ăn rất ngon." Mẹ Đường mở từng món một ra và chia cho bọn họ ăn.

Phân lượng rất nhiều, nên bà đã giữ một phần nhỏ ở nhà ngang, phần còn lại thì lấy ra cho mọi người ăn.

“Mẹ, con dựa theo nguyện vọng của chị dâu ba bọn họ mà thu dọn chia ra làm hai phần, cái này gửi đến nhà bác cả và nhà chú ba.”

Đường Văn Tuệ xách đồ đã được cô ấy đóng gói đàng hoàng lên rồi nói với mẹ Đường một tiếng.

"Đi thôi ạ."

Mẹ Đường gật đầu.

Chương 154: Chương 154

Chờ đến khi Đường Văn Tuệ trở về, phía sau cô ấy còn có thêm thím ba Đường đi theo, bà ấy còn tặng cho hai bó rau, đây không phải là đồ ăn của nhà họ Đường.

"Sao lại trả lại đồ mà chúng tôi đưa vậy."

"Chỗ này thì có là gì, mọi người là chú ba với thím ba của tụi nó, nên tiện thể cho mọi người chút đồ vật để ăn thì có làm sao?"

Cha Đường cười một tiếng.

Thím ba Đường đang ngồi cạnh mẹ Đường, còn anh hai Đường bọn họ thì đi nấu bữa tối.

"Nhìn sắc mặt của em này, có chuyện gì sao?"

Mẹ Đường hỏi.

Thím ba Đường tặc lưỡi một cái, sau khi thấy Nguyên Khang chạy vào phòng bếp, thì lập tức nói khẽ nói với hai người: "Hôm nay em về nhà mẹ đẻ, mới về không lâu, em nghe chị dâu ở nhà mẹ đẻ nói, đã gần một năm hơn chưa thấy Kiều Tư Vũ!"

Hai vợ chồng cha Đường mẹ Đường hít một hơi khí lạnh.

"Không thấy?"

Cha Đường nhướng mày.

"Anh còn nhớ rõ lần trước cô ta chạy đến đây, cô ta chính là không muốn gả cho người mà cha mẹ cô ta sắp đặt, anh còn cho rằng chuyện này xong rồi, thế không về nhà thì đi đâu?"

Mẹ Đường cũng sững sờ, bà còn tưởng rằng đối phương nhất định là có cãi nhau hay mâu thuẫn gì đó với gia đình, sau đó thì sẽ quay về.

"Đúng vậy, không thấy! Không viết thư, cũng không về nhà." Thím ba Đường vỗ đùi: "Càng làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ hơn nữa là nhà họ Kiều bên kia dường như không hề lo lắng chút nào, bọn họ cũng không yêu cầu đồn cảnh sát tìm người!"

Cha Đường và mẹ Đường liếc nhìn nhau.

"Không lẽ lén kết hôn?"

Thím ba Đường lắc đầu: "Em cảm thấy không giống như vậy, chẳng qua em chỉ sợ cô ta đột nhiên mang Nguyên Khang đi, cho nên em muốn nhắc nhở mọi người bảo Nguyên Khang cẩn thận một chút."

Mẹ Đường lập tức ghi nhớ chuyện này, chờ sau khi thím ba Đường rời đi, mẹ Đường mới kéo cha Đường lại nói: "Chuyện này có nên nói với vợ chồng thằng ba không? Ngộ nhỡ Kiều Tư Vũ tìm đến trường học rồi nói hươu nói vượn thì làm sao?"

"Phải nói." Cha Đường biết rõ chuyện gì đang xảy ra giữa Đường Minh Sơn và nhà họ Kiều bên kia, bất kể là Kiều Tư Vũ đi đâu, ông cũng phải nhắc nhở Đường Minh Sơn bọn họ, để còn đề phòng vạn nhất: "Đợi lát nữa tôi dặn dò Nguyên Khang vài câu, còn bà thì nên cảnh giác hơn khi ở một mình ở nhà ngang và khi chăm sóc bọn trẻ."

"Yên tâm đi, khi mấy đứa nhóc chơi trong gò đất, lúc đó có bảo vệ và bác Ngô trông coi cả mà."

Mẹ Đường liên tục gật đầu.

Ngày hôm sau, khi Phong Ngọc Lan trở về nhà sau khi học xong lớp học buổi chiều, thím Lâm đã đưa đến cho cô chiếc bánh ngọt mà Tống Chi đã nhờ người khác mang đến.

"Một người đàn ông nói là bản thân làm việc trong đội vận tải của huyện gửi đến, người đó nói là đang bận việc ở khu phía Tây bên kia, cho nên mới tạm thời để đồ ở chỗ chúng ta."

Phong Ngọc Lan nói cảm ơn, còn đưa một ít xu cho thím Lâm, sau khi về nhà, cô rửa sạch tay rồi lấy một miếng để vừa rửa rau vừa ăn.

Đường Minh Sơn vẫn còn một tiết học, cho nên anh mới về trễ một chút.

Chờ đến khi Đường Minh Sơn và cậu Lưu tình cờ gặp nhau ở đầu ngõ rồi cùng nhau trở về, trong sân đã tràn ngập mùi thơm của thức ăn.

"Cậu đúng là có lộc ăn mà."

Cậu Lưu hít một hơi thật sâu rồi lớn tiếng nói.

Từ ngày hai vợ chồng trẻ dọn đến đây ở, ông ấy không cần phải quá bận tâm đến chuyện nấu ăn này, hơn nữa mùi vị cũng đặc biệt ngon.

“Vợ cháu trước kia từng là một đầu bếp ở quê đó ạ.” Đường Minh Sơn cười nói.

"Thật sao? Thật là lợi hại đó nha!"

Cậu Lưu giơ ngón tay cái lên.

Bởi vì sợ buổi trưa ông ấy ăn không ngon, cho nên bình thường khi làm bữa sáng, Đường Minh Sơn hoặc Phong Ngọc Lan đều sẽ làm một ít bánh kếp cho cậu Lưu, hoặc là làm cái gì đó khác để cho ông ấy mang đi, đến giữa trưa thì hâm nóng ở trong căng-tin, xem như là thêm một món đồ ăn.

Không những vậy, ngày hôm sau cậu Lưu mang bánh nhân thịt đến nhà máy thủy điện, đến giữa trưa thì nhờ thầy dạy hâm nóng lại trong căng-tin, sau đó trộn chung với đồ ăn trong cặp lồng sắt để ăn chung với nhau.

Người bên ngoài ngửi thấy mùi thơm, nhịn không được mà hỏi ông ấy: "Tại sao cháu dâu của ông lại có kỹ thuật nấu ăn giỏi như vậy?"

"Cháu dâu trước kia từng là một đầu bếp ở quê, loại bánh kếp này chỉ là món bình thường thôi." Cậu Lưu nói: "Đồ ăn ở nhà còn ngon hơn!"

"Từng làm đầu bếp khi ở quê sao?" Một ông lão đang ngồi đưa lưng về phía ông ấy quay đầu lại: "Ông Lưu này, mẹ tôi sắp sửa đến bảy mươi sáu tuổi, nên bà ấy đang lo tổ chức tiệc mừng thọ, cháu dâu của ông có rảnh không?"

Cậu Lưu sửng sốt, cẩn thận suy nghĩ một chút rồi tính ngày: "Ồ, thật trùng hợp, tiệc mừng thọ của mẹ ông rơi vào thứ bảy, cháu dâu của tôi vẫn còn là sinh viên, nên ngày thường cũng không có thời gian, như vậy đi, ông Hoàng chờ tôi về nhà hỏi cháu nó một chút, sau đó thì quay lại nói với ông."

"Vậy cũng được." Ông Hoàng vui vẻ đồng ý.

Vì vậy khi vừa tan ca, cậu Lưu đã đạp xe rất nhanh chỉ để nói với Phong Ngọc Lan về chuyện này.

Kết quả là khi vừa về đến nhà thì phát hiện Đường Minh Sơn đang nấu cơm, còn Phong Ngọc Lan thì không có ở nhà, cô đang đi trả những cuốn sách đã mượn.

Vẫn là Vĩnh Bình đi cùng cô.

"Nguyên Khang có biết cháu không? Em ấy sẽ viết thư cho cháu chứ?"

Phong Ngọc Lan có nhắc đến Vĩnh Bình ở trong thư khi viết thư cho Nguyên Khang.

Nghe thấy vậy, Phong Ngọc Lan mỉm cười và nói: "Thằng nhóc đó vẫn còn chưa biết được mấy chữ lớn đâu, nhưng mà chắc chắn nó sẽ nhờ người khác viết giúp cho nó."

Vĩnh Bình cực kỳ vui vẻ: "Vậy cháu cũng sẽ viết thư cho em ấy!"

Cậu bé có thể nhận ra nhiều chữ hơn Nguyên Khang.

Khi về đến nhà, nghe thấy cậu Lưu và Đường Minh Sơn đang nói chuyện ở nhà trên, nên cô rửa sạch tay rồi đi vào, vừa đúng lúc dùng bữa tối.

"Ngọc Lan à, ở nhà máy thủy điện của cậu có một ông Hoàng, mẹ ông ấy sắp tổ chức tiệc mừng thọ bảy mươi sáu tuổi, cậu có nói rằng cháu đã từng là một đầu bếp khi ở quê, vì vậy mà ông ấy muốn nhờ cháu tới nấu tiệc, ngày hôm đó vừa đúng vào ngày thứ bảy cuối tuần, nếu cháu rảnh thì nhận chuyện này nhé, cậu sẽ báo lại cho ông ấy, còn nếu không rảnh hoặc là không muốn nhận hay sao đó thì cũng không sao."

"Cháu nhận ạ! Phiền cậu cả giúp cháu nói lại với người ta, chỉ cần là cuối tuần, thì cháu sẽ rảnh." Phong Ngọc Lan cười híp cả mắt.

"Được, được, được." Cậu Lưu cũng cười gật đầu: "Ông ấy là người rất kén chọn, nếu không thì cũng đã không tìm không thấy người nấu tiệc rồi, hay là như vậy đi, để không xảy ra cãi cọ, ngày mai cậu mời ông ấy đến đây ăn cơm chiều, cháu thấy thế nào?"

"Không thành vấn đề ạ, buổi chiều ngày mai cháu có hai tiết học, nên có rất nhiều thời gian." Phong Ngọc Lan uống một ngụm nước nóng.

Đường Minh Sơn xúc động nói một câu: "Đúng là có tay nghề mà, đi đến đâu cũng đều rất nổi tiếng."

"Anh cũng có tay nghề mà, kỹ thuật viên Tiểu Đường à." Phong Ngọc Lan gắp một đũa thức ăn cho anh.

"Hơn nữa, bây giờ cháu còn đang học ở một một mức kỹ thuật cao hơn nữa mà." Cậu Lưu cũng phóng đại theo: "Sau này sẽ tạo phúc cho dân chúng!"

Ba người vừa ăn cơm vừa nói cười với nhau trông rất ấm áp, ở bàn ăn của nhà họ Lâm sát vách, bầu không khí có chút không tốt.

Nguyên nhân chính là chú út Lâm lại từ chối chuyện hẹn hò.

Thím Lâm trừng mắt: "Con bao nhiêu tuổi rồi? Con còn kén chọn nữa, người ta làm ở nhà máy khí than đó, so với con cũng không tệ."

Vĩnh Bình ngồi ăn cơm bên cạnh chú Lâm, nghe thấy vậy thì nhìn về phía chú út Lâm.

Chú út Lâm vẫn bình tĩnh mà húp canh: "Con biết điều kiện của đối phương không tồi, nhưng chuyện của con không còn vội, anh cả cũng đã lập gia đình đâu."

"Nó..."

Thím Lâm mím môi nhìn về phía chú út Lâm.

Chú Lâm gắp đồ ăn cho Vĩnh Bình: "Ăn cơm đi, con cả còn chưa kết hôn, con út nhất định cũng không muốn xem mắt, bà sốt ruột cũng vô dụng."

"Tôi đã làm gì nên tội mà sinh ra hai đứa con trai như này chứ!"

Thím Lâm tức giận đến mức hai mắt đỏ bừng.

Năm đó khi thằng cả về quê, nó đã bí mật đăng ký, lại còn đi cùng với cô nương kia trong hẻm nhỏ, người này vẫn còn độc thân, người làm cha mẹ như bọn họ mới biết được mấy năm nay thằng cả vẫn còn dây dưa với cô nương kia, không chịu lập gia đình.

Mà thằng hai, dù sao cũng luôn cảm thấy anh cả là vì nó nên mới thay nó về quê, cho nên việc gì cũng muốn anh cả làm trước rồi sau đó mới đến nó, khiến hai người lo c.h.ế.t đi được.

Chương 155: Chương 155

Lúc Đường Minh Sơn ra ngoài vứt rác, thì gặp chú út Lâm đang hút thuốc ngoài cửa.

"Có tâm sự gì à?"

Hai người cũng coi như có chuyện để nói.

Chú út Lâm liếc nhìn thùng gỗ trong tay anh: "Đợi em một lát."

Một lát sau anh ấy đi ra, trong tay cũng cầm theo thùng gỗ đựng rác, hai người cùng đi đến đầu ngõ.

Thùng rác lớn này đặt ở mỗi đầu hẻm, sáng nào cũng sẽ có người tới kéo đi đổ.

"Cha mẹ em lại nhắc đến chuyện xem mắt," Sau khi đổ rác, hai người tìm một chỗ, đặt thùng gỗ xuống, tựa vào tường nói chuyện: "Em không có tâm tư đó, chỉ muốn tìm cơ hội đưa anh cả về, dàn xếp ổn thỏa cuộc sống của anh ấy, rồi em mới nghĩ tới chuyện đó."

Đường Minh Sơn khéo léo từ chối điếu thuốc anh ấy đưa tới, về chuyện nhà họ Lâm, Đường Minh Sơn có biết một chút, nghe rồi cười.

"Thực ra rất đơn giản, em viết cho anh cả Lâm một phong thư, hỏi thử xem cậu ấy nghĩ thế nào, dù có cơ hội, nếu cô gái đó không muốn quay về, thì cậu ấy có đồng ý quay về thật hay không?"

Chú út Lâm nghe vậy càng bực bội, hút liền vài hơi thuốc, cho đến khi cháy đến hết điếu thuốc, mới ném xuống, dùng chân nghiền nát.

"Thật sự không biết anh trai em nghĩ cái gì nữa, người ta đã có người yêu rồi! Anh ấy còn đi theo gây sự gì nữa?"

Mặt nóng dán m.ô.n.g lạnh với người ta nhiều năm rồi mà vẫn còn cảm thấy vui vẻ được.

Chú út Lâm không hiểu nổi.

"Chuyện tình cảm, ai có thể nói rõ ràng chứ," Đường Minh Sơn nhìn trời: "Quay về thôi."

"Em đứng thêm lúc nữa, anh cứ về trước đi." Chú út Lâm khoát tay áo.

"Được," Đường Minh Sơn còn muốn nói chuyện với Phong Ngọc Lan, nên đi về trước.

Mới vừa đi qua hai khúc cua, thì gặp thím Lâm đang bật đèn pin đi tìm chú út Lâm.

Sau khi biết được chú út Lâm ở chỗ nào, thím Lâm vừa mắng vừa bước nhanh qua bên đó.

Phong Ngọc Lan đang dọn giày và quần áo tháng ba, tháng tư ra treo ở bên phòng sách nhỏ, chờ hôm nào trời đẹp thì mang ra sân phơi nắng.

Mà lúc này, cậu Lưu đang ngồi ngâm chân ở nhà trên.

Đường Minh Sơn quay về liền khóa cửa viện lại, đi đến nhà bếp xem nước trong nồi trước, cảm thấy còn chưa đủ nóng bèn bỏ thêm hai khúc củi vào.

Tuy nơi này đã là thành phố rồi, nhưng vẫn không ít người dùng củi, chỉ là củi này phải mua, kéo từng xe qua, sau đó mọi người cùng đi mua.

Mùa đông tới mọi người dùng bếp lò nhiều, bên trong là than tổ ong.

Sau khi đun nước xong, Đường Minh Sơn đi pha trà, đưa cho cậu Lưu một ly, vợ chồng bọn họ hai ly.

Vẫn là chiếc cốc sứ mà bọn họ dùng ở nhà ngang, đều mang hết đi.

"Để anh đi." Đặt ly xuống, Đường Minh Sơn đi qua nhận việc trong tay Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan cũng không từ chối, ngồi xuống đọc sách.

Hai người nói chuyện trong nhà, đến lúc đi ngủ thì tắt đèn, lên giường nghỉ ngơi.

Khi ông Hoàng đi cùng cậu Lưu đến nhà, Phong Ngọc Lan đang nấu cơm, thím Lâm giúp cô đốt bếp.

"Thơm quá!"

Ông Hoàng đứng ở cửa bếp, mũi khẽ động.

Để xe đạp xong khóe miệng cậu Lưu cong lên: "Đó là đương nhiên! Ông cho rằng bà ấy làm bếp nhiều năm chẳng được gì à?"

"Tôi đâu dám nói mấy câu như thế," Ông Hoàng chỉ cảm thấy ngửi thôi mà đã thơm tới vậy, vậy thì bữa tiệc này chắc chắn rất ngon, đợi tới khi ăn vào miệng rồi, chắc chắn là khen không dứt.

Sau bữa cơm, ông ấy xác nhận với Phong Ngọc Lan tiền công và chút nguyên liệu nấu ăn.

Người nhà ông Hoàng sẽ làm những việc lặt vặt, Phong Ngọc Lan chỉ phụ trách nấu ăn thôi.

Nấu hai bữa, trưa và tối.

Về phần tiền công, thì dựa theo số bàn ăn, một bàn được một đồng tiền công.

Chờ ông Hoàng đi rồi, cậu Lưu cười nói với Phong Ngọc Lan: "Cụ bà nhà ông ấy rất được mọi người tôn kính, tiệc mừng thọ hàng năm đều mời hơn ba mươi bàn, đây chỉ là số người một bữa đó."

Vậy hai bữa cộng vào chẳng phải là gần bảy mươi bàn sao?

"Tính ra cũng sắp bảy mươi đồng rồi, chi phí có hơi lớn."

Phong Ngọc Lan kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, nhưng mà nhà bọn họ giàu có, có thể nói ông Hoàng là người kiếm tiền kém nhất trong số mấy anh em nhà ông ấy, không cần tiết kiệm thay ông ấy!"

Sáng sớm thứ bảy, Phong Ngọc Lan đã được Đường Minh Sơn đưa qua, anh cũng ở lại phụ một tay.

Mặc dù làm cơm trưa và cơm tối, nhưng chuẩn bị đồ ăn mất tới cả buổi sáng và buổi chiều đó.

Nhà họ Hoàng ở trong biệt thự, nhìn có vẻ rất cũ, nhưng bối cảnh còn đó, hơn nữa phần lớn những người tới đây đều là ở đơn vị công tác.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn là sinh viên đại học, hơn nữa còn nhận công việc bếp núc nhà bọn họ, điều này cũng bị ông Hoàng mới uống chút rượu, đắc ý nói với thân thích, khách tới dự.

Thế nên có rất nhiều vị khách đều đến phòng bếp nhìn Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn, sinh viên đại học làm bếp, đúng là rất hiếm

thấy.

Vợ chồng Phong Ngọc Lan cũng không hề thấy buồn với ánh mắt của mọi người.

"Nếu cảm thấy đồ ăn ngon miệng, có thể liên lạc với chúng tôi, nhưng bởi vì còn đi học, nên chỉ rảnh mỗi cuối tuần, thời gian khác chúng tôi không nhận đơn."

Thế là có mấy người tìm họ xin địa chỉ liên lạc, Đường Minh Sơn lúc nào cũng mang theo bút, nên ghi lại vị trí ngõ nhỏ cho bọn họ.

Sau khi cơm tối được bưng lên, nhà họ Hoàng tính tiền cho bọn họ, hai người định cầm tiền rời đi, kết quả bị vợ ông Hoàng giữ lại ăn cơm tối.

"Ông Hoàng uống có chút rượu là đắc ý quên trời quên đất, các cháu đừng so đo với ông ấy nhé, nào, ăn cơm xong rồi hẵng đi, chứ không là bà không vui đâu đấy."

Thím Hoàng là một người thẳng thắn, sau khi kéo bọn họ ở lại ăn cơm tối, xong rồi mới thả bọn họ đi.

Còn chưa tới tám giờ, vẫn còn một chuyến xe, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đi tới trạm, sau khi lên xe, hai người ngồi cùng một hàng ghế, Đường Minh Sơn nắm tay cô.

"Vất vả cho em rồi."

"Mặc dù có chút vất vả, nhưng kiếm được tiền mà." Phong Ngọc Lan sờ số tiền trong túi, nhẹ cười với anh: "Cái này là quan trọng nhất."

Đường Minh Sơn giơ tay lên vuốt tóc cô, sau đó để cô dựa vào vai mình chợp mắt một lát.

Cửa sổ xe hiện lên bóng dáng hai người đang dựa sát vào nhau, phong cảnh bên ngoài cửa sổ xẹt qua, đợi đến khi tới ngõ nhỏ, suýt

chút nữa là Phong Ngọc Lan đã ngủ thiếp đi.

Về đến nhà phát hiện cậu Lưu còn chưa nghỉ, đang đun nồi nước nóng, bọn họ trở về cũng tiện để dùng.

Hôm nay đúng là có hơi mệt, sau khi Phong Ngọc Lan đánh răng rửa mặt xong, gần như ngả đầu là ngủ.

Đường Minh Sơn thì ấn vai và cánh tay cô một lúc lâu, lúc này mới ôm cô ngủ.

Ngày hôm sau cả hai đều dậy muộn.

Cậu Lưu vừa hay đang được nghỉ, không đi làm, thấy bọn họ dậy bèn cười nói: "Trong nồi đang hấp bánh bao đó, tắm rửa rồi ăn đi, cậu đi tìm chú Lâm mấy đứa chơi cờ."

"Hôm nay chú Lâm cũng nghỉ ạ?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Đúng thế, bọn cậu cùng một lớp," Cậu Lưu chắp tay sau lưng cười híp mắt đi sang phòng bên cạnh.

Ăn xong đồ ăn sáng, hai người cùng đi phòng sách làm bài, buổi chiều mượn xe đạp của cậu Lưu, Đường Minh Sơn đưa Phong Ngọc Lan đi dạo khắp nơi, lúc quay về còn mua chút đồ ăn vặt.

Bọn họ đã ăn rồi, mang về cho cậu Lưu ăn.

Cậu Lưu vui vẻ ăn chúng, từ sau khi bọn họ vào ở, cuộc sống của ông ấy dường như náo nhiệt hẳn lên.

Nhưng nghĩ tới chuyện mấy năm sau họ lại rời đi, cậu Lưu nhìn chằm chằm đồ ăn trong tay thở dài.

*

Đường Minh Sơn nhận được thư từ nhà cũ, anh đến cục bưu chính ký nhận tiền nhuận bút, vừa hay nhân viên công tác phân thư ở hẻm bên kia, Đường Minh Sơn thoáng nhìn thấy thư từ quê nhà gửi tới, thế là nhân tiện mang về nhà luôn.

Phong Ngọc Lan đang rửa rau, chuẩn bị làm cơm tối.

Đường Minh Sơn đưa tiền nhuận bút cho cô trước: "Của tháng trước, tổng cộng được mười hai đồng."

"Lại có thêm một khoản nữa rồi." Phong Ngọc Lan lau tay, cười híp mắt nhét vào túi: "Đây là gì thế?"

"Thư từ nhà cũ gửi, anh đọc cho em nghe nhé?"

Thấy cô lại bắt đầu rửa rau, Đường Minh Sơn bèn nói.

"Vâng, anh cũng đi nhóm lửa đi."

Thế là một bên Đường Minh Sơn đốt bếp, một bên đọc nội dung trong thư, đọc xong, anh nhíu chặt mày, Phong Ngọc Lan xoay người lại.

"Em xem có khi nào cô ta đi tìm cha của Nguyên Khang không?"

"Đó là một tên khốn, một tên không có nhà, khó tìm lắm."

Phong Ngọc Lan cảm thấy Kiều Tư Vũ làm được: "Nghe những lời lần trước cô ta nói với Nguyên Khang, em cảm thấy tám, chín phần là đi tìm tên kia, nhưng không có thư giới thiệu, trên người cô ta cũng không có tiền, chưa nói tới việc tìm được người hay không, chỉ sợ người đã xảy ra chuyện."

Đường Minh Sơn nhún vai: "Tự làm tự chịu."

Biết anh không muốn gặp người nhà họ Kiều, Phong Ngọc Lan cũng không nói thêm: "Viết một bức thư trả lời cho cha mẹ, nhân tiện gửi

áo mùa hè đã làm cho Nguyên Khang, còn có kẹp cài đầu mua cho mẹ, chị dâu hai và Văn Tuệ nữa."

"Được." Đường Minh Sơn gật đầu, nghe thấy tiếng cửa viện bị đẩy ra, còn tưởng cậu Lưu đã về, kết quả là Vĩnh Bình đang bưng bánh bao ngô.

"Dì Phong, chú Đường, đây là bánh bà nội bảo cháu bưng tới cho hai người nếm thử."

Tổng cộng có sáu cái bánh.

Phong Ngọc Lan cười híp mắt nhận lấy, đổi đĩa cho thằng bé, sau đó lấy mấy cái bánh đường nâu từ trong tủ ra bỏ vào đĩa: "Vậy cũng mời hai bà cháu nếm thử bánh ngọt dì làm, nếu không ngon thì nhất định phải nói với dì nhé, lần tới dì sẽ đổi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của Vĩnh Bình nói lời cảm ơn, bưng bánh đường nâu trở về, bà Lâm nghe thằng bé kể xong, cười rồi bảo thằng bé hấp nóng bánh đường nâu cùng nhau ăn.

Chú út Lâm trở về trông thấy trên bàn có bánh bao ngô, còn có cả bánh đường nâu: "Đi đến tiệm quốc doanh số ba mua ạ?"

"Không phải, là dì Phong ở ngay cạnh Vĩnh Bình làm đó, ngon lắm." Thím Lâm dọn xong bát đũa, cười nói ngồi xuống bên cạnh chú út Lâm.

Sau khi nếm qua, hai mắt chú út Lâm sáng ngời: "Ngon quá!"

"Ăn ngon phải không? Nếu con có thể cưới một cô vợ về thì ngày nào con cũng được ăn."

Thím Lâm nói ngay.

Chú út Lâm: "..."

Chương 156: Chương 156

Chú út Lâm ăn cơm cũng không yên, ăn cơm xong thì đi tới phòng bên, nói chuyện phiếm với Đường Minh Sơn và cậu Lưu ở nhà trên.

Phong Ngọc Lan rửa mặt xong liền trở về phòng đọc sách.

Chờ tới lúc Đường Minh Sơn quay về, Phong Ngọc Lan đã chuẩn bị lên giường nghỉ rồi: "Đi hết rồi?"

"Đi hết rồi." Đường Minh Sơn cười:" Chỉ là không muốn nghe thím Lâm nói đến chuyện kết hôn."

Phong Ngọc Lan cũng cười: "Mau đi tắm rồi đi ngủ thôi."

"Ừ."

Hôm sau lúc đi học, Phong Ngọc Lan phát hiện vẻ mặt La Thanh Hồng có gì đó không đúng, học bài với tâm trạng thấp thỏm, tan học cũng ngẩn người, chẳng có ghi chép gì, vừa nhìn là biết không nghe lọt tai câu nào.

"Thanh Hồng, chị sao thế?"

Mãi cho đến chiều cô ấy vẫn như vậy, Phong Ngọc Lan không nhịn được hỏi: "Không thể tiếp tục như thế được, tiết học hôm nay rất quan trọng."

Còn đưa bài đã ghi chép hồi sáng cho cô ấy, bảo cô ấy chép lại rồi quay về ôn tập.

Nghe là thế, chợt nước mắt La Thanh Hồng rơi xuống: "Hồi, hồi chị về quê, người trong nhà đều nói chị thật dũng cảm, là anh hùng nhỏ của cả nhà, nhưng khi chị khó khăn lắm mới thi được vào đại học, chị lại biến thành kẻ thừa trong nhà là sao?"

"Chuyện là thế nào?"

Phong Ngọc Lan ôm lấy bả vai gầy yếu của cô ấy.

La Thanh Hồng nhỏ giọng nhắc đến chuyện của mình.

Cô ấy là đứa thứ ba trong nhà, bên trên còn hai anh trai, bên dưới có một cậu em trai và một cô em gái, hồi ở nhà cuộc sống cũng coi như không tệ, cha mẹ đều là công nhân, ông nội cũng có tiền hưu trí.

Trước tình huống nhà không phải con một nên phải có một đứa về quê, cha mẹ nhà họ La lâm vào trầm mặc.

Hai anh trai vừa mới kết hôn không lâu, em trai và em gái mới mười mấy tuổi, chỉ còn La Thanh Hồng, ở cái tuổi lúng ta lúng túng không đính hôn với ai, vừa hay đã thành niên.

Dưới sự khuyên nhủ của chị dâu và mẹ, La Thanh Hồng cũng muốn cống hiến một chút cho tổ quốc, cho nên cô ấy đi đăng ký.

"Chị nhớ rõ ngày mà chị phải đi, cha mẹ nhét cho chị mấy chục đồng, còn có không ít phiếu thực phẩm, chị dâu cả còn giặt quần áo giặt sạch cho chị, chị dâu hai làm quần bò xanh cho chị, em trai và em gái để dành tiền mua cho chị một đôi giày vải, anh cả anh hai cùng đưa chị lên xe, còn nói chờ sau khi chị quay về thành phố, sẽ tìm cho chị một công việc tốt, một nơi ở tốt."

Giọng nói của La Thanh Hồng như đang run rẩy.

"Cuộc sống ở nông thôn quả thật rất khó khăn, nhưng chị không thấy khổ, ở chung với các đồng chí ở viện giáo dục thanh niên cũng rất ổn, cũng không biết từ lúc nào thư trong nhà ngày càng ít, chị chỉ biết là em trai đã kết hôn, trong nhà có thêm vài đứa cháu, em gái cũng bắt đầu đi xem mắt rồi."

Còn cô ấy, cũng đã kết hôn với một đồng chí địa phương trong đội sản xuất.

"Lúc chị và chồng xác nhận quan hệ, cố ý viết thư về nhà nói cho cha mẹ chị biết, chị có người yêu rồi, họ trả lời rất nhanh, còn chúc phúc cho bọn chị nữa."

La Thanh Hồng giật khóe miệng: "Bọn chị kết hôn, cha mẹ chồng đối xử với chị cũng rất ổn, may mắn thay kỳ thi đại học được khôi phục, chồng chị cũng tốt nghiệp trường trung học phổ thông, bọn chị cùng nhau tham gia kỳ thi đại học nhưng chồng chị trượt, chị thì đỗ."

"Cha mẹ chồng lo rằng sau khi chị ra thành phố sẽ không trở về nữa, nhưng chồng chị tin chị, anh ấy bảo chị chờ anh ấy, chắc chắn năm nay có thể thi đỗ, cho dù không phải cùng một trường đại học nhưng cũng ở cùng một thành phố, chị và anh ấy cùng trở về nhà chị, biết được tin chị thi đỗ đại học, khi chị muốn ở lại, ban đầu cha mẹ chị còn rất vui vẻ, cảm thấy chị đã giữ được thể diện cho họ."

"Nhưng dần dần, anh trai, chị dâu và em trai em gái đều cảm thấy từ sau khi chị trở về đã tăng thêm gánh nặng trong nhà, đầu tiên là yêu cầu chị cho nhà thêm chút ít lương thực, hoặc là phí sinh hoạt, tối qua chị đi vệ sinh thì nghe thấy cả nhà đang ở nhà trên bàn bạc, xem làm cách nào để chị tự dọn ra ngoài..."

Ngồi trong đó đều là người thân của cô ấy, nhưng cô ấy lại cảm thấy cả người rét run.

La Thanh Hồng nhìn về phía Phong Ngọc Lan, ấm ức tràn đáy mắt: "Chị không phải ở nhà không đâu, việc nhà chị đều làm hết! Tháng nào chồng chị cũng gửi lương thực tới, chị ở đó, cũng là ở chung phòng nhỏ với mấy đứa cháu, chị nằm đất..."

Cuối cùng, cô ấy cũng không kiềm chế được nữa, bật khóc thành tiếng.

Các bạn học vội nhìn qua, các bạn nữ và Phong Ngọc Lan cùng an ủi đối phương.

Cũng may tiết sau phải hai mươi phút nữa mới vào, nếu không tốn cả một tiếng rưỡi thì La Thanh Hồng cũng không ổn định được.

"Đừng khóc nữa." Phong Ngọc Lan lau khô nước mắt cho cô ấy.

Một bạn học nữ khác thở dài nói: "Tình huống của cậu không khác tớ là bao, trong nhà tớ còn có hai ông anh trai, còn có hai đứa cháu nữa, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy sau khi tớ trở về là đồ thừa nên tớ muốn xin ở trọ trong trường."

"Tớ nghe nói ký túc xá đã đủ rồi, không còn chỗ ở đâu." Một bạn nữ khác cau mày nói.

"Đúng vậy, bây giờ tớ... ở nhờ nhà của cậu, mợ tớ vẫn dành cho tớ ánh mắt, nếu không phải không thể ở trong trường, tớ đã dọn đi từ lâu rồi!"

La Thanh Hồng lắng nghe, hóa ra có nhiều người không khác tình huống của cô ấy là bao, cô ấy hít một hơi thật sâu: "Hay là mấy người chúng ta cùng thuê phòng ở đi, đều là bạn học với nhau, chúng ta sẽ thuê hai gian phòng, vậy thì cũng có thể ở được vài người!"

Câu nói này khiến cho mấy bạn nữ hơi lung lay.

Thấy sắp tới giờ, Phong Ngọc Lan nói: "Học hết tiết cuối thôi, học xong đi, tan học xong sẽ bàn với nhau."

"Được!"

Nhưng lúc giảng bài, giáo viên vẫn nhìn ra mấy bạn nữ bên dưới có gì đó thấp thỏm, một người không yên thì thôi, đây lại là mấy người liền, có gì đó không đúng nên đặt sách xuống, gọi hết mấy người La Thanh Hồng ra hành lang nói chuyện.

Đám người Phong Ngọc Lan nhao nhao nhìn ra ngoài.

"Đọc sách hết đi, đừng có nhìn ra ngoài."

Sau khi giáo viên phát hiện, bước vào lớn tiếng nói.

Thế nên bọn Phong Ngọc Lan đành tự đọc sách và làm bài.

Đợi tới khi bọn La Thanh Hồng quay về, người nào người nấy mặt mày hớn hở, giáo viên cũng tiếp tục dạy.

Sau khi tan học, La Thanh Hồng kéo Phong Ngọc Lan lại kích động nói: "Thầy giáo nói sẽ trình bày chuyện ký túc xá với trường, ký túc xá vốn đã đầy, nhưng có một phần không có người ở, chỉ cần thông qua thì bọn chị có thể vào ở rồi!"

"Không chỉ là lớp chúng ta mà các bạn trong trường nếu còn muốn nội trú thì đều có thể đi báo với thầy cô!"

Phong Ngọc Lan cũng rất vui: "Đây là một chuyện tốt đó!"

Lớp trưởng cũng đã bắt đầu nói chuyện xin ở ký túc xá trên bục giảng cao, La Thanh Hồng nhanh chóng đi báo danh.

Phong Ngọc Lan nhìn nụ cười rực rỡ trên mặt cô ấy, cũng cười theo.

Buổi tối khi nói chuyện này với Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn liền nhắc tới một bạn học trong lớp anh: "Cậu ta cũng không phải ở

trong viện giáo dục thanh niên thi đỗ đại học rồi trở về thành phố, chỉ là vợ cậu ta ở trong viện giáo dục thanh niên, cũng thi đỗ đại học, nhưng bởi vì nhà nghèo nên tặng cơ hội lên đại học tặng cho cậu ta, còn mình thì ở nhà chăm con."

"Kết quả không ngờ rằng sau khi người này lên đại học thì coi cô gái trong lớp anh làm người yêu rồi."

"Là bạn nữ duy nhất trong lớp anh sao?"

"Đúng." Đường Minh Sơn gật đầu: "Thật ra không ai biết cậu ta đã kết hôn sinh con, nhưng ở trường khác cũng xảy ra chuyện gần như thế, cho nên trường học bắt đầu kiểm tra gia đình của mỗi sinh viên, thậm chí còn gửi thư đến các công xã hỏi, sau đó cậu bạn này bị lộ rồi."

"Hôm nay bị đuổi học, toàn trường có tất cả ba người như vậy."

"Làm tốt lắm!"

Phong Ngọc Lan mắng: "Đồ vô lương tâm!"

Đường Minh Sơn gật đầu: "Đúng là chẳng có chút lương tâm nào, loại người như vậy dù có làm bác sĩ cũng không phải bác sĩ tốt lành gì cả."

"Chắc chắn rồi." Phong Ngọc Lan nghĩ mà sợ: "Vẫn phải học cách làm người trước đã."

Cách vách lại truyền đến tiếng cãi vã của thím Lâm và chú út Lâm, hai người còn chưa kịp nghe kỹ, đối diện lại truyền đến tiếng khóc đau khổ.

Cửa chính nhà trên bị đẩy ra, quần áo cậu Lưu cũng không được mặc chỉnh tề, vội vàng hoảng hốt đi xem tình huống nhà đối diện.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng nhanh chóng đuổi theo.

Ông già ở cửa đối diện đã qua đời.

"Sau khi ăn cơm tối xong, bỗng nhiên nói muốn tắm, bọn nhỏ đun nước cho ông ấy tắm rửa xong, ông ấy lại chỉ trỏ."

"Chỗ mẹ chồng tôi để áo liệm cho ông ấy, lúc ấy tôi đã cảm thấy không đúng, sau khi chồng tôi mặc vào cho ông ấy, không bao lâu liền tắt thở."

Gia đình này họ Bồ, mẹ chồng thím Bồ đã mất hai năm, trước khi đi đã làm xong áo liệm cho hai vợ chồng, không nghĩ rằng hai năm sau, cha chồng cũng rời đi.

Chương 157: Chương 157

Thím Lâm cũng sang giúp đỡ, nghe thấy vậy thì than thở: "Chắc là biết số của mình đã tới rồi, nhưng thế cũng tốt, không bệnh tật mà chết."

"Đúng vậy, đã nói rằng ông chú ngõ bốn số tám bị bệnh nhiều năm rồi, của cải bị đào chẳng còn cái gì, người thì gầy trơ như bị bộ xương, đừng bảo là ông ấy khó chịu, ngay cả con trai và con dâu cũng khổ chịu không nổi, khó khăn thật đấy."

Người thím cũng tham gia vào cuộc trò chuyện của bọn họ.

Phong Ngọc Lan đứng bên cạnh thím Lâm, còn Đường Minh Sơn thì đi theo cậu Lưu để dựng linh đường ở trong sân.

Tối hôm nay vợ chồng hai người bận bịu đến hơn mười hai giờ đêm mới về nhà, họ vừa tới cũng không lâu, có thể giúp đỡ được chuyện gì thì nhà họ Bồ đã biết ơn lắm rồi.

Hơn nữa, ngày mai hai người còn phải đi học nên cậu Lưu bèn khuyên họ về nhà nghỉ ngơi, nhận được tin rằng họ hàng của nhà họ Bồ đã đến, nói rằng vẫn còn có nhiều hàng xóm láng giềng như vậy lắm, nên hai người Phong Ngọc Lan mới về nhà.

Về đến nhà chưa được bao lâu thì lại chuẩn bị nấu mì để ăn, cậu Lưu bưng hai tô mì trứng nóng hổi qua: "Thím Bồ sợ mấy đứa đói, lại đây nào, ăn mì rồi ngủ tiếp."

Đây là lòng tốt của người ta, dĩ nhiên hai người sẽ không từ chối: "Cậu cả, chúng cháu nhường cậu một tô."

"Không cần đâu." Cậu Lưu vội vàng xua tay: "Cậu vừa ăn ở bên kia rồi mới sang đây."

Ông ấy nhìn ra ngoài sân nhà họ Bồ ồn ào: "Mấy hôm trước cậu còn chơi cờ với chú Bồ, trông vẫn còn sức sống lắm, sao lại trở nên như vậy."

Có thể coi như cậu Lưu được ông nội Bồ chăm sóc từ nhỏ đến lớn, nay bỗng dưng lại qua đời nên trong lòng cậu Lưu rất ưu sầu.

Sáng sớm hôm sau, khi nhóm Phong Ngọc Lan ra ngoài thì họ sang đối diện biếu hai hào, không nhiều cũng chẳng ít.

Thế nhưng nhà họ Bồ vẫn nhiệt tình như cũ, còn dặn họ rằng ban trưa nhớ về ăn cơm.

Hôm nay cậu Lưu không đi làm nên qua để phụ giúp, chờ đến khi nhóm Phong Ngọc Lan đi rồi thì chú Bồ nhìn về phía ông ấy: "Hai đứa này là thân thích bà con xa của ông thật sao?"

"Sao thế, không giống à?"

Cậu Lưu hơi tức giận.

Chú Bồ sờ mũi: "Đúng là không giống thật, có tình có nghĩa quá."

"Ý gì thế? Ý là ông Lưu tôi đây bất nghĩa à?"

Cậu Lưu không vừa ý lắm.

"Dù sao thì con bé kia của ông không được rồi." Sau khi chú Bồ nói xong thì cho bản thân thêm chút thời gian: "Đứa con gái lớn của tôi lại càng tệ hơn cả mẹ nó, nuôi thành một đứa ngỗ nghịch mất rồi."

Cậu Lưu nhếch miệng cười, nhìn thoáng qua thím Lâm đang bê chậu sứ đi vào nhà bếp: "Sợ cái gì? Đi theo đứa ngỗ nghịch thì dĩ nhiên sẽ trở nên ngỗ nghịch thôi.”

Đúng vậy thật, nếu nói rằng anh cả Lâm đi cùng người yêu về quê, thế thì con gái lớn nhà họ Bồ cũng đi theo anh cả Lâm về quê luôn.

Con gái lớn nhà họ Bồ và anh cả Lâm là thanh mai trúc mã lớn lên với nhau từ nhỏ, thế mà anh cả Lâm lại phải lòng một cô gái ở ngõ nhỏ sát vách nên chỉ coi cô ta là em gái, vậy là sau khi anh cả Lâm về quê thì con gái lớn nhà họ Bồ cũng đi theo luôn rồi.

Chú Bồ chỉ có hai người con gái nên tức muốn chết, mấy năm nay cũng không biết phải nói chuyện với chú Lâm như thế nào, chú Lâm cũng chột dạ nhưng vẫn thường xuyên sang để trò chuyện.

"Con gái đều là nợ cả."

Chú Bồ bùi ngùi, cậu Lưu nghĩ về Phân Tử, con gái của mình, rồi lại nhìn về linh đường của nhà họ Bồ, ông ấy trở về viết lá thư rồi đi đến bưu điện.

Lúc nhận được câu trả lời của Lưu Phân thì vừa khéo lại là thứ bảy, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn ở trong sân, người thì phơi quần áo, người thì giặt giày.

"Đồng chí Lưu có nhà không? Có thư ở nhà gửi đến cho ông này.”

Phong Ngọc Lan đáp lời rồi ra ngoài nhận thư, sau đó đặt ngay ngắn trong ngăn kéo ở phòng nhà trên, cậu Lưu sẽ không khóa nhà trên đâu, thứ nhất là do bàn ăn đang ở đây, thứ hai là do ông ấy tin tưởng hai người Phong Ngọc Lan.

Hai người cũng không làm phật lòng sự tín nhiệm của ông ấy, không chỉ trông nom việc nhà, dọn dẹp quét tước sạch sẽ từ trong ra ngoài mà con cho ông thưởng thức những món ăn rất ngon.

"Ngày mai chúng ta sang sớm một chút." Khi Phong Ngọc Lan bước ra thì nói với Đường Minh Sơn về chuyện mâm cỗ ngày mai, bọn họ lại nhận được một đơn, đó là sau khi để lại địa chỉ liên lạc ở nhà họ Hoàng thì người ta tìm đến.

Giá cả vẫn giống như nhà họ Hoàng, thế nhưng lần này người ta tính toán số lượng khách không nhiều như nhà họ Hoàng, với lại người phụ bếp cũng ít hơn nên họ phải qua sớm để chuẩn bị đồ ăn.

"Được."

Đường Minh Sơn đổ nước bẩn đi, thêm nước sạch vào rồi tiếp tục giặt giày, phía sau bỗng vang lên tiếng loa phát thanh.

"Củi khô củi khô hai xu một bó."

Phong Ngọc Lan ngay lập tức về phòng để lấy tiền, Đường Minh Sơn xách cái gùi to trong đống đồ lộn xộn lên rồi khóa cửa sân rồi rời đi.

Lúc này người ở đầu ngõ bên kia không hề ít, trên lưng họ đều đang đeo gùi.

Một bó hai xu, một bó thì khoảng mười cân, toàn bộ đều là củi khô, nghe thì có vẻ lời đấy.

Thật ra trong nhà còn đến mấy chục cân củi nữa nhưng Phong Ngọc Lan đã gặp phải ở nhà rồi nên phải đi mua một chút.

"Dì Phong."

Sau khi Vĩnh Bình thấy bọn họ thì bèn nhích đến gần.

Phong Ngọc Lan cười sờ đầu thằng bé: "Sao hai ngày nay không sang chơi?"

"Ra ngoài chúc thọ với ông bà nội ạ." Vĩnh Bình nắm lấy tay của cô và Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn dẫn thằng bé xếp hàng mua củi khô, Phong Ngọc Lan đứng một bên nói chuyện với thím Bồ.

Bọn họ mang theo gùi to nên bỏ hơn một trăm cân củi cũng đủ, nhưng để cho chẵn tiền trả thì họ chỉ mua đúng một trăm cân thôi.

Đường Minh Sơn đeo gùi chứa củi trên lưng, ung dung đi phía trước, Phong Ngọc Lan nắm tay Vĩnh Bình đi ở phía sau.

Chờ đến khi Đường Minh Sơn xếp đống củi thì Phong Ngọc Lan nhanh chóng giặt giày cho thật sạch sẽ rồi đi rót một chén nước cho Vĩnh Bình uống.

Vĩnh Bình cầm chén, ngồi ở một bên rất ngoan.

Nhìn thằng bé, Phong Ngọc Lan lại nhớ đến Nguyên Khang.

Ra ngoài cũng được hơn hai tháng rồi, vẫn còn rất nhớ họ.

Chờ đến bữa tối thì hai người nói rằng hết cuối tuần này bọn họ sẽ về huyện.

Cậu Lưu hơi bất ngờ: "Quay lại cũng chưa đến hai ngày, hai người ở lại cũng không được bao lâu."

"Cháu đã viết thư cho người bạn bên đội vận tải, nếu có thể đi nhờ xe của đội vận tải thì buổi tối thứ sáu bọn cháu sẽ đi."

Đường Minh Sơn nói.

"Có xe của đội vận tải, vậy thì nhanh hơn nhiều." Cậu Lưu gật đầu: "Có thể trở về xem thử, tuy rằng thằng nhóc còn nhỏ, nhưng cũng sẽ biết chuyện đấy."

Nói xong rồi lại nhớ đến đứa con của mình, cả lá thư mà Lưu Phân viết rất đơn giản, cô ấy nói rằng cô ấy rất ổn, chồng cũng khỏe mạnh, bọn họ bận bịu quá nên không có thời gian rảnh để qua thăm ông, mong ông chăm sóc bản thân cho thật tốt.

Cậu Lưu vẫn cảm thấy hơi mất mát.

Đến lúc đi ngủ, cậu Lưu cứ trằn trọc mãi chẳng yên giấc, cuối cùng lại ngồi dậy, con gái không về thì ông bèn qua xem thử vậy.

Sáng sớm hôm sau, khi Phong Ngọc Lan tỉnh dậy thì phát hiện ở trên bàn của nhà trên có để một tờ giấy, cậu Lưu đã ghi lại vài câu ở trên đó.

Nói sơ sơ là qua nhà Lưu Phân xem thử, mấy ngày nữa sẽ trở lại.

Trước tiên Đường Minh Sơn đi tìm chú Lâm hỏi rằng cậu Lưu có xin phép chú ấy chưa, nhận được câu trả lời là chưa thì anh biết rằng cậu Lưu đã rất kích động nên quên hỏi.

Chú Lâm thở dài: "Ông Lưu ấy à, yên tâm đi, chú đi xin phép giúp ông ấy."

Đường Minh Sơn lại chẳng cách nào yên tâm được, dù sao không xin phép đã được coi là bỏ bê công việc rồi, hình phạt nhẹ thì là trừ tiền, hình phạt nặng rất có thể sẽ khiến cho ông ấy đi luôn.

Mà cậu Lưu đang ngồi trên xe đi sang thành phố bên cạnh, lúc này mới nhớ ra rằng mình quên xin phép.

"Chắc là không sao đâu."

Ông lẩm bẩm không chắc chắn lắm.

Thế nhưng rất nhanh đã không còn suy nghĩ về chuyện đó nữa, cho dù đám người ông Lâm không đáng tin thì cháu trai và cháu dâu vẫn đáng tin hơn.

Cứ tưởng rằng sẽ vài ngày nữa thì cậu Lưu mới về, thế mà chỉ mới chạng vạng hai ngày sau cậu Lưu đã quay lại.

Phong Ngọc Lan vội vàng đi nấu chút mì, bởi vì cơm làm không được nhiều lắm mà chỉ đủ cho hai người.

Thấy vẻ mặt của cậu Lưu không ổn, dáng vẻ trông cũng mệt mỏi nên hai người cũng không hỏi nhiều, nấu mì rồi đun nóng nước tắm, chờ sau khi cậu Lưu ngủ thì hai người họ mới quay về phòng.

"Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Phong Ngọc Lan kéo chăn bọc lấy bả vai mình rồi nghiêng đầu hỏi.

Chương 158: Chương 158

Đường Minh Sơn bật đèn lên, nằm bên cạnh Phong Ngọc Lan rồi ôm lấy cô: "Chắc là đã xảy ra chút mâu thuẫn nho nhỏ."

Phong Ngọc Lan ghé vào trong lòng anh, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngày mai em tan học sớm, mua chút đồ đạc để kho, lúc anh về nhớ ghé qua cửa hàng lương thực mua một cân rượu ngũ cốc về nhé, cậu cả thích uống lắm."

"Ừm." Đường Minh Sơn ôm chặt lấy cô.

Ngày hôm sau cậu Lưu phải đi làm, lúc ăn bữa sáng, cô có thể thấy quầng thâm dưới mắt của ông ấy, tối qua hẳn ngủ không ngon lắm.

Buổi chiều, Phong Ngọc Lan mua một nửa.

Mang đầu heo về nhà, dựng một cái bếp đơn sơ ở trong sân, đặt nồi đồng lên trên, đầu tiên là rửa đầu heo cho thật sạch sẽ rồi bê nồi lên để hầm.

Buổi chiều cô cũng chỉ có một tiết học thôi. Về đến nhà còn chưa đến ba giờ, cứ tưởng rằng thời gian tan làm của cậu Lưu là sáu giờ về đến nhà, ai ngờ Đường Minh Sơn đợi đến tám giờ cũng chẳng thấy người đâu.

Cũng may là chú Lâm ở cách vách cũng không về, thím Lâm trấn an họ: "Chắc là đang họp đấy, đừng lo lắng."

Mãi cho đến hơn mười giờ thì cậu Lưu và thêm vài người nữa mới về đến.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn bày đầu heo ra ngay ngắn trên bàn.

Có rượu, có thịt, có cả bánh bao.

Bởi vì thời gian hầm dài nên thịt đầu heo rất mềm, lỗ tai heo vẫn giòn và thơm.

Phong Ngọc Lan còn cắt cho vào một tô lớn đưa sang cho bên cạnh và đối diện cửa.

Nước muối còn dư lại cũng không được lãng phí, cô bỏ hết thức ăn chay trong nhà vào, mãi cho đến mười hai giờ phải ngủ thì mới tắt lửa.

Nếm được đồ ăn ngon, cậu Lưu dường như cũng vực dậy tinh thần, cười đùa nói chuyện với bạn bè.

Mà khi thứ tư đến, thư hồi âm của Hồng Kiến Quân đã được gửi đến, không chỉ có mỗi xe mà cả Hồng Kiến Quân cũng đến.

Hai người Phong Ngọc Lan hơi kích động.

Thứ sáu, sau khi tan học thì cô quay về nhà, còn không quên làm cơm tối cho cậu Lưu. Phong Ngọc Lan hấp bánh bao, lúc đi thì mang theo vài cái, bọn họ đã ăn rồi, mấy cái này đưa cho Hồng Kiến Quân ăn.

Hồng Kiến Quân qua đây là để đưa hàng, sau khi đưa hàng xong sẽ đến cổng Đại học Y khoa để chờ họ.

Anh ấy không biết địa chỉ chỗ ở cụ thể của hai người Đường Minh Sơn cho nên chờ ở đây.

Lúc thấy họ thì Hồng Kiến Quân liên tục vẫy tay.

Sau khi lên xe, Phong Ngọc Lan đưa bánh bao cho anh ấy: "Còn nóng lắm đấy, mau ăn đi."

Hồng Kiến Quân cũng không khách sáo: "Tôi cũng đang đói bụng lắm đây."

Trên xe có phích nước nóng, bên trong có nước ấm nên ăn sẽ không thấy nghẹn.

Dọc đường đi, Hồng Kiến Quân kể về Tống Chi, mẹ Đường và Nguyên Khang. Tuy rằng xe vận tải xóc nảy hơn một chút so với xe khách, nhưng hai người vẫn rất vui vẻ.

Hồng Kiến Quân thẳng thừng đuổi người ta về đội công xã Đại Dương: "Khi nào thì hai người về?"

"Sáng ngày mốt, nhưng mà anh cũng không cần lo, chúng tôi đến nhà ga." Phong Ngọc Lan nói xong thì lấy một túi đồ trong ba lô đeo trên lưng Đường Minh Sơn ra đưa cho Hồng Kiến Quân: "Lần này về gấp quá nên không có cách nào sang nhà ngang thăm A Chi, anh đưa cái này sang cho cô ấy giúp tôi nhé."

Đường Minh Sơn đưa tiền xe cho Hồng Kiến Quân, Hồng Kiến Quân mắng vài câu rồi lái xe rời đi rất nhanh.

Lúc này trời đã hửng sáng một chút, may là họ còn có đèn pin do cậu Lưu cho mượn, bọn họ không chuẩn bị sẵn nhưng nó vẫn còn đầy pin, có thể sử dụng được hai, ba ngày.

Đi một đường về chắc cũng phải mất một tiếng rưỡi, lúc hai người về đến nhà thì con bò kêu lên "ụm bò" khiến cho anh hai Đường và cha Đường tỉnh giấc.

Họ rất quý con bò yêu dấu này, chỉ cần là tiếng của con bò kêu lên thôi thì bọn họ luôn dậy để đi xem thử.

Lúc anh hai Đường cầm đèn dầu bước ra thì nghe thấy tiếng gõ cửa sân, anh hai Đường còn thấy ánh sáng ở bên ngoài.

"Đèn dầu gì mà sáng quá vậy?"

Anh hai Đường chưa trải đời nuốt nước bọt: "Ôi trời."

"Em đây."

Đường Minh Sơn chiếu đèn pin lên trời.

"Anh hai, là bọn em này, bọn em về rồi."

Phong Ngọc Lan cười nói.

Cửa sân được khóa từ bên trong nên bọn họ không thể mở được.

"Ôi trời sao tụi em lại về rồi?"

Anh hai Đường thật sự rất vui, bèn vội vàng chạy đi mở cửa sân, cha Đường bước ra nghe thấy vậy cũng đi nhanh hơn, thấy quả thật là đứa con trai thứ ba của mình thì vừa mừng vừa sợ.

Ngoại trừ Nguyên Khang thì mọi người đều dậy cả.

Đường Văn Tuệ lôi kéo Phong Ngọc Lan bất ngờ không thôi: "Không ngờ ai người sẽ về vào đêm nay đấy!"

"Đúng vậy, đúng vậy, đói lắm rồi đúng không? Chị đi nấu mì cho tụi em!"

Mặt mày chị dâu hai Đường cũng rất hớn hở, Đường Văn Tuệ nghe vậy bèn vội vàng xắn tay áo: "Chị dâu hai, em với chị cùng đi."

Phong Ngọc Lan không cản, cô bị mẹ Đường kéo đi chuyện trò: "Gầy quá, hai con gầy quá rồi!"

Bà quan sát hai người đau lòng nói.

Lúc nói chuyện lại bị anh hai Đường nghịch chiếc đèn pin chiếu vào mắt, bà liền trừng mắt nhìn sang: "Quậy chưa đủ à?"

Anh hai Đường ngay lập tức tắt đèn pin: "Thứ này tốt ghê đấy, sáng hơn cả đèn dầu luôn!"

"Cái này được sạc bằng điện, chỗ chúng ta không có điện." Cha Đường nhận lấy xem thử: "Cái này quả thật rất tốt, chờ chỗ chúng ta có điện thì mua một cái về mà dùng."

"Bởi vì trong nhà không có điện nên con không mua." Đường Minh Sơn nói xong rồi lại quay sang mẹ Đường: "Không có gầy bao nhiêu đâu ạ, mẹ nhìn nhầm rồi đấy."

"Đúng rồi đấy. Mẹ à, con còn béo ra này." Phong Ngọc Lan cho bà xem cánh tay của mình.

Mẹ Đường lại nhếch miệng: "Béo gì chứ, gầy đây này! Không được, mẹ đi luộc trứng cho các con."

Phong Ngọc Lan vội vàng chạy phía sau: "Không cần đâu mẹ à."

"Các con trễ thế mới về, chắc chắn là xuống xe ở công xã bên kia, đi lâu như vậy, chắc là đói bụng lắm rồi."

Mẹ Đường không nghe cô nói, cầm lấy sáu quả trứng ra ngoài, thêm cả mì mà chị dâu hai Đường nấu thì một tô có đến ba cái trứng.

Sau khi người nhà thấy Phong Ngọc Lan bọn họ ăn xong thì mới vui vẻ trở về phòng ngủ.

Chờ đến khi Đường Minh Sơn rửa mặt xong rồi trở về phòng thì mới nhận ra bên cạnh Phong Ngọc Lan có thêm một thằng nhóc, nó ngủ rất sâu, vừa nhìn là biết bị người khác bế đến đây.

"Không biết buổi sáng lúc thức dậy thấy tụi mình thì nó sẽ phản ứng ra sao đây?" Phong Ngọc Lan ngáp một cái, kéo chăn ôm lấy

Nguyên Khang cười nói.

Đường Minh Sơn cầm đèn dầu trong tay, kề sát vào để nhìn rõ gương mặt Nguyên Khang đã hai tháng không gặp.

"Trông gầy vậy, nhưng cũng cao hơn nhiều rồi."

"Đúng rồi, mẹ bảo đang trong quá trình phát triển ấy mà, trông như sắp sáu tuổi rồi."

"Sáu tuổi phát triển có phải hơi nhanh không? Tại sao phải là mười một, mười hai tuổi?"

Đường Minh Sơn buông đèn dầu, cởi áo khoác nằm xuống rồi dập đèn.

Phong Ngọc Lan dựa sát vào, Đường Minh Sơn ôm cô vào lòng, để lại Nguyên Khang ngủ một mình với cái chăn nhỏ.

"Mẹ bảo có vài đứa nhỏ phải phát triển đến mấy lần nữa." Phong Ngọc Lan chưa từng nuôi con bao giờ nên cũng không có kinh nghiệm, cơ mà có vài học sinh trước khi đến kì nghỉ hè trông rất bụ bẫm ú nú, thế mà khi khai giảng thì lại vừa cao vừa gầy, qua thêm một kì nghỉ đông thì lại trở nên mập mạp.

Đêm nay hai người cũng đã mệt mỏi nên nhanh chóng thiếp đi.

Sáng sớm, Nguyên Khang nghe thấy tiếng gà gáy bèn đạp chân mấy cái, ngáp thêm vài lần, còn định trở mình hai cái rồi đi xem con bò mình yêu thích. Thế mà trở mình chưa được một nửa lại lăn vào cái ôm thơm mềm, nó còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một bàn tay to đẩy nó ra ngoài.

"Dậy rồi thì rời giường đi, đừng có phiền mẹ của con."

Nguyên Khang tròn xoa mắt, nhìn Đường Minh Sơn ôm lấy Phong Ánh Nguyên vào lòng: "Cha? Mẹ!"

Giọng nói của nó hơi to và cả khuôn mặt mơ màng của nó khiến Đường Minh Sơn bật cười: "Ừm, không nhìn nhầm đâu, đi ra ngoài đi."

Nguyên Khang không nghe, thấy Phong Ngọc Lan còn đang ngủ say sưa, nó thẳng thừng đắp cái chăn nhỏ của mình rồi nằm xuống bên cạnh Phong Ngọc Lan: "Con không dậy đâu, con muốn ngủ nữa."

"Vậy thì đừng có làm ồn." Đường Minh Sơn cũng không giục nó ra ngoài, anh xoa nhẹ đầu nó rồi nói nhỏ.

Nguyên Khang gật đầu thật mạnh, khuôn mặt toàn là vẻ tươi cười, ánh mắt lấp lánh sự vui sướng, cứ như thế, nó nằm lại bên cha mẹ mình lâu thật lâu, mãi sau khi Đường Minh Sơn rời giường thì Nguyên Khang mới lưu luyến dậy theo.

"Cha ơi, quần áo với giày của con đâu?"

Nguyên Khang ngồi ở bên giường không tìm được quần áo và giày, bèn hỏi thật nhỏ, sợ sẽ đánh thức Phong Ngọc Lan.

Sau khi Đường Minh Sơn mặc quần áo xong thì ôm lấy Nguyên Khang, nó vươn tay choàng qua cổ của anh. Lúc đi tới phòng của ông bà nội, Nguyên Khang vội vàng tụt xuống mặc quần áo và mang giày vào, sau đó lại mở cửa phòng Phong Ngọc Lan để nhìn.

"Nguyên Khang, đừng có quậy mẹ cháu, để cho mẹ ngủ thêm một lát đi."

Chị dâu hai Đường trở về phòng lấy đồ, thấy nó đứng ở cửa phòng mà không dám vào, thế là gọi nó một tiếng.

"Dạ." Nguyên Khang đóng cửa phòng lại, sau đó lạch bạch chạy đi tìm Đường Minh Sơn. Đường Minh Sơn đang ở sân sau chẻ củi, còn nó xếp chồng từng khúc củi đã được chẻ sang một bên.

Chương 159: Chương 159

Lúc anh hai Đường đến thì bèn lấy đi đống củi mà nó đã vất vả xếp chồng lên.

Cho dù như vậy, nó cũng không hề cảm thấy việc làm của mình là công cốc mà còn cố gắng chất đống củi để anh hai Đường mang đi.

Đường Minh Sơn hỏi nó vài câu, Nguyên Khang đều biết mà trả lời, trong đó còn hỏi thêm vài đề số học.

Nguyên Khang thoải mái trả lời, Đường Minh Sơn cũng khá hài lòng.

Khi Phong Ngọc Lan ngáp một cái tỉnh dậy thì Nguyên Khang và Đường Minh Sơn ở sân sau mới xem bò xong rồi bước ra.

"Mẹ!"

Nguyên Khang vọt đến trước mặt Phong Ngọc Lan, ôm lấy chân của cô rồi ngửa đầu lên nhìn: "Con nhớ mẹ quá."

"Mẹ cũng nhớ con." Phong Ngọc Lan ôm lấy nó: "Lớn thêm chút nữa là mẹ bế không nổi luôn rồi."

Nguyên Khang hơi đắc ý: "Con và anh A Tráng cao gần bằng nhau đấy! Sau này con sẽ cao hơn cả cha! Khỏe hơn cả bác luôn!"

"Giỏi giỏi giỏi!" Phong Ngọc Lan cười bỏ nó xuống rồi nắm tay nó về phòng lấy đồ: "Mẹ có vào thành phố mua đồ chơi mà tụi con thường thích đấy, đi xem nào."

Ăn xong bữa sáng thì một nhà ba người Phong Ngọc Lan vào thành phố mua chút quà bánh, định bụng sang nhà bác cả và chú ba chơi.

Bây giờ là ngày mùa, trong nhà bác cả ngoại trừ bác gái cả mang theo Yêu Muội và A Tráng thì mọi người đều ra đồng làm việc.

A Tráng đã bắt đầu đi học rồi, hôm nay là cuối tuần nên được ở nhà. Nguyên Khang chia sẻ đồ chơi của mình cho thằng bé, thậm chí còn mang theo một cái giống như đúc đưa cho thằng bé nhưng lại bị A Tráng làm hư rồi.

Về phần nhà chú ba thì ngay cả một người cũng không có, đều đi làm việc cả rồi.

Thế nên họ chỉ có thể quay trở về, đợi đến giữa trưa có người về nấu cơm thì lại sang.

Sáng sớm, cha Đường phải lên trấn trên để mua thịt, lúc ông trở về thì chưa đến chín giờ, đầu đầy mồ hôi, lúc đi mang theo bụng đói mà lúc về bụng vẫn còn đói.

Đi sớm để mua chút thịt tươi, mang theo bụng đói quay về là vì tiếc tiền không mua đồ ăn.

Cũng may trong nồi có đồ ăn nóng cho ông, cha Đường về ăn cơm xong thì cũng bắt đầu đi làm việc, Đường Minh Sơn cũng đi theo.

Phong Ngọc Lan ở nhà với mẹ Đường để dọn dẹp đồ ăn.

Nguyên Khang không rời cô nửa bước.

Nghe mẹ Đường kể mấy chuyện thú vị ở nhà ngang thì Phong Ngọc Lan cũng thường hỏi một chút về Tống Chi và chị dâu Vương, rất nhanh đã đến giờ cơm.

Hai người về nhà, rửa sạch tay bắt đầu nấu cơm.

Bây giờ ở ngoài đồng đang bận giẫy cỏ, sau khi làm xong đồ ăn thì Phong Ngọc Lan đeo ba lô, dắt theo Nguyên Khang đi ra đồng đưa cơm cho nhóm Đường Minh Sơn. Bởi vì đường khá xa nên giữa trưa họ sẽ không về.

Đội trưởng thấy họ đến thì rất bất ngờ, biết được rằng là do lo lắng cho người trong nhà nên đến xem thử thì ông cũng yên tâm.

Dọc đường đi đều có người chào hỏi Phong Ngọc Lan, cô cũng nhiệt tình đáp lại.

Tới chỗ của Đường Minh Sơn thì Phong Ngọc Lan buông ba lô xuống, trải một tấm vải gai lên mặt đất, Đường Văn Tuệ qua giúp mang đồ ăn bên trong ra.

Để tiện cho người nhà đến đưa cơm, thường chỗ làm việc sẽ khá xa, người tính điểm sẽ phân những người cùng nhà làm một chỗ, thế thì đưa cơm cũng tiện.

Món chính cho bữa trưa là thịt hâm lại, mùi hương này khiến cho những người chưa được ăn món mặn ở gần đó đều ngoái lại nhìn.

Sau khi về đến nhà, Phong Ngọc Lan thấy mẹ Đường còn đang chờ họ ăn cơm: "Mẹ à, đã bảo mẹ ăn trước đi mà."

Cô đưa cơm rồi đợi người ta ăn xong mới quay về nên tốn chút thời gian.

"Mẹ bảo để mẹ đưa cơm con cũng không chịu, nếu không đợi các con về ăn cơm thì mẹ ăn cũng không ngon." Mẹ Đường cười tủm tỉm nói: "Mẹ hâm ở trong nồi đấy, nóng hổi luôn."

Phong Ngọc Lan cười bất đắc dĩ, nhưng cũng rất cảm động với tấm lòng của bà.

Buổi tối cũng là thịt, cha Đường mua năm cân thịt về.

Thịt xào, thịt hầm gì cũng có, ngay cả đồ ăn chay cũng đều là trứng chiên.

Nghĩ rằng ngày mai hai người quay về thành phố thì sẽ không thể làm đồ ăn ngon cho bọn họ được nữa.

Sau khi ăn cơm xong, Phong Ngọc Lan giúp dọn dẹp nhà bếp rồi nói với mẹ Đường: "Mẹ, con có chút chuyện muốn nói với mẹ."

Vì thế nên mẹ Đường đi theo cô vào phòng.

Phong Ngọc Lan lấy hai mươi đồng tiền trong túi đưa qua: "Con với Minh Sơn mỗi người một tháng có mười đồng, tụi con cầm tiền cũng không biết tiêu, mẹ lấy dùng đi nhé."

Mẹ Đường đè tay cô lại: "Đưa cái gì? Tiền mà các con đưa lần trước mẹ còn chưa tính sổ với các con! Còn có vụ không biết tiêu tiền à? Bây giờ không cần dùng thì sau này ắt có chỗ cần dùng."

"Vậy thì lần này mẹ nhận thì lần sau chúng con không đem về nữa." Phong Ngọc Lan cười tủm tỉm nhét vào túi của bà: "Chưa nói đến chuyện bồi bổ thân thể cho Nguyên Khang, cha mẹ cũng phải bồi bổ vào, người trong nhà khỏe mạnh thì con với Minh Sơn ở bên ngoài cũng an tâm."

Câu nói này chạm vào lòng của mẹ Đường.

Phải nói từ khi bà đến nhà ngang chăm sóc đứa nhỏ thì tinh thần ngày càng tốt hơn, từ tình trạng thuốc thang liên miên không dứt giờ lại trở thành một tuần chỉ sắc thuốc một lần.

"Nhiều quá." Mẹ Đường nhường nhịn một chút, thế mà lại bị Phong Ngọc Lan chặn lại.

"Không nhiều lắm đâu, đây đều là tấm lòng của tụi con, mẹ đừng từ chối, thế sẽ khiến cho tụi con giống người ngoài lắm."

"Nói cái gì đấy? Người ngoài cái gì?"

Mẹ Đường đành thu tay lại: "Các con còn trẻ, tháng ngày sau này còn dài, phải nghĩ cho bản thân một chút, chúng ta ở nhà ăn uống cũng không cần tiền, nhưng các con lại khác..."

Nghe mẹ Đường ngập ngừng lâu như vậy, Phong Ngọc Lan cũng hơi nóng lòng, mãi cho đến khi Nguyên Khang bước vào bảo hai người đi rửa chân thì hai người mới bước ra.

Biết được nhà thằng ba lại cho tiền, cha Đường suy nghĩ: "Những thứ cần dùng tiền chúng ta không có nhiều lắm, không thì cất giữ cho tụi nó, sau này cũng tiện hơn."

"Tôi cũng nghĩ thế." Mẹ Đường cười tủm tỉm gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, mẹ Đường, Nguyên Khang và Phong Ngọc Lan ngồi trên xe bò, được anh hai Đường đưa đến huyện.

Bởi vì ngày mai Nguyên Khang phải học bài nên đi cùng nhau luôn.

"Phải ngoan nha." Phong Ngọc Lan ngồi chồm hỗm nói chuyện với Nguyên Khang: "Con trai không được mít ướt đâu."

Nguyên Khang khóc thút thít: "Con không khóc, mẹ ơi, nhớ chào hỏi Vĩnh Bình, thư con viết cũng đưa cho anh ấy nha."

"Được." Phong Ngọc Lan cười bế nó lên.

Đường Minh Sơn mua phiếu về, dặn dò Nguyên Khang đôi câu, sau đó lại nói chuyện với mẹ Đường trong chốc lát, chợt nghe có người hô xe vào thành phố sắp khởi hành rồi.

Thế nên hai người xách mấy đồ đạc mà nhà gửi vẫy tay với bọn họ, sau đó đi về phía chiếc xe bò bên kia.

Mẹ Đường nắm tay Nguyên Khang, sau khi nhìn thấy xe đi xa rồi thì mới dắt nó về nhà ngang.

Sau khi anh hai Đường đưa họ đến nhà ga thì trở về đội sản xuất, công việc ngoài đồng cũng không thể bị trì hoãn được, ít nửa ngày là ít vài điểm làm việc.

Tống Chi mua đồ ăn rồi quay về, trên đường bắt gặp mẹ Đường, cô ấy cười tủm tỉm xoa đầu Nguyên Khang: "Cha mẹ cháu về tỉnh thành rồi à?"

"Dạ." Nguyên Khang nắm tay cô ấy: "Mẹ bảo con gửi lời hỏi thăm dì Tống ạ."

"Tốt quá." Tống Chi lại cười tươi hơn, trong số đồ mà Hồng Kiến Quân đem về, ngoại trừ một chút đồ ăn thì còn có vài bộ quần áo mà Phong Ngọc Lan dành thời gian làm cho đứa nhỏ trong bụng của cô. Đường may không những kĩ càng mà vải cũng rất mềm mại, vừa nhìn đã biết là có lòng chọn lựa.

Ba người vừa nói vừa cười đi về phía nhà ngang, không biết rằng ở phía sau có người nhìn chằm chằm họ, người này chính là mẹ Phong.

Khi mẹ Phong về đến nhà, chị dâu Phong ưỡn bụng bước ra: "Mẹ, có mua kẹo không?"

"Đắt lắm, chỉ mua mì chay và muối thôi." Mẹ Đường lấy đồ đạc từ trong gùi ra.

Chị dâu Phong hơi bất mãn: "Trong bụng con đang mang cháu trai của nhà họ Phong các người đấy, không phải tối qua đã bảo sẽ mua kẹo về cho con sao?"

"Không đủ tiền." Mẹ Phong lấy cái túi rỗng ra ngoài: "Sáng nay lúc đi con chỉ đưa có ba hào thôi."

Vẻ mặt của chị dâu Phong hơi xấu hổ, cô ta nghĩ rằng mẹ chồng sẽ bỏ thêm tiền của bà ta ra mua nên đưa rất ít, thế mà mẹ chồng lại không hề có tiền riêng.

Từ lúc mang đứa nhỏ trong bụng thì tiền trong nhà đều bị cô ta giữ hết, không phải là do cô ta lo cái nhà này không biết củi gạo dầu muối đắt như thế nào sao, cái gì cũng cần đến tiền.

"Con nghe bảo sinh viên đều có tiền trợ cấp, một tháng nói không nhiều nhưng chắc là đến năm sáu đồng lận nhỉ? Hay là con đi làm thân với Phong Ngọc Lan nhé."

Mẹ Phong mím môi: "Giờ cánh nó cứng cáp rồi, mặc kệ sự sống c.h.ế.t của nhà mẹ đẻ luôn."

"Cái này thì có gì đâu, bỏ rơi mẹ ruột của mình thì sao có mặt mũi mà lên đại học được? Mẹ, chuyện này mẹ đi thương lượng với người nhà họ Đường đi, bọn họ có thể đưa tiền đó."

Mẹ Phong thấy cũng có lý, thế là bèn chọn lúc rảnh rỗi đi đến nhà họ Đường.

Bởi vì mẹ Đường đưa Nguyên Khang đến nhà ngang, mỗi tuần chỉ về ở có hai người nên lúc bà không ở nhà thì Đường Văn Tuệ sẽ là người nấu cơm.

Đường Văn Tuệ nghe thấy có người trong sân gọi tên mẹ của cô, thế nên vội chạy ra khỏi nhà bếp: "Ai đấy?"

Cuối cùng lại thấy một thím trông rất lạ mắt.

Người này là ai vậy?

"Thím tìm ai thế?"

"Tôi là mẹ của Phong Ngọc Lan, tôi đến tìm cha mẹ cô."

Mẹ của chị dâu ba?

Đường Văn Tuệ nheo mắt, cô vẫn nhớ lần này lúc chị dâu ba đi có dặn dò rằng, nếu có người của nhà họ Phong tới mượn tiền thì không được cho dù là một đồng.

Chương 160: Chương 160

Thế nên vẻ mặt của Đường Văn Tuệ liền trở nên nhiệt tình: "Thím tới đưa học phí đúng không? Ôi chao, chị dâu ba của con có nói rồi, nhất định là thím sẽ đến để đưa tiền!"

Vẻ mặt của mẹ Phong đến để đòi tiền trở nên mờ mịt.

Bà ta đâu có điên đâu mà muốn đưa tiền cho nhà họ Đường.

Thế nên bà ta vội vàng phủ nhận: "Không phải, tôi đến là để..."

"Sao lại không phải cơ chứ? Có người làm mẹ nào mà không lo lắng cho con gái mình đâu, đừng nói chi đến một người có triển vọng như chị dâu ba, là sinh viên đó! Hơn nữa còn là học sinh của trường đại học tốt trong tỉnh chúng ta." Giọng nói của Đường Văn Tuệ to miễn bàn: "Thím à, con biết học phí của anh ba và chị dâu ba là bao nhiêu đấy."

Không đợi mẹ Phong nói chuyện, Đường Văn Tuệ đã kéo tay bà ta rồi nói liên miên không ngừng: "... Nói tóm lại, chi phí trợ cấp cho hai người bọn họ chỉ đủ cho anh ba thôi, học phí của chị dâu ba còn chưa mượn được nữa, đợi thím giúp đỡ mãi."

"Không phải." Mẹ Phong buông tay cô ấy ra, chau mày nói: "Sao lại còn cần học phí? Chẳng phải bảo rằng không cần học phí, chỉ cần thi lên đại học thì sẽ trợ cấp hay sao?"

"Anh con không giống vậy, anh ấy học y, dĩ nhiên là phải tốn tiền rồi." Đường Văn Tuệ nghiêm túc nói: "Hơn nữa phải học nhiều hơn chị dâu ba một hai năm mới đi làm được."

"Cái quái gì thế?"

Còn phải học thêm những một hai năm, thế thì chẳng phải đến ba mươi tuổi vẫn phải nuôi nó hay sao?

Mẹ Đường quay đầu đi: "Đừng nói rằng tôi đã tới đây."

Đường Văn Tuệ ở phía sau giả vờ kêu vài tiếng: "Sao thím lại đi thế? Nếu thím đã bận như vậy thì chờ chị dâu ba của con về rồi con bảo chị ấy sang nhà thím lấy tiền nhé?"

Mẹ Phong không nói gì mà bỏ đi vội vàng hơn.

Đường Văn Tuệ thấy vậy bèn nhẹ nhàng thở ra, sau đó nhanh chóng đi viết thư cho Phong Ngọc Lan, buổi chiều phải đến cục bưu chính.

Khi Phong Ngọc Lan nhận được thư đã là vài ngày sau.

Phong Ngọc Lan đọc thư xong thì nhíu mày: "Da mặt dày thật."

Đường Minh Sơn đứng phía sau cũng đọc thư, giờ đang xoa bóp vai cho cô cũng cảm thấy rất bất ngờ: "Bà ta muốn đòi tiền thì có phải tới hơi muộn không?"

"Bởi vì khi trước đến tìm em, ngay có chút tình cảm em cũng không nể mặt bà ta." Phong Ngọc Lan cầm lấy một bàn tay của anh: "Người mẹ này của em nhát gan lắm, sau khi cha ra đi thì bà ta nghe lời của anh cả với chị dâu nhất, em thấy lần này cũng là do chủ ý của họ."

Hơn nữa chắc chắn là do chị dâu, anh cả là đàn ông theo chủ nghĩa mạnh mẽ, thích làm chủ bên ngoài, chuyện trong nhà anh ta cũng không quan tâm.

"Anh thấy chắc phải phiền vài lần nữa đấy."

Đường Minh Sơn nói.

Phong Ngọc Lan suy nghĩ một lúc, quyết định viết một lá thư gửi cho đội trưởng đội sản xuất của nhà mẹ đẻ: "Chú đội trưởng rất tốt với em, hơn nữa chú ấy là một người chính trực, nếu có gì liên quan đến bài tập của em thì chú ấy đều ra mặt giúp đỡ."

Mà anh cả Phong cực kỳ sĩ diện, có đội trưởng trách cứ bọn họ thì anh cả Phong sẽ không để cho mẹ Đường đến tìm người nhà họ Đường nữa.

Đúng như lời Phong Ngọc Lan, lúc đội trưởng nhận được lá thư này thì sắc mặt rất khó coi.

Ông ấy cũng không đến nhà họ Phong ngay lập tức mà chờ sau giờ cơm chiều đem theo bó đuốc đến nhà họ Phong, anh cả Phong đang rửa chân, thấy đội trưởng đến thì vội vàng đi tiếp đón.

"Tôi đến để nói một chuyện, nhà mấy người khó lắm mới có được một người sinh viên, chẳng những là danh dự của nhà họ Phong các người mà là của cả đội sản xuất chúng tôi!"

Giọng nói của đội trưởng không lớn không nhỏ, nhưng những người khác ở nhà trên đều nghe thấy.

"Lúc trước mấy người gả Phong Ngọc Lan ra ngoài đòi bao nhiêu tiền sính lễ thì tôi không nói, bây giờ nó lên đại học rồi, mấy người không góp một xu cũng chẳng sao, vì cớ gì có mặt mũi mà đi đòi tiền người ta hả?"

Thấy mặt mũi của anh cả Phong đen lại, giọng điệu của đội trưởng vẫn như cũ.

"Nếu người ta không đưa tiền cho mấy người thì có phải mấy người quậy đến cả trường học của người ta, dùng hai chữ bất hiếu để ép

buộc người ta đúng không? Làm người không thể không biết xấu hổ như vậy! Cha cậu ở dưới suối vàng mà biết là sẽ tìm mấy người tính sổ đấy!"

Mặt của anh cả Phong nóng bừng: "Đội trưởng yên tâm, chuyện này sẽ không xảy ra nữa."

"Tốt nhất là không." Đội trưởng an ủi thêm vài câu nữa, sơ sơ là cho dù Phong Ngọc Lan có là con gái gả ra ngoài nhưng vẫn là niềm kiêu hãnh của nhà họ Phong bọn họ, đừng cắt đứt tình cảm này.

Lúc đội trưởng rời khỏi nhà họ Phong, chưa qua dòng suối đã nghe tiếng cãi nhau của anh cả Phong và vợ, không bao lâu sau lại vang lên tiếng khóc của chị dâu Phong.

Anh cả Phong sĩ diện mắng mẹ Phong và chị dâu Phong một trận, sáng hôm sau chị dâu Phong liền tức giận trở về nhà mẹ đẻ, anh cả Phong cũng đi ra ngoài.

Anh ta cầm tiền lên thị trấn trên mua một miếng thịt về sau đó chạy tới nhà họ Đường, Đường Văn Tuệ vẫn ở nhà như mọi khi, anh cả Phong bỏ miếng thịt xuống, bày tỏ sự quan tâm của nhà bọn họ đối với Phong Ngọc Lan sau đó liền rời đi.

Khi Đường Văn Tuệ đi giao cơm có nhắc tới anh cả Phong, cha Đường nghe xong liền bật cười: "Bọn họ đối xử với chị dâu ba của con tốt như vậy thì xem như những người này cũng không phải là không thể qua lại."

"Con thì lại nghĩ khác, họ không hề có bất kỳ sự quan tâm nào đối với em dâu." Chị dâu hai Đường bĩu môi: "Hèn gì đợt Tết thấy em dâu không về nhà."

Anh hai Đường gắp dưa muối bỏ vào trong bát, trộn lên vài cái mới tới ngồi ăn chung, ăn được hai đũa liền nói: "Vậy nên cha mới nói họ đối xử với em dâu rất tốt, chúng ta vẫn có thể qua lại với nhau mà."

"Ừ ha, em ngốc quá." Chị dâu hai Đường đỏ mặt, Đường Văn Tuệ ở bên cạnh khẽ cười sau đó cô ấy liền đứng dậy cầm bình nước đi qua chỗ khác.

Cha con Chương Nam Tuyền đang ở bên kia.

Cha Đường không cản Đường Văn Tuệ, ông rất hài lòng về Chương Nam Tuyền.

"Văn Tuệ cũng đã mười tám, cha, có phải mình nên tính tới chuyện đó rồi hay không?"

Anh hai Đường hỏi.

Cha Đường gật đầu: "Chuyện này bên phía nhà họ Chương sẽ lo liệu, chúng ta không cần phải vội."

Đúng vậy, người sốt ruột cưới vợ không phải là nhà họ Đường họ mà là nhà họ Chương.

Bên ngoài hẻm Trường Nhai có người bán bánh bỏng gạo, lúc Phong Ngọc Lan đang đi về nhà cùng với Đường Minh Sơn thì vô tình gặp phải.

Vì vậy, cả hai liền mua ít đem về, khi đi ngang qua nhà họ Lâm, thấy Vĩnh Bình nên đưa một cây cho cậu bé, Vĩnh Bình nói cảm ơn rồi chạy về nhà bẻ đi hai phần ba của cây bánh để lại và cầm một phần ba số bánh còn lại lên ăn.

Sau khi ăn xong mới lại chỗ của Phong Ngọc Lan chơi.

Thỉnh thoảng cậu bé còn giúp làm việc nhà.

Tỷ như bây giờ Đường Minh Sơn đi làm cá thì cậu bé sẽ giúp dọn bát từ phòng bếp ra.

Khi Phong Ngọc Lan đến đây liền lấy cái bình đựng đồ chua đã không được cậu Lưu sử dụng nhiều năm đem đi rửa sạch, sau đó

ngâm củ cải xanh, lâu rồi chưa ăn cá nên cô muốn làm cá nấu dưa chua.

"Tối nay Vĩnh Bình ở lại đây nếm thử món cá của dì Phong làm nha." Cô nói với Vĩnh Bình.

Vĩnh Bình lắc đầu: "Bà nội bảo hôm nay nhà có khách tới."

"Thế à?"

Phong Ngọc Lan nghe vậy cũng không nói gì thêm, một lát sau chú Lâm và những người khác cũng đã về, còn Vĩnh Bình thì trở về nhà.

Cậu Lưu lau xe đạp qua một lần rồi mới tới dọn cơm ăn.

Nhà bên cạnh có vẻ rất náo nhiệt, xem ra là có không ít người tới.

Nhưng sau khi bọn họ dùng bữa xong xuôi, khi đang ngồi ở nhà trên nói chuyện với cậu Lưu liền nghe thấy ở cách vách hình như đang có tranh cãi.

Sau khi nghe rõ liền biết đó là thím Lâm và chú út Lâm.

Cậu Lưu cầm cốc sứ lên uống một ngụm trà: "Haiz, cậu đã nói làm vậy là không được nhưng họ không thèm nghe, nếu để thằng út tức đến nỗi dọn ra ký túc xá thì họ mới biết hối hận."

Lúc này Phong Ngọc Lan mới biết, hóa ra người khách mà Vĩnh Bình nói lại là cô gái và người nhà của cô ấy mà thím Lâm muốn giới thiệu cho chú út Lâm.

Chú út Lâm đang vui vẻ về nhà ăn cơm, kết quả lại phát hiện trong nhà có khách, hơn nữa cha mẹ đối phương lại nhìn chằm chằm đánh giá anh ấy nên chú út Lâm hiểu ra hết mọi chuyện.

Lúc ăn cơm anh ấy không nói gì, nhưng sau khi cả nhà cô gái kia rời đi rồi thì lập tức cãi nhau kịch liệt với thím Lâm.

Rất nhanh chú út Lâm liền chạy qua đây, cậu Lưu có vẻ đã quá quen với bộ dạng trốn qua nhà mình của anh ấy.

Buổi tối, thay vì trở về nhà thì chú út Lâm lại ngủ ở phòng khách nhà họ Lưu.

Đến lúc vợ chồng Phong Ngọc Lan về nhà nấu cơm trưa liền thấy thím Lâm đang nghẹn ngào tâm sự với mấy thím khác ở trước cửa.

"Không phải vì tôi muốn tốt cho nó hay sao, cuối cùng nó lại trực tiếp dọn đồ ra ký túc xá ở!"

Chú út Lâm đã dọn ra khỏi nhà giống như lời cậu Lưu nói.

Thế nên thím Lâm và chú Lâm tới tìm cậu Lưu kể khổ.

Trên bàn có rất nhiều đậu phộng và vài cốc rượu, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan ngồi chung với nhau, bên cạnh là Vĩnh Bình, đối diện là cậu Lưu, ngồi cạnh ông chính là vợ chồng thím Lâm.

Tửu lượng của Phong Ngọc Lan không được tốt, cô chỉ ngồi bóc đậu phộng cho mình và Vĩnh Bình rồi nghe bọn họ nói chuyện.

Chương 161: Chương 161

Đường Minh Sơn cũng uống có một ít, đa số là ngồi rót rượu cho bọn họ.

"Nó đã ngoài hai mươi rồi, những người bằng tuổi nó trong con hẻm nhỏ này không phải là đang đi xin hỏi cưới thì cũng đã làm cha rồi, còn nó thì lại không thèm nghe lời bọn tôi." Thím Lâm uống một ngụm rượu lớn sau đó tặc lưỡi nói: "Tôi biết nó nhớ tới chuyện của thằng cả, nhưng thằng cả không chịu trở về, chỉ biết chạy theo con bé nhà họ Hoa kia thì có được lợi ích gì đâu."

"Chúng ta viết thư cho thằng cả để nó khuyên thằng út thì cũng thế thôi, thằng út đã nói là ngày nào thằng cả còn chưa kết hôn thì ngày đó nó cũng sẽ không lập gia đình, mọi người nghĩ xem chuyện này có nhức đầu không chứ..."

Chú Lâm bỏ một hạt đậu phộng vào trong miệng.

Hôm nay là thứ bảy, hiếm khi chú Lâm và cậu Lưu mới xin nghỉ phép cùng ngày với nhau nên mới sáng sớm đã tụ tập nói chuyện.

Cậu Lưu khẽ hừ một tiếng, cầm cốc rượu lên nói: "Lúc trước tôi đã khuyên hai người đừng có làm như vậy, nó sẽ bỏ chạy cho mà coi nhưng hai người lại không tin, bây giờ thì hay rồi, nó dọn thẳng ra ký túc xá luôn, tôi nghĩ nó không dễ gì mà trở về đâu."

Chú Bồ ở đối diện chắp tay ra sau lưng cười tủm tỉm bước vào trong sân nhà bọn họ: "Ồ, mọi người đều đang ở đây sao? Tôi tới ngồi chơi một chút."

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đứng dậy, mời ông ấy ngồi, Đường Minh Sơn đem một cái cốc sạch tới: "Mời chú Bồ ngồi."

"Thôi, cháu cứ kệ chú đi." Chú Bồ định nói mình ngồi ở đâu cũng được.

"Không có gì đâu ạ, chúng cháu cũng đang chuẩn bị đến tiệm sách Phú Cường."

Đường Minh Sơn cười nói.

"Vậy được rồi." Chú Bồ yên tâm ngồi xuống, Vĩnh Bình cũng rời bàn đi ra ngoài với bọn Phong Ngọc Lan.

Thấy ông ấy vui vẻ đi tới đây, chú Lâm hỏi: "Có chuyện vui sao?"

"Con bé lớn của tôi viết thư về nói là chấp nhận xin nghỉ trở về đi xem mắt." Chú Bồ mỉm cười nói.

Con gái lớn của ông ấy từ nhỏ đã thích anh cả Lâm, mấy năm nay ở nông thôn làm thanh niên tri thức ở viện giáo dục thanh niên với anh cả Lâm và những người khác, chắc là cảm thấy mình có đợi nữa thì cũng không có kết quả, vì vậy cô ấy liền gửi thư về bày tỏ mình đồng ý chuyện đi coi mắt.

Thanh niên tri thức một năm được về nhà hai lần, không thể ở lại quá lâu nhưng có rất nhiều thanh niên tri thức bởi vì ở xa nhà nên một năm cũng không về nhà được một lần.

Vừa nghe con gái lớn nhà họ Bồ đồng ý về coi mắt, vợ chồng chú Lâm đều rất vui, trước kia bọn họ xem đối phương như con dâu lớn mà đối đãi, nhưng con trai họ thì lại không như vậy, chỉ thích mỗi con bé nhà họ Hoa kia.

"Vậy thì tốt quá, khi nào con bé về? Để tôi làm vài món, hai cha con nhất định phải tới ăn..."

Họ ở nhà trên tán gẫu, ba người Phong Ngọc Lan đã đi hết con hẻm tới tiệm sách Phú Cường.

Đầu tiên trả lại sách đã mượn hai ngày trước, sau đó chia ra tìm quyển sách nào đó hay hay để đi mượn tiếp.

Dạo gần đây, hai trường có tổ chức cuộc thi học tập, nếu giành được hạng ba thì không chỉ có tiền thưởng mà còn được tăng thêm tín chỉ, vì vậy hôm nay hai người tới mượn sách đều có liên quan đến cuộc thi này.

Mượn sách xong, họ liền đi ra chợ nông sản mua đồ ăn, việc mua đồ ở thành phố lớn này tiện hơn so với ở huyện, dù có đi sớm hay muộn thì vẫn có đầy đủ các loại thịt.

Thấy hôm nay có nhiều người đến nhà như vậy, Phong Ngọc Lan liền quyết định làm món cá nấu dưa chua: "Vĩnh Bình, lần này cháu nhất định phải ăn thử món cá của dì Phong đấy."

Vĩnh Bình vui vẻ gật đầu, lần trước khi hai người Phong Ngọc Lan từ dưới quê lên thì có mang thư của Nguyên Khang viết cho Vĩnh Bình tới, trong thư không có quá nhiều chữ viết xiêu vẹo, hầu hết đều toàn là hình vẽ của Nguyên Khang.

Các bạn nhỏ dễ dàng hiểu được ý nghĩa của bức tranh của nhau nên Vĩnh Bình luôn cố gắng vẽ ra những điều thú vị trong thành phố bằng bút chì sau đó nhờ Phong Ngọc Lan lần kế tiếp có gửi thư về thì cũng gửi về cho Nguyên Khang.

Lúc Mẹ Đường đón Nguyên Khang về nhà ngang, bác Ngô liền nói họ có thư.

Nguyên Khang vô cùng vui vẻ cầm thư trở về nhà với mẹ Đường.

"Cháu đọc ra được bao nhiêu chữ?"

Mẹ Đường thấy cậu nhóc mở thư ra nhìn, bà ấy vừa chọn thức ăn vừa hỏi.

"Cũng được khá nhiều ạ." Nguyên Khang xấu hổ trả lời.

Thật ra cậu nhóc không hiểu rõ những gì Phong Ngọc Lan viết trong thư, nhưng cậu biết ở trên cùng là tên của mình: "Mẹ bảo cháu phải biết nghe lời bà và chăm sóc ông bà nội cho thật tốt."

"Giỏi lắm."

Mẹ Đường mỉm cười trả lời.

Sau khi phát hiện bên trong có thư của Vĩnh Bình, Nguyên Khang càng hớn hở hơn: "Vĩnh Bình nói anh ấy và bạn của mình lăn vòng được hạng nhất, còn nói người nhà gây gổ khiến một người bỏ nhà ra đi rồi nên anh ấy rất buồn."

Mẹ Đường nghe cậu nhóc thuật lại trôi chảy như vậy nên bà cũng tò mò đi tới nhìn xem liền phát hiện trên tờ giấy có rất nhiều hình vẽ to nhỏ, có mấy đứa bé lăn vòng sau đó trên đầu một người trong số đó ghi số "1" và một người bạn nhỏ đứng khóc ở bên cạnh, một người lớn khác bước ra ngoài cửa.

"Thì ra là có ý nghĩa như vậy."

Mẹ Đường gãi đầu: "Vẽ đẹp lắm, rất sinh động, phía dưới có nghĩa là gì?"

Một đám người vây quanh một nồi cá, hai người trong số họ có con số "0" trên đầu.

"Anh Vĩnh Bình nói, mẹ làm cá cho họ ăn, hai người này chính là cha và mẹ."

Nguyên Khang vui vẻ chỉ vào hai người có số trên đầu.

"Vì sao trên đầu lại có cái này?"

"Bởi vì con tên là Nguyên Khang, trên đầu cha mẹ có quả trứng nghĩa là họ là cha mẹ của Nguyên Khang."

Nguyên Khang hiểu rõ nói.

Mẹ Đường: "… Ồ."

Phong Ngọc Lan cũng phát hiện Vĩnh Bình rất có thiên phú về phương diện này, vì thế cô liền nói với thím Lâm.

Thím Lâm để chuyện này ở trong lòng, bà ấy đến chỗ có điện thoại sau đó gọi đến nơi làm việc của chú út Lâm, đến khi chú út Lâm chạy tới bắt máy liền nghe tiếng của mẹ ở đầu dây bên kia kêu anh ấy xin nghỉ phép trở về một chuyến để bàn bạc về chuyện của Vĩnh Bình.

Chú út Lâm vốn không muốn trở về vì sợ mình sẽ bị lừa, nhưng sau một hồi suy đi tính lại thì vẫn nên trở về thì hơn.

"Đưa Vĩnh Bình đến chỗ thầy Từ học vẽ sao?"

Sau khi nghe cha mẹ nói, chú út Lâm có chút kinh ngạc.

Thầy Từ sống ở ngõ số ba, là một giáo viên dạy vẽ, nhưng chỉ vì một chút "hiểu lầm" trước đây liền bị đưa đến nhà giam cải tạo, trong khoảng thời gian đó, vợ của thầy Từ bị bệnh qua đời, con gái của ông ấy không bỏ cuộc mà bôn ba ở khắp nơi mới giành được cơ hội đón thầy Từ về.

Nhưng kể từ đó, ông ấy không bao giờ đến trường học nữa, chỉ ở nhà chăm cháu trai.

"Đúng vậy, con nhìn thử hình mà Vĩnh Bình vẽ đi, nó không được ai dạy hết, nếu không phải chị dâu Phong của con nhắc nhở mẹ thì mẹ cũng chẳng biết đâu."

Thím Lâm cho anh ấy xem bức tranh.

"Nhưng cha mẹ vẫn còn đang băn khoăn, con nghĩ sao? Nếu được thì chúng ta sẽ đưa thằng bé đến đó, học phí thì cha mẹ sẽ lo, con không cần lo lắng."

Chú út Lâm dĩ nhiên là đồng ý, anh ấy còn bày tỏ rằng mình cũng muốn phụ một ít tiền nhưng bị thím Lâm từ chối.

Lúc Vĩnh Bình nhận được thư vẽ của Nguyên Khang thì cậu bé đã đến chỗ thầy Từ học rồi.

Sau khi thím Lâm nhìn tranh vẽ của Nguyên Khang, bà ấy cảm thấy cậu nhóc cũng rất có thiên phú: "Nếu không thì kỳ nghỉ hè dẫn nó đến đây đi, để nó đến học chỗ thầy Từ một ít có được không?"

Phong Ngọc Lan có chút xao động, vì vậy cô liền bàn bạc với Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn nói: "Để coi nó có hứng thú hay không đã, lúc trước Vĩnh Bình không vẽ thư thì cũng rất thích vẽ tranh, nhưng thằng bé thích thì không có nghĩa là Nguyên Khang cũng vậy."

"Cũng đúng."

Thời gian tiếp theo, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đều cố hết sức trong các cuộc thi, trong đó có một vài thành tích không tệ, có người chỉ được tặng quà vì đã tham gia.

Môn nào dễ hơn thì họ tham gia tranh tài môn đó, cuộc sống từ đó ấm no, hạnh phúc.

Kỳ nghỉ hè đầu tiên ở đại học đã đến, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn quét dọn nhà họ Lưu từ trong ra ngoài một lần, thậm chí còn lấy quần áo mùa đông ra giặt rồi phơi nắng, cuối cùng xếp chồng từng cái vào trong hòm.

Lúc này, họ mới tạm biệt cậu Lưu quay về huyện.

Khi họ đến nhà ngang, mẹ Đường đã dẫn Nguyên Khang về quê.

Nhưng họ có giữ chìa khóa, hai người về đây chủ yếu là đi thăm vài người bạn cũ, vì vậy cũng không cần quá vội vàng.

Tống Chi mang một cái bụng bự, kéo Phong Ngọc Lan tới nói chuyện: "Em nhớ chị muốn chết! Hai ngày trước em còn định viết thư cho chị, nhưng anh Quân nói có thể mấy ngày nữa hai người sẽ về tới đây nên em mới không viết nữa."

Phong Ngọc Lan mỉm cười: "May là cô không viết chứ nếu không lại lãng phí tem mất rồi."

Thím Điền và những người khác đều kéo tới nhà thăm bọn họ, chị dâu Triệu thì không có ở nhà nhưng vẫn có Triệu Thiên tới đây dùng bữa với họ.

"Cãi nhau nên về nhà cha vợ ở mấy ngày rồi." Triệu Thiên uống một ngụm rượu: "Dạo gần đây cứ gây gổ với nhau mãi, nếu không phải vì Niếp Niếp chưa được nghỉ thì cô ấy đã sớm bỏ đi rồi."

Chương 162: Chương 162

Đường Minh Sơn rót rượu cho anh ta: "Ầm ĩ chuyện gì vậy?"

"Haiz, còn không phải là vì chuyện đi công việc sao." Triệu Thiên có chút ủ rũ: "Dù không muốn thăng tiến nhưng tôi cũng phải ráng bò lên thôi."

Thằng cả và thằng hai đang lớn lên từng ngày nên cái nhà này ngày càng chật, bây giờ trời lại nóng như vậy nên ngủ ở đâu cũng thấy nóng.

Thấy anh cả Vương và chú Điền được lên chức, chị dâu Triệu có thể không tức giận sao?

"Chú Điền và anh cả Vương muốn đến ký túc xá mới ở sao?"

Nhà máy sản xuất giấy vừa xây lại ký túc xá, khác với nhà ngang, mỗi căn nhà ở ký túc xá đều có diện tích khoảng sáu mươi mét vuông, lớn hơn nơi này.

Sinh hoạt cũng thoải mái.

"Ừ, tháng sau sẽ dọn vào."

Triệu Thiên gật đầu: "Nên vợ của tôi rất sốt ruột, cô ấy sợ rằng cả đời tôi chỉ có thể mãi để họ sống ở đây thôi."

Phong Ngọc Lan chỉ im lặng ngồi ở một bên lắng nghe, cô cũng không có nói gì nhiều.

Hôm sau, sau khi ăn trưa ở nhà Tống Chi, hai người liền ngồi trên xe bò của chị dâu Hồng đem đồ về đội sản xuất.

Đã lâu không gặp, nhìn chị dâu Hồng vô cùng phấn khởi, nghe chị ấy nói mới biết, con của chị ấy thi đậu trường trung học phổ thông, một đứa thi đậu trung cấp, đứa út cũng học rất giỏi nên đương nhiên chị ấy rất vui.

"Chúc mừng chị."

Hai người thành tâm chúc mừng.

"Chị cảm ơn." Chị dâu Hồng vui sướng: "Chị cũng không dám hy vọng quá xa vời, trong nhà có một đứa là sinh viên đại học như hai em thì chị đã hài lòng lắm rồi."

"Nhất định sẽ có." Phong Ngọc Lan nói.

Một mình chị dâu Hồng nuôi ba đứa con rất vất vả, nhưng chị ấy vẫn rất lạc quan, không sợ cực khổ hay mệt mỏi, mấy đứa con của chị ấy cũng biết phụ giúp việc nhà, có những đứa con như vậy, cuộc sống về sau của họ sẽ tốt lên.

Nguyên Khang và đám Xuyên Tử chạy khắp nơi ở trong đội, khi thấy vợ chồng Phong Ngọc Lan tới, cậu nhóc còn nghĩ mình đang bị hoa mắt: "Anh Xuyên Tử, hai người kia thật giống cha mẹ em."

Xuyên Tử lập tức đánh lên vai cậu nhóc: "Giống đâu mà giống, chính là họ mà!"

Nguyên Khang gào khóc, giống như một quả pháo nhỏ bay thẳng về phía con đường mòn ở bên kia: "Mẹ! Cha!"

"Ừ!"

Hai người lần lượt trả lời, bên trong khe núi vang lên tiếng của bọn họ.

Nguyên Khang chạy nhanh hơn.

"Chậm một chút!"

Thấy nó không ngừng mà đi về phía bên này, Phong Ngọc Lan lại hô một tiếng.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Nguyên Khang té phịch một cái, Đường Minh Sơn rất không khách sáo nở nụ cười.

Phong Ngọc Lan vỗ nhẹ cánh tay anh: "Ngã rồi anh còn cười được."

"Bản thân nó không nhìn đường." Mặc dù nói như vậy, nhưng bước chân của hai người vẫn nhanh hơn.

Lúc Nguyên Khang chạy đến trước mặt, có hơi xấu hổ mà xoa xoa mông: "Mẹ, con đã nghe thấy mẹ nói chậm một chút rồi, nhưng con vẫn ngã."

"Lần sau không được chạy quá nhanh, nếu không ngã thì có thể không phải là m.ô.n.g đau, mà là hàm răng."

Phong Ngọc Lan nghĩ tới trong ngõ nhỏ có một đứa bé, bởi vì muốn chơi đùa với các anh chị, không ngừng đuổi theo ở phía sau, kết quả chân trái vướng vào chân phải, chiếc răng cửa vừa mới mọc ra không được bao lâu liền bị đập gãy.

Nguyên Khang nghe nói như vậy, lập tức bưng kín miệng của mình, trong mắt mang theo sợ hãi: "Con không muốn bị rụng răng!"

"Vậy thì nhìn đường đi." Đường Minh Sơn ý bảo nó đi ở đằng trước: "Ai ở trong nhà vậy?"

"Bà nội ạ, ông nội bọn họ đi thu hoạch lúa rồi." Nguyên Khang lại vui vẻ, vui vui sướng sướng mà đi ở phía trước: "Con lại được một tờ

giấy khen! Cha, mẹ, sau khi cha mẹ về phải xem kỹ một chút nhé."

"Được."

Hai người bao lớn bao nhỏ phía sau đáp lời, trên đường gặp người khác còn phải dừng lại nói vài câu, sau đó tiếp tục đi về nhà.

Biết họ trở về mấy ngày nay cho nên mẹ Đường vẫn luôn ngóng trông, nghe thấy A Tráng chạy tới nói họ đã trở về, mẹ Đường lộ ra nụ cười thật tươi.

Ngược lại cũng không vội đi ra ngoài đón người, mà là kéo ống tay áo lên rửa tay, vào nhà bếp bắt đầu nấu trứng đường.

Đợi khi Phong Ngọc Lan bọn họ về đến nhà, nghênh đón chính là món trứng đường tình yêu của mẹ già nấu, mỗi người sáu quả trứng gà, quả thật là phong phú.

Một mình Phong Ngọc Lan không ăn hết sáu quả, vì vậy cưỡng ép chia cho mẹ Đường còn có Nguyên Khang mỗi người một cái, Đường Minh Sơn cũng chia cho bọn họ.

Vốn định để cho A Tráng đến đây cùng ăn cơm, kết quả A Tráng đã bỏ chạy.

Có lẽ A Tráng nào biết bọn họ đang ăn gì, cho nên đợi một lát sau, bác cả gái mới cười híp mắt sang đây thăm bọn họ.

Bên cạnh còn mang theo Yêu Muội.

Yêu Muội bây giờ đã biết đi rồi, còn biết gọi người.

"Gọi chú ba, thím ba."

Bác cả gái chỉ chỉ hai người Phong Ngọc Lan, nói với Yêu Muội.

Yêu Muội nhìn chằm chằm vào bọn họ, nhỏ giọng gọi một tiếng, Phong Ngọc Lan lấy bánh táo mua từ thành phố về, chia cho con bé

ăn, rất nhanh Yêu Muội liền dính lấy cô không đi nữa.

A Tráng và Nguyên Khang cầm lấy bánh táo của họ đi ra cửa, biết Xuyên Tử còn có hai nhóc con đang ở gần đó, Đường Minh Sơn còn cho Nguyên Khang nhiều hơn vài miếng, để nó chia cho bọn Xuyên Tử ăn.

Xuyên Tử đã hiểu chuyện rồi, biết mẹ của mình không phải mẹ kế, cộng thêm sau này lại có thêm một em gái, ở nhà còn có thể giúp đỡ làm việc một chút.

"Vốn dĩ muốn đưa đi học nhưng ông nội cậu bé không đồng ý, nói thằng nhóc choai choai có thể giúp đỡ kiếm tiền trong nhà rồi, nhất quyết không trả tiền, không cho đi."

Nói đến việc Xuyên Tử đi học, mẹ Đường liền lắc đầu theo.

"Xuyên Tử lớn hơn một tuổi so với A Tráng đấy." Bác cả gái cũng lắc đầu theo: "Chỉ có điều ông nội nhà họ quyết định, cũng không còn cách nào khác."

Gia chủ của cả nhà không đưa tiền, con dâu có thể lấy sao?

Lại nói đến trong đội sản xuất, Nguyên Khang là nhỏ tuổi nhất nhưng lại đến trường sớm nhất, mặc dù là nhà trẻ nhưng nó cũng học không ít.

Nhớ tới chuyện vẽ tranh, Phong Ngọc Lan nói với Đường Minh Sơn một tiếng rồi liền đi ra ngoài.

Vừa ra cửa sân, đã nhìn thấy Nguyên Khang và A Tráng nhảy nhót từ ngã rẽ trở về, Phong Ngọc Lan vẫy tay với Nguyên Khang, Nguyên Khang nói một tiếng với A Tráng rồi chạy về.

"Mẹ."

Nguyên Khang cọ đến bên cạnh Phong Ngọc Lan, tràn đầy ỷ lại.

“Nguyên Khang, con có muốn học vẽ tranh không?”

“Vẽ tranh?”

“Đúng vậy, không phải con với Vĩnh Bình thích vẽ hình ảnh sao? Có phát hiện ra hai tháng này bức tranh của thằng bé càng ngày càng đẹp không?”

“Có.” Nguyên Khang gật đầu: “Anh Vĩnh Bình rất giỏi.”

“Vậy con có muốn học không?”

Phong Ngọc Lan ngồi xổm xuống, nhìn đứa trẻ ngày càng lớn này hỏi.

Nguyên Khang suy nghĩ cẩn thận một chút, khi A Tráng đi đến trước mặt bọn họ, mới nói với Phong Ngọc Lan: “Con không muốn học vẽ tranh, con thích đếm, sau này con còn muốn làm bác sĩ nữa.”

Phong Ngọc Lan sờ sờ đầu của nó: “Được.”

Tiếp đó lại sờ cái đầu trọc nhỏ của A Tráng một cái: “Sao cháu lại cạo trọc đầu thế?”

Nguyên Khang nhếch miệng cười một tiếng, mặt của A Tráng đỏ lên.

“Anh A Tráng bị ngã sau gáy, đổ máu, ông nội lớn bảo cạo trọc đấy.”

Nghe vậy, Phong Ngọc Lan bảo A Tráng xoay người sang chỗ khác, nhìn nhìn phía sau gáy của thằng bé, thật đúng là phát hiện ra một vết nhỏ màu trắng: "Ôi chao, nhìn hơi nghiêm trọng, sao ngã vậy?"

A Tráng thật thà nói: "Lúc tan học ham chơi, trời sắp tối rồi cũng chưa tới đội sản xuất của chúng ta, cháu sợ cha mẹ bọn họ lo lắng nên cố sức mà chạy, sau đó vấp phải tảng đá, ngã xuống sườn núi, nếu không phải cha cháu tới tìm cháu đúng lúc nhìn thấy, có thể cháu sẽ bị thương nặng hơn.”

“Sau khi đầu của anh A Tráng khỏe lại, còn bị bác cả đánh đấy.” Nguyên Khang chậc một tiếng, khoa tay múa chân một cái: “Cây gậy to như vậy, đánh anh A Tráng đến nỗi ngày hôm sau cũng không thể dậy nổi.”

Lúc A Tráng bị đánh, đúng lúc Nguyên Khang nghỉ định kỳ về nhà, cho nên biết rất rõ.

Mà anh họ cả cũng nghĩ thằng nhóc này nghỉ định kỳ không đến trường học, cho nên mới tính sổ.

“Không nói nữa không nói nữa.” A Tráng cảm thấy mất mặt muốn chết, che miệng Nguyên Khang không cho nó nói, hai người ở cửa sân nhỏ vui đùa ầm ĩ.

Rất nhanh Đường Minh Sơn lại dắt Yêu Muội ra tìm bọn họ: "Thấy em đi rồi, cứ nhìn ra bên ngoài suốt thôi.”

“Đến đây, thím ba ôm một cái.” Phong Ngọc Lan vươn tay về phía Yêu Muội, Yêu Muội buông tay đang dắt Đường Minh Sơn, xiêu xiêu vẹo vẹo vọt tới trước mặt Phong Ngọc Lan, vươn bàn tay nhỏ ngắn ôm lấy Phong Ngọc Lan.

Trên người đứa bé sạch sẽ thơm tho, vừa nhìn đã biết là được chăm sóc rất tốt, trên người còn mang theo một mùi sữa, Phong Ngọc Lan ôm Yêu Muội hít hít em bé: “Thật nghe lời.”

Đường Minh Sơn cười nhìn cô, Phong Ngọc Lan ngẩng đầu lên liền đối mắt với anh: “Nhìn cái gì?”

"Anh đang nghĩ nếu chúng ta có một đứa con gái, vậy sẽ xinh biết bao nhiêu.”

Mặt Phong Ngọc Lan đỏ lên, về chuyện con cái, Đường Minh Sơn và cha mẹ chồng cũng không ép cô, lúc nhận được thư thông báo trúng tuyển, mẹ chồng còn cố ý tìm cô nói chuyện, đại học quan trọng, con cái từ từ sẽ đến không cần sốt ruột.

“Hy vọng lớn lên giống em, chiều cao giống anh.”

Đường Minh Sơn nghe vậy tưởng tượng một chút, con gái có khuôn mặt xinh đẹp của Phong Ngọc Lan, lại có chiều cao như mình...

Thấy anh khẽ nhíu mày, Phong Ngọc Lan liền biết anh đang suy nghĩ cái gì: “Chuyện vẫn chưa có bóng dáng đâu, bây giờ anh nghĩ ngợi lung tung làm gì.”

“Cũng đúng.”

Đường Minh Sơn cười khẽ, cùng cô mang theo Yêu Muội và bọn Nguyên Khang đi lòng vòng ở xung quanh.

Chương 163: Chương 163

Trong phòng bác cả gái cười hỏi mẹ Đường: "Hai vợ chồng thằng ba cũng về rồi, khi nào thì xử lý chuyện của Văn Tuệ đây?"

"Cứ chờ họ về." Mẹ Đường cười híp mắt gật đầu: "Lại chọn một ngày tốt lành liền quyết định chuyện hôn sự."

"Được, được." Bác cả gái cười đến nếp nhăn bên khóe mắt đều tụ lại cùng một chỗ.

Buổi trưa mọi người đều trở về ăn cơm, sợ mẹ Đường một mình bận không chịu nổi, chị dâu hai Đường hoặc Đường Văn Tuệ đều sẽ thay phiên nhau trở về trước giúp đỡ làm bữa trưa.

Bởi vì thu lương thực vừa mệt vừa nóng, cho nên ăn cũng rất nhiều.

Chờ khi chị dâu hai Đường về đến nhà, phát hiện thức ăn đều sắp xong rồi, bánh bao ngô hấp, còn mang cá nuôi được vài ngày ra làm, đó vốn là nhà mẹ đẻ của chị dâu hai Đường đưa tới đấy, ngày hôm đó đã ăn một con.

Còn một con lớn, chị dâu hai Đường nghĩ đến hai vợ chồng thằng ba hai ngày nữa sẽ về, cho nên liền đề nghị muốn nuôi, chờ bọn họ về rồi cùng nhau ăn.

"Chị dâu hai." Phong Ngọc Lan thấy cô ta về, kéo cô ta vào phòng mình trước: "Nhìn xem có thích không."

Cô mang về chính là áo ngực, vải có thể làm được hai bộ quần áo mùa thu.

"Ơ kìa, em còn mua thật à.” Sau khi trông thấy áo ngực, mặt của chị dâu hai Đường đỏ bừng lên nhưng cũng thích vô cùng, tiến lên sờ một cái: “Thật mềm mại.”

Cô ta cũng nghe thanh niên trí thức nói phụ nữ thành phố đều mặc áo ngực, cho nên khi Đường Văn Tuệ viết thư cho Phong Ngọc Lan liền hỏi một câu, có phải thật vậy hay không.

Kết quả Phong Ngọc Lan đã mua cho cô ta.

"Em đoán mua cỡ nhỏ, buổi tối chị dâu hai thử xem…”

Trong phòng hai người đóng cửa nói chuyện, Nguyên Khang muốn đi theo sau bị mẹ Đường cười tủm tỉm gọi lại.

“Mẹ cháu cùng bác gái cháu đang nói nhỏ với nhau, cháu không thể đi được.”

“Vì sao không thể đi?”

Nguyên Khang tò mò nói.

“Cháu là người đàn ông nhỏ, không thể nghe mẹ cháu bọn họ nói nhỏ được.”

Mẹ Đường chọc cái đầu nhỏ của nó một cái: "Cháu không tin thì đi hỏi cha cháu đi.”

Đường Minh Sơn bị ép nhận nồi, thấy Nguyên Khang đi về phía mình bên đây, anh vội vàng nói: "Hết củi rồi, Nguyên Khang, con đến sân sau ôm hai cây củi đến đây.”

Kết quả Nguyên Khang không mắc mưu, hai tay chống nạnh, hất cằm nhỏ lên chỉ bếp lò bên kia: "Bánh bao sắp phồng đến cái nồi

rồi, còn đốt nhà bếp gì nữa.”

Đường Minh Sơn: ...

Mẹ Đường ở một bên cười không ngừng được: "Đứa nhỏ này thông minh thật, bây giờ không dễ lừa.”

Cũng may lúc này Phong Ngọc Lan đã tới rồi, Đường Minh Sơn thở dài, cầm lấy cặp gắp than lên bỏ thêm một chút củi vụn vào trong bếp lò để giữ ấm trong nồi.

Vài phút sau, chị dâu hai Đường đi ra, mặt của cô ta vẫn còn đỏ, sau khi mẹ Đường nhìn thấy cũng không trêu cô ta: “Nguyên Khang, ra ruộng gọi ông nội cháu về ăn cơm thôi.”

“Được ạ!”

Nguyên Khang giống như là một tướng quân được nhận nhiệm vụ vậy, lập tức liền chạy ra ngoài.

“Chậm một chút, nhìn đường đi.” Phong Ngọc Lan nói sau lưng nó.

“Vâng ạ!”

Tốc độ của Nguyên Khang quả nhiên chậm lại.

Lần này bọn họ trở về mua đồ cho mọi người trong nhà, Phong Ngọc Lan phụ trách phái nữ trong nhà, Đường Minh Sơn phụ trách quà cho phái nam.

Phong Ngọc Lan mua cho ba người mẹ Đường đều giống nhau, vải có thể làm được hai bộ quần áo, áo ngực, còn có bánh táo.

Buổi tối cùng nhau ở bờ sông nghịch nước, Đường Văn Tuệ và chị dâu hai Đường đều theo sát cô, ba người thấp giọng nói chuyện, mặt đỏ rực.

Anh em Đường Minh Sơn thì đưa Nguyên Khang xuống nước hóng mát.

Người đến bờ sông không ít, nhưng đều là người lớn mang theo trẻ con, bảo đảm an toàn của bọn trẻ.

Sau khi thu hoạch vụ thu kết thúc, cả nhà làm một bữa cơm vô cùng phong phú, ăn cơm xong, nhà bếp bên kia cũng thu dọn xong, cha Đường gọi người một nhà vào trong sân một bên hóng mát, một bên mở cuộc họp gia đình.

"Hôm nay chúng ta muốn nói chính là, là chuyện đính hôn của Văn Tuệ và Nam Tuyền, nhà họ Chương bên kia đã mời trưởng bối có đức cao vọng trọng nhất đội sản xuất tới đây để đề cập chuyện đính hôn, chọn ngày là nhà gái chúng ta chọn, nhà trai sẽ tới cửa đưa sính lễ.

Lúc trước Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng biết chuyện này trong thư, cho nên nghe vậy cũng không kinh ngạc, họ nghiêm túc lắng nghe.

Mặt Đường Văn Tuệ đỏ nhất, cây quạt trong tay che đi nửa khuôn mặt của cô ấy cũng có thể nhìn thấy, mẹ Đường cười vỗ vỗ bả vai cô ấy.

"Còn ngượng ngùng, con đã tròn mười tám rồi, đính hôn xong, mẹ và cha con còn có ý định giữ con lại hai năm, Nam Tuyền cũng không có ý kiến, cậu ấy còn nói tranh thủ hai năm này sửa lại nhà."

"May mà là một đội sản xuất, cũng không xa, nếu không, con còn muốn để em gái ở nhà mười mấy năm nữa rồi nói sau."

Anh hai Đường nói xong vẫn cảm thấy khó chịu: "Cho dù là ở nhà cả đời, chúng ta cũng nuôi nổi."

Nói xong liền bị mẹ Đường và chị dâu hai Đường mỗi người đánh một cái.

“Con nói gì đấy hả?”

“Anh có thể trông mong em gái mình tốt hơn một chút được không hả?”

Anh hai Đường bị đánh mặt bối rối, anh ấy nói sai cái gì rồi sao?

Phong Ngọc Lan nhịn cười, cha Đường trừng mắt nhìn anh hai Đường một cái rồi nói tiếp chuyện tiệc đính hôn.

Một số gia đình làm, một số gia đình không làm.

Ý của nhà họ Chương bên kia là muốn làm, vì vậy đương nhiên nhà họ Đường bên này cũng muốn.

Tiệc đính hôn này chính là mời thân thích của cả nhà mình đến ăn cơm, hai đứa nhỏ cùng lộ diện, mọi người cũng biết hai nhà bọn họ đã kết thân.

Sau khi Phong Ngọc Lan nghe xong nói: “Cha, mẹ, bữa tiệc để con phụ trách nấu ăn.”

“Chỉ đợi câu nói này của con thôi.” Mẹ Đường cười híp mắt gật đầu: “Tài nấu nướng của con đã nổi tiếng hết đội sản xuất của chúng ta đấy.”

“Vậy con và anh hai sẽ tự tay làm đồ dùng trong nhà, để sau này em gái mang qua.”

Đường Minh Sơn nói.

“Chuyện đồ dùng trong nhà các con đừng quan tâm.” Cha Đường cười nói: “Cha và bác cả các con, chú ba bọn họ sẽ cùng thương lượng, giống như chị họ các con xuất giá vậy, mấy người trưởng bối chúng ta đặt mua.”

Anh hai Đường có chút khó chịu: “Vậy chúng ta cũng không giúp được gì.”

“Sao lại không giúp được chứ, có rất nhiều công việc mà.” Chị dâu hai Đường che miệng cười một tiếng: “Anh đừng có gấp.”

Phong Ngọc Lan ngược lại hiểu được, cô em chồng xuất giá, người làm anh, chị dâu như họ sẽ luôn làm đồ cưới là chủ yếu, nhưng mà thêm của hồi môn vẫn là được đấy, phải xem tâm ý của chính mình, tặng cái gì cũng được.

Nguyên Khang ngồi chính giữa Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn, nghe những người lớn nói rất lâu, lúc đang tắm cùng Đường Minh Sơn, nó hỏi: "Dì phải lập gia đình rồi ạ?"

“Còn phải đợi hai năm.” Đường Minh Sơn giội một gáo nước lên người.

Nguyên Khang vừa dùng xà phòng tạo bong bóng, vừa tiếp tục hỏi: “Là chú Chương sao?”

Đường Minh Sơn nhìn nó một cái: “Đúng vậy.”

Nguyên Khang gật đầu: “Chú Chương cũng không tệ, có thể.”

Lời nói lão luyện này, làm cho Đường Minh Sơn xoa đầu nó một cái: “Con cũng hiểu à.”

Nguyên Khang cười hì hì, tắm rửa xong để tóc còn ướt sũng đi ra ngoài.

Phong Ngọc Lan cũng vừa tắm xong đi ra, thấy đầu tóc ướt sũng của nó, liền dùng khăn khô lau cho nó.

"Mới vừa tắm xong, không được nhảy nhót chơi đến người đầy mồ hôi, biết không?"

“Biết rồi ạ.”

Nguyên Khang đi tìm A Tráng chơi một lát.

Trên bầu trời đêm treo một vầng trăng lớn, bên cạnh là vô số ngôi sao sáng, buổi tối như vậy, cho dù là đến đêm khuya, không mang theo đèn dầu cũng có thể nhìn thấy đường.

Cho nên Nguyên Khang chúng nó buổi tối cũng thích cùng nhau chơi đùa, bắt đom đóm gì gì đó.

Ngày được chọn vào mùng ba tháng tám âm lịch, lịch mới là cuối tháng tám, qua vài ngày nữa, bọn Phong Ngọc Lan sẽ về thành phố học.

Mới sáng sớm, trong nhà đã bắt đầu bận rộn.

Bên nhà gái ăn cơm trưa, bên nhà trai ăn cơm tối, cho nên bên này phải bận rộn rất nhiều.

Phong Ngọc Lan là người phụ trách nấu ăn, tất nhiên cũng đi theo chuẩn bị thức ăn gì gì đó.

Nguyên Khang mặc một bộ quần áo mới do Phong Ngọc Lan vừa làm cho nó, ở trong đám người giúp đỡ cầm cái này, đưa cái kia, cũng là một bé bận rộn.

Đường Văn Tuệ mặc một bộ quần áo mới do mình làm, tết hai b.í.m tóc lớn, đang ở trong phòng soi gương lau mặt.

Cô ấy cũng theo Phong Ngọc Lan học một ít kỹ xảo trang điểm, chỉ có điều hôm nay vẫn hơi nóng, Đường Văn Tuệ cũng không có bôi quá nhiều thứ lên mặt, chỉ dùng bút than tô lông mày, lại thoa một chút son môi mà Chương Nam Tuyền đã mua cho cô ấy.

Cô gái mười tám tuổi có chỉnh trang như thế nào cũng đều rất xinh đẹp, cô ấy mở cửa phòng đi ra ngoài liền bị mẹ Đường kéo tay lại.

Đôi mắt mẹ Đường có hơi đỏ, mặc dù biết hôm nay chỉ là đính hôn vẫn cảm thấy không nỡ: "Đảo mắt thôi con đã thành phụ nữ rồi."

Đường Văn Tuệ nghe vậy trong lòng cũng chua xót, tiến lên ôm lấy cánh tay của bà: "Mẹ, cho dù con bao nhiêu tuổi cũng đều là con gái của mẹ."

Chương 164: Chương 164

Lúc này cha Đường đang dọn dẹp bàn ghế đi mượn về với anh em Đường Minh Sơn, thấy bọn họ đỏ mắt đứng đó thì vội vàng nháy mắt với Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn cười tiến lên nói: "Hôm nay là ngày vui của Văn Tuệ. Mẹ à, chỗ phòng bếp có mấy người A Lan rồi, mẹ không cần phải quan tâm nữa đâu. Mẹ ra ngoài chào hỏi cô gì chú bác đi."

"Yên tâm đi." Mẹ Đường tinh thần phấn chấn đáp: "Mẹ sẽ tiếp đón mọi người thật tốt. Văn Tuệ à, hôm nay con đi theo bên cạnh mẹ đi, không chỉ phải biết mặt mũi người thân nhà chúng ta mà còn phải nhận biết người thân bên nhà Nam Tuyền nữa."

"Con biết rồi mẹ."

Đường Văn Tuệ gật đầu liên tục.

Họ hàng bên nhà cô dâu và chú rể đều nhiều nên trong phòng bếp trừ Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường ra thì còn có chị dâu họ và Xuân Phân, thím ba,.. chỉ là vẫn rất bận rộn.

"Không đủ dưa leo rồi, phải đi hái thêm một ít."

"Đây đây, sáng nay bác của Nguyên Khang đã hái đủ rồi, đang để sau cửa đấy, nãy không nhìn thấy!"

"Chị dâu ba, chừng này tiêu có đủ không?"

Xuân Phân đưa hạt tiêu đã rửa xong tới cho Phong Ngọc Lan xem. Phong Ngọc Lan đang bận cắt thịt, nghe vậy bèn quay sang nhìn: "Đưa lại gần đây một chút."

Bác cả gái vội vàng đi vào, thấy cả hai bếp đều đang bận nấu nên cầm cái phích nước lên: "Để bác về nhà nấu nước rồi lát nữa lại đưa qua!"

"Ấy, bác gái từ từ thôi." Chị dâu hai Đường tranh thủ quay lại.

"Ai trông Yêu Muội rồi?"

Phong Ngọc Lan nhìn quanh phòng bếp một lần, không thấy Yêu Muội đâu thì lập tức hỏi.

"Yên tâm." Chị dâu họ cười híp mắt trả lời: "Ông nội con bé đưa đi rồi."

Trong phòng bếp bận rộn khí thế ngất trời, ngoài sân cũng đang được mọi người trang trí. Chẳng biết chú ba Đường kiếm đâu về không ít lê núi. Lúc này mọi người đang gói lê lại làm quà, chờ đến khi người thân ra về thì tặng bọn họ làm quà đáp lễ.

Bên nhà họ Chương cũng bận rộn không kém. Mặc dù bên nhà bọn họ làm cỗ vào buổi tối nhưng đồ đạc cần chuẩn bị cũng không ít hơn nhà họ Đường chút nào.

Chương Thục Phân chạy qua chạy lại cả hai đầu, thỉnh thoảng còn làm người truyền lời cho cả hai bên. Mấy đứa trẻ cũng chạy theo cô ấy qua qua lại lại.

Yêu Muội còn nhỏ nên bị ông nội giữ lại không theo kịp. Con bé giận đến mức khóc oà lên.

Mãi đến khi vợ chồng chị cả Đường đưa ba đứa bé tới, Yêu Muội có đôi trai gái sinh đôi làm bạn chơi mới từ từ nín khóc.

Nghe tiếng động náo nhiệt bên nhà họ Đường, có người dân vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, mãi đến khi được người khác nhắc nhở mới biết nhà họ Đường và nhà họ Chương kết làm thông gia.

"Chuyện này tốt quá rồi. Con gái gả ở ngay trong đội sản xuất thì ngày nào cũng có thể gặp mặt nhau."

Một người phụ nữ thở dài nói.

"Đúng thế." Một thím khác gật đầu liên tục: "Con gái tôi gả hơi xa chút nhưng mà bên kia bằng phẳng phì nhiêu nên cuộc sống sau này cũng không kém."

"Đội sản xuất chúng ta còn những thanh niên nào chưa bàn chuyện cưới gả nhỉ?"

"Ôi chà, bà muốn xem trước cho con gái mình một người đấy à?"

Thím kia bị cười nhạo nhưng vẫn thoải mái: "Ở cùng một đội sản xuất nên gốc rễ như nào chúng ta đều biết hết, chẳng phải tốt hơn tìm người bên ngoài à?"

Nghe vậy, mấy người trong nhà có con gái sắp đến tuổi lấy chồng cũng có điều suy nghĩ. Mọi người thấy cũng đúng, ha ha nói cười thêm chút nữa rồi ai về nhà nấy.

Điều đáng nói là sau này Phong Ngọc Lan mới biết được có mấy nhà trong đội đã kết thông gia với nhau.

Buổi trưa ăn bên nhà gái còn buổi tối thì ăn bên phía nhà họ Chương. Mặc dù Phong Ngọc Lan cũng đi làm giúp nhưng không làm bếp trưởng nên thoải mái hơn nhiều.

Sau khi ăn cơm trưa xong, nhà chị cả Đường đã về rồi nên buổi tối sang nhà họ Chương đều là người thân bên nhà trai.

Ăn cơm tối xong, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn ngồi lại nhà họ Chương một hồi rồi về nhà trước.

Bọn họ đun hai nồi nước sôi, múc mấy gáo vào thùng gỗ rồi thêm chút nước lạnh vào để gội đầu tắm rửa.

Đến khi hai người tắm xong, đang giặt quần áo thì mấy người Nguyên Khang quay về.

"Trong nồi có nước nóng đó, mọi người đi tắm đi."

Đường Minh Sơn nói với mấy người anh hai Đường một tiếng.

Anh hai Đường có uống chút rượu nhưng không say, nghe vậy lập tức đi vào phòng bếp múc nước. Sau khi rinh nước vào nhà tắm, anh ấy để chị dâu hai Đường tắm trước, còn mình thì ngồi ngoài sân hóng mát chút.

Chờ đến khi cả nhà đều đã tắm rửa xong xuôi ra sân ngồi thì không khỏi nói tới chuyện hôm nay.

"Chị dâu họ cứ kè kè theo em gặng hỏi nhà anh Nam Tuyền cho nhà chúng ta bao nhiêu sính lễ, còn hỏi em sẽ ở nhà bao lâu nữa chứ. Em phiền c.h.ế.t mất."

Nhắc đến chuyện này là Đường Văn Tuệ lại cụt hứng.

Chị dâu họ thật sự đã thay đổi rất nhiều, nhưng mà cái tật xấu mồm mép tép nhảy thì không phải chỉ ngày một ngày hai là bỏ được.

"Đừng để ý đến chị ta." Chị dâu hai Đường phe phẩy chiếc quạt lá: "Hôm nay có mấy thím còn tới hỏi thăm chị về Thục Phân kia kìa."

Trước kia Chương Thục Phân và em trai bên nhà mẹ đẻ của chị dâu họ có tiếp xúc với nhau rồi, nhưng hình như người ta không có cảm

giác gì với Thục Phân nên sau này cũng không tiếp xúc nữa.

Bây giờ Chương Thục Phân vẫn chưa có đối tượng.

Mẹ Đường cũng cười nói: "Bác mấy đứa cũng hỏi thăm mẹ đấy."

Nhà bác có một em trai họ còn chưa lập gia đình.

"Nhưng em họ còn ít tuổi hơn con nữa mà." Đường Văn Tuệ tỏ vẻ hai người bọn họ không xứng đôi. Cô ấy biết Thục Phân thích người trưởng thành một chút.

"Không phải tìm cho em họ con mà là cho người bên nhà mẹ để chị dâu họ hai của các con." Cha Đường biết một chút thông tin: "Chỉ là xa quá, nhà họ Chương sẽ không đồng ý đâu."

"Đúng là hơi xa thật."

Anh hai Đường gật đầu. Anh ấy biết nhà mẹ đẻ của chị dâu họ hai ở đâu. Ở huyện bên cạnh thì không nói, còn ở tít trong núi sâu nữa. Phải đi bộ hơn một ngày mới tới.

Phong Ngọc Lan cũng nghe Đường Minh Sơn nói: "Vào huyện mà ngồi xe bò thì đến được công xã bên kia cũng tốn bốn tiếng đồng hồ rồi. Đoạn đường phía sau xe bò và xe lừa đều không đi được mà phải đi bộ, vượt núi băng đèo thêm ba tiếng nữa."

"Vậy đúng là hơi xa thật. Em đi tới đó mấy lần rồi?"

"Hai lần, một lần là anh họ hai đính hôn, lần thứ hai là đi rước dâu."

Chị dâu hai Đường bên cạnh cũng tiếp lời: "Chị nhớ hôm rước dâu đó trời mưa to. Ôi chao, đúng là chịu tội mà. Lúc đến nhà bác, toàn bộ quần áo của mọi người đều là bùn hết, trông chẳng giống đi rước dâu chút nào, cứ như đi chơi bùn về vậy."

"Lần còn lại thì chị và mẹ ở nhà trông nom Nguyên Khang bị bệnh nên không đi. Nghe mọi người nói một hồi khiến chị cũng tò mò

muốn biết rốt cuộc xa nhường nào."

Nghe vậy, Đường Văn Tuệ bật cười.

Nghe thấy tên mình, Nguyên Khang lập tức hỏi ngay: "Cháu bị bệnh á?"

"Đúng vậy, còn là do thằng hai gây hoạ nữa. Thằng bé cho Nguyên Khang ăn nhiều bắp nướng quá nên bị đầy bụng không tiêu hoá được, thành ra khó chịu."

Anh hai Đường bị nhắc tên sờ mũi mình một cái: "Thằng bé khăng khăng đòi ăn. Không cho là nó khóc."

"Vậy cũng không thể cho như thế được." Chị dâu hai Đường nhớ lại chuyện này là lại tức giận: "Nguyên Khang còn bé, ăn nhiều đồ nướng sẽ không thoải mái."

"Ừ, bây giờ anh biết rồi mà." Anh hai Đường cười ha ha.

Thấy Nguyên Khang muốn nghe chuyện "hồi mình còn bé", mẹ Đường và cha Đường bèn chọn ra mấy chuyện thú vị kể cho nó nghe làm Nguyên Khang cười khanh khách.

Ngày hôm sau nó còn đi chia sẻ với đám bạn nhỏ của mình nữa. Kết quả là A Tráng và Xuyên Tử đều quay về quấn lấy người lớn đòi kể chuyện hồi mình còn bé.

"Chưa đến hai ngày nữa là các con phải quay về thành phố rồi phải không? Cũng không biết dưa muối có kịp chín không." Mẹ Đường có muối một vò dưa muối để chuẩn bị cho vợ chồng Phong Ngọc Lan mang về thành phố.

"Không sao đâu ạ. Nếu chưa kịp chín thì quay về thành phố rồi con cũng có thể tự học rồi làm." Phong Ngọc Lan vừa nói vừa sửa lại quần cho Nguyên Khang. Bây giờ con trai lớn rồi, ngày nào cũng

chạy nhảy khắp nơi nên cứ cách mấy ngày là quần lại bị nó làm rách.

Chị dâu hai Đường cũng đang dùng vải Phong Ngọc Lan mua về cho mình để may quần áo mùa thu: "Dưa muối mẹ làm ăn ngon lắm. Nếu được thì em đưa đi một ít mà ăn."

Ba người ngồi ở cửa nhà chính nói chuyện. Ngoài sân đang phơi cao lương. Mặt trời quá chói chang nên cực kỳ oi bức.

Chương 165: Chương 165

Anh hai Đường ngồi phịch xuống bất động trên chiếc ghế tre giữa nhà chính. Cha Đường cũng đang ngủ trưa trong phòng ngủ.

Đường Minh Sơn đưa Nguyên Khang và A Tráng ra sông chơi.

"Văn Tuệ đâu rồi?" Mẹ Đường hỏi.

"Đi ra ngoài với Thục Phân rồi ạ." Chị dâu hai Đường trả lời.

Lại một tiếng đồng hồ trôi qua, Phong Ngọc Lan ngáp một cái rồi quay về phòng ngủ một lúc.

Chờ đến khi cô thức giấc thì đã thấy Nguyên Khang và A Tráng đang đứng bên thùng gỗ rửa cua đỏ rồi. Đường Minh Sơn ngồi bên cạnh, cầm một quyển sách trong tay nhưng vẫn luôn để ý đến hai đứa trẻ.

Không thấy anh hai Đường nằm trên ghế tre nữa. Phong Ngọc Lan đi tới bên cạnh Đường Minh Sơn, liếc nhìn thùng gỗ một cái rồi ngạc nhiên hỏi: "Nhiều vậy sao?"

"Bắt hơn hai tiếng lận." Đường Minh Sơn dịch qua một bên dành chỗ cho cô ngồi xuống cạnh mình: "Buổi tối hấp lên nếm thử xem sao."

Phong Ngọc Lan gật đầu rồi ngồi đó nhìn hai đứa trẻ bận rộn. Gió mang theo hơi nóng phất qua mặt cô nóng nực.

"Em đi tắm đây."

Cô đứng dậy đi vào bếp, không nấu nước mà múc luôn nước trong chậu ra tắm. Giữa ngày nắng oi ả nên ngay cả nước cũng bị hun cho nóng lên, không cần nấu nước nóng cũng tắm được.

Chớp mắt một cái đã đến ngày bọn họ quay lại với cuộc sống trong thành phố. Nguyên Khang vẫn vẫy tay với hai người mãi.

Anh hai Đường đưa bọn họ đến nhà ga xong cũng quay về.

Lúc quay lại con hẻm nhỏ, bọn họ phát hiện hôm nay cậu Lưu đang ở nhà, hơn nữa cũng đã nấu xong bữa rồi.

"Cậu tính ngày tháng đoán được là có thể hôm nay hai cháu sẽ lên đây." Cậu Lưu sung sướng vì trí thông minh của mình: "Hai cháu nếm thử món nộm này đi. Ngày nóng nên cậu không nấu món khác."

"Ăn ngon quá." Phong Ngọc Lan gắp một đũa lên nếm thử rồi khen.

"Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút."

Nghe vậy, cậu Lưu rất vui mừng.

Nghe cách vách có tiếng của chú nhỏ Lâm, Đường Minh Sơn hỏi: "Bọn họ về rồi ạ?"

"Về rồi." Cậu Lưu vừa gặm bánh bao vừa gật đầu: "Mấy ngày trước, thím Lâm các cháu bị bệnh nghiêm trọng nên phải vào viện cả mấy hôm."

Nghe vậy, hai người lập tức bàn bạc với nhau lát nữa sẽ qua thăm thím Lâm một chút.

Lúc nhìn thấy thím Lâm, cả hai vợ chồng đều hơi giật mình vì bà ấy thật sự quá gầy gò.

Trông cũng chẳng có tinh thần gì cả.

"Hôm qua Vĩnh Bình còn hỏi bao giờ hai người quay lại đấy." Sau khi gặp họ, thím Lâm có tinh thần hơn chút.

Nhìn ra được trạng thái của bà ấy không tốt nên hai người cũng không ở lại làm phiền lâu, mà đi ra sân sau nói với chú Lâm vài câu.

"Vốn là bác sĩ bảo ở viện thêm mấy ngày nữa nhưng bà ấy không muốn, cứ đòi xuất viện cho bằng được."

Mấy hôm nay chú Lâm cũng hơi tiều tuỵ vì rất lo lắng cho thím Lâm.

"Là bệnh gì vậy ạ?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Bệnh dạ dày." Chú Lâm nói qua loa.

Vĩnh Bình đi theo vợ chồng Phong Ngọc Lan về nhà bọn họ chơi một hồi rồi về. Cậu bé cũng rất lo cho bà nội.

Cậu Lưu từ nhà họ Bồ về nghe bọn họ lo lắng cho bệnh của thím Lưu thì thấp giọng nói: "Yên tâm đi, thật ra thì vấn đề cũng không lớn lắm. Bà ấy cũng ăn được uống được."

"Nhưng chúng cháu nghe chú của Vĩnh Bình nói thím Lâm ngồi một hồi mới ăn được nửa cái bánh bao."

Cậu Lưu bật cười: "Đó là ăn cho chú út Lâm nhìn thôi. Nó cũng đâu có mặt ở nhà cả ngày lẫn đêm đâu. Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu."

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn hai mắt nhìn nhau một cái như hiểu ra ý của thím Lâm.

Quả nhiên không lâu sau khi tựu trường, bọn họ hay tin chú út Lâm ngoan ngoãn đi xem mắt.

Mà sau khi chú út Lâm và một cô gái xác định quan hệ thì thím Lâm lại nhanh chóng ăn ngon ngủ yên, mập lên trông thấy, cực kỳ có tinh thần.

Lúc này chú út Lâm cũng không tiện so đo việc bà ấy dùng sức khoẻ để "ép buộc" mình nữa, bởi vì đúng là anh ấy và cô gái kia có tình cảm với nhau thật.

Một cuối tuần sau khi vào học, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn vừa mở cửa nhà ra đã thấy nhà họ Bồ ở phía đối diện cũng đang mở cửa. Có một cô gái chừng hai mươi xuất hiện trước nhà, trông rất lạ nhưng mặt mũi lại cực kỳ giống thím Bồ.

Đây là con gái lớn nhà họ Bồ, năm nay thi đậu một trường đại học trên tỉnh nên đi học giờ mới quay về thành phố.

Cuối tuần con gái về thăm cha mẹ, tình cờ gặp được vợ chồng Phong Ngọc Lan.

Con gái lớn nhà họ Bồ chào hỏi bọn họ: "Em đã nghe mẹ nhắc về anh chị."

"Em muốn vào nhà ngồi chút không?"

Phong Ngọc Lan cũng cười đáp.

"Vâng."

Đối phương gật đầu.

Thế là chiều hôm đó, cô gái dắt em mình qua chơi thật.

Cô ấy là Bồ Vũ, em gái là Bồ Hà.

Trông Bồ Vũ gầy hơn Bồ Hà rất nhiều, tay cũng thô ráp. Dù sao thì cô ấy cũng đã xuống quê nhiều năm.

Trước khi quay về đây, cô ấy đã đi xem mắt thành công một lần, cũng muốn sớm lập gia đình với người ta nên năm nay cố gắng hết sức thi vào đại học.

"Lần trước em quay về thì hai người đang đi tham gia thi đấu nên không gặp được. Cuối cùng giờ cũng được gặp hai người rồi."

Bồ Vũ cười nói.

"Khoảng thời gian đó, anh chị bận thi nên muốn ôn nhiều một chút." Phong Ngọc Lan trò chuyện rôm rả với đối phương.

Chuyện giữa Bồ Vũ và anh cả Lâm là do Bồ Vũ tự buông tay. Một mình cô ấy kiên trì suốt nhiều năm nhưng cuối cùng vẫn thua dưới sự lạnh lùng của anh cả Lâm.

Sau này cô ấy sẽ sống vì mình.

Không còn là cô gái suốt ngày lẽo đẽo theo sau lưng anh cả Lâm nữa.

Thím Lâm vẫn rất thích Bồ Vũ như cũ nên cũng vui vẻ vì cô ấy có đối tượng: "Thằng nhóc thối tha kia không có phúc, một cô gái tốt như vậy mà cứ làm như mắt mù không nhìn thấy. Sau này sẽ hối hận cho mà xem."

Cuộc sống cứ ngày ngày trôi qua. Chớp mắt một cái đã đến năm 1980.

Nguyên Khang và Vĩnh Bình đã vào học lớp hai tiểu học rồi. Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng học lên năm ba.

Đối với Phong Ngọc Lan thì chỉ còn nửa năm nữa là tốt nghiệp nhưng Đường Minh Sơn thì còn hơn một năm.

Phong Ngọc Lan đang dọn dẹp phòng sách nhỏ phía Đông. Vừa đến kỳ nghỉ đông nên hai vợ chồng đã bàn bạc với nhau muốn đón Nguyên Khang và mẹ Đường lên đây chơi mấy ngày rồi cùng nhau về nhà ăn Tết.

Đường Minh Sơn ra nhà ga đón người rồi. Phong Ngọc Lan dọn dẹp giường chiếu trong phòng sách nhỏ cho gọn gàng rồi lại chuyển bếp lò vào hong khô quần áo.

Cậu Lưu biết hôm nay mẹ Đường và Nguyên Khang tới nên đã cố ý đi mua thức ăn. Lúc ông ấy quay về cũng là lúc Phong Ngọc Lan vừa hong khô hết quần áo, đang nhồi mì.

"Cậu, sao cậu mua nhiều đồ ăn vậy?"

Ở đây hơn ba năm rồi nên Phong Ngọc Lan và cậu Lưu đã rất thân với nhau.

Mấy năm nay con gái cậu Lưu cũng chẳng về lần nào, thư từ cũng rất ít. Cứ đến tết là bọn họ lại về quê nên khoảng thời gian nghỉ tết cậu Lưu đã được đứa cháu ngoại Liêu Thiên Cường đón qua bên kia.

"Chút này có là gì đâu. Cậu còn sợ không đủ đây này."

Cậu Lưu lấy thịt cá và trứng gà trong giỏ ra: "Để cậu đi mua thêm một ít bột mì nữa."

"Không cần đâu cậu. Minh Sơn mới mua thêm mười cân, còn chưa kịp dùng nữa ạ. Nếu cậu đang rảnh thì giúp cháu nổi lửa bếp lớn bên ngoài với. Lát nữa cháu muốn hầm xương."

Phong Ngọc Lan kiếm chuyện cho ông ấy làm.

Cậu Lâm lập tức vui vẻ đi làm việc.

Sau khi xuống xe, mẹ Đường và Nguyên Khang đứng chờ ngay trước cửa. Đây là lần đầu tiên bà ấy và Nguyên Khang đi xa nên tối qua cả

hai đều ngủ không yên giấc.

Năm nay Nguyên Khang tám tuổi rồi, đã cao đến vai mẹ Đường, tính cách cũng càng ngày càng chững chạc. Nó nhìn xung quanh một lần rồi dặn mẹ Đường ở yên đây chờ, còn mình thì đi ra xe bán hàng rong bên cạnh mua một bát canh thịt dê nóng hổi, bưng tới cho mẹ Đường uống làm ấm người.

Bây giờ việc kinh doanh bán lẻ đã dần dần phát triển rồi nên ở đâu cũng thấy mấy nhà buôn bán lẻ thức ăn.

Mẹ Đường húp nửa bát canh rồi còn lại cho Nguyên Khang húp. Nguyên Khang cười nói: "Bà cứ ăn đi ạ. Sau khi về cháu lại mua nữa."

"Thật à?"

"Thật mà bà."

Vậy nên mẹ Đường bèn húp hết bát canh.

Nguyên Khang cầm bát đi trả rồi không quay lại ngay mà đứng trong tiệm một hồi rồi mới chạy về bên người mẹ Đường. Vừa lúc này Đường Minh Sơn cũng tìm được bọn họ.

"Cha!"

Nguyên Khang vẫy vẫy anh.

Đường Minh Sơn tiến lên nhận đồ đạc trong tay bọn họ rồi đưa cả hai lên ngồi xe buýt. Thấy mẹ Đường ủ rũ ỉu xìu, anh biết ngay mẹ mình say xe.

"Trên đường đi không xảy ra chuyện gì chứ?"

Anh hỏi.

Nguyên Khang nhỏ giọng trả lời: "Gặp móc túi một lần vào lúc xuống tàu ạ. Chỉ là người bị móc không phải bọn con mà là người khác. Bà nội bị dọa cho hoảng lên."

Đường Minh Sơn gật đầu, thấy nó lại cao hơn một chút bèn xoa xoa cái đầu nhỏ kia: "Cao hơn rồi.”

Nguyên Khang toét miệng cười một cái: "Con đã cao hơn anh A Tráng nửa cái đầu rồi đấy."

Đúng là vóc dáng A Tráng không được cao như Nguyên Khang. Chỉ là con trai mà, trước mười tám tuổi vẫn còn cao được.

Chương 166: Chương 166

Vì trên xe nhiều người, mẹ Đường ngồi còn cha con hai người thì đứng trước mặt bà thì thầm nói chuyện.

Nhà lầu và ô tô lướt qua rất nhanh ngoài cửa sổ xe, mẹ Đường nhìn mãi, cuối cùng càng xem càng chóng mặt, bà cảm thấy khó chịu, một người đàn bà trung niên ngồi cạnh bà lập tức nói.

"Em gái, có phải em bị say xe không? Đừng nhìn ngoài cửa sổ nữa là hết ngay thôi."

Nghe được lời bà ấy nói, hai người Đường Minh Sơn vội nhìn sang mẹ Đường: "Mẹ, nghe thím ấy đi."

"Bà nội, có ổn không ạ?"

"Không sao hết không sao hết." Mẹ Đường vội vàng phất tay rồi nói cảm ơn với người bên cạnh: "Chị, đúng là em hơi say xe thật, nhưng tỉnh thành này phồn hoa quá nên em không kìm lòng được muốn xem."

"Em gái là người ở đâu thế? Nghe khẩu âm của em thì chắc là người ở thành phố Bắc bên kia."

Người đàn bà trung niên kia cũng là người thích nói chuyện nên hàn huyên với mẹ Đường.

"Đúng vậy, em là người ở thành phố Bắc bên kia, nhưng không ở trong thành phố, chỗ bọn em cách nội thành khá xa."

"Chị vừa nghe là biết ngay mà, không giấu gì em." Người đàn bà trung niên kia tặc lưỡi một cái: "Con dâu hai nhà chị là người ở chỗ các em."

Thấy hai người tán gẫu rất hăng say, hai người Đường Minh Sơn cũng không làm phiền.

Dù sao Nguyên Khang cũng chỉ là con nít, lần đầu vào thành phố lớn nên tất nhiên sẽ thấy tò mò với mọi thứ.

"Cha, nhiều ô tô quá, trong huyện chúng ta chỉ có mấy chiếc như thế thôi, còn cũ mèm nữa chứ."

"Qua mấy năm nữa là trong huyện chúng ta cũng có rất nhiều ô tô thôi." Đường Minh Sơn cười nói.

Trong huyện đã có điện rồi, các trấn trên cũng bắt đầu lần lượt nối dây điện, trong đội của họ cũng tích cực tham dự, nghĩ lại thì sau khi trấn trên có điện, chắc đội sản xuất cũng sẽ có điện sớm thôi.

Đường Minh Sơn hỏi một chút về chuyện nối dây điện, dựng cột điện, Nguyên Khang biết cái gì thì trả lời cái đó.

"Mẹ, chúng ta sẽ xuống ở trạm tiếp theo, mẹ chuẩn bị nhé."

Thấy sắp tới hẻm Trường Nhai, Đường Minh Sơn nhắc nhở mẹ Đường.

Mẹ Đường lập tức đứng dậy, nắm tay vịn để đi tới cửa sau, Đường Minh Sơn và Nguyên Khang xách đồ đi theo, sau đó khi xe dừng lại thì họ bước xuống cùng nhau.

Còn người đàn bà trung niên nói chuyện vui vẻ với mẹ Đường ban nãy đã xuống trạm từ lâu.

"Phía trước là trường mà con và A Lan học, chờ mẹ nghỉ ngơi cho khỏe rồi chúng ta đi dạo."

Đường Minh Sơn chỉ về hướng trường học và nói.

"Được, Nguyên Khang cũng phải đi xem, xem nhiều một chút." Mẹ Đường cười tủm tỉm xoa đầu Nguyên Khang: "Không phải cháu muốn làm bác sĩ sao? Trường đại học mà cha cháu học dạy người ta làm bác sĩ đấy!"

"Vâng ạ!"

Nguyên Khang gật mạnh đầu.

Lúc bọn họ về đến nhà thì cậu Lưu và Phong Ngọc Lan còn bận việc trong bếp.

"Ngọc Lan ơi." Mẹ Đường vừa vào sân đã kêu Phong Ngọc Lan.

"Con đây ạ." Phong Ngọc Lan đáp lời, đi cùng cậu Lưu ra ngoài để đón bọn họ.

Sau khi Nguyên Khang đi theo Đường Minh Sơn đặt đồ lên bàn trong nhà chính thì chạy về phía Phong Ngọc Lan bọn họ: "Mẹ! Thưa ông cậu ạ."

Cậu Lưu đang nói chuyện với mẹ Đường nghe thấy tiếng gọi ông cậu này, lập tức hớn hở ra mặt: "Nguyên Khang đấy sao? Lớn lên tuấn tú thật đó!"

Sau khi đồ ăn được dọn lên bàn, mọi người dùng bữa vô cùng náo nhiệt.

Từ lúc Nguyên Khang học lớp một thì không còn ngủ chung với mẹ Đường nữa, nó ngủ buồng ngoài còn mẹ Đường ngủ buồng trong.

Sau khi tới đây, Phong Ngọc Lan và mẹ Đường ngủ trong phòng lớn, còn Đường Minh Sơn thì dẫn Nguyên Khang tới thư phòng để ngủ.

Sau khi cất đồ đạc xong, Phong Ngọc Lan dẫn Nguyên Khang đi tìm Vĩnh Bình.

"Con có mang chim gỗ cho Vĩnh Bình." Nguyên Khang lấy quà mà mình chuẩn bị ra.

"Tầm này Vĩnh Bình sắp về rồi, chúng ta qua kia chờ đi."

Vĩnh Bình đi học vẽ tranh.

"Vâng ạ."

Còn mẹ Đường thì vẫn đang nói chuyện với cậu Lưu, Đường Minh Sơn cũng ở đó.

Thím Lâm đang phơi củ cải sợi trong nhà, thấy cô dẫn một đứa bé đi vào thì biết ngay đây là ai.

"Đây là Nguyên Khang đúng không? Phải một lát nữa Vĩnh Bình mới về, vào đi, ăn chút bánh táo này." Thím Lâm chiêu đãi nhiệt tình.

Nguyên Khang kêu một tiếng bà Lâm khiến thím Lâm vô cùng vui vẻ.

Chú út Lâm xem mắt thành công nhưng tìm hiểu hai năm rồi vẫn chưa kết hôn, một là vì công việc của hai người đều bận rộn, hai là vì họ cảm thấy không cần vội làm gì.

Thím Lâm chỉ cần anh ấy có đối tượng, chuyện khác không ép anh ấy.

Chờ ở nhà họ Lâm khoảng nửa tiếng thì Vĩnh Bình xách túi vải bố về tới, thằng bé chạy thẳng vào sân, hô to: "Bà nội, nghe thím Lý nói Nguyên Khang bọn họ đến rồi ạ?"

"Đến rồi đến rồi, đang ở đây chờ cháu này."

Thím Lâm cười tủm tỉm nói.

Nguyên Khang ngồi bên cạnh Phong Ngọc Lan đứng lên, Phong Ngọc Lan cười nhìn Vĩnh Bình đang đứng sững sờ đằng kia, nói với Nguyên Khang: "Đây là anh Vĩnh Bình của con."

"Anh Vĩnh Bình."

Nguyên Khang hơi ngại ngùng.

"Em Nguyên Khang."

Vĩnh Bình cũng rất ngượng.

"Vĩnh Bình, để túi xuống rồi dẫn em Nguyên Khang đi dạo xung quanh hẻm đi, nhưng nhớ là không được ra khỏi hẻm, thằng bé mới tới nên còn chưa quen với nơi này."

"Vâng!"

Vĩnh Bình nhanh chóng để túi xuống, kéo Nguyên Khang đi ra ngoài: "Anh dẫn em đi xem quầy bán quà vặt mới mở trong hẻm chúng ta!"

"Là cái nhắc tới trong thư ạ?"

"Đúng vậy."

Hai đứa ríu rít, thoáng cái đã chạy xa.

"Tụi con nít chơi thân nhanh mà, cháu yên tâm đi."

Thím Lâm cười.

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Cô ngồi thêm một lát rồi mới về thăm mẹ Đường.

Bây giờ mẹ Đường đã khỏe hơn một chút, không còn thấy say xe nữa, nói chuyện với cậu Lưu suốt cả buổi trưa.

Trong lúc đó Nguyên Khang có quay về một lần, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn dẫn nó tới tiệm sách, mẹ Đường nói bà sẽ ở lại nhà.

Thấy bọn họ đi rồi, cậu Lưu nói với vẻ hâm mộ: "Chị gái à, chị có phước thật đấy, con trai con dâu đều hiếu thảo và giỏi giang."

Mẹ Đường cũng biết một chút về chuyện con gái của cậu Lưu, nghe thế thì nói: "Sao con gái nhà cậu không muốn về thăm cậu?"

Nghe hỏi như thế, đôi mắt cậu Lưu đỏ lên.

"Không giấu gì chị, em biết lý do tại sao lại thế, mẹ con bé mất sớm, em vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi con bé lớn khôn, ai ngờ con bé..."

"Cậu cả tụi nhỏ, chuyện này tốt nhất là nên nói chuyện thẳng thắn, vốn đã chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, giờ mà còn không nói chuyện rõ ràng thì hiểu lầm sẽ lớn hơn nữa đấy."

Cậu Lưu lại thở dài: "Em, em thật sự không biết nên mở miệng hỏi thế nào."

Mẹ Đường nghe thế cũng không biết phải làm sao.

Chỉ có thể khuyên bảo ông ấy vài câu nhưng mãi đến giờ cơm chiều, cậu Lưu vẫn không khá hơn là bao.

Đến lúc ngủ buổi tối, mẹ Đường trở mình, nhắc tới chuyện này với Phong Ngọc Lan: "Con nói xem, người gửi thư về đây mấy năm qua có thật là con gái cậu ấy không?"

Phong Ngọc Lan giật mình: "Mẹ, sao mẹ lại nghĩ thế?"

Mẹ Đường hơi ngượng ngùng nhưng vẫn nói: "Con không biết chứ mẹ có một người chị em tốt ở quê mẹ đẻ, cũng gả xa, ban đầu chỉ ít

liên lạc với nhà mẹ đẻ bên này hơn nhưng mấy năm sau đó chỉ có một hai lá thư, trong thư cũng không trả lời cha mẹ mình tại sao những năm qua không về thăm nhà, chỉ hỏi thăm cha mẹ và anh trai mình thôi, bảo bọn họ giữ gìn sức khỏe."

Phong Ngọc Lan nghe thế thì ngồi dậy.

Mẹ Đường cũng ngồi dậy theo: "Sau đó anh trai cô ấy không yên tâm nên mới tự tới nhà chồng của em gái, cuối cùng biết được cô ấy đã qua đời từ hai năm trước rồi, vì không muốn khiến cha vợ bọn họ đau khổ nên chồng cô ấy mới giả mạo vợ mình, gửi thư về."

"Không nhận ra nét chữ ạ?"

"Ngọc Lan à, rất ít người thuộc thế hệ của mẹ biết chữ, đa số là nhờ người viết thư hộ."

Phong Ngọc Lan cũng cảm thấy mình vừa hỏi một câu ngớ ngẩn, bây giờ cô cũng thấp thỏm theo: "Đừng nói là xảy ra chuyện thật rồi nhé?"

"Mẹ chỉ lo là vậy thôi, con nghĩ thử xem, mấy năm qua con bé không về thăm cha, dù sao cũng phải có lý do chứ?"

Mẹ Đường nói ngập ngừng.

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Đúng thế."

Có lẽ vì những lời mẹ Đường nói trước khi ngủ nên ban đêm Phong Ngọc Lan nằm mơ, toàn mơ thấy Lưu Phân gặp chuyện rồi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tinh thần không được tốt lắm, Đường Minh Sơn cho rằng cô bị cảm lạnh, còn tính đi mua thuốc cho cô, ai ngờ lại bị cô giữ lại: "Minh Sơn, anh nói xem... Lưu Phân còn sống không?"

Chương 167: Chương 167

Đường Minh Sơn giật mình: "Sao lại hỏi thế?"

Phong Ngọc Lan nhanh chóng kéo anh vào một góc sân, nhỏ giọng kể về người chị em của mẹ Đường, vừa mới nhắc tới người này, Đường Minh Sơn đã đè tay cô lại.

"Anh biết chuyện này, khoảng thời gian chị cả ở nhà bàn chuyện cưới hỏi, mẹ cứ nhắc mãi là không được để chị cả gả xa nhà, vậy nên cũng từng nhắc tới dì kia."

Lúc này Phong Ngọc Lan thấy sốt ruột, tay không tự giác siết lại với nhau: "Còn nhớ lần trước cậu cả đi thăm Lưu Phân, cứ tưởng qua mấy ngày ông ấy mới về, ai ngờ mới đi hai hôm đã quay lại mà vẻ mặt cũng khó coi, lại càng không nhắc tới chuyện có gặp được Lưu Phân không, anh nói xem..."

Trời đông giá rét gió lạnh thấu xương, hai người đứng trong sân, chỉ cảm thấy cả người đang rét run.

Đường Minh Sơn ôm bả vai cô, kéo người đi về hướng nhà bếp: "Cứ giao chuyện này cho anh, em và mẹ yên tâm đi."

"Được." Phong Ngọc Lan dùng sức nắm tay anh: "Em đi nấu cơm, anh đi nhóm hai cái bếp lò đi."

Vợ chồng hai người chia ra làm việc.

Trong lúc Đường Minh Sơn nhóm hết bếp lò rồi bưng lên cửa nhà chính để nó tản nhiệt, chuẩn bị tới phòng bếp để phụ một tay thì

Nguyên Khang thức dậy, nó đội cái mũ mà Phong Ngọc Lan dệt cho nó, chạy tung tăng từ nhà phía đông lại đây.

"Cha, không phải hôm qua đã bảo sáng thức dậy sẽ gọi con sao?"

Nguyên Khang xốc khăn lông phủ trên thùng gỗ lên, thoáng cái hơi nóng đã bốc lên, nó đặt khăn lông mình mang tới xuống, sau đó nhanh chóng rửa mặt.

"Hôm qua con cũng mệt rồi, hơn nữa bây giờ trời lạnh, dậy sớm như thế làm gì."

Đường Minh Sơn vừa đặt củi vào trong cửa phòng bếp vừa trả lời.

Nguyên Khang treo khăn lau mặt của mình lên gọn gàng, sau đó úp khăn lông phủ trên thùng gỗ lại như cũ, tránh để lát nữa mẹ Đường bọn họ rửa mặt thì nước lại không đủ nóng.

"Cha mẹ có thể dậy sớm thì con cũng có thể, cũng tại con không lên kế hoạch tốt, trong thành phố có điện nên đọc sách sướng miễn bàn, cũng vì vậy mà tối hôm qua đọc quá khuya, không biết ngủ từ lúc nào."

Nói xong, Nguyên Khang cũng thấy hơi ngượng ngùng.

Phong Ngọc Lan đang nấu trứng gà đường đỏ, nghe thấy thế thì nhìn sang Đường Minh Sơn: "Bộ anh không ngăn à?"

"Nó thích đọc sách, chẳng lẽ anh còn cản sao?" Đường Minh Sơn nén cười: "Không bằng để nó đọc cho đã."

"Nhưng dù thế nào thì cũng không thể đọc tới mức ngủ quên lúc nào không hay chứ." Phong Ngọc Lan nói xong, cho Nguyên Khang đang chờ để giúp đỡ cầm giẻ lau bàn đi lên nhà chính.

Lúc Nguyên Khang lau bàn thì cậu Lưu thức dậy, mẹ Đường cũng vừa rửa mặt xong.

Sau khi ăn xong bữa sáng, cậu Lưu chuẩn bị đi làm, Phong Ngọc Lan thấy vậy thì nhìn sang Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn quay về nhà phía đông để lấy mũ rồi ra ngoài theo đối phương.

Mẹ Đường thấy vậy thì nhìn sang Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan nói: "Minh Sơn nói anh ấy biết phải làm thế nào."

"Vậy là tốt rồi, cũng có thể là mẹ nghĩ nhiều thôi."

Nào có chuyện khéo tới mức để bà gặp lại chuyện như thế lần nữa chứ?

Hy vọng đứa bé kia không gặp chuyện gì.

Vừa ra đầu hẻm, cơn gió lạnh buốt kia lướt qua, mặc dù cả hai đều đội mũ chụp tai nhưng đều cảm thấy hơi lạnh.

"Cậu cả, lần trước cậu sang chỗ em gái cũng không ở lại bao lâu, dù sao mấy năm nay cậu cũng tích góp được khoảng một tháng ngày nghỉ, hay là tới đó thăm em gái xem sao?"

Cậu Lưu lấy làm lạ khi hôm nay thằng nhóc này cùng ra đây, nghe vậy thì lập tức sửng sốt, sau đó thấy hơi cảm động.

"Cậu biết cháu muốn tốt cho quan hệ của cha con nhà cậu, nhưng cậu... cậu cũng không giấu gì cháu, lần trước cậu qua nhưng chưa gặp được Lưu Phân lần nào! Mẹ chồng con bé nói chuyện chua ngoa đanh đá với cậu, bảo là Lưu Phân không muốn gặp cậu."

Cậu Lưu thở dài: "Cậu không còn thể diện để ở lại, mà muốn về cũng không có xe, vậy nên đã tìm một nhà khách để ở một đêm."

Đường Minh Sơn nghe thế thì cau mày: "Mẹ chồng em ấy nói cái gì thì sự thật là như thế sao? Còn chưa gặp được người thì chưa chắc

đó là suy nghĩ của em ấy."

"Cháu không hiểu, con bé còn đang trách cậu."

Cậu Lưu lắc đầu, phất tay với anh rồi tự lái xe đạp đi.

Sau khi bóng ông ấy và xe đạp đi xa, Đường Minh Sơn xoay người tìm một bốt điện thoại để gọi điện đến đơn vị của Liêu Thiên Cường.

May mà mấy ngày nay Liêu Thiên Cường tăng ca nên đang ở tại đơn vị, nếu không sáng sớm thế này đúng là không tìm được người.

"Địa chỉ nhà chồng Lưu Phân? Sao thế, xảy ra chuyện gì sao?"

Liêu Thiên Cường sợ tới mức cả người tỉnh táo lại.

Đường Minh Sơn cũng không giấu anh ấy, nhỏ giọng kể lại một lượt chuyện này qua điện thoại, kể về chuyện lần trước cậu Lưu đi tìm Lưu Phân nhưng không gặp được người.

Nghe xong, Liêu Thiên Cường cũng cảm thấy không thích hợp: "Cậu cả không nói với tôi chuyện ông ấy đi tìm Lưu Phân."

"Thì không gặp được người, còn bị bà thông gia mắng, cậu bảo ông ấy không cần thể diện kể chuyện này với ai chứ?"

Cậu Lưu là người rất sĩ diện.

"Thế thì cậu đi một mình không ổn đâu, chờ tôi, nhiều lắm là giữa trưa tôi sẽ đến."

"Hay là chúng ta hẹn gặp ở nhà ga thành phố P luôn đi."

Thành phố P chính là chỗ của Lưu Phân.

"Được!" Nói xong, Liêu Thiên Cường cúp máy, sau đó vô cùng lo lắng đi tới văn phòng của cấp trên để xin phép.

Cấp trên vừa mới cầm bánh bao lên vừa ăn ngon lành vừa ngồi xuống, đã nghẹn họng vì bị vẻ mặt sốt ruột chạy vào của Liêu Thiên Cường dọa hết hồn...

"Mẹ, con và Thiên Cường đi ra ngoài vài ngày, mẹ cứ yên tâm ở đây với A Lan." Trước khi lên đường, Đường Minh Sơn còn dặn dò mẹ Đường một phen.

"Biết rồi, các con làm chuyện gì cũng phải cẩn thận đấy."

Mẹ Đường dặn dò.

Nguyên Khang được Vĩnh Bình dắt ra ngoài chơi nên bây giờ không có ở nhà.

Phong Ngọc Lan lo lắng nên cũng nói: "Đầu tiên đừng tìm thẳng tới nhà đó, tránh rút dây động rừng, chúng ta có thể hỏi thăm tình huống từ những hàng xóm trong phố trước."

"Biết rồi." Đường Minh Sơn gật đầu: "Yên tâm đi, anh biết chừng mực mà."

Chờ lúc anh tới nhà ga thành phố P thì Liêu Thiên Cường còn chưa tới, vì thế Đường Minh Sơn đi ăn một bát mì, uống một bát canh nóng hôi hổi vào khiến cả người ấm áp hơn.

Lúc Liêu Thiên Cường đến thì nhà ga vẫn chưa đông người, thấy Đường Minh Sơn ngồi một mình ở kia chờ mình, anh ấy vô cùng cảm động, lại thấy rất xấu hổ.

"Minh Sơn à, là do tôi tới muộn, tôi chưa từng tới bên này, lúc trước nghe cha tôi nhắc qua một lần, tôi có ghi lại địa chỉ, chạy về nhà lục tung một hồi mới tìm được." Nói xong, anh ấy lấy tờ giấy bị xé xuống rồi nói tiếp: "Bên chỗ bọn tôi không có xe đi thẳng tới chỗ này nên chỉ có thể đổi xe, ai ngờ trên đường còn trì hoãn một lúc."

"Đừng nói nhảm nữa, đi, đi ăn trước cái gì đó, sau đó chúng ta lại đi tìm."

May mà nhà chồng Lưu Phân ở ngay bên cạnh nội thành, nhưng cho dù là vậy thì bọn họ cũng phải đi vài chuyến xe buýt mới đến con hẻm mà đối phương ở.

Mà lúc này trời đã sắp tối rồi.

"Ở số sáu trong con hẻm này?"

"Đúng."

Liêu Thiên Cường đưa giấy cho anh xem, chính là chỗ này.

"Đi, chúng ta sang hẻm bên cạnh để hỏi thăm."

Liêu Thiên Cường gật đầu không nói thêm gì, từ lúc còn đi học anh ấy đã là người theo đuôi Đường Minh Sơn, thích nghe theo anh.

Theo sau Đường Minh Sơn đi loanh quanh mấy vòng, cuối cùng dừng lại trước nhà có một bà cụ ngồi ở trước cổng.

"Bà ơi, xin hỏi ở đây có nhà nào họ Tả không ạ? Tên là Tả Náo Tâm."

Mặc dù bà cụ kia đã lớn tuổi nhưng đầu óc còn chưa lẩm cẩm, nghe vậy lắc đầu: "Họ Tả? Tên còn kỳ cục như thế, trong hẻm của chúng tôi không có, mà cả vùng này cũng không có ai họ Tả, các cậu đang làm gì?"

"Không có?"

Đường Minh Sơn sửng sốt, sau đó nhìn sang Liêu Thiên Cường bên cạnh: "Chẳng lẽ người chú bà con xa kia của cậu lừa cậu à? Ông ấy không ở chỗ này?"

Liêu Thiên Cường chớp mắt, phản ứng nhanh véo lên đùi mình một cái, đôi mắt lập tức đỏ lên, sau đó khóc không ngừng được trước mặt bà cụ.

"Chắc chắn là sợ tôi tìm được ông ấy rồi, vậy nên mới lừa tôi bằng một chỗ lung tung thế này! Còn không phải năm xưa ông cả không cho ông ấy và cô gái đó kết hôn thôi sao? Bỏ đi nhiều năm như thế, thấy trong nhà xảy ra chuyện lớn mà sao ông ấy còn lừa tôi nữa!"

Không có ai là không thích nhiều chuyện, có một cặp vợ chồng trung niên ra khỏi nhà, còn có hai đứa bé khoảng mười mấy tuổi.

"Sao thế? Chuyện này là sao?"

Người đàn ông trung niên hỏi.

Bà cụ cũng là người nhiệt tình, thấy anh ấy khóc lóc nói những lời này, cũng cảm thấy người chú kia quá nhẫn tâm, vội vàng nói với con trai: "Tới chỗ chúng ta tìm người thân! Kết quả người thân đó lừa cậu ấy, vốn không ở vùng của chúng ta!"

"Ôi chao, sao có thể làm thế được nhỉ?"

Con dâu cau mày lại.

Trong lúc người đàn ông trung niên an ủi Liêu Thiên Cường thì Đường Minh Sơn cũng ủ rũ đứng bên cạnh, anh ngẩng đầu nhìn trời vài lần, cuối cùng hơi ngượng ngùng đi tới trước mặt bà cụ kia và con dâu của bà ấy, nói: "Bác gái, chị gái, còn có anh đây nữa, hôm nay cũng muộn rồi, chúng tôi không có chỗ để ở, chúng tôi có thể mặt dày xin ở nhờ nhà mọi người một đêm được không? Chúng tôi sẽ không ở miễn phí."

Nói xong thì móc ra hai đồng, muốn đưa cho bà cụ.

Chương 168: Chương 168

Bà cụ lập tức đẩy ra: "Làm gì thế, chỉ ở nhờ một đêm thôi mà, đưa tiền gì chứ! Thằng cả, mau mời hai cậu này vào nhà, vợ thằng cả, nấu thêm chút thức ăn để mời bọn họ nhé."

Vợ thằng cả không nói nhiều, đã dẫn bọn nhỏ vào nhà bếp.

"Mẹ, mẹ không sợ họ là người xấu sao?"

Con gái lớn của cô ấy đi vào cùng thì thầm hỏi.

"Ở đâu ra nhiều người xấu như vậy? Con xem chú kia khóc thấy thương vậy mà, hơn nữa." Cô ấy xắn ống tay áo lên, nhắc tới chuyện năm ngoái cha bọn nhỏ ra ngoài tìm việc làm, ai ngờ bị người ta trộm mất tiền trong người: "Không phải cuối cùng nhờ có mấy chú tốt bụng, góp chút tiền cho cha con để ông ấy sống đến lúc phát lương."

Một trai một gái nghe vậy cũng thấy có lý.

Thật ra ở thời đại này còn rất nhiều người chất phác và lương thiện, nếu bọn họ có thể giúp thì bọn họ sẽ giúp một phen.

Còn rất nhiều người tốt bụng.

Trong nhà chính, Liêu Thiên Cường đã bình tĩnh lại, chủ yếu là vì đùi hết đau rồi.

Anh ấy có một tật xấu, đó là chỉ cần véo nhẹ lên đùi cũng thấy đau c.h.ế.t đi được, rất dễ để khóc, lúc còn nhỏ anh ấy dùng chiêu này

rất nhiều lần với cha mẹ.

Nên bây giờ dùng vô cùng thuần thục.

"Anh trai họ gì thế?"

Đường Minh Sơn lấy một gói t.h.u.ố.c lá rồi kiên quyết nhét cho anh kia.

"Tôi họ Diệp, cậu khách sáo quá rồi."

Anh cả Diệp bị ép nhận gói thuốc là, nhưng thiện cảm về họ lại càng tăng cao.

Đúng lúc này con trai út của anh ấy đi vào, Liêu Thiên Cường cũng lấy một mớ kẹo từ trong túi ra: "Đến đây."

"Chú cho thì nhận đi." Bà cụ cười tủm tỉm gật đầu với cháu trai, lúc này cậu bé mới nhận lấy, bẽn lẽn nói cảm ơn.

"Đứa bé ngoan." Liêu Thiên Cường khen.

Anh cả Diệp cũng không ở lâu với bọn họ tại đây mà xuống bếp phụ vợ nấu cơm.

Bà nội Diệp thì ngồi nói chuyện với bọn họ, biết được đối phương đã bảy mươi hai tuổi, hai người Đường Minh Sơn đều khen sức khỏe bà ấy tốt.

"Tôi ấy hả." Bà nội Diệp hơi kiêu ngạo mà ưỡn thẳng sống lưng: "Ghét nhất là nhọc lòng mấy chuyện không nên xen vào, vậy nên mới sống thoải mái như thế, không phải tôi lừa mấy cậu đâu, tính ở vùng này của tôi thì tôi là bà cụ uống thuốc ít nhất đấy!"

"Lợi hại." Liêu Thiên Cường giơ ngón tay cái lên: "Hiếm thấy người lớn tuổi nào suy nghĩ thấu đáo như thế."

Nói xong, cũng không biết làm sao, Liêu Thiên Cường phát hiện Đường Minh Sơn đã dẫn dắt đề tài tới chuyện nhà chồng của Lưu Phân.

Hơn nữa, bà cụ còn không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Bởi vì Đường Minh Sơn nói thế này: "Hầy, người chú kia nói rất chi tiết, trong thư ông ấy nói mình sống ở khu này, còn nói ở vùng quê ở đây có một cô gái gả tới từ thành phố, xem như gả xa, rời xa quê nhà giống như ông ấy và thím, cuộc sống hằng ngày không tệ chút nào."

Bà nội Diệp nghe thế thì lập tức nhớ tới một nhà ở hẻm bên cạnh: "Đúng là chỗ chúng tôi có một cô gái gả xa tới, nhà mẹ đẻ của con bé ở trên thành phố, vẻ ngoài ưa nhìn, đối xử với mọi người cũng không tồi, nhưng tiếc là gả vào nhầm nơi rồi, mấy năm trước đã ly hôn, một mình dẫn một đứa con ra sống riêng."

"Sao, sao lại thế ạ?" Liêu Thiên Cường nói xong thì thấy Đường Minh Sơn nhìn sang, vì thế đành nén sự sốt ruột xuống: "Thật sự trùng hợp với lời chú của cháu nói, có người gả xa tới đây thật sao?"

"Đúng là trùng hợp, nhưng con bé ấy không sống sung sướng như người mà chú của cậu nói, cha mẹ chồng con bé ấy à, vốn không thích con bé, người ta đã tìm được một cô gái tốt trong vùng này của bọn tôi cho con trai từ trước, nhưng đột nhiên con trai lại dẫn một người khác về nên nhìn kiểu gì cũng không thấy hài lòng, nhưng nhà mẹ đẻ của con bé ấy đã đưa một phần của hồi môn tới, cũng nhờ phần của hồi môn đó mà chuyện này mới thành công được."

Liêu Thiên Cường mím môi không nói chuyện, năm đó Lưu Phân lập gia đình, bạn bè thân thích không ai tới, bởi vì hoàn toàn không biết

về chuyện này, về sau đến lúc bọn họ tới chúc Tết thì cậu Lưu mới nói cho biết.

Thấy anh ấy không nói lời nào, Đường Minh Sơn tỏ vẻ tò mò truy hỏi: "Nếu là người một nhà, người ta còn là con gái tới từ thành phố lớn, sao sau đó lại ly hôn chứ?"

"Từ lúc gả vào thì bụng không thấy động tĩnh gì, không biết làm việc mà dáng người cũng mảnh mai hơn con gái nông thôn ở vùng này của bọn tôi, nên cha mẹ chồng con bé nhìn kiểu gì cũng thấy con bé chướng mắt, khiến hai vợ chồng son cứ ba ngày cãi nhau hai lần, cũng vì cãi nhau như thế mà tình cảm vợ chồng mai một hết."

Bà nội Diệp buông tay: "Sau đó khó lắm mới mang thai được, ai ngờ sinh xong thì phát hiện đứa bé không biết nói, lại còn là con gái, chẳng phải thế càng khiến họ chán ghét sao? Còn tại sao lại ly hôn thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng đó là đôi đầu tiên ly hôn ở chỗ bọn tôi nên lúc đó ầm ĩ ghê lắm."

"Hồi nãy có nghe bà nói, một mình cô ấy dẫn con ra sống riêng, sao lại không trở về nhà mẹ đẻ nhỉ?"

Đường Minh Sơn lại hỏi.

Bà nội Diệp nheo mắt lại, nhìn chằm chằm bọn họ: "Rốt cuộc các cậu tìm ai?"

"Bà nội Diệp, cháu cũng không giấu gì bà, cháu là anh em bà con của Lưu Phân, mấy năm rồi em ấy không về nhà, cũng không gửi được mấy lá thư, cậu của cháu lo lắm, sợ xảy ra chuyện, vậy nên bọn cháu mới tới bên này hỏi thăm xem sao."

Liêu Thiên Cường lau mặt: "Không ngờ em ấy lại giấu chuyện lớn như thế! Ráng sĩ diện chi cho khổ thân! Thật ra cháu cũng hiểu tại sao em ấy không trở về nhà, người mà năm đó em ấy kiên quyết muốn đi theo cho dù có trở mặt với cha mình, cuối cùng lại là một

kẻ không đáng tin, rơi vào kết cục không tốt đẹp, sợ quay về không còn mặt mũi nào gặp người chứ gì!"

Cái tật sĩ diện!

Thật ra bà nội Diệp cũng không trách chuyện bọn họ lừa mình khi trước, thậm chí còn thông cảm một chút, dù sao cũng vì sợ con bé thật sự xảy ra chuyện, nghe vậy thở dài: "Bà già này cũng muốn nói đỡ cho con bé hai câu, tôi từng nghe nói về người cậu kia của cậu, là một người đàn ông độc thân, sau khi con gái gả chồng sớm muộn gì cậu ấy cũng tới tìm người thôi, nhưng bây giờ cuộc sống của Lưu Phân không chỉ khó khăn, còn dắt theo một đứa bé không biết nói chuyện, nếu như quay về thì vợ kế của cậu ấy sẽ nghĩ thế nào? Cuộc sống phải trải qua làm sao?"

"Cậu của cháu vẫn còn độc thân, ông ấy kính yêu mợ của cháu lắm, cả đời sẽ không tái hôn." Liêu Thiên Cường vỗ n.g.ự.c nói.

Đường Minh Sơn biết người không sao thì thở phào nhẹ nhõm, vì thế cắt ngang lời của Liêu Thiên Cường, hỏi bà nội Diệp về chỗ ở của Lưu Phân.

Bà nội Diệp kêu cháu trai út cầm đuốc dẫn bọn họ đi, cũng không xa, năm đó Lưu Phân ly hôn cũng được chia cho chút tiền, hơn nữa hai năm nay nhận nhiều việc ở địa phương nên cô ấy dẫn con thuê một phòng ở.

Sở dĩ không rời khỏi vùng này là vì cô ấy quen nhiều chị em ở đây, có thể chăm con gái giúp cô ấy một chút vào lúc bận rộn.

Lưu Phân đang nấu bữa tối, con gái nhỏ đã hơn ba tuổi, đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh cô ấy.

Nghe thấy có con nít kêu mình, Lưu Phân lau tay, bảo con gái ngồi ngoan ngoãn, cô ấy lần mò ra ngoài mở cổng sân, ai ngờ lại thấy gương mặt âm u của Liêu Thiên Cường dưới ánh đuốc.

"Em giỏi nhỉ."

Anh ấy nghiến răng nói.

Lưu Phân mở miệng thở d.ốc nhưng lại không nói ra lời, trong thoáng chốc vừa luống cuống vừa hoảng loạn, cảm thấy đúng là đời này mình không biết nhìn người thật, thoáng cái nước mắt đã rơi xuống.

*

Liêu Thiên Cường bước vào cửa viện, Đường Minh Sơn và mấy đứa nhỏ nhà họ Diệp cầm đuốc trở về nhà họ Diệp.

Nếu người đã không sao, vậy Đường Minh Sơn sẽ không nhúng tay vào quá nhiều, dù sao thì bọn họ cũng là người ngoài.

“Cháu tên là gì?”

Trên đường, Đường Minh Sơn hỏi đứa nhỏ ở bên cạnh.

“Cháu tên là Diệp Tòng Khang, nhũ danh là A Khang.”

A Khang gãi đầu nói.

“Tên hay lắm.” Đường Minh Sơn gật đầu.

Hai người cứ lôi kéo nhau nói chuyện phiếm như vậy, rất nhanh đã về đến nhà họ Diệp, bà nội Diệp đang định đi tìm bọn họ trở về ăn cơm.

Thấy hai người trở về, Liêu Thiên Cường không có ở đó thì đã biết chuyện gì xảy ra.

“Đi hấp thức ăn đi.” Bà nội Diệp dặn dò con dâu một câu.

“Vâng.”

Những ngày này được ăn nhiều nhất chính là củ cải trắng, vì tiện làm cũng tiện hâm nóng, rất nhiều người đều thích hầm cách thủy trong một nồi lớn, mà hôm nay nhân lúc trong nhà có khách tới, chị dâu Diệp cho rất nhiều miến vào bên trong.

Món hầm này có vị rất ngon.

Sau khi Đường Minh Sơn ăn cơm xong, giúp dọn dẹp, sau đó dùng đồ mình mang đi để rửa mặt, rồi theo A Khang vào phòng của cậu bé.

"Chú Đường, ở tỉnh như thế nào?"

A Khang nằm bên cạnh, nghĩ đến việc trên bàn ăn người lớn liên tục hỏi ở tỉnh có việc gì, không nhịn được tò mò hỏi.

"Không khác thành phố là mấy, nhưng nó lớn hơn, cũng có nhiều người hơn." Đường Minh Sơn cười nói.

"Đợi cháu lớn hơn, nhất định phải đến tỉnh thăm thú."

"Có chí lớn, nhưng đối với cháu bây giờ quan trọng nhất vẫn là học tập, nghe cha cháu nói thành tích của cháu không tệ, phải giữ ổn định."

"Vâng."

Anh cả Diệp vốn định vào xem có cần mua thêm cái gì hay không, không ngờ lại nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ, anh ấy mỉm cười, xem ra là không cần gì cả, sau đó xoay người rời đi.

Không biết đã qua bao lâu, Đường Minh Sơn bị tiếng mở cửa đánh thức, ngồi dậy nhìn về phía cửa phòng, là Liêu Thiên Cường bưng một ngọn đèn dầu rón rén đi vào.

"Đánh thức cậu rồi."

Nghe giọng nói như kẻ trộm của anh ấy, Đường Minh Sơn không nhịn được cười: "Nói xong chưa?"

"Nói xong rồi, tôi bảo ngày mai cô ấy dẫn theo đứa nhỏ theo chúng ta trở về."

Mặc dù nhà cậu Lưu cho thuê phòng rất đông, nhưng vẫn có phòng cho khách, phòng cho khách kia cũng rất lớn, bọn họ về nhà hoàn toàn có chỗ ở.

Chương 169: Chương 169

Lúc đến, Đường Minh Sơn đã chuẩn bị xong, nếu không có người thì báo cảnh sát, nếu còn ở đây thì đón cô ấy về nhà.

Sau khi hợp lại với Liêu Thiên Cường, đối phương cũng nghĩ như vậy.

"Đồng ý rồi sao?"

Đường Minh Sơn hỏi.

Liêu Thiên Cường cởi áo khoác, cẩn thận nằm xuống một bên khác, chỉ sợ đánh thức đứa trẻ, dù sao lúc anh ấy đi vào, anh cả Diệp đã nói trong phòng này có một đứa trẻ.

"Lúc đầu chưa đồng ý, nói trước đây khi bỏ nhà đi theo người đàn ông vô tâm đó, làm ầm ĩ đến mức trong ngõ nhỏ ai cũng biết, làm cậu mất mặt một lần, bây giờ đã ly hôn rồi, không muốn dẫn đứa nhỏ trở về làm mất mặt cậu thêm lần nữa, tôi mắng cô ấy một trận!"

"Tôi mắng em ấy xối xả đến nỗi em ấy khóc nấc lên." Liêu Thiên Cường nói xong hừ lạnh một tiếng: "Ngày mai về nhà, tôi còn muốn mắng em ấy một trận trước mặt cậu cả!"

"Được rồi, mau ngủ đi, sáng mai chúng ta sẽ đi."

Đường Minh Sơn đẩy cái chân thối của anh ấy sang bên cạnh, sau đó kéo chăn cao xoay người tiếp tục ngủ.

Liêu Thiên Cường trừng mắt nhìn trần nhà tối đen, khỏi phải nói là trong lòng anh ấy biết ơn Đường Minh Sơn biết bao nhiêu, nếu như không phải đối phương cảm thấy bất thường, không biết em gái ngốc kia của anh ấy còn phải chịu bao nhiêu đau khổ.

Về phần cậu cả và mợ cả của anh ấy, vốn dĩ muộn vài năm mới có con gái, cho nên anh ấy mới thành anh trai, nhưng bởi vì mẹ anh ấy cũng xem như là đi lấy chồng xa, hai đứa nhỏ cũng chỉ gặp nhau vào dịp tết, hơn nữa sau khi Lưu Phân kết hôn lại càng nhiều năm rồi không gặp nhau.

Vừa rồi anh ấy thật sự sợ lời nói của mình sẽ không có tác dụng, mồm mép cũng vụng về, thấy Lưu Phân còn do dự, lửa giận nổi lên liền mắng người ta một trận, đứa nhỏ ở bên cạnh cũng lo lắng đến mức rơi lệ, nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Nghĩ vậy, Liêu Thiên Cường lại thở dài.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ khéo léo từ chối bữa sáng của nhà họ Diệp, rửa mặt xong liền đi tìm mẹ con Lưu Phân.

Từ tối hôm qua khi Lưu Phân quyết định về nhà, đã phân phát toàn bộ đồ đạc không thể mang theo ở trong nhà cho các chị em tốt, bọn họ đã nói chuyện thâu đêm.

Lúc này xách theo mấy cái túi vải, lưng cõng con gái nhỏ, đang chờ bọn họ ở đầu ngõ.

Đường Minh Sơn và Liêu Thiên Cường nhận lấy túi vải trong tay cô ấy, để cô ấy chăm sóc đứa trẻ là được.

Lưu Phân nhìn ngõ nhỏ ở bên cạnh lần cuối cùng, rồi xoay người đi cùng bọn họ.

Vốn dĩ bọn Đường Minh Sơn còn muốn lấy của hồi môn lúc trước về rồi đánh cho người ta một trận, kết quả Lưu Phân nói lúc trước cậu Lưu cho đều là tiền, đã tiêu hết từ lâu, còn người thì cô ấy không muốn nhìn thêm một lần nào nữa.

Ngồi lên xe quay về trên tỉnh, Lưu Phân ôm chặt đứa bé trong lòng: "Quải Quải, mẹ đưa con về nhà."

Quải Quải bị câm nhưng cũng biết người lớn có vui hay không, con bé im lặng vòng tay qua cổ Lưu Phân.

"Cha! Mẹ! Mọi người xem!"

Mà lúc này, Diệp Tòng Khang cầm mấy tờ tiền chạy ra từ phòng mình.

Anh cả Diệp nhận lấy nhìn, hay thật, tổng cộng năm đồng.

"Phát hiện dưới gối của chú Liêu kia."

"Chẳng trách lúc cậu ấy đi, có nói cậu ấy làm bẩn gối, nhờ em mang đi giặt."

Chị dâu Diệp vỗ đầu, đây chính là đang nhắc nhở cô ấy.

"Sao lại cho nhiều như vậy chứ." Anh cả Diệp cầm tiền mà không biết phải làm thế nào, nhìn về phía bà nội Diệp.

"Nhận đi, tấm lòng của người ta, đến Tết mua thêm thịt bồi bổ cho bọn trẻ." Bà nội Diệp cười nói.

Còn tại sao Liêu Thiên Cường lại để lại tiền là bởi vì khi Lưu Phân biết được họ ở lại nhà họ Diệp, có nhắc tới chỉ có Diệp Tòng Khang không chê Quải Quải nhà cô ấy, thường đến chơi cùng với con bé.

Trên người Liêu Thiên Cường chỉ có chút tiền lẻ như vậy, toàn bộ đều đặt ở dưới gối.

Trên xe khách, đứa nhỏ đã ngủ thiếp đi trong lòng Lưu Phân, một lớp sương mỏng phủ trên cửa sổ xe, thấy sắp đến tỉnh thành, trong lòng Lưu Phân cũng càng ngày càng hồi hộp.

Bọn Liêu Thiên Cường ngồi ở phía sau hai mẹ con, đương nhiên anh ấy nhìn ra được sự bất an trong mắt Lưu Phân, không nhịn được đi về phía trước nói: "Em sợ cái gì? Đó là cha em! Ông ấy yêu thương em như thế nào em không biết sao?"

"Em biết, cho nên mới càng không có mặt mũi gặp ông ấy."

Lưu Phân nhỏ giọng trả lời.

Đường Minh Sơn dựa vào đệm ngủ ở bên cạnh, không tham gia vào cuộc đối thoại.

Mà lúc này, Phong Ngọc Lan đang dọn dẹp phòng cho khách, mẹ Đường và thím Lâm đưa Vĩnh Bình và Nguyên Khang đi dạo công viên, cô ở nhà dọn dẹp từ trong ra ngoài.

Tiếp theo mang thịt mới mua về đi kho, còn hấp bánh bao, vừa mới chuẩn bị đi xem thịt kho thế nào, mẹ Đường và Nguyên Khang tay cầm đồ cười tủm tỉm trở về.

"Mẹ ơi, bọn con mua cá hố."

Lần trước Phong Ngọc Lan gửi về một ít, họ rất thích ăn, hôm nay ra ngoài đi dạo, phát hiện có đồ rẻ mà chất lượng tốt, cho nên mẹ Đường và thím Lâm đều mua một ít.

Mẹ Đường mua hơi nhiều, đang tính lúc đó mang về nhà cho bọn họ nếm thử.

"Vậy mẹ sẽ nướng thêm một con cá hố."

“Tối nay nướng, đợi cả cậu cả cùng ăn.”

Phong Ngọc Lan nghe vậy cười nói: “Không sao, để tối nướng cũng được.”

Nguyên Khang ở bên cạnh gật đầu: “Nhiều như vậy ăn không hết.”

“Được.” Mẹ Đường cảm thấy cũng đúng, vén ống tay áo lên muốn giúp đỡ.

Lúc Vĩnh Bình chạy vào sân của bọn họ, ba người đều đang bận rộn trong bếp: “Dì Phong! Chú bảo cháu nói cho dì biết, chú Đường và dì Lưu Phân đã trở về, ở ngay phía sau!”

“Đã về rồi?!”

Phong Ngọc Lan và mẹ Đường đang nói chuyện đều lộ vẻ ngạc nhiên và vui mừng.

“Mau mau mau, con đi ra ngoài nhìn xem, ở đây có mẹ trông!”

Mẹ Đường bảo Phong Ngọc Lan nhanh chóng ra ngoài xem.

Phong Ngọc Lan cũng không khách sáo, cởi tạp dề ra, chạy ra ngoài.

“Nguyên Khang, con có đi không?”

Vĩnh Bình biết mấy năm nay Lưu Phân không trở về, người trong ngõ nhỏ cũng biết, lúc này đều vây quanh hỏi han cô ấy, nên giờ mới không vội vàng trở về.

“Con không đi.” Nguyên Khang chỉ bếp lửa: “Con ở đây trông lửa.”

“Vậy anh đi xem, lát nữa sẽ nói với em.” Vĩnh Bình cũng chạy ra ngoài.

Mẹ Đường lúc này tràn đầy năng lượng, không ngừng ở đó nói: “Người không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Lúc này, Lưu Phân nửa bước cũng khó đi, cô ấy lớn lên ở đây từ nhỏ, các chú các thím đều yêu thương cô ấy, thấy cô ấy bỗng nhiên trở về, còn cõng một đứa nhỏ ở trên lưng, lại nhớ tới mấy năm nay cô ấy không trở về thăm cậu Lưu, trong lúc nhất thời các trưởng bối đều có chút tức giận.

Cũng không đến mức trách mắng, chỉ là không hiểu sao cô ấy lại nhẫn tâm như vậy.

Liêu Thiên Cường vui vẻ đứng nhìn ở bên cạnh, thấy Phong Ngọc Lan tới, vội vàng nói với Đường Minh Sơn: "Mọi người về trước đi, lát nữa tôi đưa đứa nhỏ về, để nó bị trách mắng."

Đường Minh Sơn xách túi lớn túi nhỏ đi về phía Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan nhìn thoáng qua cô gái đang bị vây quanh liền biết đó chính là Lưu Phân.

"Không sao là tốt rồi."

Cô nở một nụ cười thật tươi: "Có con rồi sao? Cậu cả mà thấy nhất định sẽ rất vui mừng."

Đường Minh Sơn gật đầu: "Hai ngày nay đều ổn chứ?"

"Ổn mà."

Phong Ngọc Lan cười gật đầu, không về nhà cùng anh mà chen vào đám người, hai mắt đỏ bừng, không biết nên đối mặt với Lưu Phân của mọi người như thế nào.

"Em là Phong Ngọc Lan, thuê nhà ở phía đông của nhà bọn chị." Phong Ngọc Lan nói bên tai cô ấy.

"Chị biết." Lưu Phân nở nụ cười, cô ấy đã nghe chuyện trong nhà mấy năm nay từ Liêu Thiên Cường, nắm chặt lấy tay cô: "Mấy năm nay nhờ có các em chăm sóc cha chị."

Thím Lâm nghe thấy vậy, lập tức nói: "Đúng rồi, nói đến mùa thu năm ngoái, cha cháu bị bệnh nặng, vợ chồng Tiểu Đường người ta xin nghỉ phép để chăm sóc ông ấy một tuần!"

"Đúng vậy, sau này cháu không được đối xử với cha cháu như vậy nữa."

Thím Bồ cũng hơi giận việc mấy năm nay cô ấy không trở về nhà.

"Các thím, các chú, chắc đứa bé đã đói bụng rồi, chúng ta về nhà trước, lát nữa lại đến thăm."

Phong Ngọc Lan nhìn thoáng qua đứa nhỏ trên lưng Lưu Phân, lớn tiếng nói.

"Được, mau về nhà đi."

Liêu Thiên Cường đứng ở bên cạnh nhìn cặp mắt đỏ hoe của Lưu Phân rồi mỉm cười, đợi sau khi họ đi ở phía trước, anh ấy mới theo sau.

"Đứa nhỏ trên lưng Phân Tử sao vẫn chưa lên tiếng?"

Thím Bồ giữ thím Lâm đang muốn về nhà lại, thấp giọng nói.

Thím Lâm sửng sốt, cũng cảm thấy không bình thường, bọn họ chăm trẻ nhiều như vậy, đương nhiên biết một đứa trẻ dù ngoan đến đâu cũng sẽ phát ra tiếng động.

Chưa kể vừa rồi Lưu Phân còn suýt bị bọn họ nói đến phát khóc, đứa nhỏ cũng chỉ lo lắng sợ hãi ngả lên lưng cô ấy.

"Không thể nào…"

"Lát nữa chúng ta qua đó xem một chút."

"Được."

Nói cho cùng thì vẫn là đứa trẻ bọn họ nhìn lớn lên, trong lòng cũng lo lắng.

Chương 170: Chương 170

Lưu Phân đi vào sân, phát hiện trong nhà sạch sẽ, được dọn dẹp còn tốt hơn lúc cô ấy còn ở nhà, bên góc tường còn có mấy chậu phong lan.

Trong nhà vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Mà càng làm cho Lưu Phân cảm động chính là, mặc dù bọn Phong Ngọc Lan ở đây lâu như vậy, nhưng bọn họ cũng không cho cô ấy một loại cảm giác như mình là khách, mà là rất tôn trọng cô ấy, điều này làm cho cô ấy cảm thấy vô cùng thân thuộc.

Mẹ Đường còn giúp chăm sóc Quải Quải, Nguyên Khang cũng chọc Quải Quải vui vẻ, mặc dù biết con bé không thể nói chuyện, cũng không hỏi quá nhiều, đưa con bé cùng đi chơi.

Liêu Thiên Cường ngồi ở bên cạnh bếp lò, nhìn lướt qua những người đang ngồi nói chuyện xung quanh bếp lò, sờ sờ bụng của mình nói với Đường Minh Sơn ở bên cạnh: "Tài nấu nướng của em dâu thật sự rất tốt, cậu có lộc ăn đó."

"Đúng vậy."

Đường Minh Sơn có hơi kiêu ngạo gật đầu: "Cô ấy thật sự rất tốt, hiếm có khó tìm."

"Đúng đúng đúng, cậu cứ đắc ý đi." Liêu Thiên Cường sờ cằm: "Cũng không biết khi cậu cả trở về nhìn thấy Phân Tử sẽ có biểu cảm gì."

Biểu cảm gì?

Cậu Lưu vui vẻ đạp xe vào ngõ nhỏ sau khi tan ca, thấy rất nhiều người cười với ông ấy, bảo ông ấy nhanh chóng về nhà.

Ông ấy còn nghĩ có phải cháu dâu lại nấu món gì ngon hay không, đến cửa nhà, ngửi thấy mùi thịt kho, ông ấy nhếch miệng cười, quả nhiên là chuyện tốt.

Kết quả vừa đẩy cửa viện đi vào, phát hiện Nguyên Khang dẫn theo một cô bé đang lăn vòng sắt ở trong sân, cô bé này nhìn vô cùng lạ mắt nhưng lại làm cho ông ấy cảm thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc.

"Búp bê nhỏ này là ai vậy?"

Nguyên Khang không trả lời, chỉ ôm cô bé lên, sau đó cười tủm tỉm đưa đối phương cho cậu Lưu: "Ông cậu, ông bế đi."

Cậu Lưu rất thích trẻ con, nghe vậy đương nhiên nhận lấy: "Sao lại nhẹ như vậy? Gầy quá, phải ăn nhiều một chút."

Quải Quải có hơi sợ hãi nhưng cũng không giãy giụa, bởi vì mẹ đã từng nói đây là ông ngoại.

Thấy con bé không nói lời nào, cậu Lưu còn đang nghi hoặc, thấy Nguyên Khang đi vào trong bếp, ông ấy cũng muốn biết đứa nhỏ này là ai, vì thế ôm đứa nhỏ đuổi theo.

"Cậu cả." Liêu Thiên Cường đi ra từ nhà chính.

Nhưng cậu Lưu lại hết sức kinh ngạc và vui mừng: "Thiên Cường! Đây là của nhà cháu sao?"

Anh ấy nhìn về phía đứa bé trong lòng.

“Xem như là vậy đi.”

Liêu Thiên Cường cười ha ha, lại nhìn thoáng qua người ở phía sau: “Mau ra gặp người đi!”

“Vợ cháu cũng tới à?”

“Không phải vợ cháu, là mẹ của đứa nhỏ trong lòng cậu.”

Cậu Lưu sửng sốt, tiếp theo lại nổi giận, sau khi đặt Quải Quải xuống, tức giận đi thẳng vào phòng bếp lấy một cây gậy, sau đó vừa mắng vừa muốn đánh Liêu Thiên Cường: “Cháu không học cái tốt lại đi học cái xấu! Cháu không sợ vợ cháu thất vọng sao?”

Không thấy Lưu Phân xuất hiện, ngược lại còn bị cậu cả đánh vài cái Liêu Thiên Cường chỉ biết dở khóc dở cười, chỉ có thể vừa chạy trốn ở trong sân, vừa hô to về phía nhà chính: “Em đừng làm con rùa rụt cổ nữa! Đi ra đi!”

“Cha, đừng đánh nữa.”

Giọng nói của Lưu Phân làm cho cậu Lưu sững sờ, ông ấy xoay người lại nhìn, đây không phải là con gái nhà mình sao?

Chỉ thấy Lưu Phân vẫy vẫy tay với cô bé, cô bé liền vui vẻ chạy về phía cô ấy.

Lưu Phân mím môi, nở nụ cười nhìn cậu Lưu: “Đây là cháu ngoại của cha.”

Sau khi buồn đau vui mừng qua đi, trái lại cậu Lưu rất bình tĩnh.

Ông ấy bỏ cây gậy xuống, chắp đôi bàn tay run rẩy ở sau lưng, chậm rãi đi về phía bọn họ, lạnh lùng nói: “Còn biết trở về? Mấy năm trời, chỉ có hai, ba phong thư!”

Đám người mẹ Đường đang ở trong bếp dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

"Ôi chao, cũng đừng nói chuyện cứng rắn như vậy làm con gái tức giận bỏ đi!"

Mẹ Đường lo lắng nói.

"Không đâu, cậu cả mềm lòng mà." Phong Ngọc Lan cười nói.

Đúng là vậy, chỉ thấy Lưu Phân cúi đầu không nói lời nào.

Cậu Lưu hít sâu một hơi, trực tiếp cúi người ôm lấy Quải Quải: "Đi, cùng ông ngoại vào nhà sưởi ấm, mẹ cháu không nghe lời, để cho nó ở ngoài cửa cho gió thổi!"

Liêu Thiên Cường bật cười, Lưu Phân vừa khóc vừa cười, đi theo vào nhà chính.

Bọn Phong Ngọc Lan cũng mỉm cười, tối nay có rất nhiều món, hơn nữa làm muộn, vì vậy phải tiếp tục bận rộn.

Liêu Thiên Cường cũng vào giúp đỡ, nhường lại không gian riêng cho bọn cậu Lưu.

"Về rồi thì ở thêm vài ngày đi, con cũng vài năm không về nhà rồi, có con nhưng cũng không nói với cha một tiếng."

Cậu Lưu đang ôm lấy Quải Quải, oán trách một câu.

Lưu Phân ngồi đối diện ông ấy, chiếc lò lửa trước mặt đang cháy rất mạnh, trái tim cô ấy cũng đập rất nhanh: "Cha, con ly hôn rồi."

Tay cậu Lưu đang chơi đùa với Quải Quải bỗng khựng lại, ông ấy chầm chậm đặt đứa nhỏ xuống nhìn chằm chằm Lưu Phân: "Con nói gì?"

Lưu Phân hít sâu một hơi: "Con ly hôn rồi, hơn nữa đã ly hôn rất nhiều năm, bởi vì sợ cha trách mắng, sợ đưa đứa nhỏ về sẽ liên lụy

cha nên mấy năm nay con mới không về nhà, cũng không dám viết thư…”

“Sao, sao lại ly hôn? Nó đối xử với con không tốt sao? Cho dù là ly hôn con cũng nên nói với cha, cha sẽ đến đón con về!”

Cậu Lưu chỉ cảm thấy tức giận, nhưng lại nghĩ đến người đó là do con gái mình chọn, nếu như còn nói những lời như tự làm tự chịu thì con bé làm sao chịu được đây.

“Bởi vì cha mẹ chồng luôn cảm thấy con không tốt, thêm vào đó… Quải Quải lại là con gái, còn bị câm không bẩm sinh không nói chuyện được.”

“Cái, cái gì?!”

Cậu Lưu vội vàng nhìn sang Quải Quải, cũng không quan tâm có hù doạ đến đối phương không, ông ấy dùng một tay nhấc Quải Quải lên cao, nhưng con bé lại không hề phát ra câu nói nào, chỉ có nỗi sợ đang lan đầy gương mặt nhỏ bé kia.

Lưu Phân đứng bên cạnh che miệng khóc.

Nguyên Khang bước đến lau bàn, vừa ngồi xuống nhà trên thì nghe thấy cậu Lưu đang mắng cả nhà ông nội bà nội Quải Quải.

Suy nghĩ một lúc, nó quay lại nhà bếp.

“Ông cậu đang mắng người kìa.”

Liêu Thiên Cường cười: “Vậy chú phải đi nghe thử mới được.”

Dứt lời anh ấy nhận lấy chiếc khăn trong tay Nguyên Khang bước đến nhà trên.

Sau đó anh ấy và cậu Lưu mắng nhà bên kia một trận, xong lúc này mới đỡ cậu Lưu đang thở d.ốc ngồi xuống.

“Dù gì bây giờ cô ấy cũng đã quay về rồi, chúng ta vẫn phải tiếp tục sống mà, sau này cứ ở nhà ở cạnh cậu là được.”

Cậu Lưu gật đầu, đưa tay lên hươ một cái: “Cái gì qua rồi thì cứ cho qua đi, dù gì cậu cũng không hài lòng với nó.”

Nói xong lại quay sang Quải Quải, con bé trông rất giống Lưu Phân, ông ấy nhìn thôi cũng thấy thích: “Đã đến bệnh viện khám qua chưa?”

“Khám qua rồi. nói bệnh từ trong bụng mẹ nên tương đối khó chữa.”

Lưu Phân sửa sang lại mũ của Quải Quải.

“Ngày mai chúng ta đến bệnh viện tỉnh xem thử.” Cậu Lưu chau mày: “Chữa được thì chúng ta cứ chữa.”

“Vâng.” Lưu Phân kìm nén nước mắt gật đầu liên tục, sợ mình quá thất lễ nên đã đứng dậy: “Con đi giúp chị họ.”

Cô ấy vừa đi thì Quải Quải cũng lót tót theo phía sau.

Lúc này, cậu Lưu mới đứng dậy đi tới lui vài vòng nhà trên, cuối cùng đá mạnh lên cánh cửa, kết quả khiến mình vô cùng đau đớn.

“Cậu cả…”

Liêu Thiên Cường bất lực la lên.

“Cậu chỉ đang tức thôi. Họ, tại sao họ lại có thể ức h.i.ế.p con gái cưng và cháu ngoại của cậu như thế được chứ!”

Cậu Lưu tức đến mức mắt đỏ hoe.

Liêu Thiên Cường vội vàng an ủi, sau đó cơm nước được dọn lên, cậu Lưu cũng bình tĩnh lại, nay cũng xem như cả nhà đoàn tụ rồi.

Đường Minh Sơn còn mang rượu lên, lò lửa được đặt dưới chân, trên bàn thì đầy ắp thức ăn nóng hôi hổi.

Ăn cơm xong, ai nấy đều phụ một tay dọn dẹp, cả nhà Phong Ngọc Lan họ về căn nhà hướng đông trước.

Cậu Lưu và Liêu Thiên Cường, còn có mẹ con Lưu Phân ngồi đó nói chuyện rất lâu.

"Nếu đã về rồi thì hãy sống thật tốt, đợi khi chuyện này qua đi chúng ta sẽ không nhớ đến nó nữa, sáng ngày mai chúng ta đưa Quải Quải đến bệnh viện."

Trước khi ngủ, cậu Lưu còn nói với Lưu Phân đang chuẩn bị bế Quải Quải về phòng.

"Vâng."

Lưu Phân mỉm cười gật đầu.

Liêu Thiên Cường ngủ chung một phòng với cậu Lưu, sau này phòng khách để cho Lưu Phân ở.

Sáng sớm hôm sau, cậu Lưu nói với Đường Minh Sơn một tiếng, sau đó đưa Lưu Phân và Quải Quải đi.

Liêu Thiên Cường ăn xong bữa sáng cũng vội vàng chạy đến trạm xe về nhà, anh ấy vẫn còn công việc đấy.

Mẹ Đường sắp xếp gọn gàng những thứ mấy ngày nay mình mua để chuẩn bị ngày mai về nhà.

"Mẹ, chúng ta ra ngoài đi dạo đi, hiếm có khi đến đây một chuyến không phải sao?"

Phong Ngọc Lan thấy bà chuẩn bị ra khỏi nhà thì bước đến khuyên nhủ.

Mẹ Đường nhìn đống đồ kia: "Không mua đồ nữa, chỉ ra ngoài dạo thôi đấy."

Nguyên Khang đứng bên cạnh cười, Vĩnh Bình đứng ngay bên cạnh nó.

"Vâng."

Phong Ngọc Lan đáp lại.

Vì thế họ đã đưa theo Vĩnh Bình ra ngoài chơi.

Đến khu kiến trúc có ý nghĩa nhất, Đường Minh Sơn thấy có người chuyên chụp hình nên đã qua đó nhờ đối phương chụp giúp họ vài tấm.

"Tiêu tiền vào việc này làm gì?"

Mẹ Đường vừa nghe đắt như vậy thì lại đau lòng.

"Có thể làm kỷ niệm mà, hơn nữa cũng có thể mang về cho cha xem nữa."

Phong Ngọc Lan vừa sửa sang lại quần áo vừa nói.

"Đúng vậy đó bà nội ơi, cháu còn muốn khoe khoang với anh A Tráng họ nữa."

Nguyên Khang cũng khuyên.

Chương 171: Chương 171

"Được thôi."

Lúc mẹ Đường chụp ảnh, gương mặt vô cùng nghiêm túc, chụp được vài tấm nhưng bà vẫn không cười, nhưng mẹ Đường lại hài lòng như vậy.

"Rửa hình nhanh nhất cũng phải hai ngày, mẹ, hai ngày nữa rồi đi mẹ nhé."

Đường Minh Sơn trả tiền để lại địa chỉ rồi quay về nói với mẹ Đường.

Miệng mẹ Đường giật giật: "Còn phải ở thêm hai ngày nữa sao? Chúng ta đã ra ngoài mấy ngày rồi đấy."

"Thêm hai ngày này cũng có sao đâu, mẹ à, bên kia trông rất náo nhiệt, đi thôi, qua đó xem thử."

Phong Ngọc Lan kéo bà qua đó chung vui, Đường Minh Sơn thì trông chừng Nguyên Khang và Vĩnh Bình, nơi này nhiều người, anh sợ hai đứa sẽ đi lạc.

Đợi khi họ về đến nhà, ba người cậu Lưu đã về đến, trông sắc mặt thì có lẽ chuyện của Quải Quải không có tiến triển.

Nhưng cho dù là một cô gái câm thì cậu Lưu cũng tình nguyện nuôi, buổi chiều ông ấy lại tiếp tục đi làm.

Buổi chiều, Lưu Phân nhờ họ chăm sóc Quải Quải một chút, còn mình thì đi tìm việc.

Với tốc độ phát triển kinh tế hộ gia đình như thế thì chỉ cần có học vấn thì muốn tìm việc làm là chuyện không hề khó, huống hồ Lưu Phân cũng là một người đã học hết cấp ba.

Lúc về cô ấy nói đã tìm được một công việc ở gần đây, là nhân viên quản lý tiệm sách, ngày mai bắt đầu làm việc.

"Tiệm sách nào thế?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

Cô và Lưu Phân đang gói bánh bao, nghe vậy Lưu Phân cười nói: "Chính là tiệm sách Phú Cường trước con hẻm kia đấy."

"Tiệm sách đó cũng không tệ, bọn em cũng thường đến đó mượn sách." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Hơn nữa cũng gần nhà."

"Đúng vậy." Bây giờ Lưu Phân trông rất nhiệt tình: "Chị đã nói với thím Lâm rồi, sau này sẽ nhờ bà ấy trông chừng Quải Quải, mỗi tháng chị sẽ trả tiền công."

Đa phần thời gian của Phong Ngọc Lan họ đều là đi làm, chỉ có cuối tuần mới có thể ở nhà giúp trông chừng Quải Quải, cho nên Lưu Phân đã đề xuất với thím Lâm, thím Lâm đồng ý ngay mà không do dự gì, còn không lấy tiền của cô ấy nữa, nhưng Lưu Phân lại không muốn người ta làm không cho mình.

Hai ngày sau, Phong Ngọc Lan họ nhận được hình, sau đó cầm theo đồ đạc, khoá căn nhà phía đông lại rồi về nhà.

Năm nay cậu Lưu ăn tết ở nhà, có con gái, có cháu ngoại, đây được xem là năm vui vẻ nhất trong những năm qua rồi.

Kể từ khi mẹ Đường vào thành phố, một ngày cha Đường chạy ra đầu thôn hai, ba lần, lần này cũng trông ngóng họ sớm về nhà, năm

nay nhà họ nuôi được một con heo rất mập mạp, muốn nhân lúc cả nhà đều ở đây sẽ làm thịt nó.

"Cha, lại ra đầu thôn à?"

Cha Đường chắp tay ra sau về nhà, Đường Văn Tuệ đang cắt cà rốt thành sợi để phơi, ngẩng đầu lên cười hỏi.

"Ra ngoài đi dạo một chút." Cha Đường vẫn còn cứng miệng.

"Chắc chắn cha lại đến đó rồi." Anh hai Đường vừa rửa cà rốt vừa lớn tiếng nói: "Còn không chịu thừa nhận."

Chị dâu hai Đường mang lá cà rốt đi cho bò ăn, lúc về thì nghe thấy anh ấy đang không khách sáo vạch trần bộ mặt của cha chồng mình.

"Nói không chừng hôm nay sẽ về đấy, không phải mẹ đã nói rồi sao? Đi vài ngày sẽ về mà."

Nghe cô ấy nói thế, cha Đường gật đầu: "Cha không phải lo họ vui chơi quá lâu mà là lo heo bị đói gầy đi."

Bắt đầu từ năm ngoái đã không còn hạn chế quá nhiều về mặt nuôi gia cầm nữa, cho nên hai năm nay gia đình họ đều nuôi heo.

Trời đã vào đông, gia đình không chỉ phải cắt cỏ cho bò mà còn phải cho heo ăn nữa, không nói đến việc tay lạnh đến đỏ ửng, chỉ cần trời lạnh là heo cũng không muốn ăn gì, nên dẫn đến ốm đi theo từng ngày, như thế làm sao không sốt ruột được cơ chứ?

"Về rồi về rồi, ngày mai sẽ mổ heo ngay!"

Cửa sân vọng lại giọng nói của mẹ Đường.

Cha Đường họ qua đó xem, đúng là về thật rồi!

“Cha cũng thật là cũng không quay đầu nhìn bọn con, bọn con đi theo cha lâu như thế cơ mà.” Đường Minh Sơn cầm theo túi lớn túi nhỏ, bất lực nói.

“Các con ở phía sau cha sao?”

Cha Đường sững sờ.

“Đùng vậy.” Nguyên Khang gật đầu: “Vốn cháu còn muốn gọi ông nữa kìa, nhưng cha muốn xem thử khi nào thì ông phát hiện ra bọn cháu, kết quả ông lại không phát hiện ra gì cả.”

“Ông già rồi, tai không nghe, mắt cũng không còn nhìn rõ nữa.” Lúc mẹ Đường bước đến bên cạnh cha Đường còn nhẹ nhàng đưa tay đánh ông một cái, cha Đường cũng thấy hơi ngại.

“Tôi đang nghĩ một số chuyện nên không nhìn ra sau thật.”

Phong Ngọc Lan đang phân chia quà, đưa chị dâu hai Đường và Đường Văn Tuệ trước.

Đường Văn Tuệ đã là một cô gái đôi mươi, nếu không có thay đổi gì thì mùa xuân năm sau sẽ tổ chức hôn lễ.

Gia đình Chương Nam Tuyền đã xây xong nhà vào tháng mười năm nay, chỉ còn đợi cưới vợ về thôi.

Phong Ngọc Lan mua cho cô ấy một bộ đồ mặc trong mùa xuân, màu sắc và chất liệu đều không tệ, Đường Văn Tuệ vừa thấy thì thích lắm, cũng hiểu rõ bộ quần áo này thích hợp mặc vào lúc nào, cô ấy đỏ mặt ôm lấy bộ quần áo cảm ơn.

“Xấu hổ gì chứ, cất cho thật kỹ để hôm đó mặc.” Chị dâu hai Đường cười hi hi.

“Chị dâu!”

Mặt Đường Văn Tuệ càng đỏ hơn.

Cả gia đình đều đông đủ cả rồi, vì thế quyết định ngày mai g.i.ế.c heo ăn mừng.

Có chú ba Đường, Đường Văn Cường, cha con Chương Nam Tuyền, anh họ cả và anh em anh hai Đường qua giúp đỡ, việc mổ heo hoàn toàn không vấn đề gì.

Trong nhà bếp cũng có đám người Xuân Phân, có thể nói cả gia hoàn thành hết được tất cả công việc.

Bây giờ Xuân Phân đang mang thai hơn tám tháng, có lẽ tháng sau sẽ sinh.

Nhưng cô ấy mang thai lại rất thoải mái, không hề nôn mửa ốm nghén hay phù nề, ăn cũng rất ngon miệng, có thể nói trừ bụng to hơn bình thường thì không có cảm giác gì cả.

Không cần nói cũng biết chị dâu họ ngưỡng mộ đến nhường nào.

"Năm đó lúc chị mang thai Yêu Muội nôn mửa đến mức trời đất tối mịt đấy, cảm giác đó à…" Cô ấy lắc đầu, nhớ đến thôi là thấy sợ.

Xuân Phân gãi đầu: "Vậy đứa con này của em cũng xem là nghe lời."

"Nó quá nghe lời ấy chứ!"

Chị dâu hai Đường vội vàng rửa rau, không gia nhập vào cuộc nói chuyện nhưng cô ta cũng nghe được vài câu bên tai, nói không ngưỡng mộ là giả, nhưng cô ta cũng biết tình hình của chồng mình, không vội được.

Nếu như nói gia đình nào trong đội sống tốt nhất, vậy thì chắc chắn đại gia đình nhà họ Đường sẽ được xếp ngay đầu, cho nên gia đình họ cũng có không ít lời ra tiếng vào.

Trong đó có rất nhiều người thích lấy chuyện con nối dõi ra để nói, ví dụ như Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường, một người không

có con, hai người không có con, người thì nói bận rộn việc học nên không sinh, người còn lại thì chồng của họ nhảy ra nói mình không sinh được.

Vì thế so sánh ra, sau khi phát hiện nhà mình đông con cái, cuộc sống tốt đẹp thì sao chứ, con cháu cũng không đầy đàn.

Nhưng những lời này cũng không dám nói trước mặt người nhà họ Đường, chỉ có thể rủ rỉ vài câu sau lưng họ thôi.

Phong Ngọc Lan múc nước đang sôi sùng sục vào trong thùng gỗ to, rất nhanh Đường Minh Sơn và cha Đường đã lần lượt bước vào xách thùng nước ra ngoài.

Đây là nước dùng để cạo lông heo.

A Tráng đưa em gái và em trai đứng trước cửa nhà trên, thấy con heo kia sau khi bị cắt tiết, bốn chân bị cột đưa lên trời, nằm dài trên bàn mổ heo, những người đeo tạp dề đứng xung quanh bắt đầu dùng d.a.o bào để cạo lông heo.

"Nguyên Khang, cầm cái ki hốt rác đến đây!"

Anh hai Đường kêu lên một tiếng.

"Dạ!"

Nguyên Khang đáp lại, rất nhanh nó đã lấy ki hốt rác ra, anh hai Đường gom hết tất cả lông heo vừa cạo bỏ vào ki, đống đồ này xử lý sạch sẽ có thể bán được tiền đấy.

"Mang đến phòng chứa củi phơi đi, cẩn thận đừng đặt nó ra phía trước quá."

"Biết rồi mà."

Một ki lông heo cũng không nặng lắm, Nguyên Khang hoàn toàn có thể khiêng lên được, Yêu Muội nhìn thấy cũng muốn khiêng nên con

bé cũng lấy một cái ki đặt trước mặt anh hai Đường.

Anh hai Đường đang xử lý đống lông trên chân heo, thấy con bé xách đồ đến thì hiểu ngay con bé muốn làm gì, anh ấy cũng không để đứa nhỏ thất vọng, lấy một ít lông có thể dùng được trên bụng heo bỏ vào ki.

"Đi đi."

Yêu Muội hài lòng khiêng ki đi.

Anh họ cả thấy vậy thì lắc đầu: "Con nhóc này gần đây bắt đầu thích giúp đỡ người khác rồi."

Không cho giúp sẽ làm ầm ĩ lên.

"Người ta chịu khó như thế cũng không cho?"

Chú ba Đường cười nói.

"Sáng hôm qua cháu đi đập than, con bé cứ liên tục bưng lên dọa cháu một phen, cái này nếu không cẩn thận đập phải thì vợ cháu và mẹ cháu chắc chắn sẽ đánh c.h.ế.t cháu!"

Anh cả họ vẫn còn sợ hãi khi nhắc lại, vỗ lên n.g.ự.c mình.

"Vậy phải cẩn thận đấy." Đường Văn Cường nói.

"Không đủ nước nóng, cháu đi lấy thêm hai thùng qua."

Chỉ thấy bốn cái móng heo vẫn chưa được làm sạch hoàn toàn, Đường Minh Sơn lại cầm thùng gỗ vào nhà bếp: "A Lan, còn nhiều nước nóng không?"

Phong Ngọc Lan đang cắt hành lập tức trả lời: "Còn nửa nồi, nửa nồi còn lại nấu để pha trà."

Hai nồi nước đều đang dùng.

“Anh múc xong nồi này thì không cần đun thêm nước nữa đâu.”

“Được.”

Lúc m.ổ b.ụ.n.g heo treo nó lên giá, Yêu Muội trốn trong nhà bếp.

“Sao lại vào đây rồi?”

Chị dâu họ đang bóc tỏi cười hỏi.

Yêu Muội vẫn dựa vào vai chị ấy: “Họ đang cắt thịt.”

Chương 172: Chương 172

"Đó không phải là cắt thịt, mà là xẻ." Chị dâu họ hôn lên mũi con bé: "Trông mũi con lạnh kìa, đi tìm các anh chơi đi, vận động nhiều vào."

Rất nhanh Yêu Muội đã chạy ra ngoài.

Chương Nam Tuyền mang huyết heo đã đông vào, phía sau là cha Đường hai tay bưng thịt và xương heo.

Đây đều là những món hôm nay cần nấu.

Lập tức nhà bếp trở nên bận rộn.

Sau khi phân chia con heo xong, Đường Minh Sơn và anh hai Đường gánh nước lạnh rửa sạch sân, rồi dựng bàn mổ heo lúc nãy phơi bên cạnh phòng chứa củi, kệ gỗ cũng bị tháo ra, mảnh sân trông rất sạch sẽ, chỉ còn vương lại ít mùi m.á.u tươi.

Hai chiếc bếp lò đặt ở nhà trên cháy sáng rực cả gian nhà, mọi người thức dậy mổ heo từ năm giờ sáng, bây giờ cuối cùng cũng có thể ngồi xuống sưởi ấm rồi.

Mẹ Đường bưng đậu phộng và hạt dưa ra, đặt lên chiếc bàn bên cạnh để họ tự đến lấy ăn.

Lúc này, những tách trà bằng sứ đang bốc lên làn khói nghi ngút.

"Đều là người một nhà cả, khát thì tự uống trà, đói thì ăn trước một ít đồ vặt để lót dạ trước đi."

Mẹ Đường nói xong thì đi ra nhà bếp xem thử có giúp được gì không.

Bà vào để thay cho Xuân Phân ra ngoài.

Xuân Phân vác bụng đi ra ngoài, Đường Văn Cường thấy cô ấy thì lập tức bước tới đó: "Đi đâu đấy?"

"Hái vài quả quýt mang sang cho họ ăn."

Xuân Phân nắm lấy cánh tay đang đưa ra của anh ta nói.

"Để anh đi." Đường Văn Cường nói.

"Cùng đi đi, em nhìn anh hái."

Xuân Phân mỉm cười đáp lại.

Gả cho Đường văn Cường là lựa chọn khiến cô hạnh phúc nhất, cha mẹ chồng đối xử với cô ấy rất tốt, cả đại gia đình cũng hòa thuận vui vẻ, tất cả đều rất dễ chịu.

Nhớ lại mấy hôm trước, lúc chị dâu cô ấy đến thăm có nhắc đến Trương Đại Lực, vừa mới ly hôn vợ trước thì lập tức cưới ngay một cô vợ khác, hai người họ cứ dăm ba hôm lại cãi nhau, đánh nhau, lần này còn phải nhập viện, nghe nói nhà máy sản xuất giấy không cần Trương Đại Lực nữa…

"Nghĩ gì đấy?"

Thấy cô ấy không nói gì, Đường Văn Cường tiện miệng hỏi một câu.

"Nghĩ đến Trương Đại Lực, nghe chị dâu em nói tay của cậu ta bị gãy rồi, đang nằm trong bệnh viện."

Xuân Phân không hề trốn tránh khi nhắc đến người đó trước mặt anh ta, Đường Văn Cường cũng không để ý, anh ta vừa nghe thấy thế thì ngạc nhiên: "Anh nghe nói năm ngoái thì bị ở vai, năm nay đến tay rồi à?"

"Chắc là rất nghiêm trọng, nếu không thì sao phải nhập viện chứ? Đáng đời."

Xuân Phân mắng: "Con người này không yên phận sống qua ngày, sẽ có lúc gặp báo ứng thôi."

Cô ấy không nói đến việc Trương Đại Lực cưới lần hai mà đang nói cậu ta đã có gia đình rồi cũng không biết sống cho tử tế, đáng đời.

"Đúng vậy." Đường Văn Cường cũng thấy đúng, ra đến sân sâu, anh ta đặt cái gùi sau lưng xuống đất rồi trèo lên cây hái quýt, Xuân Phân cười híp mắt đứng dưới cây chỉ huy.

"Mấy trái bên trái trông ngon đấy."

Họ ở bên này hái quýt, Đường Minh Sơn lại nghỉ ngơi một lúc, sau đó lấy thêm ít nước nóng rửa sạch ruột non và ruột già của heo, năm nay chuẩn bị thêm một ít lạp xưởng ăn nên phải rửa sạch ruột non mới được.

"Để anh làm."

Anh hai Đường bước ra giúp một tay.

"Sắp xong rồi, anh hai vào nhà bếp xem có cần dùng củi không."

Đường Minh Sơn nói.

"Được." Anh hai Đường vào đó xem thấy không còn bao nhiêu nữa nên đã vào phòng chứa củi lấy thêm một đống vào: "Nếu không đủ thì gọi anh."

"Biết rồi." Chị dâu hai Đường đáp lại.

Bận rộn cả một buổi trưa, cuối cùng cơm nước đã được dọn lên bàn, hai chiếc bàn tròn to cũng không đủ đựng, còn phải thêm một cái bàn nhỏ nữa mới đủ.

Huyết kho tàu, thịt băm xào hành tây, sườn heo hầm củ cải, đọt tỏi non hầm thịt, còn thêm hai món rau, món nào cũng được dùng chiếc đĩa rất to để đựng đặt lên bàn.

"Nào nào nào, đây là rượu sake, mọi người uống đi, bên nay chúng tôi uống rượu trắng."

Anh hai Đường cầm vài bình rượu, bước ra đặt lên ba chiếc bàn.

"Chúng con cũng có sao?'

Nguyên Khang ngồi bên bàn nhỏ ngạc nhiên lên tiếng.

Vài đứa nhỏ ngồi bên bàn nhỏ hơi buồn, nên Phong Ngọc Lan và Xuân Phân đã qua ngồi với chúng, mặc dù bàn nhỏ thật nhưng thức ăn đều như hai bàn kia, chỉ cần vươn tay ra là gắp được, thoải mái hơn bàn tròn lớn nhiều.

"Mơ đi, không phải để cho mấy đứa con nít như các con uống đâu."

Nguyên Khang chậc một tiếng nhưng vẫn tiếp lời: "Đợi con lớn rồi…"

A Tráng ngồi bên cạnh cũng gật đầu: "Đợi bọn con lớn rồi bọn con cũng uống rượu trắng!"

Câu nói này khiến Phong Ngọc Lan và Xuân Phân bật cười.

Đường Minh Sơn mang chén đũa chen vào, Yêu Muội tò mò nhìn anh: "Chú ba không uống rượu sao?"

"Không uống đâu, chú muốn cảm rồi." Đường Minh Sơn cười nói.

Đường Văn Cường thấy anh chen vào bàn nhỏ nên cũng cầm lấy chén đũa cười híp mắt xông qua đó: "Xuân Phân, anh ngồi cạnh

em.”

“Được thôi.”

Xuân Phân cười ngọt ngào.

Đường Văn Tuệ và thím ba Đường giúp thêm đồ ăn lên bàn, đợi Đường Minh Sơn ăn xong thì anh sẽ nhận công việc này, để Đường Văn Tuệ họ có thể yên tâm ăn cơm.

Chương Nam Tuyền cũng muốn giúp đỡ nhưng bị cha Đường và bác cả Đường họ kéo lấy tâm sự nên chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

Đã sắp đến ngày kết hôn của Đường Văn Tuệ và cậu ấy, nên người lớn hai bên đều đang bàn về chuyện này.

Buổi chiều trong nhà bắt đầu bận rộn chuyện làm lạp xưởng và thịt hun khói, anh hai Đường cố ý đi lấy cành cây bách về để hun thịt, lúc mới bắt đầu nhà bếp ngập trong khói mù, đợi khi tản đi bớt mới khiến người ta nhẹ nhàng được phần nào, không còn cay mắt nữa.

“Heo năm nay cũng không tệ, năm sau nhất định tôi sẽ nuôi nó mập hơn!”

Cha Đường nhìn số thịt đang được treo lên thì lập ra mục tiêu cho năm sau.

“Đừng khoác lác chuyện năm sau nữa, nhanh qua đây mang những miếng thịt này ra ngoài đi.”

Mẹ Đường chọn vài miếng thịt, muốn chia nó cho gia đình cô và cậu của Đường Minh Sơn, còn có chị cả Đường và nhà mẹ đẻ của chị dâu hai Đường nữa.

Sau khi nhà có xe bò thì tiện hơn hẳn, muốn đi đâu thì đi đó.

“Bảo thằng hai đưa đi đi, không phải ngày mai nhà thông gia cũng mổ heo sao? Dù gì cũng phải về đó mà.

Bên nhà chị dâu hai Đường sớm đã gửi thư đến thông báo rằng ngày mai mổ heo.

"Cũng được, thằng hai à!"

Mẹ Đường gọi anh hai Đường, anh ấy đang cắn hạt dưa, nghe vậy thì vội vàng chạy ra, sau khi biết mình phải mang thịt về thì anh hai Đường lập tức gọi chị dâu hai Đường về phòng thay quần áo, đợi đến khi ra khỏi cửa, Đường Minh Sơn đã chuẩn bị xong xe bò cho họ rồi.

"Anh hai, chị hai, đi đường cẩn thận."

"Biết rồi, mọi người về đi, hôm nay lạnh lắm."

Anh hai Đường cười híp mắt cưỡi xe bò đi, lúc đi ngang qua nhà chú ba Đường, chú ba Đường nói phải lên công xã giải quyết một số chuyện nên anh hai Đường bảo ông ấy lên xe đi cùng luôn.

Bên nhà họ Chương và anh em nhà mình đều tặng thịt, nên anh hai Đường vừa đi thì mẹ Đường họ lại trở nên nhàn rỗi, Đường Minh Sơn mang hai chiếc lò lửa ở nhà trên vào nhà bếp.

Thấy lò lửa cháy mạnh như thế, đốt không như vậy cũng phí, nên Phong Ngọc Lan đã để món sườn heo hầm củ cải làm lúc trưa lên hâm nóng lại.

Cha Đường họ già đi theo từng năm, răng cũng không còn tốt như lúc còn trẻ nữa, hôm nay Phong Ngọc Lan để ý thấy họ không đụng đến món sườn heo, có lẽ là sợ không nhai nổi.

Heo nhà mình nuôi nên cho dù có hầm vài tiếng thì sườn heo cũng không vấn đề gì, buổi sáng hơi vội, chiều có thời gian hơn một tí nên hầm thêm chút cũng không tệ.

"Huyết kho tàu hôm nay rất ngon, non lắm, thím ba con còn nói đợi khi nhà họ mổ heo thì nhất định phải nhờ con qua làm món đó giúp

họ.”

Mẹ Đường cười nói với Phong Ngọc Lan.

“Được thôi, dù gì Xuân Phân đi lại cũng khó khăn, con qua đó giúp một tay.”

Nhắc đến Xuân Phân thì nhớ đến tháng sau cô ấy sinh rồi, nên Phong Ngọc Lan đã hỏi thêm vài câu.

Mẹ Đường nói chuyện với cô, còn cha Đường thì nói với Đường Minh Sơn, Nguyên Khang sắp không trụ nổi nữa nên đã đi tìm A Tráng chơi chung.

A Tráng đang bị Yêu Muội quấn lấy để được bế lên cao, thằng bé bất lực nhìn lên trời: “Em tưởng em còn là đứa bé sao, anh không bế nổi nữa rồi.”

Chỉ bế thôi còn được, đằng này còn phải bế đưa lên cao thì tay rất mỏi, chỉ sợ khiến Yêu Muội ngã thôi.

“Anh Xuyên Tử bế em lên được mà.”

Yêu Muội giậm chân.

“Xuyên Tử đó cao to khỏe hơn anh, làm sao anh so được?

“Vậy anh Nguyên Khang thì sao?”

Yêu Muội nhìn Nguyên Khang đang bước đến cửa sân, Nguyên Khang bước lên trước bế con bé lên, Yêu Muội vô cùng vui vẻ, phấn khởi reo hò, bác cả gái nghe thấy tiếng động thì thò đầu ra khỏi nhà bếp, thấy anh em họ đang chơi với nhau thì không quấy rầy bọn nhỏ.

“Sao em lại hay đến thế vậy!”

Yêu Muội được bế lên cao nên rất hài lòng, sau đó đi tìm mẹ con bé, A Tráng giơ ngón tay cái lên khen Nguyên Khang một câu.

Nguyên Khang xoa xoa vai mình, thật ra tay nó cũng rất mỏi: "Với tính tình của Yêu Muội nếu không bế con bé lên một lần thì chắc chắn sẽ không cam tâm bỏ qua đâu, đi thôi, chúng ta đi tìm Xuyên Tử chơi!"

"Chơi cái gì?"

"Năm nay không phải cây điều ngay ngã rẽ đã có trái rồi sao? Đi nhặt thử đi."

Chương 173: Chương 173

Nói là làm, Nguyên Khang chạy về nhà lấy giỏ tre, mang theo cái kẹp gỗ mà trước đây anh hai Đường làm cho nó, nói với Phong Ngọc Lan họ một tiếng rồi chạy đi.

Phong Ngọc Lan dặn dò một câu bảo bọn nhỏ đừng chơi đến muộn quá, trời đang lạnh, ở bên ngoài quá lâu dễ bị cảm lạnh lắm.

"Vâng biết rồi ạ."

Nguyên Khang đáp lại, A Tráng mang những thứ y hệt Nguyên Khang, cả hai cùng rời khỏi khe núi, chỉ sợ Yêu Muội đòi đi theo.

Con bé đó nhỏ xíu mà thích chơi lớn, đi theo còn phải cẩn thận trông con bé, sợ bị gai hạt điều đ.â.m phải.

Anh hai Đường cho chú ba Đường xuống ở công xã trước rồi mới mang thịt đến nhà cô, sau đó mới đến nhà cậu.

Nhà chị cả Đường là xa nhất, cho nên anh ấy định đến đó cuối cùng, sau khi mang đến đó xong thì đúng lúc về nhà mẹ đẻ của chị dâu hai Đường.

Lúc đến nhà cậu thì cả gia đình đều đang ở nhà hết, thấy hai người họ mang thịt đến thì cậu cả mà mợ cả đều rất vui mừng.

"Thằng hai, em dâu, vào đây sưởi ấm đi."

Anh cả họ nhiệt tình mời họ vào.

“Không thể ở lại lâu được, còn phải đến nhà chị cả nữa.” Anh hai Đường chỉ nhận lấy điếu thuốc của anh cả họ nhưng không vào nhà, vẫy tay với mọi người rồi cưỡi xe bò đi.

Điếu thuốc đó anh ấy cũng không hút, lát nữa sẽ đưa nó cho cậu cả.

Chị dâu họ đợi họ đi mới đến nhà bếp cắt thịt, thật ra cũng không ít, tận ba cân hơn, nạc mỡ đan xen lẫn nhau.

Cũng xem là thịt ngon.

“Lúc nãy em thấy trong gùi của họ vẫn còn hai miếng thịt nữa, trông có lẽ có mỡ hơn, cũng nặng hơn miếng thịt đưa chúng ta.”

Chị dâu họ lẩm bẩm.

Mặt mợ cả biến sắc, trợn mắt nhìn cô ta: “Nói lung tung gì thế! Mang thịt đến cho chúng ta đã là rất tốt rồi, tại sao còn phải so sánh làm gì?”

“Nhà mẹ đẻ con mang được mấy miếng thịt sang đây? Không phải lần này cũng là miếng thịt nạc nhất kém nhất sao?”

Anh cả họ bước vào thì nghe hai người nói thế, lập tức quở trách chị dâu họ một trận: “Tôi thấy cô muốn về nhà mẹ đẻ ở rồi đúng không!”

“Em chỉ lẩm bẩm vài câu thôi mà, có nói gì đâu chứ.” Chị dâu họ bị dọa một phen vội vàng lên tiếng.

Kể từ lúc cô ta không còn quán xuyến cái nhà này nữa thì thái độ của cha mẹ chồng dành cho cô ta cũng không còn tốt như xưa, tức c.h.ế.t đi được.

“Cô vẫn chưa nói gì sao?”

Anh cả họ cười lạnh lùng, rồi nhìn sang miếng thịt: “Chỉ cần ngày mai thức dậy tôi thấy miếng thịt ít đi chút nào thì cô cút về nhà mẹ cô đi! Thích bù đắp cho nhà mẹ đến vậy thì ở chỗ tôi làm gì nữa.”

“Em không làm vậy đâu!”

Mặt chị dâu họ đỏ ửng lên, cách đây không lâu, em trai cô ta mới trả hết số tiền nợ lúc trước, cô ta thấy miếng thịt này đúng là muốn lấy một ít về nhà mình, nhưng bây giờ bị chồng mình vạch trần như thế thì cho dù cô ta muốn lấy cũng không dám nữa.

Cậu cả đứng bên cạnh lấy ra vại muối, không nói gì cả, chuẩn bị đem thịt đi ướp, như vậy thịt sẽ lâu hư, nhà họ dự định hai mươi tám tháng chạp mới mổ heo, còn tận vài ngày.

Màn đêm buông xuống, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cũng bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, đồ ăn buổi trưa còn khá nhiều nên cơm tối rất đơn giản, hâm nóng lên lại là ăn được.

Sườn heo được hầm lại cho nên ăn mềm hơn lúc trưa, thậm chí có một số phần lúc gắp lên thì xương và thịt tự tách nhau ra.

Phong Ngọc Lan còn làm món nước chấm ớt, nếu như thấy không đủ cay thì có thể chấm thêm.

Nguyên Khang và cha Đường rất thích, bốn người Đường Minh Sơn cũng rất thích ăn như thế này.

“Cũng không biết họ tặng thịt xong hết chưa nữa.”

“Có xe bò nên nhanh lắm, có lẽ đã đến nhà mẹ đẻ của chị dâu rồi.” Đường Minh Sơn nói.

Nói mãi nói mãi lại nói đến chuyện ngày kia nhà họ Chương mổ heo, đương nhiên Đường Văn Tuệ phải qua đó giúp một tay.

Ăn cơm tối xong, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đến thăm nhà chú ba Đường, Đường Văn Tuệ và mẹ Đường đến nhà bác cả Đường, Nguyên Khang và cha Đường ở nhà, ngồi trong bếp trông chừng miếng thịt đang hun khô.

Thị trấn đã có điện nhưng trong đội vẫn chưa được lắp điện hết, ví dụ như đội của họ muốn lắp được điện thì sợ là phải đợi đến mùa hè năm sau.

"Lúc chưa có điện thì mọi người đều muốn lắp, bây giờ nó gần ngay trước mắt như thế thì lại có một số người không muốn lắp nữa."

Nhắc đến chuyện lắp điện là thím ba Đường lại cảm thấy ngứa ngáy.

Lắp dây điện lên thì phải xây cột điện, vậy chắc chắn phải chiếm một phần đất nào đó, thậm chí còn có nơi sẽ chiếm phần đất riêng của mình nữa, cho dù đã chia bù lại phần đất khác nhưng có một số người vẫn không đồng ý, cho nên chuyện lắp điện cũng bị trì trệ.

"Dù gì lắp điện cũng là chuyện sớm muộn, bây giờ họ có phản kháng cũng không tác dụng gì."

Xuân Phân vừa lột khoai tây nướng vừa nói.

"Vậy à." Phong Ngọc Lan gật đầu, cô ăn số quýt mà Đường Minh Sơn vừa lột: "Chị nghe bác cả nói có một số nơi khuyên mãi nói mãi, còn bồi thường cho điểm làm việc, chị thấy những người khác cũng muốn như vậy, nếu không thì sẽ thấy mình chịu thiệt."

"Còn không phải sao." Thím ba Đường đáp lại: "Vẫn còn chưa đến lượt đội sản xuất của chúng ta nữa nhưng thím đã nghe các bà thím nói không được chiếm chỗ này, không được chiếm chỗ kia, nếu như lỡ chiếm phải để sử dụng thì phải bồi thường bằng điểm làm việc, chuyện còn chưa xảy ra mà người ra đã suy tính xem nên phải làm gì rồi!"

Chú ba Đường ngồi bên cạnh, đôi mắt m.ô.n.g lùng nhìn theo làn khói thuốc lá, sau khi con dâu mang thai thì ông ấy chưa từng hút thuốc, nhưng nhớ đến vài ngày nữa nhà mình phải mổ heo nên đã lấy t.h.u.ố.c lá ra để mời khách.

Nghe thấy họ đang nói chuyện lắp điện nên ông ấy cũng tham gia vào: "Mấy người đúng là thiển cận, chuyện chiếm đất không phải là chuyện quan trọng gì, dù gì nó cũng là đất của nhà nước, mỗi nhà mỗi hộ cũng chỉ có một miếng đất riêng như vậy thôi."

"Ý của chú ba chủ yếu là tiền điện đúng không?"

Đường Minh Sơn nói tiếp.

Đường Văn Cường gật đầu: "Con cũng nghe bác cả nhắc đến, nói lắp điện không vấn đề gì cả, nhưng quá trình dùng điện sau đó thì tính phí thế nào đây, thêm vào đó cấp như thế nào mới là thứ khiến một số người suy nghĩ."

"Các ông cho rằng chúng tôi không biết sao? Chúng tôi nói là một chuyện, các ông nói lại là một chuyện khác." Thím ba Đường lập tức trả lại hai chữ "thiển cận".

Chú ba đường xin tha xong thì bật cười, Phong Ngọc Lan và Xuân Phân nghe hai người họ cãi nhau cũng không nhịn được bật cười.

Ngồi chơi nhà chú ba được khoảng một tiếng thì Nguyên Khang đến bảo họ về nhà rửa chân.

Đợi khi về đến nhà phát hiện Đường Văn Tuệ họ đã về đến cũng đang rửa chân.

"Ba người chúng ta cùng rửa." Đường Minh Sơn gánh một thùng nước qua, đợi Đường Văn Tuệ họ rửa xong, anh rửa sạch chậu rửa chân rồi đổ nước nóng vào.

Nguyên Khang đi lấy giày mà ba người họ mang ban tối sang, ba người ngồi ba góc vây quanh chậu rửa chân.

"Hơi nóng, thêm ít nước lạnh vào đi."

Phong Ngọc Lan bỏ tay vào trong nước, cảm thấy nước hơi nóng.

Đường Minh Sơn bèn thêm nước lạnh vào.

"Được rồi."

Mặc dù vẫn còn nóng nhưng trời lạnh thế này nước nguội rất nhanh, lại phải ngâm chân một lúc nên nước như vậy là vừa đủ.

Nguyên Khang liếc mắt sang nhìn ngọn đèn dầu bên cạnh, lên tiếng cảm khái: "Sau khi dùng đèn điện thì không quen dùng đèn dầu nữa, nó không sáng như đèn điện."

"Chắc chắn rồi." Phong Ngọc Lan gật đầu, rồi lại nhớ đến chuyện lắp điện của huyện, nhưng nhà ngang vẫn chưa có: "Sớm muộn gì nhà ngang cũng sẽ lắp điện thôi."

"Anh nghe dì Tống nói bây giờ nhà máy sản xuất giấy lấy cơ sở thiết bị của bên ký túc xá là chính, thủy điện cũng đều tập trung hết cho bên đó, bây giờ nhà ngang không còn nhiều người như trước, sau này mọi người cũng sẽ dần dần dọn qua đó thôi."

Đúng thật người bên nhà ngang đã dọn gần hết về bên ký túc xá, chủ yếu là không gian bên đó lớn, còn một căn nhà của nhà ngang chỉ được mười mấy mét vuông, mấy người chen chúc trong một căn nhà như vậy đúng thật rất vất vả.

"Chú Triệu con họ đã dọn qua đó chưa?"

Đường Minh Sơn hỏi.

Nguyên Khang lắc đầu: "Chưa, ngày nào cũng cãi nhau, vốn chú Triệu muốn thuê lại chỗ mà chị Yến Tử họ ở trước đây, nhưng thím

Triệu lại cảm thấy rất phí tiền, có thời gian ra ngoài thuê nhà chi bằng cố gắng hơn, như vậy có thể dọn sang ký túc xá rồi."

Phong Ngọc Lan nhớ đến vợ chồng Triệu Thiên, con của hai người họ cũng lớn rồi, một nhà bốn người chen chúc trong căn nhà đó đúng là rất chật chội.

Không nói họ, ngay cả mẹ Đường ở trong căn nhà đó chăm sóc một đứa nhỏ như Nguyên Khang, cho dù đã chia thành hai phòng nhưng vẫn cảm thấy hơi chật.

"Năm sau con tốt nghiệp rồi." Lúc ba người Phong Ngọc Lan đã lau sạch chân, vào nhà bếp sưởi ấm thì cô nói lên dự định của mình: "Huyện chúng ta thiếu người dạy học, trước đây con cũng đã trao đổi thư với thầy Vương, ý của anh ta là con có thể xin trường học quay về nơi sinh sống để làm việc."

"Tốt thì tốt thật, nhưng con học một trường đại học tốt như thế, nếu như có thể được chuyển đến những nơi tốt hơn trong thành phố thì cũng tốt hơn dạy trong huyện chúng ta mà."

Cha Đường nhìn xa xăm hơn.

"Con muốn ở gần nhà chút, thêm vào đó sau này huyện của chúng ta sẽ phát triển hơn như vậy mà." Phong Ngọc Lan cũng không phải nhất thời bồng bột, chuyện này cô đã bàn bạc với Đường Minh Sơn xong mới viết thư cho thầy Vương.

"Con cũng dự định về huyện." Đường Minh Sơn cũng nhắc đến công việc của mình." Gần nhà là một chuyện, thứ hai là huyện chúng ta chỉ có một bác sĩ khoa chỉnh hình, đồng thời vài năm nữa cũng sẽ nghỉ hưu, đúng lúc con quay về để thay thế vị trí ấy."

Chương 174: Chương 174

thành tích của Đường Minh Sơn vô cùng xuất sắc, khi còn học đoạt được không ít giải thưởng, còn vị bác sĩ khoa chỉnh hình của huyện họ chỉ học đến hết cấp ba, rồi đi theo một thầy chuyên về chỉnh hình, sau đó từ từ tìm tòi thôi.

Đường Minh Sơn muốn chuyển chính thức cũng không dễ gì, thực tập ít nhất cũng phải một năm, đợi khi hoàn toàn có thể đảm đương một mình thì bệnh viện mới cân nhắc để anh trở thành bác sĩ chỉnh hình chính thức.

Những điều này thầy Vương sớm đã tìm hiểu hết rồi viết thư cho anh nói cho anh biết.

Mẹ Đường nghe họ nói như vậy thì cũng muốn về huyện, như vậy thì lúc nào cũng có thể nhìn thấy họ, trong lòng bà rất vui, nhưng cha Đường nói cũng không sai, không dễ gì mới học được đến mức này nhưng lại phải quay về một nơi nghèo khó như chỗ của họ, đúng thật là không đáng cho lắm.

"Dù gì hai đứa cũng không còn là trẻ con nữa." Cha Đường suy nghĩ một lúc rồi nhìn họ: "Cho dù có làm gì cũng đều suy nghĩ cho thật kỹ càng, cha và mẹ các con rất vui khi các con ở gần chúng ta."

"Bọn con biết rồi."

Đường Văn Tuệ yên lặng nghe họ nói chuyện, cô ấy cảm thấy anh hai và chị dâu về đây cũng là về quê hương.

Những ngày sau đó, gia đình họ không phải đến nhà này để giúp mổ heo thì là đến nhà kia giúp nấu cơm, mãi cho đến ngày mùng tám tháng chạp, cuối cùng cả nhà họ cũng được ở nhà rồi.

Ngày hôm đó phải nấu cháo mùng tám tháng chạp, mới sáng sớm, mẹ Đường rửa sạch số đậu ngâm vào tối qua, sau đó dùng một chiếc nồi khác nấu lên, chiếc nồi bên cạnh thì được dùng để nấu bữa sáng.

Bởi vì hôm qua chị dâu hai Đường nói muốn ăn bánh, nên hôm nay Phong Ngọc Lan chuẩn bị làm món bánh trứng gà.

Chị dâu hai Đường mỉm cười giúp đỡ nhóm lửa, Đường Văn Tuệ thì giúp rửa rau.

Bánh trứng gà được ăn kèm với rau kẹp bên trong, không ngấy nhưng cũng rất ngon miệng, cả nhà đều thích ăn món này.

Nguyên Khang lại mang hết số hạt dẻ hôm trước mình nhặt được ra lột, chuẩn bị để hôm ba mươi bỏ vào hầm chung với gà.

Đợi đến trưa cháo mùng tám tháng chạp đã được nấu xong, Nguyên Khang đeo giỏ mang cháo đi tặng với bác cả Đường và chú ba Đường, lúc quay về, giỏ của nó có thêm hai chén cháo mùng tám tháng chạp lớn, đây là cháo của hai nhà khác tự nấu.

Mẹ Đường lấy ra xem thử: "Năm nay cháo của nhà bác cả và chú ba cũng không khác mọi năm cho lắm."

"Con thử của nhà của chú ba xem sao."

Anh hai Đường bưng chén của mình qua đó.

"Con thử của nhà bác cả." Đường Minh Sơn bưng chén của mình và Phong Ngọc Lan sang.

Đường Văn Tuệ nhìn một lúc vẫn cảm thấy cháo nhà mình nấu ngon hơn, đang chuẩn bị múc thêm một chén nữa thì Nguyên Khang đã chạy vào nói chú Chương đến rồi.

"Sao anh lại đến đây?"

Đường Văn Tuệ chạy ra ngoài, thấy Chương Nam Tuyền đang đứng trước cửa sân nên bước đến hỏi.

"Đưa cháo đến cho mọi người này."

Chương Nam Tuyền đặt cái gùi xuống, lấy số lá chuối bên trên ra, để cô ấy nhìn vào nửa thùng cháo đang nóng hừng hực.

"... Nhiều vậy sao."

Miệng Đường Văn Tuệ giật giật.

"Thục Phân với anh nấu đấy, cho chút mặt mũi nếm thử đi."

Chương Năm Tuyền cười.

"Cùng vào nhà đi."

"Chỉ đợi câu này của em thôi."

Vì thế bàn ăn trong nhà lại có thêm một người, cháo mùng tám tháng chạp của đại gia đình nhà họ Đường đều có vị ngọt, chỉ có cháo Chương Nam Tuyền mang đến là mặn, bên trong còn có rất nhiều thịt hun khói nữa.

Phong Ngọc Lan ăn hết một chén, cảm thấy mùi vị không tệ.

Nguyên Khang và chị dâu Đường cũng rất thích.

Những người còn lại thì thích ăn cháo ngọt hơn.

Cho dù là vậy nhưng Chương Nam Tuyền vẫn rất vui, quay đầu nói với Đường Văn Tuệ: "Vậy năm sau anh sẽ nấu hai loại cả mặn và ngọt."

Đường Văn Tuệ đỏ mặt: "Ai quan tâm anh nấu vị gì, ăn được là được rồi."

Cha Đường và mẹ Đường vừa cười vừa nhìn hai người bọn họ trò chuyện, cũng không làm phiền họ. Sau khi ăn cháo mùng tám tháng chạp xong, Chương Nam Tuyền phải quay về.

Đường Văn Tuệ tiễn cậu ấy ra sân.

"Hai ngày nữa, anh sẽ đưa cha mẹ và người trưởng bối lúc trước tới đây bàn chuyện kết hôn của chúng ta."

Chương Nam Tuyền đeo sọt, nói với Đường Văn Tuệ ở ngã rẽ.

"Nhanh thế à?"

Đường Văn Tuệ đỏ mặt.

"Đương nhiên, anh còn mong chúng ta kết hôn ngay ngày mai luôn." Chương Nam Tuyền cười khẽ, vươn tay v.uốt ve b.í.m tóc dài của cô ấy: "Mong ngóng nhiều năm như vậy, cuối cùng em cũng gả cho anh."

Mặt Đường Văn Tuệ càng đỏ hơn.

Hai người anh nhìn em, em nhìn anh một lúc lúc, sau đó Chương Nam Tuyền lại nói: "Anh đi nhé."

"Vâng."

Đường Văn Tuệ gật đầu.

Chương Nam Tuyền lại chỉnh tóc cho cô ấy một lần nữa rồi mới xoay người rời đi.

“Nhìn một cái mà dính nhau cả đời.” Chị dâu hai Đường và Phong Ngọc Lan đứng ở cửa sân, chị dâu hai Đường che miệng mỉm cười nhìn hai người đang nói chuyện đã ngã rẽ.

“Đúng là tuổi trẻ.”

Phong Ngọc Lan suýt xoa một câu.

Chị dâu hai Đường lên tiếng: “Từ lúc chị và anh hai em thành đôi, cứ cách ngày là anh ấy lại đến tìm chị, nói mãi mà không hết chuyện để nói. Thỉnh thoảng thấy nhau từ đằng xa cũng có thể vui vẻ cả ngày.”

“Hai nhà cách nhau xa như vậy mà anh ấy đến cách ngày à?”

Mặt chị dâu hai Đường đỏ lên: “Không phải, anh ấy bị cha mẹ chị nhắc nhở mãi. Lần nào đi qua cũng giúp làm việc nhà, chuẩn bị đầy đủ củi lửa dùng năm sau cho nhà chị luôn.”

Phong Ngọc Lan nghe vậy, bật cười nói: “Đúng là anh hai có thể làm được chuyện này.”

“Không phải.” Mặt chị dâu hai Đường lại đỏ lên: “Anh ấy ngốc lắm, lúc ấy chị em của chị còn nói tại sao chị lại thích một tên ngốc như vậy.”

Nhưng vẫn rất hạnh phúc.

Chị dâu hai Đường không hối hận vì đã gả cho anh hai Đường.

Ngày mười hai tháng chạp, cha mẹ nhà họ Chương dẫn theo một người trưởng bối đi tới nhà họ Đường với Chương Nam Tuyền.

Hôm nay cả nhà họ Đường đều ở nhà, ba anh em bác cả Đường dẫn người tới, ngồi ở nhà trên.

Chương Nam Tuyền cầm một tấm thiếp màu đỏ, tiến lên đưa cho cha Đường và mẹ Đường.

Sau khi cha Đường xem xong, ông mỉm cười đưa cho mẹ Đường, mẹ Đường cầm lên, nhẹ nhàng v.uốt ve những cái tên trên đó.

"Đứa nhỏ Văn Tuệ này, từ nay nhờ con chăm sóc."

Chương Nam Tuyền nghiêm túc khom lưng: "Chắc chắn cháu sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

Đường Văn Tuệ lau nước mắt, nhìn các trưởng bối, bắt đầu bàn chuyện kết hôn của họ.

Cuối cùng, họ chọn ngày ba tháng hai.

Tất nhiên, giữa trưa sẽ có một bữa chiêu đãi thật ngon.

Từ đó về sau, nhóm người Phong Ngọc Lan cũng bắt đầu chuẩn bị cho đám cưới của Đường Văn Tuệ.

Phần hồi môn chính đã được nhóm cha Đường chuẩn bị sẵn sàng, phần tiếp theo là của hồi môn của anh chị em thêm vào.

Sau khi Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn thương lượng với nhau, họ chuẩn bị mấy cuộn vải tốt, sáu chiếc chăn bông, hai bộ chăn ga gối và một bao lì xì thật dày ở đáy hộp.

Đây đã được xem là một phần quà lớn.

Khi chị cả Đường đến chúc tết cũng đã bàn bạc với họ, cuối cùng cô ấy và anh rể cả chuẩn bị thêm mấy món đồ dùng như ấm nước nóng.

Còn vợ chồng anh hai Đường tặng vỏ gối và các món đồ nhỏ khác, nhưng tất cả đều được chị dâu hai Đường chăm chút từng đường kim mũi chỉ và chính tay anh hai Đường chạm khắc.

Khả năng đến đâu thì làm đến đó, anh chị em họ sẽ không cười nhạo lẫn nhau.

Tất cả đều dành cho cô em gái yêu quý.

Có lẽ là vì mấy năm trước nhà họ đã đến nhà cậu chúc tết khá nhiều, nên năm nay anh cả họ và chị dâu họ tới nhà từ sớm.

Họ chỉ dẫn theo một đứa con, là bé ba.

Cô bé rất dễ ngại ngùng, lúc cười rộ lên còn có lúm đồng tiền, giọng nói cũng trong trẻo.

Phong Ngọc Lan rất thích cô bé, còn nhét đầy kẹo vào hai túi của cô bé.

Chị dâu họ thấy vậy, nụ cười trên gương mặt càng rõ hơn, ló đầu qua nói: "Thích con nít thế à?"

"Đúng vậy."

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Con bé xinh xắn quá, còn ngoan ngoãn nữa."

"Thằng sáu mới ngoan." Chị dâu họ thích thằng sáu nhất, nhà họ đông con, đứa nhỏ nhất là thằng sáu.

Phong Ngọc Lan cười cười, tuy đã quen biết mấy năm nhưng Phong Ngọc Lan vẫn không phân biệt được con cái của họ. Nhà họ có một đôi song sinh, một đôi song sinh trai gái, cuối cùng lại có thêm một trai một gái.

Hơn nữa, tuổi cũng không hơn kém nhau là bao.

Thấy Phong Ngọc Lan không đáp lời, chị dâu họ cũng không giận, cô ta quay đầu đi tìm chị dâu hai Đường đang cắn hạt dưa.

"Em đã gả tới đây nhiều năm rồi, sao bụng không có tin vui gì hết vậy?" Chị dâu họ ra vẻ sầu não thay cho chị dâu hai Đường, chị dâu hai Đường nhìn mà khoé miệng giật giật.

“Chị có chuyện gì thì cứ nói, đừng nhắc tới chuyện này, em không thích.”

Chị dâu hai Đường nói.

Chương 175: Chương 175

"Vậy chị nói thẳng vấn đề luôn." Chị dâu họ ho nhẹ một tiếng, sau đó nói với chị dâu hai Đường: "Nói thật, sáu đứa con nhà chị khó nuôi quá, rất tốn kém. Nếu em thích đứa nào nhà chị thì đưa về mà nuôi, dù sao chúng ta cũng là người một nhà mà."

Chị dâu hai Đường nheo mắt lại, quan sát chị dâu họ: "Đưa con của chị cho em?"

"Đúng vậy, em chọn một, hai đứa gì cũng được. Chị sẽ không nuốt lời!"

Chị dâu họ thành khẩn nói.

"Ý của chị cũng là ý của cậu cả à?"

Chị dâu hai Đường lại hỏi, sau đó lại bắt đầu cắn hạt dưa.

Thấy dáng vẻ không mấy quan tâm của cô ta, chị dâu họ cũng không dám chắc: "Không gạt em làm gì, cha mẹ chồng của chị cũng lo lắng cho duyên con cháu của em, nhưng họ không dám nói thẳng ra. Chỉ cần các em đồng ý rồi nói chuyện này với họ, thế là nước chảy thành sông rồi phải không?"

Nói xong, cô ta chờ đợi phản ứng của chị dâu hai Đường.

Nhưng chị dâu hai Đường còn cắn hạt dưa mạnh hơn, không cho cô ta một câu trả lời chắc chắn, cô ta chỉ có thể nói: "Em cứ từ từ suy nghĩ, chị cũng chỉ muốn tốt cho em thôi."

Ở đằng sau cô ta, chị dâu hai Đường trợn trắng mắt, sau đó đứng dậy đi tìm cha Đường ngay.

"Cha ơi."

"Gì vậy?"

Cha Đường đang phân loại những vị khách có thể sẽ tham dự đám cưới của con gái.

"Chị dâu họ nói con chọn mấy đứa trong mấy đứa con của chị ta để mang về nuôi."

"Cái gì?"

Cha Đường không thể tin vào những gì mình nghe được: "Con nói lại xem?"

"Chị ta nói." Chị dâu hai Đường chỉ vào bụng của mình: "Nói con không biết cố gắng, nên muốn tốt cho con, để con mang mấy đứa về nuôi."

"Làm càn!"

Cha Đường đập tay lên bàn, cất giọng gọi tên anh họ cả. Anh họ cả đang vui vẻ cắn đậu phộng với anh hai Đường, nghe dượng tức giận gọi tên mình thì rất ngạc nhiên.

Phong Ngọc Lan nhìn lên: "Chắc là nói chuyện con cái đấy, vừa rồi em nghe chị dâu họ nói cho nhà em mấy đứa con để nuôi."

Mặt anh họ cả sầm lại, nhìn trái nhìn phải nhưng không thấy bóng dáng của chị dâu họ đâu, không còn cách nào khác, chỉ có thể đến chỗ cha Đường trước.

Anh ấy đi rồi, anh hai Đường không hiểu chuyện gì: "Cho nhà chúng ta mấy đứa con để nuôi? Cho nhà nào?"

Đường Minh Sơn nhìn qua: "Chị ta dám tìm em và A Lan chắc? Chắc chắn là tìm chị dâu hai dễ bắt nạt rồi."

"Gì!"

Anh hai Đường tức lộn ruột, cũng đi theo tới chỗ cha Đường.

Khi chị dâu họ đi từ ngoài về với mẹ Đường, cô ta còn đang nghĩ có nên nói thêm mấy câu với mẹ Đường hay không thì đã thấy anh cả họ nắm tay con gái, nổi giận đùng đùng đi ra từ nhà trên, sau đó túm cô ta lại nói: "Đi thôi!"

"Đi, đi đâu?"

"Đưa cô về nhà mẹ đẻ!"

Anh họ cả dùng sức túm cô ta lại.

"Em có làm gì đâu!"

Chị dâu họ không chịu đi, ôm lấy cửa nhà họ Đường.

Cuối cùng anh cả họ tát cô ta hai cái, làm cô ta choáng váng cả đầu óc, sau đó lôi người đi.

Mẹ Đường không hiểu đầu đuôi, bà nhìn nhóm người cha Đường cùng nhau đi ra, chỉ ra ngoài sân, hỏi: "Lại quậy cái gì vậy?"

"Quậy chuyện con cái."

Đến khi mẹ Đường biết chuyện đã xảy ra, bà cũng tức giận vô cùng.

"Mẹ biết nó đang nghĩ cái gì mà!"

“Mẹ, mẹ đừng vì chuyện này mà tức giận. Sức khoẻ của chúng ta chỉ vừa mới tốt hơn một chút, không nên tức giận không nên tức giận.”

Chị dâu hai Đường vội vàng trấn an.

“Đúng vậy, mẹ nghe lời chị dâu đi.” Phong Ngọc Lan cũng đi tới đ.ấ.m lưng cho bà: “Chuyện con cái là do chị dâu họ tự quyết định, nhà cậu không có ý đó đâu.”

“Chỉ có nó mới làm ra được loại chuyện ngu xuẩn này thôi.”

Cha Đường nói thêm vào.

“Không nuôi được thì đừng đẻ nhiều như vậy.” Đường Văn Tuệ mắng: “Tưởng chúng ta coi tiền như rác à, nuôi con cho chị ta, người nhà họ Đường chúng ta trông ngốc lắm chắc?”

“Hay là trông con ngốc quá nhỉ?”

Chị dâu hai Đường chỉ vào chính mình.

“Hừ! Nói bậy cái gì đó, con là đứa lanh lợi nhất.” Mẹ Đường lập tức che chở cho cô ta: “Mẹ còn đang nghĩ tại sao nó liên tục nhắc đến chuyện con cái với mẹ, thì ra là muốn…”

Bà không nói tiếp được nữa.

Một ngày trước khi Đường Văn Tuệ xuất giá, gia đình cậu và bác đều tới, đại diện nhà cậu là anh cả họ và cậu.

Cậu tự mình đứng ra xin lỗi cha Đường và gia đình.

“Nhà anh không hề có suy nghĩ này, cũng không biết nó lại nghĩ như thế, thật là…”

Còn nói cô ta đã bị đưa về nhà mẹ đẻ, dù bên kia làm loạn muốn đưa cô ta trở về nhưng bọn họ vẫn không mở cổng.

Ngoại trừ thằng sáu, không đứa con nào thân thiết với cô ta, nên dù chị dâu họ có tỏ ra đáng thương như thế nào thì cũng không có ai quan tâm.

Sau khi chị cả Đường nghe kể mới biết đã có chuyện gì xảy ra, cô ấy nhếch miệng, nói nhỏ với Phong Ngọc Lan: "Lần trước phải lãnh hậu quả nặng như vậy mà chị ta còn chưa thấy đủ à?"

"Bản tính khó dời mà." Phong Ngọc Lan cũng nhỏ giọng đáp lại.

"Họ sẽ không ly hôn đâu, dù sao thì chị ta cũng đã sinh nhiều con cho nhà cậu thế mà. Nhưng nếu cứ như vậy, bây giờ anh cả họ còn chịu được, sau này già rồi thì không chắc."

"Già rồi vẫn còn bọn nhỏ, em thấy mấy đứa nhỏ được dạy dỗ khá tốt." Trừ thằng sáu được chị dâu họ cưng chiều thì mấy đứa còn lại đều khá ngoan ngoãn.

Chị cả Đường lắc đầu: "Em nghĩ tích cực quá."

Ngày mai, Nguyên Khang và A Tráng sẽ là phù dâu nhí, bây giờ đang thử đồ do chị hai Đường may.

"Đẹp quá."

Chị dâu Đường cười tủm tỉm nhìn hai đứa nhỏ: "Ngày mai phải nói gì, nói như thế nào, đã nhớ rõ chưa?"

A Tráng gật đầu: "Cháu nhớ rồi, đêm nào cháu cũng học thuộc lòng."

"Cháu cũng vậy."

Nguyên Khang gật đầu, v.uốt ve quần áo trên người: "Thím ơi, bộ đồ này có màu mè quá không?"

"Màu mè gì chứ, đây là đám cưới đó có biết không? Phải rực rỡ như vậy."

Phong Ngọc Lan và chị cả Đường đi vào nhà, đúng lúc nghe thấy lời này, chị cả Đường ngắm nghía bộ quần áo của hai đứa nhỏ, cảm thấy rất đẹp: "Đúng là phải rực rỡ, ngày mai hai đứa phải giữ vững tinh thần đấy, đừng để dì nhỏ của các cháu phải mất mặt."

"Dạ!"

Hai đứa đồng thanh nói.

Khi trời tối, có rất nhiều người tập trung trong phòng của Đường Văn Tuệ.

Đầu tiên là chị cả Đường đặt quà cưới của mình ở bên cạnh ngăn tủ, sau đó là chị dâu hai Đường, cuối cùng là vợ chồng Đường Minh Sơn.

Đường Văn Tuệ nhìn mấy món đồ, trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc: "Nhiều quá."

"Nhiều gì chứ, đều là những thứ có thể sử dụng được đấy." Chị cả Đường xoa đầu cô ấy: "Đảo qua đảo lại, cuối cùng em gái của chúng ta cũng xuất giá rồi."

"Đúng vậy, lúc em mới về nhà họ Đường, em ấy mới chỉ là một cô bé mà thôi." Chị dâu hai Đường cũng suýt xoa.

Sau khi Đường Minh Sơn đặt đồ xuống, anh yên lặng đi ra ngoài, còn đóng cửa phòng lại.

Trong ba người, chỉ có Phong Ngọc Lan và Đường Văn Tuệ biết nhau khá trễ, nhưng tình cảm giữa hai người khá tốt. Mấy người họ nói chuyện với Đường Văn Tuệ ở trong phòng hồi lâu, mãi đến khi mẹ Đường tới mới rời đi.

Mẹ Đường tới cũng không nói gì khác, chỉ lặp đi lặp lại mấy câu: "Từ nay con đã là con dâu nhà người khác, làm dâu không giống với làm con, đừng nói chúng ta phải ở xa nhau, cho dù có ở gần, nếu có

chuyện, cha mẹ cũng không giúp được. Con phải dựa vào chính bản thân mình."

Đường Văn Tuệ nghiêm túc lắng nghe, cô ấy quý trọng từng giây phút được ở nhà vô cùng.

Năm giờ sáng ngày hôm sau, Phong Ngọc Lan rửa mặt sạch sẽ rồi đi tới phòng Đường Văn Tuệ để trang điểm cho cô dâu.

Đường Văn Tuệ ngáp ngắn ngáp dài, nhìn là biết tối hôm qua ngủ không được ngon.

Phong Ngọc Lan nói cô ấy nhắm mắt lại, không cần phải lo gì cả. Sau khi cô trang điểm xong, lại nói Đường Văn Tuệ nằm ngủ tiếp.

"Cẩn thận, đừng xoay người đấy." Phong Ngọc Lan dặn dò.

Đường Văn Tuệ đáp lời: "Vâng."

Giọng nói cũng khá yếu ớt.

Phong Ngọc Lan thấy mà buồn cười, vươn tay gõ lên mũi cô ấy: "Tối hôm qua mấy giờ em mới ngủ vậy?"

"Không biết, chỉ biết là khuya lắm." Đường Văn Tuệ định dụi mắt nhưng chợt nhớ mình đã trang điểm nên đành đặt tay xuống: "Mẹ đã dậy chưa?"

"Dậy rồi, đang bận bịu trong bếp đấy." Phong Ngọc Lan nói.

Đường Văn Tuệ giơ ngón tay cái lên: "Giỏi quá, hôm qua em với mẹ ngủ gần như cùng lúc mà."

"Chị nghĩ cả đêm qua mẹ không ngủ luôn đấy." Phong Ngọc Lan nhớ tới quầng thâm ở mắt của mẹ Đường.

Đường Văn Tuệ ngồi bật dậy: "Không ngủ à?"

“Ừm.”

Đường Văn Tuệ cũng không ngủ nữa, cô ấy sắp xếp lại các món đồ trong phòng, lát nữa chờ nhà trai qua sẽ đưa đi.

“Dì nhỏ, dì ăn bánh trôi đi.”

Nguyên Khang bưng một chén bánh trôi lớn vào.

“Sao nhiều quá vậy?”

“Không nhiều, chỉ có mười hai cái thôi.”

Đường Văn Tuệ:...

“Bà nội nói đây là trăng đỏ, cuộc đời của dì về sau sẽ thật rực rỡ. Dì phải ăn hết đấy, ông nội nói không được bỏ dở, bác gái sợ dì ăn không hết nên nặn nhỏ lắm rồi đấy.”

Nguyên Khang chỉ vào cái chén.

Đường Văn Tuệ nhìn qua, đúng là bánh trôi nhỏ, cô ấy vỗ ngực: “May mà chị dâu nghĩ cho dì, nếu không dì không nuốt nổi đâu.”

Nguyên Khang cười toe toét, sau khi Đường Văn Tuệ ăn xong, nó lại cầm chén đũa đi.

Ở nông thôn có một quy tắc bất thành văn, nếu con gái xuất giá hôm nay, trước khi nhà trai tới đón người thì không được ra khỏi phòng, nếu không cả đời sẽ rất vất vả.

Thế nên Đường Văn Tuệ mới có thể ăn cơm trong phòng.

Chương 176: Chương 176

Hơn tám giờ, sân nhà họ Đường đã có không ít người tập trung, bà tổ của bọn nhỏ, nhóm người đội trưởng cũng đến, họ vui vẻ giúp đỡ nhau trang trí cho chiếc xe bò. Khoảng mười một giờ, Chương Nam Tuyền mặc quần áo mới, trước n.g.ự.c đeo một đoá hoa lớn màu đỏ đi tới trong sự vây quanh của đám thanh niên.

Nguyên Khang và A Tráng mặc quần áo của phù dâu nhí, đứng trước cửa phòng Đường Văn Tuệ, vừa cười hì hì vừa đưa ra "câu đố" cho Chương Nam Tuyền.

Chương Nam Tuyền đã chuẩn bị sẵn sàng nên không sợ hãi gì cả.

Cuối cùng, Đường Minh Sơn, anh rể cả và nhóm anh em họ mới là "câu đố" thật sự.

Đặc biệt là Đường Minh Sơn, anh đưa ra một đề toán là đám người Chương Nam Tuyền phải đứng ngoài cửa, cầm bút chì cố gắng giải đề, không ai phát ra tiếng động nào.

Đội trưởng nhìn cảnh tượng này, quay đầu nói với chú ba Đường: "Thằng nhóc này thật là, một đề toán cũng có thể làm khó đám thanh niên này."

"Thật ra là không khó đâu, thật đấy." Chú ba Đường cao giọng nói, để đám người Chương Nam Tuyền nghe thấy: "Thằng nhóc nhà tôi ngốc như vậy mà cũng tính ra được trong nửa tiếng đấy!"

Phù rể của Chương Nam Tuyền nghiến răng nghiến lợi: "Tôi tự biết khả năng của mình mà, tính toán trong phạm vi mười tôi còn làm

được, chứ như này thì biết làm sao đây?”

“Thôi đi, ném một rổ tiền trước mặt cậu, nói cậu đếm số tiền cậu lấy đi, cậu chỉ đếm được đến mười thôi chắc?”

Người khác cười nói.

Phù rể nghe vậy lập tức xốc lại tinh thần: “Chắc chắn tôi đây có thể đếm hết luôn!”

Câu nói này làm tất cả người trong sân phải bật cười.

Đường Văn Tuệ đang dán tai lên cửa để nghe ngóng cũng bật cười.

Chương Văn Tuyền không để âm thanh lọt vào tai, rất nhanh đã tìm ra điểm then chốt, cậu ấy đọc to đáp án. Đường Minh Sơn và những người khác cũng không làm khó bọn họ, ra hiệu cho Nguyên Khang và A Tráng mở cửa ra.

Hai phù dâu nhí mở cửa, bên trong là Đường Văn Tuệ đang đứng nghiêm chỉnh, hai bên trái phải là Thục Phân và Thuý Thuý, con gái nhỏ nhà đội trưởng.

Hôm nay Đường Văn Tuệ rất xinh đẹp, cả cách ăn mặc lẫn vẻ ngoài.

Đám người Chương Nam Tuyền nhìn không chớp mắt.

“Nhìn mà ngu người luôn à?”

Đường Văn Cường nói to.

Chương Nam Tuyền xốc lại tinh thần, sửa sang lại quần áo rồi mới đi tới Đường Văn Tuệ còn đang cảm thấy rất bối rối.

Nhà trên đã được trang hoàng xong xuôi, chú rể và cô dâu phải chào tạm biệt cha mẹ, sau đó đi mời rượu từng vị khách. Sau khi ăn

vội mấy miếng thức ăn, hai người lên xe bò, đằng sau là đội ngũ đưa dâu đi thẳng tới nhà họ Chương.

Mẹ Đường và những người khác đứng ở cổng sân, nhìn đám người Đường Văn Tuệ đang đi xa dần, mẹ Đường cứ khóc mãi, mắt của chị dâu hai Đường và Phong Ngọc Lan cũng đỏ theo.

"Gả cho người cùng đội mà, đừng khóc nữa, ngày nào cũng được gặp."

Cha Đường an ủi họ.

Chị cả Đường cũng gật đầu: "Đúng vậy, mẹ đừng khóc nữa."

Lại nhớ tới năm cô ấy xuất giá, lúc đó sức khoẻ của mẹ Đường không tốt lắm, khóc đến ngất xỉu tận hai lần. Trên đường đi, cô ấy rất lo lắng cho mẹ Đường, chờ mãi mới đến ngày về nhà, chỉ mong có thể bay về thăm cha mẹ.

"Mẹ, còn phải chiêu đãi khách khứa nữa đấy." Chị dâu hai Đường nhắc nhở.

"Cũng phải." Mẹ Đường quay lưng lại với khách, vội vàng lau nước mắt: "Ngày vui mà, không được khóc, mau, mau đi tiếp khách."

Ban ngày quá bận rộn nên không cảm thấy gì, buổi tối khi người đã đi hết rồi, Phong Ngọc Lan mới cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Đường Minh Sơn và anh hai Đường đang ngồi chơi cờ, ai cũng mất tập trung. Trên bàn cờ, họ dùng con tốt để làm pháo, thế mà chẳng ai thấy có vấn đề gì.

Phong Ngọc Lan:...

Chị dâu hai Đường và Nguyên Khang ngồi bên đống lửa, chỉ nhìn chằm chằm ngọn lửa chứ không nói gì. Cha Đường và mẹ Đường đã

về phòng nghỉ ngơi.

"Thảo nào thím cứ thấy không yên lòng."

Chị dâu hai Đường bỗng nói.

Nguyên Khang nghe vậy bèn nhìn qua: "Sao thế? Thím bị bệnh à?"

Chị dâu hai Đường trừng mắt nhìn nó: "Phải phải phải, bị bệnh bị bệnh."

"Không được rồi." Anh hai Đường ném quân cờ xuống, đi tới ngồi bên cạnh chị dâu hai Đường: "Không biết em út có quen không."

Sáng hôm sau, Đường Minh Sơn lôi kéo Phong Ngọc Lan ra ngoài đi dạo, đi tới đi lui cũng tới gần nhà họ Chương.

Phong Ngọc Lan chắp tay sau lưng, nhón chân nhìn vào sân nhà họ Chương, nhưng tường quá cao, cô không thấy được gì ở bên trong cả.

"Hay là chúng ta vào đi?"

Cô hỏi.

Đường Minh Sơn họ nhẹ một tiếng: "Hay là thôi đi."

Bọn họ vừa rời đi không lâu, vợ chồng anh hai Đường đã đi tới.

"Sao ban ngày ban mặt mà không mở cổng ra nhỉ?"

Anh hai Đường sầu não.

"Có mở, nhưng chỉ mở một chút thôi."

Mắt chị dâu hai Đường rất tốt, liếc một cái đã phát hiện ra gì đó.

"Đi thôi, chúng ta qua bên kia đi dạo."

Anh hai Đường chỉ chỉ mảnh đất trồng rau nhà họ Chương.

Chị dâu hai Đường vui vẻ gật đầu: "Chúng ta đâu có đi thăm em gái, chúng ta chỉ đi xem đồ ăn của nhà họ có tốt hay không thôi."

"Phải phải."

Vì thế bọn họ cùng đi tới mảnh đất trồng rau của nhà họ Chương.

Chương Thục Phân mở cửa ra, cầm theo cái rổ định tới mảnh đất trồng rau để hái cải trắng, kết quả là thấy hai vợ chồng chị dâu hai Đường.

Chương Thục Phân còn chưa kịp chào hỏi thì hai người họ đã quay đầu chạy mất, rất nhanh đã biến mất tăm.

"Này này…"

Cô ấy vội vàng trở về nói với cha mẹ.

Chương Nam Tuyền nén cười nhìn Đường Văn Tuệ.

"Chắc là lo cho em đấy."

Đường Văn Tuệ cũng dở khóc dở cười.

Mẹ Chương nói: "Vậy thì về thăm đi, dù sao chúng ta cũng ở chung một đội, cũng không quan trọng việc ba ngày mới được về nhà. Nam Tuyền, con cầm mấy món đồ đã chuẩn bị trước rồi về nhà với Văn Tuệ đi."

"Đúng vậy, về thăm nhà đi. Cha vừa mới phát hiện có hai người đang đứng ở sườn núi đối diện, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là hai vợ chồng Minh Sơn đấy."

Cha Chương nén cười nói.

Vì thế hai vợ chồng sắp xếp một lúc rồi về nhà họ Đường.

Anh hai Đường và Đường Minh Sơn đang đứng ở cửa nhà trên nói về Đường Văn Tuệ, trông thấy hai vợ chồng son đi vào cổng, hai người đứng sững tại chỗ.

Cho đến khi Đường Văn Tuệ gọi: "Anh hai, anh ba."

"Ây da! Văn Tuệ về rồi!"

Anh hai Đường nói, sau đó gọi tất cả mọi người ra. Mẹ Đường nắm lấy tay Đường Văn Tuệ kéo vào bên trong, chị dâu hai Đường và Phong Ngọc Lan đứng hai bên trái phải đi theo sau Đường Văn Tuệ.

"Nam Tuyền, ngồi đi."

Cha Đường, Đường Minh Sơn và những người còn lại cười tủm tỉm đón tiếp Chương Nam Tuyền.

Sau khi thím ba Đường và bác cả gái được Nguyên Khang chạy tới thông báo, họ cũng tới thăm Đường Văn Tuệ.

Mặc dù gả đi không xa, nhưng họ vẫn muốn xem khí sắc của Đường Văn Tuệ.

Đường Văn Tuệ được vây xung quanh, phải liên tục nói rằng mình rất ổn, nhưng dường như mọi người nghe không chán, vẫn hỏi thăm dồn dập.

Giữa trưa, cả gia đình cũng ở lại ăn cơm. Phong Ngọc Lan đứng bếp, chị dâu hai Đường và những người khác làm trợ lý, rất nhanh đồ ăn đã được đưa lên bàn.

Chương Nam Tuyền bị rót rượu, buổi chiều được anh hai Đường đưa về nhà họ Chương.

Chương Thục Phân chờ người nhà họ Đường đi cả rồi mới nói với Đường Văn Tuệ: "Lần này họ yên tâm rồi phải không?"

Đường Văn Tuệ nhoẻn miệng cười: "Đúng vậy."

Nguyên Khang thấy không thoải mái khi trong nhà không còn Đường Văn Tuệ nên chạy tới nhà họ Chương. Người nhà họ Chương rất tốt với nó, còn thu dọn một căn phòng để nó có thể ở đó vào buổi tối.

Cũng may là Nguyên Khang sợ về nhà sẽ bị đánh nên cứ chạng vạng mỗi ngày là sẽ về nhà, cứ liên tục vài ngày như vậy.

Cha Đường chắp tay sau lưng đứng ở cổng, thấy nó xuất hiện từ chỗ ngã rẽ, ông lớn tiếng: "Còn không nhanh lên!"

Nguyên Khang vội bước nhanh hơn.

Đi tới trước mặt cha Đường.

Chị dâu hai Đường vừa cho bò ăn xong đã nhìn Nguyên Khang đang ngoan ngoãn đi theo sau cha Đường về nhà.

"Mấy ngày nay con cứ tới đó làm gì?"

Đường Minh Sơn cũng bước ra.

Nguyên Khang cảm thấy không ổn nên thành thật nói: "Con, con đi thăm dì nhỏ."

"Một ngày thăm ba lần à? Sáng sớm đã không thấy đâu, mãi tới lúc trời tối rồi mới chịu về nhà phải không?"

Đường Minh Sơn lạnh lùng mắng.

Phong Ngọc Lan và mẹ Đường đang ở trong bếp, nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau.

Trẻ con ăn uống rất tốn kém, bây giờ lượng cơm mà Nguyên Khang ăn đã nhiều hơn lúc trước. Tuy nhà họ Chương thân thiết với nhà họ nhưng thức ăn ở nhà người ta cũng chỉ có nhiêu đó. Nguyên Khang nhớ dì nhỏ, tới đó chơi hai ngày, người lớn thấy không có vấn đề gì, nhưng Nguyên Khang lại thường xuyên qua đó, thế nên cha Đường và Đường Minh Sơn rất tức giận.

Buổi chiều, hai cha con đã nghĩ khi nào Nguyên Khang trở về, họ phải dạy dỗ nó một trận mới được.

Thế nên mới có tình huống như bây giờ.

Hai vợ chồng anh hai Đường vốn mềm lòng nên Đường Minh Sơn và cha Đường đã nói họ đừng xen vào chuyện này.

Thấy Nguyên Khang tội nghiệp đứng trong sân, bị hai người họ la mắng liên tục, anh hai Đường và chị dâu hai Đường rất đau lòng.

Khi Nguyên Khang sắp rơi nước mắt, chị dâu hai Đường nhịn không được mà nói: "Nguyên Khang đã biết sai rồi, hơn nữa đâu phải nó chỉ ăn không đâu. Hôm trước con còn thấy nó phụ giúp chuyện củi lửa nữa đấy."

"Đúng vậy đúng vậy, lần sau chúng ta qua đó mà không ăn cơm là được." Anh hai Đường cũng khuyên nhủ.

Nguyên Khang sụt sịt nói: "Bác trai, thím gái, cháu sai rồi."

Cha Đường chắp tay sau lưng không nói câu nào.

Đường Minh Sơn cũng chắp tay sau lưng, nhìn Nguyên Khang chằm chằm: "Đồ ăn ở nhà dượng ngon lắm à?"

"... Cũng được, không ngon bằng mẹ làm."

"Vậy tại sao lúc nào con cũng qua đó vậy?"

Đường Minh Sơn lại hỏi.

Nguyên Khang gục đầu xuống: "Con muốn thăm dì."

"Thăm dì thì được. Nguyên Khang, con không phải là con nít mấy tuổi đầu, phải biết chừng mực. Được rồi, con phải ghi nhớ những lời cha và ông nội dậy hôm nay. Từ nay về sau, qua đó thì được nhưng phải nhìn trời, đừng có đợi tới tối mới về, nhớ chưa?"

“Dạ nhớ.”

Nguyên Khang vội vàng gật đầu.

Chương 177: Chương 177

Lúc ăn cơm, Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường liên tục gắp đồ ăn cho Nguyên Khang, để nó ăn nhiều hơn.

Nguyên Khang vùi đầu lùa cơm, nghe Đường Minh Sơn nói ngày mốt họ sẽ quay lại thành phố để đi học, trong lòng nó cảm thấy rất khó chịu.

Dì nhỏ ở cùng một đội, ngày nào cũng có thể gặp, nhưng nếu cha mẹ ra ngoài đi học thì sẽ không được gặp mấy tháng trời.

Còn nó thì sao, lúc nào cũng chạy sang chỗ dì nhỏ mà không lo chăm sóc cha mẹ.

Sau khi ăn cơm xong, Nguyên Khang giúp Phong Ngọc Lan rửa chén.

"Mẹ, lần này con không biết nghe lời, đáng lẽ con nên ở nhà với cha mẹ nhiều hơn."

"Con vẫn là một đứa trẻ, có đứa trẻ nào lúc nào cũng nghe lời đâu chứ? Còn nữa, con cũng đâu cố ý." Phong Ngọc Lan xoa tóc nó: "Chờ tới hè, mẹ sẽ trở về. Đến lúc đó ngày nào chúng ta cũng có thể gặp nhau."

Nguyên Khang nghe vậy là vui vẻ ngay: "Chúng ta vẫn ở nhà ngang à?"

"Đến lúc đó phải xem thế nào. Dù sao thì nhà ngang cũng hơi nhỏ, nếu có chỗ ở tốt hơn, có thể chúng ta sẽ chuyển nhà."

Phong Ngọc Lan nói với Nguyên Khang về những có thể sẽ xảy ra, Nguyên Khang nghiêm túc lắng nghe, lúc rửa chân còn hỏi thêm rất nhiều câu hỏi.

Con trẻ đã lớn nên có phòng riêng, không còn ngủ với họ nữa. Lúc Phong Ngọc Lan nằm trên giường còn cảm thấy thời gian trôi quá nhanh.

"Đảo qua đảo lại, Nguyên Khang đã lớn vậy rồi."

"Đúng vậy, càng lớn càng không nghe lời." Đường Minh Sơn cởi áo ngoài nằm xuống: "Còn nữa, lòng tự trọng lại rất cao, nói với nó mấy câu cũng sợ nó tổn thương."

"Hôm nay anh nói chuyện vẫn có chừng mực." Phong Ngọc Lan vẫn khen anh mấy câu: "Đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên em thấy anh mắng nó, cũng là lần đầu tiên nó khóc trước mặt chúng ta."

"Do thiếu dạy dỗ đấy." Đường Minh Sơn lật người nắm lấy tay cô rồi nói tiếp: "Nó đâu có sợ anh. Lúc nó còn nhỏ, anh chỉ cần trừng mắt một cái là nó biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Bây giờ anh có trừng lòi cả mắt thì nó cũng làm như không thấy."

"Được rồi, anh cũng nói là con lớn rồi mà, lòng tự trọng cao…"

Không chỉ bọn họ, mà mẹ Đường cũng đang nói với cha Đường.

"Tôi còn tưởng hôm nay Nguyên Khang bị đánh rồi chứ."

"Đánh gì chứ? Nếu con nít đã không nghe lời, dù có đánh nó nó cũng không nghe. Thằng nhóc Nguyên Khang này, có một việc số việc chỉ cần nói một lần, nó sẽ ghi nhớ kỹ càng."

Cha Đường rất hiểu đứa trẻ đã lớn lên ngay trong tầm mắt mình.

"Ngày mai bà dẫn nó tới thị trấn trên để cạo đầu phải không? Nhớ mua đồ ăn ngon cho nó đấy."

Mẹ Đường bật cười: "Biết rồi."

Biết mình sắp đi cạo đầu, Nguyên Khang nhìn Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn nhìn thấy sự chờ mong trong mắt nó, anh nghĩ ngợi một lúc rồi đứng dậy: "Để con đưa Nguyên Khang đi."

"Mua bột ngô với bột mì nhé, nhiều một chút."

Phong Ngọc Lan dặn dò.

"Vậy để anh đi xe bò." Đường Minh Sơn nghĩ họ sắp phải đi, nên định mua vài món đồ cho gia đình.

Xe bò vẫn chưa rời khỏi đội sản xuất mà trên đó đã có vài người ngồi, đều là những người lớn tuổi trong đội đi họp chợ. Đường Minh Sơn thấy họ đang run rẩy đi cùng nhau, thế là anh bèn đỡ họ lên xe.

Dù sao cũng thương Đại Ngưu, có nhiều người cũng muốn lên xe, nhưng Đường Minh Sơn không thể chở hết. May là đội trưởng cũng phải đi công xã, bò nhà ông ấy to khỏe hơn nên có thể chở hết những người còn lại.

Tới thị trấn trên, Đường Minh Sơn gửi xe bò ở nhà người quen rồi dẫn Nguyên Khang đi cạo đầu trước.

Bọn họ đi sớm, tiệm cắt tóc mới có một khách là một ông chú, sau khi ông chú đó cạo đầu xong là đến Nguyên Khang.

Bây giờ Nguyên Khang đã không còn là đứa trẻ bị ép tới phát khóc nữa. Nó ngoan ngoãn để thợ cắt tóc cạo đầu mình. Rất nhanh, cái đầu nhỏ của nó đã trọc lóc.

Đường Minh Sơn trả tiền, anh giơ tay xoa xoa cái đầu trọc nhỏ: "Cũng khá đấy."

Nguyên Khang gãi cái đầu trọc của mình, cảm thấy không thoải mái lắm.

Đường Minh Sơn đội chiếc mũ mà anh đội khi ra ngoài cho nó: "Trời hơi lạnh, đừng để bị cóng."

Nguyên Khang cười hì hì, tiến lại gần anh, nắm lấy tay anh như đang ỷ lại.

Bàn tay nhỏ của nó hơi lạnh, Đường Minh Sơn túm lấy, Nguyên Khang lập tức cười ha ha. Đường Minh Sơn nghe vậy, cũng nhếch miệng cười. Đúng lúc có người quen bước tới bắt chuyện, Đường Minh Sơn vẫn không buông tay ra mà đẩy Nguyên Khang về phía trước: "Gọi chú đi."

"Chú."

Nguyên Khang nghiêm túc gọi một tiếng.

Người quen mỉm cười xoa cái đầu trọc nhỏ của nó: "Đã lớn thế này rồi."

"Đúng vậy, chẳng mấy chốc mà trưởng thành."

Đường Minh Sơn trò chuyện mấy câu với người nọ, sau đó dẫn Nguyên Khang đi mua đồ.

"Mẹ dặn mình mua bột ngô và bột mì, còn phải mua nhiều một chút."

Sợ anh quên, Nguyên Khang còn nhắc.

"Được rồi."

Đường Minh Sơn nhìn trái nhìn phải, rồi đưa Nguyên Khang đi mua một đôi giày giải phóng trước. Nếu là mấy năm trước, rất khó để mua những đôi giày giải phóng, phải có phiếu mới mua được.

Nhưng bây giờ nguồn hàng đã nhiều hơn, để mua những thứ này chỉ cần có tiền chứ không cần phiếu nữa.

Mua giày cho con nít là phải mua lớn hơn một cỡ. Đây là lần đầu tiên Đường Minh Sơn mua giày cho Nguyên Khang, trước đây đều do người trong nhà tự làm.

"Có vừa không?"

"Không vừa lắm."

Nguyên Khang thành thật trả lời.

"Phải mua lớn hơn một cỡ. Trẻ con lớn nhanh, năm nay mang vừa, nhưng năm sau thì không mang được nữa." Người bán giày nói vậy.

"Đi mấy bước để cha nhìn xem."

Đường Minh Sơn nói Nguyên Khang đi thử mấy bước, Nguyên Khang không chỉ đi mà còn nhảy mấy cái.

"Cũng được, cột dây giày chặt một chút là có thể vừa đi vừa nhảy luôn." Đường Minh Sơn mua, Nguyên Khang tiếc không muốn mang ngay nên ôm về nhà.

Dáng vẻ ngây ngốc làm Đường Minh Sơn cũng phải bật cười.

Vì sắp phải đi nên Đường Minh Sơn mua khá nhiều bột ngô và bột mì, mỗi loại một trăm cân, cộng thêm những thứ khác nữa thì rất nặng. Lúc trở về, anh không thể chở thêm người khác, chỉ đánh xe bò về nhà.

Thấy anh mua nhiều đồ như vậy, mẹ Đường và cha Đường lần lượt mắng anh một trận.

Thậm chí còn muốn chia ra một nửa để họ mang vào thành phố.

Đương nhiên là Phong Ngọc Lan và anh không cần, họ cất vào tủ thực phẩm rồi khóa lại.

Sáng hôm sau, nhóm người Phong Ngọc Lan mang túi vải vào trong huyện để mua vé tàu. Lần nào họ đi cũng không mang theo nhiều đồ, chỉ mang ít lạp xưởng xông khói cho cậu Lưu và những người khác là được, còn lại thì mang càng ít càng tốt.

Dù sao qua mấy tháng nữa, Phong Ngọc Lan sẽ không sống trong nhà họ Lưu, cô không ở đó, Đường Minh Sơn cũng chuẩn bị ở trọ tại trường.

Lúc đến nhà họ Lưu, cậu Lưu cũng giống năm vừa rồi, không đi làm mà ở nhà chờ bọn họ.

Còn Lưu Phân thì đi làm ở hiệu sách.

Hai người rất vui khi thấy cậu Lưu đã lên cân.

Tới tối, Phong Ngọc Lan làm một bàn đồ ăn, chờ Lưu Phân về thì bắt đầu ăn.

"Không phải cha lải nhải với con đâu, nhưng mà nhân lúc còn trẻ thì tìm một người khác đi." Lúc ăn cơm, cậu Lưu nói như vậy với Lưu Phân.

Lưu Phân thở dài: "Cha à, bây giờ con không nghĩ nhiều được như vậy, chỉ nghĩ phải chăm sóc cho cha rồi nuôi Quải Quải khôn lớn, những việc khác thì cứ để tự nhiên."

Cậu Lưu nhìn sang Phong Ngọc Lan, muốn để Phong Ngọc Lan khuyên nhủ giúp mình, cùng lúc đó cô cũng nhận được ánh mắt cầu cứu của Lưu Phân. Hai người đều đang nhìn cô, cô nhìn sang Đường Minh Sơn một cách khó khăn.

Đường Minh Sơn ho nhẹ một tiếng: "Chuyện này không thể gấp được, cậu, chúng ta cứ từ từ thôi. Con người mà, duyên phận là

điều quan trọng nhất, sau đó mới là tính cách."

"Phải phải." Lưu Phân gật đầu liên tục, sau đó lại gắp đồ ăn cho cậu Lưu: "Cha, cha yên tâm đi. Con sẽ lập gia đình mà, nhưng sẽ hơi trễ một chút, cha đừng gấp gáp như vậy."

"Vậy đi." Cậu Lưu cũng đau lòng con gái, nghe vậy thì gật đầu.

Lúc rửa chén, Lưu Phân và Phong Ngọc Lan cùng nói với những chuyện đã xảy ra trong con ngõ nhỏ vào dịp Tết: "Bồ Vũ đã kết hôn, đúng lúc anh cả Lâm trở về thăm người nhà, còn uống một ly rượu mừng nữa đấy."

"Em nhớ Bồ Vũ thích anh cả Lâm nhiều năm rồi cơ mà?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

Lưu Phân gật đầu: "Nhưng không thành, cô ấy theo đuổi anh ấy mười mấy năm rồi, còn theo về quê nữa. Nhưng trong mắt anh cả Lâm lại có một người khác, nghĩ lại cũng thương cho Bồ Vũ. Nhưng bây giờ tốt rồi, cô ấy gả cho người có điều kiện khá tốt, đối xử với cô ấy cũng tốt. Hôm cô ấy kết hôn, chị thấy cô ấy cười rất nhiều."

Nói xong, cô ấy lại tặc lưỡi, nói nhỏ với Phong Ngọc Lan: "Nhưng nhìn sắc mặt anh cả Lâm cũng không tốt lắm đâu. Thật là! Mặt của anh ấy rất khó chịu! Chị còn nghe thím Lâm mắng anh ấy mấy ngày trời, sau đó anh ấy về quê luôn, còn không chào hỏi người nhà."

"Chắc là thấy Bồ Vũ tốt quá nên hối hận rồi nhỉ?"

"Chắc cũng hối hận một chút, nhưng nhiều hơn là thấy sau lưng mình ít đi một cô gái đấy."

"Cũng phải." Phong Ngọc Lan thở dài: "Lúc trước em từng nghe một câu nói thế này, người đang ngồi bên cạnh một bếp lửa nóng hầm hập không thể không cảm nhận được sự nồng nhiệt đó, chỉ là người đó có muốn tiếp nhận hay không mà thôi."

Lưu Phân giơ ngón cái lên: "Câu này có lý quá."

Chương 178: Chương 178

Mấy người Phong Ngọc Lan bận rộn ở dưới bếp, cậu Lưu dẫn Quải Quải đi rửa mặt, còn Đường Minh Sơn thì đi đốt lò làm ấm nhà phía đông, tiện thể dọn dẹp giường chiếu, đi hơn một tháng, nhà phía đông có chút ẩm ướt, xua đi mùi hương khó chịu rồi lại ủ ấm nhà.

Tới khi Phong Ngọc Lan gọi Đường Minh Sơn ra rửa mặt, nhà đã ấm áp dễ chịu hơn nhiều.

Khai giảng qua được mấy ngày, bọn họ nhận được tin từ quê quán xa xôi, nói giữa trưa hôm bọn họ đi, Xuân Phân sinh được một đứa con trai, nặng ba cân tư đấy!

Bọn người Phong Ngọc Lan cũng vui mừng, nhân lúc không có lớp, đi mua một vài thứ gửi chung với thư về nhà.

Trong thư bọn họ chúc mừng Xuân Phân, tiện thể mong cha Đường tự chăm sóc cuộc sống của mình cho tốt.

Thời gian cứ thế dần dần trôi qua, gần đây việc học của Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đều bề bộn nhiều việc, đặc biệt là Phong Ngọc Lan, tháng sáu này cô sẽ tốt nghiệp.

Bây giờ trường học đang muốn phân công công tác, vào hồi tháng năm, thầy hướng dẫn đặc biệt dành ra một tiết hỏi về dự tính công việc của mọi người. Có người muốn ở lại trường tiếp tục học thêm hai năm, sau đó ở lại trường dạy học luôn; có người kiểu mặc kệ đi chỗ nào cũng được, nghe theo sự sắp xếp của nhà trường; cũng có mấy người, ví dụ như Phong Ngọc Lan và La Thanh Hồng, muốn về làm việc ở địa phương mình đang có hộ tịch.

Có điều hai người họ còn chưa kịp nói tới vấn đề này thì thầy hướng dẫn, ở cuối tiết đã nói một nhắc nhở lớn.

"Thầy biết các em học tập vất vả cũng là vì để sau này có một chỗ đến tốt đẹp, có thể vì tổ quốc chúng ta mà giáo dục ra càng nhiều nhân tài. Có điều ở đây thầy phải nhắc nhở một chút, các em đều thi tới từ những địa phương khác nhau, thật ra chỗ hộ tịch của các em đều rất thiếu giáo viên giảng dạy…"

Mấy câu đơn giản đã nhắc nhở các bạn học những địa phương nào bọn họ có thể đi.

Thế là sau mấy ngày lắng đọng, người lựa chọn ở lại trường tiếp tục học càng nhiều thêm, bọn họ tình nguyện cố gắng để có thể ở lại tỉnh.

Nhưng cũng có rất nhiều bạn học lựa chọn chủ động đưa ra yêu cầu với nhà trường, sau khi tốt nghiệp sẽ về làm việc tại địa phương bọn họ có hộ tịch.

Phong Ngọc Lan và La Thanh Hồng chính là nhóm đầu tiên xin trường học cho về quê hương.

Họ được phê chuẩn rất nhanh, thậm chí còn được cho lời bình vô cùng tốt, điều này cũng thuận tiện cho bọn họ, sau khi về quê có thể nhanh chóng được phân ký túc xá.

Ngày mười tháng sáu, khóa học của Phong Ngọc Lan kết thúc, họ còn chụp ảnh tập thể cả lớp.

Đường Minh Sơn tới tìm cô, hai người họ đơn độc mời người chụp cho bọn họ mấy tấm ảnh.

Kỳ nghỉ của Đường Minh Sơn còn mấy ngày, Phong Ngọc Lan cũng không vội, trước tiên thu dọn đồ đạc ở nhà, cái nào nên gửi về thì gửi về, những đồ khác thì đóng gói tốt để ở nhà cậu Lưu, chờ tháng chín khai giảng thì Đường Minh Sơn sẽ cầm tới ký túc xá.

Bắt đầu từ tháng sáu cuối năm, anh đã không ở lại nhà cậu Lưu nữa.

Một là Phong Ngọc Lan không ở đây, anh cũng không cần thuê nhà lớn như thế, hai là mẹ con Lưu Phân về, không thể nào cứ để người ta ở phòng cho khách được, còn phải tránh hiềm nghi nữa.

Cậu Lưu cũng rõ ràng điểm này, ông ấy không nỡ cũng chẳng còn cách nào, cũng là vì tốt cho người trong nhà.

Ông ấy chỉ có thể vào lúc Đường Minh Sơn được nghỉ, hai người chuẩn bị về nhà, kéo tay Đường Minh Sơn, căn dặn lại một lần nữa: "Khai giảng nhất định phải tới nhà cậu ở một đêm có biết không?"

"Cậu cả an tâm, cháu sẽ tới."

Đường Minh Sơn nắm lấy bàn tay đầy những vết chai sần của ông ấy: "Cậu tự chăm sóc mình cho tốt nhé."

"Được, được." Cậu Lưu gật đầu.

Ông ấy tiễn bọn họ tới bến xe, nhìn tới khi bọn họ lên xe mới lưu luyến không rời mà về nhà.

Phong Ngọc Lan về tới huyện, trước tiên cô không về nhà mà là đến nhà ngang trước, ở lại đó một đêm, sáng hôm sau tới trường mà Nguyên Khang đang học.

Nguyên Khang còn chưa được nghỉ.

Trường tiểu học, trường trung học cơ sở, trường trung học phổ thông của huyện đều ở chung một chỗ, cho nên hai người cũng

đúng lúc tiện đường. Đường Minh Sơn đi mua đồ ăn, chuẩn bị trưa nay làm một bữa ăn ngon.

Mẹ Đường ở nhà hân hoan hớn hở dọn dẹp phòng.

Chị dâu Triệu ở sát vách cũng dọn dẹp, đứa nhỏ càng lớn, đồ đạc trong nhà cũng càng ngày càng lộn xộn. Hôm qua bọn người Phong Ngọc Lan về, vừa vặn nhìn thấy căn nhà lộn xộn của bọn họ, ánh mắt kia khiến chị dâu Triệu thẹn c.h.ế.t mất.

Cho nên hôm nay cô ấy lên tinh thần dọn dẹp nhà cửa, kết quả càng dọn càng thấy dơ dáy bẩn thỉu, rồi lại nghĩ tới bây giờ Phong Ngọc Lan đã học xong đại học, muốn đi làm lại, chênh lệch giữa hai người họ càng lúc càng lớn, thế là trong lòng cô ấy càng khó chịu hơn.

Trước hết, Phong Ngọc Lan để Nguyên Khang đi học, cô lại đi theo thầy Vương vào văn phòng giáo viên của trường cấp ba, cầm thư phân công công tác của đại học, giao cho hiệu trưởng của trường trung học phổ thông - hiệu trưởng Lý.

Thầy Vương không ở thêm nữa, anh ta vốn là thầy giáo bên trung học cơ sở, dẫn đường cho Phong Ngọc Lan cũng là vì quan hệ giữa hai người họ không tệ.

Ngược lại, hiệu trưởng Lý vô cùng vui mừng, mời Phong Ngọc Lan ngồi xuống. Ông ấy có ấn tượng rất sâu sắc với cô, lúc trước khi cô còn là học sinh đã tự học thành tài, còn ở phòng học giảng bài cho các bạn mấy tiết, chia sẻ một chút phương pháp học tập của mình.

Lúc đó ông ấy đã nghĩ, hạt giống tốt như thế này nhất định phải giữ lại, kết quả người ta thi lên đại học. Vừa rồi thầy Vương nói đối phương chuẩn bị trở về quê giảng dạy, hiệu trưởng Lý cũng đang nghĩ có nên xin cho trường học của họ một chút không, để Phong Ngọc Lan về trường này, không ngờ Phong Ngọc Lan đã tự mình tới đây.

“Tốt, cô có thể về huyện chúng ta giảng dạy, tôi thật sự rất vui mừng.”

Hiệu trưởng Lý cầm cốc sứ lớn của mình, ngồi xuống, mặt đối mặt với Phong Ngọc Lan, trước tiên ông ấy nhìn hồ sơ cô mang tới, càng xem càng cảm thấy hài lòng.

“Trường trung học phổ thông chúng ta có ba khối, vốn dĩ mỗi khối có một lớp nhưng sau này kỳ thi đại học được khôi phục, học sinh từ trung học cơ sở lên cũng nhiều, bây giờ khối mười khối mười một có hai lớp, khối mười hai có một lớp, chủ yếu là vì có những học sinh không kiên trì nổi, học lớp mười hai không được bao lâu thì chuyển qua trường dạy nghề.”

Phong Ngọc Lan gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Hiệu trưởng Lý lại nói tiếp: “Giáo viên trung học phổ thông chúng ta, tính cả tôi, có tất cả sáu người. Chủ nhiệm lớp 10-1 là thầy Lâm, chủ nhiệm lớp 10-2 là thầy Trương, chủ nhiệm lớp 11-1 là thầy Thượng Quan, ông ấy là họ kép, cũng là thầy giáo giảng dạy lâu năm nhất ở trường trung học phổ thông chúng ta, chủ nhiệm lớp 11-2 là thầy Bồ, chủ nhiệm lớp mười hai là tôi.”

“Trước tiên cô đi theo học tập từ thầy Thượng Quan, chia sẻ chương trình giảng dạy với ông ấy, sau này cũng sẽ nhận lớp của ông ấy luôn.”

Còn hơn một năm nữa là thầy Thượng Quan về hưu, Phong Ngọc Lan tới vừa vặn thay thế vị trí của ông ấy.

“Vâng ạ.”

Phong Ngọc Lan gật đầu, rồi nhìn thời khóa biểu mà hiệu trưởng Lý đưa qua, chương trình học chủ yếu có Ngữ văn, Toán học, Vật lý, Hóa học, Lịch sử và cả Chính trị nữa.

“Không có Anh văn và Sinh học sao?”

Hiệu trưởng Lý uống một ngụm trà rồi nói tiếp: "Nhược điểm của trường chúng ta là Anh văn, sách giáo khoa môn Sinh học phải tới sáu tháng cuối năm mới có được."

Mặc dù bây giờ thầy Thượng Quan dạy chủ yếu là khối mười một, nhưng hiện tại khối mười hai đã tốt nghiệp, hiệu trưởng Lý vốn là chủ nhiệm khối mười hai, sau khi khai giảng ông ấy sẽ là chủ nhiệm khối mười.

Cho nên, vừa khai giảng Phong Ngọc Lan sẽ dạy khối mười hai.

"Tôi thấy Anh văn sớm muộn gì cũng sẽ là môn thi đại học, mặc dù bây giờ nó chỉ là một môn phụ, nhưng sau này chắc chắn sẽ nằm trong các môn thi đại học."

"Hiệu trưởng Lý nói đúng."

Sau khi hai người hàn huyên vài câu, hiệu trưởng Lý bắt đầu nói tới chuyện quyền lợi.

"Cô cũng biết mặc dù trường chúng ta chỉ lớn có nhiêu đây, nhưng quyền lợi Bộ Giáo dục cấp xuống không tệ, cô là giáo viên mới, trước tiên cần phải rèn luyện một khoảng thời gian đã, trong khoảng thời gian này, tiền lương mỗi tháng của cô là hai mươi lăm đồng, còn lại tiền phụ cấp vào khoảng tám đồng, nhưng mà mỗi tháng cần phải nộp lên một khoảng tiền bảo hiểm các loại, tổng cộng khoảng chừng mười đồng."

Nói cách khác, mỗi tháng phần tiền nhận được là hai mươi ba đồng.

Là một thực tập sinh, phần lương này đã tốt rồi, Phong Ngọc Lan vẫn hỏi một chút về chuyện chỗ ở.

"Chuyện này cô yên tâm, ký túc xá dành cho giáo viên của trường chúng ta quả thật có mấy căn không có người ở, rất nhiều giáo viên sau khi có gia đình đã mua nhà lớn, dọn ra ngoài ở. Nào, cô giáo

Phong, trước tiên tôi dẫn cô đi xem ký túc xá trước, cô chọn một căn trong số đó.”

“Cô tới sớm, sau ba năm nữa khi ổn định rồi, cô có thể xin qua ở ký túc xá lớn hơn, tới lúc đó cũng không cần ở chỗ này nữa.”

Hiệu trưởng Lý biết Phong Ngọc Lan là người đã có gia đình, tất nhiên sẽ vẽ ra trước cho cô món đồ mà tương lai cô sẽ có.

Hơn nữa, cái bánh nướng này ăn còn rất ngon.

Phong Ngọc Lan đi theo hiệu trưởng Lý tới ký túc xá. Chỗ này có tất cả hai tầng, tầng một đã ở đầy, tầng hai còn có ba căn không có người ở.

Ba căn này liền nhau, hiệu trưởng Lý theo thứ tự mở cửa cả ba căn để Phong Ngọc Lan tự chọn, cô muốn ở căn nào, ông ấy sẽ đưa chìa khóa căn đó cho cô.

Chương 179: Chương 179

Cô vốn cho rằng nó là nhà ngang, dạng nhà chỉ có một phòng, hóa ra không phải, nó là kiểu có hai phòng nhỏ. Từ cửa đi vào, ngay cửa sổ gần cửa ra vào là chỗ nấu cơm, đi vào trong nữa là một phòng khách nhỏ, bên ngoài phòng khách còn có một ban công, đi vào bên trái là một căn phòng lớn, bên phải là phòng nhỏ, sạch sẽ, có điều bên trong không có gì cả, cần mua thêm đồ.

Ba căn nhà đều có bố cục không khác nhau là mấy, có điều căn nhà sát bên cạnh dựa vào tường, ban công nhà đó hình như lớn hơn một chút, Phong Ngọc Lan lựa chọn căn phòng này.

Hiệu trưởng Lý đưa chìa khóa cho cô.

"Chỉ có một mình tôi có thể ở thôi sao? Tôi có thể để người nhà tới ở cùng không?"

"Đương nhiên là được." Hiệu trưởng Lý cười, chỉ vào một người đúng lúc mới đi mua đồ ăn về: "Vị kia chính là cô vợ trẻ của thầy Trương bên trung học cơ sở."

Phong Ngọc Lan nhẹ nhàng thở ra, sau đó hiệu trưởng Lý đưa cô đi gặp thầy Thượng Quan.

Cô nói chuyện với thầy Thượng Quan một lúc rồi mới rời khỏi trường học.

Đường Minh Sơn vẫn đang chờ ở bên ngoài, thấy cô đi ra, trên mặt còn ý cười, anh liền biết chuyện hôm nay không tệ.

“Thế nào rồi?”

“Chưa chuyển qua chính thức, tiền lương vào tay một tháng hai mươi ba đồng, ký túc xá không tệ, là dạng hai phòng ngủ một phòng khách, còn có ban công nhỏ, không cần tốn phí ăn ở, có điều tiền điện nước phải tự trả. Trong nhà cái gì cũng không có, đồ dùng cần phải mua thêm, nhà vệ sinh và nhà tắm đều ở tầng một…”

Hai người vừa nói vừa cười quay về nhà ngang.

Tống Chi thấy hai người bọn họ mua đồ ăn về thì giậm chân nói: “Không phải đã nói trưa nay anh chị qua nhà em ăn cơm sao?”

“Ui cha, tôi bận bịu nên quên mất.” Phong Ngọc Lan gõ gõ đầu mình: “Hay là thế này, trưa nay chúng ta cùng nấu ăn rồi ăn chung, nếu không đồ ăn để tới tối sẽ hư mất.”

“Chỉ đành như vậy.” Tống Chi lại trừng mắt nhìn cô một cái: “Chị đừng cố tình đấy.”

“Không có đâu.” Phong Ngọc Lan cúi đầu, sờ sờ gương mặt của con trai Tống Chi - Tiểu Diệp Tử: “Về nhà với dì Phong nhé.”

Tiểu Diệp Tử ôm lấy chân mẹ mình, không động đậy.

Đứa nhỏ này cũng thông minh thật.

“Sao thế, còn sợ dì Phong bán con đi sao?”

Tống Chi cười không ngừng được.

Mặt Tiểu Diệp Tử đỏ ửng, trốn đằng sau mẹ: “Con không có sợ đâu, con là đàn ông!”

“Vậy đàn ông mau buông mẹ ra.”

Tống Chi và Phong Ngọc Lan cùng trêu đùa Tiểu Diệp Tử một lúc, sau đó cô ấy về khóa cửa nhà lại, qua bên chỗ Phong Ngọc Lan giúp cô làm cơm.

Họ cũng gọi chị dâu Triệu lát nữa cùng qua ăn cơm, chị dâu Triệu lấy lý do mình phải về nhà mẹ đẻ mà uyển chuyển từ chối, tới khi họ bắt đầu ăn cơm, quả thật chị dâu Triệu cùng với thằng hai khóa cửa nhà đi ra ngoài.

Bọn người Tống Chi cũng không để ý, Đường Minh Sơn mua nước ngọt về, là món đồ uống bọn nhỏ thích nhất. Vừa đúng lúc hôm nay Hồng Kiến Quân không đi làm, cũng cùng họ ăn cơm.

Khi Nguyên Khang về nhà thì thấy một bàn đồ ăn ngon, mừng rỡ vô cùng, mặt mày hớn hở, Tiểu Diệp Tử và Nguyên Khang có quan hệ tốt nên cậu nhóc muốn ngồi với cậu bé, thỉnh thoảng còn gắp thức ăn cho cậu bé. Tiểu Diệp Tử cứ gọi anh Nguyên Khang, vô cùng yêu thích cậu nhóc.

Ăn cơm trưa xong không bao lâu thì Nguyên Khang phải đi học.

Đứa nhỏ bằng tuổi cậu nhóc ở nhà ngang cũng có mấy người, bây giờ không cần mẹ Đường đưa đi học mà cậu nhóc tự đi.

Sau khi bọn Tống Chi rời đi, Phong Ngọc Lan nói với mẹ Đường chuyện dọn nhà.

“Mẹ, mặc dù con về rồi, nhưng vẫn phải làm phiền mẹ dọn qua ở với con.”

“Cái này mẹ biết, con làm giáo viên cũng rất bận rộn, mẹ nấu cơm giúp con, dọn dẹp nhà cửa một chút, con cũng có thể yên tâm dạy học.”

Đường Minh Sơn thuyết phục mẹ Đường về công việc của bà.

Ký túc xá mới rất lớn, bốn người ở thì không quá rộng, nhưng phòng khách thật sự rất lớn, cho nên Phong Ngọc Lan dẫn theo mẹ Đường, còn có Đường Minh Sơn, sau khi xem xét hết cả nhà, thì chuẩn bị gắn thêm một cái giường ở phòng khách.

Sau khi Nguyên Khang tan học tới xem nhà, cậu nhóc giơ tay lên nói: "Con ở phòng khách, bà nội ở phòng nhỏ, cha mẹ ở phòng lớn."

"Cũng chỉ đành như thế."

Đường Minh Sơn gật đầu, lại đo đạc kích thước cho tốt: "Hoàn toàn đủ, cho dù là ở phòng khách, cha cũng sẽ để con ở thoải mái, ban công thì để làm phòng sách nhỏ cho con, mùa đông để bếp lò ở trong đó cũng sẽ rất ấm áp."

"Vâng."

Nguyên Khang vô cùng hưng phấn gật dầu, sau này cậu nhóc đi học cũng thuận tiện, đi xuống dưới lầu là trường học rồi.

Tốn khoảng mười ngày, bọn họ không chỉ chuyển đồ đạc từ nhà ngang qua ký túc xá, còn mua thêm mấy bộ đồ dùng trong nhà, thậm chí Đường Minh Sơn còn quét vôi cho nhà mới, mẹ Đường thì choàng rèm cửa mà bà tự làm lên cho mấy cái cửa sổ, chỉ có cửa sổ chỗ nấu cơm là không có rèm.

Sau khi về quê, Phong Ngọc Lan còn để một ít chậu cây ở trong góc, lúc này cô mới khóa cửa nhà, dẫn theo Nguyên Khang được nghỉ học và mẹ Đường cùng về nhà.

Tống Chi rất không muốn bọn họ dọn nhà đi, ngược lại chị dâu Triệu cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, bây giờ quan hệ giữa cô ấy và cô không được như lúc trước, nếu Phong Ngọc Lan vẫn cứ ở nhà ngang, cô ấy cũng không biết làm sao có thể ở chung với đối phương.

Phong Ngọc Lan cũng không quan tâm chị dâu Triệu nghĩ như thế nào, cô chỉ một lòng nghĩ cách bài trí căn nhà nhỏ của mình, sau đó cùng Đường Minh Sơn trải qua mùa hè nóng bức lại vui vẻ.

Mùa hè năm nay vô cùng nóng bức, có điều đội sản xuất đã thông điện, Đường Minh Sơn cố ý đi mua mấy cái bóng đèn về gắn, ban đêm lúc rửa chân dưới mái hiên chỉ cần mở đèn lên là cả sân đều trở nên sáng sủa.

Đường Minh Sơn còn cầm đèn pin anh mua ở trên tỉnh về cho cha Đường và anh hai Đường: "Loại trước kia sử dụng pin, em cảm thấy không tốt như loại này, cái này dùng điện, sử dụng hết rồi thì nạp điện dùng tiếp, vừa thuận tiện lại vừa có thể dùng lâu dài."

"Cái này tốt, cái này tốt."

Anh hai Đường rất thích.

Buổi tối lúc đi tiểu đêm, cầm đèn pin là có thể đi ra ngoài.

Xuân Phân bế đứa nhỏ tới nhà chơi, bị Phong Ngọc Lan ôm lấy, hôn mấy lần: "Búp bê nhỏ này, ái chà, bị rôm sảy rồi?"

Cô phát hiện trên n.g.ự.c đứa nhỏ bị rôm sảy liền vội vàng rón rén dời đi, không đụng tới chỗ đó.

"Chà xát phấn rôm rồi." Xuân Phân bất đắc dĩ nói: "Mấy ngày nay nóng quá, cũng chẳng có cách nào."

"Đúng vậy." Mẹ Đường gật đầu: "Mặc quần áo lên một lúc, cử động hai cái là ướt liền."

Cũng may Nguyên Khang không bị nổi rôm sảy, có điều cả người cậu nhóc vì phơi nắng mà đỏ ửng lên.

Cậu nhóc này rất nghịch ngợm, thích đi ra ngoài cùng với mấy bạn nhỏ lên cây bắt chim, xuống sông mò cá.

Mấy con cá bị cậu nhóc bắt về được anh hai Đường dùng lá cuối tay bọc lấy rồi đốt lên, sau khi nướng giòn thơm rồi, bỏ một ít muối vào trong chén nhỏ, quấy lên, đưa cho Nguyên Khang, để cậu nhóc chia cho A Tráng và Yêu Muội làm đồ ăn vặt.

Vì thế nên cả mùa hè này, Nguyên Khang đều rất nhiệt tình.

Đầu tháng tám, Chương Thục Phân đính hôn, gả cho một người đàn ông của đội sản xuất kế bên, hôm đính hôn, đám người Phong Ngọc Lan còn đi qua hỗ trợ.

Bây giờ việc trong hay ngoài nhà Đường Văn Tuệ đều giỏi cả, không cần bọn người mẹ Đường quan tâm, nếu cô ấy nhớ người nhà thì sẽ về thăm nhà một chút, giúp đỡ thu dọn nhà cửa, nấu một bữa cơm.

Lúc đầu mẹ Chương cũng muốn để Chương Thục Phân gả cho người trong thôn, nếu không phải không có ai thích hợp thì là Chương Thục Phân không ưng người ta, tìm tới tìm lui, cuối cùng rơi vào đội sản xuất kế bên, cũng may hai đội gần nhau, đi đường chỉ hơn bốn mươi phút là tới, cũng coi như gả gần.

"Chị dâu ba." Hôm đó, Phong Ngọc Lan đang ở trong nhà đem đống quần áo và chăn màn mùa đông ra ngoài phơi, Đường Văn Tuệ và Chương Nam Tuyền cùng đi tới: "Cha có ở nhà không?"

"Có." Phong Ngọc Lan đáp lời, vừa thu hoạch hoa màu chưa bao lâu, đây chính là thời gian nhàn rỗi: "Có chuyện gì sao?"

Hai người cùng đi tới cửa.

"Có, hai mươi hai tháng này Thục Phân gả chồng."

"Hả?"

Chị dâu hai Đường từ trong chuồng bò đi ra, nghe vậy kinh ngạc hô lên: "Không phải mới đính hôn có mấy ngày sao?"

Thế nào cũng phải nửa năm nửa chứ.

Đường Văn Tuệ bưng cốc sứ lên, hớp một ngụm trà lạnh: "Nhà trai bên kia cho người tới nói, ông cụ nhà bọn họ có chút không khỏe, cần nhanh chóng tiến hành lễ cưới, vui mừng hớn hở."

"Đúng vậy." Chương Nam Tuyền gật đầu, nhìn cha mẹ Đường: "Cho nên mời cha mẹ, anh, chị dâu vào ngày hai mươi hai tới giúp một tay."

"Được." Cha Đường không hỏi gì thêm lập tức gật đầu: "Hôm cưới dùng xe bò không?"

"Có dùng." Chương Nam Tuyền gật đầu.

Bọn họ đang thương lượng ngày Chương Thục Phân gả chồng xem nên chuẩn bị những đồ vật gì, bên này chị dâu hai Đường nắm lấy tay Đường Văn Tuệ mà truy hỏi tới cùng.

"Không phải cha mẹ chồng em ấy đấy chứ?"

"Không phải, là ông nội của nhà trai." Đường Văn Tuệ nhỏ giọng nói: "Tuổi cũng lớn lắm rồi, vốn cũng còn khỏe, ai ngờ mấy ngày trước đi ra ngoài bị té ngã, bây giờ trông không ổn lắm, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, cho nên trưởng bối hai nhà thương lượng, quyết định cuối tháng tiến hành chuyện tốt này luôn."

"Cũng được." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Phải chuẩn bị kỹ càng mới được."

"Nói tới lại sầu cả người." Đường Văn Tuệ thở dài: "Mấy thứ như chăn bông thì có thể lập tức đặt mua, nhưng của hồi môn có tủ quần áo và rương không thể làm được trong thời gian ngắn như thế này, chỉ có thể tìm mua ở mấy chỗ thợ mộc đã làm sẵn thôi."

Có điều đại đa số đều là hàng đặt trước, một chốc một lát đúng thật khó tìm, nếu ra cửa hàng tìm mua thì cũng sẽ tốn một số tiền không

nhỏ, mấu chốt là nó không lớn, những cửa hàng đó chủ yếu đều bán cho người trong thành phố, nho nhỏ tinh xảo, không thích hợp với nông thôn.

"Đúng vậy." Chị dâu hai Đường gật đầu: "Lúc trước khi chị và anh hai em đính hôn, cha mẹ chị đã bắt đầu mời người làm tủ quần áo và rương, thế mà còn tốn tới hơn ba tháng đấy."

"Thì thế, bây giờ trong nhà cũng đang đau đầu chuyện này." Đường Văn Tuệ lại uống một hớp trà: "Thục Phân còn nói không cần đồ cưới, đây không phải đang nói nhảm sao?"

"Chuyện này gấp gáp quá, tất cả mọi người đều không kịp chuẩn bị, chắc là trong lòng cô ấy cũng bị ngột ngạt tới hoảng." Vốn dĩ mọi thứ đều có thể từ từ làm, bây giờ bỗng nhiên gả gấp, chuyện này đổi lại là ai cũng sẽ sốt ruột cả.

Chương 180: Chương 180

Sau đó nhà họ Đường cũng giúp đỡ tìm thợ mộc quen, xem thử trong tay bọn họ có hàng tồn không, tìm được một cái tủ quần áo nhưng cái rương thì vẫn không có.

Cho nên vào ngày Chương Thục Phân gả chồng, nhà họ Chương chỉ có thể gom tiền lễ cho phong phú một chút, còn đồ cưới thì khi nào làm xong sẽ bù đắp sau.

Phong Ngọc Lan giúp Chương Thục Phân trang điểm cô dâu, phụ việc nấu nướng, bàn tiệc bên phía nhà họ Chương cũng không tệ lắm, nhưng bên nhà họ Dương, cũng chính là bên nhà chồng của Chương Thục Phân lại quá nhiều vấn đề.

Đây là sau khi Chương Thục Phân về nhà lại mặt, Phong Ngọc Lan nghe Đường Văn Tuệ kể lại.

"Không nói tới việc chỉ có mỗi một món ăn mặn, mấu chốt là món ăn mặn kia còn chưa ninh chín, không thể nhai được."

"Bàn tiệc là đưa tiền cho người ta làm hay là nhà tự nấu?"

Mẹ Đường hỏi.

"Tự làm, vẫn là chị của Thục Phân và cô hai bao thầu."

Đường Văn Tuệ nói tới đây lập tức nổi giận: "Lúc Thục Phân lại mặt, đôi mắt đều sưng lên, có vẻ đã khóc một trận, nhưng bọn em hỏi thì cậu ấy không nói, nói bản thân vẫn ổn, không có ai ăn h.i.ế.p cậu ấy cả."

“Cho dù bị ăn h.i.ế.p thì có thể làm thế nào? Đã gả đi rồi, em ấy cũng chỉ có thể chịu đựng thôi.”

“Tình hình là như thế này, mẹ chồng của Thục Phân là chị em của mẹ chồng em, khi còn trẻ hai người họ coi như cũng thân thiết, sau đó mỗi người đều được gả đi, cũng không có giao tiếp gì cả, không ngờ rằng hôm đó đi uống rượu mừng của một nhà khác, hai người gặp lại nhau, đôi bên đều có con cái chưa lập gia đình, thế là quyết định để hai đứa trẻ gặp nhau.”

Kết quả, Thục Phân coi trọng con trai của đối phương, Dương Thân Lâm.

Chương Nam Tuyền cũng đã nhiều lần nghe ngóng qua, Dương Thân Lâm này quả thật là một người không tệ, trên anh ấy có hai người chị gái đều đã gả chồng, cha mẹ không tồi, còn có một người ông tuổi tác đã cao.

Thành viên gia đình cũng rất đơn giản.

“Nhưng ai mà ngờ được, hai bà cô kia gả ngay trong đội, một ngày về nhà hai lần, còn muốn lập quy củ với Thục Phân, đều là con nhà nghèo cả lại còn bắt bẻ mấy chuyện nhỏ, còn nói tổ tiên nhà họ Dương bọn họ từng có tú tài đấy.”

Đường Văn Tuệ càng nói càng tức giận, hận không thể chạy tới nhà họ Dương mắng mấy người kia một trận.

“Anh Nam Tuyền cũng cảm thấy mắt mù rồi mới không nhìn rõ được người nhà bên kia, còn nữa, hôm lại mặt suýt chút nữa anh ấy đã đánh nhà họ Dương một trận, may mà Thục Phân cản lại, anh ấy còn định tới nhà họ Dương nói một chút, cũng là Thục Phân can ngăn!”

Đường Văn Tuệ vỗ đùi, không ngừng thở dài.

Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường liếc nhìn nhau, trong chốc lát cũng không biết nên nói gì mới ổn.

"Bây giờ con bé không cho Nam Tuyền qua đó làm chỗ dựa, sau này e rằng hai bà cô kia sẽ càng ngày càng ghê gớm, đứa nhỏ này sao lại ngốc như thế chứ!"

Mẹ Đường cũng vỗ đùi.

"Đúng vậy, mẹ chồng con cũng sắp tức tới bệnh luôn rồi!"

Đường Văn Tuệ thậm chí còn muốn mở não Chương Thục Phân ra xem, rốt cuộc trong đó chứa cái gì.

"Đợi sau này con bé bị thua thiệt nhiều thì mới biết tốt xấu."

Mẹ Đường chỉ có thể nói như vậy.

Còn chưa biết sau khi cưới Chương Thục Phân sống thế nào, mấy người Đường Minh Sơn đã thu dọn đồ đạc đi lên huyện, ở lại huyện một đêm, ngày hôm sau Đường Minh Sơn cầm hành lý đi lên tỉnh.

Lần này, Phong Ngọc Lan và mẹ Đường cùng đi đưa tiễn Đường Minh Sơn tới bến xe.

Cô còn đem theo mấy quả trứng luộc, nhét vào trong túi Đường Minh Sơn: "Trên đường đi có đói bụng thì ăn."

Đường Minh Sơn dở khóc dở cười nói: "Em nấu khi nào?"

"Mẹ nấu hồi sáng sớm." Phong Ngọc Lan cười cười nhìn anh: "Lần này anh đi một mình, nếu ở ký túc xá không quen thì có thể thuê phòng của cậu mà ở."

"Anh biết, em không cần lo lắng cho anh." Đường Minh Sơn ôm nhẹ lấy cô: "Anh sẽ viết thư cho em."

“Được.”

Phong Ngọc Lan gật đầu, đẩy anh ra: “Không giữ anh nữa, nhanh lên xe đi.”

“Cha, cha phải chăm sóc bản thân cho tốt nhé, nhớ giao thư của con cho anh Vĩnh Bình.

Nguyên Khang nhắc nhở cha mình.

“Đã nhớ.” Đường Minh Sơn xoa xoa đầu con trai, rồi lại nhìn qua mẹ Đường: “Mẹ, mẹ cũng phải giữ gìn sức khỏe.”

“Được.” Mẹ Đường gật đầu, nghe thấy nhân viên bán vé đang đọc địa điểm, bà tranh thủ thời gian phất phất tay với con trai: “Nhanh lên xe đi, đừng lo lắng cho chúng ta.”

Đường Minh Sơn quay đầu lại nhìn bọn họ vài lần, lúc này mới lên xe.

Sau khi xe đi rồi, Phong Ngọc Lan và mẹ Đường mới trở về ký túc xá.

Mới vừa lên lầu đã thấy ở căn số hai của tầng hai, chị dâu Trần đang ngồi phơi nắng trước nhà, nói tới phơi nắng, Phong Ngọc Lan vẫn thích ở ban công nhà mình phơi nắng, thật sự vô cùng dễ chịu.

Nhưng khi thấy ban công nhà chị dâu Trần, cô cũng hiểu sao cô ấy ra ngoài này, nhà cô ấy có hai đứa nhỏ, một trai một gái, tuổi hai đứa cũng đã lớn, không thể ngủ chung một phòng, cho nên ban công bị chuyển đổi thành phòng cho con gái, muốn phơi nắng tất nhiên chỉ có thể ra trước hành lang mà thôi.

“Tiễn xong rồi à?”

Chị dâu Trần lớn tiếng chào hỏi với bọn họ.

“Đúng vậy.” Mẹ Đường trả lời: “Ngày mai là phải khai giảng rồi.”

“Đại học khai giảng sớm hơn trung học cơ sở và trung học phổ thông, kỳ nghỉ cũng sớm hơn bọn họ.” Giọng nói của chị dâu Trần rất to, rất nhanh đã hấp dẫn người ở căn số năm chạy ra.

“Tôi đã bảo ai mà nói chuyện lớn tiếng thế, hóa ra là chị dâu Trần.” Căn số năm cũng là nhà của gia đình thầy La dạy trung học cơ sở, nói tới thì tuổi của chị dâu La và chị dâu Trần cũng xấp xỉ nhau, nhưng chị dâu La biết cách ăn mặc hơn một chút, cũng biết cách trang điểm tinh xảo hơn chút, luôn thích gọi chị dâu Trần là chị dâu, giống như thể muốn bản thân trẻ tuổi hơn vậy.

Trước đó, lúc dọn nhà vào, Phong Ngọc Lan đã nhìn ra hai người này đều không dễ đối phó.

Nguyên Khang và Phong Ngọc Lan về nhà trước, tiếp theo cậu nhóc mang một cái ghế đẩu gỗ tới để mẹ Đường ngồi nói chuyện phiếm chung với mấy người kia.

Sau đó cậu nhóc về nhà học bài.

Phong Ngọc Lan cũng bắt đầu soạn giáo án, thầy Thượng Quan để cô tiếp nhận chủ yếu là Anh văn, Chính trị, còn có cả Vật lý và Lịch sử.

Niên đại này không phân biệt Văn hay là Lý, đều học cả.

Buổi sáng ngày đầu tiên khai giảng, mẹ Đường nấu mì trứng gà, bà biết tính của Phong Ngọc Lan cho nên trong chén của mình cũng có hai quả trứng gà, ba người vui vẻ ăn xong bữa sáng, Phong Ngọc Lan dẫn Nguyên Khang xuống dưới lầu.

Mẹ Đường mở hết cửa sổ trong nhà nhà để đón không khí, tiếp đó lấy dụng cụ lau nhà xuống ao nước dùng để tắm giặt tầng một, lấy một thùng nước trở về bắt đầu lau dọn.

Quét dọn xong, mẹ Đường khóa cửa lại, cầm làn ra chợ nông sản mua thức ăn, lúc bà ra cửa, thím Trương ở căn số ba cũng muốn đi

mua đồ ăn, thế nên hai người cùng đi.

Thím Trương này là gia đình của thầy Trương dạy trung học phổ thông, lúc đầu bọn họ xin ký túc xá lớn, nhưng lại không qua đó ở mà nhường căn bên đó cho con trai, con dâu, còn có cháu trai ở.

Hai người già bọn họ ở lại ký túc xá nhỏ bên này.

Tính tình bà ta không tệ, mẹ Đường cũng nói được vài câu với bà ta, thím Trương biết Phong Ngọc Lan là sinh viên đường đường chính chính thì vô cùng bội phục, lại biết thêm Đường Minh Sơn đang học Y, càng cảm thấy cả nhà này rất tài giỏi, vậy chắc chắn nên tạo mối quan hệ tốt.

Mẹ Đường cũng từ chỗ bà ta nghe được không ít chuyện ngồi lê đôi mách của ký túc xá, giữa trưa, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang tan học về nhà ăn cơm, vừa ăn vừa nghe bà kể mấy chuyện ân oán của tầng một và tầng hai.

Nghe ra còn rất thú vị nha.

Ngủ trưa một lát, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang lại tới trường học, lúc này mẹ Đường không có chuyện gì làm thì ngủ một lúc, hoặc là đi dạo quanh bên ngoài trường học, Đường Minh Sơn nói bà cần phải rèn luyện thân thể mỗi ngày, cái này bà đều nhớ kỹ.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày từng ngày như thế, đừng nhìn Phong Ngọc Lan còn trẻ, cô không những quản lý học sinh khối mười hai rất tốt mà việc học tập của bọn nhỏ cũng tiến bộ rất nhiều, sau khi công bố thành tích kiểm tra lần đầu tiên của khối mười hai, thầy Thượng Quan cười thật to, nhiệt liệt khen ngợi Phong Ngọc Lan đang ngồi đối diện ông ấy.

"Mấy môn học mà cô dạy, điểm bình quân đã tăng lên mười mấy điểm rồi!"

“Nền tảng của các em rất tốt, các học sinh cũng rất thông minh, tôi chỉ đốc thúc các em ấy thêm thôi.” Phong Ngọc Lan cười nói.

“Không không không, cô không cần khiêm tốn.” Thầy Thượng Quan xua tay: “Làm tốt chính là làm tốt mà! Hơn nữa mấy đứa nhỏ khiến người ta đau đầu trong lớp cũng được cô dạy bảo thành thật hơn nhiều, cô giáo Phong, có cô ở đây, tôi có thể yên tâm về hưu rồi.”

“Thầy Thượng Quan, mấy lời này là ông thật lòng hả? Có phải khoa trương quá rồi không.”

Thầy Bồ ở bàn bên cạnh ngoài cười nhưng trong không cười.

Bây giờ ông ấy đang dạy lớp mười, vốn dĩ đợt này khối mười hai có hai lớp, vào tháng chín khai giảng bỗng nhiên lại thiếu mất một nửa, chỉ còn lại một lớp.

Thầy Thượng Quan và Phong Ngọc Lan tiếp nhận khối mười hai hiện tại, thầy Bồ chỉ có thể tiếp tục dạy khối mười.

Cho nên mấy ngày gần đây, tâm tình thầy Bồ cũng không phải rất tốt.

Ai cũng biết, học sinh thi lên đại học càng nhiều, tiền thưởng cuối năm của bọn họ càng nhiều, kết quả nửa đường lại bỗng nhiên có một Phong Ngọc Lan xuất hiện, thầy Bồ chỉ có thể xuống khối mười dạy, ai bảo thầy Thượng Quan muốn dẫn dắt Phong Ngọc Lan chứ.

“Tôi nói có thật hay không ông qua đây xem thành tích của bọn nhỏ là biết.” Thầy Thượng Quan lấy một tờ bài thi ra: “Lấy Ngô Vệ Quốc này trước đi, lớp mười và lớp mười một em ấy đều là học sinh của thầy Bồ, thành tích Vật lý của em ấy thế nào, thầy Bồ là người rõ ràng nhất. Nhưng bây giờ, Ngô Vệ Quốc thi được chín mươi hai điểm! Xếp hạng hiện tại trong lớp có thể nằm trong danh sách hai mươi người đứng đầu.”

“Chính mươi hai điểm mới chỉ thuộc hai mươi người đứng đầu sao?”

Thầy Lâm nghe xong vô cùng động lòng, cũng ghé vào nhìn thống kê điểm số, hai mắt sáng rực lên: "Ái chà, thành tích này hiển nhiên tiến bộ nhiều lắm!"

Chương 181: Chương 181

"Tôi cũng nhìn một chút, nhìn một chút." Hiệu trưởng Lý cũng bu lại, càng xem càng vui mừng: "Tốt, tốt!"

"Thật sao? Tôi cũng xem thử." Thầy Bồ không tin, cũng bu lại xem, sau khi xem xong ông ấy vô cùng vui mừng, ông ấy cũng không phải kiểu giáo viên có lòng dạ hẹp hòi, mặc dù cũng có chút xấu tính nhưng học sinh có thành tích tốt hơn, ông ấy cũng càng vui mừng hơn.

Phong Ngọc Lan cười nhìn bọn họ đang vây quanh một chỗ thảo luận, cũng không tham gia quá nhiều.

Cô là giáo viên mới, tới muộn, muốn hòa vào trong một tập thể cũng cần có thời gian, biện pháp tốt nhất chính là dùng thực lực để chứng minh bản thân.

Buổi chiều, tiết học đã hết nhưng còn chưa tan trường, Phong Ngọc Lan ngồi ở văn phòng chấm bài tập, đồng thời ở lại văn phòng còn có thầy Trương dạy khối mười một, cũng chính là chồng của thím Trương.

"Cô giáo Phong, tôi muốn thỉnh giáo cô một chút, nghe nói cô có hướng dẫn cho học sinh một giúp một, xin hỏi..."

Thầy Trương suy nghĩ một lát, vẫn không kiêng nể nữa mà hỏi thăm phương pháp từ chỗ Phong Ngọc Lan, chỉ cần có thể thúc đẩy ý chí chiến đấu của học sinh, ông ấy đều tình nguyện thử.

Phong Ngọc Lan biết thầy Trương nghĩ gì, mặc dù bây giờ khối mười một có hai lớp, nhưng tới sang năm nói không chừng cũng sẽ giống như năm nay, hai lớp chỉ còn lại một lớp, như vậy cũng là xói mòn nhân tài.

Không phải nói trường kỹ thuật dạy nghề không tốt, nhưng bọn họ là giáo viên, vẫn hy vọng học sinh có thể phấn đấu một lần, thi được vào một trường đại học tốt.

Phong Ngọc Lan không hề giấu giếm, giảng lại tình hình một giúp một của lớp mình cho thầy Trương, ông ấy ghi chú đầy cả một trang giấy.

Sau khi thầy Trương áp dụng một giúp một với lớp của mình, phát hiện thành tích lớp quả thật tăng lên, ông ấy đề nghị Phong Ngọc Lan nói biện pháp này với hiệu trưởng Lý để có thể áp dụng phương pháp này từ khối mười tới khối mười hai.

Sau khi Phong Ngọc Lan đề nghị với hiệu trưởng Lý, ông ấy mở một cuộc họp, nếu mọi người cảm thấy "phương pháp một giúp một" này tốt, vậy thì thử áp dụng với lớp mình một chút, nếu cảm thấy không thích hợp, không muốn dùng thì cũng chẳng sao cả.

Sau việc đó, thầy Trương cảm thấy bản thân không cần quá lo lắng về Phong Ngọc Lan, sau này ông ấy có gì cần hỏi, cũng tự mình tới hỏi, không còn cần bảo mọi người cùng nhau nói.

Thứ sáu sau khi tan học, Phong Ngọc Lan về nhà lập tức bắt đầu chấm bài tập, hôm qua thầy Thượng Quan cho viết văn, hôm nay học sinh nộp bài, ông ấy nói cô mang về chấm cẩn thận, tiện thể tìm hiểu một chút trình độ Ngữ văn của học sinh.

Buổi sáng thứ bảy còn có tiết học, có điều nửa ngày này phần lớn là giáo viên chịu trách nhiệm trực của lớp đó lên lớp, hôm nay là Phong

Ngọc Lan, ba tiết trước đó đều do cô giảng bài, tiết sau đó cô phát bài văn đã được chấm xong ra cho cả lớp.

"Cô gọi tên em nào, em đó cầm bài văn của mình lên bục giảng đọc một lần…"

Buổi chiều Phong Ngọc Lan có thể nghỉ ngơi, thứ hai mới đi làm lại, nói cách khác, giáo viên bọn họ ở thời đại này chỉ có một ngày nghỉ, không phải hai ngày nghỉ.

Bọn họ tản bộ đi qua nhà ngang, tìm Tống Chi và Tiểu Diệp Tử: "Trưa mai qua nhà ăn cơm, hai mẹ con còn chưa có qua nhà chúng tôi đâu."

"Sao mà lại chưa qua, trước đó lúc dọn nhà bọn em không phải đã qua rồi sao?"

Tống Chi cười nói.

"Lần đó không giống, bây giờ đã dọn dẹp xong rồi, cô không tới thăm nhà sao?"

Phong Ngọc Lan cũng đã tính toán rồi, ngày mai Hồng Kiến Quân được nghỉ, nên là cả nhà họ có thể cùng nhau tới nhà cô.

"Được, nghe theo chị nói." Tống Chi cười: "Vậy ba người nhà chúng em đều tới."

"Hiển nhiên rồi."

Sau khi nói chuyện với Tống Chi xong, Phong Ngọc Lan lại lượn một vòng rồi mới tản bộ đi về.

Cuối tuần, Phong Ngọc Lan và mẹ Đường cùng ra ngoài đi chợ, Nguyên Khang ở nhà trông nhà.

Sau khi kinh tế cá thể phát triển, đồ ăn ở chợ nông sản bày bán nhiều hơn chứ không ít, có các sạp hàng bán đồ ăn sáng, bán thịt, vô cùng náo nhiệt.

Phong Ngọc Lan thích ăn cơm đậu phụ Dương Ký ở chợ nông sản, buổi sáng ba giờ đã đẩy đậu phụ ra ngoài, hai cái nồi lớn, bày ở trước cửa tiệm, đi ngang qua là có thể ngửi được mùi đậu phụ và nước dùng thơm lừng.

Lúc bọn họ ra ngoài còn cố ý cầm theo bát inox: "Ông chủ, cho ba hào tiền đậu phụ, thêm ba chén cơm nữa."

"Đây đây."

Đậu phụ này, một hào một muỗng lớn, ông chủ nhanh nhẹn lấy một cái thìa lớn sạch sẽ, múc đầy cả bát inox của bọn họ, rồi lại múc thêm cơm, còn cho thêm nhà bọn họ một bịch nước ớt chấm độc quyền.

Sau khi mua xong đồ ăn về nhà, mẹ Đường cất kỹ đồ ăn, Phong Ngọc Lan lại đặt đậu phụ và cơm lên bàn, cầm cái chén tới, bỏ cơm vào từng chén: "Nguyên Khang, ăn cơm đậu phụ đi."

"Đây ạ."

Nguyên Khang đang thay quần áo.

Đừng thấy cả một bát đậu phụ đầy, lại vừa đủ cho mấy người ăn, Nguyên Khang ăn xong lau dọn bàn một cái, rồi lấy sách ra học, Phong Ngọc Lan cũng ở trong phòng chấm bài, tầm khoảng mười giờ rưỡi, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang đồng thời thu dọn đồ đạc, sau đó ra giúp đỡ mẹ Đường nấu cơm.

Bên đây các cô đang bận bịu làm cơm đãi khách, bấy giờ Đường Minh Sơn mới ra khỏi thư viện nhà trường. Anh ôm mấy quyển sách to, trong túi trước n.g.ự.c còn đặt một cây bút máy.

"Minh Sơn, đến căng-tin ăn cơm chung không?"

Bạn cùng phòng anh đuổi tới từ phía sau.

Đường Minh Sơn quay đầu: "Mấy cậu cứ đi đi, một chút nữa tôi còn có việc."

"Ừ." Bạn cùng phòng có hơi tụt hứng: "Vậy bây giờ cậu có trở về ký túc xá không?"

"Có, đưa sách đây cho tôi." Đường Minh Sơn cười vươn tay ra, bạn cùng phòng vui vẻ đưa sách của mình cho anh.

"Cảm ơn nha."

"Không cần khách sáo."

Đường Minh Sơn ôm sách rời đi.

Sau khi trở lại ký túc xá, Đường Minh Sơn đặt sách vở của bạn cùng phòng lên giường đối phương rồi đi thay quần áo. Tiếp đó anh cất tờ giấy nhắn viết cho Phong Ngọc Lan và món quà đã mua vào túi vải rồi mới ra khỏi trường học.

Anh đi gửi quà trước, sau đó cố ý đến chỗ bán bánh ngọt mua một cân bánh táo tàu và một cân bánh quy xốp rồi mới đi về hướng ngã ba hẻm Trường Nhai.

Hôm qua, cậu Lưu cố ý tới tìm anh, bảo anh về nhà ăn cơm trưa hôm nay.

Vừa hay chỉ mới đến cửa ngõ, Đường Minh Sơn đã gặp chú út Lâm đang buồn bực đứng hút thuốc tại góc tường.

"Lại hút thuốc."

Đường Minh Sơn dừng bước lại, nhìn sang.

Chú út Lâm thấy anh trở về thì vui vẻ, lập tức dập tắt điếu thuốc, quẳng xuống dùng chân nghiền rồi đi tới: "Từ lúc anh dọn ra ngoài, em vẫn không thể nào quen được, muốn tìm người nói chuyện cũng chẳng có ai."

"Không phải em đã có đối tượng rồi sao?"

"Đừng nói nữa." Vẻ mặt chú út Lâm càng phiền muộn hơn: "Nhà cô ấy nói kết hôn thì được, chia nhà cái đã, nhưng anh cả em còn đang ở nông thôn thì sao em có thể chia nhà ngay lúc này chứ?"

Đường Minh Sơn nghe vậy thì thoáng dừng lại: "Nếu mãi mà anh cả em vẫn không quay lại thành phố, vậy em cũng sẽ không lập gia đình cả đời sao?"

Chú út Lâm im lặng không nói gì, bước đến cửa nhà, chỉ thấy thím Lâm tay đang cầm cái chổi đứng ở đó, nhìn thấy chú út Lâm trở về thì lộ mặt hung thần ác sát, nhưng vừa nhìn thấy Đường Minh Sơn đứng bên cạnh anh ấy thì thím Lâm liền cười tươi như hoa chào hỏi Đường Minh Sơn.

Chú út Lâm thấy vậy thì khóe miệng khẽ giật một cái, nhân cơ hội chuồn vào sân.

Chờ khi thím Lâm hàn huyên với Đường Minh Sơn xong, cầm chổi vọt vào, chú út Lâm đã trốn trong phòng của mình, cài then chốt cửa.

Mặc kệ thím Lâm có đứng bên ngoài mắng thế nào anh ấy cũng không mở cửa ra.

Cậu Lưu bọn họ ở ngay bên cạnh tất nhiên cũng nghe thấy âm thanh ầm ĩ bên nhà họ Lâm.

Hôm nay Lưu Phân nghỉ ngơi, không lên lớp, sáng sớm đã đi mua đồ ăn về với cậu Lưu, chỉ để làm một bàn thức ăn ngon chiêu đãi Đường Minh Sơn.

Quải Quải ngồi bên cạnh Đường Minh Sơn, cố sức gắp thức ăn cho anh, làm Đường Minh Sơn nhìn đến bật cười. Anh sờ đầu Quải Quải nói: "Chú tự gắp được, cháu cứ ăn phần mình đi."

Cậu Lưu rót đầy ly rượu cho Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn vội vàng bưng ly lên, cụng ly với cậu Lưu một cái.

Sau khi cơm nước xong, Lưu Phân cũng không để Đường Minh Sơn giúp thu dọn, bảo anh ra ngồi ngoài sân uống trà, trò chuyện với cậu Lưu đi.

Mặt cậu Lưu đầy hài lòng dựa vào ghế.

"Ở ký túc xá thấy thế nào?"

"Rất tốt ạ, có việc gì không rõ cũng có thể thảo luận với nhau." Đường Minh Sơn nhìn ra phong lan nơi góc tường xuất thần, cây kia là do Phong Ngọc Lan trồng, hiện đang được chăm sóc rất tốt, đã có nụ hoa rồi.

"Biết cháu bận rộn, nhưng cháu có bận rộn đến thế nào thì cũng nên dành thời gian trở về ăn chút cơm, cải thiện cơm nước." Cậu Lưu ngồi một bên lẩm bẩm, Đường Minh Sơn đáp từng lời một.

Chờ khi Đường Minh Sơn đi rồi, chú út Lâm cũng nhảy ra theo, kề vai sát cánh rời đi cùng anh. Mới ra đầu hẻm đã gặp phải Bồ Vũ và chồng của cô ấy, hai người mặt đầy vui mừng, tay còn cầm không ít thứ.

"A, có chuyện gì vui à?"

Chú út Lâm cười hỏi.

Bồ Vũ lên tiếng chào Đường Minh Sơn, nghe vậy thì mặt đỏ lên: "Đúng vậy, có chuyện vui."

Người đàn ông cao lớn bên cạnh ngu như heo thốt lên: "Tôi sắp làm cha rồi!"

Đường Minh Sơn và chú út Lâm vội vàng chúc mừng hai người.

Chờ khi hai người bọn họ rời đi, chú út Lâm liền cảm thán một tiếng: "Anh cả em không biết mình đã bỏ lỡ thứ gì đâu."

"Em thì lại hiểu rất rõ chuyện của bọn họ nhỉ."

Đường Minh Sơn trêu chọc.

"Từ nhỏ em đã đi theo sau m.ô.n.g họ mà lớn, tất nhiên biết rõ chuyện của họ rồi." Chú út Lâm có chút được nước lấn tới: "Anh không biết đâu, lúc chị Bồ Vũ kết hôn, sắc mặt anh cả em khó coi c.h.ế.t đi được, còn chuốc say bản thân, là em tự mình cõng về nhà, nghe thấy anh ấy nằm trên giường gọi tên chị Bồ Vũ đấy."

Chương 182: Chương 182

Lúc ấy thím Lâm cũng nghe được, bà ấy lập tức tức chết. Con gái nhà người ta đuổi theo sau m.ô.n.g mày nhiều năm như vậy, mày không trả lời người ta lấy một lần, bây giờ người ta có chốn để về, mày lại mang một vẻ thất hồn lạc phách như vậy ý là cố tình muốn ăn đòn phải không?

Sau đó, bà ấy liền chui vào phòng cho anh cả Lâm hai cái bạt tại, nhưng đối phương đã uống say đến chẳng biết trời đất, chẳng những không bị đánh tỉnh mà trái lại còn ngủ sâu hơn.

"Năm nay anh cả em lại không tham gia kỳ thi đại học, rõ ràng là có thể thi đỗ nhưng lại không đi. Em thấy chỉ cần người kia không đi thi, anh ấy cũng sẽ không đi."

Đường Minh Sơn nghe mấy chuyện ấy của anh cả Lâm, chợt nhớ đến một câu trước kia Phong Ngọc Lan từng nói qua, anh cảm thấy cậu ấy rất hợp với anh cả Lâm, chính là yêu vào hỏng não.

Vì thật sự là chú út Lâm nói quá nhiều, vậy nên hai người dứt khoát tìm một quán trà ở phố đối diện, gọi hai chén trà, ngồi xuống chậm rãi trò chuyện.

Chú út Lâm nói chuyện của anh cả nhà mình xong, lại bắt đầu nói đến hôn sự của mình, dù sao cũng là đủ loại phiền não.

"Em đã làm việc nhiều năm như vậy, hoàn toàn hoàn toàn đủ điều kiện để nộp đơn xin ở trong ký túc xá rồi. Hơn nữa nếu em kết hôn, vậy có thể xin một căn nhà hai phòng, hai người ở bên ngoài, vậy cũng gần như chia nhà."

Đường Minh Sơn nói.

Chú út Lâm thoáng trầm mặc, cuối cùng nâng chung trà lên nhấp một ngụm trà: "Chỉ cần em kết hôn dọn ra ngoài ở, vậy thật sự phải tách ra rồi."

"Sớm muộn gì cũng sẽ phải tách ra, em nghĩ cho anh cả của em, vậy em đã từng nghĩ cho thím Lâm, chú Lâm, còn có đối tượng của em chưa?"

Mấy người thím Lâm ủng hộ việc tách ra, chỉ cần chú út Lâm có thể lập gia đình, bọn họ liền giơ hai tay hai chân tán thành.

Chỉ là chú út Lâm cứ tự mình rối rắm chuyện của anh cả Lâm bên kia mãi.

"Sau này anh cũng sẽ chia nhà sao?"

Chú út Lâm hiếu kì gặng hỏi.

Dù sao trong nhà Đường Minh Sơn cũng có anh em.

"Lúc anh kết hôn với A Lan thì cha mẹ đã tìm anh nói chuyện rồi." Đường Minh Sơn không có cấm kỵ, kể lại toàn bộ cho chú út Lâm: "Dù không nói rõ chuyện tách ra nhưng đúng thật là bọn anh và bên phía anh hai đã tách ra ăn ở riêng rồi."

Còn về người già, bọn họ lại cùng phụng dưỡng. Mấy năm nay thân thể của cha mẹ cũng xem như mạnh khỏe, nhưng hai người họ thường hay uống một số loại thuốc, tất cả đều được chia đều cho hai bên.

"Tốt quá."

Chú út Lâm cảm thán một tiếng, nhìn về phía dòng xe tới lui ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Đường Minh Sơn nhìn thấy có người bán kẹo bánh thì đứng dậy đi mua hai cân, chia ra làm hai bịch, một cân cho chú út Lâm, bảo anh ấy mang về chờ Vĩnh Bình về nhà thì ăn.

Một cân khác thì anh mang về ký túc xá, chia cho các bạn cùng phòng.

Quan hệ giữa anh và các bạn cùng phòng khác đều không tệ, Đường Minh Sơn rất thích giao thiệp với bọn họ.

Nửa đêm, Phong Ngọc Lan bỗng dưng bừng tỉnh, mồ hôi đầy đầu bật thân ngồi dậy.

Chờ khi bình tĩnh lại, cô mới mở đèn, đi vào nhà bếp mở nước rửa mặt.

Nguyên Khang vốn đang ngủ ở nhà trên mơ màng bật ngồi dậy, nhìn qua: "Mẹ?"

"Là mẹ đây, con mau ngủ đi."

Phong Ngọc Lan nhẹ giọng nói.

Nguyên Khang dụi dụi mắt: "Mẹ sao thế?"

"Mẹ gặp ác mộng thôi." Phong Ngọc Lan cười nói: "Mau ngủ đi, bây giờ mới có hơn hai giờ."

Nguyên Khang gật đầu, còn ra vẻ dỗ dành Phong Ngọc Lan: "Chỉ là ác mộng mà thôi, không phải thật đâu, mẹ đừng sợ."

"Ừm."

Phong Ngọc Lan vào phòng, trở lại trên giường ngây ngẩn một hồi rồi bấy giờ mới nằm xuống.

Cô nhớ Đường Minh Sơn rồi.

Trước kia ngày nào cũng ở chung với nhau nên không cảm nhận được, nhưng giờ chia xa, vị nhớ nhung này mới chợt tràn ra.

Một năm nay, sao lại dài như vậy chứ.

Phong Ngọc Lan vươn tay, ôm đống quần áo để bên cạnh gối đầu vào trong ngực, đây là áo len của Đường Minh Sơn.

Buổi sáng, mẹ Đường nấu cháo bó cải xanh xong, đã chuẩn bị xào sang thịt rau mầm mà còn chưa thấy Phong Ngọc Lan thức dậy, thế là bà bảo Nguyên Khang vừa rửa mặt xong đi gọi cô.

Nguyên Khang gõ cửa, Phong Ngọc Lan mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Cô cầm đồng hồ đeo tay để bên gối, lại nhìn một chút, phát hiện đã quá thời gian tỉnh giấc rời giường bình thường thì chợt tỉnh táo lên nhiều.

"Hôm qua mẹ gặp ác mộng nên có thể sau đó ngủ lại không ngon ạ." Nguyên Khang thấy cô đi rửa mặt thì lập tức thấp giọng nói với mẹ Đường.

"Gặp ác mộng?"

Mẹ Đường có chút kinh ngạc.

"Vâng ạ."

Nguyên Khang gật đầu.

Buổi trưa, khi Phong Ngọc Lan về nhà ăn cơm, cô liền phát hiện mẹ Đường bất ngờ nấu một con búp bê trứng cho cô.

Thật ra búp bê trứng có nghĩa là vẽ một con búp bê hình người nhỏ ở trên vỏ trứng, sau đó thiêu chín nó, đa phần loại trứng này được dùng để an ủi người khác.

Cũng là một loại mê tín nhỏ.

Phong Ngọc Lan nhận lấy búp bê trứng, cười nhìn mẹ Đường hỏi: "Thiêu ở đâu đây ạ?"

Bếp nhà bọn họ cũng không dễ cháy.

Mẹ Đường hé miệng cười cười: "Về nhà ngang đốt, trong sân bên kia làm được."

Buổi trưa Phong Ngọc Lan ăn búp bê trứng, buổi tối chờ khi cô ngủ, mẹ Đường còn dậy đi qua đi lại mấy lần để nghe xem cô có ngủ ngon hay không.

Phong Ngọc Lan ngủ khá ngon, Nguyên Khang lại chịu tội.

Mỗi một lần mẹ Đường thức dậy, cậu nhóc đều nghe thấy tiếng động.

Vậy nên buổi sáng khi thấy khuôn mặt nhỏ tiều tụy của cậu nhóc, mẹ Đường cảm thấy rất chột dạ nên cố ý nấu cho cậu một quả trứng chần.

Nguyên Khang cười chia quả trứng chần kia thành ba phần, ăn chung với bọn họ.

Tết Trung thu được nghỉ hai ngày, Phong Ngọc Lan đem một hộp bánh trung thu về, còn có một túi cốm gạo, một túi chè mè đen.

Đây là do trường học phát.

Buổi trưa anh hai Đường qua, sau khi ăn bữa trưa tại ký túc xá xong thì ở lại chờ Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang tan học.

Vậy nên không bao lâu sau, mọi người liền cùng cầm đồ ngồi xe bò trở về nhà cũ.

Bọn họ vừa rời đi chẳng bao lâu, Đường Minh Sơn đi đường mệt mỏi trở về nhà hụt.

Thầy Trương đang ngồi trên hành lang xem báo thấy anh trở về còn nhiệt tình chào hỏi: "Cậu về trễ một bước rồi! Bọn họ mới vừa rời đi cách đây tầm mười phút xong."

Đường Minh Sơn nghe vậy chỉ cười cười. Đầu tiên anh đặt một nửa phần đồ mua về vào trong nhà, rồi lại cầm phần còn dư đi sang nhà ngang bên kia tìm chị dâu Hồng, ngồi xe bò của chị ấy đuổi theo anh hai Đường.

May là vì nhiều người nên anh hai Đường đánh xe khá chậm, trên đường đi Nguyên Khang lại đột ngột bị đau bụng, muốn đi nhà xí, thế nên anh hai Đường liền dừng xe bò lại bên lề đường, dẫn Nguyên Khang đến nhà người cùng thôn để đi nhà xí.

Cứ như vậy, chị dâu Hồng đuổi kịp.

Khi nghe thấy giọng của Đường Minh Sơn, hai người đang nói chuyện còn tưởng rằng mình nghe thấy ảo giác.

Dù sao Đường Minh Sơn cũng không nói anh sẽ trở về vào dịp Trung thu trong thư.

"Nhìn phía sau!"

Thấy hai người ngây ngơ ngẩng đầu nhìn về phía trước, Đường Minh Sơn bất đắc dĩ hô to.

Chị dâu Hồng cười không ngừng: "Bên này, bên này này!"

"Minh Sơn trở lại rồi!"

Mẹ Đường vừa mừng vừa sợ.

Phong Ngọc Lan mau chóng chạy qua, Đường Minh Sơn xuống xe bò, cũng xách những thứ trên đó xuống dưới, sau đó ôm Phong

Ngọc Lan trước mặt một cái rất nhanh rồi lại buông ra.

"Anh đến trễ một bước, không thì đã có thể đi cùng mọi người rồi."

"Anh cũng chẳng báo trước một tiếng, chúng em cũng đâu biết hôm nay anh lại về."

Phong Ngọc Lan không nhịn được, giơ tay lên sờ mặt anh một cái: "Nhìn gầy."

Chị dâu Hồng thấy bọn họ dính lấy nhau thì cũng không tiến lên quấy rầy, mẹ Đường cười híp mắt đưa tiền xe cho chị ấy, chờ khi chị dâu Hồng đuổi xe bò quay lại, hai người mới đỏ mặt tránh đường ra.

Khi Nguyên Khang và anh hai Đường trở về liền thấy bên cạnh xe bò có thêm một bóng người quen mắt.

"Cha trở lại rồi!"

Nguyên Khang chạy tới, ôm chặt lấy hông Đường Minh Sơn, ngẩng đầu lên hưng phấn không thôi: "Sao cha lại về thế?"

Đường Minh Sơn cười nói lý do mình bắt kịp, anh hai Đường rất hối hận.

"Nếu anh chờ thêm một chút là chúng ta có thể đi cùng nhau rồi!"

"Được rồi, cũng không ai biết hôm nay nó về mà. Nhanh đi nào, trời sắp chuyển âm u rồi."

Mẹ Đường cười híp mắt nói.

Anh hai Đường mau chóng lên xe, chờ khi cả bọn ổn định chỗ ngồi rồi thì mới đuổi xe bò tiến về phía trước.

Trước cổng đội sản xuất, cha Đường chắp tay sau lưng đi qua đi lại: "Sao mà còn chưa về nữa?"

Lại chờ thêm một chốc, trời đã đen đến không thấy gì được nữa, bấy giờ cha Đường mới mở đèn pin lên, cũng càng lúc càng thấy sốt ruột.

Cũng may không bao lâu sau, ông liền nghe thấy tiếng nói chuyện của bọn họ, khi ấy cha Đường mới thở phào nhẹ nhõm.

Chị dâu hai Đường ở nhà hầm chân heo cách thủy, chân heo vừa hầm cách thủy chín tới, ngay lúc đang xào món ăn khác thì liền nghe thấy trong sân có tiếng người trò chuyện, cô ta cất cao giọng nói với ra: "Nguyên Khang, mọi người về rồi sao?"

"Còn có em nhé chị dâu hai."

Đường Minh Sơn cười đi vào nhà bếp, xắn tay áo lên, lập tức tiến đến giúp canh lửa.

Điều này làm chị dâu hai Đường kinh ngạc đến ngây người: "Minh Sơn cũng về rồi sao? Ây dô, thế thì Trung thu năm nay đúng là bữa đoàn viên lớn!"

"Đúng đó, nó làm mọi người giật mình." Mẹ Đường và Phong Ngọc Lan cũng tiến vào giúp đỡ.

Về phần anh hai Đường, anh ấy đi cất xe bò lại xong thì dắt bò vào chuồng bò nghỉ ngơi.

Chương 183: Chương 183

Nguyên Khang đi theo sau m.ô.n.g anh ấy, giơ đèn pin chiếu sáng cho anh ấy.

Chuồng bò sạch sẽ, Đại Ngưu vừa đi vào chẳng bao lâu thì đã gục xuống ngủ.

"Mệt cho Đại Ngưu rồi."

Nguyên Khang ghé vào lan can, cười nhìn Đại Ngưu.

Đại Ngưu mở đôi mắt tròn vo, nhìn cậu nhóc mấy lần, tiếp đó cúi đầu uống một ngụm nhỏ trong máng nước, rồi lại tiếp tục ngủ.

"Đi, đi vào nhà." Anh hai Đường ôm một bó cỏ bò mới buộc qua, bỏ vào máng đá rồi thì kéo Nguyên Khang đi.

Tối hôm nay, cả nhà Phong Ngọc Lan đều ăn rất vui vẻ, sau bữa ăn mọi người cùng nhau thu dọn bát đũa rồi ngồi xuống nhà chính trò chuyện.

"Ban đầu lẽ ra ngày mai anh mới về nhưng anh không chờ được nữa nên xin nghỉ luôn. Hiếm khi anh mới xin nghỉ một lần nên cũng không ai làm khó dễ gì." Đường Minh Sơn kể lại chuyện mình xin nghỉ phép.

Hai tay Nguyên Khang ôm gò má, nghe vậy hiếu kỳ hỏi: "Thầy có hỏi vì sao cha xin nghỉ không ạ?"

"Không, cha đã là người lớn rồi, chỉ cần làm tốt việc cần làm thì không khó xin nghỉ đâu."

Đường Minh Sơn nhẹ nhàng xoa đầu cậu nhóc.

Riêng phần họ sau khi rửa mặt, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn trở về phòng, Đường Minh Sơn ôm cô tâm sự thật lâu, Phong Ngọc Lan cũng không nỡ ngủ chút nào. Cô cứ mãi cọ cằm vào bờ vai anh, cọ tới cọ lui liền cọ ra tia lửa nhỏ, thế là mãi đến khi trời đã sắp sáng rồi Phong Ngọc Lan mới có thể ngủ được.

Không ai quấy rầy đôi vợ chồng nhỏ này, vậy nên khi Phong Ngọc Lan tỉnh lại đã là gần ba giờ chiều rồi.

Mặt cô đỏ đến tận mang tai, cô vội mặc quần áo vào đàng hoàng rồi mở cửa phòng nhìn ra ngoài. Trong nhà chỉ có mình Đường Minh Sơn, bấy giờ cô mới cảm thấy thả lỏng đi nhiều.

"Mọi người đâu?"

"Cha mẹ dẫn Nguyên Khang qua phía chị cả bên kia rồi, hai người anh hai thì về nhà cha vợ. Anh chờ em tỉnh lại thì tính qua nhà bác cả chú ba ngồi một chút, sau đó thăm mấy đứa em gái luôn."

Tất cả đã được sắp xếp xong, chỉ chờ Phong Ngọc Lan tỉnh.

Mặt Phong Ngọc Lan lại có chút nóng lên. Sau khi húp cháo ngô trong nồi xong, Phong Ngọc Lan đi gội đầu, còn Đường Minh Sơn thu dọn chén đũa xong rồi thì liền đến giúp cô.

Thu dọn mọi thứ xong, bọn họ khóa cửa sân lại, cầm đồ đi sang nhà bác cả và chú ba.

Chờ khi bọn họ đã ra ngoài rồi, Phong Ngọc Lan nhìn về phía Đường Minh Sơn tay không hỏi: "Đồ cho bọn Văn Tuệ đâu?"

"Lúc trước anh đưa qua đó rồi." Đường Minh Sơn dắt tay cô: "Đi thôi."

"Qua chỗ bà tổ thăm bà một chút đi."

Cô đề nghị.

"Được."

Hai người đến nhà bà tổ thu dọn một phen, sau đó thắp hai nén nhang, chờ khi nhang cháy hết rồi thì bọn họ mới khóa cửa lại đi qua nhà họ Chương.

Chương Thục Phân cũng đã quay về rồi, cô ấy và chồng cô ấy Dương Thân Lâm cùng về với nhau.

Đường Minh Sơn và Dương Thân Lâm sang một bên nói chuyện, Chương Thục Phân liền kéo Phong Ngọc Lan và cả Đường Văn Tuệ vào sân ngồi.

"Trước kia làm con gái, không bị ràng buộc gì cả. Bây giờ sau khi gả cho người ta rồi, tớ cứ cảm thấy có gì đè nén mình ấy. Một khi làm không xong việc gì thì tớ liền thầm than xong đời rồi, bọn họ sẽ lại nói này nói kia nữa."

Người Chương Thục Phân nói là hai bà cô của cô ấy.

Cứ thích về nhà xáo trộn.

Cha mẹ chồng và chồng của cô ấy đều đối xử với cô ấy không tệ lắm, nhưng hai bà cô kia lại cực kỳ đáng ghét, chuyện của nhà mình còn hỏng bét nhè mà cứ quay về nhà mẹ chỉ huy người ta.

Đường Văn Tuệ hiểu rõ tình huống nhà cô ấy, chỉ có Phong Ngọc Lan hơi ít hiểu biết vì cô luôn ở trong huyện, chỉ có ngày lễ mới trở về.

"Tớ không rõ, vì sao lúc trước khi cậu lại mặt lại không để cho anh cậu ra mặt giúp cậu?"

Đường Văn Tuệ có chút bực mình nói.

"Nếu lập uy trước bọn họ ngay từ đầu như thế thì sau này bọn họ cũng sẽ không dám lớn lối như vậy nữa."

"Tớ cũng muốn dạy dỗ bọn họ lắm." Chương Thục Phân bóc hạt bí: "Nhưng mà hồi đó tớ chỉ vừa kết hôn, bọn họ lại là người đã gả ra ngoài, tớ chỉ nghĩ dù gì cũng không ở cùng nhà, có chút ít mâu thuẫn thì sau này chậm rãi giải hết là được thôi."

"Ai lại ngờ bọn họ lại cứ thích quản chuyện nhà mẹ như thế? Vì tớ, quan hệ giữa Thân Lâm và bọn họ cũng cứng ngắc, nhưng càng như thế, bọn họ càng thấy không vừa mắt tớ."

Chương Thục Phân chỉ cảm thấy phiền c.h.ế.t đi được: "Tớ còn tưởng là quan hệ với mẹ chồng sẽ không ổn, ai mà ngờ được mối quan hệ không ổn lại nằm ở chỗ hai bà cô này!"

"Cha mẹ chồng em tỏ thái độ thế nào?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Dù sao lúc nói chuyện với vợ chồng bọn em cũng luôn bảo bọn em đừng so đo với bọn họ, có lẽ là khi nói chuyện với bọn họ cũng thế đi."

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cô cũng không trông mong cha mẹ chồng làm gì nhiều cho họ.

"Nếu không thì ra ngoài làm công đi."

Phong Ngọc Lan đề nghị.

Đường Văn Tuệ và Chương Thục Phân đều nhìn qua cô.

"Mấy đứa xem, nếu bọn họ cứ thích quay về nhà mẹ đẻ như thế, lại gả gần, vậy cứ xem như dù các em ra ngoài thì bọn họ cũng có thể giúp chăm sóc người già một chút. Bây giờ hai người còn chưa có con, nhân lúc còn trẻ kiếm nhiều tiền một chút, trong tay có tiền, làm gì sống lưng cũng thấy thẳng hơn vài phần."

Hai năm nay, đúng là có người rời nhà đi làm, tuy nhiên với nhà như Chương Thục Phân, cha mẹ chồng chỉ có một đứa con trai, còn lại đều là con gái nhà người ta như thế thì bình thường con trai đều sẽ không rời nhà.

Hơn nữa rất nhiều người vẫn còn chưa thay đổi tư tưởng được, cảm thấy việc rời nhà tìm việc làm là một loại đầu cơ trục lợi, chỉ sợ sau này còn có thể lật mặt, vậy chẳng phải thảm rồi sao?

"Thục Phân, tớ thấy chị dâu ba nói đúng đấy." Khoảng thời gian này, lòng Đường Văn Tuệ cũng đang đè nén chuyện này. Nhà ở đã sửa xong, trái lại không thiếu nợ gì bên ngoài, nhưng cũng đã gần như moi rỗng cả nhà rồi. Hơn nữa khi Thục Phân xuất giá, cô ấy lại mua chút của hồi môn đưa ra ngoài, vậy nên tiền trong tay càng lúc càng căng.

Hai hôm trước khi đứa con trai út của đội trưởng trở về từ bên ngoài, Đường Văn Tuệ và Chương Nam Tuyền vừa lúc bắt gặp đối phương đang khoác lác với người trong đội, nghe một chốc, cả hai đều có chút muốn ra ngoài tìm một việc làm.

Bây giờ nghe Phong Ngọc Lan nhắc đến, Đường Văn Tuệ cũng bắt đầu động lòng.

Cô ấy và Chương Nam Tuyền không có trình độ văn hóa gì đáng nói, nhưng chỉ cần có thể kiếm tiền, vậy có làm cu li cũng chẳng sao.

"Em cứ trở về thương lượng với vị kia nhà em một chút đi. Nếu tên đó không đi thì em với đi với chúng ta một mình ra ngoài xông pha cũng được. Ba người chúng ta cũng có thể chăm sóc lẫn nhau."

Chương Thục Phân nghe vậy thì lại càng động lòng: "Chính là ý này, dù là đi tỉnh cũng tốt hơn ở nhà."

"Bây giờ bên ngoài sửa chữa nhà cửa, còn có rất nhiều nhà máy thiếu người, chỉ cần mấy em làm việc chăm chỉ, chắc chắn sẽ có thể kiếm tiền trở lại."

Phong Ngọc Lan nói.

Chương Thục Phân và Đường Văn Tuệ gật đầu.

Chờ lúc ăn cơm tối xong, sau khi hai vợ chồng Phong Ngọc Lan rời đi, Chương Thục Phân liền đề cập chuyện ra ngoài làm thêm với Dương Thân Lâm.

Dương Thân Lâm nghe nhưng không lên tiếng.

Cha Chương và mẹ Chương thấy bầu không khí có chút kỳ quái, liền mở miệng hỏi vợ chồng Chương Nam Tuyền trước: "Hai đứa nghĩ thế nào?"

"Cha, mẹ, bọn con muốn ra ngoài tìm việc làm. Mấy năm này bên ngoài phát triển rất nhanh, anh ba chị dâu ba ở trên tỉnh thành mấy năm học như vậy, cũng hiểu rõ tình huống bên ngoài hơn so với chúng ta." Chương Nam Tuyền tỉ mỉ phân tích cho bọn họ nghe: "… Xa không nói, cứ nói anh nhỏ nhà đội trưởng đi, dù rằng nó có khoác lác nhưng một thân quần áo của nó cũng sẽ không gạt người."

"Đúng vậy, bây giờ hai chúng con còn chưa có con, có thể kiếm thêm ít tiền là hay nhất. Sau này có bé con, dù sao con cũng sẽ phải nuôi con tại nhà, ăn mặc của đứa bé đó đều cần tiền đấy."

Đường Văn Tuệ cũng nói.

Cha Chương và mẹ Chương liếc nhau.

"Hai đứa đều đã là người lớn, cha mẹ cũng không có bản lĩnh gì, chuyện gì không giúp được mấy đứa nhưng cha mẹ cũng sẽ không kéo chân sau của mấy đứa." Trái với mấy người lớn khác, cha Chương lại có tầm nhìn xa: "Anh chị dâu ba của mấy đứa cũng đều có kiến thức, cha tin bọn họ. Bây giờ thời đại thay đổi rồi, nào còn mấy lời đầu cơ như vậy nữa? Mấy đứa cứ đi, qua Trung thu liền đi tìm việc đi!"

Mẹ Chương liếc mắt nhìn con rể, cũng gật đầu theo.

"Cha mẹ ở nhà không sao đâu, mấy đứa đừng lo cho cha mẹ."

Chương Nam Tuyền và Đường Văn Tuệ nghe vậy, đều có chút kích động.

"Chúng con chuẩn bị tìm việc làm ngay trong tỉnh thôi, làm chỗ quá xa sợ khi trong nhà có việc gì thì chúng con lại không chạy về ngay được."

"Đúng vậy, chỉ cần chúng con chịu làm việc, dù có đi đâu chúng con cũng sẽ kiếm được tiền đem về nhà!"

Thấy anh và chị dâu kích động như vậy, Chương Thục Phân cũng gấp gáp, cô ấy đẩy Dương Thân Lâm một cái: "Anh nói gì đi chứ! Anh không đi, em cũng sẽ tự đi theo anh trai với chị dâu, anh cứ ở nhà đi."

"Vậy không được."

Dương Thân Lâm lập tức lắc đầu.

Chương Thục Phân cũng sắp khóc, lại thêm một câu: "Vậy rốt cuộc anh nghĩ thế nào, anh cứ nói thẳng ra đi!"

"Cùng đi." Dương Thân Lâm cắn răng nói.

Chương Nam Tuyền và Đường Văn Tuệ liếc nhau, lòng thầm nhẹ nhàng thở ra.

Thế nhưng khi Dương Thân Lâm quay về nhà nói chuyện với cha mẹ thì cha mẹ lại có chút không tán đồng.

"Thế nào cũng phải để một người ở lại chứ."

Cả hai đều rời đi, vậy khi bọn họ bị thương gió thổi nhức đầu thì phải làm sao đây?

Dù con gái có tốt nhưng cũng không bằng hai người trước mắt đây, hai người kia còn có cha mẹ chồng phải nuôi mà.

Thấy Dương Thân Lâm rơi vào thế khó xử, Chương Thục Phân dứt khoát không chờ anh ấy xoắn xuýt nữa, ngay khi vợ chồng Đường Văn Tuệ chuẩn bị rời đi thì cô cũng trực tiếp thu dọn một bọc hành lý nhỏ thẳng thắn rời đi theo.

Sau đấy, chị cả và chị hai nhà họ Dương còn quay sang nhà họ Chương náo loạn, nói là bọn họ đem Chương Thục Phân đi, đây là hối hôn vân vân.

Nhưng lại chọc tức mấy người cha Chương, cha Đường dẫn anh hai Đường theo qua bên kia mắng chửi hai chị em bọn họ đến m.á.u chó đầy đầu.

Chương 184: Chương 184

Dương Thân Lâm chạy tới dẫn theo hai người anh rể kéo hai chị em kia trở về nhà. Sau khi trở về, mấy anh rể cảm thấy bọn họ quá mất mặt, tuyên bố muốn ly hôn, lúc bấy giờ mới khiến cho bọn họ an phận.

Nhưng chuyện này cũng khiến cha Đường có chút suy nghĩ, vừa lúc trong nhà cần mua chút đồ, ông liền quất xe bò đi vào huyện. Khi mẹ Đường đang ngồi trên ban công nhà nhỏ làm giày vải thì nghe thấy tiếng đập cửa, còn tưởng là Phong Ngọc Lan trở về lấy đồ nên bà vội vàng bỏ đồ xuống đi ra mở cửa.

"Lão già?"

Bất ngờ thay người đứng bên ngoài lại là cha Đường.

"Là tôi." Cha Đường cười híp mắt đeo ba lô đi vào phòng: "Tôi đến đưa mọi người chút rau dưa."

Mẹ Đường nhìn thấy ông thì rất vui vẻ, hai người ngồi xuống trò chuyện hồi lâu, sau đó cha Đường mới bắt đầu nói vào chuyện chính: "Nam Tuyền với Văn Tuệ bọn họ đều ra ngoài tìm việc rồi, bà biết chuyện này không?"

"Biết, lúc bọn chúng đi còn đến đây thăm bọn tôi." Mẹ Đường gật đầu: "Thục Phân cũng đi cùng bọn chúng, nhưng không thấy chồng con bé đâu, không đi cùng à?"

"Không đi, còn ở nhà kìa."

Cha Đường nắm c.h.ặ.t t.a.y bà: "Tôi tới là để bàn chuyện bọn thằng hai với bà."

Mẹ Đường suy nghĩ một chút liền hiểu ra, nắm ngược lại tay ông: "Bọn chúng cũng muốn ra ngoài làm sao?"

"Bọn chúng không nói, nhưng tôi nghĩ nếu chúng có thể ra ngoài thì cũng nên ra ngoài tìm việc đi. Nhà chúng ta không thiếu điểm làm việc, chưa nói đến bây giờ mua lương thực cũng không dùng đến phiếu thực phẩm nữa, không phải đội trưởng đã nói bên ngoài có nhiều chỗ chia đất rồi sao?"

"Đúng đó, tôi cũng có nghe bọn Minh Sơn nói, chuyện đất chúng ta bị chia ra cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi."

Mẹ Đường gật đầu.

"Nếu nhà chúng ta chia đất, cho dù có việc nhưng cũng không phải làm không xong. So với đất của đội sản xuất, nhà chúng ta có thể có bao nhiêu? Một mình tôi tự làm mà không hết, còn không mời được bọn thằng ba giúp tôi sao?"

Nhà chú ba Đường ít người, tất nhiên sau này phần đất được chia cũng sẽ ít.

Từ trước đến nay, mẹ Đường vẫn luôn nghe theo quyết định của ông: "Chuyện này à, tôi không có ý kiến gì, ông cứ hỏi thử bọn thằng hai đi, nếu chúng muốn ra ngoài thì cho ra ngoài."

Kết quả, anh hai Đường không ra ngoài, chị dâu hai Đường cũng không ra ngoài, bọn họ chỉ đợi đến sau khi chia đất thì trồng rau đi bán.

Cha Đường không ngờ đến chuyện này.

Không ra ngoài thì không ra ngoài thôi, ở nhà cũng rất tốt.

Ngược lại, anh họ cả lại theo Đường Văn Cường ra ngoài tìm việc làm thử.

Sau khi Phong Ngọc Lan biết chuyện này, còn viết một lá thư cho Đường Minh Sơn, nói với anh là nếu biết tin của anh họ cả ở bên ngoài thì đi thăm bọn họ một chút.

Đường Minh Sơn hồi âm rất nhanh, tỏ vẻ anh đã biết bọn anh họ cả đang làm việc ở đâu rồi, vì sau khi bọn anh họ cả rời đi thì không có một người quen nào, cũng sợ bị lừa nên tìm đến đại học của anh, nói là họ muốn tìm việc. Sau đó vẫn là Đường Minh Sơn dẫn bọn họ đến trung tâm tìm việc, tìm được việc thích hợp rồi họ mới đi.

Trái lại, sau khi bọn Đường Văn Tuệ tìm được việc ổn định rồi thì bọn họ mới tìm Đường Minh Sơn ăn cơm, sau đó nói cho anh biết bọn họ đang làm việc ở đâu.

Vào tháng mười, Đường Minh Sơn tận dụng mấy dịp nghỉ dài, lại quay về.

Khi về anh còn mang theo không ít tiền, đều là bọn Đường Văn Tuệ nhờ anh mang về nhà.

"Đây là một trăm hai chục đồng bọn Văn Tuệ nhờ tôi đem về, còn tám mươi đồng này là của Thục Phân nhờ tôi mang về, nhờ mọi người đưa đến nhà họ."

Đường Minh Sơn vừa về đội sản xuất đã đưa tiền cho nhà họ Chương.

Khi trở lại sườn núi, anh lại chuyển tiền Đường Văn Cường và anh họ cả gửi đưa về nhà.

"Văn Cường thế nào rồi?"

"Cha A Cường có gầy đi không ạ?"

Sau khi bị vây quanh hỏi rất nhiều lời, Đường Minh Sơn mới có thể về nhà. Trong nhà đã có thức ăn thơm ngát, Phong Ngọc Lan bảo anh rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm.

Nguyên Khang tri kỷ thêm nước nóng vào thùng cho anh, khi rửa tay rửa mặt cũng sẽ không bị lạnh.

"Há mồm."

Đường Minh Sơn bỗng nhiên cúi người xuống, bảo cậu nhóc hé miệng.

Nguyên Khang nhăn nhó một chút nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn há hốc miệng ra.

Thiếu mất một cái răng cửa.

"Gãy hồi nào?"

"Hôm qua ạ." Mặt Nguyên Khang ửng hồng đáp.

"Chờ một chút, con nhìn lên trời đi." Đường Minh Sơn thấy cậu nhóc còn mất vài chiếc răng hàm, bảo cậu nhóc ngẩng đầu lên, sau khi xem xong thì xác định: "Nguyên Khang, con không chỉ thay răng cửa mà còn bắt đầu thay cả răng hàm rồi."

Nguyên Khang lập tức ngậm miệng lại: "Vâng, mẹ cũng xem rồi."

"Không cho phép ăn đồ ngọt."

Đường Minh Sơn nheo mắt lại dặn dò. Cũng không biết có chuyện gì xảy ra với đứa nhóc này nữa, hai năm này nó đặc biệt thích ăn đồ ngọt.

"Chưa ăn mà."

Giọng Nguyên Khang càng nhỏ hơn.

"Yên tâm đi, bọn em đã lấy lại hết đồ ngọt mang về từ ký túc xá rồi. Trước khi răng của con mọc lại, bọn em sẽ không cho con ăn kẹo."

Phong Ngọc Lan cười híp mắt, bưng đĩa đồ ăn đi ngang qua bên cạnh.

Nguyên Khang nghe vậy thì thở dài.

Đường Minh Sơn cười cười: "Chịu được thì tốt, không thì sẽ sâu răng, sẽ phải đi nha sĩ đó."

"Đau răng có thể đau đến c.h.ế.t người đấy." Anh hai Đường che má của mình đi ngang qua một bên bọn họ, từ tối hôm qua anh ấy đã bắt đầu thấy đau răng.

"Xem bác của cháu kìa, đáng thương biết bao. Nếu cháu mà không nghe lời thì bác của cháu chính là hình ảnh sau này của cháu đó."

Chị dâu hai Đường bưng bát đũa, cười cười đi vòng qua.

Nguyên Khang bật người che cặp má của mình, hai mắt trợn tròn lên: "Nhất định cháu sẽ không ăn đồ ngọt đâu!"

Nguyên Khang tựu trường, Đường Minh Sơn còn hai ngày nghỉ, vậy nên hai ngày này anh vẫn luôn ở ký túc xá giúp nấu cơm, mẹ Đường dứt khoát ở lại nhà cũ thêm hai ngày nữa.

Biết Nguyên Khang đang học ở đây, Kiều Tư Vũ liền lén lút tìm tới.

Năm đó vì không lập gia đình nữa, Kiều Tư Vũ liền một mình chạy ra ngoài tìm cha ruột của Nguyên Khang là Cung Nguyên. Không có thư giới thiệu, trên người cũng không có bao nhiêu tiền, Kiều Tư Vũ xin ăn hai năm, chẳng những không tìm được Cung Nguyên, còn bị bắt nạt rất nhiều.

Nhưng sau đó vận may của cô ta cũng không tới nỗi tệ, gặp được một cặp vợ chồng tốt bụng. Chị gái kia cho cô giúp rửa chén ở sau bếp, dù không có bao nhiêu tiền công nhưng ít nhất cũng đã giải quyết được vấn đề ấm no.

Thế là cô ta vừa làm việc vừa tìm nơi ở của Cung Nguyên.

Mãi cho đến năm ngoái, cô ta mới tìm được Cung Nguyên, đối phương lăn lộn khá ổn, làm quản lý đại sảnh tại một nhà hàng tư nhân, sau khi Kiều Tư Vũ nhận anh ta rồi còn được sắp xếp cho tiếp tục làm việc lặt vặt sau bếp của nhà hàng.

Nhưng vì vài nguyên nhân bên phía Cung Nguyên nên không thể để người ngoài phát hiện quan hệ của bọn họ được, từ trước đến nay Kiều Tư Vũ vẫn luôn nghe theo anh ta, vẫn luôn thành thật làm việc lặt vặt, chỉ khi Cung Nguyên lén lút tìm cô ta thì hai người mới v.uốt ve an ủi nhau một chút.

Quãng thời gian trước đại sảnh thiếu nhân viên phục vụ, Kiều Tư Vũ từ đầu bếp phía sau được đưa lên đại sảnh, tiền công tăng lên không ít. Xa nhà nhiều năm như vậy, Kiều Tư Vũ vẫn muốn về thăm nhà một chút, vậy nên lần này nghỉ ngơi, cô ta không tiếp tục đi làm mà trở lại thăm người nhà, còn có Nguyên Khang.

Cô ta vẫn luôn nhớ đến Nguyên Khang, đấy là bằng chứng cho tình yêu giữa cô và Cung Nguyên.

Cũng lo sau khi mẹ kế của Nguyên Khang có bé con của chính mình rồi thì sẽ đối xử không tốt với Nguyên Khang, thế nên cô ta mới một lòng muốn trở về nhìn xem.

Cung Nguyên không muốn quay về, vậy nên cô ta tự về một mình. Đầu tiên là giả trang về nhà cũ một phen, đưa tiền cho cha mẹ, biết được bây giờ Nguyên Khang đang đi học ở đây, mẹ kế còn chưa sinh con, hơn nữa cả hai đều bất ngờ lên đại học.

Kiều Tư Vũ liền tìm tới.

Cô ta đã ngồi chồm hổm chờ bên ngoài hơn cả buổi rồi, cũng biết mẹ kế Nguyên Khang làm giáo viên nên cô ta không dám trực tiếp tiến vào phòng học tìm Nguyên Khang, chỉ có thể chờ ở ngoài.

Nguyên Khang xách cặp, vừa đi ra khỏi phòng học, chào tạm biệt với các bạn học xong thì liền đi về phía lầu ký túc xá bên kia.

Cửa vào của ký túc xá không nằm ở phía sân chơi mà phải ra khỏi cổng trường, quẹo trái vào mới là cửa ký túc xá.

Cậu nhóc mới ra khỏi trường đã lập tức bị một người phụ nữ nhìn quen mắt kéo đến bên cạnh.

Đối phương nhìn cậu nhóc, vừa khóc lại vừa cười.

Nguyên Khang khẽ nhíu mày, chợt nhớ ra người này.

Đây là mẹ ruột của cậu nhóc, dù đã bao năm không gặp nhưng trí nhớ Nguyên Khang tốt, dù nhìn người trước mắt đã tiều tụy đi rất nhiều nhưng cậu nhóc vẫn nhận ra được.

"Nguyên Khang, mẹ là mẹ con đây, mẹ ruột của con, con còn nhớ mẹ không?"

Kiều Tư Vũ cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Nguyên Khang gật đầu: "Con có nhớ cô, mấy năm trước cô đã đến nhà chúng con, còn ăn một bát mì lớn bà nội con làm nữa."

Kiều Tư Vũ nghe vậy thì có chút lúng túng, nhưng rất nhanh cô ta đã móc mười đồng ra từ trong túi đưa qua: "Bây giờ mẹ có tiền rồi, con cầm dùng đi."

Nguyên Khang nhìn tiền trong tay của cô ta, không lên tiếng.

Kiều Tư Vũ sờ đầu của cậu nhóc, lại nghẹ giọng hỏi: "Con, mẹ kế con có đối xử tốt với con không?"

"Rất tốt ạ."

Thấy con trai gật đầu, quần áo trên người cũng sạch sẽ, còn mang giày giải phóng, xem ra người nhà họ Đường không bạc đãi cậu nhóc.

Chương 185: Chương 185

Kiều Tư Vũ bối rối một lát thì cuối cùng quyết định không dẫn con trai đi tìm cha ruột nữa. Dù sao Cung Nguyên cũng đã nói trước mắt không phải thời cơ tốt nhất để nhận con lại, hơn nữa bây giờ hai người bọn họ đều đang sống chung trên giường lớn trong phòng ở phía sau nhà hàng, cũng không tiện dẫn đứa nhỏ theo lắm.

Nào có thoải mái như bên nhà họ Đường này.

"Mẹ kế đều là những người rất xấu xa, sẽ không đối xử tốt với con. Còn có cha con nữa, đã có mẹ kế thì cũng có cha dượng, con cần phải thường xuyên cảnh giác. Chờ khi nào mẹ kiếm được nhiều tiền hơn sẽ lập tức dẫn con đi."

Kiều Tư Vũ ch.ảy nước mắt bắt lấy tay con trai dặn dò, một chốc nữa là cô ta phải đi rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa.

Nguyên Khang nghe vậy thì thấy cực kỳ khó chịu, dứt khoát rút tay mình về: "Cô không được nói như vậy, cha mẹ con đối xử cực kỳ tốt với con! Hơn nữa con được nhà họ Đường nuôi lớn, con sẽ không đi đâu cả!"

"Con còn nhỏ, không hiểu gì hết, bây giờ chỉ là bọn họ không có con của mình thôi, chờ khi họ có con của chính bọn họ rồi thì sao còn quan tâm con được nữa? Hơn nữa, hơn nữa còn có một số việc căn bản con không biết gì cả!"

Nghĩ đến việc đứa nhóc này không phải là con ruột Đường Minh Sơn, cả người Kiều Tư Vũ liền cảm thấy vô cùng chột dạ. Sau đó, cô ta lại lấy mười đồng ra kín đáo đưa cho Nguyên Khang: "Tiền này

con lấy về cho bà con dùng, mẹ biết ông bà nội đối xử tốt với con, con cũng biết, vậy nên nhất định con phải đưa số tiền này cho bà con giữ, hiểu không?"

Thấy Nguyên Khang vẫn mang vẻ không vui khó chịu, Kiều Tư Vũ lại móc mấy viên kẹo ra từ trong túi, kết quả Nguyên Khang lại lui thẳng ra sau.

"Con không ăn kẹo."

"Sao lại không ăn? Kẹo này ăn ngon nhất đấy, ngọt lắm luôn."

"Cha con nói mấy ngày này con không được ăn kẹo."

Kiều Tư Vũ nghe thấy thì đau lòng không thôi: "Mẹ đã nói tên đó là cha dượng mà! Sao lại không cho con ăn kẹo chứ!"

Nguyên Khang hé miệng cho cô ta nhìn: "Con đang thay răng nhé, cha chỉ muốn tốt cho con thôi! Cô chớ có nói lung tung!"

Cậu nhóc cực kỳ ghét nghe câu như vậy.

"Cái rắm! Ai nói thay răng thì không được ăn kẹo?"

Phong Ngọc Lan cách đó không xa chớp chớp mắt, chọc người đàn ông cao lớn đang đứng bên cạnh: "Này thì anh không cho con nhỏ ăn kẹo này, giờ thành cha dượng luôn rồi kìa."

Đường Minh Sơn vừa nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, vừa trầm giọng nói: "Nó đang thay răng."

Ngay khi Kiều Tư Vũ điên cuồng khiển trách Đường Minh Sơn, Nguyên Khang né khỏi tay của cô ta, chạy về phía Đường Minh Sơn bọn họ.

Kiều Tư Vũ quay đầu lại, lúc bấy giờ mới nhìn thấy Đường Minh Sơn cùng với người phụ nữ dung mạo đẹp đẽ đầy khí khái bên cạnh anh.

"Kiều Tư Vũ."

Đường Minh Sơn lạnh mặt nhìn người phụ nữ cách đó không xa đang run lẩy bẩy vì gặp bọn họ.

"Tôi, tôi chỉ quay về thăm bé con một chút thôi."

Kiều Tư Vũ cực sợ, ôm lấy túi vải trong n.g.ự.c mình, cả người run rẩy không ra hình dạng, nước mắt nước mũi chảy xuống một chỗ, nhìn vừa buồn cười lại vừa đáng thương.

Phong Ngọc Lan cũng không ngờ Kiều Tư Vũ sẽ sợ Đường Minh Sơn như thế, đây cũng không phải chỗ thích hợp để nói chuyện, đã có vài người trước cửa trường học bắt đầu nhìn về phía bọn họ bên này. Cô suy nghĩ một chút rồi bước tới nói: "Tôi là Phong Ngọc Lan, hẳn là cô phải biết tôi, nhà chúng tôi ở ngay lầu hai bên cạnh, tới ngồi một chút không?"

Kiều Tư Vũ lắc đầu kịch liệt: "Không được không được, tôi đi tôi đi! Nguyên Khang, mẹ, mẹ, lần sau mẹ sẽ đến thăm con!"

Nói xong, cô ta nhanh chân chạy.

Rõ ràng cơ thể cô ta gầy nhỏ như thế, vậy mà giờ rất có lực.

Phong Ngọc Lan nhìn bóng dáng đối phương nhanh chóng chạy xa, nghiêng đầu hỏi Đường Minh Sơn: "Sao cô ta lại sợ anh như thế?"

"Có tật giật mình mà thôi."

Đường Minh Sơn lại nhìn về phía Nguyên Khang, Nguyên Khang lập tức giơ tiền trong tay lên đưa cho anh: "Cô nói là một phần cho con, một phần cho bà."

"Con tự sắp xếp đi."

Đường Minh Sơn tiếp lấy túi vải trên người cậu nhóc: "Muốn ăn kẹo?"

Nguyên Khang lắc đầu: "Không ăn."

"Con có muốn ăn, cha cũng không cho con ăn."

Nguyên Khang: …

Phong Ngọc Lan hé miệng cười cười, kéo Nguyên Khang đuổi theo người đàn ông cao lớn phía trước.

Còn Kiều Tư Vũ thì chạy một hơi đến bến xe, vừa mua vé, vừa tiếp tục khóc, khóc làm người bán vé cũng phải lên tiếng hỏi: "Đồng chí, cô không sao chứ?"

"Không, không sao."

Kiều Tư Vũ khóc cả một đường lên xe.

Thật đáng sợ, thật sự quá đáng sợ hu hu hu…

Sự xuất hiện của Kiều Tư Vũ không ảnh hưởng đến cuộc sống của họ, vào ngày Đường Minh Sơn đi, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang đều phải đến trường nên Đường Minh Sơn đã dậy từ sáng sớm nấu cháo, hấp bánh bao, chiên trứng, làm một bữa sáng đầy tình cảm, cả nhà ăn uống vui vẻ rồi dọn dẹp cùng nhau ra ngoài.

"Chúng em sẽ không tiễn anh." Ở cổng trường Phong Ngọc Lan sửa lại cổ áo cho Đường Minh Sơn: "Dạo này trời càng ngày càng lạnh, nếu không có việc gì em sẽ không về, chăm chỉ học tập."

Đường Minh Sơn gật đầu cũng nói với Nguyên Khang: "Con cũng nên học tập chăm chỉ."

Nguyên Khang cười khúc khích: "Con sẽ cố gắng hai trăm phần trăm!"

Dần có nhiều người đến trường, Đường Minh Sơn cũng biết hôm nay Phong Ngọc Lan có tiết buổi sáng, vì vậy anh vẫy tay với họ, sải bước đi.

Nguyên Khang và Phong Ngọc Lan đứng đó nhìn bóng dáng anh đi xa rồi mới quay lại đi vào trường học, một người đến lớp học cấp một, một người đến văn phòng trường cấp ba.

Mẹ Đường cũng biết hôm nay Đường Minh Sơn sẽ đi thành phố, sau khi ăn sáng xong, bà định đi đến luống rau tìm chút gì đó làm món phụ, nhưng bà vừa đặt cái giỏ xuống luống rau, thím ba Đường vội vàng chạy tới.

"Chị dâu! Chị dâu! Kiều Tư Vũ đó đã quay về!"

"Cái gì? Có người tìm được rồi?"

Mẹ Đường đứng dậy hỏi.

Thím ba Đường chạy đến gần bà, vỗ tay một cái: "Tìm được cái gì! Là tự cô ta quay về! Em nghe người bên đó nói cô ta kiếm được rất nhiều tiền ở bên ngoài! Khi về tiêu xài rất nhiều tiền!"

"Vậy thì tốt." Mẹ Đường cũng không phải là người không thể nhìn rõ cuộc sống của người khác: "Cô ta quay về một mình?"

Thím ba Đường gật đầu: "Em sợ cô ta sẽ đi đến trường học tìm mấy người Nguyên Khang."

Lúc này mẹ Đường cũng không bình tĩnh, vội vàng lấy thức ăn, bỏ vào giỏ, lớn tiếng gọi anh hai Đường quay về đưa bà về thị trấn.

Bác cả đang sửa lại phòng nhà mẹ đẻ, anh hai Đường ở đó giúp, nghe tiếng gọi anh ấy nhanh chóng phản ứng.

"Chị đừng lo quá, chuyện này chỉ là em suy đoán." Thím ba Đường lại nói: "Hơn nữa hai ngày nay Minh Sơn ở lại ký túc xá, đó giờ cô ta vẫn sợ Minh Sơn, hẳn không dám làm gì hay nói gì."

"Bấy nhiêu đã đủ phiền phức rồi." Mẹ Đường lắc đầu: "Nhà chúng ta bây giờ đang rất tốt, nếu cô ta quay về nhất quyết dây dưa phải làm sao?"

"Không đâu, cô ta rất sợ Minh Sơn." Thím ba Đường xua tay: "Hơn nữa em nghe người bên đó nói cô ta ra ngoài làm việc, mấy ngày nữa sẽ đi."

Lúc này, anh hai Đường đã lái xe bò tới, mẹ Đường không nói nhiều với thím ba Đường nữa: "Chị lên huyện xem thử mới yên tâm, chị đi trước đây."

"Đi đi, trên đường đi từ từ thôi."

Lời này nói với anh hai Đường.

"Vâng."

Anh hai Đường đồng ý, lái xe bò đi lên trước.

Lúc họ đến ký túc xá đã hơn mười giờ, do mẹ Đường gặp thím Trương hỏi đối phương mấy giờ mới biết.

Thím Trương đang đeo một chiếc đồng hồ, nghe nói là do con dâu mua cho.

Mẹ Đường bảo anh hai Đường dọn dẹp bát đĩa, bà định nấu thức ăn thì thấy còn nửa thùng cháo rau với mười cái màn thầu.

"Nhìn qua là biết thằng ba làm." Mẹ Đường tặc lưỡi một tiếng, còn anh hai Đường cười tủm tỉm bên cạnh.

"Đó giờ em ấy làm gì cũng nhiều, không sợ thiếu."

"Ba cha con các người giống y nhau."

Mẹ Đường thầm nghĩ, đã có món chính, vậy thì xào thêm vài món nữa là xong.

Anh hai Đường thấy vẫn còn sớm, mình cũng không có làm chuyện gì, định quay về nhưng mẹ Đường bảo ở lại ăn cơm trưa rồi đi, nên anh ấy ra ngoài xem bò một chút, sau đó lại khoác lác vài câu với chú bảo vệ ngay cổng trường.

Kết quả cuộc nói chuyện này thật kinh khủng, anh ấy nhận được một tin thì nhanh chóng chạy lên lầu.

"Mẹ! Con nghe chú bảo vệ nói rằng ngày hôm kia có một người phụ nữ đến trước cổng trường, kéo Nguyên Khang nói chuyện, khi nhìn thấy mấy người thằng ba thì bỏ chạy! Ban đầu con tưởng là bắt cóc, nhưng nghe nói có quen biết ba anh em nên không đuổi theo, mẹ nói người đó… có phải là người họ Kiều đó không?"

Mẹ Đường vỗ đùi: "Đúng rồi!"

Cô ta thật sự tìm tới!

“Cô ta có đến nữa không?”

“Con hỏi chú ấy nói không nhìn thấy, con nghĩ có lẽ là mấy người thằng ba thấy cô ta đến tìm Nguyên Khang nên doạ cô ta chạy đi?”

Anh hai Đường đoán.

Chương 186: Chương 186

Buổi trưa khi chuông tan học vang lên, Nguyên Khang chạy về trước, muốn hâm nóng cháo và màn thầu để Phong Ngọc Lan về nhà có ăn ngay.

Kết quả vừa lên lầu hai đã thấy cửa mở, nghe được tiếng anh hai Đường từ bên trong, Nguyên Khang gọi lớn: "Bác ơi?"

"Là bác là bác." Anh hai Đường cười, thò đầu ra từ cửa: "Đến đây, bác ôm một cái nào."

Nguyên Khang rất là vui vẻ bước tới, được anh hai Đường đỡ lên: "Nặng quá."

Nguyên Khang cười khúc khích dùng tay xoa đầu mình: "Cháu còn cao thêm hai centimet!"

"Ồ, trong hai ngày đã cao thêm?"

Anh hai Đường đặt nó xuống, thì thấy nó thực sự đã cao lên.

Mẹ Đường ngẩng đầu lên, chỉ vào giày của Nguyên Khang, anh hai Đường túm lấy Nguyên Khang đang định bỏ chạy, cởi giày nó ra thì phát hiện bên trong có hai lớp lót.

"Hay lắm, cháu còn lót hai lớp!"

Nguyên Khang la lớn: "Đó không phải lỗi của cháu! Đôi giày này cha mua cho cháu vừa to vừa dài, cháu không mang cỡ đó, khi học thể dục cháu cũng không chạy được!"

Vừa lên cầu thang Phong Ngọc Lan đã nghe thấy tiếng ồn ào từ nhà của mình, cô bước nhanh hơn, khi đến cửa nhà cô đã thấy anh hai Đường với Nguyên Khang đang đùa giỡn.

"Anh hai."

Anh hai Đường lập tức để Nguyên Khang yên, chỉnh sửa lại mái tóc hơi rối bời của mình rồi chào Phong Ngọc Lan.

"Bây giờ mới biết xấu hổ sao?" Mẹ Đường cười mắng: "Đi, dắt Nguyên Khang đi rửa tay rồi quay lại."

"Vâng." Anh hai Đường đáp, nâng Nguyên Khang lên rồi đi xuống lầu.

Khi Phong Ngọc Lan trở về đã rửa tay ở dưới lầu, cô đến giúp bày thức ăn, mẹ Đường hơi do dự, cuối cùng vẫn hỏi Kiều Tư Vũ đã đến phải không.

"Có đến, cô ta nói vài câu với Nguyên Khang, nhìn thấy chúng con liền chạy đi."

Phong Ngọc Lan nghĩ tới chuyện ngày hôm đó, cô thấy buồn cười.

Thấy biểu hiện của cô vẫn như bình thường, mẹ Đường biết Kiều Tư Vũ không làm chuyện gì quá đáng thì mới cảm thấy nhẹ nhõm.

"Sau này nếu cô ta có đến thì đừng quan tâm cô ta, lúc trước chúng ta đã nói chuyện Nguyên Khang sẽ do chúng ta nuôi nấng, nhà họ Kiều sẽ không có bất kỳ mối liên hệ nào với chúng ta, là họ cắt đứt quan hệ, bây giờ Nguyên Khang đã lớn, họ muốn hái đào sao? Nằm mơ đi!"

Mẹ Đường hơi tức giận nói.

"Con hiểu rồi mẹ, mẹ đừng tức giận." Phong Ngọc Lan bưng màn thầu với cháo lên bàn.

Sau khi ăn trưa, anh hai Đường giúp dọn dẹp bát đĩa, còn lau sàn rồi mới đi.

Vì hiệu trưởng nói rằng có một cuộc họp ngắn lúc một giờ chiều, nên sau khi ăn xong, Phong Ngọc Lan đã đến trường học.

Bây giờ trong nhà chỉ có mẹ Đường và Nguyên Khang.

Nguyên Khang lấy hai mươi đồng ra đưa cho mẹ Đường: "Thím ấy nói mười đồng cho cháu, mười đồng cho ông với bà dùng, còn nói thím ấy đều biết ông bà đối xử với cháu rất tốt."

Trước khi mẹ Đường lên tiếng, Nguyên Khang đã thuật lại những gì Kiều Tư Vũ nói xấu Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan trước mặt nó: "Thím ấy còn nói chờ khi thím ấy giàu có sẽ đón cháu đi, cháu không chịu đi!"

Mẹ Đường nghe xong tức giận đến mặt đỏ bừng.

"Cô ta dựa vào đâu mà đưa cháu đi? Cô ta có quyền gì mà đưa cháu đi!"

Sau khi sinh, cô ta ở cữ trong tháng rồi bỏ đi, sau đó không hề quan tâm gì đến Nguyên Khang!

"Bà nội đừng tức giận, cháu sẽ không đi đâu." Nguyên Khang ôm lấy cánh tay bà: "Nhưng mà bà nội ơi, hình như thím ấy đang giấu chúng ta điều gì đó, đã nói ở đây sẽ xảy ra chuyện lớn mà cháu không biết."

Mẹ Đường sửng sốt, chuyện lớn?

Chuyện lớn gì?

Mẹ Đường không biết được không yên tâm, vào thứ sáu về quê bà nói chuyện này với cha Đường: "Ông thấy ở đây có thể xảy ra chuyện lớn gì? Dù sao nhà họ Đường chúng ta không hề có lỗi với nhà họ Kiều họ."

Cha Đường cụp mắt xuống, mân mê tẩu thuốc, nghe vậy quay đầu nhìn bà: "Hai năm này sức khỏe của bà cũng tốt."

"Đúng vậy, tinh thần cũng tốt." Mẹ Đường không biết sao lại đổi chủ đề, nhưng vẫn gật đầu.

"Nếu như, tôi chỉ nói là nếu như, ở đây thực sự xảy ra chuyện lớn bà có thể chịu được không?"

"Đã ở cái tuổi này rồi, có gì mà không chịu nổi, ngay cả chuyện thằng hai không thể có con tôi cũng chịu được."

Mẹ Đường thấy không có chuyện lớn nào khiến bà không chịu nổi, trừ phi người trong nhà mắc bệnh hiểm nghèo.

Bỏ bỏ bỏ, không được suy nghĩ lung tung.

Cha Đường cười, rồi nhìn qua Nguyên Khang với A Tráng đang chơi trong sân, đứa trẻ này được nuôi dưỡng ở nhà họ nhiều năm như vậy, được dạy dỗ rất tốt, cộng thêm vợ chồng thằng ba cũng đối xử với nó rất tốt, ông dường như đã quên đi xuất thân của Nguyên Khang.

Thấy ông nhìn chằm chằm vào Nguyên Khang, mẹ Đường nheo mắt lại, tay bỗng nhiên xiết chặt.

"Mặc kệ có chuyện gì, đây là của chúng ta, không ai có thể lấy đi."

Lời nói này của cha Đường khiến sắc mặt mẹ Đường thay đổi.

"Lão già…"

Lúc này, chị dâu họ dẫn Yêu Muội đi chơi, khi đi ngang qua mấy đứa Nguyên Khang, cô ta nhìn Nguyên Khang cười nói: "Càng lớn càng đẹp trai, sau này lớn lên cháu sẽ đẹp trai giống cha cháu."

Mẹ Đường giật mình, nhìn kỹ khuôn mặt Nguyên Khang, càng nhìn càng hoảng hốt.

Đứa trẻ này trông không giống Kiều Tư Vũ, nhưng nó cũng không giống… Đường Minh Sơn.

Thấy sắc mặt bà không ổn, cha Đường đưa tay vỗ vỗ vai bà, ông có ý trêu bà nói: “Không phải nói không có gì không chịu được sao?”

“Lão già!”

Mẹ Đường vừa hoảng vừa tức giận đánh ông mấy cái, lúc này chị dâu họ đang nói chuyện với chị dâu hai Đường, không ai để ý đến hai người họ.

"Có phải ông đã biết chuyện gì?"

Mẹ Đường kéo ông vào phòng hỏi.

Cha Đường bảo bà ngồi xuống trước, rồi đi ra ngoài cho rót cho bà một cốc nước ấm để bà uống thuốc trước.

Sau đó mới từ từ kể chuyện năm đó…

Sau khi mẹ chồng trở về quê, Phong Ngọc Lan thấy bà có gì đó không ổn, giống như có điều gì muốn nói với mình, nhưng khi cô nhìn sang thì bà lại làm như không có chuyện gì, quay đầu đi chỗ khác.

Hơn nữa, Phong Ngọc Lan nhận ra rằng mẹ Đường thường xuyên ngẩn người nhìn Nguyên Khang làm bài tập, không chỉ cô phát hiện được mà Nguyên Khang cũng phát hiện.

Có một ngày hai người ra ngoài mua thức ăn, Nguyên Khang đã nói đến chuyện này: "Bà nội thường xuyên nhìn con ngẩn người, do con làm sai chuyện gì sao?"

Phong Ngọc Lan hỏi nó: "Mấy ngày qua có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?"

"... Ngoại trừ bà có ghé qua thì hình như không có chuyện gì khác." Nguyên Khang nói xong gãi đầu: "Đúng rồi, lúc con đưa tiền cho bà nội đã nói với bà những lời mẹ con nói."

Để phân biệt mọi người, Nguyên Khang gọi như vậy.

"Con nói lại cho mẹ những lời đó đi."

Phong Ngọc Lan nói.

Nguyên Khang nghe lời làm theo. Sau khi nghe xong Phong Ngọc Lan đưa Nguyên Khang đến dưới lầu, để nó mang thức ăn về trước, cô đi đến văn phòng trường.

Trên bàn hiệu trưởng Lý có một chiếc điện thoại công cộng, giáo viện có thể dùng tự nhiên.

Phong Ngọc Lan gọi trực tiếp đến trường của Đường Minh Sơn: "Xin chào, xin hãy giúp tôi tìm..."

Mười phút sau điện thoại reo lên.

Phong Ngọc Lan nhanh chóng nghe máy: "Minh Sơn?"

"Là anh."

Giọng nói của Đường Minh Sơn vẫn còn hổn hển, biết ngay sau khi nghe thấy thông báo từ loa, anh đã chạy tới.

Để chuyện trở nên ngắn gọn, Phong Ngọc Lan nói thẳng: "Hình như mẹ đã biết chuyện của Nguyên Khang."

Đầu bên kia im lặng vài giây.

"Sớm muộn gì mẹ cũng biết, có cha ở bên, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn, hai năm này sức khoẻ của mẹ cũng tốt, mà trước đó anh hai đi kiểm tra xảy ra vấn đề, mặc dù đau lòng nhưng sức khỏe vẫn không có gì không ổn."

Khi ấy giữ lại Nguyên Khang vì lúc đó sức khoẻ mẹ Đường không tốt, lại rất thương đứa trẻ này, vì để cho bà có động lực cố gắng chăm sóc sức khoẻ mình, nên không nói cho bà biết xuất thân của Nguyên Khang.

"Giấy không gói được lửa, hơn nửa năm rồi cha đã tìm em nói chuyện, chuyện Nguyên Khang sớm muộn gì cũng nói cho mẹ biết."

Phong Ngọc Lan cũng biết chuyện này.

"Được, thời gian này em sẽ chú ý tình hình của mẹ nhiều hơn, có chuyện gì em gọi điện cho anh."

"Được."

Khi mẹ Đường biết Nguyên Khang không phải con của Đường Minh Sơn, phản ứng đầu tiên của bà là hối hận, lúc trước không nên nghe Kiều Tư Vũ nói nhảm cho cô ta vào cửa, thật có lỗi với Đường Minh Sơn.

Phản ứng thứ hai là có lỗi với Phong Ngọc Lan, bà thấy những năm nay cô không muốn có con vì quan tâm đến cảm xúc của Nguyên Khang.

Vậy nên mấy ngày nay bà muốn nói vài câu với Phong Ngọc Lan nhưng lại không biết phải nói gì.

Về phần Nguyên Khang, cho dù không phải con cháu của họ, mẹ Đường cũng cảm thấy thương nó, dù sao nó là đứa trẻ do chính tay mình nuôi nấng, chuyện của người lớn không liên quan đến đứa trẻ.

Nhưng vừa nghĩ tới lời Kiều Tư Vũ nói định đưa nó đi, mẹ Đường đã khó chịu trong lòng, lúc trước bà nghĩ Nguyên Khang là con cháu nhà mình thì Kiều Tư Vũ chắc chắn không thể đưa đi, nhưng giờ không có quan hệ huyết thống, Kiều Tư Vũ làm vỡ chuyện, Nguyên Khang còn ở lại sao?

Đứa trẻ này tuy còn nhỏ nhưng lòng tự trọng rất lớn.

Chuyện này càng nghĩ càng thấy phiền, mẹ Đường nghĩ đến bản thân bị bệnh.

Chương 187: Chương 187

Lúc mẹ Đường phát hiện bản thân mình không khỏe là vào buổi chiều, khi Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang vừa đến trường không lâu, bà ấy chuẩn bị tinh thần, thu dọn trong nhà một phen, sau đó khoá cửa xuống lầu, đến bệnh viện tìm vị bác sĩ già vẫn luôn kê đơn thuốc cho bà ấy.

Sau khi bác sĩ già thăm khám cho bà ấy xong thì kê một ít thuốc.

Cầm lấy thuốc, mẹ Đường trực tiếp đi tìm chị dâu Hồng, ngồi trên xe bò của chị ấy trở về đội sản xuất, đúng lúc chị dâu hai Đường ở nhà, mẹ Đường bảo cô ta nhanh chóng thu dọn, đi đến bên phía lối rẽ ngồi xe bò xuống thị trấn.

Hôm nay anh hai Đường và cha Đường đi làm việc rồi, không có ở nhà.

Chị dâu hai Đường vừa nghe bà nói mình không được khỏe lắm, cho nên mới bảo cô ta đến huyện giúp đỡ, lại biết được bà đã mua thuốc rồi, trong lòng thầm thở phào, có điều vẫn chưa yên tâm nên bước lên sờ trán mẹ Đường, sau khi phát hiện không bị nóng, lại đến nhà chú ba Đường, nhờ Xuân Phân đang chăm con săn sóc mẹ chồng mình một chút giúp cô ta, lúc này mới rời đi.

Xuân Phân không nói nhiều lời, ôm đứa con đi đến bên chỗ mẹ Đường, mẹ Đường uống thuốc rồi, bây giờ đang chuẩn bị ngủ, Xuân Phân để bà yên tâm ngủ, cô ấy ở trong sân chơi với con.

Thật sự là quá buồn ngủ, mẹ Đường cũng không khách sáo, đưa cho cô ấy hai viên kẹo lớn: "Cho đứa nhóc ăn đi."

Đứa bé quá nhỏ, trực tiếp xé vỏ kẹo ra cho thằng bé ăn thì sợ nghẹn, cho nên hoặc là nấu nước đường, hoặc là người lớn cầm kẹo để đứa nhóc l.i.ế.m từng chút.

"Được rồi mà, thím hai mau đi ngủ đi."

Xuân Phân vội vàng nói.

Bên này mấy người thím Trương đang ngồi ở trong hành lang làm việc thêu thùa may vá, tán gẫu, phát hiện có một người phụ nữ lạ mặt mở cửa nhà của Phong Ngọc Lan bọn họ ra.

"Đây là ai vậy?"

"Không biết nữa, chưa từng gặp."

Thím Trương cố gắng nhớ lại một chút, tiếp đó vỗ đùi một cái: "Chị dâu của cô Phong! Trước đó từng đến đây, có điều cô ấy không thường đến, sao hôm nay lại đến đây rồi?"

"Hơn nữa còn có chìa khoá."

Chị dâu Trần nhỏ giọng nói: "Chị dâu sao lại có chìa khóa nhà của em dâu!"

"Có thì có thôi, quan hệ của người ta tốt."

Thím Trương không cho là đúng.

Bà ta tiếp xúc với mẹ Đường khá nhiều, cũng ít nhiều hiểu rõ quan hệ mẹ chồng nàng dâu, chị em dâu của nhà họ Đường tốt hơn không phải chỉ một chút so với nhà bình thường.

Đợi đến lúc Phong Ngọc Lan về đến nhà, Nguyên Khang đang phụ dọn cơm, giọng nói của chị dâu hai Đường vang dội: "Mẹ của cháu sao vẫn chưa về vậy? Chuông tan học đã reo lâu như vậy rồi."

"Mẹ cháu dạy mấy anh chị lớp mười hai, sẽ về muộn hơn một chút, cháu đi xem xem có phải mẹ ở văn phòng không."

"Không cần, em đã về rồi."

Phong Ngọc Lan cười mở cửa bước vào.

Chị dâu hai Đường cười nói: "Còn không về nữa, chị sẽ để Nguyên Khang đi tìm em thật đó."

Vốn cho rằng mẹ Đường ở trong phòng, kết quả lúc ăn cơm mới biết được mẹ Đường không khỏe nên về quê rồi.

Nguyên Khang và Phong Ngọc Lan đều giật mình.

"Bệnh rồi? Vậy bà ấy về làm gì?"

Trong huyện bốc thuốc cũng tiện hơn mà.

"Sợ lây cho các em, nói là cảm lạnh cộng thêm đau dạ dày."

Chị dâu hai Đường gắp cho Phong Ngọc Lan một miếng thịt hấp, biết được hai vợ chồng chú ba thích sạch sẽ, cô ta đặc biệt bỏ một đôi đũa chung lên bàn, gắp thức ăn cũng tiện.

Tiếp theo lại múc cho Nguyên Khang hai thìa bánh ngọt vàng tươi.

"Yên tâm đi, lúc chị đi còn nhờ Xuân Phân trông nom giúp rồi." Chị dâu hai Đường an ủi bọn họ.

Sắp tới thứ bảy rồi, anh hai Đường tới đón họ, cơm trưa có thể trực tiếp về quê ăn.

Nghỉ ngơi mấy ngày, bất kể là tâm trạng hay cơ thể đều khá hơn nhiều, nhìn thấy Nguyên Khang bọn họ trở về, vội vàng chào đón: "Mấy hôm nay khỏe chứ?"

"Khỏe ạ, chỉ là nhớ bà, bà thế nào rồi?"

Nguyên Khang đi tới liền quấn lấy bà ấy hỏi, còn lấy tiền ăn vặt của mình mua đồ ăn, nhét cho bà ấy bồi bổ cơ thể.

Mẹ Đường cười xoa đầu cậu nhóc: "Đứa trẻ ngoan."

"Mẹ, lần sau không khỏe mẹ cứ tới trường tìm con, mẹ không nói tiếng nào mà đã về quê thế này, con vừa lo lắng vừa sốt ruột."

Phong Ngọc Lan nắm tay mẹ Đường, cảm giác chua xót trong lòng.

"Chao ôi, mẹ nhớ rồi, nhanh chóng đi rửa tay ăn cơm đi, mẹ có gói sủi cảo cải trắng này!"

Sủi cảo cải trắng của mẹ Đường gói ăn cực kỳ ngon, bởi vì biết hôm nay trở về, cha Đường sáng sớm đã đến xưởng chế biến thịt mua không ít mấy cân thịt về, có thể ăn được mấy bữa, thời tiết lạnh thế này, cho dù để hai ngày cũng sẽ không sao.

Thế là Phong Ngọc Lan bọn họ liền ăn sủi cảo mấy bữa cơm, chiều ngày hôm sau mới được anh hai Đường đưa về trong huyện.

Chị dâu hai Đường lần này không đến rồi, mẹ Đường đi theo họ trở về ký túc xá.

"Ở trong huyện mấy ngày thấy thế nào?"

Lúc làm việc, có người trêu đùa hỏi chị dâu hai Đường, chị dâu hai Đường thành thật trả lời: "Lúc bắt đầu còn thấy rất mới mẻ, nhưng ở hai ngày liền cảm thấy cả người khó chịu, gian nhà quá nhỏ, còn không lớn bằng cái sân ở trong quê của chúng ta, hơn nữa những người hàng xóm đó, nói chuyện đều không thoải mái chút nào, cửa

vừa đóng lại thì ai sống nhà người đó, không có thân thiết như dưới quê chúng ta."

"Còn buổi tối ngủ, cứ nghe thấy đường bên ngoài có tiếng xe chạy ngang, phiền lắm đấy, tôi không ngủ ngon được."

Chị dâu hai Đường nói xong lại thở dài: "Tôi còn tưởng rằng trong huyện tốt lắm ấy chứ, kết quả..."

"Nghe cô nói như vậy, tôi thấy dưới quê khá tốt, ngoài việc ăn thịt không thuận tiện đến vậy ra, ngày tháng sống thể nào cũng tốt hơn trong huyện."

"Vậy các cô nói xem, trong huyện không tốt như vậy, sao nhiều người muốn vào huyện đến vậy chứ?"

Cũng có người hỏi như vậy.

"Các cô thì hiểu cái gì, muốn chuyển vào trong huyện sống đó là vì con cái, học hành ở trong huyện sẽ tốt hơn dưới quê chúng ta, hơn nữa chúng ta sống ở dưới quê quen rồi, cho nên cảm thấy trong huyện không được tự nhiên, nhưng người ta là người huyện, cũng là sống ở huyện quen rồi, cũng không quen với dưới quê chúng ta."

"Lời này nói cũng có lý, chẳng hạn như mấy năm trước, nơi này của chúng ta có một thanh niên trí thức tới, nghe nói là người ở thành phố lớn, thằng nhóc khá lắm, lúc vừa mới tới chỗ chúng ta bị hố xí dọa cho sợ, cứ không chịu đi nhà xí, sau đó quả thực không nhịn được mới..."

Chị dâu hai Đường nghe đến sững sờ, cô ta biết cậu thanh niên trí thức đó, sau này bị điều đến đội sản xuất của sát thị trấn rồi, không ngờ còn có chuyện này.

Bởi vì sau đó mẹ Đường vốn không có gì khác thường, Phong Ngọc Lan cũng không chủ động hỏi gì thêm, mỗi ngày đi về giữa trường học và ký túc xá, thỉnh thoảng vẫn sẽ đưa mẹ Đường và Nguyên

Khang ra tiệm cơm bên ngoài ăn hai bữa, mẹ Đường cũng kiểu bà già keo kiệt bủn xỉn đó.

Không chỉ vậy, nghe nói gần đây bên cạnh chợ nông sản có mở một cửa hàng thịt dê, trời này lại lạnh, cho nên chạng vạng ngày thứ sáu, Phong Ngọc Lan liền dẫn họ đi ăn canh thịt dê để làm ấm người.

"Thịt dê làm không sạch, có mùi vị rất nặng, con làm cái khác còn được, thịt dê con không giỏi lắm." Phong Ngọc Lan cười nói.

"Vậy thì ăn ở bên ngoài." Mẹ Đường vung tay lên: "Mẹ mời!"

"Để cháu mời!"

Nguyên Khang dùng tay kéo tay mẹ Đường xuống, cậu nhóc ra oai nói: "Cháu vẫn luôn để dành tiêu vặt, ngoài việc mua sách vở, đồ dùng học tập ra, chỉ có trước đó từng mua một chút đó ăn nên còn nhiều lắm này, để cháu mời, để cháu mời cho!"

"Được thôi." Phong Ngọc Lan cười, tay phải nắm một người, tay trái nắm một người đi vào trong cửa hàng: "Đến lúc đó đừng có che túi tiền lại rồi khóc."

Mẹ Đường cũng cười khanh khách không thôi.

Tiệm này làm ăn cũng không tệ, họ tìm một góc ngồi xuống, rất nhanh liền có người cầm thực đơn đi tới.

"Món ăn đặc trưng của chúng tôi là canh haggis, thịt dê xào sợi cũng không tệ."

Phong Ngọc Lan đưa thực đơn cho Nguyên Khang: "Nếu đã là con mời, vậy con gọi món đi."

Nguyên Khang kích động lại căng thẳng, sau khi cậu nhóc xem thực đơn xong, chọn một món canh haggis, còn có huyết dê kho cùng với

một đĩa trứng chiên ớt xanh.

Ba người hoàn toàn đủ ăn.

Lúc đợi đồ ăn, Phong Ngọc Lan phát hiện bàn bên cạnh có một cô gái cứ nhìn lén bọn họ.

Cô nghi hoặc nhìn lại, người đó lại nhanh chóng xoay đầu đi.

"Quen biết sao?"

Mẹ Đường cũng nhìn thấy, thế là thấp giọng hỏi.

"Không quen." Trí nhớ của Phong Ngọc Lan cũng xem như không tệ, sau khi xác định mình không quen người này liền lắc đầu.

Mẹ Đường và Nguyên Khang thấy người đó thỉnh thoảng lại nhìn lén bên này, cảm thấy càng kỳ quái rồi, mẹ Đường dứt khoát không nhìn cô ta nữa mà là nhìn người ngồi cùng bàn với cô ta, sau đó liền nhìn thấy một người quen.

"Bên phía nhà họ Kiều, nhà bác gái của Kiều Tư Vũ, cô gái đó có lẽ là em họ của cô ta, tên là cái gì đó..."

Mẹ Đường không nhớ ra được, đã nhiều năm không có giao thiệp với nhà họ Kiều rồi.

Lúc họ vừa vào, Kiều Tư Văn đã nhận ra là ai rồi, năm đó cô ta đến nhà ngang đưa nấm gà cho họ hàng liền nhìn thấy qua Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan, nhiều năm như vậy, cô ta đã lập gia đình, còn sinh cả con rồi, Phong Ngọc Lan này cũng không có thay đổi gì.

Cho nên cô ta không nhịn được liên tiếp nhìn qua.

Mẹ cô ta thấy vậy, dùng chân nhẹ nhàng đá cô ta một cái làm Kiều Tư Văn giật mình.

Chương 188: Chương 188

Đừng có dính líu đến chuyện nhà của bác hai con nữa, ăn cơm của con đi." Bà ta cũng nhận ra mẹ Đường, nhưng vốn không muốn đi qua chào hỏi.

Hôm nay bà ta vào huyện thăm con gái và cháu ngoại, con rể liền dẫn bọn họ ra ngoài ăn thịt dê, không ngờ ở đây liền gặp được người nhà họ Đường.

Mặc dù không cho con gái nhìn, nhưng bà ta cũng không nhịn được nhìn chằm chằm Nguyên Khang, thoáng cái đã lớn như vậy rồi sao.

Thấy Nguyên Khang xới cơm, gắp thức ăn cho mẹ Đường bọn họ, mẹ con Kiều Tư Văn có chút cảm khái.

Đứa nhỏ này được dạy dỗ rất tốt.

Người đã làm mẹ như Kiều Tư Văn cũng không còn ngốc nghếch cảm thấy Kiều Tư Vũ đáng thương nữa, đương nhiên nhìn Phong Ngọc Lan cũng cảm thấy đối phương là người tốt.

"Mẹ, bọn họ cứ nhìn chằm chằm vào con."

Lúc Nguyên Khang múc canh, không nhịn được nói.

"Nhìn một cái cũng không mất một lạng thịt, chúng ta đứng ngồi ngay ngắn, không sợ bọn họ, cứ ăn của chúng ta đi."

Mẹ Đường an ủi.

"Ăn đi, không sao đâu."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Lúc này Nguyên Khang mới an tâm ăn cơm, từ sau khi Kiều Tư Vũ nói muốn đưa cậu bé đi, cậu bé khá sợ người bên phía nhà họ Kiều.

Kiều Tư Văn bọn họ đến sớm hơn một chút, cho nên sau khi ăn cơm xong liền đóng gói những món còn lại chưa ăn hết, thanh toán xong thì đi.

Nguyên Khang nghiêng đầu nhìn, đối diện với Kiều Tư Văn một cái, hai người đều ngây ra, Kiều Tư Văn theo bản năng nở nụ cười, nhưng Nguyên Khang lại tràn đầy kinh sợ quay đầu đi.

Kiều Tư Văn: ???

Sau khi về nhà mọi người đều tắm rửa xong, Nguyên Khang đi tới phòng của Phong Ngọc Lan: "Mẹ..."

Nhìn ra cậu nhóc có lời muốn nói, Phong Ngọc Lan đang chấm bài tập liền vẫy tay về phía cậu nhóc, bảo cậu nhóc qua ngồi xuống nói.

"Có phải sợ bên đó đưa con đi?"

Nguyên Khang gật đầu: "Cho dù con không đồng ý. Nhưng con quá nhỏ rồi, bọn họ sẽ không trùm bao tải con chứ?"

Trẻ con nghĩ nhiều quá đi mất.

Phong Ngọc Lan bật cười: "Con nghĩ hay quá? Nhà bọn họ sống còn căng thẳng hơn nhà chúng ta nhiều, đưa con về đó vậy thì nhiều thêm một miệng ăn, hơn nữa con còn phải đi học, bọn họ sẽ chịu sao?"

"Có lý." Nguyên Khang thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt."

Chỉ có một mình Kiều Tư Vũ muốn đưa cậu nhóc đi thì cậu nhóc không sợ, bởi vì hôm đó thấy đối phương sợ cha cậu nhóc, Nguyên Khang liền biết mẹ cậu nhóc là một người rất nhát gan.

"Đừng suy nghĩ lung tung, đem bài tập của con tới đây cho mẹ kiểm tra."

"Vâng ạ!"

*

Chớp mắt đã tới tháng chạp, trời càng ngày càng lạnh, ban công nhỏ nơi ký túc xá chỉ những khi trong phòng không có ai mới mở rộng cửa để thông gió.

Trong nhà có hai cái lò sưởi, một cái đặt ở trong phòng chính, một cái đặt ở trong phòng của Phong Ngọc Lan.

Để giữ cho hai người Nguyên Khang và Phong Ngọc Lan không bị lạnh vào buổi tối lúc làm bài và phê sửa bài tập.

Mà mẹ Đường thì lẳng lặng ngồi đan áo len ở bên cạnh lò sưởi ở phòng chính, hoặc là may quần áo.

Lúc Tống Chi tới cũng đã tám giờ tối rồi, bọn Phong Ngọc Lan sớm đã ăn cơm tối xong xuôi, đang làm những chuyện cần phải làm.

Thấy có người đến gõ cửa, mẹ Đường còn ngẫm nghĩ không biết là ai, mở cửa nhìn thử, thì ra là nhà Tống Chi.

Hồng Kiến Quân còn xách theo cả một túi quýt, nói là do đồng nghiệp làm bên đội vận tải hái ở quê lên, rất ngọt.

“Ngồi đi nào, Tiểu Diệp Tử lại đây ôm ôm một cái nào.” Phong Ngọc Lan nhiệt tình chào hỏi họ, thấy Tiểu Diệp Tử nhìn mình chằm chằm, Phong Ngọc Lan ngồi xổm xuống, vươn tay về phía cậu bé.

Tiểu Diệp Tử chạy tới trước mặt của cô ôm cô một cái: "Dì Phong ơi, mặt dì đỏ quá.”

Phong Ngọc Lan nghe thấy thế thì cười nói: “Do dì ngồi bên cạnh lò sưởi lâu quá đấy.”

Nói xong, lại nhanh chóng bảo Nguyên Khang đến phòng của cô lấy một cái lò sưởi khác ra, Nguyên Khang đã làm xong bài tập, nghe vậy thì ngay lập tức đi lấy.

Tiểu Diệp Tử thích anh Nguyên Khang lắm, nhanh chóng đuổi theo phía sau cậu nhóc: "Anh Nguyên Khang, anh Nguyên Khang ơi, để em tới giúp anh nha!”

Nguyên Khang cũng tình nguyện dỗ dành em nhỏ, để cho cậu bé hỗ trợ đẩy cửa sổ ra, sau đó cậu nhóc ôm theo lò sưởi đi phía trước, rồi để Tiểu Diệp Tử phía sau đóng cửa phòng lại.

Tiểu Diệp Tử ngoan ngoãn làm theo, dáng người của cậu bé thấp, đứng lên trên ghế nhỏ rồi mới đóng được cửa.

Lúc đi ra còn rất đắc ý, cảm thấy mình đã giúp đỡ được rất nhiều.

Mẹ Đường rửa sạch táo và lê mua ngày hôm qua rồi lấy ra cho bọn họ ăn, trong lúc nhất thời nhà chính náo nhiệt hẳn lên.

Tống Chi cười híp mắt nói với Phong Ngọc Lan: “Chúng em chuẩn bị chuyển nhà.”

Bọn họ sống ở nhà ngang đã nhiều năm đến vậy rồi, cuộc sống trôi qua cũng coi như không tệ, nhưng vẫn là câu nói kia, phòng ở nhà ngang thật sự quá nhỏ.

“Chuyển đi đâu?”

Phong Ngọc Lan hỏi.

Tống Chi "ôi trời" một tiếng, nhẹ nhàng đẩy cô một cái, đỏ mặt nói: "Sao chị không hỏi em vì sao lại chuyển nhà thế?"

Mẹ Đường đang nói chuyện với Hồng Kiến Quân nhìn sang: "Đúng vậy đấy, đang sinh sống rất tốt mà, sao bỗng dựng lại chuyển nhà vậy?"

"Bởi vì mẹ cháu muốn sinh em gái nhỏ cho cháu."

Tiểu Diệp Tử đang được Nguyên Khang đút táo cho lớn tiếng nói.

Hồng Kiến Quân và Tống Chi nhất thời đỏ bừng hết cả mặt.

Nhưng mà vẫn gật đầu thật mạnh: "Đúng vậy, em mang thai, được hơn ba tháng rồi."

"Chúc mừng nhé!"

Phong Ngọc Lan giữ c.h.ặ.t t.a.y cô ấy, mẹ Đường cũng cười tươi đến nỗi không ngậm miệng lại được: "Chuyện mừng! Chuyện mừng! Vậy thì phải chuyển nhà, nhà ngang nhỏ quá, còn phải có thêm con trai nữa, sau này trong nhà chắc chắn không ở nổi."

"Đúng thế, vừa vặn phân cho một căn ký túc xá luôn." Hồng Kiến Quân xoa xoa tay, vừa vui vẻ vừa hưng phấn.

Anh ấy đã làm việc ở đội vận tải nhiều năm như vậy, theo lý thuyết vốn nên được cung cấp nhà ở cho từ sớm, nhưng bởi vì năm đó anh ấy nhờ vào quan hệ của em rể nên mới được chuyển lên làm chính thức ở đội vận tải, cấp trên ít nhiều cũng có đôi chút ý kiến đối với anh ấy, cũng may mấy năm nay Hồng Kiến Quân dựa vào sự cố gắng của mình, đạt được sự tán thành của lãnh đạo, đơn xin phép cũng rất nhanh đã được phê duyệt.

"Là căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách, cũng có hơi lớn hơn một chút so với căn hiện tại của mọi người, chẳng qua cũng có thêm

một phòng hông nhỏ nữa, có thể dọn dẹp một chút rồi làm thành một căn phòng khác, xem như là đã có ba phòng rồi."

Tống Chi cười híp mắt nói.

"Tôi nhớ là ký túc xá của đội vận tải ở con phố phía trước trường chúng ta đấy nhỉ?"

Trong đầu Phong Ngọc Lan hiện lên cánh cửa ký túc xá, màu vàng, cho nên ấn tượng của cô khá sâu sắc.

"Đúng rồi ạ, chúng ta lại ở gần nhau rồi, tuy không phải cùng chung một tòa nhà nhưng cũng không cách xa lắm, cùng lắm mười phút là có thể gặp nhau."

Đây là điều khiến cho Tống Chi vui vẻ nhất.

"Vậy đúng thật là rất gần nhau, sau này hai bên đi lại cũng thuận tiện hơn." Mẹ Đường gật đầu, dù sao nhà ngang cũng ở ngoại ô thành phố.

Tiểu Diệp Tử nhận lấy quả lê mà Nguyên Khang đưa tới, vừa ăn vừa vui vẻ nói: "Sau này em có thể chơi cùng với anh Nguyên Khang rồi."

"Đợi sau khi em đi học về, chúng ta còn có thể cùng làm bài nữa."

Nguyên Khang cười hì hì, xoa đầu Tiểu Diệp Tử một cái.

Tiểu Diệp Tử vẫn chưa biết làm bài tập là điều kinh khủng đến cỡ nào, nghe vậy thì gật đầu ngay tắp lự: "Vâng vâng vâng."

Nhóm Hồng Kiến Quân và Tống Chi nghe nói thế thì cười không ngừng được.

Bọn Tống Chi tới đây chủ yếu là để nói về chuyện chuyển nhà, cũng không cần tới sự hỗ trợ của nhóm Phong Ngọc Lan bởi vì đội vận tải có xe, người quen ở nhà ngang cũng giúp đỡ chuyển đồ đạc trong nhà xuống dưới tầng, xếp lên xe là được.

Bọn họ muốn nói với Phong Ngọc Lan là ngày Lạp Bát này làm mâm cơm dời nhà, bảo cả nhà Phong Ngọc Lan nhất định phải đi.

Ngày Lạp Bát vẫn chưa được nghỉ, lại còn là thứ tư, vậy cho nên mấy người Phong Ngọc Lan không về quê, nghe thế tất nhiên là đồng ý.

Chờ bọn Tống Chi đi rồi, mẹ Đường cười nói: "Nhìn bộ dạng hồng hào của con bé là biết cái thai này rất ổn định."

Bà biết sức khỏe của Tống Chi trước đây không tốt, lúc hạ sinh Tiểu Diệp Tử làm Hồng Kiến Quân đau lòng cho cô ấy, không có dự định thêm đứa thứ hai, kết quả qua nhiều năm đến vậy rồi, thế mà lại nghênh đón đứa con thứ hai.

"Cô ấy đã muốn có thêm đứa nữa, hiện tại được như ý muốn, chắc chắn rất vui."

Phong Ngọc Lan nghĩ đến chuyện lúc trước Tống Chi muốn đến miếu Thành Hoàng thắp hương cầu con.

Kế hoạch hóa gia đình đã bắt đầu được thi hành, một hai năm đầu rất cưỡng chế, chỉ cần bạn có đứa con thứ hai, hoặc là sinh nhiều con, vậy thì chắc chắn sẽ bắt đi phá thai.

Bây giờ thì đỡ hơn nhiều rồi, bạn muốn sinh, được, chỉ cần sinh vượt mức, vậy thì nộp tiền phạt đi.

Nguyên Khang làm bài tập xong, đi rửa mặt trước, sau đó quay trở về phòng chính kể chuyện ngụ ngôn mình nghe được với mẹ Đường.

Phong Ngọc Lan cũng dời bài tập đến cùng phòng để phê sửa.

Chưa đến mười giờ, mấy người dọn dẹp một phen rồi nghỉ ngơi.

Đến ngày mùng tám tháng chạp, mẹ Đường làm xong bữa sáng, lúc ăn cơm, bà thương lượng với Phong Ngọc Lan: "Mẹ định tặng một

túi bột vừng với cả hai cân bánh táo nữa, mua thêm một chút chuối tiêu, con thấy thế nào?”

Phong Ngọc Lan gật đầu: "Ngon lắm ạ, đồ mẹ mua con luôn rất yên tâm.”

Mẹ Đường cười tươi rói: “Buổi trưa mẹ nấu cháo Lạp Bát, các con phải về ăn sớm một chút đấy.”

Đến nhà Tống Chi ăn cơm tối, buổi trưa ăn ở nhà.

“Con nghĩ có thể hôm nay anh hai bọn họ sẽ tới.” Phong Ngọc Lan nghĩ rồi nói với mẹ Đường: "Mẹ, lát nữa mua chút thịt, anh hai bọn họ tới, chúng ta cũng có thể thêm đồ ăn.”

Mẹ Đường nghe vậy thì suy nghĩ một chút, nghĩ họ có thể sẽ đến, vì thế gật đầu.

Chương 189: Chương 189

Quả nhiên chưa tới mười một giờ, anh hai Đường mang theo đồ, chị dâu hai Đường và cha Đường tới.

"Biết hôm nay mọi người không thể về nhà, chúng tôi qua đây ăn cơm trưa với mọi người đây."

Cha Đường cười tủm tỉm, đặt đồ ăn và trứng gà đất mang tới nhà xuống.

Chị dâu hai Đường bưng một cái chậu inox có nắp gỗ ra từ phía dưới gùi, mở nắp gỗ ra nhìn, bên trong là cháo Lạp Bát.

"Sáng sớm hôm nay con mới nấu đấy ạ."

"Được được được."

Mẹ Đường khen chị dâu hai Đường, khen đến mức khiến cho đối phương đỏ bừng cả mặt, hai tay chống nạnh đắc ý không thôi.

Giữa trưa Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang về nhà, chỉ thấy trong nhà rất náo nhiệt, trong lúc nhất thời nhà họ rộn ràng không thôi.

Chị dâu Trần và chị dâu La nghe thấy tiếng động ở phòng số tám bên kia, đều nhao nhao đi ra cửa hóng hớt một chút.

"Nhiều người như vậy sao?"

"Hình như tất cả người ở quê nhà tới rồi."

Mặc dù hai người có hơi chướng mắt đối phương, nhưng khi thảo luận chuyện nhà khác, vẫn rất thích tụ lại cùng một chỗ để tám chuyện.

Nhà chồng của họ cũng có người, nhưng tiết Lạp Bát này, có vài người tới, có vài người lại không tới, các cô cũng nấu cháo Lạp Bát nhưng lại không nghĩ tới việc cùng ăn với người nhà chồng bên kia.

Mấy năm nay vẫn như vậy, thấy cho dù là ngày mùng tám tháng chạp bên chỗ Phong Ngọc Lan bọn họ cũng náo nhiệt đến thế, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

"Nhìn cái gì vậy?"

Thầy Trần thấy chị dâu Trần vẫn đứng ở ngoài cửa, cho nên tò mò hỏi.

Ông ấy và các con đã bắt đầu ăn rồi.

Chị dâu Trần đóng cửa đi vào, nói về sự náo nhiệt bên nhà Phong Ngọc Lan: "Chỉ mỗi một tiết Lạp Bát thôi cũng cần người một nhà tụ họp lại cùng một chỗ ăn cơm sao?"

"Không phải người một nhà chúng ta cũng ăn cùng nhau hay sao ạ?"

Con gái của cô ấy húp một ngụm cháo rồi nói.

"Sao mà giống nhau được? Chúng ta luôn sống chung với nhau, nhưng ông bà nội của các con lại sống ở dưới quê nhà, chúng ta chưa từng được gặp họ vào tiết Lạp Bát."

Sau khi chị dâu Trần ngồi xuống, bưng chén cháo của mình lên, cuộc sống nhà bọn họ rất tiết kiệm, nấu cháo Lạp Bát cũng chỉ có mỗi món này, không hề có món ăn nào khác.

Dù sao cũng là một mình thầy Trần nuôi mấy cái miệng trong nhà.

"Vậy thì quan hệ người trong nhà của cô giáo Phong đúng là rất tốt."

Thầy Trần chỉ thuận miệng nói một câu, kết quả lại đ.â.m vào chỗ đau của chị dâu Trần, nhất thời buông chén cháo xuống bắt đầu buông lời mắng chửi người.

Tất nhiên là nói cha mẹ chồng thiên vị, cùng với chuyện năm đó cô ấy bị mẹ chồng giày vò, thầy Trần nghe thôi đã thấy phiền lòng, ăn cháo xong đi thẳng đến trường học.

Phong Ngọc Lan bọn họ ở bên này vui vẻ ngồi ăn cơm cùng nhau, Nguyên Khang giống như một chú ong nhỏ cần cù, hết gắp thức ăn cho người này rồi lại múc cháo cho người kia.

Sau khi ăn cơm xong, vợ chồng chị dâu hai Đường thật sự không cho Phong Ngọc Lan và mẹ Đường chạm tay vào, tự dọn dẹp sạch sẽ bát đũa và phòng bếp, tiếp theo ngồi xuống nói chuyện phiếm với bọn Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan phải đến trường lúc hai giờ, cho nên một giờ năm mươi đã ra ngoài, Nguyên Khang lề mề, đến phút thứ năm mươi sáu mới đi, đến được lớp cũng vừa lúc chuông báo vào học vang lên.

Buổi chiều, cha Đường và mẹ Đường cùng đi dạo phố, sau khi mua chút đồ, lại ngồi lên xe bò về quê.

Mẹ Đường cười tủm tỉm quay trở lại nhà, thím Trương vừa giặt xong quần áo cũng chuẩn bị lên lầu, cho nên hai người cùng đi chung.

"Nhà bà trưa nay náo nhiệt quá."

"Ông nhà với hai vợ chồng thằng hai tới thăm chúng tôi." Mẹ Đường cười tủm tỉm.

“Tình cảm gia đình bà tốt quá.” Thím Trương cảm khái một câu: "Đến độ tuổi của chúng ta, có thể đối xử tốt với con dâu, còn có chuyện muốn nói với bạn già, thật sự là không dễ dàng gì.”

Mẹ Đường cũng biết chút ít về tình hình của nhà thím Trương, thím Trương và thầy Trương có tổng cộng ba đứa con, đều đã thành lập gia đình, nhưng bởi vì cả ba đứa nhỏ đều lớn lên cùng ông bà nội từ bé cho nên cũng không thân thiết với họ lắm.

Không đến ngày lễ ngày tết, căn bản là không gặp được.

Hơn nữa vẫn còn có một chuyện, sau khi hai người được phân cho nhà lớn cũng không tới ở, căn nhà kia để làm nhà cưới cho con trai út, điều này làm cho cậu cả và cậu hai cảm thấy rất không cân bằng, không những quan hệ giữa mấy đứa con trai căng thẳng, ngay cả giữa mấy con dâu cũng không hòa thuận gì cho cam.

Mẹ Đường tùy ý đáp lại vài câu liền chuyển đề tài, nói đến kỳ nghỉ ở trường học.

Thím Trương cũng theo lời bà thảo luận về chuyện khác, sau khi về đến nhà, thím Trương ngồi ở nhà chính thở dài, so người này với người kia, đúng là làm người ta tức c.h.ế.t mà.

Chờ đến khi bọn Phong Ngọc Lan tan học trở về, mẹ Đường đã nấu xong nước tắm: "Mau đi tắm đi."

Cô tắm sạch rồi, lúc này đang ngồi bên cạnh lò sưởi hong khô tóc.

Chỗ tắm rửa ở tầng này xem như cũng có nhân tính, phân chia nam nữ, cho nên Phong Ngọc Lan xách hai thùng nước tắm nóng hổi xuống lầu, Nguyên Khang cầm chậu và quần áo thay đi theo phía sau.

Thùng nước này quá nặng, Nguyên Khang xách đi có hơi tốn sức.

Sau khi tắm xong rồi tự hong khô tóc cho bản thân, mọi người thu dọn phòng một chút, sau đó mới xách túi rác ra ngoài khóa cửa lại.

Thầy Trương chắp tay sau lưng, vừa mới lên lầu hai liền gặp cả nhà đang đi ra ngoài: "Ồ, đang định đi đâu đấy?"

"Một người bạn chuyển nhà, đi qua ăn mừng nhà mới."

Phong Ngọc Lan cười nói.

"Chuyện tốt, chuyện tốt."

Thầy Trương gật đầu, nghiêng người cho họ đi trước, không gian của cầu thang này không rộng bằng trường học.

Khi đến cổng lớn màu vàng, Nguyên Khang đưa mắt nhìn mấy lần: "Bà nội, mẹ, màu cổng của đội vận tải sao lại tươi đẹp như vậy?"

"Có lẽ là họ thích như thế." Mẹ Đường thuận miệng trả lời.

Khi sắp đến phòng bảo vệ, Phong Ngọc Lan nhìn thấy Tiểu Diệp Tử đang ngồi xổm ở cổng, chổng m.ô.n.g lên không biết đang làm gì.

"Tiểu Diệp Tử?"

Nguyên Khang chạy tới trước kêu một tiếng.

Tiểu Diệp Tử lập tức vứt ngọn cỏ nhỏ trong tay, chạy đến trước mặt Nguyên Khang ôm chặt lấy chân của nó, bàn tay nhỏ bẩn ấn cho nó mấy dấu tay nhỏ: "Anh Nguyên Khang! Em ra đón các anh!"

Nguyên Khang xoa xoa dấu tay bẩn trên quần, trực tiếp bế thằng nhóc này lên, Tiểu Diệp Tử còn nhỏ, Nguyên Khang ôm không tốn sức, nhưng cũng không nhẹ.

"Thưa bà, dì Phong."

Tiểu Diệp Tử tựa lên vai của Nguyên Khang, cười hì hì chào hỏi mấy người Phong Ngọc Lan đi theo phía sau.

"Cháu không sợ à, tự mình xuống đây luôn?"

Mẹ Đường nói đùa.

"Cháu mới không sợ đâu! Xung quanh đây đều là các chú thím của cháu, chỉ cần cháu không ra khỏi cổng thì sẽ không có bắt cóc trẻ con."

Tiểu Diệp Tử đắc ý nói.

Một thím vừa mua muối xong, đi ngang qua bên cạnh nghe vậy liền cười ha ha: "Tiểu Diệp Tử, con thật là thông minh."

Cũng đúng, trong khu ký túc xá này đều là người nhà của đội vận tải, ra vào lại có bảo vệ đăng ký, đúng là khá an toàn.

Nhà của mấy người Tống Chi là căn nhà ở tận trong cùng, họ đến muộn, được xếp đến căn phòng ở tầng năm, cũng là tầng cao nhất.

Đối với mấy người mẹ Đường, đã rất lâu không có leo cao đến như vậy, mấy người Phong Ngọc Lan còn đỡ, nhưng mẹ Đường và Tiểu Diệp Tử thì đã có chút khó thở.

Vào hành lang, Tiểu Diệp Tử không cho Nguyên Khang bế, nhất định phải tự đi.

Nó ở phía trước dẫn đường, lên được một tầng liền giơ bàn tay nhỏ của mình lên phía trước, dùng một bàn tay khác đè một ngón tay nhỏ trong đó xuống, ấn cho đến khi bàn tay kia thành nắm đấm, mặt thẳng nhóc phấn khích chỉ vào cánh cửa bên phải: "Đến nhà rồi!"

Vừa dứt lời, cánh cửa khép hờ bị mở ra, Hồng Kiến Quân cười híp mắt nhìn bọn họ: "Nào nào nào, vào nhà ngồi."

"Cha ơi, con dẫn mọi người đến đó." Tiểu Diệp Tử tranh công nói.

"Giỏi quá đi." Hồng Kiến Quân không chút keo kiệt lời khen của mình, khen đến mức Tiểu Diệp Tử sắp bay luôn lên trời, lôi kéo Nguyên Khang mạnh mẽ nói là lần sau sẽ đi đón bọn họ nữa.

Nguyên Khang chơi cùng Tiểu Diệp Tử, Phong Ngọc Lan vào phòng bếp gặp Tống Chi, kết quả nhìn thấy người nấu ăn ở bên trong chính là cha Hồng và mẹ Hồng.

Mặc dù kinh ngạc nhưng Phong Ngọc Lan vẫn tươi cười chào hỏi, cha mẹ Hồng cũng rất nhiệt tình, kêu cô lên nhà trên ngồi chờ đến bữa ăn.

Lúc này mẹ Đường cũng đến, thấp giọng nói với Phong Ngọc Lan: "Đang ở trong phòng đó."

Sau đó cười híp mắt đi vào phòng bếp để giúp đỡ, ba người trạc tuổi nhau rất nhanh liền bắt đầu trò chuyện.

Trong lòng Tống Chi khó chịu, nhưng nghe thấy mấy người Phong Ngọc Lan đến, vẫn đi ra khỏi phòng: "Chị Phong."

Thấy hai mắt cô ấy đỏ ửng, Phong Ngọc Lan mỉm cười đi đến kéo tay của cô ấy đi vào trong phòng: "Để chị xem phòng của mấy đứa."

"Ôi." Biết cô vì suy nghĩ cho mình, Tống Chi vội vàng nắm lấy tay của cô, nhìn từng nơi trong phòng một lần, sau đó mới đưa Phong Ngọc Lan vào phòng của mình, sau khi vào trong phòng, Tống Chi liền đóng cửa lại.

"Em thật sự không ngờ là họ sẽ đến." Tống Chi tức giận cực kỳ: "Trước khi xuống nhà, bọn họ rất tức giận, nói chúng em không về nhà ở, nóng nảy dữ lắm, đã nhiều năm như vậy rồi, còn, còn bởi vì đứa bé kia mà nổi giận với bọn họ."

"Bọn họ còn đến nhà ngang làm loạn một trận, sau đó nói sẽ không tiếp tục đến cửa nhà của chúng em nữa, hồi trưa hôm nay em nghĩ rằng dù sao thì cũng là mùng tám tháng chạp, cho nên kêu anh Quân đưa cho Tiểu Diệp Tử, còn có cháo mùng tám tháng chạp cho bữa trưa, ai biết được đến chiều bọn họ lại tới đây."

Còn tự mua đồ ăn, cười híp mắt nói bọn họ làm bữa tối, tối nay sẽ đãi mấy người Phong Ngọc Lan, để cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt.

"Chắc là biết em có thai rồi."

Phong Ngọc Lan nói.

Tống Chi sững sờ, lập tức phản ứng lại: "Đúng là có khả năng này, em không nói với họ, vậy chắc là anh Quân hoặc là Tiểu Diệp Tử nói ở bên kia rồi."

"Vậy chắc là Tiểu Diệp Tử." Phong Ngọc Lan che miệng cười một tiếng: "Lúc bọn chị trên đường đến đây, nó khoe khoang với Nguyên Khang là sắp có em gái rồi."

Tống Chi đỡ trán, hít vào một hơi.

"Thằng nhóc này..."

Cứ ngồi ở trong phòng cũng không phải phép, cho nên sau khi Tống Chi và Phong Ngọc Lan nói chuyện ở trong phòng một lúc xong liền lên nhà trên ngồi nói chuyện, mẹ Đường cũng bị Hồng Kiến Quân mời ra ngoài ngồi, anh ấy tới phụ.

Phong Ngọc Lan gọi Tiểu Diệp Tử đến trước mặt, nhỏ giọng hỏi: "Trưa hôm nay lúc con đến nhà ông bà nội, có phải đã nói chuyện em gái rồi không?"

Tiểu Diệp Tử gật đầu: "Ông bà nội rất vui luôn, nhưng mà ông bà nói là em trai, con không vui, con thích em gái cơ."

Chương 190: Chương 190

Nét cười trên mặt Tống Chi phai nhạt đi: "Mặc kệ họ, mẹ cũng nghĩ sẽ là em gái."

Tiểu Diệp Tử mạnh mẽ gật đầu, kéo Nguyên Khang nói: "Anh Nguyên Khang, khi nào thì anh mới có em gái vậy?"

Nguyên Khang vò đầu, nhìn về phía Phong Ngọc Lan đang đỏ mặt cùng với Tống Chi và mẹ Đường đang cười không ngừng được: "Anh cũng không biết."

Nhưng mà đúng là nó rất muốn có em trai và em gái, nhưng cha nói đừng vội.

Lúc ăn cơm, mẹ Hồng không ngừng gắp đồ ăn cho Tống Chi, cha Hồng gọi mấy người Phong Ngọc Lan ăn cơm, cũng rất nhiệt tình.

Đợi sau khi mấy người Phong Ngọc Lan rời đi, mẹ Hồng đưa đồ đến cho Tống Chi xem, tất cả đều là quần áo nhỏ bà làm trước đây, vốn là để cho Tiểu Diệp Tử, nhưng trước đây quan hệ mẹ chồng nàng dâu căng thẳng nên mẹ Hồng không đưa hết toàn bộ, bây giờ con dâu lại có thai, những thứ này cũng đã có chỗ để cho.

"Con chăm sóc cho tốt." Mẹ Hồng cười híp mắt nhìn bụng của Tống Chi: "Sau mấy tháng nữa, mẹ lại sắp làm bà nội nữa rồi, cháu trai nhỏ của bà."

Tống Chi căng mặt, nhìn về phía Hồng Kiến Quân, Hồng Kiến Quân đã cầm lấy đèn pin: "Cha, mẹ, không còn sớm nữa, con đưa hai người về nhà trước, sang ngày mai con còn phải lên tỉnh thành."

"Cha mẹ tự về, con ở nhà chăm sóc mẹ Diệp Tử đi." Cha Hồng trực tiếp lấy từ trong túi quần của mình ra một chiếc đèn pin, ý bảo bọn họ tự đi.

Mặc dù trong thành phố có đèn đường, nhưng bên nhà của bọn họ thì không có, phải dùng đèn pin mới được.

Thế là Hồng Kiến Quân tiễn bọn họ xuống tầng dưới xong liền quay trở lại.

"Đừng tức nữa, anh làm cơm chiên trứng cho em."

Vừa nãy Tống Chi vốn không ăn được bao nhiêu.

Nghe vậy, Tống Chi mỉm cười: "Em không muốn ăn cơm chiên trứng, em muốn ăn cơm chiên dầu."

"Được thôi."

Hồng Kiến Quân vén tay áo lên đi vào nấu, Tiểu Diệp Tử đã ngủ rồi, nằm ở bên cạnh Tống Chi, bụng nhỏ phập phồng lên xuống, Tống Chi nhìn thấy không nhịn được mà vươn tay chọc chọc mấy lần.

Trêu đến mức Tiểu Diệp Tử ban đầu ngủ rất say phải trở mình.

Lại qua mấy ngày, trường học nghỉ lễ.

Mẹ Đường đưa Nguyên Khang về quê trước, Phong Ngọc Lan đã biết thời gian Đường Minh Sơn trở về, cho nên chờ ở ký túc xá.

Trừ mua đồ ăn, giặt quần áo ra, thì cô không bao giờ đi ra khỏi cửa nhà, làm cho mấy người chị dâu Trần tò mò cực kỳ, cái người này mỗi ngày đều ở nhà để làm gì chứ?

Thế là vào một buổi chiều, chị dâu Trần và chị dâu La đến trước cửa.

Lúc này Phong Ngọc Lan đang ngủ ngon trong phòng, làm một giáo viên, đi sớm về tối, thời gian ngủ nướng thật sự rất ít, khó khăn lắm mới được nghỉ, vậy tại sao lại không hưởng thụ chứ?

Ngoài trời càng ngày càng lạnh, Phong Ngọc Lan chỉ thích cuộn người trong chăn.

Khi nghe thấy tiếng gõ cửa, Phong Ngọc Lan cũng sững sờ, nghĩ rằng không phải đến ngày mai Minh Sơn mới trở về sao? Chẳng lẽ được về sớm?

Phong Ngọc Lan mặc quần áo xong liền đi ra mở cửa, kết quả là nhìn thấy hai người chị dâu Trần đứng ngoài cửa.

"Chị dâu Trần, chị dâu La."

Phong Ngọc Lan khô khan chào hỏi một câu.

Hai người cũng không ngờ là đối phương đang ngủ, nhìn lướt qua đầu tóc có chút rối bời của Phong Ngọc Lan, chị dâu La phản ứng trước tiên: "Không có gì, chỉ là thấy em mấy ngày rồi không đi ra ngoài nên có chút lo lắng, em ngủ tiếp đi."

Nói xong liền kéo chị dâu Trần rời đi.

Phong Ngọc Lan mơ màng đứng ở cửa, bị gió lạnh thổi qua, cả người run lên một cái, sau đó đóng cửa lại rồi đi ngủ tiếp.

Chị dâu Trần đến nhà của chị dâu La nhà, thoáng nhìn thấy con gái của chị dâu La đang đọc sách, nói với chị dâu La: "Không ngờ lúc mẹ chồng không ở nhà thì nó lại lười như thế."

"Đúng vậy đó." Chị dâu La gật đầu: "Giữa ban ngày rồi thế mà vẫn còn ngủ."

Nhất thời hai người đột nhiên cảm thấy được cân bằng hơn rất nhiều, hoá ra Phong Ngọc Lan cũng có khuyết điểm, mà khuyết điểm này các cô ấy lại không có.

Thế là hai người liền bắt đầu chỉ trỏ Phong Ngọc Lan, em gái bên cạnh nghe thấy khóe miệng liền co giật.

Trời lạnh như vậy, lại không có chuyện gì để làm, ngủ một chút thì làm sao?

Buổi chiều ngày hôm sau Đường Minh Sơn đến, anh xách theo túi lớn túi nhỏ lên lầu, đúng lúc gặp phải chị dâu La.

Chị dâu La cười chào hỏi anh, sau đó bỗng nhiên nói sau mẹ Đường của họ về nhà, Phong Ngọc Lan không đi ra ngoài, vẫn luôn ở nhà ngủ.

"Đã mấy ngày không ra ngoài rồi, bọn chị còn lo lắng không biết có bị bệnh gì hay không."

Đường Minh Sơn hiểu rõ Phong Ngọc Lan, biết vào mùa đông cô sợ lạnh, thích cuộn người trong chăn, cho nên nói: "Không có đâu, vợ em sợ lạnh, hơn nữa thời tiết thế này cũng không có việc gì để làm, đi ngủ mới thoải mái mà."

Chị dâu La:...

Phong Ngọc Lan biết hôm nay anh về nên sáng sớm đã đi mua đồ ăn, đoán là buổi chiều anh mới đến nơi, cho nên cũng làm bữa trưa muộn, lúc này vẫn còn đang nấu canh.

Thấy anh về, Phong Ngọc Lan còn có chút đắc ý: "Em đã canh thời gian nấu cơm, anh trở về đúng lúc đồ ăn nóng hổi."

Đường Minh Sơn cười híp mắt để đồ xuống, tiến đến ôm lấy cô: "Vất vả rồi, đồng chí A Lan."

"Không vất vả."

Phong Ngọc Lan trở tay ôm lấy đối phương, cảm nhận được nhiệt độ của đối phương: "Em rất nhớ anh."

Sau khi Đường Minh Sơn nghe xong, chỉ cảm thấy trái tim mềm nhũn.

Tiểu biệt thắng tân hôn, cặp vợ chồng không lập tức về nhà mà ở trong huyện thêm vài ngày, sau mấy ngày không biết thẹn không biết ngượng, mới ngồi xe bò của chị dâu Hồng về đội sản xuất.

"Thấy sắc mặt của em có vẻ hồng hào, mấy ngày qua không tệ nhỉ?"

Bên cạnh đống lửa, Phong Ngọc Lan ngồi cùng mấy người trẻ cùng tuổi, chị dâu họ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Ngọc Lan, lén lút hỏi thăm.

Mặt của Phong Ngọc Lan như thế vốn là bởi vì ngồi bên cạnh đống lửa, nghe vậy thì mặt lại càng đỏ hơn.

"Đừng chọc em ấy nữa, nếu nó mà xấu hổ không dám đi ra ngoài thì chắc chắn chú ba sẽ tìm chồng của chị làm phiền đó."

Chị dâu hai Đường cắn hạt dưa, cười ha ha ha.

"Chuyện này thật sự rất có khả năng." Chị dâu họ cũng ha ha cười lớn.

Khi Xuân Phân vác mấy quả quýt tới, chỉ nghe thấy trận cười này.

Cô ấy cười đi vào nhà bếp, Phong Ngọc Lan đang không biết phải làm sao, trông thấy Xuân Phân liền nhanh chóng xông tới chặn cô ấy lại chào hỏi: "Xuân Phân qua đây ngồi đi."

Xuân Phân buông cái gùi xuống để cho Phong Ngọc Lan nhìn quýt bên trong: "Năm nay cũng rất ngọt, tặng cho mọi người vài quả nếm

thử."

Còn nhà của bác cả thì chú ba Đường sẽ đi tặng.

"Chị lột thử một quả."

Chị dâu hai Đường cắn hạt dưa mãi cũng có hơi ngán, rửa tay xong liền cầm d.a.o tới bắt đầu lột vỏ quýt, Xuân Phân cũng ngồi xuống nói chuyện với mấy người Phong Ngọc Lan.

"Vừa mới bước vào sân đã nghe thấy nhà của mọi người rất náo nhiệt, đang nói chuyện gì thế?"

Xuân Phân tò mò hỏi.

Khuôn mặt của Phong Ngọc Lan lại hơi đỏ lên, chị dâu họ bật cười: "Đang nói tình cảm của hai vợ chồng em ba rất tốt."

"Tình cảm giữa anh ba và chị ba đúng là rất tốt." Xuân Phân gật đầu, mấy năm được gả tới đây, cô ấy cũng biết rõ tình cảm của đôi vợ chồng Phong Ngọc Lan tốt bao nhiêu.

"Nghe xem, cũng không phải chỉ một mình chị nói như vậy." Chị dâu họ lại cười.

"Đừng chỉ nói em, tình cảm của mọi người cũng không tệ mà." Phong Ngọc Lan đỏ bừng mặt nói.

Tình cảm vợ chồng của người nhà họ Đường bọn họ cũng đều rất tốt, nghe vậy, khuôn mặt của mấy người chị dâu họ cũng hơi ửng đỏ.

Nói đến anh cả họ của bọn họ, chị dâu họ liền có chút nhớ nhung: "Em ba nói khoảng mười mấy tháng chạp thì họ mới trở về được, nhưng rốt cuộc là ngày mười mấy thì cũng chưa biết chắc, cũng sắp qua tết rồi mà vẫn không thấy được cái bóng, trong lòng chị rất lo lắng."

Xuân Phân gật đầu: "Còn không phải à, cha mẹ chồng của em cũng nhắc tới mãi."

"Mấy người Văn Tuệ cũng chưa về, thím Chương cũng nhắc tới nữa." Chị dâu hai Đường lột quýt xong liền chia cho mọi người cùng ăn.

Phong Ngọc Lan nếm thử một miếng, đúng là rất ngọt.

"Em đến đây nhiều năm như thế rồi, quýt năm nay là ngọt nhất."

"Đúng đó, mấy năm trước không có ngọt như vậy."

"Nói tới thì cũng lạ, mấy cây quýt sau sân nhà của các em, mỗi năm quýt kết quả đều ra hương vị không giống nhau, chị nhớ vào năm chị có mang A Tráng, nó là quýt chua, có điều lúc đó chị thích ăn chua, gần như cách mấy ngày là mấy người chú ba sẽ hái mấy quả đến đưa cho chị."

Chị dâu họ nhớ tới khoảng thời gian ăn quýt chua năm đó, liền không nhịn được mà bật cười.

"Em biết." Chị dâu hai Đường làm ra vẻ mặt chua đến mức không chịu nổi, nói với Phong Ngọc Lan và Xuân Phân: "Chị ấy ăn trông rất ngon miệng, mấy người bọn chị chỉ nhìn thôi đã cảm thấy ê răng."

Xuân Phân cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, giống như có thể cảm nhận được vị chua này.

"Mẹ! Mẹ! Vợ chồng cô út đã về rồi!"

Giọng nói phấn khích của Nguyên Khang truyền đến từ ngoài sân, mọi người sững sờ, nhanh chóng đứng dậy đi ra khỏi nhà bếp, Nguyên Khang cũng chạy tới trước mặt.

Trên trán của nó còn lấm tấm mồ hôi, nhìn có vẻ như đã chạy về, vốn đang ở chỗ sân phơi chơi cùng với nhóm A Tráng, kết quả nhìn

thấy hai người Chương Nam Tuyền đang xách túi lớn túi nhỏ, còn kêu Nguyên Khang.

Nguyên Khang và A Tráng chạy tới xem thử, mới phát hiện thật sự là vợ chồng Đường Văn Tuệ.

"Họ còn nói cha và chú Văn Cường vì chưa mua được vé xe nên đến ngày mai mới trở về được!"

A Tráng chạy theo tới cũng lớn tiếng nói.

Phía sau là Yêu Muội đang cố gắng đuổi theo các anh trai.

"Mẹ, ngày mai cha với những người khác mới về." Yêu Muội còn lặp lại một lần.

Chị dâu họ và mấy người Xuân Phân đều rất vui mừng.

"Vậy chị phải về dọn dẹp một chút, cha của A Tráng thích ăn món kho, chị phải về nhà kho đây!"

"Em cũng phải về dọn dẹp một chút." Xuân Phân đỏ mặt vác cái gùi lên lưng rồi đi về nhà mình.

A Tráng và Yêu Muội nhảy nhót đi theo sát chị dâu họ, Phong Ngọc Lan trông nhà, để chị dâu hai Đường đến thăm nhà họ Chương.

Nguyên Khang cũng đi theo.

Chương 191: Chương 191

Ngọn lửa trong nhà rất sáng, lúc này rời đi hoặc trực tiếp tắt thì cũng không tốt, còn không bằng để một người ở lại trông coi.

Cha Đường và mẹ Đường đi mừng thọ, đến ngày mai mới trở về, Đường Minh Sơn đi cắt cỏ cho bò, anh hai Đường thì bắt lợn cỏ, vẫn chưa trở về.

Chị dâu hai Đường và Nguyên Khang đi không bao lâu đã trở về.

"Trông họ có vẻ rất mệt mỏi, bọn chị chưa đợi được bao lâu thì em gái đã nói họ sẽ qua."

"Cũng đúng." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Năm này rất nhiều người về quê ăn tết, đi đường thôi cũng đủ rắc rối."

"Đúng đó, em nghe em gái nói, chỉ là mua vé xe thôi mà xếp hàng cũng không thể cướp được, hôm nay ba giờ là họ đã đến trạm xe, đợi đến rạng sáng thì phía sau đã xếp thành một hàng dài, trong đó người xếp ở đuôi chính là cha của A Tráng và cha của Lỗi Tử."

Lỗi Tử là biệt danh của con trai của Xuân Phân và Đường Văn Cường, trước đó sức khoẻ Lỗi Tử không tốt, nhà mẹ đẻ của Xuân Phân liền mời một trưởng bối giúp tính toán một chút, nói đứa nhỏ này thiếu kẽm cho nên mới có biệt danh như thế.

Khi mấy người Đường Minh Sơn trở về, thu hoạch được rất nhiều, Nguyên Khang nhanh chóng đi cho con bò lớn ăn.

Biết mấy người Đường Văn Tuệ trở về, hai người cũng vui mừng, nghe lời của chị dâu hai Đường, không đến quấy rầy, nghĩ ngày mai họ tới đây thì sẽ trò chuyện thật vui.

Sáng sớm hôm sau, anh hai Đường đánh xe bò đi đến thị trấn trên, anh ấy mua thịt và cá về, trùng hợp là ở giữa đường còn gặp được cha Đường và mẹ Đường đang về nhà, thế là ba người liền cùng nhau trở về.

Trên đường nghe anh hai Đường nói là vợ chồng Đường Văn Tuệ đã về, tâm trạng của cha Đường và mẹ Đường đều rất tốt.

Lúc về đến nhà, nghe thấy trong nhà đang rất náo nhiệt, họ cũng không đợi xe bò tiến vào sân đã bước xuống xe trước, vừa đi vào sân đã thấy trong nhà trên có đầy người ngồi, ngoại trừ cả nhà bác cả Đường và chú ba Đường, thì còn có cả vợ chồng Đường Văn Tuệ và vợ chồng Chương Thục Phân.

"Thím về rồi!"

Sau khi Chương Thục Phân nhìn thấy họ, lập tức lớn tiếng chào hỏi, Đường Văn Tuệ lao ra ngoài, mỗi tay kéo một người, vẻ mặt cực kỳ hạnh phúc mỉm cười: "Cha, mẹ, hai người về rồi."

"Mập rồi mập rồi."

Mẹ Đường kéo Đường Văn Tuệ đến nhìn, thấy khuôn mặt nhỏ của cô ấy tròn hơn một chút, lập tức vui mừng cực kỳ.

Lại thấy vợ chồng Chương Thục Phân và Chương Nam Tuyền dường như không có gì thay đổi, lập tức lại đau lòng: "Sao mấy đứa vẫn còn gầy như thế?"

Chương Thục Phân bật cười, kéo Đường Văn Tuệ tới giải thích với họ: "Bọn cháu đều làm việc cực khổ mà, Văn Tuệ thì làm nữ đầu bếp, cậu ấy làm việc ở sau bếp đó."

Đường Văn Tuệ cười ha ha, hai tay chống nạnh nói: "Các bác các thím ở sau bếp rất quan tâm đến con, cũng không đến nỗi mập lên mà?"

Nhất thời người trong nhà trên liền cười không ngừng, Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường thêm cả Đường Minh Sơn đều bận rộn ở nhà bếp, đổ đầy nước sôi xong, thấy thịt đã được mua về, vậy là lại bắt đầu g.i.ế.c cá và cắt thịt.

Người của hai nhà bác cả Đường và chú ba Đường không ở lại ăn trưa, họ đến chỉ là để thăm bọn Đường Văn Tuệ.

Hôm nay mấy người anh cả họ cũng sẽ trở về, cho nên hai nhà vẫn muốn trở về để làm đồ ăn, chờ họ trở về là có thể ăn ngay.

"Lúc ở ngoài em nhớ nhất chính là món cá nấu dưa chua của chị dâu ba."

Đường Văn Tuệ ngồi vào bàn, nhìn món cá nấu dưa chua nóng hổi trước mặt, thỏa mãn hít một hơi rồi nói.

"Vậy thì ăn nhiều một chút." Phong Ngọc Lan cầm đôi gắp cá đũa cho cô ấy, còn không quên gắp cho Chương Thục Phân ở bên cạnh.

Anh hai Đường lấy rượu ra, rót đầy cho Chương Nam Tuyền với cả Dương Thân Lâm.

Nửa năm nay, Dương Thân Lâm đều ở quê nhà trồng trọt không ra ngoài, nhưng không có hai người chị gái đến nhà làm phiền, cuộc sống trôi qua rất tốt, thỉnh thoảng sẽ gửi một ít đồ từ nhà đến cho Chương Thục Phân ăn.

Cho nên tình cảm giữa hai người cũng không bị ảnh hưởng gì.

Nhưng bởi vì hiện tại Chương Thục Phân kiếm được nhiều tiền nên địa vị trong nhà chồng cũng được tăng lên không ít, đặc biệt là ở trước mặt cô cả và cô hai, trước mắt thì hai người họ đều không còn nói chuyện lớn lối như vậy nữa.

Lúc giúp dọn dẹp bát đũa, Chương Thục Phân nói đến chuyện vui của mình.

"Lúc tớ về, buổi chiều hôm đó họ lại tới, vốn vẫn còn bằng mặt không bằng lòng, nhưng sau khi tớ cho cha mẹ chồng mỗi người năm mươi đồng, dáng vẻ của họ lúc đó mọi người chưa nhìn thấy đâu." Chương Thục Phân tặc lưỡi một cái: "Hoá ra họ cũng sẽ rất dễ nói chuyện đó."

Đường Văn Tuệ ở bên cạnh cười: "Lúc lên đường cậu còn lo lắng họ sẽ vay tiền, vậy họ có vay không?"

"Vay tiền thì không có, còn khuyên cha mẹ chồng của tớ, sang năm để Thân Lâm ra ngoài kiếm tiền với tớ, đúng rồi, tiện thể dẫn theo hai anh rể."

Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường nghe vậy liền cười.

Vợ chồng Chương Thục Phân cũng không phải đến tay không, họ đến nhà họ Chương trước, sau đó đi đến nhà họ Đường cùng với vợ chồng Đường Văn Tuệ, còn tặng quà cảm ơn.

Nếu không phải lúc trước Phong Ngọc Lan kêu họ, thì họ sẽ không quyết định đi ra ngoài, lần này thì không, buông túi lớn túi nhỏ xuống, sau khi ăn trưa xong liền đi về nhà mẹ.

Vợ chồng Đường Văn Tuệ cũng trở về nhà.

Nhìn những thứ kia, Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường để đồ ăn sang một bên, để đồ dùng sang một bên, sau đó để mẹ Đường chọn trước, chọn được thứ gì thì cất đi, đợi sang năm lúc đi thăm người thân thì gom lại tặng cho nhà khác.

Còn lại thì để cho mọi người ăn.

Khoảng hơn bốn giờ chiều, anh họ cả và Đường Văn Cường xách túi lớn túi nhỏ về.

Phong Ngọc Lan và mấy người Đường Minh Sơn đến nhà chú ba Đường ngồi trước, sau đó đi thăm nhà bác cả.

Chờ đến khi về nhà thì đã sắp bảy giờ, ban đêm ăn mì, rất nhanh liền dọn lên bàn, mẹ Đường vẫn còn cảm khái: "Không ngờ bên ngoài thiếu người như vậy, tiền công cũng không tệ, còn nhiều tiền hơn ở trong nhà máy."

"Còn không phải à." Anh hai Đường gật đầu: "Con nghe anh cả họ nói, ở ngoài có rất nhiều nhà máy nếu không chịu cấp nhà thì người ta đã sớm rời đi rồi."

Dù sao thì bây giờ tiền trong nhà mát còn không nhiều bằng những người khuân vác ở bên ngoài.

"Đúng là nhà máy mới trả tiền công nhiều hơn, nhưng bởi vì phúc lợi của nhà máy trước tốt, cho nên rất nhiều người sẽ không từ chức."

Dù sao thì có một số nhà máy lớn giống như một cái thị trấn, ở trong có trường học còn có cả bệnh viện.

Có lẽ là bởi vì người công nhân làm việc ở ngoài trở về có vẻ đều kiếm được tiền, cho nên rất nhiều người trẻ tuổi cũng có chút động lòng, muốn đi ra ngoài tìm việc làm.

Mà vào ngày hai mươi sáu tháng chạp, đội trưởng triệu tập mọi người dự họp, nói về hợp đồng nhận thầu đất đai, nhà mấy người Phong Ngọc Lan tất nhiên sẽ ký tên.

Được chia đất đai và núi rừng mà nhà họ nên có.

Đêm nay, rất nhiều nhà đều ngủ không ngon giấc, bởi vì sau này việc mà họ làm đều là làm vì bản thân, lương thực thu hoạch được cũng là cho bản thân, đương nhiên, cũng phải nộp một phần thuế, nhưng như vậy cũng vẫn dễ chịu hơn làm việc cho nhà nước!

*

Mà bởi vì sau khi có ruộng, những người lớn tuổi lại càng không muốn dùng sức lao động của mình ra ngoài làm việc. Nên họ thu dọn ruộng đất của nhà mình trước, đến lúc nông nhàn lại đi ra ngoài cũng chưa muộn.

Anh họ cả và Đường Văn Cường cũng không có ý định đi chơi sau đầu xuân. Bọn họ cày bừa vụ xuân trước, sau đó mới nói đến công việc.

Chương Nam Tuyền thì ngược lại, cậu ấy định ở nhà một mình. Đường Văn Tuệ là nữ đầu bếp, nếu sau năm mới mà cô ấy không đi thì bên kia chắc chắn sẽ tìm người khác. Nếu công việc này bị mất, vậy là mất nhiều hơn được.

Cha Chương và mọi người không có ý kiến đối với việc này. Chương Thục Phân thì muốn cùng với Dương Thân Lâm sau khi cày bừa xong vụ xuân, hai vợ chồng sẽ cùng ra ngoài làm việc.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn nghe tai này ra tai kia. Khi về đến nhà, hai người nói với cha Đường và những người khác rằng họ cảm thấy việc cày bừa vụ xuân trước, sau đó mới ra ngoài tìm việc là đúng đắn.

Người nông dân đương nhiên quan tâm đến đồng ruộng và lương thực, như người xưa nói, có lương thực trong nhà không lo bị đói.

Năm mới trôi qua rất vui vẻ, Đường Minh Sơn đi mua pháo treo. Trước bữa tối giao thừa, những chiếc pháo treo do ba gia đình mua lần lượt đặt bên nhau. Tiếng của pháo treo vang vọng trong khe núi khiến người ta đau tai.

Yêu Muội nhát gan cùng với Lỗi Tử không hiểu chuyện khóc lớn.

Xuân Phân và A Tráng đưa bọn chúng đến phòng bếp, bịt lỗ tai lại dỗ dành, cho đến khi đốt xong pháo mới buông tay ra.

Sau khi pháo được đốt xong, thứ rơi trên mặt đất ngoài mấy mảnh giấy còn có pháo điếc rơi dưới đất. Bọn trẻ con rất thích nhặt lên, sau đó lại lấy que diêm đốt lên, chạy thật xa chờ chờ pháo phát nổ ra tiếng.

Tuy nhiên, từ trước đến nay bác cả Đường vẫn luôn cẩn thận, gọi mấy đứa trẻ đến và căn dặn chúng tuyệt đối không chơi trò này. Lỡ bất thình lình nổ lên, coi như là xong đời.

Kết quả quay đầu lại liền thấy cha của A Tráng cùng với Đường Văn Cường, còn có anh hai Đường đang ở nơi đốt pháo tìm pháo điếc bốn phía. Bác cả Đường tức giận lấy cây gậy dựa ở tường lao tới.

Cho mỗi người một gậy, đánh làm cho bọn họ hét lên.

Phong Ngọc Lan bật cười, còn Đường Minh Sơn ở bên cạnh lớn tiếng nói: "Bác cả, anh hai vẫn còn một cây pháo điếc trong túi!"

"Đường Minh Sơn!"

Anh hai Đường hốt hoảng ném vật kia đi. Sau đó đứng từ xa chỉ vào Đường Minh Sơn mắng mỏ.

Chọc đến cha Đường cũng cầm lấy chổi xông tới.

Chương 192: Chương 192

Xuân Phân ôm lấy đứa trẻ mắng Đường Văn Cường vài câu. Chú ba Đường thấy vậy cũng tức giận, liền cầm kẹp gắp than đuổi theo.

Hiếm khi thấy cảnh ba người cha đánh ba người con trai. Bác cả gái cùng Phong Ngọc Lan bọn họ ở một bên vừa ăn hạt dưa vừa cười xem.

Nếu không phải sợ thức ăn nguội, bác cả gái cũng không muốn gọi ngừng.

Vẫn là phong tục cũ, trước tiên dâng hương kính rượu tổ tiên, sau đó mới phân phát đồ ăn cho con cháu trong nhà, cầu mong tổ tiên phù hộ cho họ khỏe mạnh.

Nguyên Khang đang ngồi bên cạnh Phong Ngọc Lan, cậu nhóc đã không còn là một đứa trẻ cần được đút ăn nữa. Yêu Muội đang ngồi cạnh cậu nhóc, Nguyên Khang không chỉ tự ăn mà còn gắp thức ăn cho Yêu Muội nữa, thỉnh thoảng còn lau miệng cho cô bé.

A Tráng ngồi một bên thấy Yêu Muội được Nguyên Khang chăm sóc, đương nhiên không muốn quấy rầy.

Sau khi ăn cơm xong, bọn trẻ chơi ngoài sân, người lớn thì ngồi nói cười rôm rả.

Năm nay, Phong Ngọc Lan đi theo những trưởng bối, nghe lão nhân nói thật nhiều chuyện đã xảy ra trong quá khứ, trong đó có cả chuyện của bà tổ.

Hôm sau, vợ chồng Phong Ngọc Lan mang đồ ăn và rượu đến nhà bà tổ để cúng bái.

Sau khi quét dọn tuyết xong, nhang nến cũng đã đốt hết, hai người Phong Ngọc Lan khóa cửa và rời khỏi nhà bà tổ.

Lúc họ về đến nhà thấy chị cả Đường và anh rể cả đã đưa ba đứa con của họ đến chúc Tết.

Ba đứa trẻ này đều rất xinh, lần lượt đến trước mặt Phong Ngọc Lan gọi mợ ba làm cho Phong Ngọc Lan thích đến ứ chịu được rồi, xoa đầu từng đứa một.

Sau đó mới để bọn chúng đi theo Nguyên Khang và A Tráng ra ngoài chơi.

Chị cả Đường nhìn khuôn mặt hồng hào của cô, vừa nhìn liền biết cuộc sống tốt đẹp. Cô ấy nắm lấy tay Phong Ngọc Lan kể nhiều điều thú vị đã xảy ra với cô ấy.

Hôm nay chị dâu hai và anh hai Đường về nhà mẹ đẻ ăn Tết nên không có ở nhà.

Biết chị cả Đường bọn họ đến, vợ chồng Đường Văn Tuệ cũng đến chúc mừng năm mới, khiến không khí trở nên náo nhiệt hơn.

Ăn cơm xong, cả nhóm ngồi bên đống lửa, chị cả Đường nhỏ giọng nhắc đến con gái lớn nhà chú ba Đường, Đường Văn Lan.

Nói về Đường Văn Lan, cô ấy và Đường Văn Cường có tính cách hoàn toàn khác nhau. Đường Văn Lan rất trầm tính, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, nhưng làm việc lại nhanh nhẹn giống thím ba Đường.

Nhà chồng cô ấy cách công xã không xa, họ Lữ, chồng cô ấy tên Lữ Thành Văn. Hai vợ chồng sinh được một trai một gái, cuộc sống trôi

qua khá tốt.

Nhưng năm ngoái, Lữ Thành Văn không cẩn thận bị thương ở chân, thành người què, tính tình cũng thay đổi, trở nên cáu gắt.

Không ít lần cãi vã với Đường Văn Lan, thậm chí đánh nhau.

Đường Văn Lan vẫn còn có thể chịu đựng được, cô ấy không quay về nhà mẹ đẻ để tố cáo mà một lòng một dạ dạy dỗ con cái và làm công việc của mình.

"Khi nãy lúc chị đến nhà thím ba để chúc tết, chị nghe thím ba nói năm nay Văn Lan mang theo con của em ấy đến chúc tết một mình sao?"

"Vâng, chị ấy còn chưa đi, lúc chị đi thì chị ấy vừa dẫn bọn trẻ đi dạo."

Phong Ngọc Lan trả lời.

Chị cả Đường tặc lưỡi: "Những năm trước đều là cả hai vợ chồng cùng về, năm nay xảy ra chuyện gì?"

"Còn không phải bởi vì bị thương ở chân, nó thậm chí còn không muốn ra ngoài." Cha Đường nói.

"Vì chuyện này mà anh ấy không muốn ra ngoài?"

Anh rể cả ngạc nhiên.

"Một người đang yên đang lành tự nhiên bị thương ở chân, trở thành người què, nhất định sẽ không chấp nhận được ngay."

Mẹ Đường nói.

“Cũng đúng, nhưng nói cho cùng muốn tiếp tục sống thì vẫn phải vượt qua ngày hôm nay, không thể chỉ vì chuyện này mà…”

Anh rể cả lắc đầu.

“Chị cũng nghe nói tính tình Văn Lan thay đổi rất nhiều, thường xuyên mắng chửi người khác, lần này không phải cũng cãi nhau sao?”

Chị cả Đường nhíu mày.

“Chị cũng đã hỏi qua thím ba của các em, thím ấy nói con rể không muốn ra ngoài ăn tết, đến tháng chạp cũng không ra ngoài sân.”

Lời này khiến cho tất cả mọi người thở dài, dù sao năm ngoái lúc đến chúc tết, đi đứng vẫn ổn, năm nay…

Cũng không có gì lạ khi bên kia không muốn ra ngoài.

Đang nói, Đường Văn Lan cùng Xuân Phân đã đưa bọn trẻ đến thăm.

Đường Minh Sơn đi chuyển mấy cái ghế tới, lúc này xung quanh đống lửa đã chật cứng người.

Cũng càng náo nhiệt.

Đường Văn Lan nói chuyện nhẹ nhàng khiến cho người ta thấy rất có cảm tình.

Sau khi các trưởng bối rời đi, trong phòng đều là những người cùng trang lứa, chị cả Đường lo lắng nhìn Đường Văn Lan: “Văn Lan, em nói thật đi, gần đây em thế nào?”

Đường Văn Lan nghe vậy im lặng một chút.

“Cũng ổn, bởi vì chân của anh ấy nên tính tình trở nên cáu kỉnh chút, gần đây anh ấy không thích nói chuyện, cũng không thích ra

ngoài. Lúc đầu nói chúng em cùng về chúc tết, nhưng hôm sau anh ấy đã đổi ý, cho dù là nhà cô ruột của anh ấy mà anh ấy cũng không muốn đi."

"Cha mẹ chồng của em cũng rất tức giận, mắng anh ấy một trận. Kết quả là anh ấy vào nhà không ra ngoài nữa. Em thấy cũng không còn sớm nên không dây dưa cùng với anh ấy nữa, đưa bọn nhỏ về chúc tết trước."

Mọi người sau khi nghe xong lại là thở dài.

Sau khi nghĩ một hồi, Đường Minh Sơn nói với Đường Văn Lan: "Em biết một nhà máy sản xuất đồ chơi, họ có nhận công nhân khuyết tật, đãi ngộ cũng không tệ, nếu được năm sau anh rể đi cùng em đến nhà máy sản xuất đồ chơi đó xem? Nếu có thể ở lại làm việc thì có thể nuôi gia đình, nói không chừng tâm trạng cũng tốt hơn nhiều."

Đường Văn Lan kích động nói: "Anh ấy cũng là vì thấy mình tàn tật, không làm được cái gì để sống cho nên mới chán nản. Nếu thật sự có thể ở lại làm việc, anh ấy nhất định sẽ rất vui!"

"Thì ra là như vậy," Anh rể cả gật đầu: "Anh còn tưởng là vì em ấy cảm thấy chân xảy ra vấn đề, ngại ánh mắt mọi người nhìn mình cho nên mới thay đổi tính tình, không đi ra ngoài nữa, hóa ra là…"

"Thực ra có hai lý do." Đường Văn Lan lau nước mắt: "Anh ấy còn nói liên lụy em, muốn em và anh ấy ly hôn, em đã tát anh ấy ngay tại chỗ."

Chị cả Đường và Xuân Phân hỏi.

"Em ấy nói thế nào?"

"Anh ấy có khóc không?"

Những lời này của Xuân Phân khiến mọi người bật cười, Đường Văn Lan cũng cười theo, cô ấy mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Khóc thì không khóc, chỉ là im lặng không nói lời nào, đến cơm tối cũng không ăn."

Nhưng mà cuối cùng cũng không có đề cập đến vấn đề đó lần nào nữa.

Đường Văn Lan đến cơm tối cũng chưa ăn, đưa bọn nhỏ về nhà liền kể cho Lữ Thành Văn nghe về nhà máy sản xuất đồ chơi. Không nói đến phản ứng của anh ấy, cha mẹ chồng cũng vừa mừng vừa lo.

"Minh Sơn nhà con là người làm việc lớn, lời nói của nó nhất định là thật! Thành Văn à, con đi thử xem?"

"Đúng vậy, người ta là sinh viên đại học, cho nên nhìn xa hơn chúng ta."

Đôi mắt Lữ Thành Văn cũng hơi sáng lên: "Con đi!"

Có lẽ cảm thấy hôm trước mình cấp bậc lễ nghĩa chưa chu toàn, nên hôm sau cùng Đường Văn Lan đến nhà họ Đường. Bởi vì hôm qua Đường Văn Lan đã tặng quà cho ba nhà, nên lần này đến họ mang theo quýt.

Đường Minh Sơn trò chuyện với Lữ Thành Văn nửa tiếng, bọn người Phong Ngọc Lan còn giữ hai vợ chồng họ lại ăn cơm trưa.

Lúc Lữ Thành Văn rời đi cũng không còn sa sút tinh thần nữa, trông có sức sống hơn nhiều.

Sau đó, chú ba Đường cùng thím ba Đường đã rưng rưng nước mắt đến cửa nói lời cảm ơn, làm Đường Minh Sơn bị dọa sợ, cố gắng an ủi.

Thím ba Đường đến còn nói một việc là Kiều Tư Vũ cũng đã trở về ăn tết rồi, nhưng cũng không ở được mấy ngày liền đi.

Nguyên Khang đang ôm cam chuẩn bị đi vào nhà bếp, ai biết vừa tới cửa đã nghe lời của thím ba Đường nói. Nó khựng lại, sau đó xoay người đi vào nhà bếp, gọt cam xong, lúc chuẩn bị mang lên nhà bếp, nó nhìn thấy cha Đường đang đứng phía sau mỉm cười.

Cũng không biết đứng đó bao lâu.

Nguyên Khang giật mình: "Ông nội, ông đến đây lúc nào thế?"

"Lúc cháu đang gọt vỏ cam."

Cha Đường ngồi xuống: "Cháu có nghe thấy bà ba nói gì không?"

Nguyên Khang ném tất cả vỏ cam vào sọt rác, gật đầu nói: "Cháu có nghe thấy, nói mẹ cháu có quay về ăn tết, nhưng mà lại đi rồi."

"Trong lòng khó chịu?"

"Cũng không phải không vui, cháu chỉ cảm thấy người kia thật sự kỳ quái." Nguyên Khang quay đầu nói với cha Đường: "Bà ấy nói yêu cháu, nhưng tại sao những gì bà ấy làm lại không có liên quan gì đến cháu?"

Quay trở về cũng không đến gặp nó.

Cha Đường sờ sờ của nó: "Vậy cháu giận không?"

"Không giận." Nguyên Khang ngượng ngùng gãi đầu: "Ông nội, cháu đối với bà ấy… hình như không có tình cảm gì, chỉ là cảm thấy hơi bối rối mà thôi."

Cha Đường cười nói: "Chờ cháu lớn lên sẽ hiểu, hiện tại đừng nghĩ nhiều như vậy, chăm chỉ đọc sách, sau này trở thành bác sĩ."

"Dạ."

Nguyên Khang gật đầu thật mạnh.

Khi nó mang những quả cam đã lột vỏ đến nhà bếp, hai người nhà chú ba Đường đã rời đi, Phong Ngọc Lan vẫy tay với Nguyên Khang, nó ngồi xuống.

"Tại sao vừa rồi không vào?"

Cô cũng nhìn thấy quần áo của Nguyên Khang thoáng qua ở cửa ra vào.

Nguyên Khang đỏ mặt nói: "Con vào cũng không biết nói cái gì."

"Đây là sao?" Đường Minh Sơn đem khoai tây nướng ra: "Thoải mái đối mặt, cũng không phải việc gì không thể lộ ra ngoài. Cô ta không đến thăm con thì không đến, cuộc sống của chúng ta không phải cũng vẫn vậy sao?"

"Dạ vâng." Nguyên Khang gật đầu, sau đó lấy cam chia cho mọi người ăn.

Sau ngày mười lăm, Đường Minh Sơn đưa Đường Văn Tuệ và Lữ Thành Văn đến thành phố.

Còn Phong Ngọc Lan cùng với Nguyên Khang và mẹ Đường trở về ký túc xá. Ngày hôm sau trường học sẽ khai giảng, cô hôm nay có một cuộc họp ở trường.

Một kỳ nghỉ đông đã trôi qua, ngày đầu tiên học sinh đến trường, việc thứ nhất cần làm là điểm danh, việc thứ hai phải làm là quét dọn vệ sinh, lau bàn, nhổ cỏ, có thể nói là cực kỳ bận rộn.

Chương 193: Chương 193

Phong Ngọc Lan cũng không nhàn rỗi, cô cùng giúp đỡ dọn dẹp, cô vẫn khá ổn, dù sao cũng là học sinh trung học, đều là những đứa trẻ gần như đã trưởng thành, bọn chúng rất tự lập cũng như chú ý an toàn. Trường tiểu học bên kia mới là thê thảm.

Lúc ăn trưa, hai người Phong Ngọc Lan vô cùng sửng sốt khi nghe Nguyên Khang nói về tình hình quét dọn vệ sinh của lớp nó.

"Mã Đại Tài được phân công nhổ cỏ phía sau, nhưng cậu ấy lại dò dẫm sang lớp bên cạnh để giúp anh trai của mình. Khi tổ trưởng đi kiểm tra phát hiện ra cỏ dại vẫn chưa được nhổ, thật là đáng giận mà."

Nguyên Khang là lớp phó học tập, cậu nhóc thấy tổ trưởng tức giận đến phát khóc liền tổ chức huy động mọi người đi dọn dẹp cỏ dại.

"Bà nhớ bạn tổ trưởng kia là một cô gái nhỏ phải không?"

Mẹ Đường đột nhiên hỏi.

Nguyên Khang đang uống một ngụm canh trứng gà, nghe vậy gật đầu: "Đúng vậy, con thấy bạn ấy khóc, sợ không thu dọn xong cậu ấy lại khóc nữa cho nên vội vàng tìm người đến dọn phụ."

Nghe vậy, mẹ Đường nhìn Phong Ngọc Lan mỉm cười: "Mẹ nghe cô giáo của Nguyên Khang nói đứa trẻ này rất có duyên với bạn khác giới."

Phong Ngọc Lan mỉm cười nhìn Nguyên Khang, đứa nhỏ này đã giảm béo rất nhiều, chính là một cậu bé đẹp trai.

Nguyên Khang bị hai người nhìn đến mặt đỏ lên, vội vàng đặt bát canh xuống: "Con, con chỉ sợ con gái khóc, hai người không biết, trong lớp chúng con có bạn học nữ kia khóc đến ba tiết học mà còn chưa ngừng, rất đáng sợ."

"Mẹ biết, ngồi cùng bàn với con mà, cô giáo con còn kêu con an ủi nữ sinh đó, cuối cùng con càng an ủi, cô bé càng khóc dữ hơn."

Phong Ngọc Lan nói khiến khuôn mặt của Nguyên Khang càng đỏ hơn.

Nguyên nhân là do cô bé kia cãi nhau với người khác, người đó đã tấn công mái tóc xoăn tự nhiên của cô bé. Lúc Nguyên Khang an ủi đối phương, miệng không ngừng nhắc tới mái tóc xoăn nhỏ của người ta khiến cho cô bé càng khóc dữ dội hơn.

"Mẹ!"

Nguyên Khang nũng nịu hét lên.

Mẹ Đường sau khi trêu chọc không được, bà lấy cho nó đôi đũa: "Mau ăn cơm đi, không phải nói buổi chiều còn phải nhổ cỏ ở sân chơi sao?"

Nguyên Khang lẩm bẩm một tiếng, thành thật ăn cơm.

Sân chơi của trường rất lớn, không nói đến sân chơi mà khu đất ở phía sau trường cũng rất rộng. Vì mục đích mở rộng trường sau này nên không có công trình kiến trúc nào trên khu đất đó.

Những học sinh cần phải dọn cỏ, nhưng nhiệm vụ này giao cho học sinh trung học phổ thông. Dù sao học sinh tiểu học và trung học cơ

sở không dùng cuốc nhanh nhẹn bằng.

Vào tuần khai giảng đầu tiên của năm học, Phong Ngọc Lan không về quê với mẹ Đường, do vào buổi sáng cuối tuần còn có cuộc họp. Sau khi họp xong, Tống Chi đến tìm Phong Ngọc Lan ra ngoài dạo phố.

Thế là hai người ra ngoài ăn một tô mì, sau đó bắt đầu đi dạo xung quanh.

Hiện tại ở huyện cũng không còn đìu hiu như mấy năm trước, bán rất nhiều quần áo và giày dép, những ngôi nhà được xây dựng khắp nơi, đường phố cũng được sửa sang khang trang, thỉnh thoảng có một chiếc ô tô nhỏ lướt qua trên đường.

Cũng có nhiều người đi xe đạp nhưng càng nhiều hơn là người đi bộ.

Tống Chi ra ngoài vì muốn mua vài bộ quần áo rộng hơn, do bụng bầu đã lộ ra ngoài, hơn nữa quần áo cô ấy từng mặc khi mang thai Tiểu Diệp Tử đã được cô ấy thay cho đứa trẻ từ lâu.

Tiểu Diệp Tử hiện đang ở trường mẫu giáo trong đội vận chuyển cho nên Tống Chi cũng rất thoải mái.

Hai người nhìn chỗ này đi dạo chỗ kia, mặc dù không mua nhiều đồ nhưng tâm tình vẫn rất tốt.

"Chị Phong, chị xem đôi giày nhỏ này, làm rất đẹp." Tống Chi cầm lấy một đôi giày trẻ em, hai mắt sáng lấp lánh kêu Phong Ngọc Lan qua nhìn.

Phong Ngọc Lan đang xem giày Nguyên Khang có thể đi, nghe vậy liền cầm lấy đôi giày nhìn thử, đúng là cảm thấy không tệ.

“Bà chủ, cái này bán thế nào?” Cô hỏi.

Bà chủ là một phụ nữ trung niên, đối phương mỉm cười đi tới: “Không đắt, hai đồng một đôi.”

Thực sự không đắt, Tống Chi sờ vào đôi giày nhỏ, lại chọn một đôi khác cho Tiểu Diệp Tử mang.

“Hai đôi có thể rẻ hơn không?”

“Không rẻ hơn được đâu, tôi đây là buôn bán nhỏ, đều không kiếm tiền lời nhiều từ chỗ các cô.”

Bà chủ tỏ vẻ khó xử.

Phong Ngọc Lan đưa đôi giày đã chọn ra: “Hai người chúng tôi không chỉ mua ba đôi đâu, sau này chúng tôi muốn mua giày sẽ lại đến chỗ bà chủ.”

“Đúng vậy, để rẻ hơn một chút đi!” Tống Chi cũng nói theo.

Bà chủ “ây da” một tiếng, giống như là bà ấy thua thiệt lớn: “Được rồi, được rồi, xem thành ý của hai người, sau này nhớ thường xuyên đến đây.”

Vừa nói chuyện, bà chủ vừa nhanh chóng xếp gọn đôi giày mà hai người muốn mua đưa cho bọn họ, lúc trả tiền thì trực tiếp bớt số tiền lẻ cho các cô, cũng không tệ.

Chị dâu Triệu cũng đang xem giày ở đây, nhưng cô ấy đứng ở hàng trưng bày ngoài cửa, không đi vào, càng vào trong thì giày càng đắt.

Cô ấy nghe thấy giọng của Phong Ngọc Lan còn cảm thấy có chút xấu hổ, sợ đối phương trông thấy cô ấy mua hàng rẻ tiền, đang định đi vào bên trong thì nghe thấy Phong Ngọc Lan và Tống Chi đang cò kè mặc cả.

Trong lúc nhất thời, chị dâu Triệu dừng chân lại.

Nhìn người ta có tiền như vậy mà còn mặc cả thì cô ấy có gì mà xấu hổ.

Nghĩ đến những lời Triệu Thiên trách mắng mình, chị dâu Triệu đỏ mặt lên, lập tức chọn hai đôi giày cho Niếp Niếp mang, sau đó đi vào tính tiền.

Sau khi Tống Chi nhìn thấy cô ấy, nhỏ giọng nói với Phong Ngọc Lan: "Nhìn này, người quen."

Phong Ngọc Lan quay đầu lại nhìn, tình cờ bắt gặp ánh mắt của chị dâu Triệu, cô cười chào hỏi: "Chị dâu Triệu."

"À, thật là trùng hợp."

Chị dâu Triệu cũng mỉm cười.

Tống Chi kéo Phong Ngọc Lan chuẩn bị rời đi: "Chị dâu Triệu cứ từ từ lựa, chúng em đi trước."

"Được."

Chị dâu Triệu nghe vậy gật đầu.

Tống Chi cùng Phong Ngọc Lan rời khỏi cửa hàng giày lại đi vào một cửa hàng bán quần áo trẻ con. Tống Chi nhỏ giọng nói: "Em còn nhớ đôi mắt đỏ hoe của chị ấy lúc trước, ít tiếp xúc với chị ấy."

"Tôi biết rồi, nhìn xem bộ quần áo này thế nào?"

Phong Ngọc Lan sờ vào quần áo của trẻ em, chỉ cảm thấy những bộ quần áo nhỏ này thật tinh tế và đẹp mắt.

Cả hai vui vẻ tiếp tục dạo phố.

Lúc chị dâu Triệu về nhà sau khi mua đồ xong, có người đang rửa rau ở bồn nước, nhìn thấy cô ấy trở về cũng nhiệt tình chào hỏi.

Nhưng những người này không phải là những hộ gia đình mà lúc Phong Ngọc Lan ở đó nữa.

Trên tầng năm, chỉ có gia đình chị dâu Triệu là hộ gia đình cũ, còn lại là những gia đình sau này mới chuyển đến.

Chị dâu Triệu cất đồ đạc đi, nghe thấy sát vách chính là nhà của Phong Ngọc Lan lúc trước ở truyền đến tiếng cãi nhau của hai đứa bé.

Sau khi mẹ Đường chuyển đi liền có người khác chuyển đến, hai đứa trẻ quậy phá ầm ĩ. Không chỉ có nhà của chị dâu Triệu cảm thấy bực bội mà cả gia đình sống ở tầng dưới cũng thường xuyên lên cãi nhau với cha mẹ của hai đứa trẻ.

Thậm chí có lúc còn nhắc đến lúc mẹ Đường bọn họ sống ở đây với Nguyên Khang nhưng không hề có tiếng ồn ào nào.

Triệu Thiên trở về cùng với Niếp Niếp và con trai nhỏ Nữu Nữu, thấy chị dâu Triệu ngồi ở cửa ra vào thất thần.

Cày bừa vụ xuân ở quê rất là bận rộn, mẹ Đường suy nghĩ kỹ quyết định ở lại quê một thời gian giúp nấu cơm đưa cơm.

Cho nên chạng vạng tối anh hai Đường không chỉ đưa Nguyên Khang đến mà còn đem một chút rau cải và trứng gà qua.

"… Mẹ kêu anh nói với em như vậy."

Anh hai Đường nói lại lời của mẹ Đường với Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan cười gật đầu: "Trong nhà bận bịu, em cũng không giúp được gì, anh hai mang những thứ này về đi."

Lúc dạo phố cùng với Tống Chi, Phong Ngọc Lan nhớ lại trong nhà bận rộn những ngày này, cho nên đã mua rất nhiều bột mì và bột ngô.

Cô không thể tự mang về, vẫn là nhờ người vận chuyển giúp đỡ đưa tới.

"Nhiều như vậy?"

Anh hai Đường đi vào nhà chính nhìn thử, người thật khỏe, cũng khoảng hai trăm cân nhỉ?

"Mua càng nhiều giá càng rẻ, em để lại mấy chục cân, còn lại anh hai mang về nhà cho người trong nhà bồi bổ sức khỏe."

Phong Ngọc Lan đặt đồ đạc lên xe bò giúp anh hai Đường. Anh hai Đường sờ lên đầu Nguyên Khang, vẫy tay với Phong Ngọc Lan , đánh xe bò trở về đội sản xuất.

"Nguyên Khang, thử đôi giày này xem."

Trở lại ký túc xá, Phong Ngọc Lan lấy đôi giày đã mua cho Nguyên Khang thử.

Sau khi mang giày vào, Nguyên Khang đi trong hành lang nhảy nhót hai lần, quay lại vui vẻ nói: "Vừa vặn, khác với đôi cha mua cho con, to đến mức hiện tại con đi còn không vừa chân."

Phong Ngọc Lan bật cười: "Thật ra mẹ cũng mua lớn hơn một số, nhưng mà bên dưới có lớp lót, con lại mang tất cho nên mới vừa chân."

"Vậy cũng tốt."

Sau khi Nguyên Khang cởi ra, nó xem như là báu vật mà sờ lên, rồi đặt nó vào tủ giày.

Thật ra Nguyên Khang có rất nhiều giày và quần áo trong lớp, người nhà yêu thương nó, Nguyên Khang luôn ghi nhớ trong lòng.

Mẹ Đường không ở nhà, vì vậy Phong Ngọc Lan phải nấu cơm. Cũng may là chỉ có hai người ăn, lại thêm anh hai Đường đưa tới rất nhiều

đồ ăn nên Phong Ngọc Lan cũng không cần đi mua đồ ăn. Nếu muốn ăn thịt, buổi sáng thì không có thịt ngon, nhưng có một người bán cá đối diện trường học, có thể mua cá về nấu ăn.

Thế nhưng trong mấy ngày nay, bỗng nhiên có giáo viên đề xuất thành lập nhà ăn trong trường học.

Chương 194: Chương 194

Nguyên do là có một số phụ huynh bận rộn không kịp nấu cơm, học sinh về nhà cũng không có cơm ăn. Cái này không tính là gì, có mấy giáo viên khi phát hiện học sinh mang theo lương khô khô cằn làm cơm trưa sẽ khó tránh khỏi khó chịu, cho nên mới nhớ tới nhà ăn.

Vốn dĩ trước đây trong trường có một nhà ăn, nhưng mà người làm kia già rồi nên thôi làm, khi đó học sinh cũng không nhiều nên không tiếp tục mở nhà ăn, mọi người về nhà ăn cơm.

Tất cả các giáo viên từ tiểu học, trung học cơ sở và trung học phổ thông tập trung trong một lớp học, thầy Vương đếm từng phiếu bầu trước bảng đen, Phong Ngọc Lan bỏ phiếu tán thành.

Như nói đến các em học sinh học lớp mười hai học tập căng thẳng, lúc ăn cơm buổi trưa có em nhà gần thì còn đỡ, còn nhà xa cũng chỉ mang theo bánh bao hoặc bánh gạo ngọt, đến văn phòng giáo viên rót nước từ phích nước nóng, cứ như vậy mà ăn. Không có một chút dinh dưỡng gì cả.

Cuối cùng với nhiều phiếu bầu, nhà ăn đã được mở cửa trở lại.

Khi mẹ Đường từ quê về đã là nửa tháng sau.

Trong khoảng thời gian này, anh hai Đường có đến đưa đồ ăn một lần, nói là trong nhà bận rộn, trước hết không cần về nhà.

Phong Ngọc Lan biết là họ không muốn để cô về phụ giúp, luôn cảm thấy tay của cô nên để viết chữ chứ không phải trở về làm việc cực nhọc.

Nhưng Phong Ngọc Lan vẫn đưa theo Nguyên Khang ngồi xe của chị dâu Hồng trở về hai lần, giúp đỡ nấu cơm cũng tốt.

Cô cũng tự biết mình làm công việc đồng áng không nhanh nhẹn, còn có thể cản trở cho nên cô chọn giúp nấu cơm.

"Nhà ăn đã mở chưa? Mùi vị thế nào?"

Khi mẹ Đường trở về vào buổi chiều, đã nấu mấy món ăn mà Phong Ngọc Lan yêu thích và đợi họ về nhà ăn cơm tối.

Cũng may giữa trưa Phong Ngọc Lan đã ăn tại nhà ăn, tự nấu ăn vào buổi tối, nếu không mẹ Đường đã làm không công.

Dù sao học sinh lớp mười hai có buổi tự học buổi tối nên tất nhiên nhà ăn có cơm tối.

Nguyên Khang suy nghĩ một chút nói: "Nói như thế nào nhỉ, giống như nhà thím họ ăn tiệc mừng năm mới, mùi vị có chút dầu mỡ, lại không nhìn thấy thịt. Lúc có thịt thì lại hầm trong thức ăn, khi ăn thì không giống như là ăn thịt."

Thật ra đó chính là mùi vị của cơm tập thể.

Phong Ngọc Lan nghe thấy bật cười: "Con nói vậy thím họ con nếu nghe được sẽ không vui đâu."

Nguyên Khang nói thím họ, chính là chị dâu họ nhà cậu cả.

"Miêu tả này rất là chính xác." Mẹ Đường cũng cười: "Sau này bà ở nhà, về nhà ăn cơm, đừng đi nhà ăn, bà nhìn mấy đứa gầy quá."

"Có sao?"

Nguyên Khang sờ lên mặt mình, Phong Ngọc Lan cũng sờ lên eo của mình.

Họ luôn cảm thấy rằng mình có vẻ béo.

Đồ ăn trong nhà ăn tuy không ngon lắm nhưng có ưu điểm là đông người, ăn cơm rất náo nhiệt, trong lúc không hay không biết sẽ ăn nhiều thêm một bát cơm.

Nhưng mẹ Đường lại không nghĩ như vậy, sau khi Nguyên Khang so sánh cơm ở nhà ăn với hương vị đồ ăn của đứa cháu dâu kia, mẹ Đường liền nghĩ sao có thể bồi bổ sức khỏe cho người nhà?

Vẫn là về nhà ăn món ăn yêu thích mà bà nấu mới tốt.

Để bù đắp cho những ngày bà không có ở đây, sau khi mẹ Đường trở về là thay đổi phương pháp nấu món ăn ngon. Thế là đồng nghiệp của Phong Ngọc Lan nhìn thấy cô mập lên một chút.

Sau khi thầy Thượng Quan nói Phong Ngọc Lan hơi tăng cân, Phong Ngọc Lan sờ lên mặt mình, về nhà tắm rửa phát hiện quần có hơi chật, Phong Ngọc Lan mới biết mình béo thật rồi.

Thế là đêm đó cô chỉ ăn một bát cơm khiến mẹ Đường và Nguyên Khang đều lo lắng.

"Mẹ có chỗ nào không khỏe sao?"

Nguyên Khang lo lắng nhìn cô hỏi.

"Không có."

Phong Ngọc Lan cố gắng ăn thêm đồ ăn, không ăn thêm cơm, nghe vậy còn ăn rau diếp trộn.

"Thêm một bát cơm nữa?"

Mẹ Đường đang muốn thêm cơm cho cô, Phong Ngọc Lan vội vàng ôm bát vào trong n.g.ự.c mình: "Không ăn, không ăn, con ăn nhiều thức ăn một chút là được."

Nguyên Khang tỏ vẻ khó hiểu, ngược lại mẹ Đường thường xuyên ở cùng một chỗ với người nhà của giáo viên, hiểu ra: "Con gầy như vậy, cũng đừng học người ta giảm béo."

"Con không học theo, ăn một bát cơm lớn như vậy, con vẫn còn đang ăn." Phong Ngọc Lan hơi đỏ mặt.

"Vậy con ăn nhiều thức ăn một chút." Biết các cô gái tuổi này đều thích chưng diện nhưng mẹ Đường cảm thấy càng béo mới càng đẹp.

Nhưng bà cũng không cấm cản con dâu, dù sao người trẻ tuổi cũng suy nghĩ khác với người già, bà cũng không phải là một bà mẹ chồng thích kiểm soát con dâu.

Kết quả là Phong Ngọc Lan phát hiện mẹ Đường không ép cô ăn cơm, nhưng lượng thức ăn so với lúc trước lại nhiều hơn, mà bởi vì cô ăn ít hơn một bát cơm liền bị mẹ Đường giao cho trách nhiệm: ăn hết thức ăn.

Thế là cũng không có bởi vì ăn ít một bát cơm mà gầy, ngược lại Phong Ngọc Lan lại béo lên, véo thịt trên cánh tay, vẫn quyết định ăn thêm một bát cơm.

Sau khi Tống Chi biết được việc này, cười một cách khoa trương, Tiểu Diệp Tử bên cạnh cũng bắt chước mẹ cậu bé cười khiến Phong Ngọc Lan không nhịn được cũng cười theo.

Hồng Kiến Quân đang bận rộn trong bếp, nghe thấy tiếng cười trong phòng chính cũng không nhịn được cong môi cười.

Hôm nay Nguyên Khang hẹn mấy bạn học chơi bóng rổ, lúc này đang ở sân trường chơi vui vẻ, cho nên không qua đây cùng cô.

Mà mẹ Đường hẹn đi dạo phố cùng với thím Trương, vì vậy chỉ có một mình Phong Ngọc Lan đến thăm.

"Em thấy chị không cần phải giảm cân, chị vẫn thuộc về hơi gầy." Tống Chi liếc nhìn vòng eo thon thả của Phong Ngọc Lan cùng nơi nào đó phồng lên.

Phong Ngọc Lan chú ý đến ánh mắt của cô ấy, nhanh chóng lườm cô ấy một cái: "Cô nhìn ở đâu!"

"Hì, hì." Tống Chi không có chút ngượng ngùng nào, ngược lại còn lại gần nhỏ giọng hỏi: "Em nhớ lúc mới quen chị không có như thế… Chị ăn cái gì đó?"

Sau khi sinh Tiểu Diệp Tử, cô ấy mới có chút biến đổi, nhưng Phong Ngọc Lan còn chưa sinh con.

"Tôi chỉ ăn ngũ cốc hoa màu." Phong Ngọc Lan đỏ mặt đẩy cô ấy ra.

Tống Chi sờ sờ cằm: "Gần đây khẩu vị của chị thế nào?"

"Rất tốt."

Phong Ngọc Lan trả lời.

"Vậy chị có thích ăn chua? Hoặc là cay, hương vị nặng một chút?"

Phong Ngọc Lan nghe ra là lạ: "Cô không phải nói tôi có đấy chứ?"

Tống Chi gật đầu, bộ dạng người từng trải: "Chị không thể do ăn một chút đồ ăn ở nhà ăn mà tăng cân được."

"Không có, tôi đã đi kiểm tra sức khỏe." Phong Ngọc Lan lại đỏ mặt: "Bác sĩ nói tôi chỉ mập thôi."

Hơn nữa, Đường Minh Sơn đã đi được mấy tháng, nếu cô đột nhiên có thì đầu của Đường Minh Sơn sẽ xanh um.

Tống Chi nghe vậy tỏ ra tiếc nuối, thấy vậy khóe miệng Phong Ngọc Lan giật giật, dứt khoát ôm Tiểu Diệp Tử vào lòng hôn một cái.

Tiểu Diệp Tử lấy tay ôm lấy mặt của cô, mím môi cúi xuống hôn lên mặt cô mấy cái.

Chọc cho Phong Ngọc Lan ôm đứa trẻ chặt hơn: "Thật đáng yêu."

Khi cô đang bị bé con hấp dẫn, Đường Minh Sơn đang ở trong phòng phẫu thuật thực hiện nối xương người. Nửa học kỳ này, anh được phân công đến một bệnh viện để thực tập, nếu gặp chuyện nhỏ, bác sĩ hướng dẫn sẽ không ngần ngại để anh làm. Đây là do vận may của Đường Minh Sơn tốt, gặp một người thầy tốt bụng.

Các bạn của anh thì không được may mắn như vậy, sau khi tan sở, bọn họ tìm một chỗ để ăn tối. Đường Minh Sơn nghe một số bạn học nói về thầy hướng dẫn của mình, thật là giày vò người khác.

"Tôi chỉ được phân loại tài liệu, còn những cái khác không được đụng vào, thật là nghẹn c.h.ế.t mà!"

"Còn tôi thì sao? Sắp xếp tôi và y tá thực tập cùng phát tài liệu và biểu mẫu khắp nơi. Nhìn xem hai cái chân của tôi đều sưng lên rồi đó?"

Một người bạn học duỗi đôi chân dài của mình ra cho bọn người Đường Minh Sơn nhìn.

"Tôi thì giống như người trong suốt." Bạn học ngồi kế bên Đường Minh Sơn yếu ớt nói: "Thầy hướng dẫn của tôi thà sai chị y tá chứ không thèm để ý đến tôi."

"Thật khó quá."

Mấy người trăm miệng một lời, Đường Minh Sơn thì ngược lại có chút lúng túng, do anh không gặp những phiền phức đó, hơn nữa anh càng ngày càng thành thạo tiểu phẫu.

Đúng lúc này phục vụ mang thức ăn lên, Đường Minh Sơn an ủi mọi người nói: "Bữa ăn này để tôi mời các cậu."

"Anh em tốt."

"Tôi bỗng nhiên cảm thấy chân của mình đã hoạt động trở lại."

"Ngày mai tôi sẽ chủ động xin thầy hướng dẫn việc để làm!"

Trong lúc nhất thời mấy người lưng hết đau, chân hết mỏi, ăn cơm khí thế.

Đường Minh Sơn thấy vậy bật cười, bỗng nhiên nhớ đến Phong Ngọc Lan bọn họ, còn hơn hai tháng nữa anh có thể trở về huyện.

Nghĩ đến đây, Đường Minh Sơn cũng có tinh thần hơn.

Bởi vì sau này sẽ có ít cơ hội đến thành phố hơn, cho nên khi rảnh rỗi Đường Minh Sơn sẽ đến thăm cậu Lưu.

Mà cuối cùng chú út Lâm cũng muốn tổ chức đám cưới, Đường Minh Sơn đã viết một bức thư cho Phong Ngọc Lan. Phong Ngọc Lan nhanh chóng hồi âm, bên trong còn có một bức thư Nguyên Khang gửi cho Vĩnh Bình.

Chú út Lâm trông vô cùng rạng rỡ, Đường Minh Sơn còn nhìn thấy anh cả Lâm, hai người trạc tuổi nhau nhưng anh cả Lâm hơn tháng, cho nên Đường Minh Sơn theo chú út Lâm gọi cậu ấy một tiếng anh.

Vài năm trở lại đây, thanh niên trí thức có thể trở lại thành phố vì nhiều lý do, cũng không phải chỉ có một con đường thi đại học.

Hầu hết các thanh niên trí thức không lập gia đình ở nông thôn đều lựa chọn trở lại thành phố.

Anh cả Lâm chính là một trong số đó, cậu ấy cũng là một người lập dị, cậu ấy đã thi vào đại học nhiều lần và lần nào cũng đậu, chỉ là không đi học, làm cho thím Lâm rất là tức giận.

Hết lần này đến lần khác người này cứng đầu giống như trâu, không thể khuyên được.

Mắt thấy đã gần đến tháng sáu, anh cả Lâm lại chuẩn bị thi đại học, lần này cậu ấy thi đậu sẽ thật sự đi học.

Chương 195: Chương 195

Đường Minh Sơn ngồi vào một chiếc bàn tròn lớn cùng với cậu Lưu và gia đình Bồ Vũ, chồng của Bồ Vũ ngồi bên cạnh Đường Minh Sơn, ôm một đứa trẻ trong ngực.

Lúc này, Bồ Vũ và em gái đang ngồi bên cạnh vừa nói cười vừa dịu dàng đút cơm cho đứa bé.

Đường Minh Sơn phát hiện anh cả Lâm ngồi ở bàn đối diện với họ, mà ở vị trí của cậu ấy vừa vặn có thể thấy Bồ Vũ trực diện.

Đối phương cứ không ngừng nhìn qua bàn của bọn họ, chính xác mà nói là nhìn Bồ Vũ.

Đường Minh Sơn còn nhìn ra, chồng của Bồ Vũ cũng không phải bị mù, đương nhiên cũng thấy cảnh này.

Anh ấy ngược lại khá rộng lượng, còn giơ tay của đứa trẻ lên chào hỏi đối phương, anh cả Lâm chột dạ nhìn sang chỗ khác.

Sau khi Bồ Vũ phát hiện động tác của chồng mình, trừng mắt liếc anh ấy một cái: "Anh đang làm gì vậy?"

"Không có gì, chỉ cho con giãn gân cốt thôi." Anh ấy cười tủm tỉm lắc lắc tay đứa nhỏ.

Thấy vậy, cậu Lưu khẽ lắc đầu. Khi Đường Minh Sơn đến nhà ông ấy nghỉ ngơi, cậu Lưu trò chuyện với anh trong phòng chính. Quải Quải đang chơi ở trong sân cùng với Vĩnh Bình. Lưu Phân đang phụ giúp nhà bên cạnh còn chưa có về.

“Cậu không biết người trẻ tuổi các cháu đang nghĩ gì nữa, lúc người ta theo đuổi nó, nó giống như là người mù. Bây giờ người ta đã lập gia đình, cuộc sống cũng ngày càng tốt, ngược lại nó nhớ thương người ta, chậc chậc.”

Đường Minh Sơn cũng không biết nói gì cho phải, mà người tức giận nhất chính là thím Lâm. Anh cả đến bây giờ mới nhận ra điều đó, nhưng người ta đã kết hôn và sinh con rồi.

“Cháu sắp tốt nghiệp, cậu nghe thằng nhỏ nhà họ Lâm nói cháu muốn xin về huyện phải không?”

“Cũng không phải cháu xin, trong huyện của chúng cháu vốn thiếu bác sĩ, cháu trở về đúng lúc.”

Đường Minh Sơn nói.

“Mặc dù khá đáng tiếc nhưng cháu trở về cũng là chuyện tốt, hiện tại huyện đang phát triển, cháu cứ ở bệnh viện huyện sau này cũng coi như là nhân viên kỳ cựu, đãi ngộ sẽ không ít.”

Hơn nữa còn gần nhà.

Buổi tối Đường Minh Sơn ở lại nhà cậu Lưu. Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn sáng cùng với cậu Lưu xong, ra đến đầu ngõ ai đi làm đường nấy.

Nguyên Khang nhận được thư hồi âm của Vĩnh Bình. Sau khi nhận được thư từ ngoài cửa, cậu nhóc vừa cười vừa nói cùng với Phong Ngọc Lan về nhà.

Vừa về đến nhà, Nguyên Khang lập tức mở thư ra xem. Sau khi đọc xong, cậu nhóc nói với Phong Ngọc Lan và mẹ Đường: “Anh Vĩnh Bình nói anh ấy tham gia cuộc thi vẽ tranh của trường học, giành được hạng nhất.”

“Thằng bé rất có khiếu vẽ tranh, năm đó mẹ còn hỏi con có muốn học vẽ tranh hay không, hiện tại con lớn như vậy rồi, con thấy thế nào?”

Phong Ngọc Lan giúp dọn chén đũa bưng đặt lên bàn, hỏi lần nữa.

“Con vẫn muốn là học tập cho tốt.” Nguyên Khang suy nghĩ một chút lại nói: “Con thỉnh thoảng chơi bóng rổ một chút cho cao thêm.”

Mẹ Đường bật cười: “Gần đây con nghiện chơi bóng rổ rồi.”

Nguyên Khang vò đầu, có chút ngượng ngùng cười, sau đó cất thư của Vĩnh Bình vào trong một chiếc hộp, trong đó chứa đầy thư hồi âm của đối phương.

Sau khi Đường Minh Sơn biết Nguyên Khang thích chơi bóng rổ, thế mà thực sự gửi một quả bóng rổ về.

Lúc mẹ Đường mang đồ về nhà, bà vẫn thắc mắc tại sao phải đóng gói một cái thùng giấy vuông vức to như vậy, cũng không phải rất nặng.

Bà không lập tức mở ra mà chờ Phong Ngọc Lan về lúc ăn cơm trưa, chỉ vào cái thùng giấy trong nhà chính: “Thằng ba gửi về, cũng không biết là cái gì.”

Phong Ngọc Lan kêu Nguyên Khang mở ra.

Nguyên Khang kêu lên một tiếng kỳ lạ sau khi mở nó ra, dọa cho mẹ Đường và Phong Ngọc Lan chạy tới xem. Kết quả là thấy cậu nhóc đang cầm một quả bóng rổ từ trong thùng giấy ra với vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Nhìn chất lượng của nó cũng không phải là trong huyện có thể mua được.

*

“Cha cháu hiểu cháu quá nhỉ.” Mẹ Đường híp mắt cười nói.

Nguyên Khang ôm quả bóng rổ không chịu rời tay, nghe bà nói thế thì gật đầu: “Đúng rồi ạ!”

“Cất cái bơm hơi đi, sau này có việc thì mang ra dùng.” Thấy trong hộp vẫn còn ít đồ, Phong Ngọc Lan lấy nó ra rồi dặn dò Nguyên Khang.

Nguyên Khang đặt đồ vào trong phòng của mẹ Đường một cách vui vẻ, nó dùng chung tủ quần áo với mẹ Đường, vì quần áo của mẹ Đường khá ít, bà thường mặc quần áo theo mùa hoặc mang giày về quê cất nên tủ quần áo còn nhiều chỗ trống.

Đến thứ bảy, Nguyên Khang hẹn mấy đứa bạn đi chơi bóng rổ, trước kia chúng toàn phải mượn bóng của những bạn khác nên không thể chơi quá lâu, làm hỏng một cái thì vừa phải đền vừa bị mắng.

Bây giờ Nguyên Khang đã có một quả bóng rổ cho riêng mình, nhiều bạn sẵn lòng chơi cùng nó.

Phong Ngọc Lan và mẹ Đường không gò bó nó quá, dù sao kí túc xá cũng gần trường học, có thể nhìn thấy nó.

Hôm nay mẹ Đường ra ngoài đi dạo với thím Trương, Phong Ngọc Lan ngồi với Tống Chi cười nói trên nhà chính.

Ai ngờ, lúc này Nguyên Khang đầu đầy mồ hôi ôm quả bóng rổ trong tay trở về, theo sau là Tiểu Diệp Tử hoạt bát.

Khi Tống Chi và Tiểu Diệp Tử đến, Tiểu Diệp Tử không nhìn thấy Nguyên Khang, biết được Nguyên Khang đang chơi ở sân thể thao của trường, thằng bé muốn đi cổ vũ hô hào cho anh Nguyên Khang của nó, đi gần hai tiếng cuối cùng cũng về.

Nguyên Khang lau mồ hôi, uống một cốc nước ấm, mới trở lại bình thường, nhưng lúc này, Tiểu Diệp Tử đang nhìn nó với ánh mắt mong chờ ở bên cạnh.

“Cho này.” Nguyên Khang liền đưa cho cậu bé một cốc nước nguội.

Tiểu Diệp Tử bắt chước nó và uống từng ngụm to.

“Dạo gần đây thằng bé này rất thích học theo người khác.” Tống Chi nhớ đến lúc cậu bé mặc áo khoác của Hồng Kiến Quân ở nhà, bắt chước cách cha cậu bé đi, cô ấy nói điều này với Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan nghe xong cứ cười mãi, nhìn Tiểu Diệp Tử bắt chước cách uống nước của Nguyên Khang, cô cảm thấy đứa trẻ này thật đáng yêu.

Uống nước xong, Nguyên Khang thấy tay mình hơi bẩn, thế là rủ Tiểu Diệp Tử xuống tầng dưới rửa tay, tiện thể rửa mặt luôn.

Đến khi chúng quay về, phía sau lại có thêm một cô bé, mà cô bé ấy chính là Niếp Niếp.

Niếp Niếp không có ấn tượng gì mấy đối với Phong Ngọc Lan, nhưng con bé vẫn nhớ Nguyên Khang, dù sao Nguyên Khang đã ở nhà ngang nhiều năm rồi mà.

“Niếp Niếp?” Phong Ngọc Lan và Tống Chi hơi bất ngờ khi nhìn thấy con bé.

Con bé ngại ngùng gọi: “Dì Phong, dì Tống.”

Hai người đáp lại, đi theo sau Nguyên Khang là chú Triệu.

Thế là Phong Ngọc Lan ra ngoài xem, quả nhiên cô nhìn thấy Triệu Thiên đang mang theo túi lớn túi nhỏ, hì hục đi lên tầng.

“Em dâu.” Triệu Thiên lộ ra hàm răng trắng tinh: "Làm phiền em rồi.”

“Anh nói gì thế?” Phong Ngọc Lan chào hỏi hai vợ chồng nhiệt tình, mời họ lên nhà chính ngồi, Tống Chi tinh ý đã đi rửa một ít hoa quả rồi đặt lên bàn.

Triệu Thiên xúc động khi thấy cảnh tượng này, quan hệ giữa hai người tốt thật.

Lại nhớ đến mối quan hệ giữa vợ mình và Phong Ngọc Lan trước kia khá tốt, nhưng miệng của cô ấy đã làm hỏng nó...

Triệu Thiên đến đây không có việc gì khác, chỉ đến chào hỏi, đưa theo cô con gái là Niếp Niếp đi cùng vì muốn giảm bớt sự xấu hổ, dù gì thì Nguyên Khang và Niếp Niếp vẫn còn chuyện để nói mà.

Sau khi mẹ Đường về, Phong Ngọc Lan chuẩn bị bữa tối cùng bà, Hồng Kiến Quân đến đây sau giờ tan làm, đúng lúc ăn cơm tối, Tống Chi đưa tay ra và vỗ nhẹ vào vai anh ấy.

“Sao anh biết em ở đây?”

“Không phải sáng nay em nói rằng sẽ đến chỗ của Phong Ngọc Lan sao? Với tính cách của mấy chị em thì nói cả ngày cũng không hết chuyện, chắc chắn sẽ ngồi ở đây cho đến giờ cơm.”

Hồng Kiến Quân kiêu ngạo nói những lời phỏng đoán của mình với Tống Chi.

“Anh cũng kinh quá nhỉ?” Tống Chi hừ nhẹ, định dùng tay chọc lét anh ấy, kết quả là bị một bàn tay to lớn nắm lấy, cô ấy nhìn sang, chỉ thấy trong mắt Hồng Kiến Quân ngập tràn sự bao dung.

Tống Chi đỏ mặt ngay lập tức, không nói được câu nào.

Triệu Thiên nhìn hình ảnh này, lại nhớ đến những ngày tháng trước kia của mình với mẹ Niếp Niếp, họ sống một cách vô tri thoải mái, lâu lắm rồi không mặn nồng như vậy.

Ăn cơm xong, Triệu Thiên đưa Niếp Niếp về nhà trước.

Vợ chồng Tống Chi ở lại thêm một lúc, vì Tiểu Diệp Tử đang học Nguyên Khang đếm số.

Chị dâu Triệu đã ăn tối, thấy cha con Triệu Thiên về, cô ấy hỏi: "Thế nào rồi?"

"Vẫn như trước kia." Triệu Thiên nói.

Chị dâu Triệu dựa vào cửa, nhìn qua nhà bên cạnh, thở dài thườn thượt: "Người thay đổi chỉ có mình em."

Đối với việc Triệu Thiên đến chơi nhà, Phong Ngọc Lan và mẹ Đường cảm thấy hơi nghi ngờ.

Mặc dù Đường Minh Sơn và Triệu Thiên đều gặp nhau hằng năm, nhưng khi Đường Minh Sơn không ở nhà, Triệu Thiên sẽ không đến.

Suy cho cùng thì quan hệ giữa Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu chỉ ở mức bình thường, một người đàn ông như Triệu Thiên cũng sẽ không thường xuyên đến thăm em dâu và thím.

Nếu không phải tính nhiều chuyện, không biết sẽ nói ra những chuyện tầm phào gì.

"Có phải cậu ta gặp khó khăn gì không, không nghĩ rằng Tiểu Diệp Tử ở đây nên không tiện nói ra?" Mẹ Đường đoán.

"Anh ấy thì gặp khó khăn gì được cơ chứ?" Phong Ngọc Lan nghĩ, khó khăn lớn nhất của nhà họ Triệu là chị dâu Triệu cũng muốn Triệu Thiên chuyển đến kí túc xá của nhà máy sản xuất giấy, nhưng hết lần này đến lần khác, Triệu Thiên không được thăng chức nên không đi được.

Cô là giáo viên, Đường Minh Sơn vẫn chưa tốt nghiệp, có nhiều mối quan hệ ở nhà máy sản xuất giấy nhất, ngoại trừ sư phụ của Đường

Minh Sơn ra thì chỉ còn hai nhà là Dương Bảo Quốc và Triệu Thiên.

Không ai là ông to bà lớn cả nên chẳng giúp được gì.

Mà khoảng thời gian tiếp theo, Triệu Thiên cũng không đến đây, giống như ngày hôm ấy chỉ đơn giản là đến thăm nhà.

Mẹ Đường nghĩ, sau khi bàn bạc với Phong Ngọc Lan, có một hôm bà mang đồ đạc và đưa Nguyên Khang lên nhà ngang vào lúc năm giờ hơn.

Chị dâu Triệu đang chuẩn bị bữa tối, lúc này Triệu Thiên vừa về, đang tắm ở tầng một.

Đến khi anh ta quay lại tầng năm, thấy Nguyên Khang và Niếp Niếp đang chơi gì đó ở trên hành lang với thằng hai, tiếng mẹ Đường vọng ra từ trong nhà.

Triệu Thiên vội đi vào nhà, thấy chị dâu Triệu đang nói chuyện với mẹ Đường vui vẻ, anh ta cũng vào góp vui.

Chương 196: Chương 196

Tối nay Phong Ngọc Lan ăn tối ở nhà thầy Thượng Quan, thầy Thượng Quan sắp nghỉ hưu, với tư cách là giáo viên luôn dẫn dắt Phong Ngọc Lan, dĩ nhiên mối quan hệ của họ tốt hơn so với những người khác ở trong văn phòng.

Lúc cô trở lại ký túc xá, mẹ Đường đã về rồi.

“Không nói không rằng gì, cứ kéo mẹ đi thôi.” Mẹ Đường nghĩ một lúc rồi nói: "Có vẻ như không có chuyện gì thật.”

“Không có chuyện gì thì tốt rồi.” Phong Ngọc Lan gật đầu.

Hơn một tháng nữa là học sinh lớp mười hai chuẩn bị thi đại học, Phong Ngọc Lan và thầy Thượng Quan bận bù đầu tối mặt.

Có những hôm Phong Ngọc Lan không về nhà ăn trưa, Nguyên Khang về nhà ăn cơm xong thì mang cơm qua cho cô.

Dù như thế thì họ vẫn cảm thấy không đủ thời gian.

Sau khi có kết quả của kì thi khảo sát, hiệu trưởng Lý nở nụ cười mãn nguyện: "Lần khảo sát này tốt hơn lần trước rồi, chắc chắn kết quả thi đại học của chúng ta sẽ rất tốt!”

“Vẫn phải duy trì tính ổn định.” Thầy Thượng Quan cũng vui theo, nhưng dù sao, ông ấy cũng đã già và tâm trạng ổn định: "Càng tiến bộ thì chúng ta càng phải làm cẩn thận, tôi nghĩ mình nên tổ chức một buổi truyền cảm hứng cho các em khối mười hai.”

Phong Ngọc Lan đang chấm bài bên cạnh, nghe thế thì gật đầu đồng tình: "Đúng là nên tổ chức thật để các em không cảm thấy bị lo lắng quá mức.”

“Được rồi, vậy tổ chức vào chiều thứ bảy nhé.” Hiệu trưởng Lý gật đầu.

Mẹ Đường biết học sinh lớp mười hai học hành vất vả nên thời gian này không về quê, bằng một cách khác, bà đã làm đồ ăn bồi bổ sức khỏe cho Phong Ngọc Lan.

Chớp mắt là đến ngày thi đại học.

Phong Ngọc Lan và thầy Thượng Quan dặn dò học sinh mình năm lần bảy lượt, được mang gì, không được mang gì, phải nhớ hết.

Khi kì thi đại học diễn ra, Phong Ngọc Lan và thầy Thượng Quan không tham gia, có thể nói giám thị trong huyện của họ không làm giám thị của kì thi đại học, thành phố đã cử giáo viên đến.

Sau khi kết thúc kỳ thi đại học, Phong Ngọc Lan và thầy Thượng Quan còn bận bịu thêm vài ngày, viết đáp án đúng cho học sinh, bảo các em tự tính điểm của mình, sau đó dựa vào điểm xét tuyển của từng trường trong đợt trước, bắt đầu chọn trường mình thích và chắc chắn rằng mình sẽ đỗ đại học.

Mà Đường Minh Sơn cũng chuẩn bị tốt nghiệp.

Sau khi Phong Ngọc Lan giải quyết xong công việc ở trường, Nguyên Khang đang trong kỳ nghỉ nên cô đưa nó đến tỉnh lị tìm Đường Minh Sơn.

Phong Ngọc Lan tốt nghiệp sớm hơn Đường Minh Sơn, không biết có phải vì việc học của Đại học Y khoa nặng hơn hay không, gần cuối tháng sáu, Đường Minh Sơn mới bận rộn vì chuẩn bị tốt nghiệp.

“Mẹ ơi, chúng ta không đến nhà khách sao?” Sau khi Nguyên Khang xuống xe với Phong Ngọc Lan thì thấy mẹ không để ý đến nhà khách và dẫn nó đi về phía trước.

“Chúng ta sẽ ở trong khách sạn bình dân, nghe nói lúc nào cũng có nước nóng, tiện hơn nhiều so với nhà khách.”

Phong Ngọc Lan cười híp mắt, dẫn nó đến khách sạn, trẻ con luôn tò mò với những thứ mới lạ nên nghe vậy nó không phản đối gì cả, vui vẻ đi theo Phong Ngọc Lan.

Sau khi mở cửa phòng, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang nghỉ ngơi hơn một tiếng trước khi đến Đại học Y khoa tìm Đường Minh Sơn.

Họ đi thẳng đến kí túc xá dành cho sinh viên nam, nói với dì quản lí kí túc xá là mình muốn tìm một người, dì ấy bảo họ đợi ở ngoài cửa để lên tầng tìm, ngay sau đó Đường Minh Sơn chạy xuống.

Anh vô cùng ngạc nhiên, tiến lên phía trước nắm tay Phong Ngọc Lan: "Anh đến rồi đây.”

“Ừm.” Phong Ngọc Lan gật đầu: "Không lẽ anh tốt nghiệp, bọn em không được tới đây hỗ trợ hay sao?”

Nguyên Khang cũng đi lên nắm lấy tay Đường Minh Sơn, nói tới bóng rổ, nó vô cùng thích thú.

Đường Minh Sơn xoa đầu nó mấy cái.

Bây giờ anh đang rảnh nên đi cùng Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang ra khỏi trường, đi ăn trước, ăn xong thì đến thăm nhà cậu Lưu.

Lưu Phân không ở nhà nhưng cậu Lưu thì có, không những ông ấy ở nhà mà còn đang bị thương.

Nhìn sắc mặt hơi tái của cậu Lưu với vải trắng quấn trên cánh tay móc lên cổ, Phong Ngọc Lan hít sâu: “Cậu Lưu, cậu bị sao thế ạ?”

Đường Minh Sơn nhíu mày: "Tai nạn lao động ạ?”

Cậu Lưu lắc đầu, thấy họ đến thì vui lắm, bảo họ vào trong nhà ngồi, ông ấy còn muốn đi rót nước cho họ, Đường Minh Sơn ngăn ông ấy lại, khéo léo lấy ấm đun nước ra rót nước cho ba người.

Nguyên Khang không ở đây, khi họ đang đi vào ngõ thì gặp Vĩnh Bình nên hai cậu nhóc kéo nhau ra ngoài chơi rồi.

“Không phải tai nạn lao động, tối hôm ấy cậu tan làm gặp phải một tên trộm, cậu đánh nhau với hắn nhưng hắn có d.a.o nên đã c.h.é.m cậu.”

Lúc đó cậu Lưu lấy tay chắn bụng theo bản năng, nhưng d.a.o lại đ.â.m vào cánh tay, vết thương khá nặng, nếu như không có mấy đồng nghiệp đạp xe ở đằng sau đến kịp, có lẽ cậu Lưu đã không qua khỏi.

“Thế có bắt được tên trộm không ạ?”

“Lúc đấy hắn đã bị đồng nghiệp của cậu tóm lên đồn cảnh sát rồi, sau đó cảnh sát tìm ra người nhà của hắn, họ cũng bồi thường cho cậu tiền thuốc men và tiền để bồi bổ, cả phí tinh thần gì đó, cậu cũng không hiểu, là chú út của Vĩnh Bình giúp cậu.”

Cậu Lưu nói rất bình tĩnh, khiến người nghe phải kinh ngạc, nếu ông ấy không được may mắn, đằng sau không có ai nhìn thấy cảnh tượng ấy thì họ sẽ không thể ngồi đây uống nước với cậu Lưu được nữa.

Thay vào đó sẽ được xếp vào bàn của người lớn, vừa uống rượu vừa buồn tủi.

"Không có việc gì đâu, đừng xụ mặt nữa.” Cậu Lưu thấy mọi người dùng ánh mắt như thế nhìn mình thì cảm thấy vui vẻ: "Cậu rất nổi tiếng ở trong đơn vị, các lãnh đạo đều đến gặp cậu, còn bảo cậu phải dưỡng thương cho tốt, cũng không trừ tiền lương của cậu, vẫn trả lương cho cậu giống như lúc trước."

"Quá nguy hiểm." Trong lòng Phong Ngọc Lan vẫn còn sợ hãi: "Cậu cả, sau này lúc tan tầm cậu vẫn nên đi chung với đồng nghiệp, nhiều người sẽ an toàn hơn."

"Trong ngõ nhỏ này cũng có sáu người nữa cùng đơn vị với cậu cả, mặc dù khác phòng ban nhưng ít nhất cũng sẽ có một hai người gì đó tan tầm cùng lúc chứ?"

Đường Minh Sơn cũng nói.

Cậu Lưu cười gật đầu: "Chính vì việc của cậu nên giờ mọi người đều cố gắng đi chung, mọi người đều chờ nhau cả, sau khi vết thương của cậu lành thì cậu cũng sẽ cùng đi làm và tan việc chung với mọi người, mấy đứa cứ yên tâm."

Ông ấy còn phải chăm sóc cho Quải Quải, còn phải quan tâm chuyện của con gái nên rất luyến tiếc cái mạng này.

Bởi vì không biết cậu Lưu bị thương cho nên hai người chỉ mua một chút nước hoa quả, thật sự rất xấu hổ, vì vậy, lúc cậu Lưu bảo bọn họ ở lại ăn cơm tối, Phong Ngọc Lan xắn tay áo đi vào bếp nấu cơm, cậu Lưu chỉ cho cô vị trí của nhà bếp.

Đường Minh Sơn đi ra ngoài, đến khi quay lại trên tay đã xách theo rất nhiều thuốc bổ máu, cậu Lưu liên tục dạy dỗ anh nhưng Đường Minh Sơn chỉ xem như không nghe thấy gì.

Hai đứa nhỏ Nguyên Khang và Vĩnh Bình mặc dù không ở chung với nhau thường xuyên nhưng cũng hay viết thư cho nhau, giờ gặp mặt, cả hai đều cảm thấy rất thân thiết.

Buổi tối Vĩnh Bình dẫn Nguyên Khang về nhà họ Lâm ăn cơm, may mà mấy người Phong Ngọc Lan cũng đã thăm hỏi nhà họ Lâm, còn biếu một ít quà, nếu không chuyện này thật sự là quá ngượng ngùng.

Ăn cơm chiều xong, mấy người Phong Ngọc Lan ngồi nói chuyện thêm một lúc rồi từ chối lời mời qua đêm của cậu Lưu và Lưu Phân, sau đó chuẩn bị quay về khách sạn.

Kết quả là Vĩnh Bình lôi kéo Nguyên Khang từ từ đi đến trước mặt hai người: "Dì Phong, chú Đường, không thể cho Nguyên Khang ngủ ở nhà cháu một đêm ạ?"

Nguyên Khang cũng dùng ánh mắt mong chờ nhìn bọn họ.

Phong Ngọc Lan nhấc mi, Đường Minh Sơn ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Nguyên Khang lúc ngủ không nằm yên đâu."

"Làm gì có! Con ngủ rất ngoan!"

Nguyên Khang nói ngay lập tức.

Vĩnh Bình cũng đảm bảo sẽ không để cho Nguyên Khang bị lạnh.

Hiện tại là mùa hè cho nên sẽ không bị lạnh, chỉ sợ bị nóng thôi, nhưng Vĩnh Bình nói trong nhà có quạt, cam đoan sẽ làm cho Nguyên Khang ngủ thật thoải mái.

Thấy hai đứa nhỏ đều dùng đôi mắt mong chờ nhìn hai người, thím Lâm che miệng cười: "Còn không đồng ý mau đi, hai đứa sắp khóc rồi kìa."

Chú Lâm cũng cười tủm tỉm gật đầu.

Cậu Lưu cũng muốn để mọi người ở lại nhà mình. Thấy vậy, hai người Phong Ngọc Lan gật đầu đồng ý, Vĩnh Bình đương nhiên sẽ

không kéo Nguyên Khang đến ở nhà cậu Lưu mà kéo nó chạy vào trong phòng của mình.

"Vậy cháu nhờ thím Lâm và chú Lâm chăm sóc giùm đứa nhỏ này."

"Hai đứa nói gì vậy, hay là cả hai cũng đừng có về, ở lại đây luôn đi."

Thím Lâm giữ hai người lại.

"Bọn cháu đã thuê phòng khách sạn rồi ạ, nếu mà không đi ở thì lãng phí lắm."

Phong Ngọc Lan cười nói.

Thím Lâm nghe cũng đúng: "Vậy hai đứa nhớ đến đây ăn cơm trưa, nói rồi đó, nếu không đến là thím giận đó."

"Đúng rồi." Chú Lâm lại gật đầu lần nữa.

Vì thế mọi người hẹn nhau cùng ăn bữa trưa ngày mai, lúc này hai người Phong Ngọc Lan mới rời khỏi.

Lúc sắp đi ra khỏi ngõ, Phong Ngọc Lan nhìn thấy một người rất quen mắt, Đường Minh Sơn kéo cô đến chào hỏi với người đó, Phong Ngọc Lan giờ mới biết được đây là con cả của nhà họ Lâm.

"Nghe cậu Lưu nói năm nay cậu ấy sẽ tham gia kỳ thi đại học, hình như trình độ cũng không tệ, hy vọng lúc này có thể thi đậu đại học tiếp tục học tập."

Đường Minh Sơn nói.

"Còn cô gái kia?"

Phong Ngọc Lan đang hỏi về cô gái mà anh cả Lâm thích, sống ở hẻm bên cạnh.

"Cưới chồng rồi." Đường Minh Sơn lắc đầu: "Vốn dĩ người ta cũng không thích anh cả Lâm, chỉ là cậu ấy tự theo đuổi, lúc sau người ta không chỉ cưới chồng mà hai vợ chồng còn nhận anh cả Lâm làm anh trai, em thấy có giỏi không?"

"Quá giỏi." Phong Ngọc Lan không nhịn được cười thành tiếng: "Tiếc là năm đó nếu anh cả Lâm có thể nhìn Bồ Vũ vài lần thì cũng không cần phải hối hận như lúc này."

"Nhưng mà thế này cũng khá tốt, mọi người đều có cuộc sống của mình."

Đường Minh Sơn cũng cười theo.

Chương 197: Chương 197

Phong Ngọc Lan ngẩng đầu nhìn anh, hai người nhìn nhau cười rồi đi về phía khách sạn.

Phong Ngọc Lan đã đặt trước một phòng có hai giường, cô định để cho hai cha con ngủ chung một giường còn cô ngủ giường còn lại, kết quả Nguyên Khang ngủ ở nhà của Vĩnh Bình.

Nhờ vậy mà hai vợ chồng có thể ở chung với nhau sau một thời gian dài xa cách.

Một đêm ngủ yên.

Khách sạn có quạt trần nên hai người ngủ rất thoải mái, nếu không phải Đường Minh Sơn cần tới trường học thì không biết hai người còn ngủ tới khi nào.

Bọn họ đi đón Nguyên Khang trước, Vĩnh Bình cũng đi theo hai người đến Đại học Y khoa, mọi người tìm thợ chụp ảnh để chụp ảnh chung như hôm tốt nghiệp của Phong Ngọc Lan, có ảnh một người cũng có ảnh hai người.

Sau khi cảnh tượng náo nhiệt kết thúc, Đường Minh Sơn lại dẫn theo mọi người đến nhà họ Lâm ăn trưa, buổi tối lại đi ăn với bạn bè cùng phòng, ngày hôm sau bắt đầu thu dọn đồ đạc, những thứ quá nặng đều đóng gói gửi qua bưu điện, còn lại thì xếp vào túi lớn.

Sau khi sắp xếp xong, mọi người lại dành một ngày để đi dạo những địa điểm ngắm cảnh nổi tiếng ở tỉnh thành, đến chạng vạng mới đến gặp mấy người Đường Văn Tuệ để ăn tối.

Sáng sớm hôm sau, ba người ra bến xe đi về thị trấn, lúc tới nơi Đường Minh Sơn cầm theo đơn đến nhận chức làm việc tại bệnh viện huyện, đến khi những túi đồ gửi qua bưu điện về tới thị trấn thì cũng đã có thông báo kết quả thi đại học.

Phong Ngọc Lan dạy học sinh cấp ba, hai mươi hai người đậu trường đại học, hai mươi sáu người đậu trường dạy nghề.

Một lớp có bốn mươi tám người, thành tích như thế đã là cực kỳ xuất sắc đối với một thị trấn nhỏ không có nguồn tài nguyên dạy học tốt.

Thầy Thượng Quan về hưu với một nụ cười thỏa mãn, Phong Ngọc Lan cũng trở thành giáo viên chính thức của trường trung học phổ thông của thị trấn, tiền lương mỗi tháng sau khi trừ đi tiền đóng bảo hiểm cơ bản cũng có thể nhận được ba mươi lăm đồng.

Mà Đường Minh Sơn không có kỳ nghỉ hè, anh vừa đến báo tên ở bệnh viện huyện xong thì đã bắt đầu đi làm vào ngày hôm sau, bắt đầu đi theo vị bác sĩ lớn tuổi ở khoa chỉnh hình để thực tập, một tháng cũng nhận được hai mươi lăm đồng tiền.

Tiền lương của hai người cộng lại cũng được sáu mươi đồng mỗi tháng, chưa thể nói là cao nhưng cũng coi như là gia đình trung lưu bình thường.

Bởi vì nhà cũ phải thu hoạch vụ thu nên Phong Ngọc Lan dẫn Nguyên Khang về giúp đỡ ông bà, Đường Minh Sơn ăn cơm tại căng-tin bệnh viện, ngủ tại ký túc xá của trường học.

Đương nhiên anh có thể xin ngủ lại ở ký túc xá của bệnh viện, nhưng mà hiện tại anh vẫn ăn "cơm mềm" của Phong Ngọc Lan chứ chưa xin.

Vị bác sĩ lớn tuổi họ Bạch, những người bệnh đều gọi ông là bác sĩ Bạch.

Bác sĩ Bạch là một vị bác sĩ rộng lượng, ông ấy thật sự nghiêm túc hướng dẫn cho Đường Minh Sơn, dạy hết toàn bộ những gì mình có thể dạy cho anh, Đường Minh Sơn cũng không phụ sự kỳ vọng của ông ấy, càng ngày anh càng... tiến bộ hơn, trở thành trợ thủ có tay nghề giỏi của ông ấy.

"Hiện tại cậu ở chỗ ký túc xá của vợ cũng không sao, đợi hai năm nữa bệnh viện của chúng ta xây xong khu nhà nhân viên thì xin cấp phòng."

Lúc ăn cơm trưa, bác sĩ Bạch cười tủm tỉm nói với Đường Minh Sơn: "Tin tức ngầm đó."

Đường Minh Sơn cũng cười tủm tỉm lắng nghe: "Vậy em sẽ ăn cơm mềm thêm hai năm nữa."

Bác sĩ Bạch nghe vậy thì cười ha ha, mấy vị bác sĩ khoa nội khác cũng múc cơm tới bên này.

Trong đó có một vị bác sĩ già cực kỳ nhiệt tình với Đường Minh Sơn, toàn hỏi anh những câu về tình hình gia đình.

Bác sĩ Bạch hơi nhếch mi, nhìn thoáng qua hai vị bác sĩ khác mới hiểu được vị bác sĩ già kia muốn hỏi thăm cái gì.

"Tôi nói nè lão Lý." Bác sĩ Bạch nhìn thấy bộ dạng vội vàng của bác sĩ Lý thì không nhịn được gọi một tiếng: "Tiểu Đường người ta đã có vợ, ông hỏi thăm như thế, ai không biết chuyện còn tưởng ông định cướp người đó."

Bác sĩ Lý sửng sốt nhìn về phía Đường Minh Sơn, anh gật đầu nói tiếp: "Cháu đã cưới vợ nhiều năm rồi, tình cảm vợ chồng cháu rất

tốt."

"À vậy à, tôi chỉ muốn quan tâm cậu một chút thôi chứ không có ý gì khác, lão Bạch, ông thiệt là, nói bậy bạ gì không à."

Mặc dù nói thế nhưng sau đó, bác sĩ Lý không hỏi thêm bất kỳ vấn đề gì của Đường Minh Sơn nữa.

Chờ mọi người quay về văn phòng khoa nội, bác sĩ Lý mới chậc một tiếng: "Tôi còn tưởng cậu ta độc thân chứ."

Đồng nghiệp nghe thế cười cười nói: "Tôi có quen biết cậu ta, Tiểu Đường ban đầu là kỹ thuật viên ở nhà máy sản xuất giấy của huyện chúng ta, vốn tiền đồ cũng khá tốt, sau này thi đậu đại học, cả hai vợ chồng đều đi báo danh, mấy người đoán xem kết quả thế nào?"

Thấy ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn tới chỗ này, âm thanh của vị đồng nghiệp kia càng to hơn.

"Một người trở thành giáo viên nhân dân, một người đến bệnh viện của chúng ta, với thành tích của bọn họ lẽ ra trường học sẽ không phân phối đến chỗ của chúng ta, nhưng mà hai vợ chồng đều tự nguyện xin quay về làm việc theo hộ tịch, nếu không thì bệnh viện nhỏ như của chúng ta không thể giữ người ta lại được đâu."

"Hóa ra là tự xin về đây." Khuôn mặt của bác sĩ Lý lộ vẻ kinh ngạc và tán thưởng: "Nếu là tôi thì chưa chắc tôi đã quay về."

"Ai mà chẳng thế."

Lúc này mọi người bắt đầu nói chuyện ồn ào.

"Bác sĩ Lý, người bệnh ở giường số sáu nói vẫn còn đau bụng."

Một hộ sĩ bước vào tìm bác sĩ Lý.

"Để tôi xem thử."

Bác sĩ Lý thả chiếc chén tráng men xuống rồi đứng dậy đi theo.

Trong đất vườn của nhà họ Đường có vài người đang đứng, Phong Ngọc Lan cũng có ở trong đó, cô đang cúi người nhìn những cành lúa nặng trĩu trước mặt, bên tai nghe cha mẹ chồng và hai vợ chồng anh hai đang nói chuyện thu hoạch lúa ngày mai.

Phong Ngọc Lan đứng thẳng dậy, cô nhìn sang ruộng lúa của nhà chú ba Đường và bác cả Đường, lúa trên ruộng đã được gặt xong, hiện giờ chỉ còn lại mấy bó rơm rạ.

"Nguyên Khang đâu?"

"Vừa nãy còn đứng đây mà?"

"Đi chơi với Xuyên Tử ở bên kia kìa, thấy không?"

Trên sườn núi xa xa, Nguyên Khang và A Tráng đang leo lên cùng Xuyên Tử.

Chị dâu hai Đường bật người hét to: "Nguyên Khang, mấy đứa đi đâu vậy?"

"Tụi con đi lên núi tìm quả lê!"

Giọng của Nguyên Khang cũng truyền tới.

"Cẩn thận có rắn đó!"

Phong Ngọc Lan cũng gọi với theo.

"Con biết rồi!"

Đến lúc chạng vạng vẫn không thấy A Tráng và Nguyên Khang về nhà, anh hai Đường và bác cả Đường một người cầm một cây gậy tức giận chạy đi tìm mấy đứa nhỏ.

Phong Ngọc Lan cũng lo lắng, lúc nấu cơm đều đang suy nghĩ mấy đứa nhỏ có phải là bị té lúc leo cây hay không.

Đừng nói cô, ngay cả chị dâu hai Đường và mẹ Đường đều đang nhắc tới chuyện này.

"Mấy cái đứa này, chơi thì chơi, đến giờ cũng không biết về nhà nữa?"

"Kiểu này chắc là phải bị đánh rồi."

Nửa giờ sau, anh hai Đường và Nguyên Khang quay về, Nguyên Khang để trần nửa thân trên, áo cởi ra dùng để bọc mấy quả lê núi, nó đổ tất cả quả lê vào trong cái ky, mấy đứa nhóc cũng giỏi thật, mấy quả lê đều rất to, nhìn nhìn chắc cũng được mười ký.

"Nhiều vậy à?"

Cha Đường kinh ngạc cầm một quả lên: "Nhìn to như thế này, không giống quả dại chút nào."

"Đúng là quả dại ạ." Nguyên Khang rất kiêu ngạo ưỡn bộ n.g.ự.c đã bị nhơ của mình: "Chúng cháu tìm trong rừng rất lâu mới gặp được cây lê núi lớn như vậy đó ạ."

"Sao mấy đứa biết được trong núi có cây này?"

"Anh Xuyên Tử nói ạ, anh ấy nói cha của anh ấy chỉ chỗ cho ảnh."

Nguyên Khang bưng cái chén tráng men lên rót nửa chén trà thảo mộc rồi trả lời.

"Chỗ xa như thế mà mấy đứa tụi con dám đi, không sợ gặp được chuyện gì không may nhỉ!"

Mẹ Đường mắng.

"Không sợ, cháu là một người đàn ông nhỏ rồi."

Nguyên Khang ngẩng cao đầu trả lời.

Anh hai Đường không muốn tốn hơi nên cầm cây gậy nhìn Nguyên Khang chăm chú: "Giỏi lắm, bác mời cháu ăn món gậy xào thịt nha."

Chị dâu hai Đường ngồi cười ở một bên: "Ăn, ăn một chậu luôn!"

Nguyên Khang nhanh chân bỏ chạy nhưng kết quả vẫn bị anh hai Đường nhanh tay tóm được, dùng gậy quất nhẹ hai phát vào mông: "Sau này còn dám đi xa như thế thì bác đánh thật luôn!"

"Mẹ sẽ nói với cha của con." Phong Ngọc Lan ngồi bên cạnh bồi thêm một câu.

Nguyên Khang nghe thế thì nhảy dựng lên nhận sai: "Không có lần sau đâu ạ!"

Vừa nói xong, mọi người đã nghe thấy tiếng khóc lớn hu hu của A Tráng vì bị đánh truyền đến từ nhà bên cạnh, xen giữa tiếng khóc là tiếng mắng của bác cả Đường và chị dâu họ, bác gái cả đang cố gắng bảo vệ thằng bé, còn có tiếng khóc theo của Yêu Muội.

Chương 198: Chương 198

Sáng ngày hôm sau, trừ mẹ Đường và Nguyên Khang ra, những người còn lại đều ra đồng gặt lúa.

Với thời tiết nắng nóng này, để tránh phải phơi nắng, trời chỉ mới tờ mờ sáng mọi người đã vác những thùng đựng lúa ra đồng.

Chú ba Đường và bác cả Đường cũng đến giúp đỡ.

Có khá nhiều người làm công việc này như bọn họ, cách mấy sào ruộng, Phong Ngọc Lan vẫn trò chuyện mấy câu với chị dâu của gia đình kia.

Cô không quá khỏe, hơn nữa cũng không thường xuyên làm việc nặng, cho nên cô được sắp xếp ôm những cây lúa đã được gặt, mang đến cho anh hai Đường và chị dâu hai Đường đang đứng đập cây lúa vào chậu đựng lúa.

Nếu đã có người giúp đỡ thu hoạch lương thực vậy thì nhất định phải chuẩn bị một bữa ăn ngon để chiêu đãi, mẹ Đường khẳng định là không thể làm một mình được, cho nên Xuân Phân và chị dâu họ đã đến giúp nấu nướng.

Nguyên Khang ôm củi từ sân sau tới đặt vào đống củi thì nghe thấy mẹ Đường và chị dâu họ nói về chuyện hôm qua A Tráng bị đánh.

"Thằng nhóc này mấy ngày không bị đánh là thấy cả người ngứa ngáy mà."

Chị dâu họ vừa nghe nhắc đến liền cảm thấy tức giận, Nguyên Khang ở bên cạnh cũng bị chị ấy nói mấy câu: "Một nơi sâu như vậy, sao ba đứa con nít như các cháu lại dám đến đó!"

"Bọn cháu không còn là con nít nữa."

Nguyên Khang thì thầm.

Chị dâu họ không nghe thấy nên tiếp tục nói: "Còn nữa, bọn cháu có biết ở đó có gì không?"

"Có gì ở đó?"

Xuân Phân bên cạnh tò mò hỏi, một bên thì kéo bàn tay nhỏ của Lỗi Tử xuống, ngăn không cho nó giúp bóc tỏi, tên nhóc này cứ bóc xong là lại nhét tỏi vào miệng, có giúp cũng vô ích.

Nguyên Khang cũng ngẩng đầu lên.

Chị dâu họ vừa nói xong liền cảm thấy hối hận, sợ sẽ dọa mấy đứa nhỏ.

"Nó giờ cũng đã là một chàng trai nhỏ rồi, không thể bị dọa sợ được."

Mẹ Đường cũng muốn để cho Nguyên Khang nghe được chút chuyện đáng sợ.

Thấy bà nói như vậy, chị dâu họ không bận tâm thêm nữa: "Cháu đi gọi anh A Tráng lại đây rồi cùng nghe."

Nguyên Khang đáp lại một tiếng, vội vàng chạy sang bên cạnh tìm A Tráng, bác gái cả đang phơi lúa trong sân, lúa sau khi thu hoạch phải phơi khô mấy ngày mới cất vào kho, nếu không sẽ bị móc.

"Cháu tìm A Tráng hả?"

Bác gái cả híp mắt cười nhìn về phía Nguyên Khang đang có chút chột dạ.

"Dạ." Nguyên Khang nhớ tới âm thanh mà hôm qua nghe được, cảm thấy A Tráng quá thảm rồi.

"Nó đang nằm trong nhà đấy."

Bác gái cả xua tay, ý bảo nó đi vào nhà tìm, Yêu Muội đang ngồi bóc ngô ở một bên, thấy vậy thì thả ngô xuống chạy theo Nguyên Khang vào trong nhà.

"Yêu Muội không giúp nữa sao?"

"Em nghỉ một lát."

Con bé cây ngay không sợ c.h.ế.t đứng.

"A, anh A Tráng…"

Thấy A Tráng nằm úp sấp trên giường với cái m.ô.n.g sưng vù, Nguyên Khang lắp ba lắp bắp gọi đối phương.

A Tráng mệt mỏi quay đầu lại, vừa nhìn thấy nó, đôi mắt lập tức ngấn nước: "Nguyên Khang… Em có bị đánh không?"

Nguyên Khang muốn nói không có, nhưng sợ cậu bạn nhỏ này sẽ cảm thấy bất công, lại nghĩ đến hình như mình cũng bị đánh hai cái nên nó nói chắc nịch: "Em cũng bị đánh rồi."

Quả nhiên, A Tráng rơi nước mắt: "Em bị đánh chỗ nào?"

Nguyên Khang đi tới bên giường rồi ngồi xuống, Yêu Muội ở bên cạnh cũng theo sát.

"Ở mông, nhưng mà không bị nặng như anh."

“Anh thật thảm mà.” A Tráng hít hít mũi: “Ông nội đánh anh xong, mẹ anh lại đánh nữa, m.ô.n.g anh đau quá.”

“Vậy anh có đi được không?”

“Đi đâu chơi?”

A Tráng cứ nghĩ là nó muốn ra ngoài chơi, lập tức chống thẳng người dậy leo xuống giường, dáng đi của cậu rất kỳ lạ, nhưng vẫn nhích từng bước một tiến về phía trước, thấy Nguyên Khang ngơ ngác ngồi bất động ở trên giường, cậu còn thúc giục.

“Sao chưa đi nữa?”

Nguyên Khang thu cằm lại, dẫn Yêu Muội đuổi theo A Tráng đang di chuyển với tốc độ như rùa bò.

“Cháu đi đâu vậy? Mông của cháu vẫn chưa hết sưng đâu đấy.”

Bác gái cả buồn cười nhìn đứa cháu trai lớn.

“Cháu, cháu chỉ ra ngoài phơi nắng chút thôi, đúng không Nguyên Khang?”

A Tráng vội vàng nói.

“Vâng, vâng, vâng, hôm nay nhà cháu làm đồ ăn rất ngon, bà nội bảo cháu đến gọi anh A Tráng sang chơi.”

“Em cũng đi! Em cũng đi!”

Yêu Muội sợ các anh sẽ bỏ mình lại, nó vội vàng ôm lấy chân của Nguyên Khang nhảy nhảy lên.

“Được, được, được, chúng ta cùng đi.” Nguyên Khang rất cưng chiều cô em gái này: “Bà cả, lát nữa bà cũng nhớ phải tới đấy nhé.”

“Biết rồi.” Bác gái cả cười gật đầu, sau khi nhìn ba đứa nhỏ chạy ra khỏi sân, bà ấy nhặt trái ngô mà Yêu Muội vừa bóc được một nửa lên, tiếp tục tróc hạt.

Bắp ngô nhà họ đầu tiên là phơi khô, đến khi phơi khô sau đó sẽ tách hết hạt ngô ra và đóng gói.

A Tráng vốn cho rằng những gì mà Nguyên Khang vừa nói chỉ là “lời xã giao”, kết quả cậu lại thấy Nguyên Khang thực sự dẫn Yêu Muội đi về nhà, A Tráng hơi do dự.

“Anh A Tráng, sao vậy?”

“Mẹ anh đang ở nhà của em.”

“Vậy thì sao, thím ấy bảo em gọi anh đến mà.”

Nguyên Khang nói.

“Thật à?”

“Thật, đi thôi.”

Nguyên Khang rất tò mò về câu chuyện mà bác gái Đường vẫn chưa nói xong.

Nhưng nó cũng biết bây giờ m.ô.n.g của A Tráng rất đau, nên nó đã đi chậm lại một chút.

Khi mà bọn nó đến nhà bếp, chị dâu họ liếc nhìn A Tráng đang căng thẳng một cái, sau đó bảo bọn nó ngồi xuống.

A Tráng không ngồi, m.ô.n.g của cậu vẫn còn đau, đứng như vậy vẫn tốt hơn.

Tiểu Lỗi Tử thấy anh chị của mình tới, lập tức thả tỏi xuống, chạy đến nắm lấy tay của Yêu Muội, nhe răng cười, Yêu Muội bày ra dáng vẻ của một chị lớn, lấy chiếc khăn tay từ trong túi của mình ra, lau

nước bọt cho Lỗi Tử, sau đó lại nhét khăn tay vào trong túi của Tiểu Lỗi Tử.

"Vậy thì thím sẽ nói tiếp, cánh rừng mà hôm qua bọn cháu đi vào trước đây được gọi là núi Tiểu Nhi, có rất nhiều đứa trẻ không thể lớn lên đều được chôn ở nơi đó."

Đối với bọn Nguyên Khang, những lời này vừa cảm thấy đáng sợ lại vừa cảm thấy mới lạ.

Bởi vì hôm qua lúc mà bọn nó hái lê ở trong núi, bọn nó cũng không cảm thấy có cái gì đáng sợ cả.

"Không nhìn thấy mấy phần mộ mà."

A Tráng nhỏ giọng nói.

"Chuyện cũng xong rồi." Mẹ Đường thở dài: "Dù sao thì sau này các cháu hạn chế đi vào rừng một mình lại, nếu muốn đi thì phải có người lớn đi theo, biết chưa?"

"Đứng vậy, nếu con cảm thấy m.ô.n.g mình vẫn chưa đủ đau, vậy thì mẹ không ngại cho con ăn một trận nữa đâu!"

Chị dâu họ hừ một tiếng, lời nói ra lại khiến cho A Tráng run lẩy bẩy.

"Nguyên Khang, mang trà thảo mộc ra đồng đi!"

Khoảng mười giờ, Xuân Phân thấy trà trong ấm đã nguội, vội vàng đổ vào bình trà lớn, lấy thêm vài cái bát, bỏ những thứ này vào một cái giỏ nhỏ ở phía sau, sau đó gọi Nguyên Khang không biết đang nói chuyện gì với A Tráng ở gian nhà chính một tiếng.

"Đây ạ!"

Nguyên Khang chạy đến, đeo cái giỏ lên lưng rồi đi ra ngoài, A Tráng ban đầu cũng muốn đi theo, nhưng vừa bước đi, cái m.ô.n.g

liền bị kéo lại, cậu chỉ đành bất lực đứng nhìn Nguyên Khang và Yêu Muội rời đi.

"Anh."

Tiểu Lỗi Tử ôm lấy chân cậu, bàn tay nhỏ bé của nó vô tình chạm vào m.ô.n.g cậu, A Tráng đột nhiên kêu lên một tiếng.

Mấy người ngồi trong bếp nghe thấy thì ha ha cười to.

Phong Ngọc Lan ngồi trên bãi cỏ uống trà thảo mộc, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, ngồi bên cạnh cô là chị dâu hai Đường, hai người nhỏ giọng nói chuyện, cảm nhận từng làn gió nhẹ.

"Bác gái, chỗ đó thật sự gọi là núi Tiểu Nhi sao?"

Nguyên Khang chỉ về phía ngọn núi mà hôm qua bọn nó vào hái lê.

"Đúng vậy, lá gan của bọn cháu cũng lớn thật đấy." Chị dâu hai Đường gật đầu.

Phong Ngọc Lan không biết chuyện này, vì vậy cô cũng giống như Xuân Phân vây hỏi mấy câu, sau khi nghe những gì mà chị dâu hai Đường nói cũng khá giống những gì mà chị dâu họ nói, Nguyên Khang mím mím môi.

Chờ đến khi Phong Ngọc Lan và những người khác uống trà xong, Nguyên Khang đeo cái giỏ lên lưng đi đến nhà Xuyên Tử, Xuyên Tử đã ra dáng của một thiếu niên, thấy nó đến còn tưởng là nó muốn đi chơi, kết quả lại thấy Nguyên Khang nghiêm túc nói.

"Anh Xuyên Tử, sau này chúng ta đừng tới ngọn núi kia nữa, nơi đó có rất nhiều đứa trẻ chưa kịp lớn lên, đừng quấy rầy sự yên tĩnh của bọn họ."

Xuyên Tử biết ngọn núi đó tên là núi Tiểu Nhi, nhưng cậu và cha cậu cũng không quan tâm lắm, không cảm thấy nơi đó có gì không

ổn, chỉ là hơi xa một chút thôi.

Nhưng hôm qua lúc về nhà, cậu vẫn bị mẹ mắng cho một trận, bảo không nên mang hai đứa em trai đi chơi ở chỗ xa như vậy, cho nên sau khi cậu nghe vậy thì lập tức vỗ n.g.ự.c đảm bảo lần sau sẽ không đi nữa.

Mấy ngày sau, tất cả lương thực trong nhà đều đã được phơi khô và cất giữ cẩn thận, Phong Ngọc Lan bảo anh hai Đường đưa mình về trong huyện, còn Nguyên Khang ở nhà chơi.

Sau khi vào huyện, anh hai Đường đầu tiên là đưa đến ký túc xá, sau đó đến chợ nông sản mua thịt, Phong Ngọc Lan về nhà tắm rửa gội đầu, thư thả ngồi trên ban công nhỏ phơi nắng, chờ đến khi tóc khô cô mới đi ra ngoài mua thịt.

Ở nhà vẫn còn thức ăn, nào là bí ngô, cà tím, ớt, đậu xanh và dưa leo vừa mới mang từ quê lên.

Phong Ngọc Lan đã mua hơn một cân thịt, về nhà sẽ nấu nó trước…

"Tiểu Đường, ngày mai nhờ cậu chăm sóc bệnh nhân ở phòng số ba giường số hai kỹ một chút, cậu ấy là em trai của tôi." Chuẩn bị tan ca thì Đường Minh Sơn bị một bác sĩ khoa mắt kéo lại nói chuyện.

Đương nhiên là Đường Minh Sơn đồng ý ngay lập tức, cũng không phải là chăm sóc đặc biệt gì, chẳng qua là đến nhìn thử một chút, anh đối với mỗi bệnh nhân đều rất săn sóc.

Mặc dù chỉ mới đến đây hơn mười ngày nhưng Đường Minh Sơn đã hoàn toàn hòa nhập với những người trong bệnh viện.

"Tiểu Đường, đi uống một ly không?"

Bác sĩ Lý cùng mấy đồng nghiệp đang đẩy xe đạp ra ngoài, thấy Đường Minh Sơn từ trên lầu đi xuống liền chào hỏi anh.

“Mọi người đi đi, hôm nay cháu có chút việc.”

Anh muốn về gội đầu tắm rửa, trời nắng nóng như thế này, sau khi tan làm anh không muốn tham gia các hoạt động xã giao một chút nào.

“Ừm, vậy hẹn cậu lần sau.”

Chương 199: Chương 199

Đừng thấy bác sĩ Lý đã lớn tuổi, thực ra ông ta vẫn là một ông già nhỏ bé rất khỏe mạnh.

Thỉnh thoảng lại thích đi uống một ly.

Đường Minh Sơn không có xe đạp nên đi bộ về nhà, từ bệnh viện huyện đến trường học cũng không xa, đi bộ đến mất khoảng mười lăm phút.

Vừa đến tầng một, anh đi rửa tay thì thấy thầy Trương từ nhà vệ sinh đi ra, mỉm cười chào hỏi với Đường Minh Sơn.

Nhân tiện nói về chuyện Phong Ngọc Lan đã quay lại.

Đường Minh Sơn vô cùng vui mừng, vội vàng đi về nhà.

Vừa mới về tới nhà đã thấy cửa mở toang, có mùi thức ăn từ trong nhà bay ra.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nước tắm đã chuẩn bị xong rồi, anh đi tắm trước đi, xong thì ra ăn cơm."

Phong Ngọc Lan cười nói.

"À." Đường Minh Sơn đặt túi xuống, sau đó lấy quần áo để thay, xách một cái xô, híp mắt cười đi xuống lầu, sau đó lại gặp được thầy Trần ở dưới lầu.

Hai người chào hỏi nhau xong, thầy Trần đi lên lầu, sau khi về đến nhà, anh ta đầu tiên là nhìn vào bếp, chị dâu Trần đang nấu cơm, thấy anh ta đứng đó nhìn trái ngó phải, khó hiểu hỏi: "Tìm cái gì đấy?"

"Nước tắm."

Nghĩ đến Đường Minh Sơn cứ mỗi lần về nhà là sẽ có nước tắm ngay, anh ta tự nhiên cũng sẽ ôm một chút hy vọng.

"Làm gì có thời gian nấu nước, em nấu cơm còn không kịp đây này." Chị dâu Trần liếc mắt nhìn: "Khi ăn cơm sẽ còn nóng, ăn cơm tối xong rồi hãy tắm."

Thầy Trần: …Thực sự so sánh sẽ khiến người ta tức c.h.ế.t mà.

Buổi tối ăn thịt luộc với dưa leo cắt lát, cà tím kho tộ, ớt da hổ với tiêu, canh bí đỏ thịt thăn.

"Ăn nhiều một chút, ngày mai em sẽ làm món gan heo trộn rau cho anh." Biết Đường Minh Sơn thích ăn, Phong Ngọc Lan vừa gắp thức ăn cho anh vừa nói.

"Đồng chí A Lan vất vả rồi."

Bởi vì phải ở bệnh viện, anh không thể về quê giúp đỡ được, mà Phong Ngọc Lan đã bận rộn ở quê nhiều ngày như vậy, quay về còn nấu cơm cho anh, Đường Minh Sơn tự nhiên cảm thấy cô rất vất vả.

"Nếu biết em vất vả vậy thì ăn nhiều một chút, chờ khi nào anh được nghỉ phép thì làm món da cá chiên giòn và đậu hũ ma bà* cho em ăn."

*麻婆豆腐: Đậu hũ ma bà hay còn có tên gọi khác là đậu hũ Tứ Xuyên, là một trong những món ăn nổi tiếng của tỉnh Tứ Xuyên.

"Được."

Ăn tối xong, Đường Minh Sơn không cho Phong Ngọc Lan thu dọn, sau khi dọn dẹp bát đũa và phòng bếp sạch sẽ, anh lại đi lau nhà, gom rác rồi hai người cùng nhau ra ngoài đi dạo.

Hai người vừa tản bộ vừa nghe Đường Minh Sơn kể về những chuyện thú vị đã xảy ra với anh ở bệnh viện.

Bọn họ đi dạo khoảng một tiếng, về đến nhà lại tắm rửa sạch sẽ lần nữa, đọc sách một lát rồi mới đi ngủ.

Có vợ ở nhà, buổi trưa Đường Minh Sơn cũng đi bộ về, bác sĩ Bạch không nhịn được cười, nhưng cũng yên tâm là tình cảm vợ chồng của hai người rất tốt.

Biết bác sĩ Bạch đối xử rất tốt với Đường Minh Sơn, vì vậy khi Đường Minh Sơn được nghỉ phép, hai người đã mang quà đến thăm nhà bác sĩ Bạch.

Hôm nay bác sĩ Bạch không trực đêm, tan làm thì về nhà thăm cháu cho nên cả gia đình đều ở đó.

Mà điều khiến cho Phong Ngọc Lan kinh ngạc chính là người hàng xóm ở đối diện với bác sĩ Bạch lại là người quen của bọn họ.

Đường Minh Sơn cũng cảm thấy người phụ nữ kia có chút quen mắt, nhưng không thể nhớ ra được, mãi đến khi Phong Ngọc Lan trò chuyện với đối phương, Đường Minh Sơn mới nhớ ra.

Là con gái của chủ nhiệm Vương của nhà máy sản xuất giấy, Vương Yến Yến, hồi đó Trương Đại Lực bị đuổi ra khỏi phòng gia công, sau đó Vương Yến Yến vào phòng gia công, cũng coi như là có chút quen biết Phong Ngọc Lan.

Vương Yến Yến vừa thấy bọn họ đi ra từ nhà họ Bạch thì lập tức kéo Phong Ngọc Lan vào nhà mình ngồi một lát, cô ấy đã lập gia đình, hôm nay cha mẹ chồng dẫn đứa trẻ đi ăn cưới vẫn chưa về, mà chồng của cô ấy lại làm ca tối, cũng không có nhà.

"Cô còn nhớ chị dâu Tiêu không?"

Vương Yến Yến rót nước chanh cho hai người, cười hỏi.

"Tôi nhớ."

Phong Ngọc Lan gật đầu, vợ chồng chị dâu Tiêu đã nhiều năm không có con, nhà chồng đã tìm nấu nhiều bài thuốc dân gian cho chị ấy, khổ không biết phải nói sao cho hết, sau đó dưới sự thuyết phục của Phong Ngọc Lan, cô ấy cùng với chồng đi kiểm tra, hóa ra vấn đề là ở chồng của cô ấy.

Đường Minh Sơn cũng nhớ ra, sau đó chị dâu Tiêu còn đến nhà để cảm ơn A Lan.

"Chị ấy đã có hai đứa con rồi." Vương Yến Yến che miệng cười: "Đứa lớn đang học mẫu giáo."

"Thật sao? Quá tốt rồi!"

Phong Ngọc Lan cảm thấy mừng cho chị dâu Tiêu.

Vương Yến Yến gật đầu: "Bây giờ cha mẹ chồng của chị ấy cũng tập trung giúp đỡ chăm sóc con cái, cũng không còn phàn nàn như trước nữa."

Ngồi ở nhà Vương Yến Yến khoảng nửa tiếng, Phong Ngọc Lan tạm biệt ra về.

Sau đó nhà họ Bạch mới biết hai nhà vậy mà lại có quen biết, bọn họ cũng biết thêm về chuyện của vợ chồng Phong Ngọc Lan từ Vương Yến Yến.

Ngày tháng trôi qua, khi Đường Minh Sơn lại được nghỉ phép, hơn nữa còn nghỉ được ba ngày, hai người dứt khoát trở về quê.

Sau khi Đường Minh Sơn tan làm, hai người liền đi mua chút gì đó rồi đi tìm chị dâu Hồng, mặc dù vậy, hai người về gần đến nhà thì trời cũng đã tối, xách túi lớn túi nhỏ vào nhà, kết quả là không có ai ở nhà.

Không chỉ nhà bọn họ không có ai, mà ngay cả hai nhà bên cạnh cũng vậy.

Phong Ngọc Lan vội vàng ra chuồng bò xem thử: "Bò vẫn còn ở đây."

"Vậy thì đi đâu cả rồi?"

Đường Minh Sơn gãi đầu, cũng cảm thấy kỳ lạ.

Vậy nên hai người khóa cửa lại, đạp lên ánh trắng đi ra ngoài.

Trước tiên là đến nhà họ Chương, kết quả không có ai, sau đó lại đến mấy gia đình quen biết, nhưng vẫn không thấy đâu.

Ánh trăng vừa đủ sáng, bọn họ không cần dùng đèn pin vẫn có thể nhìn thấy đường, nhưng Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cảm thấy gió vào ban đêm có hơi lạnh lẽo.

"Không, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu đúng không?"

Trong đầu Phong Ngọc Lan tràn ngập chuyện ma quỷ, dù sao đây cũng là thế giới của một quyển sách, lỡ như tác giả vẽ thêm chút màu sắc huyền huyễn cho nó thì sao?

Dù sao đây cũng là tiểu thuyết gốc, nên không phải là không thể có loại khả năng này.

Cũng may khi bọn họ đi ngang qua một gia đình khác thì thấy trong nhà này có người, hoặc có thể vì bà lão này đi lại không tốt nên bà

ấy mới không đi theo ra ngoài.

"Nhà đội trưởng mua tivi, hay lắm, có mấy kẻ xấu ở trong đó, vừa nói vừa cười, rất thú vị, đến buổi tối, rất nhiều người kéo đến đó để xem!"

Được rồi, phá án thành công.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn quay về nhà nấu mì ăn, sau đó lại đun nước gội đầu tắm rửa, rồi ngồi trong sân, vừa phe phẩy quạt hương bồ đuổi muỗi vừa hóng mát.

"Nhắc mới nhớ, hôm đó ở nhà bác sĩ Bạch cũng thấy có tivi."

Phong Ngọc Lan – người đã nhiều năm không xem tivi lên tiếng nói.

Nhưng vì vừa xảy ra chút vấn đề, vẫn chưa tìm người đến sửa nên tivi không mở được.

"Chúng ta cũng mua một cái nhé?"

"Không rẻ đâu." Phong Ngọc Lan bất đắc dĩ nói, chủ yếu là chỉ mấy năm nữa thôi sẽ có tivi bản nâng cấp, cái này cũng giống với điện thoại di động vậy, đổi mới rất nhanh.

Đang nói chuyện thì bên ngoài truyền đến âm thanh náo nhiệt.

"Thật đáng ghét! Tên kia rõ ràng là ăn trộm, đã trộm tiền của người ta lại còn gọi người khác là ăn trộm, tức c.h.ế.t đi được!"

Đây là giọng của chị dâu hai Đường.

"Ai bảo người kia bị câm cơ chứ, còn là một người câm mù chữ, dù có lý, có oan khuất cũng không tìm được bất cứ ai để giãi bày."

Còn đây là giọng của anh hai Đường.

"Thật đáng thương." Nguyên Khang than thở.

“Đúng vậy, đồng tiền kia chính là đồng tiền cứu mạng, bà của anh ta vẫn đang còn nằm trên giường chờ anh ta mang tiền về mua thuốc, vậy mà lại gặp tên táng tận lương tâm kia ăn trộm…”

Mẹ Đường cũng khóc.

“Nhất định sẽ gặp quả báo!”

Cha Đường cũng rất tức giận.

“A, cha, mẹ, cửa bị mở kìa!”

Anh hai Đường đang chuẩn bị mở cửa sân thì phát hiện ổ khóa đã mở!

Vì để dọa bọn họ, hai người Phong Ngọc Lan đã không bật đèn.

Nguyên Khang lập tức đứng chắn trước mặt ông nội, bài nội: “Bác cẩn thận một chút.”

“Có phải là quên khóa cửa không?”

Chị dâu hai Đường lại cảm thấy không phải là có ăn trộm.

“Anh quên hả?”

Anh hai Đường không tự tin lắm, anh ấy đẩy cửa sân ra, thấy hai người đang ngồi ở trong sân.

“Thằng ba? Em dâu?”

“Là chúng em.”

Lúc này ai cũng không thấy sợ nữa, vội vàng đi vào sân, Nguyên Khang chạy đến bên cạnh hai người, nũng nịu nói: “Hai người quay về lúc nào vậy?”

“Hơn tám giờ.” Phong Ngọc Lan sờ lên cái đầu nhỏ hơi nóng của nó: “Trong chậu vẫn còn nước ấm đấy, nhanh đi tắm đi.”

“Vâng.” Nguyên Khang vội vàng chạy đi.

Chị dâu hai Đường bật đèn trong gian nhà chính lên, sau đó mở cả đèn dưới mái hiên, cả sân sáng rực lên.

Mắt của mẹ Đường vẫn còn đỏ hoe, Phong Ngọc Lan hỏi bà đã xem phim gì, mẹ Đường lập tức xoa xoa khóe mắt, tiếp tục nói về bộ phim trên tivi kia.

Mấy người anh hai Đường cũng nói chuyện với Đường Minh Sơn.

Hai vợ chồng đối mắt nhìn nhau, sau đó thương lượng với cha Đường về việc mua một chiếc tivi.

Kết quả là cha Đường lại xua tay: “Mua cái gì? Chúng ta đến nhà đội trưởng xem cũng rất vui vẻ, nhiều người xem như vậy còn rất náo nhiệt.”

“Đúng vậy, không mua, đừng mua.”

“Đắt lắm, anh nghe vợ con của Đội trưởng nói rồi, chiếc tivi mà nhà bọn họ đang xài kia hơn tám trăm đồng đấy!”

Quả thực là có hơi đắt, cũng là vì vấn đề về năng lực sản xuất.

Tóm lại, bọn họ không đồng ý chuyện mua tivi.

Họ ở nhà ba ngày, cả ba buổi tối đều đi theo người nhà đến nhà Đội trưởng để xem tivi, trên đường đi, Đường Minh Sơn vẫn nói về chuyện tivi: “Anh đã viết thư để hỏi thăm lão Liêu, nếu như cậu ấy có thì để lại cho chúng ta một chiếc.”

“Vậy cũng được.”

Phong Ngọc Lan cũng cảm thấy khá hứng thú.

Chương 200: Chương 200

Thư hồi âm của lão Liêu còn chưa tới, ở quê bên này đã xảy ra chuyện, người xảy ra chuyện là bác gái cả, thời điểm được đưa đến bệnh viện huyện, đúng lúc Đường Minh Sơn đang trực, anh đã giúp xử lý.

Bác gái cả cũng rất thích xem tivi, tối hôm nay sau khi ăn cơm xong, vì muốn đi vệ sinh nên bà ấy đã để cho người nhà đi trước, đến khi bà ấy thu thập đồ đạc xong đi ra cửa thì chỉ còn một mình bà ấy đi đến đó.

Bởi vì ánh trăng rất sáng nên bà ấy không cầm theo đèn pin, cứ thế mà đi, cuối cùng bị trượt chân ngã xuống một con mương nhỏ, mấy ngày rồi trời không mưa, trong mương chỉ có một ít nước, còn lại lộ ra đều là đá.

Cũng may mạng lớn, phần đầu không sao, nhưng tay chân thì bị khá nặng, nhất là cánh tay bị gãy.

Đợi mãi không thấy bác gái cả đến, Nguyên Khang cảm thấy có gì đó không ổn nên đã kéo A Tráng quay về tìm người, lúc này mới tìm được bác gái cả đang không ngừng la hét, nếu không thì thật sự không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Khi Phong Ngọc Lan đến bệnh viện thăm bác gái cả, bác gái cả đã không ngừng khen ngợi Nguyên Khang: "Nếu không có Nguyên Khang, cái mạng già này của bác chỉ sợ là phải vứt lại chỗ đó."

"Mà bà cũng vậy, sao không cầm đèn pin theo?" Bác cả Đường ở lại chăm sóc bà ấy, lúc này vẫn còn thấy sợ, nhỡ người bạn già này xảy

ra chuyện gì, ông ấy làm sao mà sống nổi.

"Ánh trăng rất sáng, bình thường tôi cũng đi chung với các ông đấy thôi, đâu có chuyện gì, thật là kỳ quái, trở về phải thắp nhang mới được."

Bác gái cả còn chắp tay hướng về phía quê hương vái lạy.

Đường Minh Sơn đến kiểm tra phòng bệnh, thấy cảnh này thì bật cười một tiếng: "Cũng may vấn đề không quá nghiêm trọng, nghỉ ngơi một thời gian là được."

"May mà có Nguyên Khang, thằng bé rất thông minh, có năng lực làm được việc lớn."

Bác cả Đường cũng khen nó.

Nguyên Khang lần này thực sự là làm rất tốt, lúc Phong Ngọc Lan về quê đã cho nó mười đồng tiêu vặt.

"Cha con còn mua cho con đôi giày thể thao đấy."

"Thật sao?!"

Nguyên Khang phấn khích đến mức đỏ mặt.

"Mẹ lừa con làm gì? Không những thế còn mua tận hai đôi, con có thể thường xuyên thay đổi."

Phong Ngọc Lan cười nói.

Nguyên Khang hét lên một tiếng, chạy hai vòng trong sân, sau đó đưa mười đồng kia cho mẹ Đường: "Bà nội, bà mua thịt cho mọi người trong nhà ăn đi! Cho bà nội mua kẹo ăn!"

“Được, được.”

Mẹ Đường đương nhiên sẽ không từ chối lòng tốt của nó.

Chị dâu họ thì đan luôn áo len và quần dài cho Nguyên Khang, chị ấy vì muốn đan xong cho Nguyên Khang trước lúc tựu trường mà đã đan đến đỏ mắt.

Biết Nguyên Khang thích chơi bóng rổ, chị dâu họ đã năn nỉ Phong Ngọc Lan vẽ hình một quả bóng rổ cho chị ấy xem, sau đó đan nó vào mặt trước của áo len.

Khỏi phải nói, quả bóng rổ lớn như vậy, nhìn vào cứ như thật.

Cũng không cần phải hỏi Nguyên Khang thích nó nhiều như thế nào.

Tương tự, A Tráng cũng được người nhà khen thưởng.

Sau khi tựu trường, mẹ Đường đi theo đến ký túc xá ở, trong nhà giống như có nhiều thêm một Đường Minh Sơn, ngoại trừ việc nấu ăn cho nhiều hơn một người ra thì dường như không có gì khác biệt.

Khi Phong Ngọc Lan mở lớp học, cô đã nhận học sinh của lớp mười một, làm chủ nhiệm lớp.

Người cùng mở lớp với cô là thầy Trương.

Điều đáng chú ý là bây giờ lớp mười hai không chỉ còn một lớp nữa mà là hai lớp, tất cả đều là học sinh chuyển lên từ lớp mười một, năm nay không có ai chuyển đi, tất cả đều ở lại chuẩn bị cho kỳ thi tuyển sinh đại học.

Hiệu trưởng Lý cười đến mức mặt hiện đầy nếp nhăn.

Nguyên Khang vừa có bóng rổ vừa có giày thể thao, nhanh chóng trở thành nhân vật quan trọng nhất trong lớp của nó và có một cậu bé được chuyển đến lớp của bọn họ.

Cậu bé này tên là Tần Lưu Hải.

Ở trong truyện, Nguyên Khang bị mẹ kế bạo hành, nhưng vì để cho các nhà lãnh đạo của nhà máy sản xuất giấy thấy, mẹ kế vẫn cho Nguyên Khang đi học.

Mà Tần Lưu Hải này chính là quý nhân đầu tiên mà Nguyên Khang gặp được, biết Nguyên Khang bị mẹ kế bạo hành, không có cơm ăn nên mỗi ngày Tần Lưu Hải đều mua hai phần cơm, vẫn luôn bí mật "nuôi" Nguyên Khang cho đến khi học trung học phổ thông, nhiều năm bên nhau, hai người đã trở thành bạn thân, sau này Tần Lưu Hải cũng trở thành một trong những người đứng đầu trong lĩnh vực kinh doanh.

Khi Nguyên Khang mang người bạn mới này của mình về nhà ăn cơm, Phong Ngọc Lan nhìn cậu bé với vóc dáng nhỏ bé còn thiếu hai cái răng cửa trước mặt mình, cô đã dùng đũa chung gắp cho cậu mấy miếng thịt lợn.

"Ăn nhiều một chút."

Cô sẽ không cười nhạo một ông lớn trong kinh doanh của tương lai nhưng bây giờ lại là một cậu nhóc không có răng cửa đâu.

Mới làm quen được chưa đầy một tiếng, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đã phát hiện ra rằng Tần Lưu Hải là một đứa trẻ trầm tính ít nói, cho dù là có nói chuyện, cùng là nói từng chữ từng chữ một.

Ví dụ như khi Nguyên Khang đem món đồ chơi mà Vĩnh Bình tặng cho mình đến cùng chơi với Tần Lưu Hải, sau đó hỏi xem cậu bé cảm thấy như thế nào về món đồ chơi.

Tần Lưu Hải: "Được."

Lại như khi Nguyên Khang lấy bóng rổ ra, nói rằng sau khi tan học sẽ rủ cậu bé vào đội chơi bóng một trận, sau đó bèn hỏi bình thường cậu ấy sẽ chơi ở vị trí nào.

Tần Lưu Hải: "(Quân) tiên phong."

Tóm lại nếu có thể trả lời trong một từ thì sẽ nói một từ, có thể trả lời trong hai từ thì sẽ chỉ nói hai từ, càng ít từ càng tốt.

Vừa nghĩ đến đứa trẻ trầm lặng ít nói như vậy, sau này lại trở thành một người tài ba trong kinh doanh.

Phong Ngọc Lan chỉ có thể cảm thán, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Chỉ đến khi tất cả các thầy cô giáo đều đang mở họp trong phòng, Phong Ngọc Lan nghe thấy chủ nhiệm lớp Nguyên Khang nói chuyện với những người khác, nhắc đến cậu học sinh mới chuyển đến tên Tần Lưu Hải này, cô mới biết việc cậu bé này có tật nói lắp.

Khó trách đối phương lại chỉ trả lời từng chữ từng chữ một, là vì không muốn các bạn học mới biết chuyện mình có tật nói lắp hay sao?

Thật không ngờ Phong Ngọc Lan lại đoán đúng, nhưng cũng vì tình hình có thể nói một từ thì sẽ không nói đến từ thứ hai của cậu bé này, đã khiến rất nhiều bạn bè trong lớp nghĩ rằng Tần Lưu Hải là một đứa trẻ kỳ lạ, khiến chúng không muốn tiếp xúc với cậu.

Mà cũng trong chính buổi họp phụ huynh đầu tiên của lớp, cuộc trò chuyện giữa mẹ của Tần Lưu Hải và chủ nhiệm lớp đã bị một cậu học sinh đến phòng làm việc để nộp bài tập nghe thấy.

Vì thế mà chuyện Tần Lưu Hải có tật nói lắp đã bị lan truyền ra khắp trường tiểu học.

Không chỉ có những học sinh lớp trên thích đi trêu chọc khiến cho Tần Lưu Hải tức giận, để cậu lộ ra tật nói lắp của mình mà còn có những bạn học đợi lúc cậu bé đi vệ sinh bèn chạy đến trêu chọc cậu.

Trong một lần Tần Lưu Hải bị mấy đàn anh chặn lại, Nguyên Khang cũng ở đó, vì thế mà hai bên liền xảy ra xô xát.

Bởi vì Phong Ngọc Lan còn đang có tiết nên chưa được thông báo tình hình, Đường Minh Sơn đang được dịp nghỉ ngơi không phải đi làm liền được mời tới phòng làm việc của trường tiểu học.

Bố mẹ của Tần Lưu Hải cũng được mời đến cùng với mấy vị phụ huynh của những học sinh lớp lớn hơn kia.

Bởi vì ở trong ký túc xá, thế nên chỉ trong vài phút Đường Minh Sơn đã tới được phòng làm việc.

Chủ nhiệm lớp của Nguyên Khang họ Hoàng, nhìn thấy Đường Minh Sơn tới, thầy Hoàng bèn lập tức kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Đại khái là có mấy học sinh lớp trên cố ý trêu chọc Tần Lưu Hải, sau khi làm cho Tần Lưu Hải khóc xong, Nguyên Khang liền cắn người dẫn đầu trong nhóm, nó cũng chẳng đỡ hơn là bao, dù sao thì vóc dáng nó cũng thấp hơn người ta, thế là bị người đó đánh cho vài cái.

Thấy phía Tần Lưu Hải như vậy, nhóm bạn của đối phương sao có thể cho qua? Thế là hai bên lao vào ẩu đả, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đều bầm tím.

Mấy cậu học sinh khóa trên kia không phải cánh tay thì là ngón tay đều bị hai đứa trẻ cắn đến chảy máu.

Đánh không lại thì cắn.

Đường Minh Sơn nghe xong câu chuyện, nhìn sang Nguyên Khang đang đứng thẳng tắp.

Nguyên Khang đờ người, nhưng vẫn cảm thấy bản thân không hề sai: "Là do bọn họ bắt nạt Lưu Hải trước! Hơn nữa còn không phải là lần một lần hai!"

"Đúng!"

Tần Lưu Hải ở bên cạnh lớn tiếng phụ họa theo.

Mấy học sinh lớp trên chột dạ nên không dám nói gì.

Thầy Hoàng cũng có chút chột dạ, bởi vì chuyện này cũng có thể xem như là bạo lực học đường rồi, Nguyên Khang cũng từng đến trước mặt thầy ấy nói hai lần nhưng bởi vì Tần Lưu Hải chỉ bị trêu đùa một chút, không hề bị thương, vậy nên thầy Hoàng cũng chỉ nhắc nhẹ với giáo viên của mấy học sinh lớp trên kia mà thôi.

Dường như đối phương cũng không quá chú ý tới việc này, ai mà biết được sau đó lại xảy đến chuyện như thế này cơ chứ.

Phụ huynh của Tần Lưu Hải cũng tới nơi rất nhanh chóng, là một người đàn ông trung niên, nhìn trang phục mặc trên người cũng biết là một người giàu có.

Cha Tần nghe chuyện xong, bèn đi đến ôm và hôn lên trán của cậu bé, sau đó lại ôm lấy Nguyên Khang, cũng hôn lên trán nó một cái hôn.

"Đứa bé ngoan, cháu bảo vệ cho đứa con này của bác, bác sẽ ghi nhớ việc làm này của cháu!"

Chương 201: Chương 201

Mặt của Nguyên Khang đỏ bừng, khuôn mặt của Tần Lưu Hải cũng hồng như vậy.

Sắc mặt của thầy Hoàng cũng cứng đờ.

"Thầy Hoàng, tôi cảm thấy chúng ta nên nói chuyện thêm về vấn đề này, lại một lần nữa tôi biết việc con trai tôi bị bắt nạt ở trường, vậy tại sao không có ai thông báo cho tôi và mẹ của Tần Lưu Hải vậy?"

Cha Tần cực kỳ không hài lòng với chuyện này.

Đường Minh Sơn cũng nói: "Tôi không cảm thấy việc làm của Đường Nhất Thành hôm nay là sai, chuyện này tôi hy vọng phụ huynh của những em học sinh kia có thể cho chúng tôi một lời giải thích."

Nguyên Khang nghe thấy vậy thì càng đứng thẳng sống lưng hơn nữa.

Phong Ngọc Lan hết tiết xong, sau khi được nghe chuyện từ thầy Trương, đã vội vàng đi tới phòng làm việc của trường tiểu học.

Sau đó lại thấy cha Tần và Đường Minh Sơn đang cùng nhau nói cho phụ huynh của mấy em học sinh khóa trên kia không còn một manh giáp.

Cho đến khi mấy vị phụ huynh cùng con của họ xin lỗi xong, cha Tần và Đường Minh Sơn liền dẫn Nguyên Khang và Tần Lưu Hải ra khỏi phòng làm việc, chuẩn bị đi đến bệnh viện kiểm tra cơ thể.

Phong Ngọc Lan ghét nhất là bạo lực học đường, sau khi biết được đầu đuôi sự việc liền xoa xoa đầu của hai đứa trẻ.

"Tuy rằng lần này các con đã rất dũng cảm phản kháng lại, nhưng vì người còn nhỏ yếu, sau này gặp những chuyện như vậy thì phải nói ngay cho giáo viên hoặc phụ huynh biết, bảo vệ được bản thân mới là chuyện quan trọng nhất."

Cha Tần tỏ ra cực kỳ tán thành với lời nói này, bàn tay to lớn vỗ lên bờ vai nhỏ bé của Tần Lưu Hải, cậu bé khẽ rùng mình hai cái như một cây bắp cải nhỏ, nếu không nhờ Nguyên Khang giữ lấy, có lẽ đứa bé này sẽ ngã xuống đất, có khi còn làm gãy luôn chiếc răng cửa mất thôi.

"Bọn anh đi đến bệnh viện trước, em quay về lên lớp tiếp nhé." Đường Minh Sơn nói.

"Vâng ạ."

Lúc này cha Tần mới biết Phong Ngọc Lan là cô giáo cấp ba, còn Đường Minh Sơn thì là bác sĩ chỉnh hình của bệnh viện huyện.

Trẻ con kết bạn, trước giờ chỉ nghĩ đến chuyện tính cách của mình và đối phương có hợp nhau hay không, chứ sẽ hoàn toàn không để tâm đến việc cha mẹ của đối phương làm công việc gì.

Nhưng người làm cha mẹ thì ít nhiều cũng sẽ chú ý đến chuyện này hơn một chút.

Trở về từ bệnh viện, Đường Minh Sơn biết được cha mẹ Tần đều là người làm ăn kinh doanh, hơn nữa việc làm ăn cũng vô cùng lớn.

Những văn phòng phẩm và tiệm tạp hóa ở trong huyện, tất cả đều do nhà họ Tần mở ra, ngoài ra ở những huyện bên cạnh và ở các thành phố khác, ở những thành phố đều có chi nhánh của họ.

Họ trở về đây cũng là vì người lớn trong nhà rất nhớ cháu chắt, cộng thêm việc làm ăn cũng đã phát triển hưng thịnh, chỉ cần kiểm toán sổ sách mỗi tháng, vậy nên họ bèn quay về đây.

Đến buổi chiều hai đứa trẻ vẫn tiếp tục lên lớp, buổi chiều cha mẹ Tần đến đón con trai nhưng bọn họ không trực tiếp về nhà, mà lại chuẩn bị sẵn quà cảm ơn, đi đến nhà của Phong Ngọc Lan.

Cũng may tối nay mẹ Đường nấu nhiều cơm, nếu không cũng thật sự không biết phải tiếp đãi khách quý như thế nào nữa.

Trên mặt hai đứa trẻ vẫn còn vài vết bầm tím, lúc này đang ngồi cùng nhau xúc từng miếng cà tím hầm thịt thật lớn lên ăn, món này vốn là món tủ của mẹ Đường.

Nhìn thấy Tần Lưu Hải ngồi ăn một cách tự do thoải mái, chơi cũng rất vui, mẹ Tần đánh mắt nhìn về phía cha Tần một cái.

Cha Tần ho nhẹ một tiếng: "Đều là người thoáng tính cả, vậy nên tôi cũng xin phép được nói thẳng, tôi rất thích đứa bé Nhất Thành này nên muốn nhận nó làm con nuôi, không biết hai vị đây có thể giúp tôi được như ý nguyện hay không?"

"Đây là bát tự của lão Tần." Dường như mẹ Tần đã chuẩn bị từ sớm, bà đưa tờ giấy có viết bát tự đó cho Phong Ngọc Lan.

Cả hai người đều vì chuyện này mà kinh ngạc một phen.

Đường Minh Sơn nhận lấy, hai người cũng không hiểu lắm về phương diện này, ngược lại mẹ Đường lại hiểu rất rõ, bà để Đường Minh Sơn và chính mình đọc một lần, sau đó hai mắt như phát sáng, nói: "Ây da, bát tự này vậy mà lại ăn khớp với bát tự của Nguyên Khang đấy!"

Nghĩa của hai chữ ăn khớp này, ý chỉ bát tự của hai người có phần bù trừ cho nhau.

Cha Tần và mẹ Tần cũng không nghĩ lại có duyên đến như vậy, dù sao họ làm vậy cũng vì không muốn nhà họ Đường hiểu lầm, cho nên mới tiện tay đem cả bát tự đến theo.

"Con, rất thích, Nhất Thành!"

Tần Lưu Hải thấy họ vẫn chưa nói đồng ý, bèn vội vàng kéo Nguyên Khang đi tới, dùng giọng nói rất dõng dạc biểu thị sự mong chờ của bản thân.

Chuyện kết nghĩa vốn không phải chuyện lớn, dù rằng cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng mà hai đứa trẻ lại rất hợp nhau, vậy nên mẹ Tần cũng rất tán thành.

Vậy là mối quan hệ kết nghĩa này cứ như vậy mà được quyết định.

Cha Tần và mẹ Tần đều rất vui vẻ, còn mời gia đình Đường Minh Sơn tối mai đến nhà họ ăn một bữa cơm, coi như một bữa ăn mừng, đồng thời cũng tiện để Nguyên Khang tiếp xúc với những người khác trong nhà họ.

Lúc phải rời đi, Tần Lưu Hải vẫn có chút lưu luyến không nỡ, cậu nhóc ở đây chậm rãi kéo dài thời gian đến lúc làm xong hết bài tập về nhà, nhưng vẫn không đồng ý rời đi.

Nhưng nhà của Phong Ngọc Lan khá nhỏ, đến Nguyên Khang còn phải ở trên gian chính, nếu có thêm Tần Lưu Hải thì không thể ở được nữa.

Cha Tần cũng biết chuyện này, vậy nên chỉ đành nói dối để dỗ dành Tần Lưu Hải đi về.

Lần đầu đến nhà người thân kết nghĩa, cả nhà của mẹ Đường đều rất nghiêm túc, ai nấy đều chăm chút cho mình trông thật gọn gàng

đẹp mắt, cầm theo một ít hoa quả và thuốc bổ cho người già rồi lên đường.

Nhà họ Tần ở phía nam, trong bên tiểu khu mới được sửa chữa cũng là tiểu khu đắt nhất ở huyện hiện tại, hoàn cảnh xung quanh rất tốt, phòng cũng rất rộng.

Sau khi vào nhà họ Tần, Phong Ngọc Lan đoán căn nhà này cũng phải lên đến 150m².

Kết quả là đến ngã rẽ thì lại phát hiện ra một cái cầu thang, hay thật, là kiểu nhà lồng nhà.

Thành viên trong nhà họ Tần cũng rất đơn giản, có cha mẹ Tần, bên trên còn có ông bà, còn có một người chị tên Tần Lưu Phương, vừa lên đại học.

Tần Lưu Phương do một tay ông bà nuôi lớn, đương nhiên cũng sẽ học cấp ba tại một trường trong huyện.

Mà cô bé vừa hay lại là học sinh khóa trước, Phong Ngọc Lan chính là cô giáo của cô bé.

"Ôi chao! Đúng là duyên thật!"

Ông nội Tần vỗ đùi một cái, lại càng thêm hài lòng với mối quan hệ kết nghĩa này, bà nội Tần cũng nói: "Ở nhà Lưu Phương rất hay nhắc đến cháu, nói là cháu thường xuyên dạy thêm cho con bé và một vài học sinh còn đang yếu ở môn vật lý!"

"Cũng không tính là dạy thêm đâu ạ." Phong Ngọc Lan cười rồi thẳng thắn nói: "Bài tập các em ấy làm đều không đạt yêu cầu, cháu cũng chỉ giữ các em ấy lại để giảng thêm một chút thôi ạ."

"Vậy cũng là quá tốt rồi! Trước kia, môn vật lý của con bé cùng lắm là được 30 mấy điểm, nhưng từ lúc được em dạy thêm xong, Lưu Phương còn thi được những 92 điểm cơ đấy! Điểm kéo lên rất nhiều,

nếu không chưa chắc đã đỗ vào được trường đại học tốt như bây giờ."

Mẹ Tần khẳng định chắc nịch công lao của Phong Ngọc Lan, cứ cầm tay cô mãi không buông.

Phong Ngọc Lan được khen đến mức đỏ cả mặt.

Sau khi ăn cơm xong, cha Tần còn mời bọn họ đến phòng trà vừa uống trà vừa nói chuyện, trẻ con thì ở bên ngoài xem TV.

Nhà họ Tần mua được chiếc TV màu kiểu mới nhất, có giá đến gần 2.000 đồng.

Đúng là người giàu có khác.

Sau khi rời khỏi nhà họ Tần, mọi người cùng quay ra chào tạm biệt với cha mẹ Tần.

Họ cũng không quay về nhà ngay lập tức, mà sau khi đi dạo hết một vòng mới quay vào trong nhà.

Vừa đến nhà, Nguyên Khang đã không kiềm lòng được, ngồi mở từng món quà mà cha mẹ Tần mới tặng cho nó.

Có hai chiếc áo mùa thu nhìn có vẻ rất đắt tiền, cùng với sáu đôi bít tất, và cả một lì xì rất to.

Vừa mở ra xem, một trăm hai mươi đồng.

Tấm lòng nguyệt nguyệt đỏ.

"Tiền lì xì này cũng lớn quá rồi."

Mẹ Đường tặc lưỡi.

"Đây đúng bằng tiền lương trong hai tháng của cha và mẹ cộng lại đấy."

Phong Ngọc Lan nhìn về phía Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn sờ sờ mũi mình: "Tiền nhuận bút trong tháng này của anh có lẽ được tầm năm mươi đồng, vậy thì cũng không hẳn là tiền lương trong hai tháng gộp lại nữa rồi."

"Trùng hợp vậy, em cũng có năm mươi."

Phong Ngọc Lan nói xong, cả nhà đều bật cười.

Nguyên Khang đưa tiền lì xì cho Phong Ngọc Lan, những năm nay chỉ cần là có tiền lì xì to, nó đều đưa cho Phong Ngọc Lan giữ lấy.

Nể mặt của Nguyên Khang, Phong Ngọc Lan lấy chiếc hộp nhỏ ra: "Con đếm xem."

Đếm tiền vốn là một công việc rất tuyệt vời.

Nguyên Khang đặt tiền lì xì mới nhận được sang một bên, rồi đếm tiền trong hộp một lượt: "Tổng cộng là tám mươi đồng."

Nó đem một trăm hai mươi đồng trong lì xì mới nhận được đặt vào trong: "Vừa tròn hai trăm đồng này."

"Bé phú ông."

Mẹ Đường trêu chọc.

Kết quả Nguyên Khang cầm sáu mươi đồng ra, đưa cho mỗi người trong nhà hai mươi đồng.

"Cầm lấy mà tiêu ạ."

Khuôn mặt nhỏ tỏ vẻ rất là kiêu ngạo.

Chương 202: Chương 202

Phong Ngọc Lan hơi nhướng mày: "Nếu dì của con mà biết, dì ấy không có thì..."

"Nếu như bác của con mà biết bác ấy không có thì..."

Đường Minh Sơn cũng nhướng mày.

Mẹ Đường cũng hùa theo: "Nếu như ông nội cháu biết chúng ta ai cũng có, thế mà bọn họ ở quê lại không có..."

Sắc mặt của Nguyên Khang thay đổi theo từng câu nói của mọi người, trong lòng tràn đầy cay đắng mà đứng lên, một người là hai mươi đồng, trừ đi nó, trong nhà còn có sáu người nữa, vậy thì sẽ là một trăm hai mươi đồng.

Nó khẽ cắn môi, rồi lại đếm ra sáu mươi đồng đưa cho mẹ Đường: "Bà cầm về đi, đưa cho ông nội, các bác và dì nữa!"

"Ôi bé ngoan của bà." Mẹ Đường cười đến đau cả bụng, ôm lấy đầu của Nguyên Khang: "Sao mọi người nỡ tiêu tiền của cháu chứ, đợi khi cháu lớn rồi thì hẵng đưa cho ông bà tiêu."

Cả ba người đều bỏ toàn bộ tiền trong tay mình cầm được vào trong hộp nhỏ, ngược lại khiến Nguyên Khang có chút ngại ngùng: "Con vẫn còn tám mươi đồng mà, mọi người không cần trả lại cho con đâu."

"Đợi đến lúc chúng ta không còn tiền để tiêu nữa thì sẽ đến tìm con sau."

Phong Ngọc Lan an ủi nó một câu, lúc này Nguyên Khang mới đóng nắp hộp lại.

Chuyện Nguyên Khang và Tần Lưu Hải trở thành anh em kết nghĩa cũng đã được truyền ra khắp lớp, vốn dĩ quan hệ của Nguyên Khang với các bạn trong lớp rất tốt, có Nguyên Khang dẫn dắt, Tần Lưu Hải cũng dần dần hòa nhập được với cả lớp.

Quà của nhà họ Tần quá quý trọng, vậy nên Phong Ngọc Lan bèn dựa vào sự khéo léo của mình, sau khi vào đông, không chỉ tặng cho Tần Lưu Hải hai chiếc áo len được dệt bằng tay có hình của một anh hùng nào đó trong phim hoạt hình, còn đan một món đồ chơi anh hùng bằng len cao 80cm tặng nó.

Chuyện này khiến Tần Lưu Hải vô cùng thích thú, buổi tối cũng ôm đi ngủ, ban ngày còn mang anh hùng nhỏ ra ngoài phơi nắng.

"Em khéo tay thật đấy."

Hôm nay, Phong Ngọc Lan và mẹ Tần cùng dạo phố, mẹ Tần bèn nhắc đến chuyện này: "Thằng bé trân quý nó như vật gì quý giá vậy, còn đặc biệt sắm cho anh hùng nhỏ một cái gối một cái chăn để ngủ."

"Trẻ con mà, chính là như vậy đấy."

Nghĩ lại trước kia Nguyên Khang cũng rất trân quý món đồ chơi nọ, đến bây giờ vẫn được nó cất giữ rất cẩn thận.

Phong Ngọc Lan ra ngoài để mua một chút quần áo và giày dép của trẻ con, Tống Chi đã sinh rồi, đúng như cô nghĩ, là một bé gái.

Mẹ Tần giúp cô xem đồ, không lâu sau đã chọn xong xuôi.

Lúc sau mẹ Tần đi vào cửa hàng, còn Phong Ngọc Lan thì xách đồ đi tìm Tống Chi.

Tống Chi sinh được một bé gái, một nhà ba người vô cùng vui vẻ, chỉ có cha mẹ chồng là không vui.

Bởi vì bọn họ luôn mong có một cậu cháu trai.

Một bức ảnh siêu âm của bé gái, bọn họ cũng không hề để ý tới, đến khi Tống Chi đã vào bệnh viện rồi, cha mẹ chồng vẫn rất kỳ vọng mà đứng đợi ngoài cửa phòng sinh, nhưng lại nghe tin đã sinh được một bé gái.

Một người đau đầu, một người đau lưng, cứ như vậy mà đi về nhà, đến cả tiệc đầy tháng cũng không hề xuất hiện.

Tống Chi đã thất vọng từ sớm, cho nên cũng không cảm thấy có vấn đề gì, ngược lại cuối cùng Hồng Kiến Quân cũng biết được cha mẹ mình là người như thế nào rồi.

Trước kia do quá bận, bọn họ còn gửi Tiểu Diệp Tử ở bên đó nhờ hai người trông hộ, hiện tại thì trực tiếp dắt tới nhà Phong Ngọc Lan bên này rồi, dù gì cũng không đưa sang bên kia nữa.

"Đẹp thật đấy!" Tống Chi sờ bộ quần áo, trong mắt tràn đầy niềm yêu thích: "Tiểu Quả Tử cũng sẽ rất thích nó mà đúng không chị?"

Anh trai gọi là Tiểu Diệp Tử, em gái gọi là Tiểu Quả Tử, cũng thật là đáng yêu.

Phong Ngọc Lan ôm Tiểu Quả Tử lên, nhìn con bé ngáp một cái, gãi gãi cổ vài cái sau đó lại tiếp tục ngủ tiếp.

"Này, bây giờ bọn chị có dùng không, hay là không dùng?"

Tống Chi nhỏ giọng hỏi.

Phong Ngọc Lan đặt Tiểu Quả Tử trở lại giường, cài chăn lại cho con bé, sau đó mới nhỏ giọng trả lời Tống Chi: "Thuận theo tự nhiên thôi."

Không tránh thai.

"Vậy thì em sẽ đợi tin vui của chị nhé."

Tống Chi cười híp mắt.

Phong Ngọc Lan thích trẻ con, cô ấy cũng biết điều này.

Sau khi tan làm, Đường Minh Sơn trực tiếp đi đến nhà của Tống Chi, trước đó cũng có người đánh tiếng, nói sau khi tan làm thì đến nhà họ ăn một bữa cơm.

Mà lúc này, Nguyên Khang và mẹ Đường đã đến nơi rồi, còn có thêm cả Tần Lưu Hải.

Hai đứa trẻ này có quan hệ thân thiết đến mức nếu như không phải vì nhà họ Đường không có chỗ ở thì Tần Lưu Hải đã thành cháu chắt nhà họ Đường rồi.

Chuyện này không phải là chuyện gì to tát đối với cha Tần, ngược lại phía họ còn cảm thấy rất tốt, vợ chồng họ cũng không có nhiều kiến thức trường lớp, không giúp đỡ được nhiều khi Tần Lưu Hải có bài tập về nhà, lúc đó lại đành phải nhờ tới vợ chồng Đường Minh Sơn giúp đỡ dạy bảo thêm.

Thành tích của kỳ thi giữa kỳ vừa rồi mới có, điểm số này so với lần thi ở bên ngoài kia quả thực tốt hơn rất nhiều.

"Nhỏ."

Tần Lưu Hải và Nguyên Khang còn có Tiểu Diệp Tử cùng vây quanh giường, nhao nhao nhìn ngắm Tiểu Quả Tử còn đang ngủ say.

"Em ấy còn là trẻ con mà."

Tiểu Diệp Tử nghe thấy Tần Lưu Hải nói như vậy xong, bèn nhỏ giọng giải thích.

"Mọi người khi bé thì cũng rất nhỏ." Nguyên Khang chỉ trỏ hai người rồi nói.

"Cậu thì sao?"

Tần Lưu Hải cố gắng sao cho khi mình nói chuyện không bị lọt gió ra ngoài, răng cửa của cậu đã bắt đầu mọc lại nhưng chiếc răng bên cạnh thì không còn nữa.

"Tớ cũng nhỏ, chúng ta đều từ bé tí thế này mà dần dần lớn lên đấy thôi."

Nguyên Khang cười nói.

Bọn Tiểu Diệp Tử nghe thấy vậy thoáng chốc bình tĩnh trở lại, rồi lại nhìn chằm chằm Tiểu Quả Tử một lúc lâu.

Tống Chi đang ở bên ngoài nói chuyện cùng mẹ Đường và mọi người, nhìn thấy mấy đứa trẻ đi ra ngoài, cô ấy mới đi vào trong nhìn Tiểu Quả Tử.

Phong Ngọc Lan sợ cô cảm thấy nhàm chán, thấy thế liền đi theo vào trong phòng.

Lúc ăn cơm, ba đứa trẻ cùng ngồi với nhau, Tiểu Diệp Tử nhỏ tuổi nhất, cũng thích bắt chước các anh nhất, khi nhìn thấy họ ăn món dưa chuột mà mình không thích cũng cắn răng gắp một miếng ăn theo.

Hồng Kiến Quân thấy vậy chỉ lắc đầu, nhưng cũng không quản cậu nhóc, những món trẻ con không thích ăn thì bọn họ cũng không can thiệp quá nhiều, dù sao thì khi bị người khác ép ăn những món mình không thích cũng chẳng phải là chuyện gì vui vẻ cho cam.

Ăn cơm xong lại ngồi nghỉ một lúc, Phong Ngọc Lan liền rời đi, trước tiên là đưa Tần Lưu Hải về, rồi mới thong thả trở về nhà.

Lúc lên tầng hai, nhìn thấy thím Trương và vài người khác đang nói chuyện ở hành lang, phía mẹ Đường họ cũng chào hỏi qua lại.

Sau đó từ chỗ bọn họ liền biết được rằng hai hôm nữa huyện sẽ mở một buổi triển lãm.

Triển lãm ấy à, nói đơn giản chính là một nhóm các thương gia từ trong và ngoài địa phương đem theo sản phẩm của bọn họ đến một nơi khác, sau đó lại tự căng bạt ở một địa điểm được quy định rồi bày bán các sản phẩm của mình.

Đồ ăn có, đồ dùng có, quần áo có, mọi thứ đều có, chính ra thì việc mở triển lãm ở huyện bọn họ lần này mới là lần đầu tiên.

Vậy nên cả nhà cùng thương lượng đến lúc đó cũng đến xem sao.

Triển lãm cũng không kết thúc trong một hai ngày, thông thường mà nói thì sẽ lấy bảy ngày làm chuẩn.

Vừa đúng lúc Đường Minh Sơn được nghỉ cuối tuần, vậy là quay về quê, đón cha Đường và mọi người cùng đi triển lãm.

Anh hai Đường và chị dâu hai Đường xem đến hoa cả mắt, tay phải cầm xiên thịt dê nướng mà Đường Minh Sơn mua cho, tay trái cầm kẹo bông gòn mà mẹ Đường mua cho.

Giống như những đứa trẻ con, vừa ăn vừa dạo quanh, trông thấy có người bán nồi, bèn ngồi xuống bên cạnh nghe ông chủ ba hoa chích chòe cả một tràng, ông chủ thấy bọn họ nghe rất chăm chú, mới hỏi bọn họ có muốn mua không, kết quả liền thấy chị dâu hai Đường bọn họ lắc đầu, sau đó nghênh ngang rời đi.

Những thứ cầm trên tay cũng được ăn hết sạch trong lúc ông chủ đang chào hàng nhiệt tình ban nãy.

"Náo nhiệt thật đấy, bên kia có bán tất bông kìa."

Mẹ Đường lôi kéo cha Đường qua bên đó xem.

Chỉ nhìn thấy bà chủ bán tất bông, vừa khen ngợi tất bông nhà họ rất tốt, vừa rất thuần thục mà quẹt một que diêm, rồi hươ về phía tay đang cầm đôi tất bông.

"Nhìn mà xem! Nhìn thật kỹ vào nhé! Tất bông nhà chúng tôi sau khi dùng lửa hơ qua xong, mọi người xem này." Bà chủ đó nhanh nhẹn dùng tay nắm lấy chỗ vừa bị đốt, sau đó chà xát: "Toàn là bụi cả, cái này nói lên điều gì? Nói lên rằng tất bông nhà tôi bán hoàn toàn được làm từ bông thật!"

Mẹ Đường lập tức vào lao vào trong cùng các chị em khác, chỉ hai ba lần đã lấy được vài đôi tất bông, sau khi cầm ra xem xét kỹ càng, khóe miệng khẽ cong lên rồi lại cất về chỗ cũ.

"Sao lại không mua nữa?"

Cha Đường nghi hoặc hỏi.

Chương 203: Chương 203

Mẹ Đường bèn kéo ông ấy đi về phía của đám người Phong Ngọc Lan: "Cũng có thể là đôi tất mà cô ấy cầm trên tay là bông thật, nhưng những đôi còn lại thì không phải."

Mắt của bà cũng tinh lắm chứ.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải cũng vài người bạn học nữa đi dạo xung quanh, không đi theo người lớn, Phong Ngọc Lan nhìn thấy có vài thứ đồ hay ho cũng không mua cho bọn chúng, trẻ con có tiền tiêu vặt rồi, nếu cảm thấy thích thứ gì thì sẽ tự mua thôi.

Cả đoàn người dạo quanh trong khu phố được hai vòng, cuối cùng là dù chưa thỏa mãn nhưng vẫn trở về nhà.

Buổi trưa họ ăn lẩu, vừa tiện vừa ngon.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đều biết ăn cay, cho nên cũng không cần phải chuẩn bị nồi riêng cho chúng, sau khi ăn xong, cả đầu đầy mồ hôi nhưng trong người lại vô cùng hả hê.

Chỉ là mùi lẩu ở trong phòng có chút nồng.

Đường Minh Sơn đi mở cửa sổ ban công ra cùng với cửa sổ phòng bếp, mở cả cửa lớn để thông gió.

Mà sau khi ăn xong, hai cửa phòng đều được đóng lại cẩn thận, vậy nên sau một lúc thông gió, trong phòng cũng không còn mùi gì nữa.

"Được rồi, nên đi làm bài tập thôi, vẫn là quy tắc cũ, tự làm trước, nếu không biết thì hai đứa có thể cùng nhau thảo luận, cuối cùng thì mới đến hỏi cha mẹ.”

Phong Ngọc Lan đặt bếp lò xuống bên dưới bàn, để khi bọn chúng làm bài tập thì không bị lạnh chân.

"Vâng ạ!"

Tần Lưu Hải lớn tiếng nói.

Tên nhóc này dáng người không lớn lắm, lúc mới quen biết Nguyên Khang, chỉ cao đến tai nó, bây giờ Nguyên Khang đã cao hơn một cái đầu rồi, Tần Lưu Hải chỉ cao đến vai nó, xem ra mấy tháng nay đều không lớn thêm được chút nào.

Mẹ Tần cũng vì chuyện này mà lo lắng, thế là bèn tìm thời gian rảnh đưa Tần Lưu Hải đến bệnh viện huyện rồi gọi điện cho bác sĩ Bạch.

Bác sĩ Bạch sờ phần đầu của cậu bé rồi nói: "Không bị gì, ăn nhiều thịt lên, đến khi đúng tuổi thì xương của cháu sẽ phát triển lên thôi."

Sau khi Đường Minh Sơn kiểm tra trong phòng xong, vừa đúng lúc gặp được mẹ Tần đang dẫn theo Tần Lưu Hải chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, Tần Lưu Hải nhìn thấy Đường Minh Sơn bèn chạy ào tới bên cạnh anh: "Chú ơi!"

"Ơi." Đường Minh Sơn xoa đầu cậu bé.

Mẹ Tần nhìn thấy thì cười rồi đi sang chào hỏi, bởi vì Đường Minh Sơn đang trong giờ làm, vậy nên bọn họ cũng không quấy rầy thêm nhiều nữa.

Lúc Đường Minh Sơn tan làm, quay trở về nhà bèn nói với Phong Ngọc Lan chuyện này: "Anh gặp họ ở bệnh viện rồi, thầy cũng biết bọn anh có quen biết nên mới nói là họ đến khám xương."

"Xương đầu của thằng bé có chút nhỏ, nhưng mà vì là con trai, đến một độ tuổi nhất định thì sẽ phát triển đặc biệt nhanh thôi."

Phong Ngọc Lan liền nghĩ tới một học sinh nam trong lớp mình, lúc mới nhập học, cũng chỉ cao hơn 1m5, nhưng hơn nửa học kỳ sau thì đã cao hơn 1m7 rồi.

"Đúng vậy." Đường Minh Sơn gật đầu, cũng giúp cô đặt bếp lò xuống dưới gầm bàn để cho Phong Ngọc Lan dễ dàng chữa bài hơn, sau đó còn đóng cửa phòng, tránh cho tiếng của bọn trẻ làm phiền đến cô.

Anh cũng quay ra nấu cơm giúp mẹ Đường, mẹ Đường lo anh lại làm vướng chân vướng tay mới nói: "Con không có việc gì làm thì mang số hộp giấy ở trên sân thượng ra ngoài bán đi."

Đối diện nhà họ có một cửa hàng thu mua hộp giấy, Đường Minh Sơn bèn tìm hết các hộp giấy trong nhà ra rồi buộc lại với nhau, mang sang bên đó bán được tám hào.

Lại ngửi thấy nhà bên cạnh có mùi gà nướng nên cũng rục rịch muốn mua một con về nhà, nhưng vì mẹ Đường đang làm cơm tối rồi, nếu anh lại mua một con gà nướng về thì chắc phải tám đến mười phần trăm là sẽ bị mắng mất.

Mà Triệu Thiên lúc này vừa hay đi ngang qua, bị Đường Minh Sơn giữ lại: "Lâu lắm không cùng nhau ăn bữa cơm nào, đi thôi, tôi mời anh ăn gà nướng."

Vậy là chuyện mua gà nướng đã trở nên hợp tình hợp lý hơn bao giờ hết.

Triệu Thiên không nghĩ tới họ lại gặp nhau một cách tình cờ như vậy: "Bình thường tôi toàn đi đường phía vườn lê thôi, hôm nay giúp người ta đưa đồ nên mới đi hướng này, không nghĩ đến lại gặp được cậu ở đây."

"Dù sao thì cũng là trùng hợp." Nhắc đến gà nướng là tâm trạng của Đường Minh Sơn đã vui vẻ hơn rất nhiều: "Trong nhà tôi có rượu, uống hai ly nhé?"

"Được thôi."

Triệu Thiên nhìn xung quanh, không quan tâm đến việc bị Đường Minh Sơn phản đối mà mua một túi quýt.

Không thể đi tay không đến nhà người khác được, hồi trước khi nhà họ còn rất gần nhau, thì có thể cho qua, nhưng hiện tại thì không được như vậy.

Quả nhiên thấy Triệu Thiên đến, lại nhìn lướt qua Đường Minh Sơn đang cầm túi gà nướng, mẹ Đường cũng không nói gì anh, ngược lại là Phong Ngọc Lan nhìn vài lần nhưng không nói, Đường Minh Sơn cũng nhìn lại cô vài cái.

Nguyên Khang nhìn thấy có gà nướng ăn thì vô cùng vui vẻ, cũng đi ra giúp bưng thức ăn, bưng bát đũa, cũng giúp rót rượu, Triệu Thiên bị chọc cười, vội vàng kéo nó cùng ngồi xuống ăn cơm.

Phong Ngọc Lan đã chấm bài xong, cho nên cũng ngồi xuống uống rượu cùng họ, nghe họ nói chuyện, ăn cơm xong lại đi chuẩn bị bài giảng, rất có tinh thần tự giác.

Còn mẹ Đường thì đi đun nước rửa mặt, sau đó lại ngồi ngủ bên cạnh bếp lò, có gọi bà vào phòng ngủ thế nào bà cũng không vào.

Đến tầm chín giờ hơn, Triệu Thiên rời đi.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cùng dọn dẹp bát đũa và phòng bếp xong, Đường Minh Sơn quét qua nhà cửa, rồi lại gọi mẹ Đường trở về phòng ngủ, sau đó lại xem qua bài tập làm văn của Nguyên Khang.

Lát sau, mọi người làm vệ sinh cá nhân rồi đi ngủ.

Đây đã trở thành lịch trình thường nhật của gia đình họ.

Chớp mắt đã đến kỳ nghỉ đông, mẹ Đường quay trở về quê, căn phòng bà ở được bỏ trống, Tần Lưu Hải cũng dứt khoát ở lại nhà họ Đường, cùng học cùng chơi với Nguyên Khang mỗi ngày, vô cùng tự do tự tại.

Nhưng chỉ cần Đường Minh Sơn rảnh rỗi thì đều giao bài tập toán cho hai đứa, hoặc là đề làm văn, đây vốn không phải bài tập trên lớp mà là bài ôn tập cho tất cả các bài đã học.

Kết quả hai đứa trẻ cùng nhau cạnh tranh, đứa này học thuộc hơn đứa kia nhiều hơn một chút, cuối cùng lại tìm những người quen biết qua mấy buổi đi chơi bóng rổ, mượn sách vở của họ, bắt đầu cùng nhau học thuộc lòng.

Đợi đến lúc hai cậu nhóc cầm quyển vở đó đến tìm Phong Ngọc Lan, mặt tràn trề hy vọng chờ được cô hỏi bài, trong đầu Phong Ngọc Lan chỉ có ba từ: "cạnh tranh quá".

Năm mới ở bệnh viện vẫn cần có người trực ca, tuổi của bác sĩ Bạch đã lớn vậy nên Đường Minh Sơn ở lại trực, vì thế mà cũng không kịp về nhà ăn cơm tất niên, Phong Ngọc Lan ở lại trên huyện, chuẩn bị cơm nước đầy đủ rồi đưa đến bệnh viện, cùng ăn với Đường Minh Sơn ở phòng làm việc.

So với bữa cơm tất niên của năm ngoái, bữa ăn này đã đơn giản hơn rất nhiều, hai món mặn một món canh, nhưng hai người vẫn ăn rất ngon miệng, không hề cảm thấy quá giản dị.

Sau đó sẽ là đủ mọi kiểu chúc tết, không tính những người thân ở quê, nhà họ Tần ở huyện này, còn có nhà họ Tống, nhà họ Bạch, nhà của thầy giáo Dương và nhà của Dương Bảo Quốc, tóm lại là bận rộn đến hết mùng tám, mới xem như là nhàn rỗi.

Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang ở nhà thống kê lại hết những món quà mừng mà cả nhà nhận được, đợi đến lúc anh hai Đường tới đón Nguyên Khang, Phong Ngọc Lan bèn đưa một phần số quà đó ra, để anh hai Đường mang về quê.

"Cũng chúc tết xong rồi, những thứ này anh nhớ nhanh chóng ăn hết nhé, không được để đấy, nếu không thì sẽ hỏng mất, vậy thì lại tiếc quá." Sợ họ tiếc nên không ăn, Phong Ngọc Lan còn dặn dò cẩn thận một câu.

"Được thôi." Anh hai Đường gật đầu, rồi lại nhắc đến Đường Văn Tuệ: "Bọn họ nói rằng ngày mai sẽ đến chúc Tết."

Ngày hôm sau vợ chồng Đường Văn Tuệ đến đây, Đường Minh Sơn làm ca tối, thế nên ban ngày ở nhà cũng kịp tiếp đãi bọn họ.

"Bác gái cả vì xem TV mà suýt nữa không còn mạng, cho nên chị dâu Đường mới đang cân nhắc xem có nên mua TV không."

Đường Văn Tuệ nhắc tới chuyện này.

"Đợi thêm đi, chị nghe nói sắp sửa có một kiểu TV mới rồi." Phong Ngọc Lan nói.

Đây là tin tức mà lão Liêu mới truyền tới.

"Em cũng cảm thấy những thứ đồ như thế này thay đổi quá nhanh, nửa năm trước là một kiểu, nửa năm sau lại thay đổi một chút, thực ra cũng chẳng thay đổi là bao, nhưng giá thì vẫn cứ là cao."

Đường Văn Tuệ ở tỉnh, tự nhiên cũng hiểu những thứ đồ này thay đổi nhanh như thế nào.

Hai năm nay, bọn họ cũng tích góp được ít tiền, nhân lúc chưa có con thì cũng đi làm thêm ở bên ngoài nhiều hơn, nhưng sau khi có con, bọn họ liền muốn một cửa hàng ở trong trấn, vừa có thể chăm sóc người già, lại vừa có thể nuôi sống gia đình.

"Em muốn học nghề, trước công trường bọn em làm có một con phố, có bán bánh mì, em muốn học cái đó."

"Được đấy!" Phong Ngọc Lan cảm thấy không tệ, sau này còn có thể làm bánh ga-tô nữa: "Không quan trọng là học cái gì, đã quyết định học rồi thì không được thay đổi, học cho tốt, mới là chuyện quan trọng."

"Đúng là đạo lý này!" Đường Văn Tuệ đáp lời: "Nhưng mà nếu như em đi học nghề rồi vậy thì tiền công sẽ bị ít đi, chỉ có thể dựa vào Nam Tuyền để lo cho gia đình thôi."

"Chỉ là tạm thời giảm thu nhập thôi, đợi đến lúc em mở được cửa hàng, còn sợ không kiếm được tiền sao?"

Đường Minh Sơn nói chen vào một câu, Chương Nam Tuyền cũng gật đầu.

"Nói chung là em muốn học thì cứ yên tâm học đi, những việc khác để anh nghĩ cách, em đừng lo lắng nữa."

Có được sự động viên của người nhà, Đường Văn Tuệ cũng rất vui vẻ, tuy rằng cô ấy mới lập gia đình được vài năm, nhưng tính cách vẫn không khác là mấy so với khi ở nhà cũ.

Có thể thấy được cô ấy đúng là đã gả cho đúng người.

Sau khi ăn xong cơm trưa, vợ chồng Đường Văn Tuệ liền rời đi, phía Phong Ngọc Lan cũng không dám ở lại quá lâu, cũng bởi vì công việc trong tháng giêng khá nhiều, nên sau khi xử lý xong xuôi, mới quay trở lại làm việc.

Chương 204: Chương 204

Trong nhà thiếu mẹ Đường và Nguyên Khang, dường như lại thêm phần lạnh lẽo, vậy nên trong một lần về nhà, Đường Minh Sơn bèn ôm một hộp đựng đồ gì đó quay về.

Phong Ngọc Lan chạy ra xem, là một cái radio.

Hình chữ nhật, ngắn hơn lò vi sóng ở hiện tại một chút, cũng khá nặng, bề mặt còn có rất nhiều nút ấn.

Dựa theo sách hướng dẫn, Đường Minh Sơn bắt đầu lắp đặt.

Đây không phải kiểu dùng băng đĩa mà là bắt sóng ăng-ten, rất nhanh sau đó trong phòng liền vang lên một tiếng hí khúc.

Phong Ngọc Lan khá thích nghe, hai người cứ như vậy mà ngồi ở nhà trên, trước mặt có bếp lò, bên cạnh còn có hạt dưa, quýt và mấy thứ khác.

"Đầu năm có giảm giá, anh thấy trong túi có tiền nên mua luôn."

Hôm nay Đường Minh Sơn đến cục bưu chính để kiểm tra và nhận tiền nhuận bút, sau khi mua radio xong, trong túi vẫn còn hai đồng.

Phong Ngọc Lan rất hào phóng mà lấy ra hai mươi đồng trong túi rồi nhét vào túi của anh: "Anh cầm lấy mà dùng."

"Cảm ơn đồng chí A Lan."

"Không cần khách sáo."

Ký túc xá có một chiếc radio, lão Liêu bên đó bèn trực tiếp gọi điện thoại đến trường học, cũng cảm phiền đến ca trực của thầy Trương, nếu không cũng không có ai để nghe điện thoại.

Sau khi Đường Minh Sơn nhận điện thoại xong, biểu thị ý muốn đi gặp Hồng Kiến Quân: "Lão Liêu nói tiệc cuối năm ở đơn vị của bọn họ có tổ chức bốc thăm trúng thưởng, cậu ấy rút được một cái TV, tuy là mẫu của năm ngoái nhưng dù gì thì cũng là một cái TV, nhà cậu ấy đã có một cái rồi nên muốn hỏi xem chúng ta có muốn lấy cái này không?"

"Bởi vì là bốc thăm trúng thưởng, cho nên cũng bán rẻ cho chúng ta luôn."

Đây quả là chuyện tốt.

Vì thế Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn bèn đi tới nhà của Tống Chi.

Trùng hợp là đội vận chuyển cũng có xe đi tới nội thành vào buổi chiều, buổi tối sẽ quay về, vì thế hai người bèn nhờ Hồng Kiến Quân giúp chuyển lời, nhờ bên đó vận chuyển TV về đây, rồi lại gửi một ít lì xì cho bên vận chuyển.

Sau đó lại đến nhà bác sĩ Bạch để xin nghỉ phép ngày mai, bởi vì từ khi đến bệnh viện anh cũng chưa từng xin nghỉ ngày nào, bác sĩ Bạch còn tưởng anh gặp phải chuyện gì, hỏi han vài câu, mới biết anh về nhà lắp đặt TV, cũng không nói gì hết, vừa vung tay liền ký luôn giấy xin nghỉ, không những vậy còn biểu thị ngày mai khi anh đến bệnh viện thì tiện nộp giấy xin nghỉ cũng được, khiến cho Đường Minh Sơn rất yên tâm.

Tiếp theo chính là chờ đợi TV được vận chuyển đến quê, buổi tối hai người chỉ ăn một ít mì đơn giản, đợi đến lúc có người đến dưới ký

túc xá của họ rồi gọi tên, phía Phong Ngọc Lan bèn vội vàng dọn gọn đồ đạc rồi đóng cửa đi xuống tầng.

Sau đó liền ngồi lên xe, đi thẳng về quê.

Hiện tại đường về quê đã được thông xe, tuy rằng là đường đất nhưng so với con đường không mấy rộng rãi trước kia, so với con đường chỉ có thể đi xe bò thì đã tốt hơn nhiều rồi.

"Để em đi gọi người."

Đến cổng đội sản xuất, Phong Ngọc Lan bật đèn pin đi vào trong nhà, bây giờ là tám giờ hơn, trời đã tối rồi.

Đợi Phong Ngọc Lan về đến nhà, gọi Đường Văn Cường, còn có anh hai Đường cùng đi bê TV, mấy người bọn họ ai nấy đều rất vui vẻ và hưng phấn.

Mà phía mẹ Đường vốn còn đang tiếc tiền, đến khi biết được là do người quen bốc thăm trúng thưởng mà có được nên bán rẻ lại cho họ thì mới yên tâm trở lại.

Nguyên Khang và A Tráng cũng chạy tới, còn Yêu Muội, vì người trong nhà không cho con bé đi xem nên còn đang ngồi khóc.

Đợi đến lúc bê được TV vào nhà xong, tất cả mọi người trong nhà họ Đường đều vây kín xung quanh, trong nhà trên toàn là người.

"Bây giờ thì treo ăng-ten lên."

Biết họ không kiên nhẫn được, Đường Minh Sơn còn trêu chọc các anh các em mãi.

Bận rộn suốt hơn hai tiếng, màn hình TV hiện lên hình một bông tuyết, sau đó còn có bóng người và âm thanh, tuy là màn hình đen trắng, nhưng lớn nhỏ đều rất vui mừng.

Bác gái cả còn nói: "Từ nay về sau bác xem TV thì không cần phải đi xa như vậy nữa rồi, cũng không sợ sẽ bị ngã nữa."

Mọi người cười lớn, Đường Minh Sơn chỉ cho mấy người phía anh hai Đường cách điều khiển TV, sau đó tìm thấy một bộ phim truyền hình đang chiếu, kết quả là nhóm người phía bác gái cả liếc mắt liền nhận ra.

"Đây chính là cái người câm bị mất tiền này! Còn cái người này chính là tên trộm ác độc kia!"

"Đúng là hắn rồi! Có hóa thành tro tôi cũng nhận được ra!"

Mẹ Đường cũng chỉ vào tên trộm xấu xí kia mà phẫn nộ.

Thế là họ không chuyển kênh nữa, cứ tiếp tục xem tiếp bộ phim đó, cho dù đã xem một lần nhưng mọi người vẫn xem không rời mắt, còn bất bình thay cho người câm kia rồi quay ra chỉ trích tên trộm đã lấy đi tiền cứu mạng của người khác.

Mẹ Đường còn lấy ra một ít hạt dưa và lạc để mọi người vừa ăn vừa xem, anh hai Đường còn đang định nhóm lò, kết quả là bác cả Đường bèn phất tay: "Nhóm lửa làm gì, bếp lò nhà bác còn đang nóng, cứ bê sang đây là được rồi."

Anh họ cả nghe vậy cảm thấy có lý, thế là bèn đứng dậy đi bê bếp lò sang.

Đường Văn Cường cũng nhớ tới bếp lò nhà mình, thế là cũng đứng lên đi bê sang.

Vài phút sau, trong nhà có thêm hai cái bếp lò, cửa lớn được khép hờ, trong phòng cũng dần ấm lên, không còn bị lạnh nữa.

A Tráng dẫn theo các em rồi xếp chỗ cho từng người, lúc xem TV cũng rất chăm chú.

Đến tầm hơn mười hai giờ đêm, mọi người mời giải tán.

A Tráng không muốn về nhà, thế nên sau khi Nguyên Khang dẫn A Tráng đi rửa mặt xong, cả hai bèn cùng ngủ.

Phong Ngọc Lan nằm trong chăn ấm, nói với Đường Minh Sơn rằng: "Bây giờ thật tốt, sau này lúc cha mẹ muốn xem TV thì cũng không cần phải đi đến nhà đội trưởng trong những ngày giá rét nữa rồi."

"Đúng vậy." Đường Minh Sơn gật đầu: "Phần tình cảm này của lão Liêu chúng ta cũng phải ghi nhớ."

"Nhưng mà đơn vị của họ cũng hào phóng quá đi chứ, bốc thăm trúng thưởng mà chuẩn bị quà to như vậy."

Phong Ngọc Lan nhớ đến trường học của cô, năm nay cũng có rút thưởng, có điều chỉ toàn là sổ, bút máy và mấy thứ lặt vặt.

"Đơn vị của anh có phần thưởng lớn nhất là radio, sau hai năm nữa có lẽ sẽ là TV."

Đường Minh Sơn nói.

Hai người thì thầm với nhau trong chốc lát, sau đó mới ôm nhau đi ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy, đã thấy Nguyên Khang và A Tráng đang hăng hái lau bàn để TV.

Phong Ngọc Lan đi qua nhìn thấy, nói: "Cái bàn này dùng để ăn cơm đấy, bê qua để làm giá đỡ TV không phù hợp lắm, ta nên làm thêm một cái tủ nữa thôi."

"Vậy để anh và anh hai cùng làm một cái đơn giản thôi."

Đường Minh Sơn nói là làm, ăn sáng xong bèn kéo anh hai Đường đi đến phòng chứa củi để tìm miếng gỗ thích hợp, sau đó đóng đinh lại

với nhau, cố định thêm bằng búa, vậy là một cái tủ đơn giản đã được làm xong.

TV được nhấc lên rồi thay thế cái bàn bằng cái tủ, trông vậy mà cũng không tồi.

Biết nhà cha Đường có TV, những nhà bên cạnh bèn tìm đến để xem cùng.

Bên nhà đội trưởng lập tức bớt đi mấy người.

Đối mặt với tình huống như vậy, nhà đội trưởng vẫn rất vui vẻ, dù sao thì trong nhà ngày nào cũng có nhiều người đến như thế, lỗ tai họ cũng sắp mọc kén mất rồi.

Gần khe núi của nhà họ Đường có bốn hộ gia đình, những người này đến nhà khiến nhà trên có chút chật chội, nhưng bọn họ cũng rất tự giác mà ngồi ở vị trí sát cửa, còn người nhà họ Đường lớn bé đều ngồi bên trong.

Trong nhà có TV, đến lúc nhập học, Nguyên Khang và mẹ Đường đều không nỡ rời đi.

Đợi đến khi về ký túc xá, phát hiện còn có radio có thể nghe nhạc, bọn họ cũng cảm thấy không đến nỗi nào.

Đường Minh Sơn lấy bài tập của Nguyên Khang kiểm tra, còn cậu bé thì thấp thỏm đứng ở bên cạnh.

Bởi vì mải mê xem TV, cho nên hôm qua ở quê có vài trang do nó nước đến chân mới nhảy mà vội vàng viết, thành ra chữ vô cùng xấu.

Quả nhiên, mấy trang này liền bị Đường Minh Sơn phát hiện ra: "Lúc con viết những trang này, trong đầu đang nghĩ đến cái gì vậy?"

Nguyên Khang gục đầu xuống nhận sai: "Con nghĩ đến xem TV."

"Viết lại."

Giọng của Đường Minh Sơn nặng đi vài phần, Nguyên Khang càng đứng thẳng lưng, vội vàng cầm lấy vở về viết lại những trang sau.

Viết xong lại đưa cho Đường Minh Sơn kiểm tra, Đường Minh Sơn kiểm tra không thấy có vấn đề gì nữa, mới bắt đầu cầm lấy vở bài tập toán lên xem.

Cậu nhóc này học toán cũng có mấy phần thiên phú, không mắc lỗi sai nào cả, chỉ có điều chữ viết hơi qua loa, vừa nhìn đã biết là chỉ muốn viết cho xong để có thể nhanh chóng đi xem TV.

"Nếu như lần sau con còn làm bài tập với thái độ như vậy thì kỳ nghỉ sau không cần về quê nữa, cứ ở lại đây mà viết, khi nào viết xong mới được phép đi về."

Đường Minh Sơn nói.

Nguyên Khang vội vã gật đầu.

Thấy mắt nó còn hồng hồng.

Phong Ngọc Lan và mẹ Đường cũng không hề tới an ủi Nguyên Khang.

Đem TV về xong, Phong Ngọc Lan quay về huyện trước, bèn nói với Nguyên Khang rằng, xem TV thì vẫn được nhưng không được bỏ quên bài tập về nhà.

Nhưng có lẽ cậu nhóc đã quên mất rồi.

Cùng lúc đó, A Tráng cũng đang bị đánh đòn.

Phía anh hai Đường cũng nghe thấy tiếng kêu khóc rõ mồn một.

Hôm nay anh họ cả đột nhiên kiểm tra bài tập nghỉ đông của A Tráng, kết quả phát hiện ra cậu nhóc này còn hơn nửa chưa làm

xong, thấy ngày mai là đi học trở lại, nên nhất thời tức giận, bèn cho A Tráng ăn một trận "nên thân".

Bị đánh vẫn chưa tính là gì, cậu còn được cha đứng bên cạnh trông chừng khi làm bài tập về nhà, trong khi những người khác thì đi sang phòng bên cạnh xem TV.

A Tráng vừa lau nước mắt vừa làm bài, câu không biết làm cũng không dám hỏi, đem đi hỏi anh họ cả xong cũng vẫn không biết, chỉ biết nhìn theo phía đang có một cặp mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm cậu bé mà mắng.

"Ai bảo con lên lớp không chú tâm nghe giảng, không biết làm rồi đúng không!"

A Tráng khổ tâm quá đi.

Chương 205: Chương 205

Xuân về hoa nở, vạn vật đều căng tràn sức sống, tuần học đầu tiên sau kỳ nghỉ lễ, Nguyên Khang và mẹ Đường được anh hai Đường đưa về quê, nhìn thấy những cây anh đào rừng đang rộ hoa trên những cánh rừng trong núi, Nguyên Khang âm thầm ghi lại vị trí của chúng, chỉ đợi đến lúc anh đào rừng chín tới, thì sẽ rủ những người bạn khác cùng đi hái anh đào.

Mẹ Đường nhìn nó: "Nhớ kỹ lời cha mẹ cháu nói trước khi đi đấy, trước tiên phải làm xong bài tập đã, rồi mới được phép ra ngoài chơi."

"Cháu biết rồi ạ."

Nguyên Khang nhanh nhảu gật đầu.

Về nhà chưa được bao lâu, A Tráng đã chạy tới tìm, cậu kéo Nguyên Khang chạy đến con dốc nhỏ bên ruộng rau, vô cùng tủi thân mà kể cho Nguyên Khang nghe chuyện mình đã bị đánh như thế nào.

Nguyên Khang thở dài một hơi, làm ra vẻ như mình là người lớn rồi vỗ vỗ lên người A Tráng: "Em cũng... thôi, sau này không như thế nữa, về sau em sẽ làm xong bài tập về nhà rồi mới đi chơi."

"Không phải là em đã làm xong rồi sao?"

A Tráng nghi hoặc.

"Viết qua loa, chính là làm cho có lệ, phải viết lại."

Nguyên Khang đau lòng nói.

A Tráng vui vẻ, có chút đắc ý mà chống nạnh nói: "Vậy thì anh không phải lo về chuyện đấy rồi, chữ của anh từ xưa đã không đẹp rồi, cha mẹ anh lại không giỏi nhận mặt chữ, chỉ cần nhìn thấy trong vở có viết thì cho dù anh có viết sạch đẹp hay không, thì cũng coi như là viết xong rồi."

Nghe vậy, khuôn mặt của Nguyên Khang nhất thời tràn ngập sự ngưỡng mộ, khiến cho A Tráng càng thêm đắc ý.

Kết quả giây tiếp theo Nguyên Khang nháy mắt với A Tráng mà A Tráng thì đang thao thao bất tuyệt nói rằng mình đã viết bừa mấy trang bài tập vừa rồi như thế nào, rằng chuyện này vẫn chưa bị cha mẹ phát hiện ra quả là đáng mừng.

Chỉ đến khi lỗ tai bị nhéo một cái thật đau, cậu đảo mắt nhìn, hay thật đấy, mẹ vẫn đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cậu rồi nói: "Hay lắm, con lừa cha mẹ như thế sao? Mẹ thấy tốt nhất con đừng có đi học nữa, cứ ở nhà làm việc như Xuyên Tử đi thôi!"

Nói xong, bèn kéo lấy tai của A Tráng mà dắt đi về phía ruộng, muốn để cậu đi xới đất, để khi mùa tới thì còn gieo ngô.

A Tráng nào dám nói gì, ngoan ngoãn mà đi theo mẹ, chỉ mong sao cho lực nhéo trên tai có thể nhẹ đi một chút.

Nguyên Khang thấy bóng dáng cậu tràn ngập bi thương thì chỉ khẽ vẫy vẫy tay, sau đó nhanh chóng chạy vào nhà, sau khi rửa tay xong thì vội vã chạy lên nhà trên lấy bài tập ra làm.

Anh hai Đường đang chuẩn bị ra ngoài thì nhìn thấy cảnh này, cười tủm tỉm nói: "Sao hôm nay lại tự giác vậy nhỉ?"

Nguyên Khang chính trực nói: "Cháu phải thay đổi triệt để, làm người một lần nữa!"

Lời này làm anh hai Đường nghe xong mà nghẹn lời, người không biết chắc sẽ tưởng là đứa nhóc này đã phạm phải tội lớn tày đình nào mất thôi.

"Vậy cháu làm cho tốt vào, bác ra ngoài đây."

Anh hai Đường vác cuốc lên, đi từng bước lớn ra khỏi sân.

Thằng ba nói phần đất hoang phía tây nhà họ rất thích hợp để trồng cây trà, vậy nên cha Đường mới đi mua rất nhiều hạt giống cây trà từ đội bên cạnh, lúc này anh hai Đường đang định đi sang cùng giúp trồng trà.

Mẹ Đường mới từ nhà bác cả Đường đi ra, thấy Nguyên Khang đang làm bài thì cũng không làm phiền nó, nhận thấy hôm nay trời nắng đẹp, bà bèn mang hết chăn gối trong nhà ra ngoài phơi.

Lúc này, Phong Ngọc Lan cũng đang phơi chăn.

Trong ký túc xá không có sân rộng như ở quê, chỉ có thể phơi trên ban công và bệ cửa sổ mà thôi.

Sau đó thỉnh thoảng lại ra đổi mặt chăn một lần.

Rồi cô đi xếp gọn lại tất cả quần áo mùa đông trong nhà, tiếp theo là lấy hết quần áo của dịp xuân hè ra phơi trên ban công.

Cô rất thích mùi quần áo sau khi được phơi nắng, bởi chúng được thấm đẫm mùi của ánh mặt trời.

Tiếng cửa mở ra khiến Phong Ngọc Lan như tỉnh lại, cô quay lại nhìn, là Đường Minh Sơn đã trở về, anh còn mua một ít đồ ăn.

"Sao anh lại quay về rồi?"

Anh không đi làm sao?

"Không có bệnh nhân, thầy Bạch cho anh nghỉ một hôm."

Đường Minh Sơn vừa cười vừa lấy cá ra: "Trưa sẽ làm cá rán giòn cho em ăn nhé."

"Được ạ." Phong Ngọc Lan ngáp một cái, lười biếng dựa vào ban công: "'Em buồn ngủ quá, em đi ngủ thêm đây."

Vừa nói xong bèn đứng dậy đi vào trong phòng.

Đường Minh Sơn ừ một tiếng rồi đi ướp cá, sau đó lại đun nước giặt quần áo và lau sàn, cuối cùng vẫn còn thừa ít nước, thế là anh bèn lau nốt nền hành lang phía nhà họ ở.

Nhóm người chị dâu La chưa bao giờ thấy người đàn ông nào chịu khó như vậy.

Trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa ghen ghét.

Quay đầu lại nhìn thấy người đàn ông nhà mình mắt không ra mắt, mũi không ra mũi, chỉ có thể nói cho dù không ở nhà ngang thì vẫn có những người bị ảnh hưởng bởi anh.

Đợi đến khi Đường Minh Sơn nấu đồ ăn xong, bèn gọi Phong Ngọc Lan dậy ăn cơm trưa, đã sắp mười hai giờ rưỡi rồi.

Phong Ngọc Lan làm tổ trên giường, nhỏ giọng nói với Đường Minh Sơn lúc này đang vươn tay muốn bế cô lên rằng: "Minh Sơn, buổi chiều anh đi cùng em đến bệnh viện một chuyến nhé."

"Em không thoải mái sao? Mặt em đỏ lắm đấy." Đường Minh Sơn nghe thấy vậy thì lập tức ngồi xuống, sau đó vươn tay đặt lên trên trán của cô.

"Không phải, mặt em đỏ vì mới ngủ thôi." Phong Ngọc Lan thuận thế bắt lấy bàn tay to lớn của anh, đặt lên phần bụng mềm mại của mình, tâm trạng vừa mong chờ vừa ngại ngùng mà nói: "Hình như em có rồi."

Tháng trước bà dì của cô không đến, tháng này đến ngày cũng không thấy có động tĩnh gì, cộng thêm việc khoảng thời gian này cô thường xuyên thấy buồn ngủ, ăn cũng nhiều hơn, cho nên khó tránh khỏi có chút suy tư.

Đường Minh Sơn cứng đờ cả người, lắp bắp nói: "Có, có thai ư?"

"Không chắc nữa, phải đi khám mới biết được." Phong Ngọc Lan ngồi dậy, dựa vào trong lòng Đường Minh Sơn: "Anh cũng đừng quá vui vẻ, nếu như không có vậy thì lại thành thất vọng."

"Không đâu, sức khỏe của em mới là quan trọng."

Đường Minh Sơn ôm lấy cô rồi hôn một cái.

Sau khi ăn cơm xong, Đường Minh Sơn tự thu dọn đồ đạc rồi mới cùng Phong Ngọc Lan đi ra ngoài.

Lúc chờ đợi kết quả, cả Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đều rất căng thẳng.

"Kết quả của đồng chí Phong Ngọc Lan."

Có một nữ y tá gọi tên.

Đường Minh Sơn lập tức đứng dậy lấy kết quả trước, nữ y tá trông thấy, vậy mà lại là người nhà của bác sĩ Tiểu Đường nên cũng nhìn Phong Ngọc Lan thêm vài lần, cảm thấy cả hai người đều rất hợp nhau, trai tài gái sắc cả.

"Có rồi."

Nhìn thấy dấu cộng trên tờ giấy, Đường Minh Sơn kích động nhìn về phía Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan đè lại trái tim mình, vậy mà còn bình tĩnh hơn cả Đường Minh Sơn, cô nhận lấy kết quả: "Đi thôi, đi tìm bác sĩ."

Có thai hơn hai tháng, có lẽ là từ trong dịp tết, Đường Minh Sơn cẩn thận đỡ Phong Ngọc Lan về nhà.

Tuy rằng đã nuôi Nguyên Khang, nhưng họ cũng là lần đầu mang thai, nên ăn cái gì, không nên ăn cái gì, nên hạn chế làm gì, cả hai đều không hiểu lắm.

May thay vị bác sĩ đó cũng nhận ra điều này, bà ấy viết xuống những việc trước kia bà từng viết cho con gái của mình ra giấy rồi đưa cho họ, Đường Minh Sơn tỏ ý mình đã chép lại xong những điều này rồi gửi lại cho bà tờ giấy.

"Giai đoạn sau cần vận động nhiều hơn, như vậy khi sinh mới dễ dàng." Khi Đường Minh Sơn nhìn thấy điều cuối cùng này thì hai người cũng đã về đến nhà, anh nói: "Em nghe thấy rồi đấy, không được lười nữa, đến khi đó ngày nào anh cũng sẽ đi bộ cùng với em."

"Em nghe thấy rồi."

Phong Ngọc Lan ăn một miếng hoa quả rồi sờ tay lên phần bụng vẫn còn phẳng lì của mình: "Anh muốn con trai hay con gái?"

"Con gái." Đường Minh Sơn trả lời không hề do dự.

Có con trai dễ sinh lo lắng, càng lớn lại càng nghịch, suy nghĩ lớn nhất của Đường Minh Sơn chính là như vậy, rồi anh lại nghĩ đến Yêu Muội của nhà chị dâu họ, khi nói chuyện vô cùng mềm mại yêu kiều.

Phong Ngọc Lan bật cười: "Em cứ tưởng là anh sẽ nói, chỉ cần là do em sinh thì trai hay gái anh cũng thích hết."

Đại đa số tiểu thuyết đều sẽ viết như vậy đấy.

"Cũng đúng mà." Đường Minh Sơn ôm chặt bờ vai của cô, rồi cũng đặt tay lên trên bụng của cô, nói: "Mấy tháng này, đồng chí A Lan của chúng ta phải chịu vất vả rồi."

"Không vất vả, anh cố gắng kiếm thêm tiền nhuận bút mang về cho em thì em sẽ vô cùng vui vẻ."

Phong Ngọc Lan nghĩ đến khoản tiền tiết kiệm gửi ngân hàng của nhà họ, chưa gì đã cười híp cả mắt.

Hiện giờ trong huyện đã có thêm mấy ngân hàng nữa rồi, bọn họ cũng đem tiền đến gửi tiết kiệm ở đó.

Những người dân bình thường mua được đất trong huyện quả thực rất ít, bởi vì quốc gia đang phát triển, bốn phía đều đang xây dựng, đại đa số đất đều đã được trưng dụng rồi.

Hơn nữa nếu mua nhà chung cư, người mua nhà ở thời này vẫn còn rất ít, nhưng mua nhà ở các tiểu khu thì lại rất nhiều, dù thế cũng không thể đem ra so sánh, đặc biệt là đối với những người được đơn vị phân nhà cho mà nói thì, không cần thiết phải mua.

Nhưng mở một cửa hàng thì có thể.

Phong Ngọc Lan liền nhắc tới chuyện mở cửa hàng, Đường Minh Sơn cũng thảo luận cùng cô.

Trong tay họ có tiền tiết kiệm từ ngân hàng, trừ những số tiền cố định gửi cho người già dưỡng lão và tiền học của con ra, số tiền còn lại đều có thể dùng được.

"Bây giờ em đang có bầu, vậy thì cần tiêu thêm một khoản nữa." Đường Minh Sơn nói.

"Vâng ạ." Cô không phải là nhà sư tu kiểu khổ hạnh, cũng sẽ không bạc đãi chính mình.

Chương 206: Chương 206

Sau khi bàn bạc xong, Đường Minh Sơn liền đi tìm Dương Bảo Quốc.

Dương Bảo Quốc đã không làm việc ở nhà máy sản xuất giấy từ lâu, hiện giờ đang làm tiểu thương buôn bán.

Từ sau khi sân vườn chỗ nhà họ được trưng dụng, ngoài bồi thường ra còn được thêm một căn nhà hiện giờ bọn họ đang ở tiểu khu bên bệnh viện phụ sản.

Đường Minh Sơn xách theo đồ đi lên nhà, nói chuyện rõ ràng với Dương Bảo Quốc về lý do đến đây.

"Trước hết các em cần quyết định xem nên bán cái gì, anh mới có thể giúp em tìm công việc ổn."

Dương Bảo Quốc nói.

"Lái xe đạp, em muốn bán xe đạp và xe máy, còn cả bảo dưỡng và sửa xe.”

Dương Bảo Quốc nheo mắt lại, trong huyện quả thật là không có tiệm nào sửa xe chân chính.

"Em có quen biết với bác thợ sửa xe hay xao?"

"Có." Nếu không Đường Minh Sơn cũng không dám mở tiệm sửa xe.

"Thế thì dễ làm rồi, xe đạp và xe máy, em chỉ cần cần bày vài cái xe ra, khách hàng thích kiểu dáng nào thì em tới đặt hàng bên anh là

được.”

Dương Bảo Quốc vung bàn tay to.

"Vậy em đợi tin tức của anh nhé."

Chị dâu Dương mang ra một đĩa lạc, một đĩa rau trộn tai heo và cả một bình rượu, tiện cho hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Đường Minh Sơn vội vàng xua tay nói không uống rượu: "Vợ em có thai rồi, em sợ sẽ làm cô ấy thấy khó chịu."

Nghe vậy, vợ chồng Dương Bảo Quốc vừa mừng vừa sợ, dù sao Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan nhiều năm như vậy vẫn không có tin tức gì, họ tất nhiên cũng trông chờ theo.

"Chúc mừng chúc mừng! Đến lúc đó nhớ mời anh một chén nhé!"

Đương nhiên Đường Minh Sơn đồng ý.

Anh ăn vài món cùng với Dương Bảo Quốc, sau đó hai người bèn ra xem cửa hàng.

Dương Bảo Quốc quen đường, anh ấy biết rõ cửa tiệm nào muốn bán gì hoặc muốn cho thuê lại, rất nhanh đã dẫn Đường Minh Sơn đến một đoạn đường có vị trí không tồi, trước mặt còn có hai cửa hàng lớn.

"Vị trí nơi này rất tốt, trước mặt là bến xe huyện, nhưng cửa hàng này bây giờ chỉ cho thuê chứ không bán, em xem nếu được thì chúng ta cùng đi tìm chủ tiệm thương lượng giá thuê."

"Được ạ."

Phong Ngọc Lan nghe Đường Minh Sơn nói vị trí ở đó tốt, trong não ngay tức khắc đã tưởng tượng ra khung cảnh của cửa tiệm: "Bên cạnh đó có một cửa hàng bán trà đúng không anh?"

"Đúng vậy." Đường Minh Sơn gật đầu: "Đối diện ở một quán mì, còn có một cửa hàng bán đồ ăn vặt."

"Em biết là ở đâu rồi, hai cửa hàng đó trước kia là bán quần áo của người lớn tuổi, nhưng bởi vì bán đắt quá không được bao lâu sau thì đóng cửa."

Chuyện này cô cũng là nghe từ mẹ Đường mới biết được.

Đường Minh Sơn cười cười: "Chủ tiệm chính là vợ của chủ cửa hàng, không có đầu óc kinh doanh lắm nhưng về sau thì tốt hơn, bây giờ chủ tiệm muốn đem đi cho thuê."

"Được mà, khi nào thì bàn giá?"

"Ngày mai là được."

Vậy là ngày hôm sau, nhân lúc buổi trưa rảnh rỗi, Đường Minh Sơn bèn mời chủ thuê và Dương Bảo Quốc ăn bữa cơm trưa.

Sau khi nhận được chìa khóa, chiều hôm đó sau khi tan làm, Đường Minh Sơn mượn xe đạp của đồng nghiệp, đi tìm vị sư phụ tu sửa nhà cửa mà anh quen, đối phương vốn đang ngồi nhà đợi việc, vốn đang không có việc gì làm, bây giờ ngày nào cũng chỉ uống rượu, khi Đường Minh Sơn đến nơi thì đã nghe thấy tiếng hai vợ chồng họ đang cãi nhau.

Anh ho nhẹ một tiếng, rồi gọi: "Chú Đỗ có nhà không ạ?"

Còn Phong Ngọc Lan lúc này đang ngồi nghe mẹ Đường chia sẻ kinh nghiệm khi mang thai trước kia của bà, bà không ngờ mình mới về quê một chuyến, vậy mà vừa quay lại đã bị tin tức này làm cho ngạc nhiên một phen.

Mẹ Đường vô vùng vui vẻ.

Nguyên Khang còn hơn thế nữa, mẹ Đường nói một câu, nó bèn đứng ở bên cạnh điên cuồng ghi chép, đến mà mấy từ địa phương mà mẹ Đường nói nó cũng ghi lại hết.

Phong Ngọc Lan nhịn cười, cũng không dám quấy rầy cậu nhóc bận rộn này.

Chín giờ tối Đường Minh Sơn mới trở về.

Lúc này trong nhà cũng đang đun nước tắm giặt, mẹ Đường bèn để anh cầm đi tắm trước, lúc Đường Minh Sơn đặt túi xuống chuẩn bị đi, lại phát hiện giờ này Nguyên Khang vẫn còn đang cặm cụi viết gì đó trên bàn.

"Con về mà không đi làm bài tập sao?"

Nguyên Khang vội vã ngẩng đầu: "Con làm rồi ạ, giờ con đang viết thư cho anh Vĩnh Bình, nói cho anh ấy biết con sắp có thêm em trai em gái rồi."

Đường Minh Sơn nghe vậy xong thì tâm trạng vô cùng tốt: "Viết đi, tem ở trong ngăn kéo ấy, con tự dán vào nhé."

"Vâng!"

Nguyên Khang đáp lại rất to, xem ra còn vui hơn cả Đường Minh Sơn.

Mẹ Đường thấy vậy trong lòng cũng vui mừng, Nguyên Khang là một đứa bé ngoan, em trai em gái còn chưa ra đời mà đã yêu thương như vậy, trong lòng bà tự nhiên cảm thấy vui lây.

Sau khi mang thai, trừ chuyện cô thèm ngủ thêm một chút cũng ăn nhiều hơn trước một ít, còn lại cũng không có gì không ổn.

Việc Phong Ngọc Lan nên làm thì cô vẫn làm, cần tăng ca thì vẫn tăng ca, ngược lại là mẹ Đường lại vô cùng quan tâm đến cô.

Đến cuối tuần, mẹ Đường đem tin tức tốt lành này về quê, cha Đường bèn đi cùng mẹ Đường lên ký túc xá ngay trong chiều cuối tuần.

Tuy rằng ông không nói gì hết, nhưng Phong Ngọc Lan vẫn hiểu được ông cũng rất quan tâm đến mình.

Sau khi sắp xếp công việc cho thầy Đỗ xong xuôi, Đường Minh Sơn và anh hai Đường bắt đầu sửa soạn đơn giản một chút cho cửa hàng xe.

Đợi sau khi Dương Bảo Quốc mang xe và toàn bộ các đồ dùng cần thiết sang đây, bọn họ liền tìm một ngày lành, mùng tám tháng tư khai trương cửa hàng.

Vốn dĩ chức cửa hàng trưởng anh muốn dành cho anh hai Đường, nhưng anh hai Đường không muốn, vì anh ấy và chị dâu hai Đường cũng đang chuẩn bị nhận thầu một ngọn núi khác để nuôi gà và vịt nữa.

Cuối cùng, chức vụ này lại rơi vào trên người chị dâu Hồng, chị ấy cũng rất sẵn lòng nhận lời.

Gặp chủ thuê là bọn họ, chị dâu Hồng cũng có chút kinh ngạc, hóa ra là vì khoảng thời gian trước đó nhà chị ấy c.h.ế.t mất con bò già, không còn bò chị ấy cũng không còn việc gì làm, nhưng vẫn còn mấy đứa con ở nhà đang chờ chị nuôi lớn.

Thấy chỗ này đang tuyển nhân viên, chị ấy bèn lấy hết can đảm để bước vào dự tuyển.

Đã có một khoảng thời gian dài làm lái xe, hiện tại chị dâu Hồng rất khéo ăn nói, Phong Ngọc Lan chỉ để chị ấy thử thuyết phục cô làm sao để bán được một chiếc xe đạp, sau khi quan sát một loạt thao

tác của chị dâu Hồng, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn bèn quyết định tuyển chị vào làm.

Vì vậy mà nhân viên trong cửa hàng gồm có: chủ cửa hàng là chị dâu Hồng, thợ sửa xe là chú Đỗ, học trò của chú Đỗ, cũng chính là cháu trai của chú ấy tên tiểu Đỗ.

Hồng Kiến Quân đến tặng hoa mừng khai trương vừa nhìn đã nhận ra chú Đỗ, anh ấy có chút kinh ngạc mà nhìn về phía Đường Minh Sơn, thấp giọng hỏi nhỏ: "Anh quen chú Đỗ sao?"

"Đúng vậy, khi đó chú ấy vẫn còn đang làm ở đội vận tải."

Chú Đỗ vốn là thợ sửa xe của đội vận tải trong huyện, tay nghề của chú ấy rất tốt nhưng lại có tính kiêu ngạo, sau đó lại không cẩn thận mà đắc tội đến người khác liền bị vu oan là người đã lén trộm linh kiện xe để bán lấy tiền, tuy rằng chú Đỗ đã kêu oan nhưng linh kiện xe thực sự đã thiếu đi vài thứ.

Cũng vì vậy mà chú Đỗ đã bị buộc phải rời khỏi đội vận tải.

"Chuyện năm đó nào có ai giải thích được rõ ràng cơ chứ? Nhưng mà một người kiêu ngạo như chú Đỗ tuyệt đối sẽ không làm ra mấy chuyện lén lén lút lút như vậy đâu." Hồng Kiến Quân hiển nhiên là ở bên phe của chú Đỗ, nhưng khi chú Đỗ rời khỏi đội vận tải, anh ấy còn chưa nhậm chức chính thức, lời nói ra cũng chẳng lay động được mấy người.

Chú Đỗ cũng nhớ rõ hậu bối này, chú cũng ngạc nhiên khi thấy anh ấy là bạn của ông chủ, vậy nên khi Hồng Kiến Quân dẫn Tống Chi và trẻ con đến chào hỏi, trong lòng chú Đỗ cùng vô cùng xúc động.

Phong Ngọc Lan là một giáo viên nhân dân, cũng không hợp để mang cái danh thương nhân, vì vậy nên ông chủ của cửa hàng sửa xe là Đường Minh Sơn.

Nhưng là lợi nhuận kiếm được mỗi tháng đều được anh gửi hết cho Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan cũng được coi như là bà chủ sau lưng.

Chuyện mở cửa hàng sửa xe trừ những người trong nhà, vài bạn bè thân thiết biết ra, cả hai đều không nói ra với người ngoài, vì thế nên số người biết cũng rất ít.

Cha Tần lo lắng về việc kinh doanh nên đã đến mua hai chiếc xe máy.

"Lão Tần, anh có xe rồi mà còn mua xe máy làm gì vậy?"

Đường Minh Sơn vừa biết được chuyện này đã vội vàng chạy đến nhà họ Tần, anh không muốn người nhà mình chỉ vì muốn phát triển việc kinh doanh mà phải làm những việc như vậy.

"Anh mua để đi hóng mát chứ sao, em ba à, em không biết đấy thôi, anh và vợ của anh đều là tay lái thiện xạ đấy nhé!" Cha Tần lén cười: "Đặc biệt là vào mùa hè, lái xe máy đi dạo khắp nơi, thích thú khỏi bàn."

"Xe nhỏ thích hợp dùng vào những ngày lạnh, hoặc là đưa người lớn theo cùng ra ngoài chơi." Mẹ Tần che miệng cười: "Không giấu em nữa, nhà bọn chị vốn cũng có xe máy, nhưng bởi vì không thường xuyên ở nhà nên mới chuyển sang cho họ hàng dùng, bây giờ bọn chị thường xuyên ở đây, đương nhiên phải mua một cái rồi."

"Đúng thế, thế nên em đừng nghĩ lung tung gì hết, anh chị cũng không phải người tiêu xài hoang phí, em yên tâm, anh chị sẽ không dùng bừa bãi đâu."

Vì thế, Đường Minh Sơn không những không thể trả tiền lại thành công mà còn được người nhà họ Tần nhiệt tình giữ lại cùng ăn một bữa cơm.

Đến khi anh tới nhà, đối mặt với ánh mắt của Phong Ngọc Lan và mẹ Đường... hết cách cứu vớt.

Sau khi nghe Tần Lưu Hải nói cha mẹ cậu bé đúng là rất hay lái xe máy đi ra ngoài chơi, cả nhà họ mới có thể nhẹ nhõm lại.

Dù gì thì xe máy ở thời đại này cũng không tính là rẻ lắm.

Cửa hàng xe cũng có chỗ nấu ăn, vậy nên Phong Ngọc Lan cũng không phải bận tâm về vấn đề ăn uống của công nhân, tự bọn họ sẽ có cách để làm quen với nhau thôi.

Đầu tháng năm, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải tham gia giải thi đấu bóng rổ dành cho khối lớp ba đến lớp sáu ở trường tiểu học.

Khối lớp của Nguyên Khang và Tần Lưu Hải được thi đấu đầu tiên, vừa ra sân đã trực tiếp đánh bại các lớp khác cùng khối và cả những lớp khối trên, chớp mắt đã thấy ngày mai sẽ là trận thi đấu với ba lớp khối sáu.

Mẹ Đường làm món mà Nguyên Khang thích ăn nhất, cũng là để động viên cổ vũ nó.

Chương 207: Chương 207

Nguyên Khang ngoan ngoãn ăn hết: "Khối sáu có lớp A2 là mạnh nhất, những lớp còn lại con chẳng thấy sợ tí nào."

"Vậy thì phải đấu hết sức vào nhé, lớp A2 là một đối thủ rất mạnh, mẹ nghe nói năm ngoái khi họ còn học lớp năm thì đã là quán quân bóng rổ của trường rồi."

Phong Ngọc Lan nói.

"Năm ngoái con còn thấp bé, hơn nữa cũng không có đồng đội ăn ý như Lưu Hải, năm nay con còn sợ không thể đánh bại được lớp họ hay sao chứ!"

Nguyên Khang cực kỳ tự tin nói.

Nó còn mời Đường Minh Sơn và mẹ Đường nhất định phải đến tận nơi xem trận đấu.

Đúng lúc Đường Minh Sơn được nghỉ, vì thế ngày hôm sau anh đi cùng mẹ Đường đến xem thi đấu ở trường tiểu học.

Phong Ngọc Lan vẫn còn đang có tiết học.

Lúc ăn cơm trưa, cô nghe thấy tin báo rằng buổi chiều nó sẽ tham gia trận tranh quán - á quân với khối sáu.

"Buổi chiều mẹ chỉ có hai tiết thôi, còn kịp để đến xem không?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Là mấy giờ ạ?"

"Sau ba rưỡi chiều."

"Vậy vẫn kịp ạ." Nguyên Khang càng thêm vui vẻ: "Một rưỡi chiều là bọn con bắt đầu rồi ạ."

Cha Tần và nhóm người Tống Chi đều đến trường học, nhìn thấy toàn những người quen, mọi người bèn đứng chung lại thành một nhóm.

Cha Tần cổ vũ cho lớp của Nguyên Khang đến khàn cả giọng, mấy vị phụ huynh ở bên cạnh cũng bị ông ấy làm cho kích động hết cả, vậy là cũng hét theo.

Tiểu Diệp Tử ngồi trên vai của cha mình, khuôn mặt nhỏ nhắn hét đến đỏ cả mặt: "Anh Nguyên Khang cố lên! Anh Lưu Hải cố lên!"

Nói thật, số lượng phụ huynh đến trường để cổ vũ cho con cái là không nhiều, nhưng lúc này tất cả mọi người dường như đều đã bị cha Tần làm cho kích động hết mức.

Đến cả các thầy cô giáo cũng đang hết sức căng thẳng theo dõi trận đấu, ngay khi có học sinh không đủ thể lực thì đều gấp gáp đẩy đội viên dự bị ra sân.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn chuẩn bị nước muối ấm, vào lúc nghỉ giữa trận, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đi đến, uống từng ngụm nước muối lớn, Đường Minh Sơn còn lấy khăn mặt ra lau khô hết mồ hôi trên mặt và trên trán cho hai cậu nhóc.

Cha Tần hét đến mức khàn cả giọng cũng phải cảm thán một câu: "Vẫn là mọi người suy nghĩ chu toàn, anh toàn tâm toàn ý nghĩ cách thị uy cho hai đứa nó nên trừ việc mang người đến đây thì cũng chẳng mang thêm thứ gì khác."

Tần Lưu Hải uống nước xong, vô cùng nghiêm túc mà vỗ vỗ cánh tay đầy mồ hôi của Nguyên Khang: "Phải thắng!"

"Ừm."

Nguyên Khang gật đầu.

Hai mắt Tiểu Diệp Tử sáng long lanh nhìn về phía hai cậu nhóc, sau đó liền được hai anh xoa xoa đầu.

Hồng Kiến Quân bế Tiểu Quả Tử, cùng Tống Chi cổ vũ cho hai đứa.

"Nguyên Khang, dù kỹ thuật quân tiên phong của đội bạn rất được nhưng thể lực không tốt, cậu ấy xuống sân hai lần rồi, đây chính là điểm đột phá."

Đường Minh Sơn cũng đang chỉ rõ cho nó biết ai với ở đội bên là không được.

Cha Tần nghe mà cả mặt đầy hoang mang, ông ấy một lòng muốn đi cổ vũ, trong mắt chỉ có hai đứa trẻ nhà mình, gần như chưa hề để ý đến mấy đứa trẻ nhà người khác ra làm sao.

Rất nhanh, bọn Nguyên Khang đã tiếp tục lên sân.

Nhưng kết quả rất đáng tiếc, bọn họ để thua mất, chỉ được á quân.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải cầm khăn giấy mà khóc tu tu, sau khi nhận giải nhận thưởng xong, cha Tần và Đường Minh Sơn dẫn hai đứa về ký túc xá tắm rửa, lúc đợi ở bên ngoài vẫn còn nghe thấy tiếng nức nở bên trong của hai đứa nhóc.

"Đến mức đấy sao?"

Cha Tần tặc lưỡi, khi vừa muốn rút điếu thuốc ra thì lại nhớ ra Phong Ngọc Lan đang mang thai, nếu trên người Đường Minh Sơn

có mùi thuốc thì cũng không tốt lắm, thế là lại cất điếu thuốc về vị trí cũ.

"Lần đầu tham gia giải thi chính thức của trường học, lần đầu nếm trải mùi vị thắng thua, cũng có thể hiểu được thôi."

Ngược lại, Đường Minh Sơn cảm thấy biểu hiện của hai đứa nó không hề tệ, chỉ là đồng đội gây ra chút cản trở, nhưng chúng mới học lớp bốn, đối thủ lại là lớp sáu hơn chúng ở rất nhiều mặt.

"Mới lớp bốn mà đã được như vậy là rất giỏi rồi." Cha Tần nhỏ giọng nói: "Không giấu gì em, lúc anh rời khỏi nhà cũng nghĩ nếu có thể xếp hạng thứ năm đổ lên, là đã đủ để anh vui nửa ngày rồi, không ngờ tới bọn chúng lại được á quân, vậy mà lại khóc thành như vậy."

Trong lúc nói, hai người Nguyên Khang mắt vẫn còn hồng hồng đã ôm quần áo bẩn đi ra ngoài.

Hai đứa cũng không cần người lớn giúp đỡ, sau khi giặt quần áo, đem lên ban công phơi xong, bèn trực tiếp ngồi lại phân tích với nhau xem lý do tại sao lại bị thua.

Cha Tần cảm thấy mình không có đất dụng võ bèn nói: "Trước đó cũng nói rồi, tối nay ăn lẩu nấm, hai đứa đừng quên đấy nhé?"

"Không quên, cha, đi đi."

Tần Lưu Hải không ngẩng đầu lên mà phất phất tay với ông ấy, ý nói đừng có làm phiền bọn chúng.

Cha Tần hừ nhẹ một tiếng, đi về trước, đợi sau khi Phong Ngọc Lan tan làm, cả đoàn người bèn đi đến quán ăn mà nhà họ Tần đã đặt từ trước.

Tiểu Diệp Tử và mọi người đều có mặt đầy đủ.

Trong phòng có một chiếc bàn tròn lớn, đã đông đủ người ngồi, trẻ con ngồi ở một góc, người lớn dù nói chuyện cũng không bỏ mặc bọn chúng, mẹ Tần không rảnh nên không đến xem thi đấu được, vậy nên mới hỏi xem trận đấu khi đó diễn ra như thế nào.

Tuy rằng thua, nhưng hai anh em đều đã điều chỉnh lại tâm trạng, bèn khoa tay múa chân miêu tả lại cho mẹ Tần về trận đấu.

Nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay chính là hai đứa nó, cả nhà đều rất yên lặng ăn cơm, cũng nghe luôn những gì hai đứa kể.

Tần Lưu Hải nói chuyện rất chậm, nhưng cậu nhóc vừa mở miệng, Nguyên Khang sẽ không giành lời, sau khi kết thúc bữa cơm này, cha Tần dẫn Tần Lưu Hải trở về nhà, để cậu nhóc rửa mặt sạch sẽ rồi mới đi ngủ.

Sau đó, mẹ Tần liền kéo cha Tần sang một phòng khác rồi nói chuyện.

"Anh có nhớ lúc nãy khi ăn cơm không? Nguyên Khang nhà người ta tôn trọng Lưu Hải như thế nào chứ, lúc đón năm mới Lưu Hải nói chuyện, vậy mà bị mấy người họ hàng thân thiết của anh ngắt lời đến mấy lần, sau đó một từ nó cũng không muốn nói, anh lại nhìn hôm nay mà xem, nó nói được nhiều không?"

Mẹ Tần muốn cha Tần tự ngẫm nghĩ lại.

Cha Tần sờ sờ cằm: "Mối kết nghĩa này vậy mà lại là đúng, không phải bác sĩ nói rồi sao? Để cho con nói nhiều thêm, như vậy thì sau khi lớn lên tật nói lắp cũng sẽ đỡ hơn rất nhiều."

"Em nói đông, anh lại nói tây." Mẹ Tần vốn còn muốn nói nhà Phong Ngọc Lan dạy con thật là tốt, nhưng bà mới không thèm nói ra, bà cầm lấy quần áo rồi đi vào tắm rửa: "Anh tránh ra."

Cha Tần lặng lẽ nghiêng người tránh đi để mẹ Tần bước qua.

Sau khi bọn Phong Ngọc Lan về đến nhà, đầu tiên là đi rửa mặt sau đó ngồi ở nhà trên nghe nhạc trên radio, mẹ Đường không hiểu được tiếng phổ thông, radio lại không giống như tivi có thể chiếu được hình ảnh để người xem dù có nghe không hiểu tiếng phổ thông thì vẫn có thể hiểu phần nào.

Nhưng radio thì khác, nó không có hình ảnh nên nếu mẹ Đường chỉ ngồi nghe thôi thì cũng sẽ không hiểu được, vì vậy nhà họ chủ yếu đều dùng để nghe nhạc.

"Nguyên Khang, con đang làm gì vậy?"

Thấy Nguyên Khang lấy sách toán ra, Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

Bài tập đã làm xong và cũng đã soạn bài rồi thì tại sao lại lấy sách ra nữa.

"Thầy Hoàng nói ở huyện sẽ tổ chức cuộc thi toán bậc tiểu học, con với Lưu Hải cũng đăng ký tham gia nên con muốn học thêm nhiều một chút."

Đường Minh Sơn nghe vậy liền đi tới: "Kiến thức trong sách giáo khoa con đã nắm vững lắm rồi, có đọc lại nữa thì cũng thế thôi, cha sẽ cho con vài cái đề để con luyện một chút, việc này ít ra sẽ có ích hơn."

"Dạ!"

Nguyên Khang lấy ra hai quyển tập mới để cho Đường Minh Sơn viết đề lên đó, còn cậu nhóc thì ngồi chép lại những gì Đường Minh Sơn đã viết vào một quyển tập khác.

"Cho Lưu Hải sao?"

Phong Ngọc Lan tiến lại gần, cô nhìn cuốn vở của Nguyên Khang cười nói.

"Dạ." Nguyên Khang nhìn Đường Minh Sơn, sau đó nhỏ giọng nói với Phong Ngọc Lan đang ở bên trên: "Không thể để một mình con chịu khổ được."

Phong Ngọc Lan nhịn cười: "Không hổ danh là anh em tốt, có họa cùng chia."

Nguyên Khang cười ranh mãnh.

Mẹ Đường hơi mệt, bà ấy thấy Nguyên Khang phải ngồi giải đề nên liền trở về phòng nghỉ ngơi, Phong Ngọc Lan tắt radio đi để cho Nguyên Khang một không gian yên tĩnh học bài.

"Em ngủ đi, anh ngồi trông con là được rồi."

Đường Minh Sơn thấy Phong Ngọc Lan ngáp một cái, liền thấp giọng nói.

"Vâng." Phong Ngọc Lan dạo này rất hay buồn ngủ, ngày mai còn phải đi làm nên cô không ngồi ở đây nữa, khi đi ngang qua Nguyên Khang, cô liền xoa đầu cậu nhóc: "Nếu đói bụng thì cứ nói cho cha biết để cha nấu mì hoặc trứng đường cho con ăn nhé."

"Dạ, mẹ đi ngủ đi."

Nguyên Khang trả lời.

Hiện tại cậu nhóc đã lớn nên nếu thức khuya rất dễ bị đói bụng.

Phong Ngọc Lan trở về phòng, đóng một cánh cửa sổ lại, bên còn lại chỉ dùng một tấm lụa mỏng che lại, rèm cửa sổ cũng chỉ kéo một nửa, cô vừa nằm lên giường, không được mấy phút liền ngủ thiếp đi.

Sau đó, Đường Minh Sơn có vào xem cô một chút, thấy cô ngủ say như vậy anh liền đóng cửa phòng lại, tiếp tục giúp Nguyên Khang ôn bài.

Khoảng bốn mươi phút sau, Nguyên Khang đưa bài đã làm xong cho Đường Minh Sơn kiểm tra.

Trong lúc Đường Minh Sơn chấm bài, Nguyên Khang ngồi ở trên bàn vui vẻ ăn trứng đường.

"Không sai câu nào, tất cả đều đúng hết."

Đường Minh Sơn vui vẻ gật đầu.

Nguyên Khang cũng không vì vậy mà kiêu ngạo: "Cha, đại đa số những câu mà cha ra lần này đều là những câu cơ bản, chỉ cần cẩn thận một chút và nắm vững nền tảng thì cũng không cảm thấy khó lắm."

Nhưng loại đề này lại rất dễ bị mất điểm vì sự cẩu thả.

Nguyên Khang vừa nhìn vào đề liền phát hiện điểm này nên cậu nhóc rất nghiêm túc làm bài.

"Vậy ngày mai cha sẽ ra đề khó hơn một chút."

"Vâng ạ, càng khó càng tốt."

Hôm sau đi học, Nguyên Khang đưa một quyển tập có chứa đề mới giao cho Tần Lưu Hải: "Không được mở sách, không được trao đổi với người khác, hãy coi như đây là một bài thi, sau khi làm xong thì nộp lại cho tớ, đây là đề do cha tớ soạn ra."

Tần Lưu Hải tập trung ngồi làm.

Bởi vì hai nhà Đường - Tần có mối quan hệ tốt với nhau, nên buổi trưa Tần Lưu Hải không dùng bữa ở nhà ăn, mỗi ngày đều theo Nguyên Khang về nhà.

Nguyên Khang đưa bài làm của Tần Lưu Hải cho Đường Minh Sơn: "Sai hai câu rồi."

Phong Ngọc Lan vừa về liền đói bụng, cô đang ăn bánh táo cũng xúm lại coi.

"Lưu Hải, nền tảng của cháu vẫn còn yếu, cần phải học thuộc lại mấy công thức toán."

Tần Lưu Hải đỏ mặt gật đầu.

"Ăn cơm, ăn cơm trước đã, ăn xong rồi nói tiếp." Mẹ Đường nói.

Hai bạn nhỏ vội vàng phụ bưng đồ ăn, bưng cơm ra ngoài, sau khi ăn cơm xong, Đường Minh Sơn cho Tần Lưu Hải thêm mấy đề nữa vào một quyển tập để cho cậu nhóc sau khi tan học thì đem về nhà làm.

Đề này không cần Nguyên Khang sao chép vào quyển tập của mình, trình độ của hai cậu bé khác nhau nên Đường Minh Sơn cũng ra đề khác nhau.

Vì vậy, khi cha Tần phát hiện đứa con trai nhỏ của mình sau khi làm xong bài tập lại lấy một quyển tập khác ra làm tiếp, hơn nữa nhìn chữ viết ở bên trên liền biết ngay là chữ viết của người lớn, ông ấy vô cùng kinh ngạc.

"Thầy Hoàng ra đề cho con sao?"

Cha Tần nhướng mày, ông ấy không có ấn tượng tốt đối với thầy Hoàng bởi vì khi con trai của mình bị gây khó dễ, đối phương xử lý vẫn chưa được thỏa đáng.

"Không phải, là chú Đường ạ."

Tần Lưu Hải cũng không ngẩng đầu lên, cậu nói.

Chương 208: Chương 208

Mẹ Tần và bà nội Tần nghe vậy liền mỉm cười, sau đó cả hai kéo cha Tần - người đang quấy rầy cậu nhóc giải đề ra ngoài.

Có lẽ là vì đã nếm qua mùi vị thắng thua một lần rồi nên lần này Nguyên Khang và Tần Lưu Hải vô cùng nghiêm túc, mỗi ngày đều nhờ vào sự hỗ trợ của Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn để ôn luyện.

Đặc biệt là Tần Lưu Hải vẫn còn yếu về những thứ cơ bản, buổi sáng ở nhà vừa ăn cháo ngô vừa ngồi học thuộc lòng công thức, bà nội Tần nghe vậy liền biết.

Điểm thi của cuộc thi toán bậc tiểu học được chọn là hai lớp trong khối lớp sáu của trường trung học cơ sở.

Theo kế hoạch sẽ tổ chức vào thứ bảy.

Tất cả trường tiểu học trong huyện có học sinh đăng ký tham gia đều phải tới chỗ này thi.

Buổi sáng Phong Ngọc Lan chỉ có hai tiết, dạy xong, cô liền tới trường trung học cơ sở nhìn tụi nhỏ làm bài, sau đó cô liền phát hiện có hai đứa bé nhìn rất quen, đó là con của mấy người ở đội sản xuất.

"Đó là hai đứa bé của nhà ông Vu và nhà ông Lâm."

Mẹ Đường vừa thấy cô, liền cười tủm tỉm đi tới.

Không thấy người nhà của hai đứa bé kia ở đâu hết, chỉ thấy thầy của bọn nhỏ dẫn tới đây.

"A Tráng không tham gia thật là đáng tiếc."

Phong Ngọc Lan cười nói.

"Thằng bé đó hả." Mẹ Đường thở dài: "Giống y chang cha nó vậy, đọc sách một hồi liền ngẩn người ra, học không nổi, không biết nó có thể kiên trì học tới lớp mấy nữa."

Lúc trước anh họ cả cố gắng học đến lớp ba liền từ bỏ, thà ở đội sản xuất đi bê đá còn hơn là phải đi học, việc này khiến bác cả Đường tức muốn chết.

Mà A Tráng cũng y như cha nó vậy.

Mẹ Đường vừa nhắc đến chuyện này liền bực bội: "Ngoài Minh Sơn ra thì cũng không có đứa nào học hành cho ra hồn hết, cha con còn nói có phải là mộ của tổ tiên chôn không đúng chỗ hay không, bác cả của con nghe vậy cũng muốn dời mộ đi luôn đấy."

"Đừng tin vào những thứ mê tín dị đoan, nếu quả thật là đã chôn sai chỗ thì sao con và Minh Sơn có thể học xong đại học được chứ?"

"Đúng là vậy, cho nên đừng nhắc tới chuyện này nữa."

Nói chuyện với mẹ Đường được một hồi, rất nhanh đã thấy vài đứa trẻ làm xong bài bước ra ngoài.

Hai người cũng không nói nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào phòng thi của Nguyên Khang, Nguyên Khang có vẻ đã làm xong nhưng cậu nhóc không nộp bài ngay, thay vào đó là ngồi kiểm tra lại một lần nữa, cho đến khi tiếng chuông thông báo kết thúc vang lên, cậu nhóc mới nộp bài thi và đi ra ngoài.

Tần Lưu Hải cũng vậy.

Mẹ Đường đưa bọn chúng về nhà trước, bây giờ mới có hơn mười giờ, về nhà sẽ vừa kịp lúc làm cơm trưa.

Còn Phong Ngọc Lan thì đi đến chỗ của thầy Hoàng mượn một tờ đề thi cầm về, sau khi về đến nhà liền bảo hai cậu nhóc viết lại câu trả lời của mình vào tập rồi đối chiếu với nhau.

Cuối cùng, Phong Ngọc Lan sẽ chấm thử cho tụi nhỏ.

Thật ra những câu trong kì thi này khá khó đối với học sinh tiểu học.

Sáng thứ bảy là dành cho dưới lớp năm thi, còn chiều thì sẽ dành cho lớp năm và lớp sáu thi.

"Thế nào ạ?"

Nguyên Khang căng thẳng nhìn Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan sau khi đọc xong bài giải của Tần Lưu Hải, cô dùng bút đỏ ghi điểm số ở bên trên: 93.

Hai cậu nhóc nhìn thấy số điểm đó liền liên tục thở phào nhẹ nhõm.

Trên 90 điểm, dù không được giải nhất thì cũng có thể giành được giải ba.

"Không tồi nha." Phong Ngọc Lan khen một câu, Tần Lưu Hải đỏ mặt nhận lại quyển tập của mình, cẩn thận sờ điểm số của mình.

"Nguyên Khang?"

Tần Lưu Hải nhìn vào quyển tập của Nguyên Khang.

Nguyên Khang vô cùng lo lắng, trên chín mươi điểm là xuất sắc, nhưng cậu và Tần Lưu Hải lại có vài đáp án khác nhau.

"Mẹ có hơi đói."

Phong Ngọc Lan vừa nhìn quyển tập của Nguyên Khang vừa nói.

Nguyên Khang đứng dậy lấy bánh táo trong hộc tủ rồi xé bịch ra, tự mình đút cho Phong Ngọc Lan.

"Không tồi, chín mươi chín điểm, câu này bị sai một chỗ." Sau khi Phong Ngọc Lan ăn bánh táo, cô rất nhanh đã chấm xong, sau đó dùng bút đỏ khoanh vào một trong những đáp án điền vào chỗ trống của cậu nhóc và cũng khoanh vào đề thi.

Nguyên Khang không nghĩ mình lại sai chỗ này liền vội vàng cầm lấy đề thi, cùng Tần Lưu Hải tính lại câu đã bị sai.

Tần Lưu Hải và cậu đều làm sai câu đó.

Hai người làm lại một lần nữa cũng không giải ra.

"Khả năng cao là bị in sai đề rồi." Phong Ngọc Lan uống một ngụm nước ấm: "Người phụ trách đề thi lần này sẽ bị mắng té tát cho mà coi."

Như Phong Ngọc Lan đã nói, người này đã bị mắng nhưng cuộc thi đã kết thúc, vì vậy, chín mươi chín điểm là điểm cao nhất.

Nguyên Khang được giải nhất, ngoài cậu nhóc ra còn có một đứa trẻ khác cũng được chín mươi chín điểm, đó chính là cô bé Lâm Như Song - đứa trẻ nhà họ Lâm ở đội sản xuất.

"Con bé nhà họ Lâm học ở thị trấn, trường học ở đó chỉ có vài phòng, hoàn cảnh rất thiếu thốn, trời còn chưa sáng đã phải ra khỏi nhà, đồ ăn mỗi ngày đều là từ nhà mang đến, buổi trưa thì đến nhà

hiệu trưởng sưởi ấm, mặc dù là trong tình cảnh như vậy nhưng con bé vẫn học rất giỏi."

Nghe Đường Minh Sơn nói vậy, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải vô cùng kính nể, Tần Lưu Hải lần này được giải nhì.

"Chỉ cần các con cố gắng học tập thì dù có ở đâu cũng sẽ thành công."

Lời này khắc sâu trong lòng hai cậu nhóc.

Tần Lưu Hải về đến nhà, thuật lại từng câu từng chữ của Đường Minh Sơn cho mọi người trong nhà nghe.

Sau khi người nhà họ Tần nghe vậy, cha Tần đắc ý lên tiếng: "Tôi chấm mối hôn sự này rồi."

Ông ấy quả là có con mắt tinh tường!

Mẹ Tần và những người khác: ...

Sau khi cuộc thi bậc tiểu học kết thúc, các trường trung học cơ sở và trung học phổ thông cũng bắt đầu cuộc thi cho tất cả các môn.

Lần này cùng với những huyện kế bên tổ chức.

Toán, vật lý, hóa học,... tất cả đều có.

Đến khi thi xong, bên phía trường trung học phổ thông của Phong Ngọc Lan cũng chọn vài người đến Bộ Giáo dục chấm thi.

Trong đó có cả Phong Ngọc Lan.

So với lúc trước chấm bài thi cho hai đứa nhỏ kia thì đề thi lần này khiến cho bọn Phong Ngọc Lan tức đến phát điên.

"Chúng lấy đâu ra tự tin mà dám tham gia vậy? Bài làm vật lý này chỉ được có năm mươi sáu điểm! Để tôi xem thử xem là học sinh của

trường nào!"

Thầy Trương thở hồng hộc nhìn thông tin trường học và họ tên của thí sinh ở bên trên, kết quả lại phát hiện ra là học sinh của trường mình, nhất thời không lên tiếng.

Càng tuyệt vời hơn đây lại là học sinh trong lớp của ông ấy, vốn đã không giỏi môn này mà bây giờ lại dám tham gia!

Thầy Trương tức giận hít sâu một hơi cố gắng lấy lại bình tĩnh, sau đó im lặng cầm bài thi tiếp theo lên để chấm tiếp.

Một giáo viên ở huyện kế bên thấy vậy bèn mỉm cười: "Sao không mắng nữa đi? Không phải là phát hiện ra đó là học sinh của trường mình chứ?"

Mặt của thầy Trương đỏ lên vì tức, ông ấy khó khăn nói: "Không phải khi nãy ông cũng bị chọc tức vì học sinh trường mình hay sao? Học sinh của tôi ít nhất còn được năm mươi sáu điểm, của ông chỉ có bốn mươi bảy điểm!"

Không ai chịu thua ai.

Mặt thầy giáo kia cũng đỏ lên, mấy giáo viên khác thấy vậy liền vội bảo bọn họ đừng cãi nhau nữa, tập trung chấm bài mới là chuyện chính.

Phong Ngọc Lan càng chấm càng tức, cô chấm nãy giờ đã hai tiếng đồng hồ cũng không có bài nào vượt quá tám mươi điểm!

Gần đến trưa, Phong Ngọc Lan bỗng dưng chấm ra một bài thi môn toán có tám điểm.

"Tám điểm?"

Các giáo viên đang chuẩn bị cất bút đi ăn cơm đều vây quanh cô.

Tay Phong Ngọc Lan run rẩy muốn lật ra phía trước để xem tên trường và họ tên thí sinh nhưng cô lại sợ đó là học sinh trường mình.

Thầy Trương và thầy Lâm cùng trường cũng để ý tới điều này, ngàn vạn lần đừng là học sinh của trường bọn họ!!

"Ồ, trường trung học phổ thông Thanh Xuyên."

Một thầy giáo đứng bên cạnh trực tiếp lật một góc giấy lên xem, liền thở phào nhẹ nhõm nói.

Để đảm bảo tính công bằng của kỳ thi, giáo viên của ba huyện được gọi lên để chấm thi, cuộc thi lần này có sáu huyện cùng nhau tổ chức, trường trung học phổ thông Thanh Xuyên là một trường của ba huyện khác.

Tất cả giáo viên trong văn phòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Không phải là người của huyện họ là được rồi, tám điểm thì quá mất mặt.

Phong Ngọc Lan cũng lau mồ hôi, ánh mắt có chút phức tạp hỏi: "Với số điểm này thì sao mà thi đậu vào cấp ba được hay vậy?"

Buổi trưa mọi người tìm một quán cơm để ăn, ăn uống xong xuôi liền trở về văn phòng làm việc tiếp.

Bài thi được chấm vào buổi chiều tốt hơn nhiều, nét mặt của Phong Ngọc Lan cũng vì thế mà ngày càng thả lỏng.

Có một số giáo viên cũng giống như cô.

Sau khi chấm xong, Phong Ngọc Lan xuống lầu cùng với mấy thầy cô, chỉ cần liếc mắt liền thấy Đường Minh Sơn đến đón cô.

Thầy Trương thấy vậy liền cười: "Tình cảm của hai vợ chồng nhà này có vẻ tốt quá nhỉ."

Phong Ngọc Lan đỏ mặt: "Cũng khá tốt."

Sau đó, cô bước nhanh đến bên cạnh Đường Minh Sơn, cùng đi về ký túc xá.

"Mẹ có nấu món em thích ăn, anh cũng có mua kẹo ngô, có muốn ăn ngay không?"

"Vâng."

Phong Ngọc Lan gần đây rất thích ăn kẹo ngô, nhưng cô cũng đang cố gắng không ăn quá nhiều.

Chương 209: Chương 209

Trên đường đi, Phong Ngọc Lan liền nói đến bài thi bị tám điểm kia: "Nếu đề khó thì không nói, nhưng đề lần này vẫn có khá nhiều câu dễ, chỉ cần làm cẩn thận là được. Em còn chấm một bài khác, không cần nói về điểm của bài đó thì chữ viết cũng rất xấu, em thấy chữ viết lớp một của Nguyên Khang còn đẹp hơn."

Vốn chỉ là lời nói lúc rảnh rỗi, nhưng khi kỳ thi cuối kỳ sắp đến, hiệu trưởng của trường trung học phổ thông Thanh Xuyên liền bị cách chức.

Sau giờ học, hiệu trưởng Lý đã mở một cuộc họp để nói rõ những gì đã xảy ra ở trường trung học phổ thông Thanh Xuyên.

Chính là việc họ nhận tiền của vài hộ gia đình và cho con của những gia đình đó - những đứa trẻ đã rớt kỳ thi tuyển sinh lên cấp, đi cửa sau.

Hơn nữa, mỗi lần nhận tiền liền nhận của mười mấy người.

Một trong số đó có bài của học sinh bị Phong Ngọc Lan chấm tám điểm.

Phong Ngọc Lan: ...

Thầy Trương và thầy Lâm cũng nhìn về phía Phong Ngọc Lan, dù gì thì tên của học sinh kia vẫn khá dễ nhớ nên lúc đó họ đã nhớ kỹ cái tên đó.

"Lúc ấy tôi cũng chỉ thuận miệng nói thôi, không ngờ thật sự là đi cửa sau để được lên cấp ba."

Phong Ngọc Lan giật giật khóe môi nói.

"Đúng vậy, lúc đó tôi cũng không vui, dù có kém thế nào đi chăng nữa cũng không thể có số điểm như vậy được."

Thầy Trương gật đầu.

Thầy Lâm bối rối: "Nhưng không biết nó nghĩ cái gì nữa? Nền tảng kiến thức yếu đến vậy mà tại sao lại phải đăng ký thi nhỉ?"

"Là vì đánh cược thua nên mới phải làm vậy."

Hiệu trưởng Lý lắc đầu: "Nếu không nhờ thằng nhóc đó vì đánh cược thua nên mới đăng ký thi thì không biết chuyện này sẽ còn kéo dài đến khi nào nữa đây."

Mọi người không ngừng cảm thán, sau khi tan họp, Phong Ngọc Lan liền trở về nhà.

Cô mặc một chiếc váy rộng thùng thình, nếu chỉ nhìn thoáng qua sẽ không thể nào biết được là cô đang có bầu hơn bảy tháng, Phong Ngọc Lan rất sầu về chuyện này, bụng bầu của cô nhỏ hơn một phần ba so với bụng bầu của Tống Chi và chị dâu Triệu.

Nhưng khi đi khám thì lại không có gì bất thường hết.

Bác sĩ nói bọn họ không cần phải căng thẳng như vậy, luôn có một số người bởi vì cơ địa nên không thể hiện rõ ra bên ngoài.

Về đến nhà, đồ ăn đã dọn sẵn trên bàn, Phong Ngọc Lan rửa tay, rửa mặt rồi ngồi xuống. Nguyên Khang phụ trách xới cơm, còn Tần Lưu Hải thì lấy thêm canh cho cô.

Đường Minh Sơn đưa đũa cho cô, mẹ Đường thì lại liên tục gắp đồ ăn cho cô: "Hôm nay mẹ thấy cà tím hầm thịt khá ngon đấy, con nên ăn nhiều một chút."

Phong Ngọc Lan tựa như trúng số độc đắc, ngồi đón nhận mọi sự chăm sóc của người nhà, vừa ăn cơm vừa kể về chuyện của trường trung học phổ thông Thanh Xuyên.

Mẹ Đường nghe vậy liền mắng chửi: "Chỉ bị cách chức thôi sao? Phải cho đi ăn cơm tù thì mới đáng!"

"Nghe nói sau này sẽ bị xử tội." Phong Ngọc Lan uống một ngụm canh bí đỏ, khuôn mặt giãn ra.

"Phải vậy! Loại người này mà làm hiệu trưởng thì chỉ khổ người khác thôi."

Mẹ Đường tức quá liền ăn thêm nửa bát cơm.

Cuộc sống từng ngày trôi qua, rất nhanh liền đến kỳ thi đại học và theo sau đó là kỳ thi cuối kỳ của các lớp.

Sau khi Phong Ngọc Lan chấm thi xong, hiệu trưởng Lý liền mỉm cười cầm cốc sứ tới.

"Cô Phong, chúng ta nói chuyện một chút có được không?"

"Vâng, mời hiệu trưởng ngồi."

Phong Ngọc Lan biết đối phương là đến để nói về chuyện nghỉ thai sản.

"Tôi nghĩ cô Phong tầm cuối tháng tám sẽ sinh, nên tháng chín sẽ được bắt đầu nghỉ phép và cuối tháng mười một sẽ trở lại làm việc, cô thấy như vậy có được không?"

"Cảm ơn hiệu trưởng." Phong Ngọc Lan mỉm cười để lộ ra hàm răng trắng, may mắn thay ngày dự sinh ở trong kỳ nghỉ hè nên cô có thể được nghỉ ngơi tới gần nửa năm.

Đến ngày phải đưa ra thông báo, Phong Ngọc Lan đầu tiên là phát bảng điểm cho mọi người, sau đó cô nói rằng học kỳ tiếp theo mình phải nghỉ thai sản đến cuối tháng mười một.

Mặc dù mọi người trong lớp đều không nỡ phải tạm chia tay với cô nhưng họ cũng hiểu rằng giáo viên cần phải chăm sóc em bé.

"Tụi em có thể tới thăm em bé được không ạ?"

Một cô bé giơ tay lên nói.

"Được chứ." Phong Ngọc Lan cười nói.

Sau khi được nghỉ phép, Phong Ngọc Lan và mẹ Đường đưa Nguyên Khang lẫn Tần Lưu Hải về quê.

Cha Tần phụ trách lái xe chở họ về.

Thật nổi bật.

"Cha nuôi của Nguyên Khang giàu quá, chúng ta còn chưa sắm nổi một chiếc xe máy thì người ta đã có ô tô luôn rồi."

"Đúng vậy, thấy mà nản luôn."

"Nhưng mà tôi thấy như vậy cũng đúng thôi, lúc con của tôi chơi với Nguyên Khang và con của cha nuôi thằng bé liền phát hiện ra thằng bé kia bị nói lắp!"

"Ái chà, nhà giàu như vậy mà sao lại có một đứa con trai bị nói lắp được nhỉ?"

"Đừng nói là do kiếm tiền phi pháp nên quả báo ập lên đầu con trai của mình chứ?"

Mỗi người một ý, lời ra tiếng vào nhưng Tần Lưu Hải không thèm để ý đến họ, cậu đi theo Nguyên Khang, A Tráng và cả bọn Xuyên Tử đuổi bắt nhau ở trong thôn tựa như cá gặp nước.

Nửa tháng sau, cha Tần dẫn theo Đường Minh Sơn trở về thăm cả bọn liền phát hiện Tần Lưu Hải đã đen hơn trước, nhưng cậu nhóc cũng đã cao hơn!

Cha Tần bảo Tần Lưu Hải lại gần mình để đo chiều cao: "Đã cao hơn rồi nhỉ!"

"Quả thật là cao hơn." Đường Minh Sơn gật đầu.

Còn Phong Ngọc Lan và những người khác thì ngày nào cũng gặp Tần Lưu Hải nên họ không thấy có gì khác.

Phong Ngọc Lan dựa vào cửa ăn trái lê núi, dạo này trời quá oi bức nên ban ngày cô cũng không muốn bước ra khỏi nhà, nhưng chị dâu hai Đường nhớ rõ lời dặn dò của thằng ba nên mỗi sáng và chạng vạng tối sẽ kéo Phong Ngọc Lan đi ra ngoài tản bộ.

"Lại đây, lại đây, mang cái này vào."

Cha Tần mỉm cười chào hỏi anh hai Đường và những người khác, ông mở cửa xe rồi bảo bọn họ lấy cây quạt điện ra.

Cây quạt màu đen cao đến nửa người, mặc dù trông hơi xấu nhưng chất lượng lại rất tốt.

"Nhà tôi bán đi thì cũng không được mấy đồng nên tặng cho mọi người đó."

Cha Tần hào phóng nói.

Vì thế buổi trưa ăn cơm, mọi người đều được mát, ăn canh vào thì cũng không bị quá nóng như mọi khi.

"Ký túc xá cũng có quạt gió, anh muốn mua lại nhưng người nhà họ Tần nhất quyết không chịu lấy tiền, nên anh mới định nhờ chú Đỗ mua giùm, không ngờ hôm nay gặp nhau, ông ấy lại tặng một cái lớn như vậy."

Cặp vợ chồng trẻ sau khi ăn cơm xong liền đi ra ngoài tản bộ và trò chuyện.

Sau khi tán gẫu về một ít chuyện vụn vặt, hai người liền nói về chuyện ở cữ.

"Ý của cha mẹ là muốn em về quê ở cữ, trong nhà nuôi nhiều gà như vậy, hơn nữa phòng ốc lại rộng rãi, đi ra ngoài sân ngồi một chút thì cơ thể cũng sẽ thoải mái hơn phần nào, anh cũng cảm thấy em nên ở nhà hơn là ở ký túc xá."

Phong Ngọc Lan nhìn Đường Minh Sơn: "Nhưng nếu như vậy thì anh sẽ không thể ngày nào cũng được gặp em và con."

Tuy Đường Minh Sơn cũng có chút không nỡ, nhưng anh vẫn đồng ý với ý định của cha mẹ: "Ở dưới quê sẽ thoải mái hơn, khi nào anh rảnh thì sẽ trở về thăm hai mẹ con."

So với việc mỗi ngày có thể nhìn thấy vợ con, anh càng muốn để cho Phong Ngọc Lan và con của mình được chăm sóc nhiều hơn.

Vì thế, chuyện ở cữ cứ như vậy mà quyết định.

Không biết bằng cách nào mà bên phía nhà họ Phong lại biết được tin cô sắp sinh, thế là mẹ Phong và chị dâu Phong liền đi tới nhà họ Đường nói rằng mình có thể chăm sóc được cho cô.

Phong Ngọc Lan lạnh lùng nhìn họ: "Không cần."

"Tôi rất hiểu thành ý của chị sui nhưng chị cứ yên tâm, nhà chúng tôi cái gì thì thiếu chứ người thì không thiếu vì vậy tôi có thể đảm

bảo sẽ chăm sóc Ngọc Lan và đứa trẻ ngày càng trắng trẻo mập mạp."

Dĩ nhiên là mẹ Đường che chở Phong Ngọc Lan.

"Đúng vậy." Chị dâu hai Đường tỏ vẻ đầy kiêu ngạo nói: "Cháu đã chăm rất nhiều người ở cữ rồi, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu."

"Cô chưa từng có con thì biết cái gì."

Chị dâu Phong liếc mắt, thuận miệng đáp trả chị dâu hai Đường một câu, cô ta mới là chị dâu ruột của Phong Ngọc Lan vậy mà người này còn muốn cướp công việc của cô ta.

Lời này khiến sắc mặt của chị dâu hai Đường tái đi, mẹ Đường còn chưa kịp mắng chửi thì Phong Ngọc Lan đã trực tiếp cầm lấy đòn gánh đang dựa vào tường đánh hai người đó phải chật vật chạy ra ngoài, chị dâu Phong bị dính mấy phát đau muốn khóc.

"Cút!"

Phong Ngọc Lan đỏ mặt vì tức giận, chĩa cây về phía họ mắng mỏ: "Đừng quên những lời mà mấy người đã nói hồi trước! Mấy người lấy hết tiền và của hồi môn để đổi lại sau này không có quan hệ gì với Phong Ngọc Lan! Bây giờ quên hết rồi sao?"

Mấy người thím ba Đường nghe thấy động tĩnh đều đi ra xem coi có chuyện gì liền thấy Phong Ngọc Lan đang tức đến phát run, bác cả gái vội kéo cô đến nhà trên: "Cháu đừng vì hai người đó mà tức giận, mau vào nhà bật quạt hóng gió một chút cho hạ hỏa."

Mẹ Đường và chị dâu hai Đường sau khi lấy lại tinh thần liền vô cùng tức giận, một người cầm lấy đòn gánh mà Phong Ngọc Lan đã bỏ xuống, một người cầm cây chổi tre đang đứng dựa vào tường đánh về phía mấy người mẹ Phong, chị dâu họ và Xuân Phân cũng phụ một tay, vừa đánh vừa chửi, tất cả quyết liệt đánh đuổi hai mẹ con nhà kia chạy thẳng một đường ra khỏi đội sản xuất.

Họ bị mắng chửi rất thậm tệ, tất cả người trong đội sản xuất đều biết nhà họ Phong mấy năm nay không muốn gặp con gái ruột, bây giờ nghe tin cô sắp sinh còn tới chọc tức cô, lòng dạ không tốt nên bị người nhà họ Đường đánh đuổi ra ngoài.

Cha Đường và anh hai Đường đang ở trên đỉnh núi nuôi gà, bận bịu xúc phân gà cho mấy bà con tới đây xin phân bón, còn Nguyên Khang và Tần Lưu Hải lại vui vẻ nhặt trứng gà ở khắp nơi, bỗng thấy A Tráng hốt hoảng chạy tới.

Vừa chạy vừa kêu ông hai, bảo họ mau chóng về nhà.

Chương 210: Chương 210

Đến khi cả bọn cha Đường tức tốc chạy về nhà, tất cả thành viên của đại gia đình họ Đường đã tụ tập đông đủ.

Bác cả Đường và chú ba Đường cũng ở ngoài đồng chạy vào.

"Không có chuyện gì chứ?"

Cha Đường thấy sắc mặt của Phong Ngọc Lan có vẻ không được tốt lắm liền hỏi mẹ Đường.

"Bị chọc tức thôi." Mẹ Đường không nhịn được mắng vài câu.

"Con không sao."

Phong Ngọc Lan thật sự không sao hết, chỉ là vì tức giận nên cô có chút chóng mặt, nhưng sau khi đánh người thì lửa giận cũng theo đó mà được trút hết ra ngoài, trong lòng vẫn còn có chút khó chịu.

"Chuyện này không thể cứ thế mà bỏ qua được, nhà họ Đường chúng ta từ khi nào lại dễ dàng bị gây khó dễ như vậy?"

Mặc dù quạt đang thổi nhưng bác cả Đường vẫn rất tức giận và đổ mồ hôi.

Lúc trước, con gái của chú ba Đường là Đường Văn Lan và chồng có mâu thuẫn, người nhà họ Đường không phải là không muốn qua đó làm rõ nhưng người ta không có ra tay đánh người, cha mẹ chồng cũng che chở cô ấy, Đường Văn Lan còn nói Lữ Thành Văn thấy

mình tàn tật nên mới muốn ly dị với cô ấy, vì vậy nhà họ Đường mới không ra mặt.

Nhưng nhà họ Phong quả thật là đang h.i.ế.p người quá đáng.

"Mấy người phụ nữ cứ ở trong nhà đi, có chuyện gì cũng dễ giúp đỡ nhau hơn." Bác cả Đường đứng dậy, vung tay lên, dẫn tất cả đàn ông trong nhà bao gồm cả đám nhóc Nguyên Khang đi ra ngoài.

Yêu Muội thở phì phò cũng muốn đuổi theo liền bị mẹ mình ôm lại: "Tiểu tổ tông ơi, tay chân bé xíu của con thì làm sao mà đuổi theo kịp."

Anh hai Đường đánh xe bò chở đám người bác cả Đường ra khỏi sườn núi, tiếp đó đến đội sản xuất gọi mười mấy người đàn ông cao to lực lưỡng và mượn xe bò của đội trưởng, hùng hổ chạy tới nhà họ Phong.

Phong Ngọc Lan không ngăn cản, hiện tại cô đang mang thai nên không đuổi theo được, nếu không thì cô cũng muốn đi theo!

Lúc này còn chưa tới trưa, đến khi đám người anh hai Đường trở về, trong nhà đã chuẩn bị xong cơm tối, trước khi cha Đường ra khỏi cửa đã dặn dò mẹ Đường, khi xong việc sẽ mời những người kia đến nhà ăn cơm để cảm ơn.

Mẹ Đường dĩ nhiên là đồng ý, thím ba Đường và những người khác cũng giúp một tay, vì vậy, chuẩn bị ba bàn thức ăn chỉ là chuyện nhỏ.

Nguyên Khang, Tần Lưu Hải và A Tráng vừa trở về liền vây quanh Phong Ngọc Lan nói ríu rít.

Tần Lưu Hải nói khá chậm nên Nguyên Khang và A Tráng nói xong một câu, cậu mới hùa theo.

"Bọn con ra khỏi đội sản xuất được một lúc đã đuổi kịp hai người kia!"

Nguyên Khang khẽ hừ một tiếng.

"Đúng vậy!"

Tần Lưu Hải gật đầu.

"Sau khi họ nhìn thấy bọn cháu đều sợ gần chết, thím kia còn tè ra quần nữa!"

Vẻ mặt của A Tráng đầy ghét bỏ.

"Thối lắm!"

Tần Lưu Hải cũng nhíu mày lại.

"Ông cả vung tay lên." Vẻ mặt của Nguyên Khang nghiêm túc, bắt chước bác cả Đường quơ tay sang phải sau đó thấp giọng nói: "Thằng hai, thằng ba, mau lôi mụ già đó lên đây!"

"Vừa dứt lời, ông hai và ông ba đã bước xuống xe bò, tóm lấy bà già đang run rẩy kia lên xe bò!"

Sau khi A Tráng được nghỉ hè đã ở nhà họ xem một bộ phim truyền hình về người kể chuyện vì vậy liền học theo cách nói của người đó.

"Bà ta khóc!"

Tần Lưu Hải gật đầu theo.

Phong Ngọc Lan nhịn cười, chị dâu họ bên cạnh trừng mắt nhìn A Tráng: "Sao lại gọi là bà ta? Đó là mẹ ruột của thím ba con đó! Chuyện nào ra chuyện đó, đừng có kêu là bà già này bà già kia."

"Mẹ cũng mới gọi hai lần đó thôi."

A Tráng bĩu môi.

Chị dâu họ đỏ mặt, muốn xin lỗi Phong Ngọc Lan nhưng Phong Ngọc Lan liền xua tay, nhìn ba đứa trẻ đang vô cùng hào hứng: "Kể tiếp đi."

Ngồi trong bàn này ngoài họ ra còn có Xuân Phân, Yêu Muội, Tiểu Lỗi Tử và chị dâu hai Đường.

"Đúng vậy, mau kể tiếp đi." Chị dâu hai Đường nóng lòng nói.

"Sau đó bọn cháu ngồi xe bò đến đội sản xuất ở bên kia, ông nội cháu kêu mấy người chú Lâm hạ xe bò xuống, đem bà già kia... bà."

Dưới ánh mắt cảnh cáo của chị dâu họ, A Tráng lập tức sửa lại: "Đứng xung quanh bà cụ, mặc cho bà ta có khóc lóc xin tha kéo theo một ít người trong đội sản xuất tới, mọi người liền cùng nhau đến quê... quê của bà cụ!"

“Phụt!”

Không biết là ai bật cười trước, dù gì ở trên bàn của bọn họ ngoại trừ A Tráng đang kể chuyện ra, tất cả đều không nhịn được cười ha ha.

"Cười cái gì mà cười!"

A Tráng đỏ mặt, vừa ăn cơm vừa nói lớn: "Tôn trọng cháu một chút đi chứ!"

"Được!"

Tần Lưu Hải không cười nữa, nghiêm túc gật đầu, sau đó cầm bát lên uống một ngụm canh mướp.

Ngon quá, canh mướp rất thanh và ngọt.

Cậu nheo mắt lại giống như một con mèo.

"Tiếp đi tiếp đi." Phong Ngọc Lan an ủi A Tráng để thằng bé nói tiếp.

"Sau đó người nhà của bà cụ đi làm đồng về, ông nội cháu lẫn ông hai, ông ba và những người khác mắng chú kia đến tối sầm mặt mày, sau đó chú ấy liên tục xin lỗi tụi cháu, liên tục cam đoan sẽ không có lần sau, chú ấy còn mời bọn cháu ăn trưa nữa."

"Hừm, đồ ăn không quá tệ nhưng tụi cháu ăn rất lâu, ông nội vẫn chưa rời bàn thì bọn cháu cũng không dám tự ý hành động, sau đó đội trưởng của đội họ đến nói chuyện với ông nội của cháu và cả ông hai một hồi, bọn cháu mới rời đi."

A Tráng nói xong, bắt đầu tập trung ăn cơm.

Kết quả cậu vừa mới cúi đầu xuống lại nghe bọn họ cười tiếp.

"Có gì mắc cười lắm sao? Cháu không có nói giỡn đâu!"

Thấy Yêu Muội đang không biết chuyện gì và Tiểu Lỗi Tử cũng cười theo, A Tráng không ăn cơm nữa, trừng mắt tủi thân nói.

"Anh A Tráng, dùng sát khí như vậy là sai rồi."

Nguyên Khang cười ra nước mắt.

"Đúng vậy."

Tần Lưu Hải cười đau bụng.

Dù chị dâu họ không đọc sách mấy ngày nay cũng phải bật cười.

Phong Ngọc Lan lau nước mắt, uống một ngụm canh mướp, mà hai bàn bên cạnh cũng đang cười ha ha nói về chuyện cười của nhà họ Phong.

"Không dám hó hé gì hết! Kêu nấu cơm liền đi nấu cơm, họ ăn không ngon nhưng chúng ta thì được ăn no căng bụng!"

"Ăn xong, chúng ta cũng không rời bàn, cứ ngồi ở đó mắng chửi, họ cũng không dám đuổi chúng ta đi nên chỉ đành phải cam chịu ngồi nghe chúng ta mắng mấy tiếng đồng hồ."

"Nhìn mấy người đó sợ hãi như vậy, sau này sẽ không dám động đến đội sản xuất của chúng ta nữa!"

"Trong đội sản xuất của bọn họ cũng chỉ tên đội trưởng kia coi như còn biết điều, những người khác thì chậc chậc..."

Trong sân nhất thời rôm rả tiếng bàn luận.

Về phía nhà họ Phong, vất vả lắm mới tiễn được đám ôn thần này đi, mẹ Phong lật đật nhìn vào chum đựng gạo trong nhà, thấy bên trong chỉ còn có một nửa, bà ta vô cùng tức giận, ngồi ở bên cạnh chum đựng gạo vừa khóc vừa mắng chửi.

Sắc mặt anh cả Phong tái mét, hôm nay thật sự là mất hết mặt mũi!

Mấy người con trai của anh ta cũng cảm thấy giống vậy.

"Mẹ đi tìm cô làm cái gì vậy? Không phải là đã cắt đứt quan hệ với cô rồi sao?"

Con trai trưởng dĩ nhiên vẫn còn nhớ chuyện năm xưa, khi ấy thái độ của mọi người trong nhà khi nghe tin Phong Ngọc Lan kết hôn, cậu nhớ rất rõ.

Chị dâu Phong vất vả lắm mới về được đây nghe vậy liền nói: "Con nghĩ mẹ và bà là vì ai mà phải làm như vậy? Không phải là vì để cho tụi con có thể làm quen với họ rồi sau này có được một công việc tốt hơn hay sao?"

"Mẹ à, mẹ đi thay quần đi, trời nóng thế này rất dễ bị bốc mùi đấy."

Đứa con trai thứ hai bịt lỗ mũi, chê bai.

Chị dâu Phong lập tức đỏ mặt, anh cả Phong chỉ thẳng vào mặt cô ta mắng: "Cô đừng có kéo mẹ vô mấy vụ này nữa!"

"Em, em cũng là vì muốn tốt cho các con."

"Câm miệng!"

Anh cả Phong không muốn nhìn thấy cô ta nữa, anh ta xoay người đi lại chum đựng gạo, cảnh cáo mẹ Phong không được theo con dâu cả đến kiếm chuyện với người nhà họ Đường và Phong Ngọc Lan.

Anh ta không muốn phải bị mất mặt nữa!

Vài ngày sau, Đường Minh Sơn trở về thăm bọn họ liền biết về chuyện này.

"Chị ta dám ở ngay trước tụi em nói chị dâu hai như vậy, lúc ấy sắc mặt chị dâu hai trắng bệch! Em tức quá liền cầm đòn gánh lên đánh chị ta."

Dù đã qua mấy ngày nhưng Phong Ngọc Lan vẫn còn cảm thấy bực bội.

Đường Minh Sơn ôm lấy bả vai cô: "Đừng giận, mấy ngày nữa họ sẽ bị báo ứng."

Ban đầu Phong Ngọc Lan còn chưa hiểu ý của anh lắm, mãi cho đến vài ngày sau.

Thím ba Đường vừa đi chợ về tức tốc chạy đến nhà bọn họ và nói rằng cha mẹ đẻ của chị dâu Phong ăn trộm đồ bị người ta bắt được! Chưa kịp cứu người ra thì lại nghe tin anh trai của cô ta bị người ta bắt gặp đang nhìn trộm một góa phụ trong đội tắm rửa thế nên liền bị đánh bầm dập, trong nhà vô cùng hỗn loạn.

Anh cả Phong thấy rất mất mặt vì nhà cha vợ, bèn muốn đuổi vợ mình về nhà cha mẹ đẻ! Chị dâu Phong sao có thể chấp nhận được chuyện này? Sau đó liền rùm beng với anh cả Phong, còn đòi đánh nhau.

Mẹ Phong ra khuyên can, kết quả bị chị dâu Phong hùng hổ đẩy một cái té xuống đất, sau đó nằm bất động cả nửa ngày.

"Cuối cùng mới phát hiện ra đầu của bà ta bị đập vào tảng đá khiến cho m.á.u chảy ròng ròng!"

Chương 211: Chương 211

Anh cả Phong tức quá nên đánh chị dâu Phong một trận, sau đó cõng mẹ Phong đến trạm xá, trùng hợp bắt gặp chị ruột của thím ba Đường cũng đang ở đó, sau khi nghe ngóng mới biết chuyện thì ra là như vậy.

"Cháu trai của chị thím cảm thấy không được khỏe, cũng may ở đây có trạm xá, sau khi đến nơi lại gặp phải chuyện này."

Thím ba Đường không ngờ báo ứng lại tới nhanh đến vậy.

Phong Ngọc Lan chớp mắt ngồi nghe.

Liệu đây có phải là sự trùng hợp hay không?

Vì thế, chờ Đường Minh Sơn và cha Tần đến đón cô và mẹ Đường tới bệnh viện để chuẩn bị sinh, Phong Ngọc Lan lén hỏi anh về chuyện này, Đường Minh Sơn liền thừa nhận.

"Anh biết lúc trước họ tới nhà mình đã làm phiền đến em, lần này họ vẫn chứng nào tật nấy, trùng hợp anh có vài người bạn nên đã nhờ họ tìm hiểu giúp mình một số chuyện."

Cha của chị dâu Phong có thói trộm cắp từ lâu, may mắn lần trước không bị bắt mà thôi, lần này họ tạo ra một cái bẫy, đối phương không nhịn được mà cắn câu, dĩ nhiên là tự chui đầu vào rọ.

Còn anh cả của chị dâu Phong vốn háo sắc, bình thường gặp góa phụ hay động tay động chân, thế nên góa phụ vô cùng căm ghét anh ta.

Cô ấy đang lén lút hẹn hò, hai người họ lo lắng mình sẽ bị cản trở, vì vậy liền đồng ý với lời đề nghị tạo ra một cái bẫy của bạn Đường Minh Sơn.

Anh cả Phong là một người rất sĩ diện, mẹ mình phạm sai lầm thì anh ta có thể nhịn được, nhưng vợ của mình gây chuyện xong liền tới chuyện xấu ở nhà mẹ đẻ của cô ta, cơn giận của anh ta không phải ngày một ngày hai là sẽ hết ngay, thế nên nhà họ Phong nhất định sẽ loạn cào cào.

Nhưng Đường Minh Sơn không ngờ mẹ Phong sẽ bị đụng đầu.

Đường Minh Sơn nói xong liền nhìn Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan mỉm cười: "Anh đừng lo, cái nhà đó đã sớm hết thuốc chữa rồi."

Cô không cảm thấy Đường Minh Sơn là một người xảo quyệt.

Buổi chiều ngày hôm sau ở bệnh viện, Phong Ngọc Lan liền chuyển dạ.

Đường Minh Sơn đi tới đi lui ở ngoài phòng sinh, trên trán ướt đẫm mồ hôi.

Mẹ Đường và chị dâu hai Đường cũng căng thẳng đi qua đi lại giống như anh.

Trong phòng sinh, Phong Ngọc Lan hít vào thở ra theo lời bác sĩ, vốn tưởng rằng phải giày vò tới mấy tiếng đồng hồ, nhưng bụng của cô đột nhiên nhói lên và bắt đầu xẹp xuống.

"Dùng sức đi!"

Nghe giọng nói của bác sĩ ở bên tai, Phong Ngọc Lan đầu óc trống rỗng chỉ có thể dùng hết sức rặn đẻ, sau đó cô lập tức cảm giác có cái gì đó trượt ra ngoài, cả người liền được thả lỏng, ngoại trừ bụng có chút đau ra thì trên người có rất nhiều mồ hôi.

"Chưa đầy một tiếng đã chịu ra ngoài rồi, đứa trẻ này quả là biết thương mẹ." Y tá nhanh chóng làm sạch đứa bé, dùng vải bông quấn lại sau đó ôm đứa bé đến bên cạnh Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan nghiêng đầu, chỉ thấy một đứa bé nhỏ xíu với làn da nhăn nheo màu đỏ đang không ngừng khóc lớn.

"Là một bé trai." Y tá vén vải bông lên để cho cô nhìn một cái, sau đó liền ôm đứa trẻ đi ra ngoài.

"Người nhà của sản phụ Phong Ngọc Lan."

"Có!"

Đường Minh Sơn là người đầu tiên bay tới.

Y tá mỉm cười nhìn bác sĩ Tiểu Đường từ trước đến nay luôn nghiêm túc trong bệnh viện của họ: "Là bé trai nặng bốn ký năm."

"Vợ tôi đâu rồi?"

Đường Minh Sơn nhìn vào bên trong.

"Cô ấy rất khỏe, chút nữa sẽ được đưa ra."

"Cảm ơn cô."

Sau khi cho bọn họ gặp đứa trẻ, y tá liền ôm đứa bé vào trong.

Một lát sau, Phong Ngọc Lan liền được đẩy ra ngoài, nằm cạnh cô là một đứa bé nhỏ nhắn, đôi mắt của Đường Minh Sơn cũng nóng lên: "A Lan, cực khổ cho em rồi."

"Chỉ là chút vất vả thôi mà." Phong Ngọc Lan đỏ mặt, tỏ ý kêu anh cúi đầu xuống, Đường Minh Sơn vội vàng làm theo: "Em đói quá, trên người dính đầy mồ hôi, em muốn được đi tắm."

"Được."

Sau khi Phong Ngọc Lan cho con b.ú sữa, mẹ Đường liền về nhà nấu trứng đường, chị dâu hai Đường trông nom đứa trẻ, Đường Minh Sơn lau người cho Phong Ngọc Lan và thay một bộ đồ khác.

Cả người Phong Ngọc Lan nhẹ nhàng sảng khoái, vừa ăn trứng gà vừa liếc nhìn Đường Minh Sơn đang bế con: "Đến tận bây giờ, em cũng không dám tin mình đã sinh ra một đứa bé."

Mẹ Đường đã về nhà hầm gà, chỉ có chị dâu hai Đường và Đường Minh Sơn ở lại đây, tuy Đường Minh Sơn vẫn chưa tới giờ tan làm, nhưng bác sĩ Bạch vẫn hiểu cho anh nên đã bảo anh gác lại công việc sang một bên để tới đây.

Chị dâu hai Đường nghe vậy liền không nhịn được cười lớn: "Dù gì nó cũng ở trong bụng của em mấy tháng trời, sao vừa đẻ ra em lại lạnh nhạt quá vậy?"

Phong Ngọc Lan cười cười, cô không giải thích là mình không phải là lạnh nhạt mà là cảm thấy... thật mới lạ.

"Trông xấu xí."

Đường Minh Sơn hùa theo cô.

Anh liền bị chị dâu hai Đường liếc xéo.

Sau khi Phong Ngọc Lan ăn trứng đường và mấy cái bánh táo xong, cô nằm nghiêng sang một bên, kéo chăn lên cho con bú.

Người phụ nữ mang thai ở giường bên cạnh cũng đang chờ tới giờ sinh, bây giờ tử cung của cô ấy chưa mở ra hết cho nên vẫn chưa

được đẩy vào phòng sinh.

Cô ấy vừa chịu đựng các cơn co thắt tử cung vừa hâm mộ nhìn đám người Phong Ngọc Lan ở phía bên kia: "Em gái này mới vào phòng sinh có một chút đã xong rồi, con ở đây chịu đau từ sáng tới giờ vẫn chưa có động tĩnh, sẽ bị giày vò đến c.h.ế.t mất thôi."

Thím ngồi bên cạnh là mẹ ruột của cô ấy thấy vậy cũng vô cùng đau lòng: "Theo lẽ thường, mang thai đứa đầu sẽ phải chịu khổ như vậy nhưng đây đã là đứa thứ hai rồi mà, sao còn..."

Chị dâu hai Đường có chút kinh ngạc: "Đứa thứ hai rồi?"

"Đúng vậy." Người phụ nữ họ Quách kia lúc này đã đau đến c.h.ế.t đi sống lại, cô ấy không chịu nổi đành phải kéo tay mẹ mình: "Mẹ mau đi gọi bác sĩ đi, con cảm thấy mình sắp sinh rồi."

Mẹ Quách nghe xong liền nhờ chị dâu hai Đường ở lại chăm sóc giúp mình, sau đó chạy đi tìm bác sĩ.

Phong Ngọc Lan nghe thấy động tĩnh bên kia, cô cho con b.ú xong liền nói với Đường Minh Sơn: "Anh quay lại làm việc đi, em sẽ không có việc gì đâu."

"Đúng vậy chú ba, em cứ yên tâm, ở đây đã có chị lo."

Đường Minh Sơn có chút không nỡ, nhưng anh cũng biết mình có trách nhiệm kiếm tiền nuôi gia đình, vì vậy, anh hôn một cái vào bàn tay bé nhỏ của con, sau đó hôn lên má Phong Ngọc Lan, lúc này mới luyến tiếc rời đi.

"Chậc chậc."

Chị dâu hai Đường ở một bên nở một nụ cười đầy ý tứ sâu xa, Phong Ngọc Lan đỏ mặt, cô thoáng nhìn thấy sắc mặt của người phụ nữ kia trắng bệch liền vội vàng kêu chị dâu hai: "Chị mau lại xem cô ấy đi!"

"Chuyện này là sao đây?"

Chị dâu hai Đường vừa lại gần đã ngửi thấy mùi m.á.u tanh, kéo chăn nhìn thử liền phát hiện nước ối có lẫn m.á.u ở trong đó, cô ấy cấp tốc gọi y tá tới.

Lúc này mẹ Quách cũng đã dẫn bác sĩ tới, người phụ nữ kia ngay lập tức được đẩy vào phòng sinh.

Đứa bé vốn đã ngủ say, nhưng vì những chuyện ồn ào ban nãy nên đã bị tỉnh giấc, nó bắt đầu gào thét.

"Thằng bé này la hét cả nửa ngày cũng không rơi một giọt nước mắt." Chị dâu hai Đường lại gần nhìn thử liền bất ngờ.

"Quả đúng là như vậy." Phong Ngọc Lan bây giờ mới phát hiện ra, cô mỉm cười chạm vào cái mũi nhỏ, thằng bé ngáp một cái, cái đầu nhỏ gật gật, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

"Em mau đi ngủ đi, việc sinh con rất tổn hại cho cơ thể, cứ nằm trên giường đi, không cần phải ngồi dậy đâu." Chị dâu hai Đường tỏ vẻ rất giàu kinh nghiệm, cô ấy ôm lấy đứa trẻ để cho Phong Ngọc Lan nằm xuống.

Phong Ngọc Lan mỉm cười nhìn cô ấy: "Chị dâu hai, em cảm ơn chị."

Chị dâu hai Đường nghe lời cảm ơn đầy trịnh trọng như vậy liền đỏ mặt: "Ơn nghĩa gì, đều là người một nhà mà."

Đến khi Phong Ngọc Lan tỉnh lại liền nghe mẹ Tần và bà nội Tần đang nói chuyện với mẹ Đường, chị dâu hai Đường trở về ký túc xá ăn cơm, mẹ Đường thấy cô đã dậy, liền đặt cái bàn nhỏ lên giường, mở hộp đựng thức ăn nhiều tầng bằng thép không gỉ, lấy cháo gà và đồ ăn đặt ở trước mặt cô.

"Con mau ăn đi."

Phong Ngọc Lan chào hỏi người nhà họ Tần sau đó bắt đầu ăn cơm, cô thật sự đang rất đói mặc dù hồi nãy đã ăn rồi.

Đám người mẹ Tần rời đi không được bao lâu, Đường Minh Sơn vừa được tan làm liền tới đây, anh ăn cơm ở nhà ăn sau đó cầm một bình nước sôi tới.

"Tối nay con sẽ chăm sóc mẹ con A Lan, mẹ và chị dâu hai đến ký túc xá nghỉ ngơi đi."

"Ừ." Mẹ Đường gật đầu, bà nhìn giường bệnh bên cạnh: "Cô gái ở giường này đến giờ vẫn chưa ra."

"Cái gì?"

Phong Ngọc Lan đang ăn cháo gà lập tức kinh ngạc, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ trời đã tối, cô cầm lấy tay của Đường Minh Sơn lên nhìn, liền biết đã hơn chín giờ tối.

Hiện tại đồng hồ đeo tay cũng khá phổ biến nên Đường Minh Sơn và mẹ Đường đều có một cái.

Mẹ Đường cũng cúi xuống nhìn đồng hồ: "Lúc mẹ đến là mới có sáu giờ hơn, mẹ sợ thức ăn bị nguội nên tầm tám giờ mấy mẹ có mang đến nhà ăn hâm nóng lại lần nữa."

Phong Ngọc Lan nhớ mình ngủ hồi bốn giờ kém.

"Chắc thằng bé đói bụng lắm nhỉ?"

Phong Ngọc Lan nghĩ mình ngủ lâu như vậy, thằng bé không phải sẽ bị đói đến ngất luôn đấy chứ? Đến khi cô định cho con b.ú sữa liền phát hiện ra thằng bé đang ngủ say sưa.

Chương 212: Chương 212

"Nó b.ú được hai bận rồi."

Mẹ Đường che miệng cười, thấy Phong Ngọc Lan còn đang ngơ ngác, bà lại gần cô nói: "Lúc chị dâu hai của con tới, thằng bé đã dậy một lần rồi, nó thấy con ngủ ngon quá nên không nỡ kêu con, sau đó liền kéo áo lên cho thằng bé bú, tầm bảy giờ mấy mẹ cũng thấy thằng bé tỉnh lại cho nên..."

Phong Ngọc Lan đỏ mặt, mặc dù đều là phụ nữ nhưng cô vẫn thấy có hơi xấu hổ: "Cảm ơn mẹ và chị dâu hai, tại con ngủ say quá."

"Có gì đâu, mau ăn lẹ đi rồi nằm xuống nghỉ ngơi."

Sau khi Phong Ngọc Lan ăn xong, mẹ Đường đỡ cô vào nhà vệ sinh, Đường Minh Sơn thì ở trong phòng trông con.

Khi hai người trở về liền thấy hai mẹ con nhà họ Quách đã trở lại, cô gái kia đang ngủ mê man, mẹ Quách đỏ mắt, im lặng ngồi bên cạnh, không hề thấy có đứa bé nào ở trên giường.

Mẹ Quách thấy hai người bước vào phòng cũng không lên tiếng chào hỏi, bà ấy nhìn Phong Ngọc Lan một cái, sau đó nhìn đứa trẻ đang nằm trên giường của cô, ánh mắt đau buồn cùng hâm mộ.

Phong Ngọc Lan và mẹ Đường liền giật mình, hai người cũng không dám hỏi nhiều, chỉ im lặng trở về chỗ của mình.

Mẹ Đường mím môi, khẽ nói: "Tối nay mẹ sẽ ở lại đây."

Phong Ngọc Lan nghe vậy liền nắm chặt chăn: "Vậy mẹ nằm bên cạnh con đi."

Không phải là cô suy nghĩ lung tung, nhìn hai mẹ con ở giường bên liền biết đứa trẻ kia lành ít dữ nhiều, lỡ như họ nghĩ quẩn rồi trộm mất con của cô thì sao?

Đầu năm nay cũng không có người canh gác.

Đường Minh Sơn cũng không ngốc, sau khi mẹ Quách trở về phòng, bà ấy liên tục nhìn về phía con của anh.

Vì vậy anh nói nhỏ: "Phòng làm việc của con có giường xếp, lát nữa con sẽ đưa mọi người qua đó."

Đó là nơi anh ngủ lại khi phải trực đêm, do anh tự bỏ tiền ra mua nên đây là đồ của riêng.

"Con đi ra ngoài tìm hiểu xem đã có chuyện gì xảy ra."

Mẹ Đường khều anh.

Đường Minh Sơn liền đi ra ngoài.

Phong Ngọc Lan nằm cạnh đứa trẻ, tim đập thình thịch.

Không lâu sau, Đường Minh Sơn trở về, chị dâu hai Đường đi theo sau lưng anh.

Đường Minh Sơn chưa kịp nói, người phụ nữ họ Quách kia lập tức tỉnh lại, sau đó đau khổ khóc lớn, mẹ Quách cũng rất buồn ôm lấy con gái mình an ủi: "Sau này sẽ có, sau này sẽ có."

Cả bọn Phong Ngọc Lan nghe những lời này liền hiểu ra tất cả, đứa bé kia đã không qua khỏi.

Mà lúc này, đứa trẻ nhà bọn họ cũng bị động tĩnh bên kia làm cho tỉnh giấc, cánh tay nhỏ bé quơ quơ trên không trung, sau đó liền òa khóc.

Lúc này, nước mắt cũng chảy ra.

Phong Ngọc Lan vội vàng dỗ nó, cô vén áo định cho con bú, bỗng nhiên nghe thấy tiếng la thất thanh của mẹ Quách, ngay sau đó là tiếng mắng chửi của chị dâu hai Đường, còn có tiếng gọi người tới giúp của mẹ Đường.

Phong Ngọc Lan quay đầu muốn nhìn liền bị Đường Minh Sơn ngăn lại: "Đừng sợ, đừng nhìn."

Cô giật mình, sau đó nghe theo lời anh, tiếp tục cho con b.ú sữa, cô còn cẩn thận bịt tai của thằng bé lại.

Đường Minh Sơn dù gì cũng là bác sĩ, dù có tức giận đến mấy nhưng trước khi bác sĩ khác chạy tới đây, anh đã cùng y tá cưỡng chế người phụ nữ họ Quách đang điên cuồng muốn cướp lấy đứa trẻ sau khi nghe tiếng khóc của nó trở về giường của mình.

"Máu!"

Giọng nói hốt hoảng của mẹ Quách vang lên.

Bác sĩ phụ trách của người phụ nữ họ Quách đã đến, lập tức bế cô ấy lên xe lăn, đẩy tới phòng phẫu thuật.

Phong Ngọc Lan không dám quay đầu lại, cô ôm chặt đứa bé đang mải mê b.ú sữa mẹ.

"Không sao, không sao hết." Đường Minh Sơn ôm lấy bả vai cô an ủi.

Mẹ Đường cũng đứng lại.

"Bác sĩ Đường, bác sĩ Triệu, mời hai người tới đây một chuyến."

Có y tá đến tìm Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn hôn lên mặt Phong Ngọc Lan: "Anh sẽ quay lại ngay."

"Đúng là đồ điên!" Chị dâu hai Đường mắng một câu, cô ấy nhìn m.á.u trên mặt đất, vội vàng đi tìm lao công, đây là m.á.u của người phụ nữ họ Quách kia sau khi xuống giường lập tức xông tới đây.

Một lát sau, hai thím quét dọn vệ sinh tay xách thùng nước, cầm cây lau nhà đi vào, mặt đất được lau dọn sạch sẽ, chăn bẩn trên giường cũng bị lấy đi.

Phong Ngọc Lan lúc này mới từ từ quay đầu lại, khuôn mặt tái nhợt của cô lấm tấm mồ hôi, tim đập kịch liệt như muốn nhảy ra ngoài.

"Không có chuyện gì đâu, mẹ thấy bộ dạng của cô ấy có chút khó chịu, có thể là..."

Mẹ Đường mím môi: "Mất đi đứa bé nên có chút điên cuồng."

"Vậy thì đừng có lao vào chúng ta." Chị dâu hai Đường tức giận: "Dáng vẻ kia như muốn cướp con của người khác vậy! Sức lực của cô ấy rất lớn."

Trong lúc nói chuyện, chị dâu hai Đường kéo ống tay áo lên liền hiện ra hai vết cào do người phụ nữ kia gây nên trên cánh tay phải.

"Chị dâu hai." Phong Ngọc Lan nắm tay của cô ta: "Đợi lát nữa Minh Sơn quay lại để anh ấy giúp chị xử lý vết thương đi."

"Chị không sao." Tuy có chút đau nhưng chị dâu hai Đường không thấy vết thương này có gì to tát.

"Không được, phải xử lý."

Phong Ngọc Lan nghiêm túc nói.

"Chị biết rồi." Chị dâu hai Đường biết cô bị dọa sợ vội vàng gật đầu: "Chị biết rồi, em mau nằm xuống đi, thằng bé còn chưa được ăn no đâu."

Phong Ngọc Lan cúi đầu, quả nhiên thằng bé vẫn đang rướn cổ lên muốn được b.ú nữa.

Cô vội vàng nằm xuống, tiếp tục cho con bú.

Đến khi Đường Minh Sơn trở về, Phong Ngọc Lan đã lấy lại bình tĩnh.

"Sao rồi?"

"Họ gọi con qua nói rõ tình hình một chút." Sắc mặt Đường Minh Sơn không được tốt lắm: "Đứa bé ở giường bên cạnh vừa được sinh ra đã chết, sản phụ lúc đó vô cùng kích động, cô ấy không muốn chấp nhận chuyện này nên bị xuất huyết, khi nãy cô ấy dùng sức bước xuống giường nên lại bị xuất huyết một lần nữa."

Bây giờ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Lúc này, Phong Ngọc Lan và những người khác đều có chút trầm mặc.

Đường Minh Sơn xử lý vết thương cho chị dâu hai Đường, sau đó anh nhìn về phía mẹ Đường.

Mẹ Đường khó hiểu nhìn anh.

"Mẹ, đưa tay trái cho con."

Phong Ngọc Lan nhìn sang, chỉ thấy Đường Minh Sơn kéo ống tay áo của mẹ Đường lên, phía trên không chỉ có mấy vết cào như của chị dâu hai Đường mà còn có cả mấy dấu răng.

Tất cả đều là tác phẩm của người phụ nữ họ Quách kia.

"Con không nói thì mẹ cũng không biết luôn đấy." Mẹ Đường nhìn thấy vết thương trên tay mình cũng vô cùng bất ngờ, lúc ấy bà chỉ sợ người phụ nữ điên kia làm tổn thương mẹ con Phong Ngọc Lan nên bà chỉ lo cố gắng ngăn cản đối phương mà không màng tới vết thương trên người mình.

Hai mắt của Phong Ngọc Lan đỏ lên, còn mẹ Đường thì ngồi cười rồi mắng cô đang ở cữ không được khóc.

Buổi tối hôm đó, mẹ Đường trở về ký túc xá nghỉ ngơi, chị dâu hai Đường ở lại với Đường Minh Sơn chăm sóc hai mẹ con Phong Ngọc Lan.

Sáng hôm sau, khi mẹ Đường tới đưa cơm liền nghe mọi người trong bệnh viện nói người phụ nữ kia đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tinh thần có vẻ đã xảy ra vấn đề, xem cái gối như con của mình, vì để tránh cô ấy tấn công các sản phụ khác, bệnh viện đã sắp xếp cho cô ấy ở phòng bệnh trống bên khoa nội.

Bà thở dài, suy cho cùng cô ấy cũng là một người đáng thương.

Nhưng dù có đáng thương đến đâu thì sản phụ và đứa bé nhà bọn họ cũng thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện, mẹ Đường vừa nghĩ đến đây liền bước nhanh tới phòng của Phong Ngọc Lan.

Hôm nay có một người phụ nữ mang thai mới đến đây để chờ tới giờ sinh, được sắp xếp ở giường bên cạnh, khi tán gẫu với chị dâu hai Đường về người phụ nữ họ Quách kia liền biết được cái giường mà mình đang nằm chính là giường của đối phương, người nhà của người phụ nữ mang thai vội vàng đi tìm y tá nói muốn đổi giường.

Mẹ Đường thấy Đường Minh Sơn ôm đứa trẻ, có khá nhiều đồ được để lên cái tủ ở bên cạnh giường, bà tò mò hỏi: "Con mua sao?"

"Là quà của người nhà họ Quách mang tới chuộc lỗi."

Phong Ngọc Lan ngồi dậy nói.

Mẹ Đường không nói gì, để bàn nhỏ lên trên rồi bảo Phong Ngọc Lan mau ăn đi.

Đường Minh Sơn và chị dâu hai Đường thì ăn sáng ở nhà ăn của bệnh viện.

"Con không đi làm sao?"

Sau khi Phong Ngọc Lan ăn sáng xong, mẹ Đường thấy Đường Minh Sơn còn chưa đi làm liền hỏi.

"Không ạ, con xin nghỉ."

Lãnh đạo của bệnh viện cũng bị chuyện tối qua dọa sợ, cho nên lúc Đường Minh Sơn viết đơn xin nghỉ, bọn họ liền phê chuẩn cho anh nghỉ năm ngày.

Mẹ Đường nghe vậy liền mỉm cười gật đầu: "Quả là một lãnh đạo tốt."

Phong Ngọc Lan cũng cười theo.

Chị dâu hai Đường thì đang trấn an người phụ nữ mang thai mới tới.

"Nên lấy nhũ danh gì mới tốt đây."

Phong Ngọc Lan nhìn thằng bé ngủ say sưa sau đó tham gia bàn bạc với mọi người.

"Nhóc mập."

Chị dâu hai Đường nói.

Thật ra đứa nhỏ này không mập nhưng càng gọi sẽ ngày càng cường tráng.

Mẹ Đường suy nghĩ một chút: "Nhóc thiết?"

Phong Ngọc Lan bật cười, Đường Minh Sơn cũng không nhịn mà cười theo: "Mẹ, sao lại gọi là nhóc thiết vậy?"

"Thân thể sẽ rắn chắc như sắt thép."

Mẹ Đường nghiêm túc nói.

Mọi người đang nói chuyện, Tống Chi liền dẫn Tiểu Quả Tử và Tiểu Diệp Tử tới: "Hôm qua em đi nhậu tới sáng nay mới về, bọn em đang trên đường trở về may mắn gặp được mẹ của Lưu Hải, nếu không thì em cũng không biết là chị đã sinh rồi đó!"

Nhóm Tống Chi vừa đến, trong phòng càng sôi nổi hơn. Đường Minh Sơn nhường chỗ cho đối phương rồi đưa Tiểu Diệp Tử đi xem em bé.

"Giống Tiểu Quả Tử lúc ấy quá." Tiểu Diệp Tử nghiêm túc ngắm nghía một hồi, cố gắng nhớ dáng vẻ khi mới sinh ra của em gái mình: "Có điều không mập như Tiểu Quả Tử."

Tống Chi cũng thấy em bé có hơi gầy. Nhưng chỉ cần cơ thể khỏe mạnh, chuyện này cũng không phải vấn đề gì.

"Trông được đấy, toàn chọn ưu điểm của hai người."

Tống Chi nhìn xong khen.

Phong Ngọc Lan nghe vậy, cúi đầu nhìn em bé. Em bé vẫn còn nhỏ, cô thật sự không nhìn ra được sau này sẽ giống ai. Thế nhưng mẹ Đường và những người khác đều nói rằng sau này em bé sẽ rất giống cô.

"Hu hu hu tôi mặc kệ. Nếu không cho tôi đổi giường thì tôi sẽ ngủ hành lang!"

Người phụ nữ mang thai cách vách bỗng nhiên khóc lớn nói.

Tống Chi vẫn chưa biết ngày hôm qua có chuyện gì xảy ra, nghe vậy tò mò đi qua xem: "Có chuyện gì vậy?"

Chị dâu hai Đường vội vàng chạy tới, nhỏ giọng kể lại chuyện xảy ra ngày hôm qua, doạ Tống Chi đến mức mặt mày trắng bệch: "Trời ạ, may là mọi người đều ở đây. Nếu không đúng là không biết sẽ xảy ra chuyện gì!"'

"Đúng vậy, tối qua mẹ mơ thấy toàn là..."

Mẹ Đường nhịn câu nói kế tiếp xuống, dù gì cũng là ác mộng.

"Uống nước."

Đường Minh Sơn rót cho Phong Ngọc Lan một bát nước sôi để nguội, khuyên cô đừng nghĩ nhiều. Phong Ngọc Lan uống nước xong nói với anh: "Bao giờ chúng ta được xuất viện?"

Bình thường cô nhanh nhẹn, tinh thần cũng tốt. Thật ra những nhà khác hôm nay sinh con hôm sau đã ra viện. Nhưng Đường Minh Sơn vẫn muốn theo dõi Phong Ngọc Lan nhiều hơn, do đó suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngày kia đi."

Phong Ngọc Lan lập tức nói: "Sáng sớm ngày kia."

"Hơn mười giờ? Lúc đó mặt trời lên cao, ấm áp."

Mẹ Đường nói tiếp.

Tống Chi cũng gật đầu.

"Ngồi xe nhỏ không có gió." Ở bệnh viện, Phong Ngọc Lan bất an trong lòng, muốn về nhà. Cha Tần đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ lâu, chỉ chờ lúc bọn họ về quê báo một tiếng sẽ ra đón.

Chị dâu hai Đường nhìn vào đôi mắt của Phong Ngọc Lan, nói theo cô: "Được, vậy sáng sớm đi."

Tống Chi ngồi một lát, sau đó đưa đứa bé về. Phong Ngọc Lan cũng cho đứa trẻ b.ú sữa, chưa được bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Lúc này, chị dâu hai Đường mới nhẹ giọng nói với hai mẹ con Đường: "Con nghĩ em dâu bị người kia dọa rồi, muốn về nhà sớm hơn."

Đường Minh Sơn nắm c.h.ặ.t t.a.y Phong Ngọc Lan: "Tối qua cô ấy cũng ngủ không ngon, hay mở mắt nhìn đứa bé."

"Tạo nghiệp rồi." Mẹ Đường giậm chân, người giường bên cạnh đã chuyển sang phòng khác, lúc này chỉ còn có cả nhà bọn họ ở bên này: "Vậy sáng sớm ngày kia về. Minh Sơn, con mua ít quà cảm ơn đến nhà họ Tần. Đúng rồi, sáng ngày kia lúc lên xe nhớ đưa lì xì cho đối phương. Đây là quy tắc."

Đường Minh Sơn đồng ý.

Trước khi xuất viện, đồng nghiệp và bạn bè quen biết đều lũ lượt đến bệnh viện thăm Phong Ngọc Lan và đứa bé. Bọn họ cũng tặng rất nhiều thứ. Những người này, vợ chồng hai người đều ghi nhớ thật kỹ để sau này nhỡ nhà khác có việc thì trả lễ lại.

Có rất nhiều đồ. Mẹ Đường chọn ra một ít đặt ở ký túc xá, số còn lại mang về quên. Dù sao Phong Ngọc Lan cũng ở quê tới hai, ba tháng.

Tới ngày xuất viện, cha Tần và mẹ Tần mặc quần áo mới, cười tủm tỉm tới đón bọn họ.

Đứa bé được Đường Minh Sơn bế cẩn thận, ngồi trong xe cha Tần lái cùng với Phong Ngọc Lan và mẹ Đường. Chị dâu hai Đường thì giữ đồ đạc ngồi cùng xe với mẹ Tần.

Hai người đã nhận lì xì. Trên tay nắm mở cửa xe của hai người còn treo cả vải đỏ.

Người khác vừa thấy đã biết là xe đón sản phụ và con nhỏ về nhà.

Cha Tần sợ va chạm với người khác nên lái xe rất chậm. Mẹ Tần đưa chị dâu hai Đường về trước để báo tin với ông bà, giục mọi người trong nhà dọn dẹp phòng sạch sẽ.

Cha Đường và anh hai Đường vẫn không biết Phong Ngọc Lan sinh chưa, nhưng mấy ngày nay bọn họ đều ở nhà một mình.

Vì thế khi chị dâu hai Đường về đến nhà, trong nhà vẫn có người.

Cha Đường nghe được tin tốt, lập tức chạy đi đun nước, pha trà chiêu đãi khách. Sau đó đi đun lại trứng đường, sợ Phong Ngọc Lan đói.

Chị dâu hai Đường và mẹ Tần bê đồ đạc trên xe ra đặt ở nhà chính, sau đó hai người vào phòng của Phong Ngọc Lan, dọn giường và cất chăn đi.

"Mấy nay ở cữ hơi khó chịu." Mẹ Tần vừa giúp trải chăn ra, vừa toát mồ hôi hột vì nóng.

"Đúng vậy." Chị dâu hai Đường gật đầu. Hai người vào nhà chính mở quạt một lúc rồi chị dâu hai Đường bật TV lên, vô cùng sôi động.

Chương 213: Chương 213

Sau đó, hai người xuống bếp giúp cha Đường. Mẹ Tần ra ngoài sân sau khi nghe thấy tiếng còi, thấy xe của cha Tần dừng ở phía sau.

Tiếp đó, Đường Minh Sơn bế đứa bé đi ra trước, mẹ Đường cũng xuống xe rồi đón đứa bé, bước nhanh vào trong sân. Đường Minh Sơn lại vào xe, ôm eo Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan đỏ mặt ôm cổ anh rồi vùi mặt vào đó: "Em nói em tự đi được mà."

"Anh không nghe thấy."

Đường Minh Sơn cười nói.

Phong Ngọc Lan chôn đầu sâu hơn nữa.

Sau khi vào đến phòng, Phong Ngọc Lan được Đường Minh Sơn cẩn thận đặt xuống. Đứa bé đã nằm trên giường phía cạnh tường, lúc này đang ngủ say.

Trong phòng có cửa sổ nhưng không đóng. Dù sao Đường Minh Sơn cũng là bác sĩ, biết phương pháp ở cữ như thế nào. Mẹ Đường và cha Đường cũng không phải là cha mẹ chồng bảo thủ, từ trước tới nay luôn nghe theo bọn trẻ.

Chị dâu hai Đường bê trứng nấu đường đỏ vào. Đường Minh Sơn kê một cái bàn nhỏ ở trên giường để Phong Ngọc Lan tiện ăn đồ ăn này kia.

Cái bàn nhỏ này là Phong Ngọc Lan bảo Đường Minh Sơn làm mô phỏng theo bàn học tập của trẻ con ngày xưa, thật sự rất tiện sử dụng.

"Cha nhìn thấy đứa bé chưa?"

Phong Ngọc Lan nhẹ giọng hỏi.

Chị dâu hai Đường cười gật đầu: "Sau khi mẹ bế đứa bé về, cha nhìn đứa bé ngay tại nhà chính, còn bế một lúc nữa."

Gia đình thím ba Đường và bác cả Đường cũng tới. Họ mang theo rất nhiều trứng.

Nguyên Khang, Tần Lưu Hải còn có cả A Tráng nữa, đang nghịch nước ngoài bờ sông, nghe người ta nói nhà mình có ô tô chạy vào thì lập tức chạy về nhà.

Khi bọn họ về đến nhà, trong nhà chỗ nào cũng thấy người. Tất cả đều là người trong đội biết tin nhà bọn họ sinh con trai nên đến tặng trứng.

Ở nhà chính, TV đang bật, quạt điện đang chạy, mọi người ngồi hoặc đứng. Anh hai Đường và chị dâu hai Đường bê những chiếc chậu sứ đựng trà thảo mộc ra để bọn họ tự uống.

"Mẹ?"

Nguyên Khang đưa Tần Lưu Hải và A Tráng đi rửa sạch tay, lau mặt trước rồi mới đến phòng Phong Ngọc Lan.

Có cả mấy người thím và chị dâu ngồi bên trong đang nói chuyện với Phong Ngọc Lan.

"Ồ, Nguyên Khang đến à? Đến xem em trai của con nhanh lên."

Một chị dâu cười tủm tỉm, gọi nhóm Nguyên Khang lại.

Ba người Nguyên Khang mắt sáng ngời cùng tiến đến cạnh giường. Lúc này em bé đã nằm bên ngoài giường, vừa mới uống sữa, còn tỉnh.

Đôi mắt đứa bé mở hờ, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt, đôi chân nhỏ đung đưa, đang phun ra bọt sữa nhỏ, kêu vo vo, rầm rì.

"Em trai nhỏ quá."

Nguyên Khang nhìn thẳng đứa bé: "Vì sao đứa bé không nhìn chúng ta?"

"Chưa mở to mắt."

Tần Lưu Hải nói.

A Tráng cũng gật đầu: "Qua vài ngày đứa bé mới có thể nhìn người khác."

Lúc này, Đường Minh Sơn mang nước ấm vào trong. Thấy vậy, mấy người thím và chị dâu cười, đứng dậy ra khỏi phòng.

Nhóm Nguyên Khang nhìn đứa trẻ không muốn rời đi thì mẹ Tần lại tới tìm Tần Lưu Hải, vì thế Tần Lưu Hải đi ra ngoài trước. A Tráng bị chị dâu cả Đường túm ra ngoài giao cho bác gái cả đang tìm.

Do đó, trong phòng chỉ còn lại bốn người bọn họ.

"Muốn bế em con không?"

Phong Ngọc Lan cười nhìn Nguyên Khang.

"Dạ muốn." Nguyên Khang vung tay loạn xạ, nhìn Đường Minh Sơn bế đứa bé lên. Lúc này cậu nhóc mới thật cẩn thận nhận em trai từ

trong tay anh.

"Nhẹ quá."

Nguyên Khang cau mày, nhìn đứa bé đang ngáp một cái: "Em phải ăn nhiều cơm vào."

Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan nghe vậy bật cười.

Lúc này, Nguyên Khang mới nhớ ra đứa bé uống sữa, vì thế lại hỏi: "Uống nhiều sữa, cao to hơn."

Cậu nhóc không dám bế nhiều, sợ làm em trai khóc, vì thế lại học Đường Minh Sơn, cẩn thận đặt đứa bé xuống.

"Đây là em trai của con."

Cậu nhóc nằm sấp bên cạnh giường nhìn đứa bé đang ngủ say, cười nói.

Phong Ngọc Lan dịu dàng xoa đầu cậu nhóc: "Con cũng ăn nhiều cơm lên, bớt ra bờ sông chơi lại."

"Chúng con đến chỗ nước cạn, có người lớn ở bên cạnh, mẹ yên tâm."

Nguyên Khang nhìn thùng nước ấm, ra ngoài trước.

Đường Minh Sơn đóng cửa lại, lau người cho Phong Ngọc Lan. Hôm nay nóng, cô lại tránh gió nên chỉ có thể lau người cho mát.

"Anh thật sự không muốn về thành phố nữa." Đường Minh Sơn mặc quần áo cho cô xong, đổ thùng nước ấm ra ngoài, cọ rửa sạch sẽ xong để ngoài sân phơi nắng. Bấy giờ anh mới vào ôm cô, nói.

"Anh không muốn nuôi gia đình à?"

Phong Ngọc Lan bật cười.

Đường Minh Sơn cúi đầu hôn lên trán cô: "Nuôi gia đình là phải nuôi, nhưng anh muốn thấy em và con mỗi ngày hơn."

"Anh chăm chỉ nghiêm túc đi làm, đừng ngày nào cũng muốn lái xe máy về thăm em. Mỗi ngày như vậy, anh không phiền nhưng em đau lòng."

"Bị em đoán trúng hết rồi."

Đường Minh Sơn cười buồn, bị Phong Ngọc Lan nhéo thắt lưng: "Đừng cười, có nghe chưa?"

"Nghe rồi, vậy hai ngày về một lần?"

"Một tuần về hai lần."

Đường Minh Sơn ôm cô không nói lời nào, phản đối bằng sự im lặng.

Thấy vậy Phong Ngọc Lan cười, ngẩng đầu nói: "Em muốn gội đầu."

"Được."

Lúc này bên ngoài trời đã nắng. Đường Minh Sơn bê một thùng nước ấm khác, bảo Phong Ngọc Lan nằm nghiêng. Anh đặt cái thùng lên ghế, chiều cao vừa đủ để Phong Ngọc Lan có thể gội đầu.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, nhưng tốc độ gội đầu không chậm, chỉ một lát đã gội xong. Mẹ Đường lấy mấy cái khăn mặt, nhanh nhẹn lau khô tóc hộ Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan vô thức chìm vào giấc ngủ.

"Hôm đấy con bé bị dọa sợ. Mấy ngày con ở nhà nhớ dành nhiều thời gian chăm sóc con bé, mấy chuyện khác con đừng đụng vào, chỉ cần chăm sóc tốt hai mẹ con con bé là được rồi."

Mẹ Đường khẽ nói với Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn gật đầu.

Lúc này trong nhà chả có gì nhiều, chỉ có gà với trứng là nhiều.

Do đó, ngày nào Phong Ngọc Lan cũng được ăn gà hầm và trứng đường. Cô ăn canh nhiều và ăn ít thịt hơn, vì vậy phần thịt gà còn lại được đưa cho người nhà ăn.

Tuy rằng vị muối nhạt hơn nhưng đã được xử lý tốt, không có mùi tanh.

Phong Ngọc Lan không biết cô có béo không. Dù sao thì cả nhà cô lúc sinh cô ra đều béo lên.

Mặc dù Đường Minh Sơn về hai ngày một lần cũng béo hơn.

Nhưng vốn anh thuộc dạng gầy, dáng lại cao nên trông không rõ ràng.

Vào ngày hai mẹ con Phong Ngọc Lan về nhà, Tần Lưu Hải bị cha Tần đón đi, nói là bà ngoại ông ngoại nhớ cậu, muốn ở lại bên kia một khoảng thời gian ngắn.

"Nguyên Khang, em lại giặt tã."

A Tráng tới tìm Nguyên Khang đi chơi, phát hiện Nguyên Khang đang giặt tã trong sân, tức khắc có ý không vui. Đã lâu rồi mấy cậu chưa ra ngoài chơi.

"Ừm." Nguyên Khang kiêu ngạo gật đầu: "Em trai em thích cho em giặt tã."

A Tráng bĩu môi: "Thiết Đản không nói được, sao em biết?"

Sau khi mọi người trong nhà cùng thảo luận, em bé được đặt biệt danh là Thiết Đản.

"Em biết."

Bây giờ Nguyên Khang thay tã còn thành thạo hơn người lớn, đôi lúc còn bế Thiết Đản ra ngoài tắm nắng.

Cuối tuần này không có việc gì cũng không ra khỏi sân khiến A Tráng chờ đồng bọn nhỏ của mình muốn chết.

Sau khi tã được phơi khô, Nguyên Khang cất những chiếc tã đã khô khác, xếp từng cái gọn gàng rồi mang về phòng của Phong Ngọc Lan.

"Đi ra ngoài chơi đi, A Tráng tìm con vài lần rồi."

Phong Ngọc Lan thấy A Tráng, nói với Nguyên Khang.

Nguyên Khang bế Thiết Đản đang chơi đùa với đôi tay nhỏ bé của mình: "Con không muốn ra ngoài. Con phải chăm sóc Thiết Đản."

Chị dâu hai Đường bên cạnh cười ha ha: "Sao cháu dính em cháu quá vậy?"

Lúc Đường Minh Sơn không có nhà, chị dâu hai Đường vẫn tới đây chăm sóc Phong Ngọc Lan. Buổi tối đứa bé khóc, chị dâu hai Đường cũng không bắt Phong Ngọc Lan phải dậy, tự mình bế dỗ đứa bé.

Chỉ có cha Đường và anh hai Đường không thể vào phòng của Phong Ngọc Lan, ánh mắt chờ mong ngồi trên giường nghe động tĩnh.

Sau khai giảng, Nguyên Khang quay về ký túc xá với mẹ Đường. Mỗi thứ sáu hằng tuần được anh hai Đường đón về.

Thiết Đản sinh vào cuối tháng tám, bây giờ đã là cuối tháng chín.

A Tráng cũng nghiêng người nhìn Thiết Đản: "Mập, mập."

Mẹ Đường cười tủm tỉm đi vào, thảo luận với Phong Ngọc Lan về đồ ăn cho ngày đầy tháng của Thiết Đản vào ngày kia.

Ba người lớn bàn luận, Nguyên Khang lập tức bế Thiết Đản đi qua đi lại trong phòng. Thiết Đản đã thành thói quen, chỉ cần được người khác bế, cứ đặt xuống lại réo lên.

Nhưng với một đứa bé, mắng nó nó cũng không hiểu, đánh thì càng không thể đánh.

Dù gì A Tráng cũng là cậu bé có tính tình cởi mở, không được bao lâu đã chạy ra ngoài chơi.

"A Tráng." Đường Minh Sơn lái xe máy về, dựng xe trong sân: "A Tráng, cháu làm bài tập xong chưa?"

A Tráng cứng đờ người.

À, cậu chỉ muốn câu cá, trèo cây bắt chim, quên béng luôn chuyện làm bài tập!

Đường Minh Sơn hơi nhướng mày: "Tối nay lúc xem TV, mang bài tập đến, chú kiểm tra."

"Chú ba..."

Vẻ mặt A Tráng đau khổ.

"Nếu không để cha cháu về đánh cháu mấy roi nhé?"

A Tráng quay đầu bỏ chạy, về nhà làm bài tập.

Đường Minh Sơn cười, rửa tay lau mặt trước khi vào phòng thăm vợ con. Lúc này, anh mới phát hiện trong phòng có nhiều người đến vậy.

"Đang bàn ngày kia đầy tháng, con nghỉ phép không?"

Mẹ Đường hỏi.

"Con xin rồi." Lần này, Đường Minh Sơn có thể ở lại bốn ngày.

Anh vừa tan ca đêm, Phong Ngọc Lan bảo anh đi ngủ một lát. Cô đã hết ở cữ rồi. Hôm qua cô tắm rửa sạch sẽ, nếu không phải vì đứa bé ngủ, cô không muốn ở trong phòng.

Đường Minh Sơn nằm xuống, Phong Ngọc Lan bảo Nguyên Khang trông đứa bé không muốn rời, còn mình, mẹ Đường và những người khác đi ra ngoài.

Nguyên Khang rất thích nhìn Thiết Đản, trèo lên giường với thằng bé.

"Bài tập làm được bao nhiêu rồi?"

Đường Minh Sơn nghĩ, hỏi.

"Làm xong hết rồi, con chuẩn bị cả nội dung tiết học tiếp theo, bài tập mẹ giao cho con cũng làm xong rồi."

Nguyên Khang đáp.

"Ngoan vậy à?"

"Con là anh trai, phải làm gương cho Thiết Đản!"

Nguyên Khang nhéo bàn chân nhỏ của Thiết Đản, ưỡn n.g.ự.c kiêu ngạo.

Đường Minh Sơn mỉm cười, bàn tay to lớn xoa đầu cậu nhóc: "Vậy con trông Thiết Đản đi, cha ngủ một lát."

"Vâng."

Nguyên Khang đáp.

Chương 214: Chương 214

Phong Ngọc Lan ở bên ngoài được mười phút thì vào nhà ngó bọn họ. Đường Minh Sơn hít thở đều đặn, đã chìm vào giấc ngủ. Nguyên Khang bên cạnh tuy nằm nhưng hai mắt lại sáng ngời, vẫn ngắm đậu mầm nhỏ ngủ say bên cạnh.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cậu nhóc ngẩng đầu: "Mẹ?"

"Con không mệt à?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Dạ không mệt." Nguyên Khang vui vẻ sờ quần áo của đậu mềm nhỏ: "Làm thế này, khi nào em trai con tỉnh, con sẽ bế em ra ngoài tìm mẹ."

"Không ra ngoài chơi thật à?"

Phong Ngọc Lan lại hỏi.

"Dạ không." Nguyên Khang không muốn đi một chút nào. Vốn dĩ khai giảng xong cậu nhóc chỉ có thể về nhà một tuần một lần, rất nhớ em trai, do đó bây giờ sao có thể muốn ra ngoài.

"Được rồi, mệt thì ngủ. Thiết Đản tỉnh sẽ khóc, cha con biết sẽ dỗ."

Phong Ngọc Lan cười, nhìn Đường Minh Sơn đã tỉnh dậy, nói với Nguyên Khang một câu rồi đóng cửa lại.

Nguyên Khang quay lưng về phía Đường Minh Sơn, không hề biết cha mình đã tỉnh dậy, vẫn nhìn em trai mình chăm chú.

Đường Minh Sơn cũng không đả động đến cậu nhóc, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Có người trông em bé, tất nhiên Phong Ngọc Lan được nhẹ nhõm hơn. Cô cùng mẹ Đường và những người khác xác định xong món ăn bèn ngồi xem TV với nhau. Cuộc sống trong nhà thoải mái, tiền điện cũng không phải là không thể trả được. Do đó chỉ cần có người ở nhà, TV sẽ bật.

Với lại thím ba Đường và những người khác chỉ đến xem vào buổi tối. Ban ngày mỗi nhà đều có việc riêng.

Ngày trước, người trong nhà cũng tiếc xem, thấy tốn tiền điện. Nhưng sau khi Đường Minh Sơn nói vài lần, người trong nhà cũng nghĩ thoáng ra, cần xem thì xem, cần bật đèn thì bật đèn, nóng thì quạt bật không ngừng, không hề thấy lãng phí tiền điện.

Buổi sáng, cha Đường và anh hai Đường nhặt trứng xong thì vội vàng đánh xe bò tới cửa hàng đã thương lượng để giao trứng, đến buổi chiều mới về nhà.

Lúc Phong Ngọc Lan ở cữ ăn nhiều thịt nên giờ muốn ăn chay. Do đó, vào bữa cơm, Phong Ngọc Lan đi hái rất nhiều cà, còn có cả dưa chuột và đậu đũa về.

Cà bỏ thẳng vào nước lã để nấu, tiếp đó làm một bát nước chấm ớt, dưa leo thái miếng xào, đậu đũa xào tỏi băm và một bát trứng hấp lớn.

Phong Ngọc Lan thấy có gì liên quan đến gà thì sẽ không có hứng thú, do đó cứ ăn đồ chay. Đường Minh Sơn nhận ra, cười nói: "Thành thỏ rồi hả?"

Nguyên Khang cơm nước xong, giành Thiết Đản đang a a không ngừng trong n.g.ự.c mẹ Đường rồi bế Thiết Đản qua qua lại lại trong sân.

Phong Ngọc Lan nhìn Nguyên Khang, nghe vậy cười: "Thật sự ăn quá nhiều gà và trứng rồi."

"Em mới ăn được bao nhiêu thịt gà chứ?"

Chị dâu hai Đường lắc đầu: "Thịt toàn đẩy cho mọi người ăn, còn em chỉ uống tí canh."

"Đúng vậy." Mẹ Đường đồng tình, gắp một đũa cà tím rồi chấm với nước chấm ớt: "Bây giờ trong nhà còn gà, ăn hai con một ngày cũng chả sao."

Phong Ngọc Lan đỡ trán: "Một ngày hai con? Chị dâu hai, mẹ, hai người đánh giá con quá cao rồi."

"Em nói ngày nào em cũng uống canh gà đã thấy chán gà và trứng. Còn mọi người ngày nào cũng ăn thịt gà vẫn thấy chưa đủ ăn." Chị dâu hai Đường không hiểu lắm.

Đường Minh Sơn lại nói với Phong Ngọc Lan: "Anh mua cá về. Tối nay làm cá chiên giòn cho em ăn nhé?"

"Được." Phong Ngọc Lan gật đầu liên tục: "Chỉ cần không phải gà là được."

Mọi người trên bàn cơm nghe vậy bật cười thành tiếng.

Cha Đường trở về thấy Đường Minh Sơn đã ở nhà, nụ cười trên mặt càng tươi hơn. Buổi tối mọi người trong nhà ăn cơm xong chưa được bao lâu, thím ba Đường và những người khác đã tới xem TV.

A Tráng không thấy Nguyên Khang trong nhà chính bèn vào phòng của Phong Ngọc Lan, quả nhiên thấy cậu nhóc đang chơi với Thiết Đản bằng con chim vải.

"Em không xem TV luôn à?"

Vẻ mặt A Tráng khiếp sợ.

Nguyên Khang gật đầu: "TV có đẹp bằng em trai em không?"

"... Anh thấy có."

"Vậy anh xem TV đi, em ngắm em trai. Còn em trai nhìn chỗ này, nhìn chỗ này."

Thiết Đản tròn xoe mắt nhìn theo con chim vải bay qua bay lại trong tay cậu nhóc, bàn tay nhỏ bé muốn lấy. Nguyên Khang thấy vậy trong lòng mềm nhũn, vội đặt chim vải vào tay Thiết Đản: "Cho em, cho em!"

A Tráng...

Chuyện vẫn chưa phải chuyện cuối cùng, bởi vì Yêu Muội đã chạy vào tìm cậu: "Chú ba bảo anh đưa bài tập cho chú ấy kiểm tra."

A Tráng...

Đường Minh Sơn xem xong bài tập của A Tráng, hít vào một hơi thật sâu.

A Tráng ngoan ngoãn đứng bên cạnh.

Phong Ngọc Lan nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Đường Minh Sơn, tò mò nhận cuốn vở trong tay anh, kết quả nhìn thấy đầy những ký tự gà bới trên cuốn vở.

"... Cháu đọc bài văn cháu viết lên xem nào."

Cô thật sự không hiểu.

Vì thế A Tráng đọc một lần.

Cậu rặn từng từ một.

Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan liếc nhau, Phong Ngọc Lan dứt khoát đi vào trong phòng: "Em đi xem Thiết Đản, giao thằng bé cho anh."

"... Được."

Giờ đi ngủ, Đường Minh Sơn rửa mặt sạch sẽ xong đi vào nhà, có hơi bất đắc dĩ nói với Phong Ngọc Lan: "Thằng bé A Tráng kia..."

Phong Ngọc Lan cười, nhìn anh: "Nói tiếp đi."

Đường Minh Sơn thở dài, bế Thiết Đản ngồi trên giường: "Một câu hỏi, anh giảng mười lần. Đến khi thằng bé hiểu được rồi, anh ra một câu hỏi kiểu bình mới rượu cũ cho thằng bé làm. Thằng bé làm mắc lỗi giống y hệt câu hỏi trước."

Nói cách khác, mười lần giảng bài của anh là công cốc.

Phong Ngọc Lan ngáp một cái rồi nằm xuống, nghiêng đầu nhìn anh: "Chị dâu cả Đường nói chị ấy không trông cậy vào việc A Tráng có thể học xong trung học. Để A Tráng học hết cấp hai, vào được trường kỹ thuật là họ đã mừng lắm rồi.

Dĩ nhiên, anh cả Đường cũng nghĩ như vậy.

Con cháu có của phúc của con cháu, học không giỏi thì không được, biết thêm vài chữ cũng không đến nỗi không tìm được cái nhà xí ở thành phố. Ngoài ra nắm chắc kỹ thuật trong tay, có thể nuôi gia đình sống tạm.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn nhẹ giọng nói chuyện với nhau, Khi thấy Thiết Đản nghiêng đầu nhìn về phía mình, Phong Ngọc Lan

cười đón lấy đứa bé, vén áo lên cho thằng bé uống sữa.

Cái bụng nhỏ của Thiết Đản no nê rồi lại ngáp mấy cái, lăn quay ra ngủ.

Đường Minh Sơn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn thơm mùi sữa của Thiết Đản, cẩn thận đặt thằng bé nằm cạnh Phong Ngọc Lan, sau đó cùng nằm xuống.

Nguyên Khang đặc biệt xin nghỉ hai ngày để tham gia trọn vẹn lễ đầy tháng của Thiết Đản. Thành tích của cậu nhóc vốn rất tốt, hơn nữa xin nghỉ cũng không lợi là bài học, do đó dĩ nhiên thầy Hoàng rất thoải mái đồng ý.

Lễ đầy tháng của Thiết Đản hôm nay có rất đông người đến dự. Phong Ngọc Lan chỉ cần bế Thiết Đản, những chuyện còn lại cô không cần quan tâm.

Nguyên Khang thấy cô bế mệt thì có thể giúp cô.

Về phần Đường Minh Sơn, anh vội vàng tiếp đón những người bạn và đồng nghiệp của hai người. Trong khi đó, anh hai Đường và những người còn lại tiếp đón người thân và bạn bè.

Một ngày bận rộn kết thúc, Phong Ngọc Lan gội đầu tắm rửa sạch sẽ, không xem TV mà đi vào nhà luôn.

Đường Minh Sơn và Nguyên Khang đang tắm cho Thiết Đản, đặc biệt mua một bồn tắm nhỏ. Thiết Đản đang nằm trần truồng trong đó, đầu được cố định bởi bàn tay to lớn của Đường Minh Sơn. Nguyên Khang nhân lúc đó lau cơ thể của Thiết Đản bằng chiếc khăn bông nhỏ.

"A."

Thiết Đản nhấc chân, quay đầu nhìn Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan cười, nhìn bọn họ tắm rửa sạch sẽ cho Thiết Đản rồi mặc quần áo nhỏ rồi bê thùng gỗ và bồn tắm ra ngoài.

Cô cầm lấy khăn, lau đầu cho Thiết Đản lần nữa. Thấy Thiết Đản ưỡn người về phía n.g.ự.c mình, cô quay lưng về phía cửa, vén chăn lên cho Thiết Đản uống sữa.

Sau tiệc đầy tháng, Phong Ngọc Lan thỉnh thoảng lại bế em bé ra ngoài, đi dạo trên con đường cô đã không được đi trong suốt tháng ở cữ.

Vợ chồng Tống Chi tặng một chiếc xe đẩy trẻ em, nhưng vì đường trong thôn là đường đất, cho nên cũng vô dụng, để ở ký túc xá bên kia.

Chị hai dâu vác cuốc trở về, nhìn thấy khói bốc lên từ bếp, vội vàng đi tới, đặt cuốc ở căn phòng nhỏ, rửa sạch tay đi vào bếp thì thấy Phong Ngọc Lan đang nấu cơm. Thiết Đản bên cạnh nằm trên chiếc xe đẩy nhỏ do anh hai Đường và cha Đường làm.

"Ôi, Thiết Đản lại gặm tay à?"

Chị dâu hai Đường cúi người trêu Thiết Đản, Thiết Đản nhe răng cười, sau đó bỏ bàn tay bé nhỏ ra, chân không động đậy được.

"Vừa cho thằng bé uống sữa, thằng bé lại muốn em bế. Em bế thằng bé đặt ở đó, gọi hai lần không ai bế nên thằng bé tự chơi một mình."

Thằng bé này đúng là giỏi thu hút sự chú ý của mọi người.

"Là một đứa bé thông minh." Chị dâu hai Đường sờ hai cái chân của Thiết Đản, ngồi xuống giúp cô nhóm bếp, nhân tiện nói về chuyện xảy ra trong đội: "Thím năm mất rồi, đập đầu xuống đất, gọi không tỉnh. Lúc này bên kia đã dựng rạp, báo tang."

Phong Ngọc Lan sửng sốt, giơ chiếc thìa trong tay lên. Trong đầu hiện lên hình ảnh thím năm mới mất, đã lâu rồi cô không gặp người kia.

"Bao nhiêu tuổi rồi?"

Cô hỏi.

"Chắc là hơn năm mươi?"

Chị hai dâu cũng không hoàn toàn chắc chắn.

Khi cha Đường và anh hai Đường về nhà, mang về rất nhiều trứng đặt trong tủ bát.

Anh hai Đường nhắc tới chuyện thím Năm bên kia: "Buổi chiều anh qua đó hỗ trợ. Con nhỏ yếu vía, ít tới chỗ tang lễ lại. Em giúp anh chăm sóc Thiết Đản ở nhà, đừng đi."

"Em biết rồi."

Chị dâu hai Đường đồng ý.

Hậu sự của thím năm làm hai ngày đã an táng. Lúc mẹ Đường và Nguyên Khang về, thím năm đã hạ táng được ba ngày khiến mẹ Đường cảm khái không thôi: "Trẻ như vậy mà đột nhiên lại mất?"

"Sau khi tay của bà ta bị cụt thì phát điên một, hai năm. Bây giờ sợ rằng không còn được khoẻ nữa."

Bác cả gái nhẹ giọng nói.

Mẹ Đường gật đầu, thế nhưng vẫn không thích gì bà ta, dùng miệng vết thương đã mưng mủ của mình để dọa Nguyên Khang và Yêu Muội.

Trong đội nhiều người cũng không vui, nhưng người đã không còn, dù gì cũng là một đội, thấy chú năm và con chú đều là người nhân

từ chính trực nên mọi người vẫn đi giúp một phen.

Nguyên Khang bế Thiết Đản ngồi một bên, lẳng lặng nghe mọi người nói chuyện với nhau.

"Cháu không đi tìm hội A Tráng chơi à?" Thấy cậu nhóc im lặng theo hai người vợ như vậy, bác cả gái ngạc nhiên hỏi.

"Cháu đang trông Thiết Đản." Nguyên Khang nhỏ giọng nói: "Hơn nữa cháu cũng là người lớn rồi, nên đọc nhiều sách hơn, ít chơi đi."

Đương nhiên cậu nhóc cũng chơi bóng rổ. Khoảng thời gian chơi bóng rổ là khoảng thời gian nó sảng khoái nhất. Thế nhưng sau khi có em trai, bóng rổ cũng bị xếp ở hàng sau.

Nói xong, Nguyên Khang cảm giác đứa bé trong lồng n.g.ự.c đang động đậy, cậu nhóc thành thạo xốc quần áo Thiết Đản lên, phát hiện tã lót của thằng bé ẩm ướt thì bế Thiết Đản vào nhà đổi tã lót.

"Mẹ, Thiết Đản tỉnh."

Phong Ngọc Lan đang cắn hướng dương với chị dâu hai Đường, phủi hai tay đứng dậy. Cô đi rửa sạch tay trước rồi nhận Thiết Đản đã thay tã lót vào nhà cho thằng bé b.ú sữa.

"Nguyên Khang rất biết việc." Bác cả gái khen: "Không giống A Tráng quá nghịch ngợm, học hành cũng không vào đâu, khiến người khác buồn lòng."

"A Tráng nghịch ngợm? Có đứa trẻ nào không nghịch ngợm dâu?" Mẹ Đường cười: "Chỉ cần đứa trẻ có thể khoẻ mạnh, đi đúng đường, chúng ta còn lo lắng gì nữa?"

"Đúng vậy." Bác cả gái gật đầu cười, sau đó lại hỏi phí kế hoạch hoá gia đình của Thiết Đản: "Nói thế nào?"

"Không bị phạt tiền." Mẹ Đường trả lời qua loa: "Dù sao cũng là một người mẹ mà thôi, không thuộc vào kế hoạch hoá gia đình."

"Vậy là tốt rồi, hợp lý."

Bác cả gái cười, gật đầu.

Thật ra Đường Minh Sơn và cha Đường đã quyết định khi giữ lại Nguyên Khang, ngay lúc đó đã có sự chuẩn bị.

Một là Đường Minh Sơn và Kiều Tư Vũ không phải vợ chồng thật, không có giấy chứng nhận kết hôn. Hai là năm đó, nhà họ Kiều viết đơn ly hôn và giấy chứng tử cha mẹ. Sau khi đơn đó được gửi đến công xã, nhân viên công tác quen biết cha Đường ngay lập tức hiểu được tại sao lại như vậy, sau một hồi khiếp sợ và ngạc nhiên, bên kia đã đứng ra hoà giải. Thiết Đản bên này được miễn mấy ngàn đồng tiền phạt.

"Chị nghe em ba nói cha của Kiều Tư Vũ mắc bệnh nặng, sợ không qua khỏi."

"Bệnh nặng?"

Mẹ Đường chưa từng nghe ai nói.

Bác cả gái gật đầu: "Vẫn ho ra máu, người gầy tong teo, lại để dành cho đứa con chút tiền, bắt ép cũng nhất quyết không đến bệnh viện khám. Cứ như vậy, thân thể hao mòn, không mấy khả quan."

Chương 215: Chương 215

Sáng ngày hôm sau, Đường Minh Sơn trở về, mẹ Đường nói chuyện thím năm đã qua đời.

Anh bất chợt nói: "Nửa đêm hôm qua, chú Kiều bị đưa đến bệnh viện, không được bao lâu đã tắt thở. Người họ Kiều bên kia bây giờ vẫn om sòm trong bệnh viện, nói là bác sĩ khoa cấp cứu không có trách nhiệm, hại c.h.ế.t người, làm ầm ĩ lên đòi tiền bồi thường của bệnh viện."

Phong Ngọc Lan và những người khác sợ ngây người.

Mẹ Đường lại nói: "Tưởng bảo bệnh nặng từ lâu rồi mà?"

Sao vẫn nghi ngờ bác sĩ?

Đường Minh Sơn đón Thiết Đản từ trong n.g.ự.c Nguyên Khang, cười nói: "Tới hơi thở cuối cùng vẫn muốn kiếm về ít tiền cho con cháu."

Nếu không bị bệnh lâu như vậy sao không đến bệnh viện? Cố tình để đến lúc mình không qua khỏi rồi mới để con trai và con dâu đưa tới.

"Khó trách năm đó làm ra được cái loại chuyện này. Cả gia đình đều thối nát." Chị hai dâu mới nói xong đã bị anh hai Đường kéo một chút, ý bảo cô ấy nghĩ cho Nguyên Khang. Dù gì đó cũng là ông ngoại của Nguyên Khang.

Nhưng thật ra Nguyên Khang lại không có cảm giác gì.

"Đó chẳng phải là lừa người sao?"

Cậu nhóc cau mày nói.

Mẹ Đường và cha Đường liếc nhau. Cha Đường gọi cậu nhóc đến trước mặt mình.

"Dù thế nào đi chăng nữa thì người đó cũng là ông ngoại của cháu. Tuy rằng hai nhà đã ly hôn, bọn họ cũng không cho cháu uống được một hớp nước, ăn được một miếng cơm, nhưng nếu cháu muốn đi viếng, ông và mọi người cũng không cấm cháu."

"Nếu con muốn đi, cha chở con đi."

Đường Minh Sơn cũng nói.

"Con không đi." Nguyên Khang lắc đầu hết sức bình sinh: "Con không đi."

"Cháu chắc chưa?"

Cha Đường hỏi.

"Cháu chắc."

Nguyên Khang gật đầu.

Vì vậy, họ cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

Khi Đường Minh Sơn đang làm ở bệnh viện vào buổi chiều ngày hôm sau, nghe bác sĩ Bạch nhắc tới chuyện người nhà họ Kiều làm loạn.

"Viện trưởng cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, thế nhưng cũng may rằng người có lương tâm rất nhiều. Đội trưởng của họ đưa mấy

người em trai của anh em đến bệnh viện, nói rằng người em trai kia đã mắc bệnh nặng từ lâu, sau đó đưa con trai và con dâu của người em trai kia đi."

Cha Kiều qua đời, tất nhiên Kiều Tư Vũ sẽ vội vã trở về. Cô ta còn đưa cả Cung Nguyên đến.

Cung Nguyên không muốn về, nhưng Kiều Tư Vũ dọa tự tử để ép anh ta, lý do là vì cha cô ta dưới suối vàng biết được đôi tình nhân bọn họ sẽ kết hôn thì nhắm mắt xuôi tay. Do đó Cung Nguyên lại phải đi về túc trực bên linh cữu của người cha quá cố với cô ta.

Cô ta còn nói không quay về sẽ để cho người nhà họ Đường tới tìm anh ta. Dù sao nhà họ Đường cũng đã nuôi con giúp bọn họ lâu như vậy.

Vì thế, Cung Nguyên đã theo về.

Mẹ Đường và cha Đường thảo luận xong, cũng hiểu rằng Kiều Tư Vũ sẽ quay về, hơn nữa rất có thể sẽ tới tìm Nguyên Khang, nên lúc này đây khi đã về thành phố, hai người lập tức đưa Nguyên Khang cùng về ký túc xá.

Nguyên Khang cũng bị dặn đi dặn lại, rằng nếu Kiều Tư Vũ đến tìm cậu nhóc, tuyệt đối đừng ra khỏi trường học cùng người kia. Cậu nhóc có thể nói chuyện nhưng đừng ngốc nghếch đi theo.

"Cháu sẽ không."

Nguyên Khang cảm thấy rằng mình không phải là đứa trẻ ngốc.

Do đó, khi thầy Hoàng nói mẹ cậu nhóc tìm cậu nhóc, Nguyên Khang đơ cả người. Thầy Hoàng hiểu được thì ngạc nhiên, thì ra cô Phong không phải là mẹ ruột của Nguyên Khang.

Tần Lưu Hải còn tưởng rằng Phong Ngọc Lan đã trở lại, nhưng quay đầu ra ngoài cửa sổ định hỏi thăm cũng không nhìn thấy con người

quen thuộc kia.

Nguyên Khang ra khỏi phòng học, lập tức thấy hai người đang đứng trong sân thể dục. Một trong hai người đó là Kiều Tư Vũ cậu nhóc từng gặp.

"Nguyên Khang." Đôi mắt Kiều Tư Vũ hơi ửng đỏ, nhưng thấy cậu nhóc rồi lại ra sức vẫy tay.

Nguyên Khang bước đến, nhìn thoáng qua Cung Nguyên ngả ngớn không nghiêm túc bên cạnh, trong lòng bỗng cảm thấy bất an.

Cung Nguyên nhìn chằm chằm Nguyên Khang, bất chợt nói: "Nuôi rất giỏi."

"Chú là ai?"

Nguyên Khang không để ý đến đôi câu hỏi han ân cần của Kiều Tư Vũ, cau mày nhìn Cung Nguyên.

"Cháu đoán xem chú là ai?"

Cung Nguyên không có thiện cảm với đứa con này, lại càng không tồn tại một chút tình thân nào.

Lúc trước, sở dĩ anh ta tính kế Đường Minh Sơn do biết cơ thể của mẹ Đường lúc đó rất bất ổn. Kiều Tư Vũ có bầu, với mẹ Đường thì chắc chắn là một con đường sống.

Tình hình kiểu thế này, dù Đường Minh Sơn biết đứa bé này không phải con của anh, cũng sẽ vì mạng sống của mẹ ruột mà giữ Nguyên Khang lại.

Mà quả thật, sự thật là như thế.

Cung Nguyên cũng không muốn nhận Nguyên Khang, bởi vì anh ta không thể nào cưới Kiều Tư Vũ vì một đứa bé, một cô gái nông thôn. Nếu thật sự như vậy, anh ta đã cưới không ít người.

Dù gì năm đó, anh ta lưu lạc khắp nơi, có goá phụ, có con gái, vợ, cũng có những cô gái nhỏ giống Kiều Tư Vũ.

Nhưng không một ai giống Kiều Tư Vũ, hết lòng quan tâm đến anh ta, còn muốn anh ta nhận đứa con.

Những người còn lại đều sợ bị mọi người biết mình mang thai, vội vàng tìm một người trung thực mà cưới, hoặc là chồng của họ nhận thay. Chỉ có mỗi Kiều Tư Vũ quấn quýt lấy anh ta giống như bánh mật.

Nói thật, Cung Nguyên cảm thấy rất phiền. Bây giờ anh ta đã có bạn gái ở thành phố, chồng đã chết, để lại không ít gia sản. Anh ta sẽ lên đời rất nhanh.

Kiều Tư Vũ vẫn chưa biết chuyện này. Nếu để Kiều Tư Vũ đưa Nguyên Khang đến trước mặt bạn gái lật tẩy, những năm tháng dài dằng dặc sắm vai tiểu bạch kiểm của anh ta sẽ thành công cốc.

"Có phải là người nhà bây giờ của thím không?"

Nguyên Khang hỏi Kiều Tư Vũ.

Kiều Tư Vũ muốn nói đây là cha ruột của con, nhưng lại bị Cung Nguyên giữ chặt, hơi cảnh cáo nói: "Đúng vậy, chú là người nhà bây giờ của cô ấy, sau này cô sẽ theo chú đến thành phố lớn ở. Hai người ít khi được gặp nhau, muốn nói gì thì nói với cô ấy hết đi."

Nhìn thấy hai người không đúng lắm, nhưng Nguyên Khang sau khi thấy Kiều Tư Vũ không tiếng, suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nói với Kiều Tư Vũ: "Sống cho tốt, không cần nhớ mong cháu. Hiện tại cháu sống rất hạnh phúc."

Cung Nguyên vừa lòng gật đầu, lôi kéo Kiều Tư Vũ vẫn muốn nói gì đó bước đi.

"Vì sao không nhận nó?"

Sau khi ra khỏi trường học, Kiều Tư Vũ hỏi.

"Bây giờ chưa phải lúc, nó có một người cha làm bác sĩ, một người mẹ làm giáo viên, sau này sẽ không thua kém, còn anh với em thì sao? Chẳng có cái gì cả, ở tầng lớp dưới cùng của xã hội. Em dựa vào cái gì để nhận nó? Em có thể cho nó sống thật tốt sao?"

Cung Nguyên gào lên.

"Vậy khi nào có thể nhận nó?"

Kiều Tư Vũ cắn môi hỏi.

"Nó đã nhận em, còn về phần anh, anh chỉ cần nó sống tốt, anh thế nào không quan trọng." Cung Nguyên làm bộ hy sinh cái tôi của mình để giúp con trai mình đạt được thành công, anh ta xoa đầu Kiều Tư Vũ: "Lần này về, để cho mẹ em một số tiền dưỡng lão. Sau này nếu không có việc gì, chúng ta đừng quay lại."

Kiều Tư Vũ nghe vậy không nỡ anh ta, chui vào trong n.g.ự.c anh ta: "Chờ nó trưởng thành, nó sẽ hiểu cho anh."

"Chuyện sau này để sau này nói. Nhà máy điện tử lúc trước anh đã nói với em, sau khi về thành phố anh sẽ dẫn em đến đó, bao gồm cả ăn ở. Mặc dù mỗi tháng chúng ta chỉ có thể ra ngoài một lần. Nhưng để sau này chúng ta có thể mua một căn nhà lớn ở thành phố, em nhịn một chút, có được không?"

"Dạ được."

Tuy rằng người ta nói đó là một nhà máy đen, nhưng Kiều Tư Vũ tin rằng Cung Nguyên sẽ không lừa mình.

Cung Nguyên thích dáng vẻ ngu ngốc đó của cô ta, mua vé đưa cô ta về thành phố, sau đó đóng gói người gửi thẳng đến nhà máy điện tử đen kia.

Trừ khi cô ta bị bệnh đã chết, nếu không một tháng chỉ có thể ra ngoài một ngày, tiền lương một năm phát một lần. Nếu chọn đi, vậy là đã đánh mất một năm tiền lương.

Kiều Tư Vũ đang chìm trong những lời ngon tiếng ngọt và lời hẹn ước của tình lang vô cùng hứng khởi, mang theo một túi quần áo nhỏ vào nhà máy đen làm công việc đen.

Mà ngày hôm đó, Nguyên Khang về cũng nói với ông nội, bà nội, mẹ của cậu có nhà mới, sau này muốn sống ở thành phố lớn.

Cha Đường và mẹ Đường thở pháo một hơi nhẹ nhõm.

Không quan tâm người đàn ông kia có phải là cha ruột sinh ra Nguyên Khang hay không, nhưng người ta không nhận, vậy thì không phải.

Từ đó, Kiều Tư Vũ đã biến mất khỏi mắt của người nhà họ Đường.

Cuối tháng mười một, Phong Ngọc Lan đưa Thiết Đản trở về ký túc xá, đầu tháng mười hai bắt đầu đi làm.

Mẹ Đường ở nhà trông Thiết Đản.

Bởi vì khoảng cách gần, cho nên chỉ cần Thiết Đản đói bụng, bà có thể bế đứa bé đi tìm Phong Ngọc Lan ngay lập tức. May mắn vào thời điểm này, các giáo viên và nhân viên trường có con rất thoải mái, nếu không thì đã không thể xảy ra.

Đứa trẻ này không uống sữa dê. Cha Tần cũng có tặng một hộp sữa bột nhưng Thiết Đản vẫn không uống. Dù có phải nhịn đói cũng muốn uống sữa mẹ.

Phong Ngọc Lan tan làm đi về ký túc xá, vào trong phòng chợt nghe thấy tiếng kêu của Thiết Đản.

"Thiết Đản, kêu gì đó?"

Cô vào phòng bếp rửa sạch tay rồi vào nhà chính. Sau khi nghe thấy giọng nói của cô, Thiết Đản lập tức im bặt, cái đầu nhỏ ngoái nhìn cô.

"Vừa mới tắm xong." Mẹ Đường cười tủm tỉm giao Thiết Đản cho cô: "Đang định mặc quần áo rồi tìm con."

Phong Ngọc Lan cười, chọc cái mũi nhỏ của Thiết Đản, ngồi bên cạnh vén áo lên bón sữa.

"May là hiệu trưởng Lý cho phép con không có tiết thì có thể về nhà, nếu không con thật sự không biết mẹ phải làm sao bây giờ."

Sau khi quay lại đi làm, Phong Ngọc Lan cũng không nhận làm chủ nhiệm lớp, chương trình học cũng ít, rất thoải mái.

"Mẹ nghe thầy Trần nói, sang năm trường sẽ có giáo viên mới?"

Mẹ Đường bưng đĩa hoa quả đã gọt sẵn tới, để cô vừa ăn vừa bón Thiết Đản.

"Vâng, ngày càng có nhiều học sinh, mà chỉ có một, hai lớp chen chúc nhau. Do đó sang năm, trường chuẩn bị xin giáo viên từ các trường Đại học Sư phạm."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Chương 216: Chương 216

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, Phong Ngọc Lan phát hiện tên nhóc kia đã không nhúc nhích, cúi đầu thì thấy Thiết Đản ngậm đồ ăn mà ngủ.

Phong Ngọc Lan cẩn thận từng chút một giao đứa bé cho mẹ Đường, sửa sang lại quần áo của mình.

Thiết Đản được đặt trên giường của chiếc xe đẩy nhỏ, chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Chỉ cần ăn no, đứa bé này rất dễ nuôi.

"Con sửa bài tập đi, mẹ đi bán hộp giấy."

Mẹ Đường nói.

"Vâng, mẹ đi từ từ."

Phong Ngọc Lan đáp lời, phê chữa bài tập ngay tại nhà chính. Đường Minh Sơn tan làm về đã thấy được cảnh tượng như thế.

Thấy Thiết Đản đang ngủ, Đường Minh Sơn cũng không dám làm phiền đến thằng bé, chỉ sợ thằng bé tỉnh ngủ sẽ gào khóc không ngừng, vừa chói tai lại vừa bất lực."

"Ông Bạch về hưu. Hiện giờ anh thành bác sĩ duy nhất của khoa chỉnh hình."

Đường Minh Sơn ngồi cạnh Phong Ngọc Lan, thấp giọng nói.

"Hôm nay về hưu?"

"Ừ."

"Vậy phòng của anh làm thế nào?"

"Có học sinh của trường Y khoa được phân đến, phòng của anh có hai thực tập sinh, cho nên coi như tạm ổn."

Đường Minh Sơn ôm eo cô, đặt cằm lên vai cô, nói.

"Khi nào đến?"

"Ngày kia."

Phong Ngọc Lan nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra: "Vậy anh cố chịu khó hai ngày."

"Ừ."

Đường Minh Sơn lại lấy tiền lương tháng này trong túi ra đưa cho cô.

"Từ tháng sau, lương cơ bản năm mươi đồng một tháng."

Tiền lương của họ bao gồm lương cơ bản cộng với hiệu quả làm việc và các loại trợ cấp, nếu khoa càng nhiều bệnh nhân thì hiệu quả làm việc sẽ cao, tiền lương cũng sẽ tăng lên.

"Chúc mừng đồng chí Minh Sơn, cuộc sống qua ngày của gia đình lên một tầng nữa."

Phong Ngọc Lan cất tiền cẩn thận. Tiền lương và tiền nhuận bút của cả hai vợ chồng, một tháng thấp nhất là hơn một trăm mười đồng, cao nhất là hơn hai trăm đồng. Ngoài ra, họ có tiền tiết kiệm từ việc buôn bán ô tô.

Chi tiêu của gia đình bọn họ ở thành phố, bao gồm ăn uống ở một nơi tốt, cộng với những thứ mua cho trẻ con, mỗi tháng tốn hơn ba mươi đồng. Nhưng vì mẹ Đường giúp trông con, còn phải nấu cơm, dọn dẹp quét tước nhà cửa. Do đó họ quyết định hằng tháng đưa cho mẹ Đường cố định bảy mươi đồng.

Tiền sinh hoạt và tiền làm lụng vất vả của mẹ Đường đều tính vào đó.

Mẹ Đường ngại nhiều nên cuối cùng định ở mức sáu mươi.

Nguyên Khang tan học lập tức vội vàng về nhà cùng Tần Lưu Hải. Vào đến nhà, việc đầu tiên là rửa tay chân mặt mũi, sau đó lại vào ngó Thiết Đản.

Nếu Thiết Đản không ngủ, bọn họ sẽ bế em trai. Nếu đang ngủ, bọn họ sẽ giúp dọn bát đũa ăn cơm trước.

"Ngày mai bọn con sẽ đi dã ngoại!"

"Đúng!"

"Buổi chiều con có hai tiết, về nhà sẽ chuẩn bị đồ đạc!"

"Đúng!"

Phong Ngọc Lan nhìn hai người vừa nói: "Đi đâu?"

"Trên bờ sông của huyện." Nguyên Khang trả lời: "Hiện giờ trời lạnh, mực nước sông rút xuống, ở cạnh bờ sông cũng không sao."

"Đúng vậy."

Tần Lưu Hải lại gật đầu.

"Vài người một nhóm? Chuẩn bị cái gì? Hai thằng được phân nhiệm vụ gì?"

Đường Minh Sơn hỏi.

Nguyên Khang nhìn Tần Lưu Hải, Tần Lưu Hải nuốt xong miếng rau rồi mới nói: "Tám người, thức ăn và nồi, bát đũa. Nguyên Khang mang nồi, con mang bát đũa, những người còn lại đem thức ăn và gia vị."

Hằng ngày Tần Lưu Hải đọc vè quen miệng, nói chuyện với người khác cũng lưu loát hơn trước đây.

"Nhiệm vụ của hai bọn con dễ dàng hơn những người khác. Những người khác trong nhóm sáng sớm mai còn phải đi ra ngoài mua đồ ăn."

"Đúng." Tần Lưu Hải lại gật đầu.

"Ăn cơm ăn cơm, ăn cơm xong nói." Mẹ Đường cười tủm tỉm gắp đồ ăn cho bọn họ: "Không ăn nguội bây giờ."

Hôm nay lạnh, đồ ăn cũng nguội nhanh hơn.

Sau khi ăn cơm xong, hai cậu nhóc kia và Đường Minh Sơn chuẩn bị đồ đạc, tiếp đó ngồi nói tiếp về chuyện dã ngoại nấu cơm.

Phong Ngọc Lan chỉ có tiết lúc bốn giờ chiều, do đó lúc này cô đang ngủ trong phòng cùng Thiết Đản.

Khi Nguyên Khang bọn họ chuẩn bị ra khỏi cửa để đi học, Đường Minh Sơn lấy bài tập Phong Ngọc Lan đã kiểm tra xong đưa cho bọn họ: "Cầm của lớp khác nữa, bảo đại diện lớp phát cho học sinh."

Chuyện này, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đã làm quen. Vì thường xuyên phát bài tập, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đã là đối tượng

được các bạn học nhỏ thích trêu chọc nhất trong lớp Phong Ngọc Lan.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đi rồi, Đường Minh Sơn cũng trở về phòng của mình để ngủ một giấc. Trong khi đó, mẹ Đường đến thăm nhà họ Tần.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Khang chuẩn bị xong xuôi để đi dã ngoại, sau đó háo hức đợi chờ Tần Lưu Hải.

"Ăn bánh chẻo." Phong Ngọc Lan thấy cậu vẫn đứng nhìn ngoài ban công nhỏ bèn gọi.

"Sao Lưu Hải vẫn chưa tới?"

Nguyên Khang vừa vào nhà, vừa nói.

“Mẹ ơi, mẹ nhìn đồng hồ đi.” Phong Ngọc Lan bất đắc dĩ chỉ chiếc đồng hồ phía trên bàn cơm: “Giờ mới bảy giờ hai mươi, mẹ và bọn họ xuất phát là chín giờ, giờ hẹn với Lưu Hải là tám giờ ba mươi.”

“Nhưng mà mẹ nhớ hết rồi.” Mẹ Đường cầm một cái gáo inox ra, lấy trứng luộc bên trong ra đặt trước mặt từng người, trong nhà không thiếu trứng gà ăn, cho nên mỗi sáng mỗi người một quả trứng luộc.

Đường Minh Sơn vừa thay tã cho Thiết Đản, lúc này ôm thằng bé ra: “Ngồi xuống ăn cơm đã, không cần vội.”

“Nhanh nào.” Phong Ngọc Lan vẫy gọi Nguyên Khang, Nguyên Khang đáp một tiếng, ngồi xuống bưng bát lên, uống một ngụm cháo ngô trước, sau đó mới bắt đầu bóc trứng gà.

Ăn xong bữa sáng cũng mới bảy giờ ba mươi, thấy Nguyên Khang vẫn đứng trên ban công, mẹ Đường lo lắng nói: “Cẩn thận gió lạnh!”

“Sẽ không đâu.” Nguyên Khang ưỡn ngực, đắc ý nói: “Cháu mặc không ít đâu!”

Phong Ngọc Lan vừa đút sữa cho Thiết Đản xong, lúc này xách túi chuẩn bị ra cửa: "Con vẫn là vào xem Thiết Đản đi, thằng bé vẫn luôn tìm con đấy."

Nguyên Khang quay đầu, quả nhiên thấy Thiết Đản trong n.g.ự.c Đường Minh Sơn đang ngoái đầu nhìn về phía cậu nhóc.

Thế là Nguyên Khang cũng không đứng ở ngoài hít gió lạnh nữa, cậu nhóc đi đến bên lò sưởi ủ ấm tay trước, lúc này mới ôm Thiết Đản.

Thiết Đản vẫn luôn ủi ủi cái đầu nhỏ vào cổ nó, thân thể nho nhỏ tràn ngập mùi sữa, làm trong lòng Nguyên Khang vội vàng xao động lập tức bình tĩnh lại.

"Thiết Đản thật là thơm."

Nguyên Khang hít một hơi mùi sữa, đầy mặt yêu thích.

"Lưu Hải tới." Đường Minh Sơn xách nước trở về, vừa vào cửa đã nói với Nguyên Khang, phía sau anh Tần Lưu Hải ló ra đầy mặt hưng phấn.

"Sao cậu đến sớm vậy?"

Nguyên Khang mừng rỡ.

"Tớ, không đợi được."

Tần Lưu Hải cũng rất hưng phấn, cho nên không để ý cha Tần khuyên can, ăn sáng xong lập tức xách đồ vật xông ra khỏi nhà.

Biết cậu nhóc muốn đến nhà Nguyên Khang, cho nên cha Tần cũng lười quản.

"Mau tới đây sưởi ấm." Mẹ Đường vẫy gọi cậu nhóc.

Tần Lưu Hải buông đồ xuống, chạy đến ngồi bên lò sưởi, Thiết Đản quay đầu nhìn cậu nhóc: "A.”

“A.”

Tần Lưu Hải học nó.

Thiết Đản cho rằng cậu nhóc đang nói chuyện với mình, tay chân nhỏ hưng phấn quơ quơ, Nguyên Khang ôm chặt lấy nó.

“A a a.”

“A a a.”

Hôm nay Đường Minh Sơn làm ca đêm, phải ăn cơm tối xong mới đi làm, lúc này anh dọn dẹp xong phòng bếp, đang chuẩn bị đi ra ngoài mua thức ăn: "Con ra ngoài đây.”

“Đi đi, nhớ kỹ lời mẹ nói, mua xương rồng về, mẹ nấu canh.”

Mẹ Đường lên tiếng, tiện thể nhắc nhở đối phương.

“Vâng.”

Đường Minh Sơn mang rổ ra cửa.

Lại không ngờ xuống lầu thì gặp Phong Ngọc Lan đang trở về: “Thế nào?”

Phong Ngọc Lan đỏ mặt: "Có chút vấn đề.”

Đường Minh Sơn nghe vậy cười cười, tiến lên nhéo nhéo mặt cô: "Em kiểm tra lại đi, nếu vẫn không xác định thì đi bệnh viện.”

Từ sau khi sinh Thiết Đản, bà dì vốn đến có quy luật mỗi tháng cũng không đúng giờ.

“Vâng.”

Phong Ngọc Lan rảo bước về nhà.

Lúc Nguyên Khang ra cửa còn hôn hôn mặt Thiết Đản: "Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, anh mang quà về cho em.”

Sau đó buổi chiều mang về một nắm cỏ mọc bên bờ sông, Phong Ngọc Lan chỉnh sửa một chút rồi cắm vào bình trúc.

“Hôm nay không đi học cũng có bài tập sao?”

Thấy Nguyên Khang chuẩn bị làm bài tập, mẹ Đường nghi ngờ hỏi.

“Thầy Hoàng yêu cầu viết một bài văn về du lịch mùa thu.”

Nguyên Khang lấy vở viết văn, bắt đầu nghiêm túc sáng tác.

Thời gian từng ngày trôi qua, rất nhanh đã đến thi cuối kỳ, tiểu học thi trước, Nguyên Khang thi xong cũng không về nhà ngay, mà chờ Phong Ngọc Lan làm xong, nghỉ rồi mới cùng trở về.

Mà Đường Minh Sơn không có kỳ nghỉ, chỉ có nghỉ phép, cho nên năm trước anh vẫn luôn không nghỉ phép, đợi đến năm sau rồi nghỉ luôn một thể.

Hai thực tập sinh đều thích học tập, có thể chịu được cực khổ, lại thêm bệnh nhân khoa chỉnh hình dạo này cũng không phải rất nhiều, cho nên công việc cũng không phải bề bộn nhiều việc.

Nhưng mỗi ngày trở lại ký túc xá, một người cũng không gặp, Đường Minh Sơn vẫn rất nhớ mẹ con Phong Ngọc Lan, nhưng anh cũng thông cảm mấy người cha Đường lâu không gặp Thiết Đản.

Thế là mỗi lần tan tầm, Đường Minh Sơn không phải ăn một bữa với đồng nghiệp thì là về nhà đọc sách, đi ngủ.

Mãi cho đến khi anh nhận được giấy phép cho nghỉ, cấp tốc thu dọn đồ vật, ngồi xe gắn máy đội gió lạnh trở về.

Tiệm xe vốn cho nghỉ, nhưng chị dâu Hồng cảm thấy lúc ăn tết, người đến mua xe cũng không ít, cho nên chị ấy cũng không nghỉ, mỗi ngày đều mở cửa, thầy trò thầy Đỗ ngẫu nhiên đi qua nhìn một chút, không có việc gì thì rời đi, có xe cần sửa thì ở lại.

"Mau vào nhà, mấy đứa Văn Tuệ vừa đưa tới nửa số thịt dê, lúc này vừa nấu xong."

Nghe thấy tiếng xe gắn máy, cha Đường chắp tay sau lưng đi ra sân, lớn tiếng nói với anh.

"Thịt dê? Từ đâu ra vậy?"

Nhà họ Chương không nuôi dê.

"Mua, nói là dê rừng, chú Chương con xuống bếp, không tanh một chút nào."

Đường Minh Sơn đẩy xe vào sân cùng cha Đường, thấy cả nhà bác cả Đường và chú ba Đường đều có mặt, cả nhà trên náo nhiệt vô cùng.

Chương 217: Chương 217

“Minh Sơn, rửa tay ăn cơm.” Phong Ngọc Lan đeo tạp dề thò đầu ra từ nhà trên.

“Minh Sơn mau vào đây.”

“Trời lạnh như vậy cóng rồi đi? Mau tới uống một chén canh thịt dê.”

“Chú ba chú ba, ăn thịt dê nào!”

“Cha, ngồi cạnh con này.”

“Sao có thể ngồi vào bàn bọn nhỏ chứ, Minh Sơn, ngồi ở đây này, chúng ta uống một chén.”

Rất nhiều người cùng đến chào hỏi Đường Minh Sơn, anh còn chưa được uống canh thịt dê mà đã cảm thấy toàn thân đều ấm áp.

“Nào.”

Vừa mới vào nhà không lâu, chỉ nghe thấy tiếng bọn nhỏ ồn ào nhốn nháo.

“Tuyết rơi rồi!”

“Con muốn đi đắp người tuyết!”

“Yêu Muội, em dám mang Lỗi Tử đi đắp người tuyết thì em xong đời đó!”

Phong Ngọc Lan nhìn ra ngoài, quả nhiên tuyết đang rơi, anh hai Đường đứng dậy đóng cửa nhà trên lại, để tránh thổi tới người già trẻ nhỏ trong phòng.

Thiết Đản lần đầu nhìn thấy tuyết, không kìm nổi quay đầu nhìn ra sân, Đường Văn Tuệ nhìn thấy vậy, trực tiếp ôm nó ngồi sang một bên, bên đó nhìn không thấy bên ngoài.

"A!"

Thiết Đản không vui, mím môi vẫy vẫy tay nhỏ.

"Nào nào, nhìn xem đây là cái gì?"

Chương Nam Tuyền cầm đồ chơi nhỏ đùa Thiết Đản, Thiết Đản rất nhanh bị dời lực chú ý.

Đợi đến ban đêm sau khi xem hết TV chuẩn bị trở về nhà mấy người bác cả Đường mở cửa xem xét, chỉ thấy trong sân đã có một tầng thật dày.

"Từ từ thôi."

Cha Đường nhìn một chút, nói với bọn họ.

Năm người trẻ tuổi đều đỡ lấy người già trong nhà, bọn nhỏ nắm c.h.ặ.t t.a.y người lớn, chờ bọn họ đi hết, trong sân đều là dấu chân, nhìn còn rất đẹp.

"Anh cảm thấy cả người đầy mùi dê." Đường Minh Sơn vào nhà sau, nói với Phong Ngọc Lan.

Rõ ràng bọn họ ăn cơm trưa xong đã đun nước tắm rửa.

"Không có, anh ảo giác thôi." Phong Ngọc Lan đang cho Thiết Đản bú: "Nếu không anh ôm Thiết Đản một lát, để con khử mùi cho."

“Ý này hay.”

Đường Minh Sơn cười cởi áo ngoài lên giường, chờ Thiết Đản uống sữa xong, lập tức dán vào người con, người Thiết Đản thơm ngào ngạt, Đường Minh Sơn dùng lực hút bé con.

“Anh đã làm phẫu thuật.”

Chờ Thiết Đản ngủ rồi, Đường Minh Sơn bỗng nhiên nói.

Phong Ngọc Lan nghiêng đầu, tay bị Đường Minh Sơn bắt lấy, cô mấp máy môi nói với Đường Minh Sơn: “Sao không đợi em ở nhà rồi làm?”

Cũng còn có người chăm sóc.

“Cũng không phải phẫu thuật lớn gì.” Đường Minh Sơn nắm vuốt tay cô cười cười, một cái tiểu phẫu buộc ga-rô mà thôi.

Phong Ngọc Lan không nói chuyện, chỉ lại gần ôm lấy đối phương, đứa nhỏ cũng không ngủ giữa hai người, chỉ sợ đè vào con, hai vợ chồng ôm nhau cũng không ảnh hưởng nó.

Tết này cũng náo nhiệt như những năm qua, Thiết Đản cũng được bác cả Đường chia cho một miếng bánh ga-tô nhỏ, mặc dù chỉ có một miếng.

Vẫn là tiếp đãi người đến chúc tết như cũ, sau đó đi khắp nơi chúc tết, làm xong thì nghỉ ngơi mấy ngày lại khai giảng.

Sau khi khai giảng, cuộc đời học sinh tiểu học của Nguyên Khang và Tần Lưu Hải sẽ kết thúc, tháng sáu tốt nghiệp tiểu học, thành tích của bọn chúng xếp tốp đầu, rất thuận lợi được xếp vào lớp 7A1 cấp hai, thuộc về lớp có thành tích khá tốt.

Mà hai đứa nhỏ cũng cao lên không ít, đã cao đến tai Phong Ngọc Lan.

Sau khi nhận được thành tích chia lớp, đến lớp cấp hai báo danh, sau đó lại được nghỉ hè.

Vừa vặn nhà cậu Lưu gọi điện thoại tới, nói chuyện kết hôn của Lưu Phân, mời bọn họ đến uống một chén rượu mừng.

Lúc Thiết Đản ra đời, Liêu Thiên Cường và cậu Lưu đều tới, cho nên họ cũng nên đến uống chén rượu mừng này.

Thế là hai vợ chồng Phong Ngọc Lan mang theo hai đứa bé đến thành phố.

Đối tượng Lưu Phân tái hôn lại là ông chủ tiệm sách Phú Cường, đối phương cũng đã ly dị, không có con, đeo một cặp kính, hơi mập, cười lên lại rất phúc hậu.

Mấy năm không gặp, Vĩnh Bình cũng cao hơn không ít, cậu bé vốn lớn hơn Nguyên Khang vài tuổi, bây giờ đã là thanh thiếu niên, nhưng mà vị thiếu niên này đang vỡ giọng, nói chuyện như vịt đực, cạc cạc.

Nguyên Khang và Vĩnh Bình tụ lại với nhau, cũng không phải một hai ngày là có thể tách ra, Phong Ngọc Lan cho nó tiền tiêu vặt, dặn dò vài câu rồi để bọn chúng đi chơi.

Cậu Lưu ôm Thiết Đản thích không buông tay: "Thiết Đản, nhìn này."

Nhưng Thiết Đản lại nhìn chằm chằm về phía Nguyên Khang và Vĩnh Bình chạy mất: "A a a!"

"Các anh được nghỉ, cho anh ấy đi chơi thoải mái, không thể ngày nào cũng trông con chứ." Phong Ngọc Lan muốn nói lý với nó.

Thiết Đản không nghe, gào khan vài câu, sau đó ngoan ngoãn bị xe hơi nhỏ hấp dẫn chú ý.

Ở lại nhà cậu Lưu hai ngày, sau đó người một nhà cùng đến nhà khách, lại gặp bạn cùng phòng đại học của Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan, ăn bữa cơm, uống trà, chơi khoảng một tuần, lúc này mới mang quà mua cho mọi người về nhà.

Lần này, Đường Minh Sơn xin nghỉ phép.

Sau khi trở về thì bắt đầu tăng ca.

Bởi vì ngày càng có nhiều người ở trong trường, tiểu học, trung học cơ sở và trung học phổ thông ở cùng một chỗ, kiểu gì cũng sẽ xảy ra một chút việc gây gổ bắt nạt, cho nên hiệu trưởng của ba cấp nhao nhao nộp đơn lên Bộ Giáo dục xin phân nhánh, xây trường tách biệt.

Rất nhanh được phê chuẩn.

Vị trí của trường trung học phổ thông mới cách bệnh viện huyện không xa, dù sao bên kia cũng yên tĩnh.

Trung học cơ sở thì ở tại chỗ, toàn bộ phòng học và văn phòng để cho trung học cơ sở sử dụng.

Mà tiểu học thì ở cách nhà ngang không xa.

Cùng lúc đó, lãnh đạo của bệnh viện cũng nói Đường Minh Sơn có thể xin ký túc xá.

Khu nhà nhân viên của bệnh viện đã xây xong.

"Nếu đơn vị của vợ cậu cũng có thể xin ký túc xá, tốt nhất bảo cô ấy cũng xin đi, hai đơn vị có thể thương lượng sau đó hợp lại phân phối phòng ở lớn một chút cho hai vợ chồng."

Biết tình huống nhà Đường Minh Sơn, Lãnh đạo tri kỷ nói.

“Tôi hiểu, cảm ơn lãnh đạo.”

Đường Minh Sơn về nhà thương lượng với Phong Ngọc Lan, hôm sau Phong Ngọc Lan nộp đơn xin lên trường học.

Hiệu trưởng Lý cười nhận lấy đơn, sau khi xem xong gật đầu: "Hai đơn vị hợp tác là chuyện rất bình thường, cô yên tâm đi, chuyện này không có vấn đề.”

Mẹ Đường không hiểu chuyện này lắm, thế là lúc ăn cơm tối thì hỏi Phong Ngọc Lan: "Vốn hai đứa có thể xin được phòng rộng bao nhiêu?”

“Bên con là căn hộ nhỏ ba phòng ngủ, lớn hơn bây giờ ba mươi mét vuông.” Phong Ngọc Lan nói.

“Con cũng vậy.” Đường Minh Sơn múc một chút bánh ga-tô đút cho Thiết Đản đang há miệng: "Hiện tại hai đơn vị có thể cùng phân phối phòng ở, vậy thì ít nhất cũng là căn hộ lớn bốn phòng ngủ, hàng năm giao một khoản tiền cho cho Cục quản lý bất động sản là được.”

Dù sao hiện tại nhà là phân cho bọn họ ở, cũng không phải bán cho bọn họ, cho nên hàng năm vẫn phải giao cho Cục quản lý bất động sản một khoản tiền.

“Căn hộ đó cũng thật lớn.” Mẹ Đường nói.

“Đúng vậy, cũng không biết ở đâu, tầng mấy.”

Nửa tháng sau có kết quả, quả thực căn hộ lớn, cũng nhiều phòng.

Vị trí cũng không tệ, ở giữa trường trung học phổ thông mới và bệnh viện huyện, hai người đi làm đều không xa, đi đường mất khoảng mười phút.

Nhưng hơi cao, tầng sáu, nhưng có một nửa mái nhà, cũng chính là bố cục căn hộ hai tầng.

Ngoại trừ tầng hơi cao, thứ khác cũng còn tốt.

Đặc biệt là tầng hai, không chỉ có một phòng ngủ, còn có một phòng chứa đồ, sắp xếp có thể làm phòng giặt quần áo, dưới lầu có bốn phòng ngủ, một phòng khách lớn, phòng vệ sinh và phòng bếp.

Ngoài ra trên tầng thượng còn có một cái sân vườn rất lớn, mẹ Đường xem nhà xong, chỉ vào nơi hẻo lánh kia bắt đầu nói trồng thứ gì.

"Lên xuống lầu không phải vấn đề, coi như rèn luyện thân thể."

Mẹ Đường cảm thấy cũng không tệ lắm.

Thế là Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đến Cục quản lý bất động sản ký tên, giao tiền.

Sau đó tìm thời gian thu dọn đồ đạc, bắt đầu dọn nhà.

"Em thấy không nhiều đồ lắm, sao dọn xong lại nhiều như vậy?"

Gian phòng này đã dọn dẹp nửa ngày, Phong Ngọc Lan nhìn mấy túi đồ lớn bày trước mặt, đầy mặt phiền muộn.

Nguyên Khang cũng buồn bực: "Hôm qua con còn nghĩ trước giữa trưa là có thể dời xong, còn có thể ăn cơm trưa trong nhà mới cơ."

"Nghĩ hay lắm." Mẹ Đường cười mắng: "Nhìn xem đống đồ kia của cháu kìa, sắp xếp lại thêm nửa tiếng còn tạm được."

Cha Đường cũng đang giúp đỡ, vợ chồng anh hai Đường ở nhà làm việc dưới ruộng.

"Dù sao cũng đã ở nhiều năm như vậy, dù các con có dọn dẹp rất sạch sẽ, thứ này chất đống cũng rất chỉnh tề, nhưng nghĩ tới trưa đã

thu dọn xong thì không có khả năng."

"Đồ của Thiết Đản nhiều nhất."

Phong Ngọc Lan bắt đầu ném nồi.

Thiết Đản đã có thể đứng lên, hai bàn tay nhỏ mập mạp đang nắm lấy rào chắn bằng gỗ nhìn họ, nghe được tên mình, nó a một tiếng.

Mọi người cười, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Dọn nhà mất khoảng hai ngày, đây còn là nhờ Hồng Kiến Quân và cha Tần lái xe tới hỗ trợ chuyển mấy lần.

Sau khi sắp xếp dọn dẹp xong, Phong Ngọc Lan và mẹ Đường chọn ngày, mời bạn bè người thân đến nhà ăn bữa cơm rau dưa, cũng coi như cho biết nhà.

Anh hai Đường và chị dâu hai Đường ngồi xe máy vào huyện, cái xe máy này là Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đưa cho họ.

Việc làm ăn của tiệm xe rất tốt, một chiếc xe máy cũng không là gì, ban đầu mấy người anh hai Đường không muốn, sau đó Đường Minh Sơn nói đến chuyện chia nhà.

Sau đó, vợ chồng anh hai Đường nhút nhát nhận lấy.

Mỗi tuần lại không quản mưa gió đưa đồ ăn với gà vào trong huyện, nói cũng không nghe, nói nhiều là anh hai Đường lại nhắc đến chia nhà.

Thế là người sợ biến thành mấy người Phong Ngọc Lan.

Họ cũng không bán bò, đã vào cửa nhà họ thì chính là bò nhà họ, mà hiện tại con bò đó đang tráng niên, trong ruộng còn cần nó.

"Nhà này tốt, ngoài tầng hơi cao, không có khuyết điểm khác." Xem hết nhà xong, chị dâu hai Đường và chị cả Đường đều nói như vậy.

Bữa cơm này ăn ngay trên sân thượng, khỏi phải nói, tầm mắt rộng mở, ngoài việc không thể nhảy ra ngoài cũng không khác sân vườn ở nông thôn là mấy.

Tầng này có hai căn hộ, sát vách chính là một đôi vợ chồng làm ở Tổng cục quảng bá và phát thanh truyền hình Trung Quốc, họ La.

Anh La chắp tay sau lưng đứng trên tầng thượng nhà mình, nhìn náo nhiệt phía đối diện qua hàng lan can trúc, xuống lầu nói với chị dâu La: "Cách vách nhà mình có không ít người tới."

"Đều là từ nông thôn." Chị dâu La bĩu môi: "Bà con thân thích đàng hoàng ở thành phố đều sẽ ăn ngoài tiệm, ai làm ở nhà, nhiều người thôi sẽ bẩn nhà."

"Anh thấy có trong huyện, cũng có nông thôn." Anh La nói, thật ra cũng dễ phân biệt, nông thôn có cách ăn mặc rất khác, giày cũng bẩn hơn một chút.

"Dù sao cũng là người làm trong hai đơn vị, chắc có bạn bè trong huyện." Chị dâu La không thích mấy người Phong Ngọc Lan là bởi vì lúc đầu em gái và em rể chị ta cũng xin nhà, hai nhà muốn làm hàng xóm, còn đi móc nối quan hệ, kết quả nhà này lại giao cho một người xa lạ.

Lúc đầu, ngày cả nhà Phong Ngọc Lan chuyển đến, còn cùng Nguyên Khang đưa đồ ăn vặt tự làm đến sát vách, kết quả thấy thái độ chị dâu La lạnh như băng, thế là Phong Ngọc Lan cũng không tiếp xúc nữa.

Ra cửa gặp ở cầu thang cũng chỉ chào hỏi, chưa từng trò chuyện.

Nhà lớn hơn, Tần Lưu Hải trực tiếp thu thập túi quần áo nhỏ của mình, sau đó trở lại nhà Phong Ngọc Lan ở.

Chương 218: Chương 218

Mấy người cha Tần không chỉ không ngăn cản còn hí ha hí hửng giúp đỡ mang đồ, thậm chí ông nội Tần đưa một trăm cân gạo tới, điều này làm mẹ Đường không vui, bắt đối phương xách về.

"Lần sau không cho nữa, gạo này ăn rất ngon, đưa tới cho mọi người nếm thử, cũng không phải giao tiền ăn của Lưu Hải."

Cũng đã nói như vậy, Phong Ngọc Lan chỉ có thể giữ lại.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đã tròn mười hai tuổi, cho nên bọn chúng có thể đạp xe đạp đi học, Đường Minh Sơn đưa chúng đến tiệm xe chọn hai chiếc xe đạp, kết quả Tần Lưu Hải không muốn chọn.

"Cậu ấy chở cháu."

Tần Lưu Hải chỉ vào Nguyên Khang.

Nguyên Khang đứng thẳng lưng, ra dáng đại ca: "Cha, nghe cậu ấy đi, con chở cậu ấy đi học và về nhà."

"Đi, vậy các con thử một tuần xem."

Đường Minh Sơn gật đầu, không ép buộc.

Kết quả hai tên nhóc này rất mừng rỡ, mỗi sáng sớm cậu chở tớ, tan học tớ lại chở cậu, rất vui vẻ.

Cha Tần lái xe trên đường gặp hai tên nhóc này, chỉ nghe bọn chúng cười đùa trên đường về nhà, đặc biệt là Tần Lưu Hải, dáng vẻ tinh quái kia cũng chưa từng thấy trong nhà.

Đến mức cha Tần không dám kinh động đến bọn chúng, đi theo phía sau một đoạn, sau khi về nhà còn cảm thấy không chân thực lắm, thế là nói với mẹ Tần chuyện này.

Mẹ Tần lại cảm thấy đây là chuyện tốt: "Chứng minh Lưu Hải chơi với Nguyên Khang rất cao hứng, rất vui vẻ, cũng rất thoải mái thả lỏng."

Nói một cách đơn giản chính là buông thả thiên tính.

Tuy nhiên Tần Lưu Hải buông thả bản chất, mỗi tối bị Đường Minh Sơn hoặc Phong Ngọc Lan kiểm tra bài tập tiếng Anh thì lại do do dự dự.

Cậu bé vốn bị nói lắp, ngữ văn lắp ba lắp bắp còn có thể đọc xong, tiếng anh thì đầu lưỡi thắt nút cà lăm, cũng không rõ là đọc từ gì.

Thế là Phong Ngọc Lan dành mỗi ngày sớm tối cho cậu bé lớn tiếng đọc chậm từ tiếng Anh.

Nguyên Khang học cùng cậu nhóc, hai người đọc sách trên tầng thượng, cũng sẽ không ảnh hưởng đến người khác.

Ngoại trừ nhà hàng xóm cố ý ở trên lầu, chỉ vì trông La Đại Cường đọc sách ở đó.

La Đại Cường là con trai nhỏ của anh La, năm nay học lớp tám trung học cơ sở.

Thành tích của cậu nhóc không tốt lắm, rất thích chơi, đối với một tên học dốt, mỗi ngày sáng sớm chỉ nghe thấy sát vách truyền đến

tiếng đọc sách hay là mỗi lần thành tích hạng chót, Anh ngữ của cậu nhóc đều là chuyện vô cùng thống khổ!

Cho nên mấy người Phong Ngọc Lan chỉ nghe thấy Nguyên Khang đang cãi nhau trên lầu.

Tần Lưu Hải mắng chửi ghê gớm hơn, lại còn mắng bằng tiếng Anh.

Mặc dù nói lắp, nhưng người ta cũng không hiểu!

Cho nên điều này làm La Đại Cường vô cùng thất bại, đồng thời càng thêm tức giận.

Bà nội La nghe thấy động tĩnh trên lầu thì lên lầu xem, nhìn nhà đối diện dùng ngoại ngữ mắng người, cháu trai nhà mình chỉ có thể tức giậm chân, đành dỗ dành: "Cháu chỉ cần chuyên tâm đọc sách, vậy thì chẳng phải mắng lại được?"

Thế là La Đại Cường quyết định tức giận phấn đấu học tiếng Anh, sau đó mắng lại.

Nhưng quyết tâm học tập này khi cậu nhóc tới trường học lập tức biến mất không còn chút nào.

Ngủ gật trong lớp học, trực tiếp bị gọi tên, đứng phía sau nghe giảng.

Vợ chồng anh La cũng biết chuyện này, về việc này lại là không mắng bọn Nguyên Khang, giống bà nội La, dùng cái này khích lệ con nhà mình chuyên tâm đọc sách, sau đó phản kích lại là được.

La Đại Cường không làm được, ban đêm đành xuống dưới lầu ngủ.

Hôm sau, khi Nguyên Khang và Tần Lưu Hải lên lầu tập đọc, còn hạ thấp giọng một chút, dù sao cũng là bọn họ làm ồn người ta trước,

kết quả liên tục mấy ngày cũng không thấy bóng dáng La Đại Cường.

Đến khi mẹ Đường tán gẫu với bà nội La, về nói La Đại Cường đã xuống lầu ngủ, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải ngẩn ra.

Phong Ngọc Lan cười đặt Thiết Đản lên chiếc ghế nhỏ của nó: "Không được mút tay."

"Mẹ, con trông em cho."

Nguyên Khang lập tức nói.

Thiết Đản vừa đưa nắm tay lên đã bị Nguyên Khang bắt lấy: "Không được ăn tay, ăn tay sau này răng xấu đó."

Tần Lưu Hải tưởng thật: "Thật sao?"

Nguyên Khang đưa mắt ra ý với cậu bé một cái, Tần Lưu Hải mới à một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Qua một thời gian, Triệu Thiên mời họ đến ăn tiệc, hóa ra anh ta thăng chức, hiện tại đã mang cả một nhà đến ký túc xá lớn bên nhà máy sản xuất giấy.

Nhà ở bây giờ là ba phòng ngủ, người một nhà ở vừa vặn.

Vợ chồng Phong Ngọc Lan đưa Nguyên Khang cùng đi, Thiết Đản đang ăn dặm mà còn vừa dứt sữa, cho nên không mang theo cũng không sao.

Niếp Niếp đã là thiếu nữ, giúp đỡ cha mẹ nấu cơm, em trai cũng rất hiểu chuyện.

Ngoại trừ mấy người Phong Ngọc Lan, còn có mấy người bạn cũ của nhà máy sản xuất giấy cũng tới, cho nên mấy người Phong Ngọc Lan cũng không mất tự nhiên, tán gẫu với mấy người bạn cũ ngày xưa.

Chú Điền đã về hưu, mấy người thím Điền còn ở trong ký túc xá lớn, cuộc sống bây giờ thật an nhàn.

Nói nói, lại nhắc đến thím Lý keo kiệt vô cùng kia.

"Bị bệnh nặng, phòng ở nhà ngang đã bán hết để lấy tiền chữa bệnh." Thím Điền thở dài: "Bà ta tiết kiệm cả đời, kết quả không được hưởng phúc, ngược lại mang một thân bệnh tật."

"Đồng chí Tiểu Đường làm ở bệnh viện mà? Không biết chuyện này ư?"

Chị dâu Trương nghi ngờ nói.

Đường Minh Sơn đáp: "Em là ở khoa chỉnh hình, cũng không gặp thím Lý."

"Ai da, chị không biết sao? Bà ta bị con rể đưa đến bệnh viện thành phố chữa bệnh, chỗ chúng ta không trị được."

"Vậy sao, chị thực sự không biết."

Nói tới nói lui, lại nhắc đến Trương Đại Lực.

"Tháng trước, nhà máy sản xuất giấy cắt giảm nhân lực, Trương Đại Lực nằm trong danh sách bị sa thải, cậu ta thậm chí còn kéo theo những người trong danh sách gây náo loạn một trận. Lãnh đạo không chút do dự, trực tiếp gọi cảnh sát, một nhóm người đó đều bị bắt đi."

Thím Điền nói xong còn lắc đầu: "Vừa mới bị cho nghỉ việc, bây giờ lại náo loạn, cãi cọ với người ở nhà máy sản xuất giấy."

"Không phải nói trước khi ly hôn, đã rời khỏi nhà máy sản xuất giấy rồi sao?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

Chị dâu Trương cười nói: "Lần đó chưa đi, cậu ta tìm kiếm liên lạc khắp nơi rồi ở lại. Chồng chị nói sau khi cậu ta ở lại, những thói xấu của cậu ta không những không thay đổi mà còn ngày càng nghiêm trọng hơn."

"Chỉ nói rằng ở nhà máy sản xuất giấy không được phép hút thuốc, khi cậu ta trực ban hút hết hộp này đến hộp khác, đầu t.h.u.ố.c lá không được dọn sạch, bị quản lý kiểm tra vệ sinh phát hiện."

Ở trong nhà máy sản xuất giấy hút thuốc, việc đó khá nguy hiểm, dù sao giấy cũng là sản phẩm dễ cháy, Trương Đại Lực này thực sự rất dũng cảm.

"Vì vậy, trong danh sách bị sa thải có tên cậu ta, không hề ngạc nhiên." Trong tay chú Điền nghịch điếu thuốc mà con rể mua cho, nói tiếp: "Ngược lại, nó cảm thấy rằng mình đã phải vì nhà máy sản xuất giấy mà bỏ ra rất nhiều công sức, nó không tin rằng tên của mình sẽ xuất hiện ở trong đó."

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn đã nghe nhiều người trong nhà máy giấy bàn tán và cũng biết tình hình hiện tại của không ít người.

Ví dụ, Tăng Bộ Thắng, người được nhận vào đại học cùng lúc với họ.

Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ấy quay lại nhà máy sản xuất giấy và trở thành trưởng phòng kế toán, vợ chồng hạnh phúc đã có với nhau một con trai và một con gái.

Ví dụ khác, hai người Địch Phượng Tiên và Lý Mỹ Phương, những người lúc trước đã tham gia kỳ thi tuyển sinh lên cấp với Phong Ngọc Lan, cũng trở thành công nhân chính thức trong nhà máy sản xuất giấy nhờ nỗ lực của chính họ, Lý Mỹ Phương còn trở thành lãnh đạo của chồng cô ấy.

Ngoài ra, mấy năm nay anh cả Vương đã thăng lên ba cấp, tăng cân không ít, hiện tại ở nhà máy sản xuất giấy như cá gặp nước, đã là một người khôn khéo hơn rồi.

Quân Tử nhà anh ta đã tốt nghiệp cấp ba và sắp vào đại học, mặc dù anh ta không học cùng lớp với Phong Ngọc Lan, nhưng mỗi khi nhìn thấy Phong Ngọc Lan, anh ta đều chào đón cô một cách nồng nhiệt.

Cuối cùng là bác Ngô canh cửa nhà ngang, bác ấy không còn canh cửa nhà ngang nữa mà đến canh cổng tòa ký túc xá lớn ở đây, ngoại trừ bộ râu hơi trắng đi, bác ấy không thay đổi nhiều so với trước.

Phong Ngọc Lan rất vui khi biết điều đó, nhưng con gái của chị dâu Trương - Yến Tử, hơi sợ cô vì cô là giáo viên, thành tích của Yến Tử không tốt lắm, luôn sợ các câu hỏi kiểm tra của Phong Ngọc Lan.

May mắn thay, Phong Ngọc Lan chỉ hỏi cô bé một vài câu hỏi đơn giản và không hỏi bất cứ điều gì khác.

Chị dâu Trương kéo Phong Ngọc Lan lại hỏi: "Yến Tử còn một năm nữa sẽ vào cấp ba, đến lúc đó có thể tham gia lớp học của em không?"

Phong Ngọc Lan hiện đang dạy lớp mười hai, đợi Yến Tử vào cấp ba, vừa đúng lúc, cô liếc nhìn Yến Tử đang lo lắng, mỉm cười và nói với chị dâu Trương: "Em không dám đảm bảo. Nếu Yến Tử vào lớp của em, em phải chăm sóc cô bé nhiều hơn."

Những lời này khiến Yến Tử căng thẳng, cô bé là một học sinh yếu, không muốn bị giáo viên quan tâm!

Vì vậy, nhanh chóng kéo chị dâu Trương nói sang chuyện khác.

Đường Minh Sơn đang nói chuyện với chú Điền và anh cả Trương, anh cả Trương tràn đầy cảm xúc: "Ở nhà ngang của chúng tôi, vợ chồng hai người là có triển vọng nhất."

Nhìn lại họ, lần trước nhà máy sản xuất giấy thu hẹp quy mô, nhiều người đã lo lắng, sợ rằng tên của họ sẽ có trong danh sách.

Họ trên có người già cần phụng dưỡng, dưới có trẻ con cần nuôi nấng, nếu bị cho nghỉ việc thì thực sự không biết phải làm sao.

Đường Minh Sơn không thể trả lời câu hỏi này, chú Điền mỉm cười và chuyển chủ đề, anh cả Trương chỉ nói một cách tùy tiện cũng không có ý gì khác, vì vậy nhanh chóng tiếp tục những chủ đề khác.

Nguyên Khang và những người bạn thời thơ ấu của cậu nhóc đang chơi dưới tòa nhà ký túc xá, khi đến giờ ăn tối, Đường Minh Sơn đứng trên hành lang nhìn xuống, anh ấy gọi đám trẻ Nguyên Khang, rất nhanh đám trẻ Nguyên Khang đã trở về.

Thức ăn ngon, lại cùng bạn cũ trò chuyện vui vẻ, sau khi từ biệt vợ chồng Triệu Thiên, cả nhà ba người chậm rãi bước ra khỏi cổng ký túc xá nhà máy sản xuất giấy.

"Chị Yến Tử cao như vậy, cao hơn con một cái đầu."

Nguyên Khang giơ tay so đầu.

"Giống như chú Trương, sau này sẽ là một người cao lớn." Phong Ngọc Lan cười nói.

"Chị Niếp Niếp quá bận rộn, chị ấy thật là giỏi, cái gì cũng có thể giúp." Nguyên Khang nhìn lại chính mình, có chút xấu hổ: "Con chỉ biết chơi."

"Đâu có đâu, con còn giúp mẹ trông Thiết Đản, còn có thể giúp mẹ việc nhà, mua rau, còn bóp vai cho bà nội với mẹ nữa, những thứ như vậy, cha con còn không biết làm."

Phong Ngọc Lan khen ngợi.

Khen đến mức mặt Nguyên Khang đỏ bừng.

Đường Minh Sơn liếc cậu nhóc: "Đừng luôn so sánh mình với người khác, con có điểm yếu của mình, những người khác cũng có điểm

mạnh của họ.”

“Vâng,” Nguyên Khang gật đầu lại cảm thấy có gì đó không đúng, bước lên trước và nắm lấy cánh tay của Đường Minh Sơn, không chịu làm theo lời anh: “Cha đừng nói vậy, con cũng có thế mạnh, để con kể cho cha nghe về điểm mạnh của con.”

“Hiện tại cha chỉ nghĩ đến những thiếu sót, chẳng hạn như lịch sử của người nào đó.” Đường Minh Sơn thở dài khi nói về môn lịch sử của con trai.

Chương 219: Chương 219

Đứa trẻ này học các môn khác thì tốt, nhưng lịch sử thì không giỏi, Phong Ngọc Lan còn đặc biệt biên soạn một bộ hồ sơ về các nhân vật có liên quan cho cậu nhóc, Nguyên Khang cũng thuộc lòng chúng, đến lúc sử dụng, chữ trong đầu lại bay đâu mất.

Cho nên lúc này công dụng Tần Lưu Hải lại hiện rõ, cậu nhóc nhờ Nguyên Khang dạy kèm giúp cậu tiếng Anh, cậu giúp Nguyên Khang học lưu loát môn lịch sử.

"Con sẽ cố gắng!"

Nguyên Khang lớn tiếng nói.

"Cố lên, đằng kia có người bán kẹo hồ lô, con có muốn ăn không?"

Phong Ngọc Lan nhìn thấy một ông già bán kẹo ở góc phố nên cô hỏi.

"Muốn ạ."

Nguyên Khang ngay lập tức đến đó với Phong Ngọc Lan để mua hai xiên và ăn chúng trên đường về nhà.

Về đến nhà, Thiết Đản đã ngủ say, mẹ Đường đang ngồi trong phòng khách vá quần cho Nguyên Khang.

"Buổi tiệc thế nào?"

Mẹ Đường cười hỏi.

“Cũng không tệ.” Sau khi đổi giày, Phong Ngọc Lan ngồi xuống và kể cho mẹ Đường nghe về những gì cô đã nghe được ở đó, mẹ Đường cũng sống ở nhà ngang vài năm nên đương nhiên bà biết những người mà cô nhắc đến.

Cũng rất thích thú lắng nghe, cho đến khi Đường Minh Sơn gọi Phong Ngọc Lan đi tắm rửa, hai người họ mới chưa dừng lại.

Hôm nay Tần Lưu Hải không ở đây, hôm nay là sinh nhật của người nhà cậu nhóc, vì vậy cậu đã về nhà thăm họ hàng.

Sau khi tắm rửa trở về phòng, Phong Ngọc Lan thấy Thiết Đản đã thức dậy, lúc này đang chơi với Đường Minh Sơn, cô lên giường, kéo chăn lên đắp cho mình, hỏi Đường Minh Sơn: “Hôm nay tại sao không gặp đám người chị dâu Vương.”

Đường Minh Sơn nắm lấy bàn tay mũm mĩm của Thiết Đản, trả lời sau khi nghe những lời đó: “Anh cả Vương mấy năm nay làm ăn phát đạt, còn anh Triệu thì vẫn ở vị trí đó, giờ anh ta mới chuyển đi, nghe anh Triệu nói rằng năm ngoái chị dâu Triệu xảy ra mâu thuẫn với chị dâu Vương, sau đó chuyển đi rồi.”

Những lời này khiến Phong Ngọc Lan sững sờ, nhưng sau đó cô nhớ lại dáng vẻ chị dâu Triệu đã nói nặng lời với hai người họ trước đây nên cô hiểu ra.

“Đó là chuyện chị ấy có thể làm ra sao, quá hơn thua rồi, tính tình ngày càng tệ.”

Dù sao thì sau sự việc đó, mối quan hệ giữa Phong Ngọc Lan và chị dâu Triệu chỉ dựa vào tình bạn giữa những người đàn ông, chỉ gặp mặt qua lại, không còn thân thiết nữa.

Đường Minh Sơn thấy Thiết Đản nắm tay lại bắt đầu ngáp, giọng nói cũng trở nên nhẹ hơn: “Anh Triệu có lần mời anh uống rượu, còn nói

năm nay nếu anh ta không chuyển đi nữa, chị dâu Triệu sẽ ly hôn với anh ta."

Lần thăng chức này Triệu Thiên không thể quyết định, cho dù anh ta cố gắng như thế nào, nếu như phía trên có thuyên chuyển vị trí, anh ta cũng hết cách.

Nhưng chị dâu Triệu lại ương ngạnh, cô ấy không muốn ở trong căn phòng nhỏ ở nhà ngang, chỉ muốn đến ký túc xá lớn.

"Thật ra cũng có thể hiểu được, một nhà bốn người ở trong một gian nhà hơn mười mét vuông, những người quen biết ở lầu năm đều đã chuyển ra ngoài, sự bấp bênh này..."

"Đúng vậy, may mắn là hiện tại anh Triệu bọn họ đã đạt được thứ mình muốn, nhà cửa nhìn cũng không tệ, chắc chắn cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt."

"Chỉ là anh Triệu không có bị cắt giảm biên chế, ngược lại là thăng chức, con đường phía trước cũng sẽ không quá tệ, hơn nữa anh nghe thím Điền nói, nhà máy sản xuất giấy sẽ được chính phủ tiếp quản?"

Phong Ngọc Lan quay sang một bên, nắm lấy bàn tay mũm mĩm còn lại của Thiết Đản và nói chuyện trực tiếp với Đường Minh Sơn.

"Em cũng nghe nói nhà máy sản xuất giấy này sẽ trở thành một ngành công nghiệp độc lập trong huyện của chúng ta, sẽ ổn định hơn và sẽ không dễ bị phân tán như một ngành công nghiệp tư nhân, đối với bạn bè cũng là chuyện tốt."

Sau khi hai vợ chồng nói chuyện một lúc, họ tắt đèn và đi ngủ.

Hôm sau là thứ hai, Nguyên Khang không ăn ở nhà nên anh lấy tiền ăn và rời khỏi nhà lúc bảy giờ ba phút.

Anh phải đạp xe đón Tần Lưu Hải, không có thời gian ăn tối ở nhà.

Hôm nay Đường Minh Sơn trực ca đêm nên ở nhà trông con và phụ giúp việc nhà, khi Phong Ngọc Lan thu dọn đồ đạc đi ra ngoài thì tình cờ gặp chị dâu La sát bên đang đi ra ngoài.

Với nụ cười xa cách, hai người chào nhau một lúc rồi lần lượt đi xuống lầu.

Bước chân của chị dâu La rất chậm, Phong Ngọc Lan đã đi xuống hai tầng, cô ta mới từ từ đi xuống cầu thang.

Đương nhiên là cách Phong Ngọc Lan có một khoảng cách rất xa.

Khi đến đơn vị, chị dâu La nghe đồng nghiệp nói con mình sắp vào cấp ba.

Sau đó, nghe thấy tên của Phong Ngọc Lan.

"Cô giáo Phong tuy còn trẻ, nhưng nghe anh tôi nói cô ấy dạy rất ổn, cháu tôi luôn học lớp của cô giáo Phong, lúc đầu khi vào cấp ba, điểm của nó ở thuộc loại thấp nhất, nhưng điểm của nó bây giờ thi đại học thì không thành vấn đề."

"Cô ấy có dạy kèm không?"

"Đúng vậy, con trai tôi bây giờ đang học lớp mười, điểm kém hơn rất nhiều so với hồi cấp hai, hỏi xong tôi mới biết con mình không theo kịp, tôi và chồng đang muốn tìm gia sư cho nó."

"Điều này tôi thực sự không biết."

Chị dâu La cụp mắt lắng nghe, càng nghe càng nhớ đến điểm số tồi tệ của đứa con trai nhỏ.

Nghĩ đến đây, cô ta suy nghĩ cả một ngày, khi trở về nhà, cô ta lại gặp Phong Ngọc Lan ở cổng khu dân cư, Phong Ngọc Lan ôm một chồng bài tập đi trước.

Chị dâu La nghiến răng, bước nhanh để đi ngang hàng với Phong Ngọc Lan: "Thật trùng hợp quá, cô giáo Phong, gặp được em ở đây."

Phong Ngọc Lan chớp mắt: "À, bởi vì em ở cùng khu với chị, còn là cùng một tầng."

Chị dâu La xấu hổ: ... Không được, không được! Không có cách nào để tiếp tục nói chuyện!

Vì vậy, cô ta giả vờ có việc phải làm và để Phong Ngọc Lan rời đi trước.

Phong Ngọc Lan không thể hiểu được cô sẽ làm gì với cách tiếp cận đột ngột này, nhưng khi nghĩ đến việc ra ngoài vào buổi trưa hôm nay, mẹ Đường nói rằng muốn xào sườn non, trực tiếp gạt những suy nghĩ đó sang một bên và bước nhanh về nhà.

Khi cô về đến nhà, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đang giúp rửa bát đĩa, Thiết Đản đang ngồi trên chiếc giường gỗ nhỏ nghịch xe, thấy cô về, lập tức vươn bàn tay nhỏ bé ra.

"A!"

"Mẹ đi rửa tay đã." Phong Ngọc Lan đặt bài tập lên ngăn tủ bên cạnh, mỉm cười với Thiết Đản, rửa tay trước khi tiến đến ôm lấy cậu nhóc.

Khi Thiết Đản được bế lên, ngón tay út của nó chỉ vào món sườn heo kho trên bàn ăn và chảy nước miếng: "A!"

Phong Ngọc Lan cố nén nụ cười, lấy chiếc khăn tay nhỏ trong túi ra và lau nước bọt cho nó: "Đợi con lớn lên sẽ ăn nó."

Thiết Đản không hiểu, chỉ nhìn chằm chằm nồi sườn kho mà chảy nước miếng, càng thêm hưng phấn vung vẩy tay, tỏ ý muốn ăn thịt.

Thằng bé chỉ là một đứa trẻ mập mạp, lắc lư như vậy, Phong Ngọc Lan xém chút nữa không ôm nổi.

"Ngày càng mập rồi."

Phong Ngọc Lan đặt thằng bé lên chiếc ghế nhỏ của nó, đeo yếm cho thằng bé, Tần Lưu Hải bưng một bát custard trứng màu vàng đi ra và đặt nó lên bàn trước mặt Thiết Đản.

Trên chiếc ghế nhỏ Thiết Đản đang ngồi còn có một tấm ván ngang nhỏ, có thể đặt chiếc bát nhỏ của nó, lúc này Thiết Đản đã không nhìn thấy sườn kho nữa, nhìn chằm chằm vào bát custard trứng quen thuộc và chảy nước miếng.

"Để anh đút cho em." Sau khi đồ ăn được dọn ra, Nguyên Khang mỉm cười bưng bát custard trứng đã chuẩn bị, dùng thìa nhỏ đút cho Thiết Đản.

"Ahhh!"

Ăn một ngụm sữa trứng Thiết Đản kêu thảm thiết, hai tay nhỏ bé nắm lấy mép ván nhỏ trước mặt, nghiêng người về phía Nguyên Khang, há to miệng nhìn chằm chằm thìa gỗ nhỏ chuyển động.

Nguyên Khang thích nhất là đút cho thằng bé ăn, thằng nhóc này rất lanh lợi, cũng rất tinh mắt, không dễ lừa chút nào.

Nếu custard trứng đã hết mà thằng bé vẫn chưa ăn đủ, giả vờ dùng chiếc thìa nhỏ để múc không khí trong bát cho nó, Thiết Đản sẽ quay đầu lại và gào lên giận dữ.

Thiết Đản dường như đang nghĩ về món sườn sau khi ăn bát custard trứng, khi Phong Ngọc Lan nhặt miếng sườn và gặm, cô bắt gặp hình ảnh Thiết Đản đang chảy nước miếng nhìn cô.

Phong Ngọc Lan: ...

Cô im lặng quay người, quay lưng về phía nó và tiếp tục ăn.

Mẹ Đường càng đắm chìm trong việc ăn uống, gắp sườn nhanh như ăn trộm sườn, sợ Thiết Đản nhìn thấy.

Không nói đến Tần Lưu Hải và Nguyên Khang, hai đứa đã luyện tập khả năng không để Thiết Đản nhìn thấy thức ăn của chúng.

"Ah!"

Nhìn thấy mẹ mình quay lưng lại ăn thịt, Thiết Đản vừa tủi vừa tham, dùng hai bàn tay nhỏ bé đập xuống bàn.

"Răng con chưa mọc hết, không thể ăn sườn."

Phong Ngọc Lan cố gắng giải thích với thằng bé.

Thiết Đản không hiểu, trong mắt chỉ có thịt.

"Lấy một ít khoai tây cho thằng bé ăn?"

Nguyên Khang nhìn trong bát của mình, khoai ngâm trong nước dùng rất mềm và dẻo, nói.

"Thêm ớt cay quá, thằng bé không ăn được."

Mẹ Đường lắc đầu.

Tần Lưu Hải đứng dậy đi lấy một cái bát, sau đó đổ một ít nước sôi vào, lại gắp một củ khoai tây, rửa sạch trong bát nước trong, nếm thử trước rồi nói với bọn họ: "Bớt cay một chút, có thể ăn."

Thế là Thiết Đản lấy một cục khoai tây nhỏ đã được rửa sạch bằng nước.

Phong Ngọc Lan kêu Nguyên Khang ăn, để cô đút cho nó, rõ ràng là người lớn ăn một miếng là hết, nhưng cô lại đút mấy chục lần.

Mỗi một lần chỉ có nhiêu đó.

Thiết Đản không hề chán ghét, ăn xong lại được đút cho một ít canh, bụng cũng đã no, cũng không thèm nhìn thịt, cầm lấy máy bay giấy Nguyên Khang gấp cho nó rồi chơi đùa xung quanh đó.

Mọi người thảnh thơi ăn uống, trong nồi sứ chỉ có một đĩa sườn kho tộ nhỏ.

Đó là phần của Đường Minh Sơn, lúc lấy ra khỏi nồi đã được bọc lại kĩ càng.

Sau khi ăn uống no nê, nghe các bài hát trên radio, bắt đầu dọn dẹp bát đĩa và nhà bếp.

Sau khi thu dọn xong mọi thứ, họ ngồi trong phòng khách nhìn Nguyên Khang và Thiết Đản chơi với nhau, Phong Ngọc Lan và mẹ Đường nói về cuộc nói chuyện vừa rồi của chị dâu La.

"Buổi sáng ra ngoài còn muốn cách con hai con đường, vừa rồi gặp mặt, không có gì để nói nhưng chị ấy lại tiến gần lại."

Mối quan hệ giữa mẹ Đường và bà nội La tốt hơn con cháu, nếu hai bà cụ ra ngoài mua đồ, một khi ra ngoài cùng lúc sẽ đi cùng nhau, vì vậy, sau khi bà ấy nghe Phong Ngọc Lan nói liền nghĩ đến chị dâu La.

"Con trai út La Đại Cường của con bé thành tích lúc nào cũng bét lớp, đánh rồi cũng khuyên rồi, hết cách với thằng bé, không bao lâu nữa là lên cấp ba rồi, có phải vì chuyện này nên mới muốn làm thân với con?"

Phong Ngọc Lan dựa vào ghế với vẻ mặt khó hiểu: "Con không có khả năng để La Đại Cường vào trường trung học phổ thông bằng cửa sau."

“Con quên con đã cho Yến Tử học thêm ở nhà ngang sao? Mẹ nghe bà nội của Đại Cường nói cha của Đại Cường đã đề cập rằng nó muốn tìm một gia sư cho Đại Cường.”

“Hai nhà chúng ta gần nhau, bất cứ lúc nào cũng có thể qua xem Đại Cường có nghiêm túc hay không. Hơn nữa, con dạy cũng rất tốt nên chắc nghĩ đến con đầu tiên.”

Mẹ Đường càng nói càng cảm thấy đây là chuyện hiển nhiên.

Phong Ngọc Lan cười khúc khích và nắm tay mẹ Đường: “Mẹ, tại sao mẹ lại nghĩ con giỏi như vậy?”

“Con vốn đã rất giỏi, trời, sao miệng con có vết trầy vậy?”

Mẹ Đường nắm c.h.ặ.t t.a.y cô, trên miệng có một vết máu.

“Không sao, con không cẩn thận làm xước.”

Ngay khi Phong Ngọc Lan nói xong, cô nghe thấy Thiết Đản đột nhiên phát ra tiếng hừ hừ.

Cô nhanh chóng bế thằng bé lên và đi vào phòng tắm.

Thằng bé này khi muốn đi vệ sinh sẽ phát ra tiếng hừ hừ.

Chương 220: Chương 220

Điều này là do mẹ Đường dạy, chưa kể còn đỡ được rất nhiều phiền phức khi giặt tã.

Thiết Đản hừ hừ trong miệng trong khi ngẩng đầu lên nhìn Phong Ngọc Lan.

Phong Ngọc Lan giả vờ nó rất hôi: "Thiết Đản, bảo con không được ăn thịt, ngửi đi."

Thiết Đản a a hai tiếng, chỉ nghe thấy thịt lại bắt đầu chảy nước miếng khiến Phong Ngọc Lan c.h.ế.t lặng.

"Mẹ, hôm nay nên tắm cho Thiết Đản rồi."

Nguyên Khang đứng ngay cửa nói.

Mẹ Đường nghe vậy cười nói: "Buổi trưa nhân lúc trời còn ấm, mẹ đã tắm cho thằng bé."

Cho nên buổi tối đã chuyển thành Nguyên Khang và Tần Lưu Hải tắm rửa.

Nói về chị dâu La nhà sát bên, chị dâu La nói với anh La về giáo viên dạy kèm: "Sát bên nhà chúng ta không phải có một giáo viên có sẵn sao? Đại Cường này được dạy kèm trong tầm kiểm soát của chúng ta, nó dám nghịch ngợm, ngay khi cô giáo Phong cất tiếng, chúng ta có thể nghe thấy mà kịp thời chạy qua dạy dỗ nó."

Anh La - người đang đọc báo, nhìn sang: "Này, cách gọi bây giờ thay đổi rồi, phải gọi là cô giáo Phong nhà người ta."

Chị dâu La ho nhẹ một tiếng, giơ tay vỗ vỗ cánh tay của anh ta: "Anh có nghiêm túc nghe em nói không?"

"Em nói đi, nói đi."

Anh La đặt tờ báo xuống nghiêm túc lắng nghe, để chị dâu La nghiêm túc phân tích.

"Anh biết đấy, nhà họ chỉ có một học sinh trung học cơ sở, còn lại là con trai kết nghĩa của cô giáo Phong bọn họ. Hôm trước em thấy bố mẹ của đứa trẻ đến đây ăn tối, em lập tức nhận ra đồng chí nam đó, là một thương nhân lớn trong huyện chúng ta, một gia đình như vậy đã gửi con cái của họ đến đây, chắc chắn cũng được dạy kèm."

"Một là dạy kèm, hai cũng là dạy kèm, hơn nữa chúng ta là hàng xóm, cho nên đưa Đại Cường đến đó là hợp lý."

Sau khi chị dâu La nói xong, hỏi anh La nghĩ thế nào.

Anh La hơi cau mày: "Thứ nhất, gia đình hai người họ là kết thân, điều này khác với chúng ta; thứ hai, khi họ mới đến đây, thái độ của em đã khiến quan hệ giữa hai nhà chúng ta trở nên lạnh nhạt, ngoài bà cụ nhà chúng ta nói chuyện với bà cụ nhà họ, chúng ta và những đứa trẻ ở cùng cũng chẳng mấy vui vẻ."

Sắc mặt của chị dâu La ngày càng tệ đi sau những lời nói của chồng.

"Hơn nữa, em muốn đưa tới thì đưa tới, người ta có chịu nhận hay không là chuyện khác, đừng có một bên đồng ý tự cho bên kia cũng đồng ý theo, làm như vậy càng khiến hai nhà càng khó coi."

"Vậy anh nghĩ chúng ta nên làm gì đây? Điểm của Đại Cường có thể thi vào trường cấp ba không? Ngay cả trường nghề cũng khó!"

Chị dâu La tức giận, giáng cho anh La hai đòn: "Không phải anh luôn cười nói với bác sĩ Đường sao? Không thể để cậu ấy nói với cô giáo Phong sao?"

Anh La bị đánh dở khóc dở cười: "Em làm rõ đi, bọn họ là vợ chồng, vợ chồng một thể em hiểu không? Hơn nữa, người làm chủ nhà họ không phải bác sĩ Đường, mà là cô giáo Phong."

"Vậy chúng ta phải làm sao đây!"

Chị dâu La vừa hối hận vừa tức giận: "Nếu biết trước, em đã không lạnh lùng với người ta rồi."

"Hối hận đã muộn, trên đời này không có thuốc hối hận."

Anh La vừa nói xong, lại bị chị dâu La đánh một trận: "Anh nói cái gì mà mỉa mai thế! Đó không phải con của anh à!"

Dù sao cũng là con ruột của mình, cho nên sau khi hai vợ chồng bàn bạc, đêm thứ hai, họ mang theo La Đại Cường bất đắc dĩ đến nhà Phong Ngọc Lan để xin lỗi.

"Đại Cường mắng người khác trước, đương nhiên chúng tôi phải xin lỗi."

Anh La đẩy La Đại Cường lên phía trước: "Mau, xin lỗi hai em đi."

La Đại Cường - người đã bị dạy dỗ và căn dặn ở nhà, liếc nhìn Nguyên Khang và Tần Lưu Hải, nói với giọng lí nhí: "... Là lỗi của anh, anh xin lỗi."

Cho dù giọng nói nhỏ đến đâu, đám Nguyên Khang cũng nghe thấy rồi.

“Không sao đâu.”

Tần Lưu Hải lắc đầu.

“Đúng vậy, hơn nữa là do bọn em quấy rầy giấc ngủ của anh trước.” Nguyên Khang nói, La Đại Cường lập tức cảm thấy tươi tắn trở lại, cảm thấy mình đã khỏe lại.

“Không đúng! Anh đang ngủ say, đột nhiên nghe thấy có ai đang đọc tiếng Anh, dọa anh còn tưởng rằng mình đang ngủ trong lớp tiếng Anh! Lúc đó lại nhảy dựng lên! A đau quá!”

Chưa nói xong, bị chị dâu La xấu hổ đã véo vào lưng, đau đến mức La Đại Cường gào lên hai tiếng.

Thiết Đản nép mình trong vòng tay của Đường Minh Sơn đột nhiên kêu lên, bầu không khí xấu hổ lập tức tan biến.

“Đừng đứng nữa, vào trong ngồi đi.”

Phong Ngọc Lan cười.

“Vào đi, vào đi.” Mẹ Đường đóng cửa lại, để bọn họ vào nhà.

La Đại Cường dùng tay trái xoa xoa chỗ bị véo, sau khi nhìn thấy ánh mắt đồng cảm của bọn Nguyên Khang, cậu bước tới và kéo họ lên lầu, bố cục của hai gia đình giống nhau nên La Đại Cường đương nhiên biết cách lên lầu: “Đi, chúng ta lên lầu chơi đi!”

Chị dâu La khi nhìn thấy cảnh này, cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều.

Họ đến ngồi ở nhà hơn mười phút rồi về, không nói gì về dạy kèm, chỉ tán gẫu về việc nhà, sau đó cũng không gọi La Đại Cường về nhà, hai vợ chồng đi thẳng về nhà.

Phong Ngọc Lan đóng cửa lại, quay đầu nhìn Đường Minh Sơn thì thầm: “Là ý gì?”

“Muốn con của anh ấy học ở nhà chúng ta.” Đường Minh Sơn cười nói.

“... À, nhưng em không muốn nhận.”

Phong Ngọc Lan thực sự không muốn, cô còn rất nhiều việc phải làm ở trường, hơn nữa, Tần Lưu Hải không cần bọn họ dạy kèm, chỉ cần kiểm tra bài tập về nhà.

“Vậy thì không nhận, ăn cơm trước đi.”

Đường Minh Sơn ôm đứa con trai mập mạp đi về phía phòng khách, Nguyên Khang và hai đứa còn lại cũng từ trên lầu đi xuống, La Đại Cường da mặt dày cỡ nào cũng không ăn cơm ở nhà họ Đường như mong muốn của chị dâu La, chào hỏi một tiếng, rồi trở về nhà.

“Anh ấy cho tụi con xem truyện tranh.”

“Phải.”

“Bọn con từ chối, sau đó anh ấy chỉ xem một mình, con và Lưu Hải học thuộc lòng bài học.”

“Đúng vậy.”

Sau khi nghe những gì hai đứa trẻ nói, khóe miệng của Phong Ngọc Lan giật giật.

Nhà họ La dường như đã hạ quyết tâm mang La Đại Cường đến, trước đây Phong Ngọc Lan và gia đình anh ta gặp nhau sẽ lịch sự chào hỏi nhau rồi ai đi đường nấy.

Kết quả là bây giờ, Phong Ngọc Lan cảm thấy như thể cô có thể gặp những người sát bên mỗi khi cô ra ngoài, mà họ đã thay đổi sự thờ ơ trước đây đối với cô thành rất nhiệt tình với cô.

Phong Ngọc Lan:...

Cô không thể chịu đựng được.

Và số lần chị dâu La đến thăm nhà cũng tăng lên, mẹ Đường không thể đuổi bọn họ ra ngoài, sau khi Phong Ngọc Lan suy nghĩ, nói với mẹ Đường.

"Mẹ mặc kệ chuyện của bọn con, muốn nói thế nào thì nói, nếu như họ đưa thẳng bé đến, mẹ nói mẹ không biết tụi con nghĩ sao."

Vì vậy, mẹ Đường vui vẻ ngồi chơi với bà nội La.

Chồng của bà nội La đã qua đời được vài năm, gần đây dưới sự giới thiệu của chị gái, bà ấy đã gặp một ông lão tốt bụng.

Bà ấy thấy không thể nhận được bất kỳ tin tức nào về việc dạy kèm từ mẹ Đường, đành phớt lờ không quan tâm nữa, bắt đầu nói chuyện với mẹ của Đường về mối quan hệ của bà ấy với ông lão.

Khi Phong Ngọc Lan về không thấy ai ở tầng dưới, vì vậy cô đi lên lầu, quả nhiên, cô nhìn thấy hai người họ đang phơi nắng và trông Thiết Đản.

Cô không làm phiền, đặt bài tập lên bàn bên cạnh và bắt đầu chấm điểm.

"... Nhà ông ấy có hai người con trai, gia đình con trai lớn sống ở huyện bên cạnh, ông ấy sống ở đây với nhà con trai út, quan hệ gia đình coi như hòa thuận, tìm vợ là ý của hai cô con dâu."

Bà nội La ngượng ngùng nói về tình hình của bên kia.

"Con dâu và hai con gái tôi cũng ủng hộ tôi tìm chồng. Sau khi được giới thiệu, chúng tôi có ấn tượng tốt về nhau nên đã xác lập mối quan hệ."

Mẹ Đường gật đầu: "Chỉ cần người này tốt, có thể yêu đương."

“Ông ấy đúng là một người rất tốt, đối xử với tôi… cũng tốt.” Bà nội La hơi đỏ mặt: “Nhưng gần đây giữa chúng tôi có gì đó không ổn.”

Phong Ngọc Lan lén vểnh tai lên.

“Có phải vấn đề sống ở đâu không?”

Mẹ Đường dễ dàng đoán ra.

Bà La gật đầu: “Ý của bọn họ là để ông ấy dọn ra ngoài ở với tôi.”

“Hả?”

Mẹ Đường sửng sốt, Phong Ngọc Lan cũng dừng việc sửa bài tập về nhà.

“Bà cũng ngạc nhiên đúng không?”

Vẻ ngượng ngùng trên mặt bà nội La dần dần biến mất: “Thực ra cảm thấy ông ấy là một gánh nặng, muốn để ông ấy tìm một người vợ cùng chung sống, không cần phải chen chúc với bọn họ.”

“Sau khi ông ấy nói với tôi về điều này, ông ấy không hỏi tôi nghĩ gì mà yêu cầu tôi chấm dứt mối quan hệ của chúng tôi.”

Nghe vậy, Phong Ngọc Lan yên lặng gật đầu, ông lão làm như vậy cũng không tệ.

“Ông ấy không ngờ gia đình ông ấy lại có ý đó nên rất xấu hổ khi đối mặt với tôi. Kể từ hôm đó, chúng tôi đã không gặp nhau gần nửa tháng rồi.”

Bà nội La mím môi: “Cha Đại Cường cho rằng ông ấy đến ở cũng được, nhưng ông ấy không muốn, nói rằng nếu ông ấy sống với tôi, ông ấy phải cho tôi một nơi ở chứ không phải ông ấy đến nhà con trai tôi ở.”

“Ông ấy cũng là nghĩ cho bà.” Mẹ Đường nhẹ nhàng thở dài một hơi, kéo Thiết Đản đang ngậm tay xuống.

“Tôi biết, cho nên tôi không trách ông ấy.” Bà nội La cụp mắt xuống: “Tôi chỉ là cảm thấy không thoải mái.”

Phong Ngọc Lan cũng cảm thấy rằng mối quan hệ lớn tuổi này không hề dễ dàng.

Thiết Đản quay đầu lại, nhìn thấy Phong Ngọc Lan từ cửa sổ, ngay lập tức vẫy cái tay nhỏ bé một cách hào hứng.

Động tác này đã thu hút sự chú ý của mẹ Đường và bà nội La, Phong Ngọc Lan cũng đặt bút xuống và đi ra ngoài, cô mỉm cười chào bà nội La rồi cúi xuống bế Thiết Đản vào phòng, tiếp tục sửa bài tập cho cô.

Bà nội La đỏ mặt, kéo mẹ Đường nhỏ giọng nói: “Con bé nghe thấy chưa?”

“Nghe thấy thì cũng không sao, con dâu của tôi rất kín tiếng.” Trên mặt mẹ Đường lộ vẻ trấn an, nói.

Gương mặt ửng đỏ của bà nội La cũng dịu đi một chút, nhưng bà ấy cũng không ngồi đây lâu.

Sau khi bà ấy đi, mẹ Đường thở dài nói: “Không ngờ gia đình ông lão lại suy nghĩ như vậy.”

Phong Ngọc Lan ngay lập tức tích cực tham gia vào cuộc nói chuyện phiếm này: “Vâng, điều đó làm tổn thương trái tim của ông lão.”

“Chắc chắn rồi.” Mẹ Đường dùng sức gật đầu: “Buổi tối ăn cà tím xào thịt, buổi chiều mẹ còn làm thịt hấp cùng nhau được chứ?”

“Được.” Phong Ngọc Lan cười đáp lại.

Hai ngày sau, Đường Minh Sơn được nghỉ ngơi nên dẫn cha về nhà ở một thời gian.

Sau khi cha Đường đến, bà nội La cũng không thường xuyên tới nữa, bà ấy đang nói chuyện với mẹ Đường, bên cạnh còn có một ông lão, sao bà ấy có thể tự nhiên nói chuyện được?

Cô không nói, chị dâu La đã chủ động nói về điều đó khi gặp Phong Ngọc Lan.

"Mẹ chồng chị vẫn nghĩ đến chú ấy, nhưng chú ấy lại tránh mặt mẹ chồng chị. Hai ngày nay thấy bà ấy ăn không được bao nhiêu, trông tội thật."

Phong Ngọc Lan không ngờ rằng cô sẽ nghe được điều này nên đáp lại: "Hai người ban đầu có tình cảm nhưng vì chuyện này nên xa cách, ít nhiều vẫn nhớ nhung nhau."

"Ai nói không phải? Cha Đại Cường nói chú ấy muốn giữ thể diện nên mới chuyển đến. Không phải tụi chị không thể phụng dưỡng chú ấy về già."

Chị dâu La càng nói càng tức giận, quan hệ mẹ chồng nàng dâu của họ rất tốt nên chị ấy rất quan tâm đến bà nội La: "Người sống được bao lâu không ai có thể nói được. Hiện tại gặp được người thích hợp, cùng ở bên nhau, nghĩ nhiều để làm gì?"

"Đúng vậy."

Thấy cô đồng ý với lời nói của mình, càng nói khí thế hơn.

"Thực ra chuyện này còn có cách giải quyết khác, hai nhà tụi chị sẽ trả tiền để họ tìm nơi khác ở, hai vợ chồng già sẽ ở riêng, nhưng những người bên đó không chịu gặp, cũng không có cách nào bàn bạc."

Chương 221: Chương 221

Phong Ngọc Lan suy nghĩ một lúc nói: "Bọn họ muốn ông lão tìm một người vợ khác để dọn ra ngoài, vì vậy có lẽ họ không muốn trả tiền cho việc này."

"… Cũng đúng." Chị dâu La vỗ vỗ đầu: "Cuối cùng lại quên mất điều này."

Sau khi Phong Ngọc Lan đến trước cửa nhà, chị dâu La cũng lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa bước vào nhà đã thấy La Đại Cường ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt bơ phờ.

"Lại có chuyện gì nữa?"

"Đang đọc truyện tranh trong lớp thì bị cô giáo bắt được, bị cô đuổi về, buổi chiều yêu cầu phụ huynh nói chuyện với cô chủ nhiệm."

Bà nội La từ trong bếp thò đầu ra nói.

Nghe xong lời này, chị dâu La hít một hơi thật sâu nhưng vẫn không kìm được tức giận, cô ta cầm lấy móc phơi quần áo tiến đến định đánh La Đại Cường, dường như La Đại Cường đã sớm chuẩn bị, mở cửa chạy trước.

Tình cờ thấy Nguyên Khang và Tần Lưu Hải mở cửa vô nhà, La Đại Cường chạy vọt tới trước mặt, kéo hai người vào trong, đóng cửa lại trước khi chị dâu La chạy tới.

Chị dâu La:...

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải:...

"Chuyện gì xảy ra thế?"

Phong Ngọc Lan nghe thấy động tĩnh bước ra xem thì thấy ba người đứng cạnh tủ giày nhìn nhau.

Đường Minh Sơn cũng ôm Thiết Đản đi tới, mặc kệ sự việc như thế nào, trước tiên kêu bọn trẻ rửa tay chuẩn bị ăn cơm.

La Đại Cường gãi đầu: "Chú Đường, cháu không ăn cơm, cháu chỉ đến đây để trốn mẹ."

"Như vậy cũng đừng chậm trễ bữa ăn." Đường Minh Sơn ra hiệu cho cậu và đám Nguyên Khang rửa tay.

"Đi thôi." Thấy cậu còn do dự, Nguyên Khang kéo cậu đi rửa tay.

Cha Đường từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy trong nhà có một đứa nhóc: "Đây là hàng xóm bên cạnh sao?"

"Ừ." Mẹ Đường đáp: "Đến giúp tôi dọn bàn."

Cha Đường vội vàng tiến lên, giúp di chuyển bàn và kê thêm một chiếc ghế khác, vừa đủ cho La Đại Cường ngồi.

Đây là lần đầu tiên La Đại Cường đến nhà Phong Ngọc Lan ăn cơm, cậu cảm thấy đồ ăn rất ngon, trong bữa ăn, những người lớn tuổi sẽ không hỏi về trường học mà chỉ lắng nghe thế hệ trẻ tự mình kể một số điều thú vị về trường học.

"Em nghe nói hôm nay trong lớp có một người lén đọc truyện tranh, bị giáo viên trong lớp bắt được, yêu cầu phụ huynh viết bản kiểm điểm."

Khi Nguyên Khang đang nói chuyện, chỉ thấy La Đại Cường bên cạnh nhìn sang với khuôn mặt đỏ bừng.

"Là anh ấy ạ."

Thấy vậy, Tần Lưu Hải sắc mặt bình tĩnh nói.

Phong Ngọc Lan và những người khác nhìn sang, La Đại Cường càng đỏ mặt hơn: "Là cháu."

"Cho nên cháu mới trốn mẹ?"

Phong Ngọc Lan cũng đã hiểu.

La Đại Cường lại gật đầu: "Vâng, mẹ cháu đánh rất dữ."

Thiết Đản nhìn chằm chằm vào người anh xa lạ không thường xuyên xuất hiện trên bàn ăn này, cha Đường cười đút cho thằng bé món custard trứng: "Thiết Đản, không ăn sẽ nguội đấy."

"A."

Thiết Đản ngước đầu, cầm lấy thìa gỗ nhỏ, ăn custard trứng.

Phong Ngọc Lan và những người khác không nói bất cứ điều gì dạy dỗ La Đại Cường, họ chỉ mời cậu ăn, không lâu sau bữa ăn, bà nội La đã gõ cửa.

"Mẹ cháu vào trường rồi, mau trở về đi."

La Đại Cường thấp giọng hỏi: "Mẹ không còn tức giận ạ?"

"Đương nhiên là còn giận, nhưng cũng không kịp đánh cháu rồi."

Nghe vậy, La Đại Cường thở phào nhẹ nhõm, lắc lư đi về.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải tắm rửa sạch sẽ rồi về phòng ngủ trưa, cha Đường ôm Thiết Đản lên lầu chơi trong sân, Phong Ngọc Lan cũng về phòng nghỉ ngơi.

Đường Minh Sơn bảo mẹ Đường nghỉ ngơi, sau khi tự dọn dẹp, anh cũng lên lầu xem Thiết Đản.

Mà chị dâu La - người mới từ trường trở về, một lần nữa củng cố niềm tin của mình rằng cô ta phải tìm một gia sư cho La Đại Cường.

Vì vậy đêm đó hai vợ chồng xách đồ đến cửa, lần này trực tiếp nói rõ ý đồ của mình.

Sau khi nghe họ nói Phong Ngọc Lan cười, lịch sự từ chối họ và chỉ ra một số giáo viên đang nhận học sinh, nếu họ muốn tìm gia sư, có thể đến gặp những người đó.

Vợ chồng chị dâu La tuy thất vọng nhưng vẫn để đồ lại, bày tỏ tâm ý của họ và hy vọng sau này hai nhà vẫn có thể hòa thuận.

"Không thể nhận quà của người ta không được, con nhớ mấy ngày nữa là sinh nhật của thím La, đến lúc đó chúng ta đi chúc mừng sinh nhật của bà ấy, đền đáp lại món quà này."

Đường Minh Sơn nói.

"Nghe con vậy." Mẹ Đường không có ý kiến, cha Đường cũng không có phản đối.

Phong Ngọc Lan ngáp: "Cũng nên như vậy."

Vì vậy, vài ngày sau, họ đã mua một món quà sinh nhật và một bao lì xì tặng cho bà nội La.

Buổi tối, khi nhà họ La ngồi lại với nhau để sắp xếp mọi thứ và số lượng bao lì xì, họ nhìn thấy những bao lì xì lớn do Phong Ngọc Lan và những người khác cho.

“Cô giáo Phong và người nhà của cô ấy không phải là người thích lợi dụng.” Anh La cười, nhìn chị dâu La: “Bây giờ em còn hối hận nữa không?”

Chị dâu La thở dài: “Là em quá đáng, lúc đó em không nên đối xử lạnh nhạt với mọi người.”

“Không có thuốc hối hận đâu.”

La Đại Cường ở một bên lẩm bẩm, bị chị dâu La lườm.

Lúc này, Phong Ngọc Lan vừa mới tắm xong, trở về phòng nói với Đường Minh Sơn: “Cuối tuần này em sẽ cùng anh hai và chị dâu hai đến bệnh viện tỉnh khám sức khỏe. Anh nhớ đi chúc mừng anh Dương đó.”

Anh Dương là nói Dương Bảo Quốc.

“Được.”

Đường Minh Sơn không nghỉ ngơi vào cuối tuần, vì vậy Phong Ngọc Lan chỉ có thể đi cùng anh hai Đường và những người khác lên tỉnh.

Trước đó luôn đi lấy thuốc ở bệnh viện thành phố, tháng trước anh Đường đi lấy thuốc, bác sĩ điều trị cho anh ta có thời gian nên lên bệnh viện tỉnh kiểm tra thêm.

“Nhớ rồi.”

Đường Minh Sơn lật Thiết Đản lại để ngăn thằng bé nắm lấy cổ áo của mình, Thiết Đản không hài lòng và cố gắng lật ngược lại, nhưng ngay sau đó lại bị lật lại khiến thằng bé tức giận gào lên.

Cứ mấy lần như vậy, khi thấy Thiết Đản chu miệng, hai mắt đầy nước, Đường Minh Sơn vội vàng bế nó lên cao trước khi Thiết Đản khóc thét lên.

Đây là trò chơi mà Thiết Đản thích nhất, nó lập tức cười toe toét đến mức nước mắt rơi đầy mặt, cũng may là nó không khóc nữa, cười ha ha một lúc lâu rồi ngủ mất.

Đường Minh Sơn cầm chậu rửa mặt nhỏ của Thiết Đản đi lấy nước ấm, sau đó dùng khăn lông lau khô mặt cho nó, xong xuôi mới đi rửa mặt.

Phong Ngọc Lan tựa lưng vào gối đầu, đọc sách dưới chiếc đèn ở đầu giường. Sau khi Đường Minh Sơn quay lại, Phong Ngọc Lan đóng sách, tắt đèn rồi nằm xuống, xoay người chui vào lồng n.g.ự.c của Đường Minh Sơn để ngủ.

Anh hai Đường và những người khác sẽ tới vào thứ sáu, đúng lúc cha Đường cũng phải về quê, trong nhà có heo, gà, bò cần được chăm sóc.

Bữa cơm tối rất đông vui, Thiết Đản được chị dâu hai Đường ôm không nỡ buông tay, anh hai Đường bị Nguyên Khang kéo lên mái nhà chơi.

Tần Lưu Hải vẫn về nhà sau buổi học ngày thứ sáu nên bây giờ cậu bé không có ở đây.

"Răng này, lại mọc thêm một cái nữa rồi." Chị dâu hai Đường nhân lúc Thiết Đản đang u u a a để nhìn răng của nó, sau khi phát hiện nó lại mọc thêm một cái răng, cô ta hôn lên gương mặt béo tròn của Thiết Đản.

Thiết Đản vặn người, hai mắt nhìn sang chỗ mẹ Đường đang sửa quần áo, mẹ Đường thấy vậy bèn yên lặng di chuyển sang bên cạnh.

"A!"

Thấy bà nội càng lúc càng xa mình, Thiết Đản khó hiểu nhìn bà, hai tay núc ních chỉ về hướng bên kia, thỉnh thoảng nó còn nhìn sang

Phong Ngọc Lan.

“Không được.” Phong Ngọc Lan lắc đầu.

Ngay khi Thiết Đản muốn hét toáng lên, Đường Minh Sơn đã đi làm về nên chị dâu hai Đường bèn giao Thiết Đản đang muốn chơi kim quần áo lại cho anh.

“Anh hai đâu rồi?”

Đường Minh Sơn không thấy người nên hỏi.

“Đang ở trên lầu với Nguyên Khang.” Chị dâu hai Đường nói.

Nghe vậy, Đường Minh Sơn bèn bế Thiết Đản lên lầu.

“Chị rất lo lắng.” Trong phòng khách dưới lầu chỉ còn lại ba người họ, chị dâu hai Đường cũng nói về sự bất an của mình: “Thật ra mấy năm nay chị cũng muốn sinh nhưng không có con cũng không sao, dù sao nhà chúng ta đã có Nguyên Khang và Thiết Đản rồi. Sau này chúng ta già thì cũng có người đưa lên núi được.”

“Nói gì vậy?” Phong Ngọc Lan trừng mắt nhìn cô ta một cái, nắm chặt bàn tay mát lạnh và đầy những vết chai sần của cô ta: “Nếu bác sĩ Triệu đã cho tới bệnh viện tỉnh để kiểm tra, có nghĩa là tất cả mọi thứ đang rất tốt.”

“Đúng vậy, con đừng lo lắng.” Lúc này mẹ Đường cũng ngồi lại gần: “Cũng đừng suy nghĩ lung tung.”

Chị dâu hai Đường nắm chặt bàn tay của Phong Ngọc Lan, gật đầu.

Buổi tối, Nguyên Khang ngủ bên cạnh anh hai Đường, không phải không có phòng nào khác, chỉ là do Nguyên Khang muốn ở gần bác của nó.

Anh hai Đường vui vẻ tắm rửa, rồi cùng Nguyên Khang đi vào phòng một cách thân thiết.

Chị dâu hai Đường bị bỏ rơi ở phòng khách đang nghiến răng nghiến lợi, ai bảo bây giờ Nguyên Khang đã lớn rồi, đã biết sự khác biệt của nam nữ chứ?

Thấy vậy, Phong Ngọc Lan không nói câu nào mà bế Thiết Đản đang ngủ gà ngủ gật sau khi được ăn uống no đủ lên rồi nhét vào lòng chị dâu hai Đường: "Tối nay phải nhờ chị dâu hai chăm con giúp em rồi."

"Được được." Chị dâu hai Đường vui vẻ hít hà hương thơm của em bé rồi ôm Thiết Đản đi nhanh vào phòng.

Cô ta cũng có nhiều kinh nghiệm trong việc chăm em bé nên vợ chồng Phong Ngọc Lan không lo lắng.

Hơn nữa, đứa nhỏ Thiết Đản này rất dễ chăm, buổi tối trước khi đi ngủ sẽ đi nặng, nửa đêm nếu muốn đi tiểu sẽ kêu lên.

Bây giờ, tã của nó không còn bị ướt thường xuyên nữa.

Có Nguyên Khang và Thiết Đản ở bên cạnh, lúc hai vợ chồng rời giường vào buổi sáng, ai cũng nở nụ cười tươi.

Phong Ngọc Lan không có tiết học vào thứ bảy nên hôm nay cô mới có thời gian dẫn vợ chồng anh hai Đường lên tỉnh.

"Nguyên Khang có đi cùng không? Sẵn tiện đi thăm Vĩnh Bình luôn."

Lúc ăn sáng, Phong Ngọc Lan cười hỏi.

Hai mắt Nguyên Khang sáng lên, nhìn sang Đường Minh Sơn.

"Đi đi, chỉ cần không nghịch ngợm quậy phá rồi người xấu lừa đi bán là được."

Đường Minh Sơn uống một ngụm cháo nếp lên men, nhướng mày nói.

“Con không như vậy đâu!”

“Phải đó, sao em lại nói vậy chứ?” Anh hai Đường cũng bảo vệ Nguyên Khang.

Sau khi ăn sáng rồi sắp xếp một lúc, bốn người cùng đi tới bến xe.

Thật ra Phong Ngọc Lan biết lái xe, nhưng để lấy được bằng lái xe ở thời đại này rất khó, nhưng chủ yếu là vì Phong Ngọc Lan không có thời gian, chỉ có thể đợi tới kỳ nghỉ hè, xem cô có thể lấy được hay không.

Mấy năm nay đất nước thường xuyên sửa sang đường xá, nên bây giờ đường đến tỉnh không còn xa như năm ngoài nữa, đi nhiều nhất là ba tiếng đồng hồ là có thể đến tỉnh rồi.

Phong Ngọc Lan dẫn anh hai Đường và những người khác đi thuê khách sạn trước, trong lúc họ đang nghỉ ngơi thì đưa Nguyên Khang đi mua vài thứ, cô dẫn nó tới chào hỏi cậu Lưu và thím Lâm ở trong con ngõ nhỏ bên kia.

Cậu Lưu và thím Lâm đều có ở nhà, nhìn thấy hai người Phong Ngọc Lan thì rất vui vẻ. Vĩnh Bình càng vui hơn, ríu rít nói chuyện không ngừng với Nguyên Khang.

Giọng nói như vịt kia làm Phong Ngọc Lan thường xuyên nhìn sang.

Cuối cùng, Phong Ngọc Lan để Nguyên Khang ở lại nhà họ Lâm để chơi với Vĩnh Bình, cô khéo léo từ chối lời mời ở lại ăn cơm. Lúc cô trở về khách sạn, sắc mặt nhóm chị dâu hai Đường đã tốt hơn một chút.

“Lúc trước đi thành phố cũng không say xe, sao hôm nay mệt thế nhỉ?”

“Đúng vậy.” Chị dâu hai Đường cũng buồn bực.

“Đi thôi, em dẫn hai người đi ăn, cố lên nào.” Phong Ngọc Lan nói.

Sau đó ba người đi ăn canh thập cẩm cay, lúc món ăn được bưng ra, hai vợ chồng họ đã khoẻ lại.

Chương 222: Chương 222

Tới hai giờ chiều, họ tới bệnh viện tỉnh, có một người thanh niên cao lớn đang trước cửa bệnh viện. Khi nhìn thấy Phong Ngọc Lan, người đó lập tức đi tới: "Chào chị dâu, anh hai, chị dâu hai."

Người này là Nguyên Trúc Thượng, là bạn cùng phòng thời đại học của Đường Minh Sơn, nằm ở giường trên, là người ở tỉnh, cả nhà cha mẹ và bác đều là bác sĩ.

Bây giờ anh cũng đang là bác sĩ khoa chỉnh hình ở bệnh viện tỉnh.

Hôm nay anh ấy được nghỉ phép, nhưng sau khi nhận điện thoại từ Đường Minh Sơn đã cố ý tới đây chờ Phong Ngọc Lan rồi dẫn họ đi đăng ký trước.

Có anh ấy ở đây, việc kiểm tra của nhóm Phong Ngọc Lan càng thuận lợi hơn, chưa đến năm giờ chiều đã có kết quả kiểm tra.

Phong Ngọc Lan và Nguyên Trúc Thượng chờ họ trên hành lang. Nguyên Trúc Thượng là người hay nói, nên nói chuyện phiếm cùng anh ấy sẽ không thấy xấu hổ.

Tới khi hai vợ chồng chị dâu hai Đường bước ra, thấy nụ cười trên gương mặt họ, nỗi lo lắng của Phong Ngọc Lan lập tức được giải toả. Cô tiến lên nắm tay chị dâu hai Đường, nói với Nguyên Trúc Thượng: "Vậy sáu giờ rưỡi chúng ta gặp nhau ở quán cơm mà chị thấy vừa rồi nhé."

"Được."

Biết họ có chuyện muốn nói, Nguyên Trúc Thượng gật đầu cười rồi về nhà trước.

"Bác sĩ nói không cần phải uống thuốc, còn nói tụi chị yên tâm, cứ thuận theo tự nhiên là được."

Chị dâu hai Đường lau nước mắt ở khóe mắt, anh hai Đường cũng rất phấn khích, tuy không khóc như chị dâu hai Đường nhưng hai mắt vẫn đỏ bừng lên.

Ba người vừa nói vừa cười rời khỏi bệnh viện, sau khi trở về khách sạn, họ tắm rửa gội đầu rồi thu dọn một chút, sau đó đi tới quán cơm đã hẹn trước với Nguyên Trúc Thượng.

"Nhờ anh cho chúng tôi một phòng, vị trí tốt một chút."

Phong Ngọc Lan nói với người phục vụ.

"Không thành vấn đề, mời sang bên này."

Trong lúc chờ thực đơn, chị dâu hai Đường nói với Phong Ngọc Lan: "Nói trước là anh chị sẽ mời bữa này đấy, em đừng chi tiền, nếu không chị sẽ không vui đâu."

"Anh cũng không vui."

Anh hai Đường nói theo.

"Em biết rồi, vậy em yên tâm ăn cơm rồi." Phong Ngọc Lan cười không ngừng. Sau khi đồ ăn được đưa lên không lâu, Nguyên Trúc Thượng đã dẫn theo vợ và con trai con gái tới đây.

Có Phong Ngọc Lan và Nguyên Trúc Thượng khuấy động, rất nhanh không khí trong phòng đã nóng lên. Món ăn của quán cơm này khá ngon, vì quá vui vẻ, mọi người đã uống một chút rượu gạo, rượu

này rất thơm và êm dịu mà lại không say. Lúc rời đi, chị dâu hai Đường còn mua thêm mấy bình.

Lúc ra khỏi tiệm cơm, vẫn chưa tới chín giờ nên Phong Ngọc Lan dẫn họ đi dạo chợ đêm. Đây là lần đầu tiên tới tỉnh nên hai vợ chồng anh hai Đường luôn đi sát bên Phong Ngọc Lan, sợ mình bị lạc. Nếu nhìn thấy thứ gì đẹp hay thú vị thì sẽ giữ Phong Ngọc Lan lại cùng nhau xem chán chê rồi mới cùng rời đi.

"Em dâu, anh muốn mua cái này." Chị dâu hai Đường kéo Phong Ngọc Lan lại rồi nói nhỏ, tay còn chỉ vào n.g.ự.c của mình.

Phong Ngọc Lan hiểu ra ngay: "Bên kia có vài tiệm đấy, chúng ta đi xem, anh hai…"

Họ quay đầu lại nhìn thấy anh hai Đường đang ngồi xem xổm nhìn người ta vớt cá vàng bằng mấy cái lưới nhỏ.

"Để chị nói với anh ấy."

Chị dâu hai Đường bật cười, lại gần nói mấy câu với anh hai Đường, lại chỉ sang Phong Ngọc Lan. Sau khi anh hai Đường gật đầu, chị dâu hai Đường bèn đi tới kéo Phong Ngọc Lan đi mất.

Trong cửa hàng nội y có khá nhiều người, chị dâu hai Đường xấu hổ không dám ngẩng đầu xem. Phong Ngọc Lan kéo cô ta tới một góc không người, hỏi: "Chị muốn mua loại nào?"

"Giống mấy cái mà em mua cho chị lần trước là được." Chị dâu hai Đường nói nhỏ.

Phong Ngọc Lan bèn cô ta đi tìm kiểu dáng đó: "Loại này không có gọng nên mặc thoải mái lắm. Chị sờ xem có thích loại vải này không."

“Có được sờ không?”

Chị dâu hai Đường đỏ mặt hỏi.

“Được, những cái này được treo để chúng ta xem. Nếu chị chọn được món nào đó, bà chủ sẽ lấy một cái mới từ kho hàng cho chúng ta mang về.”

Vì thế, chị dâu Đường nghiêm túc chọn hai bộ có hoạ tiết khác nhau: “Giặt một cái mặc một cái, đủ rồi.”

“Hiếm khi nào được lên tỉnh, chọn thêm không?”

Phong Ngọc Lan cũng mua mấy cái.

Chị dâu hai Đường nghe vậy cũng thấy hợp lý nên lại mua thêm hai bộ.

Mẹ Đường mặc cái này không quen, bà ấy tự may áo trong cho mình nên hai người không mua cho bà.

“Để chị mua mấy cái cho anh hai em.”

Chị dâu hai Đường nhìn thấy một cặp vợ chồng đang xem nội y cho nam, nghĩ ngợi rồi nói.

“Được, em cũng đi xem cho Minh Sơn và Nguyên Khang.”

Phong Ngọc Lan đáp lời, vừa định đi qua đó thì bị chị dâu hai Đường kéo lại: “Chờ họ đi rồi chúng ta hãy qua.”

“Được.” Phong Ngọc Lan nắm lấy tay cô ta, chờ cặp vợ chồng kia chọn xong mới qua đó lựa.

Sau khi ra ngoài cửa hàng nội y, chị dâu hai Đường thở hắt ra: “Ở bên trong ngại quá, không dám ngẩng đầu nhìn luôn.”

“Đi nhiều sẽ quen thôi, huyện chúng ta cũng có một cửa hàng nội y, nhưng hơi xa. Khi nào trở về, em dẫn chị đi xem thử nhé?”

“Không đi đâu.” Chị dâu hai Đường nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay: “Đủ mặc mấy năm rồi.”

“Nội y của phụ nữ chúng ta nên được thay ba tháng một lần…”

Phong Ngọc Lan vừa nhỏ giọng nói chuyện nội y với chị dâu hai Đường vừa đi tới chỗ anh hai Đường.

Lúc đầu, chị dâu hai Đường còn đỏ mặt, một lúc sau thì nghe rất nghiêm túc: “Thì ra còn phải chú ý nhiều như vậy, chị nhớ rồi.”

Lúc họ tìm thấy anh hai Đường, anh ấy vẫn đang xem người ta vớt cá vàng nhỏ. Chị dâu hai Đường vui vẻ tiến lên đưa túi cho anh ấy rồi đ.ấ.m lên vai anh ấy mấy cái.

“Đẹp thế à?”

Anh hai Đường cười tủm tỉm, nói: “Em nói quảng trường huyện chúng ta có bán bong bóng và đồ ăn vặt, nhưng không có cái này. Nếu chúng ta bán, có thể cũng sẽ đắt hàng lắm đấy.”

Nghe vậy, chị dâu hai Đường nghiêm túc nhìn một quầy cá nhỏ, nhận thấy việc buôn bán cũng tốt, hầu hết những người đến đây là giới trẻ hoặc các cặp vợ chồng trẻ.

"Em nghĩ không sao đâu." Phong Ngọc Lan nghiêng người qua nói: "Nhà anh Dương Bảo Quốc đã tiếp quản ao cá từ năm ngoái, trong đó có nuôi cá vàng, nếu muốn làm ăn mặt hàng này có thể đến đó mua."

Đối với các dụng cụ câu cá và những thứ liên quan, có thể đến chợ đầu mối mua.

“Ngày mai chúng ta đi xem thử.” Trong lòng chị dâu hai Đường cũng d.a.o động: “Nếu thấy thích hợp thì đi chợ đầu mối mấy em nói mua dụng cụ luôn.”

Họ không đi nơi khác mà chỉ đứng bên cạnh quầy hàng xem chủ quầy chào hỏi khách hàng ra sao, khách chọn dụng cụ thế nào.

"Chị cứ nghĩ sẽ dễ dàng vớt được." Chị dâu hai Đường hơi ngạc nhiên khi thấy một đôi trẻ đưa gần sáu đồng, nhưng không vớt được một con cá vàng nhỏ nào.

“Chị dâu hai, anh hai, chúng ta đi chơi thử một lần đi, đứng xem người khác chơi không bằng tự mình chơi.”

Có ý định kinh doanh lĩnh vực này, tốt nhất nên trải nghiệm qua, cảm nhận cảm giác khi làm khách hàng.

“Được.”

Anh hai Đường đã muốn chơi từ lâu nhưng anh không có tiền trong túi, tiền ở trong túi chị dâu hai Đường.

"Được thôi, xem chị chỉ cần một lần là vớt được!"

Chị dâu hai Đường kéo tay áo lên, nói với vẻ tràn đầy tự tin.

Thậm chí anh hai Đường còn cá cược với các cô xem ai vớt được nhiều cá vàng nhỏ hơn, người vớt được ít nhất sẽ trả tiền.

Phong Ngọc Lan hào hứng tham gia, khi quầy hàng ít người hơn một chút họ mới chen vào.

Chủ quầy đã chú ý đến họ, nhất là anh hai Đường, ông anh này cũng là người nhạy bén, nhìn qua liền biết tâm tư của anh hai Đường, khi họ đến, ông anh chủ quầy cười nói: “Có hai loại dụng cụ lưới giấy và lưới gai, lưới giấy giá một xu một cái, lưới gai giá một đồng mười lăm phút.”

Lưới giấy rất mỏng, ngâm vài lần dưới nước sẽ rách, lưới gai tuy chắc chắn nhưng nhỏ hơn so với lưới giấy.

Phong Ngọc Lan muốn cả hai.

Mười lăm phút sau, cả ba lặng người nhìn một chú cá vàng nhỏ lẻ loi cô đơn trong chiếc túi nhựa.

Ba người họ đã bỏ ra sáu đồng trong mười lăm phút, chỉ vớt được một con cá vàng nhỏ, mà con cá này do anh hai Đường vớt được.

"Vụ làm ăn này…"

Chị dâu hai Đường nuốt nước bọt.

"Có thể làm được."

Phong Ngọc Lan nói tiếp.

Anh hai Đường gật đầu.

"Người anh em này, có phải cậu muốn mở quầy hàng không?"

Ông anh chủ quầy cười vẫy tay với anh hai Đường, đợi anh hai Đường đến gần hỏi nhỏ.

Anh hai Đường hơi ngại gật đầu: "Tôi thấy nó rất thú vị, có suy nghĩ đến."

“Nhà tôi buôn bán cái này, nếu cậu mua ở cửa hàng tôi lâu dài.” Ông anh chủ quầy vỗ n.g.ự.c nói: “Muốn học kỹ năng bày trí quầy hàng, tôi có thể dạy miễn phí cho cậu.”

Anh hai Đường nhìn chị dâu hai Đường, chị dâu hai Đường nhìn Phong Ngọc Lan, họ sợ bị lừa.

Phong Ngọc Lan lập tức đứng ra trò chuyện với ông anh chủ quầy, hẹn sáng mai đến cửa hàng buôn bán của anh ta xem thử, mọi

người trở về nhà khách, còn con cá vàng nhỏ anh hai Đường trả lại chủ quán.

Dù sao họ mang theo cũng không tiện.

Sau một đêm nghỉ ngơi cho khỏe, sáng hôm sau, sau khi đến gần đó ăn một bát mì sườn kho, hai người anh hai Đường đi dạo mua đồ, Phong Ngọc Lan đến nhà họ Lâm đón Nguyên Khang.

Vĩnh Bình không nỡ chia tay cậu nhóc chút nào, cứ đưa đi đưa lại.

"Nguyên Khang cố gắng học thật tốt, sau này chúng ta phấn đấu cùng học chung trường đại học."

Nguyên Khang gật đầu: "Được."

Khi về đến gần nhà khách, Nguyên Khang chợt nhớ tới mình muốn thi đại học y, còn Vĩnh Bình muốn thi vào đại học mỹ thuật tốt nhất của tỉnh họ, có vẻ như chuyên ngành không giống nhau.

Phong Ngọc Lan đưa cậu đi tìm vợ chồng anh hai Đường, sau đó đến cửa hàng buôn bán của anh cả trông hàng, đừng thấy anh cả ban đêm là một chủ quầy nhỏ bình thường, thật ra ban ngày lại là một ông chủ lớn sở hữu một toà nhà buôn bán.

"Cao cấp hơn một chút thì trở về thử, nếu hiệu quả tốt thì gọi đến để hàng được trực tiếp giao đến trong huyện, ngân hàng sẽ chuyển tiền tới."

Sau khi nói chuyện, Phong Ngọc Lan nói.

Vợ chồng anh hai Đường không có ý kiến gì, bởi vì đồ còn khá nhiều và phức tạp nên đưa tiền sau, bộ phận bán hàng ở đây đóng gói hàng hóa rồi gửi đến bưu điện.

Vì ngày mai là thứ hai nên họ không ở lại lâu, sau khi mua ít quà cho người trong nhà, họ đến nhà ga mua vé để về huyện.

Khi họ về đến nhà đã hơn bốn giờ chiều.

Mẹ Đường dùng nồi đất hầm sườn, họ vừa về đến đã có ăn thức ăn nóng hổi ngay, đã hai đêm Thiết Đản không nhìn thấy Phong Ngọc Lan, buổi tối hơi đòi người.

Phong Ngọc Lan vừa về đến nhà, Thiết Đản đã rơi nước mắt lã chã nhìn cô, đưa bàn tay mũm mĩm của mình ra.

"Ngoan nào." Phong Ngọc Lan ôm nó lên: “Đừng khóc nữa nha.”

"Thiết Đản nhìn này." Nguyên Khang đưa đồ chơi mà cậu nhóc đem về cho Thiết Đản nhìn, Thiết Đản vừa ngưng rơi nước mắt thì bàn tay bé xíu liền bắt lấy đồ chơi không chịu buông, hưng phấn chảy nước miếng.

Phong Ngọc Lan lau cho nó sạch sẽ, đặt nó trên chiếu trúc để chơi, Nguyên Khang cầm đồ chơi chơi với nó.

Bên này mẹ Đường nhận được tin tốt chỉ biết dở khóc dở cười, mừng cho vợ chồng anh hai Đường.

Buổi tối khi ra ngoài đi dạo, hai người anh hai Đường đến quảng trường huyện để hỏi thăm về phí gian hàng, xem qua các vị trí cuối cùng chọn một chỗ trong những đề nghị của Đường Minh Sơn, đi đến chỗ nhân viên quản lý quảng trường để đăng ký đồng thời giao tiền đặt cọc.

Chương 223: Chương 223

Sáng hôm sau, đi theo Đường Minh Sơn đến Dương Bảo Quốc xem cá vàng nhỏ, hôm nay Đường Minh Sơn trực ca đêm nên ban ngày có thể cùng họ đi dạo, sau khi ăn trưa tại nhà Dương Bảo Quốc, vợ chồng anh hai Đường về nhà, Đường Minh Sơn về nhà ngủ bù, nghỉ ngơi để buổi tối đi làm.

"Cô Phong, bài tập giao ngày thứ sáu đã thu đủ ạ." Lớp phó học tập mang một chồng sách bài tập đặt trên bàn Phong Ngọc Lan: "Ngoài ra giáo viên toán hỏi cô có cần tiết thể dục hôm nay không ạ?"

"Không cần." Phong Ngọc Lan lắc đầu.

Lớp phó học tập hơi thất vọng, điều này nghĩa là sau khi giáo viên thể dục "ốm" không lên lớp được là hôm nay có thêm một tiết toán.

"Còn tiết thể dục ngày kia sao ạ?"

Phong Ngọc Lan cố nén cười, chỉ vào giáo viên tiếng anh đang cầm một chiếc cốc men, nhìn họ với một nụ cười: "Đi thôi, cô giáo Tiền."

Thấy lớp phó học tập cúi đầu đi ra văn phòng, cô Tiền vừa đến báo cáo học kỳ cười nói: "Xem ra không có ai được chào đón như cô Phong."

"Đó là sự thật." Chủ nhiệm lớp bên cạnh nghe vậy gật đầu: "Tôi nghĩ giáo viên âm nhạc của lớp cô cũng có thể xin nghỉ vài ngày. Cô Phong, cô chiều theo chúng lên lớp dạy chúng đi!"

Phong Ngọc Lan nhanh chóng xua tay: “Tuần này chỉ có một tiết âm nhạc, hai tiết thể dục, bây giờ tiết thể dục đã thế đủ, lại lấy tiết âm nhạc cho tôi thì các em học sinh sẽ không có thời gian để thư giãn."

"Ừ, sức khỏe giáo viên thể dục không tốt cũng không sao, chúng tôi giáo viên âm nhạc và giáo viên mỹ thuật vẫn khỏe."

Giáo viên âm nhạc ghé qua cửa nói to.

Nhất thời, mọi người trong văn phòng cười phá lên.

Cô giáo Tiền đến gần Phong Ngọc Lan, nói nhỏ: "Không biết cô Phong có để ý không, Lý Hồng Mai và Ngô Hồng Cường lớp chúng ta hình như có quan hệ không bình thường?"

Phong Ngọc Lan ngước mắt lên nhìn sang: "Ý cô nói là hai em đó có quan hệ tốt, thường xuyên đi cùng nhau?"

"Không chỉ như vậy thôi." Cô giáo Tiền lập tức ngồi xuống bên cạnh cô, vẻ mặt nghiêm trọng: "Chiều thứ bảy tôi đã thấy hai đứa nắm tay đi bên ngoài, xem tình hình có vẻ như đang hẹn hò! Cô nói xem bây giờ sắp đến kỳ thi tuyển sinh đại học, không thể để tùy theo ý chúng như vậy, nên nói chuyện với phụ huynh!"

Phong Ngọc Lan cũng hiểu lý lẽ này, nhưng hai bên phụ huynh đã biết quan hệ giữa Lý Hồng Mai và Ngô Hồng Cường, không những đã biết mà hai gia đình họ còn là thông gia từ bé, hai đứa trẻ này có thể nói là thanh mai trúc mã, chuyện tình cảm như nước chảy thành sông.

Hơn nữa, thành tích của hai đứa trẻ luôn đứng đầu, chúng cũng biết cân nhắc, biết điều gì nên làm điều gì không nên làm ở tuổi này.

Vậy nên Phong Ngọc Lan đã nói qua về tình huống của chúng, nghe được cô Tiền sửng sốt: "Thì ra là như vậy, là do tôi quá bốc đồng."

"Thế cô đã nói sao?"

"Tôi sợ chúng tự ý hẹn hò sẽ ảnh hưởng thành tích, đã nói với hiệu trưởng Lý."

Cô giáo Tiền nói khẽ.

Phong Ngọc Lan nhìn cô ấy một cái, cô ấy đến nói với hiệu trưởng rồi mới đến nói với giáo viên chủ nhiệm là cô đây.

Cô giáo Tiền thấy chột dạ không dám nhìn vào mắt cô.

"Không sao, cha của Lý Hồng Mai là em họ của hiệu trưởng Lý, ông ấy cũng biết quan hệ giữa hai nhà, chỉ cần hai đứa trẻ này có thể duy trì thành tích tốt như hiện tại đến khi thi đại học, không cần can thiệp quá nhiều."

Phong Ngọc Lan không hề hoảng sợ.

Vậy nên cô giáo Tiền thật sự luống cuống, cô ấy lại đi tố cáo người thân hiệu trưởng với hiệu trưởng, chuyện này…

"Cô Phong không đi sao? Sắp đến giờ vào tiết rồi."

Giáo viên thân với Phong Ngọc Lan cầm sách giáo khoa, ra hiệu cô đi cùng.

"À." Phong Ngọc Lan đứng dậy: "Vậy tôi đến lớp trước."

"... Được."

Cô Tiền đang trong tâm trạng bối rối đáp bừa.

Các cô Phong Ngọc Lan vừa đi không lâu, hiệu trưởng Lý hiên ngang bước vào: "Sáu giờ chúng ta sẽ mở một cuộc họp, mọi người trễ nửa giờ, thông báo cho nhau một tiếng."

Cô giáo Tiền lập tức đứng dậy: "Vâng!"

Cuộc họp buổi tối chủ yếu bàn về đại hội thể thao, chưa được nửa giờ đã kết thúc, Phong Ngọc Lan thu dọn đồ đạc định đi lại bị cô giáo Tiền kéo lại: "Tôi, thật sự tôi không biết Lý Hồng Mai là cháu gái của hiệu trưởng, tôi phải làm sao bây giờ?"

“Sẽ không sao đâu, cô đừng quá lo lắng."

Cô giáo Tiền không tin, cô ấy mới tốt nghiệp đại học, nếu cô ấy vừa đi làm không lâu đã đắc tội với lãnh đạo thì…

"Thật sự không có việc gì, nếu không tin cô cứ chờ xem."

Kết quả chính là sau đại hội thể thao, hiệu trưởng Lý không tìm một mình cô giáo Tiền, thay vào đó trong cuộc họp phụ huynh sau kỳ kiểm tra, một mình mẹ của Lý Hồng Mai tìm đến Phong Ngọc Lan và cô giáo Tiền, nói rằng họ sẽ quản thúc hai đứa trẻ để chúng tập trung vào việc học, chuyện tình cảm đợi lên đại học từ từ nói sau.

Bây giờ cô giáo Tiền mới thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối Phong Ngọc Lan nói chuyện này với Đường Minh Sơn, sau khi Đường Minh Sơn hỏi tên cô giáo Tiền, nói với cô: "Con gái của chủ nhiệm Tiền khoa nhi làm giáo viên ở trường em, cô giáo Tiền này chắc là cô ấy."

"Vậy thật là trùng hợp."

Phong Ngọc Lan ôm lấy Thiết Đản đang kéo chăn: "Ngày mai chúng ta đều nghỉ, vừa hay giúp mấy người anh hai dựng quầy hàng."

Mặt hàng buôn bán đã được vận chuyển qua đường bưu điện mấy ngày rồi, bây giờ mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng, mấy người anh hai Đường cũng muốn xem việc làm ăn ra sao.

Nguyên Khang với Tần Lưu Hải cũng đi theo giúp đỡ, khách hàng đầu tiên là bạn học của Nguyên Khang, có người đang chơi, phía sau lại có nhiều người đến, trước mặt quầy hàng nhanh chóng có nhiều người vây quanh.

Nhân lúc việc buôn bán đang đắt hàng, trong nhà cũng không có việc bận nên mấy người anh hai Đường tạm thời ở đây, mở quầy hàng liên tiếp trong một tuần, kiếm được rất nhiều tiền.

Bây giờ ở quê trừ nuôi gia cầm ra thì công việc đồng áng đều đã xong xuôi hết cả rồi. Thế nên vợ chồng anh hai Đường bèn tập trung vào việc bày quán bán hàng ở quảng trường. Cứ vào cuối tuần là mẹ Đường và Nguyên Khang cũng sẽ tới hỗ trợ hai người.

La Đại Cường ở nhà bên cạnh còn dẫn bạn học của mình tới ủng hộ nữa. Anh hai Đường thấy đây là cậu bé nhà bên cạnh nên sau đó đã giảm bớt số lẻ phía sau cho bọn họ.

Mấy ngày sau, bà nội La tự làm bánh bột ngô đưa qua biếu, coi như là cảm ơn nhà anh hai Đường đã chăm sóc cho con cháu nhà mình.

Sau chuyện học thêm của La Đại Cường, quan hệ giữa hai người nhà họ trở nên hòa thuận hơn nhiều. Mặc dù cuối cùng La Đại Cường vẫn không tìm được giáo viên dạy thêm phù hợp, thành tích vẫn thụt lùi như cũ.

Hôm nay Tống Chi và Phong Ngọc Lan đưa Tiểu Quả Tử và Thiết Đản ra ngoài đi dạo. Hai người đi một hồi thì thấy bên phía siêu thị lớn rất náo nhiệt, bèn rủ nhau qua nhìn một cái. Hoá ra là có người mua tủ ướp lạnh.

"Đắt quá đi mất." Sau khi nghe xong giá tiền, Tống Chi nhíu mày: "Em thà nấu ít cơm một chút chứ không mua thứ này về đặt trong nhà đâu."

"Thứ này có thể đông lạnh, trữ đồ lâu, cách dùng cũng khá giống tủ lạnh. Mùa hè mà để thịt trong ngăn đá thì có thể để được mấy ngày

lận đấy."

Một chị gái bên cạnh nghe được lời Tống Chi nói bèn đáp.

"Vậy cũng không bằng mua tủ lạnh. Tủ lạnh đựng được nhiều đồ hơn."

Một người bên cạnh tiếp lời.

"Cô là cái đồ nhà quê. Thứ này sao mà giống tủ lạnh được. Người ta mua về là để tiện làm bếp."

"Bà nói ai là đồ nhà quê hả? Bà không phải đồ nhà quê thì bà mua đi!"

Chẳng hiểu sao nói một hồi rồi lại thành cãi nhau.

Phong Ngọc Lan vội vàng kéo Tống Chi lùi ra ngoài, tránh cho đám người kia đụng phải con mình.

Thiết Đản tò mò nhìn chằm chằm vào mấy người đang cãi nhau, nhưng rất nhanh sau đó đã bị Phong Ngọc Lan bế đi.

"Đi, chúng ta qua bên kia xem một chút."

Bọn họ lại đi dạo qua bên chỗ bán tivi. Ở quê có mấy nhà có tivi nhưng quanh huyện nhà Phong Ngọc Lan thì không có. Mấy ngày trước radio nhà bọn họ mới hư nên hai vợ chồng Phong Ngọc Lan đang bàn nhau mua tivi. Hôm nay cô ra đây xem trước một chút.

Nhà Tống Chi cũng đang có ý định mua tivi nên hai người xem rất nghiêm túc.

Cuối cùng Phong Ngọc Lan cũng chọn được một cái. Chiếc tivi này có màn hình hơi lớn, phía sau còn có phần lồi ra nhưng dù sao cũng tốt hơn loại cồng kềnh kệ nệ của mấy năm trước nhiều.

"Vậy hẹn lần sau chúng ta lại đi dạo nhé." Phong Ngọc Lan vẫy tay chào Tống Chi rồi đi với người giao hàng chuẩn bị về nhà. Tống Chi cũng đã chọn xong, đang đóng hàng chờ lát nữa đưa về nhà mình.

"Được, chị với cháu đi cẩn thận nhé."

Tống Chi đáp lại. Tiểu Quả Tử ở bên cạnh thấy Thiết Đản và Phong Ngọc Lan leo lên xe ba bánh nhỏ thì lập tức dùng dằng muốn đuổi theo nhưng lại bị Tống Chi ôm chặt.

Cô bé uất ức cực kỳ, oa một tiếng khóc ầm lên.

Thấy vậy, Tống Chi dở khóc dở cười giúp con gái lau khô nước mắt: "Ngày mai chúng ta lại đi gặp em trai nhé? Hôm nay chúng ta về nhà lắp đặt xong tivi đã nha. Đến tối là con có thể xem các bạn nhỏ ca hát nhảy múa rồi."

Đến dưới tầng, người giao hàng nhìn tòa nhà cao tầng một cái rồi chuẩn bị tháo cái hộp lớn xuống khỏi xe ba bánh: "Em gái à, nhà em ở tầng mấy thế?"

Phong Ngọc Lan ho nhẹ một tiếng: "Tầng trên cùng ạ."

Người giao hàng: "..."

Đúng là tầng hơi cao thật. Lúc hai người giao hàng vác được chiếc tivi lên nhà bọn họ thì đầu cũng đầy mồ hôi rồi.

Mẹ Đường vội vàng rót cho bọn họ cốc trà lạnh. Phong Ngọc Lan đặt Thiết Đản xuống rồi đi vào phòng ngủ lấy hai bao lì xì ra, ai ngờ người giao hàng lại không lấy.

"Sau này mong cô ủng hộ chúng tôi nhiều hơn là được rồi." Người giao hàng tuổi tác lớn hơn chút cười nói.

"Vậy cảm ơn hai anh rất nhiều." Phong Ngọc Lan tiễn bọn họ ra ngoài.

Sau đó, cô quay vào nhà bật chiếc tivi đã được lắp đặt lên, chọn một kênh rồi ngồi xuống ghế xem cùng mẹ Đường và Thiết Đản.

Đường Minh Sơn vừa mở cửa đã nghe tiếng tivi trong nhà. Anh cười một tiếng rồi thay dép đi vào phòng khách: "Anh về rồi này."

"Đây là cái gì vậy?"

Thấy đồ anh xách, Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

"Điện thoại cố định. Trước đó trong cửa hàng bán hết rồi nên hôm nay anh lại qua mua."

"Chúng ta đặt chỗ này đi. Thiết Đản có muốn lấy chơi cũng không với đến nơi." Phong Ngọc Lan quan sát một hồi rồi chọn hộc tủ bên cạnh bàn ăn để đặt điện thoại. Độ cao này vừa đủ cho người lớn cầm điện thoại.

Lắp đặt điện thoại cố định đơn giản hơn tivi nhiều. Đường Minh Sơn chỉ loay hoay một chút đã giải quyết xong. Sau đó anh lấy một quyển sổ mới ra viết lên bìa mấy chữ: “Sổ ghi danh bạ điện thoại”.

Chương 224: Chương 224

Phong Ngọc Lan lấy tất cả số điện thoại trước kia mình giữ ra. Đường Minh Sơn gọi một người là cô lại ghi vào sổ một dãy số.

Có một ít là số điện thoại của cơ quan công tác, chỉ là giờ nhà bọn họ đã trang bị điện thoại cố định rồi nên trong danh bạ điện thoại phải ghi số điện thoại ở nhà.

Mà số điện thoại cố định nhà bọn họ cũng được bạn bè người thân ghi lại.

Lúc Nguyên Khang về nhà thì đúng lúc Đường Minh Sơn đang chuẩn bị gọi cuộc gọi cuối cùng: "Nguyên Khang qua đây."

"Gì vậy ạ? Ơ! Nhà mình có điện thoại cố định!"

Sau khi thấy rõ thứ trước mặt mình là gì, Nguyên Khang chạy tới với vẻ mặt đầy ngạc nhiên và mừng rỡ.

"Cha cho con gọi điện thoại cho anh Vĩnh Bình nhé. Con muốn không?"

Đường Minh Sơn đưa ống nghe cho cậu. Nguyên Khang lập tức kề sát ống nghe vào tai. Điện thoại vừa được kết nối, giọng vịt đực của Vĩnh Bình đã cất lên: "Xin chào, đây là nhà Lâm Tráng."

Lâm Tráng là tên của chú Lâm.

"Anh Vĩnh Bình, em là Nguyên Khang! Đây là số điện thoại cố định nhà chúng em." Nguyên Khang lớn tiếng nói.

Thiết Đản cũng không xem các bạn nhỏ trong tivi nữa mà nhanh chóng bò đến bên chân Nguyên Khang, ôm lấy chân cậu.

Nguyên Khang cúi đầu liếc nhìn nó rồi tiện tay xoa xoa cái đầu nhỏ kia một cái.

Đường Minh Sơn cúi người xuống muốn bế Thiết Đản qua bên mình, ai ngờ Thiết Đản lại sống c.h.ế.t không chịu đi, cứng cổ sắp gào khóc. Thế là Đường Minh Sơn đành phải bế nó đứng bên người Nguyên Khang.

Phong Ngọc Lan không để ý đến mấy cha con bọn họ mà vào bếp chuẩn bị nấu cơm tối cùng mẹ Đường.

Nhà anh hai Đường còn đang bận rộn bên phía quảng trường. Lát nữa nấu cơm tối xong, Nguyên Khang sẽ đi đưa cơm cho bọn họ.

Mãi đến hơn chín rưỡi tối, đồ đạc mới được dọn vào nhà kho thuê cạnh quảng trường. Thậm chí anh hai Đường còn dựng một cái giường từ ván gỗ rồi buổi tối hai vợ chồng ngủ lại ở bên kia nữa.

Chỉ là cơm canh thì ở bên đó không tiện nấu, cần bên này đưa qua.

Dưới lời đề nghị của Đường Minh Sơn, gian hàng của nhà anh hai Đường cũng không chỉ có một trò chơi giải trí là vớt cá vàng nhỏ mà còn có trò khác nữa. Sau khi dọn những thứ đó vào kho là không gian trong kho lập tức bị chiếm mất hai phần ba.

"Chiều nay làm ăn thế nào?"

Lúc ăn cơm, mẹ Đường hỏi Nguyên Khang. Hôm nay là thứ bảy nên Nguyên Khang cũng đi qua bên kia giúp đỡ.

"Cũng ổn ạ." Nguyên Khang gật đầu: "Có rất nhiều người xếp hàng chơi vớt cá vàng nhỏ nên một số đã quay sang chọn vẽ tranh hoặc

tô tượng. Tóm lại là làm ăn cũng rất khá."

"Vậy thì tốt." Mẹ Đường cười gật đầu.

Cơm mà hai vợ chồng anh hai Đường ăn được đựng trong hộp đựng thức ăn bằng thép không gỉ, do Nguyên Khang đi xe đạp chở mẹ Đường qua bên kia đưa cho.

Buổi tối, mẹ Đường sẽ qua đó giúp đỡ.

Vợ chồng Phong Ngọc Lan ở lại nhà chăm con, thỉnh thoảng sẽ đưa Thiết Đản ra ngoài đi bộ một vòng.

"Em nghe mẹ nói gần đây cơ thể cậu không tốt lắm. Chẳng phải mấy ngày nữa anh được nghỉ ba ngày sao? Chúng ta về quê khám cho cha một chút rồi khám cho cậu luôn thể nhé?"

Phong Ngọc Lan nói.

"Cơ thể không tốt ư?"

Đường Minh Sơn hơi ngạc nhiên: "Mẹ gặp cậu ở đâu?"

"Mẹ bảo là xế chiều hôm nay đi ngang qua tiệm thuốc thì gặp anh họ đi mua thuốc."

"Để mấy ngày nữa chúng ta qua thăm một chút."

"Ừ."

Phong Ngọc Lan múc một muỗng cải xanh băm nhuyễn đến bên miệng Thiết Đản nhưng nó lại nghiêng đầu qua một bên không chịu ăn.

Thế mà lúc Đường Minh Sơn múc nửa viên thịt đút tới thì Thiết Đản lại há to miệng ăn hết.

"Chỉ ăn thịt không ăn rau xanh. Con cẩn thận bị táo bón đấy."

Phong Ngọc Lan cũng chỉ thuận miệng nói thế thôi, ai ngờ hai ngày sau vừa ăn cơm tối xong, hai vợ chồng đã phải lo lắng đưa Thiết Đản vào khoa nhi bệnh viện huyện rồi.

Bác sĩ đang trực hôm nay trùng hợp là trưởng khoa Tiền. Trưởng khoa Tiền ấn ấn cái bụng nhỏ của Thiết Đản một cái. Thiết Đản lập tức nước mắt lã chã nhìn qua.

Bình thường là một thằng nhóc vui vẻ mà hôm nay biến thành cái van phun nước rồi.

"Mấy ngày rồi không đi đại tiện?"

"Hơn hai ngày rồi." Đường Minh Sơn trả lời.

Trưởng khoa Tiền nhịn cười: "Có cho thằng bé ăn bổ sung không?"

"Có ạ. Lúc thì ăn canh trứng và cháo, lúc lại thịt vụn hoặc món súp."

Phong Ngọc Lan đáp.

"Thằng bé thích ăn thịt hả?"

"Vâng, gần đây nó thích ăn thịt và canh trứng. Mấy món khác dỗ mãi mới chịu ăn một chút." Đường Minh Sơn nhìn Thiết Đản bằng ánh mắt quái dị, dần dần đoán được ra lý do tại sao thằng nhóc thúi này ỉa không ra rồi.

"Không sao đâu. Cho thằng bé uống nhiều nước rồi xoa xoa bụng là được. Thằng bé còn nhỏ nên hạn chế dùng đến thuốc thang." Trưởng khoa Tiền chắp tay lại, chà xát để lòng bàn tay ấm lên rồi bấy giờ mới đặt lên cái bụng mềm như bông của Thiết Đản, nhẹ nhàng xoa bóp cho nó.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn nghiêm túc nhìn.

Rất nhanh sau đó, Thiết Đản đã phát ra tiếng muốn ứ ừ. Đường Minh Sơn lập tức bế con vào nhà vệ sinh.

"Sau này không thể chỉ cho thằng bé ăn những món mình thích được. Phải bắt ăn cả rau xanh và hoa quả nữa."

Phong Ngọc Lan gật đầu ghi nhớ. Bây giờ cũng không có bệnh nhân nào khác tới khám nên trưởng khoa Tiền bị Phong Ngọc Lan kéo lại trò chuyện mấy câu gia đình. Ai bảo bà ấy và bác sĩ Đường là đồng nghiệp, con gái bà ấy lại là bạn của Phong Ngọc Lan làm gì.

Trò chuyện một hồi rồi đột nhiên trưởng khoa Tiền bày ra vẻ mặt đầy tiếc nuối nói: "Tiếc là bác sĩ Đường không có anh em khác."

Phong Ngọc Lan lập tức hiểu ý bà ấy. Nếu có anh em khác thì có khi có thể giới thiệu cho cô giáo Tiền.

"Đúng vậy ạ. Bên nhà bác sĩ Đường có hai anh em. Anh em nhà chú bác và em họ cũng đều có gia đình cả rồi." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Trưởng khoa Tiền lại thở dài, chủ động nhắc tới cô giáo Tiền: "Từ nhỏ con bé này đã bị nhà cô chiều chuộng quá sinh hư rồi. Con bé muốn làm giáo viên, thế là đăng ký thi sư phạm. Chỉ là cô cảm thấy tính cách con bé không hợp đi dạy con nhà người ta. Cũng không biết nó có tạo thêm phiền phức cho cô giáo Phong không?"

"Không đâu ạ. Cô giáo Tiền dạy học rất tốt." Phong Ngọc Lan khen cô giáo Tiền mấy câu. Trưởng khoa Tiền cười đáp lại rồi khiêm tốn nói không dám nhận.

Lúc Đường Minh Sơn bế Thiết Đản quay lại, Phong Ngọc Lan thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Đi được rồi hả?"

"Ừ."

Trưởng khoa Tiền lại sờ bụng Thiết Đản thêm lần nữa: "Không sao nữa rồi. Hai người đưa thằng bé về tắm rửa đi ngủ đi. Này nhóc, sau này không được kén ăn nữa đâu đấy."

Thiết Đản a một tiếng rồi với với tay về phía cha mẹ mình. Đường Minh Sơn bế nó lên. Hai vợ chồng cùng đưa con ra khỏi bệnh viện.

Lúc bọn ra ngoài thì mẹ Đường và Nguyên Khang cũng lên xe đi đưa cơm cho vợ chồng anh hai Đường bên quảng trường. Nếu không phải mẹ Đường nói hai ngày rồi Thiết Đản không đi ngoài, sau đó Thiết Đản lại bày ra vẻ mặt khó chịu thì vợ chồng Phong Ngọc Lan vẫn còn chưa biết có chuyện xảy ra.

Sau khi về đến nhà, Đường Minh Sơn đưa Thiết Đản đi tắm. Phong Ngọc Lan thu dọn bát đũa rồi chờ mẹ Đường và Nguyên Khang về. Hai vợ chồng không kể chuyện Thiết Đản bị táo bón phải đi viện ra, nhưng lúc cho Thiết Đản ăn bổ sung thì không còn cho thằng bé ăn thịt như trước nữa.

Ngày quay về quê có vợ chồng Đường Minh Sơn, Nguyên Khang và Thiết Đản. Cha Đường vừa mới đi cho gà ăn quay vào thì thấy cửa sân đang mở, bên trong có tiếng Thiết Đản và Nguyên Khang đang chơi với nhau.

Ông bước nhanh hơn đi vào, quả nhiên thấy mấy người đang ngồi trong sân.

"Cha." Vợ chồng Đường Minh Sơn đứng dậy.

"Ngồi ngồi ngồi." Cha Đường cười khoát tay: "Cha vừa mới đi cho gà ăn một lúc. Lần này các con về được mấy ngày?"

"Tổng cộng ba ngày ạ. Chúng ta sẽ ở nhà hai ngày rồi ngày cuối thì qua bên chỗ cậu thăm một chút."

Đường Minh Sơn đáp lại.

"Vậy để cha làm thịt con gà." Cha Đường vừa nói vừa đi qua bên kia bắt gà nhưng lại bị Phong Ngọc Lan ngăn cản.

"Không được không được, những ngày vừa rồi chúng con ăn thịt đến nỗi ngán rồi, giờ muốn ăn chút đồ chay."

"Thật đó ạ. Đồ ăn mẹ làm càng ngày càng ngon." Đường Minh Sơn cũng nói.

"Mấy đứa còn trẻ tuổi mà như thế là không được đâu. Nào có chuyện ăn thịt đến ngán chứ." Cha Đường nói với vẻ chê bai: "Hồi còn trẻ một mình cha có thể ăn một cân thịt cũng chẳng sao."

Đó là vì hồi đó không có nhiều cơ hội ăn thịt nên được ăn một bữa sao có thể ăn đến ngán được?

Chẳng qua vợ chồng Phong Ngọc Lan chỉ cười chứ không mạnh miệng, kéo cha Đường ngồi xuống nói chuyện gia đình.

"Chiều nay sẽ có buổi bỏ phiếu chọn đội trưởng đấy. Nhà thằng hai đi vắng cả rồi. Các con theo cha đi họp nhé."

Bọn họ nói một hồi rồi nói đến chuyện chọn đội trưởng.

"Sao lại đột nhiên muốn đổi đội trưởng vậy ạ?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

Cha Đường lắc đầu một cái: "Bị bệnh làm không nổi nữa. Ý của bên công xã là để người trong đội chúng ta bỏ phiếu trước, sau đó bên kia sẽ căn cứ vào kết quả bỏ phiếu để quyết định đội trưởng."

"Vậy ạ?" Đường Minh Sơn gật đầu: "Có những ai ứng cử ạ?"

Cha Đường kể ra tên mấy người rồi nói tiếp: "Chú ba nhà các con cũng đăng ký đấy. Chúng ta bỏ phiếu phải công tâm, không thể vì có quan hệ họ hàng người quen mà bỏ phiếu lung tung được. Như thế là sai đấy."

"Ông nội, ông không cho ông ba kéo phiếu cũng được chứ sao còn không cho chúng cháu bỏ phiếu cho ông ấy luôn vậy ạ?"

Nguyên Khang đang chơi với em trai, chia một bên tai hóng chuyện người lớn nói rồi không nhịn được cười chen vào.

"Ông là anh hai của ông ba cháu đấy." Cha Đường có lý chẳng sợ: "Ông ba cháu nghĩ gì trong lòng ông không biết được chắc? Chú ấy không làm được chức đội trưởng đâu, đừng có cho chú ấy lên làm thật. Người gì mà làm gì cũng hỏng. Đến khi đó người bị mắng sẽ là chú ấy đấy."

"Anh hai, giọng anh mà lớn hơn chút nữa là em ở ngoài sân cũng nghe thấy đấy nhé." Chú ba chắp tay sau lưng tiến vào, bất mãn nói.

Chương 225: Chương 225

"Cũng có phải anh đang nói xấu chủ đâu. Có gì mà không thể nói lớn chứ?" Cha Đường ngồi dịch sang bên cạnh để chỗ cho chú ba Đường ngồi xuống nói chuyện: "Chú cũng vậy, sao tự nhiên lại đăng ký làm gì?"

"Em cá cược với ông Lâm đấy chứ." Chú ba Đường sờ sờ cánh tay ú nú nhỏ bé Thiết Đản với tới rồi lại xoa đầu Nguyên Khang: "Ông Lâm cũng đăng ký. Hai chúng em ai được nhiều phiếu hơn thì phải mời người còn lại ăn cơm uống rượu."

"Chỉ biết có ăn cơm uống rượu thôi." Cha Đường nhướng mày lên định mắng. Chú ba Đường nhanh chóng nháy mắt với vợ chồng Đường Minh Sơn một cái. Đường Minh Sơn lập tức nói sang chuyện khác.

"Cha, gần đây bác cả đang làm gì vậy?"

"Đúng vậy, lần trước lúc chúng con về nghe chị dâu họ nói nhà bọn họ muốn xây ao nuôi cá, đã làm xong chưa ạ?"

Phong Ngọc Lan cũng nói.

Quả nhiên sự chú ý của cha Đường bị dời đi: "Đã xây xong rồi, giờ chỉ cần mua giống cá về nuôi nữa thôi. Cha đang định nói với các con chuyện này đấy. Chẳng phải các con có người bán bán cá giống à?"

"Vâng đúng rồi." Đường Minh Sơn gật đầu: "Bạn con lúc nào cũng có cá giống. Bên nhà bác cả định bao giờ mua?"

"Ống nước còn chưa lắp đặt xong nên chắc cũng phải tầm nửa tháng nữa." Chú ba Đường ôm Thiết Đản vào lòng. Thiết Đản tò mò, ngẩng đầu lên túm râu ông ấy. Nguyên Khang muốn ngăn cản nhưng chú ba Đường lại cười cản cậu lại: "Không sao đâu, cứ để thằng bé túm."

"Ông nội ơi!"

Bọn họ đang nói chuyện thì nghe giọng của Tiểu Lỗi Tử truyền từ ngoài cửa vào. Chú ba Đường lớn tiếng đáp lại.

Rất nhanh sau đó đã có một nhóc mập chạy bình bịch vào. Đây chính là Tiểu Lỗi Tử.

Thấy trong lòng ông nội mình có một nhóc mập khác, trí nhớ của Tiểu Lỗi Tử không tốt lắm, không nhớ nổi nhóc này là ai nên lập tức chạy lại.

"Ông nội, đây là con cái nhà ai vậy?"

"Cái gì mà con cái nhà ai? Nhà chúng ta chứ nhà ai nữa! Cháu quên em trai Thiết Đản rồi hả? Hồi ăn tết cháu còn đòi bế em mà, còn không cho người khác bế đi, khóc ầm ĩ nữa chứ."

Chú ba Đường phì cười thành tiếng.

Tiểu Lỗi Tử không nhớ nổi. Phong Ngọc Lan móc một cái kẹo trong túi ra đưa cho Tiểu Lỗi Tử: "Mẹ cháu đâu rồi?"

"Mẹ đang ở nhà cắt cỏ cho heo ạ." Tiểu Lỗi Tử cầm kẹo, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Thiết Đản. Thiết Đản cũng nhìn chằm chằm nó.

"Gọi anh Lỗi Tử đi."

Đường Minh Sơn nói với Thiết Đản.

Giờ Thiết Đản đang trong giai đoạn học nói chuyện nhưng trước mắt thì mới học thôi nên lời nói ra còn chưa sõi.

Nghe vậy, Tiểu Lỗi Tử nhìn về phía Thiết Đản đầy mong chờ.

Thiết Đản cố gắng nặn nửa ngày rồi cuối cùng phun ra được một bong bóng sữa.

Chọc cho tất cả mọi người ha ha cười lớn. Thiết Đản giận dỗi. Chú ba Đường dạy nó lần nữa: "Gọi anh Lỗi Tử, mỗi anh cũng được."

"Cháu mới là anh của nó." Nguyên Khang vội vàng lại gần: "Đây là anh Lỗi Tử của em, còn anh mới là anh trai ruột."

"Vậy mà cũng ghen tỵ nữa." Chú ba Đường vừa nói xong, Thiết Đản đã văng một cái đánh rắm vang dội.

Đến Phong Ngọc Lan cũng phải đỏ mặt thay cho Thiết Đản. May mà nó vẫn còn bé chưa biết xấu hổ là gì, vẫn còn quơ quơ bàn tay nhỏ bé muốn túm lấy râu chú ba Đường.

"Râu của chú ba Đường cháu vất vả lắm mới dài được chừng đó đấy. Đừng có túm nữa." Cha Đường ngồi bên cạnh vừa chặn bàn tay nhỏ bé của nó lại vừa bế nó vào lòng mình.

Chú ba Đường qua đây ngồi một hồi rồi dẫn Lỗi Tử về. Tiểu Lỗi Tử qua đây là để tìm ông ấy mà.

"Vừa rồi nghe hai con nói muốn đi thăm cậu hả? Cậu các con sao thế?"

Giờ có phải lễ tết gì đâu, hơn nữa vì liên quan đến chị dâu họ nữa nên bình thường các con của ông không ai qua đó cả.

Thành ra vừa nghe vợ chồng Phong Ngọc Lan nói muốn qua thăm cậu mình, cha Đường cảm thấy hơi nghi ngờ.

Đường Minh Sơn vừa kể lại chuyện bên cậu cho cha Đường vừa nhìn Thiết Đản đang uốn uốn éo éo trong lòng ông.

Phong Ngọc Lan lấy khăn tay ra lau nước miếng cho Thiết Đản. Nguyên Khang ngồi bên cạnh cha Đường túm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiết Đản, không cho nó túm tai ông nội mình.

Gần đây thằng nhóc này rất thích quờ quạng lung tung.

Mặc dù móng tay nó đã được cắt sạch sẽ rồi nhưng cấu lên người vẫn hơi đau.

"Á hu hu hu!"

Muốn túm gì đó nhưng anh trai lại không cho túm nên Thiết Đản tức giận bật khóc, sau đó oa oa rất lớn tiếng.

Chỉ là việc này lại khiến tất cả mọi người vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, đặc biệt là Nguyên Khang. Cậu thò tay bế Thiết Đản lên: "Kêu tiếng nữa xem nào!"

Nách Thiết Đản bị Nguyên Khang xốc lên nên chỉ có thể quơ quơ hai cái tay nhỏ bé, trông như con gà con vậy: "Oa oa*!"

*Ở đây Thiết Đản khóc oa oa nhưng theo cách phát âm tiếng Trung thì giống như đang gọi ca ca, tức gọi anh trai nên Nguyên Khang mới hành động như thế.

"Ngoan quá!"

Nguyên Khang hung hăng hôn lên khuôn mặt bé nhỏ ú nú của nó một cái.

"Gọi ông nội đi." Phong Ngọc Lan chỉ chỉ cha Đường bên cạnh rồi dạy Thiết Đản học nói chuyện.

"Từ từ thôi, ông nội, ông nội." Đường Minh Sơn cũng lại gần dạy nó.

Cha Đường nhìn cháu trai nhỏ mập ú với ánh mắt mong đợi.

Kết quả lại Thiết Đản rặn nửa ngày rồi lại phun ra một cái đánh rắm vang dội.

"Chậc, mấy ngày nay thằng bé này ăn gì thế?"

Đường Minh Sơn buồn bực.

"Không phải là đi vệ sinh rồi đấy chứ?" Cha Đường khịt khịt mũi, cứ ngửi thấy mùi gì thum thủm.

Phong Ngọc Lan vội vàng kéo bỉm của Thiết Đản ra nhìn một cái. Đúng là thằng bé ị đùn rồi.

"Sao lần này con lại không kêu ứ ừ vậy?"

Cô dở khóc dở cười hỏi.

Cha Đường đã đi vào bếp pha nước ấm rồi. Sáng nay mới nấu nước sôi rót vào phích nên giờ vừa lúc có nước ấm cho Thiết Đản rửa đít.

Nguyên Khang đi lấy bồn tắm nhỏ ở nhà của Thiết Đản ra xả nước. Sau khi pha xong nước ấm, cậu và Đường Minh Sơn cùng giúp thằng bé rửa sạch m.ô.n.g nhỏ rồi lại thay một cái bỉm mới sạch sẽ.

Sau đó, cha Đường bế Thiết Đản đi qua nhà bác cả Đường. A Tráng làm bài tập xong chạy ào vào nhà nói với Nguyên Khang: "Anh nghe nói em được về đây ba ngày lận hả? Em không phải đi học à?"

Lúc nói đến câu cuối cùng, cậu còn tỏ ra hết sức hâm mộ.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn nhịn cười. Nguyên Khang gãi đầu đáp lại: "Trường em đang tổ chức Đại hội thể dục thể thao mà em lại không đăng ký tham gia môn nào nên được nghỉ ở nhà."

"Em không tham gia cả Đại hội thể dục thể thao luôn hả?"

A Tráng dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Nguyên Khang.

Khóe miệng Nguyên Khang giật một cái: "Chủ yếu là vì người tham gia toàn anh chị lớp bảy, lớp tám thôi. Học sinh lớp sáu chúng em toàn cổ vũ là nhiều, cho nên không có mấy ai tham gia thi đấu cả. Sang năm chắc chắn em sẽ đăng ký tham gia."

"Vậy em có bài tập không?"

"Không ạ. Chỉ là giáo viên yêu cầu xem trước bài học tiếp theo."

A Tráng càng thất vọng hơn: "Trường anh không chỉ không tổ chức Đại hội thể dục thể thao mà bài tập cũng rất nhiều nữa."

"Làm xong đưa qua đây chú kiểm tra."

Bỗng giọng của Đường Minh Sơn truyền tới từ sau lưng cậu.

Cả người A Tráng càng ỉu xìu hơn.

Bởi vì bài tập toán cậu toàn làm mò cả.

"Đi, để em đi về làm bài tập với anh." Nguyên Khang biết tính cậu nên chủ động nói.

Lúc hai đứa rời khỏi nhà, A Tráng hỏi: "Anh hơn em một lớp đấy. Em biết làm bài tập toán của anh hả?"

"Nếu không phải khó quá thì em có thể làm được. Năm ngoái em đã từng làm toán lớp bảy rồi." Nguyên Khang thoải mái đáp: "Anh cứ yên tâm đi. Em có thể giúp anh."

A Tráng vẫn hơi nghi ngờ. Mãi đến khi Nguyên Khang xem vở bài tập của cậu rồi bắt đầu viết nháp giảng bài ngay tại chỗ cho mình, A Tráng mới biết đúng là Nguyên Khang giỏi thật.

"Em giỏi quá đi." A Tráng đảo mắt một vòng rồi lén lút như kẻ trộm lấy một tờ bài thi từ trong cặp sách vải ra đưa qua: "Em giúp anh sửa cái này được không?"

Đây là một bài thi toán học, phía trên có một con số được viết bằng bút đỏ vô cùng chói loá: 8 điểm.

Nguyên Khang sợ ngây người.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy một bài thi chừng này điểm!

Nhìn xuống dưới mới biết mấy bài phía dưới cơ bản là trống không. Người chấm bài ngay cả chữa cũng lười nên trừ con số tám phía trên ra thì cả trang giấy chẳng còn chút vết mực đỏ nào nữa.

"Tám câu trắc nghiệm mà anh chỉ đánh trúng có hai câu thôi á?"

Nguyên Khang khiếp sợ đặt câu hỏi.

"Ôi chao, vận may của anh lúc quăng xúc xắc càng ngày càng kém. Trước kia mỗi lần thi cục tẩy xúc xắc của anh có thể giúp anh ăn được ba, bốn câu đấy." A Tráng nhìn tay phải mình một cách cực kỳ đau khổ.

Nguyên Khang: "..."

"Mấy câu điền vào chỗ trống anh điền sai hết. Còn mấy câu hỏi lớn phía sau thì anh chẳng biết làm câu nào cả."

A Tráng chỉ chỉ bài thi rồi kiêu ngạo nói: "Nhưng mà mỗi câu hỏi lớn anh đều viết được hai chữ bài làm đấy!"

"... Nhưng vậy cũng không được điểm mà."

"Không được điểm đâu mà không được điểm." A Tráng hất cằm lên: "Thái độ học tập của anh rất đàng hoàng! Giáo viên dạy toán còn khen anh nữa đấy!"

"Thật hả? Giáo viên khen anh thế nào?"

Nguyên Khang tò mò cực kỳ.

A Tráng ho nhẹ một tiếng rồi khoanh tay học theo dáng vẻ giáo viên dạy toán.

"Có một số bạn học không biết làm nên làm bài lung tung! Cô vẫn luôn chấm điểm nghiêm túc để xem có vớt được cho các em một, hai điểm hay không. Ai ngờ các em viết lung tung chẳng vớt được gì cả! Các em không cảm thấy mình đang lãng phí ngòi bút à?"

"Còn chẳng bằng mấy bạn không biết làm là dứt khoát không làm luôn. Mặc dù bài thi không có chữ nào nhưng người ta có viết chữ bài làm, ít nhất thì thái độ cũng cực kỳ đáng hoan nghênh. Giờ cô sẽ nêu tên khen ngợi một số bạn học để trống bài, hy vọng sau này các em nghiêm túc nghe giảng để cố gắng không chỉ viết mỗi hai chữ bài làm nữa."

Nguyên Khang: "..."

Chương 226: Chương 226

"Anh muốn em thay đổi như thế nào?"

Nguyên Khang dời chủ đề một cách khó khăn.

A Tráng chỉ vào 8 điểm và nói: "Anh cũng không tham lam gì, chỉ cần thêm số 6 vào phía trước, đạt 68 điểm là được rồi."

Thật ra cũng dễ sửa lắm, vì giáo viên không dùng bút đỏ để đánh dấu những chỗ chưa viết lên bài kiểm tra, cũng không có có ghi thêm dấu trừ nào cả.

"Em có thể sửa nó giúp anh, nhưng anh phải ghi nhớ mấy câu hỏi đó, em sẽ dạy anh."

Nguyên Khang cầm bút lên, ra hiệu cho A Tráng ngồi xuống cạnh nó, sau đó giải thích cho cậu một cách cặn kẽ.

Khi A Tráng tầm bài kiểm tra được sáu mươi tám điểm đưa chị dâu họ ký tên, chị dâu họ nghiêm mặt nhìn cậu ta.

"Mẹ ơi? Mẹ còn lo lắng gì vậy, ký tên đi ạ."

A Tráng dẫn lại cảm giác chột dạ rồi đẩy bài kiểm tra đến trước mặt chị ấy.

Nguyên Khang ở bên cạnh cũng vô cùng căng thẳng.

Chị dâu họ hít sâu một hơi, cầm bài kiểm tra lên rồi nhìn con số 68 điểm trên đó: "Con có chắc con được sáu mươi tám điểm ư?"

"Đương nhiên rồi ạ, hay mẹ dò bài cho con đi, lấy câu hỏi trong đề đó dò luôn cũng được."

A Tráng tự tin đáp.

Sao chị dâu họ có thể biết được chuyện này.

Nhưng khi chị ấy vừa trở về, chị ấy liền nghe thấy mấy đứa trẻ nói về điểm số của A Tráng, chị ấy tức giận trở về nhà nhưng chưa kịp tìm thằng bé tính sổ thì chị ấy lại được diện kiến bài kiểm tra sáu mươi tám điểm này.

Mặc dù chị ấy không được ăn học đến nơi đến chốn, nhưng chị ấy vẫn biết thực lực của con trai mình: "Cho... con một cơ hội nữa, con có thực sự vượt qua bài kiểm tra này hay không?"

A Tráng liếc nhìn Nguyên Khang đang đứng ở bên cạnh, Nguyên Khang yên lặng cúi thấp đầu hơn một chút.

"... Chắc chắn!"

Chị dâu họ đập bài kiểm tra xuống bàn, tiếng động có hơi lớn khiến Tiểu Lỗi đang chơi với Yêu Muội bên cạnh giật cả mình.

"Từ khi đi học đến bây giờ, có lần nào mà bài kiểm tra toán của con đạt trên sáu mươi điểm à?"

"Bây giờ ạ."

A Tráng cảm thấy mình không để lộ gì, dần cảm thấy chẳng sợ gì nữa.

Biểu cảm ấy khiến chị dâu họ cảm thấy nghi ngờ bản thân, có lẽ chị ấy đang không tin tưởng con mình cho lắm.

Lúc này, đám người Phong Ngọc Lan cũng tới đây, chị dâu họ nói chuyện vừa rồi với mọi người, Đường Minh Sơn nhặt bài kiểm tra trên bài, anh nhìn Nguyên Khang đang cúi đầu đứng bên cạnh và nhìn cả A Tráng đang làm điệu bộ như bị oan.

"Vậy để chú kiểm tra cháu." Đường Minh Sơn chấm vài câu hỏi mà thằng bé trả lời đúng, yêu cầu thằng bé nói cách làm về các câu trả lời đúng ấy, A Tráng trả lời đúng tất cả.

Chị dâu họ cười tủm tỉm xoa đầu cậu: "Ôi, mẹ hiểu lầm con rồi, A Tráng nhà ta thông minh như vậy ư? Lại còn có thể thi được sáu mươi tám điểm!"

A Tráng vô cùng đắc ý.

Nhưng sau khi chị dâu họ và Phong Ngọc Lan vào sân sau nói chuyện, nụ cười nhạt nhòa trên mặt Đường Minh Sơn cũng biến mất.

Anh đặt bài thi lên bàn một cách nhẹ nhàng, ngón tay cong lại gõ ba cái lên mặt bàn, tuy rằng âm thanh rất nhỏ nhưng lại khiến Nguyên Khang và A Tráng vô cùng hoảng sợ.

"Không có lần sau đâu."

Sau khi nói xong, Đường Minh Sơn rời khỏi nơi đây.

Nguyên Khang và A Tráng nhìn nhau.

"Bị phát hiện sao?"

A Tráng hoảng sợ.

"Phát hiện rồi." Nguyên Khang mím môi gật đầu.

"Vậy, tức là chú ấy không phạt chúng ta."

"Ừm, chắc là như vậy đó."

Hai đứa trẻ, anh nhìn em, em nhìn anh.

Cuối cùng, A Tráng vội vàng chộp lấy bài kiểm tra toán trên bàn: "Không được! Kỳ thi cuối kỳ này anh nhất định phải đạt chuẩn môn toán, nếu không chú ba Đường sẽ không bỏ qua cho anh đâu."

Đến lúc đó, chỉ cần cha cậu ta trở về, nợ mới gộp chung với nợ cũ, chắc hẳn m.ô.n.g cậu ta sẽ nở tươi hơn hoa!

"Cố lên."

Nguyên Khang nghiêm túc gật đầu: "Anh có thể làm được."

Buổi tối, anh em Nguyên Khang lần lượt ngủ cạnh cha Đường, sau khi vào phòng, Phong Ngọc Lan mỉm cười rồi hỏi Đường Minh Sơn: "Anh phát hiện hai thằng nhóc sửa điểm à?"

"Liếc mắt một cái là nhìn ra rồi." Đường Minh Sơn bật cười: "Chỉ một bài kiểm tra thôi mà cũng đáng để bọn nhóc luồn lách như thế."

"Đưa cho chị dâu họ ký tên vào bài kiểm tra với điểm số chỉ ở hàng đơn vị thì chắc hẳn thằng bé không thể trốn được chị dâu họ rồi, A Tráng cũng đến tuổi thiếu niên." Phong Ngọc Lan nghĩ lại biểu cảm của A Tráng, cô cảm thấy buồn cười: "Nhưng thằng bé như cây ngay không sợ c.h.ế.t đứng, còn Nguyên Khang nhà mình lại vô cùng chột dạ."

Vừa nhìn liền biết có chuyện.

"Dù sao thì thành tích cuối kỳ cũng như cũ." Đường Minh Sơn kéo chăn đắp cho hai người, ôm Phong Ngọc Lan vào lòng: "Đến lúc đó nợ cũ với nợ mới gộp lại tính chung một thể."

Ở nhà hai ngày, đến ngày thứ ba, sau khi ăn sáng và cho gia cầm ăn uống xong xuôi, cả nhà mới đến nhà cậu cả.

Cha Đường lái xe bò chở theo Phong Ngọc Lan, Nguyên Khang và Thiết Đản, còn Đường Minh Sơn thì chạy xe máy phía trước.

Sau khi đến nhà cậu cả mới biết được bệnh tình của ông ấy nghiêm trọng đến cỡ nào.

Ông ấy gầy đến nỗi khi nằm trên giường chỉ thấy như bộ xương dưới lớp chăn.

"Bệnh phổi." Anh họ cả vuốt mặt, đôi mắt đỏ hoe: "Anh đưa cha lên huyện khám bệnh, họ nói có tiền cũng không chữa được, chỉ còn trụ thêm hai tháng mà thôi, hơn nữa mới nằm viện một ngày mà cha anh đã muốn về nhà, anh biết ông ấy xót tiền của anh."

Nhà đông con đông cháu, cậu cả biết bệnh của ông ấy không thể nào chữa được, thà để dành tiền đó cho con cháu còn hơn.

Không khí trong nhà mấy ngày nay rất nặng nề, cậu cả không muốn để bọn họ nói cho mấy dì, sợ mọi người lại lo lắng.

Bữa trước, anh họ cả đến tiệm thuốc để mua thuốc, vừa ra ngoài đã gặp mẹ Đường, bà hỏi mua thuốc cho ai, anh họ cả không thể kìm nén nên đỏ cả mắt, nhưng lại không dám nói sự thật cho mẹ Đường biết, dù sao mấy năm nay, cơ thể bà ấy chỉ mới hồi phục tốt hơn một chút.

Vì thế, anh họ cả chỉ nói cậu cả bị bệnh nên đi mua thuốc cho cậu cả.

Không nghĩ rằng cả nhà Đường Minh Sơn đến thăm cậu cả, vì thế chuyện này giấu cũng không giấu được.

Đường Minh Sơn hiếm khi nhận lấy điếu thuốc mà anh họ cả đưa cho, đứng ngoài sân hút xong một điếu rồi quay lại nói với anh ấy: "Anh muốn em làm gì thì cứ nói."

"Nghe được lời này từ chú, anh vui hơn bất cứ chuyện gì!"

Anh họ cả vỗ mạnh vào vai anh.

Nhưng nếu muốn nói muốn làm gì thì không thể nghĩ ra được gì cả.

Với tình hình hiện tại của cậu cả, kèm theo chứng say tàu xe và không thể di chuyển, muốn đưa cậu cả đi khắp nơi cũng không thể.

Cha Đường đi ra từ trong phòng cậu cả: "Cậu cả mấy đứa chỉ muốn gặp cả nhà."

Nếu muốn mọi người về nhà đông đủ thì không dễ chút nào, vì một số thanh niên ra ngoài làm việc.

Vì thế, chuyện này cần được thông báo.

Đường Văn Tuệ vừa lấy bánh mì nướng ra khỏi lò, bà chủ liền chỉ vào điện thoại trên tay: "Lại đây nghe điện thoại, nghe bảo là anh ba của em."

"Anh ba?"

Đường Văn Tuệ đặt bánh mì xuống và nghe điện thoại, sau khi nghe đầu dây bên kia nói xong, mắt cô ấy lập tức đỏ hoe.

"Em hiểu rồi."

"Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?"

Sau khi thấy cô cúp điện thoại rồi lau nước mắt, bà chủ hỏi.

"Cậu của em sắp không qua khỏi." Đường Văn Tuệ cố gắng không rơi nước mắt, nhưng cô ấy không thể kìm nén: "Em phải về nhà gặp cậu ấy."

Sau khi vào nhà kho, cô che miệng lại, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Mẹ Đường ngồi trên ghế, nhìn Đường Minh Sơn gọi điện thoại hết người này đến người khác.

Phong Ngọc Lan cầm áo khoác lại đây khoác lên người bà: "Mẹ..."

"Mẹ không sao đâu, mẹ cũng đã từng này tuổi rồi, còn chuyện gì chưa trải qua đâu."

Mẹ Đường thở dài, sau một hồi mới có thể nói ra một câu như thế.

Sau khi Đường Minh Sơn gọi điện cho chị cả Đường, rốt cuộc anh cũng đã báo hết cho người thân trong gia đình.

Anh xoa ấn đường, quay đầu lại đã thấy mẹ Đường đang suy nghĩ thất thần, anh liền đứng dậy, cùng Phong Ngọc Lan ngồi bên cạnh bà.

"Hay là mẹ ở lại nhà cậu cả?"

Đường Minh Sơn hỏi nhỏ.

"Còn trong nhà thì sao?"

"Chuyện trong nhà mẹ không cần lo lắng." Phong Ngọc Lan nắm bàn tay lạnh lẽo của bà: "Hãy dành nhiều thời gian hơn cho cậu cả."

"Được."

Ngoài mẹ Đường ra, hai người dì khác cũng thu dọn đồ đạc, đưa cháu trai hoặc cháu gái cần chăm sóc đến nhà cậu cả ở.

Lần này chị dâu họ cũng không nói gì cả.

Cậu cả cũng không phải là cha chồng ác độc gì, ông ấy đối xử với cô ta và cả bọn nhỏ rất tốt, dù chị dâu có độc mồm độc miệng thì trong lòng cô ta cũng hiểu rõ.

Khi biết cậu cả không còn nhiều thời gian thì cô ta cũng cảm thấy vô cùng tệ.

Về phần Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn, khi nào rảnh rỗi thì họ sẽ đến nhà cậu cả.

Chị cả Đường và những người khác cũng như thế.

Vào đầu tháng mười một, Đường Văn Tuệ và những thanh niên khác đang làm việc ở ngoài đều trở về.

Cả nhà chọn được một ngày quây quần bên nhà cậu cả, cũng làm một bàn tiệc sum vầy.

Cậu cả mặc bộ quần áo mới và đôi giày do bọn trẻ mua khi về đây, ông ấy thư thái ngồi trên chiếc xe lăn, được anh họ cả đẩy đến vị trí chính giữa.

Ông ấy ho khan vài tiếng, nhìn mấy cái bàn đầy ắp người trong sân, cười nói: "Ăn nhiều, uống nhiều, cười nhiều một chút."

Ông chỉ nói một câu như thế.

Chương 227: Chương 227

Buổi tối mọi người cũng không rời đi, bên này ở không hết phải chạy sang nhà hàng xóm ở.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, tiếng pháo nổ bất ngờ vang lên từ nhà cậu cả, đêm qua hai vợ chồng Phong Ngọc Lan ngủ ở nhà hàng xóm, họ giật mình tỉnh giấc, họ nhờ Nguyên Khang trông chừng Thiết Đản, sửa soạn một chút rồi qua nhà cậu cả thì thấy anh họ cả quấn khăn trắng trên đầu.

"Mới vừa đi thôi, trước khi đi còn dặn dò rằng muốn anh đốt một quả pháo." Anh họ cả nở nụ cười.

Phong Ngọc Lan nắm c.h.ặ.t t.a.y người bên cạnh cô, Đường Minh Sơn giữ cô lại.

Tang lễ của cậu cả rất đông đúc, anh hai Đường và hai anh em họ từ nhà các bác đã giúp lo liệu hậu sự, khi mọi chuyện xong xuôi, Phong Ngọc Lan và mọi người cũng về nhà.

Mẹ Đường vẫn giúp chăm sóc em bé như thường ngày, nấu cơm rồi buổi tối lại đến cửa hàng của anh hai Đường giúp đỡ.

Tưởng chừng như không có chuyện gì, nhưng một ngày nọ, Nguyên Khang thì thầm với Phong Ngọc Lan rằng khi cậu thức dậy đi vệ sinh vào ban đêm, cậu nghe thấy tiếng mẹ Đường khóc.

Đường Minh Sơn lặng im một hồi, anh về nhà và đón cha Đường.

Chuyện trong nhà nhờ chú ba Đường quán xuyến một thời gian.

Vào cuối tháng mười hai, Xuân Phân có thai, đây là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Mẹ Đường về gặp cô ấy, còn mua rất nhiều đồ, dặn dò hết chuyện này đến chuyện khác, Xuân Phân cũng chăm chú lắng nghe, không có lấy lệ cho qua.

Để chăm sóc gia đình tốt hơn, Đường Văn Cường đã thu dọn đồ đạc và trở về sau khi biết tin Xuân Phân mang thai, anh ta tìm việc làm trong huyện, gần nhà nên cũng ổn định hơn phần nào.

Còn anh hai Đường nhờ cha Đường hỗ trợ việc trên huyện, anh ấy về nhà chăm lo đàn gia cầm.

Sau kỳ nghỉ đông, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang cũng rảnh rỗi nên vội vàng giúp chị dâu hai Đường, vì thế cha Đường đã đưa mẹ Đường và Thiết Đản về nhà.

Gà và trứng gà ở nhà phải bán trước Tết Nguyên Đán, may mà anh hai Đường đã tìm được nguồn tiêu thụ trước tháng mười hai âm lịch, bọn họ cũng không cần đi giao hàng, ông chủ lái xe đến vận chuyển hàng đi.

Hai bên xe tải có hàng rào dây thép gai nên gà không chui ra được, còn trứng thì được đóng trong thùng giấy.

Sau khi bán được hai phần ba số gà, họ lại bắt đầu bán mía, anh hai Đường và cha Đường trồng một vườn mía ở nhà, sau khi tặng họ hàng và bạn bè một ít, giữ lại một ít để ăn Tết, số còn lại thì bán đi.

Vào ngày hai mươi tám tháng mười hai âm lịch, chị dâu hai Đường đóng cửa hàng và trở về quê cùng Phong Ngọc Lan và những người khác.

Cả nhà dọn dẹp bên trong và bên ngoài một lần, Phong Ngọc Lan cắt chữ bằng giấy đỏ, Nguyên Khang và mẹ Đường chịu trách nhiệm dán chúng lên.

Những câu đối ở nhà là do Đường Minh Sơn viết bằng bút lông, nhà bác cả Đường và chú ba Đường cũng thế.

Vào đêm giao thừa, hai gia đình đến nhà bác cả Đường để sum họp, anh họ cả bắt được một vài con cá lớn từ ao cá làm cá kho.

"May lúc đó mua cá con còn mua thêm cá lớn, không thì cá trong ao cũng không thể dọn lên bàn vì quá nhỏ."

Bác gái cả vui vẻ.

Mấy ngày nay có khá nhiều người dân đến nhà mua cá.

"Đúng rồi, nhưng mua cá nhỏ bây giờ cũng nặng hơn một cân đúng không?"

Mẹ Đường hỏi.

"Ừm." Bác cả gái gật đầu: "Nhưng bây giờ cũng ít con hơn hai cân, bán cũng ngại lắm, chị thấy ngoài đường không ít người bán loại ba, bốn cân đấy."

"Hồi trước con nít bắt được cá dưới sông, chỉ vài lạng cũng khiến bọn trẻ vui cả nửa ngày, đem về nhà kho với dưa chua thì cũng tính là một món mặn, bây giờ thì càng ngày càng phát triển, cũng không chuộng cá nhỏ nữa rồi."

Bác cả Đường cười ha hả.

"Đúng vậy." Anh hai Đường gật đầu: "Cháu nhớ năm thằng ba mười tuổi, em ấy xuống sông mò được một con cá hơn sáu lạng, mẹ cháu hầm dưa chua, hai ngày mới ăn hết một con."

"Thật ra mẹ muốn gác bếp thành cá khô, nhưng thấy mấy đứa gầy trơ gầy chọi nhìn chằm chằm con cá không rời nửa bước, thì thế mẹ liền cắn răng hầm cá."

Mẹ Đường cảm thấy chua xót khi nghĩ về những tháng ngày ấy.

"Dù sao Minh Sơn cũng được sờ con cá, nhưng cha của Lỗi Tử chỉ có thể sờ cua, nhưng toàn là cua c.h.ế.t cả thôi, còn nhất định phải chiên cho nó ăn." Lúc này thím ba Đường nhớ đến chuyện đó, liền cảm thấy buồn cười.

Những người lớn đang hồi tưởng lại một số chuyện trong quá khứ, bên này A Tráng lo lắng kéo Nguyên Khang nói chuyện.

"Anh thi được năm mươi tám điểm, thấy không?"

Nguyên Khang nhìn thoáng qua Đường Văn Cường và Đường Minh Sơn nói chuyện cùng nhau, lại gần A Tráng hỏi nhỏ: "Nghỉ cả mấy ngày trời mà anh còn chưa báo điểm cho họ à?"

"Chưa nữa, bọn họ cũng không hỏi đến nên anh cũng không nói." A Tráng thở dài: "Nếu có thể bị đánh ít một ngày thì anh sẽ giữ bí mật thêm một ngày."

"Em cảm thấy được, xét về tổng thể thì em thấy tiến bộ hơn trước." Nguyên Khang đoán: "Hẳn là sẽ không bị đánh đâu."

"Anh chỉ sợ cha của em sẽ không hài lòng về số điểm này." A Tráng không sợ cha mẹ cậu ta, họ biết trình độ của cậu ta, chỉ sợ chú ba Đường thôi.

Nếu không hài lòng chuyện này thì chuyện thay đổi điểm số trước đó cũng không xong.

Nguyên Khang vẫn chưa chắc chắn, hai đứa trẻ anh nhìn em, em nhìn anh, còn chưa kịp nghĩ ra nên làm gì thì Đường Minh Sơn đã gọi tên chúng.

"Lại đây."

Đường Minh Sơn ngoắc tay.

A Tráng sợ sệt túm tay Nguyên Khang.

"Đi thôi." Nguyên Khang hít một hơi thật sâu, đi về phía Đường Minh Sơn cùng A Tráng.

Đường Minh Sơn hỏi A Tráng thành tích cuối kỳ của cậu ta như thế nào, A Tráng nói điểm thật của cậu ta, cuối cùng còn chèn thêm một câu: "Tốt hơn trước rất nhiều, cháu thật sự không hiểu gì cả, nhưng cháu cũng đã cố gắng chăm chỉ lắm rồi."

"Đầu óc của nó chỉ có thế thôi." Anh họ cả thở dài: "Như mẹ nó vậy."

"Ô hay!"

Chị dâu họ dỏng tai nghe động tĩnh trong sân, lập tức trừng mắt nhìn: "Chuyện tốt thì như anh, chuyện xấu thì như em à?"

Phong Ngọc Lan và những người khác bị chọc cười.

"Như anh, như anh!"

Anh họ cả vội vàng giơ tay lên: "Con anh thì nhất định phải như anh rồi."

Lúc này, chị dâu họ mới hài lòng quay đầu đi.

Nhìn thoáng qua A Tráng đang cười toe toét, anh họ cả lại thở dài, nói với Đường Minh Sơn: "Anh thật sự không biết nên làm gì với nó, học đến lớp chín mà thành tích đã nát bét như thế rồi! Giáo viên chủ nhiệm của nó còn nói với số điểm ít ỏi như thế thì ngay cả trường trung cấp nghề hay trường trung cấp kỹ thuật cũng không thể chen chân nổi."

"Cần phải học lại." Anh họ cả và A Tráng cùng lắc đầu, sức lực và tốc độ gần như nhau, Nguyên Khang thấy thế liền kinh ngạc thốt lên: "Với đầu óc của anh ấy thì ngay cả khi anh ấy ở lại mười năm cấp hai thì cũng không thể thi lên nổi cấp ba đâu."

"Vâng, đúng là như thế." A Tráng gật đầu thật mạnh: "Con không hợp với việc học!"

"Vậy cháu muốn làm gì?"

Sau khi Phong Ngọc Lan giao Thiết Đản cho cha Đường, cô tò mò đi đến, khi nghe thấy những gì A Tráng nói, liền hỏi tiếp.

Đường Minh Sơn nhích vào để Phong Ngọc Lan ngồi bên cạnh anh, hai người im lặng cùng nhìn A Tráng.

"Cầm được tấm bằng tốt nghiệp trung học cơ sở, nếu muốn ra ngoài rồi tìm việc làm thì hãy đi học việc, qua vài năm thì cũng có tay nghề, ở đâu cũng có thể kiếm được tiền."

Anh họ cả vừa m.ổ b.ụ.n.g cá vừa nói.

"Nếu không muốn về, con có thể về quê nuôi cá, từ nay con sẽ trông coi ao cá, cha và mẹ con sẽ ra ngoài kiếm việc làm."

A Tráng nghe xong không nói gì, Nguyên Khang nghiêng đầu nhìn cậu ta: "Anh cảm thấy thế nào?"

"Hai chuyện đó khác nhau, cũng không biết nên chọn gì."

A Tráng nói lời thật lòng.

Anh họ cả nghe thế liền giận sôi máu: "Vậy mà con còn không chịu học! Cha nói cho con biết, tương lai xã hội phát triển, con không đi học thì không làm được cái gì cả, bây giờ con không chịu nghe lời vì con chưa từng chịu khổ thôi!"

"Anh à, đừng la nó, nói nhỏ nhẹ thôi." Đường Văn Cường vừa khuyên vừa mang đến một thùng nước sạch đặt cạnh chân anh ấy.

"Cháu muốn nhập ngũ không?"

Đường Minh Sơn đột nhiên lên tiếng.

Hai mắt A Tráng sáng rực: "Cháu có thể đi sao ạ?"

"Sau khi tốt nghiệp cấp hai, chú sẽ dẫn cháu đi khám sức khỏe, nếu như cháu may mắn thì nửa năm sau cháu sẽ được gọi đi nhập ngũ, được hay không thì xem bản thân cháu thôi."

"Cháu nhớ rồi!" A Tráng vô cùng kích động: "Cháu sẽ nghĩ kỹ chuyện này."

"Thằng bé được không?"

Nhìn thấy A Tráng lôi Nguyên Khang chạy đi, anh họ cả liền hỏi.

"Em thấy thằng bé cũng ngay thẳng, vóc dáng cao lớn, chỉ cần vượt qua vòng khám sức khỏe thì không có vấn đề gì cả." Phong Ngọc Lan trả lời.

Anh họ cả cảm thán: "Nếu nó có thể làm lính thì anh sẽ thắp hương vái lại cho tổ tiên!"

Chương 228: Chương 228

Đường Văn Cường bật cười: "Anh à, ngày xưa anh cũng nói như vậy, lúc A Tráng vào được cấp hai thì anh cũng nói như thế."

"Chuyện đó cho thấy rằng anh một lòng lo cho nó."

"Phải phải phải."

Đến giờ ăn, bác cả Đường vẫn cúng tổ tiên trước, sau đó mới đưa đồ ăn đã cúng cho con cháu trong nhà.

Thiết Đản được Nguyên Khang đút hai miếng rau và một miếng thịt, sau đó Nguyên Khang bắt đầu ăn những gì trong bát của cậu.

Sau khi ăn xong đồ cúng, lại ăn thêm một số đồ ăn nóng, Yêu Muội thấy đám người anh họ cả uống rượu, vì thế con bé liền lẻn vào phòng lấy ra một chai đưa cho các anh xem.

Tiểu Lỗi Tử chỉ lo ăn cơm, ban đầu nó không nhìn thấy, sau khi nghe được tiếng A Tráng hô lên thì mới nhìn sang bên kia, vừa nghe được uống rượu của người lớn liền đẩy cái chén nhỏ của nó qua: "Cho em một miếng."

"Con nít không được uống cái này." Yêu Muội từ chối nó.

"Chúng ta đều là con nít, chị không cho em uống thì em cũng sẽ không cho mấy người uống." Tiểu Lỗi Tử hóa thân thành nhân vật phản diện.

Nghe được tiếng nghiến răng của Yêu Muội, A Tráng liền vặn nắp rót cho Tiểu Lỗi Tử hai ngụm: "Nếm thử trước đi, đừng phát ra tiếng động."

Sau đó, cậu ta rót hai ngụm cho Nguyên Khang và Yêu Muội, lúc rót cho chén của cậu ta thì rót nhiều hơn một chút.

Cậu ta cũng đã mười lăm tuổi rồi, năm sau là thiếu niên mười sáu tuổi, đương nhiên cậu ta cũng đã uống rượu với bọn Xuyên Tử.

Nguyên Khang tò mò ngửi ngửi, vừa định bưng lên uống, Thiết Đản ngồi bên cạnh liền châu đầu lại: "Oa oa?"

"Em muốn nếm thử?"

Nguyên Khang hỏi nhỏ.

Thiết Đản sao có thể hiểu được, thằng bé cũng chỉ muốn uống như anh trai của nó thôi.

Sau khi Nguyên Khang thấy thế, liền múc một ít canh trứng trong chén của Thiết Đản: "Cùng uống nha, của chúng ta đều giống nhau."

Thiết Đản hài lòng cầm chén lên rồi uống từng ngụm nhỏ.

Phía bên này, Tiểu Lỗi Tử uống được rồi thì nhăn hết mặt mày. Thấy em nó như thế, Yêu Muội có hơi chần chừ nhìn vào cái chén của con bé, cuối cùng vì tò mò lấn át hết thảy, con bé sợ bản thân lộ ra dáng vẻ xấu xí như em trai nên uống sạch cả chén!

A Tráng và Nguyên Khang không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Yêu Muội rít gào, sau đó chưa đến hai phút, mặt Yêu Muội đỏ bừng cả lên, dường như con bé đang vật lộn để tỉnh táo trở lại.

"Hu, hu, mặt nóng như bị lửa đốt vậy."

Nói xong đưa tay sờ lên khuôn mặt đỏ ửng của con bé.

Tiểu Lỗi Tử ngây ngẩn cả người, nó nhìn thấy người lớn cũng chú ý đến bên này: "Xong rồi."

Chén đựng rượu của Nguyên Khang và Tiểu Lỗi Tử bị lấy đi, bác gái cả đem một cái chén sạch khác để ăn, còn Yêu Muội, con bé cũng chưa ăn được mấy miếng, đầu óc choáng váng nên được anh họ cả bế vào phòng.

"Ăn uống xong xuôi thì vào trong phòng trông chừng em gái con."

Anh họ cả vừa nói vừa chỉ vào chén rượu trước mặt A Tráng.

"Dạ!"

A Tráng ăn nhanh nhất có thể, sau đó đi trông Yêu Muội.

Nguyên Khang và Thiết Đản ngồi yên ăn cơm, sắp ăn xong, Phong Ngọc Lan mỉm cười rồi đặt trước mặt bọn trẻ một chai rượu.

"Lúc nãy Yêu Muội lấy rượu đế, mấy đứa có thể uống cái này."

Hai mắt Nguyên Khang sáng ngời, Tiểu Lỗi Tử cũng lại đây, hai đứa cũng không uống nhiều lắm, nếm thử được mùi vị liền vặn nắp, đưa chai rượu lại bàn của Phong Ngọc Lan.

"Đi thôi, Thiết Đản, anh dẫn em đi chơi."

Nguyên Khang bế Thiết Đản đi đến bên bếp lò, đỡ hai cánh tay thằng bé để nó tập đi, khi Thiết Đản đang tập đi, chỉ cần có thể chạm đất thì nó không muốn bị bế.

Tuyết rơi dày đặc bên ngoài, Tiểu Lỗi Tử nghe lời người lớn nên đóng cửa chính lại.

Sau khi người lớn ăn cơm xong, cả nam cả nữ trong nhà đều đi dọn dẹp đống bừa bộn, sau khi xong xuôi, họ ôm mấy đứa nhỏ và dìu người già đến nhà Phong Ngọc Lan xem tivi.

Bọn họ không đốt lò mà mang tất cả lò từ nhà bác cả sang đây.

Căn phòng nhanh chóng được sưởi ấm, vì để được xem tivi, A Tráng liền cõng Yêu Muội lại đây, cậu ta ôm Yêu Muội ngồi xem tivi, mặc dù cậu ta cười run cả người vì xem hài kịch trên tivi nhưng cũng không thể nào đánh thức được Yêu Muội.

Con bé nép vào lòng A Tráng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, chìm vào giấc ngủ ngon.

Mãi cho đến mười hai giờ đêm, hai gia đình các bác cũng đi về nhà.

Bọn họ cũng không xách bếp lò về, còn nói sáng mai lại lấy.

Trên đường về, Yêu Muội tỉnh giấc khi được A Tráng cõng trên lưng, con bé liên tục kêu đói, vì thế sau khi về đến nhà, chị dâu họ liền nấu bánh trôi, cả nhà ngồi ăn cùng nhau.

Bên này, Phong Ngọc Lan và mọi người cũng làm sủi cảo, còn gia đình chú ba Đường về đến nhà cũng nấu mì sợi.

Sau khi ăn bữa khuya và vệ sinh cá nhân, mọi người liền về phòng nghỉ ngơi.

Thiết Đản được vợ chồng anh hai Đường bế đi, Phong Ngọc Lan nằm trong lồng n.g.ự.c Đường Minh Sơn, lắng nghe âm thanh gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào.

"Năm nay tuyết rơi muộn nhưng lại rơi rất dày."

"Đúng vậy." Đường Minh Sơn gật đầu: "Ngày mai trên đường chắc hẳn rất nhiều tuyết, em không cần đi lại nhà bà tổ đâu."

Hàng năm, mọi người đều đến nhà bà tổ thắp hương cúng bái, sau đó dọn dẹp, đến mùng tám thì con gái và con rể của bà tổ cũng về đây, cũng không cần làm gì mà chỉ đến thăm mộ bà tổ thôi.

"Cùng đi đi." Phong Ngọc Lan vùi đầu vào hõm cổ anh: "Em thích đi theo anh."

Đường Minh Sơn cười khẽ, ôm chặt lấy cô: "Được thôi."

Thiết Đản dậy rất sớm, thằng bé vừa động đậy, anh hai Đường và chị dâu hai Đường liền bật đầu ngồi dậy.

"Oa oa!"

Thiết Đản khóc ré lên.

"Mặc quần áo vào đi, mặc xong thì đi tìm anh trai." Chị dâu hai Đường vội vàng nhét quần áo nhỏ của thằng bé vào trong chăn để ủ ấm, nhân lúc đó anh hai Đường trêu chọc Thiết Đản nhằm đánh lạc hướng, chờ đến khi quần áo không còn lạnh nữa thì hai vợ chồng nhanh chóng phân chia, một người mặc áo còn một người mặc quần cho thằng bé.

Khi Thiết Đản được bế đến phòng của Nguyên Khang, thằng bé đã được mặc quần áo thật dày, trông giống như một quả bóng vậy, chẳng qua là một quả bóng còn có thêm một cái đầu.

"Thiết Đản đáng yêu quá." Nguyên Khang bật cười, bế thằng bé đặt lên giường, sau khi tự mình mặc quần áo rồi bế thằng bé ra ngoài.

Nhưng Thiết Đản không muốn ôm mà chỉ muốn trèo xuống đất, cứ như thế Phong Ngọc Lan và mọi người cũng bị đánh thức.

"Thằng bé nghịch ngợm này." Phong Ngọc Lan bước ra khỏi phòng thì bắt gặp Thiết Đản lắc tấm thân bé nhỏ muốn đi ra sân, Nguyên Khang không ra ngoài, Thiết Đản liền lắc tay gào khóc: "Bên ngoài

có con hổ to lắm, nó chuyên môn đi hù dọa mấy đứa trẻ không nghe lời như em đó."

"Oa oa!"

Thiết Đản không nghe, cái tay mũm mĩm vẫn khăng khăng chỉ ra sân, tuyết trong sân vừa mới được anh hai Đường quét dọn sạch sẽ, nhưng nóc nhà và các vách tường đều bị tuyết bao phủ.

Thằng bé tò mò thích thú muốn đi chạm tuyết và chọi tuyết.

Khi Đường Minh Sơn đi ra, Thiết Đản vẫn còn náo loạn, anh từ từ bước đến trước mặt thằng bé, Thiết Đản kêu to, anh liền đưa tay vỗ nhẹ vào vai Nguyên Khang.

Nguyên Khang hiểu rất rõ, ngay lập tức cậu bật dậy rồi hét lên một tiếng đau đớn khiến Thiết Đản ở trong lòng cậu giật mình.

Sau vài lần như thế, Thiết Đản hiểu rằng nếu nó muốn ra ngoài chơi thì anh trai sẽ bị đánh, vì thế nó cũng không náo loạn nữa, khi Đường Minh Sơn đưa tay ra muốn "đánh" Nguyên Khang, một bàn tay mũm mĩm duỗi ra muốn ngăn bàn tay to lớn của Đường Minh Sơn.

Nguyên Khang nghiêng đầu nhìn thấy cảnh đó, trong lòng vô cùng ấm áp: "Thiết Đản, anh dẫn em vào nhà bếp nướng khoai lang và khoai tây."

Vừa dứt lời, cậu liền bế em trai vào nhà bếp.

"Ăn sáng xong rồi hãy đi." Cha Đường biết mọi người muốn đi đến chỗ bà tổ, ông chắp tay sau lưng nói.

Đường Minh Sơn gật đầu, cùng Phong Ngọc Lan đi rửa mặt, sau khi ăn sáng xong hai người đến nhà bà tổ.

Anh hai Đường mở tivi lên xem, không lâu sau đó nhà bác cả Đường và nhà chú ba Đường cũng đến đây.

Hôm nay tuyết rơi rất lớn, họ không định ra ngoài chúc tết, khoảng giữa trưa, vợ chồng Phong Ngọc Lan và vợ chồng Đường Văn Tuệ cũng lần lượt về nhà.

Chương 229: Chương 229

Đường Văn Tuệ họ tập trung đạp lên tuyết đi về phía trước, căn bản không hề phát hiện anh ba và chị dâu đang đi phía sau.

Lúc bước vào sân, chị dâu hai Đường đi từ nhà trên ra, thấy họ thì cười: "Ấy, về cùng nhau đấy à?"

"Đúng vậy, nhưng bọn em không lên tiếng, họ cũng không quay đầu lại nên không biết bọn em đi phía sau."

Phong Ngọc Lan cười.

"Ấy! Đúng là không biết thật! Chị dâu ba, sao hai người lại không lên tiếng vậy!"

Đường Văn Tuệ giậm chân.

Chương Nam Tuyền đưa quà mừng năm mới cho mẹ Đường xong, cũng bước qua ngồi chung với họ: "Nơi này tuyết đọng dày quá, bọn em sợ bị ngã nên chỉ biết cắm đầu đi thẳng, thật sự không nghe thấy tiếng động gì."

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn nở một nụ cười cứ như vừa thực hiện thành công trò đùa của mình, Nguyên Khang bế Thiết Đản qua, Thiết Đản đưa cánh tay mập mạp của mình về phía Đương Minh Sơn, anh nhẹ nhàng bế lấy, để thằng bé ngồi trên đùi mình, gương mặt nhỏ nhắn kia đối diện với vợ chồng Đường Văn Tuệ.

"Ấy, lại mập lên rồi này."

Đường Văn Tuệ nhìn chằm chằm thằng bé cười nói.

“Gương mặt nhỏ này không bị nứt, tốt thật.” Chương Nam Tuyền lại nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của Thiết Đản khen: “Mấy đứa nhỏ bên cạnh nhà bọn em ấy à, mặt nứt hết cả ra, thoa gì cũng không có tác dụng.”

“Cái này thì mẹ biết.” Mẹ Đường mang rượu nếp than nóng hổi lên, ai nấy cũng có phần: “Mỗi ngày sáng trưa tối đều phải thoa kem dưỡng cho đứa nhỏ đấy.”

“Thứ đó tốt.” Thím ba Đường vừa rót rượu nếp than vừa gật đầu: “Năm ngoái da của Tiểu Lỗi nhà em cũng rất khô, năm nay vừa vào thu là Ngọc Lan đã mang thứ đó về, em cũng học theo chị dâu hai thoa lên cho Tiểu Lỗi, chị nhìn đi, năm nay không bị gì cả.”

A Tráng và Yêu Muội đều lớn cả rồi, giống như Nguyên Khang sẽ không vì một cơn gió lạnh nhỏ bé này mà mặt mày đỏ ửng lên hoặc khô nứt, Phong Ngọc Lan tặng kem dưỡng em bé cho họ nhưng chị dâu họ lại không nhận.

Phong Ngọc Lan mang về để đấy, khi nào Thiết Đản về với ông bà thì dùng.

Uống rượu nếp than xong họ ăn cơm trưa, cả gia đình tiếp tục xem TV, Phong Ngọc Lan rúc bên cạnh lò lửa cắn hạt dưa ăn đậu phộng, ăn xong đậu phộng thì lột quýt, sau khi ăn được ít quýt thì Đường Văn Cường lại mang đến cam mà sân sau nhà họ trồng.

“Quy tắc cũ, anh ba thử trước.”

Đường Văn Cường nhanh chóng lột ra một trái, sau khi tách ra xong thì múi đầu tiên đưa cho Đường Minh Sơn thử.

Đường Minh Sơn nhận lấy, bỏ vào miệng trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

"Thế nào?"

Chú ba Đường hỏi.

Đường Minh Sơn không nói gì, chỉ ra hiệu bảo Đường Văn Cường đưa hết số còn lại trong tay cho anh, Đường Văn Cường làm theo, Đường Minh Sơn lại lại vẫy tay với A Tráng và Nguyên Khang.

Hai đứa nhỏ nhìn nhau rồi chạy đến trước mặt anh.

Đường Minh Sơn chia số cam trong tay mình thành hai phần: "Ăn đi, năm mới chúc hai đứa học tập tiến bộ, luôn luôn mạnh khỏe, những chuyện đã qua thì hãy quên sạch hết đi, phải ăn hết đấy nhé."

Nghe đến những chữ cuối cùng, đám người Đường Văn Cường biết cam năm nay không chỉ không ngọt mà còn cực kỳ chua nữa.

Quả nhiên A Tráng và Nguyên Khang ăn được múi đầu tiên thì ngũ quan đã nhăn nhúm lại, điều này đã chứng minh suy nghĩ của mọi người.

"A!"

Thiết Đản thấy bộ dạng này của các anh, còn liên tục ăn không ngừng nữa nên lập tức nuốt một ngụm nước bọt, đưa bàn tay mập mạp của mình về phía Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn lấy một trái từ trong gùi ra lột vỏ, sau đó đưa cho Thiết Đản, còn có Yêu Muội và Tiểu Lỗi Tử đang muốn ăn nữa.

Trừ Tiểu Lỗi Tử và Thiết Đản ra thì những đứa còn lại đều thấy chua đến không chịu được.

Đường Minh Sơn ở nhà cho đến đầu tháng ba thì đến bệnh viện đi làm, Phong Ngọc Lan trông coi đám nhỏ, ở nhà ăn tết tiếp.

Đợi đến hôm mùng tám Đường Minh Sơn lại quay về, cùng Phong Ngọc Lan đến nhà cậu cả để đốt giấy năm mới.

Lúc đốt xong giấy xuống núi, chị cả Đường quay đầu lại nhìn ngôi mộ ấy, chỉ thấy lòng chua xót khôn nguôi.

"Chị cả, đi thôi." Phong Ngọc Lan bước lên trước giữ tay cô ấy, ra hiệu cho cô ấy nhìn về mợ cả ở trước mặt: "Đợi lát nữa chúng ta nói chuyện một lát với mợ cả."

"Được."

Con gái lớn Đình Đình của chị cả Đường đã sắp thành cô gái mười sáu tuổi rồi, trông vô cùng thanh tú, lúc cười lên còn có hai lúm đồng tiền nữa.

Sau khi cô bé tốt nghiệp cấp hai thì nghe theo lời khuyên của thầy cô giáo đăng ký vào trường y tá, nay đã học được một năm hơn rồi.

Còn thai long phụng thì đang là thời gian nghịch ngợm nhất, luôn cảm thấy có đinh gắn dưới m.ô.n.g mình, không ngồi yên được giây phút nào cả, nhưng hai đứa nó lại sợ Đường Minh Sơn.

"Hình như con nít trong nhà đều sợ thằng ba thì phải." Anh hai Đường bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện.

"Em mới biết đấy à?"

Chị cả Đường bật cười: "A Tráng, Nguyên Khang, Lỗi Tử, còn có ba đứa nhà mình, mấy đứa bên nhà anh họ cả đều sợ nó."

"Yêu Muội và Thiết Đản không sợ, một đứa chưa từng bị Minh Sơn dọa qua bao giờ, còn một đứa thì nghe không hiểu người ta đang nói gì." Chị dâu hai Đường cười đến mức không chịu được nữa, cúi

đầu hỏi Thiết Đản đang nằm trong lòng mình: "Con có sợ cha không?"

Thiết Đản đang cầm quả quýt ăn, vừa nghe thấy thế thì hoang mang ngẩng đầu lên.

Mọi người thấy vậy thì cười dữ dội hơn.

Mợ đưa bàn tay khô ráp của mình lên, sửa soạn lại chiếc mũ của thằng bé: "Thiết Đản của chúng ta mập mạp thế này, có phúc lắm đây."

Thiết Đản đưa quả quýt cắn đến mức không ra hình dạng ra trước mặt bà ấy, mợ rất ít khi thấy dáng vẻ này của thằng bé nên ôm mãi không chịu buông tay.

Qua mười lăm tháng giêng, ai đi học thì đi học, ai đi làm thì đi làm, ai đi trồng hoa màu thì trồng.

Mẹ Đường vẫn tiếp tục ở nhà để chăm Thiết Đản, giúp nấu cơm, còn anh hai Đường và chị dâu hai Đường ở nhà cày bừa vụ xuân.

Cha Đường theo Phong Ngọc Lan họ lên huyện, bày sạp ở quảng trường.

Tối nào Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang cũng sang để giúp một tay.

Chuyện làm ăn vẫn rất tốt, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải thu tiền ngày càng thành thạo hơn, hơn nữa bọn nhỏ còn biết phân biệt tiền giả.

Mỗi lần phát hiện thì sẽ kéo người đó lại, sau đó đưa đến Cục cảnh sát bên cạnh quảng trường.

Không chỉ được cảnh sát biểu dương mà còn được nhà trường khen ngợi nữa.

Còn cha Đường bày sạp buôn bán nhỏ cũng bắt đầu chú ý đến việc kiểm tra thật kỹ tiền thu về.

"Bán tổng cộng chỉ có vài hào nhưng lại lấy ra một tờ mười đồng để bọn mình thối, tám chín phần là có vấn đề."

"Đúng vậy, nhà ai mà không có tiền lẻ chứ? Cứ nhất quyết lấy số tiền lớn như vậy, đúng là không có lương tâm!"

"Tạo nghiệp mà, chị họ của con trai bà cụ bên cạnh nhà chị tôi đây, mấy ngày trước lên trấn bán rau, tên khốn đó cũng đưa mười đồng để thối lại, kết quả thối xong, lúc về nhà con gái bà ấy cầm lên xem thì thấy không đúng lắm, khiến bà ấy tức đến mức xém trúng gió! Đúng là tạo nghiệp mà."

Chiều thứ bảy, lúc Phong Ngọc Lan và cha Đường chuẩn bị bày sạp ra thì nghe thấy các quầy hàng bán bong bóng, đồ xiên và đồ chơi bên cạnh đang bàn tán xôn xao.

Cha Đường nghe rất nhập tâm, cuối cùng cũng mắng hùa vào một câu: "Tạo nghiệp mà! Những người này đúng là táng tận lương tâm rồi!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nhưng đứa nhỏ nhà ông anh đây rất lanh lợi, lần đầu tiên cầm phải tiền giả là bắt người đó lại, đúng là tốt."

"Đúng vậy, đúng vậy, giỏi thật, sau này có thể trở thành cảnh sát đấy."

Những lời như thế lần lượt vọng đến, khiến Phong Ngọc Lan nghe đến ngại ngùng.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải chơi bóng rổ xong thì chạy ngay sang bên này, sau khi giúp cha Đường buôn bán xong lại thu dọn đồ đạc vào trong phòng kho, lúc này mới đạp xe đi phía trước, Phong Ngọc Lan và cha Đường đi chầm chậm phía sau để về nhà.

Đợi đến khi Phong Ngọc Lan họ về đến nhà thì không thấy hai đứa Nguyên Khang dưới lầu, Phong Ngọc Lan đi lên lầu, quả nhiên thấy hai thằng nhóc này tắm rửa xong, đang đứng bên bờ đê để nghe ngóng động tĩnh nhà bên cạnh.

Phong Ngọc Lan bước qua đó chưa kịp nói gì thì đã nghe tiếng la hét của anh La ở bên cạnh.

"Con vẫn chưa biết sai sao?!"

"Con không sai! Chuyện con không làm con sẽ không nhận đâu!"

Đây là giọng của La Đại Cường.

Nguyên Khang nhỏ giọng nói: "Lúc bọn con về thì thấy chú La đang lôi anh Đại Cường về nhà, sau đó bắt đầu đánh anh ấy, đợi khi bọn con tắm xong thì qua đây nghe tiếp, lúc này nghe chú La bảo anh Đại Cường quỳ xuống, dùng roi đánh anh ấy, nhưng anh Đại Cường lại không nhận mình sai."

"Nghe một lúc lâu, cháu cũng không biết đang xảy ra chuyện gì."

Tần Lưu Hải cũng nói.

Ngay vào lúc này bên nhà kia lại truyền đến tiếng quật roi, không lâu sau thì tiếng ngăn cản của chị dâu La và bà nội La vang lên.

"Con muốn đánh thằng bé đến c.h.ế.t đúng không!"

"Sao có thể đánh ra nông nỗi này! Sao có thể chứ!"

Vừa nghe là biết đánh rất nặng.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải nhìn nhau, đồng thời xoa lên lưng mình.

"Mọi người đang làm gì vậy?"

Đường Minh Sơn về đến thì nghe cha Đường nói họ đang trên lầu, vì thế anh cũng lên đó, thấy ba người họ đang ngồi ngay ngắn bên cây trúc lan thì lập tức nghi ngờ, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

Phong Ngọc Lan phản ứng nhanh nhất, cô giật thót cả người, sau đó kéo lấy Đường Minh Sơn xuống lầu, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải theo sát phía sau.

"Sao vậy?"

Đến phòng khách dưới lầu, thấy bộ dạng đỏ mặt tới mang tai của ba người họ, Đường Minh Sơn chau mày: "Nghe lén gì thế?"

"Nghe lén? Nghe lén cái gì?"

Cha Đường đang cầm khăn lông khô lau tóc, vừa từ phòng tắm bước ra tò mò hỏi.

"Không có, chỉ là nhà bên cạnh đang đánh con mình, đánh rất nặng nữa..."

Phong Ngọc Lan vẫn còn chưa kịp nói hết thì cửa đã bị đập ầm ầm ầm.

Nguyên Khang ra mở cửa, thấy chị dâu La đang bật khóc: "Bác sĩ Đường có ở đây không?"

"Tôi đây, sao thế?"

Đường Minh Sơn bước đến.

"Tôi, Đại Cường nhà tôi bị cha thằng bé đánh gãy tay rồi, làm phiền bác sĩ Đường đến xem thử cho thằng bé."

"Cái gì?"

Đám người Phong Ngọc Lan kinh ngạc, lần lượt chạy hết sang nhà bên cạnh.

Chương 230: Chương 230

Cha Đường đi cuối cùng, ông sờ vào túi áo thấy chìa khóa trên người mình thì đóng cửa rồi khóa lại.

Lúc này, anh La đang lạnh lùng đứng bên cạnh sofa, còn bà nội La đang ôm lấy La Đại Cường mặt mày trắng bệch, mồ hôi lạnh tuôn ra không ngừng.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải nhìn vào cánh tay trái đang rũ xuống bên cạnh, cả hai hít sâu một hơi.

Đường Minh Sơn nắn khớp xương lại cho La Đại Cường: "Mặc kệ cháu! Để ông ấy đánh c.h.ế.t cháu cho rồi! Lời của con trai ruột không nghe lại cứ nhất quyết nghe lời người ngoài, cháu không có người cha như này!"

"Mày còn nói, mày còn nói này!"

Bà nội La vừa lau nước mắt vừa mắng: "Cha con oan gia mà!"

Anh La cứng đầu đứng bên cạnh không nói gì, chị dâu La lau nước mắt nhìn chằm chằm Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn nắn xong thì thờ phào một hơi, nói với bà nội La và chị dâu La đang rưng rưng nước mắt: "Chưa gãy, chỉ là trật khớp thôi, tôi nắn xong, cháu nghỉ ngơi thêm hai ngày là được."

Nói xong, không đợi đám người La Đại Cường phản ứng lại, tay anh dùng sức, xương đã được nắn lại.

La Đại Cường nhìn chằm chằm tay của mình: "Cái này, như vậy là xong rồi à?"

"Ừm, hai ngày tới tay này không được dùng sức, nếu không thì sẽ gãy thật, như vậy sao cháu nhập ngũ được?"

Đường Minh Sơn đứng dậy nói.

La Đại Cường nghe thấy hai chữ nhập ngũ thì lập tức cẩn thận bảo vệ cánh tay ấy, sau đó đứng dậy dùng cánh tay còn lại để lau mồ hôi trên mặt, nói với anh La thêm lần nữa: "Thứ này không phải con trộm, nếu như cha không tin thì cứ báo cảnh sát để người ta đến điều tra, con không hề ăn trộm!"

Lúc này, Phong Ngọc Lan họ cũng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh La vẫn không nói gì, chị dâu La và bà nội La muốn pha trà mời họ nhưng Đường Minh Sơn lại lấy lý do quá muộn rồi, muốn về nhà nghỉ ngơi để từ chối khéo.

Đợi đến khi về đến nhà, Tần Lưu Hải chỉ lên lưng của mình: "Tớ thấy trên lưng của anh đại Cường đều đầy vết roi."

"Tớ cũng thấy, da cũng bong tróc hết cả lên." Nhớ lại từng vệt m.á.u ấy, Nguyên Khang nuốt ngụm nước bọt: "Mặc dù anh ấy hơi nghịch ngợm nhưng không phải là người trộm trứng gà."

"Đúng vậy, nếu thằng bé còn bảo báo cảnh sát," Cha Đường gật đầu: "Tám, chín phần là bị oan rồi."

Hai chữ bị oan này khiến đám người Nguyên Khang bật cười.

"Không cần biết có phải là thằng bé không nhưng các con nhớ kỹ, thứ không phải của chúng ta thì chúng ta không chạm vào, có hiểu chưa?"

Phong Ngọc Lan nhân cơ hội dạy dỗ hai đứa nhỏ.

"Hiểu rồi ạ."

Hai đứa nhỏ gật đầu.

Vài ngày sau, La Đại Cường đắc ý đến nhà họ: "Cha cháu chịu nhận sai rồi."

"Chuyện được làm rõ rồi sao?"

Cha Đường hỏi.

"Do chính thằng nhóc nhà đó trộm đấy, sợ bị mách nên đổ hết lên người cháu." La Đại Cường bày ra vẻ mặt chán ghét: "Còn là con trai của thầy giáo nữa cơ, cháu khinh!"

Thấy Nguyên Khang và Tần Lưu Hải nhìn sang, La Đại Cường nhanh chóng giơ tay lên: "Anh không nói tất cả giáo viên đâu đấy, anh nói con trai của nhà thầy Hoàng không ra gì!"

"Thầy Hoàng sao? Chủ nhiệm tiểu học của bọn em cũng là thầy Hoàng đấy, người anh nói dạy môn gì thế?"

Nguyên Khang tò mò hỏi.

"Ấy." La Đại Cường rất ngạc nhiên: "Vậy người chúng ta nói có thể là một người đấy."

"Hả?"

Tần Lưu Hải nghiêng đầu không dám tin.

"Dù gì cũng chính là thầy Hoàng dạy tiểu học, anh nhớ tiểu học chỉ có một thầy họ Hoàng thôi."

La Đại Cường gật đầu rất chắc chắn.

“Đúng thật chỉ có một người.” Phong Ngọc Lan gật đầu: “Vậy thì đúng là trùng hợp.”

“Không phải trùng hợp rồi sao? Lần này đến lượt thằng nhóc đó ăn đòn rồi.” La Đại Cường vô cùng có tinh thần, rồi lại nói chuyện ông già nhà mình chịu xin lỗi thêm lần nữa.

“Còn nói nghỉ hè đưa cháu lên thành phố chơi, mua cho cháu hai đôi giày đá bóng cháu thích.” La Đại Cường khựng lại: “Còn có truyện tranh mà cháu thích xem nữa.”

Truyện tranh này cũng chia thành mấy loại, những thứ La Đại Cường xem trước đây có thể không lành mạnh cho lắm, nhưng thứ anh Cường cho thì đều lành mạnh cả.

Nếu không, anh La không những không chịu mà sẽ còn cho cậu một trận.

La Đại Cường đứng trước mặt Nguyên Khang họ huýt sáo một lúc thì hài lòng quay về.

Trong một khoảng thời gian ngắn, cậu đã nắm trong tay quyền lên tiếng đầu tiên trong gia đình nên phải tranh thủ sử dụng.

Nếu như anh La không nhịn được muốn mắng người thì La Đại Cường sẽ đưa cánh tay trái của mình ra trước mặt anh ta.

Anh La lập tức yểu xìu ngay.

Chuyện này được chị dâu La xem như một chuyện mừng mang đi chia sẻ với Phong Ngọc Lan, khiến Phong Ngọc Lan cười khanh khách.

“Thật ra đứa nhỏ này cũng rất thông minh, sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ.”

Phong Ngọc Lan nói.

Chị dâu La thở dài, bưng ly nước trước mặt lên lắc đầu: "Bây giờ chị không trông mong thằng bé có tiền đồ gì cả, chỉ mong đứa nhỏ này đứng đắn, khỏe mạnh là được rồi."

Họ không biết La Đại Cường đang đứng không xa, vốn cậu muốn lên lầu lấy ít đồ nhưng nghe khi thấy những lời này, cậu trầm tư một lúc lâu, sau đó quay người bước xuống dưới.

Không kinh động đến bất cứ ai.

Lúc La Đại Cường đến gõ cửa, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải vừa làm xong bài tập, chuẩn bị ôm bóng rổ ra ngoài tìm bạn bè chơi chung.

"Hai em đi đánh bóng à?"

La Đại Cường nhìn quả bóng trong lòng Nguyên Khang.

"A, anh Đại Cường đi cùng không? Bọn em vẫn chưa đủ người."

Nguyên Khang nói.

"Đúng vậy." Tần Lưu Hải gật đầu.

"Vẫn chưa đủ người vậy đừng đi nữa, anh đưa bọn em đến chỗ khác chơi."

La Đại Cường nửa van xin nửa dỗ dành, thành công đưa hai người họ ra ngoài.

Vừa ra khu nhà mình, La Đại Cường đưa họ vào trong quầy bán đồ ăn vặt đối diện đường, móc tiền ra mua cho mỗi người một hộp kẹo cao su lớn, thứ này tận một đồng một hộp, được xem là thứ khá đắt trong số các món ăn vặt rồi.

Không đợi hai người họ từ chối, La Đại Cường đã nhét nó vào trong túi họ, sau đó đưa hai người từ con hẻm phía đông đi sang phía tây, đến một tiệm trò chơi.

Nguyên Khang họ chưa bao giờ tới nơi này nhưng La Đại Cường lại như khách quen ở đây: "Đi, anh đây bảo kê bọn em, muốn chơi gì thì cứ chơi."

Dù gì cũng còn đang trong độ tuổi tò mò lại còn nhỏ nên Nguyên Khang và Tần Lưu Hải nhìn nhau một cái rồi theo sát La Đại Cường đi vào trong.

Phải nói không khí ở đây không được tốt lắm, người thì đông, ồn ào, nhưng những chiếc máy trò chơi kia lại thu hút sự chú ý của họ.

La Đại Cường vừa bước vào đã có bạn bè quen biết đến chào hỏi, còn nhét cho họ t.h.u.ố.c lá nữa, La Đại Cường ngăn hai điếu thuốc trước mặt Nguyên Khang và Tần Lưu Hải lại: "Em trai họ hàng trong nhà, không hút được, nếu không thì lúc về, tao sẽ bị mắng đấy."

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải cũng đồng loạt lắc đầu, từ chối không hút thuốc.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của La Đại Cường, họ đã ở tiệm trò chơi cả một buổi chiều.

Lúc sắp đến năm giờ rưỡi, ba người mới mơ mơ màng màng bước ra khỏi đó.

"Anh mời tụi bây ăn cơm." La Đại Cường nhìn lên trời nói.

"Không được, bọn em phải về nhà ăn cơm, sau đó phải đến quảng trường để phụ bày sạp nữa."

Nguyên Khang đưa tay lên xoa huyệt thái dương rồi nói.

“Được thôi, cùng về nhà.” La Đại Cường gật đầu, ba người cùng đi về.

Nguyên Khang mở cửa ra đã thấy Đường Minh Sơn đứng trước nhà bếp, tim cậu đập mạnh, nhanh chóng bước về trước để Tần Lưu Hải bước vào theo.

Tần Lưu Hải cũng chột dạ, hai người họ không dám ngẩng đầu lên nhìn anh, thay giày, rửa tay rồi nhanh tay giúp nấu cơm.

Kết quả Đường Minh Sơn gọi ngược hai đứa nhỏ lại: “Đi đâu đấy?”

Biết là không giấu được nữa, mặc dù hai người họ không hút thuốc nhưng ở nơi đó lâu như vậy thì trên người cũng bị ám mùi.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải thành thật trả lời.

Sau khi Đường Minh Sơn nghe hai đứa kể đã ra ngoài làm gì, hơn nữa không hút thuốc chỉ chơi game thôi mới gật đầu: “Được rồi, lần sau muốn đi đâu thì nói một tiếng, nhớ đừng dính vào những thứ không nên.”

“Vâng!”

“Nhớ rồi ạ!”

Hai người vui mừng chạy vào nhà bếp giúp một tay.

Phong Ngọc Lan từ trên lầu bước xuống, nghe thấy có tiếng động trong nhà bếp thì cười hỏi: “Về rồi à?”

“Về rồi.” Đường Minh Sơn cầm danh bạ điện thoại, chuẩn bị gọi cho nhà Liêu Văn Cường: “Anh biết bọn nhỏ rất tò mò với với tiệm trò chơi, nhưng không ngờ lại đến đó sớm như thế.”

“Con trai ở độ tuổi này chỉ có thể dạy dỗ nhiều hơn thôi, nếu như thật sự muốn quản lý chặt thì sẽ có lúc càng quản lý càng phản tác dụng.”

Đường Minh Sơn gật đầu: "Anh gọi điện thoại cho lão Liêu, không phải nói nghỉ hè sẽ qua đây chơi sao? Anh gọi hỏi thử."

"Được."

Phong Ngọc Lan vén tay áo lên, đi vào nhà bếp.

Rất nhanh, kỳ nghỉ hè đã đến, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đều đã hoàn thành chương trình học lớp tám, chuẩn bị vào lớp chín.

Còn La Đại Cường và A Tráng đều tốt nghiệp cấp hai, vì hai đứa đều muốn nhập ngũ cho nên đã cùng đi kiểm tra sức khỏe, sau khi tất cả đều đạt yêu cầu thì bắt đầu chuẩn bị hành lý, đến ngày thì đi thôi.

Chị dâu họ khóc cạn cả nước mắt, kéo lấy A Tráng liên tục dặn dò: "Ở bên ngoài nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân mình, nhớ là phải thường xuyên gọi điện thoại cho Nguyên Khang chúng nó, bọn nhỏ sẽ chuyển lời của con cho nhà biết."

"Vâng." A Tráng mang theo quân trang màu xanh, trước n.g.ự.c còn quấn một bông hoa lớn bằng vải đỏ, thằng bé cúi người lau nước mắt cho chị dâu họ, sau đó nhìn sang Yêu Muội đang đứng bên cạnh: "Anh không ở nhà, mọi việc trong nhà dựa vào em hết đấy."

"Anh yên tâm đi." Yêu Muội nức nở vài tiếng: "Anh ở bên ngoài cố gắng làm cho thật tốt."

Chương 231: Chương 231

La Đại Cường đứng không xa cũng mang đồ đạc như y thằng bé, nhưng anh La không đến, chỉ có chị dâu La và bà nội La, thêm hai chị dâu nữa đến thôi.

Mắt bà nội La đỏ ửng: "Đừng trách cha cháu, cha cháu cũng sợ mình khóc thôi, sĩ diện đấy mà."

"Cháu không thèm trách ông ta." La Đại Cường nâng vành mũ lên: "Bà nội, nếu ông lão kia cũng đã sang huyện bên cạnh dưỡng lão với con trai lớn của mình rồi thì bà cũng đừng nhớ mong gì nữa, chúng ta tìm một mối duyên thích hợp mới đi."

Mặt bà nội La đỏ lên, hai chị dâu cũng không kìm lòng được bật cười, chị dâu La đánh lên vai cậu một cái: "Con còn dám quản chuyện của bà nội con sao! Mẹ nói cho con biết, lần này con quá đáng rồi đấy, đưa bọn Nguyên Khang đi uống rượu, bây giờ bọn nhỏ vẫn chưa tỉnh lại nữa đấy!"

Chiều hôm qua, La Đại Cường nói với Phong Ngọc Lan họ rằng đưa hai người Nguyên Khang ra ngoài chơi, tối sẽ ăn ở bên ngoài, kết quả lúc đưa về thì cả hai đứa nhỏ đều thành ma men cả.

Buổi sáng, lúc đám người La Đại Cường ra khỏi cửa thì cậu còn cố ý qua đó xem thử hai người Nguyên Khang thế nào rồi, nhưng phát hiện họ ngủ say đến mức không biết trời trăng, cậu bỏ đồ xuống, cười híp mắt rời đi.

Đường Minh Sơn đi làm, cho nên Phong Ngọc Lan dắt theo Thiết Đản đến tiễn A Tráng và La Đại Cường.

Thiết Đản sắp được hai tuổi, có thể chạy nhảy và nói được rồi, là một nhóc mập rất hoạt bát.

Thấy họ đã lên xe, đám người Phong Ngọc Lan và chị dâu họ liên tục vẫy tay tạm biệt, Thiết Đản thấy vậy cũng học theo họ.

"Chị dâu, vào nhà ngồi chút đi?"

"Không cần đâu." Chị dâu họ lắc đầu: "Chị đưa Yêu Muội về nhà bà ngoại nói một tiếng, họ vẫn chưa biết chuyện A Tráng đi."

"Vậy chị đi cẩn thận nhé."

Phong Ngọc Lan đưa Thiết Đản và chị dâu La về nhà.

Mẹ Đường ở nhà trông chừng hai con ma men kia, thấy họ về thì vội vàng hỏi: "Đã lên xe rồi sao?"

"Đúng vậy." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Thiết Đản mang đôi giày của mình, chạy về phía phòng anh trai: "Anh ơi!"

Vừa vào phòng đã bịt lấy mũi mình: "Anh hôi quá!"

Phong Ngọc Lan cũng theo vào xem thử: "Sao còn chưa tỉnh nữa? Sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Không đâu, hai đứa nó vẫn chưa nôn đấy thôi, chỉ cần nôn ra là sẽ thoải mái." Mẹ Đường cười.

Bên này, Thiết Đản đã đá bỏ đôi giày, ra sức bò lên giường, ngồi giữa hai người anh trai hôi thối của mình.

Hết nhìn người này rồi lại nhìn sang người kia, cuối cùng vui vẻ bắt lấy tay Nguyên Khang: "Anh ơi! Mặt trời nhét vào m.ô.n.g rồi kìa!"

“Là rọi, không phải nhét.” Phong Ngọc Lan cười sờ lên đầu thằng bé: “Giao cho bạn học Thiết Đản một nhiệm vụ, con hãy trông chừng hai thằng anh trai này, họ tỉnh rồi thì cứ lớn tiếng gọi mẹ lên.”

“Vâng!”

Thiết Đản ngẩng đầu ưỡn n.g.ự.c gật đầu.

Trước khi Phong Ngọc Lan ra khỏi phòng, cũng quay đầu lại dặn dò thêm một câu: “Không được ngồi lên mặt anh đâu đấy!”

Thiết Đản do dự một lúc, nhưng vẫn gật đầu: “Vâng!”

Đợi khi Thiết Đản kêu lên thì đã sắp trưa rồi.

Mẹ Đường bước vào, thấy Thiết Đản cong m.ô.n.g lên xuống giường nên đã vội bước đến giúp thằng bé: “Đái dầm sao?”

“Không ạ.” Thiết Đản nhướng chân mày lên: “Cháu mãi không dám đi đấy.”

“Đi nhanh nào, không được nín tiểu, coi chừng bị sỏi thận đấy!”

Vừa dứt lời, lúc nãy hai người Nguyên Khang còn đang ngáp ngắn ngáp dài đã cùng đỡ Thiết Đản ra ngoài.

Mẹ Đường bật cười, bà kéo màn cửa, mở cửa sổ ra để mùi trong phòng bay ra bớt.

Đợi khi Nguyên Khang họ tắm rửa xong trở về phòng, Tần Lưu Hải phát hiện trên bàn có thêm một chồng đồ: “Đây là…”

Cậu ấy cầm lên xem, sau đó đỏ mặt tía tai vội vàng bỏ xuống.

“Cái gì thế?”

Nguyên Khang đang chuẩn bị thay quần áo đi tắm rửa thì tò mò ghé lại gần, Tần Lưu Hải muốn ngăn cản nhưng kết quả vẫn bị nhìn thấy, cậu cũng đỏ mặt lên theo.

"Chắc chắn là anh Đại Cường!"

Tối qua trước khi uống rượu nói gì nhỉ, phải đi nhập ngũ, có thứ quan trọng nhờ họ cất giữ.

Nguyên Khang tìm ngăn tủ cao nhất, nhét hết đống truyện tranh này này vào trong đó.

"Lỡ, lỡ bị phát hiện thì phải làm sao?"

Tần Lưu Hải căng thẳng nói.

"Tớ nói với cha một tiếng."

Nguyên Khang đỏ mặt, giục Tần Lưu Hải đi tắm trước, còn mình thì lên lầu tắm.

Trong nhà nhiều người, chỉ có một nhà vệ sinh không tiện nên đã sửa phòng giặt đồ trên lầu thành nhà vệ sinh.

Buổi tối, lúc Đường Minh Sơn về, Nguyên Khang cứ ấp a ấp úng nhắc đến số truyện tranh được để trên tủ: "Đều là của anh Đại Cường, bọn con không xem!"

"Ừm, lát nữa cha sẽ cất nó."

Đường Minh Sơn gật đầu: "Ngày kia chú Liêu của các con sẽ đến đây, nhà họ có một chị gái, các con biết mà, đến lúc đó hai đứa hãy đưa chị ra ngoài chơi nhé."

"Bọn con biết rồi."

Nghỉ hè, cha Tần cũng không hề đón Tần Lưu Hải về, dù gì, nếu họ có nhớ con thì chỉ cần qua đây là được, Tần Lưu Hải ở chỗ của

Phong Ngọc Lan nên họ cũng không cần lo lắng.

Lần này, Liêu Thiên Cường đến không những đưa con gái theo mà còn cháu gái Quải Quải nữa.

Bệnh câm của Quải Quải đến giờ vẫn chưa được chữa khỏi, nhưng con bé đã quen rồi.

Thấy Quải Quải, Nguyên Khang cũng rất vui mừng, còn hỏi những chuyện về Vĩnh Bình nữa, sau khi biết được đối phương đạt được giải thưởng về mỹ thuật thì càng vui hơn.

Tần Lưu Hải lén nhìn cô gái không thể nói chuyện này, trông rất đẹp, mặc dù gọi là chị nhưng lại không cao bằng cậu và Nguyên Khang, b.í.m tóc dài rũ sau lưng, trông không giống một chị gái chút nào, ngược lại giống em gái hơn.

Quải Quải cảm thấy hơi sợ khi phát hiện ánh mắt của cậu nên đã trốn phía sau chị họ.

Tần Lưu Hải đỏ mặt, cũng trốn ra phía sau Nguyên Khang.

Nguyên Khang: ???

Liêu Nhạc Nhạc: ???

Nói đến cùng vẫn là Liêu Nhạc Nhạc cẩn thận, cô bé trừng mắt với Tần Lưu Hải: "Lông còn chưa mọc đủ nữa mà suy nghĩ không ít nhỉ."

"Em, em không có!"

Tần Lưu Hải vốn đã lắp bắp nhưng muốn phản bác lại.

"Đi đi đi, chúng ta qua bên kia chơi." Nguyên Khang vội vàng chuyển chủ đề.

Quải Quải cũng đỏ mặt, vịn lấy Liêu Nhạc Nhạc, ra hiệu cho cô bé đừng nói nữa.

Một tuần sau, Quải Quải họ phải về rồi, Tần Lưu Hải trơ mắt nhìn con bé lên xe, sau đó liên tục dùng tay chọc vào người Nguyên Khang đang đứng cạnh mình.

"Tớ đi, để tớ đi!"

Nguyên Khang đau đớn đến mức nhe răng trợn mắt, lúc này vợ chồng Liêu Thiên Cường đang nói chuyện với Phong Ngọc Lan, không chú ý đến bên này, Nguyên Khang nhanh chóng ghé sát cửa sổ: "Chị, bọn em vẫn chưa có số điện thoại nhà chị, chị cho bọn em đi."

Gia đình cậu vẫn chưa có số điện thoại của cậu Lưu thật, năm nay nhà họ mới lắp điện thoại, Liêu Nhạc Nhạc nhận lấy giấy bút viết số điện thoại, sau đó nhìn sang Tần Lưu Hải.

Bên cạnh số điện thoại, con bé viết thêm một dòng chữ: "Cố gắng học tập, vươn lên mỗi ngày."

Lúc Tần Lưu Hải thấy được dòng chữ này thì Liêu Thiên Cường đã lái xe rời đi mấy phút.

"Có ý gì chứ?"

Tần Lưu Hải đưa cho Nguyên Khang xem dòng chữ đó.

"Đúng vậy." Nguyên Khang gãi đầu: "Chính là bảo cậu đừng suy nghĩ lung tung nữa, việc học là chuyện quan trọng nhất trong độ tuổi của chúng ta!"

Vẻ mặt Tần Lưu Hải đăm chiêu gật đầu, sau đó cẩn thận gấp tờ giấy lại: "Đưa cho tớ."

Nguyên Khang liếc cậu ấy, cảm thấy dưới chân có tiếng động, vừa cúi đầu thì thấy Thiết Đản chống nạnh, tức giận đứng đó muốn dùng chân đá cậu, kết quả chân quá ngắn nên chỉ có thể đá trúng gấu quần.

“Đã nói là sẽ đưa em đi chơi cùng mà!”

Thiết Đản lên tiếng khiếu nại.

Mấy ngày nay, bốn người Nguyên Khang đi chơi khắp nơi, làm gì có thời gian quan tâm đến thằng nhóc Thiết Đản đây chứ.

Nguyên Khang lập tức bế thằng bé lên: “Đi thôi, đưa em ra ngoài chơi.”

Tần Lưu Hải đi theo.

Phong Ngọc Lan và Tống Chi đã hẹn nhau đi dạo chung vào buổi chiều, cho nên buổi trưa đã qua bên đó ăn, Đường Minh Sơn ở nhà lo cơm trưa cho con cái, chiều thì đưa mấy đứa nhỏ và mẹ Đường về quê.

Mấy năm nay, cuộc sống của Tống Chi rất thoải mái, cũng hoạt bát lên rất nhiều, Tiểu Diệp Tử và Tiểu Quả Tử vừa nghe Nguyên Khang sắp về thì lập tức ngóng trông muốn đi theo.

“Vậy đi đi.” Phong Ngọc Lan gật đầu, nói với Tống Chi: “Dù gì mấy hôm nay, cha của Tiểu Diệp Tử cũng chạy chuyến xe xa, cô về quê ở vài ngày với chúng tôi đi.”

Tống Chi rất xúc động: “Được!”

Vì thế, Đường Minh Sơn dùng chiếc xe nhỏ đưa mẹ Đường họ về nhà xong thì quay lại đón Phong Ngọc Lan họ, cuối cùng là ăn cơm tối ở nhà rồi mới lái xe lên thị trấn, sáng sớm ngày mai anh phải đi làm.

“Xe cộ làm ăn không tệ chứ?”

Chú ba Đường hỏi.

“Không tệ.” Phong Ngọc Lan cười gật đầu: “Chọn nghề này để kinh doanh là không sai.”

“Đúng là vậy thật.” Chú ba Đường cũng gật đầu.

Xuân Phân đã sinh rồi, bây giờ đang ở cữ, Phong Ngọc Lan và mẹ Đường đến thăm Xuân Phân xong mới ra ngoài nói chuyện với chú ba Đường

Đường Văn Cường đặt trà lạnh lên bàn để họ uống: “Em muốn mở một tiệm trà trên huyện nhưng tiền vốn lại không đủ, định mượn chị dâu ba một ít tiền.”

“Tiệm trà sao?” Đầu Phong Ngọc Lan lóe lên những nơi có tiệm trà, trước mắt chỉ có ba tiệm: “Chọn được cửa hàng chưa?”

“Đã xong hết rồi nhưng vẫn đang sửa chữa, muốn sửa sang lại cho đẹp nhưng dự chi không đủ.” Đường Văn Cường ngại ngùng đáp.

“Được, có gì cần giúp đỡ cứ nói.” Phong Ngọc Lan bảo anh ta lúc lên huyện thì cứ tìm Đường Minh Sơn lấy tiền là được.

Ngồi không được bao lâu, Phong Ngọc Lan đã về, Tống Chi vẫn còn đang ở nhà họ nữa.

Chương 232: Hoàn chính văn

Mấy đứa nhỏ chơi rất vui, Thiết Đản nhỏ nhất nên không chạy lại những đứa còn lại, tức đến mức vừa chạy phía sau vừa kêu oai oái.

Mỗi lần như vậy, Nguyên Khang đều sẽ quay lại bế thằng bé lên.

Lập tức Thiết Đản không còn la oai oái nữa, trở nên vui vẻ kêu lên líu rít.

Phong Ngọc Lan thấy bọn nhỏ lúc đi thì sạch sẽ tươm tất, lúc về thì ai nấy đều dính đầy bùn đất.

Sau đó, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đưa các bé trai đi tắm rửa, còn Tiểu Quả Tử đi theo Yêu Muội đến nhà bác cả Đường tắm.

Tối nay, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đứng trong sân chồng đá lên, bắt đầu làm đồ nướng.

Do quá cay nên Thiết Đản vừa ăn vừa hà hơi.

Tiểu Lỗi Tử lại không sợ cay nên ăn mạnh nhất.

Vì hai ngày nữa sẽ là tiệc đầy tháng của thằng hai nhà Xuân Phân cho nên Tống Chi không về.

Cô ấy đi theo Phong Ngọc Lan giúp bày tiệc.

Còn trang điểm cho Xuân Phân nữa.

Lúc nghỉ ngơi, Tống Chi vẫy nhẹ chiếc quạt nói với Phong Ngọc Lan: "Những ngày tháng như vậy khiến em nhớ lại nhiều năm về trước, chị dắt em xuống quê để nấu ăn, trang điểm cho cô dâu."

"Đúng vậy, chớp mắt đã bao nhiêu năm trôi qua rồi."

Phong Ngọc Lan xúc động.

"Em cũng đã có hai đứa rồi." Tống Chi nhìn Tiểu Diệp Tử và Tiểu Quả Tử đang vui đùa ầm ĩ trong sân: "Nói cho chị biết, em còn lén lút đặt tên cho đứa bé ấy nữa."

"Ồ? Tên gì thế?"

Phong Ngọc Lan tò mò hỏi.

"Đại Hoa."

Tống Chi chớp mắt.

"Không tệ." Phong Ngọc Lan gật đầu: "Có hoa, có lá (diệp), có quả."

Tống Chi cười rất rạng rỡ: "Chị hiểu em."

Hồng Kiến Quân đã rất nhiều ngày không gặp vợ con nên đã theo Đường Minh Sơn đến đón.

"Anh ở nhà một mình buồn đến mức xem TV cũng không còn ý nghĩa nữa." Hồng Kiến Quân uất ức nhìn Tống Chi nói.

Tống Chi khẽ cười: "Không phải đã theo anh về rồi sao?"

"Đó là do anh đến đón, nếu anh không đến thì sợ là em còn không nhớ đến anh nữa."

Hồng Kiến Quân giữ vai cô ấy, Tống Chi cười, tựa lên vai anh: "Anh đi dỗ bọn nhỏ đi."

Quả nhiên vừa nghe phải về nhà thì Tiểu Quả Tử oa lên tiếng rồi bật khóc, mặc dù Tiểu Diệp Tử lớn hơn nhưng khóe mắt vẫn đỏ hoe.

"Hay là để bọn nhỏ ở đây thêm vài ngày đi?" Anh hai Đường cũng đã quen với việc trẻ con chạy khắp sân rồi, náo nhiệt biết bao.

"Đúng vậy, chị bảo đảm sẽ chăm sóc cho bọn nhỏ thật tốt." Chị dâu hai Đường liên tục vỗ lên ngực.

Hai đứa nhỏ tha thiết mong chờ nhìn cha mẹ.

Cuối cùng, Hồng Kiến Quân gật đầu: "Được, nhưng mấy đứa phải nghe lời, nếu không cha sẽ cho ăn đòn đấy."

"Biết rồi ạ!"

Kỳ nghỉ hè bắt đầu cũng là lúc sạp hàng của anh hai Đường đóng cửa, bởi vì có quá nhiều đối thủ cạnh tranh, chuyện làm ăn cũng không lời bao nhiêu, chi bằng về nhà chăm lo cho hoa màu.

Hơn nữa, họ cũng đã bỏ tiền vào quán trà của Đường Văn Cường, sau này cứ đợi chia hoa hồng thôi.

Cả năm nay, việc nuôi gà thả vườn, trồng mía, còn có vườn trà cũng không kiếm được bao nhiêu.

Cũng không thể bám mãi vào quầy hàng nhỏ đó không buông được.

Vì Tiểu Diệp Tử và Tiểu Quả Tử không về, nên tâm trạng của bọn nhỏ cũng không ảnh hưởng gì, mãi cho đến khi Xuyên Tử đến nhà.

Cậu đã không còn là một đứa nhỏ dơ bẩn, nước mắt nước mũi dính hết lên quần áo lúc nhỏ nữa, Xuyên Tử trông rất cao to, cao tận một mét tám hơn, bởi vì làm nông nên da thịt chắc nịch.

Trời đang nóng, nên lúc cậu đến, áo được vén lên tới nửa bụng, Nguyên Khang còn có Tần Lưu Hải nhìn số cơ bụng kia với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Hơn nữa, lúc Xuyên Tử lên tiếng, giọng nói trầm thấp trưởng thành, khiến những người vẫn chưa đến thời kỳ vỡ giọng như Nguyên Khang họ càng muốn rơi nước mắt.

"Cái gì? Anh muốn kết hôn sao?"

Nguyên Khang kinh ngạc la lên.

Vẻ mặt Tần Lưu Hải cũng toát lên vẻ sợ hãi.

"Anh cũng mười tám rồi, anh kết hôn thì sao chứ?"

Xuyên Tử nghi ngờ hỏi lại.

Phong Ngọc Lan chậc một tiếng, quay đầu nói với chị hai Đường: "Là do bọn nhỏ lớn quá nhanh, hay là do chúng ta già rồi? Em còn nhớ mới hôm trước nó còn là một đứa bé kêu gào bảo mẹ mình là mẹ kế cơ mà."

"Còn không phải sao." Chị hai Đường sờ lên mặt mình: "Chị thấy mình vẫn còn trẻ đẹp phơi phới."

"Em cũng thấy em vẫn mãi ở độ tuổi thanh xuân."

Phong Ngọc Lan mặt dày tiếp lời.

Mẹ Đường nghe xong thì nhìn sang cha Đường: "Hai đứa này làm gì đẹp bằng tôi lúc còn trẻ đúng không?"

"Không bằng." Cha Đường lắc đầu: "Chắc chắn không bằng."

Xuyên Tử đến đây là muốn mời Nguyên Khang còn có Tần Lưu Hải đi đón dâu với mình, nếu A Tráng chưa đi thì chắc chắn có thêm thằng nhóc đó nữa, nhưng tên nhóc này lại nhập ngũ rồi nên chỉ còn thanh niên Tần Lưu Hải này thôi.

"Em chỉ từng làm qua hoa đồng[1] thôi."

[1] Hoa đồng: người rải hoa trong lễ cưới

Nguyên Khang nhớ lúc Đường Văn Tuệ được gả đi, cậu đứng ngay cửa, mặc bộ đồ y như đứa bé trên bức tranh tết, còn làm ầm ĩ rất lâu nữa.

"Yên tâm, hai đứa chỉ cần đi theo anh ra cửa, khi đến bên nhà vợ anh thì giúp anh giải quyết một số câu hỏi, sau đó anh đón vợ anh xong thì cùng về đội, đến đó các em muốn ăn muốn uống gì cũng được, như vậy là xong rồi."

Xuyên Tử đưa tay ra.

"Nghe có vẻ không khó."

Tần Lưu Hải còn rất phấn khởi nữa, dù gì ngay cả hoa đồng cậu ấy cũng chưa làm bao giờ.

"Được." Nguyên Khang gật đầu, nhận lấy nhiệm vụ này.

Xuyên Tử cười híp mắt rời đi.

Đến hôm đó, bốn giờ sáng, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đã đến nhà Xuyên Tử, còn Phong Ngọc Lan lại thức sớm đến nhà vợ Xuyên Tử để trang điểm cho cô dâu, đây cũng là do Xuyên Tử nhờ, còn đưa một phong lì xì lớn nữa.

Thiết Đản và Tiểu Quả Tử thì đi theo cha Đường và anh hai Đường, sau khi ăn sáng xong mới từ từ đến nhà Xuyên Tử.

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải mặc bộ quần áo tương đối có thể diện của mình, còn dùng keo xịt lên tóc, kiểu tóc được Đường Văn Cường họ làm cho, trông cũng rất đẹp trai.

Vì kết hôn, Xuyên Tử đã cố ý đến chỗ Phong Ngọc Lan thuê một chiếc xe hoa, lái từ từ về phía nhà vợ mình.

"Anh Xuyên Tử, có thật là anh đã lấy bằng lái xe không đấy?"

"Lấy rồi lấy rồi, em còn không yên tâm sao." Vẻ mặt Xuyên Tử toát lên sự đau lòng: "Mặc dù hơi không quen tay nhưng anh đã lấy rồi, trước sau tổng cộng tốn hết một năm hơn đấy!"

"Thật đấy, anh còn đi tặng rượu và t.h.u.ố.c lá cho thầy dạy lái xe với Xuyên Tử nữa." Anh em tốt đang ngồi phía sau cũng lên tiếng làm chứng.

Phía sau xe hoa có mười mấy người đi theo, gióng trống khua chiêng bước nhanh, theo sát phía sau họ.

Lúc này, Phong Ngọc Lan đã ăn sáng xong, ngồi trong sân nhà cô dâu, nghe mấy chị dâu ngồi nói chuyện với nhau.

"Cô giáo Phong à, con trai tôi học lớp mười một, nó nói cô giáo Phong dạy rất hay, không ngờ hôm nay lại có thể gặp được cô."

Một bà thím cười híp mắt bước đến nắm lấy tay cô.

Bây giờ Phong Ngọc Lan chủ yếu dạy cấp ba, đôi lúc sẽ dạy vài tiết cấp hai.

"Không biết tên con chị là?"

"Ngô Quang Tổ." Thím Ngô tự hào nói: "Tên này rất đẹp, nó học cũng rất giỏi, đúng làm nở mặt nở mày nhà họ Ngô chúng tôi mà!"

Lập tức Phong Ngọc Lan đã nhớ ra Ngô Quang Tổ này là ai rồi, chiều cao trung bình, trông trắng trẻo mập mạp, lúc nói chuyện cứ thích

khoa trương, hơn nữa… còn cứ mượn tiền bạn học, mượn rồi lại không trả đúng hẹn, vấn đề này đã bị nhiều học sinh phản ánh rồi.

Thấy mẹ Ngô Quang Tổ kiêu ngạo như vậy, Phong Ngọc Lan cũng không dội nước lạnh, chỉ mỉm cười nói vài câu với đối phương.

"Không ngờ là cô còn nhận công việc trang điểm nữa đấy?"

"Đúng, trước lúc chưa dạy học thì tôi làm nghề này." Phong Ngọc Lan nhớ đến đám người cậu hai, lúc tết đến họ còn đến nhà cậu hai chúc tết nữa.

Thím Ngô quan sát cô một lúc, Phong Ngọc Lan cảm thấy không thoải mái với ánh mắt đó: "Sao thế?"

"Không, chỉ là tôi không ngờ đã làm cô giáo mà còn làm nghề này thôi."

"Chỉ là dựa vào năng lực của mình để kiếm cơm thì tôi cảm thấy cho dù có làm nghề gì thì cũng rất tốt."

Phong Ngọc Lan cũng liếc nhìn đối phương: "Không biết cô đây đang làm việc gì thế?"

"Công việc à? Làm việc trên đồng cũng được xem là công việc rồi." Một chị dâu khẽ cười đáp.

"Mặc dù tôi làm nông nhưng con trai tôi có tiền đồ, cứ chờ đi, sau này chắc chắn tôi sẽ được sống trong thành phố!"

Trùng hợp lúc này có người gọi thím Ngô, vì thế cô ta nói xong câu này thì đã đứng dậy rời đi.

Một chị dâu thấy vậy thì thấp giọng tiếp lời: "Con trai cô ta học hành thế nào? Tôi nghe con trai tôi nói cứ mượn tiền học sinh cấp hai mãi, đến bây giờ còn chưa trả hết nữa đấy!"

“Còn có chuyện này sao?” Một chị dâu tóc ngắn chau mày lại: “Cô ta sinh nhiều con gái như thế, sau khi gả từng đứa một đi hết rồi chúng lại mang tiền về giúp sửa sang lại thành nhà ngói lớn hơn, có gì ngon đều lấy về nhà mẹ đẻ, trông cũng không giống thiếu tiền.”

“Tôi biết tôi biết.” Bà thím ngồi bên trái Phong Ngọc Lan gia nhập cuộc trò chuyện: “Nó có quen bạn gái, ở ngay trên núi của chúng ta thôi, gương mặt trái xoan trông rất đẹp, tên Quế Hương!”

Phong Ngọc Lan rơi vào đám người nhiều chuyện, đợi khi đám Nguyên Khang đến thì Phong Ngọc Lan đã hóng từ dưa của Ngô Quang Tổ cho đến lão độc thân nhà bên cạnh rồi.

Sau khi ăn cơm bên nhà đằng gái xong, Phong Ngọc Lan đi theo đội rước dâu về đội của họ.

Cô cũng không muốn ngồi lại đây nên đã đi theo phía sau nghe tiếng gióng trống khua chiêng cả đoạn đường, sau khi đến nhà Xuyên Tử thì Thiết Đản đã nhào đến.

Phong Ngọc Lan ngồi xuống, chỉnh sửa lại quần áo cho thằng bé: “Có nghịch ngợm không đấy?”

“Hông có.”

Thiết Đản lắc đầu, tìm anh trai khắp nơi.

“Ở bên đó.” Phong Ngọc Lan chỉ về hướng của Nguyên Khang, Thiết Đản vội vàng chạy qua ôm lấy chân đối phương.

Cũng không biết thằng bé nói gì mà Nguyên Khang lại cúi người xuống bế nhóc mập ấy lên.

Sau khi Xuyên Tử kết hôn thì càng không thể chơi chung với Nguyên Khang được nữa, đây là lần đầu tiên Nguyên Khang cảm nhận được cái gì gọi là thất vọng.

“Rõ ràng vẫn là người đó nhưng lại không giống người đó nữa, lúc chơi với nhau cũng không giống, cách nói chuyện cũng khác hẳn.”

Anh Xuyên Tử của trước đây đưa họ trèo lên cây bắt chim, xuống sông bắt cá, hoặc là đưa họ ra sau núi để hái trái cây, lúc nói chuyện cũng chỉ nhắc đến việc nên chơi thế nào.

Anh Xuyên Tử của bây giờ luôn nhắc đến vợ mình, vợ mình nấu ăn có mùi vị như thế nào, giặt quần áo ra sao, dù sao cũng không phải chuyện liên quan đến chơi nữa.

“Nó đã trở thành chồng người ta rồi.” Cha Đường mỉm cười giải thích: “Trên vai trái nó đang gánh vác trách nhiệm với cha mẹ, còn vai phải thì đang trách nhiệm với vợ mình, nó đã không còn là đứa trẻ ngày trước nữa.”

“Vậy chúng cháu còn là trẻ con không?”

Nguyên Khang hỏi.

“Bác hỏi cháu.” Anh hai Đường cũng tham gia vào cuộc đối thoại; “Bây giờ bác nói với cháu sáng ngày mai sẽ đưa cháu ra sau núi hái một số thứ, vậy tối nay cháu có vì chuyện này mà vui mừng, mãi nhớ về nó đến mức không ngủ được không?”

“Có.”

Nguyên Khang gật đầu.

“Nhưng Xuyên Tử của bây giờ thì không như vậy nữa, đây chính là sự khác biệt của hai đứa, thằng bé đã là người lớn rồi.”

Tần Lưu Hải nghe xong những lời của anh Đường thì đột nhiên đỏ mặt hỏi: “Bác hai, thường xuyên mơ thấy một cô gái có phải là lớn rồi không?”

Nguyên Khang lập tức nhích sang bên cạnh vài bước, Phong Ngọc Lan thấy vậy bật cười vỗ lên vai nó: "Con trốn gì chứ?"

"Con không nhìn nổi bộ dạng này của cậu ấy."

Nguyên Khang sờ lên phần da gà trên cánh tay mình.

"Được rồi, nói không chừng sau này con cũng sẽ mơ thấy vài cô gái thì sao." Nghĩ đến việc Nguyên Khang trong nguyên tác có không ít hồng nhan tri kỷ, nhưng so với nguyên tác cuộc sống bây giờ của Nguyên Khang đã lệch khỏi quỹ đạo khá xa, những hồng nhan tri kỷ kia, sợ là không gặp được rồi.

"Trong lòng con chỉ có việc học thôi!"

Nguyên Khang nắm chặt tay.

Tần Lưu Hải đá một cước, hai thanh niên đuổi nhau chạy khắp sân.

"Anh ơi!"

Thiết Đản thở hổn hển đuổi theo phía sau.

Tiểu Quả Tử và Tiểu Diệp Tử cũng chạy theo.

Anh hai Đường sợ Thiết Đản ngã nên cũng chạy ra sân canh chừng.

Phong Ngọc Lan quay đầu thấy mẹ Đường đang vá quần cho Thiết Đản nên đã đưa tay ra lấy: "Mẹ, để con làm."

"Lớn tuổi rồi nhưng mắt vẫn còn sáng." Mẹ Đường dụi mắt.

"Đợi khi chúng ta lên huyện sẽ đưa mẹ đến khoa mắt khám thử, rồi làm một cặp kính lão, làm cho cha cặp kính luôn."

Phong Ngọc Lan nói.

“Mắt cha vẫn còn tốt lắm.” Giọng cha Đường rất vang: “Có thấy chưa? Trên sợi dây điện có mấy con chim cha còn nhìn rõ được nữa mà.”

Phong Ngọc Lan nhìn theo hướng ngón tay ông chỉ, có ba con chim sẻ đang đứng trên dây điện, cô cười, không phản bác lại lời của cha Đường.

“Vậy ông nói thử xem có mấy con! Xem ông nhìn được không!”

Mẹ Đường lớn tiếng đáp lại.

Cha Đường hừ nhẹ một tiếng, đứng lên đi ra sân cầm lấy một cây trúc dài đang dựa tường, đưa về phía cột điện dùng sức đung đưa, miệng còn la lên vài tiếng, mấy con chim đang đậu đó bị dọa sợ nên bay đi.

Sau đó, ông đắc ý quay đầu nói: “Không có con nào cả.”

Mẹ Đường bị chọc bật cười ha ha, Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường cũng cười theo, nhất thời trong sân đầy ắp tiếng cười.

Tháng chín mới khai giảng chưa bao lâu thì Đường Minh Sơn nhận được điện thoại của Liêu Thiên Cường. Thời gian này đối phương đang chơi cổ phiếu, kiếm được không ít tiền nên muốn kéo Đường Minh Sơn kiếm chung.

Gần đây, Đường Minh Sơn cũng đọc được không ít báo và tin tức trên TV, anh biết đại khái quy tắc, cũng biết đây là một “trò chơi” rủi ro cao nhưng thu nhập cũng nhiều.

Nhưng đúng là anh rất hứng thú với nó nên đã lấy một số tiền để dành ra, đúng lúc anh hai Đường và Đường Văn Cường cũng ở đó, Đường Minh Sơn hỏi họ có muốn chơi không, cả hai đều lắc đầu.

Phong Ngọc Lan đang tham gia buổi thuyết trình dành cho giáo viên xuất sắc, đợi khi cô về đến nhà thì anh hai Đường đã đến quán trà

rồi.

Việc làm ăn của quán trà không tệ, gần đây anh hai Đường cũng đến giúp một tay.

Chị dâu hai đường và cha Đường đưa Thiết Đản về quê.

“Sao rồi, đồng chí A Lan trúng tuyển chưa?”

“Trúng tuyển rồi, tối nay tôi mời mọi người ra ngoài ăn.” Phong Ngọc Lan cười, Đường Minh Sơn bước lên ôm lấy eo cô.

“Vất vả rồi.”

“Không vất vả.” Phong Ngọc Lan hôn lên mặt anh: “Em đi tắm thay đồ xong thì chúng ta đi, anh báo với mẹ và Nguyên Khang một tiếng.”

“Được.”

Đường Minh Sơn lên lầu tìm mẹ Đường và Nguyên Khang, lúc xuống lầu thì Nguyên Khang nói: “Vậy con đi nói với bác hai họ một tiếng nhé?”

“Con biết quán nào không?”

Đường Minh Sơn hỏi.

“Biết chứ, mẹ thích ăn quán đó nhất.” Nguyên Khang nói xong, mang giày chạy ra ngoài.

Sau khi khai giảng thì Tần Lưu Hải về nhà ở, sức khỏe của ông nội Tần không tốt lắm.

Buổi tối, Phong Ngọc Lan mời Đường Văn Cường và đám người anh hai Đường cùng ăn cơm, còn uống ít rượu nữa.

Sau khi tạm biệt nhau, Phong Ngọc Lan nắm lấy tay Đường Minh Sơn cười nói: "Thời gian qua nhanh thật."

"Đúng vậy." Đường Minh Sơn gật đầu: "Chớp mắt chúng ta đã kết hôn mười mấy năm rồi."

"Em già rồi sao?"

Phong Ngọc Lan ngẩng đầu đỏ mặt hỏi.

Yết hầu Đường Minh Sơn chuyển động, nắm chặt lấy tay cô hơn: "Sao lại được chứ, em không già đi chút nào, ngược lại là anh trở nên tiều tụy hơn nhiều."

Khi làm bác sĩ, có lúc cho dù là ngày nghỉ nhưng nửa đêm cũng sẽ phải chạy đến bệnh viện vì có một ca phẫu thuật.

"Em không thấy vậy."

Nguyên Khang nghe hai người khen tới khen lui thì đỡ lấy tay mẹ Đường nói: "Cha và mẹ cháu vẫn dính nhau như thế."

"Tình cảm của hai đứa nó trước giờ vẫn rất tốt, sau này cháu cũng sẽ gặp được một người dính với cháu như vậy thôi."

Mẹ Đường cười híp mắt nói.

Anh hai Đường và Đường Văn Cường ngủ lại ở quán trà, cho nên không về, Phong Ngọc Lan họ ai nấy tắm rửa xong thì về phòng ngủ.

"Minh Sơn."

Phong Ngọc Lan nằm trong lòng Đường Minh Sơn, một vài sợi tóc còn ẩm rơi lên người anh khiến anh hơi ngứa ngáy.

"Hửm?"

“Thật sự em rất yêu anh.”

Vốn Phong Ngọc Lan đã say nên nói đùa vài câu với anh, lúc này người cô không còn sức lực, đầu óc như đống hồ dính nhớp, bản thân đang nói gì cũng không biết.

“Anh biết.” Đường Minh Sơn ôm cô chặt hơn: “Anh cũng rất yêu em.”

Ánh trăng rọi xuyên qua rèm cửa, dùng ánh sáng trói hai người đang dựa vào nhau lại, dường như không có thứ gì có thể tách họ ra được.

Chương 233: Ngoại truyện 1

Lúc Nguyên Khang nhận được thư thông báo trúng tuyển trường cấp ba thì cũng chào đón kỳ nghỉ hè từ cấp hai lên cấp ba của mình.

"Nghỉ hè, lên tỉnh chơi sao?"

Vừa nghỉ chưa được mấy ngày, Tần Lưu Hải hào hứng chạy tới nhà gọi cậu tỉnh dậy rồi hỏi.

"Cậu muốn đi thăm chị Quải Quải chứ gì?"

Nguyên Khang nhìn thoáng qua Thiết Đản nằm ngủ với cái bụng nhỏ phập phồng bên cạnh, ngồi dậy nói nhỏ.

"Đúng vậy."

Tần Lưu Hải thẳng thắn gật đầu: "Đi không? Cha tớ chuẩn bị lên tỉnh làm việc, có thể dắt tụi mình đi theo."

"Tớ phải xin phép cha mẹ đã." Nguyên Khang suy nghĩ rồi nói.

"Được." Tần Lưu Hải gật đầu.

Khi Nguyên Khang nói chuyện này với Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn là vào lúc người một nhà cùng ngồi xem TV vào buổi tối.

Đường Minh Sơn gật đầu tùy ý: "Con cũng lớn thế này rồi, không đi lạc được, có thể ra ngoài nhiều một chút, chỉ cần nhớ về nhà trước khi khai giảng là được."

"Muốn đi thăm Vĩnh Bình không?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

Nguyên Khang gật đầu: "Nhất định phải đi ạ, cũng có thể sẽ ở lại nhà anh Vĩnh Bình."

Đây là chuyện rất có khả năng, dù sao quan hệ của Nguyên Khang và Vĩnh Bình vẫn rất tốt, mấy năm nay nếu không viết thư thì cũng gọi điện thoại.

Thím Lâm bọn họ cũng thường xuyên nói nếu Nguyên Khang rảnh rỗi thì phải tới nhà họ chơi.

"Nhưng bên ngoài rộng lắm, cha nuôi của cháu ra ngoài làm việc, không rảnh quan tâm tới các cháu đâu." Mẹ Đường là người thấy lo lắng nhất.

"Bà nội yên tâm đi, cháu sẽ không chạy lung tung đâu, cháu và Lưu Hải lên kế hoạch xong hết rồi, đầu tiên là lên tỉnh cùng cha nuôi, sau đó ông ấy cứ làm việc của mình, còn tụi cháu thì đi tìm anh Vĩnh Bình, chờ khi nào cha nuôi làm việc xong thì tới đón tụi cháu về chung."

Nguyên Khang ôm cánh tay mẹ Đường, nói ra kế hoạch của bọn họ.

"Vậy cháu phải theo sát anh Vĩnh Bình của cháu đấy nhé." Mẹ Đường nhìn đứa bé chớp mắt đã sắp cao hơn mình này: "Bà cũng không cấm cháu, nhưng cháu phải làm người nhà yên tâm, nếu không sau này không còn cơ hội để ra ngoài chơi nữa đâu."

Nguyên Khang giơ tay lên: "Cháu thề, nhất định sẽ ra ngoài mạnh khỏe, lúc về vẫn mạnh khỏe."

"Em thì sao em thì sao?"

Thiết Đản nhìn Phong Ngọc Lan bằng ánh mắt trông mong.

"Con về quê chơi với ông bà nội, bác trai, bác gái đi."

Phong Ngọc Lan còn chưa mở miệng thì Đường Minh Sơn đã nói.

"Con muốn đi chung với anh trai."

Thiết Đản lao tới bên cạnh Nguyên Khang, trên mặt tỏ vẻ dựa dẫm túm lấy tay cậu.

"Anh con ra ngoài để mở mang kiến thức, vậy con ra ngoài là để làm gì? Con có thể xách đồ giúp anh trai không? Con còn nhỏ như thế, chỉ biết cản anh chơi với bạn thôi."

Đường Minh Sơn chọc vào cái m.ô.n.g tròn của thằng bé.

Thiết Đản che mông, đôi mắt lập tức đỏ hoe, nức nở nói: "Anh trai đi chơi một mình."

"Chờ con lớn thêm chút nữa là có thể ra ngoài chơi cùng anh trai rồi." Phong Ngọc Lan cười ôm thằng bé vào lòng, lau những giọt nước mắt rơi xuống và nói.

"Có thật không ạ?"

"Thật." Nguyên Khang nắm lấy bàn tay tay nhỏ nhắn mũm mĩm của thằng bé: "Anh sẽ mang ô tô nhỏ phiên bản mới nhất về cho em."

"Được."

Thiết Đản được dỗ dành xong, sáng hôm sau tỉnh lại, bên cạnh thằng bé đã không còn bóng dáng của Nguyên Khang.

Thằng bé cứ tưởng anh trai đã dậy rồi, vì thế cũng dẩu m.ô.n.g tự bò dậy, mang dép lê nhỏ xong thì chạy đi tìm anh trai, ai ngờ tìm

khắp nơi vẫn không thấy đâu.

Mẹ Đường cười nói: "Quên rồi sao? Hôm nay anh trai cháu lên tỉnh, lúc đi mới hơn sáu giờ bốn mươi thôi, thấy cháu ngủ ngon quá nên anh trai cháu mới không kêu cháu dậy."

Thiết Đản òa khóc.

Nửa tiếng sau, trên mặt nó vẫn còn nước mắt, tay phải cầm kẹo bông gòn mẹ Đường vừa cho nó để ăn, tay trái thì nắm tay mẹ Đường.

Tống Chi mua thức ăn vừa khéo bắt gặp họ, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé còn có nước mắt thì đau lòng hỏi thăm, sau khi biết được là chuyện gì xảy ra, cười nói: "Anh Diệp Tử và chị Quả Tử của cháu đều ở nhà, buổi chiều còn tính tới công viên bên kia để thả diều đấy, cháu có muốn đi chung không?"

Đôi mắt Thiết Đản sáng ngời, gật đầu liên tục.

"Cháu đi, cháu đi!"

Hôm đó chơi suốt buổi chiều, đến tối ăn cơm suýt chút nữa là cầm bát ngủ luôn, kêu la đòi anh trai.

Trong khi đó, Nguyên Khang đã ở nhà Vĩnh Bình thì không yên tâm, gọi điện thoại về hỏi thăm tình huống của Thiết Đản.

"Buổi sáng dậy không tìm thấy cháu thì khóc một lát, đến chiều thì đi thả diều với đám Diệp Tử, chơi hăng lắm, lúc về nhà ăn tối còn suýt ngủ gục mà, bây giờ cha cháu đang tắm cho thằng bé, bà thấy chờ bế ra tới chắc nó ngủ mất rồi."

Mẹ Đường cười tủm tỉm, nói với Nguyên Khang ở đầu bên kia điện thoại.

Tần Lưu Hải và Vĩnh Bình một trái một phải đứng bên cạnh Nguyên Khang, nghe lén tiếng nói chuyện ở đầu bên kia điện thoại.

"Không quậy là được rồi, nếu như tìm cháu thì cứ nói với thằng bé rằng cháu sẽ về nhanh thôi, còn mang ô tô nhỏ về cho nó nữa."

Nguyên Khang còn nói thêm với mẹ Đường mấy câu, sau đó mới cúp điện thoại.

Vĩnh Bình đã qua thời kỳ vỡ giọng, giọng nói vô cùng dễ nghe, vóc dáng cao gầy, đường nét khuôn mặt rất tuấn tú, sáu tháng cuối năm là lên lớp mười hai.

Cậu ấy thấy vẻ mặt lo lắng của Nguyên Khang thì cười nói: "Anh thấy thế này, ngày mai chúng ta ra ngoài mua mấy món đồ chơi rồi gửi chuyển phát nhanh về cho Thiết Đản trước, thằng bé thấy đồ chơi thì chắc tâm trạng sẽ khá hơn nhiều thôi."

"Có lý."

Tần Lưu Hải gật đầu.

Hai mắt Nguyên Khang cũng sáng ngời.

Vì thế, vài ngày sau, Thiết Đản cứ cách một lúc lại ồn ào đòi anh trai, nhận được đồ chơi nhỏ mà ba người anh trai gửi về cho.

Thiết Đản hưng phấn và vui sướng, lúc mẹ Đường dẫn nó xuống lầu chơi với mấy bạn nhỏ, nó khoe khoang: "Nhà tớ có nhiều đồ chơi lắm đó! Toàn bộ là do mấy anh trai của tớ mua từ trên tỉnh cho tớ đấy, trong huyện không có đâu!"

"Cậu khoác lác!"

"Đúng vậy, nhà tớ cũng nhiều đồ chơi, còn có ô tô to nữa!"

Hai cậu bé bụ bẫm kháu khỉnh nói.

Thiết Đản không chấp nhận là mình khoác lác, nó rất tức giận, muốn dẫn đám bạn về nhà chơi đồ chơi của mình, vậy nên mẹ Đường đã dẫn bọn chúng về nhà.

"Ở chỗ này!"

Thiết Đản lấy hết đồ chơi ra.

"Ồ!"

"Ồ!"

Mấy món đồ chơi nhỏ chưa từng xuất hiện trong huyện khiến hai đứa bé há to miệng.

"Cậu không khoác lác."

"Mặc dù kém hơn ô tô to của tớ, nhưng tớ bằng lòng dùng ô tô to để đổi với cậu."

Thiết Đản cảm thấy thỏa mãn, vừa chia sẻ đồ chơi của mình với đám bạn, vừa hào phóng tỏ vẻ: "Tớ có thể ăn nhiều thịt vào bụng nên sẽ không so đo với các cậu, cùng chơi thôi."

"Chúng ta đi xếp thành xe lửa đi!"

"Tớ làm đầu xe!"

"Vậy tớ làm đuôi xe!"

Vốn đang ngủ bù trong phòng, Phong Ngọc Lan nghe thấy tiếng ầm ĩ của bọn nhỏ ở ngoài phòng khách nên bước ra khỏi phòng.

Cái gì mà có thể ăn nhiều thịt vào bụng? Học cha mình nói chuyện mà cũng không học tới nơi tới chốn, rõ ràng là: "Trong bụng tể tướng có thể dựng thuyền*".

(*) Trong bụng tể tướng có thể dựng thuyền: Chỉ những người hào phóng, rộng lượng.

Nhưng cô cũng không đi tới làm phiền mấy đứa nhỏ, mà im lặng đứng ở sau nhìn một hồi lâu, sau đó mới xoay người rời đi.

"Chị Quải Quải của cháu không ở nhà, con bé tới nhà cậu họ để chơi rồi."

Lưu Phân cười tủm tỉm, nói với Nguyên Khang.

Nguyên Khang chớp mắt nhìn, đáp lời, quay đầu đối diện với vẻ mặt thất vọng của Tần Lưu Hải, xòe tay ra.

Ai mà ngờ được chuyện này chứ.

"Vậy thì tập trung chơi đi, đừng nghĩ nhiều nữa."

Vĩnh Bình nói.

Tần Lưu Hải gật đầu, lúc vừa tới bên này, cậu Lưu nói vợ chồng Lưu Phân dẫn mấy đứa con ra ngoài chơi rồi, phải mấy ngày nữa mới về, đợi vài ngày, cuối cùng vợ chồng Lưu Phân chỉ dẫn theo đứa con thứ hai về mà không thấy Quải Quải đâu.

Hóa ra là tới bên chỗ của Liêu Thiên Cường.

Tất nhiên là Tần Lưu Hải thấy thất vọng.

Nguyên Khang và Vĩnh Bình kéo cậu ấy tới công viên giải trí để chơi, ban đầu Tần Lưu Hải vẫn không hăng hái lắm, nhưng về sau chơi còn hăng hơn cả bọn họ.

Ngày hôm sau, ba người cùng tới nhà ma, lúc đi ra tóc tai bọn họ rối bời, Nguyên Khang giơ tay mình lên, nhìn vết bầm tím trên mu bàn tay do bị người khác véo, hỏi với vẻ khó hiểu: "Là ai véo tớ?"

"Không phải tớ."

"Cũng không phải tớ."

Nguyên Khang nhìn chằm chằm mu bàn tay của mình: "Bảo sao tớ thấy tay đau."

"Đi đi đi, qua bên kia xem thử nào."

Vĩnh Bình chỉnh lại tóc rồi kéo bọn họ sang bên kia chơi.

Nửa tháng sau, cha Tần xong xuôi hết chuyện bên này, mang theo rất nhiều đồ tới nhà họ Lâm để đón bọn nhỏ, đương nhiên cũng không quên tặng quà cho nhà họ Lưu.

Dù sao mặc dù bọn nhỏ ở tại nhà họ Lâm, nhưng cậu Lưu bọn họ cũng thường xuyên kêu hai đứa nhỏ sang ăn cơm.

Cậu Lưu đã về hưu, bây giờ ở nhà nấu cơm cho con gái con rể và đám cháu trai cháu gái.

Lúc cha Tần đến, cậu Lưu vừa mới kho ruột già, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải ăn ngon lành, thấy cha Tần tới thì cậu Lưu nhiệt tình tiếp đón, mặc kệ cha Tần đã ăn cơm rồi vẫn đưa cho ông ấy thêm một bộ bát đũa.

Chương 234: Ngoại truyện 2

Nhìn thoáng qua tấm ảnh gia đình đặt trên tủ TV, cha Tần nhân lúc cậu Lưu đi nghe điện thoại, kéo Tần Lưu Hải hỏi: "Là cô bé đứng ở giữa đúng không?"

Tần Lưu Hải đỏ mặt: "Cha đừng xen vào."

"Đúng ạ đúng ạ." Nguyên Khang đứng bên cạnh gật đầu.

Tần Lưu Hải lập tức muốn cho cậu một đạp nhưng bị cha Tần cản lại: "Chuyện này có gì đâu, tương tư thời niên thiếu thôi mà, đâu phải cha con chưa trải qua bao giờ đâu."

"Đừng nói nữa!" Tần Lưu Hải chột dạ nhìn cậu Lưu đang nghe điện thoại một cái, kéo cha Tần không cho ông ấy nói tiếp.

"Đừng nói nữa cha nuôi, nói nữa là cậu ấy cáu lên đấy." Nguyên Khang cười trộm nói.

"Không nói, không nói nữa." Cha Tần nén cười, thật sự không nhắc nữa.

Vĩnh Bình biết hôm nay bọn họ phải về nhà, thật sự rất lưu luyến.

"Hồi còn nhỏ chúng ta còn hẹn nhau thi chung một trường đại học." Lúc Vĩnh Bình giúp Nguyên Khang bọn họ thu dọn đồ đạc thì bỗng dưng nhớ tới chuyện trước kia: "Bây giờ nghĩ lại, anh thi Học viện Mỹ thuật, em thi Đại học Y khoa, hoàn toàn không cùng chuyên ngành."

"Vậy thì có gì đâu, chỉ cần liên lạc thường xuyên thì cho dù học đại học ở đâu, hoặc là làm nghề gì, chúng ta vẫn mãi mãi là bạn bè, là anh em."

Nguyên Khang quay đầu lại nói.

"Đúng vậy."

Tần Lưu Hải cũng gật đầu, sau đó lấy quà mà mình đã chuẩn sẵn ra rồi đưa cho Vĩnh Bình: "Làm phiền anh Vĩnh Bình đưa em ấy giúp em nhé."

Vĩnh Bình nhếch môi: "Anh không làm được đâu, nếu bị người khác hiểu lầm thì chết, để anh nhờ bà nội đưa giúp em."

Nguyên Khang và Tần Lưu Hải lập tức nhìn sang.

"Anh và chị Quải Quải..."

Vĩnh Bình thấy bọn họ hiểu lầm thì vội vàng lắc tay: "Không phải ý đó! Khụ khụ, Nguyên Khang, em còn nhớ Tú Quyên ở ngõ nhỏ phía sau chúng ta không? Tình bạn giữa anh và cậu ấy đang trong giai đoạn phát triển, nếu như bị hiểu nhầm thì có khi tình bạn này của anh sẽ toang mất!"

"Vậy nhờ bà nội Lâm."

Tâm trạng của Tần Lưu Hải giống như tàu lượn siêu tốc vậy, bây giờ bình tĩnh lại rồi thì đi theo Vĩnh Bình để tìm thím Lâm, nhờ đối phương tặng quà cho Quải Quải giúp mình.

Thím Lâm cười tủm tỉm nhận hộp: "Cháu yên tâm, bà sẽ đưa tận tay Quải Quải, đến lúc đó bà sẽ gọi điện thoại cho cháu."

"Dạ!"

Tần Lưu Hải rời đi trong sự thỏa mãn.

Lúc Nguyên Khang về đến nhà thì Thiết Đản đang ngủ trưa.

"Bắt đầu ngủ từ hai giờ chiều, đến giờ còn chưa tỉnh."

Mẹ Đường nói khẽ.

Bởi vì muốn chờ anh trai về mà Thiết Đản không chịu về quê.

Thế là cha Đường đã xuống chơi với họ.

Nguyên Khang đặt quà mang về cho Thiết Đản lên bàn, sai đó ngồi xuống mép giường, hơn hai mươi phút sau, tay chân Thiết Đản nhúc nhích một chút, sau đó co người lại như rùa đen: "Bà nội, anh trai về chưa à?"

"Về rồi."

Nguyên Khang đáp lời.

Thiết Đản sửng sốt, quay đầu qua thì thấy Nguyên Khang thật sự đang ở đây, cả cơ thể nhỏ bé ngã sang một bên, Nguyên Khang nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, thuận thế ôm người vào lòng: "Vui chưa?"

"Vui ạ!"

Thiết Đản nhào tới hôn cậu vài cái: "Anh trai, anh trai, anh trai, anh trai."

"Anh đây, anh đây, anh đây, anh đây." Nguyên Khang cười hì hì đáp lời.

Hai anh em làm ầm ĩ một hồi lâu, cả người toàn là mồ hôi, Nguyên Khang mới dẫn thằng bé đi mở quà.

Thiết Đản cười như chú vịt con, khà khà.

Phong Ngọc Lan bọn họ xem TV trong phòng khách, nghe thấy tiếng cười này cũng bật cười theo.

"Bây giờ xem như vui vẻ lại rồi."

Mẹ Đường cảm thán.

"Hai ngày nay ăn gì, chơi gì cũng muốn để lại một phần cho anh trai, đến tối ngủ còn muốn ngủ lại phòng của anh trai nữa, nếu Nguyên Khang còn chưa trở về thì chắc nó quậy ầm lên mất." Cha Đường lắc đầu.

Rất nhanh, Nguyên Khang đã dẫn theo Thiết Đản với khuôn mặt nhỏ đỏ bừng đi ra, Thiết Đản giống như chú bướm nhỏ, khoe quà của mình cho ông bà nội và mẹ xem, nhìn thấy vẻ mặt đắc chí kia khiến Nguyên Khang cũng phải ngượng ngùng.

"Chờ sau này anh trai đi làm, có tiền lương rồi, anh trai sẽ mua đồ tốt hơn cho em."

"Dạ!"

Giọng của Thiết Đản vô cùng to rõ.

Chạng vạng, Đường Minh Sơn tan tầm trở về, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng kêu la của Thiết Đản, nhìn vào phòng khách thì thấy Nguyên Khang đang cầm một chiếc ô tô nhỏ, Thiết Đản cầm một chiếc ô tô lớn, bây giờ ô tô lớn của Thiết Đản đang đuổi theo sau ô tô nhỏ, thấy sắp bắt kịp, Thiết Đản hưng phấn đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, kêu la lên.

"Về khi nào thế?"

Đường Minh Sơn đứng bên cạnh vừa cởi giày vừa hỏi.

"Hơn ba giờ chiều ạ." Nguyên Khang dành thời gian trả lời.

Đường Minh Sơn gật đầu: "Đã gọi điện thoại báo cho Vĩnh Bình bọn họ chưa?"

"Đã gọi rồi ạ." Nguyên Khang đáp lại.

Phong Ngọc Lan bảo Đường Minh Sơn đi tắm trước, sau đó ăn cơm.

Đường Minh Sơn đi thẳng lên lầu tắm rửa.

Lúc ăn cơm, Nguyên Khang kể nửa tháng qua đã chơi cái gì trên tỉnh, nghe cậu nói lúc ra khỏi nhà ma, không hiểu sao trên mu bàn tay bị người ta véo một cái, Thiết Đản lập tức hùng hổ.

Cũng không phải là nói tục gì, nhưng toàn bộ đều là lời mắng chửi người khác.

Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan nghe thấy thì mỗi người vươn một bàn tay véo mặt thằng bé.

"Con đi nhà trẻ để học mấy cái này à?"

Thiết Đản rưng rưng nước mắt nhìn về phía ông bà nội và anh trai.

Nguyên Khang nói bằng khẩu hình: nói con sai rồi.

"Con sai rồi."

Thiết Đản gian nan mở miệng.

Hai người Phong Ngọc Lan buông tay ra, Thiết Đản nhanh chóng giơ bàn tay nhỏ nhắn lên xoa khuôn mặt của mình, sau đó bưng bát cơm nhỏ lên chạy tới ngồi cạnh Nguyên Khang.

Nguyên Khang cười, gắp đồ ăn cho thằng bé: "Ăn nhiều một chút, lớn lên cao một chút, sau này anh ra ngoài chơi là có thể dắt em theo."

Vì thế, Thiết Đản ra sức ăn, ăn đến mức bụng nhỏ tròn vo, vì vậy mà lúc cả nhà ra ngoài tản bộ, khi xuống lầu là Nguyên Khang bế thằng bé xuống.

Xuống dưới lầu thì đúng lúc bắt gặp hai đứa bé ghé nhà chơi lần trước, Thiết Đản ôm cổ Nguyên Khang, dùng giọng vô cùng to để nói: "Đây là anh trai tớ! Cực kỳ tốt!"

"Tớ có một chị gái và một anh trai! Cũng cực kỳ tốt!"

"Tớ có một người cha! Cũng cực kỳ tốt!"

Mặt hai đứa bé nghẹn đỏ lên.

"Chúng ta đang so anh trai mà, sao cậu lại so cha!"

Thiết Đản kêu một tiếng, dời mắt tỏ vẻ ghét bỏ: "Anh ơi, chúng ta đi thôi."

Nguyên Khang nén cười, dắt thằng bé đuổi theo người trong nhà.

Từ sau khi lên cấp ba, việc học của Nguyên Khang cũng nặng nề hơn, đến tối còn phải tham gia lớp tự học buổi tối, thứ bảy cũng phải đi học, một tuần chỉ được nghỉ một ngày, mà sáng ngày hôm đó cậu sẽ lập đội chơi bóng rổ hoặc là leo núi với bạn cùng lớp hoặc bạn bè.

Buổi chiều thì dẫn Thiết Đản đi chơi.

Gần như tuần nào cũng như thế.

Lần đầu tiên thi giữa kỳ từ khi vào cấp ba, Nguyên Khang lấy được hạng hai của lớp, xếp thứ ba trong khối.

Tần Lưu Hải thì đứng hạng năm trong lớp, hạng tám trong khối.

Hai người ở cùng một lớp.

"Bạn hạng nhất cao hơn con mười hai điểm, hạng nhì hơn con ba điểm." Lúc Nguyên Khang xem lại bài thi thì tổng kết lại điểm bị trừ và điểm yếu của mình, cuối cùng nói với Phong Ngọc Lan: "Thật ra chênh lệch không lớn, nhưng muốn đạt điểm cao hơn cũng hơi khó."

"Cố gắng từ từ, học tập cũng cần kiên trì bền bỉ." Phong Ngọc Lan cười nói.

Bây giờ cô đang dạy đám nhỏ lớp mười một, có dạy cả lớp mười hai, nhưng lớp mười thì không có.

"Con biết ạ." Nguyên Khang gật đầu: "Dù sao nhất định con phải thi đậu Đại học Y khoa của cha!"

Đường Minh Sơn ngồi đọc sách bên cạnh nhướng mày: "Có chí hướng lên nào, trên trường đại học đó vẫn còn vài trường đại học không tồi."

"Nhưng đều quá xa." Nguyên Khang lắc đầu: "Con không muốn đi quá xa, trong tỉnh khá tốt."

"Cháu có cùng suy nghĩ với cha mẹ cháu sao?"

Mẹ Đường đeo kính viễn thị bật cười.

"Suy nghĩ của cha mẹ rất tốt, cháu cũng hiểu được và rất ủng hộ, vậy nên cháu cũng muốn như thế."

"Được được được." Trên mặt mẹ Đường toàn là ý cười: "Cháu cứ vùi đầu vào học cho giỏi, bà đi nấu đồ ăn ngon cho cháu."

"Cháu cũng ăn."

Thiết Đản nuốt một ngụm nước bọt.

"Chỉ biết ăn thôi, sau khi lớn lên thì cháu muốn làm gì?"

"Làm đồ ăn."

Thiết Đản lớn tiếng nói.

Đường Minh Sơn bóp cái bụng nhỏ của thằng bé một cái: "Con có biết là con nít không thể mập quá không? Sẽ ảnh hưởng tới việc phát triển, từ xương cốt cho đến những bộ phận khác."

Thiết Đản nhanh chóng hít vào một hơi, ra sức hóp cái bụng nhỏ vào: "Con, con có mập đâu."

"Đúng vậy, không mập chút nào." Nguyên Khang giải cứu thằng bé khỏi tay của Đường Minh Sơn: "Đi theo anh trai vận động, sau này vừa cao vừa có cơ bắp như anh trai."

"Thịt gà?"

Thiết Đản thèm, bụng nhỏ lại phình ra.

Phong Ngọc Lan và mẹ Đường thì còn đang thương lượng để thay đổi thức ăn cho Thiết Đản, thằng bé này có thói quen thích ăn thịt, bắt đầu từ lúc mới ăn dặm tới giờ vẫn không đổi.

Chương 235: Ngoại truyện 3

Lúc La Đại Cường trở về thăm người thân, Nguyên Khang và Tần Lưu Hải đã tốt nghiệp cấp ba.

Nguyên Khang thi đậu trường đại học theo lý tưởng của mình, cũng chính là trường cũ của Đường Minh Sơn.

Còn Tần Lưu Hải thì tới trường quân đội, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Để qua kỳ kiểm tra sức khỏe, Tần Lưu Hải khổ luyện nói chuyện thuận miệng, mất vài kỳ nghỉ hè đi theo cha Tần đến thăm bác sĩ trị tật cà lăm, bây giờ chỉ cần không nói một câu quá dài thì đều có thể nói hết được.

Sau khi La Đại Cường biết cậu ấy thi đậu trường quân đội thì dùng sức vỗ vai Tần Lưu Hải: "Có nghị lực đấy!"

"Cảm ơn anh Đại Cường."

Tần Lưu Hải lộ ra một nụ cười toe toét.

Thi đậu trường đại học mơ ước của mình, chắc chắn sẽ thấy vui rồi.

La Đại Cường cũng thay đổi rất nhiều so với vài năm trước, cậu ta đen hơn, vạm vỡ hơn, cách nói chuyện và làm việc đã ra dáng người lớn rồi.

Ba người tụ lại với nhau vài ngày, La Đại Cường còn dạy họ một bộ võ trong quân đội.

Bây giờ anh La vô cùng hài lòng với con trai út, có thể ở lại tiếp tục phục vụ cho quốc gia, anh ta cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

Mặc dù không thể gặp lại thường xuyên, nhưng anh La vẫn rất vui vẻ.

Mà chị dâu họ biết La Đại Cường trở về thì hỏi thăm tình huống của A Tráng.

La Đại Cường nói cậu ta và A Tráng được phân tới chỗ khác nhau, ít có cơ hội gặp mặt, nhưng đối phương còn cố gắng hơn cả cậu ta, cũng ưu tú hơn, mong họ không cần lo lắng.

Chị dâu họ vui mừng, nhưng đồng thời cũng thấy rất nhớ con.

Anh họ cả và anh La có suy nghĩ giống nhau, chỉ cần con cái đi theo con đường đúng đắn thì cho dù không gặp mặt thường xuyên, họ cũng không cần quá lo lắng mà trong lòng tràn đầy kiêu ngạo.

Nguyên Khang phải đến Đại học Y khoa trước một tháng vì cậu phải học quân sự.

Ngày xưa Đường Minh Sơn bọn họ không có quy định này, nhưng bây giờ thời đại thay đổi, rất nhiều trường có quy định phải học quân sự.

Phong Ngọc Lan vẫn còn nghỉ hè, vì thế đã cùng Thiết Đản, cả cha Đường và mẹ Đường cùng đưa Nguyên Khang đến trường học, tiện thể còn dắt cha Đường bọn họ đi chơi một chuyến trên tỉnh.

Tối hôm trước, Thiết Đản còn vì anh trai sắp lên tỉnh học, không được gặp mặt thường xuyên mà khóc lóc đến lúc ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau bị xách đi rửa mặt, sau đó nhét vào trong xe, sau khi biết được là đi đưa anh trai đi học thì Thiết Đản hào hứng trở lại.

Phong Ngọc Lan đã lấy bằng lái được hai năm, chở mọi người ra ngoài hoàn toàn không thành vấn đề.

Hơn nữa, bây giờ đường sá càng ngày càng tốt, lái xe lên tỉnh chỉ cần khoảng hai tiếng là đủ.

Sau khi đưa Nguyên Khang đến trường học, cha Đường và mẹ Đường đi theo Phong Ngọc Lan dạo một chút trong trường.

"Lớn thật đó, mẹ cứ tưởng đại học cũng giống như tiểu học, toàn bộ đều là phòng học, ai ngờ còn có hồ, có dốc núi." Mẹ Đường ngắm không chớp mắt.

"Hoàn cảnh đúng là không tồi." Phong Ngọc Lan gật đầu, Nguyên Khang và Thiết Đản đang trải giường chiếu ở ký túc xá, còn chưa đi xuống: "Cha, mẹ, chúng ta qua bên kia xem đi, bên kia là căng-tin."

"Được được được."

Mẹ Đường gật đầu liên tục: "Xem thử bọn nhỏ ăn cái gì."

Căng-tin rất lớn, hơn nữa còn có hai tầng, bây giờ đúng lúc có người mua đồ ăn, mẹ Đường và cha Đường quan sát cẩn thận một phen, trông hương vị cũng không tệ lắm.

Chờ lúc Nguyên Khang bọn họ tìm đến thì đoàn người mua đồ ăn ở căng-tin để ăn.

"Không tệ." Sau khi cha Đường nếm thử một ngụm thịt kho khoai tây thì gật đầu.

"Mùi vị hơi nhạt nhưng cũng không khó ăn." Mẹ Đường nhận xét.

"Đỡ hơn căng-tin của trường cấp ba ạ." Nguyên Khang nói.

"Tạm được." Phong Ngọc Lan cũng nói.

"Con cảm thấy cái nào cũng ngon."

Thiết Đản ăn không ngừng đũa: "Sau này con cũng muốn thi vào trường này, đi học cùng anh trai."

"Chờ tới lúc con thi đại học thì anh con đã đi làm được mấy năm rồi." Phong Ngọc Lan nén cười: "Nếu con muốn anh trai con lưu ban mãi, không thể tốt nghiệp, ở trường học nhiều năm như vậy thì cứ muốn đi."

"Không được không được." Thiết Đản vội vàng lắc đầu: "Anh trai khỏe mạnh, đọc nhiều sách, ít đi chơi."

"Biết rồi, nếm thử cái này đi, hương vị cũng không tệ lắm." Nguyên Khang cười gắp đồ ăn cho nó.

Thiết Đản vui vẻ ăn.

Ngày hôm sau, Nguyên Khang tham gia học quân sự, vậy nên không thể ra khỏi trường, Thiết Đản ở khách sạn khóc như heo bị chọc tiết, Phong Ngọc Lan bọn họ không thèm dỗ.

Chờ thằng bé đau lòng xong rồi mới hỏi: "Có muốn đi vườn trái cây không?"

"Đi."

Thiết Đản lau nước mắt, hít mũi gật đầu: "Con đi rửa mặt, chờ con đấy nhé."

"Chờ con."

Phong Ngọc Lan bật cười: "Mau đi đi."

Thiết Đản rửa mặt nghiêm túc, tiện tay lấy lược chải tóc, cha Đường ló đầu ra nhìn qua cửa nhà vệ sinh, thấy thằng bé không khóc, sửa sang cho mình xong mới yên tâm ngồi xuống.

“Thằng bé quấn anh trai của nó quá, không biết về nhà rồi sẽ như thế nào.”

“Thằng bé lớn rồi nên sẽ tự điều chỉnh được thôi, cha yên tâm ạ.”

Phong Ngọc Lan cười nói.

“Đúng thế.” Mẹ Đường cố gắng gật đầu: "Hơn nữa, Nguyên Khang đi học, cũng không hẳn là không về nhà, nó sẽ biết dỗ như thế nào.”

Khi Thiết Đản ra khỏi nhà vệ sinh, ba người dừng lại cuộc trò chuyện đang nói dở, híp mắt cười chỉnh lại quần áo cho thằng bé, một nhóm người chuẩn bị rời đi.

Thiết Đản xuống dưới tầng nhìn trái nhìn phải, sau đó nhìn chằm chằm về một hướng và nói: “Đi về bên này là trường của anh trai.”

“Cảm nhận của con về phương hướng tốt đấy.” Phong Ngọc Lan gật đầu cười: "Đúng là đi về bên đó, nhưng hôm nay chúng ta sẽ đến nghĩa trang liệt sĩ nên phải đi sang bên này.”

Cô chỉ về hướng bên kia.

Thiết Đản gật đầu, không quấy phá, đi sang bên cạnh ông bà nội đứng chờ Phong Ngọc Lan lấy xe ra.

Sau khi lấy xe ra, Thiết Đản giúp mẹ Đường ngồi ở ghế phó lái, còn mình thì ngồi ở đằng sau với cha Đường.

Mẹ Đường hơi say xe nên mỗi khi ra ngoài, họ đều để bà ngồi ở ghế trước.

“Không phải giáo viên giao bài tập về cảm nhận sau chuyến đi sao? Con phải xem thật kỹ mới cảm nhận được.”

Khi họ đến nơi và chuẩn bị xuống xe, cha Đường đã xoa đầu Thiết Đản và nói với thằng bé.

“Cháu biết rồi thưa ông.” Thiết Đản lấy trong túi ra một xấp giấy và một cái bút chì: "Cháu sẽ ghi lại hết ạ.”

Mua vé xong, họ đến khu soát vé, thế mà lại gặp cậu Lưu, cậu Lưu đến đây cùng chú Lâm, chú Lâm đi vệ sinh, ông ấy đến khu soát vé trước.

“Trùng hợp quá!”

Cậu Lưu vui mừng, mái tóc hoa râm, ông ấy đã tăng cân nên lộ rõ bụng bia, mẹ Đường cũng ngạc nhiên: “Mấy năm gần đây sức khỏe của cậu tốt hơn nhiều rồi nhỉ?”

“Do uống rượu đấy chị.” Cậu Lưu vỗ vào bụng: "Già rồi thì gầy một chút thì tốt, tuổi già thì khó mua được thân hình gầy.”

Nói xong, cậu Lưu nhìn sang phía cha Đường, mẹ Đường: "Thân hình của vợ chồng anh chị đây mới gọi là khỏe mạnh.”

Lúc này, chú Lâm vừa soát vé vào cửa, chào hỏi Phong Ngọc Lan và mọi người vài câu, nghe vậy thì chẹp miệng một cái: “Chỉ cần ông cai rượu là được rồi.”

“Tôi cũng muốn lắm nhưng bụng với dạ dày tôi không cho.”

Cậu Lưu nói với vẻ mặt sầu não, nhìn Thiết Đản rồi hỏi: “Thiết Đản, cháu nói xem ông nên làm thế nào?”

“Chỉ cần là việc mình muốn làm thì không gì là không thể, chắc chắn ông sẽ làm được thôi.”

Thiết Đản nghiêm túc nói.

Cùng lúc đó lấy giấy bút ra, vừa viết vừa nói: “Đôi khi người lớn...”

“Ơ kìa ơ kìa.” Cậu Lưu vội nói: "Đừng đem ông ra để viết văn dọa nạt người ta như thế chứ!”

“Cháu viết về một người, không phải ông đâu.”

Thiết Đản hùng hồn nói, chú Lâm ở bên cạnh hô hào: “Làm tốt đấy! Viết đi! Viết nhiều vào!”

“Thế cháu cũng viết luôn ông ấy vào đi!” Cậu Lưu nói thầm với Thiết Đản đang đi đằng trước, chú Lâm cũng nhanh chóng đuổi theo.

“Cha, mẹ, hai người đứng ở đây để con chụp ảnh nhé.”

Phong Ngọc Lan lấy máy ảnh ra chụp ảnh cho cha Đường, mẹ Đường.

Chiếc máy ảnh này là do Đường Minh Sơn mua vào năm ngoái, Phong Ngọc Lan thường dùng nó để chụp ảnh mọi người trong nhà, có tận mấy quyển album ảnh trong nhà rồi.

Cha Đường và mẹ Đường nhanh chóng chọn được tư thế chụp ảnh, Phong Ngọc Lan nắm bắt khoảnh khắc đẹp nhất để bấm máy.

Cô cúi đầu nhìn tấm hình, rồi đưa cho cha mẹ Đường xem, ba người hài lòng tiếp tục đi về phía trước, theo sau Thiết Đản và những người khác.

Buổi sáng ngày hôm nay, Phong Ngọc Lan chụp cho mọi người rất nhiều ảnh, đến trưa, cậu Lưu và chú Lâm mời mọi người ăn lẩu cá, ăn cũng ngon.

Thiết Đản thích ăn cá nhất, sau khi thằng bé rút hết xương, đưa cho ông bà nội ăn trước, còn mình thì gắp sau: "Mẹ, mẹ tự làm đi.”

Vì cả Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan đều thích tự mình làm sạch xương cá nên Thiết Đản không quan tâm đến Phong Ngọc Lan.

“Ừ, con ăn từ từ nhé.”

Còn cậu Lưu và chú Lâm thì uống rượu.

Ăn cơm xong, mẹ con Phong Ngọc Lan về khách sạn trước, cha mẹ Đường phải uống thuốc đúng giờ.

Khi đến dưới tầng của khách sạn, Thiết Đản lại nhìn về phía trường học của Nguyên Khang: "Không biết anh ấy ăn cơm chưa nhỉ?”

“Đương nhiên là phải ăn rồi, buổi chiều nó có tiết quân sự.”

Cha Đường nói.

“Không biết anh ấy ăn mấy bát.”

Thiết Đản lo lắng nói.

“Chắc chắn là ăn ba bát cơm to rồi, cháu cũng biết sức ăn của nó như nào mà, nó ăn khỏe lắm.”

Mẹ Đường nói.

Thiết Đản rầu rĩ: "Trước kia anh ấy ở nhà, đều là con xới cơm cho anh ấy.”

“Rồi rồi, sắp lên tầng rồi, ông bà nội còn phải uống thuốc nữa.”

Phong Ngọc Lan vừa dứt lời, Thiết Đản vội chấn chỉnh tinh thần lại ngay, một tay nắm lấy một người đi lên tầng.

Nguyên Khang không những ăn ba bát cơm, mà còn kết bạn được với vài người bạn cùng phòng chỉ trong một buổi sáng.

Nói ra thì cũng trùng hợp, ba người bạn cùng phòng không những tốt nghiệp chung trường cấp ba, còn là anh em tốt lớn lên cùng nhau ở khu nhà dành cho nhân viên.

Chương 236: Ngoại truyện 4

Ngay khi buổi huấn luyện quân sự bắt đầu vào buổi sáng, giáo quan đã ra oai phủ đầu bọn họ, không phải chạy vòng quanh thì là hít đất.

Sức khỏe của một người bạn cùng phòng không được tốt, ngã lăn ra sân, giáo quan tưởng cậu ta giả vờ, may là Nguyên Khang học được một vài cách từ Đường Minh Sơn, nhanh chóng chạy lên trước ngăn cú đá của giáo quan lại.

Vội vã cõng cậu ta lên lưng, chạy về phía phòng y tế.

May mà đến nhanh, cậu ta bị tụt huyết áp cộng thêm hen suyễn, sau khi cậu ta trở lại bình thường, ba người họ vẫn còn sợ, giáo quan kia cũng đã đến xin lỗi.

Và bị giáo quan trưởng mắng một trận.

Lúc ăn cơm trưa, bốn người họ ngồi cùng nhau, nói cười rôm rả sau bữa ăn.

"Sức khỏe của tôi yếu thêm bệnh di truyền, muốn học y, vốn dĩ người nhà tôi không đồng ý đâu, sau đó tôi nhịn cơm." Rồi cậu ta chỉ tay lên trời: "Không cho tôi học y thì để ông trời mang tôi lên trên đấy đi!"

"Mẹ cậu ta vội vàng!"

"Cha cậu ta hốt hoảng!"

Hai người bạn cùng phòng khác bắt đầu phụ họa.

“Tôi được học y rồi!”

Người bạn cùng phòng đó cười khanh khách.

Thấy Nguyên Khang cũng cười theo.

Thật thú vị, cậu ta nghĩ thầm.

Nghĩ hoài nghĩ mãi, lại nghĩ đến Thiết Đản, không biết Thiết Đản có quậy phá không, có nhớ nó không, có ngoan ngoãn ăn cơm không.

Thấy nó ngẩn ra, bạn cùng phòng hỏi: “Nhớ người yêu à?”

“Nhớ em trai.” Mặt Nguyên Khang đỏ lên, giải thích rằng: "Em ấy thích đi theo tôi lắm, bây giờ tôi đi học đại học, không mấy khi về nhà, không biết nó có quen không.”

“Trẻ con đúng không?”

Người bạn cùng phòng thứ hai hỏi.

“Ừ.”

“Trẻ con có tính hay quên, cậu không ở nhà một tháng, thằng bé có bạn của nó, có anh nó, sẽ không làm ầm lên vì nhớ cậu đâu.”

Lời nói của người bạn cùng phòng thứ ba khiến cho nét mặt của Nguyên Khang thay đổi: "Thật à?”

“Ừ, ừ, hầu hết trẻ con đều như thế mà.”

Nguyên Khang cau mày suy nghĩ: "Vậy nếu như mỗi tuần tôi đều gửi đồ ăn ngon, đồ chơi cho em ấy thì sao?”

“Chắc là… không quên đâu.”

Nguyên Khang tạm thời yên tâm, cau mày nói: “Thế thì tốt.”

Phong Ngọc Lan và mọi người ở lại tỉnh chơi một tuần liền, vào ngày họ chuẩn bị về, Thiết Đản nói rằng mình muốn qua tạm biệt Nguyên Khang.

Nên họ đã đến Đại học Y khoa vào sáng sớm.

Giáo quan gọi Nguyên Khang sang một bên: "Người nhà em đến thăm, họ ở bên kia.”

Cậu quay đầu lại, nhìn thấy ông bà nội, mẹ và Thiết Đản đang đứng đợi ở cửa căn tin.

Thậm chí Thiết Đản còn vẫy tay chào cậu một cách dữ dội.

Nguyên Khang chạy nhanh tới trước mặt mọi người.

“Mấy ngày không gặp mà đã đen nhẻm như này rồi.”

Mẹ Đường kéo tay Nguyên Khang, nhìn mà đau lòng.

“Thành Hắc Đản mất rồi.”

Cha Đường nói vui.

“Con cũng là Hắc Đản.” Thiết Đản sợ anh buồn nên giơ cánh tay của mình ra trước mặt anh, thằng bé vốn là một đứa trẻ thích phơi nắng nên da đen: "Da của anh em mình đen giống nhau, không sợ.”

Nguyên Khang ôm lấy thằng bé, rồi hôn lên hai má mập mạp của thằng bé: "Hôm nay về nhà rồi nhỉ?”

Viền mắt Thiết Đản đỏ lên, vươn tay ra vòng vào cổ cậu, rồi dán mặt vào: "Vâng.”

Giọng thằng bé đang run.

Phong Ngọc Lan và mọi người sang bên cạnh nhìn học sinh huấn luyện, thấy vậy, Thiết Đản hôn lên mặt Nguyên Khang, bắt chước anh trai của mình và hôn: "Anh, vài ngày nữa em lại đến gặp anh.”

Nguyên Khang mấy ngày nay đều cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy buồn bực, trẻ con thì biết cái gì, chỉ muốn nhìn thấy chính mình mà thôi.

“Không được đâu, anh bận lắm, anh phải đọc rất rất nhiều sách, phải đọc nhiều sách mới trở thành một bác sĩ giỏi giống như cha, Thiết Đản cũng phải đọc nhiều sách nhé, em không muốn trở thành bác sĩ sao?”

Nguyên Khang dỗ dành.

Ngoắc tay giữ lời hứa với Thiết Đản, họ sẽ gặp lại nhau vào kì nghỉ, đến lúc đó phải xem thành tích của kì của hai người.

“Em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, học tập chăm chỉ, anh cũng vậy nhé.”

Thiết Đản vừa lau nước mắt vừa vẫy tay chào tạm biệt Nguyên Khang.

“Chăm sóc bản thân tốt nhé, nhớ nhà thì cứ gọi điện về.” Phong Ngọc Lan dặn dò.

Nguyên Khang gật đầu.

“Nếu không đủ tiền tiêu phải nói ngay, không được để bụng đói đâu.”

Mẹ Đường nói.

Nguyên Khang lại gật đầu.

“Được rồi, ông nội tự hào về cháu.”

Cha Đường giơ ngón tay cái lên.

Nguyên Khang hít sâu một hơi rồi gật đầu.

Nhìn người nhà mình đi khuất bóng, ánh mắt Nguyên Khang dần mơ hồ, cậu quay lưng hít một hơi thật sâu, chờ thứ trong hốc mắt mình trôi vào mới chạy về phía hàng ngũ của mình.

Bạn cùng phòng liếc thấy đôi mắt đỏ hoe của cậu, thấp giọng hỏi: “Đi rồi?”

“Đi rồi.”

“Thằng bé không khóc à?”

Nguyên Khang nhớ lại, giữ gìn tôn nghiêm cho em trai của mình: "Không khóc, thằng bé ra dáng đàn ông lắm.”

“Vậy thì không được rồi.” Bạn cùng phòng thứ hai chỉ vào mắt cậu: "Cậu phải trau dồi bản lĩnh đàn ông của mình đi.”

“Cậu nói gì cơ?”

Một câu hỏi vang lên bên tai.

“Tôi nói là cậu phải trau dồi bản lĩnh đàn ông... Giáo quan!”

Bên cạnh vang lên một trận cười to, Nguyên Khang cũng cười theo, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh, bỗng nhiên cậu cảm thấy tâm trạng của mình tốt hơn nhiều.

Sau khi Thiết Đản lên xe, thằng bé cứ khóc suốt, cha Đường đợi thằng bé khóc ướt hết một tờ giấy này rồi lại đưa cho thằng bé tờ giấy khác.

Mãi cho đến khi rời khỏi thành phố, Thiết Đản mới ngừng khóc thút thít lại: "Cháu, cháu phải học hành chăm chỉ, hức hức hức…”

“Rồi rồi rồi.” Mẹ Đường tựa đầu vào cửa sổ xe, híp mắt đáp lại.

Phong Ngọc Lan đang lái xe: "Con xem lại trong túi xem có quên cái gì không.”

Thiết Đản cầm tờ giấy cha Đường đưa cho, lau nước mắt, sau đó mở chiếc ba lô nhỏ, kiểm tra từng món quà cho người nhà bên trong, gật đầu nói: “Đều ở đây cả rồi.”

“Vậy ngắm cảnh ngoài cửa sổ, thư giãn một tí.”

Thiết Đản làm theo.

Nhìn một lát thì bình tĩnh lại.

Lại qua nửa tiếng, Thiết Đản đã dựa vào cửa sổ xe ngủ thiếp đi.

Cha Đường cẩn thận đỡ nó gối lên đầu gối của mình, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chờ Phong Ngọc Lan đến trạm xăng đổ xăng, mới phát hiện ba người đều đã ngủ thiếp đi.

Cô cũng không đánh thức ba người, đổ xăng xong thì tiếp tục xuất phát.

Lái xe càng thêm vững vàng.

Vừa mới vào huyện thành, Phong Ngọc Lan đã nhìn thấy Đường Minh Sơn xách cặp đi trên đường, cô dừng xe lại: "Minh Sơn.”

Lúc này, ba người mẹ Đường cũng tỉnh dậy.

“Mẹ xuống xe đi một chút.” Mẹ Đường lắc đầu, hơi say xe, vội vàng đi xuống xe.

“Tôi cũng xuống.” Cha Đường đương nhiên là phải đi cùng mẹ Đường.

“Con nhớ nhà đọc sách.”

Thiết Đản ôm ba lô nhỏ của mình nói.

Đường Minh Sơn lên xe, Phong Ngọc Lan tản bộ về nhà cùng với cha mẹ Đường, anh mang theo Thiết Đản lái xe đi trước.

“Cha.”

“Hửm?”

Thiết Đản nhìn cái ót của cha: “Con có thể ngủ trong phòng anh hay không?”

“Không thể, con đã lớn rồi, có phòng riêng của mình, anh con không ở nhà, con phải tôn trọng anh, không thể tùy tiện vào phòng của anh.”

Đường Minh Sơn Nói.

Thiết Đản cẩn thận nghĩ nghĩ cảm thấy có lý: "Cha, vậy sau khi cha về, cho con thêm năm mươi đề toán học cộng trừ nữa đi.”

“Được.”

Đường Minh Sơn cười gật đầu: "Con tự giác như thế, cha rất mừng, thưởng cho con hai mươi đề nữa, thế nào?”

Thiết Đản nhăn mày, luôn cảm thấy phần thưởng này rất nặng nề.

Nhưng nghĩ đến hứa hẹn với anh trai, Thiết Đản gật đầu: "Vâng!”

Việc đầu tiên Thiết Đản làm khi về nhà là muốn gọi điện thoại cho Nguyên Khang.

“Gọi điện thoại làm gì?”

Đường Minh Sơn tìm ra một quyển sách bài tập vô dụng, ra đề bên trong cho nó.

“Nói cho anh chúng ta đã về đến nhà.”

“Anh con đang huấn luyện quân sự, không rảnh tới phòng làm việc nghe, con đi rửa mặt trước đi, uống nước, sau đó có thể làm bài.”

Thiết Đản nghe xong, cảm thấy vẫn rất đúng, thế là làm theo, mãi cho đến lúc ngủ ban đêm, Thiết Đản ôm con búp bê anh trai mua cho, quay đầu hỏi Phong Ngọc Lan đang đốt nhang muỗi cho nó: "Mẹ, chúng ta không thể thường xuyên gọi điện thoại cho anh sao?”

“Có thể chứ, cô quản lý ký túc xá có điện thoại cố định, không phải ông nội cho con ghi lại rồi sao?”

Phong Ngọc Lan nghi ngờ hỏi.

Thiết Đản lập tức ngồi dậy, tức giận vô cùng: “Cha lại gạt con! Cha nói anh không thể thường xuyên tới phòng làm việc nghe!”

“Cha nói sai sao?” Đường Minh Sơn không biết dựa vào cửa phòng từ lúc nào: "Anh con chỉ có thể nghe trong ký túc xá, không thể thường ở văn phòng, lời này có gì sai? Đường Nhất Tín, con chỉ ra để cha sửa lại.”

Thiết Đản tên khai sinh là Đường Nhất Tín.

“Con, con...”

Thiết Đản ôm búp bê, vừa tức vừa uất, cuối cùng oa một tiếng khóc lên, gào một hồi, sau đó Đường Minh Sơn đồng ý sáng sớm ngày mai gọi điện thoại cho anh thì mới dừng lại.

Nửa đêm, Đường Minh Sơn đi vào phòng Thiết Đản, đắp lại chăn cho nó, chờ anh uống nước xong về phòng, Phong Ngọc Lan cười

hỏi.

“Chọc thằng bé khóc xong lại lo lắng?”

Đường Minh Sơn sờ mũi: "Đứa nhỏ này quá dính người, vẫn phải mài giũa một chút, cũng không thể vẫn luôn dính vào Nguyên Khang chứ?”

“Trưởng thành thì sẽ ổn thôi.”

“Vậy cũng không chắc, như hai đứa sinh đôi nhà chị cả, đã lớn như vậy, tách ra mấy phút đã cùng nhau gào khóc, giờ anh rể cả đang sầu về sau làm sao bây giờ đấy.”

Đường Minh Sơn hùng hồn nói.

“Anh lại ghen tị.”

Phong Ngọc Lan buồn cười.

Đường Minh Sơn chui vào chăn ôm lấy cô: "Em nói mấy đứa nhóc này sao đều sợ anh chứ?”

“Nguyên Khang không sợ anh.”

“Thiết Đản sợ anh.”

“Đó là bởi vì anh cứ chọc cho thằng bé khóc.”

“... Bây giờ sửa lại còn kịp không?”

Đường Minh Sơn hỏi.

“Anh sửa được sao?”

Phong Ngọc Lan hỏi lại, Đường Minh Sơn rơi vào trầm tư.

Hình như... không sửa được.

“Ngủ đi ngủ đi, không phải ngày mai muốn đến nhà A Chi ăn cơm sao?”

Phong Ngọc Lan ngáp một cái, chui vào trong n.g.ự.c anh ngủ, trong phòng bật quạt, trên giường lại trải chiếc trúc năm đó khi ở nhà ngang, cũng không cảm thấy nóng.

“Nhất Thành, hôm nay cậu vẫn đến thư viện à?”

Vừa ăn tối xong, mấy người từ nhà ăn đi tới, nghe Nguyên Khang nói muốn đi đọc sách, bạn cùng phòng bội phục hỏi.

“Đi chứ, các cậu đi không?”

“Tớ muốn đi.” Người bạn cùng phòng thứ ba đến cạnh Nguyên Khang, phất tay với hai người khác: "Các cậu đi chơi đi, chúng tớ nỗ lực đọc sách, bỏ các cậu lại phía sau!”

Lần này, hai người muốn đi chơi bóng rổ cũng do dự.

Cuối cùng, bốn người cùng đến thư viện.

“Đều nói cuộc sống đại học vô cùng đặc sắc, các cậu thấy đặc sắc ở thư viện?”

Nguyên Khang gật đầu: "Không phải sao? Chúng ta tới đây không phải là vì đọc thêm càng nhiều sách, học được càng nhiều tri thức sao? Không phải để tương lai chúng ta cống hiến trong lĩnh vực y học sao?”

Lời này hỏi cả ba người.

“Không, không tìm người yêu sao?”

Bạn cùng phòng thứ hai đỏ mặt hỏi.

“Phòng bên đã giao lưu với ký túc xá nữ từ lúc khai giảng, phòng chúng ta ngoài lúc kết thúc huấn luyện quân sự, ra ngoài tụ tập một

lần, sau đó thì không hề ra khỏi trường hoạt động.”

Chương 237: Ngoại truyện 5

Nguyên Khang nghiêm túc nghe, lúc sắp đến thư viện, ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà cao tầng kia, nhớ tới Đường Minh Sơn nói đây là nơi anh thích nhất, lập tức thu hồi tâm tư muốn chơi đùa.

“Tiền trên người chúng ta bây giờ đều là cha mẹ người nhà cho, tìm người yêu thì chúng ta cũng dùng đến tiền của cha mẹ, đây là việc chịu trách nhiệm sao?”

Nguyên Khang hỏi lại.

Bạn cùng phòng thứ ba vò đầu: "Đúng vậy, tớ nghe Lão Lưu phòng bên nói sinh hoạt phí một tháng của cậu ta là một trăm đồng, mua quà cho bạn gái đã hơn sáu mươi đồng, còn chưa nói đến tiền ăn cơm chung, mỗi tháng người trong nhà chỉ cho một trăm đồng, nhiều hơn cũng không bỏ ra nổi, vì thể diện, cậu ta chỉ có thể vay tiền người khác.”

“Một, hai lần sau, tiền càng nợ càng nhiều, nhưng người yêu cậu ta phát hiện cậu ta nợ nần như vậy, cũng đã trả lại hết những gì có thể trả.”

“Chuyện này tớ cũng nghe nói.” Bạn cùng phòng thứ nhất gật đầu: "Cô gái kia không tệ, nếu tớ là con gái, gặp phải một người như vậy tớ cũng tức chết.”

“Này, các cậu có biết lớp chúng ta có một nam sinh ăn bám ba cô gái rồi không? Sắp đến tai thầy giám thị rồi!”

Bạn cùng phòng thứ hai bỗng nhiên tuôn ra một tin đồn lớn.

Nguyên Khang cũng nghe ngóng vài câu, đại khái chính là một nam sinh yêu đương với ba cô gái cùng lúc, sau đó than khổ rồi được ba cô gái nuôi, nhưng lần này bị lật xe.

"Hừ!"

"Hừ!"

"Rác rưởi!"

"Rác rưởi!"

Bốn người hóng chuyện xong mắng người xong, mới ngẩng đầu ưỡn n.g.ự.c vào thư viện.

Bọn họ khác, bọn họ chỉ thích học tập!

Có Nguyên Khang dẫn đầu, học kỳ đầu tiên kết thúc, phòng họ ai cũng lấy được học bổng.

Nguyên Khang vui sướng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về nhà.

"Sang năm gặp lại."

"Sang năm gặp lại."

Ra cổng trường, Nguyên Khang vẫy tay tạm biệt họ, bất chấp gió lạnh bắt một chiếc xe, đi đến nhà ga.

Đến rồi mới phát hiện không ít người xếp hàng mua vé, đại đa số đều là học sinh vừa nghỉ, Nguyên Khang đeo hai cái túi lớn, xách theo một rương hành lý, ngoan ngoãn xếp hàng.

Khi Thiết Đản gọi điện thoại cho Nguyên Khang, mới biết trường học của họ đã nghỉ, nó cúp điện thoại, kích động muốn đến nhà ga đón anh.

“Ông đi cùng cháu.” Cha Đường cười híp mắt đứng dậy.

“Vậy tôi đi mua ít thức ăn.” Mẹ Đường cũng nhớ Nguyên Khang, muốn làm đồ ăn mà cậu thích.

Phong Ngọc Lan cũng nghỉ mấy ngày, thế là cùng ra ngoài với mẹ Đường.

Về phần Đường Minh Sơn, anh làm ca đêm, chín giờ sáng mới tan làm, lúc này còn chưa về.

Nguyên Khang mua vé chuyến sớm nhất, đợi đến khi về đến trong huyện vẫn chưa tới mười giờ.

Cậu vừa xuống xe đã thấy Thiết Đản và cha Đường.

“Anh ơi anh!”

Thiết Đản như gà mái gáy sáng.

“Đây rồi đây rồi!”

Nó hô bao nhiêu tiếng, Nguyên Khang trả lời bấy nhiêu tiếng.

Thiết Đản ngoẹo đầu, nhìn Nguyên Khang cười ha ha ha, chờ Nguyên Khang đến gần, Thiết Đản ôm chặt lấy chân cậu: "Em nhận được hai tấm giấy khen! Thi được hai trăm điểm!”

“Anh không có giấy khen, nhưng anh lấy được học bổng! Tối nay mời mọi người đến nhà hàng ăn!”

Nguyên Khang chào ông nội, sau đó ngồi xổm xuống ôm lấy Thiết Đản cười nói.

“Anh thật tuyệt! Em muốn ăn lẩu gà khô cay!”

“Em cũng rất giỏi, đi, chúng ta về nhà.”

Khen nhau xong, hai anh em sóng vai đi lên phía trước, cha Đường kiên trì muốn xách một cái túi cho Nguyên Khang, thế là Nguyên Khang đưa chiếc túi nhẹ nhất ra.

Chờ họ về đến nhà, mẹ Đường nấu canh trứng rượu nếp cẩm, Đường Minh Sơn đang ăn, sau khi mấy người Nguyên Khang về, mỗi người cũng được một bát.

Nguyên Khang ngồi cạnh Thiết Đản làm Thiết Đản rất mừng rỡ: "Buổi tối ra ngoài ăn đi ạ! Anh mời!”

Nhìn vẻ hào phóng kia giống như người mời là nó vậy.

Nguyên Khang ngồi bên cạnh phối hợp gật đầu.

“Là học bổng đó!”

Thiết Đản lại có ý bổ sung một câu: "Rất nhiều học bổng, không chỉ mời chúng ta đi ăn, lại còn mua quà cho chúng ta nữa!”

Đám người đều khen, tất cả đều khen Nguyên Khang, Thiết Đản càng nghe càng hài lòng: "Ngày mai chúng ta sẽ về nhà, mang quà quả bác trai bác gái với Tiểu Cương Tử về nữa!”

“Được!”

Đám người không có ý kiến gì.

Tiểu Cương Tử là con trai của vợ chồng anh hai Đường, đứa bé này là chị dâu hai Đường bỗng nhiên có khi gần bốn mươi.

Bây giờ mới hơn hai tuổi, giống nhũ danh của nó, cơ thể rất cường tráng, cả ngày chạy khắp núi, mặc dù là có con lúc tuổi già nhưng vợ chồng anh hai Đường cũng không nuông chiều nó, cha mẹ Đường có chút yêu chiều trẻ con, bị anh hai Đường nghiêm túc phê bình.

Sau đó, hai người già mắt không thấy tâm không phiền, vào huyện ở, thỉnh thoảng còn gọi điện thoại về hỏi thăm Tiểu Cương Tử.

Tiểu Cương Tử đang chổng m.ô.n.g nghịch bùn ngoài vườn, chỉ nghe thấy tiếng xe, nó quay đầu nhìn lại, quả nhiên là xe nhà thím ba.

"Thím!"

Tiểu Cương Tử bịch bịch chạy đến trước xe.

Phong Ngọc Lan ngừng xe, Nguyên Khang và Thiết Đản lập tức xuống, sau đó lấy từng thứ nhồi vào trong xe ra.

"Đang chơi cái gì thế?"

Phong Ngọc Lan mở cửa sổ xe, thò đầu ra cười hỏi đứa nhỏ có vẻ ngoài rất giống anh hai Đường này.

Đứa nhỏ cười toe, giơ bàn tay nhỏ đầy bùn: "Chơi bùn!"

Là đứa nhỏ nhất trong nhà, chỉ có Tiểu Sơn Tử nhà Đường Văn Cường chơi với nó, nhưng tháng chín Tiểu Sơn Tử cũng đã vào nhà trẻ trong huyện, bây giờ còn chưa về.

"Tiểu Cương Tử, đi rửa tay sau đó tới giúp anh." Thiết Đản ôm đồ nói.

"Vâng!"

Tiểu Cương Tử tranh thủ thời gian vào sân, Phong Ngọc Lan thì quay đầu xe vào huyện đón cha mẹ Đường, lúc về rất nhiều đồ vật, chỉ có thể đưa hai đứa Nguyên Khang về trước.

Đừng nhìn Tiểu Cương Tử là một người nhỏ bé, tuy có thân hình nhỏ nhắn nhưng nó lại rất nhanh nhẹn, làm việc gì cũng như sấm rền gió cuốn, quả thực điểm này giống y như đúc chị dâu hai Đường.

Vợ chồng anh hai Đường đang quét dọn chuồng bò, trước đây con bò này vẫn còn là một con bò con, vậy mà bây giờ đã là một con bò già rồi, người nhà họ Đường không cho nó đụng vào việc đồng áng dù chỉ một chút, sáng sớm mỗi ngày và tối muộn đều sẽ dắt bò lớn ra ngoài đi dạo mát.

Nghe thấy tiếng còi xe, chị dâu hai Đường nhân tiện nói: "Chắc là chú ba họ đã về rồi."

"Nhất định là vậy rồi." Anh hai Đường gật đầu: "Thiết Đản nghỉ sớm hơn Nguyên Khang nên chắc là chờ Nguyên Khang về rồi mới trở về cùng với nhau."

Nói xong, hai người nhanh chóng làm cho xong nốt công việc cuối cùng, họ lại xoa đầu vỗ về con bò già, con bò già rất giống con người, thông minh ngẩng đầu lên cọ cọ vào tay của họ.

"Bác, thím, chúng con về rồi ạ! Anh trai con mang quà biếu tới cho hai người đây ạ!"

Giọng nói của Thiết Đản to rõ đến nỗi vang vọng từ cổng sân đến tận nhà trên.

Vợ chồng anh hai Đường cười tủm tỉm mà rửa sạch tay rồi đi lên nhà trên, thấy Tiểu Cương Tử đang cầm hai cái túi đồ nhỏ, đang hì hục bước qua ngưỡng cửa.

"Để mẹ xách giúp con một túi nhé?"

Tuy rằng là hỏi như vậy nhưng chị dâu hai Đường lại không đưa tay ra.

"Để con tự xách ạ!"

Tiểu Cương Tử lập tức nói.

Tuy là nó vẫn còn nhỏ nhưng chưa đến một tuổi đã biết nói chuyện, học nói cũng rất nhanh, phát âm còn rõ ràng hơn cả hai anh trai trước đây.

Nguyên Khang lấy quà đã mua cho bọn họ ra, quà của anh hai Đường chính là một chiếc d.a.o cạo râu điện, còn của chị dâu hai Đường thì là một cái vòng cổ bằng bạc.

Của Tiểu Cương Tử thì là đồ chơi có hình phim hoạt hình hot nhất hiện nay.

Cả ba người họ đều rất thích.

Tiểu Cương Tử lập tức lấy ra để chơi chung với Thiết Đản, mà Thiết Đản cũng vui vẻ đi theo nó, hai đứa trẻ cách nhau vài tuổi bắt đầu chơi rất vui vẻ.

Nguyên Khang đã đi đến chuồng bò để xem con con bò già.

Con bò già vốn đang nằm sấp nhưng sau khi nhìn thấy cậu thì từ từ đứng dậy, rồi đi đến bên hàng rào trước mặt, đôi mắt đó dịu dàng nhìn chằm chằm Nguyên Khang.

"Gần đây có khỏe không?"

Nguyên Khang vươn tay ra để sờ cặp sừng vững chắc của con bò già, con bò già khẽ rên lên một tiếng.

Như thể đáp lại cậu.

Nguyên Khang lại lớn tiếng hỏi anh hai Đường hôm nay có dắt bò già ra ngoài hay không, thì biết được vào buổi sáng, bọn họ đã dắt ra ngoài một lần, sau đó thì cậu lập tức đi vào chuồng bò rồi dắt con bò già đi ra ngoài: "Cháu dắt nó ra ngoài đi bộ một chút đây ạ!"

Lúc này, Thiết Đản và Tiểu Cương Tử cũng đi theo.

Anh hai Đường và mọi người cười dặn dò bọn nhỏ khoan đã, sau đó thì lấy giò lợn bắt đầu nấu và hầm, cha mẹ của tụi nó đều sẽ trở về vào buổi tối, vì vậy tất nhiên phải có một bữa ăn ngon.

Nguyên Khang dắt con bò già đi dạo trên con đường quê, con bò già rất thích sạch sẽ, đến nỗi khi đi ị thì cũng sẽ chọn một chỗ ở trong rừng mà bản thân thường đi.

Cho nên cũng không cần lo lắng về vấn đề tắm rửa của nó.

Bác cả Đường và bác cả gái lúc này một người thì cõng trên lưng một cái sọt, còn một người thì cầm cái liềm, cả hai đều đã có mái tóc hoa râm, năm trước chị dâu họ còn dẫn hai người già đi lắp răng giả nữa, sức khỏe của cả hai hiện giờ cũng không tệ lắm.

"Nguyên Khang đã về rồi sao?"

Bác cả gái nheo đôi mắt đục ngầu của mình nhìn về phía bóng dáng cao lớn bên con bò già.

"Nhất định là vậy rồi, Tiểu Cương Tử và Thiết Đản đều ở đó, như vậy người kia nhất định là Nguyên Khang, đúng là Nguyên Khang rồi!"

Vẻ mặt của bác cả Đường rất chắc chắn, sau đó ông ấy đưa lưng về phía mọi người rồi gọi to đám người nọ một tiếng.

Quả nhiên, sau khi Nguyên Khang và mọi người quay đầu lại, nhìn thấy người ở phía sau thì họ nhanh chóng dắt con bò già đi đến.

Nói chuyện một hồi, hai vợ chồng bác cả Đường cùng trở về, vừa rồi bọn họ đang đi ra ruộng để tìm rau.

Sau khi Yêu Muội biết được chuyện Nguyên Khang đã trở về, cô nhóc đã lập tức đặt sách xuống rồi chạy ra ngoài, hiện tại cô nhóc đang học cấp ba.

"Anh trai của em cũng gọi điện thoại nói Tết năm nay anh ấy sẽ về, thậm chí anh ấy còn dẫn chị dâu về nữa!"

A Tráng vẫn còn đang trong quân đội, bạn gái của anh ấy cũng là một người trong quân đội, năm ngoái anh họ cả và mọi người đã đến thăm hỏi cha mẹ của nhà gái cả rồi, nên năm nay A Tráng sẽ đưa bạn gái của anh ấy về đây ra mắt.

"Em cũng sẽ có chị dâu chứ ạ!"

Thiết Đản vội vàng nói.

"Chị dâu của chị cũng là chị dâu của em thôi." Yêu Muội cười nói.

“Không giống nhau.” Thiết Đản suy nghĩ một chút rồi nói: “Mặc dù cũng là chị dâu của em, nhưng lại không phải chị dâu của anh em.”

Chương 238: Ngoại truyện 6

"Không nói đến chuyện này nữa, anh cần phải tập trung học bài." Nguyên Khang không nghe tiếp được nữa, vội vàng bịt miệng thằng nhóc này lại: "Nhiệm vụ của anh bây giờ chính là học tập!"

"Đúng vậy, đúng vậy." Tiểu Cương Tử ở một bên lớn tiếng trả lời, chứ cũng không biết các anh đang nói đến chuyện gì.

Yêu Muội che miệng cười nói: "Em còn nhỏ như vậy, có một số chuyện vẫn chưa thể phân biệt rõ ràng được."

"Ngay cả chuyện này mà em cũng không phân biệt được, vậy thì em chính là kẻ ngốc." Sau khi được buông miệng ra, Thiết Đản có chút đắc ý.

Nguyên Khang thở dài: "Đi thôi, chúng ta đi đến nhà bác thôi."

Vợ chồng Đường Văn Tuệ bây giờ đang mở một cửa hàng bánh ngọt ở trong huyện, hai người có một cậu con trai bốn tuổi, tên là Tiểu Dữu Tử.

Mẹ Chương đang giúp chăm sóc cháu trai của bà ấy ở trong huyện, ngay khi nhà trẻ được nghỉ lễ, bà ấy đã đưa Tiểu Dữu Tử trở về quê.

Khi Nguyên Khang bọn họ đến nhà họ Chương, thì Tiểu Dữu Tử còn đang muốn nắm tay ông nội để đi đến nhà họ Đường tìm Tiểu Cương Tử chơi.

Thấy bọn họ còn dẫn theo con bò già đến đây, nó lập tức buông tay ông nội ra, chạy tới trước mặt con bò già rồi sờ sờ đùi của con bò

già: "Ngưu Ngưu đến rồi!"

"Tớ cũng đến rồi đây."

Thiết Đản ưỡn ngực.

"Tớ cũng đến rồi này!"

Tiểu Cương Tử vội bắt chước dáng vẻ thằng bé.

Cha Chương khi nhìn thấy thì đã cười ha ha, kêu bọn họ nhanh chóng vào nhà, còn con bò già thì tạm thời bị buộc vào cái lều tranh ở bên cạnh.

Mẹ Chương cũng gọi bọn họ nhanh đến đống lửa để sưởi ấm.

Tiểu Dữu Tử đã lấy ra tất cả những đồ ăn ngon và đồ chơi của mình để cho các anh chị, nó là một đứa trẻ rất thích chia sẻ.

Nguyên Khang cũng lấy ra một món đồ chơi cùng loại với đồ chơi của Tiểu Cương Tử rồi đưa qua, ánh mắt của Tiểu Dữu Tử sáng long lanh khi nhận món đồ chơi, sau đó thì nó mở ra rồi chơi cùng với Tiểu Cương Tử và Thiết Đản.

Cha Chương nói chuyện rất nhiều với Nguyên Khang, ông ấy nhìn đứa trẻ trước mặt đã cao bằng Đường Minh Sơn với ánh mắt yên tâm: "Bây giờ cháu rất có triển vọng, ở lứa này của cháu, cháu chính là sinh viên đại học đầu tiên trong thôn của chúng ta!"

Người kia của nhà họ Lâm thi trượt kỳ thi đại học rồi, còn đang học lại, thành tích toán của đối phương rất tốt nhưng tiếng Anh và vật lý lại không tốt.

Sau khi ở nhà họ Chương gần hai tiếng, Nguyên Khang lập tức đưa mấy đứa em trai, em gái và con bò già trở về.

Tiểu Dữu Tử cũng nằm trong số đó.

Giữa hai bà cháu, mẹ Chương chưa từng gò bó con cháu, sau khi nghe nói là sẽ đến nhà Nguyên Khang thì bọn họ thật sự rất yên tâm.

Phong Ngọc Lan và mọi người cũng đã về đến nhà, lúc này đang sưởi ấm ở trong phòng sưởi, bác cả Đường cũng đã ở đây.

Chú ba Đường không có ở nhà, thím ba Đường thì đi đến huyện để đón cháu, bây giờ vẫn chưa về.

Chị dâu họ và anh họ thì đi giao cá, lúc này cũng không có ở nhà.

Thấy nhóm người Nguyên Khang đã trở về, Phong Ngọc Lan đứng dậy đi ra ngoài, cô cũng chạm vào con bò già, sau đó dẫn nó vào lại chuồng bò.

Con bò già này tuổi càng lớn lại càng điềm đạm, có đôi khi trong lòng Phong Ngọc Lan cảm thấy buồn bực khó chịu, lúc đó cô sẽ lái xe về quê rồi dắt con bò già này đi dạo, một lúc sau tâm tình sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Phong Ngọc Lan luôn cảm thấy bản thân đã đến thời kỳ mãn kinh rồi, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, mẹ Đường và cha Đường thì vẫn ổn, nhưng Đường Minh Sơn lại bị cô bới móc không ít tật xấu.

Đường Minh Sơn cũng không tức giận, nếu yêu cầu anh thay đổi, anh thật sự sẽ thay đổi ngay lập tức, nhưng Phong Ngọc Lan vẫn không vừa mắt, vì vậy lại yêu cầu anh thay đổi về như cũ.

Mỗi lần như vậy, Đường Minh Sơn sẽ nói: "Thật sự phải đổi về sao? Không thay đổi được không?"

Nhưng trong vòng hai ngày kể từ khi đổi lại thì sẽ lại bị bới móc tật xấu này nữa.

Cứ vài lần như vậy, Phong Ngọc Lan cũng cảm thấy bản thân có bệnh, cho nên lập tức về quê để đi dạo mát.

Mỗi khi Đường Minh Sơn rảnh rỗi, biết được cô đang ở nhà dưới quê thì sẽ tới đón cô.

Một người một xe, một trước một sau mà chạy.

Vào ngày hai mươi tám tháng chạp, A Tráng dẫn người yêu về, mấy ngày trước cả ba gia đình đều đến nhà bác cả Đường để giúp trang trí chỗ này, dọn dẹp chỗ kia, ngay cả sẽ ăn gì cũng đều đã xác định nhiều lần từ trước.

Xuân Phân không khỏi xúc động nói: "Năm đó em đến đây ra mắt cũng đúng vào thời điểm này, cũng bị mặt trận trong nhà dọa cho nhảy dựng cả lên."

"Khi đó chúng ta đều cho rằng Văn Cường sẽ ngượng ngùng đến nỗi không dám nói lời nào, kết quả là cũng khá dẻo miệng." Chị dâu họ che miệng cười.

Nguyên Khang cũng nói: "Con và A Tráng còn đi ra ngoài canh chừng nữa, khi nhìn thấy mấy thím đang đi tới thì lập tức vội vàng quay về sân nói cho những người lớn."

"Đúng rồi, đúng rồi." Bác cả Đường liên tục gật đầu: "Ông ba của cháu ngày hôm trước có đến tìm ông, nói là ông ấy đang rất hoảng sợ, sợ nhà không sửa sẽ bị người ta ghét bỏ, lúc đó ông lập tức mắng ông ta một chút, rồi bảo đi về ngủ cho ngon đi."

Cha Đường cười ha ha: "Sau khi rời khỏi nhà của chú thì lại đến nhà của cháu với gương mặt mày ủ mặt ê, cháu lại phải quở trách chú ấy một trận, lúc này mới chịu quay về đấy ạ."

"Còn có chuyện này sao?"

Bác cả Đường rõ ràng là không biết phía sau còn xảy ra chuyện gì, vì thế mà nhìn về phía chú ba Đường, chú bà Đường gãi gãi đầu, có chút lúng túng nói: "Đã là chuyện của mấy năm trước rồi, trước mắt chúng ta phải quan tâm đến A Tráng tụi nó! Đừng nói chuyện của cháu nữa."

"Sau khi về trằn trọc mãi không ngủ được khiến cháu cũng hoảng, nên dứt khoát để anh ấy ngủ ở phòng dành cho khách luôn." Thím ba Đường kể tiếp ngọn nguồn của câu chuyện.

"Vì mất ngủ nên không bao lâu sau thì đến phòng của cháu, còn nói rất nhiều thứ với cháu nữa, đến khi cháu không chịu nổi nữa thì cha cháu mới quay về đi ngủ." Đường Văn Cường vừa đem cam từ vườn sau nhà mình đi lên thì nghe mọi người đang nói chuyện, nên lập tức cười nói tiếp một câu.

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa." Mặt chú ba Đường cực kỳ đỏ.

Xuân Phân thật sự không biết đến những chuyện này, vì vậy cô ấy không thể ngừng cười, Tiểu Lỗi Tử và Tiểu Sơn Tử lúc này cũng đã đi chơi với đám trẻ Thiết Đản nên không có ở đây.

Phải đến ngày mai thì Đường Minh Sơn mới về, cho nên sau khi Đường Văn Cường bóc vỏ cam xong thì đưa cho anh hai Đường.

Anh hai Đường cầm lấy nhưng vẫn chưa ăn, chợt nghe Tiểu Cương Tử đang ngồi canh chừng chạy về nói: "Về rồi! Xe ngựa về, xe ngựa về rồi!"

"Để bác đi xem!"

Anh hai Đường vô cùng vui mừng, lập tức bỏ đồ trên tay xuống, kết quả là bị Đường Văn Cường nhanh tay nhanh mắt nhét vào miệng anh ấy.

Thấy anh hai Đường nhăn mặt rồi còn nhổ ra, khiến cho mọi người ai cũng biết được là cam năm nay rất chua.

"Chú tập kích anh!"

"Chú chơi anh à!"

Khi cả hai chuẩn bị đánh nhau thì mỗi một người đều bị cha Đường và chú ba Đường gõ một cái vào đầu.

"Đừng cãi nhau nữa, mau đi thôi."

A Tráng đang cầm trên tay bao lớn bao nhỏ, đi theo bên cạnh còn có một cô gái rất cao, nhìn vừa giản dị lại có chút nghiêm túc.

Đừng nhìn cô ấy như vậy, chứ thật ra cô ấy đang rất căng thẳng: "Nhất Quân, trạng thái hiện tại của em thế nào?"

A Tráng bật cười: "Không phải em đã nói là chuẩn bị tốt rồi sao?"

"Đừng có cười! Em đang rất căng thẳng đây này!"

"Được, được, được, đã tốt lắm rồi, Tiểu Cương Tử, mau lại đây gọi chị dâu đi." A Tráng cầm lấy một con búp bê nhỏ, rồi đưa qua cho cô gái của mình cầm, sau đó lại quay đầu gọi Thiết Đản lại gần, nắm lấy tay còn lại của cô gái, cúi đầu dặn dò nói.

"Như thế này đi, tí nữa nhỏ giọng nhắc chị dâu đó người nào với người nào nhé."

Thiết Đản nghiêm túc gật đầu: "Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Sau khi ồn ào một hồi thì ngay tức khắc, cô gái đã thả lỏng rất nhiều.

Mà ít phút sau, thái độ và nụ cười của người nhà họ Đường cũng đã khiến cô ấy hoàn toàn yên tâm.

Mùa đông năm nay là lần đầu tiên không có tuyết rơi, hơn nữa ngày ba mươi lại còn có nắng, vì thế nên cả nhà đều ăn cơm trưa ở trong sân.

Bây giờ cái bàn do bác cả Đường đặc biệt chế tạo ra cho rộng đã không thể ngồi đủ cả gia đình, ba chiếc bàn tròn lớn, cộng thêm một bàn vuông cho trẻ em ngồi, lúc này cả nhà mới có thể ngồi thoải mái.

Anh họ cả nhóm một đống lửa nhỏ, trong lúc lửa tí tách, bác cả Đường dẫn mọi người đi cúng bái tổ tiên, sau đó chia nhau đồ ăn đã cúng rồi cùng nhau ăn cơm.

Nguyên Khang nhận lấy ly rượu mà A Tráng đã rót cho cậu, nhẹ giọng nói: "Anh có biết tháng này anh Xuyên Tử sẽ làm tiệc rượu đầy tháng cho đứa con thứ hai của mình không?"

"Anh không biết." A Tráng lắc đầu: "Đã có đứa thứ hai rồi sao?"

“Đúng vậy, đúng lúc chúng ta cũng ở nhà, vậy chúng ta đi qua đó để uống ly rượu đầy tháng chứ?” Nguyên Khang nói.

“Vậy anh nhất định sẽ đi.” A Tráng gật đầu, có chút hoài niệm nói: “Nhớ khi còn bé, anh hay đi theo anh Xuyên Tử để chạy khắp nơi, vậy mà hiện tại anh ấy đã có hai đứa con rồi.”

Chương 239: Ngoại truyện 7

Đúng vậy, thời gian trôi qua quá nhanh, Nguyên Khang đưa ly rượu lên rồi uống một ngụm, đột nhiên nhớ tới năm đó Yêu Muội lén bưng rượu đế ra, kết quả là đêm ba mươi, cô nhóc lại buồn chuyện của mình mà uống từng ngụm một.

Nguyên Khang cười nhìn về phía Yêu Muội, lúc này Yêu Muội đang dùng bữa, thấy cậu nhìn sang, trong tay còn cầm ly rượu, cô nhóc lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra nên cô nhanh chóng đặt bát sang một bên.

"Em không uống đâu, chuyện năm đó bây giờ em vẫn còn nhớ rõ!"

A Tráng cười ha ha, anh ấy kể lại chuyện của Yêu Muội năm đó cho người yêu của mình nghe, sau khi nghe xong, người yêu của anh ấy cũng không nhịn được cười.

Yêu Muội đỏ bừng mặt, rồi đổi chỗ với Tiểu Lỗi Tử: "Không để ý tới mọi người nữa."

Tiểu Lỗi Tử cười khúc khích: "Em cũng còn nhớ rõ, chỉ là lúc đó Tiểu Sơn Tử và mọi người đều còn quá nhỏ để biết."

"Lúc đó em cũng còn nhỏ mà." Yêu Muội giở giọng khinh bỉ: "Nếu như không phải em và mọi người thường xuyên nhắc tới thì liệu em còn nhớ rõ sao?"

Đây là nói thật.

Kể từ đó, hầu như mỗi một lần qua năm mới, những người lớn đều dặn dò họ không được để cho Yêu Muội uống rượu nên đương nhiên là Tiểu Lỗi Tử sẽ luôn nhớ đến chuyện này.

"Em cũng nhớ mà." Tiểu Lôi Tử rất đắc ý, quay đầu nói với Thiết Đản: "Thiết Đản, em không tò mò sao?"

“Em đã nghe bà nội nói tám trăm lần rồi.” Thiết Đản vẫn bình tĩnh ngồi ăn, còn nhân tiện gắp giò heo cho Tiểu Sơn Tử và Tiểu Cương Tử đang ngồi bên cạnh mình: “Ăn nhiều cái này vào, sau này sẽ chạy nhanh hơn."

Tiểu Cương Tử vội vàng gật đầu, rồi đẩy cái chén nhỏ của mình qua một chút.

Bây giờ nhà bác cả Đường và chú ba Đường đều có tivi, còn là loại tivi màu, cho nên sau khi ăn xong bữa cơm tất niên, mọi người đều sẽ xem liên hoan tiệc tối ở nhà bác cả Đường.

Đường Minh Sơn đi phụ dọn dẹp bát đũa còn Phong Ngọc Lan thì ngồi ở giữa đám con nít, lúc này còn đang nói chuyện với người yêu của A Tráng là A Trân.

A Trân cảm thấy cực kỳ hứng thú với chuyện hồi còn nhỏ của A Tráng nên bây giờ cô ấy đang nghe Phong Ngọc Lan kể lại những câu chuyện thú vị đó.

"Cháu biết anh ấy rất lì lợm, nhưng cháu không ngờ là anh ấy lại lì đến vậy." A Trân nhìn thoáng về phía A Tráng đang chơi cờ năm quân với Tiểu Cương Tử: "Bị đánh nhiều như vậy, vẫn không học được sao."

"Đúng vậy." Lúc này chị dâu họ cũng đi tới: "Nếu nói con cái trong đại gia đình này của chúng ta thì Nguyên Khang là học giỏi nhất."

“Yêu Muội cũng vậy." Phong Ngọc Lan v.uốt ve b.í.m tóc lớn của Yêu Muội: “Cứ tập trung học hành đi thì kỳ thi đại học sẽ không thành vấn đề.”

Hai tay Yêu Muội chống cằm, ấm áp nhìn về phía Nguyên Khang đang nhắm mắt: "Cũng không biết đầu óc của anh phát triển như thế nào, sao lại giỏi như vậy chứ?"

"Đọc nhiều hơn, ghi nhớ nhiều hơn, làm nhiều đề hơn, không có con đường tắt nào để học đâu."

Nguyên Khang cười nói.

Đến mười hai giờ sáng, Nguyên Khang và những người khác lần lượt đốt pháo hoa do những người lớn mua về, bầu trời của cả sườn núi đều bừng sáng cả lên.

Phong Ngọc Lan cầm máy ảnh lên rồi đặt nó trước bàn, thế là cả đại gia đình đều đứng dậy để chụp một bức ảnh gia đình.

So với bức ảnh gia đình năm ngoái thì bức ảnh năm nay có thêm một người tên A Trân.

A Trân cười rất rạng rỡ, đứng kề vai với A Tráng, A Tráng thì hơi nghiêng nghiêng đầu mỉm cười nhìn cô ấy.

"Thật là đẹp."

A Trân rất thích bức ảnh này.

"Thím sẽ đi in ra thật nhiều tấm, đến lúc đó thím sẽ gửi qua cho các cháu." Phong Ngọc Lan cười nói.

"Vâng ạ." Ngày mốt, nhóm người A Trân sẽ phải về nhà của cô ấy để chúc Tết, cho nên họ không đợi đến khi in ảnh chụp ra được.

Mùng ba Tết, gia đình Phong Ngọc Lan đến nhà Tần Lưu Hải để chúc Tết, nhóm người Tần Lưu Hải đã không còn sinh sống ở khu nhà nhỏ trước kia nữa, bây giờ bọn họ đã chuyển vào khu biệt thự được xây dựng ở trong huyện.

Ông nội Tần và bà nội Tần đã lần lượt qua đời, chị gái của Tần Lưu Hải cũng đã lập gia đình nhiều năm rồi, bây giờ trong nhà chỉ còn ba người họ.

Mẹ Tần đã tiếp đại Phong Ngọc Lan và mọi người rất nhiệt tình, Thiết Đản và Nguyên Khang đi theo Tần Lưu Hải lên lầu.

Trên lầu có một phòng trò chơi, nơi này mấy cái máy lớn nhỏ còn có cả mấy cái máy vi tính, đều là do cha Tần chuẩn bị cho Tần Lưu Hải và Nguyên Khang.

Trong dịp Tết hoặc là ngày nghỉ, cậu đều sẽ ở đây chơi.

Thiết Đản tìm thấy trò quen thuộc của mình nên cũng không để ý đến hai người anh đang xì xào nói chuyện.

"Không để ý tới cậu nữa ư?"

Nguyên Khang vừa thao tác nhân vật trong trò chơi, vừa nhướng mày: "Có phải là cậu đã nói điều gì không hay rồi không?"

“Không thể nào.” Tần Lưu Hải trở mặt nhìn bằng nửa con mắt: “Tớ chỉ nói với em ấy là tớ thích em ấy mà thôi."

Nguyên Khang bật cười: "Vậy có thể đã làm Quải Quải sợ rồi phải không?"

Vốn tưởng rằng có thể chặt đứt đi sự nhớ nhung của người em trai này, kết quả là nhiều năm trôi qua như vậy rồi, thằng nhãi này vẫn nhớ đến cô bé kia.

Lúc này, Quải Quải cũng chưa có người yêu, con bé có ngoại hình ưa nhìn lại còn tốt nghiệp đại học và có một công việc tốt, nhưng mặc kệ cậu Lưu và mọi người có lo lắng như thế nào đi chăng nữa thì Quải Quải vẫn không muốn nói đến chuyện người yêu.

Thật ra Lưu Phân cảm thấy không có duyên phận cũng không sao, cô ấy thà để Quải Quải gặp đúng người muộn một chút còn hơn để con bé đi theo con đường trước kia của bản thân.

"Ừm." Tần Lưu Hải gật đầu, điều khiển ngón tay thon dài của mình, rất nhanh người đối diện đã bị hạ gục: "Tớ sẽ không từ bỏ, tớ chỉ thích em ấy."

Từ lần gặp đầu tiên là đã thích.

Nhưng khi đó cậu ấy còn quá nhỏ nên Quải Quải không tin cậu ấy, bây giờ cậu ấy đã học đại học rồi, vậy thì càng không thể từ bỏ.

"Vậy thì cậu cố lên." Nguyên Khang nhún vai, cậu có thể tin tưởng vào phẩm chất được bộc lộ của con người này, bằng không cậu nhất định sẽ ngăn cản đối phương lại: "Đừng dọa em ấy sợ, lá gan của em ấy rất nhỏ."

"Tớ biết rồi."

Tần Lưu Hải gật đầu: "Bầu không khí của ngày hôm đó rất tốt, khiến tớ còn tưởng rằng..."

"Đừng tưởng hay nghĩ đến như vậy nữa." Nguyên Khang không khách khí cười một tiếng: "Cái gì cậu cũng cho rằng, cũng tưởng rằng, cậu làm bao nhiêu chuyện sai trái như vậy mà đều đã quên hết rồi sao?"

Tần Lưu Hải ngay lập tức im lặng, sau đó thì đánh quân địch thành một con chó.

"Anh Vĩnh Bình đang dõi theo đấy, cậu cứ yên tâm đi."

Vĩnh Bình vừa mới bắt đầu làm việc, còn đang trong thời gian thực tập, cuối cùng cậu cũng theo đuổi được cô gái cùng ngõ, tình cảm giữa hai người rất tốt, còn tốt hơn anh cả Lâm đang độc thân bây giờ, con đường tình yêu của Vĩnh Bình khiến cho hai vợ chồng thím Lâm rất hài lòng.

"Tớ biết rồi, mỗi ngày tớ đều gọi điện thoại cho anh Vĩnh Bình cả mà."

Tần Lưu Hải nở một nụ cười, nhìn dòng chữ chiến thắng màu đỏ phía trên màn hình, lại phát động lần nữa: "Lại tới đây."

Nguyên Khang khẽ hừ một tiếng: "Ai sợ ai!"

Thiết Đản bên kia cũng hô to: "Thêm em nữa, thêm em nữa!"

"Đến đây!"

Ba người chơi đến gần mười một giờ mới rời khỏi phòng trò chơi, đều xuống lầu phụ nấu cơm, họ chơi trò chơi rất có chừng mực, sẽ không thật sự trầm mê vào đó, khi đến lúc nên làm gì đấy thì họ sẽ lập tức buông trò chơi xuống.

Mẹ Tần cũng là vì biết khả năng tự kiểm soát của bọn họ nên mới sắp xếp một phòng trò chơi như vậy.

“Thiết Đản, con ra ngoài chơi đi, để hai anh của con bận rộn là được rồi.” Mẹ Tần thấy Thiết Đản bị mấy người anh trai của mình sai vặt quay vòng vòng như vậy thì lập tức đau lòng nói.

Mặt của Thiết Đản tuy đã nóng cả lên, nhưng thằng bé vẫn rất phấn chấn: "Không cần đâu ạ, con cũng muốn giúp!"

Một tay của thằng bé vẫn cầm túi tỏi, còn tay kia thì cầm một cái bát lớn, có vẻ như nó đang chuẩn bị bóc tỏi.

Đường Minh Sơn im lặng đi tới giúp thằng bé, nhưng Thiết Đản còn ghét bỏ anh bóc vỏ không đẹp, vì vậy thằng bé có chút chán ghét nói: "Cha đi tìm mẹ chơi đi, con tự làm được."

"Con đang ghét bỏ cha sao?"

Đường Minh Sơn giả vờ kinh ngạc: "Cha bóc tỏi không tốt hơn con à? Tốc độ cũng không nhanh hơn con sao? Sao con dám ghét bỏ cha như vậy chứ?"

"Ý con không phải vậy mà, con không có, cha không được nói hươu nói vượn như vậy!"

Thiết Đản vội vàng giải thích.

Nhìn dáng vẻ bé nhỏ đó sợ Đường Minh Sơn sẽ thật sự nghĩ nó ghét bỏ cha nó.

Phong Ngọc Lan đi tới vỗ vào bả vai của Đường Minh Sơn một cái rồi trấn an Thiết Đản một chút, sau đó thì nhỏ giọng nói với Đường Minh Sơn: "Anh đừng trêu chọc nó nữa, nếu khiến nó khóc thì anh phải tự dỗ nó đấy."

Đường Minh Sơn lập tức giơ tay, lên: "Cha đi rửa tay đây, Thiết Đản cứ từ từ bóc đi."

"Con không ghét cha mà."

Thiết Đản nhìn chằm chằm anh rồi lại nói.

"Cha biết rồi, cha chỉ nói giỡn với con thôi." Đường Minh Sơn gật đầu.

Cuối cùng, Thiết Đản cũng thả lỏng tâm tư của mình mà cúi đầu chuyên tâm bóc tỏi.

Trong phòng bếp, cha Tần đang cười nói với Nguyên Khang: “Cha con cứ luôn thích trêu chọc Thiết Đản nhỉ.”

"Đúng rồi ạ." Nguyên Khang gật đầu: "Khi Thiết Đản khóc đều phải để mẹ hoặc bà nội dỗ dành, rất là phiền."

Tần Lưu Hải bật cười, đưa rau cần tây qua: "Sau này lớn rồi thì sẽ không còn có thể trêu chọc vui vẻ như vậy nữa."

"Quả thật là vậy." Cha Trần đồng ý sâu sắc, thầm nghĩ Tần Lưu Hải khi còn bé rất dễ trêu chọc giống như vậy, nhưng hiện tại lại không thể trêu ghẹo nữa, muốn làm cho cậu ấy cười một cái thì đó đều là giả bộ cười mà thôi: "Nhóc con, vẫn là lúc còn nhỏ là đáng yêu nhất."

Tần Lưu Hải lại lộ ra nụ cười giả bộ của mình: "Con không nghe."

Nguyên Khang cũng giả bộ cười theo: "Con cũng không nghe."

Cậu hồi còn nhỏ cũng không ít lần bị Đường Minh Sơn chọc ghẹo đến nỗi phát khóc.

Chương 240: Ngoại truyện 8

Sau khi ăn cơm xong, ba người Nguyên Khang cùng ra ngoài chơi, bốn người Phong Ngọc Lan đi đến quán trà bọn Đường Văn Cường mở chơi mạt chược.

Một khoản tiền chơi mạt chược.

Bốn người đánh với khí thế ngất trời.

Ngăn kéo để đầy tiền bên trong.

Đường Văn Cường đi vào hai lần, không phải mang nước vào cho họ thì cũng là tới xem họ đánh mạt chược.

Phong Ngọc Lan thích ù sớm nhất, có thể ù là chạy nên thua ít nhất, mẹ Tần thích để cùng một màu, phần lớn đều chưa gom đủ một màu ba nhà đã ù rồi, nên thua nhiều nhất.

Bọn Nguyên Khang đi ra ngoài tụ tập với đám bạn trước kia, ăn thịt nướng, hát hò.

Mười một giờ giải tán.

Lúc họ tới quán trà, mấy người Phong Ngọc Lan đã ra khỏi sảnh mạt chược, đang ngồi uống trà.

Ngồi thêm một lát, mọi người cùng về nhà.

Mẹ Đường vẫn ở lại nhà họ, mở cửa nhà thấy tối om, Nguyên Khang sờ thấy đèn, vừa bật, cửa bên cạnh chợt mở.

La Đại Cường mặc áo ngắn tay, cười híp mắt chào hỏi.

“Không lạnh à?”

Phong Ngọc Lan nhìn quần áo của cậu ta rồi hỏi.

“Không lạnh, sức khỏe cháu tốt lắm.” La Đại Cường vỗ ngực: “Một mình cháu ở nhà, có thể cho Nguyên Khang đến chơi với cháu không ạ?”

“Con cũng muốn ở bên anh trai.”

Thiết Đản bắt lấy cánh tay Nguyên Khang ngay, nhìn Nguyên Khang với ánh mắt trông chờ nói.

Nguyên Khang trấn an sờ đầu nó: “Được, ở với em.”

Sau khi hai người Phong Ngọc Lan đồng ý, Thiết Đản ôm đồ ngủ của mình, cầm cả gối nhỏ đi theo Nguyên Khang đến nhà họ La.

“Anh tắm cho em hay em tự tắm nào?”

La Đại Cường hỏi Thiết Đản.

“Em tự tắm được.”

Thiết Đản vào phòng tắm, Nguyên Khang ở cửa hỏi vài câu, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới vào phòng khách ngồi xuống.

Trước sô-pha có đặt lò sưởi điện, cũng rất ấm áp.

Lúc này La Đại Cường run lẩy bẩy mặc áo bông vào: “Đã hơn lúc giả vờ trước.”

“Trước mặt bọn em còn giả vờ cái gì?”

Nguyên Khang không hiểu.

La Đại Cường đẩy đĩa hoa quả về trước, nghe vậy cau mày: "Còn không phải bởi vì sức khỏe cha em quá tốt sao, khoảng thời gian trước chú ấy còn bơi vào mùa đông đấy em biết không? Tuổi lớn thế rồi mà còn giỏi hơn cả mấy người trẻ như chúng ta nữa."

"Gì mà lớn tuổi chứ?"

Nguyên Khang bất mãn: "Cha em còn trẻ lắm."

"Đúng đúng đúng, so với cha anh thì cha em trẻ thật." La Đại Cường vội dơ tay đầu hàng: "Uống chút rượu không?"

"Bây giờ không uống nữa." Nguyên Khang lắc đầu.

"Sao, sợ bị mắng à?"

"Lát nữa ngủ với Thiết Đản, uống rượu thì trên người có mùi, nó không thích."

La Đại Cường liếc mắt: "Nếu em đặt sự kiên nhẫn và tỉ mỉ với em trai lên con gái thì em đã có người yêu từ lâu rồi."

Lần này tới lượt Nguyên Khang liếc mắt.

Mười mấy phút sau, Thiết Đản đội khăn lông khô trên đầu, mặc áo ngủ đi ra.

Áo ngủ là mẹ Đường chọn cho nó, trái phải in hai chữ khỏe mạnh.

La Đại Cường bật cười, chỉ vào áo ngủ của Thiết Đản: "Cũng đẹp đấy."

Thiết Đản kiêu ngạo ưỡn ngực: "Bà nội chọn cho em đó."

La Đại Cường cười sâu hơn: "Đẹp thật đấy."

Bà nội cậu ta đã qua đời từ năm ngoái, thậm chí cậu ta còn không thể gặp mặt bà lần cuối.

Nguyên Khang giúp Thiết Đản lau khô tóc cũng không yên tâm, để nó nằm gối đầu lên đầu gối mình, để lửa hong khô cho nó.

Thấy La Đại Cường nhìn về bức ảnh gia đình bên tủ TV liền nhẹ giọng hỏi: "Năm nay định đi lúc nào?"

"Sáng sớm ngày kia."

La Đại Cường hồi thần: "Anh có thể về ăn tết đã là ổn lắm rồi, không định ở lâu thêm."

Kết quả khi cậu ta về, vợ chồng anh La đã đi du lịch với cả nhà con trai lớn, không hề ở nhà đón năm mới.

Cậu ta ở nhà một mình mấy ngày.

Mãi mới đợi được hàng xóm về nên là đi ra ngoài kéo người vào.

"Ngày mai đến nhà em ăn cơm, em xuống bếp, đến lúc đó gọi cả Lưu Hải đến."

Nguyên Khang nói.

Nghe vậy, La Đại Cường chợt thấy cõi lòng ấm áp.

"Được."

Buổi tối ba người chen chúc trong một cái chăn, Thiết Đản ngủ ở giữa, nóng muốn chết, nửa đêm không biết đã đạp chăn mấy lần.

Nguyên Khang và La Đại Cường cũng không biết đã đắp chăn cho nó bao nhiêu lần, lúc thức dậy buổi sáng, chỉ có mình Thiết Đản có tinh thần rất tốt.

Đường Minh Sơn làm bữa sáng xong qua gõ cửa, Nguyên Khang và La Đại Cường ngáp một cái đi ra.

"Tối qua nói chuyện đến rất khuya sao?"

Đường Minh Sơn có hơi nghi hoặc hỏi.

"Hỏi con trai út của chú đi."

La Đại Cường yếu ớt trả lời.

Hai tay Thiết Đản đút túi, nhìn mái nhà không nói lời nào.

Đường Minh Sơn cười: "Đã bảo con đừng chen qua rồi mà."

"Con đâu có chen giữa hai người họ đâu." Thiết Đản bĩu môi.

"Mẹ đâu ạ?"

Nguyên Khang không thấy Phong Ngọc Lan liền hỏi.

"Còn đang ngủ, mấy đứa ăn trước đi."

Đường Minh Sơn bảo họ ăn trước, còn mình thì bưng cháo vào phòng.

"Này, tình cảm của cha mẹ em tốt thật đó." La Đại Cường nhẹ giọng nói.

"Đương nhiên rồi." Thiết Đản càng kiêu ngạo.

Nguyên Khang cũng gật đầu: "Tình cảm của họ từ trước đến nay đều rất tốt."

Căn phòng này cách âm không tệ, Phong Ngọc Lan ngủ rất ngon, không nghe thấy bọn nhỏ bên ngoài nói chuyện một chút nào.

Đường Minh Sơn thấy cô ngủ ngon thì không đánh thức cô nữa, tối qua bọn nhỏ không ở nhà, anh ăn cô có hơi nhiều lần.

Đưa tay sờ khuôn mặt ửng đỏ của Phong Ngọc Lan, Đường Minh Sơn lại ngồi một lát mới đứng dậy đi ra ngoài.

Ăn đồ ăn sáng xong, Nguyên Khang và La Đại Cường cùng dọn bát đũa, lúc mà Tần Lưu Hải mang theo rất nhiều đồ ăn tới, Phong Ngọc Lan tỉnh giấc, cũng sắp mười giờ rồi, lúc này ba người đã ở phòng bếp chuẩn bị cơm trưa.

La Đại Cường phụ rửa rau rồi oán giận nói: "Không phải mấy đứa làm cho anh ăn sao? Sao anh vẫn phải đụng tay vào làm thế này?"

"Làm việc cùng nhau mới vui chứ."

Nguyên Khang nói hợp tình hợp lý.

"Không sai."

Tần Lưu Hải vẫn hùa theo lời của Nguyên Khang.

La Đại Cường nói tới nói lui, làm việc không lười biếng.

Cơm trưa rất phong phú, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn ăn rất vui vẻ, Đường Minh Sơn còn uống hai cốc bia cùng bọn họ.

Thiết Đản cũng giơ cháo nếp lên men của mình lên chạm cốc với họ.

Ngày La Đại Cường đi, cả nhà anh La mới về, cũng may gặp nhau một lần.

Nguyên Khang cũng không rảnh rỗi, không phải đọc sách thì cũng là kiểm tra bài tập hè cho Thiết Đản.

Qua rằm tháng giêng, Nguyên Khang thu dọn đồ đạc về trường.

Lần này là Đường Minh Sơn tiễn cậu.

Thiết Đản và Tần Lưu Hải đều ở đó.

Tần Lưu Hải đến tỉnh xong lại ngồi tàu hỏa đến trường học, Thiết Đản chỉ muốn đưa anh trai đi học, còn mấy ngày nữa nó mới khai giảng.

"Chăm chỉ học hành, nghỉ hè gặp lại."

Nguyên Khang xuống xe, ôm lấy Thiết Đản đang nhào tới, ngồi xổm xuống ngoắc tay với nó.

Thiết Đản hít mũi, ôm lấy tay Nguyên Khang gật đầu: "Vâng ạ."

Đến tỉnh một chuyến, Đường Minh Sơn đương nhiên phải đưa Thiết Đản đi thăm bạn bè và người lớn trong nhà rồi.

Đương nhiên bên cậu Lưu cũng phải qua thăm rồi.

Thiết Đản lén lấy một cái hộp nhỏ, đưa cho Quải Quải.

Quải Quải nhận lấy một cách mơ hồ.

Thiết Đản ra hiệu con bé mở ra.

Quải Quải cười rộ lên, bàn tay mảnh khảnh nhẹ nhàng mở hộp ra, chỉ thấy bên trong hộp có một sợi dây chuyền vàng hình trái tim.

"Là anh Lưu Hải bảo em giao cho chị, tiền mua dây chuyền là do anh ấy tự kiếm được, không dùng tiền trong nhà." Thiết Đản nói rõ mọi chuyện với con bé.

Quải Quải đỏ mặt, cô nhóc muốn trả lại cái hộp cho Thiết Đản nhưng Thiết Đản lại lùi về phía sau: "Anh Lưu Hải nói, chị Quải Quải mà không cần thì ném đi, ném vào thùng rác ở ngoài ấy, lần sau anh ấy lại mua cho chị cái đẹp hơn, không cần em lấy về."

Sao cậu ấy lại thế chứ!

Quải Quải có hơi tức giận, nhìn cái hộp nhưng cũng luyến tiếc nếu vứt đi thật, mà cũng đâu phải cô nhóc không có chút cảm giác gì với Tần Lưu Hải, chỉ là cảm thấy hai người kém nhau vài tuổi, đối phương còn chưa đủ trưởng thành.

Nếu quyết định ở bên nhau với tình huống này, với cô nhóc hay với Tần Lưu Hải cũng đều là quá sớm.

"Nhận đi chị, nếu không thích thì chờ tới nghỉ hè khi anh ấy tới tìm chị, chị trả lại cho anh ấy."

Thiết Đản nói.

Quải Quải chỉ đành cất đi trước.

Sau khi trở lại huyện, Thiết Đản gọi điện thoại cho Tần Lưu Hải, nói chuyện ngày hôm đó.

Tần Lưu Hải đã có điện thoại.

"Được lắm, mô hình đang trên đường tới rồi, em nhớ thường xuyên đến cổng bảo vệ xem có gì gửi tới không nhé."

"Vâng ạ vâng ạ!"

Thiết Đản cảm thấy hài lòng cúp điện thoại.

Sau đó lại gọi điện thoại cho ký túc xá của Nguyên Khang, hai anh em líu ríu hồi lâu mới cúp máy.

"Lần nào cậu cũng nấu cháo điện thoại rất lâu." Đợi tới khi Nguyên Khang cùng đi đến thư viện, bạn cùng phòng liếc cậu một cái.

"Em trai tôi dính người, không có cách nào cả, cậu không có em trai nên không biết."

Nguyên Khang cười híp mắt nói.

Bạn cùng phòng càng liếc nhìn cậu ghê hơn.

Lúc Nguyên Khang tốt nghiệp đại học, hai vợ chồng Phong Ngọc Lan đưa cả Thiết Đản tới trường của cậu, cùng chụp ảnh tốt nghiệp cá nhân.

Sau đó thì lái xe đưa Nguyên Khang đến bệnh viện thành phố báo danh.

Đợi tới khi mọi thứ đều sắp xếp xong xuôi rồi thì đến nhà Liêu Thiên Cường ăn cơm.

Ý của nhà Liêu Thiên Cường là để Nguyên Khang ở nhà họ, nhưng Nguyên Khang nói mình đã thuê phòng ở cùng bạn rồi, ngay cạnh bệnh viện thôi.

Đây cũng là sự thật, được phân cùng bệnh viện với cậu còn có một người bạn nam học cùng lớp với cậu.

Thiết Đản nghiêm túc trải giường cho Nguyên Khang, tiện thể còn trải cả xuống đất, bày biện quạt xong thì đặt ảnh chụp cả nhà lên tủ đầu giường, lúc này mới cảm thấy hài lòng đi ra ngoài.

Nguyên Khang đang quét dọn ở ngoài, đám Phong Ngọc Lan còn đang ở nhà họ Liêu.

"Anh ơi, em đã dọn xong phòng của anh rồi." Thiết Đản nhìn trái nhìn phải: "Em còn có thể làm chuyện gì nữa?"

"Đi tắm đi, trông em toát hết mồ hôi ra rồi kìa."

Nguyên Khang ngẩng đầu nhìn nó cười nói.

"Em ngó xem còn có thể giúp được gì cho anh không." Sau đó còn đi vứt rác nữa, quay về bị Nguyên Khang đẩy vào nhà tắm.

Mùa hè này, Thiết Đản không muốn về trấn, chỉ muốn ở bên anh trai thôi.

Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn cùng ký với nó một bản hiệp ước bất bình đẳng, lúc này nó mới đồng ý.

Thiết Đản vô cùng ngoan ngoãn, lại còn rất thông minh.

Nguyên Khang là bác sĩ nội khoa thực tập, ngày nào cũng bề bộn nhiều việc, nhưng dù bận thế nào cũng sẽ dành thời gian ở bên em trai.

Hơn nữa cách bệnh viện cũng gần, buổi trưa không yên tâm còn có thể chạy về nhà xem, nhưng Thiết Đản chẳng những tự nấu cơm mà còn có thể để lại cơm cho Nguyên Khang và bạn học của cậu.

Khiến hai người họ cảm động muốn chết.

Nghỉ hè qua đi, Thiết Đản vừa đi, bạn học còn không kịp thích ứng nhanh như Nguyên Khang.

"Em trai vừa đi, tôi cảm thấy căn phòng trống trải quá."

Nguyên Khang không nói lời nào, cầm bức ảnh chụp ba người họ trong tay, nhìn đứa nhóc Thiết Đản lém lỉnh trong ống kính, đang giơ hai ngón tay lên: "Thằng bé này..."

Sau khi Thiết Đản về đến nhà, nó òa khóc.

"Sao lớn vậy rồi mà còn khóc nhè thế này?"

Mẹ Đường chọc nó.

"Cháu khó chịu." Thiết Đản lau nước mắt: "Cháu tưởng anh trai sau khi tốt nghiệp đại học có thể về nhà, kết quả lại càng không dễ gặp anh ấy."

"Đợi sau này cháu học xong đại học rồi đi làm, ông bà cũng khó mà gặp cháu được."

Cha Đường cảm khái nói.

Thiết Đản nhìn họ, bỗng nhiên cảm thấy càng khó chịu, nó lớn lên từng ngày, còn người lớn thì ngày càng già đi.

Nó nhớ anh trai, sao người lớn lại không nhớ anh trai được?

"Ăn cơm nào." Đường Minh Sơn gọi một tiếng ở trong bếp.

Thiết Đản vội vàng đứng dậy đi bưng thức ăn.

Phong Ngọc Lan và mẹ Đường liếc nhau, cười rộ lên.

Chương 241: Ngoại truyện 9

"Nhất Thành, có người tìm cậu, nói là người nhà của cậu." Người bạn vốn định nghỉ học hôm nay bỗng nhiên đến bệnh viện tìm Nguyên Khang, Nguyên Khang nghe có người tìm, có hơi hoài nghi, dù sao thì người nhà cậu cũng chỉ có thế, bạn bè ai cũng quen hết.

"Người nhà tớ?"

Bạn học nghe vậy chợt thấy kỳ lạ: "Ông ta nói ông ta là cha ruột của cậu."

Nguyên Khang nheo mắt lại: "Cha ruột tớ?"

Thấy có người nhìn qua, bạn học vội kéo cậu đến cạnh hành lang.

"Ông ta nói vậy, tìm đến chỗ chúng ta ở rồi, bây giờ đang ở ngay bên ngoài bệnh viện, ăn mặc rất có tiền, chỉ là trông rất gầy, nhìn là biết bị bệnh nặng."

Đều là người học y, có nhiều điều vừa nhìn là biết chuyện gì xảy ra.

"Tớ kiểm tra phòng xong rồi sẽ ra xem."

Nguyên Khang đang muốn đi kiểm tra phòng.

"Tớ đi cho." Bạn học cầm lấy đồ trong tay cậu: "Tớ thay ca cho cậu, dù có nói một hồi mà vẫn chưa rõ ràng được thì cũng đừng gây náo loạn, bọn mình mới chuyển lên chính thức, giờ mà cậu gây chuyện thì không tốt với cậu đâu."

“Tớ hiểu rồi.” Nguyên Khang gật đầu, bước nhanh xuống lầu.

Cậu biết mình không phải con ruột của Đường Minh Sơn là một chuyện ngoài ý muốn, sau khi cha Đường xác nhận là sự thật, Nguyên Khang cũng không biết nên đối mặt với người nhà họ Đường thế nào.

Còn Đường Minh Sơn lại chủ động tìm cậu tâm sự.

Về chuyện tính kế kia, về người cha ruột của cậu, còn chuyện của mẹ cậu nữa, không thêm mắm dặm muối, đều ăn ngay nói thẳng.

“Nếu không có A Lan thì cả đời này cha sẽ không quan tâm con mất.” Giọng nói của Đường Minh Sơn rất lãnh đạm: “Sự tồn tại của con khiến mẹ cha có lý do để sống tiếp, đề bà chống đỡ sống tiếp, không thì cha đã đưa con về nhà họ Kiều từ lâu rồi.”

Nguyên Khang cũng không thấy lời này có vấn đề gì, đổi lại là cậu, cậu cũng chẳng có sắc mặt gì tốt, với đứa bé này, có hơi trút giận, rất có khả năng sẽ bóp c.h.ế.t đứa bé mất.

Nhưng người nhà họ Đường chẳng những giữ cậu lại, còn nuôi cậu lớn đến thế này, không hề có sự khác biệt gì với con ruột cả.

“Ân oán của thế hệ chúng ta là chuyện của chúng ta.” Đường Minh Sơn thấy cậu thất thần, suy nghĩ một lát rồi vẫn nói.

“Con rất ngoan, khi còn bé rất hiểu chuyện, cũng rất lanh lợi, trưởng thành cũng không cần chúng ta lo lắng, có lẽ con tới nhà cha là để báo ân, tóm lại nếu con nhận chúng ta thì chúng ta vẫn mãi là người một nhà.”

Nguyên Khang đỏ mắt ngẩng đầu: “Con là con cháu của nhà họ Đường, vĩnh viễn là như vậy!”

Nghĩ tới đây, Nguyên Khang đã xuống tới dưới lầu, cậu liếc mắt một cái liền nhận ra Cung Nguyên.

Năm đó người này đi cùng mẹ ruột cậu đến trường học thăm cậu, Cung Nguyên cũng không nhận cậu, thậm chí còn nói cậu là người nhà mới của Kiều Tư Vũ.

"Nguyên Khang."

Cung Nguyên rất gầy, bây giờ mới mùa thu mà đã mặc áo bông, anh ta đeo đồng hồ mấy chục đồng, trên cổ cũng đeo dây chuyền vàng rất thô.

Nguyên Khang nhìn anh ta, đi tới trước mặt: "Xin chào, xin hỏi có chuyện gì sao?"

"Cha, cha có chuyện muốn nói với con, có thể tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện được không?"

Cung Nguyên ho khan hai tiếng, ánh mắt đầy mong chờ nói.

"Xin lỗi, tôi đang trong giờ làm." Nguyên Khang không có động tác gì: "Nếu muốn nói chuyện thì để vào chiều ngày kia."

"Được, cha chờ con."

Cung Nguyên vội vàng đồng ý, sau đó lấy từ trong túi ra một cái hộp, sau khi mở ra bên trong là một chiếc đồng hồ mới, cũng là giá mấy chục đồng.

"Lâu rồi không gặp, cha cũng chẳng có gì cho con, một chút tấm lòng, con nhận nhé."

Trên cổ tay Nguyên Khang cũng đang đeo một chiếc đồng hồ, chỉ là chưa tới năm mươi đồng, nhưng đây là Thiết Đản mua cho cậu làm quà sinh nhật.

Cậu rất thích.

"Không cần." Nguyên Khang cũng không nhìn hộp đồng hồ, xoay người đi vào.

Cung Nguyên nhìn cậu đã đi xa, nắm chặt cái hộp trong tay, cuối cùng thở dài.

Báo ứng mà.

Năm đó anh ta không nhận Nguyên Khang, lừa Kiều Tư Vũ vào công ty bất hợp pháp rồi kết hôn với người vợ giàu có kia.

Nhưng trước khi kết hôn, người vợ giàu có bảo anh ta ký vào giấy tờ phân chia tài sản, một khi ly hôn, anh ta sẽ không được bất cứ thứ gì.

Hơn nữa, người vợ giàu có có sở thích sau khi kết hôn mới lộ ra, giày vò Cung Nguyên quá sức, vì để thỏa mãn đối phương, lấy được càng nhiều tiền tiêu vặt, Cung Nguyên đã uống không ít thuốc bổ.

Anh ta vốn là cô nhi, ăn cơm mọi nhà mà lớn lên, khi còn bé đã chịu không ít đói, lạnh, bắt nạt, cơ thể này đã có sẵn mầm bệnh, lại còn uống nhiều thuốc hại cơ thể nữa, theo tuổi tác tăng lên, các căn bệnh cũng theo đó mà xuất hiện.

Cũng may, sau này người vợ giàu có được anh ta dỗ ngon ngọt, cũng coi như năm ngoái đã ra đi nhắm mắt xuôi tay, tuy rằng hơn phân nửa gia sản đều để lại hết cho nhà mẹ đẻ người ta, nhưng còn lại chút ít kia cũng đủ cho anh ta sống vô lo vô nghĩ.

Cung Nguyên bao nuôi mấy cô tình nhân, tưởng rằng ngày lành đã tới, ai ngờ tiệc vui chóng tàn, anh ta kiểm tra ra bệnh nan y, sống được nhiều nhất là hai, ba năm.

Lúc này, Cung Nguyên mới hoảng.

Anh ta và người vợ giàu có không có con cái, con của những người tình nhân khác không hề tới tìm anh ta, nhận anh ta, chỉ có người đàn bà ngốc nghếch Kiều Tư Vũ này, mới đưa con đến trước mặt anh ta, muốn anh ta nhận lại con.

Đứa bé này còn là một đứa con trai, bây giờ đã tốt nghiệp đại học Y, làm việc ở bệnh viện thành phố.

Người nhà họ Đường nuôi nó rất tốt.

Cung Nguyên nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định tới tìm Nguyên Khang, muốn cậu nhận lại mình, nói cho cùng thì anh ta mới là cha ruột của Nguyên Khang.

Mà anh ta còn có tiền, số tiền này sau khi c.h.ế.t anh ta đều để lại hết cho Nguyên Khang, như vậy thì sau khi anh ta c.h.ế.t sẽ có người tế bái anh ta, sẽ không trở thành cô hồn dã quỷ.

Nghĩ vậy, Cung Nguyên lộ ra một tia châm biếm, năm đó còn trẻ, tùy ý làm bậy, chẳng tin điều gì cả, chỉ tin chính mình, bây giờ cũng đã biết sợ, cũng sợ trở thành cô hồn dã quỷ không ai cúng bái.

Hai ngày sau, Nguyên Khang và Cung Nguyên gặp nhau ở một quán trà.

Lần này Cung Nguyên mang theo mấy quyển sổ chứng nhận bất động sản.

"Hai nơi này là biệt thự ở ngoại ô phía đông của tỉnh, môi trường rất tốt, hai chỗ này ở ngay trung tâm thành phố, hai căn này đều rộng hơn ba trăm mét vuông, tầm nhìn rất tốt, vô cùng thích hợp cho người trẻ tuổi bọn con ở."

"Còn hai tấm thẻ ngân hàng." Cung Nguyên lại đưa ra hai tấm thẻ ngân hàng: "Tấm này có sáu triệu, nếu bây giờ con gọi cha một tiếng cha thì tấm thẻ này sẽ là của con."

Nguyên Khang im lặng nhìn anh ta, không nói gì.

Cung Nguyên lại cầm một tấm thẻ khác nói: "Thẻ này, bên trong có hơn mười hai triệu, con chỉ cần chăm sóc cha lúc về già, tất cả đều là của con hết."

"Cháu không phải con chú, không thể chăm sóc chú lúc về già được."

Nguyên Khang nói.

"Sao con lại không không phải? Nhìn tai con, mắt con, con chính là con trai của cha!" Cung Nguyên chỉ vào mặt Nguyên Khang: "Năm đó cha và mẹ con không có mối quan hệ qua lại, vì để con có một người cha tốt, cha đã hao hết tâm sức bảo ông ngoại con thì mới có gia đình bây giờ của con!"

Cung Nguyên lại ho nặng nề thêm mấy tiếng, đôi mắt kia vẫn nhìn chằm chằm vào Nguyên Khang.

"Không thì con cũng sẽ giống như cha, bị người ta đánh, bị người ta mắng, trở thành một tên ăn mày! Nào có thể được như bây giờ? Bây giờ Đường Minh Sơn là chủ nhiệm của bệnh viện phải không? Còn có người phụ nữ kia, gọi là gì nhỉ, học sinh được cô ta dạy ngày càng nhiều thêm!"

"Mà con, bây giờ cũng đã thành bác sĩ rồi, tiền đồ về sau rất tốt, những thứ này đều là ai cho con? Con cho là bọn Đường Minh Sơn sao? Không! Là cha! Chính cha cho con đấy!"

Nguyên Khang nhìn Cung Nguyên kích động không thôi, cảm thấy chuyến đi này của mình đúng là lãng phí thời gian.

Cậu đứng lên, khuôn mặt lãnh đạm.

"Tôi là đứa bé do nhà họ Đường nuôi lớn, tôi vĩnh viễn là con cháu của nhà họ Đường, dù cho chú có nói gì đi nữa, tôi cũng không thể

nào nhận chú đâu!”

“Nhiều tiền thế này mà con không rung động sao?”

Cung Nguyên vịn ghế đứng lên, anh ta vừa ho khan vừa chỉ vào đống đồ trên bàn: “Có lẽ cả đời này con cũng không thể kiếm được nhiều tiền thế đâu!”

“Giờ tôi đang sống rất tốt, tôi có người nhà yêu thương, có công việc mình thích, tôi rất vui, rất đủ đầy, chú có tiền thì được cái gì?”

Nguyên Khang lộ ra nụ cười châm biếm: “Chú chẳng được bất cứ thứ gì cả, không có việc gì thì đừng có tới tìm tôi.”

Cung Nguyên há miệng, trơ mắt nhìn cậu rời đi.

Cuối cùng chán nản ngã ngồi xuống ghế.

Phải, anh ta không có thứ gì cả.

Có lẽ cả đời này, chỉ có đồ ngốc Kiều Tư Vũ vẫn tin tưởng anh ta.

Yêu anh ta.

Mấy năm trước công ty bất hợp pháp của Kiều Tư Vũ đã đóng cửa, cuối cùng thì cô ta cũng thoát khỏi nơi đó. Mấy năm nay, tháng nào cô ta cũng chỉ được nghỉ một ngày, hôm đó Cung Nguyên sẽ đưa cô ta đến khách sạn, ăn đồ ngon, mua quần áo, vv.

Tiền lương của cô ta đều được gửi hết vào thẻ của Cung Nguyên, mấy năm nay cô ta chẳng thấy tiền đâu, nhưng vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Sau khi công ty bất hợp pháp đóng cửa, Cung Nguyên lén mở một quán cơm nhỏ, lừa Kiều Tư Vũ nói cửa hàng này là dùng tiền tiết kiệm mấy năm nay của bọn họ mở ra, trừ một ông cụ xào rau ra, những việc còn lại đều do một mình Kiều Tư Vũ làm.

Cô ta còn rất vui vẻ, cũng rất chịu khó, bôn ba vì cửa hàng nhỏ này.

Tiền quán cơm kiếm được, trong mắt Cung Nguyên chỉ là số tiền lẻ, cho nên anh ta không kiểm soát số tiền đó nữa, chỉ nói với Kiều Tư Vũ rằng việc anh ta làm thường phải đi công tác, cho nên không thường xuyên qua.

Lúc Cung Nguyên tới quán cơm, Kiều Tư Vũ đang bưng thức ăn cho khách, bàn bên kia vừa ăn xong còn chưa dọn, sau khi cô ta đặt thức ăn xuống, lại nhanh chóng đi dọn bàn.

Thực ra có thể mời thêm mấy nhân viên phục vụ, nhưng Kiều Tư Vũ tiếc tiền, ôm hết mọi chuyện làm một mình.

Cô ta đã không còn là thiếu nữ xinh đẹp năm đó, bây giờ cơ thể to khỏe, làn da thô ráp, trông còn già hơn mười tuổi so với tuổi thật.

Cung Nguyên đứng ở góc đường, cúi đầu nhìn thoáng qua đôi giày da mấy chục ngàn đồng của mình, có chút tiếc nuối không muốn đi qua bên kia, bẩn quá.

Kiều Tư Vũ sau khi nhìn thấy anh ta thì vui vẻ đón tiếp: "Anh Nguyên!"

"Em cứ làm việc đi, anh ở bên này đợi em."

Cung Nguyên cười nói.

"Sao sắc mặt anh kém thế? Bị bệnh à?"

Thấy cô ta quan tâm mình như vậy, trong lòng Cung Nguyên thoải mái hơn nhiều: "Đúng thế, anh bị bệnh, tên nhóc Nguyên Khang kia không muốn nhận anh, anh thấy rất buồn."

Kiều Tư Vũ sửng sốt, nghĩ đến công việc hiện tại của Nguyên Khang, cô ta mím môi: "Đã lớn vậy rồi, có nhận hay không thì có khác gì

đâu? Nó không cần chúng ta quan tâm, chúng ta sống tốt cuộc sống của mình là được."

"Em không muốn nó chăm sóc chúng ta về già sao?"

Cung Nguyên có hơi tức giận chất vấn.

Kiều Tư Vũ nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi nói: "Chúng ta cũng không nuôi nó, chỉ sinh không dưỡng, lấy tư cách gì để nó chăm sóc chúng ta về già?"

Cung Nguyên suýt bị lời này của cô ta làm cho tức chết.

Nghe xem, đây còn là tiếng người sao?

Chương 242: Ngoại truyện 10

Cung Nguyên cảm thấy không có tiếng nói chung với Kiều Tư Vũ, cảm động thoáng qua, sau cùng anh ta vẫn không bước vào quán ăn nhỏ kia, lần này còn không kịp lấy cớ gì mà đã tức giận rời đi.

Kiều Tư Vũ không kịp quan tâm tới tâm trạng của anh ta, bởi vì khách đang giục đồ ăn, cô ta còn chưa kịp buông khăn lau trong tay đã đi đến trước mặt khách hỏi: "Xin hỏi hai người ăn món gì?"

"Gan heo xào, thêm hai phần cơm."

Người tới đây ăn, hầu như đều không dư dả gì.

Mười giờ tối, chờ sau khi thu dọn xong xuôi, Kiều Tư Vũ xoa thắt lưng, đi tới quầy bán quà vặt ở bên cạnh gọi điện thoại.

"Gọi cho người đàn ông của cô à?"

Bà chủ quầy bán quà vặt hỏi cô ta.

"Không phải, gọi cho con trai tôi."

Kiều Tư Vũ cười nói.

"Cô còn có con trai?"

Bà chủ cảm thấy quá kinh ngạc, bà ấy biết đối phương có một người đàn ông ăn mặc không tệ nhưng không hay thấy, không ngờ còn có cả con trai rồi.

“Đúng.” Kiều Tư Vũ có chút kiêu ngạo gật đầu: “Bây giờ nó là bác sĩ của bệnh viện thành phố đó!”

“Ồ.” Bà chủ ngồi thẳng lưng thêm chút, khuôn mặt mang theo vài phần tha thiết: “Khoảng thời gian này cha tôi đau thắt lưng dữ dội, có thể để con trai cô kiểm tra giúp tôi chút được không?”

Kiều Tư Vũ sửng sốt, dưới ánh mắt nóng bỏng của bà chủ, nói tránh né: “Nó cũng mới thực tập xong, vẫn nên tìm bác sĩ có chút kinh nghiệm thì tốt hơn.”

Bà chủ thu lại nụ cười, đánh giá cô ta một hồi rồi ngồi bò ra bàn như lúc trước, giọng nói lười biếng: “Cũng đúng, là người trẻ mà, cô gọi đi.”

Trong lòng thầm trào phúng đoán chắc là khoác lác, nhiều năm rồi chưa từng thấy cô ta có con trai tới thăm.

Sau đó, bà ấy nhìn thấy Kiều Tư Vũ gọi điện thoại cho số phục vụ của bệnh viện thành phố, điều này khiến khóe miệng bà chủ co rút.

“Tôi tìm Nguyên Khang.”

Người ở đầu dây bên kia ngẩn người: “... Thưa bà, bệnh viện chúng tôi không có ai tên là Nguyên Khang cả.”

Hỏng rồi.

Kiều Tư Vũ đỏ mặt tới tận mang tai cầm điện thoại, cô ta chỉ biết Nguyên Khang tên là Nguyên Khang, tên thật là gì cô ta không hề biết!

Bà chủ bên này nghe lén điện thoại của cô ta thiếu chút nữa là phì cười, Nguyên Khang gì chứ? Đây là tên hồi nhỏ phải không?

Kiều Tư Vũ không nói được tên thật của Nguyên Khang bèn cúp điện thoại.

Cô ta cũng không nhìn ánh mắt của bà chủ, thả năm hào xuống rồi xoay người rời đi.

Vì muốn lấy lòng Nguyên Khang, Cung Nguyên đã chạy đi khắp nơi dò hỏi sở thích của cậu, nhưng những người bạn xấu tính anh ta quen biết lúc trẻ không hề biết đến Nguyên Khang cũng như người nhà họ Đường.

Thế là hỏi đông hỏi tây, Cung Nguyên liên hệ được với Tần Lưu Hải.

Bấy giờ Tần Lưu Hải đang thực tập ở Cục cảnh sát, kỳ thực tập của cậu còn dài hơn của Nguyên Khang, lúc nhận được điện thoại, cậu ngơ ngác không hiểu gì.

Người anh em tốt của mình không phải con cháu nhà họ Đường?

Cậu cũng không nghe lọt tai những lời dụ dỗ của Cung Nguyên bên kia, sau khi cúp máy ngang, gọi tới phòng trọ của Nguyên Khang, bên đó có điện thoại bàn.

Sau khi Nguyên Khang nhận được điện thoại, mặt đen lại: "Ông ta đã nói gì với cậu?"

Tần Lưu Hải cẩn thận suy nghĩ một hồi, vẫn thành thật nói: "Tớ chỉ nghe ông ta bảo ông ta là cha ruột của cậu, sau đó nói gì tớ cũng chẳng để ý, quá đáng sợ, đây là sự thật sao?"

"Quan hệ trên mặt sinh học, nhưng cho tới bây giờ tớ vẫn luôn là người của nhà họ Đường."

"Hiểu rồi!"

Thế là Tần Lưu Hải lạnh mặt gọi lại cho Cung Nguyên, ngay khi Cung Nguyên tưởng có hi vọng, Tần Lưu Hải mở miệng nói: "Ông có biết quán rượu Tần Hải và siêu thị Tần Hải không?"

Cung Nguyên sửng sốt, đó đều là ông lớn của tỉnh, dường như mỗi thành phố hay huyện đều có chi nhánh: "Biết chứ."

"Vậy mà ông còn dám so bì tiền nong với tôi? Tôi tên là Tần Lưu Hải, sản nghiệp mang tên Tần Hải đều là của nhà chúng tôi." Tần Lưu Hải chưa bao giờ cảm thấy mình là con cờ dễ bị kéo đi như thế này: "Ông còn đi tìm Nguyên Khang một lần nào nữa thì tôi không ngại điều tra ông đâu, đúng rồi, bây giờ tôi đang làm việc ở Cục cảnh sát."

Nói xong thì tao nhã cúp điện thoại.

Cậu có chút đắc ý nghĩ, mình đúng là giỏi mà!

Cung Nguyên không hề không nghĩ đến việc Nguyên Khang có một người bạn giàu có như vậy, anh ta có hơi không tin, thế nên đi huyện điều tra, kết quả đúng là như thế thật.

Mà đối phương đúng là ở Cục cảnh sát.

Lần này, Cung Nguyên không dám manh động nữa.

Anh ta bắt đầu yếu thế, bắt đầu bày hết những mặt yếu ớt nhất của mình cho Nguyên Khang xem.

Anh ta đến bệnh viện thành phố chữa bệnh.

Bởi vì cũng ở khoa nội, thế nên thường xuyên nhìn thấy Nguyên Khang, lần nào Cung Nguyên cũng dùng ánh mắt áy náy nhìn cậu, tuy rằng chẳng nói điều gì nhưng cũng khiến các đồng nghiệp của Nguyên Khang phát hiện ra chút gì đó.

Mặt Nguyên Khang không chút thay đổi viết bệnh án, không cho Cung Nguyên bất kỳ ánh mắt dư thừa nào.

Từng ngày trôi qua, Cung Nguyên cảm thấy mình không thay đổi Nguyên Khang được, thế là tìm tới Kiều Tư Vũ.

Nhưng sau khi Kiều Tư Vũ biết được tình trạng của anh ta thì cứ vây quanh anh ta, không có ý gì gọi là hồi phục tình cảm với Nguyên Khang.

"Anh yên tâm, sau khi anh ra đi, em sẽ làm thật tốt hậu sự cho anh." Kiều Tư Vũ vừa bóc chuối cho Cung Nguyên, vừa thâm tình nói về sự sắp xếp sau này: "Em biết anh sợ sau khi mình c.h.ế.t không có ai tới tế bái, anh yên tâm, em sẽ sống thật tốt, ngày nào cũng thắp hương dâng đồ cúng cho anh!"

Cung Nguyên tức tới mức bật cười: "Em yêu anh nhiều như thế, sao không đi theo anh ngay khi vừa lo cho hậu sự của anh xong?"

"Thế cũng được." Kiều Tư Vũ gật đầu, đưa chuối cho ông ta, trên mặt còn mang theo vài phần do dự nói: "Chỉ cần anh không ngại việc hai chúng ta cùng đi xin cơm ăn ở dưới đó, em thì không sao cả, chỉ cần có thể đi theo anh, cái gì em cũng ăn được."

Cung Nguyên đẩy quả chuối ra, kéo chăn lên tức giận che đầu lại: "Cô làm tôi tức c.h.ế.t đi được!"

Kiều Tư Vũ vội trấn an.

Nguyên Khang đứng ngoài cửa giật khóe miệng, hai người này đúng là trời sinh một đôi.

Nghĩ đến chuyện Tần Lưu Hải tra được, Nguyên Khang xoay người rời đi.

Lúc sức khỏe Cung Nguyên không tốt, Kiều Tư Vũ lo lắng tiền thuốc men không đủ, định bán quán ăn nhỏ kia.

Cô ta sợ sau khi mình đi rồi không có ai chăm sóc Cung Nguyên, thế nên sau khi do dự, vẫn tới tìm Nguyên Khang.

Nguyên Khang lẳng lặng nghe cô ta nói xong, rồi nói hết những thứ Tần Lưu Hải tra được cho Kiều Tư Vũ.

"... Cho nên bà còn cảm thấy ông ta yêu bà sao? Còn muốn kiên trì bán quán ăn nhỏ giúp ông ta sống tốt sao?"

Kiều Tư Vũ ngơ ngác, sao lại kết hôn nhiều năm với người phụ nữ giàu có? Gì mà sau khi người vợ giàu có c.h.ế.t đi thì nuôi mấy cô nhân tình?

Cô ta cho rằng người mình yêu thương thích sĩ diện nên mặc đồ giả, thực ra đều mặc đồ thật hết?

Hơn nữa còn là triệu phú?!

Kiều Tư Vũ khó chịu, tức giận, không đi bán quán ăn nhỏ nữa.

Cô ta bắt đầu quấn lấy Cung Nguyên đang bệnh nặng làm ầm làm ĩ, muốn anh ta nói hết mọi chuyện cho rõ ràng, Cung Nguyên bệnh đến mức không có sức để phân bua, chẳng có tinh thần giải thích.

Dưới tình huống vừa tức vừa gấp lên như thế, Cung Nguyên bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Kiều Tư Vũ lại bắt đầu áy náy, thậm chí có vài phần trách cứ Nguyên Khang: "Dù sao ông ấy cũng là cha ruột của con, sao con có thể làm như vậy được?"

Trên đầu Nguyên Khang có mấy dấu chấm hỏi lớn: "Tôi có lòng tốt nói cho bà biết, cũng không bảo bà đi quậy ông ta, là tự bà đi mà."

Kiều Tư Vũ không nghe, chỉ biết khóc.

Nửa tháng sau, Cung Nguyên không ổn, anh ta kiên trì muốn gặp Nguyên Khang.

Nguyên Khang đi tới trước mặt anh ta, Cung Nguyên chỉ nói một câu: "Sau khi cha chết, mọi thứ đều là của con, ngày lễ ngày tết con đều phải tế bái cha!"

Nói xong liền tắt thở.

Hậu sự do Kiều Tư Vũ lo.

Cô ta không nhận được một phần tiền nào, dùng tiền lời của quán cơm nhỏ lo hậu sự cho đối phương.

Lúc luật sư tới tìm Nguyên Khang, Nguyên Khang chỉ vào Kiều Tư Vũ: "Đưa bà ấy đi."

Kết quả luật sư lắc đầu: "Ông Cung nói không được để để cho bà ấy một xu tiền nào."

Vốn cũng muốn cho, kết quả lúc bệnh nặng bị tức chết, bèn sửa lại di chúc.

Quả thực Kiều Tư Vũ không thể tin vào tai mình, cô ta muốn hay không là một chuyện, Cung Nguyên cho hay không lại là một chuyện khác!

"Trong lòng anh ta không có chút nhớ thương gì tôi sao?"

Nguyên Khang bảo luật sư đưa di chúc cho Kiều Tư Vũ xem, trên đó trừ những món đồ để lại cho Nguyên Khang, còn lại chỉ có chút tiền cho mấy tình nhân.

Người nào cũng có tầm hơn một triệu, Kiều Tư Vũ giận đến phát run, không thể tin được đây là sự thật.

"Anh ta thật sự không cho yêu tôi chút nào sao?"

Trách nhiệm của luật sư là đưa hết toàn bộ những gì nên có cho Nguyên Khang, Nguyên Khang phối hợp nhận lấy tất cả, sau đó chuyển hết toàn bộ cho Kiều Tư Vũ.

“Sau này bà hãy sống thật tốt, tìm một người tốt đi, đừng nhớ thương ông ta nữa.”

Kiều Tư Vũ không dám nhận: “Vì sao?”

“Bởi vì tôi không quan tâm những thứ này, thứ tôi muốn, tôi muốn đưa cho người nhà, đều sẽ tự mình làm ra.”

Nguyên Khang nói.

Kiều Tư Vũ nước mắt rơi như mưa: “Xin lỗi con.”

Nguyên Khang không nói câu gì, xoay người đi lên một chiếc xe.

“Giải quyết xong rồi?”

Tần Lưu Hải tưởng còn một lúc nữa.

“Ừ, đi thôi.”

Nguyên Khang không quay đầu nhìn Kiều Tư Vũ.

Số tiền còn lại của Cung Nguyên, Nguyên Khang đều quyên góp toàn bộ cho vùng núi nghèo khó và cô nhi viện, những người được tài trợ biết được tin người tài trợ đã qua đời, bèn tự thắp hương dâng cúng cho Cung Nguyên vào dịp tết.

Mà Nguyên Khang không quan tâm những điều đó.

Đương nhiên, với việc Nguyên Khang quyên tiền, những đứa nhỏ kia cũng không quên.

Khi đám Phong Ngọc Lan biết được chuyện này, đó là khi tin tức một người tung ra một người tốt bụng đã quyên góp hết tài sản của mình cho bọn nhỏ vùng núi nghèo khó.

Người tốt bụng này chính là Nguyên Khang.

Mà quan hệ của Nguyên Khang và Cung Nguyên cũng bị những người quen ở quê biết được.

Chị cả Đường tức giận chạy đến nhà mắng Đường Minh Sơn, Đường Minh Sơn để mặc cô ấy mắng.

Cuối cùng chị cả Đường vẫn nói: "Đứa nhỏ Nguyên Khang này, thật sự quá tốt."

"Nhiều tiền như thế, anh, anh không rung động chút nào sao?"

Thiết Đản ngồi cùng Nguyên Khang nướng xiên ở sân, Thiết Đản tò mò hỏi.

"Không rung động." Nguyên Khang lắc đầu: "Có điều em yên tâm, anh sẽ tự kiếm tiền về, em biết anh cũng có nghề phụ mà."

"Em biết." Thiết Đản cười hì hì gật đầu: "Đến lúc đó em được ăn no uống say!"

Lúc Thiết Đản mười sáu tuổi, Nguyên Khang tặng cho nó một căn nhà ở trung tâm thành phố, cùng tầng với căn của cậu.

Lúc này, Nguyên Khang đã gần ba mươi tuổi, vẫn chưa có người yêu.

Mà Tần Lưu Hải đã kết hôn với Quải Quải hơn hai năm, có một bé trai rồi.

Phong Ngọc Lan có chút sầu muộn, rõ ràng trong nguyên tác Nguyên Khang có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, sao giờ lại không gặp được một ai vậy?

Từ ông lớn trong kinh doanh chuyển thành ông lớn của ngành y, cuộc đời biến đổi lớn như vậy sao?

Lúc Thiết Đản học lên đại học, Nguyên Khang đưa đi, vốn muốn thi đại học Y, nhưng sau đó Đường Minh Sơn và Nguyên Khang đều

phát hiện Thiết Đản không hợp, thế nên để nó thi chuyên ngành luật.

"Anh, cho anh."

Chỉ dạo quanh trong sân trường một vòng, Thiết Đản đã thu được vài tờ giấy trong tay, đều muốn có được phương thức liên lạc của Nguyên Khang.

Nguyên Khang nhận lấy, không đáp lại cũng không có vứt bỏ, cất vào túi quần sau nói với Thiết Đản: "Học tập cho thật tốt, chuyện yêu đương thì đừng vội, đại học còn có rất nhiều thứ cần phải học, em đừng phân tâm."

"Biết rồi." Thiết Đản gật đầu, bây giờ nó đã cao ngang Nguyên Khang, thật ra trông có vẻ còn tuấn tú hơn Nguyên Khang, chỉ là đôi mắt lộ ra sự trong suốt ngốc nghếch, khiến người ta cảm thấy đứa nhỏ này không phải là một đứa ngốc.

Nhưng thực ra Thiết Đản rất thông minh, nếu không Đường Minh Sơn và Nguyên Khang cũng sẽ không đề nghị nó đi theo chuyên ngành luật.

Đợi tới khi Thiết Đản vào ký túc xá, Nguyên Khang mới cảm nhận được cảm giác năm đó Thiết Đản đưa mình lên đại học.

Cậu gọi điện thoại cho Phong Ngọc Lan: "Mẹ, bên Thiết Đản đã dàn xếp ổn thỏa rồi, bây giờ con định đi dạo trong thành phố, mẹ có muốn gì không?"

Phong Ngọc Lan đang dạo phố cùng mẹ Đường suy nghĩ một chút rồi nói: "Bánh hoa quế, con biết cửa hàng lâu đời đó không? Mua ở nhà đó, mua nhiều một chút, dì Tống của con cũng muốn ăn."

"Vâng."

Sau khi cúp điện thoại, Nguyên Khang ngẩng đầu nhìn bầu trời trong veo lộ ra một nụ cười, sau đó chuẩn bị ra khỏi trường.

"Anh ơi!"

Giọng nói truyền từ lầu trên của ký túc xá sau lưng.

Nguyên Khang xoay người, chỉ thấy em trai mình giống như đứa ngốc đứng trên ban công vẫy tay thật mạnh với cậu: "Nhớ thường đến thăm em nhé!"

Cũng đâu phải ngồi tù đâu.

Nguyên Khang phì cười ra tiếng, cũng giơ tay lên vẫy thật mạnh với đối phương: "Được!"

Chương 243: Ngoại truyện 11

Cuộc sống đại học của Thiết Đản cũng bận rộn như Nguyên Khang, nơi cậu ấy thường đến là thư viện, nhưng so với bạn cùng phòng cẩu thả của Nguyên Khang, bạn cùng phòng của Thiết Đản là một cuốn sách tự nhiên.

Không chỉ ở khoa, ở lớp mà cả ở ký túc xá.

Miễn là Thiết Đản ở một nơi không phải là phòng tắm của trường, cuốn sách trên tay cậu ấy chưa bao giờ được bỏ xuống.

Họ đều là những người trẻ tuổi, không phải là không có cô gái nào thể hiện tình cảm với Thiết Đản. Nhưng Thiết Đản luôn nhớ những gì Đường Minh Sơn và Nguyên Khang đã nói, lịch sự từ chối đối phương, thuyết phục đối phương tập trung vào học tập giống như mình đặt tinh lực trên việc học.

Sau khi hai cô gái bị "từ chối lịch sự" thêm lời khuyên nhủ này, dần dần không còn cô gái nào lượn lờ trước mắt cậu ấy nữa.

Thiết Đản không biết trong khoa truyền ký túc xá bọn họ thế nào, dù sao cậu ấy vẫn luôn chuyên tâm học tập.

Nguyên Khang mỗi tháng đều sẽ đến trường học thăm cậu ấy một lần, dẫn cậu ấy đi ăn chơi vui vẻ, còn mang cậu ấy đi quán net thư giãn mấy tiếng.

Thời gian này của Thiết Đản thật vui vẻ.

Hôm nay Nguyên Khang đến đây, mang cho cậu ấy một chiếc điện thoại di động, so với điện thoại của anh trai thì nhỏ và tiện lợi hơn, tiện tay liền bỏ nó vào túi.

"Woa!"

Thiết Đản kêu lên, cầm điện thoại nhìn trái nhìn phải: "Đắt lắm đúng không anh?"

Gần đây chiếc điện thoại này rất được lưu hành nhưng cũng khá đắt tiền.

"Nói thật đúng là có hơi đắt." Nguyên Khang một tay chống cằm, một tay nhận lấy chiếc hộp mà Thiết Đản đã tháo dỡ: "Nhưng thực sự rất dễ sử dụng, mang theo bên mình cũng rất tiện lợi."

"Hi hi, cảm ơn anh trai."

Thiết Đản ngây ngô áp má vào điện thoại: "Phố Đông bên kia mới mở một quán lẩu mới, em mời anh đi ăn!"

"Anh muốn ăn thịt."

Nguyên Khang lập tức nói.

"Không thành vấn đề!" Thiết Đản đắc ý gật đầu.

Cậu ấy có rất nhiều tiền tiêu vặt, những phong bao lì xì cậu ấy nhận được từ bé đến lớn hay tiền tiêu vặt của người lớn cho, cậu ấy đều tiết kiệm, chỉ sử dụng một chút.

Hơn nữa, sau khi Nguyên Khang đi làm, chỉ cần cậu ấy rảnh về nhà, cậu sẽ cho Thiết Đản tiền tiêu vặt.

Sau khi vào đại học, giống như Nguyên Khang, người nhà mỗi tháng sẽ cho cậu ấy một khoản sinh hoạt phí. Dù sao túi của Thiết Đản có

rất nhiều tiền, Nguyên Khang ăn thịt cũng không rụt rè, biết em trai mình có thể kham nổi.

Vốn dĩ Thiết Đản muốn cuối tuần đi thăm Nguyên Khang, nhưng Nguyên Khang cảm thấy chạy tới chạy lui quá mệt mỏi, vì vậy dứt khoát tự mình mua một chiếc ô tô, ngày thường đi làm gần như không dùng được, nên mang về huyện để em trai mình dùng.

Trong kỳ nghỉ hè sau khi tốt nghiệp cấp ba, Thiết Đản đã thi lấy bằng lái xe. Tuy rằng cậu ấy còn chưa đi được trên đường cao tốc nhưng mỗi lần Nguyên Khang đến, cậu đều đưa cậu ấy đi tập lái trên con đường ít người qua lại.

Chớp mắt đã đến kỳ nghỉ đông.

Phong Ngọc Lan đeo một chiếc khăn quàng cổ và đôi găng tay màu be ấm áp trên tay, cô ra khỏi trường trong cơn gió lạnh.

Vừa ra khỏi cổng trường, cô nhìn thấy một chiếc ô tô quen thuộc đỗ bên đường. Cô bước nhanh tới nhưng không thấy người trong xe, quay đầu lại nghi hoặc nhìn xung quanh thì thấy Đường Minh Sơn đang trong chiếc áo khoác cầm theo một chiếc túi giấy nhỏ.

Vừa đi tới phía trước, Phong Ngọc Lan đã ngửi thấy một mùi ngọt ngào, đôi mắt cô sáng lên: "Anh mua khoai lang nướng ở đâu vậy?"

"Ở góc bên kia." Đường Minh Sơn đưa túi nhỏ cho cô: "Hơi nóng, nhưng đúng lúc có thể làm ấm tay."

Phong Ngọc Lan mỉm cười, lên xe từ cánh cửa mà Đường Minh Sơn đã mở.

"Chủ quán khoai lang nướng này là một người quen, trước kia ở nhà ngang, anh ấy đã bán khoai lang cho chúng ta vài lần."

Phong Ngọc Lan bóc lớp vỏ nâu, cắn một miếng thịt khoai lang mềm và ngọt, trong đầu cô hiện lên một khuôn mặt: "Em nhớ rồi, anh ấy họ Hoàng, mấy người chị dâu Vương luôn gọi đùa anh ấy là Hoàng khoai lang."

"Ừ." Đường Minh Sơn mỉm cười gật đầu, trong nháy mắt lái xe đến nhà hàng của Đường Văn Cường. Đỗ xe xong, hai người lên lầu.

Lúc này, Phong Ngọc Lan đã ăn xong khoai lang.

Họ đi thẳng vào phòng riêng lớn nhất trong quán trà, bây giờ bên trong đã chật kín người.

Bác cả Đường, chú ba Đường, cha Đường và các thành viên khác trong đại gia đình đều có mặt.

Bác cả gái và thím ba Đường đang đánh bài, mấy người bác cả Đường cũng đang đánh bài, đám người trẻ Thiết Đản thì đang chơi mạt chược.

Yêu Muội là người đầu tiên giành chiến thắng, cô ấy tự hào đặt quân bài trước mặt mình: "Em đi trước!"

Nguyên Khang nhướng mày: "Không phải đều giống nhau sao?"

"Không được, không được." Yêu Muội đã chịu nhiều tổn thất, đảo mắt nhìn Tiểu Sơn Tử đang ngồi bên cạnh cô ấy.

Ngồi bên cạnh Nguyên Khang là Tiểu Cương Tử, Tiểu Cương Tử không tham gia giống như Tiểu Sơn Tử, Thiết Đản và Tiểu Lỗi Tử ngồi đối diện và bên cạnh.

Thiết Đản liếc nhìn thẻ bài của mình, nhìn thấy hai người Phong Ngọc Lan đi vào, vội vàng vẫy tay với Phong Ngọc Lan: "Mẹ! Mau lại đây xem giúp con một chút!"

Phong Ngọc Lan chủ động bước tới, Đường Minh Sơn thì đứng sau Nguyên Khang xem bài của cậu.

Nguyên Khang cảnh giác nhìn anh: "Cha, cha đừng chỉ bài tùy tiện."

"Cái gì mà chỉ bài tùy tiện?"

Đường Minh Sơn không hài lòng: "Cha chơi rất giỏi."

Mẹ Đường cười một tiếng, quay đầu lớn tiếng nói: "Con đừng quấy rầy bọn nhỏ, mau tới đây, bác gái con muốn nghỉ ngơi, con tới ngồi đi."

Vì vậy, Đường Minh Sơn tới tiếp nhận vị trí của bác gái, gia nhập bàn bài.

"Thế nào, có hi vọng không mẹ?"

Thiết Đản nhỏ giọng hỏi.

Phong Ngọc Lan nhìn các quân bài trên bàn, rồi nhìn các quân bài cậu ấy gom được đã có đủ một màu, nhưng không có quân bài để ù.

Cuối cùng, cô thấp giọng nói: "Xem ra tất cả các quân bài để ù con đều đã chơi hết rồi, con muốn thì phải đổi quân bài ù nếu không thì không thể ù bài rồi."

Thiết Đản có chút tuyệt vọng: "Con không đổi được, tấm thẻ này chỉ có một mình con muốn, bọn họ đều vứt đi!"

"Đúng là làm khó cho em lúc nào cũng muốn tất cả một màu." Tiểu Lỗi Tử khẽ hừ một tiếng: "Không thể ù bài được nữa đúng không?"

"Hừ, em không tin không ù được!"

Thiết Đản không tin ma quỷ, liền đổi quân bài ù, cuối cùng thành hoa cúc, không rút quân bài nào thì không sao, trở thành quân bài

ba màu, lập tức đã đưa tiền cho ba người chơi.

“Mẹ, lại đây!”

Thiết Đản bảo Phong Ngọc Lan ngồi xuống.

Phong Ngọc Lan mỉm cười, nói với mấy đứa Nguyên Khang: “Mẹ sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.”

Sắc mặt Nguyên Khang nghiêm túc: "Mẹ, trên bàn bài con sẽ lưu thủ!”

Yêu Muội mới học được cách chơi mạt chược không bao lâu nên cô ấy không dám chơi với những người càng già càng lão luyện như Phong Ngọc Lan. Vì thế, cô ấy nhường vị trí của mình cho Đường Minh Sơn, còn cô ấy đến bàn của mẹ Đường.

Sau khi chơi vài ván bài, cả gia đình đến nhà hàng do Đường Văn Cường sắp xếp để ăn tối.

Hôm nay là sinh nhật của chú ba Đường.

Đường Văn Cường cảm thấy thời gian này trong nhà càng ngày càng tốt nên muốn cho chú ba Đường lên huyện thử một lần, nếu hiệu quả tốt, sau này thím ba Đường ở luôn trong huyện tạm thời không cần phải chạy về quê.

Dù sao bây giờ mọi người dành nhiều thời gian ở huyện hơn.

Phong Ngọc Lan vừa ngồi xuống, chị dâu hai Đường ở bên cạnh đã cười hỏi: “Em ăn khoai lang sao?”

“Có mùi sao?”

Phong Ngọc Lan ngượng ngùng nói.

“Mùi khoai lang nướng.” Chị dâu hai Đường chỉ vào chiếc khăn quàng cổ của cô, Phong Ngọc Lan cúi đầu xuống, tìm thấy một mẩu

khoai lang dưới chiếc khăn quàng cổ, cô vội vàng cởi nó ra, đỏ mặt.

"Đợi đến tết rồi, chúng ta vùi thêm vài củ vào đống lửa, đến lúc đó thỏa sức mà ăn."

Chị dâu hai Đường nói.

"Cũng không thể ăn quá nhiều, ăn qua nhiều cái này sẽ thấy ngán." Xuân Phân ở bên cạnh lắc đầu.

Lúc này, nhân viên phục vụ đã bắt đầu bưng món ăn lên, chị dâu họ vội vàng cắt ngang bọn họ: "Đến giờ ăn cơm rồi, đừng nói chuyện này nữa."

Vài người mỉm cười, bắt đầu ăn cơm.

Nhà hàng này do con rể của Dương Bảo Quốc mở, hương vị thực sự rất ngon, về cơ bản nhà họ Đường đều đến đây ăn tối. Lần nào ông chủ cũng sẽ dành phòng riêng lớn nhất cho họ.

Bên trong có ba cái bàn tròn lớn đều ngồi đầy người.

Chỉ có vợ chồng A Tráng là không có ở đây.

Sau khi ăn cơm xong, bởi vì trời rất lạnh nên khi trở lại quán trà, khoảng mười giờ tối, Nguyên Khang và Đường Minh Sơn lái xe đưa các ông bà về nhà nghỉ ngơi.

Đường Văn Cường và anh họ cả mua một căn nhà trong huyện, cách nhà Phong Ngọc Lan không xa. Mấy người lớn tuổi ngày thường hẹn nhau đi dạo đây đó, thỉnh thoảng về quê ở cùng nhau một thời gian.

Lúc Nguyên Khang và Thiết Đản về đến nhà đã là gần hai giờ sáng.

Đường Minh Sơn đứng dậy uống nước, đúng lúc nhìn thấy hai người họ rón rén mở cửa.

Đường Minh Sơn: ...

Nguyên Khang và Thiết Đản: ...

Không phải em nói cha ngủ rồi sao?

Nguyên Khang nhìn Thiết Đản.

Vậy cũng không thể khẳng định đối phương sẽ không ra uống nước!

Thiết Đản tự tin nhìn qua.

"Đã lớn như vậy rồi, cha cũng chẳng muốn mắng mấy đứa. Ngày mai dậy sớm một chút, đừng làm chậm trễ công việc là được."

Đường Minh Sơn rót thêm một bát nước ấm, nói xong bưng nước vào phòng.

Sau khi hai kẻ tên Đản nhìn nhau, một người ở tầng dưới, một người lên lầu rửa mặt, sau đó trở về phòng ngủ.

Chương 244: Ngoại truyện 12

Sáng sớm hôm sau, Phong Ngọc Lan và Đường Minh Sơn thức dậy, cha Đường và mẹ Đường đã đến tìm mấy người bác cả Đường và chú ba Đường, bảo bọn họ đồ ăn sáng ngay ở bên ngoài, không cần làm.

Phong Ngọc Lan vừa tắm rửa xong, Thiết Đản và Nguyên Khang cũng ngủ dậy, cả hai người đều đang ngáp ngủ.

"Nhớ."

Đường Minh Sơn liếc nhìn họ.

"Không có lần sau."

"Vâng."

Hai người tự ý thức thừa nhận sai lầm của mình.

Phong Ngọc Lan đoán cũng biết là chuyện về muộn: "Đi chơi cái gì?"

"Con gặp một người bạn học cấp ba nên cùng nhau uống một tách trà." Nguyên Khang nói.

"Mấy đứa đều đã đi làm, thỉnh thoảng gặp nhau, lúc tụ họp đương nhiên sẽ có rất nhiều chuyện để nói." Phong Ngọc Lan gật đầu.

Nguyên Khang, Thiết Đản mỉm cười.

Đường Minh Sơn bóc trứng luộc, bỏ vào bát của Phong Ngọc Lan, cười nói: "Tối qua hai đứa nó mở cửa như kẻ trộm. Nếu anh không nghe thấy giọng nói, còn tưởng bọn nó là kẻ trộm."

"Không phải là bọn con sợ đánh thức cha sao?"

"Kết quả cha vẫn tỉnh. Cha à, nửa đêm cha tỉnh dậy uống nước làm gì?"

Phong Ngọc Lan vùi đầu vào bát, tránh cho bọn trẻ nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Đường Minh Sơn ho nhẹ một tiếng: "Thói quen."

Thiết Đản gật đầu: "Đúng thật, con thường xuyên nghe thấy tiếng cha tỉnh dậy uống nước."

Nguyên Khang có vẻ như có điều suy nghĩ, liếc mắt nhìn Phong Ngọc Lan không dám ngẩng đầu, vội vàng chuyển đề tài: "Hôm nay có nhiều chuyện phải làm, mau ăn cơm đi."

Hôm nay là ngày cháu trai nhỏ của cô Đường tổ chức tiệc rượu trăng rằm.

Khi họ đến nhà cô Đường, gia đình của chị cả Đường đã đến, nhưng Đường Văn Tuệ và những người khác vẫn chưa đến.

Sức khỏe của cha Chương dạo này không được tốt, mới từ bệnh viện thành phố về quê không lâu. Vốn đám người Đường Văn Tuệ cũng có nhà ở trong huyện nhưng cha Chương lại thích ở quê.

Cho nên liền đưa về quê, vợ chồng Đường Văn Tuệ đã giao cửa hàng bánh ngọt cho nhân viên bán hàng và đưa các con về quê ở vài ngày.

Thật ra đám người Thiết Đản cũng không quen thuộc lắm với những người cùng thế hệ ở nhà cô Đường. Một là mỗi năm chỉ gặp nhau một hai lần, hai là anh em bên này cũng rất ít khi đến chỗ bọn cậu chúc tết người lớn.

Cho nên đám người Thiết Đản vẫn ngồi cùng nhau, đám anh em bọn họ thì khô khan ngồi ở một bên.

Phong Ngọc Lan thấy vậy bật cười, nhưng cô cũng không can thiệp vào việc bọn nhỏ phải cố gắng trao đổi với nhau.

Sau khi nhìn mấy đứa nhỏ, Thiết Đản tò mò hỏi Nguyên Khang: "Khi còn nhỏ, em như thế nào?"

Nguyên Khang suy nghĩ một chút: "Mập mạp, rất nghe lời, thấy có mùi thối sẽ kêu lên."

"Quả nhiên em rất thông minh!"

Thiết Đản đắc ý.

Tiểu Cương Tử tò mò sấn người tới: "Thế em khi còn bé thì thế nào?"

Nguyên Khang nhớ lại: "Khi còn bé, em rất gầy." Tiểu Cương Tử là con trai của vợ chồng anh hai Đường. Để có con, hai vợ chồng thường xuyên đến bệnh viện.

Lần đầu tiên mang thai, cả nhà vô cùng phấn khích. Chị dâu hai Đường có phản ứng rất mạnh đến nỗi cô ta hầu như không ăn được gì trong suốt thai kỳ.

Anh hai Đường cũng bị nôn mửa, cả hai vợ chồng đều sụt cân rất nhiều. Khi Tiểu Cương Tử chào đời, cũng chỉ miễn cưỡng được ba cân.

Trông thực sự rất gầy.

Đám người Phong Ngọc Lan sợ Tiểu Cương Tử không được chăm sóc tốt nên đã quyết định chuyển bệnh viện từ bệnh viện huyện lên bệnh viện thành phố. Cha Đường và mẹ Đường cũng đi theo để chăm sóc chị dâu hai Đường và đứa bé. Thậm chí anh hai Đường còn ở lại mỗi đêm.

Mặc dù Tiểu Cương Tử khi mới sinh ra rất gầy, nhưng thực ra đứa trẻ này khá khỏe mạnh. Nhưng để yên tâm, chị dâu hai Đường và Tiểu Cương Tử đã ở lại bệnh viện thành phố nửa tháng cho đến khi bác sĩ bực mình vì họ chiếm giường. Lúc này, Đường Minh Sơn và Phong Ngọc Lan mới chở cô ta về nhà.

Mẹ Đường làm rất nhiều đồ ăn ngon cho vợ chồng chị dâu hai Đường bồi bổ cơ thể. Nhắc tới cũng kỳ lạ, trước khi sinh hai vợ chồng vốn không thèm ăn món gì, vậy mà sau khi sinh Tiểu Cương Tử xong lại ăn được rất tốt.

Sau khi ở cữ, chị dâu hai Đường béo hơn trước khi có con, anh hai Đường thậm chí còn có hai cằm.

Ban đầu, đám người chị dâu hai Đường rất cẩn thận và cưng chiều Tiểu Cương Tử. Nhưng khi chị dâu hai Đường đưa Tiểu Cương Tử về nhà ăn tết, ở nhà mẹ, cô ta gặp phải một ông cụ.

Ông cụ có chút tài bói toán, hồi đó bị ma bắt lang thang đầu đường xó chợ nhưng cụ vẫn sống tùy thích. Chỉ là cụ chưa bói cho ai bao giờ.

Nhưng ngày đó ông cụ nhìn Tiểu Cương Tử và nói vài lời đơn giản với vợ chồng chị dâu hai Đường. Nói đơn giản là so với được nuông chiều thì đứa trẻ này được nuôi thả sẽ tốt hơn.

Vợ chồng chị dâu hai Đường nhiều lần do dự. Sau khi Tiểu Cương Tử khỏi bệnh và lại sốt trở lại, họ nghiến răng nghiến lợi bắt đầu bớt nuông chiều Tiểu Cương Tử.

Dần dần, sức khỏe của Tiểu Cương Tử ngày càng tốt hơn, hai vợ chồng dứt khoát nuôi thả. Lúc mẹ Đường và cha Đường đang cưng chiều đứa nhỏ, họ đã tiến hành một cuộc nói chuyện "quan trọng".

"Anh trai?”

Thấy cậu ngẩn người, Tiểu Cương Tử đưa tay chọc chọc vào vai cậu.

Nguyên Khang nắm lấy chân nhỏ của nó: “Dù sao em cũng rất ngoan, ở một mình cũng có thể tự vui vẻ.”

Sau khi biết mình “trông như thế nào” khi còn nhỏ, Tiểu Cương Tử hài lòng ngồi lại chỗ ngồi.

Khi mấy người Đường Văn Tuệ đến đã gần đến giờ ăn trưa. Có thể nhìn ra được sắc mặt cả hai người đều có vẻ hơi mệt mỏi.

Tim mẹ Đường lập tức thắt lại, bà kéo Đường Văn Tuệ sang một bên, thấp giọng hỏi: “Sức khỏe thế nào rồi?”

Câu hỏi này tất nhiên là hỏi cha Chương.

Cha Đường cũng đến.

Đường Văn Tuệ thở dài: “Không ăn được nhiều, ban đêm cũng không thể ngủ ngon.”

“Lát nữa trở về xem một chút, dù sao cũng sắp đến Tết Nguyên Đán, chúng ta ở lại quê cũng không tệ.”

Cha Đường nói.

“Vâng.”

Mẹ Đường gật đầu.

Tiệc đầy tháng náo nhiệt đến xế chiều. Trước tiên mấy người Đường Minh Sơn tiễn người già về quê trước rồi mới lên thị trấn.

Sáng mai Nguyên Khang phải đi làm nên sau bữa tối nay cũng lái xe đi.

Thiết Đan cũng về quê ở sau hai ngày tụ tập cùng đám bạn cấp ba.

Rạp chiếu phim mới xây trong huyện khai trương, Đường Minh Sơn mua hai vé xem phim cùng Phong Ngọc Lan đi xem.

Đây là một bộ phim truyền cảm hứng, Phong Ngọc Lan xem một cách chăm chú. Thời đại này, phim điện ảnh hay phim truyền hình, bất kể là kỹ năng diễn xuất hay trang phục, trang sức,... đều rất tốt.

Sau khi xem bộ phim đầu tiên, cảm thấy hay nên ngày hôm sau Đường Minh Sơn đã mua thêm hai vé xem phim. Đây là bộ phim mới về chính nghĩa và lẽ phải.

Phong Ngọc Lan khi xem còn bật khóc, có vài đồng chí nữ cũng đang khóc như cô. Đường Minh Sơn quàng tay qua vai cô và nói vào tai cô: "Ngày mai chúng ta xem phim hài nhé."

"Đâu cần mỗi ngày đều có."

Phong Ngọc Lan lau nước mắt.

"Một tháng chỉ có ba bộ phim ra mắt, xem xong chúng ta lại phải đợi một tháng mới có phim mới."

Phong Ngọc Lan trong lòng cảm động: "Được."

Vì vậy, xem bộ phim hài khiến cô cười đến chảy nước mắt.

Đường Minh Sơn giơ tay nhẹ nhàng lau cho cô, sau đó nắm lấy tay cô, cùng nhau đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Đi được vài bước, Phong Ngọc Lan cảm thấy có thứ gì đó rơi xuống trán, cô ngẩng đầu lên, thấy tuyết trắng bồng bềnh trên bầu trời đêm.

Đường Minh Sơn mỉm cười: "Tuyết năm nay đến sớm."

"Đúng vậy."

Phong Ngọc Lan gật đầu, kéo anh nhanh bước chạy về nhà: "Đi nhanh lên, sau khi rơi lớn hơn sẽ không tốt đâu."

Đường Minh Sơn theo sát bước chân của cô.

Lúc này Nguyên Khang vừa mới ra khỏi rạp chiếu phim, người bạn học năm đó thuê nhà cùng cậu cũng đã mua nhà, hiện tại hai người đều làm việc ở bệnh viện thành phố, quan hệ vẫn luôn tốt đẹp.

Vốn dĩ hôm nay bạn cùng lớp muốn tỏ tình với một cô gái khác nên cậu đã mua hai vé xem phim. Nhưng vé xem phim chưa kịp gửi đi thì người ta đã gửi kẹo cưới, nói rằng sắp kết hôn, tháng sau mời họ đi đám cưới.

Bạn cùng lớp buồn bã nhưng vẫn rất tiết kiệm, không đành lòng lãng phí hai vé xem phim này. Nên vừa tan tầm đã kéo Nguyên Khang cùng nhau đến rạp chiếu phim.

Khi cậu rời khỏi rạp chiếu phim, bạn học còn nở nụ cười trên môi: "Yêu đương thất tình đúng là phải xem phim hài mới được."

Nguyên Khang trợn tròn mắt: "Cái này của cậu cũng được gọi là thất tình?"

"Aizz." Người bạn học vốn đang tươi cười lập tức mặt mày ủ rũ: "Tôi vốn đã quên rồi, cậu lại làm tôi tổn thương, bữa tối hôm nay cậu phải đền bù cho tôi."

"Đi thôi." Nguyên Khang cũng hơi đói bụng, vì vậy gật đầu.

Mà lúc này, Thiết Đản cũng đang cùng đám người anh hai Đường xem phim truyền hình hài kịch, tiếng cười ha há của cậu trong vô số tiếng cười không rõ ràng lắm.

Tiểu Cương Tử ngồi bên cạnh, tiếng cười càng chói tai, Thiết Đản phải nghiêng đầu nhìn sang: "Sao giọng em cao thế?"

"Vớ vẩn." Tiểu Cương Tử không chịu thừa nhận: "Em không có."

Không biết vì sao, một lớn một nhỏ cùng so tiếng cười, cuối cùng cha Đường gõ vào đầu mỗi đứa một cái. Lúc này mới an phận xem TV.

Ngày 28 tháng 12 âm lịch, vợ chồng A Tráng bế con về, còn nói với đám người anh họ cả một chuyện. Sang năm mới ra ngoài, bọn họ sẽ không đưa đứa bé đi, sẽ để ở quê nuôi nấng.

Điều này khiến chị dâu họ vừa vui vừa buồn.

Dù sao điều kiện ở nông thôn không tốt, không so được với đứa nhỏ nhà bà ngoại, đây là thành phố lớn.

"Trường học ở đây không tốt như trước đây, cái này hay quay lại..."

Chị ấy còn chưa nói xong, A Tráng đã hít sâu một hơi nói: "Quên đi, đứa nhỏ này không thích học, trường học có tốt đến đâu cũng không có tác dụng, còn không bằng cho nó trở về."

A Trân gật đầu: "Ừ."

Vì vậy, sau Tết Nguyên Đán, đứa trẻ được để lại quê.

Chương 245: Ngoại truyện 13

Bé có biệt danh là Phú Quý do bà ngoại đặt cho, đơn giản vì dái tai của Phú Quý trời sinh đã to lại rất dày, trông tướng là người rất có phúc.

Biệt danh Phú Quý ra đời như vậy, cũng không sợ không lấn át được. Bởi vì nhà bà ngoại bé cũng có chút của cải.

Tính tình của Phú Quý ghê gớm hơn nhiều so với A Tráng khi còn nhỏ. Sự lanh lợi của nó đều tập trung hết vào việc trêu chọc mọi người, còn việc học hành của nó lại kém hơn cha mình. Trong phòng học liền ngủ gà ngủ gật, thầy giáo ở ngay phía sau gọi cũng có khả năng ngủ gật.

Theo lời của mẹ nó, trong một học kỳ, cây bút của nó còn không dùng hết được một đoạn.

Phải nói trong số rất nhiều đứa nhỏ nhà họ Đường, bác cả Đường chưa từng gặp đứa nào nghịch ngợm như vậy, hơn nữa còn là chắt của ông ấy.

Một lần khi bác cả Đường đang ngủ trưa, Phú Quý đã lợi dụng lúc ông ấy không chú ý liền dùng d.a.o cạo điện của anh họ cả để cạo bộ râu dài của bác cả Đường.

Cạo mà còn không cạo sạch, bác cả Đường nhìn bộ râu lộn xộn trong gương, ngay lập tức hốc mắt liền đỏ bừng.

Già trẻ lớn bé, tính tình bác cả Đường còn trẻ con hơn so với trước, anh họ cả nhìn thấy cha già vuốt chòm râu bạc của mình khóc ở đó,

trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Anh ấy muốn bắt Phú Quý để tạ lỗi với cha già, kết quả nó trơn như chạch, chạy tới chạy lui trong sân. Hai người anh họ cả và chị dâu họ đều không bắt được.

Tình cờ ngày hôm đó Đường Minh Sơn và Nguyên Khang cùng trở về, vừa mới đỗ xe, liền nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng cười đắc ý của Phú Quý: "Ông nội không được! Bà nội còn tệ hơn ông nội!"

Ở giữa có tiếng của bác cả gái giục họ ngừng lại.

Đường Minh Sơn cau mày, Nguyên Khang nhìn thấy cũng mỉm cười: "Con đã nghe anh A Tráng không chỉ nói một lần về đứa trẻ này, chúng ta đi xem một chút đi?"

Nguyên văn câu nói của A Tráng là có thể đánh thì đánh, không cần giảng đạo lý với đứa trẻ này, Phú Quý hoàn toàn không hiểu, đầu óc còn liều lĩnh hơn anh ấy.

"Thật là hư quá."

Đường Minh Sơn nhớ lại tháng trước, Phú Quý vì trêu chọc bác gái cả, kết quả bác gái cả bị hù sợ, té ngã xuống đất. May là trong sân, không có vấn đề gì lớn, nhưng dù sao thì cũng đã lớn tuổi nên phải nằm một chỗ hai ngày.

Lần đó cũng không bị ai bắt được, Phú Quý trốn ở nhà Chương Nam Tuyền. Dù họ có la hét, tìm kiếm thế nào cũng không xuất hiện. Cả thôn cùng đi tìm, thiếu chút nữa còn tưởng đứa trẻ này bị mất tích mà báo cảnh sát.

Vẫn là Tiểu Dữu Tử phát hiện có người trốn dưới gầm giường của mình, kéo nó ra đưa về nhà. Kết quả câu đầu tiên nó nói khi về đến

nhà là nếu họ đánh nó, nó sẽ thực sự chạy ra khỏi thôn để họ không thể tìm thấy nó, rồi sau đó sẽ giải thích với cha mẹ nó như thế nào.

Đường Minh Sơn đã rất khó chịu khi nghe đến đoạn này.

Hai người bước vào sân bên cạnh, liền thấy Phú Quý đang đắc ý chống nạnh đứng trong góc. Phía sau là vợ chồng anh họ cả thở không ra hơi, mồ hôi nhễ nhại.

Hai vợ chồng bác cả Đường lo lắng đứng ở cửa nhà trên, hai người Nguyên Khang khi nhìn thấy bộ râu của bác cả Đường liền hít một hơi thật sâu.

Phải biết rằng bác cả Đường đã nuôi bộ râu này được vài tháng rồi!

Dài cũng không nỡ cắt tỉa nó đi, hiện tại lại bị nó Phú Quý kia đụng vào, thật xấu hổ biết bao!

"Văn, Minh Sơn, bắt lấy nó cho anh."

Anh trai họ một bên lau mồ hôi, một bên nói với Đường Minh Sơn.

Nhìn thấy Nguyên Khang đi về phía mình, Phú Quý vội vàng chạy ra khỏi sân, nó định chạy ra khỏi cổng sân, nhưng Đường Minh Sơn đột nhiên đứng trước mặt nó dùng một tay túm lấy cổ áo nó!

"Nhìn ông này!"

Phú Quý hét lên, định c.ởi quần áo bỏ chạy thì Đường Minh Sơn đã nhanh chóng nắm lấy tai nó một cách chính xác.

Dái tai lớn này, đúng là rất dễ nắm.

"Đau quá, đau quá!"

Khi một chiếc tai kia rơi vào tay Nguyên Khang, Phú Quý bắt đầu tru lên.

Giọng này Nguyên Khang rất quen thuộc: "Khi còn bé Thiết Đản cũng rất thích tru lên, nhưng chỉ tru lên chứ không khóc, chú rất quen đấy."

Quả nhiên, Phú Quý - người không có nước mắt, đã dừng lại.

Nó dứt khoát từ bỏ giãy giụa, bắt đầu bộ dáng uy hiếp, hai tay chống nạnh, khẽ hừ nhẹ một tiếng nhưng không dám nhúc nhích đầu, dù sao hai lỗ tai đều bị người khác nắm lấy rồi.

"Mấy người đánh tôi đi, đánh tôi một lần, tôi sẽ khiến các người không tìm thấy tôi!"

Đường Minh Sơn và Nguyên Khang nhìn nhau, đồng thời buông tay. Sau đó Đường Minh Sơn dùng một tay đẩy nó ra khỏi sân: "Đi đi, đi ngay lập tức, ông đưa cháu ra khỏi thôn."

Mấy người bác cả Đường giật mình, nhưng dưới cái nhìn của Nguyên Khang, họ chọn cách im lặng, không xen vào.

Phú Quý không ngờ Đường Minh Sơn lại nói như vậy, thấy ông bà nội, ông cố và bà cố suốt ngày chiều chuộng mình cũng không nói gì, lồng n.g.ự.c cảm thấy tức giận quay người chạy ra ngoài.

"Đi thì đi! Ai thèm ở lại đây!"

Nguyên Khang khẽ hừ một tiếng, lớn tiếng nói: "Chạy nhanh lên, chúng tôi cũng không muốn giữ cháu ở chỗ này."

Phú Quý thực sự chạy nhanh hơn.

Thấy đã đến cửa thôn, nó quay đầu nhìn về phía sau, phát hiện không có người đuổi theo.

Nhất thời Phú Quý cảm thấy tủi thân.

Nó cố ý nán lại ở cửa thôn hơn mười phút, vẫn không có người đi qua.

Thực sự tức giận?

Phú Quý nghĩ đến ngày thường ông cố đối xử nó rất tốt, lại nghĩ đến bộ râu như bị bị chó gặm của ông cố, trong nội tâm liền xuất hiện sự áy náy.

Nhưng nó không thể bỏ sĩ diện của mình đi được. Nếu bây giờ quay lại, chẳng phải nó sẽ bị chê cười sao?

Vì vậy, Phú Quý chậm rãi đi về phía trước.

Nó nghĩ rằng khi đám người Đường Minh Sơn đuổi theo nó thì sẽ có thể nhìn thấy nó.

Kết quả là, nó gần như đi bộ đến vị trí của công xã cũng không thấy có ai đến.

Lần này Phú Quý thực sự hoảng sợ và tức giận.

Nó cũng lanh lợi, chạy ra chỗ có điện thoại, móc tiền ra gọi về nhà bà ngoại, kết quả là mẹ nó bắt máy.

Nghe nó nói muốn trở về, A Trân liền cười nhạo nói: "Không phải nói nhà này không giữ được con sao? Giờ nơi duy nhất con có thể ở chính là ở quê. Nếu như con không nghe lời, mẹ sẽ đưa con về quê ngoại của con! Bên kia chỉ có một căn nhà cũ nát, không có người thân, xem con sống như thế nào!"

Nói xong liền cúp điện thoại.

Trên thực tế, trước đó Nguyên Khang đã gọi cho cô ấy nên A Trân biết rõ có chuyện gì.

Phú Quý - người bị cúp điện thoại, đỏ mắt.

Nhưng dù sao nó cũng là một đứa trẻ thông minh, cũng không thực sự bốc đồng chạy đến những nơi xa lạ.

Nó cứ đứng giữa chốn đông người cho đến khi trời gần tối, Phú Quý nghiến răng quyết định quay lại nhận lỗi.

Càng đi, trời càng tối.

Khi đến gần thôn, nó đã không còn nhìn thấy đường.

Lúc này, bác cả Đường cầm đèn pin đi tới tìm người, vừa tìm vừa gọi tên.

Trong lòng Phú Quý đau xót, vội vàng lớn tiếng nói: "Ông cố, con ở chỗ này! Ông đừng đi, để con đi qua!"

Biết rõ bác cả Đường đã già, Phú Quý sợ ông ấy sẽ ngã nên vội vàng chạy đến nơi có ánh đèn pin.

"Chậm chút." Bác cả Đường dựa vào Đường Minh Sơn nói: "Nếu con thực sự không thể ở lại được nữa. Sáng sớm mai để ông ba đưa con đến nhà ga."

Ông ba là Đường Minh Sơn.

"Con không đi." Phú Quý sụt sịt, nắm lấy bàn tay già nua và thô ráp của ông cố: "Con chỉ ở lại đây thôi."

Trên thực tế, so với thành phố, cuộc sống ở nông thôn khiến Phú Quý cảm thấy thoải mái hơn. Những người bạn nhỏ ở đây sẽ đưa nó chạy xung quanh, so với thành phố rộng rãi hơn nhiều, lên cây bắt chim, xuống sông bắt cá, rất tự tại. Mấy người ông cố còn rất yêu thương nó.

Nghĩ đến đây, Phú Quý ngẩng đầu lên nhìn bộ râu đã cạo sạch của ông cố, nó khóc nói: "Con xin lỗi ông cố."

"Tha lỗi cho con rồi, đi thôi, chúng ta về nhà ăn cơm."

Bác cả Đường mỉm cười, Phú Quý nhanh chóng nói rằng sẽ không có lần sau.

Họ đi được một lúc, Nguyên Khang cầm một chiếc đèn pin đi từ hướng Phú Quý quay lại. Sau khi Phú Quý rời đi, Nguyên Khang đi theo đường nhỏ đến công xã bên kia, sau đó đi theo Phú Quý trên con đường phía trên.

Vì Phú Quý vốn cho rằng không có người tìm mình nên cũng không nhìn xung quanh. Tất nhiên không phát hiện cách đó không xa có người đi theo.

Khi về đến nhà, Phú Quý thấy Đường Minh Sơn đang nói chuyện với ông nhưng không thấy chú họ đâu.

Đến giờ ăn thì chú họ về.

Nguyên Khang liếc nhìn nó một cái: "Yô, cháu đã về rồi à?"

Giọng điệu tự nhiên.

Phú Quý muốn bĩu môi nhưng kìm lại được, thản nhiên đáp: "À."

"Ăn đi, ăn đi." Bác cả Đường rất vui vẻ, vội vàng gọi Nguyên Khang tới ngồi: "Cháu vất vả rồi."

"Chuyện này không có gì đâu ạ." Nguyên Khang cũng cười nói.

Phú Quý không phát hiện bọn họ có gì bất thường.

Hiện tại nó vẫn có chút sợ hãi Đường Minh Sơn cùng Nguyên Khang. Chỉ hy vọng mình ăn cơm rửa ráy thật nhanh rồi tranh thủ thời gian trở về phòng nghỉ ngơi, để không nhìn thấy bọn họ.

Thấy nó có vẻ sợ Đường Minh Sơn và Nguyên Khang, chị dâu họ mỉm cười. Sau khi Phú Quý chạy trở về phòng, chị dâu họ thì thầm với cha con Đường Minh Sơn: "Đây là nó sợ mấy đứa đấy."

“Cuối cùng cũng có người khiến nó biết sợ.” Bác cả Đường cười nói.

“Cháu sẽ quay lại thường xuyên khi có thời gian.” Đường Minh Sơn hài lòng với việc Phú Quý sợ mình.

Nguyên Khang đáp: “Trong viện của chúng cháu, không có đứa nhỏ nào không sợ cha.”

Đây là sự thật.

Đường Minh Sơn còn từng vì vậy mà buồn rầu.

Chương 246: Ngoại truyện 14

Sáng hôm sau, Phú Quý dậy sớm, phát hiện ra mấy người Đường Minh Sơn đã lái xe trở lại huyện vào đêm qua.

Anh họ cả nhân cơ hội nói về công việc của vợ chồng Đường Minh Sơn. Họ là một trong những người đầu tiên trúng tuyển vào đại học, một người trở thành bác sĩ, một người trở thành giáo viên, sau này Nguyên Khang lại trở thành bác sĩ, còn Thiết Đản đi học trường luật.

Sau khi nghe về cách chữa bệnh của Đường Minh Sơn và Nguyên Khang, Phú Quý cảm thấy ớn lạnh khắp người.

"Vậy họ giống như bác sĩ trên TV, thường xuyên tiếp xúc với người c.h.ế.t sao?"

Câu hỏi này khiến anh họ cả dừng lại.

Chị dâu họ phản ứng rất nhanh, lập tức trả lời: "Đó là điều tất nhiên rồi, bà nghe nói khi còn ở Đại học Y khoa, thường xuyên yêu cầu bọn họ giải phẫu người chết, gọi là cái gì mà tiêu bản ấy?"

Thực ra chị ấy cũng không rõ lắm nên chỉ nhặt nhạnh lời nói. Nhưng điều đó càng khiến Phú Quý sợ hãi cha con Đường Minh Sơn hơn.

Vì vậy, mỗi khi nhìn thấy Đường Minh Sơn hay Nguyên Khang, Phú Quý đều cư xử rất tốt, nhưng trước mặt Thiết Đản và Phong Ngọc Lan, nó lại nghịch ngợm hơn.

Lúc A Tráng biết đứa nhỏ này sợ Đừng Minh Sơn, anh ấy nói với vợ mình với vẻ mặt tán thành: "Anh đã nói rồi, nhất định nó sẽ sợ chú

Minh Sơn. Khi còn nhỏ, anh đã sợ chú ấy rồi. Phải nói trong sân chúng ta không có ai không sợ chú Minh Sơn."

"Vậy tại sao nó còn sợ Nguyên Khang?"

Điều này khiến A Tráng không thể tin được, anh ấy vội vàng gọi điện cho Nguyên Khang: "Tại sao em lại khiến nó sợ em vậy?"

"Em cũng không biết." Nguyên Khang đang đi mua sắm cùng Phong Ngọc Lan, hai tay xách đồ, cậu để hết đồ xuống đất nghe điện thoại: "Hình như là bởi vì em học Y?"

"Hóa ra là như vậy à."

A Tráng trầm ngâm cúp điện thoại, một lúc sau, anh ấy nói với A Trân: "Em nói xem giờ anh chuyển nghề sang làm bác sĩ còn kịp không?"

A Trân nhìn anh ấy với ánh mắt ghét bỏ.

"Ánh mắt của em là có ý gì?"

"Lấy cái đầu óc của anh, không có thi vào cấp ba còn muốn làm bác sĩ?"

A Tráng lập tức im lặng, đúng vậy, anh ấy không xứng.

Vì vậy, anh ấy gọi lại cho Nguyên Khang, đề nghị cậu khi nào rảnh rỗi về nhà thường xuyên hơn để nhìn Phú Quý nhà anh ấy.

Nguyên Khang sẵn sàng đồng ý.

Cất điện thoại vào túi, Nguyên Khang nhanh chóng cầm đồ đạc lên tay đi theo Phong Ngọc Lan và Tống Chi.

Đội vận tải của Hồng Kiến Quân đã được cải biên lại, bây giờ Hồng Kiến Quân được lãnh đạo phân công lái xe. Bây giờ anh ấy ít đi thành thị hơn nhưng lại về nông thôn nhiều hơn.

Nhưng công việc khá nhẹ nhàng.

Tống Chi mở một tiệm làm tóc, cô ấy còn cố ý đi học một thời gian. Cuộc sống gia đình ngày càng khấm khá.

Tiểu Diệp Tử và Tiểu Quả Tử cũng khiến họ cảm thấy yên tâm, vấn đề là cha mẹ chồng già rồi nên muốn chuyển đến sống chung.

"Anh Quân có ý muốn mua một căn nhà khác trong khu chúng ta để bọn họ ở, ngày thường có việc gì là có thể chạy tới đó."

Tống Chi biết rằng Hồng Kiến Quân đang cân nhắc về mối quan hệ của cô ấy với cha mẹ chồng, dù sao năm đó...

"Em thấy cũng được, nhưng muốn ở cùng với chúng ta thì em không muốn." Tống Chi cũng nói như vậy với Hồng Kiến Quân.

Hồng Kiến Quân biết rất rõ tính tình của cha mẹ mình nên tất nhiên anh ấy cam đoan sẽ không để họ ở cạnh nhau.

"Đến bây giờ họ vẫn không quan tâm nhiều đến Tiểu Quả Tử." Phong Ngọc Lan cảm thấy đau đầu khi nghĩ đến mức độ trọng nam khinh nữ của hai người lớn tuổi.

"Chướng ngại này em cũng vượt qua được." Tống Chi khẽ hừ một tiếng: "Đúng rồi, việc của Nguyên Khang chị cảm thấy thế nào?"

"Thằng bé nói việc của nó thì nó tự biết rõ, chúng tôi không cần lo lắng cũng không cần xen vào." Phong Ngọc Lan quay đầu liếc nhìn Nguyên Khang đang ngoan ngoãn đi theo phía sau cầm đồ: "Thật sự không cần can thiệp? Con còn nhớ chị Yến Tử nhà thím Trương không?

Nguyên Khang lập tức cảm thấy đầu mình to lên, vội vàng nói: "Con tự biết, xin mẹ đừng tùy tiện xem mắt cho con!"

Thấy cậu sợ hãi như thế, Tống Chi bị chọc cho bật cười.

"Được rồi, con cháu tự có phúc của con cháu." Phong Ngọc Lan nhìn thấy một người bán hạt dẻ nên kéo Tống Chi đến xem.

Nhìn thấy những hạt dẻ kia, Nguyên Khang nhớ tới khi còn bé theo cha mẹ lên núi hái hạt dẻ, cảm giác cũng không lâu lắm, sao đã nhiều năm như vậy rồi?

Trong khi nhặt hạt dẻ, Phong Ngọc Lan nói với Tống Chi: "Đã lâu rồi tôi không ăn gà hầm với hạt dẻ, tối nay hầm cách thủy đi."

Nhà họ không thiếu nhất chính là gà, trong tủ lạnh có mấy con đông lạnh, tất cả đều do mấy người chị dâu hai Đường g.i.ế.c thịt rồi đưa tới.

Nguyên Khang nghe vậy lập tức cúi người đi qua cùng nhau nhặt: "Đáng tiếc Thiết Đản đang ở trường học, nếu không chúng ta có thể cùng ăn cơm."

"Nếu vậy thì tới lúc ăn, gọi thằng bé cho nó thèm."

Đây thực sự là mẹ của cậu.

Vì vậy, đêm đó Thiết Đản nhận được cuộc gọi từ Đường Minh Sơn, Phong Ngọc Lan và Nguyên Khang.

Thiết Đản: ...

Tối hôm đó, cậu ấy không đến thư viện đọc sách mà dẫn bạn cùng phòng ra ngoài trường tìm chỗ bán hạt dẻ gà địa phương.

Kết quả là khi ăn vào miệng, Thiết Đản cảm thấy mùi vị không bằng ở nhà, càng thèm ăn hơn.

Cũng may Nguyên Khang hiểu rõ cậu ấy nên cậu đã đặc biệt đến đây vào thứ bảy, luộc lại hạt dẻ gà, sau đó đóng gói trong hộp cách nhiệt mang đến đây cho cậu ấy.

Cậu tìm một nhà hàng và nhờ bên kia hâm nóng lại, sau khi gọi thêm vài món, cậu nghe Thiết Đản phàn nàn họ không phải là con người.

“Một người thì cũng thôi đi, đằng này cả ba người cùng gọi.” Thiết Đản liên tục liếc nhìn phía sau bếp: “Sao mãi vẫn chưa xong vậy?”

Nguyên Khang uống trà ông chủ cửa hàng đưa tới, cười nhìn cậu ấy: “Người một nhà, không phải nên ngay ngắn sao?”

Thiết Đản đảo mắt: “Cảm ơn.”

"Tiểu Cương Tử, cháu lại đi đâu quậy thế?"

Một ông bác chắp tay sau lưng mới quay về từ ruộng, bắt gặp Tiểu Cương Tử cả người vô cùng bẩn, bây giờ lại là mùa hè nên bùn đất trên quần áo đã khô lại trên thân, chỉ có bùn trên tay chân là còn hơi ẩm ướt.

"Cháu ra ruộng mò lươn ạ!"

Tiểu Cương Tử xách cái xô nhỏ sau lưng tới trước mặt ông bác kia, khoe thành quả của mình với vẻ hơi kiêu ngạo: "Bác xem đi, cháu mò được hai con đấy!"

Mới hơn sáu tuổi đã bắt đầu mò lươn, ông bác kia cười tủm tỉm thò tới gần để xem, mặc dù hai con lươn này rất nhỏ nhưng vẫn khen nó vài câu.

Mãi đến khi Tiểu Cương Tử xách xô nhỏ rời đi, ông bác ấy mới đột nhiên quay phắt sang nhìn ruộng của mình, sau đó chạy nhanh tới xem, hiển nhiên là đã xuất hiện vài cái hang nhỏ!

"Cái thằng này..."

Ông bác vừa lấy bùn lấp kín hang, vừa lắc đầu cười.

Tiểu Cương Tử xách xô nhỏ chạy thẳng một mạch về nhà, vừa vào sân đã chạy tới chỗ chậu gỗ lớn, đổ hết những thứ trong xô nhỏ vào đó.

Lúc này Nguyên Khang đang ở nhà, nghe thấy động tĩnh thì đứng dậy ra ngoài xem, thấy Tiểu Cương Tử đang dẩu m.ô.n.g chọc cái gì đó trong chậu gỗ.

"Tiểu Cương Tử, em đi đâu đấy?"

Nguyên Khang cũng mới về được khoảng nửa tiếng, lúc cậu về thì chỉ có chị dâu hai Đường ở nhà.

Tiểu Cương Tử nghe thấy giọng của Nguyên Khang, mừng rỡ rút tay lại, sau đó chạy tới trước mặt Nguyên Khang: "Anh ơi, anh xem lươn em mò được kìa!"

Nguyên Khang phối hợp nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó rồi đi tới trước chậu gỗ, sau khi thấy thứ bên trong thì cười nói: "Giỏi thế! Em đi một mình à?"

"Còn có Nhị Đản Tử và Tam Đản Tử ạ."

Có lẽ là vì Nguyên Khang và Thiết Đản có tương lai xán lạn nên rất nhiều trưởng bối trong thôn đều dùng chữ "Đản" để đặt tên ở nhà cho con.

"Nhớ là không được đi một mình đến chỗ có nước."

Nguyên Khang tranh thủ dặn dò.

"Biết rồi ạ." Tiểu Cương Tử gật đầu: "Cũng không được đi một mình ra sau núi, không được đi một mình ra bờ sông, lúc leo cây không được đứng bên dưới những cây cao thế này..."

Trí nhớ của nó tốt lắm, nói hết một lần cho Nguyên Khang nghe những chuyện không thể làm, những nơi không thể đi.

Nguyên Khang nghe xong rồi bế nó đặt lên vai mình, Tiểu Cương Tử hưng phấn kêu to, đôi tay nhỏ bé ôm lấy đầu Nguyên Khang.

"Em nhìn thấy được rất xa đó!"

Nguyên Khang nghe vậy, hai tay vịn chắc chân nhỏ của nó, đi ra khỏi sân, đúng lúc Tiểu Sơn Tử đang chơi trước cửa nhà, sau khi thấy cảnh này thì chạy nhanh tới.

"Ôi! Tiểu Cương Tử à, em cao quá đi!"

Tiểu Cương Tử đắc chí hất cằm lên: "Cũng cao bình thường thôi."

Nguyên Khang để mặc cho nó huênh hoang, chờ Tiểu Cương Tử hưng phấn xong rồi, lại đối diện với ánh mắt chờ mong của Tiểu Sơn Tử.

Nguyên Khang: ...

Tiểu Sơn Tử lớn hơn Tiểu Cương Tử vài tuổi, một thằng nhóc lớn như thế, cậu thật sự không khiêng nổi trên cổ.

Nhưng thấy Tiểu Sơn Tử dùng ánh mắt cún con nhìn mình, Nguyên Khang cắn răng, ngồi xổm xuống để Tiểu Sơn Tử sải chân qua ngồi lên cổ mình, lúc đứng dậy chân Nguyên Khang khuỵu thành hình chữ bát, rất sợ sẽ làm thằng bé ngã.

"Anh cũng rất cao nè! Anh cũng nhìn thấy rất xa!"

Mức độ phấn khích của Tiểu Sơn Tử không thấp hơn Tiểu Cương Tử, chú ba Đường đã sớm nghe thấy tiếng hô hào hứng của Tiểu Cương

Tử vừa rồi, nhưng ông ấy đang chẻ củi ở sân sau, sau đó thì nghe thấy Tiểu Sơn Tử cũng hô to như vậy.

Trong đầu nảy ra suy nghĩ chẳng lành, nhanh chóng chạy ra sân để xem, vừa nhìn một cái đã suýt bị tăng huyết áp.

"Tiểu Sơn Tử! Cháu muốn đè c.h.ế.t anh Nguyên Khang của cháu đúng không! Mau leo xuống cho ông!"

Tiểu Sơn Tử nhanh chóng bảo Nguyên Khang thả mình xuống, Nguyên Khang làm theo, một đứa bé lớn như vậy, đúng là cậu hơi sợ sẽ làm Tiểu Sơn Tử bị ngã.

Tiểu Cương Tử rất lanh lợi, xông tới ôm chặt chú ba Đường: "Ông ba, bọn cháu chỉ đùa giỡn thôi."

Tiểu Sơn Tử quay đầu chạy về hướng lối rẽ bên kia, vừa chạy vừa nói mình muốn tìm bà nội về nhà ăn cơm.

Chuyện này khiến chú ba Đường tức hơn nữa, Tiểu Sơn Tử đã chạy xa rồi mà ông ấy vẫn còn đứng đó mắng nó không hiểu chuyện.

Nguyên Khang và Tiểu Cương Tử vội vàng khuyên ông ấy đừng tức giận, huyết áp vốn đã cao rồi, nếu còn tức giận nữa thì khó kiểm soát được tình hình.

Sau khi khuyên chú ba Đường vào sân, Nguyên Khang dẫn Tiểu Cương Tử tới bờ sông mò cá, thấy đã sắp chạng vạng mới dẫn Tiểu Cương Tử xách theo xô nhỏ về nhà.

Vợ chồng chị dâu hai Đường đang dùng cối xay đá để xay nước đậu nành chuẩn bị làm đậu phụ.

Thấy hai anh em trở về, anh hai Đường liếc mắt nhìn chậu gỗ mà Tiểu Cương Tử đặt xuống: "Bây giờ dưới sông ít cá nhỏ lắm, có thu hoạch được gì không?"

Tiểu Cương Tử thở dài: "Chỉ có hai con cá trê nhỏ thôi, ngoài ra thì không còn gì."

"Mấy ngày trước, mẹ còn thấy có người lạ vác điện tới chích điện bắt cá ở sông của thôn mình." Chị dâu hai Đường hơi tức giận: "Hôm nay nóng, còn con nít đang chơi dưới sông đấy, không sợ chích điện trúng người sao."

Tiểu Cương Tử gật đầu liên tục: "Đúng ạ đúng ạ."

"Hôm nay anh Thiết Đản của em cũng về, hay là ra cửa thôn xem thử?"

Nghe Nguyên Khang nói như vậy, hai mắt Tiểu Cương Tử sáng ngời, kéo Nguyên Khang chạy ra cổng thôn.

Thiết Đản quay về cùng Phong Ngọc Lan, Phong Ngọc Lan lái xe, Thiết Đản thì ngồi ở ghế phụ nói chuyện líu ríu không ngừng: "Con muốn dẫn Tiểu Cương Tử đi tìm lê dại!"

"Vậy chắc thằng bé sẽ mừng lắm đây."

Phong Ngọc Lan nhớ tới dáng vẻ phấn chấn của Tiểu Cương Tử thì không nhịn được nhếch môi cười khẽ: "Nó thích ăn lê dại nhất mà."

"Đúng vậy." Thiết Đản gật đầu: "Hồi nhỏ con cũng thích ăn, nhưng bây giờ ăn lại thấy hơi chua."

"Trưởng thành rồi, ăn được nhiều thứ hơn nên cũng cảm thấy vị của quả dại hồi nhỏ không ngon như thế nữa."

Phong Ngọc Lan gật đầu.

Lúc sắp vào thôn, Thiết Đản tinh mắt nhìn thấy Tiểu Cương Tử, vì thế hạ cửa sổ xe xuống, thò đầu ra hô to với nó: "Tiểu Cương Tử!"

"Anh Thiết Đản!"

Một tay Tiểu Cương Tử cầm cỏ dại, một tay cầm liên đậu, nghe thấy tiếng kêu thì nhanh chóng chạy sang bên này, Thiết Đản dứt khoát xuống xe luôn.

Bước tới đi đường cùng Tiểu Cương Tử: "Anh cả đâu?"

"Ở đằng sau ạ, có người gọi điện thoại cho anh ấy."

Tiểu Cương Tử nói.

Sau khi Nguyên Khang cúp điện thoại, đúng lúc xe của Phong Ngọc Lan chạy tới trước mặt cậu: "Có việc ở bệnh viện?"

Phong Ngọc Lan hỏi.

"Không ạ, vất vả lắm con mới có ngày nghỉ nên sẽ không kêu con về làm việc đâu, là đồng nghiệp có chút việc cần hỏi con."

Nguyên Khang ra hiệu cho Phong Ngọc Lan lái xe trở về trước, còn cậu sẽ đi bộ về cùng hai người Thiết Đản.

Phong Ngọc Lan cười, lập tức lái xe chạy về phía trước.

Tiểu Cương Tử rất vui vẻ, mỗi tay nắm một người anh trai, nghe bọn họ nói những lời mà mình không thể nào hiểu nổi, nhưng cũng thường xuyên nói một hai câu mà mình có thể tiếp lời được.

Thiết Đản nhìn tóc của Tiểu Cương Tử, bỗng nhiên nói: "Nên cạo đầu rồi."

Tiểu Cương Tử ngẩng đầu nhìn cậu ấy.

Nguyên Khang cũng gật đầu: "Ngày mai tụi anh cạo đầu giúp em nhé?"

Tiểu Cương Tử hớn hở, liên tục gật đầu: "Được ạ được ạ."

Buổi tối ăn cơm đậu phụ, Nguyên Khang và Thiết Đản ăn căng cả bụng, Tiểu Cương Tử thấy các anh ăn ngon như thế cũng ăn từng ngụm từng ngụm theo, kết quả cuối cùng la toáng lên là bụng không thoải mái.

Cũng may trong nhà có thuốc tiêu hóa, đút cho nó nửa viên.

Một lát sau đã bắt đầu chơi với Tiểu Sơn Tử vừa tới đây.

Ngày hôm sau ăn sáng xong, Thiết Đản đã bắt đầu đun nước, Nguyên Khang thì đang do dự xem nên chọn cái gì để cạo đầu cho Tiểu Cương Tử.

"Bình thường bác dùng loại d.a.o cạo đầu kiểu cũ này." Anh hai Đường tích cực đề cử.

"Cháu sợ cháu không vững tay." Nguyên Khang lắc đầu.

"Một bác sĩ khoa nội như cháu, chắc chắn cầm vững d.a.o mà." Anh hai Đường cảm thấy không thành vấn đề.

"Cẩn thận vẫn hơn." Nguyên Khang nói với vẻ bất đắc dĩ: "Dù sao cũng là lần đầu tiên cạo đầu cho thằng bé, phải chắc một chút."

Anh hai Đường cất d.a.o cạo đầu vào với vẻ tiếc nuối, sau đó lấy ra một cái d.a.o cạo râu bằng điện, Nguyên Khang nhận lấy, lại lấy thêm một cây kéo sạch.

Tiểu Cương Tử vô cùng phối hợp, hai anh em một người gội đầu cho nó, một người cạo đầu cho nó, phối hợp vô cùng hoàn mỹ.

Nhưng hai người tập trung cạo đầu quá nên thoáng quên mất nên chừa lại chút tóc cho Tiểu Cương Tử, dẫn đến việc cuối cùng có một quả trứng kho xuất hiện.

Chương 247: Ngoại truyện 15

Sờ cái đầu trơn bóng, bỗng nhiên Tiểu Cương Tử bắt chước mấy hòa thượng nhỏ trên TV, chào theo kiểu hòa thượng với hai người anh trai.

"Hòa thượng nhỏ, em từ đâu tới đây?"

Thiết Đản hỏi vô cùng phối hợp.

"Em tới đây từ núi hòa thượng rất xa rất xa." Còn chưa buông tay xuống thì Tiểu Cương Tử đã lớn tiếng trả lời.

"Vậy em tới đây làm gì?"

Nguyên Khang ngồi xổm xuống hỏi.

"Em, em..."

Tiểu Cương Tử tạm thời nghẹn lời, cuối cùng đôi mắt to nhúc nhích: "Em tới để hóa duyên!"

"Em có biết ý nghĩa của hóa duyên là gì không?"

Nguyên Khang lại hỏi.

Vấn đề này khiến Tiểu Cương Tử nghẹn họng.

Anh hai Đường cười tủm tỉm đứng ở nhà chính, nhìn Đầu Trọc Nhỏ rồi lớn tiếng nói: "Không thể nào không thể nào, làm gì có hòa thượng nhỏ nào đến hóa duyên cũng không biết có nghĩa là gì?"

Trong nhà chính, Phong Ngọc Lan và chị dâu hai Đường cười không nhịn được, cũng đi ra xem Đầu Trọc Nhỏ.

Đầu Trọc Nhỏ nóng nảy, quên giữ cả tư thế chắp hai tay lại: "Đương nhiên là con biết rồi, mọi người không phải hòa thượng, mọi người mới không biết đó!"

"Biết cái gì?"

Đường Minh Sơn xách đồ từ cổng sân đi vào, cha Đường bọn họ đang phụ một tay ở quán trà của Đường Văn Cường, hôm qua Phong Ngọc Lan về quê nên hôm nay vừa tan ca đêm xong thì anh cũng tới.

Vừa vào cổng sân đã nghe thấy tiếng của cháu trai nhỏ hỏi cái gì đó.

Tiểu Cương Tử hơi sợ Đường Minh Sơn, trực tiếp núp sau lưng Thiết Đản và Nguyên Khang không trả lời.

Cuối cùng, Nguyên Khang và Thiết Đản giải thích ý nghĩa của hóa duyên, Tiểu Cương Tử cũng không còn hứng thú sắm vai hòa thượng nhỏ nữa, nó nhìn lén Đường Minh Sơn, kết quả vừa khéo lúc đối phương nhìn sang, Tiểu Cương Tử giấu đầu lòi đuôi nhìn sang nơi khác.

"Tiểu Cương Tử lại đây, để chú khám răng cho cháu."

Đường Minh Sơn vẫy tay với nó.

Chị dâu hai Đường đẩy nhẹ nó về phía trước: "Nhanh đi, chú con muốn khám cho con kìa."

"Cháu, răng cháu khỏe lắm."

"Để chú xem."

Đường Minh Sơn nhướng mày.

Tiểu Cương Tử chột dạ mở miệng, Phong Ngọc Lan thò lại gần xem, ấy chà! Có hai cái răng hàm bị hư rồi.

"Không được ăn kẹo nữa."

Đường Minh Sơn nghiêm túc nói.

Tiểu Cương Tử sợ nhất là khi anh ra vẻ nghiêm túc: "Dạ."

Nguyên Khang và Thiết Đản đứng phía sau xem trò cười của em trai.

"Đã nói là trong viện này của chúng ta không có đứa con nít nào là không sợ cha."

"Đúng."

Đường Minh Sơn nhìn sang: "Nói gì đó?"

"Không có ạ."

"Đi thôi, Tiểu Cương Tử, chúng ta đi tìm lê dại."

Tiểu Cương Tử hớn hở muốn theo sau nhưng lại bị Đường Minh Sơn tóm lấy, lấy mũ rơm trên đầu xuống cho nó đội: "Mới cạo đầu xong, đừng phơi nắng bên ngoài."

Nói xong thì buông tay ra, để cho Tiểu Cương Tử đi chơi.

Bỗng nhiên, Tiểu Cương Tử không còn sợ anh đến thế nữa, quay đầu nhìn anh vài lần, phát hiện chú hoàn toàn không thèm nhìn nó lần nào nữa mà đang nắm tay thím rồi nói gì đó.

"Đi đi đi, anh dẫn em tới chỗ hồi nhỏ anh tìm lê dại!"

Thiết Đản vác sọt, cầm liềm, cười tủm tỉm quay đầu nói với Tiểu Cương Tử đang đuổi theo.

"Lúc trước anh cũng nói như thế, nhưng sau khi tới nơi thì chẳng thấy cây lê dại nào."

Tiểu Cương Tử hừ nhẹ một tiếng.

"Đó là do có người đốn rồi." Nguyên Khang nhìn núi rừng xung quanh: "Đi thôi, chúng ta qua bên kia."

Tiểu Cương Tử đi tuốt đằng trước, theo sau là Thiết Đản và Nguyên Khang.

Xuyên Tử dẫn theo con trai lớn của mình đi tìm lê dại, trên đường thì gặp được bọn họ, vì thế đoàn người kết bạn mà đi.

Tiểu Cương Tử và thằng nhóc kia vừa chạy vừa kêu, không cẩn thận làm rơi mũ rơm trên đầu xuống, Xuyên Tử tập trung nhìn lại: "Cừ thật, là ai cạo cho cậu ấy như thế?"

Nguyên Khang và Thiết Đản cùng nhìn lên trời.

Đừng hỏi, hỏi ra bọn họ.

Lúc Phong Ngọc Lan phát hiện mình có tóc bạc, Thiết Đản đã tốt nghiệp đại học, đang đi làm.

“Còn nữa không?”

Cô ngồi trên lầu trong sân, sau lưng, Đường Minh Sơn đang nhổ tóc trắng cho cô.

“Hết rồi.”

Đường Minh Sơn tìm kiếm cẩn thận rồi lắc đầu nói.

Phong Ngọc Lan cúi đầu nhìn mấy sợi tóc trắng trong tay, bỗng nhiên thở dài.

"Buổi chiều bọn em đi nhuộm tóc, anh xem chị dâu La sát vách, nhuộm tóc thành màu vàng óng, anh La nói nhìn rất đẹp."

Đường Minh Sơn ngồi xuống trấn an người yêu.

"Anh chắc chứ?"

Phong Ngọc Lan nghĩ đến chị dâu La, bị cô vợ trẻ của La Đại Cường kéo đi nhuộm một mái tóc màu vàng kim về, vừa lúc anh La ở nhà, mà cô và Đường Minh Sơn lại đang uống trà trong phòng khách nhà họ La.

Anh La đứng dậy đi mở cửa, thấy chị dâu La với cái đầu vàng óng, vô thức đóng cửa lại, xoay người nói với bọn họ: "Kỳ quái, họ hàng nhà tôi không có ai tóc vàng như thế cả, chắc chắn là đi nhầm nhà."

Chị dâu La vốn có chìa khoá lại không mở cửa, muốn cho chồng bất ngờ, bị giam ở ngoài mấy phút.

Mãi cho đến khi vợ La Đại Cường nín cười mở cửa, lúc mẹ chồng nàng dâu hai người tiến vào phòng khách, anh La mới trừng lớn mắt nói: "Ôi mẹ ơi! Sao em lại thành thế này?!"

"Ai là mẹ anh?" Chị dâu La liếc mắt, tiện tay hất hất mấy sợi tóc vàng, đắc ý lôi kéo tay con dâu cười rất vui vẻ: "Tóc em trắng quá, là con dâu út chọn cho em, không tệ chứ?"

Anh La có thể nói cái gì?

Nói ánh mắt con dâu út không tốt?

Đành phải nhịn.

Nhưng nhìn sắc mặt kia, giờ Phong Ngọc Lan vẫn còn nhớ rõ.

Cho nên mới hỏi một câu vô cùng nghiêm túc.

Đường Minh Sơn suy nghĩ cẩn thận. "Dù sao hiện tại anh ấy cảm thấy cũng không tệ lắm, nhìn thuận mắt, em muốn nhuộm màu gì?"

"Em không nhuộm." Phong Ngọc Lan vo chỗ tóc bạc thành một nắm, sau đó chôn vào trong bồn hoa: "Em muốn uốn xoăn nhẹ thôi."

"Vậy uốn đi."

Sợ tay nghề của thợ uốn tóc trong huyện không tốt, cho nên Đường Minh Sơn cố ý chọn lúc hai người cùng rảnh rỗi, lái xe đến thành phố tìm một tiệm uốn tóc.

Ba giờ sau, Phong Ngọc Lan với một mái tóc dài hơi xoăn nhẹ, đi ra tiệm tóc cùng Đường Minh Sơn.

Đường Minh Sơn thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn cô.

Phong Ngọc Lan không nhịn được hỏi: "Có phải xấu lắm không?"

Mặc dù cô cảm thấy cũng không tệ lắm.

"Nhìn rất đẹp, trước kia chưa từng thấy em như vậy, cảm thấy mới mẻ lại xinh đẹp."

Đường Minh Sơn thật lòng nói.

Sau đó sờ lên mái tóc ngắn của mình: "Anh có nên đi uốn tóc không?"

Trước giờ đều để một kiểu tóc này, anh sợ Phong Ngọc Lan nhìn chán.

"Để vậy đi, em thích anh để như vậy." Phong Ngọc Lan kéo cánh tay anh, xã hội bây giờ đang tiến bộ, nam nữ đi trên đường cái cũng không cần kiêng kị như vậy, không ít người nắm tay, đặc biệt là người trẻ tuổi.

Nhưng độ tuổi của họ lại còn dính với nhau như vậy thì trên đường vẫn khá ít.

"Vậy thì không uốn." Trước nay Đường Minh Sơn vẫn luôn nghe cô: "Lần trước nhà hàng món cay Tứ Xuyên kia không tệ, chúng ta qua đó ăn cơm trưa?"

"Được, để em hỏi xem Nguyên Khang có rảnh không."

Phong Ngọc Lan móc ra một chiếc điện thoại nhỏ mà Nguyên Khang mua cho cô, Đường Minh Sơn và Thiết Đản cũng có một cái.

Hôm nay Nguyên Khang được nghỉ, vừa leo núi cùng các đồng nghiệp về, còn chưa kịp ngồi xuống thì đã nhận được điện thoại của Phong Ngọc Lan, cậu trực tiếp đứng dậy, lái xe tới chỗ Phong Ngọc Lan.

"Gầy quá, con không ăn cơm sao?"

Phong Ngọc Lan liếc thấy cậu, vội vàng vẫy gọi cậu.

Đường Minh Sơn cũng đưa tay quơ quơ.

Nguyên Khang mỉm cười, bước nhanh đến bàn của họ: "Cha, mẹ, hai người đến thành phố lúc nào vậy? A, kiểu tóc này của mẹ thật là đẹp."

"Vậy sao? Cha con cũng nói đẹp." Phong Ngọc Lan vui vẻ nâng nâng chiếc cài tóc hình con bướm phía sau, đây là lúc trước Đường Minh Sơn tặng cho cô.

Cho dù sau đó cũng nhận được rất nhiều quà, nhưng Phong Ngọc Lan vẫn giữ gìn chiếc cài tóc hình con bướm này rất tốt.

"Cha mẹ đến từ sớm, sau đó cùng mẹ con đi làm tóc, vừa ra chuẩn bị ăn cơm, lúc đầu muốn đi ăn riêng với mẹ con, kết quả cô ấy nhớ thương con."

Đường Minh Sơn hừ nhẹ một tiếng nói.

Nguyên Khang nghe vậy bật cười, rót trà cho cha mẹ.

"Vậy con thật có mặt mũi." Cậu lại sờ lên mặt mình, nghĩ đến lời Phong Ngọc Lan nói lúc trông thấy mình: "Con thấy mình không gầy."

"Chỗ nào không gầy? Cha luôn cảm thấy gầy, dạo này bận rộn lắm sao?"

Đường Minh Sơn hơi nhíu mày hỏi.

"Có hai vị bác sĩ già lần lượt về hưu, khoa nội thiếu nhân lực..."

Nguyên Khang nói đến công việc.

Nghề nghiệp của Phong Ngọc Lan không liên quan đến bọn họ, cho nên an vị một bên vừa chờ đồ ăn vừa nghe.

Chương 248: Ngoại truyện 16 [Hết]

Rất nhanh đồ ăn đã lên đủ.

Nguyên Khang Nếm thử một miếng đậu hũ Tứ Xuyên rồi nói với Đường Minh Sơn: "Không ngon bằng cha làm."

"Chờ lần sau con được nghỉ về nhà, để cha làm cho mà ăn."

Đường Minh Sơn gắp thức ăn cho Phong Ngọc Lan, nghe vậy trả lời một câu.

"Vậy con sẽ chờ." Nguyên Khang hài lòng bắt đầu ăn cơm, còn múc canh cà chua trứng cho cha mẹ, sau khi ăn cơm xong, cậu cùng cha mẹ đi dạo trên đường dành riêng cho người đi bộ.

Khi hai người Phong Ngọc Lan đang xem cà-vạt, Nguyên Khang đắc ý gọi điện thoại cho Thiết Đản.

"Anh?"

Thiết Đản rất nhanh bắt máy.

"Em đoán anh đang làm gì?"

Nguyên Khang hỏi.

Thiết Đản im lặng mấy giây: "Đang ở cùng cha mẹ à?"

"A." Nguyên Khang kinh ngạc hỏi lại: "Làm sao em biết?"

“Hừ, sáng nay em gọi điện thoại về nhà, bà nội nói cha mẹ vào thành phố làm tóc, bọn họ nhất định sẽ gọi anh ăn cơm trưa, bữa trưa ăn cái gì? Có phải là quán đồ cay Tứ Xuyên lần trước chúng ta đi không?”

Thiết Đản càng nói càng chua.

Nơi làm việc bây giờ của cậu còn xa hơn một chút so với thời đại học, không đến ngày nghỉ lễ, cậu không rảnh để về nhà.

Nào giống Nguyên Khang, gần trong huyện, chỉ cần rảnh rỗi, lúc nào cũng có thể về nhà ăn cơm.

Vậy mà Nguyên Khang cảm thấy lòng chua xót: “Chờ lần sau em về nhà, anh làm món cá da giòn cho ăn.”

“Món cá da giòn kia của anh còn không ngon bằng cha làm, em muốn ăn món cá da giòn cha làm, cà tím hầm thịt bà nội làm, gà cay Trùng Khánh anh làm, còn có thịt kho tàu mẹ làm!”

“Có ăn nổi không?”

“Có thể, em ăn được hết.”

Thiết Đản cười hì hì nói.

Nguyên Khang cũng cười, thấy Phong Ngọc Lan vẫy gọi mình, thế là giơ điện thoại tiến vào.

“Đang nói chuyện với Thiết Đản?”

Đường Minh Sơn hỏi.

Nguyên Khang gật đầu, đưa điện thoại tới, Đường Minh Sơn lại nói chuyện với Thiết Đản.

“Anh và mẹ đang làm gì thế ạ?”

Lâu không thấy động tĩnh của bọn họ, Thiết Đản tò mò hỏi.

Đường Minh Sơn nhìn thoáng qua rồi nói thật: “Mẹ con đang thử cà-vạt cho anh con.”

Thiết Đản lại hừ một tiếng: “Chờ xem, về sau con sẽ tự mở công ty luật, đến lúc đó sẽ mở bên cạnh bệnh viện thành phố.”

“Vậy con cố lên.” Đường Minh Sơn nhẹ giọng đáp.

Sau khi cúp điện thoại, Phong Ngọc Lan lại cẩn thận chọn lựa một cái khác. “Cái này cho Thiết Đản.”

Nguyên Khang thấy vậy, mỉm cười.

Chờ đến khi Thiết Đản được nghỉ về nhà, đến chỗ Nguyên Khang ở một đêm trước, mặc dù phòng ốc của cậu cũng sửa xong rồi, nhưng Nguyên Khang hiện vẫn chưa thành gia, chỉ cần Thiết Đản về đều sẽ ở chỗ Nguyên Khang.

Dù sao nơi này thường xuyên có người ở, bên chỗ cậu rất quạnh quẽ.

Sáng sớm hôm sau, Thiết Đản ngồi xe Nguyên Khang về huyện, vừa tới nhà không lâu, Đường Minh Sơn đã mang chiếc cà-vạt kia ra: “Thử xem sao.”

Thiết Đản cười ha ha nhận lấy, cậu ấy biết người nhà sẽ không quên mình.

Lúc ăn cơm cũng phát hiện trên bàn cơm đều là đồ ăn cậu và Nguyên Khang thích, cười càng thêm rạng rỡ.

Về quê, vợ chồng anh hai Đường cũng làm đồ ăn bọn họ thích, Tiểu Cương Tử cũng không ghen tị, ngược lại còn khuyên các anh ăn nhiều chút, nó vẫn còn đi học, thường xuyên ở bên cạnh cha mẹ, đương nhiên nghĩ đến các anh đã đi làm có thể ăn nhiều chút.

Gặp Nguyên Khang, đương nhiên là bác cả Đường hỏi thăm tình yêu tình báo của cậu thế nào.

Thiết Đản ngồi bên cạnh chế giễu, kết quả bị bác cả gái lôi kéo hỏi: "Thiết Đản, cháu có gặp cô gái nào phù hợp ở bên ngoài không?"

"Anh cháu còn chưa có gì, cháu không vội."

Thiết Đản đẩy mục tiêu sang Nguyên Khang.

Nguyên Khang cười như không cười nhìn sang: "Cháu nhớ Thiết Đản có một người bạn cấp ba rất có hảo cảm với Thiết Đản, ở ngay trong khu ký túc xá sát vách đám Lưu Hải, rất gần."

Hai vợ chồng bác cả Đường hai mắt sáng lên.

"Gần là tốt, cô bé này không tệ."

"Phát triển đến mức nào rồi? Phải mau để cha mẹ cháu đến nhà con bé nói chuyện mới được!"

"A? Cái gì? Gọi tôi sao? Cháu sẽ về ngay!"

Ỷ vào ông bà cả lỗ tai không được tốt, Thiết Đản trực tiếp đứng dậy làm bộ có người gọi mình rồi chạy.

Nguyên Khang liếc mắt, nhưng bởi vì ít khi về nên tiếp tục ngồi trò chuyện với đám người bác cả Đường.

Khoảng một giờ sau, bác cả Đường nắm chặt tay cậu khuyên nhủ: "Có phải trong lòng cháu có vướng mắc gì hay không?"

Dù sao thân thế của Nguyên Khang đã lộ, nhưng dù sao cũng là nhà mình nuôi lớn, bác cả Đường vẫn là thương cậu, lại thêm đứa nhỏ này cũng không phải người vô ơn, qua nhiều năm như vậy cũng không thay đổi gì.

"Chuyện của các trưởng bối đã qua, cháu cũng đừng bởi vì những chuyện đó mà không lập gia đình."

Bác gái cả cũng vô cùng lo lắng nhìn cậu.

Hai người già tóc trắng xóa đầy mặt lo lắng nhìn mình, trong lòng Nguyên Khang cảm thấy khó chịu, cậu dùng mỗi tay giữ c.h.ặ.t t.a.y một người, cảm nhận được một phần già nua.

"Không có, ông bà chớ suy nghĩ lung tung, cháu chỉ... muốn tìm một người thật lòng vừa ý, mỹ mãn sống hết đời như cha mẹ, mà không phải vì đến lúc lập gia đình mới lập gia đình, vậy sẽ thành hại con gái nhà người ta."

Bác cả Đường yên lặng nhìn cậu, ngay khi Nguyên Khang cho rằng đối phương suy nghĩ nhiều, chỉ nghe ông ấy đưa lỗ tai lại gần nghi ngờ nói: "Cháu nói cái gì? Ông không nghe rõ."

Bác gái cả cũng chỉ chỉ tai mình: "Già rồi, tai không tốt, cháu nói to hơn một tí."

Nguyên Khang: ...

Thế là cậu đành lớn tiếng nhắc lại.

Kết quả là nghe thấy tiếng Yêu Muội cười, cậu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đám người Phong Ngọc Lan đang ở sau lưng, cũng không biết nghe từ bao giờ.

Nguyên Khang: ...

Mặt cậu lập tức đỏ lên.

“Nào nào nào, anh bắt được hai con cá chép lớn, chúng ta nướng ăn.”

Anh họ cả cười híp mắt xách thùng gỗ lớn đến bên ống nước làm cá.

Đường Văn Cường xắn tay áo: “Để em tới giúp anh g.i.ế.c cá.”

“Khụ khụ, em đi rửa vỉ nướng.”

Thiết Đản nín cười cũng đi theo.

Tiểu Lỗi Tử và Tiểu Sơn Tử cũng không ngừng lại, cười ha ha, lúc đầu, mấy người Yêu Muội và Phong Ngọc Lan chưa cười lớn tiếng như vậy, bị tiếng cười của đám Tiểu Lỗi Tử gợi lên, cũng cười to theo.

Phú Quý thậm chí còn nghịch ngợm, nhại lại lời Nguyên Khang một lần nữa, Nguyên Khang cầm lấy đòn gánh đang dựa vào tường đuổi theo: “Thằng nhóc kia tối nay ngủ tốt nhất đừng ngủ say như vậy!”

Buổi tối trong sân nhà bác cả Đường vô cùng náo nhiệt, có đánh bài, có làm đồ nướng.

Lúc này Yêu Muội cũng nói, ngày mai bạn trai cô ấy sẽ đến chơi.

Toàn bộ đám anh em vây quanh.

Lại nói, thế hệ cháu của ba anh em bác cả Đường chỉ có một đứa cháu gái là Yêu Muội.

Nhưng hôm sau, mọi người vẫn chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ bạn trai cô ấy tới cửa.

Kết quả thằng nhóc này tự mình đến, lại còn xách quà đến tận cửa.

Người sao, cũng sáng sủa dễ nhìn, nhưng lại quá gầy, Nguyên Khang dùng ánh mắt bắt bẻ đánh giá đối phương.

Đối phương hơi sợ hãi đứng đó, Yêu Muội nháy mắt cho cậu ta, cũng không thể làm đối phương tự nhiên hơn bao nhiêu.

Sắc mặt chị dâu họ đột nhiên không tốt, chị ấy trực tiếp hỏi: "Cô nghe Yêu Muội nói nhà cháu ngay ở đập Thiên Hà, cách đây cũng khoảng hai mươi kilomet, lúc này việc đồng áng cũng không nhiều, cha mẹ cháu không rảnh sao?"

Thanh niên kia xấu hổ cười: "Nhà cậu cháu có chút việc, cho nên cha mẹ cháu qua bên kia, về sau có rảnh sẽ đến nhà chơi."

Yêu Muội nghe vậy, mấp máy môi.

Nguyên Khang trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại, ngay trước mặt thanh niên kia, nhờ cậu bạn bên đầu điện thoại kia đến nhà cậu ta nhìn xem, người bạn kia cùng thôn với thanh niên này.

Thanh niên nghe thấy tên đối phương, sắc mặt lập tức bối rối, quả nhiên, sau khi đầu điện thoại bên kia nói cha mẹ thanh niên đều ở nhà, sắc mặt của người cả nhà họ Đường đều không tốt.

Đây là không thích Yêu Muội nhà họ cho nên không muốn đến cùng con trai thôi!

"Đồ ăn đều đã chuẩn bị xong, ở lại ăn bữa cơm rau dưa đi."

Sắc mặt bác cả Đường lạnh nhạt nói.

Thanh niên nhìn về phía Yêu Muội, cậu ta theo đuổi Yêu Muội đã nhiều năm, hai người là bạn cấp ba, sau khi tốt nghiệp cấp ba mới nhận lời tỏ tình của cậu ta.

Nhưng hai người học đại học ở hai thành phố, bình thường đã ít gặp nhau, cứ như vậy duy trì đến năm nay, Yêu Muội tốt nghiệp đại học, Yêu Muội ngỏ lời muốn cậu ta gặp cha mẹ họ hàng nhà mình, cậu ta cũng đồng ý.

Nhưng cha mẹ cậu ta cảm thấy con mình rất tài giỏi, hẳn nên cưới một cô gái người thành phố, không ưa Yêu Muội, nếu là người nhà Đường Minh Sơn thì bọn họ còn cảm thấy không tệ, nhưng là nhà bác cả Đường, ngoại trừ một người là A Tráng còn tạm được, không sánh bằng nhà cha Đường và chú ba Đường.

Cho nên mặc kệ cậu ta khuyên thế nào, cha mẹ cậu ta cũng không muốn tới nhà, rơi vào đường cùng, thanh niên đành phải một mình tới cửa.

Yêu Muội không phải không rõ, cô ấy hít một hơi thật sâu, sau đó vẽ ra nụ cười nhìn thanh niên: "Bất kể thế nào, chúng ta cũng coi là bạn học, bạn bè, tới cũng tới rồi, nghe ông em đi, ăn bữa cơm rồi về."

Thanh niên hoảng vô cùng, muốn nói thêm vài câu với Yêu Muội, Nguyên Khang và Thiết Đản cùng với đám anh em Tiểu Lỗi Tử tiến lên hết, chắn trước người Yêu Muội, Nguyên Khang kéo thanh niên vào trong nhà trên.

"Đến đây, ngồi cạnh anh đi."

Thanh niên bị ánh mắt của Nguyên Khang dọa đến mức không dám phản kháng, rõ ràng đối phương là người có nghề nghiệp chính đáng, sao ánh mắt lại dọa người như vậy?

Nguyên Khang thầm nghiến răng, loại người như thằng nhóc trước mặt này, nếu ở đời trước, cậu đã sớm xử lý rồi.

Nhưng giờ thì khác, cậu cũng không phải kẻ đáng thương của đời trước, thủ đoạn xử lý mọi chuyện cũng không cực đoan như vậy.

Ăn bữa ăn xong, Yêu Muội đưa thanh niên ra cửa, cũng trả lại hết quà cáp cho cậu ta.

"Có duyên không phận, chúc cho chúng ta hạnh phúc."

Yêu Muội nói xong, cũng quay người rời đi.

Thanh niên muốn đuổi theo cô ấy, lại thấy Nguyên Khang đứng cách đó không xa, cậu ta lập tức sợ.

"Sao em lại thích người như vậy thế?"

Nguyên Khang nhíu mày hỏi Yêu Muội đang đi đến trước mặt.

Yêu Muội bật khóc: "Sao em biết cậu ta lại hèn như thế chứ?"

"Mấy năm nay chưa làm chuyện gì quá giới hạn hả?"

Yêu Muội lắc đầu: "Không có, nhiều nhất là nắm tay thôi."

Nguyên Khang gật đầu: "Em về nhà trước đi."

Đến khi Nguyên Khang trở lại nhà bác cả Đường, đưa một khối xà bông thơm cho Yêu Muội: "Tắm nhiều một chút là được."

Đầu tiên Yêu Muội sững sờ, sau đó bị lời này của cậu chọc cười, nhận lấy xà bông thơm, gật đầu thật mạnh: "Vâng!"

Nguyên Khang cũng cười.

Phong Ngọc Lan nhớ kỹ lời nói ngày đó của Nguyên Khang, lại nghĩ tới dạo này Nguyên Khang thay đổi một chút thói quen nhỏ, trong lòng cũng từng xoắn xuýt, cuối cùng nghĩ đến có phải là mơ thấy một số việc đời trước, cho nên mới chậm chạp không chịu lập gia đình, càng nghĩ càng thấy loại trường hợp này không phải là không thể.

Sau khi xoắn xuýt, vẫn quyết định thăm dò Nguyên Khang một phen.

"Con thích người như thế nào, để mẹ xem cho, có phù hợp thì gặp mặt một lần?"

Thấy Nguyên Khang không nói lời nào, Phong Ngọc Lan lại nói: "Nếu nằm mơ thấy ác mộng, con cũng đừng nhớ mãi, dù sao đó cũng chỉ là mơ, con xem bây giờ con sống rất vui vẻ mà."

Trong nguyên tác, mặc dù Nguyên Khang có không ít hồng nhan tri kỷ, nhưng mỗi cô gái đều có tình cảm rất phức tạp với cậu, mà Nguyên Khang cho bọn họ tất cả những gì họ muốn, bản thân lại không chân chính thổ lộ với bất kỳ một cô gái nào.

Nguyên Khang nhìn chằm chằm cô rồi bật cười: "Mẹ, mẹ nói đúng, con đúng là có một giấc mơ vừa dài vừa không tốt, nhưng ngày đó con nói cũng là thật lòng, con chỉ muốn gặp một người yêu thương lẫn nhau, không phải là vì đến lúc lập gia đình mà lập gia đình, mẹ, hy vọng cha mẹ có thể ủng hộ con."

"Đương nhiên cha mẹ ủng hộ con, bây giờ con không còn là trẻ con, có dự định của mình, nhưng cha mẹ cũng lo lắng cho con."

Đường Minh Sơn ngồi bên cạnh Phong Ngọc Lan nói.

"Trong lòng con biết rõ." Nguyên Khang cười rót trà lạnh cho họ, nhìn sang mũi giày lộ ra nơi góc tường.

"Con thấy Thiết Đản một mình cũng rất cô đơn, nếu không cha mẹ hỏi xem em ấy nghĩ như thế nào, mặc dù con là anh, nhưng nếu em ấy lập gia đình, vậy con cũng sẽ nóng lòng."

Thiết Đản nghe lén thấy không phục, vì phòng ngừa Phong Ngọc Lan thật có loại ý nghĩ kia, vội vàng chạy ra.

Kết quả là ba người cùng chỉ vào cậu ấy: "Con nghe lén!"

Thiết Đản sững sờ tại chỗ: "Mọi người đều biết?"

"Đã sớm phát hiện ra con."

Phong Ngọc Lan thấy Nguyên Khang quả nhiên là bởi vì mơ thấy đời trước cho nên mới muốn tìm một cô gái hợp ý, cũng đành thả lỏng, dù sao đây cũng là quan niệm chính xác.

"Nhìn thấy góc áo của con."

Đường Minh Sơn nói.

"Mũi giày của em còn lộ ra." Nguyên Khang lại nói.

Thiết Đản bẹp miệng: "Được rồi, ba người cùng bắt nạt một mình con, con muốn méc ông bà nội, méc bác trai bác gái!"

"Muốn nói cho Tiểu Cương Tử không?"

Nguyên Khang cười trêu.

"Em nói với Phú Quý." Thiết Đản đảo con ngươi một vòng: "Có thể cậu ấy muốn nghe chuyện có liên quan đến anh."

Phú Quý sợ Nguyên Khang, lần trước nghe thấy đối phương nói những lời kia đến giờ cũng chưa quên, trông thấy Nguyên Khang thì đọc to một lần, mỗi lần Nguyên Khang nghe thấy đều cầm gậy đuổi theo.

"Em nghĩ kỹ rồi sao." Nguyên Khang chỉ vào cậu ấy nói: "Cẩn thận anh đánh luôn cả em đấy."

"Em sai rồi."

Thiết Đản cúi đầu, sau đó vội vàng ngồi xuống bên cạnh Nguyên Khang, đối diện chính là hai người Phong Ngọc Lan.

"Ngày đẹp trời như vậy, chúng ta đi xem khỉ đi."

"Khỉ ở đâu?"

Nguyên Khang hỏi, vợ chồng Phong Ngọc Lan cũng tò mò nhìn về phía cậu ấy.

"Ở ngay Núi Khỉ mới được khai phá ở ngoại ô thành phố! Nghe nói đám khỉ kia đều là khỉ hoang, rất dữ!"

"Đi." Phong Ngọc Lan lại muốn xem xem hung dữ như thế nào, có thể so được với đám khỉ trên ngọn núi Nga nào đó hay không!

Đường Minh Sơn nào có không đồng ý, dứt khoát mấy hôm nay cũng được nghỉ: "Đi, anh lái xe."

Thế là một nhà bốn người nói cười đi xuống lầu, ngồi lên xe thì vui vẻ rộn ràng đi về phía Núi Khỉ.

Ánh nắng vô cùng xán lạn, bên tai tiếng nói cười của người nhà không ngừng, Nguyên Khang nghiêng đầu thấy mình trên cửa sổ xe đang cười nhạt, không nhịn được vươn tay ra chọc chọc.

Đời này, thật tốt.

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 248: Ngoại truyện 16 [Hết]**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh